

Cực Phẩm Tài Tuân

Contents

Cực Phẩm Tài Tuân	11
1. Chương 01 : Thức Tỉnh.	12
2. Chương 02 : Kiêu Thế Khuynh Thành	15
3. Chương 03: Thì Ra Là Thế.	17
4. Chương 04: Có Kẻ Nhòm Ngó Đường Gia.	19
5. Chương 05: Tâm Tư Của Mỗi Người.	21
6. Chương 06: Không Phải Là Mơ.	23
7. Chương 07 : Nhu Di Nương.	26
8. Chương 08: Đau Ới Là Đau.	28
9. Chương 09: Ăn Tim Gấu Gan Báo.	31
10. Chương 10: Lão Thái Quân Nổi Giận.	33
11. Chương 11: Tạm Thời Nín Nhịn.	36
12. Chương 12: Đệ Đệ Ác Bá.	39
13. Chương 13: Đại Tẩu Quả Phụ.	41
14. Chương 14: Loạn Hết Cả Lên Rồi.	44
15. Chương 15: Suy Tính.	46
16. Chương 16: Tháng 9 Năm 1362 Thiên Nguyên.	49
17. Chương 17: Đi Lê Tà.	51
18. Chương 18: Dâng Hương	53
19. Chương 19: Âm Vệ.	55
20. Chương 20: Gặp Phải Thích Khách.	58
21. Chương 21: Nạn Châu Chấu.	61
22. Chương 022: Gặp Gỡ Tình Cờ.	63
23. Chương 023: Túc Cảnh Ngâm Thơ.	66
24. Chương 024: Ý Tưởng Bất Chợt.	68
25. Chương 025: Cầu Y.	71
26. Chương 026: Kỳ Ngọc.	74
27. Chương 027: Xung Đột.	76
28. Chương 028: Úc Hương Bị Phạt.	79
29. Chương 029: Thoát Nạn.	81
30. Chương 030: Xử Lý Hậu Hòa.	83
31. Chương 031: Lỗi Lầm Không Thể Tha Thứ.	86
32. Chương 032: Lão Thái Quân Đáng Sợ.	89
33. Chương 033: Ác Mộng.	91
34. Chương 034: Một Thoáng Ôn Nhu.	94
35. Chương 035: Không Ngoài Dự Liệu	96
36. Chương 036: Bữa Cơm Không Trọn Vẹn.	99
37. Chương 037: Đi Thăm Uyển Nhi.	102
38. Chương 038: Có Điều Bất Thường.	104
39. Chương 039: Gặp Phải Ác Nô.	107
40. Chương 040: Nhân Chứng	110
41. Chương 041: Chuyện Nhà Trương Nhị.	112

42. Chương 042: Biển Cổ Chen Ngang.	115
43. Chương 043: Có Kẻ Xâm Nhập.	117
44. Chương 044: Ngọc Nhi Thần Bí.	120
45. Chương 045: Nữ Nhân Mạnh Mẽ.	123
46. Chương 046: Lão Thái Quân Trao Quyền.	125
47. Chương 047: Dưới Ánh Trăng.	128
48. Chương 048: Hai Tiểu Nha Đầu Lắm Trò	130
49. Chương 049: Quan Sai Tới Nhà.	132
50. Chương 050: Cáo Trạng Nặc Danh.	135
51. Chương 051: Xéo.	138
52. Chương 052: Lo Lắng Của Hai Tiểu Nha Đầu.	141
53. Chương 053: Họa Mi.	143
54. Chương 054: Tin Đồn.	146
55. Chương 055: Sai Lầm Của Lý Trung.	148
56. Chương 056: Ba Nữ Nhân.	151
57. Chương 057: Chưa Hết Tội.	154
58. Chương 058: Quá Giống.	156
59. Chương 059: Từ Phúc Ra Uy.	159
60. Chương 060 061: Nữ Nhân Thông Minh Đích Thực	161
61. Chương 062: Mưu Mô Của Từ Phúc.	166
62. Chương 063: Ngoài Dự Liệu.	169
63. Chương 064: Ai Mới Là Độc Phụ.	172
64. Chương 065: Tai Họa Sắp Tới.	174
65. Chương 066: Vượt Giới Hạn! Chết.	177
66. Chương 067: Lão Thái Quân Hồi Chuyện.	180
67. Chương 068: Yêu Sớm.	182
68. Chương 069: Bái Phỏng Trương Gia.	185
69. Chương 070: Linh Cơ Lóe Sáng.	188
70. Chương 071: Tâm Sự Của Nhu Nhi.	190
71. Chương 072: Háo Sắc Một Lần.	193
72. Chương 073: Khéo Léo Ứng Phó.	195
73. Chương 074: Mùi Hương Lạ.	198
74. Chương 075: Muốn Làm Đại Địa Chủ.	201
75. Chương 076: Mời Khách.	204
76. Chương 077: Câu Cá.	206
77. Chương 078: Hẩn Biệt Đút Lót.	209
78. Chương 079: Còn Có Chuyện Này Nữa À?	212
79. Chương 080: Cuộc Sống Trong Đại Viện.	215
80. Chương 081: Nàng Làm Được Không?	217
81. Chương 082: Mộng Vô Hiệp.	220
82. Chương 083: Ân Cần Bất Ngờ.	223
83. Chương 084: Hôn Gián Tiếp.	226
84. Chương 085: Tính Toán Của Lão Thái Quân.	228
85. Chương 086: Tráng Sĩ Một Đi Không Trở Về.	230
86. Chương 087: Lần Đầu Tiên.	233
87. Chương 088: Rửa Mắt Buổi Sáng.	235
88. Chương 089: Tập Võ.	238
89. Chương 090: Nàng Là Con Chim Nhỏ Trên Trời.. . . .	240
90. Chương 091: Có Khách Quý Tới Nhà.	243
91. Chương 092: Bôi Thuốc.	245
92. Chương 093: Lời Ngoài Lời Trong.	248
93. Chương 094: Nổi Giận Thật Sự.	250
94. Chương 095: Ngọc Nhi Ra Uy.	253
95. Chương 096: Ngập Lửa Đổ Kỵ.	255

96. Chương 097: Có Vợ Quên Mẹ.	257
97. Chương 098: Nhị Nãi Nãi Rời Phủ.	260
98. Chương 099: Tìm Kiếm Hiệu Thuốc.	262
99. Chương 100: Hiệu Thuốc Chu Thị.	265
100. Chương 101: Đại Quản Sự Bàng Lộc.	267
101. Chương 102: Trò Chuyện Ban Đêm.	270
102. Chương 103: Bôi Thuốc.	273
103. Chương 104: Miệng Ngọt Cũng Không Ăn Thua.	275
104. Chương 105: Chảy Máu Rồi.	278
105. Chương 106: Lại Gặp Trịnh Kiểm Thu.	281
106. Chương 107: Chuyện Cũ Của Đường Gia (1).	283
107. Chương 108: Chuyện Cũ Của Đường Gia (2).	286
108. Chương 109: Gả Đại Tẩu.	288
109. Chương 110: Liệu Nàng Có Đồng Ý Không?	291
110. Chương 111: Cừ Tướng Minh Thông Minh.	294
111. Chương 112: Xuân Sắc Vô Biên.	296
112. Chương 113: Khổ.	299
113. Chương 114: Câu Trả Lời Được Định Sẵn.	301
114. Chương 115: Đứng Trên Nóc Nhà Mà Hét.	304
115. Chương 116: Hắn Có Mơ Ước Với Nàng?	306
116. Chương 117: Nụ Cười Tự Tận Đáy Lòng.	309
117. Chương 118: Thề, Không Cố Ý.	312
118. Chương 119: Ngọc Nhi Thuần Ngự.	314
119. Chương 120: Nàng Chỉ Là Tiểu Thiếp.	317
120. Chương 121: Tới Thăm Trịnh Phủ.	319
121. Chương 122: Không Vào Triều Đường.	322
122. Chương 123: Dục Tốc Bất Đạt.	324
123. Chương 124: Gả Tẩu Tẩu Cho Tiểu Thúc.	327
124. Chương 125: Bình Thê.	329
125. Chương 126: Tế Sinh Đường.	331
126. Chương 127: Cha Con Bàn Tính.	334
127. Chương 128: Ngọc Nhi Giết Người.	336
128. Chương 129: Tri Thu Bị Phạt.	339
129. Chương 130: Muốn Học Phi Châm.	341
130. Chương 131: Chuyển Biến Của Trịnh Tuyết Mai.	344
131. Chương 132: Người Tát Vào Mặt Lão Thái Quân.	346
132. Chương 133: Đi Xin Lỗi.	348
133. Chương 134: Mượn Nhị Thúc Một Ngày.	351
134. Chương 135: Bị Gài Bẫy.	353
135. Chương 136: Thiến Nữ U Hồn.	356
136. Chương 137: Ngọc Nhi Bỏ Khăn Che Mặt.	360
137. Chương 138: Nữ Nhân Lấy Chiều Chồng Dạy Con Làm Trọng.	362
138. Chương 139: Ai Hiểu Lòng Nàng?	364
139. Chương 140: Nàng Đồng Ý Gả Cho Minh Sao?	367
140. Chương 141: Tương Tư.	369
141. Chương 142: Mỹ Nhân Chèo Thuyền.	371
142. Chương 143: Sáng Tạo Cách Vẽ Mối.	374
143. Chương 144: Thục Nữ Động Tình.	376
144. Chương 145: Đó Là Minh Sao?	378
145. Chương 146: Nãi Nãi Hiện Từ.	381
146. Chương 147: Nuốt Giận Vào Trong.	383
147. Chương 148: Giác Ngộ Làm Vợ.	385
148. Chương 149: Sờ Trộm.	387
149. Chương 150: Sờ Trộm.	390

150. Chương 151:	Thẩm Vấn Trong Hầm.	392
151. Chương 152:	Lại Tới Trương Gia.	395
152. Chương 153:	Cô Bé Vô Lễ.	397
153. Chương 154:	Tấm Lòng Đáng Quý.	400
154. Chương 155:	Không Phải Cô Gắng Mà Là Dốc Hết Sức.	402
155. Chương 156:	Khảo Sát Đất Hoang.	405
156. Chương 157:	Lại Tính Kế Trịnh Gia.	407
157. Chương 158:	Đúng Là Đồ Mọt Sách.	409
158. Chương 159:	Cải Tạo Xềng.	412
159. Chương 160:	Mặc Cả.	414
160. Chương 161:	Nhu Nhi Bị Đánh	417
161. Chương 162:	Hầu Hạ Nàng Không Mất Mặt.	419
162. Chương 163:	Trong Lòng Tướng Công Có Nhu Nhi.	421
163. Chương 164:	Tính Nợ Cũ.	423
164. Chương 164:	Tính Nợ Cũ.	426
165. Chương 165:	Nữ Nhân Đáng Thương Và Đáng Kính.	429
166. Chương 166:	Truy Hối Nguyên Nhân.	431
167. Chương 167-168:	Đi Thăm Sương Nhi.(1+2)	433
168. Chương 169-170:	Lại Một Lần Nữa Ăn Cấp Bản Quyền	438
169. Chương 171-172:	Nửa Đêm Đi Bắt Người.	443
170. Chương 173-174:	Không Coi Ai Ra Gì.	447
171. Chương 175:	Ông Trời Có Mắt.	452
172. Chương 176:	Tự Có Câu Trả Lời.	454
173. Chương 177:	Đặt Bẫy.	457
174. Chương 178:	Hôn Trộm.	460
175. Chương 179:	Nhị Gia Sợ À?	462
176. Chương 180:	Khổ Luyện Mới Thành Tài	464
177. Chương 181:	Cải Tạo.	467
178. Chương 182:	Tứ Thiếp Tề Tụ.	469
179. Chương 183:	Tiếp Xúc Thân Mật.	472
180. Chương 184:	Thử Xe.	474
181. Chương 185:	Mình Thương Ám Tiền Đều Phải Đề Phòng.	477
182. Chương 189:	Đi Thăm Tri Thu.	479
183. Chương 190:	Suýt Nữa Bại Lộ.	481
184. Chương 191:	Cẩn Thận Vẫn Hơn.	484
185. Chương 192:	Hiếu Được Nguyên Nhân.	486
186. Chương 193:	Hết Mọi Nghi Ngờ.	488
187. Chương 194:	Giáp Mặt Vương Mông.	491
188. Chương 195:	Thăm Dò.	493
189. Chương 196:	Năm Vạn Lượng	496
190. Chương 197:	Giao Phong Chính Diện.	498
191. Chương 198:	Ngọc Nhi Trêu Vương Mông	500
192. Chương 199 :	Dựng Lều Tế Cháo.	503
193. Chương 199 :	Dựng Lều Tế Cháo (2)	505
194. Chương 201:	Chúng Ta Về Nhà.	508
195. Chương 201:	Chúng Ta Về Nhà.	511
196. Chương 202:	Chuyến Đá.	513
197. Chương 203:	Thủy Nguyệt Tiểu Tạ.	516
198. Chương 204:	Ngọc Nhi Bị Thương.	518
199. Chương 205:	Thiên Tử Bệnh Nguy.	521
200. Chương 206:	Lại Gặp Trương Tú.	523
201. Chương 207:	Lần Đầu Nghe Tới Tế Sinh Đường.	525
202. Chương 208:	Tri Đông Rời Phủ.	528
203. Chương 209:	Ra Đường Phải Xem Lịch.	530

204. Chương 210:	Không Công Bằng.	533
205. Chương 211:	Cho Các Người Ăn.	535
206. Chương 212:	Thổ Phỉ.	537
207. Chương 213:	Cơ Hội Tốt.	539
208. Chương 214:	Kẻ Này Phải Chết.	542
209. Chương 215:	Khách Không Mời.	544
210. Chương 216:	Một Vạn Đổi Lấy Chỗ Dừa.	547
211. Chương 217:	Chuyện Ở Tế Sinh Đường.	549
212. Chương 218:	Bàn Chuyện Hợp Tác.	552
213. Chương 219:	Chuẩn Bị Đầy Đủ.	554
214. Chương 220:	Nghi Ngờ.	556
215. Chương 221:	Say Rượu Lỡ Lời.	559
216. Chương 222:	Âm Mưu.	561
217. Chương 223:	Kinh Hiểm.	564
218. Chương 224:	Ta Sẽ Đối Xử Với Nàng Thật Tốt.	566
219. Chương 225:	Trở Mặt Vô Tình.	568
220. Chương 226:	Suy Nghĩ Quá Đơn Giản.	570
221. Chương 227:	Xòe Bài.	573
222. Chương 228:	Thuyết Phục Nạn Dân.	575
223. Chương 229:	Thiện.	577
224. Chương 230:	Sơ Xuất Rồi	580
225. Chương 231:	Nan Đề.	582
226. Chương 232:	Mặt Dày, Phóng Đãng, Không Biết Thẹn.	585
227. Chương 233:	Vương Mông Nổi Giận.	587
228. Chương 234:	Xây Nhà.	589
229. Chương 235:	Cùng Gánh Vác.	592
230. Chương 236:	Kéo Vào Vũng Nước Đục.	594
231. Chương 237:	Bị Từ Chối.	596
232. Chương 238:	Tìm Chỗ Dừa.	599
233. Chương 239:	Bà Nương Tham Tài.	601
234. Chương 240:	Hương Thơm Chết Người.	604
235. Chương 241:	Thê Thiếp Đẩy Nhà.	606
236. Chương 242:	Thê Thiếp Đẩy Nhà (2).	609
237. Chương 243:	Bữa Cơm Liên Hoan.	611
238. Chương 244:	Đêm Không Ngủ.	614
239. Chương 245:	Đêm Không Ngủ (2).	616
240. Chương 246:	Vui Chuyển Thành Buồn.	619
241. Chương 247:	Khởi Công.	621
242. Chương 248:	Dục Tốc Bất Đạt.	623
243. Chương 249:	Tam Gia Bị Bắt. (1)	626
244. Chương 250:	Tam Gia Bị Bắt.(2)	628
245. Chương 251:	Chuyện Thành Rồi.	631
246. Chương 252:	Hiệp Khách Cũng Phải Ăn Trộm.	633
247. Chương 253:	Cướp Ngục?	636
248. Chương 254:	Quái Nhân.	638
249. Chương 255:	Gậy Ông Đập Lưng Ông.	641
250. Chương 256:	Thả Người.	643
251. Chương 257:	Lần Sau Tôi Lướt Người.	646
252. Chương 258:	Sư Tử Hà Đông.	648
253. Chương 259:	Đồng Sàng Dị Mộng.	650
254. Chương 260:	Thanh Trúc Viện.	653
255. Chương 261:	Chuyến Biển.	655
256. Chương 262:	Nữ Tử Khá Nhau Có Mùi Vị Khác Nhau	658
257. Chương 263:	Cuộc Đời Lão Vương.	660

258. Chương 264:	Bà Nương Đổ Do Ta Cướp Được.	663
259. Chương 265:	Chủ Ý Xấu.	665
260. Chương 266:	Lợi Dụng Nạn Dân.	668
261. Chương 267:	Tới Thăm Giả Gia.	670
262. Chương 268:	Tẩu Tử Xinh Đẹp.	672
263. Chương 269:	Điều Kiện.	675
264. Chương 270:	Coi Như Người Trưởng Thành.	677
265. Chương 271:	Tiềm Chất Gian Thương.	680
266. Chương 272:	Lưu Yên Các.	682
267. Chương 273:	Đỗ Phiêu Phiêu.	684
268. Chương 274:	Vưu Vật Trời Sinh.	687
269. Chương 275:	Quan Hệ Quá Loạn.	689
270. Chương 276:	Ân Oán Dây Dưa.	692
271. Chương 277:	Ái Duyên Vì Hiếu Kỳ.	694
272. Chương 278:	Ta Để Ý.	697
273. Chương 279:	Nhận Một Muội Muội.	699
274. Chương 280:	Chuyển Biến.	702
275. Chương 281:	Chơi Cờ Kiểu Đường Gia.	704
276. Chương 282:	Thực Sự Không Lo Sao?	707
277. Chương 283:	Cầu Cứu Lão Thái Quân.	710
278. Chương 284:	Biết Sai Phải Sửa.	712
279. Chương 285:	Dạy Bảo.	715
280. Chương 286:	Tha Hồ Quỳ.	717
281. Chương 287:	Kích Động.	720
282. Chương 288:	Nhị Gia Có Thích Phương Tỷ Tỷ Không.	722
283. Chương 289:	Tra Xét Tế Sinh Đường.	725
284. Chương 290:	Bát Gia.	727
285. Chương 291:	Nhân Quả.	730
286. Chương 292:	Phế Đi.	732
287. Chương 293:	Đốt Đi.	735
288. Chương 294:	Sống Có Tốt Không.	737
289. Chương 295:	Đánh Mặt.	740
290. Chương 296:	Phát Tán Tin Đồn.	742
291. Chương 297:	Nhị Gia Không Ở Lại Qua Đêm À?	745
292. Chương 298:	Âm Mưu Trong Thư Phòng	747
293. Chương 299:	Là Huỳnh.	750
294. Chương 300:	Lần Đầu Gặp Tình Dịch.	752
295. Chương 301:	Lại Thêm Một Vị Khách.	755
296. Chương 302:	Hạ Sát.	758
297. Chương 303:	Hồng Phong.	760
298. Chương 304:	Thân Thế.	762
299. Chương 305:	Có Thể Không Làm Quan Không?	765
300. Chương 306:	Gian Tình!	767
301. Chương 307:	Tìm Người Giúp!	770
302. Chương 308:	Tình Hình Xấu Đi!	772
303. Chương 309:	Hải Đông Thanh!	775
304. Chương 310:	Tế Mộ!	777
305. Chương 311:	Nửa Đêm Kinh Hoàng.	780
306. Chương 312:	Trúng Độc.	782
307. Chương 313:	Thế Nào Cũng Phải Ra Tay.	785
308. Chương 314:	Cảnh Cáo.	787
309. Chương 315:	Không Được Kích Động.	790
310. Chương 316:	Dự Cầm.	792
311. Chương 317:	Muộn Rồi.	795

312. Chương 318: Thăng Đường Xử Án.	797
313. Chương 319: Nghi Vấn.	800
314. Chương 320: Hành Thích.	803
315. Chương 321: Chết Cho Xong.	805
316. Chương 322: Điều Dưỡng.	808
317. Chương 323: Điền Cơ (1).	810
318. Chương 324: Điền Cơ (2).	813
319. Chương 325: Rời Thành.	816
320. Chương 326: Hỗ Trợ.	819
321. Chương 327: Người Sống Ta Chết.	822
322. Chương 328: Đêm Nay Ai Bồi Tiếp?	824
323. Chương 329: Để Kẻ Khác Chết Thay	827
324. Chương 330: Tình Thiêu Thục Nữ.	830
325. Chương 331: Lại Có Người Trúng Độc.	832
326. Chương 332: Lấy Vợ Đi Rồi Sẽ Hiểu.	834
327. Chương 333: Hai Bức Thư.	837
328. Chương 334: Ngu Trung?	839
329. Chương 335: Bệnh Mỹ Nhân.	842
330. Chương 336: Biệt Viện Chẩn Bệnh.	844
331. Chương 337: Khách Tới Thăm.	847
332. Chương 338: Lại Tới Công Đường.	850
333. Chương 339: Vẫn Còn Nhân Chứng.	852
334. Chương 340: Trả Nợ.	855
335. Chương 341: Cuộc Chiến Trong Thành.	858
336. Chương 342: Kỵ Binh.	860
337. Chương 343: Vương Mông Đền Tội.	862
338. Chương 344: Hôn Lễ.	865
339. Chương 345: Rượu Giao Bồi Muộn.	867
340. Chương 346: Nhất Long Nhị Phụng.	870
341. Chương 348: Tâm Sự.	872
342. Chương 349: Tiễn Biệt.	874
343. Chương 350: Lên Đường.	877
344. Chương 350: Lên Đường.	880
345. Chương 351: Đi Ngày Đi Đêm.	882
346. Chương 352: Tiểu Vương Gia.	885
347. Chương 353: Tập Kích Nửa Đêm.	887
348. Chương 354: Giữa Đồng Hoang.	889
349. Chương 355: Tới Được Ngô Định Thành.	892
350. Chương 356: Găng Tay Tình Yêu.	894
351. Chương 357: Tuyết Rơi Rồi.	897
352. Chương 358: Phục Kích.	900
353. Chương 359: Chiến Đấu Trên Đất Tuyết.	902
354. Chương 360: Đêm Trong Miếu Hoang.	905
355. Chương 361: Chia Nhỏ Xé Lẻ.	907
356. Chương 362: Tới Lúc Rồi.	910
357. Chương 363: Hoàn Thành Nhiệm Vụ.	912
358. Chương 364: Thiếp Giúp Nhị Gia.	915
359. Chương 365: Trạm Cuối.	917
360. Chương 366: Hoàng Đế Tuổi Teen.	920
361. Chương 367: Kinh Đô Ni Lạc Thần.	923
362. Chương 368: Chết Vấn Liên Tiếp.	925
363. Chương 369: Hoàng Thái Hậu Hỏi Chuyện.	927
364. Chương 370: Cục Lực Đấu Tranh	929
365. Chương 371: Lật Lại Chuyện Khai Hoang	932

366. Chương 372:	Lại Thoát Một Kiếp.	934
367. Chương 373:	Cách Kiếm Tiền Kinh Thế Hải Tục.	937
368. Chương 374:	Không Làm Quan.	940
369. Chương 375:	Hiếu Lãm.	942
370. Chương 376:	Tướng Công Vô Lại.	945
371. Chương 377:	Tình Chàng Ý Thiếp.	948
372. Chương 378:	Bài Thơ Rắc Rối.	950
373. Chương 379:	Thư Phòng Luận Kế.	953
374. Chương 380:	“đường Phủ Lớn”.	956
375. Chương 381:	Hiền Thuốc.	958
376. Chương 382:	Khoảng Cách Chênh Lệch.	961
377. Chương 383:	Tình Tứ Trọng Tiểu Viện.	963
378. Chương 384:	Con Hồ Nổi Giận.	966
379. Chương 385:	Rào Trước Chấn Sau.	969
380. Chương 386:	Bên Sông Tần Hoài.	971
381. Chương 387:	Tàn Nhẫn Máu Lạnh.	973
382. Chương 388:	Thư Nhà.	976
383. Chương 389:	Muôn Hoa Muôn Vẽ.	979
384. Chương 390:	Niềm Vui Bất Ngờ.	981
385. Chương 391:	Sắp Làm Cha Rồi.	984
386. Chương 392:	Chuyện Xấu.	986
387. Chương 393:	Tiểu Nhân Gièm Pha.	989
388. Chương 394:	Đắc Tội Hết Cả.	991
389. Chương 395:	Gặp Lại Người Quen.	994
390. Chương 396:	Gặp Lại Người Quen (2)	996
391. Chương 397:	Khâm Sai Thứ Hai.	999
392. Chương 398:	Oan Gia Hẹp Lộ.	1001
393. Chương 399:	Điều Kiện.	1004
394. Chương 400:	Như Đã Biết Trước.	1007
395. Chương 401:	Thiên Chí Của Tiêu Kiến.	1009
396. Chương 402:	Một Thoáng Ấy Này.	1012
397. Chương 403:	Ai Trước Ai Sau.	1015
398. Chương 404:	Điên Rồi.	1017
399. Chương 405:	Không Hận Nổi.	1020
400. Chương 406:	Cứu Người.	1022
401. Chương 407:	Lại Thêm Kẻ Nửa Bị Điên.	1025
402. Chương 408:	Thiếu Nữ Mạnh Mẽ.	1028
403. Chương 409:	Thánh Chỉ Tối.	1031
404. Chương 410:	Hoang Mang.	1034
405. Chương 411:	Rối Bời.	1036
406. Chương 412:	Phản Gián.	1039
407. Chương 413:	Bức Hôn.	1042
408. Chương 414:	Về Tối Kiên Thành.	1044
409. Chương 415:	Hóa Ra Là Thế.	1047
410. Chương 416:	Trương Thiếu Kiệt Quay Về.	1050
411. Chương 417:	Gian Tính Trừ Gian.	1053
412. Chương 418:	Lửa Giận Ngọn Trời.	1055
413. Chương 419:	Quy Thuận Kẻ Mạnh Nhất.	1058
414. Chương 420:	Chỉ Là Tốt Thí.	1061
415. Chương 422:	Đoạt Cổng.	1063
416. Chương 423 :	Phá Vây.	1066
417. Chương 424:	Bất Điền Cơ.	1069
418. Chương 415:	Hóa Ra Là Thế.	1072
419. Chương 416:	Trương Thiếu Kiệt Quay Về.	1074

420. Chương 417: Gian Tính Trừ Gian.	1077
421. Chương 418: Lửa Giận Ngợp Trời.	1080
422. Chương 419: Quy Thuận Kẻ Mạnh Nhất.	1082
423. Chương 420: Chỉ Là Tốt Thí.	1085
424. Chương 421: Truyện Ở Nguồn Nhảy Chương.	1087
425. Chương 422: Đoạt Cống.	1088
426. Chương 423: Phá Vây.	1090
427. Chương 424: Bắt Điền Cơ.	1093
428. Chương 425: Xong Việc Ở Kiên Thành.	1096
429. Chương 426: Nhị Gia Trở Về.	1099
430. Chương 427: Ai Đi Ai Ở?	1101
431. Chương 428: Khách Tới Thăm?	1104
432. Chương 428: Khách Tới Thăm?	1107
433. Chương 429: Bị Mèo Con Kéo Ra Hậu Hoa Viên.	1109
434. Chương 430: Sương Nhi Thông Minh.	1112
435. Chương 431-432	1115
436. Chương 433: Trên Đường Kể Truyện	1120
437. Chương 434: Vừa Về Đã Chẳng Được Yên.	1123
438. Chương 435: Bỏ Ý Định Đó Đi.	1125
439. Chương 436: Dung Thân Bỏ Việc Nước.	1128
440. Chương 437: Cửu Công Chúa.	1130
441. Chương 438: Chỉ Là Quả Phụ Thôi.	1133
442. Chương 439: Đâm Sau Lưng.	1136
443. Chương 440: Cũng Điền Luôn Rồi.	1138
444. Chương 441: Làm Mai.	1141
445. Chương 442: Bị Triệu Vào Cung.	1143
446. Chương 443: Hổ Nổi Giận.	1146
447. Chương 444: Chênh Lệch Đã Rõ.	1148
448. Chương 445: Phát Hiện Bất Ngờ.	1151
449. Chương 446: Chuẩn Bị Kinh Doanh.	1153
450. Chương 447: Hiền Thê Lương Mẫu.	1156
451. Chương 448: Đùng Quá Tự Tin.	1158
452. Chương 449-450	1161
453. Chương 451.	1166
454. Chương 452: Có Gian Tình.	1168
455. Chương 453-454	1171
456. Chương 455: Đánh Cuộc.	1176
457. Chương 456: Không Muốn Sinh Lắm Chuyện.	1179
458. Chương 457-458	1182
459. Chương 459-460	1187
460. Chương 461: Phiên Phúc.	1193
461. Chương 462: Vu Oan Giá Họa.	1195
462. Chương 463: Dây Mối Gọi Là Vu Oan Giá Họa.	1198
463. Chương 464: Hoàng Thái Hậu Dạy Con.	1200
464. Chương 465: Quan Trọng Nhất.	1203
465. Chương 466: Tần Công Tử.	1206
466. Chương 467-468	1208
467. Chương 469-470	1211
468. Chương 471-472	1216
469. Chương 473-474	1221
470. Chương 475: Làm Khách Nhà Nông.	1226
471. Chương 476: Quý Ở Tầm Lòng.	1229
472. Chương 477-478	1231
473. Chương 479-480	1236

474. Chương 481-482	1241
475. Chương 483-484	1246
476. Chương 485-486	1250
477. Chương 487-488	1255
478. Chương 489-490	1260
479. Chương 491-492	1265
480. Chương 493-495	1270
481. Chương 496-499	1278
482. Chương 500-501	1287
483. Chương 502-505	1292
484. Chương 506-507	1299
485. Chương 508: Sai Càng Thêm Sai.	1304
486. Chương 509: Thai Ba Tháng.	1307
487. Chương 510: Thư Nhà Gây Hiếu Lãm.	1309
488. Chương 511: Từ Đường Bái Tế	1312
489. Chương 512: Trả Lời Thư Ra Sao	1314
490. Chương 513: Chín Tháng Mang Nặng Đẻ Đau.	1317
491. Chương 514: Bảo Kiếm Kim Châm.	1319
492. Chương 515: Trước Khi Lên Đường	1322
493. Chương 516 (1) : Hạ Xuyên Thành.	1325
494. Chương 516 (2) : Xưởng Vệ Say Rượu.	1327
495. Chương 517: Bò Đề Giáo.	1329
496. Chương 518: Lại Sinh Sự.	1332
497. Chương 520: 20 Roi	1334
498. Chương 521: Thi Pháp.	1337
499. Chương 522: Khó Nói.	1339
500. Chương 517: Bò Đề Giáo.	1342
501. Chương 518: Lại Sinh Sự.	1345
502. Chương 520: 20 Roi	1347
503. Chương 521: Thi Pháp.	1349
504. Chương 522: Khó Nói.	1352
505. Chương 523: Đáng Chết.	1354
506. Chương 524: Khai Nhận.	1356
507. Chương 525: Người Nhà Vần Hơn	1359
508. Chương 527: Mời Tiệc.	1361
509. Chương 528: Ngang Ngược	1364
510. Chương 529: Thích Khách	1366
511. Chương 530: Tự Tay Giết.	1369
512. Chương 531: Kẻ Nào Đứng Đằng Sau ?	1371
513. Chương 532: Giải Độc.	1374
514. Chương 533: Nguyên Do.	1376
515. Chương 534: Thông Hiếu Đại Nghĩa	1379
516. Chương 535: Trình Uy Tĩnh Lại.	1381
517. Chương 536: Bày Mưu Tính Kế	1384
518. Chương 537-539	1386
519. Chương 540: Mua Lương Thực.	1394
520. Chương 541: Vậy Là Xong Một Việc.	1397
521. Chương 542-547	1399
522. Chương 548-550	1413
523. Chương 551: Bệnh Nguy.	1421
524. Chương 552: Hồng Phong Mất Tích.	1424
525. Chương 553: Không Phải Ta Làm	1426
526. Chương 554: Đúng Là Lão Hồ Ly	1429
527. Chương 585: Nghe Tin Dữ.	1431

528. Chương 555:	Có Kẻ Chưa Chịu Thôi.	1434
529. Chương 556:	Phát Hiện Bất Ngờ.	1436
530. Chương 557:	Ngọc Nhi Thăm Dò.	1439
531. Chương 558:	Lời Mời Của Hoàng Thái Hậu.	1441
532. Chương 559:	Thái Hoàng Thái Hậu Qua Đời.	1444
533. Chương 560:	Cãi Vã.	1446
534. Chương 561:	Ngày Cuối Cùng.	1449
535. Chương 562:	Chặt Đầu Thị Uy.	1451
536. Chương 563:	Điều Kiện Hậu Hĩnh.	1454
537. Chương 564:	Nhìn Được Mà Không Ăn Được.	1456
538. Chương 565:	Năm Tên Gian Tặc.	1459
539. Chương 566:	Bình Biễn.	1461
540. Chương 567:	Nội Ứng Ngoại Hợp.	1463
541. Chương 568:	Kiến Nghị Của Kế Công Công.	1466
542. Chương 569:	Trời Phạt.	1468
543. Chương 570:	Dần Trưởng Thành.	1471
544. Chương 571:	Đổi Đáp Trước Trận.	1473
545. Chương 572:	Cái Chết Của Thuận Vương.	1476
546. Chương 573:	Biến Cố Liên Tiếp.	1478
547. Chương 574:	Lãnh Cung Lánh Nạn.	1481
548. Chương 575:	Cửu Công Chúa Cũng Muốn Đi.	1483
549. Chương 576:	Long Bào Của Ai.	1486
550. Chương 577:	Hận.	1488
551. Chương 578:	Điều Kiện.	1491
552. Chương 579:	Nguy Cấp.	1494
553. Chương 580:	Vấn Muộn.	1496
554. Chương 581:	Dùng Thuốc Của Ta.	1499
555. Chương 582:	Ngũ Hoàng Tử Ứng Phó.	1501
556. Chương 583:	Cầm Túc Sám Hối.	1504
557. Chương 584:	Hạ Quyết Tâm.	1506
558. Chương 585:	Nghe Tin Dữ.	1509
559. Chương 586:	Nụ Hôn Đầu	1512
560. Chương 587:	Nhàn Nhã Ở Nhà	1514
561. Chương 588:	Vị Khách Họ Chu.	1517
562. Chương 589:	Trên Đầu Ba Thước Có Thần Linh.	1519
563. Chương 590:	Đêm Nay.	1522
564. Chương 591-892		1524
565. Chương 593:	Mẹ Con Trùng Phùng.	1529
566. Chương 594-598		1532
567. Chương 599-604		1546
568. Chương 605-610	Đại Kết Cục	1561

Cực Phẩm Tài Tuấn

Giới thiệu

Nguồn: vipvandan Một anh chàng người hiện đại cực kỳ bình thường nhập hồn vào một đại tài tử hào

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-tai-tuan>

1. Chương 01 : Thức Tỉnh.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

— o —

Chương 01 : Thức tỉnh.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Giới Thiệu:

Một anh chàng người hiện đại cực kỳ bình thường nhập hồn vào một đại tài tử hào môn Đường Kính Chi, nhưng y khóc không ra nước mắt, vì tên công tử này người mang bệnh nặng, trước đó không lâu còn học ra ba đầu máu. Dù y có một thể tứ thiếp xinh như hoa như ngọc nhưng y chỉ có thể trơ mắt nhìn ...

Trên có lão thái quân cần hiếu thuận, dưới có cháu nhỏ phải nuôi dưỡng, ở giữa còn có đại tẩu góa bụa phải ... đó là đại tẩu mà! không thể được.

Nhưng lão thái quân cường ép, y phải làm sao đây?

Bốn tiểu thiếp mỗi người một vẻ, Sương Nhi kiều sa, Nhu Nhi hiền dịu, Uyển Nhi đoan trang, Ngọc Nhi hiếu thảo ... làm sao để chiếm trọn trái tim các nàng?

Nhưng tất cả không làm y đau đầu bằng, kiều thê Lâm Úc Hương.

Lâm Úc Hương mạnh mẽ cá tính, thê chỉ gả cho nam nhân thực lòng tốt với nàng, hơn nữa chỉ được cưới một mình nàng, lại đặc biệt căm ghét hào môn thể tộc. Vậy mà không ngờ một ngày lại bước vào cửa hào môn, mọi thứ với nàng đều bở ngỡ, cuộc sống tiếp theo nàng phải làm sao đây?

Thỏa hiệp? Nàng không cam tâm.

Phản kháng? Lão thái quân kia là người tàn nhẫn đáng sợ giết người không chớp mắt.

Trong đại trạch chuyện nọ nói chuyện kia, ở bên ngoài kẻ tham lam lắm le nhòm ngó gia sản, người trong tộc cũng mưu mô khó lường ...

Truyện tuy lấy bối cảnh giả không lịch sử, nhưng miêu tả sống động phần nào cuộc sống hào môn đại tộc của một Trung Hoa cổ, dù khơi lên góc đen tối của xã hội lạc hậu bất công, nhưng nhìn tổng thể truyện mang gam màu sáng, hướng tới điều tốt đẹp ...

Mơ mơ màng màng, miệng bị người ta dùng vật cứng nạy ra, nước canh ấm đổ vào, từ lưỡi truyền tới cảm giác đắng ngắt, Trương Xuyên theo bản năng muốn nhổ ra, nhưng toàn thân không có chút sức lực nào, lưỡi chỉ nhúc nhích được chút ít, nước canh chảy theo cổ họng vào dạ dày, cổ ngứa ngáy không sao chịu đựng nổi, y muốn ho thật mạnh, nhưng tế bào toàn thân như chẳng còn chút sức lực nào nữa.

Hết thìa này tới thìa khác, chẳng biết bao lâu, nước canh đắng ngắt đổ vào miệng y mới dừng lại, tiếp đó có người dùng khăn lụa lau hết nước canh trào ra mép, bên tai có những tiếng thì thầm nho nhỏ, Trương Xuyên chẳng biết chuyện gì, chỉ thấy đầu nặng trĩu, lại mơ hồ ngủ tiếp.

Ở bên cạnh giường, một nữ tử mặc váy đỏ đưa bát cho nha hoàn bên cạnh, thần thờ nhìn nam tử đã hôn mê suốt ba ngày, một lúc lâu, nàng thở dài, mặt chua chát quay sang bên cạnh. Một nha hoàn thấy nữ tử váy đỏ rời giường, vội đi tới quan sát nam tử trên giường, một lúc sau không thấy y tỉnh lại, liếc mắt nhìn nữ tử váy đỏ đầy vẻ bất thiện.

Tiếp tục không biết qua bao lâu, miệng Trương Xuyên lại bị người ta nạy ra, thần trí sau thời gian dài ngủ say dần tỉnh táo lại, y muốn mở mắt ra xem mình đang ở đâu, nhưng mi mắt như nặng ngàn cân, không sao mở ra được, lần này đút vào miệng không phải nước canh đắng nữa, mà là nước cháo nhàn nhạt, uống vào miệng vài ngụm, y mới có chút sức lực, suy nghĩ dần tỉnh táo trở lại.

Buổi sáng, đi làm, sắp muộn rồi, xe buýt vào bến bên kia đường, chạy vội ... xe hơi, đèn xanh đỏ, rồi ... Nhưng khi đó đèn xanh đã sáng rồi cơ mà. Cùng với ký ức phục hồi, Trương Xuyên hồi hận vô cùng, mình tranh thủ vài giây để làm gì để gặp tại nạn cơ chứ?

Chắc là mình đang ở trong bệnh viện, Trương Xuyên nghĩ như thế.

Không lâu sau người đút cháo kia dừng lại, hình như là đã hết cháo rồi, Trương Xuyên đang đói sôi bụng, cuống lên muốn mở miệng đòi thêm, người bị thương phải ăn thật nhiều, nghỉ thật nhiều mới phục hồi nhanh được, nhưng chẳng biết tại sao cơ thể không nghe y chỉ sai bảo, cứ như không phải của bản thân vậy, đúng lúc đó sâu trong tâm trí như có tiếng nổ lớn, từng cơn đau đớn không sao tả xiết, đau tới mức làm y hét lên, nhưng cổ họng chỉ truyền ra được những tiếng ư ử, rồi xung quanh ồn ào nhốn nháo, chắc là người trong phòng thấy thế đi gọi bác sĩ rồi.

Đột nhiên một loạt ký ức vừa xa lạ vừa quen thuộc ào ạt tuôn vào đầu y như dòng nước lũ không sao ngừng lại được.

Ngừng, ngừng lại ... đau đầu quá.

.....

Đường Lăng, Đường Kính Chi?

Mình?

Mình là Trương Xuyên cơ mà? Người kia là ai?

Sao mình lại có ký ức của một người khác cơ chứ? Trương Xuyên hoảng loạn, đầu óc y cứ rối tung lên, ký ức xa lạ kia mỗi lúc một rõ ràng, mỗi lúc một thân thuộc, y kinh hoàng nhận ra Đường Lăng Đường Kính Chi chính là mình, làm sao có thể? Y muốn mở mắt ra xem mình đang ở đâu, chợt bên tai có giọng nói chứa đầy bi thương.

- Lăng Nhi, cháu trai ngoan của ta, cháu mau tỉnh lại đi, cháu không thể bỏ lại bà già này một mình mà đi được ...

Tiếp theo tiếng kêu ghen ngào đó, y chỉ cảm thấy có người phủ phục lên ngực mình, làm y cảm thấy tức ngực, cảm xúc kỳ lạ ập tới, phải chịu biết bao đau khổ mới người ta mới có thể khóc đến xé lòng xé dạ như vậy, làm y bàng hoàng, nhưng ... Nhưng mình đâu phải Đường Lăng, mình là Trương Xuyên cơ mà.

Người kia gục trên ngực y khóc, khóc rất thương tâm, Trương Xuyên có cảm giác máu thịt tương thông với người đó, làm sống mũi y cay cay, mắt ướt ướt, rồi nước mắt cứ thế trào ra, chảy theo gò má, tiếng khóc già nua kia làm cõi lòng y quặn đau.

- Lão thái quân, Nhị gia khóc kìa, người xem, Nhị gia nghe thấy người nói đó ...

Một tiếng reo mừng rỡ vang lên, thế rồi trong phòng lại trở nên hoảng loạn, xôn xao, Trương Xuyên cảm thấy người đè lên ngực mình đã rời đi, nói cái gì đó, có tiếng bước chân, tựa hồ có người cầm tay y bắt mạch.

Mọi thứ trong đầu y chợt trở nên hết sức rõ ràng, từ ký ức xa lạ kia, y biết tình trạng của mình

Tại sao lại như thế? Chẳng lẽ mình ở thế giới kia đã chết rồi? Nghĩ tới đó tim y như bị cào cào, khi còn nhỏ quê y xảy ra một trận động đất, cha mẹ y dùng tấm thân máu thịt che chở cho y, y vĩnh viễn không sao quên được đôi mắt cha mẹ đầy nhìn mình đầy yêu thương dần dần mất đi sự sống.

“Con à, cha mẹ đi rồi con nhất định phải kiên cường sống nhé, bất kỳ hoàn cảnh nào, hãy kiên cường, hãy sống, kiên cường, sống ...”

Mười mấy năm rồi, lời dặn của cha mẹ vẫn vang vọng bên tai, Trương Xuyên cắn răng sống, rất khó khăn, đã có rất nhiều chuyện, nhưng y vẫn sống, sống kiên cường, nhưng cuối cùng y không thể làm được Minh phụ sự kỳ vào tha thiết của cha mẹ mất rồi.

Nước mắt lại tuôn trào, ướt cả chiếc gối trắng muốt phía dưới.

Còn đau thương nào hơn thế nữa, Trương Xuyên không còn thiết tha gì nữa, y buông trôi, đầu óc trống rỗng, rồi quỹ tính trưởng thành của nam tử 17 tuổi như cuốn phim quay chậm ro ro chiếu trước mặt.

Người vừa khóc lóc thương tâm trên ngực y là bà nội của Đường Kính Chi, từ nhỏ thương yêu cưng chiều “y” như báu vật, không để y phải chịu khổ một chút xíu nào cho dù là nhỏ nhất, “y” cũng không làm bà thất vọng, “y” được người ta gọi là thần đồng, là thiên tài trăm năm hiếm có, lại thêm thông minh hiếu học, gia thế số một trong thành, được gia tộc dốc lòng bồi dưỡng, 14 tuổi đã đỗ cử nhân lại còn đỗ đầu, nhưng phúc họa song hành, cha mẹ bị bệnh qua đời, “y” tới gặp mặt lần cuối cũng không thể.

Bất hiếu, “mình” là đứa con bất hiếu, “cuốn phim” chiếu tới đó, cặp mắt cha mẹ kiếp trước lần kiếp này hòa làm một, Trương Xuyên - Đường Kính Chi đều khóc.

Về tới nhà, nhốt mình trong phòng, Đường Kính Chi ôm hai tấm bài vị khóc ba ngày ba đêm, sau đó y thề không bao giờ thi cử lấy công danh nữa, không bao giờ làm thơ làm đối nữa! Cha mẹ sở dĩ bệnh qua đời vì biết y kiêu ngạo, bản tính cố chấp, chẳng may công danh không thành sẽ không chịu nổi đả kích, vốn sức khỏe không tốt lại thêm lo lắng kéo dài, mẹ y bỏ đi trước, cha y thương tâm quá độ, chẳng bao lâu nhắm mắt xuôi tay.

Tâm tư xao động, Trương Xuyên thương xót cho bà nội của Đường Kính Chi, con dâu con trai nối nhau qua đời, bà hai lần phải người tóc bạc tiền người tóc xanh, đứa cháu bảo bối từ lần đó trở về bệnh tật liên miên, cơ thể ngày một gầy yếu, đúng là người đáng thương.

Tiếp đó Trương Xuyên lại cả kinh, thì ra Đường Kính Chi tới nay đã có tới bốn tiểu thiếp, một chính thê, tạm thời chưa nói tới bốn nàng tiểu thiếp vội, nguyên nhân cái chết của Đường Kính Chi là do chính thê.

Tức chết!

Không ngờ Đường Kính Chi lại bị chính thê làm tức chết.

Lâm phủ là gia tộc có tiếng ở Lạc thành, trên dưới có tới 500 nhân khẩu, tất cả đều biết ngày Đường Kính Chi vén khăn trùm đầu của tân nương đột nhiên quát lớn một câu ” thì ra là người ..” Sau đó phun ra ba ngụm máu, ngất xỉu tại chỗ, nhưng không ai biết nguyên nhân, thì ra Đường Kính Chi một lần ra đường vô ý nhìn thấy tân nương tử cùng người qua đường dây dưa không rõ ràng.

Cái gọi là “dây dưa không rõ ràng” kia làm Trương Xuyên muốn cười mà không nổi, theo ký ức của “y”, khi đó “y” thấy tân nương tử nói chuyện với một nam tử ở trên phố, nam tử kia chừng như có ý với tân nương tử, thấy tân nương tử quay người, cuống lên kéo tay áo nói gì đó, tân nương tử và nam tử kia lúi lúi kéo kéo một chút, chẳng hề có chuyện liếc mắt đưa tình, ngược lại còn giống như cãi nhau, chỉ có thể thôi, làm Đường Kính Chi từ nhỏ cực kỳ coi trọng lễ giáo thánh hiền khi phát hiện tân nương tử chính là nữ tử “không đoan chính” kia, liền tức hộc máu mà chết.

2. Chương 02 : Kiều Thế Khuynh Thành

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 02 : Kiều thế khuynh thành

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Trương Xuyên là người hiện đại, tất nhiên không cổ hủ như thế, y thương hại cho tân nương tử kia, đem tân hôn, trượng phu học máu ngất xỉu, hẳn cuộc sống vô cùng gian nan, nghĩ tới đó, y dần có ý nghĩ muốn sống tiếp, không vì bản thân, vì bà cụ già đáng thương và vì tân nương tử đáng thương kia.

Cơ thể này không phải của y, nhưng linh hồn này vẫn là của y, toàn vẹn, lời cha mẹ lại vang lên ... Hãy sống ... Hãy kiên cường sống ... Bất kỳ trong hoàn cảnh nào ... Phải sống...

Cha mẹ, con không làm cha mẹ thất vọng, y cắn răng nuốt nước mắt ngược vào trong tim.

Sau này, mình là Đường Kính Chi!

Bên tai y lại có tiếng nói truyền tới, chính là vị lão thái quân kia:

- Úc Hương, bệnh của Lăng Nhi đã đỡ hơn chưa?

Đường Lăng là tên thừa nhỏ của y, giờ cha mẹ y đã chết, chỉ duy nhất của vị lão thái quân này được gọi như thế.

Nữ tử váy đỏ dứt thuốc cho y chính là Lâm Úc Hương, chính thê của Đường Kính Chi, lúc này nàng đang nhúu chặt mày, cực kỳ cẩn thận chắn mạch cho Đường Kính Chi.

Nói ra Lâm Úc Hương và bốn nàng tiểu thiếp kia của Đường Kính Chi cũng hết sức tội nghiệp, các nàng được gả vào Đường phủ chẳng phải do lệnh của cha mẹ, chẳng phải do mai mối, mà là để xung hỉ cho Đường Kính Chi quanh năm bệnh nặng nằm giường.

*** Xung hỉ: Cười vợ xua rủi lấy may.

Đường phủ chẳng những giàu có, Đường Kính Chi càng là tài tử vang danh xa gần, cho nên mới có cả đồng người muốn đem nữ nhi gả vào Đường gia, chỉ cần có thể làm thông gia với Đường gia, sau này nhất định có không ít cái lợi, vào thời đại trọng nam khinh nữ đó, có mấy ai quan tâm nữ nhi của mình có hạnh phúc sung sướng hay không, chỉ cần gả được nữ nhi vào hào môn là cho rằng nữ nhi có phúc rồi, đương nhiên, cái bọn họ mong muốn là lợi lộc từ hào môn kia, lấy bốn phòng thiếp của Đường Kính Chi ra mà nói, trừ vô số vật phẩm, riêng bạc trắng đã lên tới 1000 lượng.

Có điều chính thê Lâm Úc Hương của Đường Kính Chi lại là một ngoại lệ, lúc này nàng chậm rãi đặt tay y xuống, nha hoàn ở bên cạnh đi ngay tới nhét tay Đường Kính Chi vào trong chăn gấm, sợ tay y lộ ra ngoài một lúc là nhiễm gió lạnh, Đường Úc Hương nghe lão thái quân hỏi không trả lời ngay mà trầm ngâm một hồi mới đáp:

- Lão thái quân, tôn tức thấy mạch của ... tướng công mặc dù vẫn còn yếu ớt, nhưng đã ổn định hơn trước rất nhiều rồi, tôn tức dám lớn gan tiên đoán, không bao lâu nữa tướng công có thể tỉnh lại.

Lời này vừa ra, trong phòng đầu tiên là tĩnh lặng giây lát, tiếp đó là tiếng reo vui mừng khe khẽ, có nha hoàn váy xanh tâm tư mau lẹ, chạy tới bên cạnh lão thái quân nhún eo thi lễ:

- Chúc mừng lão thái quân, Nhị gia phúc lớn mạng lớn, mấy ngày nữa nhất định có thể tỉnh lại.

Lão thái quân nghe vậy cười tươi như hoa, chỉ nha hoàn váy xanh:

- Người luôn khéo miệng, thưởng!

- Tạ ơn lão thái quân.

Nha hoàn váy xanh ngọt ngào nói.

Đám nha hoàn còn lại không chịu thua kém, vội đi tới nói những lời tốt lành, lão thái quân thấy bệnh tình của đích tôn đã có chuyển biến tốt, cười không khép miệng lại được, liền thưởng hết.

- Chúc mừng Nhị nãi nãi, sau này Nhị gia có người ở bên cạnh chăm lo, chắc chắn sức khỏe an khang, sống lâu trăm tuổi.

Một nha hoàn váy tím thấy những người khác đều chạy tới trước lão thái quân, mắt đảo một vòng, tới bên Lâm Úc Hương, thi lễ chúc mừng:

Gian phòng lại lần nữa yên tĩnh, tất cả mọi ánh mắt đổ dồn vào Lâm Úc Hương, từ lời kể hai nha hoàn hầu hạ đêm tân hôn, Đường Kính Chi từ trên xuống dưới còn ai không biết Đường Kính Chi sở dĩ ra nông nỗi này chính là vì Lâm Úc Hương.

Lâm Úc Hương nghe nha hoàn kia nói thì môi run run, sắc mặt trắng bệch, khi chẩn đoán Đường Kính Chi sắp tỉnh, nàng đã thấy tim đập thình thịch, chỉ sợ Đường Kính Chi tỉnh lại nhìn thấy mình sẽ hô " thì ra là người ", sau đó học máu, nhắm mắt xuôi tay thì mạng nàng coi như cũng kết thúc.

Đưa tay nâng hờ, Lâm Úc Hương cố làm ra vẻ trấn tĩnh, nói:

- Đứng dậy đi, thưởng!

- Tạ ơn Nhị nãi nãi.

Nha hoàn áo tím nói xong câu đó hối hận ngay tức khắc, sợ chọc giận tới lão thái quân hoặc là Lâm Úc Hương, tới lúc này mới vui mừng đứng dậy, đám nha hoàn kia thấy có cơ kiếm thêm, cũng xúm tới quỳ xuống chúc mừng.

Nhưng còn chưa được thưởng thì trên giường có tiếng rên đau đớn, sau khi tiêu hóa ít thức ăn, Trương Xuyên À không, Đường Kính Chi cuối cùng đã cố gắng mở mắt ra, mọi người trong phòng thấy thế mừng rỡ, chỉ duy nhất Lâm Úc Hương ngồi bên giường là cả kinh, sau đó bị người ta chen lấn đẩy qua một bên.

"Tỉnh rồi, y tỉnh rồi, mình ... mình phải làm sao đây?" Lâm Úc Hương vịn chặt chiếc khăn tay, mồ hôi đổ ra không ngớt.

Đường Kính Chi ngất xỉu liền một lèo ba ngày, làm lão thái quân lo tới ngày ăn không ngon, đêm ngủ không yên, hiện thấy đích tôn cuối cùng cũng đã tỉnh, nắm lấy bàn tay cháu trai, kêu lên:

- Lãng Nhi, cháu trai ngoan của ta, cuối cùng cháu đã tỉnh rồi.

Nhìn khuôn mặt mừng tới phát khóc nhìn mình, Đường Kính Chi ngẩn ngơ, từ lúc y thành cô nhi, sau đó lảo lồi sống một mình trên đời, bên cạnh người ta có gia đình vui vẻ thế nào, cũng chẳng liên quan gì tới mình nữa rồi, tình cảm đó y chôn chặt xuống đáy lòng để sống thật mạnh mẽ, nhưng lão phụ nhân ngồi trước mặt này chỉ gọi một tiếng nho nhỏ, dễ dàng chạm vào chỗ mềm yếu nhất trong tim y, Đường Kính Chi muốn lên tiếng an ủi bà, nhưng cổ họng như bị tắc, mãi một lúc lâu mới nói không lưu loát cho lắm:

- Nãi nãi, là cháu không tốt, làm người lo lắng.

- Không, không phải tại cháu, chỉ cần cháu tỉnh lại là tốt rồi.

Lâm lão thái quân biết cháu trai hiện sức khỏe rất yếu, không thể để tâm tình biến hóa lớn, liền cố dẫn cảm xúc trong lòng xuống.

Lâm Úc Hương lúc này len lén lùi ra thật xa, lặng lẽ đứng trong góc, lòng căng thẳng tới độ, chỉ sợ có người nhớ ra mình, nhưng cũng biết tránh được mừng một chẳng tránh được hôm rằm, Đường Kính Chi đã tỉnh, hai người bọn họ sớm muộn gì cũng phải đối diện với nhau.

Một nha hoàn đứng trong đám đông liếc nhìn thấy nàng, đột nhiên nói:

- Nhị gia, Nhị nãi nãi mấy ngày qua quên ăn quên ngủ hầu hạ bên cạnh người, người tỉnh lại được là nhờ Nhị nãi nãi đấy.

Nha hoàn này giọng vừa chói và to, tức thì mọi sự chú ý đổ dồn lên người Lâm Úc Hương, thấy mọi người nhìn mình, Lâm Úc Hương chẳng còn lòng dạ nào mắng nha hoàn kia lắm chuyện, ngằm cắn chặt răng đánh liều đi tới bên giường, bất kể thế nào cũng phải đối diện với nó.

Đường lão thái quân mày nhíu lại, sắc mặt dần trở nên âm trầm, khóe mắt liếc nhìn Đường Kính Chi nằm trên giường mặt lộ vẻ ngạc nhiên rồi bình tĩnh trở lại mới thầm thở phào, bà tuy giận, nhưng không muốn phát tác tại chỗ, mắt ánh lên vẻ hung dữ, bất kể nha hoàn kia vô tư hay cố ý, thầm hừ một tiếng :” Đợi cháu của ta khỏe rồi, nhất định cho các người nếm đủ.”

Lâm Úc Hương gần như phải vận hết sức lực toàn thân mới chầm chậm đi tới bên giường, chạm phải ánh mắt nam tử kia, tim đập thót một cái, vội cúi đầu xuống, ba ngày trước, chính nam tử này nói với nàng nửa câu, sau đó học máu ngất xỉu, làm ba ngày qua nàng ném trái không biết bao cay đắng tủi hờn bất an sợ hãi.

- Thiếp thân vấn an tướng công.

Lâm Úc Hương vừa nói vừa thi lễ.

Mặc dù trong đầu sớm có ấn tượng về dung mạo xinh đẹp của Đường Úc Hương, nhưng khi thực sự thấy nàng, Đường Kính Chi không khỏi choáng ngợp, thầm khen :” Đúng là một mỹ nhân khuynh thành.”

3. Chương 03: Thì Ra Là Thế.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 03: Thì ra là thế.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Chỉ thấy thiếu nữ trước mắt tuổi chừng mười sáu mười bảy, vóc người yếu điệu, đường cong lả lướt, làn da trắng nõn nà như ngọc, non mịn như ép được ra nước, đôi mắt long lanh ẩn sương sớm, đôi môi như đóa anh đào thắm ba, hàng mi dài cong vút, cùng với chiếc váy đỏ diễm lệ làm người ta hoa mắt, hơn nữa trên người thấp thoáng khí chất ung dung cao quý, mới chừng này tuổi đã thế, đợi qua vài năm nữa không biết có nam nhân nào kháng cự nổi sức quyến rũ của nàng.

Đường lão thái quân luôn quan sát vẻ mặt cháu trai, chỉ sợ lại xảy ra chuyện gì như đêm tan hôn, nhưng thấy Đường Kính Chi như gặp Lâm Úc Hương lần đầu, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Đường Kính Chi không chú ý tới ánh mắt nghi hoặc của Đường lão thái quân, thấy Lâm Úc Hương quỳ xuống, hơi bối rối muốn đỡ nàng dậy, nhưng người chỉ gượng nâng lên một chút, đành phải thôi, chỉ đưa tay nói:

- Đứng lên đi.

Nhìn thấy động tác của cháu trai, Đường lão thái quân hoảng sợ, trách:

- Cháu còn yếu, nói một câu là được rồi, cần gì phải làm thế.

Đường Kính Chi chỉ mỉm cười nhẹ, mặc Đường lão thái quân oán trách, khẽ gật đầu với Lâm Úc Hương, y chưa thích ứng được với thân phận mới này, không biết hành động sao cho thích hợp.

Lâm Úc Hương thấy người trên giường không hề nổi giận cũng không hề trách tội mới thầm buông lỏng thần kinh, hơi ngẩng đầu lên, đúng lúc gặp ánh mắt Đường Kính Chi nhìn mình, hoảng hốt hạ mí mắt xuống, sau đó lùi sang một bên, lúc này nàng chỉ thả lỏng được một nửa thôi, dù chưa biết vì sao thái độ y thay đổi như thế, nhưng chắc chắn chuyện này không dễ dàng trôi qua như thế được.

Nha hoàn lúc này lên tiếng nhắc tới Lâm Úc Hương kia thấy chẳng có chuyện gì xảy ra, mắt thoáng qua chút thất vọng, có điều ả che dấu rất tốt, không làm người bên cạnh phát hiện ra.

Đường lão thái quân nắm tay Đường Kính Chi tán gẫu vài câu, luôn có linh cảm chỗ đó không ổn, đôi mày chăm chút tỉ mỉ thì thoáng nhíu lại, nghĩ rồi quay đầu xua tay với đám nha hoàn:

- Các người, lui trước đi.

- Vâng!

Đám nha hoàn nhún eo thì lễ ra khỏi phòng.

Lâm Úc Hương định thừa cơ chuẩn luôn nhưng Đường lão thái quân không cho nàng cơ hội, giọng lạnh lùng gọi:

- Úc Hương, ở lại.

Người tức thì như bị gió lạnh mùa đông quét qua, Đường Úc Hương dừng chân, nhỏ nhẹ đáp lời, sau đó như đang dẫm kiến, nhích từng bước nhỏ về phía giường, sợ hãi không thôi.

Đường lão thái quân mắt gắt gắt lên mặt Lâm Úc Hương, như muốn nhìn thấu nàng, căn phòng tức thì lặng ngắt, cho tới tận khi Lâm Úc Hương chỉ còn cách giường vài bước, bà nghiêm giọng quát:

- Nhanh chân lên, ta và Nhị gia không phải hổ, người sợ cái gì?

Lâm Úc Hương mặt trắng bệch, vội bước nhanh tới bên giường, trái tim vừa mới buông xuống được một nửa lại bị treo ngược lên, hai bàn tay nhỏ nhắn vịn vào nhau, đã chẳng còn chút máu, tất cả đều cho thấy trong lòng nàng bất an thế nào.

Nhưng, nói thật, nàng hoàn toàn không hề biết vì sao đêm tân hôn, Đường Kính Chi nhìn thấy mình lại hét lớn rồi hộc máu ngã lăn ra.

Đường lão thái quân thấy Lâm Úc Hương đứng bên giường rồi mới quay đầu lại nhìn Đường Kính Chi, khuôn mặt vừa như băng ngàn năm tức thì tan ra, ấm áp như mặt trời mùa xuân, nếu chẳng phải tận mắt nhìn thấy, Đường Kính Chi không dám tin trên đời lại có người trở mặt nhanh tới như vậy.

Đường lão thái quân lại cùng cháu trai tươi cười trò chuyện, quan sát tình hình thấy tình trạng cháu mình ổn rồi mới đi vào chính đề, dù mặt bà trông rất tùy ý, nhưng hỏi ra miệng, làm Lâm Úc Hương như bị sét đánh, toàn thân run rẩy:

- Lãng Nhi à, ta nghe hạ nhân nói, trong đêm tân hôn, hình như cháu có hét một câu " thì ra là người ", rồi ngất đi, chẳng lẽ trước đó hai đứa quen nhau?

Từ sau khi tỉnh lại, Đường Kính Chi luôn nghĩ tới câu hỏi này, y sợ liên lụy tới Lâm Úc Hương, cuối cùng linh quang lóe lên, nghĩ ra đáp án:

- Nãi nãi, khi đó đúng là cháu nói câu đó thật, nhưng không phải nói Úc Hương, mà là đột nhiên nhớ ra một chuyện, cho nên mới hét câu đó.

Lâm lão thái quân nghe vậy mặt vẫn không đổi sắc, đôi mắt chứa nụ cười nhìn cháu trai, ý tứ đơn giản, để y yên tâm nói chuyện này từ đầu tới cuối cho rõ ràng.

- Nãi nãi cũng biết đó, một tháng trước Đường gia ta ủy thác Chấn Uy tiêu cực áp tải hàng hóa, nhiều lần bị cướp, Chấn Uy tiếp tục chân chừ kiểm đủ mọi cơ không chịu trả tiền bồi thường tổn thất, chuyện này can hệ trọng đại tới Đường gia ta, cho nên dù đêm tân hôn cháu cũng không dám vứt bỏ đại sự trong phủ, cho tới lúc vén khăn trùm đầu Úc Hương mới đột nhiên có đáp án.

Đường lão thái quân không ngờ cháu trai nói ra một đáp án như vậy, dù bà tính cách cực trầm ổn cũng không khỏi biến sắc, đây là chuyện gần như ảnh hưởng tới sinh tồn của Đường gia, gấp giọng dục:

- Cháu nói nhanh, có phải có kẻ giả trò đằng sau không?

Đường phủ thán trước thuê Chấn Uy tiêu cực áp tải sáu chuyến hàng, nhưng không có chuyến nào tới nơi, chuyện này Đường Kính Chi khi còn sống sớm đã nghi ngờ rồi, về sau sai điều tra, cuối cùng trước ngày kết hôn phát hiện ra manh mối, cho nên y mới vọt miệng nói ra được câu này.

- Nãi nãi, cháu hoài nghi chuyện này do Chấn Uy tiêu cực ngấm nuốt hàng của chúng ta, sau đó nói dối là bị cướp.

Đường lão thái quân không tin lắm:

- Cái gì? Sao có thể, nếu bọn chúng dám làm như thế, chẳng may truyền ra ngoài, chẳng phải tự hủy uy tín của mình, còn làm ăn gì được nữa?

Ở Đường phủ, mặc dù Đường Kính Chi còn mấy đệ đệ, nhưng mỗi khi gặp đại sự, chỉ có thể trao đổi với Đường lão thái quân, nhất là cơ mật hạch tâm, càng không để người ngoài biết được:

- Nãi nãi, cháu đoán chừng chuyện này không thể giả được, nhất định là Chấn Uy tiêu cực ngấm giở trò, bọn chúng sợ dĩ dám làm thế vì một thán trước người của bọn chúng tới Đường gia bàn việc thấy cháu ho ra máu, cho rằng cháu chẳng còn được bao lâu nữa.

Từ sau khi cha mẹ Đường Kính Chi nối nhau qua đời, chuyện làm ăn của Đường phủ đều đặt lên vai y, ban đầu Đường Kính Chi căn bản không hiểu làm thế nào, bị lỗ vài chuyến lớn, có điều được Đường lão thái quân đứng sau lưng chỉ điểm giúp đỡ, mới vượt qua được nguy hiểm.

Đường lão thái quân là người thành tinh rồi, mắt nheo lại, hừ lạnh:

- Thì ra là thế, ta nói không thể vô duyên vô cớ được, bọn chúng lấy đầu ra cái gan lớn như vậy.

Trừ Đường Kính Chi, Lâm lão thái quân có 4 đứa cháu trai, nhưng đều là con tiểu thiếp, chỉ cần y còn đây, bọn chúng không có tư cách kế thừa tài sản gia tộc.

Ở Vương triều Minh Hà mà Đường Kính Chi đang sống này có quy định rõ ràng, kế thừa hợp pháp tài sản gia tộc chỉ có con chính thê, nếu chính thê không có con trai mới tới lượt con tiểu thiếp, đương nhiên, nếu như trưởng bối vẫn còn, do ai kế thừa vẫn do trưởng bối định đoạt, đó gọi là phép vua thua lệ làng, không có gì mà lạ, ngoài ra trưởng tử nếu là con tiểu thiếp cũng vẫn có quyền lợi lớn, tùy thuộc từng nơi.

Thân phận con cái tiểu thiếp thấp, là bởi vì ở ở Vương triều Minh Hà này, tiểu thiếp căn bản chỉ là hàng hóa, gả vào nhà chồng chỉ có kẻ ước bán thân mà thôi không có hôn thư, cho dù nhà chồng muốn bán đi thì cũng là chuyện hoàn toàn hợp pháp.

4. Chương 04: Có Kẻ Nhòm Ngó Đường Gia.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 04: Có kẻ nhòm ngó Đường gia.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Lâm Úc Hương lúc này nơm nớp đứng một bên, tim đập thình thịch không ngớt, nàng không hiểu nổi vì sao người này lại nói chuyện cơ mật như thế trước mặt mình. Có điều nàng tư duy nhạy bén, con mắt khá chuẩn, dù trong lòng khẩn trương không thôi, lại mới chỉ ở Đường phủ được hơn 3 ngày, nhưng có thể hiểu được Chấn Uy tiêu cực vì sao dám lớn gan như vậy.

Một đệ đệ phong lưu hoàn hảo, hai tên đệ đệ khác nhất gan không làm nên chuyện gì, còn đứa đệ đệ nhỏ nhất năm nay chưa tới mười tuổi, Đường phủ nếu không có Đường Kính Chi là trụ cột, coi như xong rồi.

Tới khi đó, cả gia nghiệp lớn của Đường phủ trong mắt bọn chúng chỉ e chẳng khác gì miếng bánh ngon không chủ, sao chẳng há miệng ngọam lấy, đem so ra thì vứt cả Chấn Uy tiêu cực đi cùng là cái gì.

Đường lão thái quân nói dứt lời, không khí trong phòng trở nên nặng nề, mặc dù ai cũng hiểu chuyện là thế nào, nhưng nếu muốn lật nhào đối thủ, thu lại lợi ích của mình thì khó càng thêm khó, vì chủ của Chấn Uy tiêu cục là em vợ của tri châu.

Vương triều Đại Càn lập quốc hơn 300 năm, có 18 châu, Lạc Thành thuộc Lưu Châu, Lưu châu khí hậu ôn hòa là nơi trồng chè nổi tiếng, diện tích nhỏ hơn châu khác, tổng cộng có chín toàn thành, ba mươi huyện nhà.

Hồi lâu sau, Đường lão thái quân thở dài:

- Bỏ đi, chút lỗ nhỏ này Đường gia ta vẫn chịu được, chuyện coi như tới đây là hết đi.

Bà nói thế chủ yếu vì không muốn cháu trai quá bận tâm, khiến cho sức khỏe lại xấu đi.

Đường Kính Chi không nói gì cả, dù biết đối phương sẽ không chịu dừng tay khi chưa đạt được mục đích cuối cùng, nhưng những chuyện này y chỉ biết qua ký ức kia mà thôi, không tận mắt nhìn thấy, y lại chưa hoàn toàn hòa nhập vào thân phận mới, cho nên đành thế đã.

Đường lão thái quân dấu sao cũng có tuổi rồi, chủ yếu lo chuyện trong phủ, tính cảnh giác không quá cao, hơn nữa ngàn vạn lần không nghĩ đối phương tham lam tới mức nuốt chửng cả Đường phủ, dấu sao hào môn thế tộc, không phải kẻ nào muốn đụng vào là được, bà không muốn nhắc tới chủ đề này nữa, mà quay sang nhìn Lâm Úc Hương đứng bên cạnh.

Lâm Úc Hương mặt cúi gằm, cung kính đứng đó, đột nhiên có một ánh mắt sắc như dao liếc qua người, làm nàng sồn hết gai ốc, rồi nghe thấy tiếng quát bất thành lời:

- Quý xuống.

Lâm Úc Hương tính cách quật cường, không phải người dễ dàng chịu thua, nhưng không biết vì sao gặp Đường lão thái quân cứ như chuột gặp mèo, hai chân nhũn ra, chấp nhận số mạng quý xuống đất.

Đường Kính Chi không hiểu Đường lão thái quân bày trò gì, có điều hiểu bà dù mạnh mẽ quyết đoán, rất có thủ đoạn, song là người chú trọng lý lẽ, nên không quá lo bà làm gì Lâm Úc Hương.

- Biết nguyên nhân Nhị gia hôm đó ngắt xỉu rồi, người có chút oán hận nào không?

Đường lão thái quân nhìn Lâm Úc Hương từ trên xuống dưới, ánh mắt dữ dội, tới khi thấy thiếu nữ này hoa dung thất sắc, người run lẩy bẩy mới lạnh nhạt hỏi:

Lâm Úc Hương lúc này trong lòng chỉ có sợ hãi, vội càn dập đầu cung kính đáp:

- Không ạ, tôn tước chưa từng có chút oán hận nào.

Đường lão thái quân không ngốc, tất nhiên cũng biết lời Lâm Úc Hương không hoàn toàn thật, dù sao ba ngày qua nàng bị người ta chửi mắng rủa rới thê thảm, có người chửi nàng là sao chổi, chửi nàng mệnh khắc phu, có người chửi nàng là hồ ly tinh hút máu người, tới ngay đám nha hoàn trong phủ không coi nàng ra gì, dám lên mặt với nàng.

Nói đi nói lại chỉ biết trách số mệnh nàng không tốt, mà thôi, ai bảo đứng đêm tân hôn gặp chuyện kia, dù nàng có là chính thê của Đường Kính Chi thì sao, không có nam nhân chống lưng, nàng căn bản không là cái gì.

Mấy ngày qua Lâm Úc Hương chịu đựng đối xử bất công, nhưng trong mắt Đường lão thái quân, nàng chỉ là tôn tước mà thôi, đem so với bảo bối đích tôn của bà thì còn kém một vạn tám ngàn dặm, cho nên không lên tiếng trách cháu mình.

Đương nhiên Đường lão thái quân cũng rất khôn khéo trong việc đối nhân xử thế, thuật dùng người vận dụng tới mức lô hỏa thuần thanh, đánh cho một đòn, cũng phải cho ít táo ngọt.

- Ta biết Úc Hương rất ngoan, vừa ôn nhu vừa hiền thực, xem ra đạo sĩ kia tính không sai, có người ở đây, quả nhiên có thể bảo vệ cháu ta cả đời bình an.

Không nhắc tới hai chữ đạo sĩ còn đỡ, vừa nói tới tên đạo sĩ tính số mạng cho Đường Kính Chi kia, Lâm Úc Hương lại hận tới bầm gan tím ruột.

Lâm lão thái quân sùng tín đạo giáo, lại luôn lo cho bệnh tình của đích tôn, cho nên cứ nghe đâu có đạo sĩ nổi danh là mời về tính số mạng cho Đường Kính Chi, một lần có một đạo sĩ béo vang danh thiên hạ tình cờ qua Lạc thành, được Đường lão thái quân không ngại bỏ khoản tiền lớn mời về, đạo sĩ đó tính số cho Đường Kính Chi xong liền để lại bát tự (*), nói chỉ cần tìm được một nữ tử hiểu y thuật, lại có bát tự trùng hợp với tính toán của ông ta lấy về làm chính thê xung hỷ cho Đường Kính Chi là có thể khiến Đường Kính Chi thoát khỏi bệnh tật, hơn nữa phú quý cả đời.

Đích tôn bảo bối bệnh tật bao năm, Đường lão thái quân cứ như trúng tà, nghe đạo sĩ béo nói là tin ngay, kết quả gặp đúng Lâm Úc Hương phù hợp với cả hai điều kiện, từ nhỏ nàng cùng gia gia sống nương tựa vào nhau, không may năm ngoái gia gia qua đời, trong nhà chẳng có thể lực gì, nên bị Đường lão thái quân sai người bắt về Đường phủ, hơn nữa cho nàng làm chính thê Đường Kính Chi.

Phải biết rằng ở Vương triều Minh Hà thê và thiếp là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, chính thê có thể vào từ đường gia tộc, có quyền lực quản lý hậu viện, nói cách khác, hiện trong Đường phủ, trừ Đường lão thái quân và Đường Kính Chi ra, nàng có địa vị cao nhất, ít nhất về lý thuyết là thế.

Đương nhiên, chính thê có nắm quyền thực sự được hay không phải xem có được tướng công sủng ái hay không, nếu không cuối cùng chỉ có cái danh phận vô nghĩa, ai cũng dám leo lên đầu, như Lâm Úc Hương ba ngày qua.

Đường lão thái quân đích thân đỡ Lâm Úc Hương dậy, giọng hòa nhã:

- Úc Hương, sức khỏe Nhị gia không tốt, sau này ngươi phải chăm sóc nó chu đáo đấy.

Lâm Úc Hương len lén lấy khốe mắt liếc nhìn Đường lão thái quân, thấy bà mặt mày tươi cười, ầm ầm như gió xuân tháng ba, tim mới đập bình thường lại một chút, nghĩ một lúc nói:

- Bẩm lão thái quân, tôn tức từ nhỏ học y, tự nhận y thuật tinh thông, muốn trị bệnh cho ...

Hai chữ “tướng công” khiến nàng tới giờ vẫn không sao nói ra một cách tự nhiên được, càng nghĩ càng tủi hờn ầm ục, bi thương, phẫn nộ, lần lượt dâng lên trong lòng, nàng đâu có muốn lấy Đường Kính Chi, nàng bị bắt về đây đã đành, ngay đêm tân hôn lại xảy ra biến cố kia, áo cưới chưa kịp cởi đã ngày đêm không nghỉ chiếu cố cho y, đã thế còn bị trút lên đầu bao nhiêu tội danh không gánh chịu nổi, hít sâu một hơi nói tiếp:

- Chữa bệnh cho tướng công ... không phải khó khăn, nhưng ...

(*) Bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”

5. Chương 05: Tâm Tư Của Mỗi Người.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 05: Tâm tư của mỗi người.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

- Nhưng cái gì?

Hai mắt mờ đục của Đường lão thái quân đột nhiên quắc lên:

Mặc dù lúc này Đường lão thái quân vẫn tươi cười, nhưng nhìn thể nào khoe miệng kia như cái lưỡi liềm nhọn hoắt, làm nhịp tim Lâm Úc Hương tăng vọt, chút dừng khí vừa mới lấy được chút xú như gốc lúa bị cái liềm đó phạt đổ, vốn nàng muốn lấy bệnh Đường Kính Chi ra làm điều kiện trao đổi, nhưng hiện có cho nàng thêm vài cái lá gan cũng không dám nói ra, trong lúc luống cuống, lòng máy động:

- Nhưng ... Nhưng có câu “thuốc bổ cũng mang ba phần độc”, cho nên tôn tức muốn dùng được thiện (*) để cải thiện thân thể cho tướng công, phương pháp này tuy chậm một chút, nhưng chỉ cần kiên trì, sẽ tốt hơn dùng thuốc nhiều.

(*) món ăn nấu phối hợp với các vị thuốc.

-Ồ, người còn hiểu được thiện cơ à?

Nụ cười của Đường lão thái quân trở nên hiền từ.

Lâm Úc Hương thấy thể gan lại lớn lên, âm thầm toan tính, có nên lấy chuyện này ra làm điều kiện đàm phán hay không, tuy nàng sống trong nhà bình dân, nhưng chẳng thêm làm phu nhân danh gia vọng tộc, mà nguyên nhân liên quan tới thân thể của nàng.

Lâm Úc Hương vốn cũng là đại gia khuê tú, chỉ là số mệnh nàng không tốt, là nữ nhi tiểu thiếp, năm lên sáu mẫu thân nàng bệnh qua đời, chính thể của cha nàng vốn có hiềm khích với mẹ nàng, liền nhân cơ hội ném nàng ra khỏi cửa, cha nàng đông con chẳng ngó nàng gì tới.

Chính bởi nguyên nhân này khiến nàng căm ghét cuộc sống trong hào môn đại trạch, từng thề, tương lai chỉ gả cho nam nhân thực lòng yêu thương nàng, hơn nữa chỉ lấy một mình nàng, không được tam thê tứ thiếp, dù trượng phu có xấu xí, thô kệch, có phải ở nhà nát ăn cháo loãng cũng không sao cả.

Mà hiển nhiên Đường Kính Chi không có yêu cầu nào phù hợp cả.

Đối với chuyện bị Đường gia bắt về để xung hỉ cho Đường Kính Chi, nàng căm tức vô cùng, nhưng tính nàng ương ngạnh thật, song không tới mức đại đột đem tính mạng mình ra kháng cự, mà nàng sớm nghe nói tướng công tương lai này thân thể yếu đuối, không thể thực hiện chức trách của một trượng phu, cho nên mới tính vờ vịt chấp thuận trước, sau đó tìm cơ hội thoát khỏi nơi này.

Nói tới y thuật, Lâm Úc Hương rất tự tin, cho nên nàng nắm chắc mười phần có thể chữa trị được bệnh của Đường Kính Chi, còn điều kiện nàng muốn bàn, là sau khi bệnh Đường Kính Chi khỏi hẳn rồi, Đường lão thái quân phải để nàng rời khỏi Đường phủ, nghĩ tới lời thề, tới vận mệnh gặp ghềnh của mình, Lâm Úc Hương lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên.

Sau khi bị đuổi ra khỏi nhà, một hạ nhân mang ơn mẹ nàng đưa nàng tới Lạc thành, gửi gắm cho một người bà con họ Lâm, tuổi già độc thân, đó là một vị tú tài, có điều ông ta với không khát khao lắm chuyện công danh, chỉ đam mê y thuật, thành tựu y thuật cực cao, nhưng là con một sách, không hiểu cách đối nhân xử thế, nên chỉ có thể làm một du y ở nông thôn, miễn cưỡng nuôi được hai miệng ăn.

Lâm Úc Hương từ nhỏ đã được Lâm tú tài dạy y thuật, nàng thiên phú cực cao, lại yêu thích y thuật, tới năm mười hai tuổi thì Lâm tú tài không còn truyền dạy gì được cho nàng nữa rồi, Lâm tú tài mua đủ thứ sách y thuật để cho nàng tự học, vì thể kiến thức y học Lâm Úc Hương cực kỳ rộng lớn hay có thể nói là tạp, dù danh y đương thời có chỗ khó so được với nàng.

Đương nhiên cho dù nàng có y thuật cao siêu tới đâu cũng chỉ có thể theo Lâm tú tài chẩn bệnh, dù sao thân là nữ nhi, không tiện đơn độc xuất đầu lộ diện.

Tới khi Lâm tú tài qua đời, cuộc sống của nàng liền xuất hiện vấn đề, nàng không thân không quen, lại là nữ nhi yếu đuối, sau khi hành nghề y nửa năm, một số kẻ biết hoàn cảnh nàng liền mưu đồ xấu, có người muốn mai mối cưới nàng về, cũng có kẻ muốn cướp nàng về làm tiểu thiếp, còn có kẻ thậm chí muốn bắt cóc nàng bán cho thanh lâu.

Còn may là Lâm tú tài và Lâm Úc Hương nhiều năm chữa bệnh, hàn thiện tích đức, không ít hàng xóm xung quanh chịu ơn nàng, nên tạm thời có thể giúp đỡ nàng bình an tới nay.

Không ngờ có bà mai ngằm đem bát tự của nàng tiết lộ cho Đường gia, vì thế Đường lão thái quân sai người cướp nàng về phủ, đồng thời bắt nàng bái đường thành thân với Đường Kính Chi, hàng xóm của nàng chỉ là bình dân, đương nhiên với đại gia tộc hàng đầu Lạc thành như Đường gia thì không giúp gì được.

Cùng lúc ngẩng đầu lên, Đường Úc Hương siết chặt tờ ngân phiếu trong tay, đó là sinh lễ Đường gia cho nàng, để chứng minh bản thân không hề chiếm đoạt dân nữ, ngân phiếu tới tận 3000 lượng bạc! Đó là chưa kể tới vài vốc vàng bạc trang sức.

Khi đó thân thể Đường Kính Chi cực kém, cứ vài ba ngày lại ngất xỉu một lần, cho nên Lâm Úc Hương mới đoán, người cướp nàng về Đường phủ là Đường lão thái quân, chỉ cần đạt được thỏa thuận với Đường lão thái quân là nàng có thể thoát khỏi Đường phủ.

Chỉ là ngẩng đầu lên chạm vào ánh mắt của Đường lão thái quân, tim nàng thất lại, ấp úng đáp:

- Vâng Tôn tước có chút tâm đắc về được thiện.

Ở ba ngày trong Đường phủ, nàng cực kỳ cảnh giác Đường lão thái quân, dù sao dám sai người cướp đoạt dân nữ ngay giữa ban ngày, đủ chứng minh bà không phải người thiện lương gì, chống lại bà, chỉ có thể dùng trí, không thể ương ngạnh.

Nữ tử đối diện từ mặt đầy tự tin, biến thành ủ rũ ảm ức, làm Đường lão thái quân mừng như mở cờ trong bụng, bà sống hơn 50 năm rồi, có loại người nào chưa gặp qua, có sóng gió gì chưa nếm trải, chút tâm tư nhỏ của Lâm Úc Hương, sao mà che dấu nổi bà.

Chỉ là từ khi được đạo sĩ béo kia bấm số cho đích tôn, bà chỉ tìm được mỗi Lâm Úc Hương thỏa mãn điều kiện, hơn nữa còn xinh đẹp đến thế, làm sao có thể để nàng đi cho được.

Trong lòng Đường lão thái quân, an nguy của Đường Kính Chi vĩnh viễn nằm ở vị trí số một, cho nên bà sớm quyết để Lâm Úc Hương làm tôn tước của mình.

Dù trong lòng có hơi tức giận Lâm Úc Hương không biết điều, nhưng Đường lão thái quân cực kỳ hài lòng về Lâm Úc Hương, nhất là lần đầu tiên gặp mặt, thấy Lâm Úc Hương mặc dù áo vài tầm thường, nhưng không át được nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, lại còn có khí chất đại gia khuê tú, tính cách mạnh mẽ thẳng thắn, không tham phú quý, khi đó nói thể nào cũng không đồng ý, mảy mủn cao, đầy khí thế của người bề trên, tất cả đều phù hợp với tiêu chuẩn của của một chủ mẫu nắm quyền ở hậu viện.

Đường lão thái quân vì thế cân nhắc rất lâu, không để ý tới ý kiến phản đối trong gia tộc, để Lâm Úc Hương xuất thân thấp kém, ngồi vào vị trí chính thê của Đường Kính Chi.

Chỉ là bà ngàn vạn lần không ngờ Đường Kính Chi sau khi vén khăn trùm đầu Lâm Úc Hương gây ra cơ sự kia, làm Đường lão thái quân hối hận vô cùng, tới khi bà chạy tới phòng tân hôn, thấy Lâm Úc Hương mặc dù hoảng sợ, nhưng không hoảng loạn như nữ tử bình thường, mà trấn định bất mật, kê đơn bốc thuốc, làm bà lần nữa sinh lòng tiếc tài, mới để Lâm Úc Hương tự mình chiếu cố cho Đường Kính Chi, nếu không theo ý của mấy chủ tử khác trong phủ, sớm đã đánh chết Lâm Úc Hương rồi.

May là hôm nay Đường Kính Chi thực sự tỉnh lại rồi, Đường lão thái quân càng không để cho Lâm Úc Hương đi được, thấy nàng ương bướng nhưng không chống đối ngốc nghếch, lòng càng thêm hài lòng.

- Nãi nãi, cháu thấy cái phòng này ngọt ngào quá, có thể mở cửa sổ ra được không ạ?

Ở trên giường Đường Kính Chi thấy Lâm Úc Hương run run sợ hãi, lòng xót xa, liền lên tiếng giải cứu, đương nhiên hiện y cũng thấy ngọt ngào thật, cái phòng này ba ngày không được thông gió rồi, lại thêm mùi thuốc nồng nặc, làm y khó thở.

6. Chương 06: Không Phải Là Mơ..

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 06: Không phải là mơ..

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Đường lão thái quân phủ quyết luôn:

- Không được, người cháu còn yếu, không chịu được gió.

Lâm Úc Hương thấy mặt Đường Kính Chi có vẻ khó ở, cắn răng lên tiếng:

- Lão thái quân, kỳ thực phòng phải thường xuyên thông gió mới có lợi cho sức khỏe người bệnh, mấy ngày trước tôn tước đã định mở cửa thông gió rồi, nhưng đại phu khác được trong phủ mời tới lại nói gì cũng không cho mở cửa ra.

Đường lão thái quân thấy đích tôn hít thở khó khăn, lại nghe Lâm Úc Hương nói vậy, trong lòng do dự, có điều bà sống tới chừng này tuổi rồi, chưa bao giờ nghe thấy đại phu nào nói thường xuyên mở cửa thông gió lại có lợi cho sức khỏe:

- Thực sự không sao chứ?

- Vâng, hiện giờ là giữa trưa, nhiệt độ bên ngoài rất cao, trong phòng nếu lâu không thông gió, bệnh nhân sẽ có hiện tượng chóng mặt hoa mắt, cực kỳ bất lợi cho việc phục hồi sức khỏe, chúng ta chỉ cần đặt một tấm bình phong trước giường, chắn gió bên ngoài, không cho nó thổi trực tiếp vào người ... tương công, thì không lo bị phong hàn.

Lâm Úc Hương kiên nhẫn giải thích:

Đường lão thái quân thấy Lâm Úc Hương nói đâu ra đó, liền gật đầu đồng ý. Lâm Úc Hương thấy thế đứng dậy, trước tiên lấy bình phong che ở trước giường, sau đó mới đi mở cửa sổ ra.

Thấy Lâm Úc Hương chu đáo tỉ mỉ như thế, Đường lão thái quân gật gù, biết bệnh nhân không tiện nói nhiều, dặn dò thêm vài câu rồi đi.

Đường lão thái quân đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người, không khí liền trở nên có chút gượng gạo, lúc này Đường Kính Chi mới có thời gian quan sát kỹ càng cô vợ trẻ của mình, da dẻ nõn nà được trang điểm nhẹ càng nổi bật dung mạo như hoa như ngọc, khuôn mặt chưa hết vẻ hồn nhiên ngây thơ nhưng vóc dáng yêu kiều với đường cong ẩn ẩn lộ lộ đầy sức sống thanh xuân, đúng là giai nhân tuyệt sắc, thật khó tin đó lại là vợ mình.

Cứ im lặng thế này cũng không ổn, Đường Kính Chi hắng giọng một cái, lên tiếng trước, biết phải gọi nàng là nương tử, nhưng cách xưng hô kiểu cổ này không quen, nên gọi thẳng luôn tên nàng:

- Úc Hương, nàng dập tắt hộ ta cái lò hương kia đi.

Không biết vì sao Đường Kính Chi luôn cảm thấy mùi hương kia hít vào mũi không dễ chịu chút nào, Lâm Úc Hương vâng một tiếng, vừa đi vừa nói:

- Mấy ngày trước thiếp thân đã muốn tắt nó đi rồi, ngửi cái mùi này không tốt cho chàng chút nào, nhưng lão thái quân và những người khác nói từ nhỏ chàng đã thích mùi hương này.

Đường Kính Chi tất nhiên biết trước kia “mình” thích loại mùi này, nhưng giờ thì khác rồi:

- Ta mệt rồi, muốn ngủ một chút.

Thực sự y không biết phải đối diện với cô vợ xinh đẹp như hoa như ngọc này thế nào, mọi chuyện quá bất ngờ, cũng may y kiếm được một cái cớ rất hợp lý, có lẽ do mệt thật, có lẽ do không khí đã thông, ngực không cảm thấy khó thở nữa, cảm giác mơ hồ truyền tới, Đường Kính Chi chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Lâm Úc Hương tắt hương trong lò, sau đó chuyển nó ra ngoài cửa, quay trở lại bên giường, nhìn nam nhân đã ngủ say, ánh mắt ngây dại, Đường Kính Chi sau khi tỉnh lại không gây phiền phức cho nàng, làm tăng đá nặng ngàn cân trên ngực nàng mấy ngày qua được đẩy đi, nhưng nàng không muốn ở lại trong hào môn đại viện, phải làm sao bây giờ?

Con đường phía Đường lão thái quân đi không thông rồi, đôi mắt sắc bén như xuyên thấu gan ruột người ta đó làm nàng chỉ nghĩ tới thôi đã sợ, suy đi tính lại chỉ có thể gửi gắm tất cả lên người nàng gọi là “tướng công” này.

Người bệnh nặng rất thêm ngủ, Đường Kính Chi cũng vậy, y ngủ liền một mạch cho tới sáng hôm sau, dù biết trời sáng nhưng mắt y vẫn nhắm tịt, tựa như :” Chỉ là một giấc mơ hoang đường thôi, mở mắt ra chắc chắn mình đang nằm trong phòng bệnh đông người, chỉ mong kẻ gây tai nạn kia không chạy mất, lão giám đốc keo bẩn của mình thì chẳng hi vọng gì.”

Song là đứa bé mồ côi, khát vọng từ tận đáy lòng y là có một mái ấm gia đình, có người quan tâm chăm sóc, cho nên y mong đó không phải là một giấc mơ, mong sao đó thực sự là món quà của ông trời.

Ài dù sao mơ vẫn chỉ là mơ thôi.

Nghĩ thế nhưng Đường Kính Chi không mở mắt ra, giấc mơ đó thật đẹp.

Có người gọi, khoan, không phải tên mình, mà là ...

Đường Kính Chi mở choàng mắt, không phải bệnh viện, mà là khung cảnh thường thấy trong những phim cổ trang, người gọi y dậy là thiếu nữ xinh đẹp, đó là chính thê của y, Lâm Úc Hương, nàng đang cầm bát thuốc bốc khói, lại tới giờ uống thuốc rồi, cái thứ thuốc đắng ngắt đắng ghét đó lúc này y cảm thấy ngọt hơn bất kỳ thứ gì trên đời.

Vậy là ... không phải mơ! Đường Kính Chi thiếu chút nữa thì reo lên, y muốn ngồi bật dậy nhưng cơ thể không cho phép.

Có điều Đường Kính Chi chẳng mừng được lâu, lòng trầm xuống, y ngủ gần một ngày rồi, bệnh tình không chuyển biến gì, đầu óc vẫn vằng vặc, làm y chỉ muốn ngủ tiếp, người mệt lử đừ.

Đây không phải là dấu hiệu tốt.

Nhớ lại toàn bộ chuyện hôm qua, đó cũng không phải là giấc mơ đẹp hoàn toàn.

Khi uống thuốc Đường Kính Chi len lén nhìn Lâm Úc Hương, thấy khuôn mặt nàng mặc dù cổ trắng tĩnh, nhưng đôi mày nhíu chặt lại.

- Chẳng lẽ cái thân thể này mắc bệnh nan y gì đó?

Trong lòng Đường Kính Chi trào dâng cảm giác bất an, không, y không muốn chết.

Lấy tinh thần, ứng phó hết những câu hỏi của Đường lão thái quân, đợi bà ra ngoài, Đường Kính Chi không chống đỡ nổi nữa, người nhũn ra, mí mắt khép lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Úc Hương hôm qua còn muốn thương lượng với Đường Kính Chi chuyện cho nàng rời Đường phủ, nhưng hôm nay thấy y chẳng những bệnh không tốt hơn mà còn có chiều hướng nặng thêm, vừa rồi y tươi cười nói chuyện với Đường lão thái quân đều chỉ là gắng gượng làm thế cho bà yên lòng, nàng thì nhìn ra được thực chất y không hề khỏe hơn, vội thu lại tâm tư đó, đem toàn bộ tinh thần đặt lên bệnh tình của Đường Kính Chi, nhưng dù cho nàng y thuật cao thâm bác tạp, cũng không tìm ra được nguyên nhân khiến Đường Kính Chi không khỏe lại.

- Rốt cuộc ta bị bệnh gì?

Im lặng lúc lâu, Đường Kính Chi nặng nề hỏi:

Lúc này sắc mặt Lâm Úc Hương rất khó coi, nàng không tin với y thuật của mình mà lại không thể trị hết bệnh cho Đường Kính Chi, do dự đáp:

- Kỳ thực thân thể chàng không có bệnh gì lớn, chỉ là do trước kia thiếu rèn luyện, sức khỏe không tốt, công năng tỳ vị hơi kém, khiến ăn uống không ngon, khí huyết không đủ, cho nên người mới gầy gò, tinh thần uể oải.

Dừng một chút rồi bổ xung:

- Thêm nữa chính vì khí huyết không đủ, thường bị váng đầu, nằm trên giường quanh năm, người càng thêm kém, kinh mạch bế tắc, cơ thịt suy yếu, nhưng tổng thể mà nói, đó hoàn toàn không phải bệnh.

Đường Kính Chi nghe nàng nói xong cũng không đáp lại, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên bảo:

- Nàng đỡ ta dậy đi lại một chút.

Vừa nói vừa vịn thành giường đứng lên.

Lâm Úc Hương thấy thế cả kinh, vội ấn y nằm lại giường, khuyên:

- Người chàng còn yếu, cứ nằm tốt hơn.

- Nàng chẳng bảo do ta quanh năm nằm giường, lười vận động nên sức khỏe không tốt là gì ...

.

Đường Kính Chi không nghe, cứ muốn xuống giường, Lâm Úc Hương can không được đành với tay lấy một cái áo dày khoác lên người y, sau đó đỡ tay phải y đi trong phòng vài bước. Có điều cái có thể này yếu đuối vô cùng, mới đi được năm sáu bước, chân đã muốn xụi xuống rồi.

Lâm Úc Hương vội gọi một tiểu nha hoàn vào, mỗi người một bên định dìu y về giường.

- Không, ta không muốn nằm, nàng đỡ ta ra ghế, ngồi xuống là tốt rồi.

Đường Kính Chi nói rồi chỉ vào một cái ghế gỗ lim:

7. Chương 07 : Nhu Di Nương.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 07 : Nhu di nương.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Lâm Úc Hương lại khuyên y nằm xuống giường, Đường Kính Chi khẳng khái giữ ý mình, Lâm Úc Hương liền cùng tiểu nha hoàn đỡ y ra ghế.

Ngồi xuống ghế rồi, Đường Kính Chi mệt thở hồng hộc, Lâm Úc Hương sai tiểu nha hoàn lấy chăn đắp lên người y, bắt mạch lâu lâu:

- Đã bảo chàng nằm không chịu, cứ muốn đi lại cơ, giờ mệt chết rồi chứ?

Đường Kính Chi kiếp trước là cô nhi, bên cạnh chẳng có lấy một người thân, làm gì có ai quan tâm tới y như thế, cho nên chẳng hề ngại nghe Lâm Úc Hương trách móc, ngược lại còn thấy rất thích, rất dễ nghe.

Tiểu nha hoàn thấy trán Nhị gia lấm tấm mồ hôi, liền lấy khăn tay ra lau, nhìn thấy chủ tử của mình nghe trách mắng chẳng những không bất mãn, ngược lại còn mỉm cười, trong lòng lập tức có tính toán, Nhị gia nhất định rất yêu thích Nhị nãi nãi, nếu không với tính Nhị gia quyết không thể chiều nàng tùy tiện như thế, sau này mình phải cẩn thận hầu hạ, vạn vạn lần không thể đắc tội với vị chủ mẫu tương lai này.

- Úc Hương, trong nhà có ghế đu không?

Ngồi trên cái ghế cứng chẳng dễ chịu chút nào, Đường Kính Chi hỏi:

- Ghế đu?

Lâm Úc Hương tỏ vẻ không hiểu:

- Vậy ghế nằm?

Đường Kính Chi đổi cách hỏi:

Lâm Úc Hương lần này nghe ra, có điều lại lờm y, gắt gỏng:

- Có giường đang hoàng không nằm, nằm ghế làm cái gì?

Giường? Nằm giường làm sao thích bằng ghế ghế nằm! Huống chi ... Đường Kính Chi kiếp trước sống rất khép kín, hướng nội, cho nên trừ xem phim chơi game ra, còn thích đọc sách, từ văn chương chính luận tới các loại tiểu thuyết mạng, phóng sự điều tra, tin tức bên lề ... y đọc tuốt. Trong đó không ít sách miêu tả đầu tranh tàn khốc ở bên trong các hào tộc, bất cần một chút thì chết thể nào cũng không biết.

Liên quan tới lợi ích lớn đời nào chẳng thế, lúc nào cũng có kẻ sinh y hại người, hôm qua ngửi cái mùi hương kia y thấy không ổn, cảm thấy tức ngực khó thở, Lâm Úc Hương đem nó ra ngoài, quả nhiên là cảm thấy dễ chịu hơn, cho nên nói có kẻ ngấm hãm hại cũng không phải là không có khả năng.

Lâm Úc Hương lại nói y không có bệnh gì, chẳng qua là cơ thể suy yếu, nhưng nếu chỉ có thế thì vì sao ăn uống tắm rửa không khỏe lại?

Nếu nói tới hạ độc cũng khó có khả năng, Lâm Úc Hương sao không phát hiện ra? Cứ cho y thuật năng không đủ thì hạ độc mạn tính thời gian dài như vậy khó qua mắt Lâm lão thái quân tinh minh cùng Đường Kính Chi tính cách tỉ mỉ kỹ càng.

Nghĩ đi nghĩ lại vấn đề ở trong phòng này, nhìn quanh một vòng không thấy có gì đặc biệt, mà thứ y tiếp xúc nhiều nhất chỉ có cái giường kia thôi.

Thế giới bao la, không có gì không có, kiếp trước y đã từng nghe nói có một thứ mùi thơm nếu đặt riêng có thể làm tỉnh táo tinh thần, hơn nữa còn rất dễ ngửi, nhưng nếu trộn lẫn với thứ mùi khác, có thể giết người không để lại dấu vết.

Nếu hương thơm có thể hại người, thì gỗ làm giường cũng có khả năng bị người ta gỡ thủ đoạn, hoặc dấu thứ gì đó ở dưới giường khiến người nằm trên đó sinh bệnh, cái gì chưa nói chỉ nói đặt một loại đá cẩm thạch dưới giường là đủ lấy mạng y rồi.

Rất nhiều loại đá cẩm thạch có chứa nguyên tố tính phóng xạ cực mạnh, nếu tiếp xúc gần một thời gian dài, có khả năng làm người ta gây yếu sinh bệnh, thậm chí là gây ung thư.

Ngồi ở trên ghế, Đường Kính Chi bắt đầu lục lại ký ức, đúng là từ bé y chỉ thích sách vở thi ca, không thích rèn luyện sức khỏe, ra mồ hôi chút là khó chịu rồi, có điều cái cơ thể này bắt đầu nhiều bệnh từ khi cha mẹ y nói nhau qua đời, lòng đau thương hối tiếc, lại phải gánh vác trọng trách gia tộc, cho nên cơ thể bị suy yếu.

Còn nhớ khi đó có người từng đề nghị đại tu đại viện lại một lần, nói gì mà thay phong thủy để gia tộc hưng vượng, không rõ ai đề xuất, nói không chừng có kẻ thừa lúc đó gỡ trò.

Đương nhiên suy đoán này có hơi thái quá, nhưng bất kể có chuyện đó hay không, Đường Kính Chi cũng không định nằm trên cái giường đó nữa, đề phòng không bao giờ thừa, y tính xa cái giường đó một thời gian, xem xem có hiệu quả hay không đã.

Vả lại y thích nằm ghế đu, đừng đưa đừng đưa rất thích.

- Úc Hương, năng đi bảo người mời thợ mộc về đây.

Tính toán một hồi, Đường Kính Chi nói:

Lâm Úc Hương không hiểu Đường Kính Chi muốn làm cái gì, rất là bức mình, hiện năng đang lo tìm cách chữa bệnh cho y, tâm tình đầu mà chơi đùa với y, sắc giọng nói:

- Nơi này là nội viện, dù thiếp thân có tìm được thợ mộc thì người ta cũng không được vào.

Hào môn thế tộc quy củ nghiêm ngặt, trong nội viện này ngoài chủ nhân trong nhà và nữ nhân thì nam tử trên chín tuổi không được phép bước chân vào.

- Năng bảo người khiêng ta ra sương phòng ngoại viện là được.

Đường Kính Chi nhất quyết nói:

Lâm Úc Hương tức giận chẳng muốn khuyên nữa, bảo nha hoàn đi tìm thợ mộc, rồi bỏ đi, khỏi nhìn y cho ngứa mắt.

Một lúc sau cửa phòng bị người ta đẩy ra, Đường Kính Chi đang khép mắt dưỡng thần nghe tiếng động thì ngẩng đầu lên, có một thiếu nữ chừng mười bốn mười lăm tuổi đi vào, thiếu nữ này khuôn mặt thanh tú, làn da trắng như ngọc, hàng lông mày đậm, chiếc mũi xinh xắn thẳng tắp, cặp môi đầy đặn, mắt to tròn mà đen, trông hết sức lạnh lợi khả ái, người không cao, lại gầy gò, nhìn một cái cho người ta cảm giác nhu nhược, khiến nam nhân muốn ôm vào lòng yêu thương vỗ về.

Lúc này đôi mắt to đen lay láy kia mang chút rụt rè sợ sệt, vừa mới đi vào liền quỳ sụp xuống trước mặt Đường Kính Chi, dập đầu run run nói:

- Tỳ thiếp ra mắt Nhị gia.

Đường Kính Chi thấy thế giật nảy mình, vội vàng bảo nàng đứng dậy, thấy nàng trang phục không giống nha hoàn này, lại quen quen mà không nhớ ra là ai, hỏi:

- Nàng là ...?

- Bẩm Nhị gia, tỳ thiếp là di nương thứ hai của người, tên là Nhu Nhi.

Di nương là tiểu thiếp, phận làm thiếp không có họ, tên do nhà chồng đặt lại, cơ bản không còn chút liên quan gì tới nhà mẹ đẻ nữa.

Thì ra Lâm Úc Hương giận Đường Kính Chi mà bỏ đi, nhưng vẫn lo cho y, nên mới gọi Nhu di nương tới chăm sóc y thay mình.

Nhu Nhi tính tình hiền lành, ngoan ngoãn, có điều vào Lâm gia đã hơn một tháng, nhưng còn chưa được gặp Đường Kính Chi, vì hôm được gả vào Lâm gia thì Đường Kính Chi cảm lạnh, ngay cả động phòng cũng không có.

Về sau sức khỏe Đường Kính Chi ngày một đi xuống, lại còn phải lo chuyện làm ăn của gia tộc, càng chẳng có thời gian gặp nàng.

Còn Đường Kính Chi thì trong ngày tuyển thiếp, y có đứng từ xa nấp sau một hòn giả sơn quan sát, nhìn thấy Nhu Nhi mặt mũi xinh xắn ngoan ngoãn, nhận ra nàng là người biết nghe lời, cho nên mới chọn trúng nàng trong hơn hai mươi cô gái, có điều do chỉ nhìn nàng từ xa, cho nên hiện không nhận ra cũng là bình thường.

Nhu di nương, Nhu Nhi?

Nói vậy cô bé này là nữ nhân của mình?

Nghĩ tới đó Đường Kính Chi nhìn kỹ thiếu nữ này một lượt, tuy khuôn mặt thanh tú, nhưng còn quá non nớt, chẳng có mấy đường cong nữ nhân rõ ràng là một cô bé con, ít tuổi hơn cả Lâm Úc Hương nữa, nếu vào thời của mình chắc hẳn chỉ mới đang học lớp bảy lớp tám thôi, vậy mà đã gả đi rồi? Tuy biết thời cổ con gái 13 tuổi có khi có con rồi, nhưng tận mắt chứng kiến y vẫn không khỏi lạ lùng.

8. Chương 08: Đau Ơi Là Đau.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 08: Đau ơì là đau.

Nhóm dịch: lanhdiendiemia

Nguồn: Vipvandan

Còn Nhu Nhi lúc này lại khấn trương vô cùng, bị Đường Kính Chi nhìn chăm chăm làm toàn thân nàng cảm thấy thiếu tự nhiên, trước kia nàng đã được nghe người ta nói Đường Kính Chi đọc sách từ nhỏ, coi trọng lễ giáo, cực kỳ cổ hủ, cho nên trước khi tới đây, nàng không cả dám trang điểm, sợ Đường Kính Chi không vui, lúc này nàng ăn mặc đơn giản chất phác vừa vặn, rất đoan trang hợp lý, dù là thể năng vẫn lo tướng công của mình nhìn ra chỗ nào không phù hợp.

- Nhu Nhi, nàng cũng ngồi xuống đi.

Đường Kính Chi thấy thiếu nữ ấy mặt đầy sợ sệt, dịu giọng nói:

Không ngờ y có ý tốt, nhưng lại làm cho Nhu Nhi sợ rúm người, quỳ sụp xuống đất, dập đầu nói:

- Tỳ thiếp xuất thân đê tiện, không dám ngồi chung một phòng với Nhị gia.

Tiểu thiếp chỉ có thể tính là nửa nô nửa chủ, từ cách tự xưng đã thấy rõ điều đó, không giống Đường Úc Hương, Nhu Nhi không có cả tư cách gọi Đường Kính Chi là tướng công, mà gọi là Nhị gia như các hạ nhân khác, cho nên trước mặt chủ nhân, nàng không có tư cách ngồi.

- Mau mau đứng dậy đi, lại đây ta xem nào.

Đường Kính Chi nghe thấy Nhu Nhi dập đầu rất mạnh, nghe rõ tiếng bồm bộp, làm y hoảng hồn, vội lên tiếng gọi nàng, sợ nàng tiếp tục dập đầu.

Nhu Nhi từ ngày vào phủ được dạy dỗ chủ tử bảo gì phải nghe, không được vượt giới hạn chút nào, cho nên Nhu Nhi tuy sợ nhưng hết sức nghe lời, đứng dậy dè dặt đi từng bước tới mặt Đường Kính Chi.

Nhìn thấy trên chiếc trán trắng mịn có vết thâm tím, Đường Kính Chi thương vô cùng, lấy ống tay áo áo khê lau bụi bẩn trên trán thiếu nữ, trách:

- Nàng xem kia, dùng sức thế làm gì, tím hết cả rồi, đau không?

- Tỳ thiếp không đau ...

Nhu Nhi lý nhí đáp, ngoan ngoãn để y lau trán, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như củi găm xuống, đáng yêu cực kỳ, một lúc mới dám len lén đưa mắt nhìn Đường Kính Chi, thấy mặt y thương xót, không có vẻ gì là giận, mới yên tâm, thâm trầm bẩm :” Sớm biết tướng công tính khí ôn hòa, còn biết thương người như thế mình đã chẳng dập đầu mạnh như vậy, đau ời là đau.”

Thì ra vừa rồi Nhu Nhi nghe thấy Đường Kính Chi bảo mình ngồi xuống, còn tưởng y đang thử mình xem có hiểu quy củ không, cho nên mới hoảng sợ, dập đầu hơi mạnh một chút.

Đúng lúc này thì có người mở cửa đi vào, thì ra Lâm Úc Hương không yên tâm về sức khỏe của Đường Kính Chi, sợ y mới tỉnh còn chưa ổn định, nên ra ngoài một lúc người giận rồi liền quay về.

Chỉ có điều vừa mới vào phòng thì nhìn thấy cảnh Đường Kính Chi lau trán cho Nhu Nhi, mặt nàng đỏ lên, quay ngoắt đi, tưởng hai người bọn họ đang âu yếm tình cảm, vừa bỏ chạy vừa mắng:

- Đúng là cái đó háo sắc không cần mạng, mới tỉnh lại có hai ngày đã không chịu nổi cô đơn rồi.

Đồng thời nàng càng thêm quyết tâm phải rời khỏi Đường phủ.

Nhu Nhi không ngờ Lâm Úc Hương không bảo ai truyền lời đã vào, còn chưa kịp hành lễ thì thấy Lâm Úc Hương chạy mất rồi, nàng tuy có hơi chất phác, nhưng cũng biết chủ mẫu hiểu lầm hành động vừa rồi, thế là lại cuống lên, Lâm Úc Hương là chủ nhân tương lai của nội viện, là đại tỷ của nàng, chỉ cần không vui một chút là nàng nếm đủ khổ đau.

- Đừng sợ, Úc Hương tuy không thích cười, nhưng là người không tệ.

Đường Kính Chi thấy Nhu Nhi khiếp đảm, vội lên tiếng an ủi, rồi bảo:

- Nàng đi tìm cho ta mấy thơ sử bà, khiêng ta ra ngoại viện, rồi đi xem xem thợ mộc ta cần đã tới chưa?

Trong nội viện không có nam nhân, nhưng vẫn cần người làm chuyện nặng nhọc, thơ sử bà chính là làm những việc đó, thân phận cũng giống như các nha hoàn, nhưng là hạ nhân cấp thấp nhất.

Nhu Nhi ban đầu không dám nghe lời khiêng y ra ngoài, nhưng thấy Đường Kính Chi mặt dớt khoát, hơn nữa có dấu hiệu nổi giận, đương nhiên y chỉ vờ thể thôi, nhưng đủ làm Nhu Nhi không dám trái lời nữa, mới đành đi gọi mấy thô bà sử tới khiêng cả người lẫn ghế ra một gian sương phòng ngoại viện.

Tuy nhút nhát, nhưng dù sao cũng là thiếu nữ mới lớn, vẫn còn tâm tính trẻ con, nên Nhu Nhi sợ nhưng không quên thăm mắng Lâm Úc Hương, tìm ai không tìm lại đi tìm mình hầu hạ Nhị gia, chẳng may lão thái quân mà biết, thế nào cũng bị một trận đòn thừa sống thiếu chết.

Ra khỏi hậu hoa viên, rẽ qua những dãy hành lang quanh co gấp khúc, vòng qua nhiều lầu các, dù đầu nặng chân nhẹ nhưng Đường Kính Chi vẫn cố sức mở mắt thật to nhìn cảnh xung quanh, y đã đi thăm qua Tử Cấm thành ở Bắc Kinh, nơi đó hiển nhiên nguy nga lộng lẫy hoành tráng hơn chỗ này không biết bao nhiêu lần mà kể, nhưng không có được cái không khí cổ điển chân thực như ở nơi đây, làm hắn nhìn mãi không thấy chán.

Lúc này mặt trời tuy lên cao, nhưng vẫn còn lạnh, Đường Kính Chi cũng biết cái cơ thể này của mình không chịu nổi, liền bảo Nhu Nhi lấy cho một cái chăn thật dày, ước chừng nửa canh giờ sau, một gia đình nhỏ dẫn hai người thợ mộc tới, đó là hai cha con, già trên Lưu Chính, trẻ tên Lưu Hải, đều mặc áo vải thô, vác trên lưng công cụ, sau khi vào cửa, cùng tiểu gia đình quỳ xuống.

Tiểu gia đình quỳ trên mặt đất giới thiệu:

- Nhị gia, hai cha con bọn họ là thợ mộc nổi tiếng ở đây, rất nhiều quý nhân nhờ bọn họ làm những đồ đạc tinh xảo.

Đường Kính Chi gật đầu, quan sát hai cha con kia, Lưu Chính tuổi trên bốn mươi, người vạm vỡ, mặt thật thà, nhìn cái là biết người chịu khó chịu khổ, Lưu Hải thì gầy gò, tuổi khoảng 17 - 18, vì quanh năm làm việc dưới ánh mặt trời, hai cha con đều có nước da đen bóng khỏe khoắn.

Đường Kính Chi đang muốn nói rõ mục đích mời bọn họ tới đây thì thấy Lưu Hải mắt tò mò đảo quanh, sau đó dừng bên cạnh mình, ngăn người một lúc rồi mặt đỏ lên.

“Khụ!” Đường Kính Chi biết Lưu Hải nhìn thấy Nhu Nhi cho nên mới đỏ mặt như vậy, có lẽ là lần đầu theo cha tới nhà giàu có làm việc, nên mới hiếu kỳ ngó nghiêng như thế, mà dung mạo của Nhu Nhi đích xác có thể khiến chàng trai trẻ nhìn thấy khó dời mắt đi ngay được.

Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn Lưu Hải không thoát được một trận đòn, đương nhiên Đường Kính Chi không để ý, chỉ ho khẽ nhắc nhở, nói:

- Thứ ta muốn làm rất đơn giản, chỉ cần biết nghề mộc có thể làm được, có điều ta muốn trạm khắc thêm bên ngoài ít hoa văn, cái này phải xem tài nghệ của các người.

Lưu Chính nghe câu đầu thì thất vọng, thấy việc này không xứng với tài của mình, hôm nay chỉ e không kiếm được bao nhiêu tiền rồi, có điều nghe được câu sau thì mừng rỡ, gật đầu rối rít, làm đồ gỗ khó nhất là điêu khắc hoa văn, nếu không có chút bản lĩnh, đúng là không dám ra tay, nếu không tiền chẳng kiếm được, còn phí cả vật liệu, nhất là với tài tử nổi danh như Đường Kính Chi thì yêu cầu càng cao.

- Nhu Nhi, lấy giấy bút ra đây.

Đường Kính Chi không vẽ trước là sợ thợ mộc không hiểu ý mình, cho nên mới định vừa vẽ vừa giải thích.

Sương phòng này ở gần thư phòng, cho nên Nhu Nhi không mất bao lâu đã mang bút mực tới, đứng bên bàn mài mực, Đường Kính Chi chấm mực viết, cái thứ bút lông này dùng không thuận tay lắm, nhưng không làm khó được Đường Kính Chi, kiếp trước y thích vẽ nhân vật hoạt hình, cho nên có nền tảng hội họa tốt.

Đường phủ không phải nhà giàu bình thường mà là sĩ tộc hào môn, cái gì cũng đòi hỏi cao, không cao cấp sẽ mất mặt, cho nên Đường Kính Chi cố ý thiết kế phức tạp một chút, vả lại sau này y tính ngày đêm nằm ngủ trên đó, cho nên còn phóng đại lên gấp đôi, dài tới tận hai mét, rộng mét hai, đủ cho hai người nằm.

Cha con Lưu Chính nghe Đường Kính Chi giải thích, càng nghe càng nhú mào, xem ra việc này có chút khó khăn đây.

9. Chương 09: Ăn Tim Gấu Gan Báo.

Cực Phẩm Tài Tuần

Tác giả: Phó Kỳ Luân

– o –

Chương 09: Ăn tim gấu gan báo.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

- Được rồi, kết cấu cơ bản là như thế, làm xong khắc hoa văn bên ngoài, ta thích cảnh sông núi hùng vĩ, các người tự xem lấy mà làm.

Đường Kính Chi nói liền một hơi cảm thấy khát nước, mới dứt lời Nhu Nhi đã bê chén trà tới tận tay.

Đường Kính Chi trước tiên gạt đầu với Nhu Nhi rồi mới nhấp một ngụm trà, độ nóng vừa phải, có thể uống ngay, xem ra cô bé Nhu Nhi này rất tinh tế, đang nghĩ xem nên bổ xung thêm gì nữa thì nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, rồi tiếng thông báo vội vã, lập tức một thiếu niên áo xanh chừng 12 - 13 tuổi chạy vào, bắt kể ánh mắt ngạc nhiên của những người xung quanh, nó ôm chầm lấy chân Đường Kính Chi, nghẹn ngào nói:

- Nhị gia hồng phúc tề thiên, cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, người không biết, ba ngày nay Thị Mặc ăn không ngon ngủ không yên ...

Đường Kính Chi ngớ ra mắt một lúc, sau đó sống mũi cay cay, Thị Mặc là thư đồng của Đường Kính Chi, cực kỳ trung thành, năm nay chưa tròn 14 tuổi, nhưng đã theo Đường Kính Chi hơn sáu năm. Xoa đầu Thị Mặc nhẹ nhàng nói:

- Đừng khóc nữa, đứng lên đi nào.

Thị Mặc vừa khóc vừa đứng dậy:

- Hôm trước nô tài đi vào thăm Nhị gia, nhưng tới cửa nội viện thì gặp Tam gia, nói thế nào Tam gia cũng không cho vào.

Nội viện cấm chỉ nam nhân bên ngoài, nhưng không phải là không có ngoại lệ, Thị Mặc chính là ngoại lệ.

Tam gia?

Đường Tuyền, Đường Lễ Chi, đệ đệ cùng cha khác mẹ của Đường Kính Chi?

Trong đầu Đường Kính Chi liền hiện lên hình ảnh một tên công tử lông bông phóng đảng, vỗ về Thị Mặc vài câu, rồi dọa:

- Đừng khóc nữa, nếu không ta đi mách Tiểu Thúy, xem sau này nó có lấy người nữa không?

Lời này có hiệu nghiệm ngay tức khắc, Thị Mặc cuống lên:

- Nhị gia toàn nhờ nô tài.

Tiểu Thúy là vợ định ước trước cả khi sinh của Thị Mặc, năm nay mới 13, tính cách hơi đanh đá, rất ghét con trai khóc lóc sụt sùi, cho nên Đường Kính Chi mới lấy ra trêu.

Cũng may trước kia Đường Kính Chi mặc dù tính tình cổ hủ khô khan, nhưng chỉ riêng với thư đồng này là thích trêu đùa, cho nên Thị Mặc không nhận ra có gì khác biệt:

- Nhị gia, nô tài hôm nay tới đây ngoại trừ thăm người còn có chuyện muốn bẩm báo.

-Ồ, việc gì?

Đường Kính Chi cười hỏi:

Thị Mặc nhìn quanh phòng, rồi ghé miệng vào tai Đường Kính Chi thì thầm, giọng hần tuy nhỏ nhưng làm Đường Kính Chi biến sắc, thốt lên:

- Có chuyện này thật sao?

Nghe xong sắc mặt Đường Kính Chi dần tối lại, tay siết chặt thành ghế, một lúc sau quay sang cha con Lưu Chính:

- Thứ ta muốn làm tên ghế đu, tối nay ta muốn thấy được thành phẩm.

Cha con Lưu Chính nghe thấy thế thì không dám trì hoãn nữa, đứng dậy cáo từ ngay, Lưu Hải trước khi đi còn không quên nhìn trộm Nhu Nhi một cái, tiểu mỹ nhân này làm người ta động lòng không thôi, nếu mình làm việc chăm chỉ, biết đâu có ngày chuộc thân cho nàng, không phải làm nô tỳ hèn mọn cho người ta nữa.

Vì Nhu Nhi ở nhà lại bị gọi đột xuất không kịp vấn tóc, cho nên khiến chàng trai tội nghiệp hiểu lầm, tưởng nàng là một nha hoàn.

Đường Kính Chi đợi hai cha con thợ mộc đi rồi, mới hỏi:

- Hồ chương quây đâu? Thương tích có nặng không?

- Bẩm Nhị gia, hôm qua Hồ chương quây cùng ba người làm đều bị đánh, ba người làm chỉ có thương tích ngoài da, không đáng ngại, nhưng Hồ chương quây thì gãy chân phải.

Thị Mặc nói tới đó giọng trở nên căm tức:

- Nhị gia, đám vô lại này ăn phải tim gấu gan báo rồi, dám tới ức hiếp của Đường gia chúng ta, nô tài thấy phải đi báo quan phủ, cho bọn chúng mỗi kẻ 50 gậy lớn, xem bọn chúng sống nổi không?

Đường Kính Chi lắc đầu, trầm tư, Đường gia là đại gia tộc lâu đời của Lạc thành, mấy tên lưu manh nhãi nhép làm sao dám xông vào đánh người? Đến cả quan phủ còn phải dè chừng nữa là.

Hơn nữa dám đánh gãy chân một chương quây, đây không hẳn là chuyện nhỏ chút nào.

Chẳng lẽ bọn chúng uống rượu say mù mắt thật sao?

Không thể, chuyện này có vấn đề, tên tri châu và tiểu cử tử đang có mưu đồ với gia sản của Đường phủ, giờ lại mấy tên lưu manh mò tới cửa gây chuyện, trùng hợp thế được sao?

Tri châu Điền Cơ à?

Đây nhất định là cái bẫy của Điền Cơ rồi! Thành thủ của Lạc thành là tay họ Vương, chính là tọa hạ môn sinh của Điền Cơ.

Nghĩ tới đó, trong lòng Đường Kính Chi đã có căn nhắc, hỏi lại:

- Hồ chương quây đâu?

- Bẩm Nhị gia, Hồ chương quây vì bị thương, đêm qua không về nhà mà ở lại cửa hiệu.

Thị Mặc thấy chủ tử không nổi giận mà trầm ngâm, cũng nghi hoặc, chẳng lẽ còn có vấn đề đằng sau chuyện này?

Tên Thị Mặc này tâm tư mẫn tiệp, làm việc chăm chỉ, cho nên năm xưa mới được Đường Kính Chi chọn trúng, trở thành thư đồng, theo Đường Kính Chi sáu năm, coi như cũng là người thầy qua sông gió, mặc dù sử dụng còn có chút bộp chộp, nhưng đã có chút thủ đoạn rồi, trước đây gặp phải chuyện không cần tự mình ra tay, Đường Kính Chi đều yên tâm giao cho nó làm.

- Chưa báo quan chứ?

Đường Kính Chi lại hỏi:

Giờ Thị Mặc càng thêm khẳng định vấn đề không đơn giản, vì thế thu lại tình cảm cá nhân, cung kính đáp:

- Chưa ạ.

- Ủm, thế thì tốt, người lập tức tìm người đưa Hồ chương quỳ tới phủ, ta có lời muốn nói với ông ấy.

Nếu như đối phương đã muốn lợi dụng lực lượng quan phủ chơi âm mưu quỷ kế, Đường Kính Chi không hề đề tới mục đích báo quan.

Thị Mặc biết chuyện trọng đại, không dám lè mề, vội co chân chạy ra khỏi phòng, nhưng hần mới chạy khuất sau cửa thì Đường Kính Chi nghe thấy giọng hần truyền vào:

- Thị mặc báỉ kiến lão thái quân.

Đường lão thái quân tới rồi à?

Đường Kính Chi không khỏi cảm thấy đau đầu, lo lão thái quân ép y trở về nội viện, còn Nhu Nhi thì thấy như có sét đánh bên tai, thiếu chút nữa ngã ra đất, Đường phủ từ trên xuống dưới ai không biết lão thái quân cưng nhất đứa đích tôn này, nếu biết mình cho người khiêng tướng công ra ngoài, thì bị lộ da là cái chắc.

Hoảng sợ, khuôn mặt xinh xắn của Nhu Nhi cắt không ra máu, đang định lên tiếng cầu cứu Đường Kính Chi thì “sầm” một cái, cửa bị người ta đá văng, người đi vào trước tiên chính là Đường lão thái quân.

Đường Kính Chi thấy Đường lão thái quân uy mãnh đá văng cả cửa, còn phở bò tặc lưỡi thảm nhũ:” Chừng đây tuổi rồi mà còn nóng tính ghê.”

Có điều Đường lão thái quân vào phòng không nhìn y, mà ánh mắt như chim ưng chiếu thẳng vào Nhu Nhi, quát lớn:

- Con tiện tỳ to gan, dám khiêng Nhị gia ra ngoài nội viện, người đâu, kéo nó ra ngoài, đánh 30 gậy lớn cho ta.

Nhu Nhi toàn thân run lên, quỳ vội xuống đất:

- Tỳ thiếp biết .. biết sai rồi, mong lão thái quân khai ân.

- Nãi nãi, là cháu bắt Nhu Nhi khiêng ra ngoài đấy, người muốn phạt thì phạt cháu đi.

Tới lúc này Đường Kính Chi mới kinh sợ, nên giọng không khỏi lớn hơn một chút, có điều y không ngờ Đường lão thái quân giận tới thế, 30 gậy lớn, cô bé yếu đuối như Nhu Nhi chết là cái chắc.

Dù sao linh hồn của y tới từ thế kỷ 21, làm sao hiểu một cách sâu sắc sự tàn khốc trong đại trạch viện, ở thời đại đó, chủ là chủ, nô tài là nô tài, trong mắt Đường lão thái quân, Nhu Nhi cũng chỉ như nô tài, đánh chết thì thôi, chẳng có gì đáng kể.

- Người đâu, trước tiên đem con tiện nhân đó ra vả miệng 20 cái rồi rồi mới đánh 30 gậy.

Đường lão thái quân thấy đứa cháu cưng từ nhỏ chưa bao giờ dám trái ý mình, không ngờ dùng khẩu khí như thế nói chuyện với mình, càng bị đổ thêm dầu vào lửa, gia tăng hình phạt.

Mấy bà tử đứng sau Đường lão thái quân đều là tâm phúc của bà, không nói một lời, xông tới kéo Nhu Nhi đi.

10. Chương 10: Lão Thái Quân Nổi Giận.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 10: Lão thái quân nổi giận.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Nhu Nhi lúc này sợ mất vía rồi, chỉ biết khóc như mưa, chẳng dám có chút phản kháng nào, Đường Kính Chi thấy án mạng tới nơi, không hiểu sức lực từ đâu ra, đứng dậy kéo Nhu Nhi, ôm chặt trong lòng, quát lớn:

- To gan, kẻ nào dám vô lễ, ta lấy mạng kẻ đó.

Tiếng quát này quả nhiên làm mấy bà tử cứng người tại chỗ.

Đường lão thái quân thấy đích tôn lại bảo vệ Nhu Nhi di nương tới mức đó, mày nhíu lại, vẫy tay bảo mấy bà tử đang nhìn mình lùi xuống, thầm nghĩ :” Chẳng nhẽ Lăng Nhi thực sự thích Nhu Nhi di nương nhỏ nhắn yếu đuối này? Nếu thế thì không nên làm khó tiểu nha đầu này nữa, nếu không sau này Lăng Nhi nó sẽ giận ta.”

Nhìn lão thái quân thu lại mệnh lệnh, Đường Kính Chi mới thở hắt ra một hơi, nhưng vẫn chưa dám buông Nhu Nhi ra, biết lão thái quân trở mặt nhanh hơn trở bàn tay, cũng biết mình không được can rờ như thế trước mặt bà, vội nói:

- Nãi nãi, cháu bất hiếu, không nên hò hét trước mặt người, xin người trừng phạt.

- Hừ, hò hét có là cái gì, nãi nãi muốn phạt là phạt cháu hại nãi nãi hoảng sợ.

Đường lão thái quân đúng là nói nắng là nắng, nói mưa mưa ngay được, chớ mắt lửa giận đã thu hết vào lòng, đi tới nắm tay phải Đường Kính Chi, chỉ trừng mắt nhìn y một cái.

Đường Kính Chi biết lỗi cúi đầu xuống, trong lòng cảm động, nói cho cùng lão thái quân giận như thế là vì quá lo cho sức khỏe của y.

Lúc này Nhu Nhi núp trong lòng Đường Kính Chi, run run như con chim non, Đường lão thái quân là ai chứ? Mấy trăm người trong phủ đều biết bà tuyệt đối là hạng lòng dạ độc ác tàn nhẫn, giết người không chớp mắt.

Lúc nàng đang hoảng loạn thì cảm bị người ta nâng lên, lọt vào mắt là khuôn mặt hiền từ phúc hậu của Đường lão thái quân, chẳng có chút hung dữ nào, nhìn nàng mấy lượt, gật gù nói:

- Ủm, là đứa nhu thuận đây, sau này theo bên Nhị gia hầu hạ cho tốt.

Nhu Nhi phản ứng không kịp trước thay đổi lớn như thế, mắt tròn xoe nhìn Đường lão thái quân.

- Nhu Nhi, còn không mau tạ ơn lão thái quân đi.

Tới lúc này Nhu Nhi mới thấy cánh tay ôm mình lỏng ra, nàng tỉnh lại, vội rời khỏi lòng ngực Đường Kính Chi, quỳ trước mặt Đường lão thái quân, dập đầu nói:

- Nô tỳ tuân lệnh, tạ ơn lão thái quân khai ân.

Một hơi lạnh từ sống lưng truyền tới, té ra chỉ có một chốc thôi mà Nhu Nhi đã sợ tới toát hết mồ hôi rồi.

Tất cả biểu hiện của Nhu Nhi đều bị Đường lão thái quân thấy hết, bà rất hài lòng, ở hậu viện có một Lâm Úc Hương lợi hại làm chủ mẫu là đủ rồi, làm tiểu thiếp phải nhất gan như Nhu Nhi di nương này mới tốt, như vậy hậu viện mới yên tĩnh hài hòa.

Đường Kính Chi không phải ngốc, nhìn Đường lão thái quân cười như con hồ ly già, chớp mắt đoán ra tâm tư của bà ra sao, chắc chắn thấy mình kéo Nhu Nhi vào lòng trước mặt mọi người, cho rằng mình nhìn trúng Nhu Nhi rồi, nên mới bảo Nhu Nhi theo hầu hạ bên cạnh.

Nhu Nhi vừa được kéo từ Quỷ môn quan về, vẫn chưa hết sợ, nơm nớp đứng ở bên cạnh, Đường lão thái quân trách mắng Đường Kính Chi một hồi, hết giận muốn sai người đưa y về nội viện, Đường Kính Chi chỉ còn cách đem chuyện Hồ chương quấy kể ra.

Đường lão thái quân nghe hết mặt biến sắc, vỗ bàn quát:

- Thực to gan, dám động vào nô tài của Đường gia ta.

- Nãi nãi, chuyện này cứ để cháu xử lý đi.

Đường Kính Chi thấy Đường lão thái quân giận không nhẹ, sợ bà lại ra lệnh nào đó, vội chen vào, phát tay đuổi hết nha hoàn bà tử trong phòng đi.

Nhu Nhi biết hai người họ có chuyện trọng yếu muốn bàn, cũng thi lễ lui ra.

- Lãng Nhi, cháu làm thế là sao?

Chẳng qua là mấy tên lưu manh mà thôi, với Đường lão thái quân thì có cho người đánh chết mấy tên đó giữa đường cũng chẳng phải chuyện lớn.

- Nãi nãi, chuyện hôm qua cháu nói, người còn nhớ không?

Đường lão thái quân gật đầu, rồi cả kinh, hỏi gấp:

- Ý cháu là có kẻ chống lưng cho mấy tên lưu manh đó?

- Nếu như không có ai sai phái, bằng vào hạng lưu manh nhỏ nòi đó làm sao dám giương oai trong cửa hiệu của Đường gia ta.

Đường Kính Chi cười lạnh:

- Nãi nãi, nếu Điền Cơ muốn nuốt chứng gia sản của Đường gia ta thì lão sẽ kiêng kỵ nhất là ai?

- Cháu là gia chủ đời này, người bọn chúng kiêng kỵ nhất chính là cháu. Hả, ý cháu là bọn chúng tính kế với cháu à?

Đôi mày uy nghi của Đường lão thái quân nhú chặt lại.

- Đúng ă, cháu đoán bọn chúng có ý đó.

Đường Kính Chi nheo mắt lại ngẫm nghĩ:

- Nãi nãi thử nghĩ xem, nếu như chúng ta không phát hiện ra bọn chúng giở trò đằng sau sẽ xử lý chuyện này ra sao?

Đường lão thái quân hừ một tiếng, thốt ra bốn chữ lạnh như băng đúng dự liệu của Đường Kính Chi:

- Đánh chết giữa phố.

Quả nhiên là thế, Đường Kính Chi thầm cười khổ :

- Nhưng nếu như chúng ta làm như thế thì sập bẫy của bọn chúng rồi.

- Ủm, Lãng Nhi, cháu có đoán ra được bọn chúng định đối phó với cháu ra sao không?

Đường lão thái quân hoàn toàn bình tĩnh lại:

Đường Kính Chi gật đầu đáp:

- Nếu cháu đoán không sai thì kẻ đứng đằng sau chỉ mong chúng ta đánh chết mấy tên vô lại kia giữa đường, sau đó danh chính ngôn thuận bắt giam cháu để điều tra, sức khỏe cháu kém là điều bách tính toàn bộ Lạc thành đều biết, cho nên không cần phải thẩm vấn, chỉ cần giở chút thủ đoạn trong ngục là cháu chết mà không để lại dấu vết gì.

- Tên cầu quan giỏi lắm.

Nói tới đó Đường lão thái quân đã hoàn toàn tin vào phán đoán của cháu trai rồi.

Đường Kính Chi lại cùng Đường lão thái quân bàn bạc thêm một hồi, liền nghe bên ngoài có người nói to:

- Nô tài Thị Mặc cầu kiến Lão thái quân, Nhị gia.

- Đi vào đi.

Thị Mặc vào phòng, đứng quy củ dập đầu:

- Nô tài Thị Mặc thỉnh an Lão thái quân, Nhị gia.

Đường lão thái quân ẩn tượng không tặc về thiếu niên này, lên tiếng trước:

- Đứng dậy đi, thường ngày không chú ý, hôm nay mới chú ý cái thằng khỉ con đã lớn rồi, có cần lão thân tìm cho một tiểu nương tử xinh xắn không?

Thị Mặc nghe thế thì “bùng” một cái, mặt đỏ chín nhừ, ấp úng không nói ra lời, Đường Kính Chi cười ha hả, hùa theo:

- Đúng vậy, Thị Mặc chớp mắt một cái đã là người lớn rồi, hay là để lão thái quân chỉ định cho một phòng tước phụ nhé.

Thị Mặc không dám cãi lại Đường lão thái quân, nhưng không sợ Đường Kính Chi:

- Nhị gia, người đừng lấy nô tài ra trêu, nếu không nô tài khai hết chuyện xấu người làm ra đấy.

-Ồ, Nhị gia đã làm những chuyện xấu gì, người nói cho lão thân nghe nào.

Đường lão thái quân mắt cong lên, cười vui vẻ hỏi:

Thị Mặc thấy Đường Kính Chi không ngăn cản, hiểu Nhị gia muốn làm lão thái quân vui, liền cố ý nói:

- Lão thái quân, người không biết đó thôi, Nhị gia làm không ít chuyện xấu, cứ lấy chuyện năm ngoái nô tài và Nhị gia ra ngoài làm việc, còn nhớ một sáng Nhị gia gặp một tiểu nương tử trên đường, tiểu nương tử đó thật là đẹp, không khác gì tiên nữ, liền đi theo tiểu nương tử đó, không ngờ đồng người mất dấu. Thế là mấy hôm sau Nhị gia hôm nào cũng đi loanh quanh trên phố, ban đầu nô tài không hiểu ra sao, tới tận khi thấy một con vật ở chợ mới hiểu ra.

Đường lão thái quân nghe thấy thú vị, phối hợp hỏi:

- Con gì thế?

- Thỏ ạ.

- Ha ha ha ha, hay cho cái con khỉ này, dám nói Nhị gia ôm cây đợi thỏ.

Đường lão thái quân cười tới chảy nước mắt, mắng Thị Mặc:

Câu chuyện này một người bình thường nghe sẽ cảm thấy nó nhạt nhẽo vô vị, đời sống tinh thần của nữ nhân trong hào môn đại tộc vốn buồn tẻ, huống hồ Đường lão thái quân còn là một quả phụ mất con, cho nên mới thấy câu chuyện câu chuyện vui vẻ như thế.

11. Chương 11: Tạm Thời Nín Nhịn.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lâm

- o -

Chương 11: Tạm thời nín nhịn.

Nhóm dịch: lanhdiendiemia

Nguồn: Vipvandan

Đường Kính Chi cố ý sầm mặt xuống cầm chén trà lên vờ ném:

- Xem ta có ném chết người không?

Thị Mặc rớt rít chạy tới đỡ lấy chén trà, Đường lão thái quân cười một lúc nữa mới nói:

- Đúng là con khỉ lém lỉnh, lát nữa ra trưởng phòng lĩnh thưởng mua kẹo ăn.

Chuyện thưởng kiểu này trong Đường phủ có quy định rõ ràng, nếu không nói số tiền, trưởng phòng tự biết xử lý thế nào.

Thị Mặc vội quỳ xuống tạ ơn.

Nói cười một hồi, không khí thoải mái hơn, Đường Kính Chi sai:

- Thị Mặc, đi mời Hồ chương quầy vào đi.

- Vâng.

Thị Mặc đáp lời, không bao lâu chỉ huy mấy tráng hán khiêng một người trung niên vào phòng, người trung niên đó nằm trên cáng, mặc áo trường bào xanh, đầu đội mũ nôi, đó là trang phục gia đình tiêu chuẩn thời đó, ngực thêu ký hiệu Đường gia, chân phải quấn vải trắng, hai cái nẹp dài từ mắt cá chân tới đầu gối, vừa vào phòng liền muốn bò dậy thỉnh an.

Đường Kính Chi lên tiếng ngăn lại, bảo hạ nhân đặt ông ta trên mặt đất, hỏi thăm thương tích, rồi mới hỏi tới tình hình kinh doanh của cửa hiệu, dần dần dẫn dắt vào chuyện chính:

- Hồ chương quầy, trước kia ông có đắc tội với mấy tên lưu manh không?

Hồ chương quầy vội lắc đầu:

- Bẩm Nhị gia, nô tài không biết ra bọn chúng, tới sau khi bị đánh mới sai người điều tra, mấy tên đó đều là lưu manh ở thành bắc, không có kẻ nào tử tế hết.

- Mấy người làm vẫn ổn chứ?

- Bẩm Nhị gia, bọn họ vẫn ổn, chỉ xước xước da thịt, không có gì đáng ngại.

Đường Kính Chi gật gù hỏi:

- Vậy theo ông thấy mấy tên lưu manh đó lấy đâu ra lá gan lớn như thế dám tới cửa hiệu của Đường gia ta gây chuyện? Còn dám đánh gãy chân ông nữa?

- Chuyện này?

Hồ chương quầy có chút chần chừ:

- Nô tài lớn gan xin hỏi Nhị gia, đằng sau chuyện này liệu có mưu đồ gì khác không?

Liếc mắt nhìn Hồ chương quầy tán thưởng, người này rất nhạy bén, không hổ là chương quầy của một cửa hiệu:

- Có hay không thì tạm thời còn chưa tra ra, có điều ông phải nhận một trận đòn uất ức rồi.

Dân không đấu với quan, đó là đạo lý ai ai cũng hiểu, cho nên Đường Kính Chi đề phòng không báo quan, chẳng may kẻ đằng sau còn có hậu chiêu, Đường gia sẽ khốn khổ.

- Nhị gia, nô tài là người của Đường gia, nhận ân điển của Lão thái quân và Nhị gia, đừng nói là một trận đòn, dù lấy cái mạng nô tài, nô tài cũng không có nửa lời oán trách.

Hồ chương quầy chỉ qua vài ba lời đã đoán được kẻ đối đầu không đơn giản, mà chủ tử rõ ràng không muốn làm lớn chuyện, ông ta không dám hỏi thêm, ngồi dưới đất chấp tay thi lễ, rồi biểu thị trung tâm.

Đường Kính Chi vỗ về:

- Thực ra cũng không phải hoàn toàn như thế, chỉ là lúc này chưa tiện ra mặt cho ông mà thôi, cái cửa hiệu đó tạm thời đóng cửa vài ngày đi, ông và người làm ra trang viên ngoài thành lánh tạm, đợi chuyện lắng xuống, ta sẽ phái người đón về.

- Vâng.

Hồ chương quầy liền được khiêng đi, Đường Kính Chi sai Thị Mặc lo liệu chuyện này, Đường lão thái quân từ đầu tới cuối không nói một câu, vì chuyện bên ngoài là do Đường Kính Chi lo liệu, bà giữ oai cho y, lúc này xong việc rồi lại khuyên Đường Kính Chi vì, chưa kịp đi thì nghe bên ngoài cửa có tiếng thông báo, tiếp đó Lâm Úc Hương xách hộp cơm đi vào, đi sau còn có mấy tiểu nha hoàn, trong tay bê khay thuốc.

Đường lão thái quân nhìn mặt trời mới nhận ra là đã tới chính Ngọ rồi, vội gọi nha hoàn tới, rồi đích thân nhận lấy bát thuốc đưa cho Đường Kính Chi. Nhìn bát thuốc đen ngòm ngòm, Đường Kính Chi sợ đắng, nhưng chỉ đành bịt mũi nhắm mắt uống hết.

Lâm Úc Hương thi lễ với Đường lão thái quân rồi đặt hộp thức ăn lên bàn, vừa lấy từng món ăn ra vừa giới thiệu:

- Lão thái quân, Nhị gia sức khỏe không tốt, cần phải điều dưỡng thật chu đáo, cho nên tôn tức đặc biệt làm ít được thiện, có canh gừng đường đỏ giúp tan máu thông kinh mạch, có thịt kho cá bổ khí huyết, có thịt dê hầm đương quy bổ thận nhuận âm. Tôn tức sợ cơ thể Nhị gia quá kém không ăn được tanh mặn, còn làm mấy món bánh ngọt công năng tương tự.

Nàng thấy gọi tướng công rất ngượng mồm thế là chuyển sang gọi là Nhị gia, vẫn hợp quy củ.

Lâm Úc Hương nói xong bê ra đĩa thức ăn đựng đủ các loại bánh, làm Đường lão thái quân gật đầu lia lịa, mắt cười híp lại:

- May có đứa tôn tức phụ này của ta chu đáo, biết thương tướng công.

Lời này làm gò má Lâm Úc Hương đỏ au, ráng hồng đốt tới tận cổ, thầm mắng :” Thèm vào thương tên háo sắc đó!”, đương nhiên nàng không dám để lộ ra ngoài chút nào:

- Lão thái quân, trong này còn có mấy món ăn tôn tức đặc biệt làm cho người, người cũng ngồi xuống nếm thử đi.

Lão thái quân cười vui sướng:

- Ừm, lão thân hôm nay được hưởng phúc của tôn nhi, thử thưởng thức tài nghệ của người xem sao.

Đường Kính Chi sớm bị món ăn ngon lành đầy đủ hương sắc vị thu hút, nuốt nước bọt, bộ dạng tham ăn bị Đường lão thái quân nhìn thấy, mừng rỡ gọi:

- Lãng Nhi, cháu đói rồi hả? Lát nữa phải ăn nhiều vào nhé.

Đường Kính Chi gật mạnh đầu, sai mấy thô bà sử khiêng cả y lẫn ghế tới bên bàn, Lâm Úc Hương dù là chính thê, nhưng trước mặt Đường lão thái quân và Đường Kính Chi cũng chỉ có phận đứng bên hầu hạ, Đường Kính Chi đương nhiên muốn nàng ngồi, nhưng chuyện này không hợp quy củ, y không muốn tỏ ra quá khác biệt so với trước kia nên đành thôi.

Lâm Úc Hương cẩn thận gấp một miếng thức ăn cho vào bát Đường lão thái quân, giới thiệu:

- Lão thái quân, đây là canh nấm nấu mướp, ăn thường xuyên chẳng những có tác dụng giảm béo, còn có công hiệu đẹp da đấy.

Có nữ nhân nào không thích đẹp cơ chứ? Đường lão thái quân cho dù đã có tuổi nhưng cũng không phải là ngoại lệ, nghe thế thì phần chần nói:

- Vậy sao, thế thì sau này ta phải ăn mỗi ngày.

- Vậy tôn tức sau này làm cho người mỗi ngày.

Lâm Úc Hương cười lấy lòng:

Đường lão thái quân là người đứng đầu hậu viện Đường phủ, nếu như lấy được lòng bà, có cây đại thụ này làm chỗ dựa, giá trị bản thân sẽ tăng lên, Lâm Úc Hương mấy ngày trước bị người ta xì xầm mắng chửi khấc chồng, dù mang cái danh phận chính thê của Đường Kính Chi, nhưng chẳng có chút thể diện nào, trong thời gian chưa thoát khỏi nơi này, nàng cần có chỗ dựa, mà nàng không tin vào tên háo sắc yếu ớt kia.

- Không cần không cần, người chỉ cần chiếu cố tốt cho đứa cháu ngoan của ta là được rồi, còn về món ăn này à, người cứ viết cách làm ra, sau đó giao cho nhà bếp là được.

Sức khỏe Đường Kính Chi vừa có chút chuyển biến tốt, Đường lão thái quân đương nhiên không muốn chiếm dụng thời gian của Lâm Úc Hương.

Nhu Nhi thì đang đứng gấp thức ăn cho Đường Kính Chi, mặc dù miệng tươi cười, nhưng trong lòng thì đắng chát, chủ mẫu biết làm được thiện lấy lòng Lão thái quân và Nhị gia, còn nàng chẳng biết cái gì cả, phải làm sao đây?

Tiểu thiếp không được nam nhân sủng ái, trong hào môn đại viện còn không bằng nô tài, vì ít nhất nô tài còn có chủ tử bảo vệ.

” Liệu sau này Nhị gia có đem mình tặng cho người khác không?” Len lén liếc nhìn Đường Kính Chi đang vui đầu ăn cơm, Nhu Nhi cứ suy nghĩ lung tung, nói thực lòng nàng không muốn rời Đường phủ, mặc dù Đường Kính Chi người yếu ớt nhiều bệnh, nhưng là tài tử nổi danh Lạc thành, từng làm mê mẩn trái tim biết bao thiếu nữ Lạc thành, trong mắt nàng, chỉ cần có thể ở xa xa nhìn thấy Đường Kính Chi, đó cũng là phúc phận người khác cầu cả đời cũng không có rồi.

12. Chương 12: Đệ Đệ Ác Bá.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

— o —

Chương 12: Đệ đệ ác bá.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Đường lão thái nếm vài món ăn, thấy mùi vị đúng là không tệ, rất là vừa lòng, nhìn Nhu Nhi cẩn thận gắp một miếng thịt vào bát đích tôn, cười nói:

- Úc Hương, mấy ngày này ta thấy ngươi vất vả rồi, sau này để Nhu di nương tới phòng làm trợ thủ đi, đợi sức khỏe Kính Chi tốt rồi hẵng bảo nó chuyển ra ngoài.

” Cái vị lão thái quân này thật đúng là, còn đang ăn thức ăn do ta làm, vậy mà còn nhét nữ nhân vào phòng ta nữa!” Lâm Úc Hương dù rất không thích Đường Kính Chi, nhưng nghe vậy cũng lo cuống lên, nói thể nào thì nàng là chính thê của Đường Kính Chi, đương nhiên, chuyện này nàng không dám phản đối, gượng cười đáp:

- Xin nghe lão thái quân định đoạt.

- Oa, đây là thức ăn do ai làm thế, thơm quá đi, cách xa đã làm cho người ta ngửi mà nhỏ nước miếng rồi.

Đột nhiên ngoài phòng có giọng nói vang lên, tiếp đó xuất hiện một thiếu niên mặc áo trắng, chỉ thấy thiếu niên này tuổi chừng bằng Đường Kính Chi, mặt mũi cũng khá giống, nhưng cao lớn hơn một chút, tay phe phẩy quạt, một dáng vẻ công tử phong lưu.

Trong đầu Đường Kính Chi lục lại tư liệu liên quan tới đứa đệ đệ này, tức thì nhú mày lại, tiếp đó mặt trở nên âm trầm.

Đường lão thái nhìn thấy thiếu niên này cũng không vui lắm, có điều bà tính toán nhiều, cho nên không lên tiếng trách cứ, vẫn cười nói:

- Tuyền Nhi, đó là được thiện Nhị tẩu của cháu làm cho Nhị ca cháu đó, cháu ăn cơm chưa? Nếu chưa thì ngồi xuống nếm thử đi.

Đường Lễ Chi nghe thế mắt sáng lên, ánh mắt liếc trên những đường cong mềm mại của Lâm Úc Hương, cười phóng đảng:

- Té ra Nhị tẩu chẳng những xinh đẹp, tay còn khéo léo, vậy đệ là tiểu thúc phải nếm thử một chút chứ.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Úc Hương, Đường Lễ Chi đã say mê đắm đuối, trong lòng ghen tị Nhị ca yếu đuối của mình, theo hẳn, mỹ nữ khuynh đảo nhân gian như Lâm Úc Hương, chỉ có người phong lưu như hắn mới xứng sánh đôi với nàng.

Lâm Úc Hương không ngờ tên Đường Lễ Chi này dám ăn nói càn rỡ đến thế, trong lòng giận dữ, nhưng nàng rút cuộc cũng chỉ là tôn tức phụ họ ngoài, nhướng mày lên, cố nhẫn nhịn.

Đường Kính Chi mặt càng lúc càng tối đen, tay siết lại, đúng lúc Đường Lễ Chi gạt vạt áo tiêu sái ngồi xuống, trầm giọng quát:

- Khốn kiếp, quỳ xuống cho ta.

Đường Lễ Chi đang cực kỳ đặc ý nhìn khuôn mặt giận dữ càng thêm phong tình điên đảo của Lâm Úc Hương, thình lình nghe Đường Kính Chi quát lên liền toàn thân run rẩy, Nhị ca này của hắn từ nhỏ đã cực nghiêm khắc, hơi một chút là dùng gia pháp, sâu trong tâm linh, hắn cực sợ Đường Kính Chi:

- Lão thái quân xem, Nhị ca vừa mới gặp đã muốn phạt cháu.

- Quỳ xuống!

Trước khi Đường lão thái quân kịp lên tiếng, Đường Kính Chi đã quát tiếng nữa, từ khi tới nơi này, đây là lần đầu tiên y nổi giận, trong ký ức y được biết, tên Đường Lễ Chi này là thứ lưu manh ác bá, ra ngoài ức hiếp người yếu, cưỡng bức dân nữ, suốt ngày lăn la mấy chốn thanh lâu sông bạc ...

Đường Lễ Chi mặt trắng bệch, quỳ sụp xuống đất.

Đừng nói Đường Kính Chi hiện mới chỉ bệnh nặng, cho dù phút sau sẽ chết, hắn cũng không dám làm trái ý.

- Biết vì sao ta phạt ngươi không?

Đường Kính Chi nghiêng răng nhìn tên Nhị đệ ác bá.

Đường Lễ Chi mấy ngày qua làm không ít chuyện “tốt đẹp”, tất nhiên không đoán ra mình bị phạt vì tội gì, có điều tình huống này hắn gặp nhiều rồi, không cãi mà nói vội:

- Đệ biết, sau này đệ không dám nữa.

“Hừm!” Đường Lễ Chi hừ lạnh một tiếng từ mũi:

- Nếu như đã biết sai vậy tới từ đường quỳ một đêm hối lỗi đi, còn nữa, hôm nay không được ăn cơm, biết chưa?

Đường Lễ Chi nghe vậy hối hận vô cùng, vốn hắn thấy Đường Kính Chi chuyển này bệnh nặng lại vừa mới tỉnh, hắn không có sức lực nào quan tâm tới việc khác, vả lại lần này Đường Kính Chi bị ngắt, thái độ của lão thái quân với hắn thay đổi 180 độ, chẳng những hòa ái hiền từ, còn ngầm ám thị tương lai sẽ giao Đường phủ cho hắn, cho nên mới làm hắn đặc ý quên hết mọi sự, mà quả thực Lâm Úc Hương cũng làm hắn điên đảo thần hồn, từ ngày gặp nàng tới giờ ngày đêm hắn tương tư không thôi, nên vừa rồi mới vọt miệng nói những lời khinh bạc.

Không ngờ Nhị ca bị bệnh mà uy không giảm, tin tức vẫn linh thông, thậm chí :” Nhất định là thằng Thị Mặc báo cho Nhị ca, tương lai ta kế thừa gia sản rồi, nhất định sẽ cho tên cầu nô tài đó biết tay.”

Đường lão thái quan trước nay không thích tên Tam gia Đường gia này, nhưng lần trước Đường Kính Chi như thế, chẳng ai dám chắc rằng y còn có thể tỉnh lại được nữa hay không, vì nghĩ cho Đường phủ, bà đành phải nâng tên Đường Lễ Chi này lên, mặc dù biết hắn không ra sao, nhưng so với ba đứa cháu khác thì hơn không ít.

Ít nhất thì Đường Lễ Chi là hạng cứng rắn, không chịu thua thiệt.

Thế nên cho dù thấy sắc mặt Đường Kính Chi rất khó coi, nhưng Đường lão thái quân vẫn lên tiếng nói đỡ:

- Lãng Nhi, sao vừa gặp mặt đã phạt Tam đệ cháu rồi? Ta thấy là ...

- Thôi vậy, nếu như lão thái quân đã nói đỡ cho người, vậy chỉ phạt quỳ một đêm, cơm vẫn cho phép ăn.

Đường Kính Chi cực hận tên Tam đệ không chuyện xấu xa gì không làm này, nhất là vừa rồi ánh mắt hắn nhìn Lâm Úc Hương rất vô lễ, nếu không phạt hắn, Đường Kính Chi e là tức giận tới cả ngày không ăn gì được, cho nên mới cắt ngang lời Đường lão thái quân, nói xong thấy Đường Lễ Chi vẫn quỳ dưới đất không chịu nhúc nhích, rõ ràng đang đợi Đường lão thái quân lên tiếng, quát:

- Còn không mau xéo đi cho ta;

- Vâng!

Đường Lễ Chi không dám chần chờ nữa, co cẳng chạy.

Bữa cơm ngon lành bị Đường Lễ Chi chen ngang làm trở nên vô vị, không khí cũng nặng nề, Đường lão thái quân giận Đường Kính Chi không nể mặt mình, sắc mặt không tốt, Đường Kính Chi thì trách Đường lão thái quân quá dung túng Đường Lễ Chi, kết quả làm Đường phủ sinh ra tên ác ôn, ra ngoài làm chuyện xấu chưa nói, về nhà còn cằn rở như thế, cũng không nói không rằng.

Đường Úc Hương và Nhu Nhi thấy không khí trở nên ngột ngạt, khi gấp thức ăn, càng cẩn thận hơn, chỉ sợ chọc giận một trong hai người bọn họ, Lâm Úc Hương tính cách trầm ổn hơn còn đỡ, Nhu Nhi thì sợ vô cùng, tay ngọc nhỏ nhắn hơn run run.

- Tôn tể Đường Chu Thị, cầu kiến lão thái quân, Nhị gia.

Sự im lặng cuối cùng cũng bị một âm thanh yêu kiều phía bên ngoài phá vỡ thì ra nàng là Đường Chu Thị. Đường Chu Thị họ Chu, là chính thê của Đường Hiếu Chi đại ca của Đường Kính Chi, cho nên gọi là Đường Chu Thị.

Âm thanh này vang lên, những người trong phòng đều thở phào, nhất là Nhu Nhi mặt nhẹ nhõm hẳn ra, đưa tay lên ôm lấy tim.

Đường lão thái quân đặt đĩa xuống, nói:

- Vào đi.

- Vâng.

Người bên ngoài đáp một tiếng, liền có nha hoàn vén rèm cửa, Đường Chu Thị đại tẩu của Đường Kính Chi thông thả bước vào.

Tuy trong đầu Đường Kính Chi có ấn tượng rất sâu với vị đại tẩu này, nhưng đây là lần đầu tiên gặp, không khỏi tò mò đưa mắt nhìn.

Lọt vào tầm mắt là nữ tử ước chừng 22 - 23 tuổi, mặc váy lụa màu trắng, mép váy nhẹ nhàng lướt trên mặt đất, hai tay buông thấp che hết bàn tay, mái tóc vấn cao kiểu quý phụ, da trắng như tuyết, đôi mắt đẹp long lanh như ánh trăng, cánh môi hồng đỏ thắm, làn mi như họa mang chút u sầu làm lòng người xao động không thôi.

Trong mắt Đường Kính Chi thoáng qua chút kinh động, thầm đem so sánh với Đường Úc Hương, Đường Chu Thị còn quyến rũ hơn ba phần, chẳng phải nói nàng xinh đẹp hơn, mà vì nàng đã trên hai mươi, từng sinh nở, cơ thể đã phát triển đầy đủ, đôi ngực nảy nở vun tròn, dải đai lưng thắt chặt vòng eo nhỏ nổi bật đường cong chắt người của nữ nhân, phong vận thành thực tỏa ra làm người ta mê đắm, nàng là bông hoa ướm át bùng nổ gợi cảm hơn xa Lâm Úc Hương mới chỉ là nụ hoa chớm nở.

13. Chương 13: Đại Tẩu Quả Phụ.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 13: Đại tẩu quả phụ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Yếu tướng tiểu, nhất thân hiếu! (*) Đường Chu Thị lúc này một thân váy trắng, bên vành tai cài hoa cúc trắng, đúng là vừa đẹp vừa quyến rũ.

(*) Muốn đẹp mặc đồ tang.

Từ sau khi đại ca Đường Hiếu Chi của Đường Kính Chi qua đời, Đường Chu Thị chỉ mặc trang phục này, để thủ hiếu cho chồng, thoáng cái đã mấy năm rồi.

- Nhị gia.

Đường Kính Chi đang ngẩn ngơ thì Nhu Nhi ở bên cạnh đẩy y một cái nói khẽ, thì ra chẳng biết từ lúc nào Đường Chu Thị đã thỉnh an lão thái quân xong, tới trước mắt y thì lén, mà y ... cứ nhìn người ta mắt không chớp lấy một cái.

“Khụ”, xấu hổ ho một tiếng, Đường Kính Chi đưa tay đỡ hờ, nói:

- Mời đại tẩu đứng lên, gần đây Thiên Nhi có khỏe không?

Đường Thiên, con trai duy nhất của vợ chồng Đường Hiếu Chi, năm nay gần bốn tuổi.

- Bẩm Nhị gia, Thiên Nhi rất khỏe, chỉ là Nhị gia thân thể hư nhược, không tiện hao tổn tinh thần, cho nên lần này thiệp thân không mang nó tới.

Bị Đường Kính Chi nhìn hồi lâu, gò má Đường Chu Thị phớt hồng, thêm phần kiều diễm dụ hoặc.

Đường Kính Chi bị dáng vẻ thẹn thùng yêu kiều của nàng hút hồn, vội vàng chuyển ánh mắt sang chỗ khác, không dám nhìn nàng nữa.

Lâm Úc Hương thấy Đường Kính Chi nhìn tẩu tẩu của mình tới ngây người, sinh lòng khinh bỉ, đồng thời càng khắc sâu ấn tượng hảo sắc về y, thậm chí hảo sắc không đủ hình dung nữa rồi. Còn Nhu Nhi thì lòng trầm xuống, nàng chỉ ghen tị với vẻ đẹp của Đường Chu Thị.

Trong những người trong phòng chỉ có Đường lão thái quân là mắt sáng lên, khoe miệng có nụ cười khẽ khó nhận ra, với bà, đích tôn là quan trọng nhất, chỉ cần y thích, đem Đường Chu Thị gả cho y không phải là không thể.

Tẩu tẩu thì sao chứ? Người khác dị nghị thì sao?

Đại ca đã mất, đệ đệ đem tẩu tẩu vào trạch môn, đó là thương tẩu tẩu cơ khổ không nơi nương tựa.

Dù sao luật pháp vương triều Đại Càn không có điều nào cấm cản, chỉ cần không phải nữ tử trực hệ, không phải loạn bối phận là lấy được hết.

Hơn nữa Đường Chu Thị này thân thể đầy đặn, ngực nở mông tròn, nhìn là biết dễ sinh nở rồi, nếu không đã chẳng gả vào Đường gia chưa bao lâu mang thai sinh ra nhi tử, nghĩ tới đó Đường lão thái thâm quyết định, đợi đích tôn khỏe hơn, sẽ gả Đường Chu Thị cho Đường Kính Chi làm thiếp.

Đang khi mỗi người trong phòng mang tâm tư khác nhau thì tiểu nha hoàn đứng sau Đường Chu Thị nhỏ giọng lầm bầm:

- Nhị gia sao chỉ hỏi Thiên thiếu gia có khỏe không mà không hỏi phu nhân nhà nô tỳ có khỏe không ...

Tiểu nha hoàn này chưa nói hết thì bị Đường Chu Thị quay lại trừng mắt nhìn, làm tiểu nha hoàn sợ hãi ngậm miệng lại.

Đường Kính Chi luôn bội phục quả phụ kiên trinh này, cho nên trước giờ vẫn rất chiều cố tới nàng, chẳng sợ người khác nhìn ra điều gì, quay sang hỏi tiểu nha hoàn kia:

- Chẳng lẽ thời gian qua đại tẩu ta sống không tốt?

Tiểu nha hoàn đó tên là Thúy Nhi, là nha hoàn gả cùng Đường Chu Thị, vì thế không sợ chủ tử của mình, kệ ánh mắt cảnh cáo của chủ tử, cầm lấy tay nàng nâng lên, uất ức nói:

- Nhị gia tự xem là biết rồi.

Đường Chu Thị không đề phòng, bị Thúy Nhi nâng tay lên, ống tay áo tuột xuống, lộ ra cổ tay trắng trẻo ngọc ngà, Đường Kính Chi đưa mắt nhìn, chỉ thấy làn da trắng mịn như mỡ đông kia lại có một vết thâm tím, không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ trong Đường phủ có kẻ nào dám ra tay thô bạo với nàng? Ánh mắt y kín đáo nhìn Đường lão thái quân, chỉ có vị lão thái quân này có quyền trừng phạt Đường Chu Thị mà thôi.

Mà không đúng, nhà hoàn này đâu có gốc mà đi cáo trạng lão thái quân trước mặt mình? Đường Kính Chi nghiêm túc hỏi:

- Thúy Nhi, rốt cuộc là chuyện gì? Người nói cho ta nghe.

Thúy Nhi vừa rồi chưa nói hết câu thì Đường Chu Thị đã vội rút tay về, dấu đi trong ống tay áo, ánh mắt bối rối, thấy Đường Kính Chi muốn truy xét, vội nói:

- Nhị gia, đó là do thiếp thân không cẩn thận va vào cửa thôi, Nhị gia đừng hỏi nữa.

Va vào cửa?

Đây rõ ràng là bị người ta bóp cổ tay! Đường Kính Chi không nhìn Đường Chu Thị, chỉ nhìn Thúy Nhi, nhà hoàn này trong lòng chỉ có chủ tử của mình, thấy y hỏi tới, tất nhiên ra mặt thay Đường Chu Thị, nói:

- Nhị gia đừng nghe lời phu nhân nhà nô tỳ, tay phu nhân bị người ta bóp đấy, vừa rồi trên đường tới đây phu nhân gặp phải Tam gia ...

- Câm mồm, con nô tỳ to gan, dám bôi xấu chủ tử, người đâu, kéo ra đánh chết!

Thúy Nhi mới chỉ nói được một nửa Đường lão thái quân đã quát át đi, đứng bật dậy ra lệnh:

Tức thì có hai thô sử ba xông vào, muốn kéo Thúy Nhi đi trừng trị.

Đường Chu Thị kinh hoàng, khuôn mặt xinh đẹp không còn chút máu nào, quỳ sụp xuống trước mặt Đường lão thái quân cầu xin:

- Lão thái quân, Thúy Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, người tha cho nó một lần đi .. Lão thái quân, xin người.

Thúy Nhi cũng biết hôm nay mình dám nói ra chuyện này là chết chắc rồi, nhưng nằng một lòng vì chủ tử, chỉ cần để Nhị gia biết được sự thực sau này quan tâm hơn tới chủ tử của mình nằng sẵn sàng đánh đổi mạng sống, nên sợ thì sợ, vẫn cứ nói:

- Nô tỳ nói thật, nô tỳ không bôi xấu chủ tử ... Nhị gia ...

- Khốn kiếp, còn không mau bịt miệng nó lại.

Đường lão thái quân thấy hai thô sử bà làm việc chậm chạp, giận giữ quát lớn, bà là người quyền lực tối cao trong hậu viện, quản lý Đường gia bao năm, trên dưới tâm phúc không thiếu, sao chẳng biết Đường Lễ Chi thường xuyên quấy rối Đường Chu Thị, nhưng dù hấn có thể nào cũng mang huyết mạch Đường gia, tôn tức phụ làm sao so được, hơn nữa Đường Kính Chi luôn đau yếu, nếu có bề gì thì Đường Lễ Chi là nhân tuyển thích hợp nhất để thành gia chủ, nên bà chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Trong hào môn đại viện, những chuyện thế này không phải là hiếm, người ngoài chỉ nhìn thấy sự hào nhoáng xa hoa, nhưng tủi hờn chua cay, những xấu xa nhơ nhớp bên trong mấy ai hay.

Đường Chu Thị thấy Đường lão thái quân chẳng mấy may động lòng, bắt chấp tỵ hiềm nam nữ, quỳ gối lết tới ôm chân Đường Kính Chi:

- Nhị gia, cầu xin người cứu Thúy Nhi, có còn nhỏ mới chưa tròn 16.

Thúy Nhi theo nàng từ năm 7 tuổi, đã gần 10 năm, tình cảm không khác gì tỷ muội ruột thịt, là người thân nhất của nàng sau mỗi nhi tử nàng.

Đường Kính Chi nhìn Đường lão thái quân với vẻ mặt không sao tin nổi, cho tới tận khi Đường Chu Thị lắc mấy cái mới tỉnh lại.

Vị lão thái quân này chính là lão phu nhân đã từng gục mặt lên ngực y khóc đau đớn thống thiết sao?

Hôm kia lúc thần trí mơ hồ, chính tiếng khóc của Đường lão thái quân làm y thức tỉnh, làm y có thêm động lực sống, chấp nhận thân phận mới này.

Lần đầu tiên y mở mắt ra, là khuôn mặt hiền từ mừng rỡ tới bật khóc đó, hình ảnh đó âm thanh đó vẫn còn hiện ra trước mắt trong tai, chính lão phụ nhân đó vì mấy câu nói của một nha hoàn mà muốn đánh chết sao?

Đó là mạng người, là một cô bé con chưa hiểu chuyện thôi mà.

- Dừng tay!

Đường Kính Chi đứng bật dậy quát lớn, thân thể y vốn hư nhược, động tác quá mạnh đó làm mắt tối sầm, người ngã ra đằng sau.

Lâm Úc Hương và Nhu Nhi kinh hãi, vội vàng một trái một phải đỡ lấy y ngồi xuống, Đường lão thái quân cũng chẳng để ý giục mấy thô sử bà hành hình nữa, hoảng hốt chạy tới, đau lòng muốn đưa tay ra vuốt ve mặt cháu trai, nhưng vừa vịn gặp phải đôi mắt Đường Kính Chi mở ra.

Ánh mắt lãnh đạm đó mang theo khoảng cách xa lạ, lòng Đường lão thái quân giật thót, cho rằng mình hoa mắt, dụi mắt nhìn lại, thấy ánh mắt Đường Kính Chi trở lại như trước kia.

14. Chương 14: Loạn Hết Cả Lên Rồi.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 14: Loạn hết cả lên rồi.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

- Cháu trai ngoan của ta, cháu không sao chứ?

Không biết vì sao, Đường lão thái quân thấy tâm can đau đớn, tựa hồ như có thứ gì đó rời khỏi trái tim bà, không sao lấy lại được nữa.

Khe khẽ lắc đầu, Đường Kính Chi cố nặn ra một nụ cười:

- Nãi nãi, cháu không sao cả, chỉ là vừa rồi đứng lên hơi gấp, cho nên mới làm đầu óc váng vất, người ù ù lo.

Lời này của Đường Kính Chi khiến trong phòng trở nên trầm tĩnh, không ai biết tiếp theo phải nói gì, ai cũng nhìn ra Nhị gia giận rồi, mà Nhị gia giận ai? Mọi người đều rùng mình, không ai dám nói nửa lời, lúc này nói sai nửa câu thôi hậu quả rất nghiêm trọng, cả Thúy Nhi vốn có ý liều mình cũng không dám nói thêm một lời.

Có điều không bao lâu bên ngoài truyền tới tiếng gào khóc, rồi một nữ tử trung niên y phục không chỉnh tề, tóc tai rối bù chạy vào, bà ta chẳng quan tâm trong phòng có ai, quỳ xuống ôm lấy đùi Đường lão thái quân khóc rống lên:

- Lão thái quân, người phải làm chủ cho hài nhi của tỳ thiếp, tỳ thiếp và Tuyền Nhi không còn đường sống nữa rồi.

Đường lão thái quân tuy tức giận, nhưng vẫn khom lưng xuống đỡ nữ tử trung niên kia lên, mắng:

- Chừng đó tuổi rồi mà còn không biết quy củ, không biết đây là ngoại viện à, mất hết mặt mũi rồi.

- Lão thái quân, tỳ thiếp tới cả mạng cũng chẳng giữ nổi, còn để ý gì tới mặt mũi nữa.

Nữ tử trung niên vẫn ôm chặt lấy đùi Đường lão thái quân không chịu đứng dậy.

- Nói bậy bà gì đó, có chuyện thì đứng lên nói.

Đường lão thái quân thấy nữ tử trung niên chẳng biết cố kỵ thân phận, bày ra cảnh xấu này thì giận lắm, nắm vai nhéo mạnh một cái.

Trung niên nữ tử kêu thảm thiết:

- Ui chao, lão thái quân cũng muốn lấy mạng mẹ con tỳ thiếp sao?

Nhéo một cái mà lấy hai cái mạng?

Đường lão thái quân giận tới mức chẳng muốn khuyên can nữa, mặc trung niên nữ tử quỳ đó, lạnh lùng quát:

- Nói, rốt cuộc có chuyện gì?

Trung niên nữ tử này chính là Trần di nương, mẫu thân của Đường Lễ Chi, Trần di nương mồm mép khéo léo, thường làm Đường lão thái quân vui vẻ, cho nên dù tính tình đanh đá, nhưng rất được Đường lão thái quân yêu thích.

Còn một nguyên nhân rất quan trọng khác trước kia Trần di nương là nha hoàn thiếp thân của Đường lão thái quân, được chính Đường lão thái quân gả cho phụ thân Đường Kính Chi làm thiếp.

Trần di nương không dám chua ngoa quá đáng, oán hận nhìn Đường Kính Chi lại khóc lóc nói:

- Lão thái quân, người phải làm chủ cho Tuyền Nhi, nó có lòng tốt tới thỉnh an Nhị gia, sao lại bị phạt tới từ đường quỳ? Tuyền Nhi là tôn tử của người, người không được thiên vị.

Đường lão thái quân day trán, đau đầu vô cùng, trước đó bà định nói đỡ cho Đường Lễ Chi để hấn khỏi bị phạt, một trong số nguyên nhân chính là vì không muốn thấy Trần di nương tới khóc lóc càn quấy, nhưng Đường Kính Chi là gia chủ, lời đã nói ra, lại qua nửa ngày rồi, làm sao có thể thu hồi lại được.

Giờ lại là thời kỳ phi thường, Đường Kính Chi bị bệnh tật quấn lấy người, chẳng biết cầm cự nổi bao lâu, Đường Lễ Chi là người dự phòng, phải xử lý thế nào, đúng là khó càng thêm khó.

Thu lại trừng phạt sao? Như thế uy tín Đường Kính Chi sẽ sụt cả ngàn dặm, hạ nhân trong phủ nhất định cho rằng Đường Kính Chi bệnh nặng không chữa nổi nữa, hoặc sắp bị truất quyền gia chủ, lời nói sẽ không còn ai nghe, Đường gia đã rồi sẽ càng thêm loạn.

Nhưng nếu không thu hồi trừng phạt, mẹ con Đường Lễ Chi sẽ ngấm hận bà quá thiên vị, quan hệ sẽ xuất hiện khoảng cách, Đường Kính Chi không sao thì tốt, nhưng nếu có gì bất trắc, cuộc sống của bà sau này không phải dễ dàng.

- Người đứng lên đã rồi nói chuyện.

Đường lão thái quân nhất thời không quyết định được, định kéo dài thời gian.

- Không được, lão thái quân, lần này người nhất định phải làm chủ cho mẹ con tỳ thiếp, Nhị gia thật độc ác, nói gì thì cũng là huynh đệ ruột thịt, sao có thể vừa gặp mặt đã phạt rồi? Lại còn phạt cả đêm, rõ ràng muốn lấy mạng Tuyền Nhi.

Câu cuối cùng Trần di nương đột nhiên nói thật lớn, cực kỳ chói tai, tức thì trong phòng lặng ngắt như tờ, câu này có ý gì? Chỉ cần không quá ngốc ai cũng nghe ra, chẳng phải nói Đường Kính Chi thấy địa vị bị uy hiếp, cho nên muốn diệt trừ huynh đệ sao?

Đường lão thái quân vụn vụn lần không nghĩ Trần di nương rống lên một câu như thế, mặt đất chao đảo, tưởng chừng muốn xỉu, đừng nói chuyện này căn bản hoàn toàn là bịa đặt, cho dù là thật, sao có thể nói ra nói ra trước mặt hạ nhân?

Nếu như đám nô tài trong phủ quen đội trên đạp dưới nghe được, chẳng phải Đường phủ rối tung lên sao?

Thối đời là vậy, tai họa không bao giờ đi đơn lẻ.

Xem ra Trần di nương cũng giống Điền Cơ, cho rằng Đường Kính Chi không qua nổi lần này, con mình chắc chắn lên làm gia chủ, cho nên sinh kiêu ngạo, cho nên mới dám dõn ép Đường lão thái quân như thế.

Hàm Hương, nha hoàn đắc lực luôn đi theo bên cạnh Đường lão thái quân thấy chủ tử lão đảo, vội vàng tới đỡ:

- Lão thái quân không sao chứ? Nếu cảm thấy không khỏe hãy để Nhị nãi nãi chẩn mạch.

Thấy Đường lão thái quân giận tới tím mặt, Trần di nương cũng sợ không dám làm càn nữa, vội vàng buông tay ra. Lâm Úc Hương đi tới đỡ Đường lão thái quân ngồi xuống ghế, chẩn mạch cho bà, nói nhỏ:

- Lão thái quân không sao cả, chỉ vì quá giận, khiến khí bị tắc ở ngực nên mới vầng đầu, dù sao lão thái quân cũng có tuổi rồi, theo tôn tức thấy, chuyện này tạm thời gác sang bên để từ từ hẵng nói, lấy sức khỏe lão thái quân làm trọng.

- Thối lắm, con tiểu tiện nhân kia, người là cái thứ gì mà dám lên tiếng ở chỗ này?

Trần di nương bò dậy, hung hăng đẩy Lâm Úc Hương sang một bên.

Thấy Đường Úc Hương bị mắng chửi, bị người ta bắt nạt, Đường Kính Chi tức thì lửa giận bùng lên, mặc dù từ sau khi tỉnh lại, y nhận ra Lâm Úc Hương không hề thích mình, nhưng nói gì thì nói, nàng là chính thê của mình, những ngày qua tận tình chăm sóc ngày đêm:

- To gan, con tiện tỳ không biết quy củ, đường đường là chính thê của gia chủ, trong mắt người lại là tiểu tiện nhân, không còn coi ai ra gì nữa, người đâu, kéo con tiện tỳ hỗn xược này ra đánh 50 gậy.

50 gậy, thế chẳng phải bảo đánh chết luôn sao, không ai nghĩ Đường Kính Chi lại vì Lâm Úc Hương mà trừng phạt Trần di nương như thế.

Đám hạ nhân đưa mắt nhìn nhau, rồi cúi đầu xuống, trong lòng nổi lên nghi vấn :” Chẳng lẽ Nhị gia thực sự không dung mẹ con Trần di nương nữa sao?” Nhưng Trần di nương rất được lòng Đường lão thái quân, ai dám chứ? đành chỉ giả ngốc vờ không nghe thấy.

Lâm Úc Hương cũng không ngờ Đường Kính Chi vì mình bị mắng một câu mà nổi giận lớn như thế, mặc dù nàng chẳng có thiện cảm gì với tướng công danh nghĩa này, nhưng ít nhiều cũng có chút cảm động, mấy ngày qua trong phủ đi đâu nàng cũng bị ném cho những ánh mắt lạnh nhạt khó chịu, những tiếng rì rầm mắng mỏ ngay trước mặt lẫn sau lưng, chịu hết mọi ủy khuất không có lấy một người tâm sự nói gì tới chống lưng, bênh vực làm nàng không phản ứng kịp.

Như Nhị thấy Đường Kính Chi nổi giận quát tháo, tiếp đó ôm ngực thở dốc, vội đi tới vỗ nhẹ lên lưng y, khuyên:

- Nhị gia, người còn chưa lành bệnh, không nên tức giận.

Trần di nương nhìn chằm chằm Đường Kính Chi, bà ta là ai? Là di nương của phụ thân Đường Kính Chi, là trưởng bối của Đường Kính Chi, quan trọng nhất bà ta luôn ỷ vào thân phận nha hoàn thiếp thân của Đường lão thái quân, Đường Kính Chi dựa vào cái gì dám sai hạ nhân đánh mình?

15. Chương 15: Suy Tính.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 15: Suy tính.

Nhóm dịch: lanhdiendiemia

Nguồn: Vipvandan

Mặc dù tiểu thiếp thân phận thấp hèn, nhưng cũng tùy, Đường lão thái quân muốn đánh muốn giết, muốn cho muốn bán Trần di nương thì đó là chuyện bình thường, Đường Kính Chi lại khác.

Trận đòn này đánh xuống không phải là đánh bà ta, mà là đánh phụ thân đã qua đời của Đường Kính Chi, đánh vào mặt Đường lão thái quân.

“Ồa!” Một tiếng, Trần di nương quỳ xuống đất tru tréo:

- Đấy Lão thái quân nghe đi, Nhị gia muốn đánh tỳ thiếp kìa, đánh 50 gậy nữa, không phải là muốn lấy mạng tỳ thiếp là gì, còn nhi tử đáng thương của tỳ thiếp nữa ... Lão thái quân, Trần Nhi không sống được nữa rồi, không hầu hạ người được nữa rồi, cứ để Nhị gia đánh chết tỳ thiếp đi...

Dù Đường lão thái quân có cứng chiều Đường Kính Chi, lúc này cũng giận không nói lên lời, đúng vậy, theo thân phận mà nói, địa vị Trần di nương không thể so với Lâm Úc Hương, nhưng nói gì thì nói bối phận Trần di nương cũng hơn Đường Kính Chi một bậc, là nữ nhân của phụ thân Đường Kính Chi, vương triều Minh Hà trọng lễ trọng hiếu, phận là nhi tử, sao dám đánh nữ nhân của phụ thân?

Lại còn 50 gậy.

Nếu để truyền ra ngoài, chưa nói nô tài trong phủ sẽ nghĩ gì, mà thể diện Đường gia cũng mất hết rồi.

Đường Kính Chi mặc dù lên tiếng trong lúc lửa giận lấn át lý trí, nhưng trong lòng sớm có cân nhắc, thấy Đường lão thái quân giận run người, không đi khuyên can, mà nhìn quanh một vòng:

- Các người lui cả đi, ta có chuyện muốn thương lượng với lão thái quân, còn con tiện tỳ kia, kéo đi nhốt vào phòng chứa củi đã.

Dùng tay chỉ vào Trần di nương.

Đám hạ nhân người này nhìn người kia, người kia đùn người khác, không ai dám động thủ trước tiên, Đường Kính Chi sợ Trần di nương lại giở trò vạ và ăn vạ ra đây bên quất lớn:

- Còn chưa ra tay, ngay cả lời gia chủ các người cũng không thêm nghe nữa à?

Đường Kính Chi làm gia chủ ba năm, trên người tự có uy thế, lúc này vừa lớn tiếng hơn, khiến đám hạ nhân không dám trái lệnh nữa, lập tức có hai thô sử bà đi tới tóm lấy vai Trần di nương kéo đi, Trần di nương chưa ngua đánh đá, đương nhiên không chịu, còn vùng vẫy định trốn ra sau Đường lão thái quân, lòng hơi chút sợ rồi, hôm nay hơi quá đà.

Đường Kính Chi quét mắt nhìn mấy thô sử bà con lại, không ai dám đứng ngoài nhìn nữa, đồng loạt xông lên, chẳng bao lâu kéo Trần di nương vừa khóc và quấy đạp ra ngoài.

Lâm Úc Hương lúc này tâm trạng rất phức tạp, do dự nhìn Đường Kính Chi một lúc mới lui ra ngoài, Nhu Nhi thì chỉ lo Đường Kính Chi tức giận hại người, rót cho y cốc trà, vừa vuốt lưng vừa khuyên nhủ, đợi y uống trà thở đều lại mới lui ra ngoài.

Chỉ còn có Đường Chu Thị là chưa đi, nàng quỳ xuống dập đầu nói:

- Nhị gia bớt giận, đừng nghe Thúy nha đầu nói lung tung, Tam gia không trêu ghẹo thiếp thân, vết thương này là do thiếp thân không may va vào cửa thôi.

Đường Chu Thị sao chẳng hiểu Đường lão thái quân sớm biết chuyện Đường Lễ Chi trêu ghẹo mình, nhưng Đường lão thái quân không lên tiếng, nàng biết phải làm sao?

Mặc dù Đường Kính Chi luôn rất tốt với nàng, giúp nàng rất nhiều, nhưng nàng bắt Thúy Nhi phải giữ kín chuyện này, không được nói cho ai biết, kể cả Đường Kính Chi, nguyên nhân rất đơn giản, nàng là quả phụ, là quả phụ xinh đẹp định sẵn trước cửa luôn không thiếu thị phi, không thiếu kẻ ác độc đặt điều nói xấu, không thiếu kẻ mưu đồ đen tối, nàng không có chỗ dựa, thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện.

Đường Lễ Chi tới quấy nhiễu nàng, chuyện này chỉ có thể nhờ tới Đường lão thái quân, còn Đường Kính Chi không thể xen vào, vì Đường Kính Chi là nam nhân, xen vào chuyện hậu viện sẽ gây xung đột với Đường lão phu nhân, nàng không muốn thế.

Quan trọng nhất Đường Kính Chi xen vào chuyện này, người biết chuyện thì nói Đường Kính Chi trừng phạt đệ đệ ác bá, nhưng người không hiểu hay ác ý sẽ nói Đường Kính Chi mưu đồ với tẩu tẩu, hai người tiểu thúc tranh giành tẩu tẩu.

Nghe đi, nó là chuyện kiểu gì?

Nếu để lời lẽ đó lan truyền đi, nàng còn sống nổi không?

Cho nên vì thanh danh của Đường Kính Chi, Đường Chu Thị đành áp chuyện này xuống, đương nhiên cũng không thể trách Thúy Nhi được, vì gần đây Đường Lễ Chi càng lúc càng to gan, dám động tay động chân giữa ban ngày ban mặt rồi.

Đường Kính Chi không đoán được suy tính của Đường Chu Thị, nhưng với tư tưởng của người hiện đại, làm sao y chấp nhận cho chuyện tiểu thúc trêu ghẹo tẩu tử xảy ra ngay trước mắt, đúng là không bằng cầm thú.

Trước đó Đường Kính Chi phạt Đường Lễ Chi chính là vì từ ký ức biết được chuyện này, Đường Chu Thị cho rằng mình che dấu được tin tức, nhưng là gia chủ, Đường Kính Chi sao không nghe được chút đồn thổi.

Chỉ có điều trước đó Đường Kính Chi đúng là cho rằng mình là nam nhân không tiện xen vào chuyện hậu viện, hơn nữa Đường Lễ Chi trước kia chỉ dùng lời lẽ đùa giỡn, không có hành động thực chất, Đường Kính Chi nghĩ Đường Lễ Chi quen mồm mép nói miệng thể thôi chứ không có ý đồ gì.

Đường Kính Chi trước kia còn nể tình huynh đệ với Đường Lễ Chi, còn Đường Kính Chi hiện nay chỉ có cảm giác căm ghét, hơn nữa vì chuyện này y giận lây cả Đường lão thái quân, nếu bà sớm quản tới, đã chẳng có chuyện âm ỉ ngày hôm nay.

- Đại tẩu, đệ có chuyện nói với lão thái quân, tẩu lui xuống trước đi.

Đường Kính Chi biết có những chuyện chẳng giải thích rõ với nữ nhân thiện lương này, liền khẽ vẫy tay nói:

Đường Chu Thị thấy Đường Kính Chi mặt mệt mỏi, chỉ đành thi lễ lui ra.

- Lăng Nhi, cháu muốn ta tức chết đây à?

Đường lão thái quân thở phì phì một lúc lâu mới hơi hoàn hồn được trở lại.

Lời này nếu trước bữa cơm hôm nay sẽ làm Đường Kính Chi khổ sở vô cùng, dù sao Đường lão thái quân rất thương yêu chiều chuộng y, nhưng qua màn coi thường mạng người, không phân biệt trắng đen trái phải muốn đánh chết Thúy Nhi, y cuối cùng đã nhìn rõ bộ mặt thật của Đường lão thái quân.

Trong bộ phim cổ trang, đây là ác bà bà điển hình trọng nam khinh nữ, chỉ bao che con cháu của mình bất kể trắng đen đúng sai.

- Nãi nãi, từ nhỏ tới lớn người thương cháu nhất, sao cháu cố ý làm nãi nãi giận cho được? Nhưng Trần di nương dĩ hạ phạm thượng, làm loạn quy củ, hơn nữa nãi nãi cho rằng cháu chỉ vì không nhịn nổi giận mới làm thế sao?

Đường lão thái quân biết con người của cháu trai, nghe thế dễ chịu hơn nhiều, nghi hoặc hỏi:

- Rốt cuộc là cháu có suy tính gì?

- Nãi nãi, hôm qua cháu đã nói rồi mà, hiện giờ bên ngoài đang có kẻ nhìn vào gia sản Đường gia ta như hổ đói, hận không thể nhào bổ vào ngoạm một miếng nuốt gọn. Nhưng nãi nãi nghe rồi, tựa hồ không để trong lòng.

Đường lão thái quân càng chẳng hiểu ra sao, mình sao có thể không để chuyện này trong lòng, nếu chẳng phải lo cho tương lai của Đường phủ, cần gì phải nâng Đường Lễ Chi lên?

Đường Kính Chi thấy lão thái quân vẫn còn chưa hiểu, lại nói:

- Nãi nãi thấy cháu bị bệnh nặng, có ý muốn bồi dưỡng người kế thừa gia tộc mới, điều này cháu hiểu. Nhưng cháu đã nói bên ngoài đang có kẻ chăm chăm nhìn vào, sao có thể để vị trí đó cho Tam đệ.

- Tính tình Tam đệ ra sao người hiểu hơn ai hết, háo sắc phong lưu, không có chí lớn, tính tình ngông cuồng, nhưng lại chẳng có bản lĩnh gì. Nói trắng ra là hạng đầu óc đơn giản dễ kích động, nó quanh năm gây chuyện bên ngoài đã bao giờ chịu thôi đâu, tính cách như thế có thể gánh vác trọng trách của Đường phủ sao? Với tính cách của Tam đệ, người ta khiêu khích một chút là nó dám làm chuyện giết người phóng hỏa, nãi nãi bảo tính nó như thế có thể kế thừa vị trí gia chủ không?

16. Chương 16: Tháng 9 Năm 1362 Thiên Nguyên.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 16: Tháng 9 năm 1362 thiên nguyên.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Đường lão thái quân mới đầu nghe Đường Kính Chi chính miệng nói chuyện mình chọn người kế nghiệp mới, lòng vừa đau khổ vừa thiếu tự nhiên, dù sao Đường Kính Chi còn sống sờ sờ ra đó, chuyện này không thích hợp cho lắm.

Nhưng càng nghe càng thấy Đường Kính Chi đánh giá Đường Lễ Chi không sai chút nào, mặt không khỏi biến sắc, bà nhắm vào cái tính ngang ngạnh không chịu thua thiệt của Đường Lễ Chi, nghĩ như thế không kẻ nào dám có ý đồ kiểm soát từ Đường phủ, nhưng ở thời điểm này, càng không chịu thua thiệt, kết quả càng tồi tệ.

Dân không đấu với quan, nếu không càng ngang ngạnh thì chết càng nhanh! Cho dù là phụ đạo nhân gia chỉ quản việc nhà thì Đường lão thái quân vẫn biết cái đạo lý này.

Đường Kính Chi thấy lão thái quân hiểu ra rồi, liền an ủi:

- Nãi nãi, chuyện này không trách người được, nếu trách thì phải trách sức khỏe cháu kém coi, hại người phải lo lắng sợ hãi, cho nên mới nhìn nhầm người.

Hít thật sâu một hơi, Đường lão thái quân lấy khăn thấm mồ hôi trên trán, càng nghĩ càng sợ:

- Cháu ngoan, may mà còn có cháu, nếu không .. nếu không nãi nãi phải tận mắt nhìn thấy Đường phủ bị hủy rồi! Lúc ấy nãi nãi còn mặt mũi nào xuống tuổi vàng gặp gia gia cháu và liệt tổ liệt tông Đường gia nữa! Nãi nãi già rồi, vô dụng rồi, tiếp theo cháu định làm thế nào?

Nói tới đó mắt Đường lão thái quân ánh lên một vẻ tàn nhẫn.

Đường Kính Chi đã nhìn rõ con người Đường lão thái quân, cho nên không ngạc nhiên vì tốc độ trở mặt của bà nữa:

- Cháu định tạm thời giữ Tam đệ trong phủ trong phủ, không cho ra ngoài, còn Trần di nương cũng nhốt lại.

Mặc dù Đường Lễ Chi chỉ là con tiểu thiếp, nhưng mẹ con hắn cũng có hạ nhân trung thành, Trần di nương chưa ngoa đánh đá nhưng khéo miệng giỏi lấy lòng người, không rõ đã mua chuộc được bao nhiêu người trong Đường phủ, nếu để mẹ con nhà đó biết không còn cơ hội trở mình nữa, khó đảm bảo không có hành động quá khích.

Đường lão thái quân càng nghĩ nhiều hơn, chỉ cần ngày nào sức khỏe Đường Kính Chi chưa phục hồi, bà luôn phải chuẩn bị cả hai đằng, nhưng có một Đường Lễ Chi chắn ngang đó, lão tứ Đường Liêm Chi và lão ngũ Đường Diệu Chi tính tình nhu nhược không thể ngồi vững trên ghế gia chủ được, mắt đảo một vòng, tức thì có tính toán.

~~~~~oOo~~~~~

Vương triều Minh Hà từ khi cao tổ lập quốc tới nay đã có hơn ba trăm năm, đất đai rộng lớn, nhân khẩu vô cùng, tổng cộng có 18 châu, gần như hết những vùng đất có tài nguyên phong phú nạp vào bản đồ, người dân Vương triều Minh Hà da vàng tóc đen tự xưng người Đường tộc, vì quốc gia sơ khai của bọn họ bắt đầu xây dựng ven sông Đường Thủy.

Phía đông bắc vương triều Minh Hà là địa bàn của người Ngột Thuật, nơi đó được gọi là hoang nguyên A Nhĩ Kim, tài nguyên khan hiếm, thiếu thốn đủ mọi đường, là một vùng đại thảo nguyên mênh mông không

bờ không bến, người Ngột Thuật lấy chăn thả gia súc để sinh sống, mặc dù danh nghĩa phụ thuộc vào Vương triều Minh Hà, hàng năm có tiến cống dê bò trâu ngựa, đồ vật dụng sinh hoạt thiết yếu, nhưng hai mùa xuân thu cũng vượt biên cảnh cướp bóc.

Mùa thu năm 1361 thiên nguyên, đại thảo nguyên gặp một trận hạn hán trăm năm có một, đại hãn người Ngột Thuật vì sinh tồn của con dân mình, phát động chiến tranh, trận này đánh liền gần một năm, vốn ở biên cảnh có lão tướng quân Vương Xương Long tọa trấn, nhưng không ngờ ở trong một trận chiến lớn, Vương Xương Long bị một thiên tướng bên cạnh đánh lên bờ mình.

Không lâu sau có tin truyền ra, viên thiên tướng đó là nội gián người Ngột Thuật gài vào hơn mười năm.

Hai quân giao chiến, chủ soái trận vong, không cần phải nói, quân đội Minh Hà tan vỡ, kết quả chưa tới một tháng, liền mất bảy tám thành trì, hai cứ điểm trọng yếu là Dương Bình Quan và Sơn Hải Quan bị bao vây, nguy trong sớm tối, may mà được nhũ tử của Vương Xương Long là Vương Tích nguyên soái lộ quân thứ hai hợp sức với tứ đại gia tộc biên ải là Long - Hỏa - Phong - Vân cho nên mới ngăn được thế bại.

Vương Tích tới nơi, giương cờ trắng viết chữ bằng màu thề báo thù cho phụ thân, toàn quân đeo tang, phản công dữ dội.

Binh pháp có câu, ai binh bất bại, Vương Tích giao tranh liền mười mấy trận lớn, đều giành phần thắng, chiếm lại được năm tòa thành, từ đó trở đi, người Ngột Thuật đóng cửa không chịu ra nữa, hai quân Đường vào thế giằng co.

Thanh danh của nguyên soái Vương Tích vang vọng khắp thiên hạ.

Nay đã là cuối tháng chín, lúa ngoài đồng sắp chín, mùa đông trên đại thảo nguyên sắp tới, chỉ e biên cảnh lại lần nữa mịt mù khói lửa.

Ngày 25 tháng 9 năm 1362 thiên nguyên, Đường Kính Chi tới vương triều Minh Hà được hơn 10 ngày, thời gian qua y ngủ trên ghế đu, quả nhiên sức khỏe tốt hơn nhiều, Đường lão thái quân tôn sùng đạo giáo, thấy sức khỏe cháu mình phục hồi, liền dẫn gia quyến dâng hương tạ ơn.

Giải thích về cách tính năm ở đây, hơn 1362 năm trước quốc gia lâu đời nhất trên đại lục nằm phía tây của Vương triều Minh Hà hiện này xuất hiện một vị vua kiệt suất, ông ta thống lĩnh đội kỵ binh giáp đen của mình tung hoành đại lục, không một thế lực, không sức mạnh nào có thể ngăn cản được ông ta, cuối cùng ông ta thống nhất được đại lục, lập nên đế chế rộng lớn, lấy năm đầu tiên của đế chế của ông ta là thiên nguyên, ngụ ý khởi đầu của triều đại ngàn năm.

Tất nhiên đế chế đó của ông ta không tồn tại được ngàn năm, nhưng cách tính lịch này vẫn duy trì tới tận bây giờ.

Lạc Thành giàu có, chỉ riêng trong thành có hơn ba mươi vạn nhân khẩu thường trú, giữa rừng núi nhấp nhô ngoài thành, có gần trăm toàn chùa miếu đạo quán lớn nhỏ, cao tăng đạo sĩ nổi danh không ít, trong đó có tòa Nhất Thanh Quan có hơn một trăm đạo sĩ, đáng kể nhất là Tử Vân đạo trưởng, nghe nói đạo pháp vô biên, chuyện nghìn năm trước không gì che giấu được ông ta, còn có thể nắm giữ năm trăm năm sau, nên hương khác rất đông, những nhà đại phú đại quý thường tới nguyện bỏ khoản tiền lớn nhờ Tử Vân đạo trưởng gieo quẻ tính số.

Chỉ có điều Tử Vân đạo trưởng sau khi đạo pháp đại thành không tùy tiện tính số cho người khác, vạn sự chỉ cầu một chữ duyên.

Đó gọi là vô duyên sát vai chẳng quen biết, có duyên ngàn dặm cũng quen nhau! Tử Vân đạo trưởng giờ đây chỉ tính số cho người có duyên.

Trừ Tử Vân quan ra thì thanh danh lớn nhất là Phổ Quang tự, Phật gia chú trọng phổ độ chúng sinh, cho nên hương khách còn nhiều hơn cả ở Nhất Thanh quan, tới đây dâng hương có nhà quyền quý tới xin tước xin lộc gia tộc đời đời phồn vinh thịnh vượng, có bách tính bình dân, chỉ cầu Bồ Tát phù hộ cả đời bình an, không bệnh không tật là đủ.

Chủ trì của Phổ Quang tự là Hư Phù đại sư cũng là nhân vật đáng nể, từng nói mình tu trăm năm ngộ Phật pháp, sẽ hóa thân thành xá lị, thấu triệt đạo trời đất, có thể trả lời mọi câu hỏi trên đời.

Hư Phù đại sư cùng Tử Vân đạo trưởng được gọi là ” thiên niên đạo tiên, bách niên phật đà!”

Nghe đồn đường kim hoàng đế khi mới lên ngôi căn cơ không vững từng tới hỏi ý kiến hai vị đạo tiên phật đà này, sau quay về không những ổn định được hoàng vị còn ngộ đạo thành vị vua hiền hiếm có của vương triều Minh Hà.

Tất nhiên chuyện này thực hư ra sao chỉ người trong cuộc mới hiểu, nhưng dân chúng đều tin chắc vào lời đồn đó, và thanh danh hai vị đạo tiên phật đà cũng là điều không cần bàn cãi.

Sáng sớm ngày hôm đó, các chủ tử của Đường gia từ sáng sớm tỉnh mơ đã thức giấc, ăn sáng xong lên xe ngựa, dẫn một đám đông hạ nhân rầm rộ tới Nhất Thanh quan.

Đây là lần đầu tiên Đường Kính Chi rời phủ, cho nên khó tránh khỏi tò mò, vén một khe nhỏ rèm xe lên nhìn qua ngó lại đường phố.

Thực ra Đường Kính Chi muốn cưỡi ngựa, như thế sẽ được nhìn ngắm rõ hơn, nhưng Đường lão thái quân lo y chưa khỏe hẳn, nói thế nào cũng không cho, vì thế chỉ đành ngồi cùng xe ngựa với Lâm Úc Hương.

17. Chương 17: Đi Lễ Tạ.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

— o —

Chương 17: Đi lễ tạ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Xe ngựa của nữ nhân, kỳ thực ngang với khuê phòng thứ hai, có một nam nhân leo lên, làm Lâm Úc Hương hết sức bất mãn, cho dù hai người danh phận là phu thê, nhưng cho tới nay vẫn chưa hề có chuyện phu thê ân ái, ngay cả ngủ chung một giường cũng chưa có, nhưng Đường lão thái quân đích thân ra lệnh, bảo nàng phải chiếu cố tốt cho Đường Kính Chi, Lâm Úc Hương cuối cùng chỉ đành nén oán hận xuống, nặn ra nụ cười vàng dạ.

Sống chung với nhau mười ngày qua, cả hai đều ăn ý né tránh vấn đề giường chiếu, Lâm Úc Hương không muốn, từng tính, nếu Đường Kính Chi cưỡng ép nàng chết chứ không chịu.

Còn Đường Kính Chi, một là thấy Lâm Úc Hương cố ý lạnh nhạt với mình, cũng không hề muốn ép nàng, hai là hiện thân thể y đã khôi phục phần nào, nhưng vẫn còn quá yếu, căn bản không thích hợp cùng nữ nhân hoan ái, hiện cứ lấy sức khỏe làm trọng, dung hợp hai tính cách, nhẫn nại là thứ Đường Kính Chi không thiếu.

- Ô, sao bên đường có nhiều lưu dân thế?

Do hiện giờ còn là sáng sớm, cho nên người qua lại không nhiều, Đường Kính Chi nhìn ngó một lúc đang chán định kéo rèm xuống thì thấy xa xa có một đám đông ăn mày quần áo rách nát.

Thị Mặc ngồi ở càng xe, nghe vậy đáp:

- Nhị gia quên rồi sao, biên quan từng liên tiếp mất tám chín tòa thành, số lưu dân này là từ biên cảnh phương bắc chạy tới.

- Ừm, những người này thật đáng thương.

Đường Kính Chi gật đầu hỏi:

- Người có biết hiện trong thành có bao nhiêu lưu dân không?

- Bẩm Nhị gia, ước chừng có hơn hai nghìn người, có điều Lạc thành vẫn nuôi được.

Thị Mặc đáp:

Từ trong ký ức được biết, do hàng năm biên quan đều có một vài chiến sự, cho nên mỗi năm Lạc thành đều có Lưu dân đồ tới, do Lạc thành giàu có, tri châu đại nhân từ thiện, cho nên cứ mỗi khi tới cuối năm, đều tổ chức nhiều thương gia mở lán trại phát cháo.

” Xem ra lão Điền Cơ này cũng không phải chỉ toàn mặt xấu!” Đường Kính Chi nhớ tới đó lẩm bẫm.

Lâm Úc Hương ngồi một bên không nghe rõ, nhìn y hỏi:

- Tướng công vừa nói gì thế?

- À không có gì cả, ta chỉ nghĩ lương thực ngoài đồng sắp chín rồi, đợi thu hoạch lương thực thu hoạch về, chúng ta cũng dựng lều phát cháo, làm thêm nhiều việc thiện.

Đường Kính Chi thuận miệng đáp bừa:

- Theo thiếp thân thấy, chuyện bố thí cháo năm nay không cần Nhị gia nhọc lòng đâu.

Đường Úc Hương uể oải dựa lên đệm gấm:

- Gần đây sức khỏe Nhị gia tốt lên nhiều, lão thái quân sẽ không bỏ qua cơ hội tích phúc cho Nhị gia.

Đường Kính Chi nhìn trộm Lâm Úc Hương, người hơi ngả ra phía sau, đắp chăn mỏng đến hông, đôi mắt dài khép hờ, mặc dù mặc y phục đoan trang kín đáo chẳng có mấy đường cong quyến rũ lộ ra ngoài, nhưng dáng vẻ mỹ nhân lười nhác đó lại có một phong vận động lòng người.

Nghĩ tới thiếu nữ danh phận là tân nương của mình hiện ngày càng thả lỏng trước mặt mình, không còn đề phòng gắt gao như trước nữa, trong lòng Đường Kính Chi thầm hí hửng, nói thực lòng, nếu ở kiếp trước tân nương tử mỹ lệ bậc này y chỉ có thể đứng thật xa mà ngắm nhìn, muốn nhìn gần, thì cũng có ... Nhưng đó là trên TV.

Đầu óc tơ tưởng lung tung, càng nghĩ càng mừng, miệng cong lên thành nụ cười, không ngờ đột nhiên thấy Lâm Úc Hương đổi sang một khuôn mặt cảnh giác, sau đó kéo chăn che kín người, chỉ dùng đôi mắt mỹ lệ nhìn y chằm chằm, tựa hồ như đang nói :” Cười cái gì mà dâm đẳng thế hả?”

Thấy thê tử vẫn còn đề phòng mình tới mức đó, làm Đường Kính Chi rất bức bối, cho dù y cũng biết Lâm Úc Hương bị Đường lão thái quân cướp về, nhưng lão thái quân cho y một thê tử xinh đẹp mê người như thế, y làm sao trách lão nhân gia cho được, từ lần đầu tiên tỉnh lại nhìn thấy Lâm Úc Hương, Đường Kính Chi đã ngầm thế cùng nàng sống cả đời này, cho dù nàng có muốn hay không, y cũng quyết không buông tay.

Ước chừng gần một canh giờ sau, xe cuối cùng cũng tới dưới chân núi Nhất Thanh Quan, người của Đường gia xuống xe xong tụ lại một chỗ, Đường lão thái quân thấy mọi người tới đủ rồi liền tuyên bố:

- Để tỏ rõ lòng thành tạ ơn thần thánh của chúng ta, lão thân quyết định, trừ ta và Nhị gia ra, mọi người không ai được ngồi kiệu, phải leo từng bậc thang một.

Lời này vừa phát ra, không ít người tái mặt, ngọn núi này ít nhất cũng cao tới hơn 1000 mét, Nhất Thanh Quan tuy ở giữa lưng chừng núi, nhưng cũng phải vài trăm mét, chỉ e phải chùng nghìn bậc thang, bằng vào những nữ nhân quanh năm nhốt mình trong đại viện đại môn bất xuất, nhị môn bất mại làm sao mà leo lên nổi?

Đường lão thái quân không thèm bận tâm tới cảm tưởng của người khác, bảo:

- Lặng Nhị, cháu chưa bình phục hoàn toàn, ngồi trên kiệu phải cẩn thận một chút, đừng để bị ngã.

Thấy bốn xung quanh là những ánh mắt ghen ghét chiếu lên người, Đường Kính Chi chỉ biết cười khổ, vị lão thái quân này quá thiên vị rồi, đây vốn là đi tạ ơn cho y, sao có thể bắt những người khác leo núi, còn mình ngồi kiệu? Hơn nữa những nữ tử khuê phòng này, làm sao mà leo nổi ngọn núi cao như thế.

Đường Kính Chi do dự một lúc rồi nói:

- Nãi nãi, ngọn núi này cao như thế, để mọi người cùng ngồi kiệu lên thì hơn.

- Không được, lần này chúng ta đi tạ ơn, làm sao lại có thể ngồi kiệu, lỡ chẳng may bị thần tiên nhìn thấy, nhất định sẽ trách tội chúng ta, tới khi đó cháu lại phải chịu khổ.

Đường lão thái quân phủ quyết ngay tức khắc.

Lâm Úc Hương nghe thế thì nhú mắt lại, đạo lý kiểu gì thế, người cần tạ ơn ngồi kiệu, người không liên quan phải vất vả leo núi, đây là cái thành ý kiểu gì? Nghĩ tới đó liếc xéo Đường Kính Chi, thầm rửa :” Đều tại cái tên háo sắc này, xem ra hôm nay chẳng còn sức đâu mà ngăn cản nữa.”

Trong mắt Đường lão thái quân, Đường Kính Chi rất thích Nhu Nhi, cho nên lần này rất rộng rãi để nàng theo cùng, Nhu Nhi nghe thấy leo núi có thể cầu cho tướng công bình an, trong lòng rất tán đồng với với quan điểm của Đường lão thái quân, gật đầu lia lại, khuôn mặt đáng yêu đầy vẻ háo hức.

Đứng bên cạnh Nhu Nhi còn có một thiếu nữ mười sáu tuổi, nữ tử đó tóc vấn cao, váy lụa dài trắng muốt sát đất, vóc dáng mảnh mai, lưng linh yếu diệu, eo như dương liễu, da như bạch ngọc, mong manh yếu ớt như cánh liễu rủ trước gió, nhưng càng tô điểm làn mi như tranh vẽ, mắt đen như mực ngọc, cánh môi tựa hoa đào thắm ba, ánh nắng ban mai chiếu lên khuôn mặt như sương mai, đai lưng phát phơ theo gió, giống như tiên nữ

Mi mắt của nàng khép hờ, nhìn nhìn xa xăm, mặt mang vẻ nỗi buồn diệu vợi, phảng phất như đang trầm tư, lại phảng phất như chờ đợi, đẹp không nói lên lời.

Thiếu nữ đó cũng là tiểu thiếp của Đường Kính Chi, Sương di nương, là tiểu thiếp đầu tiên của Đường Kính Chi, Sương Nhi là tài nữ có tiếng của Lạc thành, ngưỡng mộ tài hoa của Đường Kính Chi, bất chấp cha mẹ phản đối, tự ý gả cho Đường Kính Chi làm thiếp, trước khi Đường Kính Chi cưới Lâm Úc Hương, rất đường Đường Kính Chi yêu thương.

Đường Kính Chi dù từng tuyên bố không ngâm thơ làm đối nữa, nhưng y tài hoa hơn người, tất nhiên yêu thích nữ tử tài tình.

Sương Nhi lúc này đứng bên cạnh Nhu Nhi nhưng tâm trạng hoàn toàn khác hẳn, lòng đau khổ bi ai, nàng không sao nghĩ ra vì sao sau khi Đường Kính Chi tỉnh lại không đi thăm nàng tới một lần, bao ngày qua nàng lo lắng vì y, ngfy đêm cầu khẩn cho y, người gây xọp đi, nhưng ngại mệnh lệnh của Đường lão thái quân, không dám chủ động tới thăm.

Vậy mà Đường Kính Chi khỏe rồi cũng không tới thăm nàng, vì sao, vì sao? Vì Lâm Úc Hương ư? Lâm Úc Hương xinh đẹp, nàng không cho rằng mình thua kém, nàng không tin y là hạc bội bạc chỉ thấy người mới cưới, không nghe thấy người cũ khóc.

Lọn tóc đen lất phất bay qua mặt, lúc này Đường Kính Chi đứng trong làn gió nhẹ, tuần dật phi phàm, nhưng trong mắt y chỉ có Lâm Úc Hương, không hề biết rằng cách đó không xa, một thiếu nữ đang nhìn y si dại.

18. Chương 18: Dâng Hương

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 18: Dâng hương

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

- Nãi nãi, ngọn núi này thực sự quá cao, hay là thế này đi, mỗi người leo một trăm bậc thang đá bày tỏ lòng thành, sau đó ngồi kiệu lên núi, nếu không mọi người sẽ không chịu được.

Đường lão thái quân nghĩ cũng có lý, liền đồng ý, rồi lên kiệu mềm do hai người khiêng đi trước, đoàn người nói nhau đi theo, Đường Kính Chi cho dù có thương những nữ nhân của mình nhưng cũng hết cách, quay

đầu sang thấy Lâm Úc Hương trừng trừng nhìn mình, tựa hồ đang nói vì sao vừa rồi không nói là 50 bậc mà lại nói là 100 bậc?

Tiếp đó không thêm để ý tới y nữa, giận dữ vịn tay nha hoàn lên núi.

Từ sau sự kiện Trân di nương gây chuyện ồn ào, hai mẹ con Trân di nương và Đường Lễ Chi bị Đường lão thái quân coi giữ nghiêm ngặt, ngoài ra còn liên lụy tới hơn 50 nha hoàn và hạ nhân chứng kiến sự kiện ngày hôm đó, tất cả đều bị bán đi thật xa, sau đó mua về một nhóm mới.

Trong lần thay máu lớn này, Lâm Úc Hương được toại nguyện, tự chọn cho mình bốn nha hoàn thiếp thân, lần lượt đặt tên là Tri Xuân, Tri Hạ, Tri Thu và Tri Đông.

Hôm nay đi cùng với Đường Úc Hương là hai nha hoàn Nhi Đông và Tri Thu, hai tiểu nha hoàn này đều rất xinh xắn, lanh lợi, được lòng Lâm Úc Hương.

Nhu Nhi cười ngọt ngào với Đường Kính Chi, rồi hưng phấn nhắc váy đi theo, trong lòng nàng không hề có chút oán trách nào, thậm chí thâm hạ quyết tâm không ngồi kiệu, leo hết tất cả bậc thang cầu phúc cho tướng công, nàng xuất thân bản hàn, chuyện vất vả từ bé đã quen rồi, nên leo núi không có vấn đề với nàng, ngược lại từ khi gả vào Đường gia tới nay đã gần hai tháng không được ra ngoài, lúc này như con chim non sổ lồng, chẳng muốn ngồi kiệu, Nhu Nhi chưa được an bài hạ nhân, chỉ có một thô bà sử hơn 30 tuổi đi theo đảm bảo an toàn cho nàng.

Sương Nhi vẫn ngây ngốc nhìn Đường Kính Chi, đúng lúc y tình cờ quay sang, ánh mắt hai người chạm nhau, Đường Kính Chi có chút ngại ngùng, dù biết trước kia “mình” rất thích thiếu nữ này, nhưng hiện giờ không biết phải đối diện với nàng ra sao, tuy những phút giây đẹp đẽ hai người ở bên nhau vẫn hiện ra rõ ràng trước mắt, cảm giác tương tri không còn, đã là hoa vàng hôm qua rồi, tình cảm kia của Sương Nhi cũng không phải giành cho y, y không thể tự nhiên giả vờ là y trước kia mà tiếp nhận nó.

Nhưng dù ngại ngùng, Đường Kính Chi vẫn khẽ gật đầu với nàng, nhẹ giọng nói:

- Sương Nhi, sức khỏe nàng không tốt, khi leo núi phải chú ý dưới chân, nếu mệt thì dừng lại nghỉ, đừng cố.

Từ ký ức được biết Sương Nhi vài ngày không cảm thì lại sốt, cho nên Đường Kính Chi mới dặn như thế.

Không nhìn thấy nhu tình trong mắt Đường Kính Chi như ngày nào, lời nói của y như càng xát muối lên vết thương của nàng, Sương Nhi cười gượng rồi quay đi.

Đạo gia lấy số 9 làm số chẵn, cho nên khi xây dựng, thợ khổng chế chính xác số lượng bậc thang ở con số 999 bậc, đợi mọi người lên được tới đỉnh núi thì mặt trời đã lên giữa trời, Đường Kính Chi nhìn xuống dưới, chỉ thấy dòng người nối nhau lên núi như con rắn dài có vảy đủ màu, toàn là bách tính dâng hương, không chỉ người Lạc thành mà có không ít người vùng ngoài mộ danh mà tới, mong may mắn một lần diện kiến hai vị đạo tiên phật đà.

- Thời gian không còn sớm nữa, Lăng Nhi, cháu và Úc Hương đi thấp nén hương đầu tiên đi!

Đường lão thái quân vừa xuống kiệu mềm liền lên tiếng dặn, lại bảo hai thiếu niên:

- Lão tứ, lão ngũ, hai cháu theo sau, lát nữa phải thành kính cầu khẩn, xin thượng tiên bảo hộ Nhị ca của các cháu sức khỏe an khang, vạn sự như ý.

Lần xuất hành này, vì biểu thị thành ý, Đường lão thái quân gần như huy động cả nhà, Tứ gia Đường Liêm Chi và Ngũ gia Đường Diệu Chi cùng mẹ họ là Tú di nương và Nguyệt di nương cũng theo bên cạnh.

Đường Liêm Chi năm nay 14 tuổi, giống Đường Diệu Chi 13 tuổi, tính cách nhút nhát, thường ngày ít nói, chỉ thích vui đầu vào đọc sách, còn Lục gia Đường Học Chi năm nay chỉ có 9 tuổi, Đường lão thái quân thấy nó tuổi nhỏ, sợ giữa đường có chuyện gì, nên không cho đi theo.

Với ba đứa đệ đệ này, ngay cả Đường Kính Chi trước kia chẳng thể nói tới có tình cảm gì, đầu tiên vì y cũng vui đầu vào học hành thi cử, sau đó sức khỏe yếu lại gánh vác chuyện gia tộc, gặp nhau rất ít, hiện càng thấy lạnh nhạt, nhưng cũng không có ấn tượng xấu nào.

Nhất Thanh Quân tổng cộng phụng 12 vị tiên tổ của đạo gia, tên tuổi thì Đường Kính Chi chịu, chỉ biết tất cả đều làm bằng vàng, nhìn quanh thấy Nhu Nhi đứng cách đó không xa, cô bé này leo hết 999 bậc

thang, hai má đỏ ửng, tản phát làn hơi thanh xuân tươi tắn, ôm ngực thở dốc, có điều mặt tỏ ra rất phần chán. Sương Nhi thì vừa xuống kiệu, da mặt hơi tái, nhưng Đường lão thái quân ở bên cạnh, Đường Kính Chi không tiện tới nói gì với hai nàng.

Đường lão thái quân nắm tay Đường Kính Chi và Lâm Úc Hương đi lên điện chủ, vừa tới đại môn, liền nói:

- Ta nghe các đạo sĩ nói Lão Quân ở chủ điện là linh nghiệm nhất, hai đứa vào thắp hương đi.

Nói xong Đường lão thái quân đặt tay hai người vào nhau, Lâm Úc Hương không ngờ bà lại có động tác này, muốn rút tay lại, nhưng vừa thấy ánh mắt chứa vẻ uy hiếp của Đường lão thái quân, đành thẹn đỏ mặt để cho Đường Kính Chi nắm tay mình.

Bàn tay nhỏ nhắn lọt vào tay, Đường Kính Chi thấy tim rung rinh, thầm nhủ, chẳng trách người ta nói nữ nhân làm bằng nước, tay nàng tưởng chừng như không có xương vậy, chỉ mong quãng đường đi vào đại điện thật xa.

Mỗi người mang tâm sự khác nhau đi tới thắp ba nén hương, sau đó quỳ trước tượng, Đường Kính Chi vừa khấu đầu vừa ngẩng nhìn Đường Úc Hương, lòng ngập tràn niềm vui khó nói thành lời, giống như cả hai đang dập đầu thành thân trong ngày hôn lễ.

Đường Úc Hương thì vừa dập đầu vừa nhắm mắt thành kính cầu khẩn, Đường Kính Chi thấy vậy rất tò mò, dâng hương xong ra tới sau đại điện, liền hỏi nhỏ:

- Úc Hương, vừa rồi nàng cầu khẩn gì thế?

- Nói ra mất linh.

Lâm Úc Hương trợn mắt, không thấy Đường lão thái quân đâu vùng tay khỏi tay Đường Kính Chi, gọi Tru Thu và Tri Đông chạy đi, hôm qua Đường Úc Hương hưng phấn cả đêm không ngủ được, mặc dù lớn lên ở Lạc Thành, nhưng thân là nữ nhi rồi thành rất nhiều chuyện bất tiện, cho nên đây là lần đầu tiên nàng tới Nhất Thanh Quan.

Cơ hội lớn đặt ngay trước mắt, tất nhiên nàng phải tận dụng, dâng hương xong là vội chạy đi ngắm phong cảnh.

Đường Kính Chi phát tay, lập tức có mười mấy hộ vệ đeo đao đuổi theo, lúc này Thị Mặc đi tới thì thầm bên tai y nói vài câu, nên Đường Kính Chi đành nhìn theo bóng lưng xinh đẹp chạy đi xa, theo Thị Mặc đi tới một hướng khác.

Sương Nhi lẻ loi đứng ở một góc, nhìn Đường Kính Chi và Lâm Úc Hương tay nắm tay, nàng chỉ muốn khóc, vì Đường lão thái quân biết trước kia Đường Kính Chi rất thích nàng cho nên mới đồng ý cho nàng theo lần này, nhưng giờ nàng chỉ mong mình không đi, sự thực diễn ra trước mắt làm nàng không thể tiếp nhận được.

Nam tử trước kia cùng nàng thân mật tri tâm tri kỷ, hiện giờ lại chưa từng chủ động đối diện với nàng.

Như Nhi tính cách dịu dàng ngây thơ, nhìn không thấu tâm trạng của của Sương Nhi, nghe thấy Lâm lão thái quân gọi tên hai người họ, liền đi tới khoác tay Sương Nhi, cùng đi vào đại điện dâng hương.

19. Chương 19: Âm Vệ.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 19: Âm vệ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Đường Kính Chi rời đại diện, theo Thị Mặc tới hậu sơn, xung quanh Lạc thành thuộc về vùng bán nhiệt đới, lúc này mặc dù đã là cuối thu, nhưng cây cối hoa cỏ vẫn biêng biếc một màu, từ lưng chừng núi nhìn xuống, cảnh sắc tươi đẹp, từng cơn gió mát thổi qua, làm mái tóc Đường Kính Chi bay lất phất, tinh thần sáng khoái phần chần.

Nơi này núi non nối liền nhau, cho nên diện tích rất lớn, cách hậu viện Nhất Thanh Quan chừng 300 mét có một rừng trúc, Thị Mặc đi tới đây cẩn thận ngó chừng bốn xung quanh không có ai, rồi Đường Kính Chi đi thẳng vào rừng trúc, đi chừng 200 mét, Đường Kính Chi ngồi xuống một tảng đá xanh cực lớn.

Thị Mặc đợi Đường Kính Chi ngồi vững rồi cho tay lên miệng, dùng sức huýt sáo, với tiết tấu đặc biệt.

Không lâu sau đó Đường Kính Chi liền nghe thấy từ sâu trong rừng trúc có tiếng sần sật từ xa truyền tới, hiển nhiên có người đang đi trong rừng, rồi một người trung niên mặc áo vải thô màu xanh, lưng đeo kiếm xuất hiện, người này da ngăm đen, vóc người khô ngô hùng tráng, tới trước mặt Đường Kính Chi, quỳ một gối xuống, chấp tay thi lễ, giọng không lớn trầm hùng:

- Nô tài Đường Uy bái kiến Nhị gia.

Đường Kính Chi quan sát hai nắm to như cái bát của Đường Uy, thâm kinh hãi, không biết chịu bao nhiêu khổ cực mới kết lớp chai dày như vậy, khớp xương rất thô, gân xanh trên mu bàn tay gồ lên như những con giun, cơ thịt rắn chắc, trông tràn ngập sức mạnh, Đường Kính Chi đưa tay ra ôn hòa nói:

- Đứng dậy đi.

- Vâng!

Đường Uy mặc dù áp giọng xống, nhưng âm thanh vang vọng, khiến không ít chim chóc kinh sợ bay mất.

Đường Kính Chi thấy hần bụi bặm vất vả, tóc tai bù xù, nói:

- Thời gian qua biên quan chiến sự liên miên làm khổ người rồi.

Dương Uy khom lưng thi lễ:

- Đó là bổn phận của nô tài, không dám nói khổ hay không, có điều chuyển đi biên quan này, nô tài nghe ngóng không ít tin tức.

Gần như các hào môn thế tộc lâu đời đều nằm nuôi dưỡng hộ vệ, mục đích đơn giản thôi, là khi gia tộc gặp thời khắc sinh tử tồn vong, có thể bảo vệ huyết mạch truyền thừa, không tới mức đoạn hương hỏa.

Vị tổ phụ của Đường gia Đường Kinh từng là người trong giang hồ, là một du hiệp xuất thân từ vùng đất trọng võ nổi tiếng có tên Lạc Na ở phía nam xa xôi, về sau rửa tay gác kiếm chuyển sang làm thương nhân tới Lạc thành gây dựng sự nghiệp, nên ông càng chú trọng chuyện an nguy hơn bất kỳ gia tộc nào, lập ra ám vệ, dặn con cháu đời sau phải duy trì, Đường Uy là đầu lĩnh ám vệ đời này của Lâm gia, tổng cộng có 150 thủ hạ, đều là hảo thủ võ nghệ hơn người, cực kỳ trung thành, thường ngày ngoại trừ luyện tập võ nghệ còn nghe ngóng tin tức các nơi.

Đường gia thế lực và tài lực có hạn, không thể đem sản nghiệp trải khắp Vương triều Minh Hà, cho nên ở các nơi chỉ thiết lập tiểu tửu lâu hoặc khách sạn, những sản nghiệp này hao tổn không ít tiền tài, nhưng cũng nghe ngóng được rất nhiều tình báo thương nghiệp các nơi, ví dụ như châu nào hạn hán, ngập lụt rồi mua lương thực vận chuyển tới đó bán kiếm lợi.

Những khách sạn và tửu lâu kia nói trắng ra là cơ sở ngầm của Lâm gia, mặc dù thường ngày tác dụng không nhiều, nhưng mỗi lần dùng tới đều mang lại không ít lợi ích, cho nên con cháu Đường gia đời đời nối nhau duy trì ám vệ, có điều chỉ tăng cường khống chế chặt chẽ, không mở rộng, dù sao lực lượng lớn sẽ lỏng lẻo khó che giấu được, như thế nếu bị quan phủ phát hiện sẽ có không ít phiền phức.

Lâm gia có tổ huấn, ám vệ chỉ trung thành với một mình gia chủ, cho nên trừ gia chủ mỗi đời, những thành viên khác trong gia tộc đa phần không biết gia tộc còn có một thế lực như vậy.

Đường Kính Chi tò mò hỏi:

- Ô? Có tin tức gì người nói ra cho ta nghe xem.

- Vâng.

Đường Uy đáp:

- Nhị gia, lần này nô tài tới biên cảnh, nghe được rất nhiều người nói, viên thiên tướng giết Vương lão tướng quân đó tựa hồ không phải là nội gian do người Ngột Thuật gài vào.

Thị Mặc nghe thế mắt mở thật lớn, không sao hiểu được:

- Không thể, nếu không phải là nội gián của địch vậy sao lại đi giết thống soái của quân ta trong trận?

Đường Kính Chi ban đầu cũng có chút kinh ngạc, có điều tốt xấu gì y cũng tốt thời gian trong đại học hạng ba tới bốn năm, từ nhỏ học bao nhiêu tiết lịch sử, đọc không ít tiểu thuyết lịch sử, xem cả đồng phim cổ trang, nên thoáng cái phần nào hiểu ra.

Trên triều đình nước ngầm cuộng cuộn, đương kim thành thượng long thể không tốt, mấy lần bệnh nặng nguy ngập, đấu tranh càng thêm gay gắt.

- Nói tiếp đi.

- Vâng, nô tài nghe nói thích khách đó là người kinh thành, nhập quân chưa tới một năm, từng lập nhiều công lớn, cho nên được Vương lão tướng quân đề bạt làm thiên tướng, còn nữa, thích khách đó tựa hồ do Thất hoàng tử tiến cử vào trong quân.

- Hả? Sao lại như thế được?

Thị Mặc há hốc mồm.

Đường Kính Chi trước đó đã có chuẩn bị sẵn tâm lý, tuy trong lòng ngạc nhiên chuyện này lại liên quan tới một vị hoàng tử, nhưng không tới mức kinh ngạc như Thị Mặc, chỉ thầm cảm thán, quả nhiên từ cổ chí kim chết oan nhất luôn là trung thần lương tướng.

Nhưng ai mới thực sự là người đứng đằng sau vụ ám sát này?

Hoàng thượng là khả năng lớn nhất, Vương lão tướng quân cả đời chinh chiến, lập cho Vương triều Minh Hà vô số công lao hiển hách, đương kim hoàng thượng rất kiêng kỵ ông ta, nên rất có khả năng hoàng thượng tự biết mình bệnh nặng khó qua khỏi, cho nên trước khi chết mới nhờ đi cái gai công cao át chủ này, để tránh hoàng thái tử còn ít tuổi không trấn áp nổi, đây là điều hợp tình hợp lý.

Cũng có thể là Thất hoàng tử hoặc vị hoàng tử bưng bưng đã tâm nào đó! Vương lão tướng quân một lòng trung thành với đương kim thành thượng, vậy khi hoàng thượng giá băng, ông ta nhất định dốc lòng phò tá hoàng thái tử đăng cơ, như thế sẽ thành gai trong mắt các vị hoàng tử khác.

Ài! Cuối cùng thì chịu khổ vẫn là bách tính biên quan thôi.

Khê lắc đầu, Đường Kính Chi không muốn để ý tới chuyện này nữa, dù sao y chỉ là một phú thương, không tham gia chính sự, cho nên tin tức này không có tác dụng lớn:

- Nghe nói trước đó biên quan tổng cộng đánh mất chín tòa thành, dọc đường đi người có gặp nhiều nạn dân không?

Đường Uy nhớ lại rồi đáp:

- Bẩm Nhị gia, nạn dân không nhiều lắm.

Đường Kính Chi cũng biết biên quan là nơi bần hàn, nơi đó dân cư thưa thớt, rất hoang vắng, cho nên đoán dù có gặp binh họa, nạn dân cũng không nhiều, chẳng qua muốn xác nhận kiến thức về thời đại này thôi:

- Còn tin tức gì nữa không?

- Có ạ! Nhị gia chắc còn nhớ lúc giao mùa xuân hạ năm nay, bốn châu lớn ở phương bắc có nhiều nơi gặp thiên tai.

- Chẳng lẽ lại có dấu hiệu gì? Nói mau!

Đường Kính Chi giục:

~~~~~o0~~~~~

Lâm Úc Hương hôm nay mặc một chiếc váy màu phấn hồng, hông thắt dây lụa quanh vòng eo hoàn mỹ, gió núi thổi qua tóc mai phiêu hốt không ngừng, mép váy phất phơ, nàng không trang điểm, nhưng vẻ đẹp tự nhiên càng làm người ta rung động sâu sắc, như tiên tử trong mây.

Hai nha hoàn Tri Đông Tri Thu theo sát đằng sau, chủ tớ ba người đều lần lần đầu thấy cảnh núi non hữu tình như thế, dạo chơi rất thoải mái.

Chỉ tiếc là ...

- Đám người đó thật đáng ghét.

Lâm Úc Hương nhìn mười mấy hộ vệ cứ theo sau cách đó không xa, cứ như sợ nàng bỏ trốn, bực bội lắm lắm.

Tri Thu nghe vậy quay đầu lại nhìn phụ họa:

- Đúng là đáng ghét.

- Đừng có nói lăng nhăng.

Tính cách Tri Đông chừng chặc hơn một chút, thấy Tri Thu cũng than phiền theo chủ tử, mắng cho một câu rồi quay sang Lâm Úc Hương, nói:

- Nhị nữ nãi, Nhất Thanh Quan thanh danh cực lớn, hương khách đông đúc, khó trách khỏi kẻ lòng dạ bất lương, những hộ vệ này tuy hơi chướng mắt, nhưng lại có thể đảm bảo an toàn cho người.

- Biết rồi.

Lâm Úc Hương đáp cho có lệ, vừa mới quay đầu tiếp tục đi thì thấy trước mắt tối lại, một bóng người xô tới, làm nàng giật nảy mình né vội sang một bên, Tri Đông Tri Thu chạy tới đỡ hai bên, chỉ sợ chủ tử có chút thương tổn nào.

20. Chương 20: Gặp Phải Thích Khách.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 20: Gặp phải thích khách.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Tri Thu tính tình hơi đanh đá, thấy chủ tử suýt ngã, tay chống hông, tay chỉ vào bạch y thư sinh trước mắt:

- Tên một sách mù mắt kia, nếu chủ tử của ta xước một chút thôi, thế nào cũng phải đánh gãy cái chân chó của người.

Thư sinh kia toàn thân áo trắng phẳng phiu, tướng mạo tuấn tú, tay cầm quạt trắng, có thể xem là chàng công tử phong độ, hần sớm chú ý tới Lâm Úc Hương rồi, mê mẩn dung mạo khí chất của nàng, cho nên mới đặt cái bẫy này, vờ vô ý va phải giai nhân, tiếp đó trao đổi danh tính, diễn một khúc giai thoại tài tử giai nhân, ai ngờ Lâm Úc Hương tay chân linh hoạt lại né được.

Lòng vừa thất vọng vừa tức giận Tri Thu mắng mỏ khó nghe, nhưng vì lấy thiện cảm của giai nhân, vẫn cố nhịn, ôm quyền thi lễ:

- Tại hạ không cẩn thận thiếu chút nữa đường đột giai nhân, mong cô nương lượng thứ.

Lâm Úc Hương vừa nãy đi đường chỉ để ý nói chuyện, không chú ý phía trước, nghĩ chuyện này không thể trách người ta, lại thấy thư sinh trước mắt tướng mạo đường hoàng rất biết lễ nghi, không có chút tức giận nào, kín đáo kéo áo Tri Thu đang định mắng mỗ tiếp, đáp lễ:

- Chuyện nhỏ thôi, công tử không cần phải tự trách, coi như không có gì.

Nói xong Lâm Úc Hương muốn dẫn hai nha hoàn đi, trước đó Đường lão thái quân đã nói rồi, chỉ cho nàng đi ngắm cảnh trước chính ngọc, đến giờ nàng còn phải về đun thuốc làm được thiện cho Đường Kính Chi, nàng không muốn tốn thời gian vào chuyện này.

Thư sinh kia thấy tiểu nương tử đẹp như thiên tiên định đi, không khỏi cuống lên, vội đi nhanh vài bước chặn trước mặt nàng, lên tiếng:

- Chuyện này vốn do tại hạ không đúng, mong cô nương để lại danh tính, sau này tại hạ nhất định tới tận nhà xin lỗi.

Lời này quá gượng ép, có là đồ ngốc cũng nghe ra vấn đề, Lâm Úc Hương nhú mày, nhưng không muốn sinh sự, nhẹ nhàng gạt đi:

- Không cần, vừa rồi tiểu nữ cũng có sai, công tử không phải áy náy.

Thư sinh kia còn chưa chịu thôi nhưng Tri Thu đã cướp lời:

- Chó ngoan không cản đường, mau tránh ra cho chủ tử ta đi.

Dù thư sinh kia không muốn đắc tội với Lâm Úc Hương cũng giận tới tím tái mặt mày, nghiêng răng nghĩ :”Đội ta cưới tiểu thư nhà người rồi, thế nào cũng xé cái mồm ngoa ngoắt của người.”

Bị nha hoàn của người ta chửi là chó rồi, thư sinh kia mặt có dày đến đâu cũng không thể tiếp tục được, nhưng để tiên nữ bay đi trước mắt như thế thì lại không cam lòng, ngay lúc này đột nhiên nghe thấy đằng sau có tiếng quát tháo, rồi vang lên những tiếng binh khí va chạm nhau.

- Bọn cẩu tặc kia, chó làm bị thương công tử nhà ta!

- Bảo vệ Đại công tử!

- Không xong, công tử bị thương rồi.

.....

Tiếng hỗn loạn vừa vang lên, mười mấy hộ vệ đứng phía sau Lâm Úc Hương lao tới bảo vệ chủ, tên thư sinh kia trước đó không nhìn ra đám hộ vệ này đi theo bảo vệ Lâm Úc Hương, tưởng là cường đạo tới bắt mỹ nữ về làm áp trệ phu nhân, mặt trắng bệch, tay xua lấy xua để trước mặt:

- Ta không quen bọn họ, ta không quen bọn họ ...

Không ngờ tên thư sinh này chỉ được cái mã ngoài, Lâm Úc Hương thầm khinh bỉ, Tri Đông Tri Thu thì xem thường ra mặt, bấy giờ trong đám hộ vệ một người trung niên đi ra, tới trước mặt Lâm Úc Hương quỳ xuống nói:

- Nhị nãi nãi, có người đánh nhau, chúng ta hãy rời khỏi chỗ này thôi.

Lâm Úc Hương đã bao giờ gặp phải chuyện như thế này, đang chẳng biết làm sao, nghe thế vội gật đầu. Vì thế đám hộ vệ bao quanh ba nàng, lui về phía sau. Bạch y thư sinh thấy những người kia là hạ nhân của tiểu nương tử, lòng hồi hận không thôi, thấy ánh mắt khinh bỉ của Lâm Úc Hương, càng hận không thể kiếm cái lỗ nào đó mà chui vào.

Cách đó không xa có hai nhóm người đang chém giết từng bừng, trong đó có một thanh niên toàn thân vận đồ đen khá bắt mắt, bị bốn năm tên che mặt bao vây ở giữa, ngực có vết thương, máu tươi ứa đầm áo, hắn đang xuất chiêu chống đỡ, làm máu còn nhỏ xuống đất.

Thanh niên này bản lĩnh phi phàm, vốn chỉ bắt ngờ nên bị thương, nhưng thương tích nhỏ không làm hắn bận tâm, múa kiếm vù vù đánh với năm tên che mặt mà không hề thua kém, nhưng không được bao lâu, thấy vết thương truyền ra cảm giác tê ngứa, làm hắn tái mặt.

Độc, đám tiểu nhân âm hiểm này bôi độc lên vũ khí.

Thanh niên dồn sức tung đòn ép lui một tên hắc y nhân, nhìn quanh một vòng, thấy những thị vệ khác của mình bị đám hắc y nhân chặn bên ngoài, xem tình thế không thể tới viện trợ cho mình ngay được, quát lớn đánh một chiêu dữ dội mở đường máu, cắn răng chạy lên núi.

Đám hắc y nhân thấy vậy đuổi ngay, vốn số lượng đám hắc y nhân không đông bằng thị vệ của thanh niên, đội hình vừa phân tán, lập tức bị đám thị vệ lợi dụng, liên tiếp chém chết mấy tên, trong đó một người trang phục có vẻ là đầu lĩnh thị vệ, thi triển khinh công cấp tốc lướt đi, theo sát đám hắc y nhân truy sát người thanh niên.

Lâm Úc Hương và các hộ vệ đang vội vàng lùi lại, liền thấy một thanh niên mặc trường sam vàng nhạt, máu đầm đìa trước ngực chạy tới, đám hộ vệ thấy thế vội phái vài người ra ngăn cản, Lâm Úc Hương tuy thân nữ nhi, nhưng trước kia cứu chữa không ít người bệnh, mặc dù sợ hãi nhưng không hoảng loạn, run giọng nói:

- Dừng lại hỡi, hỡi bị trọng thương rồi.

Mấy hộ vệ nghe lời dừng chân lại, tiếp đó thấy phía sau thanh niên có mấy hắc y nhân lao đến, tên nào tên nấy cầm đại đao, hùng hổ quát tháo, chẳng cần hỏi cũng biết không phải hạng tốt đẹp.

Thanh niên kia vốn tưởng hôm nay chết chắc rồi, không ngờ lại gặp một đám hộ vệ đeo đao, mặc dù không biết người ta, nhưng vẫn vận hết hơi tàn chạy tới, hấn chạy càng nhanh, độc tố càng theo máu nhanh chóng lan ra toàn thân, ngấm vào lục phủ ngũ tạng, chẳng bao lâu thấy trời đất quay cuồng, chân tay tê dại.

Đầu lĩnh thị vệ bám sát đám hắc y nhân thấy chủ tử mình loạng choạng, e vài bước nữa thôi là không thoát khỏi độc thủ của đám hắc y nhân, vội hét lớn:

- Bằng hữu phía trước xin hãy giúp đỡ, thiếu gia nhà ta là trưởng công tử của Tuyên Uy tướng quân Lưu Châu, chỉ cần bảo vệ chu toàn cho thiếu gia ta, ngày sau ắt có hậu báo.

Tuyên Uy tướng quân?

Bốn chữ này lọt vào tai, Lâm Úc Hương biết không thể không cứu rồi! Nàng cũng biết ở Lưu châu viên quan đứng đầu là tri châu Điền Cơ quản lý nội chính, còn viên quan đứng thứ hai là Tuyên Uy tướng quân Trịnh Thắng thống lĩnh quân đội trú ở Lưu Châu.

Tri châu là quan lớn chính tứ phẩm, còn Tuyên Uy tướng quân là quan tòng tứ phẩm! Ở phẩm cấp, Tuyên Uy tướng quân thấp hơn một bậc, nhưng ở Vương triều Minh Hà này văn võ tách rời, Tuyên Uy tướng quân không thuộc quản hạt của tri châu, Điền Cơ muốn điều động quân đội từ 500 người trở lên, còn phải xin thánh chỉ mới được phép dùng.

Trưởng công tử của viên quan lớn thứ hai của Lưu Châu bị cường đạo tập kích, Lâm Úc Hương không thể khoanh tay đứng nhìn.

Mặc dù lúc này răng nàng va vào nhau run lên cầm cập, vẫn cố ra lệnh:

- Mau, mau cứu người, nếu không sau này Lâm phủ ta sẽ gặp họa.

Khi Lâm Úc Hương ra lệnh thì thanh niên kia cũng đã chạy tới trước mặt họ, ba chữ “mau cứu người” lọt vào tai, hấn không cầm cự nổi nữa, chỉ thấy mắt tối đi, ngã lăn ra đất. Hộ vệ Lâm phủ thấy chủ ra lệnh, chẳng nghĩ nhiều, rút đao xông lên nghênh địch.

Đám thích khách mặc dù tên nào cũng có thân thủ cao cường, nhưng trước đó bọn chúng đã đấu với thanh niên kia một chập, lại thêm vào truy đuổi thanh niên, chạy nước rút một quãng, lúc này khí thể giảm mạnh, thể lực cũng không còn đủ nữa.

Trước đó người trung niên lên tiếng nói chuyện với Lâm Úc Hương là Hồ Định, đội trưởng hộ vệ, nhân lực khá tốt, hấn ta thấy đám thích khách khi truy đuổi tên nào tên nấy thở hồng hộc, động tác chậm dần, liền quát lớn một tiếng lấy tinh thần cho phe mình:

- Đám thích khách đã là cung gương hết đà rồi, giết!

21. Chương 21: Nạn Châu Chấu.

Cực Phẩm Tài Tuần

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 21: Nạn châu chấu.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Hộ vệ của Đường phủ thường ngày không cần làm việc, chỉ luyện tập võ nghệ, cho nên trong tay cũng có chút bản lĩnh, ỷ vào số đông, hai ba người đánh một tên thích khách, khí thế như cầu vồng, chặn đứng đám thích khách ở ngoài, không cho tiếp cận thanh niên kia.

Bóng đao ánh kiến đan cài, máu tươi tung tóe, thi thoảng lại có người bị thương kêu thảm thiết, cảnh tượng đó làm ba thiếu nữ mặt hoa thất sắc, ôm lấy nhau run rẩy, sợ hãi vô cùng.

Nhưng sợ thì sợ, Lâm Úc Hương cũng biết, lúc này phe mình tham gia vào, trở thành kẻ đối đầu với đám thích khách, cứ ngây ngốc đứng ở đây, đao kiếm không có mất, chẳng may có tên thích khách nào đó xông ra được thì nàng và hai tiểu nha hoàn chân yếu tay mềm sẽ chết ngay tại trận.

Bất kể như thế nào cũng không thể ngồi im đợi chết, Lâm Úc Hương nỗ lực trấn tĩnh lại, bảo:

- Tri Đông Tri Thu, các người mau đỡ vị công tử kia lên kéo về phía sau.

Đáng thương cho hai tiểu nha hoàn bị cảnh tượng đầm máu trước mắt làm sợ vỡ mật, thân hình nhỏ bé đang run cầm cập như chim non trong gió bão, nghe chủ tử ra lệnh, tuy cũng khom lưng xuống kéo người, nhưng quá sợ hãi chẳng còn sức lực, nên thanh niên kia vẫn y nguyên tại chỗ.

Lâm Úc Hương định giúp thì Tri Thu nhảy dựng lên, hét chói lọi:

- Máu, máu, nhiều máu quá.

- Đừng sợ, đừng sợ, chỉ chút máu thôi mà.

Lâm Úc Hương thấy Tri Thu vừa ra sức vẫy tay đánh đầy máu, vừa khóc toáng lên, liền ôm nó vào lòng, nhẹ nhàng an ủi.

Tri Đông lớn gan hơn một chút, nắm lấy tay thanh niên kia kéo về phía sau, nó chỉ có một mình nên tốc độ chẳng khác gì ốc sên.

Lâm Úc Hương biết không thể trì hoãn lâu, đang cuống lên thì khước mắt thấy bạch y thư sinh trước đó vẫn còn ở gần đây, liền gọi:

- Mau, mau giúp chúng tôi kéo người về phía sau.

Bạch y thư sinh đã chẳng còn chút dáng vẻ phong lưu tiêu sái nào nữa, chẳng những chiếc quạt không biết đã rơi ở đâu, mà vừa rồi quýnh lên bỏ chạy vấp ngã mấy lần làm áo quần lấm lem, nghe Lâm Úc Hương gọi tới giúp, lắc đầu quày quậy. Hắn vốn thấy bên người Lâm Úc Hương có hộ vệ nên chạy theo cho an toàn thôi chứ đâu có định giúp với đỡ gì.

Đám thích khách kia toàn hạng giết người không ghê tay chứ có phải đùa đâu.

Bạch y thư sinh vừa xua tay vừa lùi lại, không may vấp phải tảng đá, ngã đập mông xuống đất.

Thấy người này hèn nhát như thế, Lâm Úc Hương chỉ muốn đạp vào cái mặt anh tuấn kia vài phát, hạng nam nhân gì thế này cơ chứ? Phía bên kia đầu lĩnh thị vệ của người thanh niên đã đuổi tới, người này võ công cao, ra tay tàn độc, vừa tới nơi vung đao chém liền hai phát kết liễu hai tên hắc y nhân.

Thủ lĩnh hắc y nhân thấy thủ hạ kẻ chết kẻ thương, thế bại không còn xoay chuyển nổi nữa, hung tính nổi lên, liền mạng đột vây về phía Lâm Úc Hương, hộ vệ Đường gia dù dốc sức ngăn cản, nhưng đám hộ vệ ít kinh nghiệm chiến đấu, gặp phải kẻ kiếm sống bằng đầu đao mũi kiếm thực sự, liên tục bị ép lui, chỉ còn cách Lâm Úc Hương chừng mười mét nữa thôi.

Tuy thế thủ lĩnh hắc y nhân lấy ít địch nhiều cũng chẳng khá hơn, quân nhau một hồi thể lực suy kiệt, biết hôm nay mạng khó giữ, liền mình chịu một đao, vung tay ném ám khí về phía yết hầu người thanh niên.

Lâm Úc Hương đang an ủi Tri Thu thì thấy cảnh này, kinh hãi, theo bản năng nhào tới, ám khí tốc độ cực nhanh, đâm vào cánh tay trái Lâm Úc Hương, làm nàng đau đớn ngã xuống ngực thanh niên kia, thanh niên kia bị chạm vào vết thương đau đớn tỉnh lại, chợt thấy trước mặt một khuôn mặt xinh đẹp như hoa, hai má ửng hồng, mắt sáng long lanh, trong ánh mắt có vẻ thẹn thùng, quang cảnh trước mắt như đang trong mơ, bất giác vô cùng ngạc nhiên.

Thanh niên chớp mắt muốn nhìn cho kỹ, nhưng hấn mất máu quá nhiều, tỉnh lại chẳng bao lâu lại hôn mê.

Tri Đông thấy Nhị nãi nãi xả thân cứu người thì sững sờ, không hiểu Nhị nãi nãi lấy đâu ra dũng khí dùng thân mình đỡ hung khí như vậy.

- Nhị nãi nãi, người có sao không?

Tới khi chủ tử kêu lên đau đớn, Tri Đông và Tri Thu mới tỉnh lại, cuống cuống chạy tới trước mặt Lâm Úc Hương.

Tên thủ lĩnh hắc y nhân phóng ám khí rất chuẩn, lực đạo lại mạnh, phi tiêu xuyên qua tay Lâm Úc Hương, nàng từ nhỏ tới lớn bao giờ gặp phải thương tích cỡ này, đau đớn tới mức mũi không còn giọt máu nào, nước mắt chảy dài trên gò má xinh, nhưng nàng là y sư, biết phải lập tức phải xử lý vết thương, nếu không bị nhiễm trùng thì chết chắc.

Cắn chặt hàm răng ngà, Lâm Úc Hương quay đầu sang Tri Đông, nhin đau nói:

- Mau giúp ta rút phi tiêu ở tay ra, Tri Thu, lục trong người ta, có một cái bình màu xanh, trong đó có kim sang được.

Tri Đông dù có lớn gan hơn, trầm ổn hơn một chút, nhưng cũng làm sao nổi loại chuyện này. Tri Thu thì càng chỉ biết khóc thôi.

- Tri Đông, mau lên, nếu không máu chảy nhiều quá sẽ không kịp nữa.

Lâm Úc Hương lại giục.

Tri Đông tuy sợ, song thấy chủ tử đã đau tới mức nhắm lại, môi nhợt nhạt, run run đưa tay nắm lấy chuỗi mũi phi tiêu.

- Phi tiêu này không tổn thương tới xương, rút ra không khó, Tri Đông, người làm được mà, mau rút ra đi. Tri Thu, đợi phi tiêu rút ra, người rắc thuốc lên cho ta, sau đó dùng vải băng bó lại.

Được chủ tử khích lệ, Tri Đông hít một hơi, nhắm tịt mắt lại rút phi tiêu ra, do dùng sức quá lớn, nó ngã ngửa ra đất. Tri Thu trước đó đã thấy rất nhiều máu, cho nên lúc này can đảm hơn một chút, thấy phi tiêu được rút ra, nhanh tay rắc thuốc lên vết thương của Đường Úc Hương, mới đầu máu chảy ồ ạt, không sao ngăn được, nhưng thuốc rắc xuống ngày càng nhiều, cuối cùng cũng làm vết thương không chảy máu nữa.

Tri Đông cũng lồm cồm bỏ dậy, nhìn vết thương kinh khủng, vừa sợ vừa lo, lấy răng xe một đoạn ống tay áo, cẩn thận băng bó vết thương.

Đợi băng bó vết thương xong, Lâm Úc Hương bảo hai nha hoàn diu sang một bên, nàng là nữ nhi, không tiện ở gần một nam tử xa lạ, lúc này chiến đấu đã tới hồi kết.

~~~~~oOo~~~~~

Trong rừng trúc, Đường Kính Chi nghe xong Đường Uy báo cáo thì không ngồi yên được nữa :” Nạn châu châu, không ngờ bốn châu phương bắc đều có dấu hiệu của nạn châu châu, phải làm sao đây?”

Thời xưa một khi bùng phát nạn châu châu tuyệt đối mùa màng mất trắng.

Thị Mặc nghe thấy thì mừng rỡ, giọng không khỏi lớn hơn ba phần:

- Tích trữ lương thực, Nhị gia, hiện chúng ta phải mau chóng tích trữ lương thực.

Bất kể thời đại nào, bất kể ở đâu, thiên tai là thời cơ thương nhân kiếm tiền mau chóng.

Đường Kính Chi thì chẳng hưng phấn vì cơ hội kiếm tiền lớn này, tuy y cũng thích tiền, nhưng loại tiền kiếm trên tai họa của người khác này không kiếm cũng được.

Nạn châu chấu quy mô lớn thế này nếu không chế được sẽ thành thảm kịch, chuyện giết người ăn thịt cũng không phải là không có khả năng.

- Nhị gia, tiếp theo chúng ta phải làm sao?

Đường Uy thấy Đường Kính Chi đi đi lại lại, sắc mặt không dễ coi, cẩn thận hỏi:

Đường Kính Chi tuy không muốn phát tài kiểu này, nhưng không thể không tích trữ lương thực, dù sao trên đời không thiếu thương nhân cơ hội, y không làm thì sẽ có kẻ khác làm, lúc đó giá cả sẽ bị đẩy lên trời, dù y có muốn dừng lều thí cháo cũng chẳng được.

Nghĩ thông rồi, Đường Kính Chi dừng bước, hạ lệnh tích trữ lương thực.

Giao mùa xuân hạ năm nay, phương bắc gần như không có mưa, nhiều nơi xảy ra hạn hán, mặc dù không nghiêm trọng lắm, không tới mức làm mạ chết khô trong đất, song thu hoạch nhất định không bằng năm ngoái.

Tạp sử có ghi, mùa xuân có hạn, mùa thu rất dễ xảy ra nạn châu chấu, Đường Kính Chi trước kia thuộc lòng thi thư không kinh bác sử, cho nên không xa lạ gì, thêm vào thân phận thương nhân, y càng coi trọng những tạp ký địa lý.

22. Chương 022: Gặp Gỡ Tình Cờ.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 022: Gặp gỡ tình cờ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Bắt đầu có hạn hán, Đường Kính Chi liền lưu tâm, sai thuộc hạ lên phương bắc nghe ngóng khả năng xấu hiệu dấu hiệu nạn châu chấu, cho nên Đường Uy mới lên phương bắc.

Vì lúc ấy vẫn còn sớm nên Đường Uy không phát hiện ra điều gì khác thường, về sau biết vì chiến sự liên miên, tin tức không thông, liền tới biên quan đích thân tìm hiểu, phải nói chiến tranh cũng là cơ hội của thương nhân.

Tới gần đây Đường Uy mới nhận được thư khẩn cấp từ điểm tỉnh báo ở mấy thành phố, nói ở trong vùng núi phương bắc đã xuất hiện rất nhiều châu chấu, hẳn liền bỏ tình hình biên quan đó trở về Lưu Châu, vừa khéo Đường Kính Chi cũng khỏe, nên mới liên lạc với Thị Mặc, quyết định gặp mặt ở trong rừng trúc Nhất Thanh Quan.

Dẫu ở thời hiện đại, gặp phải nạn châu chấu, sức người cũng có hạn, tối đa dùng máy bay phun thuốc giết châu chấu, nông sản vẫn sụt giảm, thậm chí mất trắng cũng có, huống hồ là vương quốc giống Trung Quốc thời cổ đại này.

Biên quân chiến sự liên miên, phương bắc lại xảy ra nạn châu chấu, năm nay Vương triều Minh Hà đúng là rối ren bộn bề.

- Đường Uy, người lập tức truyền lệnh của ta, thu mua lương thực ở ba châu phương nam, càng nhiều càng tốt.

Đường Kính Chi trầm ngâm một chút rồi quyết định.

Đường Uy gật đầu, hỏi:

- Số lượng cụ thể là bao nhiêu ạ?

Đem so với bốn châu phương bắc thì ba châu phương nam nhỏ hơn nhiều, nhưng nơi đây khí hậu ẩm áp, thích hợp cây cối sinh trưởng, có những nơi có thể trồng được hai vụ, có người đã thống kê tính toán, riêng sản lượng lương thực của năm châu phương nam, đủ cung ứng cho bách tính toàn quốc ăn hai năm.

Nói thì nói thế thôi, bách tính nghèo khó, nếu nghe được tin phương bắc bùng phát nạn châu chấu, nhất định sẽ giữ lương thực trong tay, đợi tới lúc khan hiếm bán ra kiếm lấy chút tiền.

Bách tính đã thế, càng chẳng nói tới thương nhân, bọn họ mà biết tin, thế nào cũng ra sức thu mua lương thực, rồi câu kết với nhau đẩy giá lên thật cao kiếm chác. Cho nên thu mua lương thực cần phải hết sức cẩn thận, chú ý phương pháp, nếu không để đám thương nhân đánh hơi được thì hỏng.

Hiện nay giá lương thực phương nam còn thấp, một đảm (chùng 60kg) chỉ có giá 80 đồng.

Một lượng bạc bằng một quan, tức là 1000 đồng, thời đại đó bạc trắng hiếm thấy, còn về vàng, càng chỉ xuất hiện trong hào môn đại tộc.

- Số lượng ước chừng từ 300 - 500 vạn đảm, nhưng khi thu mua, nhất định phải cẩn thận, thấy có người hét giá cao là lập tức dừng ngay. Còn nữa, phải trải lưới rộng ra, tới những nơi khác nhau thu mua, như thế mới không khiến các thương nhân lương thực chú ý.

Đường Kính Chi thầm tính toán, số lương thực này tổn chừng 25 - 40 vạn lượng bạc, Đường gia vẫn chi ra được:

- Ngoài ra, cố gắng che dấu lương thực, mua xong vận chuyển về Lạc thành cất dấu phân tán cho kín, nếu không khi nạn châu chấu bùng phát, lưu dân tràn tới, lương thực sẽ trở nên đắt đỏ, khiến kẻ mang mưu đồ không lành chú ý.

Đường Uy biết chuyện này không thể chần chừ, ôm quyền thi lễ rồi xoay người đi thi hành mệnh lệnh.

Thị Mặc thấy chủ tử hơi nhú mày, tựa như có điều gì suy tính không ra, không hỏi tránh cật ngang suy nghĩ của y, chỉ cẩn thận đỡ tay Đường Kính Chi, hai người rời khỏi rừng trúc, theo đường cũ trở về đại điện, hạ nhân ở lại đó cho hay, những người khác đã tản đi khắp nơi ngắm cảnh rồi, Đường lão thái quân dặn tới trưa mọi người tập trung lại ở đây.

- Nhị gia, hay là chúng ta cũng đi dạo quanh nhé?

Thị Mặc thấy chủ tử không vui liền kiến nghị:

Dù sao cũng rảnh rồi không có chuyện gì để làm, Đường Kính Chi liền gật đầu, Nhất Thanh Quan diện tích rất lớn, trừ điện lớn điện nhỏ, còn có hậu viện trồng vô số hoa tươi và cây trái, đang mùa quả chín, nhìn xa xa, những trái quả xanh đỏ trĩu cành rất là cám dỗ.

- Nhị gia, đám đạo sĩ thật keo kiệt, không cho người ta hái quả, người xem, còn viết rõ cáo thị, hái một quả, phạt một lượng bạc.

Thị Mặc đi một lúc khát nước, nhìn trái quả ngon lành ngay trước mắt mà không ăn được, nó rất là tức tối:

Đường Kính Chi bật cười giải thích:

- Đạo sĩ không cho hái quả là vì một giỏ quả này đem xuống dưới núi bán chẳng được mấy đồng, du khách không biết quý trọng, tùy tiện hái, ăn không vừa miệng vứt ra đó, vừa phí phạm bắn thối lại vừa tổn hại tới cây. Thế nên viết cáo thị là để du khách kiêng kỵ thôi, hái một vài quả ăn, cũng sẽ không bị phạt đâu.

Thị Mặc gãi đầu hiểu ra.

Hai người lững thững vừa đi vừa ngắm cảnh, Thị Mặc tất nhiên hái trộm mấy quả ăn cho đỡ khát, bất tri bất giác đi sâu vào trong rừng quả.

- Ấy, Nhị gia nhìn xem, đó là Đại nãi nãi phải không?

Thị Mặc tinh mắt thấy một bóng người quen thuộc đằng xa, liền lên tiếng hỏi:

Đường Kính Chi nhìn theo phía Thị Mặc chỉ, tức thì ngậy ra tại chỗ, chỉ thấy phía trước là một bóng hình xinh đẹp yếu điệu, toàn thân được bao bọc bởi váy lụa trắng mềm mại, không che hết được đường cong dụ hoặc của nữ nhân thành thực, tóc mây xõa sau vai, tương phản màu sắc với làn da ngọc ngà, quyến rũ mà không dung tục, xung quanh lá xanh tôn lên, trông như đóa sen trắng nở rộ giữa đầm.

Thị Mặc thấy chủ tử nhìn như si như dại, đầy khê một cái, hỏi:

- Nhị gia, có phải là Đại nãi nãi không? Sao nô tài cứ thấy là lạ.

Đường Kính Chi giật mình tỉnh lại, mặt đỏ lên, sao mình có thể nhìn tẩu tử tới ngậy ra như vậy được? Thật là mất mặt, nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Đường Chu Thị, y cũng lâm vào tình cảnh thế này, nhưng vị tẩu tử này thực sự khiến nam nhân động lòng, bất giác ánh mắt lần theo gương mặt tươi tắn của nàng lần đến cái cổ thon dài ưu mỹ như thiên nga lộ ra khỏi cổ áo, tới đôi ngực ...

- Nhị gia, chúng ta tới xem sao?

Thị Mặc ở bên lại khê nói:

Đường Kính Chi lại lần nữa phải giật mình, lòng càng lúng túng, có điều đã gặp rồi, không thể cứ thế mà bỏ đi được.

Đương nhiên, nguyên nhân cũng là vì Thị Mặc ở bên cạnh, nếu chỉ có mình y, đã sớm co chân chạy rồi.

- Đại tẩu thật có nhã hứng, đi tới tận đây ngắm cảnh sao?

Đi tới phía trước vài bước, Đường Kính Chi mới phát hiện ra đằng sau Đường Chu Thị còn có hai nha hoàn nữa, không có Thúy Nhi, hôm đó Thúy Nhi tuy thoát chết nhưng bị đánh đòn tới giờ vẫn đang nằm trên giường trị thương.

Đường Chu Thị vốn đang đứng thẩn thờ dưới gốc cây, hồi tưởng lại ký ức năm xưa cùng trượng phu tới nơi này du lãm, không ngờ gặp phải Đường Kính Chi, mặt hơi phớt hồng, dù là trong lòng nàng đang nhớ tới phu quân đã qua đời, nhưng vẫn cứ khấn trương, lại xấu hổ, vội thi lễ:

- Nhị gia cũng thích phong cảnh cây trái trĩu cành này à?

Đường Kính Chi vốn chỉ đi lung tung, nhưng chẳng hiểu nghĩ gì mà lại gật đầu phụ họa, tới nơi mới hiểu ra vì sao vừa rồi Thị Mặc nói nàng là lạ, thì ra hôm nay Đường Chu Thị lại không vấn tóc lên, mà buông xõa xuống, trang điểm thành dáng vẻ một cô nương chưa gả, mái tóc dài mềm mại thả xuống, đôi tai ngọc ẩn hiện đằng sau, tuy chỉ thay đổi mái tóc, nhưng tức thì làm nàng trở thành thiếu nữ thanh thuần.

Thế nhưng vóc người Đường Chu Thị lại nóng bỏng, phong vận thành thực không vì thế mà phai đi chút nào, ngược lại hai vẻ đẹp đối lập kết hợp lại với nhau, chỉ e các vị cao tăng đạo hạnh thâm sâu trông thấy cũng khó tránh khỏi động lòng trần.

Đường Chu Thị nhìn thấy trong mắt Đường Kính Chi lộ vẻ ngạc nhiên, gò má lại đỏ thêm vài phần, đáng lý ra nữ nhân đã gả đi rồi, không được phép buông tóc xuống như thế, chỉ là sáng nay nhất thời nổi hứng, nhớ tới thời gian tươi đẹp ở bên trượng phu, nên mới làm trái quy củ.

”Liệu Nhị gia có cho rằng mình không kiên trinh, động xuân tình, cho nên mới ăn mặc kiểu thiếu nữ không?” Đường Chu Thị siết chặt khăn tay, cúi gằm mặt xuống, chỉ sợ làm Đường Kính Chi hiểu lầm.

- Đại tẩu, thời gian không còn sớm nữa, hay là chúng ta về đại điện thôi.

Đường Kính Chi ở cạnh vị đại tẩu đầy phong tình này cũng rất áp lực, liền lên tiếng nói.

23. Chương 023: Tức Cảnh Ngâm Thơ.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 023: Tức cảnh ngâm thơ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Đường Chu Thị thấy Đường Kính Chi không lên tiếng trách mình mới yên tâm, khe khẽ đáp lời, sau đó hơi người cùng quay trở lại, theo quy củ nữ nhân không được phép đi trước hoặc đi ngang với nam nhân, Đường Chu Thị tụt lại sau Đường Kính Chi một chút, cũng may nhờ thế y mới giữ được vẻ mặt trấn định bình thường, đi được chừng hai trăm mét thì thấy Đường lão thái quân, Đường Kính Chi đi nhanh tới đỡ lấy tay phải bà:

- Nãi nãi cẩn thận dưới chân.

Thấy cháu trai hiếu thuận, lòng lão nhân gia vui vẻ, nhưng vẫn trừng mắt lên vờ giận:

- Lão thân xưa nay sức khỏe luôn rất tốt, cháu tự chiều cổ cho mình ấy.

- Cháu biết mà nãi nãi, thực ra hiện giờ cháu khỏe lắm rồi, hôm nay cháu dậy sớm, còn chạy một vòng đấy.

Đường Kính Chi cười:

Sau lưng Đường lão thái quân là toàn bộ người trong Đường gia, Nhu Nhi và Sương Nhi cũng ở đó, thấy không ngờ tướng công lại đi cùng Đường Chu Thị, ánh mắt đầy ghen tuông, Nhu Nhi thì còn đỡ, chỉ biết tự thương thân, tướng mạo không bằng người. Sương Nhi thì khắc bạc hơn nhiều, thậm chí mắng: “Hừ, không biết nhìn lại bản thân xem là ai, chỉ là một quả phụ, mà dám có ý đồ với Nhị gia, thật không có liêm sỉ.”

Đường lão thái quân dặn dò Đường Kính Chi vài câu, thấy Đường Chu Thị đứng bên cạnh, ánh mắt liếc qua liếc lại cả hai mấy lượt, rất là có ẩn ý:

- Hai đứa sao lại đi với nhau?

- Hồi bẩm lão thái quân, tôn tức dâng hương xong liền ra hậu viện ngắm cảnh, hễ Nhị gia cũng thích nhìn cảnh quả chín trên cành, cho nên mới gặp nhau.

Đường Chu Thị bị Đường lão thái quân nhìn rất mất tự nhiên, vội lên tiếng giải thích.

Nàng không giải thích còn đỡ, vừa lên tiếng liền thu hút ánh mắt của mọi người, Sương Nhi càng nghiêng rằng hận thầm, cho rằng Đường Chu thị đang ngấm ám thị với mọi người là nàng và Đường Kính Chi có sở thích chung.

- Ủ, hôm nay người ăn mặc rất đẹp, lão thân nhìn rất vừa mắt.

Đường lão thái quân căn bản không nghe Đường Chu Thị giải thích, vỗ nhẹ lên bàn tay nàng, cười tủm tỉm:

Đường Kính Chi cũng nhận ra mọi người có lẽ hơi chút hiểu lầm rồi, nhìn quanh xem Đường Úc Hương có giận không, nhưng nhìn đi nhìn lại không thấy nàng đâu, liền hỏi:

- Nãi nãi, Úc Hương không đi với mọi người à?

- Không, chẳng phải nó đi với cháu ra đại điện sao?

Đường lão thái quân mặt sa sầm, bà cứ nghĩ Lâm Úc Hương luôn theo bên cạnh hầu hạ cháu mình, dè dặt lại biến mất tăm tích.

- Nhị gia, chẳng phải lúc này Nhị nãi nãi nói muốn tới suối bên núi nam lấy nước sắc thuốc cho người sao, còn nói nước suối ở đó sắc thuốc sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Thị Mặc biết Nhị gia rất thích Nhị nãi nãi, nên thấy lão thái quân tỏ ý không hài lòng thì vội nói dối giải vây.

Đường Kính Chi phối hợp ngay, bản lĩnh nói dối cũng không kém chút nào:

- Sao lại chẳng nhớ, ta đang hỏi lão thái quân xem, Nhị nãi nãi của người đã mang nước về chưa.

Trong cái thời đại trọng chữ hiếu đó, văn bối không được phép nói dối trước mặt trưởng bối, nếu không sẽ là bất hiếu. Đường Kính Chi tuy biết điều này, nhưng tránh Đường lão thái quân giận Lâm Úc Hương đành biết sai cố phàm.

Đường lão thái quân quả nhiên không nghi ngờ gì, sắc mặt dịu lại, Đường Kính Chi vội chuyển sang chủ đề khác, hỏi ra mới biết lão thái quân thấy mệt, liền định tới Phổ Quang tử sớm, đợi mọi người dâng hương xong rồi về phủ.

- Nãi nãi, Úc Hương có mười mấy hộ vệ đi theo, hẳn là không có chuyện gì, chỉ cần để lại mấy hạ nhân ở đây truyền lời là được, chúng ta đi trước thôi.

Đường Kính Chi sợ Đường Úc Hương về lúc này thì lời nói dối của y vỡ lở bèn đề nghị:

Phổ Quang Tự cách Nhất Thanh Quan không xa, chẳng ai nhớ tại sao một chùa một quán này lại đi xây cạnh nhau nữa, vì thời gian quá lâu, trước cả thời vị vua của quốc gia phía tây kia thống nhất đại lục, chỉ nhớ trước kia từng có người đặt ra vấn đề Phổ Quang Tự hay Nhất Thanh Quan có trước, không ai ngờ nó thành cuộc tranh cãi lớn rồi không ai chịu ai, xảy ra xung đột, hai bên còn đánh nhau xảy ra án mạng, danh tiếng cả hai giảm mạnh, thiếu chút nữa sụp đổ.

Thế là các vị cao tăng, đạo trưởng đức cao hai nơi quyết định đem đốt hết tài liệu có liên quan về việc này đi, khiến không ai tra ra được cái nào xây dựng trước, đồng thời đặt ra quy tắc cấm đệ tử hai bên nhắc tới vấn đề này, từ đó hai bên chung sống hòa bình. Về sau nếu về có người hỏi tới, chỉ nhận được cái mỉm cười từ bọn họ, thanh danh vì thế tăng vọt.

Một chùa một quán ở hai ngọn núi kề nhau, ở giữa có một con đường nhỏ đủ cho ba người đi song vai, rất nhiều hương khách không phân Phật Đạo, dâng hương xong bên này liền sang đó, trong mắt những người dân đơn thuần này, bất kể cái nào linh nghiệm, dâng thêm một nén hương thế nào cũng tốt.

Lần này ngay cả Đường lão thái quân cũng không ngại, thông thả dẫn mọi người đi bộ, ước chừng được nửa giờ thì tới Phổ Quang Tự.

- Nhị ... Nhị gia, tỳ thiếp nghe người ta nói ở trước Phổ Quang tự có một nơi gọi là Thính Đào Các, phải không?

Thấy sắp tới Phổ Quang Tự rồi, tiếng chuông chùa văng vẳng bên tai, Nhu Nhi kích động tới mặt đỏ bừng bừng, nàng xuất thân bản hàn, lại là thân nữ nhi, trước kia lấy đâu ra cơ hội tới đây? Chỉ nghe bằng hữu kể Thính Đào Các là kỳ quan thiên hạ, cho nên mới hỏi nhỏ:

Đường Kính Chi và Nhu Nhi ở chung với nhau mười ngày rồi, rất có thiện cảm với nàng, cô bé này giống như cái tên của nàng, ôn nhu như nước, gật đầu cười đáp:

- Đúng vậy, có điều tới đó nàng phải đi bên cạnh ta, không được chạy lung tung.

Nhu Nhi biết Đường Kính Chi rất hiền, thường không dùng khẩu khí kiêu mệnh lệnh như thế, liền gật như gà mổ thóc.

Đang lúc nói chuyện thì mọi người ta tới trước Thính Đào Các rồi, Đường lão thái quân dừng bước:

- Cái Thính Đào Các này ồn lắm, nãi nãi không thích, Lăng Nhi, cháu dẫn mọi người vào chơi.

Đường Kính Chi gật đầu, đi trước bước vào Thính Đào Các, gọi là các, kỳ thực nó chỉ là gian phòng diện tích hơi lớn một chút, gian phòng này có ba mặt là tường do người làm, mặt còn lại là vách núi, trên vách núi đó có cái động chu vi chừng một thước, trong động truyền ra những tiếng âm âm.

- Nhu Nhi đẩy chính là Thính Đào Các, nàng muốn biết chỗ kỳ dị của nó thì phải tới gần cái động kia.

Nhu Nhi nghe tiếng động truyền ra, vừa sợ vừa tò mò, ngoan ngoãn gặt đầu, nhưng không dám tự ý chạy tới xem.

Đường Kính Chi từ kỳ ức biết hết cả, nhưng vẫn cứ hết sức tò mò, đưa mắt nhìn, thấy dưới cửa động đặt một lư hương, khói lượn lơ, ở trên cửa động khắc bốn chữ lớn ” thể hồ quán đỉnh”.

(*): Ý tứ kiểu như gột rửa sạch sẽ đầu óc ngộ ra chân lý mới.

Đường Kính Chi vỗ bàn tay nhỏ của Nhu Nhi, bảo nàng đứng đợi một lát, một mình đi tới, đến bên động, nhìn xuyên qua thấy một thác nước từ trên cao trăm trượng đổ xuống, bọt nước trắng xóa, vẽ lên một bức tranh hùng vĩ khí thế, Đường Kính Chi tiếp tục đi tới muốn xem có ao nước trong xanh phía dưới hay không, nhưng vừa đi được một bước lập tức bên tai truyền tới một chuỗi tiếng động lớn.

“Sầm sầm sầm ..”

Như có sấm nổ bên tai, xuyên qua đầu óc Đường Kính Chi làm tinh thần y phần chấn, đồng tử mở rộng, hít sâu một hơi, thầm khen, quả nhiên là thể hồ quán đỉnh!

Cảm giác đó hết sức kỳ diệu, âm thanh đó tuy khủng khiếp, nhưng lại như một dòng suối nước nóng đổ từ trên đầu xuống dưới chân, gột rửa tất cả vướng bận trong lòng, làm người ta tinh thần khoan khoái sáng láng, đạt tới cảnh giới như thoát ly trần thế, ngộ ra chân lý cuộc đời.

Tức cảnh sinh tình, Đường Kính Chi buột miệng ngâm:

Nhật chiếu Hương Lô sinh tử yên,

Dao khan bộc bố quả tiền xuyên.

Phi lưu trực há tam thiên xích,

Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên.

—Dịch Nghĩa—

Ánh nắng chiếu rọi trên sông Hương Lô sinh ra khói tía

Từ xa ngấm cảnh thác núi treo trước con sông này

Thác nước chảy như bay xuống từ ba nghìn trượng

Ngỡ như là dải Ngân Hà lạc khỏi chín tầng mây

—Bản dịch của Tương Như—

Xa ngấm thác núi Lư

Nắng rọi Hương Lô khói tía bay,

Xa trông dòng thác trước sông này:

Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước,

Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây.

24. Chương 024: Ý Tưởng Bất Chợt.

Cục Phẩm Tài Tuần

Tác giả: Phó Kỳ Lân

— o —

Chương 024: Ý tưởng bất chợt.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Dưới trạng thái thần kỳ đó, Đường Kính Chi bắt giác ngẫm ra bài thơ (Vọng Lư Sơn bộc bố) của Tiên thơ Lý Bạch, bài thơ vừa ngẫm ra, lập tức khiến tất cả những người đứng sau lưng chấn kinh, bài thơ vang vang trôi chảy, câu chữ ý cảnh xa xa như thế, bọn họ chưa bao giờ được nghe qua.

Sương Nhi là tài nữ có chút danh tiếng là người chấn động nhất, trước kia nghe Đường lão thái quân tuyên bố ra ngoài, muốn cưới tiểu thiếp cho Đường Kính Chi để xung hỷ, nàng bất chấp cha mẹ phản đối, một đi không quay đầu lại, gả mình vào Đường phủ, hành động nàng vào thời đó đủ thấy mối tình si này khác cốt ghi lòng thế nào.

Ông trời không phụ nàng, Đường Kính Chi thấy nàng thâm tình như thế, hết sức cảm động, thường bỏ thời gian ra trò chuyện với nàng, mà chủ đề đa phần là thi ca từ phú, khúc nghệ cầm kỳ.

Nhưng từ khi gả vào Đường gia cho tới nay, Đường Kính Chi mặc dù đối xử với nàng rất tốt, nhưng giữ đúng lời thề, chưa từng làm nửa câu thơ nào, đó luôn là nỗi tiếc trong lòng nàng, nỗi tiếc vì chưa một lần được chính miệng nghe thấy Đường tài tử ngâm thơ.

“Nhật chiếu hương lô sanh tử yên, diêu khán bộc bố quả tiền xuyên...” Sương Nhi miệng nhắm lại bài thơ, gót sét nhẹ bước, trước ánh mắt của bao người, chẳng hề bận tâm, ngây ngất ôm nhẹ lấy một cánh tay của Đường Kính Chi, Đường Kính Chi tỉnh lại, quay sang nhìn thấy đôi mắt đẹp tràn ngập sùng bái.

“Ặc thế này là ăn trộm thành quả của cổ nhân mất rồi!”

Đường Kính Chi tất nhiên chỉ vô ý thôi, nhưng lúc này giải thích không được, Nhu Nhi mặc dù không hiểu thi từ, lòng cũng có chút cảm xúc, nàng thấy Sương Nhi khoác cánh tay Đường Kính Chi, mặt đầy hạnh phúc, lòng hâm mộ, quên mất lời dặn của Đường Kính Chi, cũng muốn ôm lấy cánh tay tướng công, nàng chẳng mong gì nhiều, chỉ muốn một ánh mắt ôn nhu tình cảm của tướng công, dù chỉ là một cái liếc qua cũng đủ rồi.

Nhu Nhi chạy tới gần, đến lúc sắp chạm vào cánh tay tướng công rồi, đột nhiên bên tai truyền tới những tiếng động khủng khiếp, nàng vốn nhất gan, thét lên một tiếng, chân nhũn ra, ngã xuống.

Đường Kính Chi mặc dù chưa hoàn toàn phục hồi, nhưng được Đường Úc Hương cho ăn được thiện nhiều ngày, lại thêm y kiên trì sáng sớm chạy một vòng, cơ thể nhanh nhạy hơn nhiều, nghe thấy Nhu Nhi hét lên ở đằng sau quay nhanh lại, tay vươn ra, ôm lấy Nhu Nhi sắp ngã xuống đất vào vòng tay.

Tội nghiệp cô bé sợ tái tái mặt đi, làm Đường Kính Chi trông mà thương:

- Nhu Nhi, nàng không sao chứ?

Nhu Nhi toàn thân run lấy bầy, theo bản năng ôm lấy hông Đường Kính Chi, muốn tìm chỗ an toàn dựa dẫm, vừa rồi tiếng động như sấm nổ chín tầng trời đó, làm nàng sợ chết khiếp.

Sương Nhi vốn đang ôm cánh tay Đường Kính Chi, chìm đắm trong cảnh hạnh phúc lãnh mạn hiem hoi, vậy mà tiếng hét của Nhu Nhi phá hỏng tất cả, quay lại thấy Đường Kính Chi ôm Nhu Nhi vào lòng trước mắt bao người, chứng tỏ sủng ái cực độ, lòng chua xót.

Đường Chu Thị luôn theo sát phía sau mọi người, lúc này thấy Nhu Nhi sợ hãi như thế thì khéo léo đi tới nhận lấy Nhu Nhi ôn vào lòng nhẹ giọng an ủi.

Đại Chu cực coi trọng quy củ lễ nghi, Đường Kính Chi cũng biết không thể ôm ấp nữ tử bên ngoài, nên không sẽ làm hỏng thanh danh hai người lẫn Đường gia, thấy Đường Chu Thị chu đáo như thế, khẽ gật đầu với nàng cảm kích, đồng thời hơi buồn cười: “Cô bé này thật nhất, có vậy mà thiếu chút nữa ngã xuống đất ... đất ... đất!” Nghĩ tới đó đột nhiên như có tia chớp lóe lên trong đầu.

- Tẩu tẩu, cái Thính Đào Các này thật là đáng sợ, sau này Nhu Nhi không dám tới nữa đâu.

Nhu Nhi ôm lấy vòng eo nhỏ của Đường Chu Thị, người vẫn hơi run run, chưa bình tĩnh lại được.

Đường Chu Thị rất có thiện cảm với cô bé hiền lành đáng yêu này, thuận theo khẩu khí của nàng:

- Được, được, sau này không tới nữa, sau này không tới nữa.

Nhu Nhi rúc vào trong lòng Đường Chu Thị, đôi mắt đen láy chơm chớp, làm người ta yêu thương, cái môi nhỏ chu lên tự trách:

- Điều tại Nhu Nhi không ngoan, vừa rồi không nghe lời Nhị gia cho nên mới thiếu chút nữa bị ngã. Tẩu tẩu, đợi lát nữa về nhà, Nhị gia có giận Nhu Nhi không?

- Không đâu, Nhu Nhi xinh đẹp thế này, lại nhu thuận đáng yêu, làm sao Nhị gia giận được?

Đường Chu Thị vuốt ve tóc Nhu Nhi, nhẹ giọng nói:

Nhu Nhi nhà nghèo ít học, luôn coi Đường Kính Chi tài ba phi phạm như thần thánh, ở trước mặt Đường Kính Chi, nàng luôn rất tự ti, cho rằng mình rất vô tích sự, dù biết Đường Kính Chi rất ôn hòa, nhưng nàng vẫn lo ngày nào đó làm Đường Kính Chi giận, sẽ bỏ mình, đem mình tặng cho người khác.

Lúc này vì không nghe lời nên trong lòng không khỏi bất an, nghe Đường Chu Thị an ủi, nàng không hề lòng chút nào, thấp thỏm lo sợ.

Đường Kính Chi vừa rồi trong đầu đột nhiên lóe lên một ý tưởng hết sức to gan, nhưng thực thi kế hoạch này sẽ có không ít khó khăn, nếu không khéo còn làm Đường gia tiêu tan toàn bộ gia sản, có điều không làm như thế, với tình trạng Đường gia hiện nay, đám Điền Cơ đã ra tay rồi, liệu có vì sức khỏe y đã phục hồi mà buông tay không?

Nhưng ý tưởng kia nảy sinh trong lòng, không sao gạt bỏ được.

Trong lòng có tâm sự, sắc mặt Đường Kính Chi tất nhiên không được dễ coi cho lắm, chỗ này ầm ĩ không thích hợp suy nghĩ, cứ thế bước ra ngoài, Sương Nhi thấy thái độ Đường Kính Chi đột nhiên thay đổi thì hơi thắc mắc, song không để trong lòng, chỉ khổ cho Nhu Nhi, thấy tướng công mặt âm u, thì tim đập cuồng loạn, cho rằng chuyện vừa xong thực sự khiến Đường Kính Chi giận rồi.

Đường Chu Thị cảm thấy cánh tay ôm mình siết chặt lại, biết Nhu Nhi đang rất sợ, nhưng người có thể làm cô bé này yên tâm trở lại chỉ có Đường Kính Chi, trước mặt mọi người nàng chẳng thể gọi y lại, chỉ biết vỗ bờ vai nhỏ của Nhu Nhi, ôm nàng đi ra ngoài.

Đường Kính Chi đi ra ngoài, tìm tới chỗ Đường lão thái quân, lúc này Đường lão thái quân đã mệt, ngồi trong sường phòng trong Phổ Quang tự nghỉ ngơi, Đường gia mỗi năm quyên góp cho tự miếu đạo quán không ít, tất nhiên được hưởng đãi ngộ đặc thù, vừa thấy cháu trai vào, Đường lão thái quân liền hỏi:

- Lãng Nhi, Úc Hương đã về chưa?

- Chưa ạ, nãi nãi nếu đã mệt thì nên về phủ nghỉ ngơi trước đi, để cháu ở đây đợi Úc Hương là được.

- Không được, cháu đừng có quên hôm nay tới đây tạ ơn là cho cháu, nén hương đầu tiên của Đường phủ nhất định phải do cháu và Úc Hương cùng dâng lên, chuyện này không thể tùy tiện qua loa được.

Đường lão thái quân khẽ xua tay phủ quyết.

Đường Kính Chi đang tính dặn Thị Mặc ra ngoài trông chừng, nếu gặp Đường Úc Hương thì bảo cho nàng lời nói dối trước đó, nếu không để lộ thì Đường Úc Hương thế nào cũng bị phạt nặng, còn chưa kịp nói thì nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân hấp tấp, rồi một hộ vệ Đường phủ xông vào.

Đường lão thái quân thấy vậy cả giận:

- Tên nô tài to gan không hiểu quy củ, không biết chủ tử đang bàn việc trong phòng à? Người đâu, kéo ra ngoài đánh đòn.

Hộ vệ kia cuống lên:

- Khoan .... lão thái quân nguy to rồi.

- Cái gì nguy to? Nô tài to gan, nếu kinh động tới lão thái quân, thế nào người cũng ăn đòn.

Đường Kính Chi nhú mày:

- Bẩm Nhị gia, Nhị nãi nãi đi ... ngắm cảnh gặp phải thích khách, bị .... thương mất rồi.

- Cái gì?

Đường Kính Chi nhảy dựng dậy, Lâm Úc Hương gặp thích khách, còn bị thương, nàng ấy bị thương có nặng không? Kẻ nào muốn giết nàng? Chuyện liên quan tới an nguy của Lâm Úc Hương, chẳng thể trách Đường Kính Chi tâm thần đại loạn, xông tới xóc cổ áo hộ vệ, hỏi vội:

- Ở đâu? Nhị nãi nãi ở đâu.

Hộ vệ này là một trong số mười mấy người đi theo bên Lâm Úc Hương, vì chạy cấp tốc về báo tin, mệt tới đứt hơi, nói đứt quãng:

- Ở lưng chừng núi, phía tây.

Rồi lấy tay chỉ hướng.

Đường lão thái quân nghe tin cũng kinh hãi, đang yên đang lành sao lại gặp thích khách? Đường gia làm ăn nhiều năm, chưa bao giờ kết tử thù với ai, sao lại có người đi hành thích Lâm Úc Hương? Lại thấy Đường Kính Chi vì một nữ nhân mà mất lý trí, chẳng còn chút khí độ nào, lòng không hề vui.

Đường Kính Chi là gia chủ Đường gia, là người làm việc lớn, muốn nữ nhân bao nhiêu chả có, sao có thể vì một thê tử tiền môn bao lâu trở nên mất bình tĩnh như thế, thấy Đường Kính Chi đã hỏi rõ phương hướng, chạy ra khỏi phòng, Đường lão thái quân vội gọi:

- Lăng Nhi, cháu không khỏe, để hạ nhân khiêng đi.

Đường Kính Chi lúc này đã không làm chủ được bản thân nữa, chỉ biết co chân chạy theo bản năng, nghe được câu này mới tỉnh ra, cái cơ thể yếu đuối này thì chạy được bao xa, vì thế quay đầu lại bảo:

- Nãi nãi, cháu đi trước đây, người tới sau nhé.

25. Chương 025: Cầu Y.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 025: Cầu y.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Không ai biết rằng cách đó không xa, có hai đôi mắt nhìn về phía đoàn người Đường phủ, trong đó một vị hòa thượng già hướng về phía tây thi lễ, lẩm bẩm nói:

- A di đà phật, lão mui trâu người nói đúng mất rồi, lão nạp phải niệm cho vị tri giao hảo hữu này của chúng Vãng Sinh Chú một ngày một đêm vậy.

Vãng Sinh Chi là kinh văn giành cho người chết, cầu chúc vong hồn sớm tới tỉnh thổ cực lạc.

Bên cạnh có ông ta có người dáng thanh thanh mặc đạo bào tím buông tiếng thở dài:

- Ài, lão trọc già, bỏ đi đừng cố chấp, người đời gọi chúng ta là thần tiên, nhưng dựa vào chút đạo hạnh nhỏ nhoi của chúng ta sao tham thấu được thiên cơ. Chỉ biết y dạ sáng lòng trong không phải hạng tà ác là đủ rồi ...

~~~~~o0o~~~~~

Tri Đông băng bó vết thương cho Lâm Úc Hương xong thì phía bên kia đám thích khách đã bị giết sạch, mùi máu tay theo gió thổi tới, làm ba cô nương rùng mình, Lâm Úc Hương khi đi khám bệnh cũng thấy người chết rồi, nhưng sao so được với cảnh đầm máu trước mắt.

Tên thích khách nào tốt số cũng có năm sáu vết chém trên người, đa phần trong chiến đấu bị mất chân mất tay, mất đầu lòi ruột, trông hết sức ghê sợ.

Nhất là tên thủ lĩnh phóng phi đao ra bị bằm thành từng mảnh vụn, không còn phân biệt nổi phần vào vào phần nào nữa, máu thịt nội tạng thành một đống bầy nhầy hỗn loạn, cả nam nhân nhìn thấy cũng buồn nôn, nói gì tới ba nữ tử yếu mềm.

Chiến đấu kết thúc Hồ Định đội trưởng hộ vệ Đường gia thấy Nhị nãi nãi bị thương, sợ toát mồ hôi lạnh, hẳn là đầu lĩnh hộ vệ, chủ tử bị thương, bất kể lý do ra sao hẳn cũng sẽ phải chịu trách nhiệm lớn nhất.

- Nhị nãi nãi, nô tài hộ vệ không chu đáo khiến người bị thương, xin Nhị nãi nãi trừng phạt!

Hồ Định cầm cương đao vào vỗ đeo bên hông, đi tới quỳ trước mặt Lâm Úc Hương thỉnh tội.

Lâm Úc Hương thấy người hấn loang lổ máu, giật mình sợ hãi:

- Ta không sao cả, vết thương nhỏ thôi, còn người, người có bị thương không?

Hồ Định đang lo bị Lâm Úc Hương trách mắng, không ngờ chủ tử lại còn quan tâm tới vết thương của hắn, phải biết hẳn chỉ là nô tài, còn Lâm Úc Hương là chính thê của gia chủ, vài năm sau khả năng thành chủ mẫu, cuống quýt nói:

- Bẩm Nhị nãi nãi, nô tài không bị thương, máu toàn là của đám kẻ ác kia.

- Những hộ vệ khác thì sao?

Lâm Úc Hương qua chút hoảng loạn ban đầu đã dần bình tĩnh lại, phía thích khách bị giết hết, nhất định phía mình cũng thiệt hại lớn, nên hỏi:

Hồ Định cân nhắc đáp:

- Bẩm Nhị nãi nãi, phía bên chúng ta có tám người bị thương, ba người bị thương nặng, năm người bị thương nhẹ.

Lâm Úc Hương nghe thấy không có người chết mới khẽ thở phào:

- Người bị thương nặng ở đâu, đưa ta tới xem.

Hồ Định mặc dù cũng nghe nói Nhị nãi nãi nhà mình trước kia là một y sư, như chủ là chủ, lại còn nam nữ kiêng kỵ, làm sao có thể đi khám vết thương cho hạ nhân:

- Nhị nãi nãi, bọn họ tuy bị trọng thương, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng, không cần đâu ạ.

Lâm Úc Hương nhíu mày, chưa kịp nói gì thì Tri Đông đã nói trước:

- Nhị nãi nãi, nếu bọn họ không chết được thì người cũng đừng qua nữa.

- Đúng vậy, Nhị nãi nãi nhìn cái chỗ đó mà ...

Tri Thu nói được một nửa đã ọe một tiếng, nôn khan mấy cái, đợi đỡ hơn rồi ném bình thuốc trong tay cho Hồ Định:

- Đây là kim sang được do chính Nhị nãi nãi luyện chế, mau đưa cho bọn họ.

Hộ vệ quanh năm tập võ, bị thương không thiếu, cho nên trên người luôn mang theo kim sang được, đương nhiên Nhị nãi nãi ban thuốc thì khác hẳn, và lại trong trận chiến này, có hai hộ vệ bị chém đứt tay, đang không đủ thuốc mà dùng, Hồ Định tạ ơn quay về.

- Hồ lão đại, không cầm máu được, phải làm sao bây giờ?

Một hộ vệ nóng ruột hỏi:

Hồ Định tính tình mộc mạc, không thích nói chuyện, cầm lấy miếng vải, ngồi xuống cạnh người bị thương, kê cho người đó đau tới chết đi sống lại, cứ lấy vải quấn mấy vòng buộc thật chặt:

- Trương Nhị, người cố chịu một chút, chỗ ta có kim sang được Nhị nãi nãi ban cho, hiệu quả không tệ.

Lúc này Trương Nhị vừa đau vừa mất máu tới thần trí mơ hồ, Hồ Định xoa thuốc cho hắn nói:

- Đừng quên người còn có người nhà, người không được chết.

Lần này hộ vệ bảo vệ chủ không toàn vẹn, chỉ có tội không có công, cho nên trở về thế nào cũng bị phạt, người thương nhẹ còn đỡ, người bị thương nặng nói không chừng bị chủ tử vứt bỏ luôn, tiền thuốc cũng không cho.

Còn kẻ không bị thương, khả năng sẽ được một trận đòn.

Trương Nhị gia cảnh bần hàn, trên có mẹ già bệnh nặng, dưới còn con nhỏ đang khóc oe oe, mơ mơ hồ hồ nghe được cây này, cắn răng chịu đựng, ý chí sinh tồn mạnh lên vài phần.

Lâm Úc Hương y thuật cao siêu, kim sang được tự nàng luyện chế ra tất nhiên hơn thứ thuốc rẻ tiền hộ vệ mua rồi, đám hộ vệ nhìn thấy máu ở chỗ cánh tay đứt của Trương Nhị không chảy ra nữa thì reo hò mừng rỡ.

- Thuốc của Nhị nãi nãi thật linh nghiệm.

- Đúng thế, nghe nói trước kia Nhị nãi nãi là y sư nổi danh, quả nhiên không sai.

- Nhị nãi nãi thật giỏi.

Phía bên Đường phủ đang hân hoan, thì phía bên Tuyên Uy tướng quân mây đen bao phủ, tất cả thị vệ quây thành một vòng, toàn bộ mặt cắt không ra máu.

Hứa Dũng giết sạch đám thích khách rồi cuống cuống chạy tới trước mặt chủ tử, thấy chủ tử mặt tím xanh, thâm hô không xong, chẳng trách vừa rồi với võ công của chủ tử mà phải bỏ chạy, thì ra là trúng độc.

Hắn ngồi xuống nâng tay phải chủ tử lên, bắt đầu chẩn mạch.

Hứa Dũng ba tuổi tập võ, là thị vệ được Tuyên Uy tướng quân Trịnh Thắng bồi dưỡng đặc biệt, năm 17 tuổi, vì võ nghệ tốt, tính cách trầm ổn, lại thêm hiểu biết y thuật, được Trịnh Thắng phân phối tới bên trưởng tử Trịnh Kiểm Thu, khi ấy Trịnh Kiểm Thu chưa tới 10 tuổi, thấy hắn võ nghệ cao cường, rất là kính trọng.

“Đây rốt cuộc là thứ độc gì?” Hứa Dũng bắt mạch cho Trịnh Kiểm Thu xong, mày nhíu chặt, đám thị vệ còn lại thấy Hứa Dũng mặt âm trầm, biết chuyện chẳng lành, càng thêm sợ hãi.

Trịnh Kiểm Thu mà mất mạng ở đây, toàn bộ bọn họ sẽ phải chôn cùng.

Im lặng rất lâu, một thị vệ không nhịn được đi tới nói nhỏ:

- Hứa thống lĩnh, tiểu nhân nghe người bên kia nói chủ tử của họ là y sư, hay là mới người đó sang bắt mạch cho công tử.

Hứa Dũng trợn trừng mắt nhìn tên thị vệ, hắn tự cho rằng mình y thuật cao cường, nhất là chuyên nghiên cứu chữa thương, bản thân hắn còn không nhìn ra, nói gì tới một du y quê mùa.

Tên thị vệ kia quỳ sụp xuống, hắn kết hôn chưa được hai năm, mấy ngày trước thê tử mới sinh cho hắn một đứa con tra bụ bẩm, hắn không muốn chết ở đây, Trịnh Kiểm Thu còn là trưởng tử của Trịnh Thắng, nếu có mệnh hệ gì, gia chủ phần nộ, chỉ e ngay cả gia quyến cũng chết theo:

- Hứa thống lĩnh, xin ngài cho tiểu nhân mời y sư kia qua xem, biết đâu ... biết đâu ...

Hứa Dũng lòng cũng như có lửa đốt, hắn sao không biết hậu quả nghiêm trọng, thấy tên thị vệ kia cất nang suy nghĩ của mình thì tức giận vô cùng, vừa mở miệng chửi, lại thấy đám thị vệ hết tên này tới trên khác tới tên khác quỳ xuống.

- Hứa thống lĩnh, nếu như ngài không còn cách nào, chẳng bằng mời vị y sư kia qua.

- Hứa thống lĩnh, còn nước còn tát, dù sao chuyện cũng không thể xấu hơn được.

- Hứa thông linh, tiểu nhân không muốn chết.

Hứa Dững thấy đám thị vệ quỳ hết xuống cầu khẩn, mặt lúc xanh lúc trắng, giận tới run người, nhưng hẳn thực sự hết cách rồi, đành nói:

- Được rồi, gọi y sư kia qua đây xem cho công tử.

- Vâng.

Tên thị vệ lên tiếng đầu tiên liền co cẳng chạy sang phía Lâm Úc Hương.

mrelton

26. Chương 026: Kỳ Ngọc.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lâm

- o -

Chương 026: Kỳ ngọc.

Nhóm dịch: lanhdiendiemia

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Lâm Úc Hương trước đó đã nhìn ra sắc mặt thanh niên kia bất thường, giờ đối phương sang nhờ vả, định qua xem, nhưng vừa đi được một bước đã bị Tri Đông giữ lấy tay:

- Nhị nữ nữ, người không đi được.

- Đúng thế, Nhị nữ nữ, nam nữ thụ thụ bất thân, hơn nữa người thân phận thế nào, sao có thể đi xem bệnh cho người ta? Điều này không đúng quy củ.

Tri Thu cũng ngăn cản.

Thị vệ kia không nghĩ y sư bên này lại là một quý phụ hào môn, thậm chí kinh, cho dù chủ tử của hân thân phận cao quý, nhưng cũng không thể cưỡng ép một quý phụ tới trị thương, song nghĩ tới vợ hiền con nhỏ, bất chấp hết, dập đầu cầu xin:

- Phu nhân, người lòng dạ bồ tát, xin cứu công tử nhà tiểu nhân.

- Công tử nhà người trúng độc phải không?

Lâm Úc Hương chần chờ không thôi, hiện nàng đã là Nhị nữ nữ của Đường gia, không thể tùy ý xem bệnh cho người ta như trước, huống hồ đối phương bị thương ở ngực, nếu qua đó, phải xem vết thương, đối phương là nam nhân ...

Thực sự nàng không tiện qua đó giúp.

Nghĩ một lúc Lâm Úc Hương đem nghi hoặc trong lòng nói ra, nếu là thương đao kiếm thôi, nàng cho ít kim sang được là được, nhưng nếu đối phương trúng độc thật, thì nàng phải qua một chuyến.

Bỏ đi thân phận của đối phương chưa nói, đó là một mạng sống, lương tâm một người học nghề y không cho nàng bỏ mặc.

- Bẩm phu nhân, công tử nhà tiểu nhân đúng là bị trúng độc.

Thị vệ kia kinh ngạc, phải biết hai bên cách nhau khá xa, xung quanh lại nhốn nháo, quý phụ này không thể nghe thấy bọn họ nói gì, làm sao biết công tử nhà mình trúng độc?

Chẳng lẽ vị phu nhân này thực sự là cao thủ trong nghề?

- Dẫn đường.

Mạng người lớn hơn tất cả, Lâm Úc Hương dứt khoát nói, Tri Đông Tri Thu còn muốn can ngăn nhưng nang gạt đi.

Thị vệ Trịnh phủ thấy y sư lại là một phu nhân xinh đẹp thì vừa ngạc nhiên vừa thất vọng, nhưng vẫn nhường đường, dù sao có còn hơn không.

Hứa Dững hừ một tiếng, nữ nhân trừ thù thừa sinh con thì làm được cái gì? Nếu chẳng phải công tử nhà hần nguy tới nơi, tuyệt đối không cho Lâm Úc Hương tới xem.

Đương Úc Hương lúc này chỉ nóng lòng cứu người chẳng quan tâm họ nghĩ gì, ngồi xuống bên thanh niên kia, Tri Đông bám sát phía sau, thấy chủ tử sắp bắt mạch, lấy khăn tay phủ lên cổ tay Trịnh Kiếm Thu, Lâm Úc Hương thấy nàng tỉ mỉ như thế, gạt đầu tán thưởng.

Tiếp đó vươn tay cánh tay thon thả ra, nhẹ nhàng dùng hai ngón tay bắt mạch cho Trịnh Kiếm Thu.

Vừa mới chạm vào tay hần, Lâm Úc Hương giật mình, vì mạch người này hoàn toàn không có chút quy luật nào, lúc nhanh lúc chậm, lúc như biến mất, đôi mày liễu nhíu lại, mắt khép hờ, cẩn thận tìm kiếm trong các loại sách đã đọc xem đây là loại độc gì lại sinh ra hiện tượng này.

Đám thị vệ vây xung quanh đứng im như những pho tượng, đem toàn bộ tinh thần đặt lên khuôn mặt kiêu diễm vô song của Lâm Úc Hương, tâm tình lên xuống theo từng nét mặt của mình.

Lúc này bốn xung quanh chỉ còn lại tiếng xào xạc của gió núi thổi qua tán cây.

- Ta phải kiểm tra vết thương, các người giúp ta một tay.

Hồi lâu sau Lâm Úc Hương mở mắt ra nói:

Trước đó Hứa Dững đã xử lý vết thương, băng bó cẩn thận, đám thị vệ do dự nhìn nhau, vẫn là thị vệ đầu tiên kia ngồi xuống cởi băng ra.

Tri Đông và Tri Thu đều là hai cô gái nhỏ chưa từng trải sự đời, thấy thế thì mặt đỏ lên, vội vàng quay sang một bên không dám nhìn, Lâm Úc Hương hết sức thản nhiên quan sát vết thương, chỉ thấy vết thương dài chừng ba tấc, không sâu, máu chảy ra đã biến thành màu đỏ đen, chứng tỏ thứ độc này khá mạnh.

- Xin hỏi phu nhân, có nhìn ra công tử nhà ta trúng loại độc gì không?

Hứa Dững thấy Lâm Úc Hương khi xem bệnh vẻ mặt trấn tĩnh, động tác tự nhiên thuần thực, có phong phạm cao nhân, không dám khinh thường nữa.

- Không nhìn ra.

Lâm Úc Hương lạnh lùng nói ra ba chữ, chẳng chú ý tới khuôn mặt như người chết của đám thị vệ đằng sau:

- Theo ta thấy, công tử nhà các người trúng một loại độc hỗn hợp do nhiều thứ độc trộn với nhau mà thành, cho nên mới có hiện tượng quái dị này.

Hứa Dững nghe thế vỡ lẽ, rồi rít hỏi:

- Vậy phu nhân có cách giải độc không?

- Cách giải độc thì không có, nhưng ta có thể khẳng định, loại độc công tử các người trúng phải mặc dù khó giải song trong thời gian ngắn không ảnh hưởng tới tính mạng, ở đây ta có một viên thuốc giải độc, người cho hần uống vào, sẽ cầm cự thêm được một thời gian, sau đó sớm ngày đi tìm cao thủ giải độc ..

Lâm Úc Hương nói xong lấy một bình nhọc giao cho Tri Đông bên cạnh.

Tri Đông nhận lấy, đổ ra một viên thuốc rồi đưa cho Hứa Dững.

Hứa Dững khá tinh thông dược lý, nhận lấy trước tiên là quan sát màu sắc của nó, viên thuốc chỉ nhỏ bằng hạt đậu, màu trắng muốt, nhìn bề ngoài không thấy gì, liền đưa lên mũi ngửi, một mùi thơm mát thấm vào tận phổi, hần yên tâm ngồi xuống dứt cho chủ tử uống, hỏi:

- Dám hỏi phu nhân, viên thuốc này dùng loại dược liệu gì chế thành?

Lâm Úc Hương ngó người, rồi lắc đầu, cái tên này thật vô lý, làm gì có chuyện trị thương cho người ta lại còn nói luôn cả phương thuốc.

Hứa Dũng thường ngày thích tìm hiểu thảo dược, gặp thuốc quý sinh lòng hiếu kỳ, nên vọt miệng hỏi, cũng nhận thấy có chút đường đột, thấy Lâm Úc Hương không nói liền không hỏi nữa.

Kết quả chẩn đoán của Lâm Úc Hương với đám Hứa Dũng mà nói có mừng cũng có lo, mừng là mạng chủ tử mình tạm thời được giữ lại rồi, còn chưa chết được. Lo là, loại độc này do nhiều thứ độc trộn lại mà thành, như thế muốn giải được rất phiền toái.

- Xin hỏi phu nhân ở phương nào, đợi công tử nhà ta tỉnh rồi, nhất định tới tận nơi bái tạ.

Hứa Dũng đánh mắt cho thuộc hạ bằng bó vết thương lại cho chủ tử, hẳn quay sang vái Lâm Úc Hương một cái thật sâu.

Lâm Úc Hương khẽ xua tay, nàng không muốn trì hoãn thời gian của người bệnh, Tri Đông và Tri Thu đi tới định đỡ nàng dậy, nhưng đúng lúc đó Lâm Úc Hương “í” một tiếng rất ngạc nhiên, bảo thị vệ đang băng bó:

- Đợi đã, người đưa miếng ngọc bội màu vàng nhạt kia cho ta xem.

Thị vệ kia thộn mặt đưa một miếng ngọc trong tay cho Lâm Úc Hương, miếng ngọc này vốn đeo trên ngực Trịnh Kiểm Thu, vừa rơi xuống.

Lâm Úc Hương đặt miếng ngọc ầm ầm trong lòng bàn tay, quan sát kỹ màu sắc và hoa văn của nó, mắt ánh lên hoan hỉ :” Màu vàng nhạt, bề ngoài trơn mịn, chất ngọc đều, có kết cấu hoa văn đồng tâm, hoa văn rõ ràng, chẳng lẽ là một trong số những kỳ ngọc mà y thư có ghi chép, thứ ngọc được hình thành trong người loài rồng huyền thoại sống trên rặng núi quanh năm phủ kín bụi mù trên bán đảo Hỏa Long?”

- Mau, đặt miếng ngọc này lên vết thương của công tử nhà người đi.

Lâm Úc Hương trả lại miếng ngọc rồi giục:

Thị vệ kia nghe theo, Hứa Dũng chấp tay hỏi:

- Xin hỏi phu nhân có cách cứu công tử nhà ta rồi sao?

- Ta không dám khẳng định, các người đợi một lúc xem kết quả thế nào.

Trước đó Lâm Úc Hương đã thể hiện tài nghệ, không ai hoài nghi năng lực của nàng nữa, nên cả đám thị vệ châu đầu lại nhìn miếng ngọc chờ đợi.

Thực ra Lâm Úc Hương lần đầu tiên thấy thứ ngọc hiếm có này, nó có thể hấp thụ độc tố, trước đó nàng chỉ được đọc trong đồng sách y thuật hỗn tạp do Đường tú tài mang về cho nàng, lại còn liên quan tới sự tích về loài rồng, nghe có vẻ rất hoang đường, nên không nắm chắc lắm.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, miếng ngọc dần chuyển sang màu vàng đậm, Lâm Úc Hương bảo thị vệ lật miếng ngọc lại, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười vui mừng, đây đúng là kỳ ngọc rồi.

Nghe Lâm Úc Hương giới thiệu về thứ ngọc hiếm thấy trên đời này, đám thị vệ nhìn nhau vui sướng, thế là công tử được cứu rồi, bọn chúng vừa mới đi một vòng quanh Quỷ môn quan trở về.

mrelton

27. Chương 027: Xung Đột.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 027: Xung đột.

Nhóm dịch: lanhdiendiemia

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Lâm Úc Hương ngẫm nghĩ một lúc lại nói:

- Vị công tử này trúng độc quá sâu, nếu chỉ dùng kỳ ngọc hút độc hiệu quả sẽ rất chậm, để ta giúp một tay vậy.

Nói xong nàng lấy từ trong ống tay áo ra một cái hộp đẹp hình chữ nhật, sau đó mở ra, bên trong có bảy bốn mươi chín chiếc mai hoa châm lấp lánh ánh bạc.

Lâm Úc Hương tay trái bị thương, liền giao hộp gỗ cho Tri Đông, tay phải lấy một chiếc ngân châm ra, châm vừa vào tay, vẻ mặt nàng trở nên vô cùng nghiêm túc chuyên chú.

Thấy quý phụ phu nhân này cắm châm vừa nhanh vừa vững, không có chút chần chừ nào, khiến Hứa Dĩnh nhìn tới thất thần, lúc này thần kinh thả lỏng rồi mới bị dung nhan tuyệt thế của nàng làm chấn động, những mỹ từ quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành thật xứng đáng với nàng ... Chỉ đáng tiếc đã làm vợ người, không biết ai có diễm phúc bạc này.

Lâm Úc Hương liền tiếp dùng 12 chiếc ngân châm khổng lồ chế nơi có mật độ độc tố cao lại, sau đó dùng châm kích thích máu nơi đó lưu động, như thế kỳ ngọc hấp thụ độc tố sẽ nhanh hơn nhiều, thi triển thuật châm cứu cực kỳ hao tổn tâm thần, chẳng bao lâu trán ngọc của nàng đã lấm tấm mồ hôi.

Tri Đông thương chủ, thấy Lâm Úc Hương khi lấy thêm một chiếc ngân châm nữa thì mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, liền khuyên:

- Nhị nữ nãi, người vừa bị thương, cần nghỉ ngơi, vị công tử này nếu không còn lo lắng tới tính mạng nữa thì không cần phải vội.

Lâm Úc Hương lắc đầu ý bảo không sao, người hành nghề y phải mang lòng dạ phụ mẫu, sao lại có chuyện chữa bệnh bỏ dỡ giữa chừng? Nàng hít một hơi, nhắm mắt tập trung tinh thần, mở mắt ra quan sát sắc mặt người bệnh, tức thì ngạc nhiên, tới lúc này nàng mới để ý, tướng mạo người thanh niên ấy rất tuấn tú.

Đường Kính Chi cũng rất ưa nhìn, nhưng đường nét y nhu hòa, tuấn nhã, còn Trịnh Kiếm Thu sống mũi cao, cằm vuông, mày kiếm rộng, đó là vẻ đẹp cương mãnh, càng có vị nam nhân hơn, Lâm Úc Hương lần đầu nhìn nam nhân lạ ở khoảng cách gần như thế, mặt nóng bừng, tay run lên.

Tri Đông thấy động tác chủ tử đột nhiên chậm lại, nghĩ chủ tử mệt, lấy khăn tay ra, giúp Lâm Úc Hương thấm mồ hôi trên trán.

Đường Kính Chi lo cho an nguy của Lâm Úc Hương, ngồi trên kiệu không ngừng thúc giục, làm cho hai gia đình khiêng kiệu chân nhũn ra, mồ hôi như tắm, may mà chỗ Lâm Úc Hương gặp chuyện không xa, nếu không tới nơi chắc hai người này cũng chẳng còn mạng.

Đường Kính Chi xuống kiệu, thấy thê tử đang châm cứu cho người bị thương, y là người hiện đại chẳng để ý tới mấy thứ quy củ kia, đi tới gần, thấy tay Lâm Úc Hương quần băng, la lên:

- Úc Hương, tay nàng bị thương à? Có sao không?

Đương Úc Hương đang sắp hạ châm, chỉ còn vài châm nữa là xong rồi, đột nhiên nghe có người gọi, thiếu chút nữa đâm chệch chỗ, không ngờ Đường Kính Chi lại tới lúc này, quay lại trừng mắt nhìn tướng công của mình một cái, quay đầu lại tiếp tục châm cứu.

Đường Kính Chi biết mình vừa làm ảnh hưởng tới nàng, gãi đầu ngượng ngịu, quan sát chỉ thấy tay nàng có băng bó, hẳn là không nặng, áp lo lắng xuống định im lặng đợi nàng xong việc mới hỏi thì Hứa Dĩnh đi tới, rút đao ra giọng lạnh lùng đe dọa:

- Vị phu nhân này đang trị thương cho công tử nhà ta, mong các hạ im lặng lui ra một chút, đừng gây trở ngại.

Đường Kính Chi vốn định làm thế rồi, nhưng thấy người này vô lý như thế, trong lòng khó chịu, thê tử mình đang trị thương cho công tử của hắn, nhìn trang phục hắn là một hạ nhân, vậy mà lên tiếng hăm dọa, bất kể ai gặp phải loại chuyện này cũng không thoải mái.

Có điều lúc này Lâm Úc Hương đang chuyên tâm trị bệnh, y không tiện phác tác, nếu không chỉ thể hiện mình không có khí độ, hít sâu một hơi, yên tĩnh lại.

Nhưng y nhìn được còn đám hộ vệ Đường phủ không nhìn được, bọn họ đều là người tập võ, thẳng thắn nóng tính hơn, thấy chủ bị người ta đối xử bất công, tức thì có người điên tiên chửi:

- Mẹ nó chứ, tên nô tài vô lương tâm, Nhị nãi nãi nhà ta cứu mạng công tử nhà ngươi, các ngươi không báo đáp thì thôi, lại còn dám khinh khi Nhị gia chúng ta.

- Con mẹ chúng mày không phải thứ tử tế.

- Phải là ta vừa rồi đã chẳng thêm cứu hắn, cho chết đáng đời ...

Nếu chẳng phải Đường Kính Chi im lặng, bọn họ không dám tự ý chủ trương, nếu không đã xông lên “nói chuyện” với đám thị vệ kia rồi.

Lâm Úc Hương thấy Hứa Dũng vô lễ với Đường Kính Chi, trong lòng không vui, nói thế nào thì nàng là Nhị nãi nãi của Đường gia, nàng đại biểu cho Đường phủ, nếu chẳng phải vì thân phận này, hôm nay nàng đã chẳng giúp đỡ bọn họ.

Nếu không có thân phận này, nếu không có hộ vệ kia, vậy thanh niên kia không đơn giản chỉ là trúng độc mà bị người ta chém chết rồi.

Hứa Dũng không ngờ mình nói một câu mà bị chửi bới khó nghe như vậy, dù biết mình lên tiếng thô lỗ, nhưng thân là thống lĩnh của phủ tướng quân, mang trong mình ngạo mạn của nhà quan, tức thì sầm mặt xuống, trầm giọng quát:

- Câm mồm, các ngươi là thứ gì dám nhục mạ bọn ta, nếu quấy nhiễu vị phu nhân này chữa trị, ảnh hưởng tới công tử nhà ta, nhất định chặt đầu đám dân đen các ngươi.

Thế này thì có là Phật cũng tức xì khói chứ đừng nói gì tới Đường Kính Chi, dù y nhìn ra những người này thân phận không đơn giản, nhưng hành vi lấy oán báo ân, lại còn hơi chút thôi đã hăm dọa giết người, bước tới một bước lạnh lùng nói:

- Úc Hương, nằm tạm đừng tay đã, ta muốn xem xem bọn chúng lấy đầu ta ra sao?

Hộ vệ Đường gia càng điên tiết, đồng loạt rút đao xông tới, chỉ đợi một lời của chủ tử là chiến ngay, đám thị vệ bên kia cũng thấy Hứa Dũng ăn nói vô lý sinh chuyện không cần thiết thì cũng thầm tức giận, nhưng hắn là thống lĩnh, chỉ còn cách chặn trước mặt hộ vệ Đường phủ để phòng vạn nhất, trong lòng người nào người này chửi rủa Hứa Dũng không thôi.

Lâm Úc Hương cầm ngân châm do dự, nàng thấy Đường Kính Chi nhẫn nại thì thở phào, ai ngờ Hứa Dũng không biết tốt xấu nói một câu quá đáng như thế, có điều thấy việc chữa trị sắp xong, nót một vài châm nữa, tính làm nhanh rồi rút về cho yên chuyện, nếu không chuyện tốt hóa chuyện xấu, nên vẫn cầm châm trong tay xuống.

Đường Kính Chi thấy trước mặt bao người không nể mặt mình, sắc mặt tối lại, đừng nói ở thời đại này, dù ở thời hiện đại hắn từng sống, nữ nhân làm mất mặt nam nhân giữa đường như thế cũng là chuyện khó chấp nhận.

Ánh mắt bất giác hướng về phía Trịnh Kiểm Thu bị thương nằm đó.

Lọt vào mắt là khuôn mặt cực kỳ nam tính đẹp trai, tim liền như có ai bóp chặt lấy.

Kiếp trước Đường Kính Chi và bạn gái đầu tiên yêu nhau ba năm trời, nhưng cuối cùng vẫn chia tay, không lâu sau, y nhìn thấy bạn gái cũ và một nam tử rất đẹp trai tay trong tay đi dạo phố với nhau, tới tận lúc đó y mới hiểu, bạn gái y sở dĩ đòi chia tay chẳng phải vì tính cách không hợp nhau như cô ta nói, mà vì trái tim cô ta đã thay đổi, tìm được người đẹp trai hấp dẫn hơn mà thôi ...

Khi đó y buồn nhưng không giận, dù sao tình cảm là chuyện từ hai phía, một bên đã thay lòng đổi dạ, miễn cưỡng chẳng được gì.

Lúc này thấy Lâm Úc Hương chuyên tâm trị thương cho người thanh niên kia, ngó lơ lời của mình, bất giác cảnh tượng trước mắt cùng cảnh kiếp trước hòa nhập làm một.

Nếu nàng là thê tử thực sự của y, Đường Kính Chi cũng không quá để ý tới chuyện này, nhưng hơn ai hết, y biết rõ hai người chỉ có danh nghĩa, thậm chí Lâm Úc Hương né tránh y, y mơ hồ nhận ra nàng không thích ở Đường phủ, vì rõ ràng nàng bị cưỡng ép tới đó, nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế của nàng, Đường Kính Chi càng đau đớn chua chát, hai nắm đấm siết chặt lại, gân xanh từng cái một nổi lên.

mrelton

28. Chương 028: Úc Hương Bị Phạt.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lâm

- o -

Chương 028: Úc Hương bị phạt.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

- Nhị tôn tức.

Đúng lúc này Đường lão thái quân đã tới nơi, bà vừa xuống kiệu, tức thì sắc mặt đại biến, tôn tức phụ nhà mình, chủ mẫu tương lai của Đường phủ, vậy mà giữa ban ngày ban mặt, lại đi chữa bệnh cho một thanh niên thân trên lửa lò thế kia.

”Còn ra thể thống gì nữa! Đường gia ta mất hết thể diện rồi!” Lửa giận xộc mạnh lên đầu, Đường lão thái quân thiếu chút nữa ngã ra, may mà Hàm Hương ở bên nhanh tay đỡ lấy.

Nghe thấy tiếng Đường lão thái quân, Lâm Úc Hương giật bắn mình, không dám chạm một giây, thu ngân châm chưa kịp cầm xuống lại, lúc này nàng không dám đặt người bệnh ở vị trí hàng đầu nữa, nếu không người ta thì sống, nhưng cái mạng nhỏ của nàng lại chẳng còn.

Lâm Úc Hương dám bỏ ngoài tai lời của Đường Kính Chi, nhưng không dám trái ý Đường lão thái quân, đó là bà lão giết người không chớp mắt!

- Tôn tức thỉnh an lão thái quân.

Lâm Úc Hương đứng dậy, vội vàng vòng qua Hứa Dũng, tới thi lễ với lão thái quân, mặt hoa nhợt nhạt, chẳng còn lấy nửa phần điềm đạm trấn định như vừa rồi.

Đường lão thái quân mặt băng giá, chỉ hừ nhẹ một tiếng làm Lâm Úc Hương như bị sét đánh, nhích người sang phía Đường Kính Chi, những ngày qua ở Đường phủ nếu nàng có sai gì khiến lão thái quân tức giận, Đường Kính Chi luôn đứng ra đỡ cho nàng, nên nó thành phản ứng bản năng của Lâm Úc Hương rồi.

Nhưng lúc này Đường Kính Chi đang giận nàng, chỉ quay đầu sang một bên, không thèm để ý.

Đường lão thái quân tới muộn một bước, không nhìn thấy cảnh Lâm Úc Hương làm mất mặt Đường Kính Chi trước bao người, nếu không đã nổi cơn lôi đình, lúc này bà thấy tay Lâm Úc Hương bị thương, cố áp lửa giận xuống, ra hiệu cho nàng đứng lên, lạnh lùng hỏi:

- Nhị tôn tức, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Khuê danh của nữ tử không thể tùy tiện để bên ngoài biết, cho nên Đường lão thái quân mới gọi như thế, chứ ai lại gọi bô bô tên thê tử mình trước mặt người ta như Đường Kính Chi.

Lâm Úc Hương đang định đem đầu đuôi câu chuyện kể ra thì Hứa Dững lại đột nhiên lên tiếng:

- Phu nhân, xin hỏi tính mạng công tử nhà ta đã giữ được chưa?

Thấy Đường lão thái quân, Lâm Úc Hương như mèo nhìn thấy chuột, nào dám tự ý trả lời, len lén đưa mắt nhìn, thấy lão thái quân đang lạnh lùng nhìn mình chăm chăm, mặc kệ câu hỏi của Hứa Dững, đem sự việc kể qua loa một lượt.

Nghe hết Lâm Úc Hương kể, Đường Kinh Chi mới biết thân phận của người bị thương, bóng đèn trong đầu lóe sáng kết nối với ý đồ táo bạo trước đó, tâm tư linh hoạt trở lại.

Đường lão thái quân cũng ngạc nhiên, thầm than đứa tôn tức phụ này của mình đúng là xui xẻo, sao vừa ra đường đã gặp phải cái chuyện không may này.

Hứa Dững thấy mỹ phụ phu nhân đã đem thân phận bên mình nói ra rồi, mặt càng nghênh lên kiêu ngạo, thường có câu " gác cửa nhà tể tướng to hơn quan tứ phẩm", thân phận giữa quan gia và bình dân càng chênh lệch, Hứa Dững ưỡn ngực lên, quét mắt một vòng đầy oai phong, hỏi lại:

- Phu nhân, chất độc trên người công tử nhà ta không còn gì đáng ngại nữa chứ?

Đường lão thái quân chưa cho phép, Lâm Úc Hương không dám trả lời, vẫn im lặng đứng đó.

- Ta đang hỏi phu nhân đó, vì sao không trả lời? Nếu công tử nhà ta có mệnh hệ gì, các người có gánh nổi không?

Hứa Dững rất kính phục Lâm Úc Hương, cho nên thấy nàng tỏ ra sợ hãi lão thái bà này, tức thì có ác cảm với Đường lão phu nhân.

Đường lão thái quân thấy Hứa Dững kháu khì ngông cuồng, tuy hỏi Lâm Úc Hương, nhưng mắt lại nhìn mình, tức tới tím mặt, Đường gia nay không còn ai vào triều làm quan nữa, những năm qua có chiều hướng đi xuống, nhưng là phú hào đứng đầu Lạc thành, cho dù vị trưởng công tử của Trịnh gia nằm ở kia bà cũng không sợ, nói gì một tên hạ nhân nô tài.

- Giải cho tên cầu nô tài mù mắt, tôn tức phụ nhà ta trượng nghĩa ra tay tương trợ, nên mới giữ được mạng cho công tử nhà các người, người không cảm kích cũng đành, lại còn dám tới đây buông lời càn rỡ. Sao nào, thiên hạ này chẳng lẽ không còn vương pháp nữa hay sao?

Đường lão thái quân cực giận, chỉ mặt Hứa Dững mắng xối xả.

Lâm Úc Hương đứng ở bên cạnh mặt cung kính lắng nghe, trong lòng thầm lẩm bẩm :” Lão nhân gia người còn biết trên đời này có vương pháp à? Thế ai hạ lệnh đi cướp đoạt dân nữ về gả cho cháu mình?”

Hứa Dững bị chửi mắng, mặt đỏ lên, hấn thấy lão thái bà này không vừa mắt, cho nên mới ý thể chủ làm càn. Đường Kinh Chi cũng tức giận hạng chó cậy chủ này, nhưng hiện tình cảnh Đường phủ không tốt, chỉ thở dài trong lòng, tiểu sự bất nhân ắt loạn đại mưu, cố gượng cười hỏi:

- Úc Hương, độc trên người Trịnh công tử đã giải được chưa?

Dứt lời khéo léo đánh mắt với Đường lão thái quân.

Lâm Úc Hương lấy dũng khí liếc nhanh Đường lão thái quân một cái, thấy chẳng hiểu sao sắc mặt bà hòa hoãn trở lại, mới dám lên tiếng hỏi:

- Miếng kỳ ngọc Trịnh công tử mang theo có công dụng kỳ diệu, có thể hút độc tố, thêm nữa thiếp thân đã dùng châm ngăn độc tố lan rộng, rồi kích thích máu lưu thông cho kỳ ngọc hấp thụ độc tố nhanh hơn, lúc này Trịnh công tử không còn lo tới nguy hiểm tính mạng nữa. Chút độc còn lại có thể thông thả giải trừ.

Nàng chỉ đáp qua loa, không nhắc tới chuyện loài rồng hay bán đảo Hỏa Long, có lẽ đó chỉ là thứ người ta thêm đặt thêm vào để tăng thêm tính thần bí cho loại ngọc này, nói ra chỉ làm trò cười.

Câu trả lời của Lâm Úc Hương với đám thị vệ Trịnh phủ mà nói chẳng khác gì tiên âm trên trời.

- Đa tạ phu nhân trượng nghĩa tương trợ, đợi công tử nhà ta khỏe rồi, ắt có hậu báo.

Hứa Dững nói xong lại vái thật sâu với Lâm Úc Hương.

Đám hộ vệ còn lại cũng học theo, đồng loạt thi lễ.

Lâm Úc Hương vốn định dặn dò thêm một vài việc cần chú ý, nhưng nàng vẫn luôn quan sát sắc mặt Đường lão thái quân, thấy mặt bà sầm xuống, thăm hô không xong, đáng lý ra là vợ người, bất kể nàng làm gì cũng phải tính lên Đường phủ hoặc phu quân của nàng mới đúng, đối phương có cảm tạ cũng phải cảm tạ Đường lão thái quân, Đường Kính Chi mới đúng.

Kịp thời ngậm miệng lại, Lâm Úc Hương nâng váy lùi lại sau lưng Đường lão thái quân, tỏ rõ lập trường của mình.

Đám Hứa Dững thấy thế đành phải lễ độ nói vài câu với Đường lão thái quân, sau đó khiêng Trịnh Kiếm Thu xuống núi.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng đám Hứa Dững nữa, Đường lão thái quân mới hừ lạnh một tiếng lên kiệu mềm về phủ trước, Lâm Úc Hương biết hôm nay phạm tội lớn rồi, đưa đôi mắt tội nghiệp nhìn Đường Kính Chi cầu cứu, nhưng bất ngờ y lại không để ý tới nàng, chẳng nói chẳng rằng lên kiệu đi theo.

Nhìn theo bóng lưng Đường Kính Chi rời đi, đột nhiên Lâm Úc Hương cảm thấy mất mát, lần đầu tiên Đường Kính Chi không thèm nhìn nàng, mặc dù sớm đã quyết định Đường phủ không phải nơi ở lâu, nhưng vẫn cảm thấy chua xót, làm nàng hoảng hốt, đứng im hồi lâu tủi hờn lắm lắm :” Tên Đường Kính Chi này quả nhiên không phải người tốt.”

Tri Đông và Tri Thu nhìn nhau, đều thấy sự hãi phát ra từ sâu trong mắt đối phương, Lâm Úc Hương là chủ tử, phạm phải sai lầm nhiều lắm chỉ phạt quỳ vài canh giờ, nhưng là thiếp thân nha hoàn, hai đứa chúng nó không khuyên không can chủ tử, làm việc không nên làm, về phủ rồi sợ là nếm không ít đau khổ.

Nhẹ thì một trận đòn nát đất, nặng thì đánh chết tươi.

Nhớ tới thủ đoạn thường ngày của Đường lão thái quân, cả hai không rét mà run.

Về Đường phủ, Đường lão thái quân mới vào đại đường, chẳng quay đầu lại, lạnh lùng quát:

- Quỳ xuống.

mrelton

29. Chương 029: Thoát Nạn.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 029: Thoát nạn.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Suốt cả đường về Lâm Úc Hương thấp thỏm lo âu, lúc này không dám giải thích nửa lời, quỳ sụp xuống nền đá vừa cứng vừa lạnh. Gần một canh giờ đi đường, Đường Kính Chi đã trấn tĩnh lại, suy nghĩ thông suốt, vừa nãy y vốn không nên lệnh Lâm Úc Hương dừng tay, dù sao so với một mạng người, y chịu chút ầm ục đâu có là gì.

Vả lại thân phận người kia không hề đơn giản, nói không chừng vô tình Đường phủ nhỏ vào phúc của Lâm Úc Hương, dựa vào cây đại thụ Tuyên Uy tướng quân.

Hiện tình cảnh Đường phủ không tốt, đây đúng là chuyện tặng than trong tuyết.

Nhưng nhìn sắc mặt Đường lão thái quân rất khó coi, cho nên Đường Kính Chi cũng chỉ im lặng đứng một bên.

Đường lão thái quân ngồi xuống rồi không vội nói gì, mặt âm trầm thông thả cầm chén trà lên uống, trong đại sảnh cực kỳ yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng chén trà và cốc trà trong tay Đường lão thái quân chạm vào nhau, tiếng động không lớn, lọt vào tai Lâm Úc Hương cứ như tiếng mài dao, làm nàng càng ngày càng khủng hoảng, chẳng mấy chốc mồ hôi lạnh đã toát cả ra.

Đường lão thái quân là người như thế nào thì Lâm Úc Hương còn lạ gì, nhớ lại cảnh gió tanh mưa máu vừa trải qua lúc này, người nàng run lên từng đợt, bắt đầu suy nghĩ lung tung :” Lão thái quân liệu có giận mình làm mất thể diện Đường phủ, cho người kéo ra ngoài đánh chết không?”

Nghĩ tới đó nàng chỉ còn biết gửi hi vọng lên người Đường Kính Chi, mong y nói đỡ cho mình mấy câu, giữ lại cái mạng nhỏ này, nhưng thời gian từng chút từng chút một qua đi, tên nam nhân vô tình đó đứng im không nói một lời.

Lần này người phạm sai lầm là Lâm Úc Hương, chính thê của Đường Kính Chi, cho nên y phải đứng bên cạnh Lâm Úc Hương, không thể tới ghế ngồi, Lâm Úc Hương cúi gầm mặt, vì thế y cũng không nhìn thấy khuôn mặt kiêu thế đã trắng như tờ giấy rồi.

Chẳng biết đã quỳ bao lâu, Lâm Úc Hương chỉ thấy hai chân tê dại không còn chút cảm giác nào, nàng như con dê nhỏ đang đợi bị tể thần, không khí tĩnh mịch như một tấm lưới vô hình dần siết chặt lại, mỗi lúc một ngột ngột, thậm chí làm nàng cảm thấy lúc này được thoải mái hít thở cũng là chuyện hết sức tuyệt vời.

Lão thái quân vẫn không nói, Đường Kính Chi cũng đứng im, làm lòng Lâm Úc Hương chìm xuống tận đáy cốc, thế nhưng đúng lúc nàng cho rằng mình chết chắc rồi thì trước mắt hoa lên, có thêm một cái chân và vạt áo xuất hiện trước mắt, bước chân nhỏ đó như dẫm nát cái lưới vô hình, không khí ngột biến mất, trái tim đập loạn xạ của nàng cũng dần ổn định lại.

Chủ nhân của bàn chân đó hơi cúi xuống nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay phải của nàng:

- Nãi nãi, Úc Hương vừa mới bị kinh hãi, tay còn bị thương, để nàng ấy về phòng nghỉ ngơi trước đã.

Nói rồi đỡ Lâm Úc Hương lên.

Kỳ thực y không lên tiếng nói đỡ cho Lâm Úc Hương là vì biết Đường lão thái quân đang lúc giận dữ, trước kia y không ít lần vì chuyện vụn vặt mà chống đối lão thái quân, chuyện này Lâm Úc Hương chẳng những sai, còn làm mất mặt Đường lão thái quân, chưa để nàng chịu ít đau khổ để cho bà phát tiết phần nào thì chưa phải thời cơ lên tiếng tốt nhất, nếu không chỉ phản tác dụng.

Đương nhiên tiền đề là y không biết Lâm Úc lại sợ hãi đến thế, nếu không cho dù có làm Đường lão thái quân giận dữ, y cũng không chút do dự đứng ra.

Do Đường Kính Chi chưa xin phép Đường lão thái quân, cho nên Lâm Úc Hương không dám đứng lên, nhưng nàng đã thấy như thoát chết trong gang tấc, chút bất mãn trước đó với Đường Kính Chi không cánh mà bay, còn ngẩng đầu lên nhìn Đường Kính Chi cảm kích, hiện nàng đã không còn như trước kia, cho rằng Đường Kính Chi giúp mình là trách nhiệm của y, là chuyện hiển nhiên nữa.

Tâm cảnh khác đi, cảm xúc cũng thay đổi, qua lần này, trong mắt Lâm Úc Hương, Đường Kính Chi tựa hồ không tới mức tệ như trước.

Hai tay Đường Kính Chi nâng nàng dậy rất dứt khoát, gần như nhấc bổng nàng lên, Lâm Úc Hương đành phối hợp đứng dậy.

Nàng quỳ quá lâu, không đứng lên thì thôi, vừa cử động chân một chút, tê điếng người làm nàng hít một hơi khí lạnh, chân không đứng vững được nữa, lại thêm lòng lo sợ, chỉ muốn tìm chỗ an toàn dựa vào, nên nửa đứng nửa dựa vào Đường Kính Chi.

Một thoáng liếc qua, thấy khuôn mặt Lâm Úc Hương đau đớn, làm tim Đường Kính Chi cũng xót xa, chút lửa ghen tuông vì nhìn thấy bộ mặt tuấn tú của thanh niên kia chớp mắt bị dập tắt, trong lòng chỉ còn lại yêu thương. Lúc này mỗi người mang một tâm sự khác nhau, cho nên không chú ý tư thế hai người nép mình vào nhau lúc này rất là ấm muội.

Đường lão thái quân quản lý Đường phủ mấy trăm con người trong bao năm, mắt nhìn người chuẩn xác, chút tâm tư của Đường Kính Chi sao chẳng nhìn ra, cảnh trước mắt chính là hiệu quả bà muốn.

- Ủm, Úc Hương, người đi nghỉ ngơi trước đi, tối nay tới phòng lão thân nói chuyện.

Đường lão thái quân lên tiếng, còn nguyên nhân nữa là nếu như muốn mượn chuyện này để bắt quan hệ với Tuyên Uy tướng quân thì không thể phạt nặng Lâm Úc Hương, nếu không để truyền ra ngoài, bên đó hiểu lầm rằng phía Đường phủ không muốn cứu tên Trịnh công tử gì đó thì không hay.

Mặc dù Lâm Úc Hương chữa trị cho nam tử ngoài đường là vượt quy củ, nhưng với Đường phủ mà nói, khả năng còn là chuyện tốt, cho nên trong lòng Đường lão thái quân sớm đã nguôi giận rồi, đương nhiên vì vấn đề thể diện của Đường phủ, nên phạt vẫn phải phạt, nếu không người ta nghĩ Đường phủ không có quy củ.

Làm chủ hậu viện cũng không phải là chuyện đơn giản, điều cần cân nhắc quá nhiều.

Lâm Úc Hương không ngờ Đường lão thái quân lại tha cho mình dễ dàng như thế, đâm ra còn tưởng mình nghe nhầm, nhìn cái thể vừa rồi, phải đánh chết mình mới đúng chứ?

Đường Kính Chi biết nãi nãi mình rất chú ý quy củ, sợ bà đem cái sai này để lên người hai tiểu nha hoàn, vội quay lại quát:

- Tri Đông Tri Thu, các người không biết tới hầu hạ Nhị nãi nãi, muốn ăn đòn thật sao?

Tri Đông Tri Thu vừa mới về Đường phủ cũng quỳ ngoài đại sảnh cho tới tận bây giờ, nghe Đường Kính Chi gọi, mặc chân tê dại, cắn răng bò dậy.

Đường Kính Chi sao chẳng biết hai tiểu nha đầu này đang sợ hãi, nhưng vẫn nghiêm mặt quát:

- Hôm nay Nhị nãi nãi làm việc thiếu suy xét, phạm vào quy củ, các người không biết khuyên can, đáng đánh đòn.

Hai tiểu nha hoàn run lên, thiếu chút nữa khóc thành tiếng.

- Có điều hôm nay Nhị nãi nãi bị thương, lại quen các người hầu hạ, món nợ này cứ ghi lại trước đã, đợi Nhị nãi nãi khỏe rồi, các người tự tới trước Nhị nãi nãi xin phạt đi.

- Vâng, nô tỳ đợi Nhị nãi nãi khỏe rồi nhất định tới xin phạt.

- Vâng, Nhị gia, nô tỳ biết sai rồi.

Tri Đông Tri Thu nghe được câu cuối cùng mới đem trái tim treo ngược quay về vị trí cũ, Nhị nãi nãi tính tình ôn hòa, đối xử với bọn chúng như tỷ muội, sẽ chẳng phạt nặng bọn chúng được.

Lâm Úc Hương thấy Đường Kính Chi lại còn giúp cứu cả hai tiểu nha hoàn, tận lúc này mới hoàn toàn yên tâm, nếu không vì nàng phạm lỗi mà để hai tiểu nha đầu này gặp bất trắc, cả đời nàng không yên tâm.

Đợi Lâm Úc Hương cảm động ngẩng đầu lên nhìn Đường Kính Chi cảm ơn, Đường Kính Chi mới phát hiện mặt kiều thể trắng nhợt trắng nhạt, lo lắng, nhưng hiện y còn có chuyện trọng đại phải trao đổi với Đường lão thái quân, cho nên chỉ có thể đứng đó, nhìn kiều thể thi lễ xong, dần đi xa.

Tri Đông Tri Thu đi tới dìu Nhị nãi nãi về phòng, thấy Nhị gia không đi theo quan tâm một chút, còn chu mỏ lên thầm trách móc, Nhị gia đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, Nhị nãi nãi còn đang bị thương cơ mà. Rốt cuộc vẫn là tiểu nha đầu, lại vào Đường phủ chưa bao lâu, hai tiểu nha đầu chưa nếm thử gia pháp hào môn, tính cách vẫn đơn thuần, chớp mắt đã quên mất vừa rồi thiếu chút nữa mất cái mạng.

Diệt Hồng Trần

30. Chương 030: Xử Lý Hậu Họa.

Cục Phẩm Tài Tuân

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 030: Xử lý hậu họa.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Tới khi bóng hình yêu kiều của Lâm Úc Hương hoàn toàn khuất khỏi tầm nhìn, Đường Kính Chi mới đi tới ghế ngồi xuống, phát tay đuối hết nha hoàn hầu hạ trong phòng ra đã rồi mới nói:

- Nãi nãi, theo cháu thấy, lần này Úc Hương mắc lỗi nhỏ, nhưng lại lập công lớn cho Đường phủ.
- Ừ.

Trong phòng chỉ còn hai bà cháu, Đường lão thái quân không chơi tâm kế nữa, bà không để ý Đường Kính Chi giải cứu cho hai tiểu nha đầu, ngược lại còn thấy cháu trai sử dụng phương pháp nâng cao đánh kẻ không tề, vừa giữ thể diện cho chủ tử lại giáo huấn được hạ nhân, mỉm cười nói:

- Vị đạo trưởng đó nói quả nhiên không sai, có Úc Hương ở bên, nhất định bảo hộ cho cháu sống lâu trăm tuổi, Đường gia đời đời phồn thịnh.

Đường Kính Chi lúc này chẳng quan tâm tới Phật hay Đạo, chỉ nói:

- Nãi nãi, cháu có việc lớn muốn báo với người.
- Ồ, chuyện gì thế?
- Căn cứ vào bẩm báo của hạ nhân, phương bắc rất có khả năng bùng phát nạn châu chấu quy mô lớn.

Đường lão thái quân mừng rỡ, tất nhiên biết tai họa này là chuyện tốt lành với Đường phủ:

- Hay, hay, Lãng Nhi, nếu tin tức đáng tin, chúng ta phải lập tức hành động.
- Nãi nãi, cháu đã bảo hạ nhân đi làm rồi.

Đường Kính Chi thấy Đường lão thái quân mừng ra mặt, sao chẳng hiểu tâm tư của bà, nhưng với hoàn cảnh Đường phủ hiện nay, xử lý không khéo có khả năng rơi vào thế vạn kiếp bất phục, nên định nhắc nhở một chút:

- Nãi nãi muốn trừ lương phát tài?
- Đâu chỉ phát tài, phải là đại phát tài mới đúng.

Đường lão thái quân nói xong mới chú ý thấy cháu trai nhú mày, tựa hồ còn có lời muốn nói:

- Kính Chi, ý cháu ra sao?
- Nãi nãi, cháu đang nghĩ, nay Đường gia không còn chỗ dựa trong triều, nếu sau khi nạn châu chấu bùng phát, đám Điền Cơ nghe thấy Đường phủ tích trữ lương thực sẽ làm sao?

Đường lão thái quân nghe vậy cả kinh, phương nam trù phú, giá lương thực thấp, bình thường Đường phủ có tích trữ lương thực nhiều tới đâu cũng chẳng ai để ý, nhưng một khi tai nạn xảy ra, giá lương thực tăng mạnh, tới khi đó biến thành mang tâm tư bất trắc rồi.

Luật pháp Vương triều Minh Hà, gặp phải chiến sự, hoặc thiên tai, triều đình có quyền dựa theo giá bình thường, trưng thu lương thực trong dân, khi ấy quan phủ hoàn toàn có quyền lấy cớ trưng thu lương thực cứu đói lấy lương thực của Đường phủ, còn về tiền thì quên đi ...

- Chẳng lẽ thời cơ tốt như thế mà phải bỏ qua sao?

Đường lão thái quân không cam tâm.

- Nãi nãi, nay Điền Cơ đang có mưu đồ với Đường gia chúng ta, người này nắm trọng quyền trong tay, đến khi thiên tai xảy ra, lại biết Đường gia ta tích trữ lương lớn lương thực trước đó, sẽ lợi dụng luật pháp quốc gia đàn áp chúng ta, dù chúng ta không muốn cũng không cản được. Hơn nữa đám cầu quan lấy lương thực rồi, kiểm soát biên quan chiến sự liên miên, ngân khố thiếu hụt, quỹ tiền chúng ta thì Đường phủ lỗ to.

Đường lão thái quân vẫn thấy tiếc nuối:

- Thực sự không còn cách nào khác sao?

Đường Kính Chi biết Đường lão thái quân nhất định không chịu từ bỏ, mặt mang đầy tự tin nói:

- Đương nhiên là có cách, nãi nãi, khi dận hạ nhân thu mua lương thực, cháu bảo bọn họ cố gắng hết mức che dấu thân phận, chia nhỏ ra mua ở các nơi, tránh để người khác phát hiện ...

Đường lão thái quân gật gù, rồi nhíu mày cảm hận:

- Tốt, cháu làm việc nãi nãi yên tâm, vậy là không lo Điền Cơ phát hiện rồi ... Có điều tới cũng không thể bán ra số lượng lớn được, chẳng kiếm được là bao, nếu không tên cầu quan sẽ kiếm chuyện.

- Nãi nãi đừng giận, mặc dù tên cầu quan đó quyền thế ngợp trời, nhưng năm nay lão ta đã sắp tới tuổi rồi, còn hai năm nữa thôi là phải trả án quan rồi nhiệm, đến lúc lão ta cáo lão hồi hương chúng ta hãy báo thù cũng không muộn.

Đường lão thái quân gật đầu, sinh lòng ác độc, đợi Điền Cơ lui về rồi, nhất định trả lại gấp mười lần.

Hai người tiếp tục thương lượng thêm chi tiết cụ thể, Đường Kính Chi vốn còn kế hoạch nữa, nhưng chưa suy nghĩ kín kẽ, thời cơ chưa tới, nên không vội nói ra, vả lại cũng muốn về thăm Lâm Úc Hương, đang định cáo từ thì đột nhiên Đường lão thái quân nói:

- Lăng Nhi, mai ta định đưa Tam đệ cháu tới biệt viện ngoài thành, khỏi thấy nói lượn lại chướng mắt.

Nghe tới đó Đường Kính Chi nhớ tới một việc nữa, nhưng y không định nói cho Đường lão thái quân, nếu không với tính cách cực kỳ bao che của bà, sợ là sẽ phản đối.

Rời khỏi đại sảnh, Đường Kính Chi suy nghĩ một hồi, không về thăm Lâm Úc Hương ngay mà gọi Thị Mặc tới thì thầm vài câu rồi tới thư phòng, đại sảnh thường dùng để tiếp đãi khách khứa trọng yếu, còn công việc bình thường Đường Kính Chi đều xử lý trong ngoại thư phòng.

Trước kia Đường Kính Chi yêu thích văn học thi từ, cho nên thư phòng xây dựng rất lớn tào nhả cổ kính, cạnh trà kỷ là chiếc bàn bát tiên bằng gỗ lim, trên bàn có kỳ lân chặn giấy bằng ngọc, mấy chồng sách cao ngất, một bình sứ Thanh Hoa cắm mấy cuộn giấy viết, trong phòng này rất nhiều sách, đâu cũng thấy sách, nói sách chất thành núi cũng không phải quá, mà Đường Kính Chi hiện nay cũng là người thích sách, nên cũng thường tới đây.

Lấy một cuốn sách đang xem dở, chữ viết ở đây đều là chữ phồn thể giống như Trung Quốc cổ, nhưng lại dựng thẳng, không có dấu ngắt câu, song có cả ký ức cũ nên y vẫn đọc được, đọc chưa được bao lâu thì Thị Mặc ở ngoài báo:

- Nhị gia, theo sai bảo của người, hai vị di nương đã tới.

- Vào đi.

Rèm cửa vén lên, hai nữ tử mặc váy dài đi vào, nàng bên trái ước chừng 22 - 23, cao ráo đầy đặn, nàng bên phải chừng 18, da hơi đen, nhưng có đôi mắt hoa đào, hết sức xinh đẹp, rất có nét.

Hai nữ tử đó đi vào, quỳ xuống đồng thanh nói:

- Tỳ thiếp tham kiến Nhị gia.

Tiếp theo phải xử lý chuyện xấu trong nhà, cho nên Đường Kính Chi phát tay bảo Thị Mặc đem đám nha hoàn lui ra:

- Các người tên là gì?

- Bẩm Nhị gia, tỳ thiếp là Lệ di nương.

Nữ tử lớn tuổi hơn bên trái lên tiếng trước.

- Nhị gia, tỳ thiếp là Yến di nương.

Đường Kính Chi đưa tay đỡ hờ, đi thẳng vào vấn đề:

- Ta được nghe hạ nhân báo, hai người các người bị Tam gia cướp về?

Hai nữ tử đều biến sắc, quỳ sụp xuống lần nữa, lắc đầu quỳ quạy:

- Không phải, tỳ thiếp tự nguyện.

- Đứng dậy đi, các người không cần phải sợ, ta nói thực cho các người biết, hôm nay ta tìm các người tới là muốn hỏi, các người có thực lòng muốn ở bên Tam gia không?

Đường Kính Chi ôn hòa hỏi:

- Có ạ, tỳ thiếp thực lòng.

Lệ di nương dập đầu nói, Yến di nương cũng phụ họa theo.

- Thật sao? Lệ di nương, nếu như ta nói không sai, trong nhà người còn có đứa con hai tuổi, khi người rời nhà, con người còn chưa dứt sữa, người đi gần một năm, không nhớ nó sao?

Đường Kính Chi nói xong, thong thả cầm chén trà lên nhấp một ngụm.

Lệ di nương cứng người, không đáp lại.

- Yến di nương, người rời nhà gần nửa năm, chẳng lẽ không nhớ Lý Nhị lớn lên với người từ nhỏ chút nào sao? Ta nghe nói tới giờ hẳn vẫn nhớ người không thôi.

Đường Kính Chi cố áp lửa giận xuống, tất cả do tên ác ôn Đường Lễ Chi làm ra.

Yến di nương vành mắt đỏ hoe, từng giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

- Chuyện hai người trải qua ta biết rất rõ, hôm nay gọi các người tới đây là muốn hỏi, các người có muốn về nhà không? Nếu muốn, các người đồng ý với ta vài việc, ta sẽ để cho các người đi, đương nhiên, nếu các người không muốn ta cũng không làm khó, có điều sau này Tam gia cũng không dễ sống đâu, các người phải chuẩn bị tinh thần.

Hai nữ tử trầm tư, bọn họ đều là người có gia thất đính ước, không may trên đường gặp phải Đường Lễ Chi, bị hắn nhìn trúng, sai người bắt cóc về phủ, các nàng vốn không chịu, nhưng Đường gia tiền nhiều thế lớn, Đường Lễ Chi lại lấy tính mạng người thân ra uy hiếp, các nàng phải nuốt lệ ở lại, giờ vị gia chủ này lại nói sau này cuộc sống của Đường Lễ Chi không dễ dàng là có ý gì?

Chẳng lẽ vị gia chủ này muốn ra tay với đệ đệ?

Diệt Hồng Trần

31. Chương 031: Lỗi Lầm Không Thể Tha Thứ.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 031: Lỗi lầm không thể tha thứ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Chuyện Đường Kính Chi và Đường Lễ Chi bất hòa thì các nàng đã nghe hạ nhân lén bàn tán với nhau, nhất là gần đây Đường Lễ Chi bị giam lỏng trong viện tử không cho ra ngoài, phù hợp với dấu hiệu thất thế.

Hai nàng đang trầm tư suy nghĩ thì Đường Kính Chi tiếp tục ôn hòa nói:

- Nếu các người không muốn ở Đường phủ, tối nay ta sẽ cho các người đi.

Lệ di nương rất nhớ con, không muốn bỏ lỡ có hội này, trong lúc nóng lòng, cũng không nghĩ liệu có điều gian trá trong đó không, hỏi vội:

- Nhị gia cho chúng tôi đi thật sao?

Yến di nương cũng ngẩng đầu lên chờ đợi.

- Đường nhiên, ta nói lời sẽ giữ lời, có điều các người muốn đi thì phải đồng ý với ta hai chuyện đã.

Về mặt Đường Kính Chi trở nên nghiêm túc:

- Thứ nhất, các người rời khỏi Đường phủ rồi ta sẽ cho mỗi người 200 lượng bạc, cả nhà các người phải rời khỏi chỗ ở ngay trong đêm.

Lệ di nương và Yến di nương nhìn nhau, sau đó gật mạnh đầu, với bách tính cùng khổ như các nàng mà nói, cả nhà một tháng chi tiêu chưa tới 200 đồng, 200 lượng bạc đủ chi tiêu mấy chục năm rồi, hơn nữa bọn họ là điền nông của địa chủ, chỉ có gian nhà nát, muốn bỏ là bỏ được, nhất là hai nàng bị bắt đi, nói thế nào cũng khó tránh khỏi điều tiếng, không chuyển đi cũng khó sống.

- Thứ hai, sau khi rời Lạc thành rồi, cả đời này không được phép trở về.

Điều này Đường Kính Chi không nói, hai nàng cũng không định về nữa, chẳng may lại gặp phải Đường Lễ Chi chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra, tranh đấu trong đại trạch viện các nàng sao biết được, ai lên ai xuống khó nói rõ.

Đường Kính Chi thấy cả hai nàng đồng ý mới thầm thở phào, nói thực, y sợ hai nữ tử này tham hư vinh phú quý không muốn đi nữa, hiện tình cảnh Đường gia như thế, y phải tính toán làm sao để kẻ thù không nắm được thóp của Đường gia, dù sao người ta là quan, họ là dân, đấu tranh với nhau, dân chỉ có chịu thiệt, cho nên tốt nhất không để đối phương có cơ.

Đường Kính Chi xưa nay tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo quy củ, tất nhiên không có sơ hở gì, Đường Liêm Chi và Đường Diệu Chi là con một sách, Đường Học Chi chưa tròn 10 tuổi cũng không có vấn đề, cho nên Đường Kính Chi đặt chú ý lên Đường Lễ Chi.

Không tra còn đỡ, tra rồi y sôi máu, tên khốn kiếp đó không chuyện xấu xa gì chưa làm.

Nếu không phải Đường lão thái quân còn sống, nếu chẳng phải vì thể diện của Đường phủ, y đã tống thẳng tên Đường Lễ Chi này vào đại lao rồi.

Thấy hai nữ tử đều đồng ý, Đường Kính Chi gọi Thị Mặc vào thư phòng dặn dò bên tai vài câu, Thị Mặc vâng lời lùi ra, Đường Lễ Chi đỡ hai nữ tử lên, bảo bọn họ ngồi đợi.

Không lâu sau Thị Mặc quay lại mang giấy tờ bán thân tới, đưa trả cho hai nàng, Lệ di nương và Yến di nương mừng phát khóc, quỳ xuống liên tục dập đầu tạ ơn Đường Kính Chi, nói chỉ cần được về đoàn tụ với gia đình, kiếp này nhất định lập bài vị trường sinh, ngày ngày thắp hương cầu phúc cho y.

Đường Kính Chi khách khí vài câu, bảo hai nàng về thu đoạn đồ đạc, để rời thành trước buổi tối.

- Thị Mặc, người lập tức tới nhà bọn họ truyền tin, chuyện rời thành giao cả cho người.

Mấy ngày trước Đường Kính Chi đã lệnh cho Thị Mặc nghe ngóng tình hình trong nhà hai nàng, được Thị Mặc về báo, người nhà bọn họ đều mừng thành thật, nhưng không hiểu Nhị gia có ý gì, tới hôm nay mới biết chủ tử hiền từ, định cho hai nữ tử khổ mệnh về nhà.

Xử lý xong chuyện hai vị di nương, thời gian không còn sớm nữa, Đường Kính Chi ở thư phòng xem sách một lúc thì có nha hoàn tới truyền lời thức ăn đã xong, mời y tới nhà ăn dùng cơm.

Đường Kính Chi tới nơi thì các chủ tử Đường phủ trừ Đường Lễ Chi ra thì đều đã tới đủ, Đường lão thái quân thấy y tới muốn nhận thì trách:

- Lãng Nhi, cháu vừa mới khỏi bệnh chưa khỏe hẳn, phải chú ý thân thể chứ, không nên làm việc quá mệt nhọc.

Đường Kính Chi cười vâng dạ, đi tới bên lão thái quân ngồi xuống.

Hào môn đại viện quy củ nhiều, Lâm Úc Hương đợi Đường Kính Chi ngồi xuống liền đứng lên thi lễ:

- Thiếp thân thỉnh an Nhị gia.

Đường Kính Chi đỡ nàng ngồi trở lại, quan tâm hỏi:

- Úc Hương, tay nàng bị thương có nặng không? Hay là mời đại phu tới xem cho yên tâm.

Lâm Úc Hương cười lắc đầu:

- Không cần, chẳng lẽ Nhị gia quên thiếp thân là y sư sao?

Từ sau khi Lâm tú tài qua đời, chẳng mấy ai quan tâm tới Lâm Úc Hương nữa, kẻ mang ý định xấu xa với nàng lại không thiếu, làm nàng lúc nào cũng sống trong sợ hãi đề phòng, về sau gả vào Đường phủ, bị người ta chửi mắng suốt mấy ngày, lúc nàng rời khỏi Đường gia còn quá nhỏ, quy củ trong đại trạch viện không hiểu, làm cái gì cũng sai, suốt ngày sợ làm Đường lão thái quân giận.

Cho nên lúc này được lời quan tâm ấm áp, lòng nàng rất dịu ngọt, nhưng nam tử tài hoa tuấn kiệt này hôm nay chỉ vì nàng không nghe lời mà nổi giận, thực sự không phải là đáng trọng phụ nàng tìm kiếm.

Biết sớm muộn hai người cũng đường ai nấy đi, Lâm Úc Hương cố ép bản thân giữ khoảng cách với Đường Kính Chi, cố gắng không để y làm rung động.

Mười ngày qua Đường Kính Chi luôn ăn thức ăn do Lâm Úc Hương làm, khẩu vị sớm bị nàng chiều hư đâm kén chọn rồi, hôm nay Lâm Úc Hương không thể xuống bếp làm cơm, vì thế Đường Kính Chi ăn vài miếng thấy không quen miệng, liền buông đũa xuống, Đường lão thái quân khuyên nhủ, nhưng y chỉ lắc đầu không ăn nữa.

Đường lão thái quân thấy vậy càng tán thưởng Lâm Úc Hương thêm vài phần.

Ăn cơm xong, Đường Kính Chi định đưa Lâm Úc Hương về, nhưng Đường lão thái quân giữ lại:

- Úc Hương, người theo lão thân vào phòng trong nói chuyện, từ khi người gả vào Đường phủ tới nay, chúng ta còn chưa tâm sự với nhau lần nào.

Đường Kính Chi chẳng hiểu Đường lão thái quân giữ Lâm Úc Hương lại làm gì, nhưng thấy bà sắc mặt ôn hòa, còn cười hiền từ, liền tin là thật, cho rằng bà chỉ muốn trò chuyện với Lâm Úc Hương, quan hệ thêm gần gũi, vì thế thi lễ, một mình về phòng.

Lúc này trời đã tối, không tiện gọi Thị Mặc vào nội viện hỏi chuyện nữa, Đường Kính Chi tính đợi sáng sớm ngày mai mới hỏi tới chuyện đưa hai nữ tử kia về nhà.

Lâm Úc Hương càng hiểu con người Đường lão thái quân hơn Đường Kính Chi, cho nên không bị nụ cười của bà làm mê hoặc, sau khi vâng lời, tìm liền treo ngược lên, rời nhà ăn, cẩn thận đi theo đằng sau Đường lão thái quân, đi ở hành lang, nàng thăm dò mấy lần đều không ăn thua, khiến nội tâm càng thêm bất an.

Tới bắc viện nơi Đường lão thái quân ở, sớm có nha hoàn và bà tử đứng ở cửa nghênh đón, thỉnh an hai người, vì Lâm Úc Hương lần đầu tới đây, cho nên đám hạ nhân đều ngẫm suy đoán, phải chăng Nhị nãi nãi sắp bay cao rồi? Nếu không sao lão thái quân lại gọi tới trò chuyện.

Nghĩ tới đó đám nha hoàn bà tử đều cười lấy lòng, thái độ với Lâm Úc Hương càng thêm cung kính..

Đi vào trong phòng, Đường lão thái quân đuổi hết đám nha hoàn đợi ở bên hầu hạ ra ngoài, tới nay cả Lâm Úc Hương luôn được bà sủng ái cũng rất biết ý chủ động lui ra, Lâm Úc Hương chỉ dám đặt nửa mông lên ghế, tim đập loạn xạ, không đoán ra Đường lão thái quân gọi nàng tới đây rốt cuộc có dụng ý gì?

Chuyện sáng nay chẳng phải đã qua rồi sao?

Chẳng lẽ lão thái quân thấy phạt còn quá nhẹ, muốn mình quỳ thêm?

Lúc này Lâm Úc Hương quên mất nàng còn làm một việc mà Đường lão thái quân không thể tha thứ.

Diệt Hồng Trần

32. Chương 032: Lão Thái Quân Đáng Sợ.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 032: Lão thái quân đáng sợ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Đường lão thái quân im lặng ngồi trên ghế, chỉ uống trà, mân mê ngón tay, mặc dù bà đã trên 50, nhưng sống trong nhung lụa, lại am hiểu đạo chăm sóc cơ thể, cho nên bàn tay vẫn trắng trẻo, da căng mịn vô cùng.

Lâm Úc Hương mỗi lúc một bất an hơn, từ lúc đầu dám quang minh chính đại nhìn vào mắt Đường lão thái quân, thành tới giờ cúi đầu, chỉ dám len lén nhìn, khi nàng sắp không chịu nổi áp lực nữa thì bên tai vang lên tiếng nói lạnh lùng:

- Úc Hương, ta nghe hạ nhân nói trưa nay khi ngươi cứu người trên núi, từng ngỗ nghịch mệnh lệnh của Nhị gia trước mặt mọi người.

Chết rồi! Sao quên mất chuyện này? Lâm Úc Hương chưa trả lời là quỳ sụp xuống trước.

Buổi chiều nàng đã quỳ gần một canh giờ, hai đầu gối đã bầm tím, lúc này đầu gối lần nữa chạm mạnh xuống mặt đất cứng, đau tới méo mặt:

- Tôn tước biết sai, mong lão thái quân trách phạt.

- Úc Hương, lão thân biết ngươi xuất thân không tốt, không hiểu lễ nghi quy củ trong đại gia quý phủ, cho nên trước giờ lão thân luôn rộng rãi nhường nhịn với ngươi. Ta cũng không dấu, ngay từ lần đầu gặp ngươi, thấy ngươi trầm ổn hiểu tiến lui, thực lòng thích ngươi, nếu không ngươi đã chẳng sống được tới bây giờ, nhưng ta ngàn vạn lần không ngờ, chỉ vì mình nhất thời mềm lòng, lại làm ngươi trở nên ngang ngược, trước mặt bao người mà gan lớn trùm trời chống đối tướng công mình.

Đường lão thái quân giọng đều đều nhưng nghiêm khắc lạnh lùng:

- Nhị gia là ai? Là gia chủ Đường gia, là phu quân của ngươi, ông trời của ngươi! Nó mất mặt, là Đường gia mất mặt, là ngươi mất mặt.

Sau khi thương lượng với Đường Kính Chi xong, Đường lão thái quân mới biết toàn bộ sự việc phát sinh buổi sáng từ chỗ hạ nhân, lúc đó bà đã muốn nổi đóa rồi, nhưng nghĩ tới cần bắt quan hệ với Trịnh phủ, không thể phạt nặng Lâm Úc Hương, cho nên mới cố nén giận.

Chỉ là Đường Kính Chi là đứa cháu cưng của bà, là thịt trên người bà, càng nói lửa giận trong lòng càng không áp chế được, hai mắt như tóe lửa.

Lâm Úc Hương mặt cúi gằm, im như thóc, người co rúm lại trông đến là tội nghiệp, lúc trưa nàng không ngờ vì chuyện nhỏ này mà Đường lão thái quân giận tới thế, vị lão nhân gia này thực sự nổi giận, sẽ có người phải chết:

- Lão thái quân, tôn tước biết sai rồi, sau này không dám nữa, đều tại trước kia tôn tước là y sư, quen phạm việc gì cũng lấy bệnh nhân làm trọng, cho nên mới vô tình trái lời tướng công, xin lão thái quân tha cho tôn tước một lần.

Đường lão thái quân vốn cũng không định phạt nặng Lâm Úc Hương, chẳng qua nhất thời không tìm được lửa giận, nên khẩu khí mới nặng như thế, thấy nàng biện hộ có lý, thuận nước đẩy thuyền nói:

- Thực sự không phải cố tình chứ?

- Không phải, tôn tức tuyệt đối không dám.

Nàng vừa mới dứt lời, đột nhiên cảm thấy người lạnh lạnh, như có thứ gì đó cái gì đó bao phủ lên, nàng đoán đó là ánh mắt Đường lão thái quân đang chiếu thẳng vào nàng, xem nàng có nói dối không, ánh mắt đó thật đáng sợ, như có thể biến thành thực chất, nàng hít sâu một hơi, cổ trắn tĩnh, nhưng cơ thể không hoàn toàn nghe điều khiển, mồ hôi lạnh vẫn chảy ra từ gáy.

Hồi lâu sau Đường lão thái quân mới thu ánh mắt lại:

- Thôi, lão thân tin ngươi một lần, có điều loại chuyện này không được tái phạm lần nữa ... Nếu không lão thân tuyệt đối không cần hỏi ngươi nguyên do nữa đâu.

Lâm Úc Hương vội khấu đầu tỏ thái độ ngay:

- Vâng, tôn tức đảm bảo sau này dứt khoát không tái phạm.

- Phải rồi, còn một chuyện nữa, lão thân hỏi ngươi, trước kia ngươi không quen Trịnh công tử chứ?

Đường lão thái quân đột nhiên nhớ ra hạ nhân báo, Lâm Úc Hương vì vị Trịnh công tử kia mà lấy thân thể chặn phi tiêu nên mới bị thương.

Lâm Úc Hương không hiểu sao lão thái quân lại hỏi thế, lắc đầu:

- Không quen ạ.

- Thật chứ?

Ánh mắt Đường lão thái quân trở nên sắc bén, bà không tin Lâm Úc Hương lại ngốc tới mức liều mình vì một người không quen biết.

Lâm Úc Hương ngơ ngác đáp:

- Thật ạ.

- Ủ, không quen thì không quen vậy.

Đường lão thái quân nghĩ một hồi, cảm thấy chuyện này không tiện truy xét tới cùng, nếu không nếu tra ra Lâm Úc Hương và vị Trịnh công tử kia quen nhau, lại còn có tình cảm thì biết phải làm sao?

Đuổi khỏi Đường gia?

Không được, nếu không cháu trai ngoan của bà sau này tái phát bệnh phải làm sao?

Không làm gì cả?

Càng không được, nếu không thể diện Đường gia cũng vứt hết luôn.

Suy đi nghĩ lại Đường lão thái quân cảm thấy chuyện này nên mắt nhắm mắt mở là tốt nhất, chỉ cần giữ Lâm Úc Hương ở lại Đường gia, bà tin với tài hoa và tướng mạo của cháu mình, ắt có thể chiếm giữ trái tim Lâm Úc Hương, bà luôn tin tưởng vào đứa cháu này, vì sự thực từ nhỏ tới giờ nó cũng chưa bao giờ làm bà thất vọng.

- Úc Hương, lão thân nghe nói từ khi thành thân với Nhị gia tới nay, hai đứa vẫn chia phòng để ngủ?

Đường lão thái quân đột ngột chuyển chủ đề.

Lâm Úc Hương đầu óc không theo kịp tiết tấu của bà, nàng là hoàng hoa khuê nữ, nghe tới chuyện xấu hổ này, gò má xinh đẹp nổi lên hai ráng hồng đỏ rực, ấp úng đáp:

- Dạ ... Tướng công .. Sức khỏe không tốt, tôn tức sợ quấy nhiễu tướng công nghỉ ngơi, cho nên ngủ ở gian ngoài.

Trong đại gia tộc, phòng ngủ của chủ tử đều có hai gian, gian trong là nơi chủ tử nghỉ ngơi, gian ngoài giành cho nha hoàn, như thế đêm khuya chủ tử có chuyện gì cần người sẽ thuận tiện, vì thế mới có cách gọi thông phòng nha hoàn, Tri Đông Tri Thu cũng chính là thông phòng nha hoàn của Đường Kính Chi.

- Ô, ra là thế, hôm nay lão thân thấy Nhị gia khỏe hẳn rồi, sau này cả hai ngủ chung giường đi.

Lâm Úc Hương hiểu ý ám chỉ của Đường lão thái quân, má nóng rực, tai cũng đỏ lên, lòng gắt thằm :” Lão nhân gia người có muốn sớm ngày bế trọng tôn, cũng không cần nói thẳng như thế, thẹn chết đi được.”

Bất mãn thì bất mãn, Lâm Úc Hương không dám nói không, nếu không lão thái quân nổi giận, nàng không gánh nổi.

Lúc này Lâm Úc Hương thẹn thẹn thò thò, đôi mắt long lanh, dáng người như ngọc, nét mặt như hoa, dưới ánh đèn tựa hồ phủ lên một lớp kim quang, đẹp vô ngần, Đường lão thái quân nhìn cũng thấy dễ chịu, bà hài lòng với đứa tôn tức này, cho nên mới nhắc nhở một chút, nếu không với tính khí quật cường của nha đầu này, cả đời bà chẳng có trọng tôn mà bế.

- Úc Hương, lão thân có được bát tự của người từ chỗ Xung Hư đạo trưởng, nói rõ người và Kính Chi có duyên phận, nếu như có duyên phận, vậy hãy yên tâm mà sống, đừng nghĩ tới chuyện không nên, hiểu chưa?

Chẳng lẽ lão thái quân đã nhìn thấu tâm tư của mình, biết mình có ý muốn rời Đường phủ? Nghĩ tới đó ráng hồng trên mặt Lâm Úc Hương biến mất sạch sẽ, thay vào đó là khuôn mặt trắng nhợt trắng nhợt.

Nữ nhân đã gả đi, tâm tư lại không đặt lên người tướng công của mình, đó là đại tội!

Cho dù nàng bị cướp về, nhưng đã bán đường thành thân rồi, nếu chuyện có truyền ra ngoài, ở vương triều Minh Hà trọng liêm sỉ này, tuyệt đối không có ai đồng tình với nàng, gả gà theo gà, gả chó theo chó mới là quan niệm phổ biến, nếu lòng bất trinh, thiên lý khó dung!

Vậy nên Lâm Úc Hương vội gật đầu:

- Tôn tức biết rồi.

- Biết thì tốt, bằng vào xuất thân của người, được gả cho Nhị gia làm chính thê là phúc phận bằng trời của người rồi, còn gì không thỏa mãn? Còn nữa, sức khỏe của Nhị gia đã tốt dần, rảnh rồi thì bảo Nhị gia tới thăm mấy vị di nương còn lại, ài, vốn những chuyện này người là chính thể phải lo, vậy mà để lão bà tử này phải xen vào, thôi, hôm nay người bị thương, mau về nghỉ sớm.

Nghe Đường lão thái quân nói tới mấy vị di nương khác, nội tâm Lâm Úc Hương chẳng hiểu vì sao buồn phiền vô cùng, khẽ “vâng” một tiếng, nàng rời phòng, đóng cửa lại, vừa xoay người, một cơn gió đêm thổi tới làm nàng rung mình, thì ra chẳng biết từ lúc nào, lưng nàng đã ướt đầm rồi.

Diệt Hồng Trần

33. Chương 033: Ác Mộng.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 033: Ác mộng.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Thở mạnh ra một hơi, Lâm Úc Hương mới thấy ngực dễ chịu hơn, Tri Đông đợi bên ngoài thấy chủ tử đi ra, vội chạy tới đỡ, Lâm Úc Hương thấy tiểu nha đầu này vẻ mặt bất an, biết lo cho mình, khẽ lắc đầu ý bảo không sao.

Dẫm lên con đường rải đá trải dày ánh trăng yên ả trong mát, bốn xung quanh cây lá lay động theo gió, trăng đêm nay sáng đẹp nhưng nàng chẳng có tâm tình nào thưởng thức, im lặng cùng Tri Đông về viện tử, tới trước cửa phòng, bước chân nàng trở nên ngập ngừng, Đường lão thái quân đã ra lệnh nàng phải ngủ cùng giường với Đường Kính Chi, nàng không dám không nghe.

Đường lão thái quân là người nắm quyền tối cao trong Đường phủ, bà sẽ có cách biết nàng có nghe lời hay không.

Tri Đông thấy chủ tử chủ động đi vào phòng Nhị gia, khuôn mặt nhỏ lộ vẻ kinh ngạc, mồm há hốc ra, đến khi Tri Thu nghe tiếng động đẩy cửa phòng ra, nàng mới tỉnh lại, Tri Đông vội đặt tay lên miệng làm ra hiệu im lặng.

Tri Thu chẳng hiểu ra sao, thấy Tri Đông chỉ chỉ vào phòng trong, sau đó lấy hai ngón tay ngoắc ngoắc vào nhau, hé môi cười, Tri Thu choàng tỉnh, sung sướng nắm lấy tay Tri Đông, hai tiểu nha đầu ôm nhau ăn mừng trong im lặng.

Trong mắt hai tiểu nha đầu, Nhị nữ nữ là số một, dung mạo nguyệt thẹn hoa nhường chưa nói, lại còn biết khám bệnh, nấu ăn cực ngon, không ai thích hợp làm chủ mẫu Đường phủ nữa, nhưng nhân vô thập toàn, Nhị nữ nữ có khuyết điểm cực lớn là không biết lấy lòng Nhị gia, mỗi lần nói chuyện với Nhị gia đều lạnh băng băng, cứ như Nhị gia nợ tám trăm quan tiền vậy, nếu là ở nhà khác, Nhị nữ nữ ném đủ khổ cực rồi, may mà Nhị gia ôn hòa hiền lành.

Hai tiểu nha đầu lo sốt vó, cùng từng khuyên nhủ rồi, nhưng Nhị nữ nữ chỉ cười cho qua, chẳng để trong lòng, như chuyện không liên quan tới mình, đôi khi hai tiểu nha đầu ngồi ngẫm nghĩ, sao Nhị nữ nữ thông minh như thế mà không hiểu chỉ có lấy lòng nam nhân của mình mới nắm được đại quyền mới có cuộc sống sung sướng?

Tối tận hôm nay hai tiểu nha đầu mới được thở phào, mừng vì Nhị nữ nữ đã tỉnh ngộ, vốn định đi theo hầu hạ, nhưng Lâm Úc Hương phát tay, liền ở lại gian ngoài.

Lâm Úc Hương mang theo tâm tình phức tạp đi vào gian trong, thấy Đường Kính Chi đã ngủ say, nàng rón rén tới bên cạnh, khuôn mặt tuần dật lọt vào mắt, hiện Đường Kính Chi không còn giống như mười ngày trước mắt hờn sâu mặt hốc hác nữa, luận riêng tướng mạo, đây tuyệt đối xứng làm tướng công trong mộng của các thiếu nữ.

Đó là nam nhân của mình sao? Tối tận lúc này Lâm Úc Hương mới lần đầu nghĩ như thế, cảm giác như một giấc mộng, nam nhân trước mắt chẳng những tuần dật hơn người, xuất thân hào môn, hơn nữa danh tiếng vang xa, mười bốn tuổi đã ba lần đứng đầu tam khoa, trở thành cử nhân trẻ nhất, một con phượng hoàng quê mùa như nàng nằm mơ không với tới.

Nhưng duyên phận lại đẩy cả hai lại với nhau.

Hôn lễ đó làm biết bao thiếu nữ khuê phòng tan nát con tim, không biết bao thiếu nữ làm ủa trù yếm nàng, nhưng nàng không cam lòng, không cam lòng sống trong Đường phủ.

Nàng thông minh hiểu chuyện sớm, luôn nhớ khi sống trong Lâm phủ, có một bữa cơm no cũng khó, mẹ nàng phải nhịn ăn nhịn uống cho nàng, vì thế mà đối tới sinh bệnh, Lâm phu nhân chẳng mời đại phu, còn thường xuyên tới châm chọc mỉa mai, còn có những kẻ lòng dạ bất lương lượn lờ ngoài cửa, có đệ đệ có cả trưởng bối của cha nàng, hại mẹ nàng u uất qua đời.

Đó là cuộc sống hào môn hào môn bề ngoài hào nhoáng, bên trong ô uế, nàng sống ở đó đủ rồi, chịu đủ rồi! Dù hiện là chính thê, nhưng vẫn cực kỳ phản cảm.

Nếu chẳng phải Lâm tú tài nuôi nàng mang họ Lâm, nàng không muốn cái họ đáng nguyên rửa này, trong lòng nàng họ Lâm của nàng là từ Lâm tú tài, chứ không phải vì cái Lâm phủ kia.

Bàn tay vươn ra sắp chạm vào khuôn mặt anh tuấn của Đường Kính Chi dừng lại, Lâm Úc Hương cắn chặt răng, cảnh cáo bản thân không được để bị y cuốn hút, nếu không cuối cùng, người thống khổ chỉ là mình, nàng dứt khoát quay đi, trở về bên giường.

Trời đêm như nước, trăng sáng treo cao, từng ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, phủ lên mặt đất một lớp ánh sáng bạc mờ ảo, giờ là cuối thu, đêm có chút lạnh lạnh, từng cơn gió thổi qua, lá cây phát ra tiếng xào xạc.

Đường Kính Chi đang ngủ trên ghế, đột nhiên bên tai thì thoảng vang lên tiếng rên ư hử, y bắt mắt trở mình, kéo chăn trùm lên đầu, mong được yên tĩnh một chút, nhưng một lúc sau, tiếng rên càng lớn, càng liên tục, không ngừng truyền vào tai, làm y đang nửa tỉnh nửa mơ phải mở mắt ra.

Kéo chân xuống, Đường Kính Chi nỗ lực mở đôi mắt cay xè, trong lòng rất bức bối, ai đấy? Đêm rồi không ngủ, còn hò hét hăng hái thế làm gì?

Tai giương lên, phát hiện âm thanh kia phát ra từ cái giường của mình, từ lúc đó tới nay, trong căn phòng này trừ y ra làm gì có ai khác, ai lại đang đêm mò lên giường của y?

Nửa đêm canh ba, tiếng rên rỉ lúc trầm lúc bổng, mang chút ai oán đau đớn ... Chẳng lẽ là ma?

Giật nảy mình, đầu óc Đường Kính Chi lập tức trở nên tỉnh táo, tay chống ghế ngồi dậy, lúc này tiếng rên rỉ trộn lẫn tiếng kêu đau đớn càng lớn hơn, sao nghe quen như thế, vì vậy y đi giày vào, lấy đèn khí cẩn thận đi tới bên giường, một tay thủ thế, tay giật mạnh màn ra, xem rốt cuộc ai đang giở trò, nhưng dưới ánh trăng lại là khuôn mặt tuyệt mỹ, làm y sững người tại chỗ.

Sao lại là nàng chứ?

Nàng luôn đề phòng xa lánh mình cơ mà?

Lúc này ở trên giường Lâm Úc Hương cuộn chặt mình trong chăn, chỉ lộ ra khuôn mặt xinh đẹp hồng hào ửng ửng, mày nhíu chặt, môi xinh lúc hé mở lúc mím chặt, phát ra tiếng kêu mơ hồ.

Hắn nàng gặp ác mộng.

Đường Kính Chi thấy Lâm Úc Hương vẫn mặc nguyên xi y phục thường ngày, nhưng không để ý nàng phòng bị mình, chỉ cảm thấy đau lòng, đưa tay ra, định vỗ má gọi nàng tỉnh lại, nhưng vừa chạm tay vào gò má hồng hồng đó, liền thấy làn da phía dưới bóng râm.

” Không xong, Úc Hương bị cảm lạnh rồi!”

Vào thời đại đó, y học lạc hậu, cho dù chỉ là một trận cảm sốt nhỏ cũng có thể dẫn tới mất mạng, nhớ lại buổi sáng Lâm Úc Hương bị thương, trong đầu Đường Kính Chi có cái chuông gỗ mạnh, không phải do vết thương nhiễm trùng chứ?

Thời này không có thuốc kháng sinh, nếu vậy, sẽ chết người.

- Úc Hương, nàng dậy đi!

Đường Kính Chi cuống lên, ôm Lâm Úc Hương vào lòng ra sức lắc mạnh.

Lâm Úc Hương đang gặp ác mộng, nàng mơ thấy đám thích khách ban ngày sống lại, thù nàng xen vào chuyện không phải của mình, đòi giết nàng, vì thế nàng xoay người bỏ chạy, chạy mãi, chạy mãi, tới khi không còn chút sức lực nào nữa, đột nhiên phía trước xuất hiện một bóng người quen thuộc, giống Đường Kính Chi, lại giống thanh niên nàng cứu ban sáng, nàng mở miệng cầu cứu, nhưng bất kể nàng cố sức thế nào, ngực như bị đè khối đá ngàn cân, làm nàng không phát ra được tiếng nào.

Người kia cứ đứng xa xa, chỉ không chịu quay đầu liếc nhìn nàng lấy một cái.

Đám thích khách đã đuổi tới nơi, khuôn mặt máu me hung ác gần ngay gang tấc, lưỡi đao sáng rợn người vung lên, người kia vẫn không quay lại, nàng tuyệt vọng từ bỏ, đột nhiên bị Đường Kính Chi lay tỉnh, mắt mở ra bóng người trong mơ cùng Đường Kính Chi hòa vào làm một.

Đường Kính Chi thấy kiều thê đã tỉnh, mắt chưa hết hoảng loạn sợ hãi, vỗ nhẹ lưng nàng an ủi:

- Đừng sợ, đừng sợ, chỉ là một cơn ác mộng thôi, tỉnh lại là ổn rồi.

Lâm Úc Hương là thiếu nữ 17 tuổi, ban ngày nhìn tận mắt nhìn thấy nhiều người bị giết chết, đầu rơi máu chảy, về tới phủ lại tiên tiếp hai ba lần thấp thỏm sợ hãi, đêm gặp ác mộng như thế, cho dù tính cách nàng kiên cường tới đâu, lúc này cũng không chịu nổi.

Mặt trắng nhợt, Lâm Úc Hương chỉ muốn tìm một chỗ an toàn dựa vào, liền vùi đầu vào lòng Đường Kính Chi, tay ôm chặt lấy lưng y, chỉ sợ y bỏ mình lại đi mất.

Diệt Hồng Trần

34. Chương 034: Một Thoáng Ôn Nhu.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 034: Một thoáng ôn nhu.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Đường Kính Chi nhẹ nhàng vỗ về, lòng đau xót vô cùng, tiểu nha đầu này chắc sợ lắm, nếu không chẳng có hành động khác thường như vậy, nhớ ra nàng còn đang bệnh, vội hỏi:

- Úc Hương, trán nàng nóng lắm, e là bị phong hàn rồi, hay là mời y sư tới xem sao?

- Đừng, thiếp thân là y sư mà.

Lâm Úc Hương lúc này chỉ sợ Đường Kính Chi đi mất, để nàng ở lại với bóng tối vô tận, nên tay càng siết chặt lấy lưng y.

Đường Kính Chi lòng như có lửa đốt, chẳng kịp hưởng thụ cơ thể mềm mại ngọc ngà trong lòng:

- Vậy phủ có thảo được trị phong hàn không? Có bệnh phải uống thuốc mới được.

- Chỗ thiếp có thuốc.

Lâm Úc Hương vừa nói vừa lấy từ trong lòng ra một cái bình ngọc, sau đó nhét vào lòng bàn tay Đường Kính Chi:

- Thuốc trong bình do thiếp thân đích thân luyện chế, rất công hiệu, chỉ cần dùng liên tục vài ngày là khỏi.

Đường Kính Chi nghe thế mừng rỡ, y khá khâm phục y thuật của Lâm Úc Hương, nhận lấy thuốc, đang định đi lấy nước cho nàng uống, lại nhớ tới chuyện vết thương nhiễm trùng:

- Úc Hương, sau khi nàng bị thương có rửa sạch vết thương không, nếu không sẽ nhiễm trùng đấy.

- Nhiễm trùng? Nhị ga nói viêm vết thương sao, không đâu, thiếp thân bảo Tri Đông rắc kim sang được tự chế vào vết thương, tuyệt đối không bị viêm.

- Thế thì tốt rồi! Ta đi lấy nước, sẽ về ngay.

Đường Kính Chi giờ mới yên tâm, nhẹ nhàng đặt Lâm Úc Hương xuống giường, kéo chăn lên cẩn thận, đi ra ngoài phòng ngủ.

Lâm Úc Hương thấy y chu đáo như thế, lòng ấm áp, tới ngay cả đau đớn từ vết thương truyền lại cũng giảm đi rất nhiều, bất tri bất giác, trong đôi mắt đẹp nhìn theo bóng lưng kia, thêm chút ôn nhu trước đây chưa có.

Lúc này đã khuya lắm rồi, hai tiểu nha đầu đang tuổi ăn tuổi ngủ ôm nhau ngủ say như heo chết, Đường Kính Chi thấy hai đứa nó ngủ say như vậy, không đánh thức, tự đi tìm ấm nường đặt sẵn trên bếp than, sau đó đi thật êm quay lại.

- Nào, uống thuốc trước đi, sau đó ngủ một giấc thật ngon, sáng mai tỉnh lại sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.

Đường Kính Chi hết sức tự nhiên đỡ lưng Lâm Úc Hương dậy, để nàng tựa vào đầu vai mình, nói như dỗ trẻ con:

Nhìn Đường Kính Chi dùng hai ngón tay cầm viên thuốc đặt ở bên miệng mình, Lâm Úc Hương hơi do dự, vẫn hé mở chiếc miệng nhỏ, ngậm lấy viên thuốc, cánh môi vừa chạm vào ngón tay Đường Kính Chi, liền

truyền tới cảm giác tê tê lạ lùng, cảm giác cứ quai quái, rất xấu hổ, nếu chẳng phải trời tối, Đường Kính Chi sẽ nhìn thấy gò má kiêu thê đỏ như lửa.

Đó là thời đại trọng nam khinh nữ, chỉ có nữ nhân hầu hạ nam nhân làm gì có chuyện ngược lại, cho dù là thê tử của mình cũng không có, Lâm Úc Hương nhìn Đường Kính Chi dứt thuốc cho mình rất chuyên chú tự nhiên, chẳng có chút gượng ép không vui nào, lòng càng dịu ngọt.

Lần đầu tiên, nàng có ý nghĩ muốn ở lại.

- Không còn sớm nữa rồi, Nhị gia đi ngủ đi.

Lâm Úc Hương nằm xuống, dịu dàng nói với Trương Khác.

Do ánh sáng không đủ, Đường Kính Chi không thấy ánh mắt ôn nhu của kiêu thê, nói nhỏ:

- Nàng ngủ trước đi, ta đợi nàng ngủ rồi mới ngủ.

Lâm Úc Hương khuyên mấy câu, nhưng không đấu lại được sự cố chấp của Đường Kính Chi, nàng mệt thật rồi, nên chẳng mấy chốc nhắm mắt lại ngủ say, vì biết có người bên cạnh, cho nên lần này Lâm Úc Hương ngủ rất yên ổn.

Đường Kính Chi ngồi bên giường, ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ, miệng khẽ lẩm bẩm hết lần này tới lần khác:

- Đây là thê tử của mình, đây là thê tử của mình ...

Thời khắc đó tình thân đã mất bao lâu bao bọc toàn bộ trái tim y, cơ thể y.

Kiếp trước Đường Kính Chi là một cô nhi, cho nên khao khát tình cảm gia đình, lo Lâm Úc Hương lại gặp ác mộng, cho nên cứ vậy ngồi bên mép giường canh cho nàng, đêm khuya rồi, nhưng có kiêu thê ở bên, y không hề cảm thấy mệt, yêu thương lẫn át cả dục vọng vì thế cứ vậy nhìn nàng, cho tới tận khi trời sáng, dùng tay chống đầu, mơ màng chìm vào giấc mộng đẹp.

Sáng sớm, Tri Đông và Tri Thu thức dậy, cẩn thận vén rèm vào gian trong, định hầu hạ chủ tử rửa mặt thay y phục, có điều đi vào trong, lại thấy Nhị gia chống tay dựa vào giường ngủ, còn Nhị nãi nãi thì đang nhìn Nhị gia không chớp.

Có lẽ tiếng rèm lay động hơi lớn, Nhị nãi nãi nghe thấy ngẩng đầu lên nhìn, tiếp theo đó hai tiểu nha hoàn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Nhị nãi nãi ửng hồng thẹn thùng, mê người hết sức.

“Nhị nãi nãi thật là đẹp!” Hai tiểu nha đầu cùng nghĩ.

Lâm Úc Hương sợ quấy nhiễu giấc ngủ của Đường Kính Chi, liền ra hiệu cho hai tiểu nha đầu im lặng, Tri Đông và Tri Thu thấy vậy càng bước đi nhẹ hơn, tới bên giường cẩn thận vén màn, mỹ nhân vừa tỉnh giấc, lúc này Lâm Úc Hương mang một vẻ đẹp nào nùng, làm ngay cả hai tiểu nha đầu cũng thi thoảng lại nhìn trộm một cái, lòng hâm mộ không thôi.

Lâm Úc Hương đem qua không cởi quần áo, cho nên chẳng mấy chốc chỉnh trang lại y phục, rồi giường xoay người lại, chỉ tay sai hai tiểu nha đầu đỡ Đường Kính Chi nằm lên giường.

Chẳng biết Đường Kính Chi mơ cái gì, miệng còn mỉm cười, ngủ rất say.

Lâm Úc Hương tay trái bị thương, không thể dùng sức, nhưng nàng vẫn tự mình đắp chăn cho Đường Kính Chi, trải qua chuyện đêm qua, tuy nàng chưa động tình với nam nhân này, nhưng cũng không còn kỳ thị y nữa.

Tri Đông và Tri Thu đứng sau lưng Lâm Úc Hương, mắt nhìn nhau sung sướng hiện lên hai vầng trăng cong xinh đẹp, khẽ vỗ tay vào nhau ăn mừng.

Trước kia Nhị nãi nãi cứ lạnh lùng với Nhị gia, làm hai nàng lo nát lòng.

Đi ra gian ngoài, Lâm Úc Hương được hai tiểu nha đầu hầu hạ rửa mặt, súc miệng, rồi rèm cửa vén lên, thấy Tri Xuân tính cách mộc mạc đi vào, Tri Xuân khuôn mặt Nhị nãi nãi ngồi gian ngoài phòng ngủ, vội vàng đi tới một bước, dập đầu nói:

- Nô tỳ vô phép, xin Nhị nãi nãi trách phạt.

Chẳng qua chỉ không báo trước khi vào thôi, Lâm Úc Hương không để ý, nàng thấy Tri Xuân nhát gan thận trọng như thế, ít nhiều có chút thất vọng, nàng thích tiểu nha hoàn lớn gan đơn thuần một chút:

- Không sao, đứng lên đi, có chuyện gì?

- Bẩm Nhị nãi nãi, Sương đi nương và Nhu đi nương tới thỉnh an.

Tri Xuân thấy chủ tử không có ý trách phạt, thầm thở phào.

Lâm Úc Hương gả vào Đường gia rồi mới biết hào môn đại viện quy củ phiền nhiễu, mỗi sáng sớm nàng phải dậy thỉnh an lão thái quân, hầu hạ lão thái quân ăn cơm, còn tiểu thiếp của Đường Kính Chi phải tới càng sớm hơn, thỉnh an nàng, hầu hạ nàng thay y phục rửa mặt, chỉ có điều trước kia Đường Kính Chi bị bệnh, cho nên quy củ này không thực hiện.

Ngoài ra trong phủ đẳng cấp phân chia cực kỳ nghiêm ngặt, nha hoàn thiếp thân cũng có hạn ngạch, như nàng mà nói, là chính thê của gia chủ, trong hậu viện địa vị chỉ kém Đường lão thái quân, được phân phối hai nha hoàn nhất đẳng, sáu nha hoàn nhị đẳng cùng thô sử bà.

Còn tiểu thiếp thân phận thấp kém hơn nhiều, gọi là chủ tử, chẳng bằng gọi là nô tỳ hầu hạ chính thê, bên cạnh chỉ có hai nha hoàn nhị đẳng, hai thô sử bà. Theo quy củ, Lâm Úc Hương hoàn toàn có thể lệnh cho tiểu thiếp của Đường Kính Chi tới rửa mặt hầu hạ cho mình.

Đẳng cấp phân chia như thế, có thể thấy rõ được địa vị của từng người trong phủ.

Từ khi bước vào đại môn Đường gia, Lâm Úc Hương mới biết năm xưa ở Lâm phủ, địa vị của hai mẹ con nàng thấp tới mức nào.

Nghe Tri Xuân nói hai di nương tới thỉnh an mình, Lâm Úc Hương ngó ra một lúc mới nhớ lời Đường lão thái quân nói với mình tối qua, xem ra hai người này sáng sớm qua đây là do Đường lão thái quân sai hạ nhân truyền lời rồi.

Nhưng sao lại chỉ có hai người?

Đường Kính Chi có tới bốn phòng tiểu thiếp, mặc dù Lâm Úc Hương chưa gặp hai nàng còn lại, nhưng biết tên họ, một là Uyển di nương, một là Ngọc di nương.

- Người đi báo hai vị di nương đợi ta ở chính sảnh, ta sẽ tới ngay.

Lâm Úc Hương khẽ phát tay, mặt trở lại vẻ băng giá thường ngày.

Tri Xuân vâng lời lùi ra.

Diệt Hồng Trần

35. Chương 035: Không Ngoài Dự Liệu

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 035: Không ngoài dự liệu

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

- Nhị nãi nãi, người làm sao thế ạ?

Tri Đông thấy thấy chủ tử ngây ngốc nhìn về phía rèm cửa thông với gian trong, nghi hoặc hỏi:

- Không sao, đi ra ra phòng chính đi.

Lâm Úc Hương chậm rãi đứng lên, giọng nói có chút uể oải, sao mình lại quên y còn tới bốn vị di nương nữa.

Ý nghĩ muốn ở lại Đường phủ mới nổi lên đêm qua liền trở nên phai nhạt.

Nàng đi không lâu thì Đường Kính Chi cũng thức dậy, y ngủ một lèo tới tận khi mặt trời lên ba cây sào mới tỉnh, Tri Xuân đợi sẵn ở trong phòng, liền đi tới hầu hạ.

- Nhị nãi nãi đâu?

Hơn mười ngày hưởng thụ cuộc sống hủ bại của một đại gia thời cổ, Đường Kính Chi hiện đã quen có nha hoàn mặc áo đi giày cho mình.

Tri Xuân vừa chỉnh trang y phục cho Đường Kính Chi vừa đáp:

- Nhị nãi nãi buổi sáng đi thỉnh an lão thái quân, tới giờ vẫn chưa về.

- Ồ.

Đường Kính Chi thầm trách Lâm Úc Hương không biết lo cho bản thân, hôm qua bị thương, đêm còn phát sốt gặp ác mộng, bỏ một buổi thỉnh an có sao đâu.

Rửa mặt xong Đường Kính Chi rời nội viện ra tới thư phòng, Thị Mặc đã đợi ở đó như mọi khi, thấy y vào khấu đầu:

- Nô tài thỉnh an Nhị gia.

- Đứng dậy đi, chuyện ta giao cho người làm hôm qua có thuận lợi không?

Đường Kính Chi phất tay, tới ghế ngồi xuống.

- Bẩm Nhị gia, tất cả đều thuận lợi, hai nhà đó đều là nông hộ chất phác, không có toan tính gì, cầm ngân phiếu rồi liền gọi người nhà theo nô tài rời thành, trước khi đi nô tài còn căn dặn thêm một phen, bọn họ đảm bảo cả đời không về Lạc thành nữa.

Thị Mặc từ dưới đất bò dậy, cung kính đáp.

Đường Kính Chi biết “căn dặn thêm” của Thị Mặc chẳng phải là lời tốt lành gì, có điều y không để ý, uy hiếp một chút cũng tốt, tránh xảy ra rắc rối thêm:

- Ừm, thuận lợi thì tốt, giờ người đi tìm cho ta mấy thô sử bà kín mồm kín miệng, ta có chuyện dùng tới.

- Vâng.

Thị Mặc không hỏi làm gì, đáp lời nhanh chân đi làm.

Từ khi nằm trên ghế, bệnh tình của Đường Kính Chi tốt hơn hẳn, điều này xác thực suy đoán trước đó của y không sai, cái giường đó khẳng định có vấn đề.

Vốn y nghĩ, đợi mình khỏe rồi, vậy kẻ ngầm hãm hại Đường Kính Chi sẽ cực kỳ cảnh giác, sự kiện này nên từ từ tra cũng không muộn, nếu không sơ xuất một chút, làm đánh rần động cỏ thì hỏng bét.

Nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa, tối qua Lâm Úc Hương đột nhiên ngủ trên đó, hơn nữa rất có khả năng về sau sẽ ngủ ở gian trong, y không thể không ra tay trước.

Lúc này y vẫn chưa biết vật hại người kia là cái gì, cho nên không dám để Lâm Úc Hương mạo hiểm, nếu không chẳng may để thân thể kiều thế bị tổn thương thì hối hận cũng không kịp.

Hiệu suất làm việc của Thị Mặc rất cao, chỉ trong chốc lát đã dẫn hai thô sử bà ước chừng 40 tuổi đi vào, hai thô sử bà này đều khá to khỏe, người mặc vải thô, đều là gia nô gia sinh tử của Đường phủ, trung thành tuyệt đối, tính tình chất phác, vừa khéo phù hợp với điều kiện.

Gia sinh tử: Con cái gia nô.

Nghe Thị Mặc giới thiệu xong thân thế hai thô sử bà, Đường Kính Chi gật đầu hài lòng, chuyện này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ thì là nhỏ, là chuyện xấu trong nhà, không thể truyền ra ngoài.

- Đợi lát nữa không cần hỏi gì hết, chỉ cần nghe lời ta làm việc là được, làm xong có thưởng.

- Vâng.

Hai thô sử bà đồng thanh đáp:

Đường Kính Chi tời thư phòng, dẫn ba người về phòng ngủ, hạ nhân hầu hạ trong viện tử đều bị y lấy có sai phái ra ngoài hết.

Thời gian không cho phép trì hoãn lâu, nế không Lâm Úc Hương sẽ về, liền trực tiếp bảo hai thô bà sử ra tay, bốn người hợp lực nâng ván giường lên, vật hại người kia bại lộ.

Mặt Đường Kính Chi trở nên âm trầm ghê người.

Thì ra ở dưới ván giường có một phiến đá dài cẩm thạch chừng 2 mét, rộng 80 cm, được gia công tỷ mỉ, mặt ngoài sáng bóng, góc cạnh chỉnh tề, cao 40 cm, vừa vịn chạm đáy ván giường, như thế càng tiếp cận chủ nhân nằm trên giường hơn một chút.

Phiến đá màu xám, bên trên vẽ đầy những hoa văn cổ quái.

Đường Kính Chi không ngờ vật hại người lớn như thế, dù sao đặt một phiến đá lớn như thế dưới giường khó mà che dấu được tin tức.

” Chẳng lẽ không phải có ai muốn hại Đường Kính Chi mà chỉ là hành động vô tình?”

- Nhị gia, không còn sớm nữa.

Thị Mặc thấy chủ tử rất cẩn thận trong chuyển hành động này, biết không thể để truyền ra ngoài, liền lên tiếng nhắc:

Đường Kính Chi hơi do dự chỉ tay bảo ba người kia giúp chuyển ván giường về chỗ cũ, còn phiến đá này phải chuyển đi, nhưng không phải bây giờ.

Quay trở về thư phòng, Đường Kính Chi thưởng cho hai thô bà sử mỗi người mấy chục đồng, lại dặn dò vài câu, bảo họ lùi ra, chỉ để Thị Mặc ở lại.

- Thị Mặc, người đi tra cho ta xem phiến đá đó là do ai đặt ở đó, nhớ, phải cẩn thận, đừng đánh rần động cổ.

Thị Mặc nghi hoặc hỏi:

- Nhị gia, nô tài thấy phiến đá đó vuông vức bằng phẳng đẹp lắm mà, chẳng lẽ trong đó có gì cổ quái?

- Đẹp thì đẹp đấy, nhưng là đẹp chết người, Thị Mặc, ta không dấu người, loại đá đó tên là đá Đại Lý ... à đá cẩm thạch, một thứ đá lạ ở Ngân Châu, người tiếp xúc với nó ở khoảng cách gần lâu ngày sẽ ốm yếu lắm bệnh, tnh thần uể oải, nghiêm trọng hơn sẽ ung thư ... Khụ, sẽ mắc bệnh không chữa nổi.

Đường Kính Chi mặt lạnh lẽo giải thích:

Ngân Châu là nơi có nhiều mỏ khoáng sản nhất Vương triều Minh Hà, nơi này ngoài núi thì chỉ có rừng, địa hình cực kỳ hiểm trở ma thiêng nước độc, thông tin bế tắc, dân trí lạc hậu, nên xưa nay thường là nơi tụ tập các thế lực chống đối triều đình, đặc biệt các thế lực tôn giáo.

Có điều đám người đó chỉ làm làm thổ hoàng để được thôi, căn bản nơi này không phải chỗ tập hợp lực lượng quy mô lớn, khó làm nên trò trống gì.

- Hả? Nhị gia, chẳng lẽ có người cố ý hại ...

Thị Mặc run lên, Nhị gia là gia chủ, đây không phải chuyện đùa.

Đường Kính Chi lắc đầu:

- Cũng chưa chắc, nếu như có người muốn hại ta thật không cần phải đặt một phiến đá lớn như thế. Người nghĩ xem chuyện này phải tốn bao người mới làm được, như thế khó mà che dấu được tin tức.

Thị Mặc nghiêm túc nói:

- Tuy nói thế, nhưng nô tài không yên tâm, nhất định phải tra mới được.

- Đường nhiên là phải điều tra, nhưng quá trình phải thận trọng, nếu không thực sự có người giở trò, không khéo mất manh mối.

- Nô tài hiểu mà.

Thị Mặc đáp lời lui ra, đây là đại sự, tất nhiên cần thận trọng nhưng cũng phải làm nhanh chóng.

Đường Kính Chi ở lại thư phòng xử lý chính sự, lòng rất phiền muộn, từ khi Hồ chương quỳ bị đánh gãy chân, Đường gia lại không ra mặt trừng trị, các cửa hiệu của Đường gia trong Lạc thành gần như mỗi ngày đều có người tới phá phách quấy rối, tuy nhỏ thôi, nhưng lại ảnh hưởng không nhỏ tới chuyện làm ăn.

Đối với đại gia tộc, thể diện là điều hết sức trọng yếu, nhưng nay Đường gia bị người ta nhìn vào chăm chăm như hổ đói nhìn mồi, y không dám tùy tiện ra tay trừng trị.

Ngoài ra Đường gia chủ yếu kinh doanh trà, vải và ngọc không còn nhiều hàng tồn nữa, Chấn Uy tiêu cục một tháng mất sáu chuyến hàng, lần nữa không chịu bồi thường, Đường gia tất nhiên không để bọn chúng áp tiêu nữa, nhưng nhờ ai?

Ở Lạc thành, Chấn Uy tiêu cục lũng đoạn hoàn toàn, những tiêu cục khác căn bản không dám nhận khách hàng lớn như Đường gia, nếu không mất hàng thì bọn họ bán cả nhà đi cũng không đền nổi.

Ấm vệ không phải để dùng vào những việc thế này, đó là quân bài cứu mạng cuối cùng.

Làm sao đây? Y không phải là thiên tài, y chỉ là anh chàng tốt nghiệp đại học hạng 3 thôi, dựa vào ký ức cũ miễn cưỡng xử lý được ít việc nhỏ, còn chuyện này thì khó rồi, Đường Kính Chi day trán, Đường phủ hơn 500 người, miệng ăn núi lở, cứ thế này không xong, xem ra chuyện kia phải làm sớm.

Diệt Hồng Trần

36. Chương 036: Bữa Cơm Không Trọn Vẹn.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 036: Bữa cơm không trọn vẹn.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

- Nhị gia, thời gian không còn sớm nữa, Nhị nãi nãi mời người về thượng phòng dùng cơm.

Đang suy nghĩ thì Tri Thu ở bên ngoài cửa báo một tiếng, rồi vào thư phòng thi lễ.

Nghe tới hai chữ ăn cơm, Đường Kính Chi mới phát hiện mình hơi đói rồi, liền đứng dậy theo Tri Thu tới thượng phòng.

Ở thượng phòng chỉ có Lâm Úc Hương và Tri Đông, trên bàn đã bày sẵn món ăn, Đường Kính Chi hít một hơi, con sâu đói trong bụng bắt đầu ngọ nguậy, nhưng ngồi xuống lại nhú mào:

- Úc Hương, những món ăn này do nàng làm đấy à?

Lâm Úc Hương chỉ từng món ăn trên bàn giới thiệu:

- Nhị gia, dùng được thiện bồi bổ cơ thể phải kiên trì thời gian dài mới có hiệu quả, mấy ngày qua thiếp thân thấy người ăn nhiều dần, có thể ăn thêm món mặn, đặc biệt làm thêm được thiện chế biến từ thịt. Nhị nhìn xem, đây là gà tần hạt sen, bổ huyết ích khí; đây là thị bò hầm đỗ, có thể giúp khỏe tỳ vị. Nói thực, hiện giờ thân thể người hơi gầy, phải ăn thêm nữa, đây là thịt nạc xào mướp đắng, cũng tác dụng dưỡng dạ dày, còn kia là món dùng để trị liệu thân thể hư hao ...

Lâm Úc Hương kể liền một hơi tám món ăn, tới món cuối cùng thì mặt đỏ lên, thì ra nàng thuận miệng giới thiệu luôn cả món mộc nhĩ trắng hầm đu đủ, món ăn này nàng làm cho mình, tác dụng nhuận âm dưỡng phổi, bảo vệ làn da, giúp da dễ non mịn chậm sinh nếp nhăn.

Nữ nhân có ai là không thích đẹp, nàng tất nhiên cũng thế, chột dạ nhìn Đường Kính Chi, chỉ sợ y cười nhạo mình, không ngờ phát hiện ra Đường Kính Chi đang chăm chăm nhìn mình đầy kích động.

Đường Kính Chi mới nghe thức ăn do nàng làm thì hơi giận, giận nàng bị thương mà không để ý tới sức khỏe của bản thân, nghe rồi lòng lại mềm ra, những món ăn này đều do nàng làm cho mình, cảm giác gia đình ấm áp trong ký ức đã quên phát ra từ trên người nàng, làm y xúc động.

Lâm Úc Hương không hiểu sao Đường Kính Chi lại có nét mặt như thế:

- Nhị gia, làm sao vậy?

- Không ... Không sao cả.

Đường Kính Chi tỉnh lại mỉm cười, cười rất vui vẻ, niềm vui từ tận đáy lòng:

- Úc Hương, sáng hôm qua nàng mới bị thương, ban đêm lại .. Khụ, mấy ngày này không cần xuống bếp đâu, đợi vết thương lành hẳn rồi hãy làm thức ăn cho ta cũng được.

Nghe những lời quan tâm của Đường Kính Chi, Lâm Úc Hương cũng thấy lòng dịu ngọt, có điều thấy y không ngờ đem chuyện đêm qua nói ra trước mặt hai nha đầu, xấu hổ trừng mắt lên.

” Đêm qua lại ..”

Nhưng muộn rồi, chỉ ba chữ đó lọt vào tai hai cô bé tò mò Tri Đông Tri Thu, tức thì ăn ý nhìn nhau gật đầu, nói thế tức là đêm qua Nhị gia và Nhị nãi nãi đã ...

Đây là chuyện đại hỉ.

Chỉ có cùng Nhị gia phu thê ân ái, Nhị nãi nãi mới có thể mới đứng vững chân ở trong Lâm phủ.

Lâm Úc Hương thấy hai tiểu nha đầu cười trộm, lại trừng mắt lên nhìn Đường Kính Chi cái nữa.

Tri Đông và Tri Thu mặc dù rất vui sướng, nhưng có chút lẩn tránh nhỏ, dù sao sáng sớm hai đứa chúng nó đi vào, Lâm Úc Hương nằm trên giường, mà Đường Kính Chi lại dựa vào thành giường, hơn nữa quần áo cả hai còn nguyên xi, cho nên hai tiểu nha đầu tinh quái quyết định lát nữa tìm chủ tử hỏi cho rõ ràng.

Đường Kính Chi không để ý, chỉ cười ngây ngốc hạnh phúc, tới khi Lâm Úc Hương gấp thức ăn vào bát, mới vội nói:

- Úc Hương, ở đây không có người ngoài, nàng ngồi xuống ăn đi.

Nói rồi còn đứng lên nắm lấy tay nàng.

Lâm Úc Hương không ngờ giữa ban ngày Đường Kính Chi lại có hành động như thế, mặt đỏ lên, có điều nàng nhìn ra Đường Kính Chi không hề có ý khinh bạc cho nên mới không phát tác, len lén liếc nhìn hai tiểu nha đầu, quả nhiên thấy hai khuôn mặt hưng phấn sáng mắt, thậm chí tối.

Bị thành trò cười rồi.

Nhưng trong lòng cũng nổi lên một nghi vấn, không có người ngoài? Nói vậy là ý gì, chẳng lẽ nam nhân này coi mình còn quan trọng hơn cả lão thái quân à?

Dù sao khi có Lâm lão thái quân, nàng phải đứng hầu, Đường Kính Chi chưa từng nói như thế.

Nghĩ tới đó, Lâm Úc Hương cảm thấy trái tim kém cỏi đập loạn lên, nàng cũng biết, lời này bất kể thật hay giả đều không thể truyền đi, nếu không Đường Kính Chi coi trọng thể tử xem nhẹ trường bối là tội bất hiếu, còn có thể khiến Đường lão thái quân tổn thương.

Thuận ý ngồi xuống, Lâm Úc Hương nghĩ bụng, lát nữa ăn cơm xong phải dặn dò hai tiểu nha đầu kia thật cẩn thận mới được.

Mùi thơm thoang thoang trên người Lâm Úc Hương truyền vào mũi, Đường Kính Chi mới ý thức được mình hơi lơ đãng rồi, Lâm Úc Hương luôn giữ khoảng cách với y, làm cho y rất buồn, nhưng Đường Kính Chi hiểu tâm tình của nàng, dù sao nàng bị cướp về Đường phủ trước đó không lâu.

Đưa mắt nhìn kiều thể xinh đẹp, thấy nàng không giận Đường Kính Chi mới yên tâm, đỡ Lâm Úc Hương ngồi xuống rồi, dù không muốn, nhưng vẫn buông cánh tay mềm mại ôm ái làm người ta quyến luyến đó ra.

Chỉ là đưa tay xuống dưới bàn mân mê, nhớ lại cảm xúc bồi hồi đó, đúng là miễn chê.

Hai người bắt đầu ăn cơm, hôm nay Đường Kính Chi cao hứng, thi thoảng lại gấp thức ăn vào bát Lâm Úc Hương, nhìn cảnh đó, hai tiểu nha đầu cười không khép miệng lại được, Nhị nãi nãi đối tốt với hai nàng, hai nàng tất nhiên chân thành mong Nhị nãi nãi hạnh phúc vui vẻ.

Lâm Úc Hương cũng mong mỗi một khung cảnh êm đềm như thế, nam nhân này chẳng những tướng mạo anh tuấn vô cùng, còn tài hoa hơn người, nói nàng không động lòng là giả dối, có thiếu nữ nào chẳng hoài xuân, nhưng nàng không quên được quá khứ chua xót, thù hận của nàng với Lâm gia đã chuyển hóa thành thù hận với hào môn thế gia, Đường phủ tất nhiên cũng nằm trong đó.

Hận thù ăn vào xương tủy của nàng, cứ cảm thụ được mặt tốt của Đường Kính Chi, quá khứ chua xót lại hiện ra, làm nàng đau khổ, làm nàng khó quyết định.

Bỏ đi, y không phù hợp với điều kiện của mình, buông tay thôi, nếu không cuối cùng cả hai càng đau khổ.

Nhớ lại lời căn dặn của Lâm lão thái quân hôm qua, mặt Lâm Úc Hương cứng lại, giọng lạnh nhạt nói:

- Nhị gia, gần đây người khỏe hơn nhiều rồi, rảnh rồi thì bỏ chút thời gian đi thăm mấy vị di nương đi.

Đột nhiên nghe thấy Lâm Úc Hương nhắc tới mấy vị di nương còn lại, tay đang gấp thức ăn khựng lại lưng chừng không, từ khi tỉnh lại tới nay, y chỉ rung động với nữ tử trước mắt này, những nữ tử còn lại không có mấy cảm giác.

Qua nhiều ngày tiếp xúc, y cũng nhìn ra Lâm Úc Hương không thích những nữ nhân khác của y, nếu không với tính cách hiền lành ngoan ngoãn của Nhu Nhi, nàng không có khả năng mặt khó đăm đăm với Nhu Nhi như thế.

Là một nam nhân, có ai không muốn cảnh trái ôm phải ấp, nhưng đó không phải là nguyên nhân chủ yếu Đường Kính Chi muốn giữ lại bốn phòng tiểu thiếp kia, tuy không có tình cảm sâu nặng, nhưng không thể vô tình nói bỏ là bỏ, gả vào Lâm phủ, thanh bạch của bốn nàng đó coi như đã không còn nữa, nếu bỏ các nàng, ở xã hội trọng lễ giáo như thế này, chỉ e cuộc sống các nàng sẽ cực kỳ khó khăn, tốt thì làm quả phụ sống cả đời, xấu thì khả năng cả nhà mẹ đẻ cũng không chấp nhận, bị đuổi ra đường bỏ mặc cho chết đói.

Vì thế khi cho hai nữ tử bị Đường Lễ Chi cướp về, y còn cho các nàng mỗi người 200 lượng bạc để đảm bảo cuộc sống.

Đường Kính Chi mặc dù thích Lâm Úc Hương, nhưng không thể vì nàng mà làm chuyện nhẩn tâm kia, huống hồ Lâm lão thái quân sẽ không đồng ý cả đời y chỉ có một mình Lâm Úc Hương, nếu không vì muốn con cháu đầy nhà, hương hỏa hưng thịnh, Đường lão thái quân thế nào cũng làm ra chuyện gì đó.

Một bữa cơm vui vẻ là thế, vì một câu nói của Lâm Úc Hương làm hồng hết, Tri Thu nóng tính, hơn nữa thường ngày Lâm Úc Hương cũng không bắt các nàng tuân thủ quy củ nghiêm ngặt, nếu không có Tri Đông ở bên giữ lấy, chỉ e tiểu nha đầu này đã sớm nhảy ra, chỉ mặt chủ tử của mình giáo huấn một phen.

Diệt Hồng Trần

37. Chương 037: Đi Thăm Uyển Nhi.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 037: Đi thăm Uyển Nhi.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng Lâm Úc Hương thấy Đường Kính Chi chỉ cúi đầu không nói gì, lửa giận trong lòng bùng lên, uống công cho mình thấy y tối qua ăn không vào cơm người khác nấu, hôm nay cần rằng nhịn đau làm cơm cho y, cuối cùng té ra mình lại là kẻ không có lòng tự trọng đi lấy lòng y à ?

Ôn tình đêm qua bị lửa giận thiêu sạch, Lâm Úc Hương cho rằng Đường Kính Chi không khác gì những tên hoàn khổ háo sắc khác.

- Được rồi, buổi chiều ta sẽ bỏ thời gian đi thăm các nàng ấy.

Ăn xong miếng cơm cuối cùng, Đường Kính Chi bỏ lại một câu chẳng ngọt chẳng nhạt, rồi đi khỏi phòng.

Lâm Úc Hương nghe vậy càng hờn giận, ném luôn đũa lên bàn, người này nghe lời thật đấy, đoán chừng mình không nhắc, y cũng tranh thủ đi thăm mấy vị di nương kia thôi.

Tức chết đi thôi!

- Nhị nãi nãi ăn no rồi, nô tỳ thu dọn bát đũa đây.

Tri Thu ở bên cạnh mặt xị ra, chẳng đợi Lâm Úc Hương nói gì đã dọn dẹp bát đũa, Tri Đông hơi do dự một chút cũng đi lên giúp.

Vừa rồi Lâm Úc Hương vì giận Đường Kính Chi, căn bản chưa ăn được mấy miếng, hai nha đầu này ở bên cạnh hầu hạ chẳng lẽ không nhìn ra.

Lâm Úc Hương đang đầy một bụng tức không chỗ phát tiết, nhưng quay sang phát hiện hiện hai tiểu nha đầu kia sắc mặt còn khó coi hơn cả mình : ‘xin đó, người bị chọc tức là ta chứ’. Nhớ lại thường ngày hai tiểu nha đầu này luôn mồm khuyên mình lấy lòng Đường Kính Chi, khí thế trên người xì ra, như rau cải gặp sương.

” Không cho ăn thì thôi, ta thêm vào đi lấy lòng tên quý háo sắc đó!” Xoa cái bụng đói meo, Lâm Úc Hương âm ức nghĩ.

Rời thượng phòng, Đường Kính Chi ngần ngừ một chút rồi gọi một tiểu nha hoàn tới, bảo nó dẫn đường tới viện tử của mấy vị di nương, Nhu di nương và Sương di nương thì y đã gặp rồi, cho nên Đường Kính Chi tính bỏ thời gian ra đi thăm hai vị di nương còn lại.

Từ ký ức trước kia được biết, khi cưới hai vị di nương này về, sức khỏe Đường Kính Chi đã cực kém, ban ngày làm hết thủ tục, tới tối liền ngất xỉu, còn chưa động phòng.

Xung hỉ không có tác dụng, Lâm lão thái quân hết sức không ưa hai vị di nương này, cho rằng cưới các nàng về phí tiền vô ích, chính vì như thế lần trước dâng hương đáp tạ mới không dẫn hai nàng đi.

Tiểu nha hoàn dẫn Đường Kính Chi tới viện tử của Uyển di nương trước, tiểu viện này tinh xảo độc lập, có năm sáu gian phòng, cửa sổ được lau sạch sẽ, dưới chân là con đường lát đá, khe đá không có chút rêu cỏ nào, hai bên đường trồng ít hoa hoét, cảnh hoa được dày công cắt tỉa, trông rất thích mắt.

Mặc dù hoa trong sân không phải là thứ cao quý, nhưng được bố trí chăm chút cầu kỳ, cho nên rất trang nhã.

Bỗng nhiên Đường Kính Chi thấy tâm tình tốt hẳn lên, kệ cho tiểu nha hoàn kia vào phòng thông báo, một mình ở lại trong sân ngắm cảnh.

Uyển Nhi nghe báo Đường Kính Chi đột ngột tới thăm mình, đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó vội chỉnh trang lại một chút, rồi ra ngoài nghênh tiếp, thấy Đường Kính Chi đang đứng trong sân ngắm hoa cỏ, chậm rãi đi tới, định quỳ xuống hành lễ.

Đường Kính Chi đi tới đỡ nàng, nói:

- Không cần dùng đại lễ như thế.

Vừa nói vừa quan sát tỉ mỉ nữ tử này, chỉ thấy Uyển Nhi mặc áo xanh nhạt, vạt áo đuôi én bằng tơ nôn màu nhạt khâu chồng lên nhau, nối liền với áo ngoài, bên dưới váy lụa bằng lụa trắng phủ kín chân, vóc dáng đầy đặn, eo buộc chiếc đai lưng màu hồng, làm đường cong càng thêm gợi cảm, tóc kết búi kiểu phụ nữ có chồng, nhưng không quá cầu kỳ, trên đầu chỉ cài một chiếc trâm gỗ, không có chút đồ trang sức vàng bạc nào.

Do mái tóc nàng dày, khuôn mặt hơi cúi, lọn tóc che đi, ngũ quan thanh tú, tuy dung mạo nàng không có ưu điểm nổi bật gì, nhưng rất xinh đẹp hài hòa, khiến người ta nhìn nàng thấy rất dễ chịu.

Uyển Nhi thấy Đường Kính Chi chăm chú ngắm nhìn mình, trong lòng mặc dù xấu hổ, song không né tránh, cũng không cố quỳ xuống thi lễ, nhướn miệng cười:

- Nhị gia, bên ngoài trời nắng, chúng ta vào phòng nói chuyện đi.

Giọng nói ôn nhu như nước vừa dứt, Ngọc Nghi khẽ khoác một cánh tay Đường Kính Chi.

Động tác của Uyển Nhi rất tự nhiên, không có chút cố ra vẻ điệu bộ chút nào, Đường Kính Chi tỉnh lại, không ngờ chẳng thấy ngượng ngùng vì vừa rồi nhìn nàng chăm chăm thất lễ, cảm giác như mọi chuyện hết sức tự nhiên như nó luôn là như thế.

Uyển Nhi dắt Đường Kính Chi vào trong phòng, đỡ y ngồi xuống ghế, rồi mang một ấm trà lên rót cho Đường Kính Chi.

- Ấy, đây là trà gì, thơm quá.

Cùng nước trà từ trong ấm chảy ra, một mùi thơm ngát lan tỏa, Đường Kính Chi hít hơi, thắc mắc:

Uyển Nhi mỉm cười đáp:

- Bẩm nhị gia, đây là trà ướp hoa do chính tỳ thiếp phơi, chẳng biết gọi là gì.

-Ồ, nàng còn biết làm hoa trà à?

Uyển Nhi lắc đầu:

- Tỳ thiếp chỉ hiểu sơ qua thôi, không dẫu Nhị gia, phụ thân của tỳ thiếp từng kinh doanh trà vài năm.

Đường Kính Chi gật gù, cầm cốc trà lên uống một ngụm, khen:

-Ừ, không tệ, mặc dù mùi vị hơi hỗn tạp một chút, nhưng rất là thơm.

Uyển Nhi che miệng cười khúc khích, chỉ ra sân:

- Nhị gia, thật ra trà này do tỳ thiếp sử dụng hoa tươi trong sân chế thành, vì trồng khá nhiều loại, cho nên vị mới tạp như thế.

- Ra là thế.

Đường Kính Chi vỡ lẽ, chỉ ghé đối diện:

- Trong phòng không có ai khác, nàng ngồi xuống nói chuyện đi.

Uyển Nhi không chối từ, ngồi xuống, nụ cười trên mặt rất tự nhiên không hề giả dối:

- Nhị gia, hiện giờ sức khỏe của người đã tốt lên, Lâm phủ yên ổn rồi, trước kia đều tại mệnh của tỳ thiếp không tốt, xung hỉ chẳng có tác dụng gì.

Đường Kính Chi ngạc nhiên, không ngờ Uyển Nhi lại nói những lời này, một nữ tử cả dung mạo lẫn vóc dáng đều thuộc hàng ưu tú như nàng chẳng lẽ không ngại thân phận tiểu thiếp của mình chút nào sao?

Y không tin, mắt quan sát nét mặt của Uyển Nhi, nhưng không có phát hiện gì.

- Toàn nhờ công lớn của Nhị nãi nãi, vừa vào phủ đã trị khỏi bệnh cho Nhị gia, ân tình này tỳ thiếp cả đời ghi nhớ trong lòng.

Đường Kính Chi nghe vậy sắc mặt cổ quái, buồn cười hết sức, kỳ thực trên đời này chỉ có một người nên cảm tạ Lâm Úc Hương, nếu nàng không làm chủ nhân cái cơ thể này tức chết, y đã chẳng có mặt ở đây.

Ngồi trên ghế nhìn xung quanh một lượt, cả gian phòng mặc dù sạch sẽ chỉnh tề, nhưng hết sức đơn sơ, trừ một cái bàn, bốn cái ghế thì không có đồ đạc gì.

” Chẳng lẽ hạ nhân trong phủ thấy Uyển Nhi không có ai chống lưng phía sau cho nên lớn gan khinh chủ? Nếu không nàng là một tiểu thiếp của mình, phòng ốc không thể sơ sài như thế, hơn nữa sau khi vào đây chưa từng thấy một hạ nhân nào, nhất định là có uẩn khúc.”

Đường Kính Chi suy đoán như thế chẳng phải kỳ quái, vì trong hào môn đại viện vốn nhiều chuyện, âm mưu quỷ kế, vu oan hãm hại, nô tài khinh chủ đều là chuyện thường thấy.

Đương nhiên thường thấy thì thường thấy, nếu như nó phát sinh trên người nữ nhân của Đường Kính Chi, y sẽ không khách khí.

- Uyển Nhi, nha hoàn của nàng đâu cả rồi?

Đường Kính Chi làm ra vẻ thuận miệng hỏi:

- Bẩm Nhị gia, tỳ thiếp thấy bọn chúng ở đây nhàn rỗi không có việc gì làm, bảo bọn chúng đi chỗ khác giúp việc rồi.

Uyển Nhi từ khi gả vào Lâm phủ xưng hỉ không thành bị Lâm lão thái quân ghét, khi đó Đường Kính Chi lại bệnh nặng, vì thế một số quần sự có quyền lực không coi nàng là chủ tử, thường ngày cơm nước cung cấp cho nàng đơn giản, không có thịt cá, tới ngày cả nha hoàn bà tử bên cạnh nàng cũng bị gọi đi làm những việc nặng nhọc.

Có điều chuyện này Uyển Nhi không định nói ra, dù sao sức khỏe Đường Kính Chi vừa mới có chút khởi sắc, không thể mệt nhọc quá mức.

Đường Kính Chi không ngốc, tất nhiên đoán ra có uẩn khúc, nhưng chuyện chưa tra rõ, y không phát tác, gọi tiểu nha hoàn đi cùng tới, nói:

- Người đi gọi hạ nhân hầu hạ Uyển Nhi di nương tới đây, ta có lời muốn hỏi.

Tiểu nha hoàn vâng lời chạy đi tìm người.

Diệt Hồng Trần

38. Chương 038: Có Điều Bất Thường.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 038: Có điều bất thường.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Ánh mắt Uyển Nhi hiện lên vẻ bối rối, định nói vài câu để chuyện này qua đi, nhưng thấy sắc mặt Đường Kính Chi không tốt, đành thôi, đồng thời trong lòng có chút vui mừng, dù sao nam nhân này là tướng công của nàng, là chỗ dựa cả đời của nàng.

Sau này chỉ cần có Đường Kính Chi chống lưng, cuộc sống sẽ tốt hơn.

Hai người ngồi trong phòng uống trà trò chuyện, tâm tình Đường Kính Chi cũng dần tốt hơn, mới đầu y rất phần nộ nữ nhân trên danh nghĩa của mình bị hạ nhân ức hiếp, nhưng thấy Uyển Nhi tính tình khoáng đạt thiện lương, lòng rất vui vẻ, có nam nhân nào không thích loại nữ tử dịu dàng hiền lành như thế?

Đó là nữ nhân của y!

Từ lời kể của Uyển Nhi được biết, nàng vốn họ Ngô, khuê danh Bội Bội, phụ thân nàng Ngô Thành vốn là một thương nhân, nhà có chút tiền tài, khi đó trong nhà điều kiện tốt, cha nàng rất thương nàng, lo con ít tuổi gả đi sẽ chịu ủy khuất, nên cứ lần lữa hết năm này tới năm khác, tới khi choảng tình nhận ra thì nàng 20 tuổi.

Nữ tử tới 20 tuổi, thời đó đã coi là lão cô nương rồi, nếu còn không gả, chỉ e sau này chẳng ai thèm nữa, thấy người ta tới nhà cầu thân mai mối ngày một ít, cha mẹ Uyển Nhi cuống lên, thế nhưng mùa hè năm nay, Ngô gia phát sinh chuyện lớn, Ngô Thành bị đối thủ cạnh tranh hãm hại, cả gia nghiệp mất hết.

Tới đây, Ngô gia xem như thực sự lụi bại rồi.

Nhà không có tiền, nữ nhi lại có tuổi, chuyện cưới gả thành tâm sự trong lòng phu phụ Ngô Thành, với tình hình Ngô gia khi đó, khó thì khó song vốn cũng không tới mức phải đi làm tiểu thiếp cho người ta, nhưng đệ đệ của Uyển Nhi là Ngô Quân tuổi nhỏ không hiểu chuyện, đi tìm kẻ thù ám hại Ngô gia báo thù, đánh gãy chân nữ tử nhà đó, thế là thành chuyện lớn.

Nhà kia cáo trạng, Ngô Quân bị vào ngục, còn không chịu buông tha, dứt bạc cho ngục tốt hành hạ Ngô Quân, Ngô Thành thương con, nhưng tới thăm cũng không được, vì thế Ngô Thành đành bỏ thể diện, tới nhà kẻ thù cầu xin.

Nhà kia hận Ngô Quân đánh gãy chân con trai mình, nào chịu buông tha, mười ngày sau, thấy ngục tốt hành hạ Ngô Quân đủ rồi, mới tuyên bố, Ngô Thành bồi thường 1000 lượng bạc, nếu không khiến Ngô Quân ngồi đại lao cả đời.

Nếu là trước kia, 1000 lượng bạc cũng chẳng là gì, nhưng hiện nay Ngô gia đã mất toàn bộ gia nghiệp, lấy đâu ra số tiền lớn đến thế.

Coi như Uyển Nhi và Đường Kính Chi có duyên phận, lúc này Ngô Thành nghe được tin, Đường gia muốn cưới thiếp xung hỉ cho Đường Kính Chi, điều kiện là tướng mạo ưu tú, tuổi tròn 20.

Nghe tin này Ngô Thành mừng lắm, Đường gia là gia tộc hàng đầu ở Lạc thành, dù Ngô gia lúc thịnh vượng cũng chẳng thể so sánh được, hơn nữa Đường Kính Chi tài danh vang xa, nữ nhi mình làm tiểu thiếp cũng không phải là mất mặt, vì thế thương lượng với thê tử, định cho nữ nhi đi thử.

Uyển Nhi từ nhỏ hiểu chuyện, thương ấu đệ, có biện pháp cứu đệ đệ, tất nhiên là đồng ý.

Khi đó Đường gia đã cưới cho Đường Kính Chi hai phòng tiểu thiếp rồi là Thương Nhi và Nhu Nhi, nhưng hai lần xung hỉ không có tác dụng, sức khỏe Đường Kính Chi mỗi ngày một kém, khi đó Đường lão thái quân khi đó bệnh cấp loạn cầu y, nghe người ta nói cưới nữ tử lớn hơn ba tuổi có thể giúp trưởng phu khỏe mạnh, nên mới truyền tin ra ngoài nói muốn cưới nữ tử tròn 20 tuổi làm tiểu thiếp cho Đường Kính Chi.

Uyển Nhi mặc dù không phải là tuyệt sắc, nhưng tướng mạo đoan trang, cử nhĩ trang nhã, vừa vào Đường phủ liền được Đường lão thái quân nhìn trúng, cái xưng hô Uyển di nương là do bà đặt cho, nói nàng nhu mì động lòng người, có khí chất đại gia khuê tú, đưa Đường gia 1000 lượng bạc làm sính lễ, giữ Uyển Nhi lại Đường phủ.

Nói chuyện với Uyển Nhi một hồi, tâm tình Đường Kính Chi rất phức tạp, y cũng sớm đoán mấy tiểu thiếp này quá nửa vì bạc của Đường gia mới chịu gả vào Đường phủ, cảm thấy khó tiếp nhận, cũng thương cho Uyển Nhi, nếu chẳng phải Ngô gia gặp biến cố lớn, nàng đã chẳng đi làm tiểu thiếp cho người.

Uyển Nhi là nữ tử thiện lương, không thích nói dối, cho nên mới đem hết nguồn cơn kể ra, thấy sắc mặt Đường Kính Chi phức tạp, cười khê:

- Thực ra tỳ thiếp lỗi rồi, Nhị gia có thể không biết, đánh tiếng của người ở Lạc thành gần như không ai không biết, rất nhiều thiếu nữ chưa gả đều lấy Nhị gia làm hình mẫu tượng phụ lý tưởng.

Biết người Uyển Nhi nói tới không phải là mình, nhưng Đường Kính Chi vẫn thấy thoải mái hơn, vọt miệng nói ra:

- Vậy nàng thì sao, trước khi gả vào Đường gia, có phải cũng như thế không?

Dù Uyển Nhi có khoáng đạt tự nhiên, lúc này mặt cũng đỏ bừng, làm gì có ai hỏi vấn đề xấu hổ như thế, lại còn hỏi thẳng thắn như thế, nàng cúi gầm mặt, “ừm” một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

Đường Kính Chi thấy dáng vẻ thẹn thùng của nàng thì lòng xao động định trêu vài câu thì nghe tiểu nha hoàn sai đi đã trả về ở ngoài báo:

- Bẩm Nhị gia, toàn bộ hạ nhân bên cạnh Uyển di nương đã tới.

Đã có thiện cảm với Uyển Nhi, Đường Kính Chi càng muốn làm hai năm rõ mười chuyện này, mặt nghiêm lại, bảo toàn bộ vào phòng nói chuyện.

Cửa phòng mở ra, tổng cộng đi vào ba tiểu nha đầu tuổi 13 - 14, một phụ nhân chừng 50, ba tiểu nha đầu đều mặc vải thô, bên trên vá víu khắp nơi, mặc dù bọn chúng cố gắng giấu vào trong ống tay áo, nhưng Đường Kính Chi đã nhìn thấy vết máu và nốt chai trên tay chúng. Bà già kia thì vừa gầy vừa nhỏ, cũng mặc áo vải thô.

- Thường ngày do mấy người các người hầu hạ Uyển di nương?

Đường Kính Chi hớp một ngụm trà, khê hỏi:

Mấy hạ nhân này chưa bao giờ gặp Đường Kính Chi, không biết tính khí của y ra sao, chỉ quỳ trên mặt đất gật đầu, không dám lên tiếng trả lời.

- Trong ba người các người ai là nha hoàn nhị đẳng?

Đường Kính Chi quan sát ba tiểu nha đầu, nha hoàn nhị đẳng thường phụ trách lau bàn ghế, quét tước sân vườn, không cần làm việc nặng nhọc, nhưng ba tiểu nha đầu này vừa gầy vừa đen, nhìn là biết chịu khổ không ít.

- Bẩm ... Bẩm Nhị gia, nô tỳ ... Là nha hoàn nhị đẳng.

- Bẩm Nhị gia, nô tỳ cũng thế.

Nha hoàn quỳ ngoài cùng bên trái rụt rè đáp, hai nha hoàn còn lại đáp theo, hai nha hoàn đó đều rất nhát gan, đầu cũng không dám ngẩng lên.

- Hừ? Nếu là nha hoàn nhị đẳng thì phải ăn mặc cho ra dáng một chút, ở bên cạnh hầu hạ chủ tử mới đúng, các người ăn mặc thế này, lại chạy ra ngoài chơi, còn thành thể thống gì nữa?

Đường Kính Chi nghiêm mặt quát:

- Bẩm Nhị gia, nô tỳ không đi chơi.

- Bẩm Nhị gia, nô tỳ cũng không đi chơi, là do Uyển di nương bảo bọn nô tỳ đi giúp việc.

Hai nha hoàn sợ hãi méo máo đáp, nha hoàn ở giữa dập đầu liên hồi, còn lôi cả Uyển Nhi ra.

- To gan, dám lừa gạt chủ tử, vừa rồi ta hỏi Uyển di nương, có nói không biết các người đi đâu.

Đường Kính Chi thấy Uyển Nhi mặt lộ vẻ không đành lòng, rất là tán thưởng, nữ tử này đúng là hiền lành, nhưng vì tra ra kẻ đằng sau, phải lạnh lùng lắ đầu với nàng, không cho nàng lên tiếng.

Uyển Nhi thấy vậy chỉ đành quay đầu sang một bên.

- Không, không phải, nô tỳ không dám lừa Nhị gia, khi bọn nô tỳ ra ngoài có báo với Uyển di nương.

- Láo toét, thế nào gọi là có báo với Uyển di nương? Các người là nha hoàn nhị đẳng, được phân phối tới chỗ Uyển di nương, như vậy ngoài vài chủ tử trong nhà, các người chỉ nghe lời một mình Uyển di nương, ai cho các người cái gan báo với Uyển di nương rồi đi chơi?

Đường Kính Chi biết không dọa đám nha hoàn này một chút nhất định chúng không dám nói, nên càng lúc càng nghiêm khắc hơn.

Hai tiểu nha hoàn nhất gan thấy gia chủ nổi giận thì sợ vô cùng, chân tay run lẩy bẩy không kiểm soát được, chẳng nói được gì chỉ khóc lóc xin tha.

- Hừ, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Đường phủ không chứa chấp loại nô tài to gan lớn mật như thế, người đầu, kéo ra ngoài, đánh cho năm mươi gậy, sau đó đuổi ra khỏi phủ.

Diệt Hồng Trần

39. Chương 039: Gặp Phải Ác Nô.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 039: Gặp phải ác nô.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Đường Kính Chi vừa dứt lời liền thấy hai tiểu nha hoàn ngã ra đất, 50 gậy chết là cái chắc, lúc đó không phải bị đuổi khỏi phủ mà là kéo xác ra ngoài, nha hoàn ngoài cùng cuống lên, nói lớn:

- Nhị gia, bọn nô tỳ không ra ngoài chơi, là Lý quản sự gọi bọn nô tỳ đi làm việc, người xem, nô tỳ giặt quần áo nứt tay ra rồi, nô tỳ không đi chơi thật mà.

Vừa rồi trên đường trở về, bọn chúng gặp phải Lý quản sự, Lý quản sự thấy bọn chúng không làm việc mà quay về tiểu viện, nổi giận tại chỗ, kết quả tiểu nha hoàn đi gọi kia giải thích một phen, Lý quản sự mới biết Đường Kính Chi gọi bọn chúng về hỏi chuyện.

Lý quản sự ở Đường phủ lâu năm, biết Đường Kính Chi hết sức căm ghét hạ nhân tham tiền thủ đoạn, hoảng sợ cảnh cáo bọn chúng không được khai hấn ra, nếu không sẽ bán vào thanh lâu, cho nên đám nha hoàn mới đầu không dám nói thật.

Nhưng hiện giờ không còn đường sống nữa, bọn chúng làm sao còn dám dấu diếm, nha hoàn ở giữa thấy bạn khai rồi, cũng nói:

- Nhị gia, nô tỳ phụng lệnh Lý quản sự ra ngoài làm việc, từ khi được phân phối tới chỗ Uyển di nương, Lý quản sự liền bắt nô tỳ tới phòng củi giúp đỡ, người xem, tay nô tỳ chai cả rồi, còn rất nhiều vết phỏng rộp.

Bà già quỳ trên mặt đất không biết vì sao ho không ngừng.

- Lý quản sự bảo các người đi làm?

Đường Kính Chi trầm giọng hỏi:

- Vâng thưa Nhị gia, chính là Lý quản sự.

- Nhưng Uyển di nương là chủ tử, Lý quản sự là nô tài, vì sao các người dám xem thường chủ tử, mà lại đi nghe lời một nô tài?

Đường Kính Chi tính hỏi cho rõ chuyện ở đây rồi mới truyền Lý quản sự tới:

- Các người chán sống rồi sao, tới giờ còn không chịu nói thật?

Đám tiểu nha hoàn sợ tài mặt, tiểu nha hoàn ngoài cùng chỉ bà già nói:

- Nhị gia, đây không phải là hạ nhân hầu hạ Uyển di nương, mà là nhũ nương của Lý quản sự, bà ta theo tới ... vừa rồi mới thay y phục hạ nhân.

- Đúng thế ạ, Lý quản sự bảo bà ta tới là để uy hiếp bọn nô tỳ, không cho bọn nô tỳ nói thật.

Hai nha hoàn còn lại phụ họa theo:

Đường Kính Chi không ngờ tên Lý quản sự này to gan đến thế, dám ngang nhiên giờ trò với chủ tử, lần này y giận vô cùng, bất kể là ai cũng không chấp nhận được người ta coi là thằng ngu.

Liếc nhìn bà già kia, thấy bà ta mặt mày trắng bệch, nhưng không còn ho khù khụ nữa, té ra bà ta chẳng phải bệnh tật gì, vừa rồi cố y ho là để cảnh cáo không cho bọn chúng nói năng lung tung.

Đường Kính Chi có giận tới đâu cũng không ra tay với một bà già:

- Người đâu, đi tìm Lý quản sự tới đây cho ta.

Lý Trung năm nay hơn 30 chưa tới 40, làm việc trong Đường phủ hơn 10 năm mới leo lên được vị trí quản sự, hẳn là kẻ khôn khéo, dẻo miệng, biết lấy lòng chủ tử, cho nên thường ngày Đường lão cũng được Đường lão thái quân chiều cố. Có Đường lão thái quân làm chỗ dựa, trong nội viện Lý Trung còn phải sợ gì nữa, cho nên cái gì vợ vét được là vợ vét, không ngờ lần này nhìn nhầm, bị Đường Kính Chi bắt tại trận.

Quỳ ở trên sàn nhà cứng ngắt, Lý Trung mắt đảo loạn lên, tính cách đem chuyện này từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ biến mất.

Có thể leo lên vị trí quản sự trong Đường phủ rộng lớn, tất nhiên không phải đơn giản, Đường Kính Chi hiểu muốn động tới kẻ này, không thể gấp gáp được, ngồi trên ghế thông thả uống trà. Uyển Nhi thường ngày gặp Lý Trung cũng phải mỉm cười, thấy hần quỳ trước mặt mình thế này, không thích ứng cho lắm.

Thời gian trôi đi, Lý Trung càng lúc càng bất an, trước kia hần tham ô không ít tiền, tất nhiên có tật giat mình, thi thoảng lại liếc mắt nhìn sắc mặt Đường Kính Chi.

Chiều này Đường Kính Chi học của Đường lão thái quân, đợi Lý Trung trán toát mồ hôi ra mới lên tiếng:

- Lý Trung, ngươi tới Đường gia bao năm rồi?

- Bẩm Nhị gia, nô tài tới Đường gia tròn 18 năm rồi.

Lý Trung không hiểu Đường Kính Chi hỏi chuyện này làm gì, thành thực trả lời.

- Ô, ra là lâu như thế rồi, vậy ta hỏi ngươi, mười tám năm qua ngươi nhìn thấy bao nhiêu nô tài bị đánh chết rồi.

Đường Kính Chi hồ hững hờ.

Lý Trung rùng mình, cúi mặt xuống:

- Bẩm Nhị gia, có rất nhiều, nô tài không nhớ hết được.

Đường lão thái quân làm việc dứt khoát, ra tay tàn nhẫn, mỗi năm có mấy nô tài vì đủ loại nguyên nhân bị đánh chết, cho nên Lý Trung không ngờ, Đường Kính Chi cũng chẳng lạ:

- Không nhớ số lượng cũng không sao, nhưng nếu quên nguyên nhân bọn chúng bị đánh chết thì phải coi chừng đó.

- Bẩm Nhị gia, nô tài một lòng trung thành, có trời cao chứng giám.

Lý Trung nói xong dập đầu xuống đất, trán tì bầm.

- Ta không nói ngươi không trung thành, nhưng nói ra thì trong đám nô tài bị đánh chết cũng không thiếu kẻ trung thành, dù sao Đường gia lớn thế này, phải dùng gia pháp ước thúc hạ nhân, chỉ dựa vào lòng trung thành thôi là không đủ.

Nếu là trước đó Lý Trung hoảng loạn vì không biết Đường Kính Chi sẽ làm gì mình, hiện giờ hắn đã khẳng định được vì gia chủ này sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Giống như cái giầy chun, kéo căng ra dọa thì đối thủ còn sợ, chứ bật ra rồi, không còn mấy tác dụng nữa, Lý Trung dần bình tĩnh lại, hắn không phải kẻ nhất gan, vả lại hắn còn có đường sống, hậu viện vẫn do Đường lão thái quân quản lý, chỉ cần bà đứng ra nói vài câu cho hắn, Đường Kính Chi trọng chữ hiếu, ắt không dám trái lời.

Nghĩ tới đó trừng mắt lên nhìn mấy nha hoàn, tính đợi lúc qua việc này rồi, nhất định không buông tha cho chúng.

Ánh mắt hung ác của Lý Trung làm hai tiểu nha hoàn hoảng loạn, lúc này chỉ biết hi vọng vào Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi bề ngoài tỏ ra hời hợt, thực ra luôn quan sát từng cử động của Lý Trung, thậm chí không xong, y còn thiếu kinh nghiệm trong những việc này, hiểu khi thăm vấn phạm nhân, nếu để thời gian quá dài, qua hoảng sợ ban đầu, phạm nhân sẽ bình tĩnh lại, nên vội đi thẳng vào chủ đề:

- Lý quản sự, mấy nha hoàn ở nơi này nói, bọn chúng là nha hoàn nhị đẳng do người phái tới chỗ Uyển di nương, sau đó lại sai bọn chúng đi tới chỗ khác làm việc.

Đường Kính Chi đột ngột chuyển chủ đề làm Lý Trung ít nhiều lúng túng:

- Bẩm Nhị gia, nô tài chường quản điều động nhân sự mấy nơi trong hậu viện, trước kia theo ý lão thái quan, điều tới mấy nha hoàn thiếp thân cho Uyển di nương, có điều vì lúc đó không đủ người, nên chưa cấp đủ theo quy củ. Khi đó nô tài điều tới đây ba hạ nhân, hai nha đầu nhị đẳng, một nha đầu tam đẳng là ba bọn chúng.

Lý Trung khéo léo tránh vấn đề thứ hai Đường Kính Chi nói, còn kéo cả Đường lão thái quân ra.

- Theo quy củ, nha hoàn phân cho Uyển di nương thì chỉ cần hầu hạ tốt Uyển di nương là được, không cần đi tới chỗ khác làm việc, nhưng mấy tiểu nha đầu này nói, người còn giao cho bọn chúng nhiệm vụ khác, có phải thế không?

Lý Trung lắc đầu ngay tức khắc:

- Nô tài oan quá, đây là chuyện vu khống, từ khi nô tài điều bọn chúng cho Uyển di nương thì chưa từng gặp lại, làm gì có chuyện giao nhiệm vụ khác.

Ba tiểu nha đầu thấy hắn không thừa nhận, cuống lên định giải thích, nhưng Đường Kính Chi khoát tay nói trước:

- Vu khống? Ha ha, Lý Trung người nhìn tay bọn chúng đi, đó có phải là bàn tay của nha hoàn nhị đẳng không?

Lý Trung liếc qua tay hai tiểu nha hoàn, cắn răng nói:

- Tay bọn chúng hơi thô một chút, đây là do nô tài thất chức, trước kia tuyển chọn không kiểm tra kỹ càng.

Tên điều nô to gan! Quả nhiên tâm tư nhanh nhạy, dù hơi miễn cưỡng nhưng vẫn chấp nhận được, Đường Kính Chi gằn giọng:

- Hả, nói thế là bọn chúng vu cáo người?

- Nhị gia sáng suốt!

Lý Trung đập đầu hô làm Đường Kính Chi thiếu chút nữa bị sặc, vội đặt chén trà trong tay xuống, sáng suốt cái rắm, tên khốn này coi mình là thằng ngu thật rồi. Trước đó Đường Kính Chi chỉ muốn giáo huấn Lý Trung cho Uyển Nhi hả giận, lúc này y thực sự nổi giận rồi, mạnh miệng sao, rồi tới lúc người phải hối hận.

Diệt Hồng Trần

40. Chương 040: Nhân Chứng

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 040: Nhân chứng

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Đường Kính Chi cười nhạt chất vấn:

- Lý Trung, người nói hai tiểu nha đầu này vu cáo người, vậy ta hỏi người, vì sao bọn chúng vu cáo người?
- Bẩm Nhị gia, nô tài dù gì cũng là một quân sự, chắc là mấy nha hoàn này trước kia từng cầu xin nô tài chuyện gì đó, nhưng nô tài không đồng ý, cho nên chúng ghi hận trong lòng, vu cáo nô tài.

Lý Trung trả lời rất kín kẽ:

Đường Kính Chi hừ lạnh, người là quân sự, bọn chúng là tiểu nha hoàn, nếu không có nguyên nhân đặc biệt, bọn chúng ăn gan báo hay sao dám vu cáo người? Nhưng đây đưa ở vấn đề này không có ý nghĩa, vì hai bên đều không có chứng cứ hữu hiệu, vì thế Đường Kính Chi quay sang mấy tiểu nha hoàn:

- Các người nói phụng lệnh Lý quân sự tới chỗ khác làm việc, vậy hẳn không chỉ có các người, giờ các người tới chỗ mình làm việc, kiểm vài người có thể chứng minh các người từng làm việc ở đó về đây.

Hai tiểu nha hoàn rồi rít gập đầu sau đó đi tìm người.

Lý Trung nghe tới đây mặt chỉ hơi biến sắc một chút liền bình thường trở lại, trong Đường phủ hẳn còn có chút thế lực, trước khi tới cũng đã đánh tiếng dự phòng rồi, hẳn không có kẻ nào cả gan đứng ra đối đầu với hắn.

Lý Trung luôn cho rằng trong Đường phủ thân phận của mình không thấp, rất có uy, không ai dám đứng ra làm chứng, không ngờ mấy tiểu nha hoàn kia đi một chuyến, gọi tới tận mười mấy người.

Đường Kính Chi cũng trở mắt, không khỏi nhìn lại hai tiểu nha hoàn, không ngờ chúng có sức hiệu triệu lớn như thế, y vốn tưởng bọn chúng kiếm được một hai người là giỏi rồi.

- Nhị gia, những người này đều có thể làm chứng cho nô tỳ.

Nha hoàn lên tiếng đầu tiên là Lục Nhi, chỉ bốn thô sử bà sau lưng nói:

Bốn thô sử bà gập đầu lia lịa.

Nha hoàn còn lại tên Bình Nhi, chỉ ba nam tử sau lưng nói:

- Nhị gia, ba người này có thể làm chứng cho nô tỳ, nô tỳ tới phòng chứa củi làm việc nửa tháng rồi.
- Khốn kiếp, các người chán sống rồi, dám ...

Lý Trung không ngờ dám hạ nhân thường ngày khúm núm với mình dám đứng ra làm chứng, hắn tác oai tác quái thành quen, nhất thời nổi giận quên mất đang ở trước mặt Đường Kính Chi, có điều hắn mới chửi được một nửa đã hét lên thảm thiết.

Chậm rãi thu chân lại, Đường Kính Chi giận tím mặt, tên cầu nô tài này đúng là to gan, ngay cả y cũng không coi ra gì nữa, làm sao không giận cho được? Cho nên Lý Trung mới quát được nửa câu, y liền đập một phát vào mặt:

- Cầu nô tài, dám quát tháo trước mặt ta, người mới chán sống.

Lý Trúng giờ mới nhớ ra trước mặt còn có một chủ tử, cuống quýt đập đầu cầu xin:

- Nhị gia, nô tài biết sai rồi, xin Nhị gia tha cho lần này.

Đường Kính Chi không thèm để ý tới hần, nhìn mấy hạ nhân hỏi:

- Các người sẵn sàng làm chứng cho Lục Nhi và Bình Nhi chứ?

- Bẩm Nhị gia, nô tài tên Cầu Oa, phụ trách bỏ củi ở bếp, sẵn sàng làm chứng cho Bình Nhi.

Một thanh niên vóc người vạm vỡ khẩu đầu đáp:

Có người đi đầu, những người còn lại đua nhau lên tiếng xác nhận.

- Lý Trung, hiện Lục Nhi và Bình Nhi đưa nhân chứng tới rồi, người còn điều gì để nói nữa?

Đường Kính Chi lạnh lùng nhìn Lý Trung.

Nô tài khinh chủ, cái chuyện lớn này nói lớn cũng được, nói nhỏ cũng song, nếu chủ tử không được thế, chuyện chỉ mất nhấm mắt mở cho qua. Nếu không cẩn thận đắc tội với người không nên đắc tội, vậy nó thành đại họa rồi. Lý Trung ở Đường phủ bao năm tất nhiên hiểu cái đạo lý này, nên nhìn ra Đường Kính Chi thiện cảm với Uyển Nhi, nếu không đã chẳng vì cái chuyện nhỏ này mà kéo bao nhiêu người tới hỏi.

Mồ hôi lạnh trên trán không ngừng nhỏ ra, Lý Trung hiện giờ chỉ còn cách cắn răng phủ nhận tới cùng, nếu không chẳng còn đường sống nữa:

- Nhị gia, nô tài oan uổng, cho dù mấy nha hoàn này có đi làm ở chỗ khác cũng không thể khẳng định là nô tài sai bọn chúng.

- To gan, tới nước này còn dám cãi cùn, người cho rằng ta không dám dùng gia pháp với người thật hay sao?

Đường Kính Chi vỗ bàn đánh sầm một cái, chén trà nảy lên, nước trà bắn ra ngoài, quay vòng vòng rồi rơi đánh choang xuống đất.

Mấy nha hoàn thấy vậy vội đi tới lau sạch nước trên bàn, dọn dẹp chén trà vỡ.

- Nhị gia, người không thể bắt giáo nhi tru.

Lý quản sự kinh sợ hét lên, hần vào đường cùng rồi, chỉ đành sai thì sai tới cùng.

Lời Tuân Tử: không biết giáo dục trước, người ta phạm sai lầm là trừng phạt.

- Người ...

Đường Kính Chi đứng dậy chỉ mặt Lý Trung, tay run rẩy:

Uyển Nhi giật mình, đứng dậy đi tới khe vuốt lưng Đường Kính Chi, khuyên:

- Nhị gia bớt giận, dù sao cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, không đáng.

Bàn tay nhỏ nhắn của Uyển Nhi cực kỳ mềm mại, vuốt một lúc, Đường Kính Chi dễ chịu hơn nhiều, y cố áp chế lửa giận trong lòng, mỉm cười với Uyển Nhi để nàng khỏi lo, sau đó quay lại quát:

- Người yên tâm đi, hôm nay ta sẽ cho người tâm phục khẩu phục.

Lý Trung nắm chặt tay không chế cơ thể không run lên, cúi đầu không nói.

Mấy hạ nhân quỳ trong phòng thấy Nhị gia nổi giận như thế, trong lòng nơm nớp lo sợ, nhưng sợ thì sợ, hôm nay bọn họ phải tố cáo cho tên Lý Trung này ngã hần, nếu không sau này hần trả thù thì không ai thoát được.

Cầu Oa gan to nhất đi đầu:

- Nhị gia, Bình Nhi cô nương thường ngày chính do Lý quản sự sai tới phòng củi làm việc, chuyện này nô tài dám lấy tính mạng ra đảm bảo tuyệt đối không có chút giả dối nào.

Đường Kính Chi gật đầu, thấy Cầu Oa ngập ngừng, hỏi:

- Người còn chuyện gì cứ yên tâm nói ra.

- Nhị gia, thực ra lần này nô tài tới đây ngoài làm chứng còn tô cáo Lý quản sự phân công công việc không đều, bớt xén lương của bọn nô tài.

Chuyện tới nước này Cầu Oa cũng hiểu đã cùng Lý Trung ở vào thế không đội trời chung, vì tương lai, đánh liều nói ra:

Thực ra nếu đổi lại là Đường lão thái quân hỏi tới, bọn chúng không dám làm chứng, vì người Đường phủ đều biết, Đường lão thái quân vài ba ngày lại khen thưởng Lý Trung một phen, nói Lý Trung là tâm phúc của Đường lão thái quân cũng không hề sai.

Nhưng Đường Kính Chi thì khác, y nổi tiếng công bằng nghiêm khắc, bất kể là gặp phải chuyện gì cũng không thiên vị một bên nào.

Nguyên nhân quan trọng nhất là những hạ nhân này đã bị Lý Trung ép cho không còn đường sống nữa.

- Người ... Người ngậm máu phun người.

Lý Trung tuy vẫn tỏ ra hung hăng, nhưng khí thế kém đi nhiều:

- Có phải ngậm máu phun người hay không ta tất nhiên sẽ tra rõ, Cầu Oa, người nói cho kỹ, Lý Trung phân công công việc không đều ra sao, bớt xén tiền lương của các người thế nào?

- Bẩm Nhị gia, chuyện là thế này, Đường phủ trên dưới tổng cộng mấy trăm nhân khẩu, theo quy củ, phòng củi ít nhất an bài 12 người, 8 người phụ trách bổ củi, 4 người phụ trách vận chuyển, chỉ có thế mới đảm bảo đủ lượng củi cung ứng cho các nhà bếp mỗi Ngày. Nhưng Lý quản sự an bài thiếu 2 người, hơn nữa không để con cháu ông ta làm việc, hiện ở phòng củi thực sự chỉ có 7 người làm việc. 7 người bọn nô tài chẳng những phải bổ củi còn phải phụ trách vận chuyển, ngày nào làm xong cũng mệt tới không đứng lên nổi.

Cầu Oa hết sức ủy khuất nói:

- Nhưng chưa phải đã hết, bọn nô tài làm nhiều cũng không mệt chết được, có điều Lý quản sự chẳng những thiên vị ba đứa cháu của ông ta không phải làm việc, còn chửi bới bọn nô tài lười biếng, kiếm cớ trừ bớt lương của bọn nô tài.

- Nhị gia, đãi ngộ của Đường phủ vốn không tệ, nô tài là hạ nhân có đẳng cấp thấp nhất, mỗi tháng cũng được 100 đồng, số tiền này đủ cả nhà 4 người nô tài chi tiêu rồi. Nhưng Lý quản sự bất nhân, nô tài làm quần quật từ sáng tới tối còn bảo nô tài lười biếng, phạt tiền, thế là mỗi tháng nô tài chỉ còn chưa tới 50 đồng, nên là trước kia cha nô tài cố cắn răng làm thêm bù vào, nhưng gần đây tức phụ của nô tài sinh con, tiền không đủ dùng nữa ...

Nói tới đó giọng Cầu Oa hơi nghẹn ngào.

mrelton

41. Chương 041: Chuyện Nhà Trương Nhị.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 041: Chuyện nhà Trương Nhị.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Thấy tình hình mỗi lúc một xấu, Lý Trung gân cổ lên cãi, cắt ngang lời Cầu Oa:

- Người lười biếng ta phạt tiền người là đúng, ta không bênh cháu ta, bọn chúng có làm việc hay không chẳng lẽ ta không biết.

- Ông nói lão, rõ ràng ông bao che, lần trước chính ông còn tới nói với chúng tôi nhà cháu ông nhiều việc, bảo chúng tôi phải làm thêm.

Một hạ nhân phòng củi khác cãi lại.

- Nhị gia, xin người làm chủ cho lão nô với.

Đúng lúc này một thô sử bà khóc rống lên:

Người trong phòng đều quay hết sang, nhận ra bà ta, đám hạ nhân nhàn nhàn đều tỏ vẻ thương hại, hiển nhiên bọn họ đều biết thô sử bà này gặp phải chuyện gì.

Uyển Nhi thấy bà ta đó khóc tới thương tâm, dịu giọng vỗ về:

- Người đừng khóc vội, có chuyện gì nói ra đã, Nhị gia mới làm chủ cho người được.

Bà tử kia thấy Đường Kính Chi gạt đầu, lấy tay lau nước mắt, méu méu máo máo kể đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra cả nhà bà tử này là gia sinh tử của Đường phủ, con cháu đời đời làm nô tài cho Đường gia, tới ngay cả ở chỗ quan phủ cũng không có chứng minh hộ khẩu, bà ta năm nay hơn 40, do cuộc sống khổ cực, trông cứ như 60 tuổi, nhà chồng cho Trương, tên Trương Bảo, tổng cộng sinh hai đứa con trai, vốn cả nhà bốn người, trước kia cuộc sống không tệ, nhưng Đại nhi tử năm 9 tuổi bệnh nặng qua đời, Trương Bảo không chịu nổi đả kích, sức khỏe mỗi ngày một kém, ba năm sau cũng nhắm mắt xuôi tay.

Thế là bốn chỉ còn hai, lão bà bà và tiểu nhi tử Trương Thạch nương tựa vào nhau mà sống.

Trương Thạch sinh ra thứ hai trong nhà, cho nên người quen đều gọi hắn là Trương Nhị, tới năm 10 tuổi, vì tương đối chắc khỏe hơn người cùng tuổi, nên được quản sự Đường gia tuyển vào làm hộ vệ.

Trương gia chỉ còn lại mỗi một mình Trương Nhị để tiếp nối hương hỏa, cho nên lão bà ta lúc nào cũng run sợ, lo lắng ngày nào đó Trương Nhị chấp hành nhiệm vụ gặp phải kẻ xấu rồi mất mạng, sống thấp thỏm như vậy gần 10 năm, Trương Nhị cũng cưới thê tử, không lâu sau đó lên làm cha.

Lão bà bà cũng quen chuyện nhi tử làm hộ vệ cho chủ tử, hơn nữa nghe người ta nói nhi tử của mình bản lĩnh không tệ, là hộ vệ giỏi, nên dần an tâm hơn, nhưng ngàn vạn lần không ngờ tai nạn vẫn cứ đổ xuống đầu, sáng ngày hôm qua còn đang yên lành, đi về một chuyến mất đi một cánh tay.

Đả kích này với Trương gia mà nói là trí mạng, vì Trương gia chỉ còn Trương Nhị là nam đinh trưởng thành.

Thấy Trương Nhị thành ra như thế, lão bà bà và tước phụ ôm nhau khóc, sau đó tìm đại phu xem bệnh cho Trương Nhị, đại phu tới rồi, nhưng đơn thuốc lại đắt quá mức, hai năm trước Trương Nhị cưới vợ, bao nhiêu tích góp đã tiêu gần hết, về sau sinh con, trong nhà càng túng bấn, sao mua nổi thuốc đắt tiền như vậy.

Thực sự tới bước đường cùng rồi, bọn họ liền đi tìm Lý Trung, hỏi chuyện Trương Nhị bị thương chủ tử có quản không, Lý Trung sầm mặt mắng hộ vệ không bảo vệ được chủ, hại Nhị nãi nãi bị thương, không đánh đòn đã là may, làm gì còn cho Trương Nhị tiền khám bệnh.

Bà tước hết cách, đành mặt dày đi vay mượn khắp nơi, cuối cùng cũng mua được hai thang thuốc cho Trương Nhị.

*** Bà tước: gọi gọi mẹ chồng và con dâu.

Nhưng hai thang thuốc chỉ đủ cho một ngày thôi, sau này phải làm sao, đang lúc bà tước chỉ biết len lén gạt lệ thì Lý Trung lại chủ động tìm tới tận nhà, chỉ cho bọn họ hai con đường. Một là để tước phụ Trương Nhị còn chưa hết sữa đi làm nãi nương (bà vú) cho nhà khác, như thế có thể kiếm thêm chút tiền.

Hai là bán đi đứa con trai còn chưa tròn hai tuổi.

Bà tước nghe tới cách thứ hai thì hoảng sợ, Trương gia khó khăn lắm mới thêm được một nam đinh, sao có thể bán đi như bán đồ, nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn cách thứ nhất, để tước phụ Trương Nhị đi làm nãi nương cho người ta.

Lý Trung quen biết nhiều, nói có thể giới thiệu người cho họ, còn hỏi muốn bao giờ thì đi, lão bà bà vốn nghĩ trong nhà hết tiền rồi, đi càng sớm càng tốt, nhưng tước phụ Trương Nhị cẩn thận hơn một chút, vì

trước khi nàng gả cho Trương Nhị, có đứa cháu của Lý Trung từng tới nhà nàng cầu thân, nhưng cha nàng nghe nói đứa cháu kia của Lý Trung không nghề nghiệp gì nên không để ý.

Trương thị nói mai mới đi, sau đó đợi Lý Trung quay về liền giao con cho bà bà chiếu cố, một mình lên theo sau, Lý Trung không hề biết tới thẳng quán rượu, đứa cháu kia của hắn đã đợi ở đó.

Bọn chúng vào phòng bao ăn uống, Trương thị thì lên lút tới cửa sổ nghe trộm, nghe được bọn chúng nói chuyện thì sợ hết hồn, thì ra Lý Trung nói chủ tử đã phát tiền thuốc men, nhưng hắn cho hết vào túi, còn định lừa Trương thị tới cho cháu mình.

Nay nam đình trưởng thành duy nhất của Trương gia bị tàn phế, đang dở sống dở chết nằm trên giường, nhà chỉ còn lão nương lớn tuổi, nếu mắc lừa, ngay cả người đi đòi lại công bằng cũng chẳng có.

Trương thị về nhà đem chuyện nghe được kể cho bà bà, bà tức thương lượng, định hôm nay đi tìm đại quản sự cáo trạng, nhưng tìm cả sáng không thấy đại quản sự đâu, trên đường về nhà vừa vặn gặp đám Lục Nhi, nghe nói Nhị gia đang thăm vấn Lý quản sự ở viện tử của Uyển di nương, liền tới cáo trạng.

Lão bà bà nói xong nước mắt nước mũi đã ướt hết vạt áo, tất cả mọi người trong phòng trừ Lý Trung đều thương cảm, Đường Kính Chi mặt tối sầm, không ngờ Đường phủ lại có kẻ thú vật như thế.

Lý Trung muốn cãi cố, nhưng thấy ai nấy phần nộ nhìn mình, miệng há ra không nói được lời nào.

- Người đâu, gọi Thị Mặc, Đại quản gia, cùng với cả quản sự trưởng phòng lại đây.

Đường Kính Chi hận không thể lột da Lý Trung.

Trưởng phòng: phòng kế toán cố.

Tiểu nha hoàn đi theo Đường Kính Chi nhanh nhẹn vâng một tiếng chạy ra sân, gọi theo hai người nữa chia nhau đi tìm.

- Các người còn gì muốn nói nữa không?

Đường Kính Chi nhìn qua đám hạ nhân trong phòng, những người này theo tới đây chần chẫn không phải chỉ vì làm chứng, còn việc khác tố cáo Lý Trung.

Một lúc sau nghe thêm được vài tội trạng nữa của Lý Trung thì Thị Mặc mà Đại quản sự nối nhau tới nơi, Thị Mặc đi vào thỉnh an rồi đứng sau lưng Đường Kính Chi, sẵn sàng đợi sai bảo.

Đại quản sự Từ Phúc năm nay trên 50, người không cao, bụng hơi phệ, bước đi vững trãi ung dung, mặt tươi cười hiền hòa như Phật Di Lặc, đối diện với Đường Kính Chi cũng đúng mực không tỏ ra khúm núm hay xiểm nịnh, lần đầu tiên gặp mặt thực sự, nhưng Đường Kính Chi rất có thiện cảm với ông ta.

- Người đâu, lấy ghế cho Từ quản gia.

Từ Phúc tuy chỉ là nô tài, nhưng là một trong số ít lão nhân còn lại của Đường phủ, tận tụy hầu hạ mấy chục năm, không có công cũng bỏ sức, ngay cả Đường lão thái quân thường ngày gặp mặt cũng rất kính trọng. Cho nên Đường Kính Chi vừa dứt lời, lập tức có nha hoàn thi hành, Từ Phúc khách khí vài câu, ngồi xuống ghế.

- Từ quản gia sáng nay bận chuyện gì thế?

Đường Kính Chi mở đầu câu chuyện.

Từ Phúc hơi khom người trả lời:

- Nhị gia, sáng nay nô tài ra ngoại thành một chuyến, xem đã tới ngày thu hoạch lương thực chưa, thuận tiện thăm Tam gia, Lão thái quân còn bảo nô tài mang theo vài món ăn ngon tới đó.

Đường Kính Chi ừm một tiếng, chỉ vào Lý Trung:

- Hôm nay có người cáo trạng Lý Trung nô tài khinh chủ, bớt xén tiền lương, tham ô ngân lượng, lừa gạt nhân thế, phân công không đều, có chứng có cứ dâng hoàng, ông thấy phải xử lý ra sao?

Từ Phúc nghe vậy nhúm mày, đang chuẩn bị trả lời thì Lý Trung kêu lớn:

- Đại quân gia, nô tài oan uổng quá, lời Nhị gia không phải sự thực, bọn chúng căn bản không có chứng cứ.

- To gan!

Từ Phúc mặt nghiêm lại, uy thế phát ra khiến Lý Trung run rẩy không dám nói gì thêm:

- Nhị gia ngồi ngay trước mặt, còn chưa cho người lên tiếng, làm gì tới lượt người nói? Người đâu, vả miệng 20 cái.

mrelton

42. Chương 042: Biến Cố Chen Ngang.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

— o —

Chương 042: Biến cố chen ngang.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

Từ Phúc đi tới đâu bên cạnh đều có mấy thủ hạ đắc lực, nghe vậy liền xông tới, hai người giữ vai Lý Trung, một người vung tay tát.

“Bốp, bốp, bốp ...”

Hai mươi cái tát đánh xong, Từ Phúc đứng lên thi lễ:

- Nhị gia, nô tài vượt quyền rồi, xin người trách phạt.

Đường Kính Chi phát tay, không để ý, ngược lại còn thấy đánh thế là hơi ít.

Từ Phúc ngồi trở lại ghế, trả lời câu hỏi vừa rồi:

- Nhị gia, bớt xén tiền lương phạt gây 15 cái, giải trừ thân phận quân sự, ngoài ra phạt gấp ba tiền đã bớt xén, trả cho người bị hại. Tham ô ngân lượng, khi tra rõ con số, phạt gấp năm lần, sung công. Phân công không đều, vả miệng 30 cái, an bài lại công tác hạ nhân. Lừa gạt nhân thân, dựa theo tình tiết xử lý, nặng đưa lên quan trị tội, nhẹ thì đánh gây.

Từ Phúc nói từng vấn đề một rất rõ ràng, chỉ quên mỗi điều nô tài khinh chủ.

Lý Trung nghe tới một điều là mặt tái đi một phần, những tội danh này được định đoạt, cả đời này hẳn không có cơ hội trở mình nữa.

Từ Phúc khác Đường Kính Chi, Đường Kính Chi tuy là gia chủ, chưa từng xen vào chuyện vụn vặt ở hậu viện, cho nên Lý Trung không sợ lắm, nhưng Từ Phúc trước giờ luôn là cấp trên trực tiếp của hắn, uy phong bao năm đã nẩy mầm trong lòng hắn, cho nên hắn không dám cãi.

- Nhị gia, người thực sự muốn xử trí Lý quân sự sao?

Thị Mặc biết Lý Trung là thủ hạ của Đường lão thái quân, nếu Nhị gia xử lý hắn, chẳng phải bằng tát vào mặt Đường lão thái quân sao, cho nên cẩn thận hỏi nhỏ:

Đường Kính Chi suy nghĩ, biết Thị Mặc lo lắng cái gì, nhưng Lý Trung gây quá nhiều tội ác, không phạt không thể khiến mọi người phục được. Hơn nữa Lý Trung ngầm ức hiếp nữ nhân của y, chuyện này làm sao Đường Kính Chi nuốt trôi cho được.

Từ Phúc ngồi đường bệ trên ghế, thấy Đường Kính Chi mặt tối đen, hiển nhiên thực sự nổi giận, lên tiếng:

- Nhị gia, nếu như Lý quản sự phạm nhiều sai lầm như vậy, với tính cách thưởng phạt nghiêm minh của Lão thái quân, hẳn sẽ không thiên vị hẳn.

Đường Kính Chi đang định nói thì bên ngoài có tiếng thông báo, thì ra tiểu nha đầu kia tìm được quản sự trưởng phòng rồi, người này tên Chu Hậu, hơn 30, mặc trường sam xanh, người cao gầy, nhưng rất có tính thần, nhất là đôi mắt chuyển động ánh lên vẻ giảo hoạt và khôn khéo.

Đợi Chu Hậu hành lễ xong, Đường Kính Chi hỏi:

- Hôm qua các chủ tử lên núi dâng hương, gặp phải thích khách hãm hại trưởng công tử của Tuyên Uy tướng quân, kết quả Nhị nãi nãi trưởng nghĩa ra tay, cứu được người nhưng hộ vệ Đường phủ cũng bị trọng thương, người có biết chuyện này không?

- Bẩm Nhị gia, nô tài có biết chuyện này, hôm qua lão thái quân về phủ có dặn nô tài, phải cấp tiền chữa trị thuốc men cho mấy hộ vệ trọng thương, cùng vô về gia quyền.

Chu Hậu khom người đáp:

- Cấp bao nhiêu?

- Bẩm Nhị gia, nghe người chuyển lời của lão thái gia cho nô tài nói, mấy người bị trọng thương cần mau chóng trị liệu, cho nên hôm qua nô tài đã cấp tiền rồi, là Lý quản sự lĩnh, còn viết giấy nhận cho nô tài.

Chu Hậu trước khi tới đã hỏi tiểu nha hoàn xem Đường Kính Chi tìm mình có chuyện gì, nên đã chuẩn bị sẵn, lấy từ ống tay áo ra giấy biên nhận có chữ ký của Lý Trung.

Đường Kính Chi nhận lấy xem qua, ném trước mặt Lý Trung, lạnh nhạt nói:

- Lý Trung, người xem tờ giấy này có phải do người ký tên không? Đừng để tới khi bị phạt lại kêu oan ức.

Lý Trung chẳng cần nhìn cũng biết đó là giấy do mình viết, hiện có giải thích cũng vô dụng, liền nhận hết tội trạng, dập đầu như bồ cùi, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

- Người không từ một chuyện xấu xa nào, còn muốn ta tha cho người sao?

Chuyện gì còn có thể tha, hai chuyện Đường Kính Chi tuyệt đối không tha thứ, một là ức hiếp Uyển Nhi, hai là tham ô tiền mua thuốc.

Điều thứ nhất không khác gì tát vào mặt y, điều thứ hai bằng với giết người. Hơn nữa chuyện này còn tạo thành ảnh hưởng cực kỳ tồi tệ, nếu truyền ra ngoài, nói hộ vệ Đường phủ bị trọng thương không ai thêm bận tâm, chẳng những mất mặt, sau này hộ vệ không dốc lòng vì chủ nữa.

- Từ quản gia, hiện giờ Lý Trung nhận hết tội rồi, ông thấy phải xử phạt ra sao?

Đường Kính Chi giao quyền xử phạt lại cho đại quản gia để làm theo gia quy, nếu không dùng hình không thỏa đáng sẽ hồng quy củ.

Từ Phúc thăm thở dài, đời này Lý Trung coi như hủy rồi, phạt nặng phạt nhẹ không quan trọng, mấu chốt bị gia chủ ghét bỏ, làm sao còn có gì tốt lành? Ông ta chưa nói thì rèm cửa vén lên, tiếp đó một thiếu nữ xinh đẹp đi vào, nhẹ như một cái bóng lướt trên mặt đất, nhìn thấy thiếu nữ này Đường Kính Chi nhíu chặt mày.

Đường Kính Chi vốn định tiền trăm hậu tấu, không ngờ Đường lão thái quân tai mắt thông thiên, bên này chưa nghĩ xong phạt ra sao, bên kia đã phái người tới.

- Nô tỳ Hàm Hương bái kiến Nhị gia, Đại quản gia.

Thiếu nữ đi vào đó toàn thân váy trắng, còn trắng hơn cả tuyết mùa đông, giọng nói trong trẻo như oanh hót, nàng luôn lặng lẽ như một cái bóng, nhưng không ai dám xem thường sự hiện diện của nàng, vì đó là đại nhà đầu theo sát bên Đường lão thái quân, Hàm Hương.

Đường Kính Chi đưa tay đỡ hờ:

- Đứng dậy đi, lão thái quân sai người tới sao?

- Vâng ạ, lão thái quân bảo nô tỳ chuyển lời, chuyện của hậu viện thuộc nữ nhân trông nom, nhị gia bớt quan tâm, chú ý sức khỏe nhiều hơn.

Hàm Hương giọng nhỏ nhẹ êm ái:

Hàm Hương không rõ vì sao Đường lão thái quân lại muốn nàng nhất định phải nói những lời này trước mặt hạ nhân, thế chẳng phải cố ý làm mất mặt Nhị gia sao?

Chẳng lẽ trong mắt lão thái quân, Lý quân sự quan trọng như thế.

Nói hết, Hàm Hương nhìn khuôn mặt anh tuấn của Nhị gia đã tối sầm, chỉ biết thở dài.

Mặc dù Hàm Hương hầu hạ bên cạnh Đường lão thái quân đã gần 5 năm, nhưng vẫn không nhìn thấu cách hành xử của bà, khi thì ôn hòa quá mức, lúc thì lạnh lùng vô tình, không vui một chút thôi cũng đánh chết hạ nhân phạm sai lầm.

Trong mắt người ngoài được ở bên cạnh lão thái quân làm việc là chuyện rất vinh quang, nhưng không ai biết lúc nào nàng cũng run sợ thận trọng như đi trên băng mỏng.

Đường Kính Chi không ngờ sự việc phát triển thành ra như thế này, đây là lần đầu tiên từ sau khi y tỉnh lại, Đường lão thái quân lại không nể mặt y.

Hướng hồ y tổn công tra xét nửa ngày trời, khó khăn lắm mới có kết quả, Đường lão thái quân mới sai người tới truyền lời, giống như vung nắm đấm ra nhắm vào mặt kẻ địch, mắt thấy sắp tới đích, đối phương thành linh biến mất, làm nắm đấm đánh vào không khí, loại cảm giác này cực kỳ bức bối.

Còn đám hạ nhân quỳ xuống đất thì sợ tái mặt, nếu như Đường lão thái quân nhất định thiên vị Lý Trung, vậy thì sau này bọn chúng thảm rồi.

Chỉ có Lý Trung là mặt sáng lên, mặt đang như tro tàn tức thì khôi phục sinh cơ, hẳn cho rằng Đường lão thái quân không muốn hắn bị phạt, cho nên mới làm mất mặt Đường Kính Chi trước đám hạ nhân, dù đầu hắn cúi thật thấp, nhưng khóe miệng nhếch lên càng cao.

“Một đám nô tài hạ tiện, dám đắc tội với ta, sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ cho các người biết thế nào là lợi hại!” Chuyện còn chưa xong Lý Trung đã bắt đầu mưu tính báo thù người chọc tới mình rồi.

Chỉ duy nhất có Từ Phúc từ đầu tới cuối sắc mặt không mấy may biến đổi, ông theo Đường lão thái quân mấy chục năm rồi, tất nhiên biết Đường Kính Chi có phân lượng trong lòng bà, nếu chẳng phải có chuyện đặc thù, Đường lão thái quân tuyệt đối không làm mất mặt Đường Kính Chi.

Còn một người nữa cũng chỉ hơi ngạc nhiên là Chu Hậu, rồi bình tĩnh trở lại nhanh chóng, Lý Trung trông có vẻ đã thoát nạn, nhưng làm sao có kết cục tốt cho được, nên chẳng hề hồi hận vì vừa rồi lấy ra tờ giấy biên nhận của Lý Trung ra.

So với những người này Đường Kính Chi và Lý Trung vẫn còn non lắm.

mrelton

43. Chương 043: Có Kẻ Xâm Nhập.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 043: Có kẻ xâm nhập.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

- Hàm Hương cô nương, xin hỏi lão thái quân còn cần dặn gì nữa không?

Từ Phúc đứng dậy thi lễ hỏi Hàm Hương:

Hàm Hương đáp lễ, giọng nhẹ nhàng:

- Nô tỳ chỉ là một nha hoàn, không dám nhận đại lễ của Đại quân gia, trước khi tới đây lão thái quân còn dặn, tạm thời nhốt vào phòng chứa củi, đợi xử lý sau.

Nụ cười của Lý Trung còn chưa kịp nở ra đã cứng lại trên mặt, hắn không hiểu Đường lão thái quân làm như vậy là có ý gì, nếu muốn bao che cho hắn, thì nên trực tiếp thả hắn ra hoặc gọi hắn tới hỏi mới đúng.

Nếu không muốn bao che cho hắn thì sao lại làm mất mặt Nhị gia.

Những hạ nhân khác nghe câu này thì khê thở phào, chuyện chưa tới mức tuyệt vọng.

Đường Kính Chi bị đủ mọi ánh mắt của hạ nhân nhìn vào trong lòng rất bức bối, rõ ràng sắp có kết quả, lão thái quân lại chen ngang, kẻ độc ác thế này sao có thể bỏ qua. Nhưng dù thế nào lời của lão thái quân vẫn phải nghe, cho nên Đường Kính Chi phát tay, y bảo mọi người lui ra.

Từ Phúc là người cuối cùng đứng dậy cáo từ, để lại một câu đầy thâm ý:

- Nhị gia, trong lòng lão thái quân, người quan trọng hơn bất kỳ điều gì.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Đường Kính Chi thấy Uyển Nhi mày nhăn lại đang lo lắng cho mình, bật cười:

- Uyển Nhi, nàng đừng lo, tên quân sự này ta không tha đâu.

- Nhị gia...

Uyển Nhi vốn định khuyên y, nhưng Đường Kính Chi không cho nàng cơ hội, y là gia chủ, nếu ngay cả một tên hạ nhân cũng đấu không nổi, nó thành trò cười lớn, hơn nữa chuyện hôm nay không phải hoàn toàn vô ích, lần sau gặp kẻ gian xảo cứng đầu như Lý Trung, y đã có cách đối phó, coi như được một bài học kinh nghiệm.

- Uyển Nhi, nàng yên tâm, ta và lão thái quân sẽ không vì chuyện nhỏ này mà mâu thuẫn với nhau đâu. Từ quân gia vừa nói rồi còn gì, trong lòng lão thái quân, ta là quan trọng nhất. Được rồi, ta còn có chuyện, đi trước đây.

Đường Kính Chi vừa nói vừa đứng dậy, Uyển Nhi tiến ra ngoài, đi tới sân, vô tình nhìn thấy một cảnh cây chia ra ngoài tường, ôn nhu nói:

- Sau này rảnh rỗi nên ra ngoài đi lại nhiều hơn, đừng ở trong tiểu viện mãi, cẩn thận buồn sinh bệnh đấy.

Uyển Nhi cười mỉm cười vâng lời, trong lòng rất vui, dù nàng là người thích yên tĩnh, nhưng cũng không muốn suốt ngày ở lì trong phòng, có điều từ khi gả vào Đường phủ xung hỉ không thành, Đường lão thái quân cấm túc nàng, nàng sao dám bước chân ra khỏi tiểu viện nửa bước, kỳ thực cũng chính vì nguyên nhân này, Lý Trung mới to gan lớn mật chèn ép nàng.

- Nhu Nhi hiền lành nhất, nếu nàng buồn thì đi tìm nàng ấy nói chuyện, dạo chơi.

Đường Kính Chi nghĩ một lúc, thấy Nhu Nhi hẳn hợp với Uyển Nhi, căn dặn thêm một câu rồi cùng Thị Mặc rời viện tử.

Uyển Nhi đứng ở cửa viện tử, đợi tới khi không nhìn thấy Đường Kính Chi nữa mới thu ánh mắt lại, thấy Bình Nhi và Lục Nhi đứng sau lưng, đi tới nắm lấy bàn tay nhỏ thô ráp của chúng:

- Đi theo chủ tử vô dụng như ta, làm các người chịu khổ rồi.

Hai tiểu nha hoàn nghe vậy vành mắt đỏ hoe, nước mắt lưng tròng, Lục Nhi sụt sịt nói:

- Di nương, nô tỳ theo di nương không thấy khổ chút nào.

- Nô tỳ cũng nguyện ý theo di nương.

Bình Nhi nói theo:

Từ khi rời nhà tới nay, bên cạnh Uyển Nhi chẳng có ai, cô độc lẻ loi, thấy hai tiểu nha đầu này thành thực chất phác, lại hiểu chuyện, không hề có ý trách mình vô dụng, lòng cảm động nói:

- Được, chỉ cần các người nguyện ý ở bên cạnh ta, sau này ta nhất định đối đãi với các người thật tốt.

Lục Nhi và Bình Nhi nghe vậy đều cười tươi tắn, nụ cười thuần phác không có chút tạp chất nào, có điều câu tiếp theo của Uyển Nhi làm hai tiểu nha đầu mặt đỏ bừng.

- Ủm, sau này ta còn chọn cho mỗi đứa một chàng trai anh tuấn...

- Di nương, không chịu đâu.

- Xấu hổ chết đi được.

Hai tiểu nha đầu còn chưa tròn 14, nghe vậy ngúng ngẩy dậm chân, đỏ mặt chạy mất.

Uyển Nhi đứng đó cười, cười rất vui vẻ, Đường Kính Chi tới làm nàng nhìn thấy tương lai tươi sáng, hơn nữa tướng công tài hoa hơn đời, lại anh tuấn phi phàm như thế, trước kia chỉ lo Đường Kính Chi cổ hủ khô cứng, không ngờ y dịu dàng biết quan tâm thương người như vậy, dù làm một tiểu thiếp, cũng có gì phải hối tiếc đâu.

~~~~~o0o~~~~~

Rời khỏi tiểu viện của Uyển Nhi, vốn Đường Kính Chi định trực tiếp đi hỏi Đường lão thái quân vì sao bao che cho tên ác ôn kia, nhưng đi được nửa đường thì dừng bước, lão thái quân là trưởng bối của y, lại đối đãi với y cực tốt, nếu cứ thế này tới hỏi, chẳng phải thành chất vấn sao?

Như thế không hay, hơn nữa trước đó còn nói với Uyển Nhi không vì chuyện nhỏ này mà mâu thuẫn với lão thái quân, không đáng, giờ cần gì phải đi vội như thế?

Lý Trung bị nhốt vào phòng chứa củi rồi, chẳng thể bày trò gì được nữa, Đường Kính Chi định tới lúc ăn cơm tối sẽ hỏi lão thái quân.

Đương nhiên tên ác ôn đó dứt khoát phải trừng phạt, hơn nữa sau này cũng không thể giữ hẩn lại, vì vài lượng bạc mà coi thường mạng sống của hộ vệ bị trọng thương, còn lừa gạt vợ người ta, loại súc sinh vô lương tâm này có để lại trong Đường phủ cũng chẳng phải chuyện tốt.

- Nhị gia, chuyện người sai bảo, nô tài có nghe ngóng được chút ít rồi, phiến đá cẩm thạch đó được mang về phủ ba năm trước, khi đó Nhị gia từ kinh thành về bệnh nặng, nô tài ngày đêm hầu hạ bên cạnh cho nên không chú ý tới chuyện này.

Thị Mặc cẩn thận nói nhỏ:

- Nô tài còn nghe nói phiến đá đó do lão thái quân mua về, nói là đá cẩm thạch có thể trấn trạch áp quỷ.

Đường Kính Chi gật đầu, năm đó Đường phủ đại tu phòng ốc, cả đá lát nền cũng thay đổi, chẳng lẽ phiến đá Đại Lý đó đúng là do lão thái quân vô ý mua về?

Nhưng từ đâu lão thái quân biết được đá Đại Lý có thể trấn trạch áp quỷ?

Cho dù có thế thì vì sao lại đặt đúng ở dưới giường của y?

Nghi vấn trong chuyện này còn rất nhiều, Đường Kính Chi chỉ dặn:

- Ủ, chuyện này không gấp, người từ từ mà tra, nếu chỉ là trùng hợp, tới khi đó chúng ta kiểm lý do chuyển nó đi là được.

Thứ hại người là đá Đại Lý, như vậy Lâm Úc Hương ngủ trên đó trong thời gian ngắn cũng không sao, cho nên y không cần vội.

- Vâng, nô tài hiểu.

Đường Kính Chi nhìn vị trí mặt trời, thấy thời gian còn sớm, nói:

- Đi, người theo ta tới thăm Ngọc di nương đã.

Từ chuyện ở chỗ Ngọc Nhi, Đường Kính Chi đã hiểu không có y chống lưng, cuộc sống của những di nương của y e là không dễ dàng gì, cho nên bất kể thế nào y cũng phải tới thăm một lượt.

Hai người một trước một sau tới viện tử của Ngọc di nương, tiểu viện này cũng có năm sáu gian phòng, kích cỡ vẫn thế có điều so với tiểu viện của Uyển Nhi thì thua kém hơn nhiều.

Đứng ngoài nhìn vào, thấy bậc đá trước cửa phòng đầy bụi bặm, chẳng biết bao lâu không có người quét dọn, hai bên đường lát đá cũng trồng mấy cái cây, nhưng mà cành lá mọc tự nhiên chẳng có quy luật nào, cùng với cỏ vàng khô héo phía dưới, làm nơi này mang một vẻ hoang vu thê lương, nếu chẳng phải đây là hậu viện Đường gia, Đường Kính Chi còn nghĩ nơi này đã mấy chục năm không có người ở.

Thị Mặc ngó nghiêng một vòng, mày nhíu lại, gãi đầu gãi tai, chẳng lẽ là nhầm chỗ?

Như để chứng minh suy nghĩ của Thị Mặc đã nhầm, đúng lúc này đột nhiên có tiếng cọt ket, một tiểu nha đầu mở cửa phòng, từ sương phòng giữa đi ra ra.

Tiểu nha đầu này chừng mười hai tuổi, không ngờ trong sân có người, hơn nữa lại là hai nam nhân, hốt hoảng quát:

- Các người là ai, sao dám xông vào tiểu viện của di nương nhà ta? Các tỷ muội đâu có kẻ xâm nhập địa bàn của chúng ta.

mrelton

44. Chương 044: Ngọc Nhi Thần Bí.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 044: Ngọc Nhi thần bí.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ Sắc Giới Đại Sư - banlong.us

- To gan.

Thị Mặc nghiêm mặt lại quát trả, nó thấy tiểu nha đầu này quá thiếu quy củ, không ngờ dám phóng túng trước mặt chủ tử, định giáo huấn vài câu, thì cửa lại mở ra, tiếp đó ba tiểu nha đầu cùng tuổi xuất hiện.

Đường Kính Chi trở mắt, thì ra ba tiểu nha đầu này chẳng những mặt mày cảnh giác như sắp xung trận, còn cầm trong tay gậy gộc chổi quét nhà, tỏ rõ thái độ sẵn sàng đánh nhau.

Mẹ ơi, đây là hậu viện Đường gia hay là đồng cỏ Châu Phi, có cần cảnh giác vũ trang như thế không? Còn hô địa bàn gì chứ, xã hội đen tranh bá à ?

Đường Kính Chi đột nhiên có chút tò mò về nàng Ngọc Nhi này, nữ nhân như thế nào mới có thể dạy dỗ được nha hoàn phía dưới hung hãn như thế? Xua tay ý bảo Thị Mặc đừng nhiều lời, nếu không mấy nha đầu này nổi giận xông vào đánh cho thì tha hồ mà vui, Đường Kính Chi đi tới một bước, ôn hòa nói:

- Ngọc di nương có trong phòng không, quay về bảo với nàng, Nhị gia tới thăm.

Nha đầu đi ra đầu tiên mặt lộ vẻ hiếu kỳ, bắt đầu ngó nghiêng qua lại giữa Đường Kính Chi và Thị Mặc.

Hô hấp ngừng lại, Đường Kính Chi hơi đỏ mặt, y tất nhiên nhìn ra tiểu nha đầu đó đang đánh tìm kiếm Nhị gia mà y nói là ai?

Chẳng lẽ trông mình không giống chủ tử sao?

- Khụ, đừng tìm nữa, ta là Đường Kính Chi, mau đi vào thông báo đi.

Đường Kính Chi quay mặt đi che dấu xấu hổ:

Thị Mặc đang bừng bừng lửa giận thấy cảnh này che miệng cười trộm, tới khi bị Đường Kính Chi trừng mắt uy hiếp mới cố cắn răng nhin cười, mặt hết sức cổ quái.

Trong nội viện nhà mình bị tiểu nha hoàn ngó lơ, Nhị gia hôm nay mất mặt lớn.

Tiểu nha đầu kia nghe nam nhân trước mặt giới thiệu y chính là gia chủ Đường gia, Đường Kính Chi thì kinh hãi đưa cả hai tay lên bịt miệng, chết đứng luôn tại chỗ.

Ba tiểu nha hoàn đứng sau cũng chấn động không kém gì, biến thành thành ba khúc gỗ, chỗi gậy vắn giơ lên cao, không biết phải làm thế nào.

Chủ tử tới, không nhận ra đã đành, còn cảm vũ khí hăm dọa, tội này lớn lắm.

Mấy tiểu nha đầu đang chết lặng thì cửa lại kết một tiếng mở ra, xuất hiện một nữ tử mặc hắc y, nữ tử này dáng cao, bước đi trầm ổn, gần như không phát ra tiếng động nào.

Đường Kính Chi nghe tiếng động nhìn tới, ngây ra như trời trồng, thì ra nữ tử này chẳng những buông tóc xuống vai, không hề búi kiểu phụ nhân, mặt còn đeo cái khăn màu đen, quần dài màu đen, chẳng giống kiểu váy lung thùng của quý phụ mà cắt may rất vừa người, làm nổi bật vóc người trên đầy đặn, dưới thon dài, phối bày toàn bộ đường cong đẹp đẽ của cơ thể nữ nhân nên có, hết sức mê người.

Đây là lần đầu tiên từ khi đến đây Đường Kính Chi mới thấy một nữ tử mặc quần, bên trên là áo ngắn, trang phục này làm Đường Kính Chi đột nhiên nhớ tới những nữ hiệp khách hành tẩu giang hồ trong những phim cổ trang y xem kiếp trước.

Nữ tử kia thấy Đường Kính Chi kinh ngạc lom lom nhìn mình, trong mắt thoáng qua chút lúng túng, có điều nàng bình tĩnh lại rất nhanh, uyển chuyển đi tới, không quỳ mà chấp tay thi lễ:

- Tỳ ... Tỳ thiếp ra mắt tướng công.

Thị Mặc mắt tròn xoe.

Có tiểu thiếp thi lễ với tướng công như thế sao?

Đường Kính Chi nghe nàng lên tiếng mới tỉnh lại, ấp úng nói:

- Nàng, nàng là Ngọc Nhi à?

Trước kia cưới Ngọc Nhi về, Đường Kính Chi đã gặp một lần rồi, nhưng đem so với nữ tử trước mắt này thì khác nhau quá nhiều.

- Đúng thế, tỳ thiếp chính là Ngọc Nhi.

Hắc y nữ tử đứng thẳng lên, bình thản đáp:

Tốt xấu gì Đường Kính Chi từ thế kỷ 21 tới đây, năng lực tiếp nhận coi như thuộc hạng siêu cường, hơn nữa mấy cái quy củ thời này y cũng chẳng xem trọng, qua ngạc nhiên ban đầu, bắt đầu hứng thú nhìn ngắm nữ tử trước mắt.

Ngọc Nhi không ngờ Đường Kính Chi lại đột ngột tới đây, thêm vào nha hoàn của nàng làm trái quy củ trước, sợ bọn chúng bị phạt, cho nên mới vội vã đi ra, ngay cả y phục cũng chưa kịp thay, vốn cho rằng Đường Kính Chi là một con một sách, nhất định cực kỳ coi trọng lễ phép quy củ, hôm nay khó tránh khỏi bị trừng phạt, không ngờ nam tử trước mặt không hề nổi giận, chỉ nhìn qua nhìn lại người mình không chớp mắt.

”Ồ phóng đảng háo sắc!”

Chớp mắt Ngọc Nhi đã giám định Đường Kính Chi xong.

Điều này chẳng thể trách nàng được, bất kỳ ở thời đại nào, nam nhân cũng không thể vô tư nhìn toàn thân nữ nhân như thế được, đương nhiên, trừ vợ mình ra.

Đường Kính Chi chẳng qua là nhất thời hiếu kỳ, cho nên mới nhìn kỹ Ngọc Nhi suốt từ trên xuống dưới một lượt, dù sao y lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy trang phục nữ hiệp khách sinh động như vậy, chính vì thế mà phát hiện vóc dáng của Ngọc Nhi xứng đáng gọi là hoàn mỹ, đôi chân dài thon thả, vòng eo nhỏ nhắn, hai đôi ngực đầy chiếc áo bó chặt lên thật cao, như muốn phá bỏ trói buộc thoát ra ngoài, tạo thành đường cong tròn trịa đầy đặn, hừng hực nhựa sống nhấp nhô dụ dỗ người ta sinh ra ý nghĩ tội lỗi.

Hành động khác thường Đường Kính Chi làm Thị Mặc ở bên không xoay chuyển kịp, thực ra vừa rồi nó cho rằng chủ tử sẽ nổi trận lôi đình, vì trước kia Đường Kính Chi cực kỳ coi trọng quy củ.

- Khụ, khụ, Nhị gia, hay là người vào Ngọc di nương vào trong nhà nói chuyện.

Thị Mặc thấy chủ tử giữa ban ngày ban mặt lại háo sắc như thế, vội lên tiếng nhắc nhở.

Nhị gia thích Ngọc di nương là chuyện tốt, nhưng mà tốt nhất vẫn là vào trong phòng, đóng cửa lại rồi hăng nhìn thì tốt hơn.

Nghe thấy tiếng ho khan, Đường Kính Chi mới nhận ra mình thất lễ rồi, ngẩng đầu lên, len lén nhìn Ngọc Nhi, tức thì lòng trầm xuống, đôi mắt đen láy xinh đẹp kia, ngoại trừ lạnh như băng còn ánh lên vẻ khinh bỉ.

- Ủm, vậy chúng ta vào phòng nói chuyện đi.

Đường Kính Chi đỏ mặt, tránh xấu hổ, không đợi Ngọc Nhi trả lời, đã đi trước vào chính phòng.

Ngọc Nhi lạnh lùng nhìn theo bóng lưng Đường Kính Chi, trong lòng nổi lên sự cảnh giác, nhưng nàng chẳng sợ, vì trong mắt nàng Đường Kính Chi chỉ là tên thư sinh chói gà không chặt, nàng mà không đồng ý, y chẳng đụng chạm được vào nàng.

Mọi người lục tục vào phòng, Thị Mặc tự cho mình thông minh, lừa hết đám tiểu nha hoàn đi, tạo không khí u nhã thanh tĩnh cho chủ tử, có điều trong phòng lúc này chỉ có gượng gạo băng giá, làm Đường Kính Chi ngồi trên ghế chẳng thoải mái chút nào.

Bất giác nhớ lại Uyển Nhi, trong lòng bối rối, đều là nữ nhân, đều làm từ nước, sao Uyển Nhi như dòng suối ấm áp, còn nàng Ngọc Nhi này lại như hồ băng ngàn năm, nhưng ai bảo lần đầu tiên gặp nhau đã để lại cho nàng ấn tượng xấu như thế.

Cổ chống đỡ ánh mắt như mũi kiếm sắc lạnh thi thoảng bắn qua của Ngọc Nhi, Đường Kính Chi gượng gượng hỏi:

- Ngọc Nhi, vì sao nha hoàn trong tiểu viện của nàng thấy ta lại trở nên khẩn trương như thế?

Nếu chẳng phải trong lòng lo lắng Ngọc Nhi cũng bị hạ nhân chèn ép như Uyển Nhi, Đường Kính Chi thực sự chỉ muốn quay người bỏ chạy cho nhanh.

Ngọc Nhi nhíu mày, nàng không quen cách xưng hô như thế, nhưng nói thế nào thì nói, hiện giờ nàng là tiểu thiếp của người ta, không có quyền cự tuyệt, nghe Đường Kính Chi hỏi tới chuyện này, không ngờ khoe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc:

- Trước kia tỳ thiếp nghe nói Đường gia là hào môn thế tộc, cực kỳ xem trọng quy củ, không ngờ tiền môn rồi mới biết, thì ra một quần sự của Đường gia cũng có địa vị cao hơn tỳ thiếp ba phần.

Lời của cô nàng này sao nghe có gai bên trong thế nhỉ, nhưng vì Ngọc Nhi đeo khăn che mặt, nên Đường Kính Chi không nhìn thấy nụ cười nhạo của nàng, nghiêm túc hỏi:

- Quần sự nào lại có địa vị cao hơn nàng?

Hỏi thì hỏi thế, nhưng Đường Kính Chi đoán ra chuyện này tám phần có liên quan tới Lý Trung rồi.

- Tên nào à? Nhị gia, không phải một hai tên thôi đâu ... Toàn bộ những tên tỳ thiếp biết đều như thế.

Ngọc Nhi căn bản không coi gia chủ vào trong mắt, chẳng đợi y mời, kéo ghế thản nhiên ngồi xuống.

mrelton

45. Chương 045: Nữ Nhân Mạnh Mẽ.

Cực Phẩm Tài Tuần

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 045: Nữ nhân mạnh mẽ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đường Kính Chi không để ý chuyện nhỏ nhặt này, tiếp tục truy hỏi:

- Không phải chỉ một? Có những ai, nàng nói hết ra cho ta nghe.

- Sao nào, Nhị gia định ra mặt cho tỳ thiếp à?

Ngọc Nhi cười lạnh:

Lại lần nữa nghe Ngọc Nhi buông lời gây hấn, cho dù Đường Kính Chi có tốt tính đến đâu, lúc này trong lòng ít nhiều có chút không vui, chỉ muốn hỏi xong cho sớm rồi rời khỏi đây:

- Đúng thế, có kẻ nào, nàng cứ nói ta nghe.

- Hừm, không cần, nếu hi vọng vào Nhị gia giúp, tỳ thiếp e rằng không chết thì hiện giờ cũng chỉ còn lại nửa cái mạng thôi.

Lời này nghe cứ như kim đâm vào tai, có điều nghe Ngọc Nhi nói cứng rắn như vậy, Đường Kính Chi lại chẳng giận mà chuyển sang tò mò:

- Hả, nàng nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ có người chống lưng cho nàng.

Ngọc Nhi cổ tình ngọt nhạt:

- Đúng vậy, Nhị gia vừa rồi chẳng phải đã thấy đấy sao? Không chỉ một mà bốn cơ.

Đường Kính Chi đầu tiên ngó ra, lập tức vỡ lẽ, chẳng trách mấy tiểu nha đầu kia thấy người vào lại cầm gậy cầm chổi hùng hổ như thế, ra là vậy, nàng Ngọc Nhi này mạnh mẽ hơn Uyển Nhi nhiều.

Nghĩ tới đó, toàn bộ khó chịu biến mất sạch, chỉ còn lại hiếu kỳ mạnh mẽ, Đường Kính Chi hỏi ngay:

- Bình thường bọn chúng chống lưng cho nàng ra sao?

Ngọc Nhi mắt nheo lại, chiếu ra hàn quang lạnh lạnh, kẻ dám khi dễ nàng, chưa bao giờ có kết quả tốt lành:

- Đánh thôi, Nhị gia, không dẫu gì người, từ khi tỳ thiếp vào Đường phủ, đánh không ít quân sự rồi.

Đường Kính Chi bật cười, nàng Ngọc Nhi đúng là dám ra tay thật, có điều nàng đánh đám người xảo quyệt đó, bọn chúng tuyệt đối không chịu để yên.

- Đánh xong rồi thì sao? Đám quân sự đó không báo thù à?

- Đương nhiên là báo thù, có điều tỳ thiếp không sợ, dám tới báo thù, tỳ thiếp dám đánh tiếp.

Ngọc Nhi lấy tay mân mê lọn tóc rủ xuống trước trán:

- Mới đầu có kẻ tên là Lý quân sự, vô cớ tới viện tử chuyển đồ đi, nói là đồ cũ rồi, muốn thay đồ mới cho tỳ thiếp. Nhưng nhị gia nhìn đi, có cái nào cũ chứ? Khi đó tỳ thiếp không chịu, hắn định giở trò thô bạo, tỳ thiếp tiện tay cho hắn cái ghế vào mặt.

- Ha ha, đánh hay lắm, tiếp đó thế nào?

Đường Kính Chi cảm giác như đang được nghe thuyết thư vậy.

Thuyết thư, bình thư: một hình thức văn hóa kể chuyện dân gian của Trung Quốc.

Ngọc Nhi nhướn mày lên, đắc ý nói:

- Tiếp đó? Hắn làm gì được chứ, nói thế nào thì hắn cũng là một tên nô tài, dám làm gì tỳ thiếp.

- Vậy tên Lý Trung đó đành chịu sao?

- đương nhiên không phải, sau khi ăn đòn, họ Lý đó thấy ngoài sáng không được, liền giở trò trong tối, len lén chuyển lời cho quản sự trừ phòng (bếp), bảo bọn chúng mỗi ngày chỉ đưa cho tỳ thiếp một bữa cơm, hơn nữa còn là cơm thừa của người khác, cho nên tỳ thiếp dẫn đám tiểu nha đầu tới nhà bếp một chuyến, có thứ gì đập được là đập vỡ hết.

Ngọc Nhi hiềm có người khoe khoang chiến tích, cười vui vẻ nói:

- Hi hi, Nhị gia, khi đó người không có mặt mà xem cái bản mặt như chết cha chết mẹ của quản sự trừ phòng, buồn cười chết đi được.

Đường Kính Chi buồn cười lắm, nhưng cơ thịt cũng giật giật, xem ra Ngọc Nhi này không phải dễ chơi, có cô vợ thế này cũng hơi run:

- Nàng cũng to gan lắm, chẳng lẽ không sợ đám quản sự đó làm lớn chuyện, tố cáo với lão thái quân à?

Về mặt đắc ý của Ngọc Nhi khựng lại, ánh mắt ánh lên vẻ khó hiểu, rồi lập tức khôi phục thái độ khinh suất bất cần đời.

- Tỳ thiếp không tin bọn chúng có cái gan đó, lão thái quân tinh minh nhường nào thì cả Đường phủ đều biết, chẳng may lão thái quân muốn điều tra rõ ngọn ngành thì bọn chúng sẽ nếm đủ.

Nhớ lại ủy khuất mà Uyển Nhi phải chịu, rồi nhìn dáng vẻ đắc ý của Ngọc Nhi, Đường Kính Chi khẽ thở dài, mặc dù nữ nhân ôn nhu càng làm nàng nhân yêu thích hơn, nhưng nếu mạnh mẽ một chút cũng không phải là chuyện xấu.

- Không dấu nàng, vừa rồi ta mới điều tra Lý Trung, sau này nàng sẽ không gặp phải hắn nữa đâu.

Thấy Lý Trung ngang ngược như vậy, chẳng những ức hiếp Uyển Nhi còn chọc vào cả Ngọc Nhi, Đường Kính Chi càng quyết tâm xử hắn, cho dù Đường lão thái quân muốn bao che, ngoài sáng không được thì y sẽ dùng thủ đoạn ngầm.

Ngọc Nhi nghe vậy chỉ gật đầu không tỏ thái độ gì, sau đó tự nhiên như không rót một chén trà, vén khăn che mặt, uống ực một cái, chẳng mời Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi thời gian qua được người ta hầu hạ quen rồi, thấy Ngọc Nhi chỉ để ý tới bản thân cảm giác là lạ, cười khổ, xem ra bị chiều hư nhanh quá, kiếp trước một mình cái gì cũng phải tự làm, vậy mà hơn mười ngày thôi đã thay đổi hết, giờ tự rót trà cũng không quen nữa, con người học cái xấu bao giờ cũng nhanh nhất.

Lúc này bên ngoài có tiểu nha hoàn thông báo, nói tới giờ dùng cơm rồi.

Theo quy củ thì tiểu thiếp không có tư cách tới nhà ăn chính dùng cơm, cho nên Đường Kính Chi tạm biệt Ngọc Nhi rồi rời tiểu viện.

Đợi tới khi Đường Kính Chi đi xa rồi, khuôn mặt băng giá của Ngọc Nhi mới tan ra, tiếp đó cơ thịt trên mặt thả lỏng, đường nét nhu hòa hơn nhiều, miệng lẩm bẩm:

- Người ta nói tên Đường Kính Chi này là người cực kỳ coi trọng quy củ, sao lại không để ý tới những hành động vô lễ vừa rồi của mình? Đáng lẽ y phải nổi trận lôi đình, sau đó đuổi mình ra khỏi Đường phủ chứ? Chẳng lẽ y thích mình rồi? Không thể nào, mình che mặt, y đâu nhìn rõ mình trông thế nào, y cũng chẳng bảo mình bỏ khăn che mặt ra ... Nhưng nếu đúng là thế thì tiếp theo khó rồi ...

Suy tư hồi lâu, khuôn mặt Ngọc Nhi biến hóa liên tục, sau đó khẽ thở dài, quay về phòng.

~~~~~oOo~~~~~

Hoàng hôn, hậu viện Đường phủ, trong nhà ăn.

Đường lão thái quân hôm nay tâm tình không tệ, bảo mọi người ngồi cả xuống, không cần phải đứng bên hầu hạ nữa, bà ngồi ở ghế đầu, nếm một món ăn do Lâm Úc Hương làm, mỉm cười nói:

- Úc Hương nấu ăn thật giỏi, cùng là một món nếu do đầu bếp trong phủ làm thì kém hơn nhiều
- Lão thái quân, món ăn này gọi là mộc nhĩ đường phèn, trước khi làm, phải ngâm mộc nhĩ trắng trong nước ấm, đợi mộc nhĩ nở hết, bỏ tai đi, rửa sạch cho vào bát, dùng lồng hấp qua, sau đó đặt nồi lên bếp, lửa phải nhỏ, rồi cho đường phèn, đợi đường phèn tan rồi bỏ thêm mút anh đào, lúc này lại cần lửa thật lớn, đợi sôi lên đổ vào bát mộc nhĩ là xong ...

Lâm Úc Hương khẽ mỉm cười đứng mực, giới thiệu:

- Kỳ thực món được thiện này tôn tức chuyên môn làm cho người, tác dụng bổ khí hòa huyết, cường tâm tráng chí, bổ não đề thân, kéo dài tuổi thọ.
 - Úc Hương đúng là có lòng hiếu thảo, trí nhớ cũng tốt, người nói một hồi, làm bà lão này vâng hết cả đầu.
- Đường lão thái quân nắm lấy bàn tay Lâm Úc Hương, thâm mật vỗ nhẹ.

Lâm Úc Hương ngoan ngoãn khiêm nhường:

- Dâu có, lão thái quân mới giỏi, quản lý cả Đường phủ đâu ra đấy, trong lòng tôn tức rất kham phục.
- Đúng thế ạ, nãi nãi là giỏi nhất.
- Nãi nãi tài nhất.

... ..

Trong phòng ăn còn có bốn huynh đệ Đường Kính Chi, nghe vậy lên tiếng phụ họa.

Đường Chu Thị là chính thê của Đường Hiếu Chi, cho nên cũng có tư cách ngồi ở đây, lên tiếng:

- Lão thái quân quản lý Đường phủ bao năm, ai cũng thấy cả, toàn phủ trên dưới không ai không phục người.
- Đó là trước kia thôi, hiện giờ không được nữa rồi, chớp mắt đã mấy chục năm trôi qua, ta già rồi, tinh thần không còn được như trước nữa.

Đường lão thái quân than khẽ, mặt lần đầu tỏ ra mỗi mệ, tiếp đó đột ngột chuyển chủ đề:

- Có điều may là Lăng Nhi cưới được tức phụ tốt, chẳng những xinh đẹp, thông minh lại còn nấu ăn ngon, biết thương người, sau này giao Đường phủ cho nó, lão thái bà ta cũng yên tâm.

MangaClub Vn

46. Chương 046: Lão Thái Quân Trao Quyền.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 046: Lão thái quân trao quyền.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lời này vừa nói ra, trong phòng ăn tức thì trở nên yên tĩnh, đây là lần đầu tiên Đường lão thái quân bộc lộ suy nghĩ trong lòng trước mặt mọi người về chuyện này.

Lâm Úc Hương là chính thê của Đường Kính Chi nhưng không phải nghiêm nhiên quản lý hậu viện, vẫn còn mấy vị di nương của phụ thân Đường Kính Chi, ngoài ra Đường Chu Thị cũng là người hoàn toàn có tư cách này.

Đường Kính Chi yêu thích Lâm Úc Hương, nghe lời này tất nhiên rất vui vẻ. Đường Liêm Chi, Đường Diệu Chi mặc dù chậm chạp, nhưng nghe ra được lão thái quân rất hài lòng với Nhị tẩu, tương lai có khả năng đem đại quyền hậu viện cho Nhị tẩu tiếp quản, nghĩ phải cung kính hơn một chút, Đường Chu Thị thì mỉm cười chúc mừng Lâm Úc Hương.

Đám nha hoàn bà tử đứng ở xung quanh hầu hạ cũng giương tai lên thật cao, sống trong hào môn đại viện, tin tức cần phải linh thông, nếu không ngày nào đó đắc tội với người không nên đắc tội thì ngay cả chết thế nào cũng không rõ.

Lâm Úc Hương không ngờ Đường lão thái quân đánh giá mình như vậy, ngớ ra mất một lúc mới rồi rít nói:

- Lão thái quân còn trẻ lắm, trông cùng lắm chỉ hơn bốn mươi thôi, người còn quản lý Đường phủ mấy chục năm nữa.

- Người chỉ dẻo miệng.

Đường lão thái quân mừng yêu Lâm Úc Hương, cười vui vẻ, ăn thêm mấy miếng mới quay sang hỏi Đường Kính Chi:

- Lăng Nhi, Lý quản sự rốt cuộc phạm phải sai lầm gì mà phiền tới cháu xen vào chuyện của hậu viện?

Chuyện này Đường Kính Chi định ăn cơm xong mới nói, nếu không chẳng may lão thái quân nhất định muốn bao che cho Lý Trung, hai người tranh chấp sẽ làm lão nhân gia giận không ăn được cơm, nhưng hiện giờ lão thái quân đã lên tiếng trước, y cũng không tiện áp xuống, đem chuyện hôm nay tra Lý Trung kể qua một lượt.

Cho dù khi Đường Kính Chi nói hết sức chú ý cách vận dụng từ ngữ, nhưng Đường lão thái quân càng nghe mặt càng trầm xuống, dù sao tên Lý Trung này do chính tay bà đề bạt lên, hậu viện cũng do bà quản hạt, hiện giờ nó tài mắc lỗi, để xảy ra chuyện này bà cũng mất mặt, có điều chuyện này còn chưa tới mức quá ầm ĩ, nếu như che dấu đi, thể diện của bà cũng dễ coi hơn một chút.

Nghĩ tới đó mắt Đường lão thái quân nheo lại nhìn Lâm Úc Hương, sắc mặt nàng bình thường, không tỏ thái độ nào rõ rệt về chuyện Đường Kính Chi kể, dựa tôn tức này mặc dù bà rất hài lòng, tất cả mọi điều kiện đều không tệ, rất thích hợp làm chủ mẫu, nhưng rốt cuộc còn thiếu huấn luyện, bà tính lấy chuyện này ra để khảo nghiệm nàng, cười ôn hòa:

- Úc Hương, lão thân già rồi, lười quản những chuyện vụn vặt này, Nhị gia lại là nam nhân, không tiện xen vào sự vụ của hậu viện, không bằng chuyện này giao cho người làm đi.

Nếu như trước đó có thể chỉ là lời khen ngợi, đám hạ nhân chỉ nhắc nhở mình sau này cần phải cẩn thận hơn, đừng để làm méch lòng Nhị nãi nãi, hiện giờ nghe câu này, bắt đầu suy tính phải lấy lòng nàng ra sao rồi.

Nếu lão thái quân không phải thực lòng, tuyệt đối không giao quyền cho Nhị nãi nãi.

Dù sao hậu viện này vốn đông người lắm chuyện, thêm một vị chủ tử quyền lực lớn là thêm một phần mâu thuẫn, một số hạ nhân thông minh thì đã nhận định, lão thái quân đang bồi dưỡng người nối nghiệp.

Lâm Úc Hương từ sau khi bị cướp về Đường phủ, chỉ suy tính làm sao để bình an rời khỏi nơi này, sau đó tiếp tục làm y sư, chữa bệnh cứu người, kiếm chút tiền đủ trang trải cuộc sống, cưới một nam nhân bình thường, chẳng cần anh tuấn, chẳng cần tài hoa, chỉ cần thực lòng yêu thương nàng, rồi sinh con, sống thật yên ả, cho nên trước đó Đường lão thái quân ám thị để nàng quản lý hậu viện, nàng chẳng để trong lòng.

Dù sao cũng phải đi, hà tất phải nghĩ nhiều làm gì, đó là suy nghĩ trước kia của nàng, nhưng hiện giờ nghe câu này, lòng cả kinh, lão thái quân đầu tiên than già rồi, sau đó lại trao quyền cho mình xử lý một quản sự, điều này nghĩa là gì?

Chẳng lẽ lão thái quân thực sự cảm thấy tinh lực không đủ nữa, muốn đem quyền lực chuyển giao cho mình?

Nếu đúng là như thế thì phải làm sao?

Đây không phải là chỗ nàng định ở cả đời, người khác thêm khát vị trí chủ mẫu Đường gia, nhưng nàng chẳng ham, thậm chí mỗi ngày làm ba bữa cơm cho Đường Kính Chi nàng cũng thấy uỷ khuất, nói gì tới quản lý chuyện nhà.

Như bữa cơm hôm nay, đều do hai tiểu nha hoàn ép nàng làm để chuộc tội với Đường Kính Chi, nếu không sẽ không để ý tới nàng nữa, cho nên nàng mới làm thôi, vội nói:

- Lão thái quân, tôn tức còn ít tuổi, làm sao xử lý được chuyện lớn như thế này, lão thái quân hãy giao cho người khác xử lý đi.

Nghe câu này quá nửa số người trong phòng đều trở mắt, tưởng nghe nhầm, trước nay chỉ nghe nói người ta mưu cầu quyền lực, chuyện tốt tới tận tay còn đẩy cho người khác mới nghe thấy lần đầu.

- Lão thân cũng từng qua cái tuổi của ngươi, hiểu tâm tình của ngươi, có điều ít tuổi không phải là lý do, không trải qua chút chuyện, làm sao trưởng thành được? Đường phủ trên dưới có mấy trăm người, nếu ngươi không sớm tích lũy kinh nghiệm, đợi sau này ta đi rồi, ngươi sẽ phải làm sao? Chuyện cứ quyết định như thế, không được dùn đẩy nữa.

Những lời cuối của Đường lão thái quân có hơi nghiêm khắc, Lâm Úc Hương tuy không muốn, nhưng cũng chỉ còn cách chấp nhận.

- Nhị gia, người đã một thời gian rồi không đi thăm Thiên Nhi, Thiên Nhi thường giục thiếp thân, hỏi khi nào Nhị gia có thể đưa nó đi chơi.

Đường Chu thị thấy không khí hơi nặng nề, liền kiểm chủ đề nói.

Đường Kính Chi sững sốt một lúc rồi trong đầu mới hiện ra hình ảnh đứa bé trai bốn tuổi, rất đáng yêu, rất ngoan:

- Mấy ngày qua nhiều chuyện qua, quên mất Thiên Nhi, ngày mai, mai để sẽ đi thăm Thiên Nhi, lâu ngày rồi không gặp, chẳng biết nó cao lên chưa?

Nghe Đường Chu Thị nhắc tới Thiên Nhi, Đường lão thái quân cũng chuyển sang khuôn mặt hiền từ, hiện nay trong Đường phủ, bà chỉ có đứa trọng tôn này, đương nhiên cực kỳ yêu quý:

- Ủ, ta cũng lâu lắm rồi không thấy Thiên Nhi, mai ăn cơm trưa, ngươi mang nó tới cho ta xem một cái.

Đường Chu Thị vội thưa vâng.

- Đại tẩu, hôm qua bị kinh hãi, tối có ngủ ngon không?

Đường Chu Thị mới trên 20 đã phải ở góa, hôm qua lại chứng kiến cảnh máu me như thế, nên Đường Kính Chi ít nhiều có chút lo lắng.

Từ sau khi trượng phu qua đời, ngày ngày hàng mi của Đường Chu Thị mang theo u sầu, người không trải qua, sẽ không biết cuộc sống của quả phủ gian nan ra sao, ban đêm trong phòng vĩnh viễn chỉ có một mình, nằm trên giường, một mình đối diện với bóng đêm vô tận, chịu đựng cô đơn và sợ hãi, cầm cự tới khi trời sáng, nếu gặp ác mộng, chỉ biết ôm chặt chăn, một mình ngồi trên giường run rẩy.

Sáng rồi thì sao, cái chờ đợi tiếp đó lại là một đêm kinh khủng như thế, mãi mãi như thế.

Đêm tối không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là không có hi vọng, cái sắp tới không phải là ánh sáng bình minh mà là bóng tối.

Ban ngày không dám tùy ý ra ngoài, chỉ sợ rước lấy những lời bàn tán ra vào, rồi trước kia có Đường Lễ Chi có mưu đồ xấu với nàng, Đường Chu Thị càng sống khó khăn, càng cẩn thận.

Mặc dù Đường Kính Chi là tiểu thúc, hỏi tối nàng có ngủ ngon không hơi đường đột, nhưng sự quan tâm này làm nàng ấm lòng, đỏ mặt đáp:

- Cám ơn Nhị gia quan tâm, đêm qua thiếp thân ngủ được.

Đường Kính Chi vốn chỉ quan tâm xuất phát từ bản năng, không suy nghĩ gì, nhưng Đường Chu Thị mặt đỏ bừng, dáng vẻ then thùng yêu kiều của nàng lọt vào trong mắt Đường lão thái quân và Lâm Úc Hương lại sinh ra tâm tư khác nhau.

Lâm Úc Hương khinh bỉ, thêm vào bực mình, còn có chút ghen tuông

Khinh bỉ Đường Kính Chi háo sắc có ý đồ với tấu tấu của mình, bực bội bản thân, vì sao phải nghe lời hai tiểu nha đầu kia, đi làm cơm lấy lòng người ta, còn vì sao ghen tuông, nàng giải thích mình là chính thê của Đường Kính Chi, tất nhiên không thể vui được trượng phu “tán tỉnh” nữ nhân khác trước mặt, như thế là không tôn trọng nàng, không phải nàng thích y.

MangaClub Vn

47. Chương 047: Dưới Ánh Trăng.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lâm

— o —

Chương 047: Dưới ánh trăng.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đường lão thái quân thì đơn giản và rõ ràng, chỉ cần cháu trai ngoan của bà thích, bà lập tức đem Đường Chu Thị gả cho Đường Kính Chi làm tiểu thiếp.

Đương nhiên, nói thì nói vậy, nhưng hiện giờ không cần quá gấp, vì điều bà muốn nhất là được bế trọng tôn.

Đường lão thái quân dùng khỏe mắt nhìn Đường Kính Chi lẫn Đường Chu Thị một lượt, thấy Đường Kính Chi mắt trong sáng, không có biểu hiện gì háo sắc, khê thổ phào, bà thực sự sợ Đường Kính Chi động tình không dẫn lòng được.

Bên cạnh Đường Kính Chi cứ tăng thêm một nữ nhân là sẽ chia bớt đi một phần sủng ái của Lâm Úc Hương, như vậy ngày bà được bế trọng tôn sẽ phải kéo dài hơn.

- Lăng Nhi, sắp tới mùa thu hoạch lương thực rồi, ngày tháng tiếp tới sẽ rất bận rộn, cháu phải chú ý giữ gìn sức khỏe đấy.

Chuyện nạp thiếp thuộc về hậu viện, do nữ nhân quản, nam nhân đặt tâm tư ở bên ngoài, xử lý đại sự, Đường lão thái quân không muốn cháu trai phân tâm vì những chuyện vặt vãnh, cho nên nhắc nhở.

- Cháu biết ạ.

Đường Kính Chi vốn nghĩ Lâm Úc Hương lần đầu xử lý việc nhà, sẽ khó tránh khỏi khấn trương, định ở bên giúp đỡ, nhưng Đường lão thái quân không muốn y xen vào, đành thôi, dù sao mùa thu hoạch cùng thời gian nạn châu châu bùng phát tới gần, y còn nhiều việc phải chuẩn bị.

Ăn tối xong, Đường Kính Chi và Lâm Úc Hương tiễn lão thái quân đi xong cùng về viện tử của mình, lúc này trăng đã lên cao, ánh trăng sáng tỏ nho hòa trải xuống mặt đất, không gian tăng thêm phần huyền bí lãng mạn, gió đêm thổi qua y phục hai người phiêu diêu, như đôi tình lữ thần tiên.

Tri Đông và Tri Thu đi theo sau cách vài mét, mặt tươi như hoa, Nhị nãi nãi được Đường lão thái quân trao quyền, làm nha hoàn thiếp thân, địa vị bọn nó tất nhiên cũng thuyên lên theo nước, sau này dù là quân sự trong phủ gặp các nàng có khi cũng phải cười khách khí.

Bọn nó trước kia chỉ là nha hoàn bình thường, đâu ra thể diện nhường đó, cho nên càng nghĩ càng cao hứng, hai tiểu nha đầu này xem ra đêm nay cao hứng không ngủ được rồi.

Thế nhưng hiện giờ tâm tình Lâm Úc Hương rất không tốt, không muốn để ý tới tướng công hảo sắc bên cạnh, nhưng Đường lão thái quân muốn nàng xử lý chuyện Lý Trung, điều này có chút rắc rối, nàng không biết phải làm sao, đành phải nghĩ cách bắt chuyện với y, sau đó thương lượng.

Cho dù nàng và Đường Kính Chi sống với nhau chưa lâu, nhưng cũng biết tướng công hảo sắc này là người không tệ, người mà y muốn xử phạt, chắc hẳn không phải thứ tốt.

Nhưng mà nàng cũng nghe người ta nói tới Lý Trung rồi, đó là tâm phúc do lão thái quân đề bạt lên, hiện giờ phải điều tra xử lý hắn, không thể không làm cho cẩn thận, chẳng may lĩnh hội nhầm ý của lão thái quân, e nàng không sống yên ổn được nữa.

Lâm Úc Hương cố ý đi chậm lại, đợi Đường Kính Chi lên tiếng trước, nhưng cái tên hảo sắc ấy lại lạnh như băng, không nói một lời, lúc này quan tâm tới tẩu tẩu sao hỏi ngọt ngào thế, giờ lại giống như cái khúc gỗ, thật là tức mà!

Đi một lúc rồi Đường Kính Chi vẫn không lên tiếng, làm Lâm Úc Hương bức bối chỉ muốn chửi mắng y một trận, chỉ tại cái tên này mà nàng bị bắt vào Đường phủ xung hỉ, y có chết cũng liên quan gì tới mình, cả tên đạo sĩ chết tiết kia nữa, hẳn có thù với mình chắc?

Hừm, rồi chuyện tên Lý Trung kia, nếu không phải y cố truy xét, phiền phức đã chẳng rơi lên đầu mình.

Tức thì tức, Lâm Úc Hương rất lý trí, biết mình thân trong hàng sói, không thể hành động theo cảm tính, nếu không cuối cùng chỉ e tới một khúc xương cũng chẳng còn.

Hít sâu một hơi thật dài, Lâm Úc Hương cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, quay sang nhìn nam nhân bên cạnh, vừa mới nhìn một hơi, thoáng có chút thất thần, vì giờ phút này khuôn mặt Đường Kính Chi dưới ánh trăng, trán cao mũi thẳng, đôi môi không dày không mỏng hơi mím lại rất hấp dẫn, gió đêm thổi sợi tóc bay lất phất, trông càng thêm phong lưu tiêu sái, nửa khuôn mặt khuất sau ánh trăng thêm phần thần bí thu hút nữ tử.

” Thôi vậy, nể mặt người tướng mạo không tệ, bản cô nương giúp người một lần!” Mất mấy giây sau Lâm Úc Hương mới sực tỉnh, thầm lẩm bầm ý vị không rõ.

Đường Kính Chi không phải là không muốn nói chuyện với Lâm Úc Hương, mà là đang nghĩ phải nói ra sao, chuyện này liên quan tới thể diện của lão thái quân, mà tên Lý Trung cần phải trừng trị.

Suy nghĩ một hồi, y mới quyết định đem chuyện Lý Trung làm kể ra đã, rồi cùng nàng thương lượng, nhưng vừa quay sang, mới phát hiện Lâm Úc Hương tụt lại mấy bước không biết từ lúc nào.

Lâm Úc Hương không ngờ Đường Kính Chi đột ngột quay sang nhìn mình, ánh mắt hai người chạm nhau, trong lòng nàng đang thầm khen y tuấn tú, mặt thoáng hiện tia đồ lự, hoảng loạn chuyển ánh mắt sang một bên, mượn động tác vén tóc che mặt, lòng cầu khẩn :” Không nhìn thấy, y không nhìn thấy mình đang nhìn trộm y.”

Lúc này trời đã tối, Đường Kính Chi không nhìn thấy ráng hồng trên mặt, cùng ánh mắt hoảng loạn của kiều thê, chỉ thấy ánh trăng chiếu lên người thiếu nữ, váy dài bay lất phất theo ngọn gió, lưng buộc quanh vòng eo hoàn mỹ, nàng khẽ nâng ngọc thủ, nhẹ nhàng vén những sợi tóc bám trên mặt, đôi mắt sáng như vầng trăng trên cao, vẻ đẹp thanh lệ thần tiên khiến người ta rung động sâu sắc, ánh trăng xuyên qua váy lụa, thấp thoáng đường cong lung linh, khiến người ta cảm lòng không được liên tưởng đến ngọc thể mê người, hẳn phải là tuyệt phẩm nhân gian.

Đường Kính Chi khẽ ho khẽ, trấn tĩnh lại nói:

- Úc Hương, vì điều tra Lý Trung, hôm nay gần như ta phải tốn cả một buổi chiều, kể này to gan lớn mật, chẳng những ức hiếp hạ nhân, thậm chí chủ tử cũng không coi ra gì, cả Uyển di nương và Ngọc di nương đều bị thiệt thòi vì hắn.

Lâm Úc Hương vốn đang chột dạ nhìn chằm chằm mũi chân, chỉ sợ Đường Kính Chi vừa rồi nhìn ra chút gì đó thì sau này nàng không mặt mũi nào đối diện với y nữa, không ngờ Đường Kính Chi vừa mở miệng ra là Uyển di nương với Ngọc di nương, chẳng hiểu vì sao lửa giận ngùn ngụt bốc lên trong lồng ngực.

Mình bị thương, còn nấu cơm làm canh cho y ăn, nhưng y vô tâm vô tình đi tìm hai nữ nhân khác phong lưu khoái hoạt, tại sao cái số mình nó khổ như thế, lại còn hai tiểu nha đầu Tri Đông Tri Thu kia rảnh rỗi không có việc gì làm, giận mình, ép mình làm cơm cho y ăn.

Trong lòng tức giận, lời nói tất nhiên chẳng dễ nghe, Lâm Úc Hương cười nhạt:

- Nhị gia, người có thương hai vị di nương cũng không thể thiên vị thái quá, Lý quản sự chỉ là nô tài, lấy đâu ra gan làm cho chủ tử thua thiệt, người đừng có nghe lời một phía, bị hai vị di nương làm mê muội.

Thường ngày Lâm Úc Hương không thích nói chuyện, hồ hững lạnh nhạt với mình, nhưng Đường Kính Chi biết nàng không chấp nhận được việc bị cướp về Đường phủ, ép kết hôn với người không quen, chứ con người nàng không tệ, những lời khắc bạc như thế lần đầu tiên y được nghe từ miệng Lâm Úc Hương, mày kiếm nhú lại, trong lòng không vui.

- Úc Hương, ta nói rồi, vì chuyện của Lý Trung, ta gần như điều tra cả buổi chiều, còn tìm được mười mấy hạ nhân làm chứng, tuyệt đối không sai được.

Đường Kính Chi nghiêm nghị nói:

- Còn nữa, ta không bị hai vị di nương làm mê muội.

- Hừ, mười mấy người? Nhị gia, nói một câu người không thích nghe nhé, ai muốn hãm hại người khác mà chẳng chuẩn bị trước vài nhân chứng, hướng hồ hai vị di nương là chủ tử, riêng nha đầu để sai phái cũng tới mười mấy đứa rồi.

Lâm Úc Hương càng không thoải mái, bĩu môi nói, cho rằng mình đoán đúng.

Đường Kính Chi nghe hết câu này ngực phập phồng tức giận:

- Nàng chưa hề điều tra, sao biết hai vị di nương hãm hại người khác?

MangaClub Vn

48. Chương 048: Hai Tiểu Nha Đầu Lắm Trò

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 048: Hai tiểu nha đầu lắm trò

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lâm Úc Hương từ nhỏ sống trong hào môn, chuyện này chẳng những được nghe, mà chính mẹ nàng còn từng là nạn nhân, Lâm phu nhân kia ý mình là chính thất lại xinh đẹp, làm Lâm lão gia say mê điên đảo, hãm hại không ít người:

- Sao nào, thiếp thân chỉ tùy ý nói một hai câu, cũng chưa nói nhất định là hai vị di nương kia hãm hại người khác, Nhị quát tháo cái gì? Hừm, còn nói mình không bị hai vị di nương làm mê muội, không tin!

- Nàng, nàng ...

Đường Kính Chi tức không nói ra lời, không hiểu sao hôm nay Lâm Úc Hương lại vô lý như thế.

Lâm Úc Hương ngheên khuôn mặt tuyệt mỹ lên, cằm hất cao, bày ra bộ dạng của người chiến thắng.

Cho tới lúc này hai tiểu nha đầu theo đằng sau mới phát hiện chuyện không ổn, sao vừa rồi như đôi tình lữ thân mật đi dạo dưới ánh trăng, thoáng cái đã cãi nhau rồi?

Tri Thu nóng tính hơn một chút, đi tới kéo Lâm Úc Hương sang một bên, nhỏ giọng trách:

- Nhị nãi nãi, sao người lại cãi nhau với Nhị gia? Xem kìa, Nhị gia giận tới nói không lên lời nữa.

Tri Đông không nói gì, chỉ dùng ánh mắt chất chứa u oán nhìn Nhị nãi nãi.

Hai tiểu nha đầu này mặc dù không đọc sách, nhưng cũng biết câu “Phụ nhân giả, phục vụ nhân dã” (Là phụ nữ phải biết phục tùng chồng.), nữ nhân không thể cãi nhau với nam nhân của mình, đừng nói làm cho tướng công tức thành bộ dạng như thế này.

Thấy nha hoàn thiếp thân của mình ăn cây táo rào cây sung, Lâm Úc Hương cảm thấy tức ngực, đắc ý trước đó mất sạch, mặt sầm xuống, hai tiểu nha đầu này càng ngày càng lớn gan rồi, dám ngang nhiên chống đối lại nàng, buổi trưa ăn cơm chỉ vì nàng bảo Đường Kính Chi đi thăm mấy vị di nương, liền hòa nhau ngó lơ nàng, làm mình làm mấy không thèm nói gì với nàng suốt cả chiều, chình vì thế nàng mới đành phải hạ mình vào bếp làm thức ăn cho Đường Kính Chi.

Đương nhiên, trong lòng nàng cũng hiểu, hai tiểu nha đầu này thực lòng muốn tốt cho nàng.

Đường Kính Chi thấy Lâm Úc Hương bị hai tiểu nha hoàn kéo sang một bên, thì thầm bên tai, không nghe rõ nói gì, nhưng y đang bực tức, liền đi trước.

Thấy Nhị gia bỏ Nhị nãi nãi ở lại mà đi, hai tiểu nha hoàn hoảng hốt, đây không phải là dấu hiệu tốt.

- Nhị Nãi Nãi, đợi lát nữa trở về, người nhận sai với Nhị gia đi.

Tri Đông lo lắng nói:

Tri Thu phụ họa:

- Đúng thế, Nhị nãi nãi, sau này người muốn đứng vững chân ở Đường phủ, không có Nhị gia ủng hộ là không được đâu.

Lâm Úc Hương bĩu môi, tỏ ra bực mình, nhưng thấy hai tiểu nha hoàn bày ra thái độ không đồng ý thì hôm nay không cho về phòng ngủ, đành phải ừ bừa cho qua.

Đợi ba người về phòng ngủ thì Đường Kính Chi đã ngủ trước rồi, hai tiểu nha đầu ở gian ngoài, Lâm Úc Hương một mình rón rén vào gian trong, nương theo ánh trăng, nàng thấy Đường Kính Chi giống như trước kia, nằm trên ghế không nhúc nhích, nhịp thở nhẹ mà dài, chắc là ngủ rồi, mặc dù đêm qua đã ngủ cùng phòng với Đường Kính Chi, nhưng vẫn khẩn trương không thôi.

Tới bên giường, nàng nhanh chóng cởi tú hoa hài, sau đó leo lên giường, kéo màn xuống.

Cho tới khi dùng chăn cuốn chặt bản thân kín như bưng, thần kinh nàng mới thả lỏng một chút, nàng không muốn ở lại Đường phủ, không muốn có dây dưa tình cảm với Đường Kính Chi, càng không muốn có phụ thê ân ái với tướng công vớ bở này.

Đường Kính Chi chỉ về sớm hơn một bước, làm sao ngủ nhanh như thế được, y khép hờ mắt nhìn Lâm Úc Hương mặt cần thận đề phòng, bất giác thấy thất bại từ tận đáy lòng.

Tuy đêm hôm qua có tâm sự, nhưng Đường Kính Chi vẫn dậy rất sớm, hiện giờ y và Lâm Úc Hương ngủ chung phòng, cả hai đều ngại ngủ, cho nên khi thức dậy, tốt nhất là không thức dậy cùng lúc.

Tri Đông và Tri Thu ở gian ngoài nghe thấy tiếng động, liền vén rèm đi vào, thấy Đường Kính Chi ngủ trên ghế thì thất vọng lắm, đồng thời cũng lo, hay là Nhị gia giận thật rồi, nếu không Nhị nãi nãi đẹp như tiên, hai nàng còn thích, ai có thể kháng cự được dụ hoặc như thế?

Sáng hôm qua hai tiểu nha đầu hiểu lầm Nhị gia và Nhị nãi nãi viên phòng rồi, còn mừng rỡ nửa ngày trời, tới khi Nhị nãi nãi bị tra hỏi vừa tức vừa bực lắc đầu phủ nhận, lại không tìm thấy khăn trắng chứng minh trình tiết mới không cam lòng chấp nhận sự thực, ngày nào Nhị gia và Nhị nãi nãi chưa viên hồng, ngày đó Nhị nãi nãi còn chưa chính thức xác thực được thân phận chính thê, đây là đại sự, bảo hai nàng không lo sao được.

Đường Kính Chi sao đoán ra được hai cái đầu nhỏ cổ quái kia nghĩ cái gì, y có phương thức làm người và xử sự của riêng mình, nếu Lâm Úc Hương không có tình cảm với y, y sẽ không cưỡng ép nàng thực hiện chức

trách thê tử, ngoài ra y có kiến thức người hiện đại, biết bản thân gân cốt còn quá kém, nếu lúc này cùng nữ nhân hoan ái chỉ hại người, ngày sau không còn khả năng phục hồi nữa, y có tận 5 cô vợ như ngọc, ngày tháng còn dài, tội gì phải gấp gáp. Nguyên nhân thứ ba biết tổ chất sức khỏe kém, sinh con ra sẽ gây yếu nhiều bệnh.

Có ba nguyên nhân này, bất kể như thế nào, trong thời gian gần sẽ không phát sinh quan hệ thực chất với Lâm Úc Hương.

Tri Đông và Tri Thu vào phòng, thấy Đường Kính Chi đã dậy, vậy mà thân là thê tử, Nhị nãi nãi tham ngủ ở trên giường, thế này làm sao được? Vì thế Tri Thu nháy mắt với Tri Đông, bảo Tri Đông hầu hạ Đường Kính Chi mặc y phục, còn nàng thì trực tiếp đi tới bên giường, vén cả màn lên.

- Nhị nãi nãi, không còn sớm nữa, phải tới thượng phòng thỉnh an lão thái quân rồi.

Vốn Lâm Úc Hương tỉnh ngủ từ sớm rồi, chỉ là muốn Đường Kính Chi rời khỏi phòng trước, cho nên không rời giường thôi, giờ bị Tri Thu gọi, nàng không thể vờ ngủ được nữa, mở mắt ra hung dữ trừng mắt nhìn Tri Thu, vịn tay vào thành giường ngồi dậy, may mà hôm qua nàng đi ngủ không cởi y phục, nếu không lúc này xấu hổ không biết chui vào đâu mà trốn.

Tri Thu chẳng thêm để ý tới ánh mắt uy hiếp của Nhị nãi nãi, rất nhanh nhẹn dứt khoát vén chăn lên, thấy chủ tử vẫn mặc y phục nguyên xi thì mặt xù xuống.

Trong mắt nàng, Nhị nãi nãi là nhân vật như thần tiên, nếu như lộ ra chút xuân quang để Nhị gia nhìn thấy, nói không chừng Nhị gia nhin không nổi, lập tức ăn thị Nhị nãi nãi.

Dù Lâm Úc Hương vẫn mặc y phục đầy đủ, nhưng mặt đỏ dừ hết cả, nói thế nào thì nàng cũng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, sao có thể nằm ườn trên giường cho một nam nhân ở bên nhìn ngắm.

Đường Kính Chi vốn quay mặt về phía cửa, nhưng khi thay y phục, bị Tri Đông nằm vai xoay đi, bất giác xoay 180 độ, thành đối diện với giường.

Lúc này khuôn mặt tuyết của Lâm Úc Hương phủ đầy ráng hồng, non tới như nhỏ ra nước, đáng vẻ then thùng yêu kiều của nàng hết sức hút hồn, làm Đường Kính Chi nhìn không chớp mắt, đột nhiên vô tình y nhìn thấy một khoảng trắng, thì ra lúc ngủ áo nàng xộc xệch, lộ ra vùng da cổ trắng mịn, thập thò quai đeo yếm màu hồng đào then thò hiện ra một góc nằm vắn qua xương quai xanh đẹp mê hồn, y phục nữ nhân thời cổ rất phức tạp nhiều lớp, bấy nhiêu đó căn bản chẳng khác gì không thấy gì nhưng khiến người ta tưởng tượng ra đồi núi nhấp nhô phía dưới, cảm giác ngửi thấy mùi hương trên người nàng đang lan tỏa, toàn thân nóng râm ran chỉ muốn đưa tay kéo vạt áo kia mở rộng ra chút nữa.

Lâm Úc Hương thấy ánh mắt ngậy dại của Đường Kính Chi cúi đầu nhìn xuống, phát hiện mình lộ xuân quang, rồi rít kéo cổ áo lại then quá hóa giận định quát mắng trên háo sắc một trận thì Đường Kính Chi đỏ mặt luống cuống bỏ chạy.

Thấy bộ dạng Đường Kính Chi như thế làm Lâm Úc Hương ngồi ngậy ra trên giường, trong mắt nàng Đường Kính Chi tuy là người rất tốt, nhưng tuyệt đối là kẻ háo sắc, nếu không đã chẳng si mê nhìn tẩu tẩu của mình, thậm chí nàng còn cho rằng hôm qua Đường Kính Chi tìm hai vị di nương kia vui vầy cá nước, ai ngờ tướng công háo sắc kia chỉ vì nhìn thấy chút xú xuân quang của nàng mà đỏ mặt như vậy.

Khẽ đưa tay vuốt ve xương quai xanh của mình, nàng nhìn ngắm kỹ càng một phen, khoe miệng bất giác cong lên thành nụ cười.

MangaClub Vn

49. Chương 049: Quan Sai Tới Nhà.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

Chương 049: Quan sai tới nhà.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đường Kính Chi cuống cuống chạy ra khỏi tiểu viện, thấy phía sau không có tiếng chữi bởi mới hơi yên tâm, dù đó là thê tử của y, nhưng hiện giờ y còn chưa có quyền lực quang minh chính đại ngăm nhìn nàng.

“Anh bạn, cậu kém cỏi quá đấy!” Kiếp trước Đường Kính Chi có bạn gái 3 năm thời đại học, còn chuyện nam nữ còn gì mà y chưa hiểu, nhưng hiện y sở hữu toàn bộ ký ức của Đường Kính Chi kia, không tránh khỏi bị ảnh hưởng bởi con người cũ, ảnh hưởng âm thầm này chính Đường Kính Chi hiện giờ cũng không nhận ra, và cũng chính vì thế hành vi nô tài khinh chủ của tên Lý Trung với y là không thể chấp nhận được.

Tới thư phòng, Đường Kính Chi ngồi xuống ghế, uống hết chén trà nóng mới dần bình tĩnh lại, Thị Mặc đã tới, bẩm báo một số sự kiện ảnh hưởng tương đối lớn ở Lạc Thành.

Đường Kính Chi nghe câu được câu chăng, chẳng để trong lòng, tới khi mặt trời lên tới một câu sào có một tiểu nha hoàng hốt ha hốt hải chạy vào.

- Nhị gia, có ... quan sai, có một vị quan sai tới phủ, nói có chuyện muốn hỏi, đang đợi trong đại sảnh.

Tiểu nha đầu đó vì chạy quá vội, nên hơi thở đứt quãng.

- Quan sai?

Hai từ này lọt vào tai, Đường Kính Chi chớp mắt nghĩ tới tri châu Điền Cơ và thành thủ Lạc Thành Vương Mông.

Vương Mông năm nay trên 40, là tọa hạ môn sinh của Điền Cơ, cực kỳ trung thành, có thể nói Vương Mông hoàn toàn do một tay Điền Cơ đề bạt lên.

Chẳng lẽ hai kẻ này rốt cuộc không nhìn được nữa, định ra tay với Đường gia?

Nghĩ tới đó Đường Kính Chi mặt nghiêm lại, hỏi:

- Có mấy người tới?

- Bẩm Nhị gia, chỉ có một vị.

Tiểu nha đầu cung kính trả lời:

Đường Kính Chi xua tay cho lui, nhú mày suy nghĩ, chẳng lẽ bọn chúng nắm được điểm yếu gì của Đường gia sao?

Chắc là không, nếu không đối phương đã trực tiếp bắt người chứ không phải chỉ phái một trên quan sai tới.

Không có điểm yếu, một tên quan sai, trong đầu Đường Kính Chi hiện lên hai chữ “thăm dò!”

Đúng thế, đối phương liên tiếp gây chuyện ở cửa hiệu của Đường phủ, nhưng không thấy đối phương có bất kỳ hành động nào, giờ cuối cùng không ngồi yên được nữa, muốn thăm dò xem Đường phủ rốt cuộc có chủ ý gì.

Nghĩ thông điểm này Đường Kính Chi không vội đi gặp tên quan sai kia, hiện giờ y cần bình tĩnh mới được, nếu không chỉ một sai sót nhỏ đều có thể đẩy Đường gia vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Dù sao đối phương là quan sai.

Trước khi có chuyện xảy ra, phải trừ bỏ tất cả ẩn họa có thể trừ bỏ, đó là một trong số nguyên nhân y gấp gáp đem hai tiểu thiếp mà Đường Kính Chi cướp được mau chóng rời khỏi Lạc thành, chỉ cần đối phương không nắm được điểm yếu gì thì sẽ chẳng thể làm gì được Đường phủ.

Thêm nữa, là cần phải hạ mình, không sinh sự, để đối phương không có cơ ra tay.

Còn khi đã có chuyện, thì không thể nhẫn nhịn nữa, nếu không đối thủ sẽ có rằng người sợ rồi, người là kẻ nhu nhược, như thế sẽ càng không kiêng dè gì.

Im lặng ngồi trong thư phòng, Đường Kính Chi tận lực thả lỏng, bản thân thật tĩnh, bỏ mặc quan sai kia một mình đợi ở đại sảnh.

Đây là một loại chiến thuật tâm lý, có thể khiến cho người ta nóng nảy sốt ruột, nếu có thể đạt được hiệu quả, nói không chừng có thể moi được từ miệng tên quan sai này tin tức hữu dụng, đây là điều y mới nghiệm ra được sau khi đối phó với Lý Trung ngày hôm qua.

Thị Mặc nghe thấy có quan sai tới, trong lòng hoảng lên, dù sao Đường phủ phát sinh chuyện gì hấn cũng rõ, lúc này thấy chủ tử bảo nha hoàn lui ra đã lâu mà chẳng có hành động gì, mất kiên nhẫn hỏi nhỏ:

- Nhị gia, để quan sai đợi lâu chỉ e không tốt.

- Sợ cái gì, chỉ là một tên quan sai nhỏ nhoi, Nhị gia ta mặc dù chưa vào triều làm quan, nhưng tốt xấu gì cũng là một cử nhân, cho dù là Vương Mông tới đây cũng phải cung kính thi lễ.

Ở vương triều Minh Hà, địa vị của văn nhân rất cao, chưa nói cử nhân, dù là tú tài, cho dù trong tay không có thực quyền, có thể gặp quan không phải quý, có thể đeo kiếm tùy ý đi khắp bắc nam thiên hạ, không cần lộ dẫn (giấy thông hành) quan phủ địa phương.

Hơn nữa tú tài vào ở trong dịch trạm, được miễn phí ăn ở một tháng, còn cử nhân có thể ăn ở miễn phí nửa năm.

Thời đại đó quản lý bách tính bách tính khá nghiêm ngặt, ra vào các châu quận, thành trì cần phải có lộ dẫn để chứng minh thân phận do quan phủ đóng dấu, nếu không lính gác thành sẽ không cho người vào.

Thị Mặc thấy chủ tử tự tin như thế, mắt sáng lên, gật đầu rối rít, từ khi phụ mẫu qua đời, Đường Kính Chi luôn kỵ hủ hai chữ cử nhân, hiện giờ không ngờ chủ tử lại nói ra, trong lòng tất nhiên mừng rỡ, cho rằng Đường Kính Chi cuối cùng gỡ bỏ gánh nặng tâm lý rồi.

Hai người cứ vậy tán gẫu trong thư phòng, ước chừng một canh giờ sau, Đường Kính Chi mới đứng đỉnh dẫn Thị Mặc tới đại sảnh.

Lúc này trong đại sảnh có một quan sai mặc đồng phục nha dịch, mặt dài như ngựa, dáng không cao, tay không có xích sắt, chỉ có đại đao dài chừng ba xích dắt bên hông, thấy Đường Kính Chi đi vào, đứng bật dậy, đi tới giậm dữ nói:

- Đường nhị gia, tiểu nhân tới phủ thông báo đã gần hai canh giờ ngài mới lễ mễ tới, phải chăng có ý coi thường triều đình?

Coi thường triều đình?

Cái tội quá lớn.

Đừng nói là một bình dân, cho dù là quan lớn một vùng, cái tội danh này đủ để diệt tộc.

Hời hợt liếc mắt một cái, Đường Kính Chi căn bản không để ý tới hấn, chỉ đi sát qua vai, biết chỗ dựa sau lưng của hấn là ai, nên Đường Kính Chi biết tên hung hăng trước mắt chỉ là một quân cờ mà thôi.

Thị Mặc theo đằng sau không cần phân phó, chạy tới trước dùng ống tay áo lau sạch ghế, sau đó tắt bật pha trà.

Đường Kính Chi vén vạt áo, đường hoàng ngồi xuống, cầm chén trà lên, thông thả nhấp một ngụm.

Đường Kính Chi ngồi ở ghế chính, chăm chú nhìn chén trà trong tay, cứ như hoa văn trên đó có chứa điều kỳ bí nhân gian cần khám phá, cách một khoảng rất lâu mới nhấp một ngụm, sau đó nhắm mắt lại thưởng thức.

Thị Mặc đã biết tính toán của chủ tử nên cũng không lo lắng nữa, đứng sau lưng Đường Kính Chi, đợi chén trà vơi đi, vội lấy ấm trà rót đầy, động tác nhanh gọn nhưng không có một giọt nước nào bắn ra, tới khi đặt ấm trà xuống cũng không có lấy một tiếng động.

Vốn vị quan sai này khí thế cực thịnh, nhưng cùng với thời gian qua đi, như quả bong bóng xì hơi, dần dần xẹp xuống, cuối cùng thấy không khí tĩnh mịch trong đại sảnh trở nên áp úc, ngột ngạt, làm hần khó thở.

Mặc dù người ngồi đối diện không nói một lời, nhưng có áp lực vô hình lan tỏa, bất tri bất giác trán hần lấm tấm mồ hôi.

Đại danh của Đường Kính Chi ở Lạc thành không một ai không biết, trừ tài danh vang vọng xa gần, còn cực kỳ có đầu óc thương nghiệp, nếu không Đường gia sớm đã bị người ta thôn tính từ mấy năm trước rồi.

Tên quan sai này mặc dù trước đó nghe tới tài danh của Đường Kính Chi, nhưng luôn cho rằng dù sao y chỉ là một tên nhóc choai choai, dù có chút bản lĩnh cũng chẳng thể cao tới đâu, chẳng qua nhờ phúc âm tổ tiên thôi, giờ được gặp người thật mới biết mình sai, quá sai rồi.

Bên trên chỉ bảo hần thăm dò thái độ của Đường gia, mắt đảo một cái, lưng cong xuống, đầu hạ thấp, không đối kháng với Đường Kính Chi nữa, hô hấp thoải mái hơn nhiều:

- Tiểu nhân Hoắc Canh Sinh thỉnh an Nhị gia, trước đó vì tiểu nhân đợi quá lâu, nên nhất thời nổi nóng, xúc phạm Nhị gia, mong Nhị gia đại nhân đại lượng, tha cho tiểu nhân một lần.

- Ta nhờ vào, tên cậu nô tài đui mù, người nhất thời nổi nóng à? Trước mặt Nhị gia mà người cũng dám nổi nóng à?

Thị Mặc thấy đối phương mềm xuống rồi, lập tức dậu đổ bìm leo, nó là nô tài, không cần thể diện, muốn chửi sao thì chửi.

Hoắc Canh Sinh bị chửi mắng xối xả, chẳng tỏ ra bất mãn, mà còn cúi mình cười giả lả:

- Phải phải, tiểu nhân mù mắt, không được xúc phạm Nhị gia, hay là ngài đánh tiểu nhân mấy cái cho hả giận?

Nói xong còn vươn cổ nghiêng mặt ra đợi tát.

MangaClub Vn

50. Chương 050: Cáo Trạng Nặc Danh.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 050: Cáo trạng nặc danh.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Thấy vậy Đường Kính Chi không mừng mà còn lo, nếu hôm nay một kẻ cứng đầu tới, khiêu khích vài câu, khiến hần phần nộ có thể moi ra được điều gì, nhưng hiện giờ lại gặp một kẻ gian xảo, e là không có thu hoạch gì.

Biết dây dưa ở xung đột nhỏ vừa rồi cũng vô ích, Đường Kính Chi đặt chén trà xuống, xua tay nói:

- Qua rồi thì thôi, ta không phải kẻ không có lòng độ lượng.

Hoắc Canh Sinh gật đầu liên hồi, thuận miệng vỗ mông:

- Sớm nghe nói Nhị gia lòng dạ khoan dung rộng lớn, là người làm đại sự, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.

Đường Kính Chi chẳng còn hứng thú chơi trò giả dối với hần, đi vào chính đề:

- Hoắc nha dịch hôm nay tới Đường phủ có việc gì?

- Bẩm Nhị gia, hôm nay tiểu nhân tới Đường phủ là muốn hỏi có phải gần đây có kẻ tới cửa hiệu của Đường phủ quấy rối không?

Hoắc Canh Sinh mặc dù khi nói chuyện bày ra cái bộ mặt hạ tiện, nhưng đôi mắt ngầm bám sát mặt Đường Kính Chi, xem thâm cảnh y có thay đổi gì không?

- Có chuyện này à?

Đường Kính Chi mặt bình tĩnh không chút gợn sóng.

- Không có sao? Nhưng tiểu nhân nghe người ta nói, cách đây không lâu ở cửa hàng của quý phủ có vị chưởng quầy bị người ta đánh, hình như rất nghiêm trọng, bị gãy một chân.

Hoắc Canh Sinh hỏi tới.

- Sao ta không nghe ai nói tới nhỉ?

Đường Kính Chi nhướng mày lên, lòng thầm suy tính xem hai tên cầu quan Điền Cơ và Vương Mông đang giở trò gì? Muốn kéo Đường gia dính líu vào kiện tụng đây đưa để giở trò chính Đường gia?

Y cũng biết thủ đoạn hay dùng của đám quan viên không bao giờ nhắm thẳng vào mục tiêu để khiến bại lộ mục đích thực lực, thường nhằm vào người xung quanh mục tiêu trước, lấy đó làm cái cớ, sau đó mở rộng sự việc tới vô cùng, khi đối phương phát hiện ra sự việc tới tầm nghiêm trọng thì không còn xoay chuyển được nữa, nếu như mục tiêu còn sức kháng cự chúng cũng dễ bề rút lui xử lý vậy cánh mục tiêu làm suy yếu đối thủ, đó là kế sạch vụn toàn, tiền có thể công lui có thể thủ.

Ít nhất trong truyện y đọc được thì là như thế.

Hoắc Canh Sinh thấy Đường Kính Chi vẫn không thừa nhận, không chịu từ bỏ:

- Không thể nào, tiểu nhân còn nhớ hôm đó có một vị hảo hữu của mình trực ca đi tuần đã tận mắt nhìn thấy?

- Ồ? Nều đã nhìn thấy sao không quản?

Một câu của Đường Kính Chi làm Hoắc Canh Sinh ngẹn họng không nói ra lời, thầm chửi bản thân nhất thời nóng vội ngu xuẩn, đúng thế, nhìn thấy không quản, chuyện qua rồi mới tới hỏi là cái lý gì?

Nhưng mà bên trên nói rồi, cần phải cố gắng thuyết phục Đường Kính Chi báo quan, chỉ cần dính tới quan phủ rồi, muốn giở trò gì sẽ dễ hơn nhiều, vì thế đâm lao phải theo lao:

- Không có chuyện này ư? Vậy vì sao cửa hiệu đó phải đóng cửa?

- Nhị gia, chuyện này nô tài biết, chưởng quầy đó không cẩn thận bị ngã gãy chân, nhất thời không có ai thay, nên mới đóng cửa.

Thị Mặc nhanh trí đáp:

Đường Kính Chi ném cho Thị Mặc một ánh mắt tán thưởng, rồi vờ nhớ ra:

- Ồ, nếu người không nhắc thì ta quên mất.

Hoắc Canh Sinh thấy hai chủ tớ này người tung kẻ hứng kín kẽ như vậy, biết cứ húc đầu vào là không ăn thua, liền quay sang chuyện khác:

- Nhị gia, kỳ thực lần này tiểu nhân tới đây là vì có chuyện muốn hỏi, nếu tiểu nhân có chỗ nào không phải, mong Nhị gia đừng chấp với tiểu nhân.

Đường Kính Chi sinh lòng cảnh giác, mày kín đáo nhíu lại, giọng vẫn thản nhiên hỏi hột:

- Chuyện gì, cứ nói đi.

- Tạ Nhị gia không trách tội, là thế này trước đó không lâu phủ nha nhận được đơn cáo trạng nặc danh, nói mấy tháng trước Tam gia từng bắt hai dân nữ về làm thiếp, hơn nữa cả hai đều là người có gia thất.

- Cái gì, có chuyện này sao? Tên khốn kiếp, làm mất hết thể diện của Đường gia rồi!

Thì ra là chuyện này, Đường Kính Chi thầm thở phào, may mấy ngày trước mình cẩn thận xử lý không thiệt to, nhưng bề ngoài tức giận vỗ mạnh bàn, chén trà lên cao, quay sang nhìn Thị Mặc, quát hỏi:

- Người có biết việc này không?

Thị Mặc ngơ ngác đáp:

- Bẩm Nhị gia, nô tài chưa bao giờ nghe thấy chuyện này.

- Hả, thực sự chưa bao giờ nghe thấy sao?

Đường Kính Chi vờ vịt hỏi:

Thị Mặc càng làm ra vẻ mờ mịt:

- Không có ạ.

- Nhị gia, chuyện này chính xác vạn phần, cáo trạng vô danh còn trong tay đại nhân nhà tiểu nhân.

Hoắc Canh Sinh đi tới một bước, nói chắc nịch.

” Cáo trạng vô danh này do tên cầu quan nhà các người viết chứ gì?” Đường Kính Chi nheo mắt hỏi:

- Người tra rõ chưa, đúng là Tam gia làm chứ?

Y nhìn thấu kẻ này rồi, trước đó thấy Hoắc Canh Sinh thay đổi thái độ nhanh như thế còn đánh giá cao hẳn, nhưng xem ra cũng chỉ có cái bản lĩnh luôn cúi nịnh bợ mà thôi, tính ra còn kém cả tên Lý Trung biết rào trước chắn sau kín kẽ.

- Cái này ...

Hoắc Canh Sinh không biết nói sao, chuyện này bọn chúng đã tra rõ ràng rồi, nhưng không thể chứng minh được vì toàn bộ người nhà của người bị hại đột nhiên biến mất, nhưng hắn vẫn khẳng định:

- Bẩm Nhị gia, chuyện này tuyệt đối chính xác, nếu không ngài cứ cho hạ nhân đi tra.

Đường Kính Chi và Thị Mặc nhìn nhau, đều thấy khó hiểu vì sao Hoắc Canh Sinh lại chắc chắn như thế, chẳng lẽ hai nữ tử kia bị người ta bắt về rồi?

Đường Kính Chi phủ định suy nghĩ này, không thể nào, nếu hai nữ tử đó trong tay bọn chúng, Hoắc Canh Sinh sao lại bảo mình cho hạ nhân đi tra:

- Không phải phải ta không tra, mà là mấy ngày trước Tam gia không khỏe, được lão thái quân đưa tới trang viên ngoài thành nghỉ dưỡng rồi, thiếp thất bên cạnh hắn cũng đi theo.

Nói tới đó Đường Kính Chi đột nhiên hiểu ra vì sao đối phương trở nên chắc chắn như vậy, mà tựa hồ cũng nhận định y sẽ điều tra.

Tất cả là vì Đường Lễ Chi.

Vì những phân tích của Đường Kính Chi, Đường lão thái quân hoàn toàn hết hi vọng vào Đường Lễ Chi, tránh nảy sinh xung đột, đã đưa hắn ra biệt viện ở ngoài thành ở, đi cùng còn có mẹ đẻ Đường Lễ Chi là Trần di nương, cùng mấy phòng thiếp thất.

Đường Lễ Chi rút dài tạo thành oanh động nhất định trong Đường phủ, chưa hết, vì Đường lão thái quân còn thay máu lượng lớn hạ nhân trong phủ, những kẻ bị bán đi là những kẻ chọn nhầm phe, không còn thích hợp ở lại trong phủ nữa.

Mặc dù đây là gia sự của Đường phủ, nhưng vì gây ra động tĩnh quá lớn, cho nên người ngoài không khó nghe ngóng rõ ràng, mà tin tức này rơi vào tai đám Điện Cơ, tất nhiên cho rằng huynh đệ Đường Kính Chi bất hòa, thời đại đó, hào môn đại diện thường xuyên diễn ra vở kịch tranh đoạt gia sản, có lần nào không chết vào người.

Cho nên có lẽ bọn chúng đoán, nếu như mình biết việc làm của Đường Lễ Chi, tất nhiên lợi dụng cơ hội để diệt trừ hắn hoàn toàn, hiện còn lão thái quân tọa trấn, vậy mình không thể đích thân ra tay, vậy chọn cách khác, báo quan, nhờ tay quan phủ đạt được mục đích.

Nghĩ thấu rồi Đường Kính Chi cả kinh, xem ra đám người này nhất quyết muốn chiếm đoạt gia sản của Đường gia rồi.

- Nhị gia, không biết Tam gia ở trong quan viên nào của quý phủ? Nếu ngài không tiện tra, có thể giao cho tiểu nhân đi làm.

Hoắc Canh Sinh nói câu này không che dấu được kích động trong lòng.

Trước khi tới đây bên trên đã nói, trong hai chuyện chỉ cần hắn có thể thuyết phục Đường Kính Chi báo quan một chuyện là sẽ thưởng 100 lượng.

Hoắc Canh Sinh ăn cơm nhà quan, mỗi tháng chỉ có 300 đồng, 100 lượng này với hắn là khoản tài phú cực lớn rồi.

- Nhị gia, cường chiếm dân nữ không phải là chuyện nhỏ, nếu Tam gia làm chuyện ác độc nhường đó, nên đưa lên quan phủ thì hơn.

Thị Mặc đột nhiên lên tiếng:

- Có điều chuyện này phải tra cho rõ ràng, nếu không làm vậy bẩn thanh danh Tam gia thì không hay, nô tài còn nhớ trước kia do Đại quân gia đưa Tam gia đi, hay là gọi Tam gia tới hỏi xem bên cạnh Tam gia có mấy phòng thiếp?

- Được, người đi gọi đại quân gia tới cho ta.

Đường Kính Chi nói xong, Thị Mặc chạy đi như một cơn gió.

MangaClub Vn

51. Chương 051: Xéo.

Cực Phẩm Tài Tuần

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 051: Xéo.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Thị Mặc đi chuyến này rất lâu, Đường Kính Chi chỉ ngồi uống trà, ung dung điềm tĩnh, còn Hoắc Canh Sinh thì mỗi lúc một mất kiên nhẫn, cứ như có đinh dưới đất, người xoay đi xoay lại, nhấp nha nhấp nhồm thế nào cũng chẳng dễ chịu hơn.

- Nhị gia, Đại quân gia đã tới.

Tiếng hạ nhân bên ngoài truyền báo, rồi Từ Phúc vào Thị Mặc đi vào đại sảnh.

- Nô tài thỉnh an Nhị gia.

Từ Phúc cung kính dập đầu thi lễ.

- Đứng dậy đi, Từ quân gia vất vả rồi, hãy ngồi xuống trả lời.

Thị Mặc đi tới đỡ Từ Phúc ngồi xuống ghế, rót chén trà nóng, sau đó quay trở lại đứng sau Đường Kính Chi.

- Nhị gia, xin hỏi người tìm nô tài tới có chuyện gì?

Từ Phúc ngồi trên ghế hơi khom mình hỏi.

Đường Kính Chi lơ đãng nhìn Hoắc Canh Sinh, hỏi:

- Ừm, chuyện nội viện Đường gia, ngoại trừ lão thái quân gia thì ông là người biết rõ nhất, cho nên ta tìm ông tới hỏi Tam gia tổng cộng có mấy phòng thiếp?

- Bẩm Nhị gia, Tam gia có tổng cộng ba phòng thiếp.

- Ồ? Vậy ông có biết nhà mẹ đẻ của mấy phòng thiếp đó ở đâu không? Có chuyện cướp đoạt về không?

Đường Kính Chi không cần dặn cũng biết Thị Mặc đã nói những điều nên nói với Từ Phúc rồi, cho nên hỏi rất trấn định.

Nghe tới đó Hoắc Canh Sinh giương tai lên thật cao, mặt mày khấn trương.

- Bẩm Nhị gia, nhà mẹ đẻ ba phòng thiếp này ở đâu nô tài biết rất rõ, tuyệt đối không có chuyện cướp đoạt gì hết đâu ạ.

Từ Phúc lắc đầu, đáp rất chắc chắn:

- Không thể nào, chuyện này tiểu nhân tự mình tra mà.

Hoắc Canh Sinh nghe vậy cuống lên, 100 lượng bạc, không thể bay mất như vậy được.

Từ Phúc ngồi ngay ngắn trên ghế, lãnh đạm liếc nhìn Hoắc Canh Sinh, mặc dù ông ta chỉ là một hạ nhân, nhưng tự cho rằng thân phận cao hơn tên quan sai này không ít, khi Đường Kính Chi ra hiệu nói tiếp mới lên tiếng giải thích:

- Nhị gia, mấy phòng thiếp của Tam gia đều do lão thái quân đích thân chọn, làm sao có chuyện cưỡng chiếm dân nữ? Hơn nữa ba vị di nương đó đều là gia sinh tử của Đường gia, tuyệt đối không có chuyện cưỡng chiếm.

Gia sinh tử tức là cha mẹ của bọn họ là nô tài của Đường gia, cả đời bọn họ là nô tài của Đường gia, không có thân phận tự do, cho dù Đường gia có đánh chết bọn họ thì quan phủ cũng không có quyền can thiệp, đừng nói tới làm tiểu thiếp cho chủ.

- Không thể, nhất định ông bỏ sót rồi, hai nữ tử đó trước khi vào Đường phủ đều là phụ nữ có chồng.

Hoắc Canh Sinh nhảy dựng lên nói lớn:

- Càn rỡ, trước mặt Nhị gia mà người dám hò hét à, không hiểu quy củ.

Từ Phúc vỗ bàn đứng dậy, giọng nghiêm khắc:

Hoắc Canh Sinh giật nảy mình, theo bản năng lùi lại phía sau vài bước.

Từ Phúc không giống như Thị Mặc, ông ta làm quản gia cho Đường gia nhiều năm, ra lệnh hạ nhân đã quen, trên người tự có uy thế, cho nên Hoắc Canh Sinh sợ hơn cũng là bình thường.

Phất mạnh ống tay áo về phía Hoắc Canh Sinh, Từ Phúc nói với Đường Kính Chi:

- Nhị gia, nô tài thân là đại quản gia của Đường phủ, nếu không biết chủ tử có mấy phòng thiếp, vậy thành trò cười cho thiên hạ rồi.

Đường Kính Chi không đưa ý kiến ngay, mà liếc mắt qua lại giữa Từ Phúc và Hoắc Canh Sinh, tựa hồ khó quyết đoán, Hoắc Canh Sinh nóng ruột muốn thúc giục, nhưng bị Từ Phúc mắng cho một trận, không dám chủ động lên tiếng nữa.

- Theo lý mà nói Hoắc nha dịch là quan sai, hẳn không nói oan cho Tam gia, nhưng Từ quản gia nói có lý, ông ấy trông nom Đường gia nhiều năm như thế, sao lại không hiểu Tam gia có mấy phòng thiếp? Ta là Nhị ca, nhưng thường xuyên ra ngoài, chẳng biết, nói ra nếu như hai nữ tử kia trước khi cướp về đều đã là người có gia thất, vậy Hoắc nha dịch hẳn phải biết người nhà bọn họ ở đâu chứ?

Hoắc Canh Sinh sợ nhất Đường Kính Chi hỏi câu này, lắp bắp không nói ra lời.

- Sao, chẳng lẽ Hoắc nha dịch ngay cả khổ chủ cũng không tìm thấy mà đã tới Đường phủ ta tra xét?

Đường Kính Chi biết lửa đã đủ, mặt nghiêm lại, lạnh lùng nói:

Hoắc Canh Sinh sờn gai ốc, rồi rút xua tay:

- Không không, tiểu nhân không tới tra xét, là đại nhân nhà tiểu nhân nhận được cáo trạng vô danh, cho nên mới sai tiểu nhân tới hỏi qua.

- Hừ, cáo trạng vô danh? Hoắc nha định, người coi Đường gia là cái gì? Tùy tiện kiếm một lý do là có thể tới tra xét sao? Cường chiếm dân nữ là vi phạm luật pháp, là đại tội phải ngồi nhà lao, sao có thể tùy ý như thế? Nếu vì vậy mà làm hỏng thanh danh của Đường phủ, ta nhất định sẽ cho người biết tay.

Đường Kính Chi giận dữ quát.

Hoắc Canh Sinh sợ tới run lấy bắp, thiếu chút nữa là quỳ xuống, lúc này hắn chẳng nghĩ tới 100 lượng bạc kia nữa, chỉ mong Đường Kính Chi nguôi giận là được, thế lực Đường gia lớn cỡ nào hắn biết rõ, nếu Đường gia muốn gây phiền toái cho hắn, chỉ cần ngầm gửi chút thủ đoạn đủ lấy mạng của hắn.

- Tiểu nhân chỉ phụng mệnh làm việc, mong đại nhân đại lượng tha cho.

- Láo toét, Vương đại nhân là người công chính nghiêm minh, sao có thể vì là đơn vô danh mà đi tra xét Đường gia ta? Người coi Đường gia ta dễ bắt nạt sao?

Hoắc Canh Sinh không ngờ Đường Kính Chi đáng vẻ thư sinh nho nhã, vậy mà nói giận là nổi giận ngay được, so với người điềm đạm lúc đầu như hai người khác nhau, luôn miệng xin tha.

Thị Mặc cũng thừa thừa cơ chửi mấy câu cầu nô tài, súc sinh, có điều lúc này ra khỏi đại sảnh có người báo một chuyện, cần mau chóng nói cho chủ tử, liền nói:

- Nhị gia, giận tên cầu nô tài này mất thân phận của người, để hắn xéo mau thì hơn.

Từ Phúc đứng lên khuyên:

- Đúng vậy, Nhị gia lấy sức khỏe làm trọng.

Đường Kính Chi phát ổng tay áo, chỉ lạnh lẽo nói một chữ “xéo!”, Hoắc Canh Sinh vội vàng co chân chạy.

Tới khi chạy khỏi Đường phủ, Hoắc Canh Sinh mới yên tâm trở lại, nghĩ mình đường đường thân phận quan sai, nhưng bị người ta chửi mắng như chó, trong lòng cảm phần :” Ta nhỏ vào, chẳng qua có vài đồng tiền thối, tưởng ghê gớm lắm à?”

Đường gia là đại hộ có tiếng ở Lạc thành, Hoắc Canh Sinh sợ người ta tìm mình gây phiền phức, co cẳng chạy, qua mấy con phố, tới trước cổng một tiểu viện rồi dừng lại.

Trước tiên ngó nghiêng xung quanh một lúc, thấy không có ai, hắn đưa tay gõ cửa, ba tiếng lớn hai tiếng nhỏ, đó là ám hiệu quy ước trước.

Cửa mở ra một khe vừa đủ, Hoắc Canh Sinh không nói một lời lách mình đi vào.

Lúc này trong đại sảnh tiểu viện có một người trung niên tuổi trên 40, mặt gầy dài, cằm để râu ba chòm, trông như con sơn dương, khó mà tưởng tượng được lại có người mang bộ mặt thế này.

Hoắc Canh Sinh vào phòng báo cáo chuyện hôm nay tới Đường phủ, chi tiết tới từng lời đối thoại, từng biểu hiện của Đường Kính Chi, người trung niên đó nhắm mắt lắng lẽ lắng nghe, tới khi Hoắc Canh Sinh nói xong mới khẽ phát tay bảo hắn lui.

Trầm tư hồi lâu người trung niên mới mở mắt ra, hừ một tiếng, “tưởng Đường gia ta dễ bắt nạt?” Chẳng lẽ tên Đường Kính Chi đó nói cho mình nghe? Hắn biết bản quan muốn hạ thủ với Đường gia cho nên mới nhân nhện không báo quan? Nếu đúng là thế thì phiền toái rồi.

Chậm rãi đứng dậy, người trung niên đi lại trong phòng, nhớ lại biểu hiện của Đường Kính Chi mà Hoắc Canh Sinh kể, cứng rắn không hoảng sợ, mày càng nhíu chặt, Đường gia nhất định phải hạ, nếu không chưa

nói tổn công mà chẳng kiếm chác được gì, còn bị người bên trên trách tội, chỉ là Đường gia mặc dù không có người trên triều, nhưng thân phận Đường lão thái quân đó không đơn giản, không có lý do chính đáng, hẳn cũng bị hỏi tội.

Người trung niên đó day thái dương, cuối cùng mặt trầm xuống, hạ quyết tâm :” Bất kể thế nào cũng không thể vì chuyện này mà bị bên trên trách tội, hồng mắt tiền đồ, cùng lắm gì dùng chút thủ đoạn phi thường.”

MangaClub Vn

52. Chương 052: Lo Lắng Của Hai Tiểu Nha Đầu.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

— o —

Chương 052: Lo lắng của hai tiểu nha đầu.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Nhìn Hoắc Canh Sinh chạy chối chết, Đường Kính Chi và Thị Mặc nhìn nhau cười lớn, Từ Phúc vuốt ve chòm râu ngẩn cười nhẹ.

- Nhị gia, nếu không còn chuyện gì nữa nô tài xin lui.

Từ Phúc thấy Thị Mặc cười xong có vẻ ngập ngừng, liền chủ động đứng lên thi lễ.

- Ủm, đại quân gia về trước đi.

Đợi Từ Phúc rời đại sảnh đi xa rồi Thị Mặc mới vội vã nói:

- Nhị gia, Đường Uy truyền tin về nói bốn châu lớn phương bắc có rất nhiều nơi bùng phát nạn châu chấu quy mô nhỏ.

- Chắc không?

Đường Kính Chi thu lại nụ cười.

Thị Mặc gật đầu xác nhận:

- Tin tức này cực kỳ chính xác.

Vốn theo suy đoán của Đường Kính Chi, thời gian nạn châu chấu bùng phát phải nửa tháng nữa, đột nhiên nghe tin này, Đường Kính Chi không khỏi rối trí, hỏi gấp:

- Đường Uy đâu, hẳn có nói chuyện thu mua lương thảo làm thế nào rồi không?

Thị Mặc chưa kịp trả lời, y đã xua tay:

- Bỏ đi, để ta đích thân đi hỏi.

Vì Đường Uy là ám vệ, nên không thể đường hoàng đi vào Đường phủ, Đường Kính Chi muốn gặp hẳn cũng phải che dấu ánh mắt của người khác, dưới tình huống bình thường, đều do Thị Mặc đảm nhận nhiệm vụ truyền tin, Thị Mặc biết tình hình khẩn cấp, vội đi trước dẫn đường.

Lúc rời đại sảnh, đi được vài trăm mét, Thị Mặc đột nhiên dừng bước, nhớ lại tình hình lúc tìm đại quân gia, khi đó Nhị nãi nãi ngồi ở chủ vị sắc mặt tím tái, hẳn do dự định đem chuyện này nói với Nhị gia, nhưng thấy Nhị gia có vẻ rất nóng vội, liền thôi không không nói nữa, thảm nhũ :” Đợi chuyện này xử lý xong nói với Nhị gia cũng không muộn.”

~~~~~o0o~~~~~

Lâm Úc Hương sáng sớm tinh mơ đã bị hai tiểu nha đầu dựng dậy, lòng ảm ức không thôi, nhưng nàng là thê tử của Đường Kính Chi, đúng là chẳng có lý nào tướng công đã dậy, thê tử lại ngủ nướng, may mắn Đường Kính Chi không chú trọng quy củ lắm, nếu không nàng còn phải hầu hạ y mặc quần áo, rửa mặt, đánh răng.

Thêm nữa Đường lão thái quân đã bảo rồi, nàng phải ngủ cùng giường với Đường Kính Chi, nếu nàng dậy quá muộn, lão thái quân sẽ nghi ngờ, đến lúc đó có khi không đơn giản là phạt quỳ hay trách mắng.

- Nhị nãi nãi, hôm qua đã giao hẹn rồi, phải nhận sai với Nhị gia mà, sao vừa rồi người không nói?

Tri Thu thấy Tri Đông đi tú hoa hài cho Lâm Úc Hương xong liền kéo nàng xuống giường cầu nhàu.

Lâm Úc Hương không muốn nghe hai tiểu nha đầu này thuyết giáo, cho nên không dám lên tiếng phản bác:

- Ta dậy muộn mất một bước là gì, hơn nữa y chạy nhanh như thỏ vậy, nhất định có đại sự phải làm, ta sao giữ nổi.

- Ôi chao, Nhị nãi nãi à, người làm sao có thể nói Nhị gia là thỏ, nếu truyền tới tai lão thái quân thì biết phải làm sao?

Tri Thu dậm chân, lo lắng ngó ra ngoài cửa, sợ có cái tai dài nào nào đang giương lên nghe thấy.

Tối qua Nhị gia bỏ lại Nhị nãi nãi về tiểu viện một mình thực sự làm hai tiểu nha đầu lo sợ, Tri Đông cũng lên tiếng:

- Dù sao cũng chỉ là nhận sai thôi mà, có mất thời gian mấy đâu, Nhị nãi nãi nghe bọn nô tỳ khuyên một câu đi, hãy kiểm cơ hội nhận sai với Nhị gia...

- Được được ...

Tại Lâm Úc Hương không chịu nổi hành hạ, được luôn mồm, Tri Đông và Tri Thu nghe thế mới cười vui vẻ lại.

- Nhị nãi nãi, hôm nay người định mặc bộ y phục nào?

Tri Đông vừa cời đai lưng của Lâm Úc Hương vừa hỏi:

Lâm Úc Hương cúi xuống nhìn y phục trên người, thuận miệng đáp:

- Không cần thay, cứ mặc bộ này đi, ta mới mặc trưa hôm qua thôi mà.

- Như thế sao được, bộ y phục này có rất nhiều chỗ bị nhăn rồi, sao có thể mặc đi ra ngoài được?

Tri Thu phản đối ngay tức thì, mặt mày như oán phụ khuê phòng:

- Nhị nãi nãi cũng thật là, sao người có thể mặc nguyên y phục mà ngủ được chứ?

Tiểu nha đầu này nghĩ, nếu Nhị nãi nãi mà cời y phục ra, dù Nhị gia có là thánh nhân cũng không kiềm lòng được.

Lâm Úc Hương sao không hiểu nha đầu này có ý gì, mặt nàng đỏ lên, vờ như không nghe thấy, quay đầu sang bên làm ra vẻ đang xem xét y phục.

Tri Đông cũng ra sức lắc đầu, không đồng ý để Lâm Úc Hương mặc y phục hôm qua, nó lấy tay chống cằm, chề môi ra suy nghĩ một lúc, đột nhiên mắt sáng lên:

- Có rồi, Nhị nãi nãi, người đợi chút, nô tỳ đi lấy cái này cho người.

Nói xong nàng chạy ù khỏi phòng, tới gian bên cạnh tìm kiếm, Tri Thu thì kéo Lâm Úc Hương ngồi xống, sau đó vắt khăn, cẩn thận lau mặt cho Lâm Úc Hương, tiện thể lăm nhăm bên tai Lâm Úc Hương một hồi, tư tưởng chủ yếu vẫn là khuyên nàng tìm cách bắt giữa trái tim của Nhị gia.

Từ lúc vào Đường phủ, đám bốn người Tri Đông mỗi ngày phải bỏ một thời gian ra đi học quy củ từ Tường Vi a di vốn là nha hoàn thiếp thân trước của Đường lão thái quân, cho nên có nhận thức đại khái về lễ tiết trong hào môn đại viện, lúc nhàn rỗi cũng hứng thú nghe kể chuyện “thâm cung bí sử” trong các đại trạch viện, vì thế bất tri bất giác tư tưởng thay đổi, mới xúi giục Lâm Úc Hương lấy lòng Nhị gia không biết chán.

Những câu truyện chúng được nghe, nữ nhân qua nửa đều có những kết thúc bi thảm, nam nhân thì máu lạnh vô tình vô nghĩa, mấy tiểu nha đầu sợ lắm, sợ sau này Nhị nãi nãi không được lòng Nhị gia mà có kết thúc như vậy.

Một lúc lâu sau Tri Đông mới ôm một bộ váy lụa màu đỏ rực đi vào, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn, Tri Thu thấy vậy kéo Lâm Úc Hương dậy, hai tiểu nha đầu cầm chiếc váy dài tút tút ướm thử trên người nàng.

- Chẳng qua là bộ y phục thôi, việc gì phải kén với chọn.

Lâm Úc Hương thấy hai tiểu nha đầu líu ríu không ngớt, mắt kiên nhẫn nói:

Tri Thu không tán đồng:

- Nhị nãi nãi, hôm nay khác.

- Đúng thế Nhị nãi nãi quên rồi sao, hôm qua người được lão thái quân cấp quyền, muốn xử lý Lý quân sự, hôm nay người cần phải ăn mặc cho ra dáng một chút, không thể để đám hạ nhân xem thường.

Tri Đông cũng dừng tay lên tiếng:

Lâm Úc Hương ngó người, lúc này mới nhớ ra hôm nay còn có chuyện phiền toái cần xử lý, không khỏi đau đầu.

Hai tiểu nha đầu nói xong, lại cúi đầu giúp Lâm Úc Hương mặc thử, xem chỗ nào chật, chỗ nào không vừa, không ngờ trực tiếp lấy kim ra tu sửa.

Lâm Úc Hương học y thuật từ nhỏ, trong nhà lại chỉ có mỗi Lâm tú tài là nam nhân, cho nên chuyện khâu thừa may vá chẳng biết chút gì, nhìn hai tiểu nha đầu cầm kéo cầm châm hi hoáy một lúc sửa xong y phục, lòng hâm mộ lắm, món may vá này khi lớn lên nàng cũng học qua một khoảng thời gian, nhưng cầm kim khó hơn dùng ngón châm nhiều.

Hai tiểu nha đầu tu sửa xong lại mặc lên người Lâm Úc Hương, nhìn ngắm chán chê mới kéo nàng tới trước gương đồng, để nàng tự xem.

Lâm Úc Hương khi sống trong Lâm phủ không được quan tâm, về sau Lâm tú tài nuôi dưỡng, điều kiện trong nhà cũng không tốt, cho nên không để ý chuyện ăn mặc, thấy vừa vặn kín đáo sạch sẽ là được, nàng cũng hiểu dung mạo mình không tệ, cũng tính là một mỹ nhân, nhưng hôm nay ngắm nhìn mình trong gương không khỏi kinh ngạc, chỉ thấy làn da như tuyết như ngọc, khuôn mặt hoàn mỹ, lông mày thanh tú, đôi mắt sáng như ánh trăng, bản thân nàng nhìn cũng phải ngạc nhiên, thì ra trang điểm tỉ mỉ, mình lại lộng lầy lầy động lòng người như thế.

Chẳng trách người ta nói người người nhờ lụa, trang điểm và không trang điểm khác nhau quá xa.

Tri Đông chọn chiếc váy đỏ này bất kể là từ chất liệu hay may vá đều cực kỳ tinh tế cầu kỳ, mặc lên trên người làm cô thiếu nữ mười bảy tuổi đột nhiên tăng thêm không ít sự thành thực và cao quý, trước ngực áo thêu hoa mẫu đơn, không lớn không nhỏ, cảnh hoa chạy từ ngực kéo xuống quần vòng eo nhỏ.

Tri Thu lại chọn thêm đai lưng màu tím, làm bầu ngực vốn khá khả quan của nàng càng thêm hút mắt, tôn thêm vóc dáng tha thướt của nàng, quyến rũ mà không dung tục, đẹp tới mức làm người ta ngạt thở.

MangaClub Vn

53. Chương 053: Họa Mi.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 053: Họa Mi.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Nhị nãi nãi đẹp quá, cả tiên nữ trên trời cũng không thể sánh bằng.

Tri Thu tròn mắt nhìn kiệt tác của mình, thốt lên:

Tri Đông vừa định lên tiếng phụ họa thì bị Lâm Úc Hương tỉnh lại nói trước:

- Tiên nữ cái gì, các người chỉ biết nịnh chủ tử, không sợ người ngoài nghe thấy cười cho à?
- Chẳng có đâu, luận dung mạo ở trong Đường phủ có ai so được với Nhị nãi nãi, cho dù có kẻ chê bai cũng là do ghen ghét mà thôi.

Tri Thu bĩu môi nói.

- Được rồi, hai đứa các người không biết thẹn, nhưng ta không chịu nổi, thay bộ y phục khác đi.

Lâm Úc Hương cảm thấy bộ y phục này thì đẹp thật nhưng quá bắt mắt.

- Không được.

Tri Đông và Tri Thu cùng ngăn cản, sau đó kéo Lâm Úc Hương ngồi xuống bàn trang điểm, bắt đầu vấn tóc cho nàng, Lâm Úc Hương không chống lại nổi hai tiểu nha đầu, thêm vào nàng cũng rất thích bộ y phục này, nên đành thôi.

Vén mái tóc dài lên, Tri Đông búi tóc cho Lâm Úc Hương, còn Tri Thu lấy ra một cái hộp sơn đỏ trong ngăn kéo, bên trong đều là trang sức khi Lâm Úc Hương kết hôn được Đường lão thái quân mua cho.

- Nhị nãi nãi xem cái trâm hoa mai trắng này có đẹp không?

Tri Thu lấy một cái trâm ra cắm lên tóc Lâm Úc Hương nhìn ngó.

Lâm Úc Hương nhìn qua loa, chẳng có ý kiến gì, Tri Đông không tán thành:

- Không được, hôm nay Nhị nãi nãi phải trang điểm cho quý phái, màu trắng không hợp, ừm, lấy cái trâm tuyết liên hoa màu tím đi.

Tri Đông vừa nói vừa lấy trong hộp chiếc trâm tím ra, Lâm Úc Hương vốn chẳng bận tâm, nhưng liếc qua một cái liền chú ý ngay, chỉ thấy chiếc trâm toàn thân ánh tím lưu chuyển, chế tác cầu kỳ, những cánh hoa nhỏ đều đặn sinh động, cực kỳ đẹp mắt.

Tri Thu cầm hai cái trâm so sánh, cũng thấy cái tím đẹp hơn, cẩn thận cắm trâm lên búi tóc Lâm Úc Hương, quả nhiên có trang sức phụ trợ, Lâm Úc Hương càng đẹp thêm ba phần.

Thấy bản thân trong gương rực rỡ một cách thái quá, Lâm Úc Hương không dám để hai tiểu nha đầu tiếp tục trang điểm thêm cho nữa, chỉ trang điểm qua loa, lấy lý do thỉnh an lão thái quân, vội vàng đi ra ngoài.

Trên đường đi hai tiểu nha đầu chu mỏ ra, rất là bất mãn, trong lòng nghĩ, thêm vài món trang sức nữa, đảm bảo Nhị gia mà nhìn thấy sẽ không bao giờ thêm ngó ngang tới nữ nhân nào khác.

Đường lão thái quân mỗi ngày đều ngủ sớm dậy sớm, khi Lâm Úc Hương tới cửa, bà đã dâng hương cho đạo tôn rồi, Hàm Hương ở cửa thấy Lâm Úc Hương tới, khẽ gật đầu, vào phòng nói nhỏ:

- Lão thái quân, Nhị nãi nãi tới thỉnh an người.
- Bảo vào đi.

Lão thái quân mở mắt ra, để Hàm Hương đỡ dậy từ bỏ đoàn, thông thả đi ra gian ngoài.

Hàm Hương nói vọng ra ngoài, tiếp đó có tiếng leng keng, rè cửa bị vén ra, Đường lão thái quân vốn về mặt lạnh nhạt ngồi đó, đưa mắt nhìn một cái, tức thì thất thần.

Hình bóng xa xăm trong quá khứ hiện ra trước mắt, mấy chục năm trước, mỗi sáng sớm bà cũng tới nơi này thỉnh an bà bà, khi đó bà cũng lộng lẫy tuyệt thế như vậy.

- Tôn tức thỉnh an lão thái quân.

Lâm Úc Hương không chú ý vẻ khác lạ của Đường lão thái quân, thông thả đi tới thi lễ.

Ký ức tràn về, Đường lão thái quân trở nên hiền hòa hơn so với trước nhiều, mỉm cười nói:

- Úc Hương, cháu đúng là mỹ nhân trời sinh, nào, lại đây cho nãi nãi nhìn một chút.

Nghe thấy lão thái quân xưng là nãi nãi, Lâm Úc Hương kinh ngạc, người trong phủ ai chẳng biết lão thái quân này thiên vị hết sức, trừ người họ Đường ra không ai dám gọi bà là nãi nãi.

Hàm Hương cũng không ngờ lão thái quân hôm nay lại đổi cách xưng hô, nàng len lén đưa mắt quan sát, lúc này mới phát hiện ra lão thái quân hôm nay khác với mọi ngày, nụ cười thêm vài phần chân thành và hiền từ.

Đợi Lâm Úc Hương tới gần trước mắt, Đường lão thái quân thân thiết nắm tay nàng, chăm chú quan sát khuôn mặt xinh đẹp.

- Úc Hương hôm nay trang điểm rất đẹp, làm lão bà tử này nhìn cũng hoa cả mắt, có điều vẽ mắt chưa được, Hàm Hương, người mang hộp phấn của ta tới đây, cả bút vẽ mi nữa.

- Vâng.

Hàm Hương xoay người vào phòng trong.

- Lão thái quân, tôn tức hầu hạ người mới đúng chứ, sao có chuyện để người vẽ mi cho tôn tức?

Đường lão thái quân đột nhiên thân thiết như thế, làm Lâm Úc Hương không thích ứng được.

- Không sao.

Đường lão thái quân vỗ bàn tay non mịn của Lâm Úc Hương, ánh mắt ngày càng giống lúc bà nhìn Đường Kính Chi.

Lâm Úc Hương bị nhìn chằm chằm chịu không thấu, lại không dám rút tay về, ngượng ngùng bối rối, chỉ biết cúi gầm mặt xuống.

Hàm Hương bê một cái hộp gỗ đồ thảm tinh xảo ra, bên trên hoa văn điêu khắc phức tạp, nhìn là biết giá không ít, Đường lão thái quân lấy bút vẽ mi, chấm ít phấn màu đen, đưa một tay nâng chiếc cằm trắng như tuyết của Lâm Úc Hương lên.

Mặc dù hôm nay Đường lão thái quân trở nên thân thiết khác thường, nhưng Lâm Úc Hương không dám nhìn vào mắt bà, đành nhắm mắt lại.

Đường lão thái quân cầm bút vẽ, trước tiên cẩn thận quan sát khuôn mặt Lâm Úc Hương, mới bắt đầu từ gốc chân mày, hương theo phía lông mày mọc, từ dưới vẽ lên, nét bút nhẹ nhàng, khuôn mặt chuyên chú, theo từng nét bút hoàn thành, tinh thần bà dần bà mơ hồ, cứ như không phải đang vẽ mày cho Lâm Úc Hương, mà là vẽ mày cho chính mình mấy chục năm trước.

Khi còn trẻ Đường lão thái quân là một đại mỹ nhân, nếu không đã chẳng bước qua được đại môn danh giá của Đường gia, còn nhớ năm đó bà bà của bà cũng đã vẽ mày cho bà, khi ấy Đường lão thái quân không hiểu vì sao bà bà của mình xưa nay nổi danh nghiêm khắc lại nổi hứng vẽ mi cho mình, cho tới tận hôm nay bà mới cảm thụ sâu sắc được ý tứ đó.

Uyên ương chúc tụng dục song phi

Khả liên vị lão đầu tiên bạch

Xuân ba bích thảo

Hiếu hàn thâm xứ

Tương đối dục hồng y

***

Uyên ương dệt cánh muồn cùng bay. Đáng thương tóc trắng xua già tới. Sóng xuân cỏ biếc, Phòng sâu sáng rét, áo đỏ tắm cùng ai.

Đường lão thái quân không biết bài thơ trong Xạ Điều Anh Hùng Truyện đó, tâm cảnh cũng khác, nhưng bi thương giống nhau, mỹ lệ không còn, thanh xuân rời xa, giai nhân tuyệt thế xưa nay tóc mai đã trắng, nếp nhăn hằn sâu, với một mỹ nhân, một mỹ nhân mà nói, đó là bi ai bậc nào?

Lâm Úc Hương nhắm mắt, mặc cho Đường lão thái quân vẽ mày cho mình, chẳng biết qua bao lâu, chỉ thấy Đường lão thái quân nâng cằm mình không có bất kỳ động tác gì, hé mắt ra, chỉ thấy vẻ mặt Đường lão thái quân phức tạp, xen lẫn vui vẻ, trầm tư, lãnh đạm, thống khổ và thê lương ...

Có lẽ mỗi một vẻ mặt đó đều ẩn chứa một câu chuyện, xâu chuỗi toàn bộ lại, chính là hơn nửa đời người đã qua của Đường lão thái quân.

Lâm Úc Hương không dám mở miệng chen vào, đứng đó như tượng gỗ, ngay bản thân nàng cũng không phát hiện ra, trong đôi mắt sáng của nàng phản chiếu chân thật một lão phụ nhân hơn 50 tuổi, một con người không đeo trên người cái mặt nạ nào, thật, chính vì thật mà tàn khốc.

Lại trải qua thời gian rất dài trong đại sảnh mới có một tiếng thở dài, tiếng thở dài đó lọt vào tai mỗi người, đem tới suy tư khác nhau, Lâm Úc Hương thấy chút xót xa vô cớ, muốn an ủi, nhưng không hiểu phải nói ra sao. Hàm Hương thì ngạc nhiên nhìn Đường lão thái quân, trầm tư nghiền ngẫm. Tri Đông Tri Thu thì giật mình, hai tiểu nha đầu non nớt chưa trải đời hoang mang lo sợ.

- Úc Hương, lão thân già rồi, người lui đi, sáng nay không cần hầu ta dùng cơm nữa.

Đường lão thái quân nói xong đứng dậy, Hàm Hương vội đi tới đỡ lấy cánh tay bà, chỉ cảm thấy cánh tay đó hôm nay nặng hơn thường ngày rất nhiều, mơ hồ như hơi run run.

MangaClub Vn

54. Chương 054: Tin Đồn.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 054: Tin đồn.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Cung tiễn lão thái quân.

Lâm Úc Hương nhún eo thi lễ, tới khi bóng lưng lão thái quân khuất sau rèm, nàng mới đứng dậy, hít sâu một hơi, gạt bỏ những tình cảm kỳ lạ vô cớ nổi lên trong lòng, đi ra bên ngoài.

Tri Đông Tri Thu thấy chủ tử xoay người, vốn định đi theo, nhưng thấy hai hàng lông mày dài của chủ tử, tức thì sưng sốt, hàng mi liễu thanh thoát thường ngày trở nên dày đậm hơn nhiều, cuối hàng mi vút cao cong lên, làm Lâm Úc Hương thêm phần mạnh mẽ, đôi mắt cũng tròn to hơn, phượng uy mười phần.

Hai tiểu nha hoàn nhìn nhau, thầm kinh sợ thán phục, vị lão thái quân này không đơn giản, chỉ vẽ mày thôi mà làm người ta trở nên khác hẳn.

Hàm Hương đỡ Đường lão thái quân vào phòng trong, thấy bà phát tay, rồi một mình đi về phía giường, bóng lưng lẻ loi, Hàm Hương im lặng lùi ra, tới cửa đột nhiên sực nhớ, hỏi:

- Lão thái quân, hôm nay Nhị nãi nãi phải thăm vấn Lý quân sự, người thấy nô tỳ có cần tới đó xem không?

Nghe câu này, bóng người hơi lom khom già yếu của Đường lão thái quân đột nhiên chấn động, lưng lại lần nữa thẳng lên.

Nhị nãi nãi từ khi gả vào Đường phủ đây mới là lần đầu tiên quản lý gia sự, mà chuyện đầu tiên lại là tra xét Lý Trung, một tâm phúc của lão thái quân, tin tức này không chân mà chạy, tạo thành xôn xao trong Đường phủ.

Đám nha hoàn hạ nhân rảnh rỗi lên tụ tập thì thăm với nhau đủ điều.

Có người nói, Nhị nãi nãi rất ghê gớm, tóm lấy chuyện Lý quản sự là tâm phúc của lão thái quân lại làm bao chuyện ác không thể tha thứ, ép Đường lão thái quân cấp quyền cho mình.

Người khác phản đối, nói Đường lão thái quân không ưa Nhị nãi nãi, cố ý để nàng xử trí Lý quản sự, sau đó tìm một chỗ nào đó không thỏa đáng, kiếm cớ làm mất mặt nàng một phen.

Còn có người bảo, Nhị nãi nãi lúc mới gả vào Đường phủ chịu quá nhiều khinh khi, mất hết thể diện, sợ về sau không quản được hậu viện Đường gia, cho nên mới xin Đường lão thái quân việc này, muốn giết gà dọa khỉ lập uy.

Người kinh nghiệm hơn gạt đi, lên mặt nói lão thái quân thấy mình già rồi, tinh thần không còn như xưa, định bồi dưỡng Nhị nãi nãi, để Nhị nãi nãi lập uy, cho nên mới giao việc này cho Nhị nãi nãi xử lý, khảo nghiệm và dạy dỗ Nhị nãi nãi.

Thôi thì mỗi người một kiểu, làm quan hệ giữa Lâm Úc Hương và Đường lão thái quân phủ thêm màn thần bí, làm đám hạ nhân thêm thận trọng, sợ nhầm lẫn có kết cục như những người bị bán tới tận biên cương xa xôi kia, một số ít người thì âm thầm theo dõi sát sao từng diễn biến nhỏ nhất của sự kiện này.

Lâm Úc Hương không hề hay biết, nàng dẫn hai nha hoàn thiếp thân đi tới đại sảnh, dọc đường đi, hạ nhân thấy các nàng không ai không nhường đường thì lễ, thái độ chuyển biến lớn so với trước kia, từ phương diện đó phản ánh, cùng là chủ tử, nhưng có quyền lực và không có quyền lực khác biệt lớn thế nào.

Ngồi ở chủ vị đại sảnh, sắc mặt Lâm Úc Hương phức tạp, cho tới giờ nàng vẫn không quên được lúc mới gả vào Đường phủ, dù một thô bà sử, hạ nhân thấp kém nhất của Đường phủ cũng dám chỉ chỗ, mắng nàng mệnh khắc phu, là sao chổi.

Tri Thu đứng sau lưng Lâm Úc Hương là người hưng phấn nhất, chủ tử địa vị cao rồi, tiểu nha hoàn nó đi đường cũng có thể uốn thẳng lưng, không phải như trước kia, gặp ai cũng phải cười lấy lòng, mà như thế cũng chưa chắc đã được việc.

Tri Đông tính cách trầm ổn hơn, mặc dù vui vẻ, ít nhất cũng kiềm chế được không để lộ ra ngoài.

- Nô tỳ tham kiến Nhị nãi nãi.

- Thỉnh an Nhị nãi nãi.

Vì hôm nay có đại sự phải xử lý, Tri Thu sợ chủ tử chưa đủ uy trấn áp cục diện, cho nên gọi cả Tri Xuân Tri Hạ tới đại sảnh, đông người khí thế cũng lớn hơn.

Lâm Úc Hương bị hai tiểu nha đầu gọi về hiện thực, gật đầu bảo cả hai đứng dậy, sau đó sai nha hoàn đợi trong đại sảnh chia nhau ra đi gọi Lý Trung và những hạ nhân cáo trạng hần tới, gồm cả hai vị di nương.

Lúc này Lâm Úc Hương khác rồi, nàng phụng lệnh Đường lão thái quân, chẳng khác gì nắm thượng phương bảo kiếm, toàn quyền sinh sát trong Đường phủ, cho nên không kẻ nào dám chậm trễ, mau chóng đi tìm người.

Thấy mấy nha hoàn trong đại sảnh đã đi hết Tri Thu mỉm cười:

- Nhị nãi nãi, người không biết chứ, lần trước nô tỳ tới đại sảnh bị đám nha đầu này chế nhạo, nói nô tỳ xuất thân đê tiện, không hiểu quy củ, đưa thì nói nô tỳ mặc áo vải thật xấu hổ, đúng là tức chết đi được. Nhưng hôm nay thì sao, đám nha hoàn này thấy nô tỳ đều khúm núm gọi tỳ tỳ, hừm, nô tỳ thấy đám người này toàn là hạng đội trên đạp dưới, không có kẻ nào tử tế.

Lâm Úc Hương đang không biết phải làm sao mới điều tra rõ được việc này cho nên không chú ý lắm, chỉ khẽ gật đầu, tiếp tục trầm tư.

Tri Đông thì nhú mày, thấy Tri Đông nói vậy hơi nặng lời, song nó cũng bị người ta chế nhạo không ít, biết tư vị đó không dễ chịu chút nào, nên để mặc Tri Thu phát tiết.

Có lẽ thái quân chống lưng, làm việc quả nhiên có hiệu suất rõ rệt, chẳng bao lâu mấy hạ nhân đã đưa Lý Trung tới, trước kia Lý Trung trong phủ rất uy phong, thậm chí còn hơn cả một số chủ tử, hôm qua bị nhốt vào trong phòng chứa củi một đêm, giờ lại bị mấy hạ nhân áp giải tới đại sảnh, xem như không còn thể diện nữa rồi.

Mặc dù trên đường đi đám hạ nhân không dám làm gì Lý Trung, nhưng để những hạ nhân nhìn thấy hình tượng sa sút của mình, Lý Trung vẫn thấy chịu không nổi, tới đại sảnh, thấy ngồi trên chủ vị không phải là Đường lão thái quân mà là Lâm Úc Hương, sau một thoáng kinh ngạc vì dung nhan của nàng, nhưng do dự một chút, không quỳ xuống, chỉ hơi khom người thi lễ, coi như đã tham kiến.

Trước kia ở Đường phủ, ngoại trừ Đường lão thái quân ra, hẳn chưa bao giờ phải quỳ trước một nữ chủ tử nào, ngược lại, một số chủ tử không có quyền lực trong phủ, vì muốn được việc phải tươi cười, đút lót hẳn.

Ngay Trần di nương, mẹ đẻ của Đường Lễ Chi cũng nhiều lần tìm cách mua chuộc hẳn, kéo về phía mẹ con họ, nhưng Lý Trung chỉ ồm ờ, hẳn biết ngày nào Đường lão thái quân còn, bà là chúa tể ở đây, chỉ cần ôm chặt chân bà là đủ rồi.

Lâm Úc Hương tất nhiên đã gặp Lý Trung, cũng thấy sự uy phong của hẳn, cho nên lúc này thấy hẳn y nhếch nhác thảm hại cũng thương hại, không để ý sự vô lễ của hẳn, nhưng Tri Thu đứng bên cạnh không chấp nhận, quát:

- Giỏi cho tên nô tài to gan, thấy chủ tử vì sao không quỳ? Người đâu, kéo ra vả miệng.

Tiếng quát này làm người trong đại sảnh giật nảy mình, không ngờ Nhị nãi nãi mạnh mẽ như thế, chưa hỏi một câu, chỉ vì Lý quân sự có chút vô lễ mà đã muốn vả miệng rồi, ai nghĩ một tiểu nha hoàn dám nói với Lý quân sự câu đó, tất nhiên là truyền đạt ý chủ tử rồi.

Kỳ thực một số hạ nhân ở lâu trong phủ thấy Lý Trung không vô lễ, vì biết trước kia Lý Trung chưa từng quỳ với một nữ chủ tử nào trừ Đường lão thái quân.

Lâm Úc Hương cũng không ngờ Tri Thu dám tự chủ trương, vì chuyện nhỏ này mà vả miệng Lý Trung, mày nhú lại, định mắng Tri Thu vài câu, có điều nhìn thấy sắc mặt những hạ nhân xung quanh liền không nói nữa, im lặng ngồi đó, nhìn xem bọn chúng sẽ làm thế nào, có nghe lời nàng hay không.

Hạ nhân ở đây làm sao dám đánh tâm phúc Đường lão thái quân, đưa mắt nhìn nhau, đùn đẩy, không ai dám đi tới.

- Các người điếc rồi à? Không nghe thấy mệnh lệnh của Nhị nãi nãi sao? Một đám nô tài mù mắt, còn không kéo hẳn ra ngoài đánh, không nghe ta bấm báo với lão thái quân, bán hết các người đi.

Tri Thu thấy đám nha hoàn bà tử không động thủ, giận dữ quát.

Nghe Tri Thu đưa lão thái quân ra, đám hạ nhân mới sực tỉnh, lần này Nhị nãi nãi phụng mệnh lão thái quân làm việc, nếu chẳng may làm mất lòng, chỉ e bị bán đi thật, vì thế mấy người lớn gan đi tới, muốn vả miệng Lý quân sự.

MangaClub Vn

55. Chương 055: Sai Lầm Của Lý Trung.

Cực Phẩm Tài Tuán

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 055: Sai lầm của Lý Trung.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lý Trung không ngờ một con tiểu nha hoàn bên cạnh Lâm Úc Hương thôi mà dám ngông cuồng trước mặt mình như thế, đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, uất hận nhục nhã đan xen, lại thấy mấy bà tử muốn tới đánh mình, càng thêm phần nộ.

Qua một đêm nghỉ ngơi, hắc không còn sợ hãi như đêm qua nữa, lại luôn đinh ninh rằng lão thái quân bao che mình nên mới làm bẽ mặt Nhị gia, phạt nhốt vào phòng chứa củi chẳng qua là cảnh cáo để sau này mình sự sự chú ý một chút thôi, chuyện lần này hắc sai là ở chỗ tưởng Uyển di nương thất sủng nên mới vấp ngã, sau này tu bổ quan hệ với Uyển di nương là xong, Nhị gia chẳng lẽ vì mấy đứa hạ nhân mà muốn phạt mình? Đó là chuyện không thể nào, trong lòng nghĩ thế, sao hắc có thể chấp nhận để mấy bà tử kia làm bừa.

- To gan, một đám nô tài đui mù dám dùng hình với ta à, không sợ sau này ta lấy mạng các người sao?

Tiếng rống như con thú bị thương này làm cả mái ngón trên trần tường chùng cũng rung rinh, mấy bà tử sợ cứng người lại, Lý Trung là hạng người như thế nào chứ, nếu sau này hắc có khả năng trở mình, bọn họ chết là cái chắc.

Lý Trung kiêu ngạo trong phủ quen rồi cho nên mới dám có hành động này, đối lại là năm bảy năm trước kia, hắc nhất định nhẫn nhịn, sau đó âm thầm trả thù sau, không ngờ đây là sai lầm lớn nhất trong đời của hắc.

Lâm Úc Hương trước đó không thấy mặt xấu của Lý Trung cho nên không hề có ác cảm với hắc, thêm vào nàng tức giận Đường Kính Chi vì hai di nương mà cãi nhau với nàng, cho nên trong lòng kỳ vọng Lý Trung bị oan, để Đường Kính Chi sau này không dám nói di nương nào đó bị ức hiếp, đáng thương ra sao trước mặt nàng nữa.

Tri Thu vừa rồi ra lệnh kia, nàng không ngăn cản nhưng cũng không phải muốn đánh Lý Trung thật, chỉ cần hắc chịu nhún mình, quỳ xuống khấu đầu là qua chuyện.

Nhưng không ngờ Lý Trung dám phản kháng, còn uy hiếp hạ nhân ngay trước mặt nàng, chẳng lẽ tên quân sự này là hạng ác nô hào môn, khinh khi chủ tử?

Lâm Úc Hương lần đầu tiên có nghi vấn này, nàng đang trầm tư thì Tri Thu lại lên tiếng:

- Lý Trung, người đừng quên thân phận mình là gì, dám quát tháo trước mặt Nhị nãi nãi, trong mắt người còn có chủ tử không, người đâu, đánh cho ta, đánh cho hắc tâm phục khẩu phục.

Đám bà tử lúc này mặt mày đau khổ, lòng thầm kêu xui xẻo, sớm biết hôm nay gặp loại chuyện này đã xin nghỉ tập thể cho xong, nhưng đã tới đây rồi, thế nào cũng phải nghe lệnh một bên nào đó, vì thế năm sáu bà tử mỗi người có suy tính khác nhau, một nửa cho rằng Nhị nãi nãi không đủ uy, sau chuyện này có khi mất quyền luôn, nên không ra tay. Một nửa cho rằng Lý Trung hôm qua bị Nhị gia tóm gọn, tiền đồ thế là xong, tiếp tục đi tới lỗi kéo.

Nói thế nào thì Lý Trung cũng là nam nhân tuổi tráng kiện, hắc muốn phản kháng, hai ba bà tử không làm gì nổi.

Lâm Úc Hương thấy chỉ có nửa số người ra tay, đôi mày phượng càng nhíu chặt, Tri Thu thì không còn cố kỵ gì nữa, nếu hiện giờ không trừng trị nổi Lý Trung, thể diện của Nhị nãi nãi mất sạch, vì thế xông ngay tới, vung tay tát hai phát đánh gọn.

“Bốp, bốp!”

Hai cái bạt tai tức thì làm cả đại sảnh lặng ngắt như tờ, mấy bà tử đang giằng co với Lý Trung đều dừng tay, toàn bộ mọi ánh mắt đổ dồn lên người Tri Thu.

Lý Trung lúc đầu bị đánh choáng váng, hẳn thực sự không ngờ tiểu nha đầu này dám tát mình, hẳn là ai, là tâm phúc của Đường lão thái quân, là kẻ cực có uy phong thể diện trong phủ, vậy mà hiện giờ bị một tiểu nha hoàn mười ba mười bốn đầu tát ngay trước mặt bao người.

- Người muốn chết.

Tĩnh lại, Lý Trung gầm lên, giơ chân đá.

Tri Thu mặc dù tính cách hơi đánh đá một chút, nhưng chỉ là một tiểu nha đầu thôi, vừa rồi giận quá mới tát Lý Trung hai cái, tát xong biết sợ rồi, hiện thấy Lý Trung muốn đánh trả, cuống cuống lui về phía sau né tránh, Lý Trung thấy một cước không trúng đích, lửa giận lần át lý trí, không chịu buông tha, co chân đuổi theo.

Tri Thu đánh người, Lý Trung đánh trả, chỉ xảy ra trong tích tắc, đến phi Lâm Úc Hương kịp phản ứng lại thì Tri Thu đã bị Lý Trung dồn ép chạy vòng quanh bàn mấy vòng rồi, Lâm Úc Hương rồi rít vẩy tay:

- Tri Thu, tới chỗ ta.

Tri Thu nghe thấy lời Lâm Úc Hương gọi, nhớ ra Nhị nãi nãi là chủ tử, thách Lý Trung cũng không dám ra tay, liền nghe lời chạy tới, nhưng Lý Trung đã giận quá mất khôn rồi, còn để ý gì nhiều, Tri Thu chạy đâu hắn đuổi tới đó.

Lâm Úc Hương đi tới mấy bước, kéo Tri Thu ra sau lưng, quát:

- Lý Trung, người thực sự không còn để chủ tử ta đây vào trong mắt sao?

Lý Trung ban đầu vận lộn với mấy bà tử, về sau lại đuổi nhau với Tri Thu, lúc này đã mệt tới thở hồng hộc như chó thở, đầu hắn chỉ còn mỗi Tri Thu, kệ Lâm Úc Hương chắn phía trước, thấy Tri Thu vòng ra sau lưng, vội tung chân đạp tới.

Hành động cả gan này của Lý Trung lọt vào mắt người trong đại sảnh liền biến vị, vì bọn họ không biết Lý Trung muốn đánh ai, Tri Đông luôn theo sát bên cạnh Lâm Úc Hương xông ra bảo vệ chủ, lao tới dùng vai húc vào ngực Lý Trung.

Lý Trung đã giơ một chân lên, bị xô thêm một phát, tức thì mất thăng bằng ngã xuống đất, mấy thô sử bà kịp thời xông tới, hè nhau đè Lý Trung xuống đất, khiến hắn không cựa quậy được.

Thấy Lý Trung đã bị khống chế, Lâm Úc Hương kéo hai tiểu nha đầu tới, nhìn khắp một lượt từ trên xuống:

- Mau tới đây cho ta xem các người có bị thương không?

Hai tiểu nha đầu lúc này đều sợ tới chân nhũn ra, nói chẳng lên lời, chỉ lắc đầu liên tục.

Xoay người hai tiểu nha đầu mấy vòng, thấy không bị thương thật, Lâm Úc Hương mới yên tâm, lập tức lửa giận bốc lên ngàn ngút, tên Lý Trung này phản thật rồi, trong mắt hắn, mình có còn là Nhị nãi nãi nữa không?

- Lý Trung, người ăn tim gấu gan báo rồi, dám đánh cả ta sao?

Lâm Úc Hương thực sự nổi giận, cho nên biết rõ Lý Trung không phải muốn đánh mình, nhưng nàng kệ, hiện nàng chỉ muốn xả giận cho hai tiểu nha đầu, mà muốn phạt Lý Trung, tất nhiên tội danh càng đầy đủ càng tốt.

- Ta không đánh Nhị nãi nãi, ta đánh con tiện tỳ kia.

Lý Trung gân cổ lên giải thích, có điều lúc này không ai tin hắn nữa.

Hai thô sử bà sử không chế Lý Trung, hắn nằm trên mặt đất nghỉ một lúc, sức lực quay trở lại, vùng lên phản kháng, cả hai không hề xuống được nữa.

Lâm Úc Hương thấy vậy định gọi mấy bà tử còn lại tới giúp, đột nhiên trước mắt loáng lên, có thêm một bóng người, người đó chỉ dùng một tay xách ghế, nhắm thẳng đầu Lý Trung đập tới.

“Rầm!” Ghế gỗ vỡ tan tành.

Tiếp theo đó là tiếng gào kinh thiên động địa của Lý Trung.

Bị đau, sức lực của Lý Trung tăng lên mấy phần, đám bà tử không giữ nổi, Lý Trung ôm cái đầu be bét máu lăn lộn trên mặt đất, mấy nha hoàn nhát gan thét lên chói tai.

Lâm Úc Hương là y sư, nàng không sợ máu, nhưng bị thủ đoạn tàn nhẫn của người kia làm giật mình, chuyện đầu tiên là kéo Tri Đông Tri Thu run lẩy bẩy vào trong lòng.

- Các người là ai?

Khẽ vỗ lưng hai tiểu nhà đầu, Đường Úc Hương lúc này mới nhìn người tới.

Tổng cộng có hai nữ nhân đứng trước mặt Lâm Úc Hương, một mặc váy dài lam nhạt, vóc dáng đầy đặn, dung mạo xinh đẹp, mặc dù trong mắt nàng cũng có vẻ sợ hãi, nhưng vẫn ân cần đi tới đón lấy Tri Đông ôm vào lòng mình, nhẹ giọng vỗ về:

- Đừng sợ, tất cả qua rồi. Bẩm Nhị nãi nãi, tỳ thiếp là Uyển di nương.

Làm người ta chú ý hơn là nữ tử còn lại, nàng mặc váy lục nhạt, mặt đeo khăn che, vóc dáng cao ráo, đường cong lưng linh lả lướt gợi cảm, nhưng trong tay nàng còn cầm lưng ghế, hiển nhiên vừa rồi do nàng ra tay/

- Tỳ thiếp là Ngọc di nương.

Ngọc Nhi nói xong ném lưng ghế trong tay xuống, lạnh lùng quát mấy nha hoàn đang la hét chói tai:

- Câm mồm hết cho ta, kẻ nào dám la hét ta cắt lưỡi.

MangaClub Vn

56. Chương 056: Ba Nữ Nhân.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 056: Ba nữ nhân.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lời này hết sức hữu dụng, mấy nha hoàn đó vội dùng tay bịt chặt lấy miệng, không dám phát ra chút tiếng động nào nữa, mắt nhìn Ngọc Nhi tràn ngập sợ hãi, hiển nhiên nhận ra đây là đối tượng tuyệt đối không thể trêu chọc vào.

Do Uyển Nhi và Ngọc Nhi từ sau khi vào Đường phủ rất ít khi rời tiểu viện, cho nên Lâm Úc Hương lần đầu tiên được gặp, thấy Ngọc Nhi vừa ra tay liền trấn áp được toàn bộ hạ nhân trong đại sảnh, trong lòng khó có thể nói là vui được, nàng là chính thê, vậy mà không bằng một tiểu thiếp, dù hiểu vừa rồi Ngọc Nhi giúp mình một việc lớn, nhưng bản tính kiêu ngạo, làm nàng không muốn thua kém trước mặt tiểu thiếp.

Hít sâu một hơi, Lâm Úc Hương buông tri thu ra, xoay người thông thả đi tới chủ vị, ngồi xuống nhìn hai vị di nương, trấn tĩnh nói:

- Thì ra là hai muội muội, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt phải không?

Hai nàng đầu tiên là ngẩn người, Uyển Nhi hiểu ra trước, buông Tri Đông trong lòng ra, vội đi tới bàn rót một chén trà nóng, sau đó đi tới trước mặt Lâm Úc Hương, quỳ xuống giờ chén trà quá đầu, cung kính nói:

- Tỳ thiếp thỉnh an Nhị nãi nãi, chúc Nhị nãi nãi thân thể an khang, vạn sự như ý.

Lâm Úc Hương nhìn mặt Uyển Nhi một lượt, mới nhận lấy chén trà, nhưng không uống ngay, Uyển Nhi thấy tay trống không, cung kính khấu đầu ba cái, động tác không nhanh không chậm, không có chút gượng gạo nào, Lâm Úc Hương nhìn rõ khi Uyển Nhi ngẩng đầu lên, trán đã tím một mảng.

Thấy Uyển Nhi không hề đổi phó cho có trong quá trình hành lễ, Lâm Úc Hương mới đưa chén trà lên miệng nhấp một ngụm, nói:

- Đứng lên đi.

- Vâng.

Uyển Nhi đứng dậy, sau đó tới bên bàn, rót một chén trà nữa.

Đó là quy củ lần đầu tiên tiểu thiếp ra mắt chính thê, phải quỳ xuống dâng trà, dập đầu ba cái, sau đó gia chén trà qua đầu, đồng thời nói những lời chúc phúc, quy củ này giống kiểu “dần mặt”, trong thời đại trọng tôn ti trật tự đó, không cho phép có chút qua loa nào.

Điều này Ngọc Nhi cũng biết, trước đó nàng vào đại sảnh, thấy Lâm Úc Hương không làm gì được một hạ nhân, tinh thần trượng nghĩa nổi lên, xách ghế đập cho Lý Trung một cái, đáng lẽ ra nàng vừa giải vây cho Lâm Úc Hương, không ngờ một tiếng cảm ơn cũng không có, đành vậy thân phận tỳ thiếp thấp kém mà, không ngờ lại muốn chơi đòn phù đầu như thế.

Nàng thêm vào làm tiểu thiếp, nếu chẳng phải khi xưa cần tiền gấp cứu người, thì làm sao nàng rơi vào tình cảnh này.

Phần hận, tủi nhục dâng lên, Ngọc Nhi nắm chặt tay, móng tay cắm cả vào da thịt.

Còn Lâm Úc Hương im lặng ngồi trên ghế, mặt không đổi sắc nhìn tiểu thiếp dám lấy ghế đánh người không chút thương xót này, nàng không rõ vì sao khi Lý Trung nổi điên thì nàng sợ hãi, còn tiểu thiếp đánh gục Lý Trung lại chẳng có chút e dè nào.

Uyển Nhi hết nhìn Lâm Úc Hương lại nhìn Ngọc Nhi, trong lòng khẩn trương vô cùng, mặc dù Lâm Úc Hương mặt bình tĩnh, Ngọc Nhi không lên tiếng, nhưng trạng thái đối địch của hai nàng làm không khí trong đại sảnh trở nên nặng nề, nàng muốn tới nói vài câu, nhưng tiểu thiếp dâng trà cho chính thê là chuyện thiên kinh địa nghĩa, mà Ngọc Nhi tính cách cô độc, không thích nói chuyện, vừa rồi trên đường căn bản không thêm để ý tới nàng, nên có khuyên cũng vô ích.

Trong đại sảnh lúc này im ắng khác thường, đám hạ nhân ai nấy nín thở không dám ho he nửa lời, Lâm Úc Hương cùng Ngọc Nhi nhìn nhau hồi lâu, đột nhiên nhớ ra một việc bảo Tri Xuân:

- Người đi gọi Nhu di nương và Sương di nương lại đây, ta muốn hỏi họ xem có bị tên ác nô này làm khó dễ không.

Tri Xuân nhát gan, vừa rồi xảy ra chuyện không dám tới gần, lúc này lùi ra rất nhanh, đáp lời một tiếng, đi như chạy ra khỏi đại sảnh.

Lâm Úc Hương lên tiếng làm không khí trong đại sảnh nhẹ nhõm đi rất nhiều, đám hạ nhân len lén thở ra một hơi dài.

Trong đôi mắt lạnh băng của Ngọc Nhi ánh lên vẻ bi ai, cắn môi, chậm chậm đi tới, quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái với Lâm Úc Hương.

Uyển Nhi thấy Ngọc Nhi chịu xuống nước thì thở phào, nói thực, nàng rất sợ hai người này xung đột, một chính thê, một tiểu thiếp mạnh mẽ, nhất định không có ai bình an vô sự được.

Dùng một bàn tay vuốt ngực, Uyển Nhi đưa chén trà vừa rót cho Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi dập đầu ba cái xong, đôi mắt trở nên âm đạm, khí thế trên người mất sạch, đỡ nhận lấy chén trà, nâng lên quá đầu, máy móc nói:

- Tỳ thiếp thỉnh an Nhị nãi nãi, chúc Nhị nãi nãi vạn thọ vô cương.

Lâm Úc Hương không ngờ Ngọc Nhi nhận thua nhanh như thế, nhận lấy chén trà, thấy ánh mắt Ngọc Nhi tàn mắc, trán dập đầu chảy máu, không còn chút kiêu ngạo nào nữa, trong lòng đau nhói, hối hận không thôi, nàng đã nhận ra Ngọc Nhi cũng giống mình, đều là người tâm cao khí ngạo.

Người cao ngạo bị làm mất thể diện trước đám đông, còn tệ hơn cái chết.

- Đứng lên đi.

Chuyện tới nước này rồi hối hận cũng quá muộn, Lâm Úc Hương biết, thù giữa hai người đã kết.

Uyển Nhi tình tình nhu hòa, lại nhiều hơn vài tuổi, bắt giắc coi Ngọc Nhi thành muối muối, nghe Lâm Úc Hương lên tiếng, đi nhanh tới đỡ Ngọc Nhi dậy, kéo ra sau lưng Lâm Úc Hương, nắm tay an ủi.

Tri Đông Tri Thu tránh ra nhường chỗ cho hai vị di nương.

- Nhị nãi nãi, có cần băng bó vết thương cho Lý quân sự không?

Lúc này một bà tử mặc áo vải thô dính đầy bụi bặm đi tới hỏi:

Thô sử bà này vừa rồi ra tay giúp được không ít.

Nghe thô sử bà nhắc Lâm Úc Hương mới nhớ Lý Trung vừa mới trúng một đòn mạnh, chảy máu rất nhiều, khi đó cả khung ghế tan tành, có thể thấy Ngọc Nhi kia quyết đoán ra sao, mà sức lực lớn nữa, nếu đối lại là nàng, đừng nói đánh người, dùng cả hai tay nâng ghế lên quá đầu cũng khó làm nổi.

Nhớ lại vừa rồi không ngờ mình lại đi đối địch với một nhân vật như thế, mà hiện giờ Ngọc Nhi lại đang đứng sau lưng nàng, Lâm Úc Hương cảm thấy gai gai người.

Lý Trung vừa rồi bị đập cho choáng váng, thiếu điều tưởng mình chết rồi, giờ mới thấy sợ, hần nhận ra Ngọc Nhi, trước kia không ít lần hần ném phải trái đắng vì nữ nhân này, cho nên mới không dám kêu gào nữa, nằm dưới đất như chó chết, len lén nhìn Ngọc Nhi, thấy nàng vẫn như ngọn núi băng giá, nhưng hình như thiếu đi mất cái gì rồi.

Lâm Úc Hương vốn định sai người băng bó cho Lý Trung, nhưng khi nhìn sang hần, thấy Lý Trung vừa thu hồi ánh mắt quan sát Ngọc Nhi về, chuyển sang phía mình, ánh mắt đang khiếp sợ liền biến thành oán độc vô cùng. Lý Trung cảm hận, hận nữ nhân này làm hần mất hết thể diện, làm hạ nhân trong phủ nhìn thấy cảnh nhục nhã của hần.

Đối diện với ánh mắt độc địa đó, Đường Úc Hương giật mình, rồi nổi giận, xem ra mình còn quá mềm yếu, nếu không tên Lý Trung này đã chẳng chỉ sợ một tiểu thiếp mà không sợ đường đường Nhị nãi nãi của Đường gia.

Nghĩ tới đó Lâm Úc Hương nheo mắt lại, ánh mắt lạnh lạnh bao phủ lên người Lý Trung:

- Không cần, Lý quân sự khỏe lắm, sợ băng bó xong rồi lát nữa khỏe lại sẽ tiếp tục đánh ta mất.

Lý Trung uất trào máu, nhưng cân nhắc tình thế, không dám phản bác.

Lâm Úc Hương hừ một tiếng, mặc xác Lý Trung nằm trên mặt đất như con chó, hỏi:

- Hạ nhân tố cáo Lý quân sự đã tới đủ chưa? Nếu tới rồi thì bảo họ vào đại sảnh.

- Bẩm Nhị nãi nãi, họ đã đến đủ cả, để nô tỳ đi truyền.

Một nha hoàn đứng ở cửa nhanh nhẩu chạy đi truyền lời.

Không lâu sau bên ngoài truyền tới tiếng bước chân lộn xộn, mười mấy người kết thành nhóm đi vào, quỳ xuống hô lớn Nhị nãi nãi vạn an.

Lâm Úc Hương gật đầu đi thẳng vào chính đề:

- Các người tố cáo Lý quân sự tội gì, nói từng cái một cho ta xem.

MangaClub Vn

57. Chương 057: Chưa Hết Tội.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 057: Chưa hết tội.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Cầu Oa quỳ ở phía trên cùng đám đông lên tiếng trước, đem những lời kể với Đường Kính Chi hôm qua thuật lại một lượt, những hạ nhân bên cạnh luân phiên nhau kể chuyện mình bị Lý Trung bức hại.

Lâm Úc Hương nghe xong giận tới tím mặt, nhưng nàng giận tới đâu vẫn giữ lại chút lý trí, vì nàng chưa biết Đường lão thái quân có ý gì, chỉ nói:

- Nếu như chuyện liên quan tới quân sự trưởng phòng, vậy phải người tìm tới đây, à phải, còn Đại quân gia nữa, hôm qua ông ấy cũng cùng Nhị gia thăm vấn Lý quân sự mà.

Một nha hoàn vâng lời chạy đi, Lâm Úc Hương định quay sang hỏi hai di nương đứng sau bị Lý Trung ức hiếp những gì thì ở cửa có hai nữ tử trang phục thiếu phụ nhân đi vào.

Hai người này chính là Nhu Nhi và Sương Nhi.

Sương Nhi toàn thân váy lụa trắng, bước đi nhẹ nhàng khoan thai, như đoá sen trắng nở trên cội đời ô trọc, thánh khiết xuất trần, một cơn gió thổi qua, quần sa mềm nhẹ của nàng tung bay phất phới theo làn gió vi vu, thoang thoang đâu đây mùi hương dịu nhạt của cơ thể nàng, nàng đi tới đâu người xung quanh dạt sang hai bên né tránh xa xa, như sợ vậy bản nàng.

Nhu Nhi đi bên cạnh Sương Nhi, bất kể luận vóc dáng hay tướng mạo thua kém hơn nhiều, hơn ở đôi mắt to long lanh đáng yêu, ôn nhu như mặt nước không một gợn sóng, làm người ta sinh cảm giác gần gũi.

Sương Nhi thấy Lâm Úc Hương ngồi ở chủ vị, đi tới trước mặt, quỳ xuống dập đầu ba cái:

- Tỳ thiếp thỉnh an Nhị nãi nãi, chúc Nhị nãi nãi sống lâu trăm tuổi.

Nói xong Sương Nhi quay đầu sang nhìn Tri Đông, Tri Đông chỉ thấy đôi mắt trong veo lạnh lạnh nhìn mình, như biết nói chuyện, chẳng suy nghĩ gì, rót trà đưa tới.

Sương Nhi đón lấy giờ cao qua đầu, dừng trước mặt Lâm Úc Hương.

Vốn Lâm Úc Hương hối hận vì ép Ngọc Nhi phải dâng trà thỉnh an mình, nghĩ hai di nương này tới thì bỏ quỳ củ ấy đi, không ngờ Sương Nhi quỳ xuống dâng trà, chẳng hiểu sao có hơi chút cảm giác không phải được người ta dâng trà mà ép uống vậy, đành nhận lấy nhấp một ngụm, nói:

- Đứng lên đi.

Nhu Nhi và Sương Nhi trước kia gặp Lâm Úc Hương mấy lần, nhưng khi đó không phải lúc Đường Kính Chi đang bệnh thì ở ngoài đại viện, còn chưa kính trà, Nhu Nhi thấy Sương Nhi chủ động dâng trà rồi cũng làm theo, khấu đầu ba cái, nói lời chúc phúc, hoàn thành lễ tiết.

Quản sự trưởng phòng đoán chắc Lý Trung chạy trời không thoát khỏi nắng, cho nên tối qua về hẳn tìm ra toàn bộ chứng gây gât lợi cho Lý Trung, đập thêm cho Lý Trung một phát để hẳn vĩnh viễn không trở mình được, bỏ ghét cái bản mặt kẻ lòng tham không đáy, vừa hả dạ lại lấy lòng Nhị gia, càng nghĩ càng thấy lời lớn.

Theo tiểu nha hoàn vào đại sảnh, Chu Hậu cung kính quỳ xuống:

- Nô tài Chu Hậu thỉnh an Nhị nãi nãi, thỉnh an các vị di nương.

Rồi dập đầu một cái.

Thấy vị quân sự này biết lễ phép như thế Lâm Úc Hương thầm thở phào, nàng chỉ sợ tất cả quân sự trong Đường phủ đều ngang ngược không chịu nghe lời như Lý Trung, nàng đưa tay nâng hồ:

- Đứng lên đi, hôm nay tìm người tới đây là để hỏi chuyện tham ô của Lý quân sự.

Chu Hậu đứng lên nhưng người vẫn hơi khom khom, không dám đứng thẳng:

- Nhị nãi nãi, chuyện Lý quân sự tham ô hôm qua nô tài đã đưa chứng cứ ra trước mặt Nhị gia, chuyện này Lý quân sự không thể chối cãi.

Dứt lời lấy giấy trong ống tay áo dùng hai tay dâng lên.

Tờ giấy này Đường Kính Chi định mang đi, nhưng Đường lão thái quân chen ngang, mà y không đoán ra lão thái quân có ý gì, liền trả lại cho Chu Hậu, bảo hắn bảo quân kỹ, khi cần lấy ra làm chứng.

Tri Đông không cần phải bảo đi lên đón lấy đưa cho Lâm Úc Hương.

Lâm Úc Hương mở ra xem kỹ càng, bên trên ký hai cái tên, phía trước chi tiền là Chu Hậu, phía sau nhận tiền là Lý Trung, muốn xử lý tên Lý Trung này thì đây là chứng cứ trọng yếu, nàng xem xong cẩn thận gấp lại, đặt ở trên bàn.

- Lý Trung, người không hoài nghi tính chân thực của tờ giấy này chứ?

Lý Trung không thèm trả lời, quay đầu sang một bên.

Chu Hậu thấy Lý Trung tới giờ mà vẫn mù quáng không biết hỏi cái gì có hơi ngạc nhiên, trong mắt hiện lên vẻ thương hại.

- Nhị nãi nãi, tờ giấy đó không thể giả được, hắn không quỵ nổi đâu.

Một giọng nam trầm vang lên, Đại quân gia Từ Phúc dẫn mấy hạ nhân thân tín đi vào đại sảnh, nhìn thấy Lý Trung nằm ở mặt đất không có chút quy củ nào, mặt nghiêm lại:

- Lý Trung, ta thấy ngươi chán sống thật rồi, trước mặt Nhị nãi nãi mà dám hỗn xược như thế, người đâu, đem tên không biết quy củ này ra, đánh hai mươi gậy.

Lý Trung nghe thấy tiếng Từ Phúc biết chuyện chẳng lành rồi, định bò dậy nhưng đầu choáng mắt hoa, không ngồi dậy nổi, lại nghe Từ Phúc muốn đánh, cuống lên:

- Đại quan gia, nô tài biết sai rồi, mong người giơ cao đánh khẽ.

Từ Phúc nhìn Lý Trung máu me be bét, có chút không đành lòng, dù sao là thủ hạ đi theo mười mấy năm, sao không có tình cảm cho được, nhưng hắn đắc tội với Nhị nãi nãi, mà lại cầu xin mình, Từ Phúc có thể đồng ý thay chủ sao? Ông ta không có cái gan đó, mà ông ta không dại gì làm thế.

- Ra tay.

Từ Phúc phất tay, hai hạ nhân vạm vỡ theo sau đi tới xách Lý Trung lên.

Lâm Úc Hương trước kia đã gặp Từ Phúc rồi, nhưng Từ Phúc lúc nào cũng tươi cười ôn hòa, hiền còn hơn thỏ, hôm nay thấy Từ Phúc đột nhiên trở mặt, giọng dứt khoát không chút tình cảm, làm nàng cũng kinh hãi, dù nàng muốn đánh cho tên lòng lang dạ thú này một trận, nhưng hắn là tâm phúc của lão thái quân, không thể tùy tiện muốn đánh là đánh, vả lại với tội danh là vô phép trước mặt nàng nữa, vì vậy lên tiếng ngăn cản:

- Đợi đã, ta còn có chuyện muốn hỏi, tạm thời đừng đánh đòn vội.

Hai hạ nhân kia dừng tay, nhìn sang Từ Phúc, thấy ông xua tay, quát Lý Trung:

- Câm rồi à, còn không mau tạ ơn Nhị nãi nãi khai ân.

Lý Trung dù không cam tâm nhưng vẫn phải bò dậy khấu đầu với Lâm Úc Hương:

- Tạ ơn Nhị nãi nãi khai ân.

Lâm Úc Hương chẳng thèm để ý tới Lý Trung, phẩy tay như đuổi con ruồi khó chịu, Từ Phúc lúc này mới đi tới cung kính khấu đầu:

- Lão nô Từ Phúc thỉnh an Nhị nãi nãi.

Đầu tiên là một quần sự, tiếp đó là Đại quần gia, hai người đều cung kính khấu đầu với Nhị nãi nãi, Lâm Úc Hương kiểm lại không ít thể diện, đám hạ nhân lúc này không nghe lời thì sợ tái mặt, xem ra Lý quần sự thường ngày uy phong hung hăng quen không còn thấy được tình thế nữa rồi, bọn họ nắm chặt tay đợi cơ hội sửa chữa sai lầm vừa này.

- Đại quần gia không cần đa lễ như thế, mau mau đứng dậy.

Lâm Úc Hương đỡ hờ, sau đó gọi Tri Thu lấy ghế cho Từ Phúc, mới nói:

- Đại quần gia, ta biết ông rất bận, vậy ta nói ngắn gọn thôi, hiện các tội danh của Lý Trung đã có đủ nhân chứng vật chứng, không hề giả dối, ông thấy nên xử lý ra sao? Gia pháp của Đường gia, Đại quần gia là người rõ nhất mà.

Lâm Úc Hương nói xong lòng cũng nhẹ đi, mục đích nàng gọi Từ Phúc tới đây là muốn ông ta nói gia pháp ra, như thế nàng có chỗ dựa mà phạt Lý Trung, chẳng may linh hội sai ý lão thái quân, thì có Đại quần gia đỡ cho, lão thái quân không thể phạt nặng mình.

Từ Phúc sao chẳng nhìn thấu tính toán nhỏ nhỏ trong lòng Lâm Úc Hương, chẳng giận vì bị lợi dụng mà còn mỉm cười có chút tán thưởng, ánh mắt lão thái quân vẫn tinh minh như ngày nào, hỏi:

- Nhị nãi nãi, không biết Lý quần sự phạm phải tội gì?

- Nhị nãi nãi, còn có một chuyện nô tài chưa kịp báo với người.

Lâm Úc Hương chưa kịp nói thì Cầu Oa đột nhiên khấu đầu xen vào:

- Ô, còn có à? Vậy vì sao vừa rồi người không nói ra?

Lâm Úc Hương nghi hoặc hỏi.

MangaClub Vn

58. Chương 058: Quá Giống.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 058: Quá giống.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Cầu Oa biết ngắt lời chủ tử là tội, dập đầu vài cái nữa, hắn là chàng trai thật thà chất phác, không ngờ còn chảy nước mắt nói:

- Nhị nãi nãi, không phải khổ chủ không muốn báo, mà là khổ chủ bị thương, hôm nay không tới được.

Lâm Úc Hương ý thức được trong đó có uẩn khúc khác, không dám xem nhẹ, hỏi:

- Rốt cuộc chuyện ra sao, người nói rõ ràng cho ta.

- Thưa Nhị nãi nãi, chuyện là như thế này ...

Cầu Oa nói tới đầu sắc mặt Lâm Úc Hương tới lại đến đó, nếu lúc trước nàng chỉ tức giận, thì lúc này có thể nói lửa giận ngợp trời rồi.

Tham ô tiền chưa trị của hộ vệ, mặc kệ người ta sống chết, còn lợi dụng người ta khó khăn tới lừa gạt thể tử của người ta, đây còn là chuyện do người làm nữa không?

Hôm đó nàng trải qua một phen nguy hiểm, nếu chẳng có những hộ vệ kia liều mạng bảo vệ, sợ là giờ nàng cũng chết rồi.

Làm sao nàng không giận cho được.

- Lý Trung, ta hỏi người, đêm ngày hôm qua, bà tức nhà Trương Nhị bị trọng thương có phải do người sai phải không?

Lâm Úc Hương quắc mắt lên, mắt mở lớn nhìn xoáy vào Lý Trung.

Lý Trung vốn không sợ vị Nhị nãi nãi yếu điệu này, nhưng hấn đầu lên, đối mắt với Lâm Úc Hương, bỗng nhiên rung mình sợ hãi, không phải hấn sợ đôi mắt của nàng, mà là trước giờ có thứ hấn không chú ý tới.

Lão thái quân !...

Giống!

Quá giống!

Nhớ lại nhiều năm trước kia lão thái quân cũng có đôi mày phượng như thế.

Hấn không tự chủ được toàn thân run lên.

Lâm Úc Hương là nữ chủ tử, Từ Phúc không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, lúc này thấy dáng vẻ khác thường của Lý Trung mới lấy làm lạ kín đáo đưa mắt nhìn, tức thì sửng sốt, ông theo Đường lão thái quân mấy chục năm, tất nhiên biết rõ bà hơn Lý Trung, trước mắt ông tưởng chừng lão thái quân năm xưa trở về, lòng cảm xúc dào dạt, miệng khẽ lẩm bẩm gì đó không ai nghe được.

Đám hạ nhân trong phủ lúc nào cũng len lén để ý nhất cử nhất động của vị Nhị nãi nãi này đều bị ánh mắt của nàng làm hoảng sợ cúi đầu xuống.

Nếu như trước kia Lâm Úc Hương còn cố kỵ Lý Trung là tâm phúc của lão thái quân, định hạ thủ lưu tình, nhưng hiện giờ nàng quyết tâm phải trừng trị tên súc sinh này tới nơi tới chốn, dù có bị lão thái quân phạt nàng cũng chấp thuận, hộ vệ đó vì cái mạng của nàng cho nên mới mất một cánh tay, nếu chẳng phải thế cả nhà Trương Nhị đã chẳng bị ức hiếp đến vậy.

Cùng với phần nộ Lâm Úc Hương tự trách bản thân, khi đó biết người ta trọng thương mà sau khi về phủ cũng không bỏ thời gian

Lý Trung lúc này sinh lòng khiếp sợ với Lâm Úc Hương, phủ nhận:

- Không phải nô tài sai phái, hôm qua nô tài bị giam vào trong phòng chứa củi, sao có thể phái người đi báo thù bà tức nhà Trương Nhị.

- Có phải người sai phải hay không ta sẽ tra rõ ràng.

Lâm Úc Hương thu ánh mắt lại, quay sang Nhị Oa, giọng nói trở nên mạnh mẽ dứt khoát:

- Hai bà tức nhà Trương Nhị bị thương có nặng không? Có đi lại được không?

- Bẩm Nhị nãi nãi, mẹ Trương Nhị bị người ta đánh bần gãy tay phải, tức phụ của Trương Nhị thì bị đánh gãy cánh tay, mặt cũng bị thương, nhưng không ảnh hưởng tới đi lại, buổi sáng vì mặt xưng vù khùng khiến cho nên không đi theo.

Cầu Oa giải thích tỉ mỉ.

Lâm Úc Hương gật đầu, phất tay:

- Có kẻ đánh bị thương bà tức nhà Trương Nhị, như vậy cần mau chóng tìm ra hung thủ, không cho hấn tiêu điều ngoài vòng pháp luật, người đâu, truyền bà tức nhà Trương Nhị tới đại sảnh làm chứng.

Nhìn nha hoàn vâng lời đi ra đại sảnh, Lâm Úc Hương suy nghĩ một lúc tìm cách xử lý vẹn toàn, nhìn sang Đại quản gia, muốn trừng trị tên Lý Trung này thì phải mượn danh vọng của Từ Phúc, nếu không khiến Đường lão thái quân mất mặt, sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng:

- Đại quản gia, Lý Trung phạm tội bớt xén tiền lương, phân công không đều, nô tài khinh chủ, ông thấy phải xử tội ra sao?

- Bẩm Nhị nãi nãi, bớt xén tiền lương phạt gậy 15 cái, giải trừ thân phận quản sự, ngoài ra phạt gấp ba tiền đã bớt xén, trả cho người bị hại. Tham ô ngân lượng, khi tra rõ con số, phạt gấp năm lần, sung công. Phân công không đều, vả miệng 30 cái, an bài lại công tác hạ nhân.

Từ Phúc đáp đúng như những gì đã trả lời với Đường Kính Chi hôm qua.

- Còn nô tài khinh chủ thì sao?

Lâm Úc Hương hỏi tới.

Từ Phúc hôm qua cũng né tránh vấn đề này khi Đường Kính Chi hỏi, không ngờ Lâm Úc Hương quyết không bỏ qua, tội danh này biết nói sao đây, nếu tâm tình chủ nhân tốt, thì chửi mắng vài câu là xong, nếu không đánh chết cũng được.

Thấy Lâm Úc Hương hỏi xong nhìn thẳng vào mình đợi câu trả lời, đôi mắt phượng đỏ khiến Từ Phúc cũng có chút úy kỵ, đành nói:

- Xin hỏi Nhị nãi nãi, nô tài khinh chủ mà Lý Trung phạm phải là gì?

Dù sao cũng phải hỏi cho rõ mới trả lời được.

Lâm Úc Hương chỉ ra đằng sau:

- Hắn ngằm chèn ép hai vị di nương.

Từ Phúc nghe vậy quay sang mấy vị di nương đằng sau, hơi khom mình hỏi:

- Xin hỏi mấy vị di nương, Lý Trung đã làm gì ạ?

Ngọc Nhi lúc này đôi mắt trống rỗng như không nghe thấy, Uyển Nhi liền lên tiếng trước:

- Hắn chuyển đồ đạc trong phòng của ta đi, còn sai hạ nhân của ta tới nơi khác làm việc nặng nhọc.

Sương Nhi trước kia được Đường Kính Chi sủng ái, cho nên Lý Trung không dám đụng vào nàng, Nhu Nhi kể:

- Hắn tới nói đồ đạc trong phòng ta đã cũ chuyển đi để thay đồ đạc mới, vậy mà đến giờ gần một tháng vẫn chưa đưa tới ...

Từ Phúc mặt trầm xuống, hiểu chuyện hay ho mà Lý Trung làm, khi Nhị gia cưới các vị di nương, đồ gia dụng hoàn toàn là đặt làm mới, cần gì phải thay? Chẳng qua tham tiền lấy bán, hoặc là ỷ vào thân phận quản sự, đem đồ mới về nhà mình, mặc dù trước kia ông cũng biết Lý Trung có chút hành vi vượt phép, nhưng đó là chuyện thường, nước quá trong không có cá, quản lý quá mức ngặt nghèo chẳng ai theo, nhưng không ngờ Lý Trung gan lớn chồm trời như thế.

Từ Phúc đứng dậy, đi tới giữa đại sảnh, quỳ xuống dập mạnh đầu xuống đất:

- Nhị nãi nãi, chuyện này cũng là do lão nô quản giáo không nghiêm, xin người trách phạt.

- Đại quản gia mau mau đứng lên, hậu viện sự vụ nhiều, ông và lão thái quân có tỉ mỉ đến đâu cũng khó tránh khỏi sơ xuất, chuyện này ta không trách ông. Ông chỉ cần nói phải trừng phạt ra sao là được.

Lâm Úc Hương không ngờ Từ Phúc lại đứng ra nhận sai, lòng máy động, cố ý kéo cả Đường lão thái quân vào, lời nói khá có kỹ xảo, ý tứ là hai người bọn họ sơ xuất nhất thời để Lý Trung lợi dụng, như thế thể diện Đường lão thái quân đỡ khó coi hơn.

Lâm Úc Hương đưa cả lão thái quân ra rồi, Từ Phúc không dám nhận phạt nữa, nếu không chẳng phải bằng với nói Đường lão thái quân cũng sai sao, Từ Phúc để cho hạ nhân đỡ dậy, trả lời:

- Tạ ân điển Nhị nãi nãi, chuyện này phải xem ý tứ của mấy vị quản gia, dù sao Lý quản sự đắc tội với mấy vị di nương, nếu các vị di nương đại độ không để trong lòng thì kéo ra đánh hai ba chục gậy, nếu các vị di nương trong lòng còn giận, có thể đánh chết.

Lý Trung nghe Từ Phúc nói thế mồ hôi tuôn ra như suối, nhưng sợ uy của Từ Phúc không dám lên tiếng giải thích, Tri Thu thấy chủ tử không nói ra chuyện vừa rồi xảy ra ở đại sảnh, đột ngột lên tiếng:

- Còn một chuyện nữa, vừa rồi tên diêu nô to gan này dám động thủ với Nhị nãi nãi.

Lời này vừa phát ra người trong đại sảnh mặt mày biến sắc, nhất là Từ Phúc, điên, điên rồi, tên diên này còn dám ra tay với Nhị nãi nãi, đó là ai cơ chứ? Chính thể của gia chủ, là chủ mẫu tương lai, là người nắm quyền tối cao của hậu viện.

Động thủ với Nhị nãi nãi?

Đây chẳng phải Diêm Vương không thu, người tự đi tìm chết sao?

MangaClub Vn

59. Chương 059: Từ Phúc Ra Uy.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 059: Từ Phúc ra uy.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Nhị nãi nãi, chuyện này thực sao?

Từ Phúc cũng trán lấm tấm mồ hôi rồi, không còn giữ nổi vẻ ung dung thường ngày nữa.

Lâm Úc Hương còn chưa lên tiếng, Tri Thu đã nhanh mồm nhanh miệng tiếp lời, đem chuyện Lý Trung vào cửa không chịu quỳ, Nhị nãi nãi muốn phạt hần, hần lại dám uy hiếp hạ nhân trước mặt Nhị nãi nãi, cuối cùng đuổi đánh mình, còn định đánh cả Nhị nãi nãi, kể không sót chút nào.

Nghe Tri Thu kể xong, Nhị nãi nãi lại không phản bác, trong lòng Từ Phúc như có sóng cuộn, ông không lấy được từ ngữ nào để hình dung tên Lý Trung đó nữa.

Lý Trung không nhịn được, biết phải lên tiếng giải thích, nếu không chỉ có đường chết:

- Không phải đâu đại quản gia, nô tài không muốn đánh Nhị nãi nãi, mà muốn đánh con tiện tỳ kia.

Từ Phúc không đáp lời hần, chỉ liếc nhìn Lý Trung như nhìn kẻ đã chết, khom người thi lễ với Lâm Úc Hương:

- Nhị nãi nãi, chuyện này lão nô tội không nhỏ, nhưng hiện giờ lão nô phải xử lý xong mới có thể thỉnh tội với Nhị nãi nãi.

Nói đoạn Từ Phúc đứng dậy, lúc này trên người ông ta không còn chút ôn hòa náo nữa, Lâm Úc Hương thầm nhủ, đây đâu phải con thỏ, rõ ràng là con hổ ngủ gật, không mở mắt thì thôi, mở mắt ra ắt khiến muôn loài phải cúi đầu quy phục.

Từ Phúc nếu mà biết trong mắt Lâm Úc Hương mình lại là con thỏ thì chẳng biết cười hay mếu, nếu ông ta mà là con thỏ thật làm sao ngồi lên vị trí đại quản gia của Đường phủ? Đến trong chùa cũng khó mà có thể dựa vào đức độ mà ngồi lên ngôi cao nữa là.

Lý Trung thì biết đây chính là đáng vẽ mỗi khi Từ Phúc nổi giận, hắn chỉ còn biết quỳ gối, đầu dán sát mặt đất, run rẩy không ngừng.

Từ Phúc lạnh lùng quét mắt nhìn khắp lượt đại sảnh:

- Vừa rồi kẻ nào nghe lệnh Nhị nãi nãi đứng ở bên trai, không nghe đứng ở bên phải.

Tức thì quá nửa số hạ nhân trong đại sảnh mặt như chết cha chết mẹ, hai chân bủn rủn, từng kẻ một quỳ sụp xuống, ai ở Đường phủ lâu một chút đều biết một khi Từ Phúc nổi giận rồi, dứt khoát sẽ có một cảnh gió tanh mưa máu.

- Nô tài biết sai rồi, mong Đại quân gia khai ân.

Một thô sử bà biết tác phong làm việc của Từ Phúc, dập đầu bồm bộp.

Đám còn lại học theo, khóc lóc cầu xin, không ít kẻ dập đầu tóe máu.

Đám hạ nhân này keo khóc nghe cực kỳ thảm thiết, Lâm Úc Hương nghe mà lòng nặng trĩu, Từ Phúc thì chẳng may may động lòng, giọng lạnh như băng:

- Chủ tử nuôi các người là để các người nghe lời làm việc, nếu lời chủ tử mà các người cũng không nghe nữa thì cần các người làm gì? Người đâu, đem những nô tài mù mắt này vào phòng chứa củi chờ xử lý.

- Vâng.

Mấy hạ nhân theo sau Từ Phúc đồng thanh đáp, xông lên đuổi đám hạ nhân này ra khỏi đại sảnh.

Làm xong chuyện này Từ Phúc quay lại, lạy Đường cs Hương:

- Nhị nãi nãi, xin hỏi vừa rồi người có bị thương không? Lão nô vô năng, dạy dỗ ra tên cẩu nô tài tệ hại như thế, dạy dứt không thôi.

Lâm Úc Hương lắc đầu:

- Không sao, chuyện này không trách ông được, nếu trách thì trách Lý quân sự tích uy quá lớn.

- Không, đó là lỗi của lão nô, xong chuyện hôm nay rồi, lão nô nhất định tới trước mặt lão thái quân nhận phạt.

Từ Phúc giọng chém đinh chặt sắt:

Lâm Úc Hương nghĩ có khuyên cũng không được, đem câu chuyện quay lại người Lý Trung, thuật lại một lần sự việc bà tức nhà Trương Nhị bị đánh trọng thương đêm qua.

Từ Phúc nghe xong hít sâu một hơi, lệnh người đi bắt toàn bộ nhà Lý Trung tới, bao gồm cả thân thích nhà mẹ đẻ của vợ Lý Trung và mấy đứa cháu.

Lý Trung không cả dám lên tiếng cầu xin, hắn biết cầu xin là chuyện hoàn toàn vô nghĩa, người này một khi hạ quyết tâm, lòng dạ còn cứng rắn hơn sắt đá.

Thời gian trôi qua trong im lặng ngột ngạt cho tới lúc bà tức nhà Trương Nhị tới đại sảnh, Đường Úc Hương lòng mang áy náy với Trương Nhị, không để bọn họ quỳ, còn bảo người mang hai chiếc ghế tới cho bọn họ ngồi.

Mẹ Trương Nhị hôm qua cáo trạng tới chỗ Nhị gia, lại thấy Nhị gia nổi giận, còn cho rằng Nhị gia nhất định sẽ làm chủ cho mình, vậy là có hi vọng cuối đường hầm rồi, không ngờ ban đêm người nhà của Lý Trung xông vào nhà, thấy người là đánh không thương xót, uy hiếp bọn họ tới ngày mai phải nói là mình vu cáo, nếu không sẽ không già trẻ Trương gia sẽ không ai toàn mạng.

Khi bị tấn công, vợ Trương Nhị thương bà bà, lấy thân mình che chắn cho bà bà phía dưới, nhận lấy đại bộ phận đòn đánh, có một gậy quá mạnh, đánh gãy tay nàng, hiện tay đang băng bó đeo trước ngực.

Mẹ Trương Nhị rất hiền, cực thương nàng dâu này, thêm nữa trước đó không lâu còn sinh cho Trương gia một đứa cháu trai béo trắng, sao để nàng chịu đòn cho mình? Tuy bị đè phía dưới nhưng đưa tay ra ôm lấy người con dâu cho nên mới bị đánh gãy tay.

Lâm Úc Hương thấy hai người bọn họ toàn thân băng bó, mặt thì thâm tím xưng vù không còn nhận ra được dung mạo vốn có thể nào, lòng xót xa, đám người đó thật tàn độc, ra tay với hai nữ tử không có sức kháng cự, khác gì loại súc sinh.

Nàng quyết nhất định lòng bắt được mấy con rắn độc đó ra, cho hai người bọn họ hả giận:

- Các người có nhận ra được đêm qua ai xông vào nhà các người hành hung không?

Mẹ Trương Nhị nghe hỏi chỉ lấy góc áo lau nước mắt, không nói một câu nào, hôm qua Nhị gia cũng muốn chủ trì công đạo cho họ, nhưng Đường lão thái quân nói một câu đem Lý Trung đi, đêm qua lại ăn đòn, còn dám cáo trạng Lý Trung nữa sao?

Vợ Trương Nhị cũng rất hoài nghi, dù sao hôm qua ngay cả Nhị gia còn chẳng lật nhào được Lý Trung huống hồ là Nhị nãi nãi, có điều tính nàng cứng cổ, dù bị đánh gãy tay cũng tuyệt đối không có chuyện cúi đầu nhận thua nhà họ Lý, hơn nữa tiền của trượng phu bị Lý Trung lấy mất, không đòi lại thì lấy đâu ra tiền mua thuốc cho trượng phu.

Giờ trong nhà lại có thêm hai người bị thương, không cần rằng tiến tới chỉ còn nước ôm nhau chết chung, lau nước mắt đắp thay bà bà:

- Bẩm Nhị nãi nãi, nô tỳ có nhận ra mấy kẻ đó, có Lý Phong độc tử của Lý quản sự, còn cháu ông ta là Lý Sơn, Lý Vân, Lý Bình, Lý Kiến cùng Vương thị thê tử Lý quản sự.

Không nghĩ tới cả thê tử Lý Trung cũng ra tay, Lâm Úc Hương gật đầu:

- Được, nhận ra là tốt rồi, một lát nữa sẽ có người đưa bọn chúng tới, khi ấy các người chỉ cần ngồi yên, ta sẽ lấy lại công bằng cho các người.

Người của Lý gi đúng là đông, đợi toàn bộ tới nơi, có tới hơn 30 người, vì để đại sảnh trật tự hơn, trừ bà tức Trương Nhị, Từ Phúc đuổi tất cả hạ nhân còn lại ra ngoài đại sảnh đợi.

Quỳ ở trên cùng đám người Lý gia là một phụ nữ trung niên, chính là thê tử của Lý Trung, Vương thị, mục này người to béo, quỳ ở đó như quả bóng thịt khổng lồ, do mặt béo múp míp như heo, nên mắt chỉ còn lại hai khe nhỏ li ti, lông mày thưa thớt, sống mũi khoằm xuống, môi đầy, lại còn bôi son đỏ bóng, phần thì trát cả tảng, cái mũi trâu hít vào thở ra, làm thi thoảng có phần rơi xuống, trông mà muốn tởm.

Lâm Úc Hương nhìn Vương Thị mà nhú mày, lòng băn khoăn, Lý Trung ở Đường phủ cũng có chút địa vị, sao không kiếm thê tử giống người hơn một chút?

- Vương Thị, ta hỏi người, có phải hôm qua người dẫn con cháu xông vào nhà Trương Nhị, đánh bà tức Trương Nhị trọng thương, lại còn uy hiếp bọn họ không được cáo trạng trượng phu của người không?

Lâm Úc Hương vừa mới dứt lời Vương Thị vừa vỗ đất vừa lớn tiếng kêu gào:

- Nhị nãi nãi, nô tỳ xưa nay lương thiện tới một con kiến cũng không dám dẫm lên, sao có chuyện đánh người trọng thương, đây dứt khoát là có kẻ độc địa hãm hại, muốn đẩy nhà nô tỳ vào chỗ chết.

MangaClub Vn

60. Chương 060 061: Nữ Nhân Thông Minh Đích Thực

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 060 061: Nữ nhân thông minh đích thực

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Giọng của mẹ ta và khăn vừa rề, rống lên nghe như tiếng heo bị chọc tiết, Lâm Úc Hương nghe mà đau đầu, thậm kê không ổn, gặp phải loại người nào không gặp, lại gặp đúng con mẹ ngoa ngoắt.

Loại người này căn bản không dùng lý lẽ nói chuyện được, đang lúc nàng không biết làm thế nào thì đột nhiên có người quát:

- Câm mồm, người còn dám kêu la loạn bậy, ta cho người đánh nát dít người trước.

Đương nhiên người quát là Từ Phúc, xưa nay ông ta có tiếng trầm ổn, mừng giận không lộ ra ngoài, lúc này râu tóc dựng ngược, dù Vương Thị tình tình chưa ngoa đành đá cũng không dám vuốt râu hổ nữa, ngoan ngoãn im lặng trở lại.

Lâm Úc Hương thấy Từ Phúc ra mặt giúp mình không chế cục diện, cảm kích gật đầu với ông ta, nói:

- Vương Thị, người nói bà tức Trương Nhị uy hiếp người, vậy ta hỏi, vì sao bọn họ uy hiếp người.

Vương Thị giở trò quanh co càn quấy thì là số một, chứ nói tới lý lẽ thì không phải sở trường, mắt mẹ ta đảo như rang lạc:

- Làm sao nô tỳ biết được vì sao, có lẽ vì lần trước bọn chúng tới nhà nô tỳ vay tiền không được, nên sinh oán hận.

- Nực cười, vì không vay được tiền, bọn họ bỏ qua hung thủ để vu cáo người à?

Lâm Úc Hương cười nhạo:

- Người nói lời này tự bản thân nghĩ xem có tin được không?

Vương Thị không tìm được lý do nào tốt hơn, cứ một mực kêu bà tức Trương Nhị vu cáo mẹ.

- Hừ, người tưởng chỉ cần không thừa nhận là được sao? Hôm qua bà tức Trương Nhị tố cáo Lý quản sự, đến tối liền bị hành hung, hung thủ không phải các người thì là ai?

Vương Thị bị hỏi dồn quỳnh cả lên, nhìn trái ngó phải xem có ai giúp mình phải trả lời ra sao không, tiếc là hiện Nhị nãi nãi đang ngồi trên, Đại quản gia đứng bên nhìn, có kẻ nào chán sống đi gợi ý cho mẹ?

- Chuyện này .... Dù, dù sao cũng không phải nô tỳ làm.

- Mẹ nói láo, hôm qua chính mắt ta trông thấy mẹ dẫn đám con cháu từ nhà Trương Nhị ra.

Cẩu Oa thấy Vương Thị không thừa nhận bèn chủ động đứng ra làm chứng.

- Nô tỳ cũng nhìn thấy, lúc bọn chúng hùng hổ từ nhà Trương Nhị đi ra, tay còn cầm gậy gỗ đánh máu, nô tỳ tò mò định tới nhà hỏi xem có chuyện gì thì thấy bà tức Trương Nhị nằm trên mặt đất, hơi thở thoi thóp, khi ấy nô tỳ sợ mất vía, tối qua còn do chính nô tỳ đi gọi người khiêng hai bọn họ lên giường.

Một thô sử bà đang quỳ cũng lên tiếng làm chứng:

Vương Thị là loại không có não, cuống lên nói:

- Các ... Các người nói láo, khi ta đi ra làm gì có gặp ai.

Lâm Úc Hương thầm nghĩ mẹ này không những trông giống heo, đầu óc cũng ngu chẳng kém, nghe vậy hỏi ngay:

- Ô, theo ý người nói thì đúng là hôm qua người tới nhà Trương Nhị?

Vương Thị hỏi hận vô cùng, lắc đầu rồi rít:

- Không, làm gì có, nô tỳ có tới nhà Trương Nhị đâu.

- Hừ, Vương Thị, người thực sự cho rằng ta dễ tính, không dám dùng gia pháp sao? Vừa rồi người chính mồm nói ra, chẳng lẽ còn chối được à?

Vương Thị nghe tới hai chữ gia pháp thì sợ vỡ mật, chẳng phải mặt mẹ vốn trắng như heo luộc chẳng còn chỗ thể hiện sợ hãi thì đã lộ ra ngoài mặt rồi, lúc này một thanh niên quỳ sau lưng mẹ ta nói xen vào:

- Nhị nãi nãi, cho dù hôm qua chúng tôi có tới nhà Trương Nhị cũng không thể nói là do chúng tôi đánh người.

Nói xong quay sang Cầu Oa và thô sử bà kia:

- Các người có thấy bọn ta đánh người không?

Hai người này đều thực thà hiền lành, không biết nói dối, cùng lắc đầu.

- Nhị nãi nãi cũng nghe thấy rồi đấy, bọn chúng không nhìn thấy chúng tôi đánh người, xin Nhị nãi nãi làm chủ cho chúng tôi, nghiêm trừng bà tức Trương Nhị.

Thanh niên quay lại, đập đầu liên ba cái:

Giải cho cái mồm lạnh lợi.

Lâm Úc Hương chỉ lạnh nhạt lệnh:

- Người đâu, vả miệng mười cái.

Trong đại sảnh không ai hiểu vì sao Nhị nãi nãi muốn đánh người, đang ngó ra thì Tri Thu nhanh chân nhanh tay chạy tới trước mặt thanh niên, vén tay áo tát liên hai mươi cái nhanh gọn dứt khoát, sau đó tức tốc lui về.

Tri Thu không còn sợ hãi như lần đầu đánh người, hiện giờ nó còn mê cái cảm giác kích thích mới mẻ này, làm khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào vì phấn khích.

- Nhị nãi nãi, người xử xử bất công, bằng vào cái gì mà đánh con nô tỳ?

Té ra đó là Lý Phong, độc tử của phu thê Lý Trung, tới khi Tri Thu đánh xong rồi Vương Thị mới phản ứng lại, chẳng thể trách mụ đầu óc chậm chạp, thực sự vì thường ngày tác oai tác quái quá quen rồi, chỉ có đánh người khác đã bao giờ bị người khác đánh đâu.

- Hừ, bằng vào cái gì à? Vương Thị, ta lại muốn hỏi con người là cái thứ gì, ta chưa hỏi tới dám nhảy ra nói năng lung tung, còn dám bảo ta phải làm thế này thế nọ, ta đánh thế còn là nhẹ.

Chẳng qua Lâm Úc Hương thấy tên Lý Phong này mồm mép đối phó không dễ, nên mới kiểm cái có để đánh dần mặt, chấn áp khí thế của hắn.

Mà cái có này đúng là không ai bắt bẻ gì được.

Thấy Lâm Úc Hương nhìn mặt mình chằm chằm đầy ác ý, Vương Thị giật nảy mình, mụ dần dộng đến đâu cũng hiểu Lâm Úc Hương chỉ đang kiểm có, sợ mình có sai sót gì thì chịu chung cảnh ngộ với con trai, vội cúi gằm mặt xuống.

Lý Phong không ngờ Lâm Úc Hương ít tuổi, lại đẹp như thiên tiên, mong manh yếu kiều là thế mà ra lệnh đánh người lại không ngần ngại một giây, nhưng lời vẫn cần phải nói:

- Nhị nãi nãi, trước đó nô tài sai, đáng phạt, nhưng nô tài vẫn nói câu đó, bọn chúng không nhìn thấy bọn nô tài đánh người, không thể tính là nhân chứng, xin Nhị nãi nãi trừng phạt bà tức Trương Nhị, minh oan cho nô tài.

- Bà tức Trương Nhị có vu cáo các người hay không, không phải do người quyết định.

Lâm Úc Hương lạnh lùng liếc nhìn Lý Phong, thối kẻ này mặt gầy gò, môi mỏng dính, tai dơi mặt chuột, mặt thí lão liên, nhìn một cái là biết hạng tiểu nhân mảnh mung, hám lợi nhỏ, nghĩ tới hắn ra tay với hai nữ tử yếu đuối, lòng căm ghét tột độ.

Trong lòng nàng thầm hối hận, sớm biết tên này mạnh miệng như thế, vừa rồi đã bảo Tri Thu tát thêm vài cái, để hắn không chỉ chảy ít máu ở khóe miệng như lúc này, mà ít nhất phải rụng vài cái răng.

- Nếu như các người đã thừa nhận tới qua tới nhà Trương Nhị, vậy ta hỏi, các người không tới đánh người thì tới làm cái gì?

- Bẩm Nhị nãi nãi, nô tài đi xin lỗi nhà Trương Nhị, ngày hôm đó nô tài nghe nói phụ thân làm chuyện sai trái, liền thương lượng với mẫu thân, nên xin sự cảm thông của bà tức Trương Nhị, cho nên mới cùng thân thích tới nhà nhận lỗi, mong bọn họ tha thứ cho phụ thân nô tài.

Mắt Lý Phong đảo một vòng, có ngay cách ứng phó:

- Nhị nãi nãi, khi đó phụ thân nô tài chỉ nhất thời nổi lòng tham vì không ngờ thương tích của Trương Nhị nghiêm trọng đến thế, mong Nhị nãi nãi rộng lượng tha thứ cho phụ thân nô tài lần này, nô tài sẵn lòng bồi thường gấp năm lần cho Trương gia.

Thấy Lý Phong từ lúc vào đại sảnh, chẳng những không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại tư duy mãi tiếp, trả lời đầu ra đó, Lâm Úc Hương phải thầm kêu đúng là cha nào con nấy, trọn mắt nói dối không ngại ngần gì.

- Tội của cha người to lắm, cái đó nói sau, ta hỏi người, người tới nhà Trương Nhị xin lỗi, còn cầm gậy theo làm gì?

Lâm Úc Hương thấy Lý Phong tính cách trầm ổn, nhanh trí, cố ý nói mập mờ về tội của Lý Trung, để Lý Phong rối loạn, tìm chỗ đột phá.

Lý Phong quả nhiên hơi rối trí, phải biết rằng Lý gia đứng chân được trong Đường phủ, gây dựng được quyền lực hoàn toàn nhờ Lý Trung, nếu hấn đồ rồi, cho dù chủ tử không truy cứu chuyện bọn chúng đánh người, Lý gia coi như cũng đã xong.

Trừ nhà Lý Trung ra, bên ngoài còn quỳ nhà mấy đứa cháu của hắn, bọn chúng không trấn định được như Lý Phong, hai kẻ nghe thấy vậy thì ánh mắt hoảng loạn, nhưng do Lâm Úc Hương đang chú ý tới Lý Phong nên không nhận ra.

Lý Phong nghe Lâm Úc Hương hỏi tới chuyện cái gậy, cái cùn:

- Nhị nãi nãi, gậy do bọn nô tài nhặt ở trên đường, không làm gì cả.

- Không làm gì sao bên trên lại có máu?

- Trước khi nô tài nhặt được đã có rồi.

Kỳ thực có bà tức Trương Nhị nhận ra hung thủ, Cầu Oa làm nhân chứng, có mấy cây gậy kia làm vật chứng là đủ để dùng gia pháp tra khảo rồi, dù phát quyết ngay cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng Lâm Úc Hương cảm thấy nếu không khiến kẻ thủ ác cúi đầu nhận tội, cứ xử phạt như thế trong lòng cũng khó chịu, mà dùng hình thì khác gì bị đòn đau nên phải nhận tội.

Nàng vốn suy nghĩ tìm sơ hở trong lời nói của Lý Phong, nên không lên tiếng nữa, nhưng mấy đứa cháu của Lý Trung bị không khí im lặng làm sợ hãi, nhất là vô ý nhìn thấy đầu Lý Trung có vết thương dài ba tấc, càng nghĩ Lý Trung rất đau rồi, nếu không ai dám dùng hình phạt với tâm phúc của lão thái quân, hơn nữa còn đánh vào đầu, chết người như chơi.

Trong đó Lý Vân và Lý Kiến nhất gan nhất, bọn chúng là hạng cáo mượn oai hùm, ức hiếp những người hiền lành thực thà, làm gì có gan đối kháng với chủ.

Trong đại sảnh, ngoại trừ Lâm Úc Hương ra còn có một người để tâm tới chuyện thăm vấn Lý gia, đó là Sương Nhi, nàng vì ái mộ tài hoa của Đường Kính Chi cho nên mới gả vào Đường gia xung hỉ, hiện trong tất cả nữ nhân của Đường Kính Chi, nàng là người yêu Đường Kính Chi nhất, đó là tình cảm chủ động, phát ra từ nội tâm, cũng là mạnh mẽ nhất.

Sương Nhi từ nhỏ thông minh, kiến thức uyên thâm, vừa tài cao kiêu ngạo cũng rất giữ phụ đạo, nàng là người trí tuệ thực sự, không chơi trò thủ đoạn vặt, cho nên vừa rồi tới đại sảnh nàng mới chủ động dâng trà cho Lâm Úc Hương, dù không cam lòng, nhưng nàng rất lý trí, phải chấp nhận thân phận của mình, không được vượt quy củ, không thể đem thêm phiền phức tới cho Đường Kính Chi.

Từ khi gả vào Đường gia, nàng thực lòng coi đây là nhà của mình, nơi sống cả đời, cho nên một lòng lo cho nó. Hiện trong nhà xảy ra chuyện lớn, sao nàng không để tâm cho được?

Nô tài ngay cả chủ tử cũng dám khi dễ thì không thể để lại! Trong lòng đã có quyết định, nàng lặng lẽ đứng sau lưng Lâm Úc Hương quan sát, cuối cùng phát hiện ra hai tên thanh niên quỳ sau Lý Phong thì thoảng bất an ngó nghiêng lung tung, mặt không dấu được sự hoảng loạn.

Mắt hơi nheo lại, nàng thấy Lâm Úc Hương quá nhu nhược thiếu quyết đoán, nếu đổi lại là nàng thẩm vấn, cái loại người nhìn một cái là biết ngay là thứ ác nô kia, sớm cho người kéo ra đánh một trận xem miệng chúng dám điều toa cãi cùn thế không.

Có điều tính cách Lâm Úc Hương như vậy cũng tốt, chính thể mạnh mẽ, tiểu thiếp sẽ khổ.

Đang lúc Lâm Úc Hương suy nghĩ thì Sương Nhi bất ngờ đi lên một bước, rất có chừng mực, không vượt quá ghế của Lâm Úc Hương, tay chỉ ra không vượt quá mặt Lâm Úc Hương, hướng về phía Lý Vân và Lý Kiến:

- Hai kẻ kia tên là gì, ngẩng đầu lên trả lời.

Không ai nghĩ Sương Nhi đột nhiên lên tiếng hỏi, Lý Vân và Lý Kiến cũng thế, vốn có tật giật mình, thấy Sương Nhi chỉ vào mình, cả hai tên run bắn lên.

Nhà mẹ đẻ của Sương Nhi dù không già có bằng Đường gia, nhưng cũng là danh gia vọng tộc, nói nàng là thể gia tiểu thư cũng không sai chút nào, trên người mang khí chất uy nghi, khí chất này không phải kẻ tầm thường dựa trợn mắt lớn tiếng quát tháo mà có được.

Thấy Lý Vân và Lý Kiến cúi đầu không dám nhìn mình vì không biết nàng chỉ bản thân, Sương Nhi biết phải thừa thắng truy kích, giọng lớn hơn:

- Nói hai tên các người đó, còn không mau trả lời chủ tử, dám cúi đầu nữa sẽ lôi ra ngoài đánh mỗi tên 50 gậy trước.

Thần kinh của Lý Vân và Lý Kiến vốn căng như dây đàn, lúc này đứt cái tưng, chút lý trí còn lại thúc dục bọn chúng mau khai báo còn có đường sống, nếu không ăn đòn 50 gậy thì chết chắc rồi.

Hơn nữa trước khi tới, cha bọn chúng có dặn, nếu Lý Trung ngã ngựa thật, không thể để cả nhà chết chum, khi đó phải lập công chuộc tội, chủ tử hỏi gì đáp nấy.

Lâm Úc Hương đang phiền muộn không biết làm sao để đám người Lý gia cúi đầu nhận tội, thấy Sương Nhi tinh mắt nhìn ra hai kẻ thái độ khác thường, cũng lên tiếng quát:

- Còn không mau trả lời, muốn ăn đòn thật sao?

Hai tên kia kinh hãi, đem hết chuyện hôm qua đánh người kể lại...

- Bẩm Nhị nãi nãi và di nương, nô tài là Lý Kiến, hôm qua Lý Phong ép nô tài đi đánh người, nô tài không dám không nghe.

- Vâng ạ, còn có Vương Thị, mụ ác phụ đó rất tàn bạo, nếu bọn nô tài không nghe, mụ sẽ đánh gãy tay chân nô tài.

Bọn chúng vừa nói vừa dập đầu nhận tội, làm nền đất vang lên bình bịch.

Hai kẻ này nhận tội, tình thế xoay chuyển hoàn toàn, Lâm Úc Hương thở phào, quay đầu nhìn Sương Nhi cảm kích. Sương Nhi không để ý, mặt lạnh lùng lui về, vẻ như không thấy.

Trong lòng Sương Nhi, Lâm Úc Hương xuất thân thấp kém, chỉ là một du y bình dân, căn bản không xứng với Đường Kính Chi chứ đừng nói tới làm chính thê, nhưng từ sau khi Lâm Úc Hương vào Đường gia, sức khỏe Đường Kính Chi dần phục hồi, nàng phải thừa nhận Lâm Úc Hương là quý nhân trong số mệnh của Đường Kính Chi theo lời đạo sĩ kia nói.

Nếu không nàng cũng xung hỉ cho Đường Kính Chi, vì sao không có tác dụng.

Nàng chỉ lý trí chấp nhận thân phận của mình, quỳ xuống dâng trà chẳng phải vì phục Lâm Úc Hương, nàng đọc nhiều sách, tầm nhìn rộng, biết số mệnh nữ nhân là thế, chẳng có cái gì gọi là công bằng hay không công bằng.

Nếu như nàng làm chính thê, nàng tuyệt đối không hạn chế người trong lòng nạp thiếp, nam nhân phải gánh trên vai rất nhiều trọng trách, trong đó làm gia tộc hưng hỏa hưng vượng, là một điều trong đó.

Còn một nguyên nhân nữa, nàng tin lời đạo sĩ kia, Lâm Úc Hương làm chính thê mới khiến Đường Kính Chi khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.

Lý trí thì lý trí, nhưng rốt cuộc Sương Nhi vẫn còn trẻ tuổi sức nỏ, bản tính kiêu ngạo, bề ngoài giữ quy củ, nhưng muốn nàng thực lòng thừa nhận Lâm Úc Hương không phải đơn giản.

Lúc này hai tên Lý Vân và Lý Kiến đang khấn đầu xin thứ tội, Lâm Úc Hương phát tay bảo chúng im lặng, nhìn sang Lý Phong, mỉa mai:

- Giờ có kẻ nhận tội rồi, người còn gì để nói nữa không?

Lý Phong quay đầu lại, mặt không sao tin nổi, hắn cảm thấy hết sức khó chấp nhận, những tên này theo mình từ nhỏ, luôn coi mình đứng đầu lại trở mặt đứng lúc quan trọng nhất, Lý Phong lắc mạnh đầu, hắn còn tưởng mình nghe nhầm.

Lúc này Vương Thị đầu óc chậm chạp mới tỉnh lại, mặt mày hung tợn, tính mụ ta thẳng thắn, không thích chơi trò tâm kế, làm việc gì cũng thẳng thừng, nếu chẳng phải lần này con mụ khổ công khuyên nhủ rất lâu, mụ đã chẳng nhẫn nhịn tới giờ.

- Đánh chết hai thằng ranh con vô lương tâm.

Vương Thị người to béo, rống lên một tiếng xông vào đám đá hai tên Lý Vân và Lý Kiến, hai tên đó sợ mụ mẩu dạ xoa, đừng nói là đánh trả, ngay cả né tránh cũng không dám, ôm đầu nằm trên mặt đất kêu cha gọi mẹ.

Lâm Úc Hương thấy vậy quát:

- To gan lắm, dám hành hung đánh người trước mặt ta, còn không mau dừng tay.

Vương Thị nổi điên rồi, còn nghe thấy gì nữa, chỉ biết phát tiết lửa giận trong lòng. Lý Phong thì cuống cuống lao lên can mẹ, lúc này đây ngàn vạn lần không thể để bên mình tự làm loạn thế trận trước.

Lý Trung bị Ngọc Nhi đập cho một ghế vào đầu, lúc mới đầu chỉ hơi choáng váng, chảy ít máu, nhưng thời gian trôi đi, đầu càng lúc càng đau dữ dội, lúc này hắn cắn răng không kêu ra tiếng là giỏi lắm rồi, nên chỉ biết trơ mắt nhìn cuộc ẩu đả kia.

Diệt Hồng Trần

61. Chương 062: Mười Mô Của Từ Phúc.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 062: Mười mô của Từ Phúc.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lâm Úc Hương thấy Vương Thị không nghe lệnh của mình, lòng tức giận, định nhờ Từ Phúc giúp, nhưng quay sang thì thấy ông ta khề lắc đầu, khuôn mặt béo tốt, có vẻ bình tĩnh, tự tin như nắm tất cả trong lòng bàn tay.

Không, có lẽ nói là máu lạnh thì đúng hơn.

Lâm Úc Hương không rõ Từ Phúc muốn làm gì, nhưng ở việc xử trí Lý Trung, nàng xen vào càng nhiều thì càng bất lợi, nên Lâm Úc Hương không nói nữa, chỉ cần không để đám người kia thoát tội là được.

Vương Thị khỏe vô cùng, Lý Phong ôm hông mụ kéo lại, nhưng hấn gầy còm chẳng cần được chút nào, ngược lại còn bị mụ lôi xềnh xệch, người quăng qua quật lại theo thân thể to béo đang lỏng lẻo đánh người của mụ.

Từ Phúc mặt mày lãnh đạm, như chẳng hề thấy cảnh Vương Thị đánh người ngay trước mắt, tới khi bên ngoài có tiếng bước chân, tiếng hô hoán mới nhếch mép cười lạnh.

- Nhị nãi nãi, nô tài có lời muốn nói.

- Nhị nãi nãi, nô tài muốn tố cáo Lý Trung tham ô, lén bán đồ dùng trong phủ.

... ..

Mấy người trung niên không nghe khuyên can, xông vào đại sảnh hô lớn, gia đình gác cổng thấy đại quản gia gật đầu, liền lui lại đằng sau cho những người đó đi vào.

Mấy người đó cấp tốc xông tới đánh nhau với Vương Thị, mụ béo đánh một hồi vốn hơi mệt, định nghỉ ngơi một lúc, đột nhiên thấy đám nô tài thường ngày chỉ dám khom lưng uốn gối cười nịnh nọt dám ra tay với mình, thế là điên tiết đâm đá, lấy một địch bốn mà không hề tỏ ra thua kém.

Lý Phong lúc này chỉ biết há hốc mồm, buông mẹ ra, đứng như trời trồng.

Lý Trung muốn đứng lên giúp, nhưng đầu đau như búa bổ, muốn quát vài câu, nhưng giọng quá nhỏ không ăn thua, thường ngày người Lý gia coi hấn đứng đầu là vì theo hấn có thể kiểm soát được, giờ thấy hấn xong rồi, ai còn nghe hấn nữa.

Thấy trong đại sảnh toàn là người Lý gia, lại liều mạng sống chết với nhau, Lâm Úc Hương ngẩn ra, nàng sợ gây ra án mạng, muốn ngăn cản, nhưng lời ra tới miệng thì ngừng lại, vì nàng thấy Từ Phúc mặt lạnh tanh vô tình ngồi im đó, vỡ lẽ.

” Vị Đại quản gia này muốn diệt trừ toàn bộ người của Lý gia đây.”

Đám người Lý gia đánh nhau tụi bụi, không ngờ kẻ thực sự muốn hại mình đang ngồi nhìn như nhìn lũ hề diễn trò, tới khi bọn chúng đánh nhau chán chê chẳng còn sức lực nữa Từ Phúc mới thông thả đứng lên quát:

- Đám nô tài to gan, dám đánh nhau ngay trước mặt Nhị nãi nãi, trong mắt các người có chủ tử nữa không? Nếu làm kinh động Nhị nãi nãi, ta lột da các người.

Mấy tên thuộc hạ đắc lực theo bên Từ Phúc xông lên như đám sói dữ, thấy người là đánh, thoáng cái người Lý gia không ai đứng vững được nữa.

Thấy người Lý gia ngoan ngoãn cả rồi, Từ Phúc mới thi lễ với Lâm Úc Hương;

- Nhị nãi nãi, nô tài nhất thời cuống lên mới vượt quyền sai hạ nhân cưỡng chế ngăn cản, xin Nhị nãi nãi tha lỗi cho nô tài.

Nhất thời cuống lên?

Lâm Úc Hương dở khóc dở cười, có ai không nhìn ra ông đợi người ta đánh mệt rồi mới ra tay? Đương nhiên nàng chỉ rửa thâm trong lòng, xua tay nói:

- Ông cũng có ý tốt, không trách được, bảo bọn họ lui đi, ta còn có lời muốn hỏi.

Mấy hạ nhân kia liền lùi trở lại cửa đại sảnh.

- Vân Nhi, không sao chứ.

Một phụ nữ trung niên bò tới bên Lý Vân hỏi:

Một người khác bò tới bên cạnh Lý Kiến, khóc lóc:

- Kiến Nhi, con có sao không, đúng là con độc phụ tàn nhẫn, đánh con tôi thành ra thế này.

Nghe vậy Lâm Úc Hương hiểu ra, đó là phụ mẫu của Lý Vân và Lý Kiến, chẳng trách lại bất chấp quy củ xông vào đại sảnh, vì thấy con bị đánh đau nên không nhẫn nhịn được, đợi cho bọn chúng nói chuyện vài câu, Lâm Úc Hương ho khẽ, hỏi:

- Các người im lặng đi, Lý Vân Lý Kiến, vừa rồi các người khai hôm qua Vương Thị và Lý Phong bắt các người tới nhà Trương Nhị đánh người có phải thật không?

- Bẩm Nhị nãi nãi, chuyện này hoàn toàn chính xác.

Mẹ Lý Kiến lên tiếng đáp, lúc vừa rồi đánh nhau bà ta bị Vương Thị túm tóc tát cho sưng một bên má, tuổi chừng trên 30, mặt dài cằm nhọn, mắt mở trừng trừng đầy lửa giận chưa nguôi ngoai:

- Hôm qua khi Lý Phong tới gọi nhi tử của nô tỳ, nô tỳ ở ngay bên cạnh nghe rõ ràng, hai mẹ con độc ác kia muốn đánh người ta, thương cho nhà người ta có trưởng phu bị thương, con nhỏ đang bú, vậy mà bọn chúng tham tiền ăn chặt tiền thuốc của người ta, đánh người ta, không còn lương tâm nữa rồi.

Nói dứt lời còn nhỏ ra mấy giọt nước mắt.

Những lời hay ho thì ai chả nói được?

Nhưng miệng nói xuông vô ích, rốt cuộc người chẳng phải cho nhi tử đi làm đồng lõa sao.

Lâm Úc Hương đâu có ngốc, tất nhiên không vì mấy câu tử tế đó mà có thiện cảm, nàng quay sang Lý Phong và Vương Thị, hỏi:

- Giờ có người chứng minh các người đánh bà tức Trương Nhị rồi, các người định chối cãi thế nào nữa đây?

Mẹ Lý Kiến tưởng Lâm Úc Hương sẽ hỏi mình thêm vài câu, dè dặt người ta căn bản không thêm để ý tới mình, chỉ đành cúi đầu lằm bằm với bộ mặt không cam lòng.

Đánh nhau thì Vương Thị có thể chọi lại hai nam nhân trưởng thành, nhưng đấu lý thì mù ta vô hại, còn Lý Phong thấy người bên mình đã trở giáo, biết cãi cũng vô nghĩa, nhận thua:

- Nô tài sai rồi, nô tài không nên đánh người, không nên cố ý lừa gạt Nhị nãi nãi.

- Xú tiểu tử, mày nói cái gì, trước kia tới đây chẳng phải chính mày đã nói dù đánh chết cũng không được nhận sao?

Vương Thị lớn tiếng chửi bới.

- Nhị nãi nãi, chuyện này do nô tài là chủ mưu, người muốn phạt hãy phạt nô tài.

Lý Trung im lặng này giờ đột ngột lên tiếng, mặt đầy chán chường:

Lý Trung làm được tới quản sự tất nhiên không ngốc, biết mình tội nặng khó thoát, cho nên tính ôm lấy toàn bộ tội trạng, để không liên lụy tới người nhà.

Nhưng Lâm Úc Hương không cho hắn toại nguyện, kẻ nào đánh người, kẻ đó phải bị trừng phạt, nàng không phải người muốn tìm con dê thế tội làm qua loa cho êm chuyện, dù nàng không muốn ở Đường phủ, nhưng hạng người ác độc này nàng không tha, nàng đã nhận ra Vương Thị là loại óc rỗng, hành động theo cảm tính, nên chỉ hỏi mục ta:

- Vương Thị, ta hỏi người, người và đồng bọn đánh bà tức Trương Nhị có phải do nam nhân của người sai phái không?

Vương Thị quả nhiên chẳng suy nghĩ gì đã lắc đầu:

- Không phải, chuyện này do nô tỳ và Phong Nhi thương lượng nhau làm, muốn bà tức Trương Nhị sợ không dám tố cáo nam nhân của nô tỳ nữa.

Lý Trung và Lý Phong đều gục mặt xuống, thế là xong, cả nhà bọn chúng bị cuốn vào rồi.

Lâm Úc Hương vẫn chưa định dừng ở đó, bọn chúng hại bà tức Trương Nhị quá thảm:

- Vậy bốn đứa cháu của người có phải do người uy hiếp nên mới đi theo không?

- Không phải, bốn thằng đó từ nhỏ đã không phải thứ tử tế gì, không tin Nhị nãi nãi cứ đi hỏi hàng xóm bốn xung quanh, chuyện xấu xa mà bọn chúng làm còn ít sao?

Vương Thị búi môi khinh bỉ.

- Người nói láo, Kiến Nhi nhà ta từ nhỏ trung hậu thực thà, nếu không phải Lý Phong suốt ngày chạy sang rủ rê, Kiến Nhi nhà ta đã không làm chuyện xấu.

- Chính thế, còn cả Vân Nhi cũng luôn ngoan ngoãn nghe lời.

Mẹ Lý Vân vội lên tiếng biện giải.

Vương Thị hừ một tiếng, không nói gì thêm, mục thuộc trường phái hành động, không phải đấu võ mồm.

Từ Phúc ngồi xem kịch tới lúc này mới đứng dậy lên tiếng:

- Nhị nãi nãi, bất kể bọn chúng có bị cưỡng ép hay không thì bọn chúng đã đánh người, chắc chắn bọn chúng sẽ bị phạt đòn.

- Đại quân gia là người hiểu rõ hình phạt nhất, không bằng giao cho Đại quân gia xử lý vậy.

Lâm Úc Hương hơi do dự, cuối cùng vẫn tính cố gắng kéo Từ Phúc về phía mình chia sẻ trách nhiệm.

Diệt Hồng Trần

62. Chương 063: Ngoài Dự Liệu.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 063: Ngoài dự liệu.

Nhóm dịch: lanhdiendiemia

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Vâng.

Từ Phúc thì lễ xong quay về phía đám người Lý gia:

- Vương Thị và Lý Phong cùng thân bằng ban đêm xông vào đánh bà tức Trương Nhị thương tật, chủ mưu Vương Thị và Lý Phong mỗi kẻ 50 gậy, phạt 10 lượng bạc trắng cho bà tức Trương Nhị chữa trị. Bốn tên Lý Vân, Lý Kiến, Lý Sơn, Lý Bình là đồng lõa, mỗi kẻ phạt 15 gậy, 5 lượng bạc trắng cho bà tức Trương Nhị chữa trị.

Nếu chỉ phạt tiền thì không có gì nghiêm trọng, dù sao Lý gia ỷ vào Lý Trung kiêu chác không ít, nhưng nói tới đánh đòn thì bọn chúng không ngồi yên nổi nữa, mẹ Lý Kiến cấp bách la lên:

- Đại quân gia, nô tỳ sẵn sàng khai ra chuyện xấu Lý Trung làm để lấy công chuộc tội.

Tiếng bà ta vừa chói tai, vừa khó nghe, hiệu quả lại rất tốt, cha mẹ Lý Vân cũng phụ họa, sẽ nói toàn bộ tội ác Lý Trung làm, chỉ mong đại quân gia khai ân không đánh con họ.

- Lý Bình, Lý Sơn, còn các người? Có gì muốn nói không?

Từ Phúc hỏi những kẻ còn lại:

Cha mẹ Lý Bình, Lý Sơn trước đó không vào đại sảnh vì con họ không bị Vương Thị đánh, lúc này nghe thế vội vàng nói có thay cho hai thằng con nhất cây đã sợ tới đống người.

Từ Phúc khẽ gật đầu với Lâm Úc Hương rồi đưa mắt ra hiệu cho đám hạ nhân ngoài cửa.

Lâm Úc Hương không hiểu ông ta gật đầu với mình làm gì, nhưng phát hiện ra khi ông ta quay đi, môi hơi nhếch lên thành nụ cười khiến nàng rung mình.

Đó là nụ cười tà ác khi mưu đồ đạt được.

Từ sau khi nhìn thấy nụ cười đó Lâm Úc Hương càng hiểu Từ Phúc hơn.

Từ Phúc tâm tư kín đáo, hạ thủ tàn độc, một khi phát hiện ra hạ nhân làm chuyện không thể tha thứ, ông ta sẽ nhỏ cổ tận gốc, không để lại chút hậu họa nào, đó là một trong số nguyên nhân vì sao thường ngày ông ta rất hiền lành thân thiện, nhưng uy vọng cực cao.

Gia đình đứng ở cửa đều là tâm phúc của ông ta, chỉ cần một ánh mắt là hiểu ý tứ của Từ Phúc. Một lúc sau cha mẹ Lý Sơn và Lý Bình cũng được gọi vào đại sảnh, đám người này quý cạnh con mình, đem chuyện xấu Lý Trung đã làm kể ra.

Tiếp đó trong đại sảnh nổ ra cãi vã, công kích lẫn nhau, mới đầu là bốn nhà hợp nhau vạch tội nhà Lý Trung, thế rồi chẳng hiểu vì sao, bốn nhà chia ra, tố cáo lẫn nhau, cãi nhau, rồi lại có một đám người nữa chạy vào đại sảnh ra nhập vào đội ngũ tố cáo cãi lộn, Lâm Úc Hương thì xem một cách hứng thú như xem kịch.

Tới tận khi Từ Phúc quát ngừng, Lâm Úc Hương chỉ có được một kết luận, cả cái nhà này không một kẻ nào tử tế.

Bên cạnh Từ Phúc có thêm vài tên thư đồng, tay cầm bút đang viết rất nhanh, cứ có một đứa viết xong, Từ Phúc thu lấy thổi khô mực, sau khi thu hết có tới mười mấy tờ.

Nhìn hành động của Từ Phúc làm người Lý gia như đi trong sương mù, có kẻ trầm tư cũng có kẻ thầm kêu hồng bét, còn Lý Trung thì mặt mày như cái xác chết.

Lý Trung theo Từ Phúc mười mấy năm, trước kia hắn cũng đã từng giúp Từ Phúc làm loại chuyện này, cho nên sao hắn không hiểu đây là cái bẫy người ta giăng ra để quét sạch toàn bộ Lý gia.

Nhìn quanh đại sảnh, hắn thành linh phát hiện ra toàn những khuôn mặt quen thuộc, con hắn, thê tử của hắn, mấy vị huynh đệ và người nhà họ. Lý Trung chết lặng, còn nhớ khi hắn giúp Từ Phúc, còn đứng bên cười những kẻ kia sao mà ngu xuẩn đến vậy, không ngờ một ngày chuyện đó xảy đến với mình.

Đại quân gia làm thật sao?

Ông ấy không sợ lão thái quân trách tội sao?

Tốt xấu gì hắn cũng là tâm phúc của lão thái quân, đâu phải loại hạ nhân tầm thường kia.

Lý Trung hoảng sợ, đầu óc bắt đầu suy nghĩ hỗn loạn, như kẻ sắp chết đuối cố gắng bầu vùi vào bất cứ cái gì có thể.

Lão thái quân thế nào cũng bảo vệ mình.

Người xử lý việc này là Nhị nãi nãi, là người kế thừa chủ mẫu trong tương lai của Đường phủ, nếu để nàng trừng trị mình lão thái quân không lo sao? Không sợ uy vọng nàng tăng lên sẽ khiêu chiến quyền uy của bà sao?

Có ai mà không khát vọng quyền lực, lão thái quân như thế, Nhị nãi nãi nhất định cũng như thế.

Nghĩ vậy Lý Trung liền nhận định Đường lão thái quân sẽ ra mặt bảo vệ hắn.

Từ Phúc thu giấy trong tay lại, tới trước mặt Lâm Úc Hương:

- Nhị nãi nãi, đây là toàn bộ ghi chép tội trạng của đám người Vương Thị.

Lời này tức thì đám người Lý gia kinh hoàng tới cứng họng.

Lâm Úc Hương thầm kêu tuyệt, làm rất đẹp, bảo tiểu nha hoàn nhận lấy rồi chuyển cho nàng xem, chỉ xem được hai trang, sắc mặt Lâm Úc Hương biến đổi liên tục, từ tức giận sang phẫn nộ, những kẻ này ngoại trừ giết người ra chưa có chuyện gì mà bọn chúng chưa làm, thậm chí những chuyện vô đạo đức hơn cả giết người, nhất là Lý Trung, chuyện hắn làm khiến người ta ghê tởm.

Hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, đặt mấy tờ giấy sang một bên, Lâm Úc Hương mới hỏi:

- Đại quân gia, những kẻ này làm nhiều chuyện ác như thế, có nên đưa lên cho quan phủ không? Hay hai chúng ta thương lượng xử trí.

Từ Phúc hơi nhú mày:

- Nhị nãi nãi, chuyện này chúng ta đóng cửa xử lý thôi, đem lên quan sẽ làm hỏng thanh danh của Đường phủ.

- Được rồi.

Lâm Úc Hương chẳng qua vẫn hay suy nghĩ như một người thường, chưa phải với vai trò của Nhị nãi nãi của Đường gia, nàng hiểu nếu đưa lên quan phủ, làm ô danh Đường gia, Đường lão thái quân sẽ không tha cho nàng:

- Vậy đại quân gia thấy phải xử trí ra sao.

- Bẩm Nhị nãi nãi, nô tài cho rằng phải nghiêm trừng theo gia pháp.

- Nếu đã thế Đại quân gia là người nắm rõ gia pháp nhất, ôn hãy theo đó mà xử phạt đi.

Lâm Úc Hương đá quả bóng cho Từ Phúc.

Từ Phúc nghe vậy gật đầu, sâu trong đáy mắt ánh lên một nụ cười.

Chuyện tới lúc này, theo lý mà nói thì tới hồi kết rồi, Từ Phúc đang định tuyên bố thì bên ngoài có người chạy vào, người này Lâm Úc Hương nhận ra, đó là Thị Mặc, nhưng không ngờ lời hấn nói làm nàng sững người tại chỗ.

- Nô tài thỉnh an Nhị, thỉnh an các vị di nương, có quan sai tới phủ hỏi chuyện của Tam gia, cho nên Nhị gia bảo nô tài tới mời Đại quân gia tới chính sảnh một chuyện.

Đường phủ tổng cộng có hai đại sảnh, chính sảnh tức là ngoại sảnh, nơi xử lý đại sự ngoài phủ, tiếp đãi khách, còn đại sảnh Lâm Úc Hương đang ở là đại sảnh ở hậu viện, chỗ xử lý gia sự.

Lúc này khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Úc Hương còn khó coi hơn cả lúc xem tội trạng của người Lý gia, chuyện sắp xong tới nơi, sao đột nhiên có thứ xen ngang này chứ? Giờ tất cả mọi trách nhiệm phải do nàng gánh chịu rồi. Lâm Úc Hương ngẫm nghĩ rồi, món nợ này tạm ghi lại, dù sao quan gia tới nhà không phải là chuyện nhỏ:

- Nếu đã thế Đại quân gia theo Thị Mặc tới chính sảnh một chuyện đi, chuyện nơi này do ta xử lý.

- Vâng.

Từ Phúc đáp lời, lòng rất mừng, nhưng không thể hiện ra mặt.

Ngay khi Từ Phúc sắp đi, Lâm Úc Hương đột nhiên lại nói:

- Đại quân gia dừng bước đã, ta có việc muốn nhờ, vừa rồi có người dám đánh hạ nhân trước mặt ta, ta không dám một mình ở lại chỗ này, ông xem có thể để lại gia đình theo ông ở lại đây không, để bảo vệ an toàn của ta.

Từ Phúc không hề do dự, đưa mắt ra hiệu cho mấy người kia rồi theo Thị Mặc đi.

Lâm Úc Hương lúc này mới quan sát mấy người Từ Phúc để lại cho mình, tổng cộng chín gia đình, ai nấy cao lớn vạm vỡ, trong lòng yên tâm hơn, trong lòng đồng thời cười khổ không thôi.

Trong số này Hồ Nhị là thủ hạ đắc lực nhất của Từ Phúc, chẳng những cơ trí còn biết quan sát đoán ý người, đó là nguyên nhân lớn nhất hấn được trọng dụng, hiểu ánh mắt vừa rồi của Đại quân gia muốn mình giúp Nhị nãi nãi tung mả lưới bắt hết đám người Lý gia.

Có tráng đinh bên cạnh, Lâm Úc Hương ít nhiều tự tin hơn, trầm ngâm một lúc, nàng quyết định xử lý Lý Trung cuối cùng.

Diệt Hồng Trần

63. Chương 064: Ai Mới Là Độc Phụ.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 064: Ai mới là độc phụ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemia

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Lý Hồng, kẻ nào là Lý Hồng?

- Nô tài là Lý Hồng.

Một người trung niên đi lên.

- Lý Hồng, ba năm trước vì cãi nhau với thổ mộ vài câu đã gọi thân bằng tới đánh người đó tàn tật, hai năm trước ỷ vào Lý quản sự, cưỡng chiếm đình viện của Lưu Phát, đuổi người ta ra đường, nửa năm trước ....

Nghe Lâm Úc Hương đọc tội, mồ hôi lạnh trên người Lý Hồng đổ ra như suối, ướt cả sàn nhà.

- Xét thấy Lý Hồng làm không ít tội ác, lòng dạ tàn nhẫn, đặt biệt gia tăng hình phạt, đánh 20 gậy lớn, 300 lượng bạc, trừ bỏ mọi chức vụ đang nhận, giáng xuống làm tạp dịch thấp nhất.

Hồ Nhị hơi cau mày, thế này thì nhẹ quá, không đúng ý Đại quân gia rồi, liền ra hiệu cho thủ hạ tạm thời chưa vội ra tay, đi tới cách Lâm Úc Hương không xa, nói nhỏ:

- Nhị nãi nãi, nô tài biết người lòng dạ nhân từ thiện lương, nhưng loại người độc ác này để lại chỉ hại cho đời, chẳng bằng ...

Nói tới đó kín đáo chém tay xuống.

Lâm Úc Hương thất kinh, tim đập cuồn cuộn, thiếu chút nữa hét ra tiếng, tên Hồ Nhị này có ý gì đây? Chẳng lẽ muốn mình xử tử toàn bộ những kẻ này.

Nhưng ... Nhưng tận ba mạng người.

Lâm Úc Hương muốn trừng phạt Lý gia, phạt thật nặng, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới giết người.

Hồ Nhị thấy Nhị nãi nãi ngồi im trên ghế không nói, lòng hơi sốt ruột, nhỏ cổ không nhỏ tận gốc, hậu họa vô cùng, Lý Trung dù gì cũng đã ở Đường phủ mười mấy năm, căn cơ tất nhiên rất sâu, thủ đoạn càng không kém, hơn nữa còn là tâm phúc của lão thái quân, chẳng may lúc nào đó lão thái quân niệm tình xưa tha cho hắn, tuyệt đối không được.

Lâm Úc Hương là thiếu nữ mười bảy tuổi, lần đầu tiên xử lý chuyện lớn thế này, bản tính lương thiện, nàng sao có thể hạ lệnh tàn nhẫn như thế, đừng nói là làm, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta ngủ không ngon, nàng lắc đầu.

Hồ Nhị chẳng thể làm gì khác, đành nhận lệnh chấp hành, có điều sau khi thi hành hình phạt xong còn thêm một câu, giam vào phòng củi, không cho về nhà dưỡng thương.

Đám hạ nhân trong đại sảnh cảm như hén, Lâm Úc Hương thấy Lý Hồng bị kéo đi, liền tiếp tục tuyên bố tội danh kẻ thứ hai, người Lý gia lần lượt bị kéo hết đi trừng phạt.

Càng tới gần lúc phải xử Lý Trung, Lâm Úc Hương càng đau đầu, Hồ Nhị thấy vậy lại giơ tay lên làm động tác chém đầu, lần này còn nhanh hơn, kiên quyết hơn, đám người kia đã đành, nhưng Lý Trung mới là ẩn họa lớn nhất dứt khoát phải diệt trừ.

Muốn Lâm Úc Hương giết người thì nàng không làm nổi, nhưng tên Lý Trung này không còn nhân tính, nếu không trừng phạt nghiêm khắc, nàng không mặt mũi nào nhìn người nhà Trương Nhị và mấy vị di nương nữa, vì thế hạ quyết tâm:

- Lý Trung, Lý Phong tội ác vô cùng, người đâu, kéo cha con chúng ra đánh 50 gậy, giam vào phòng chứa củi....

Lý Trung rống lên cắt ngang:

- Ta là tâm phúc của lão thái quân, kẻ nào dám động vào ta.

Vừa rồi Ngọc di nương cho hắn một cái ghế vào đầu thiếu điều mất mạng, thêm 50 gậy này thì chết hẳn rằng là cái chắc rồi.

Hồ Nhị thấy Lý Trung dám phản kháng, không giận còn cười, hắn đang lo Nhị nãi nãi mềm lòng không trừ đi cái họa này, vì thế hắn khề gật đầu với mấy đồng bạn.

Bọn họ phối hợp làm việc với nhau quen rồi, tức thì mấy người quát lớn dám cãi lại Nhị nãi nãi, xông lên đánh một trận, bọn họ đều luyện võ từ nhỏ, biết rõ điểm yếu trên cơ thể con người, chỉ vài đòn đã đánh cho Lý Trung sùi bọt mép, muốn sống cũng không nổi nữa.

Vương Thị gào một tiếng bi thảm lao tới che chở Lý Trung, Lý Phong sợ tới choáng váng, hắn không ngờ hắn có cái ngày này.

Vương Thị vừa khóc vừa lắc Lý Trung, hi vọng làm nam nhân của mình tỉnh lại, nhưng Lý Trung trúng mấy đòn vào chỗ hiểm, đã không còn sức sống nữa, nỗ lực mấp máy môi vài cái, chân tay co giật, không để lại được lời di ngôn nào đã qua đời.

Thình lình Vương Thị buông thi thể ra, tay buông xuống, tay xuất hiện một cái kéo, mụ ta rống lên giận dữ, xông thẳng vào Lâm Úc Hương.

Đám Hồ Nhị đang thầm đắc ý vì diệt trừ được hậu họa, không ngờ mụ béo này dám hành thích Nhị nãi nãi, đến khi bọn họ phản ứng thì không kịp nữa, còn Lâm Úc Hương vì cái chết của Lý Trung, tâm thần chấn động, ngồi ngây trên ghế, chỉ thấy một khuôn mặt tròn hung tợn cách mình chưa đầy một mét.

Vương Thị 16 tuổi được gả cho Lý Trung, mặc dù tính khí không tốt, hai người cũng thường đánh cãi nhau, nhưng tình cảm rất thâm thiết, hiện nhìn nam nhân của mình chết ngay trước mặt, sao không đau cho được.

Mụ không phải là người giỏi biểu đạt tình cảm, cũng không biết nói những lời ngọt ngào âu yếm, chỉ biết dùng hành động chứng minh tình yêu với nam nhân của mình.

Mũi kéo nhọn hoắt sáng loáng đâm về phía mình làm Lâm Úc Hương khiếp đảm, quên cả né tránh.

Tri Đông và Tri Thu cách quá xa, dù đã lao tới bảo vệ chủ, nhưng không kịp, mắt thấy thảm kịch sắp xảy ra thì có hai người hành động, một là Sương Nhi trước đó tiến lên chỉ ra hai tên Lý Vân Lý Kiến nên cách Lâm Úc Hương gần nhất, vì thế xông tới đẩy Lâm Úc Hương đi.

Người còn lại là Ngọc Nhi, nhìn thấy hung khí lóe hàn quang, ánh mắt tản mát của nàng đột nhiên sáng lên, theo bản năng chân trái bước lên nửa bước, chân phải đá ra như ánh chớp.

Vương Thị thấy mũi kéo sắp đâm vào ngực kẻ thù, đột nhiên cảm thấy như có cái chùy ngàn cân nện vào trước ngực, tiếp đó người nhấc bổng lên, bay vèo đi.

“Rầm!” Quả bóng thịt tròn vo rơi xuống mặt đất, bụi mù cùng máu tươi đồng loạt phun ra.

Nhìn cảnh này, người trong đại sảnh đều há hốc mồm chấn động không thôi, mụ béo đó nặng cỡ nào chứ, vậy mà bị đá bay đi dễ không như đá một quả táo.

Sương Nhi lúc này không kìm lại được, cả người nhào vào người Lâm Úc Hương, rồi lăn lông lốc trên mặt đất, tới khi tiếng ghế đổ đánh thức mọi người, Tri Đông và Tri Thu cuống quýt chạy tới đỡ Lâm Úc Hương lên, nhìn khắp lượt từ trên xuống dưới, chỉ sợ chủ tử bị thương.

Uyển Nhi cũng sợ khiếp vía nhưng nàng khôi phục rất nhanh đi tới đỡ Sương Nhi lên, phủi bụi đất trên người, trong lòng rất kính nể..

Chỉ có Nhu Nhi nhút nhát cứ đứng đó không biết phải làm gì, đôi môi nhỏ mím chặt tới trắng bọt.

- Con độc phụ, lần này không giết được người, xem như người mạng lớn.

Vương Thị nuốt máu xuống miệng, mặt dữ tợn chữ:

Tay Lâm Úc Hương bị thương, Sương Nhi xô sang bên, tay chống xuống đất chạm vào vết thương, đang đau tới chảy nước mắt, nghe thấy câu này của Vương Thị, lửa giận bùng lên, nàng rất thiện lương, rất tốt tính, nhưng không mềm yếu:

- Vương Thị, người bảo ta là độc phụ, vậy ta hỏi người là cái thứ gì? Người làm bao chuyện xấu rồi? Như đêm qua người còn kéo một đám người tới đánh trọng thương bà tức Trương Nhị, đó là hành vi của con người sao, còn tướng công của người, biết rõ nam nhân nhà người ta bị trọng thương, không có tiền bốc thuốc, còn ăn chặn tiền bên trên cấp xuống, chưa hết, còn tới nhà người ta dụ dỗ lừa gạt nương tử nhà người ta. Phu thê người là hai kẻ súc sinh, chết chưa hết tội.

Nói liền một hơi, Lâm Úc Hương mới thấy ngực dễ chịu hơn một chút, bà tức Trương Nhị thì ôm nhau khóc, Lâm Úc Hương chỉ hai người bọn họ, nói từng chữ một:

- Ai là độc phụ, ai là ác nhân, tự có thần linh bên trên nhìn xuống, có người như bọn họ nhìn thấy, không phải loại người như người có thể ăn nói bừa bãi.

Bị khí thế đột nhiên phát ra trên người Lâm Úc Hương trấn áp, Vương Thị ấp úc không nói ra lời.

Lý Phong giờ mới tỉnh hẳn, hẳn không muốn chết, hẳn còn trẻ, còn muốn hưởng thụ, chạy nhanh tới trước quỳ xuống dập đầu liên hồi:

- Nhị nãi nãi, nô tài biết sai rồi, xin người tha cho nô tài một mạng, chuyện phụ thân và nương thân của nô tài làm không liên quan tới nô tài.

Nói tới đó quay sang Vương Thị, tức giận quát:

- Bà điên rồi à, dám hành thích Nhị nãi nãi, bà không muốn sống cũng đừng để liên lụy tới ta.

Diệt Hồng Trần

64. Chương 065: Tai Họa Sắp Tới.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 065: Tai họa sắp tới.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Nhìn con trai nghiêng răng trừng mắt với mình, Vương Thị mặt xám ngoét, mụ ta làm gì cũng dựa vào cảm xúc, không thích dùng não, giờ mới nhớ ra, hành thích chủ tử là tội tày trời, đừng nói mụ, mà cả nhi tử, nhi tức của mụ cũng phải chôn cùng.

Lâm Úc Hương được Tri Đông Tri Thu đỡ lên ghế, lạnh lùng nhìn hai mẹ con đó, trong lòng không có chút thương hại nào hết, loại người như Vương Thị thật đáng tởm, mụ ta chỉ phán xét người khác, chưa bao giờ nghĩ xem mình làm bao chuyện xấu, thẳng con mụ cũng không tử tế hơn gì.

- Nhị nãi nãi, là, là ... Nô tỳ nhất thời hồ đồ, làm chuyện thiếu suy nghĩ, mong người rộng lòng từ bi tha cho nhi tử của nô tỳ.

Vương Thị vì con, cố nhịn đau bò dậy dập đầu với Lâm Úc Hương.

Lâm Úc Hương còn chưa nguôi giận, hừ lạnh:

- Người biết thương nhi tử, nhưng khi hại người khác có biết nghĩ tới nhi tử người ta không, nhi tử họ cũng hoài thai mười tháng, cũng là cốt nhục khó nhọc sinh ra.

Vương Thị không đáp, chỉ đập đầu không ngừng, Lý Phong vừa cầu xin vừa chửi mụ, thấy Lâm Úc Hương không tha, không ngờ bò tới đập mụ mấy cái.

- Đủ rồi, quốc có quốc pháp, gia có gia quy! Kẻ nào phạm tội gì, đáng phạt ra sao đều dựa vào gia pháp.

Lâm Úc Hương phát tay, đám Hồ Nhị xông lên kéo cả nhà Lý Trung ra ngoài, loại người này không đáng thông cảm, tên Lý Phong kia là đồ lang sói cả mẫu thân cũng dám đánh, có cho sống cũng chỉ lãng phí lương thực.

Hồ Nhị rời đại sảnh, một mình đi tìm Từ Phúc, chuyện này dù sao do Đại quân gia ngầm ám thị hẳn làm, phải mau chóng báo cáo mới được.

Lâm Úc Hương vỗ về người cào trạng vài câu, bảo bọn họ lui về đợi bồi thường, bà tức Trương Nhị thấy Nhị nài nài đòi lại công bằng, trước khi đi còn vừa khóc vừa đập đầu, nói rất nhiều những lời chúc phúc.

Hiện trong đại sảnh chỉ còn lại chủ tớ Lâm Úc Hương và mấy di nương, Lâm Úc Hương định cảm ơn Ngọc Nhi, nhưng thấy Ngọc Nhi lặng lẽ đứng tách riêng một mình, ánh mắt cô quạnh, làm nàng xấu hổ không nói ra lời, Sương Nhi cũng chẳng nóng chẳng lạnh, nghe nàng cảm ơn chỉ khẽ gật đầu.

Lý Trung chết không phải là chuyện nhỏ, Lâm Úc Hương lúc này không có tâm tình để ý tới sự xa cách của hai di nương với mình, hàn huyên vài câu rồi bảo bốn nàng lui ra, trước khi đi bốn di nương định khấu đầu đều bị nàng ngăn lại.

Tri Đông đợi các vị di nương đi hết mới lo lắng hỏi:

- Nhị nãi nãi, Lý Trung chết rồi, phải làm sao bây giờ?

- Ta cũng không biết, đi bước nào hay bước đấy vậy.

Lâm Úc Hương day huyệt thái dương, không hiểu lão thái quân sẽ nổi giận tới mức nào, nàng bỗng dưng đâm ra hăm mộ mấy vị di nương, là chủ tử nhưng không phải chịu trách nhiệm gì.

Tri Thu hiến kế:

- Nhị nãi nãi đừng sợ, nếu lão thái quân trách tội, người cứ nói Lý trung do mấy hạ nhân lỡ tay đánh chết, không liên quan tới người.

Tiểu nha đầu này tuy lo, nhưng còn hưng phấn hơn, chủ tử có quyền rồi, nàng cũng uy phong theo, từ nhỏ tới lớn bị người ta ức hiếp đánh đập, chưa bao giờ được tát người khác như hôm nay, còn là người thân phận không nhỏ.

Lâm Úc Hương lắc đầu, nàng tất nhiên nhận ra cái chết của Lý Trung có vấn đề, nhưng khi chuyện xảy ra nàng là chủ tử chịu trách nhiệm duy nhất, đây là công việc do lão thái quân giao cho nàng, xảy ra sự cố chết người, nàng tất nhiên phải gánh trách nhiệm lớn nhất, cho nên nếu đùn đẩy trách nhiệm, sẽ bị phạt càng nặng hơn, lại liên lụy cả mấy hạ nhân kia.

Mấy hạ nhân đó là trợ thủ đắc lực bên cạnh đại quân gia, nàng không muốn khai ra, như thế đắc tội thêm với đại quân gia rồi.

Sớm biết những người đó lòng dạ sắt đá như vậy, nói thế nào Lâm Úc Hương cũng không dám mượn bọn họ, giờ thì hay rồi, người ta vô tình chạy mất, nàng phải chịu tội, nghĩ hồi lâu không có cách gì, nàng càng nghĩ càng bức, cuối cùng gạt đi, không nghĩ nữa.

- Đi, chúng ta tới bẩm báo lão thái quân.

Thò đầu ra cũng chết, rút đầu lại cũng chết, ngồi đây đợi cũng vô ích, còn lo sợ thêm, chẳng bằng đi “thú tội” sớm cho đỡ áp lực.

Lâm Úc Hương thu mấy tờ giấy ghi tội trạng vào trong ống tay áo, rồi đại sảnh đi tìm lão thái quân, nhưng giữa đường gặp phải quản sự trưởng phòng, Chu Hậu.

- Nhị nãi nãi, nô tài đợi người lâu rồi.

Chu Hậu đi tới hai bước, khom lưng thi lễ:

- Ồ, người tìm ta?

Chu Hậu vừa rời đại sảnh không lâu lại tìm mình làm Lâm Úc Hương rất nghi hoặc.

Chu Hậu ngoảnh quanh không thấy hạ nhân nào khác mới lấy từ trong ống tay áo ra một xấp giấy:

- Nhị nãi nãi, những thứ này chắc có tác dụng với người, mong Nhị nãi nãi thu lại.

Tri Đông thấy chủ tử ra hiệu, đi lên nhận lấy, giao lại cho Nhị nãi nãi. Chu Hậu không đợi Lâm Úc Hương xem xong, nói:

- Sau này mong được Nhị nãi nãi chiếu cố nhiều hơn.

Rồi cáo lui.

- Nhị nãi nãi, bên trên viết cái gì thế?

Tri Thu thấy Chu Hậu đi xa rồi, chủ tử vẫn còn đứng đọc, tò mò hỏi:

Lâm Úc Hương thở một hơi dài, cuộn số giấy đó lại:

- Đây là chứng cứ tham ô tiền của Lý Trung, ta xem qua đại khái đã hơn 2000 lượng rồi.

- Cái gì? Nhiều vậy sao?

Tri Thu che miệng kêu lên:

Tri Đông không quan tâm tới con số, chỉ hơi nhú mày, hỏi:

- Nhị nãi nãi, cái ông Chu quản sự này có ý đồ gì? Vì sao lại đưa cho người?

- Lấy lòng ta mà thôi.

Qua chuyện hôm nay Lâm Úc Hương hiểu ra vài chuyện trong đại trạch viện rồi, dù thêm tội chứng, nhưng nàng chẳng thấy nhẹ nhõm hơn, thứ này căn bản vô dụng, hiện nàng có bị phạt hay không, phải xem Lý Trung trong mắt lão thái quân có địa vị lớn thế nào.

~~~~~oOo~~~~~

Đường Kính Chi và Thị Mặc rời Đường phủ không cho bất kỳ hạ nhân nào đi theo, rẽ vòng vèo qua mấy con phố, đi chừng nửa canh giờ, dừng lại một tiểu viện ở thành nam, Thị Mặc cẩn thận quan sát xung quanh, thấy không có người nào khả nghi bám theo mới gõ cửa.

- Ai?

Giọng này Đường Kính Chi chưa bao giờ nghe thấy, có thể khẳng định là không phải của Đường Uy.

- Là ta, Nhị gia tới rồi.

Thị Mặc trả lời xong thì “két” một tiếng, cửa mở ra, người mở cửa là nam tử trên 30, người mặc trường sam vải, ngũ quan đoan chính, da ngăm đen, trông có vẻ không giống ám vệ, mà giống một nông phu cuốc đất trồng lúa hơn.

Đường Kính Chi đi vào tiểu viện, nơi này không lớn, bốn xung quanh trồng thưa thớt những bụi cây nhỏ, đường đi lát đá, hoàn toàn không có gì đặc biệt, tổng cộng có năm gian phòng, Đường Uy đang đứng ở bậc thềm cách đó không xa, đợi chủ tử tới quỳ một gối xuống thi lễ:

- Nô tài Đường Uy khấu kiến Nhị gia.

Vì chuyện gấp Đường Kính Chi đưa tay ra hiệu bảo hắn đứng lên, vừa đi vừa hỏi:

- Nạn châu chấu bùng phát rồi sao? Tin tức chắc chắn chứ?

Đường Uy đứng dậy, theo sau Đường Kính Chi trả lời:

- Chắc chắn tuyệt đối, nô tài đã thu được bảy bồ câu đưa tin rồi.

- Đưa ta xem nào.

Đi vào đại sảnh, Đường Kính Chi bỏ cái mũ lá che xùm xụp kín mắt ra ngồi xuống chủ vị, Thị Mặc mau mắn pha trà.

Đường Uy lấy ra tờ giấy dài chừng ba tấc rộng hai tấc đưa cho Đường Kính Chi. Nhận lấy xem, Đường Kính Chi chỉ thấy bên trên ngắn gọn hai chữ lớn “khẩn cấp!” Xem ra nạn châu chấu đúng là bùng phát trước dự kiến rồi.

- Đường Uy, chuyện thu mua lương thực ta giao cho người làm thế nào rồi?

Cho dù triều đình sợ lòng người hoảng loạn sẽ còn phong tỏa tin tức này một thời gian, nhưng chỉ là với người thường thôi, nhiều kẻ sẽ có tin bằng nhiều cách khác nhau, chuyện mua lương thực càng phải nhanh hơn.

Thiên tai lần này tuy không thể dao động căn cơ của vương triều, nhưng không thể xem nhẹ, dù sao phương bắc đang chiến sự liên miên làm quốc khố trống rỗng, xem ra sẽ không bỏ ra được bao tiền chần tai, khi đó nhiều chỗ khó tránh khỏi bạo loạn.

Diệt Hồng Trần

65. Chương 066: Vượt Giới Hạn! Chết.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 066: Vượt giới hạn! Chết.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Bẩm Nhị gia, hiện lương thực mới sắp thu hoạch, cho nên giá lương thực cũ rất rẻ, giảm so với thường ngày hơn ba phần, hơn nữa nguồn cung dư dả, tới hôm nay đã mua được 150 vạn đảm, quá nửa đã được đưa lên xe, đang trên đường tới Lạc Thành.

Đường Kính Chi thầm tính toán một lúc rồi thở phào, hiện nạn châu chấu mới bùng phát quy mô nhỏ, đợt nó lan đi phải mất năm sáu ngày nữa, tới khi đó triều đình chẳng thể áp được tin tức vì nạn dân sẽ đàm nó truyền đi khắp nơi, nhưng là chuyện hơn chục ngày nữa rồi.

Cho dù rất nhiều thương nhân có mối quan hệ làm ăn với phương bắc, nhưng không phải ai cũng dự phòng nạn châu chấu như Đường Kính Chi, cho nên đợt bọn họ phát hiện manh mối, rồi đưa tin tức về cũng phải tốn sáu bảy ngày nữa.

Chừng đó thời gian đủ cho Đường gia tích trữ lượng lớn lương thực rồi.

- Tốt, cứ thu mua với tốc độ này, không được dừng lại, cứ tập trung được số lượng nhất định thì mau chóng đưa lên xe, rồi nhân lúc trời tối chuyển vào biệt viện ở ngoài thành, nhớ! Nhất định bảo mật đặt lên hàng đầu, bị nghi ngờ là buông ngay.

Đường Uy gật mạnh đầu:

- Vâng.

- Phải rồi, những sản nghiệp nhỏ phân tán ở phương bắc đã tích trữ lương thảo trước chưa?

Những chốt tinh báo đó là tai mắt của Đường gia, hết sức trọng yếu, vạn vạn lần không thể có sơ xuất.

- Bẩm Nhị gia, khi phương bắc có chút dấu hiệu thiên tai, nô tài đã lệnh bọn họ chuẩn bị rồi.

- Ừm, người làm rất tốt, có điều tốt nhất nhắc nhở bọn họ thêm một câu, một khi thiên tai bùng phát, lương thực khan hiếm, người ta vì cái ăn, sẽ bất chấp mọi thứ, nên bảo bọn họ cố gắng kín đáo, giấu lương thực ở nơi bí mật, đừng để trong cửa hiệu, nếu tình hình khẩn cấp, có thể đóng cửa, chỉ cần đảm bảo tin tức lưu thông là được.

Thấy Đường Uy gật đầu, Đường Kính Chi phất tay bảo hần lui ra, nạn châu chấu sắp bùng phát, chuyện y cần xử lý sẽ ngày càng nhiều.

Chỉ là xử lý chuyện nào trước đây ?

~~~~~oOo~~~~~

Đi trên hành lang quanh co, Lâm Úc Hương nhìn cánh cổng tiểu viện trước mặt, tim đập như trống trận, lo lắng không thôi.

Trước khi rời đại sảnh, nàng còn quyết định đầy hào khí, sớm muộn cũng phải đối diện, chẳng bằng can đảm tiến lên, có chết cũng chết nhanh chóng thống khoái, đỡ phải nơm nớp lo sợ, nhưng khi nhìn thấy cổng tiểu viện kia, nhìn con đường chỉ còn lại vài mét, lại quên mất bước.

Cái đầu rất thiếu khí phách cúi xuống.

Nàng sợ chết, nàng càng không muốn chết như thế, nàng còn trẻ, còn rất nhiều thời gian tươi đẹp phía trước để hưởng thụ, chẳng có gì phải xấu hổ, ai không sợ chết.

Từ sau khi vào Đường phủ là nàng đã nhìn thấu thủ đoạn của Đường lão thái quân rồi, nếu muốn giết nàng thì chẳng cần lý do gì cả, một câu nói thôi là đủ cho nàng chết không toàn thây.

- Nhị nữ nãi, hay là nô tỳ đi tìm Nhị gia, có Nhị gia ở bên cạnh người, hần lão thái quân sẽ không làm gì đâu.

Đợi càng lâu, càng trì hoãn thì lòng càng hoảng loạn, Tri Đông cuống lên, cũng chỉ nghĩ ra độc có cách này:

Tri Thu cũng gật đầu như gà mổ thóc, hiển nhiên tán thành chủ ý này.

Lâm Úc Hương không phải không nghĩ tới, thực ra hiện cứ có chuyện nàng lại nghĩ tới Đường Kính Chi rồi, nhưng Đường Kính Chi có thể bảo vệ nàng nhất thời, không thể bảo vệ nàng mãi mãi, nếu sự kiện này thực sự chọc giận Đường lão thái quân, nàng cùng lắm cũng chỉ sống thêm được vài ngày thôi.

Hít sâu một hơi cố sức trấn tĩnh lại, Lâm Úc Hương hỏi:

- Tri Đông Tri Thu, các người có sợ không?

Sợ!

Hai tiểu nha đầu đồng loạt kêu lớn trong lòng, nhưng không nói ra, chỉ lắc đầu.

Nhìn hai tiểu nha đầu này mặt cắt không ra máu, nước mắt chỉ chực chảy ra, Lâm Úc Hương áy náy lắm, dù sao hai tiểu nha đầu này vì theo nàng, nên mới trải qua hết kinh hoàng này tới lo lắng khác:

- Được, nếu không sợ, vậy chúng ta vào xem sao?

Nói rồi lấy dũng khí đi vào tiểu viện của Đường lão thái quân.

Hai tiểu nha đầu run run theo sau, dù chân mềm nhũn, nhưng bọn chúng cực kỳ trung thành với vị Nhị nữ nãi này, quyết sống chết cùng chủ.

Lâm Úc Hương tốn khá nhiều thời gian mới tiến được vào tiểu viện, diện tích tiểu viện rất lớn, nhìn qua đã thấy mười mấy sương phòng, Lâm Úc Hương nhìn thấy cửa phòng chính giữa, bước chân bắt đầu chậm dần, cứ như vừa đi vừa dẫm kiến, hai bàn tay nhỏ giấu trong ống tay áo, nắm chặt lại, nhưng bờ vai nhỏ không ngừng run rẩy đã tố cáo tất cả rồi.

Trong tiểu viện rất an tĩnh, không có lấy một tiếng động, làm không khí ngột ngạt, đi chậm đến mấy thì cũng có lúc đến nơi, không biết vì sao hôm nay ở bên ngoài cửa lại không có nha hoàn đứng truyền tin, vì vậy Lâm Úc Hương đành lên tiếng:

- Lão thái quân, tôn tức có chuyện muốn cầu kiến.

“Khụ” trong phòng chỉ có một tiếng ho rất khê truyền ra, rõ ràng là tiếng của Đường lão thái quân.

Không ai phải bảo, đầu gối Lâm Úc Hương nhũn ra quỳ xuống bậc thềm, Tri Đông Tri Thu quỳ trên mặt đất. Đường lão thái quân là Diêm Vương lão gia nắm sinh tử trong Đường phủ, các nàng không sợ sao được.

Trong phòng tổng cộng có ba nữ nhân.

Đường lão thái quân ngồi nghiêm nghị trên ghế, tay nhàn nhã cầm chén trà nóng, nghe một bà tử mặt lấm bụi báo cáo tình hình. Hàm Hương vẫn như cũ, đứng sau Đường lão thái quân như cái bóng, chỉ thi thoảng chú ý thấy chén trà vơi rồi thì rót thêm, ngoài ra không có bất kỳ động tác nào khác.

- Người nói Lý quân sự vào đại sảnh, vì không quỳ xuống mà Nhị nãi nãi cho người vả miệng?

Bà tử kia cẩn thận nhớ lại tình hình khi đó lần nữa mới đáp:

- Không phải mệnh lệnh của Nhị nãi nãi, mà do tiểu nha đầu đứng sau tự ý chủ trương, tên là Tri Thu.

- Hừm, xem ra con tiểu nha đầu Tri Thu là hạng đào đố để đây.

- Vâng ạ, lão thái quân không được tận mắt thấy, con tiểu nha đầu này thấy Lý quân sự không nghe, đi thẳng tới tát luôn hai phát, đánh rất dứt khoát nhanh gọn.

Bà tử kia len lén ngẩng đầu liếc nhanh qua sắc mặt âm trầm hơn vài phần của Đường lão thái quân, liền phụ họa.

- Tiếp theo thế nào?

Đường lão thái quân dừng đỉnh uống trà.

- Bẩm lão thái quân, tiếp đó Lý quân sự không phục, muốn đánh tiểu nha đầu Tri Thu, nhưng không đuổi được nó, Nhị nãi nãi sợ Tri Thu bị thương, nên kéo nó che đằng sau, Lý quân sự ...

Nó tới đó bà tử kia liền ngập ngừng, bà ta là tai mắt của Đường lão thái quân ở trong phủ, vì chưa nhìn rõ Đường lão thái quân ngả về phía ai nên dấn đo không biết nói tiếp thế nào.

- Hử?

Đường lão thái quân chỉ phát ra một tiếng làm bà tử kia sợ hồn siêu phách lạc, vội vàng kể tiếp:

- ... Lý quân sự chạy tới giờ chân đá, không biết là muốn đá ai thì bị một tiểu nha đầu khác tên Tri Đông xô ngã xuống đất.

-Ồ, Tri Đông? Ta có chút ấn tượng về nó, ôn nhu ít nói, có điều là đứa ngoài mềm trong cứng.

Đường lão thái quân xen vào một câu.

Bà tử kia vội gật đầu khen:

- Chính thế ạ, khi đó người trong đại sảnh đều sợ chết đứng cả, mỗi tiểu nha đầu đó lớn gan, sợ chủ tử bị tổn hại, mới dùng vai xô Lý quân sự ngã ra đất. Tiếp theo bọn nô tỳ kịp phản ứng, xông cả tới đề Lý quân sự xuống đất, nhưng Lý quân sự là nam nhân, bọn nô tỳ không giữ nổi, đúng lúc đó thì hai vị di nương tới.

Nghĩ đến Ngọc di nương ra tay tàn nhẫn, bà ta rùng mình một cái.

- Hai vị di nương này trước đó cũng bị Lý Trung ngầm ức hiếp phải không?

Giọng Đường lão thái quân kèm theo chút gì đó lạnh lạnh, thực ra Lý Trung làm gì bà cũng biết ít nhiều, nhưng nếu hấn không thái quá, bà vẫn bảo vệ hấn, có điều giới hạn không thể vượt qua, nô tài là nô tài, bất kể lúc nào cũng không được quên thân phận của mình.

Vượt quá giới hạn của nô tài, chết!

66. Chương 067: Lão Thái Quân Hối Chuyện.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 067: Lão thái quân hối chuyện.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Nghe Uyển di nương nói trước đó Lý quản sự tới chuyển hết đồ gia dụng đi, còn sai phái nha hoàn trong viện tử của Uyển di nương đi nơi khác làm việc. Ngọc di nương thì không nói gì, có điều ắt phải có thù cũ với Lý quản sự, nếu không đã chẳng vừa vào đã cầm ghế đánh vỡ đầu Lý quản sự. Lão thái quân không được thấy chút, cái ghế to thế này mà Ngọc di nương chỉ dùng mỗi một tay đã nhấc lên được, còn nữa, cuối cùng Ngọc di nương vì cứu Nhị nãi nãi còn đá mụ Vương Thị to béo như con heo nái bay lên không, học cả máu.

Bà tử đó lấy tay mình họa, hiển nhiên là lần đầu tiên được thấy cảnh tượng đó, không kìm được kích động.

- Thế à?

Sắc mặt Đường lão thái quân biến đổi, bà sống tới chừng này tuổi rồi, tất nhiên nghe ra Ngọc Nhi là người luyện võ, nhưng chuyện này trước kia bà không hề hay biết.

Chuyển phát triển nằm ngoài kiểm soát, làm bà rất không thoải mái.

- Tiếp!

- Tiếp theo Lý quản sự bị đập vỡ đầu liền nghe lời hơn, nô tỳ hỏi Nhị nãi nãi xem có bằng bố vết thương cho hẳn không, Nhị nãi nãi từ chối, nói là sợ Lý quản sự khỏe lại rồi sẽ đánh mình. Đúng rồi, khi đó Nhị nãi nãi còn chưa biết hai vị di nương, giới thiệu xong, Nhị nãi nãi không cảm tạ, mà ngồi xuống, muốn hai vị di nương khấu đầu dâng trà.

Đường lão thái quân lần đầu gặp Lâm Úc Hương đã thích rồi, thấy nàng rất phù hợp làm chủ mẫu, nghe tới đó lòng thêm vừa ý, chính thế là chính thế, trước mặt tiểu thiếp phải có uy, nếu không bị tiểu thiếp ức hiếp thì sao mà quản lý được hậu viện, làm sao để nam nhân yên tâm làm việc bên ngoài.

- Vậy phản ứng hai vị di nương ra sao?

- Bẩm lão thái quân, Uyển di nương không nói gì, đi thẳng tới dâng trà rất thật lòng, nhưng Ngọc di nương thì có vẻ không muốn lắm, có điều cuối cùng vẫn cung kính dâng trà, làm tròn lễ tiết.

Đường lão thái quân thở phào, nếu là người biết quy củ, hẳn không gây bất lợi cho cháu trai của mình, nhưng lại lịch Ngọc di nương này phải tra cho kỹ mới được.

Ngọc Nhi là di nương tiến môn cuối cùng, khi đó Đường Kính Chi bệnh đã rất nặng, người gầy như cái xác, nên khi chọn di nương, yêu cầu thấp hơn rất nhiều, dung mạo vừa ý là được, khiến cho thân thể Ngọc Nhi ra sao cũng chưa tra rõ ràng.

Bên trong phòng cứ thông thả người hỏi người đáp, ngoài phòng Lâm Úc Hương khổ không nói lên lời, bậc thềm này làm bằng đá, quỳ một lúc vừa đau vừa tê, như châm đâm vào, hôm qua nàng quỳ mấy lượt rồi, hôm nay quỳ nữa, thực sự chịu không thấu, nhưng bên trong không truyền lời ra, nàng không dám lên tiếng cầu kiến nữa, cũng không dám đứng dậy.

- Lão thái quân, người xem ...

Hàm Hương đợi Đường lão thái quân hỏi xong mới đi tới nửa bước, vừa vịn đứng sau Đường lão thái quân nửa người, vừa khéo thuận tiện nói chuyện, sau đó hơi đưa mặt về phía cửa.

Thấy Lâm Úc Hương quỳ cũng đã lâu, Đường lão thái quân ra hiệu cho bà tử kia lui vào phòng trong tránh đi rồi mới khẽ gật đầu.

Lâm Úc Hương chẳng những đầu gối đau buốt, lòng càng hoang mang sợ hãi, sợ Đường lão thái quân nổi giận, nếu không vì sao biết nàng cầu kiến lại không mở cửa, đang suy nghĩ lung tung thì cửa phòng kệt một cái mở ra, rồi giọng kinh ngạc dễ nghe của một thiếu nữ lọt vào tai:

- Ôi chào, Nhị nãi nãi của tôi, sao người lại quỳ ở đây? Mau đứng lên, nếu không lão thái quân mà nhìn thấy, bọn nô tỳ bị lột da mất.

Được Hàm Hương dìu đỡ, Lâm Úc Hương vất vả đứng dậy, cơn đau buốt xương truyền tới, làm nàng đau méo miệng, nửa người dựa hẳn vào Hàm Hương:

- Lão thái quân có trong phòng không?

Hàm Hương đặt một cánh tay Lâm Úc Hương quàng qua vai mình, vừa đi vào phòng, vừa nói:

- Lão thái quân ngủ một giấc, vừa mới tỉnh dậy.

Vừa mới tỉnh dậy?

Lâm Úc Hương sửng sốt, chẳng lẽ vừa nãy mình nghe nhầm sao?

Không thể nào!

Đi vào phòng, Lâm Úc Hương thấy Đường lão thái quân ngồi ung dung uống trà, vẻ mặt bình đạm, không nhìn ra được đang suy nghĩ gì, nàng đi tới giữa đại sảnh, nhịn đau nhún eo thì lễ:

- Tôn tước thỉnh an lão thái quân.

Đường lão thái quân nhìn nàng một lượt, chẳng hỏi vì sao nàng đau, khẽ gật đầu:

- Ngồi đi, chuyện Lý Trung xử lý ra sao rồi?

Lâm Úc Hương định quỳ xuống, nhưng Hàm Hương ở bên đỡ lấy không để nàng quỳ, dìu nàng ngồi xuống ghế.

- Bẩm lão thái quân, Lý ... Lý quân sự, chết rồi.

Lâm Úc Hương lòng hoảng loạn, cắn môi sợ hãi trả lời.

- Ồ.

Đường lão thái quân chỉ nói một từ như thế, khẽ đặt chén trà xuống bàn, sắc mặt vẫn bình đạm như cũ, cứ như cái chết của Lý Trung căn bản chẳng phải là chuyện gì to tát.

Thấy Đường lão thái quân không nổi giận, Lâm Úc Hương yên tâm quá nửa, Đường lão thái quân chẳng cần đóng kịch trước mặt nàng làm gì, biết bà muốn nghe tiếp, liền đem hết chuyện trong đại sảnh kể lại một lượt, đương nhiên với chuyện nhà Lý Trung làm, nàng cố gắng dùng ngôn ngữ tu sửa lại, nói sao cho Lý Trung không tới mức trời đất căm phẫn, nhưng chết là đáng tội. Kể xong lấy giấy ghi chép tội trạng của đám người nhà Lý Trung dâng lên.

Đường lão thái quân chỉ xem qua vài trang đầu rồi đặt xuống bàn, mặt nghiêm lại, ánh mắt âm lãnh bao phủ toàn thân Lâm Úc Hương:

- Lý Trung dù sao cũng là nô tài theo ta mười mấy năm, người đánh chết hắn như thế, có phải không coi lão thái bà này vào mắt?

Lời cuối cùng của Đường lão thái quân vút lên, làm Lâm Úc Hương kinh hoàng, muốn quỳ xuống nhận sai, có điều Hàm Hương lại lần nữa đưa tay ra ngăn cản, không cho nàng quỳ.

Thấy Lâm Úc Hương sợ như thế, Đường lão thái quân rất hài lòng:

- Cho dù tội hấn đáng chết vạn phần, người cũng không biết phải người tới báo cho ta trước sao?

- Là ... Là do tôn tức suy nghĩ thiếu chu toàn, xin lão thái quân trách phạt.

Lâm Úc Hương gian nan nuốt nước bọt nói:

- Bỏ đi, người xuất thân không tốt, chưa bao giờ quản lý chuyện hậu viện, tuổi còn ít, làm việc khó tránh khỏi sai sót, chuyện này cứ qua như vậy đi.

Ngầm phạt quỳ Lâm Úc Hương một canh giờ, dọa vài câu, Đường lão thái quân biết thế là đủ rồi, phát tay không truy cứu nữa.

- Tạ lão thái quân không phạt.

Lâm Úc Hương đứng dậy thi lễ:

Đường lão thái quân bảo nàng ngồi xuống, nói tiếp:

- Nói ra thì cũng chẳng phải chuyện lớn, nhưng sau này làm việc phải suy nghĩ nhiều hơn, còn nữa, vết thương trên tay người còn chưa lành, phải nghỉ ngơi nhiều hơn, ta không giao cho người nhiệm vụ gì nữa.

Lâm Úc Hương còn cầu gì hơn nữa, gật đầu vâng dạ luôn miệng, nàng chẳng thêm vào quyền lực ở hậu viện, chẳng muốn phiền lòng vì chuyện rắc rối ở Đường phủ, nếu được, nàng chỉ muốn sống yên ả trong tiểu viện của nàng, đọc ít sách y thuật, làm mấy món ăn cho ... Phì phì, ai thêm làm thức ăn cho y chứ!

Hai người trò chuyện thêm vài câu, Lâm Úc Hương lui ra, vừa rẽ qua cổng tiểu viện, nàng dựa lưng vào tường, tay đỡ ngực thở lấy thở để.

Cửa ải này xem như đã qua rồi.

Tri Đông Tri Thu cũng vui mừng như vừa được thoát chết, giống như vừa rồi không phải vào tiểu viện của Đường lão thái quân mà là quỳ môn quan vậy.

Chủ tớ ba người ăn mừng không biết rằng có một người kín đáo quan sát hết tất cả, đến khi bóng lưng Lâm Úc Hương khuất sau hành lang quanh co, Hàm Hương mới quay về, Đường lão thái quân mắt khép hờ, đột ngột hỏi:

- Người thấy Nhị nãi nãi thế nào, có hợp làm chủ mẫu không?

Hàm Hương sợ Đường lão thái quân cả nghĩ, cho rằng nàng muốn xen vào chuyện hậu viện, vội đáp:

- Nô tỳ không có ý kiến nghị, chỉ thấy Nhị nãi nãi hơi mềm yếu, gan cũng nhỏ.

Mềm yếu? Nhát gan?

Đường lão thái quân lắc đầu, Lâm Úc Hương nếu mềm yếu, lúc mới đầu bị cướp về Đường phủ, dám quả cảm kháng cự không? Nếu nhát gan thì hai ngày trước trong tình huống nguy hiểm có dám ra lệnh cho hộ vệ cứu Trịnh công tử kia không?

Trong tình huống phản kháng là vô nghĩa, cúi đầu không phải là mềm yếu.

Sợ hãi trước tử vong cũng không thể gọi là nhát gan.

Đường lão thái quân chỉ tùy ý phát tay bảo Hàm Hương lui ra, không có bình luận gì.

Diệt Hồng Trần

67. Chương 068: Yêu Sớm.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 068: Yêu sớm.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đường Uy đi rồi, Đường Kính Chi còn ở lại ăn cơm trưa rồi mới rời tiểu viện, dù trong lòng y lo lắng Lâm Úc Hương xử lý Lý Trung sẽ bị gây khó dễ, nhưng Đường lão thái quân không muốn y xen vào chuyện hậu viện, y không dám ngỗ nghịch.

Chẳng phải là Đường Kính Chi sợ Đường lão thái quân trách mắng, mà lo mình xen vào thì tất nhiên chẳng sao, nhưng Đường lão thái quân sẽ trút giận lên người mấy nữ nhân của y, nhất Lâm Úc Hương càng làm y đau lòng.

- Thị Mặc, người còn nhớ hai năm trước có người chủ trương truân điền khai hoang, họ Trương không?

Đi trên đường, Đường Kính Chi hỏi:

Thị Mặc trí nhớ rất tốt, thoáng cái nhớ ra:

- Nô tài nhớ, năm xưa Trương đại nhân làm không ít chuyện tốt vì dân, nhưng năm ngoái ông ấy đã rời nhiệm rồi.

- Ài, quan tốt chẳng thể làm lâu được, người còn nhớ chỗ ở của Trương đại nhân chứ?

Đường Kính Chi cảm khái nói:

- Bẩm Nhị gia, Trương đại nhân ở thành bắc, nơi đó hoàn cảnh không tốt lắm, người ở đó gần như toàn là điền hộ. Nhị gia muốn đi tìm Trương đại nhân sao?

Thị Mặc không hiểu sao chủ tử lại muốn đi gặp một quan viên không còn tại chức nữa, năm xưa ông ta chẳng qua cũng chỉ là quan nhỏ tòng cửu phẩm, phụ trách truân điền mà thôi.

Đường Kính Chi gật đầu, nói gọi:

- Dẫn đường.

Quan viên của vương triều Minh Hà chia ra thuộc về lục bộ, lần lượt là lại, hộ, lễ, binh, hình, công.

Trong đó công bộ chương quản công trình, truân điền, thủy lợi giao thông. Trương Gia trước kia nhậm chức ở công bộ, phụ trách truân điền tại Lạc Thành, là người thanh liêm, có tài, có điều năm ngoái bị người ta hãm hại tố cáo tham ô với quan trên, cho nên mất mũ ô sa.

Đường Kính Chi theo Thị Mặc đi được hơn nửa canh giờ thì tới thành bắc, nơi này nhà cửa rách nát, lại còn lộn xộn chằng chịt, không có chút quy hoạch, chẳng có tí mỹ quan nào, đường ngõ vòng vèo nối liền nhau, không cần thận một chút là lạc vào mê cung không lối thoát, dưới chân chẳng có lát đá, đi một lúc vạt áo Đường Kính Chi đã dính đầy bụi đất, còn may là hôm nay không có mưa.

Người qua lại nơi này đều là bách tính bình dân, thấy Đường Kính Chi tướng mạo tuấn nhã, khí độ bất phàm, ăn mặc sang trọng, người như thế chẳng bao giờ xuất hiện ở chỗ thế này, ngạc nhiên ngoái đầu nhìn, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Làm Đường Kính Chi dở khóc dở cười là vừa rồi có một tiểu cô nương chừng 14 - 15 tuổi cầm làn tre đang nhảy lò cò chân sáo qua mấy cục đá từ phía đối diện đi tới, nhìn thấy y la một tiếng, lấy hai tay che khuôn mặt đỏ bừng, quay người chạy mất, chẳng biết là tiểu cô nương thẹn thò thấy nam nhân quá tuấn dật đậm xấu hổ, hay là thấy y ăn mặc cao quý, sợ y là tên hoàn khỗ, cướp nường về nhà làm tiểu thiếp.

Nhìn theo bóng dáng mềm mại phơi phới tuổi xuân của nàng ta lả lướt đi thật xa, rồi bất giác đưa tay sờ khuôn mặt anh tuấn phi phàm này, Đường Kính Chi đoán khả năng trước lớn hơn, hi vọng thiếu nữ đó đừng động xuân tình, vì y mà tương tư bỏ ăn bỏ uống, nếu không tội y lớn rồi.

Đang YY thì Đường Kính Chi nghe thấy bên cạnh có tiếng cười, quay đầu lại nhìn, té ra Thị Mặc cũng thấy chuyện vừa rồi buồn cười, nhìn mãi cuối cùng không nhịn nổi cười ra tiếng.

Đường Kính Chi nghiêm mặt vờ giận đá hấn một cái, quát:

- Con khỉ này cười cái gì, đã tới nhà Trương đại nhân chưa?

Thị Mặc nháy sang bên né tránh, chẳng sợ hãi, cười hì hì trả lời:

- Nô tài cười gì đâu, chỉ là nghĩ không biết trên mặt Nhị gia có hoa tươi hay không, sao lại khiến những nha đầu tiểu tức phụ kia ngoái đầu nhìn liên tục, còn cả tiểu cô nương vừa rồi lại càng xuân tình nhộn nhạo, má nở hoa đào.

- Cút, xuân tình nhộn nhạo, má nở hoa đào cái gì, ta thấy người muốn cưới tức phụ rồi thì có, hay là để mai ta tới nhà Tiểu Thúy, nói với nó cho người nạp tiểu thiếp trước cho đỡ buồn tẻ nhé?

Đường Kính Chi cười rất bất lương:

Thị Mặc nghe thế cuống lên, đổi sang nụ cười nịnh nọt, Tiểu Thúy là vị hôn thê của hắn, năm nay còn chưa tới 14 tuổi, nếu không trong nhà đã sớm cưới về rồi, có điều nha đầu này đánh đá, nếu Đường Kính Chi đi nói chuyện nạp tiểu thiếp thật, e nàng trở mặt ngay lập tức.

Nha đầu đó điên lên là không thêm biết đứng trước mặt là ai.

Nghĩ tới đó, Thị Mặc vội chạy tới trước mặt Đường Kính Chi, phất sạch sẽ bụi trên áo trên váy của y, cười nói:

- Nhị gia, vừa rồi nô tài lảm mồm, hiện biết sai rồi, Nhị gia thương tình tha cho nô tài đi mà.

Đường Kính Chi nhin cười hừ một tiếng, tên Thị Mặc này tuy thông minh nhanh nhạy, nhưng Tiểu Thúy là điểm yếu tuyệt đối của nó, cứ nhắc tới là trí không của nó chỉ còn một nửa.

Thị Mặc thấy chủ tử không nói, toát cả mồ hôi.

Thấy Thị Mặc chừng sắp khóc tới nơi, mặt Đường Kính Chi mới dần mặt ra, trong lòng rất hiếu kỳ, Thị Mặc tuy chỉ là hạ nhân, nhưng làm việc bên cạnh mình, thân phận cực cao, nếu nó muốn, tương lai cưới năm ba tiểu thiếp cũng không là gì, sao lại sợ Tiểu Thúy như thế?

- Thị Mặc, người là độc tử trong nhà, lấy vài tiểu thiếp cũng sao đâu, thế nào lại sợ Tiểu Thúy như vậy?

Thị Mặc mặt đỏ bừng bừng ngượng ngàng ngượng ngịu không biết trả lời ra sao?

- Không nói à? Tốt, mai ta đi nói với Tiểu Thúy một tiếng, ừm, xem nào, trong tiểu viện của Sương di nương có mấy nha đầu được lắm, xinh xắn này, ôn nhu này, biết thì từ nữa ... Hợp đây.

Vì mọi thông tin, Đường Kính Chi giờ trò bắt nạt trẻ con:

- Đứng, đứng, Nhị gia, xin người tha cho nô tài đi mà, kỳ thực, kỳ thực nô tài cũng không biết nguyên nhân là vì sao nữa, chỉ sợ nàng không vui, không thêm để ý tới nô tài, không muốn thấy nàng giận, lòng nô tài như xát muối vậy.

Thị Mặc cuống cuống trả lời.

Yên sớm.

Nếu ở thế kỷ 21, đây tuyệt đối có thể gọi là yêu sớm.

Đường Kính Chi hiểu ra rồi, Thị Mặc thực sự yêu thích Tiểu Thúy, có điều Thị Mặc vận khí không tệ, có thể dính thân với nữ tử mình yêu thương.

Đương nhiên vận khí của y càng tốt hơn, chẳng những cưới được Lâm Úc Hương còn có bốn tiểu thiếp, mỗi nàng một vẻ, có điều nhắc tới tiểu thiếp, y lại nhớ tới Ngọc Nhi luôn thích đeo khăn che mặt, tới giờ y vẫn chưa biết dáng vẻ nàng ra sao.

Tấm khăn che mặt đó làm Ngọc Nhi tăng thêm một phần sắc thái thần bí.

- Được rồi, ta tha cho người một lần, nhưng nhìn cái dáng vẻ kém cỏi của người, sau này nhất định là một tên râu quạp.

Thị Mặc thở phào, rồi nghi hoặc hỏi:

- Nhị gia, râu quạp là sao?

- Khu, bỏ đi ... Không có gì hết, tới nhà Trương đại nhân chưa?

Quen lắm, Đường Kính Chi nói ra một từ ngữ hiện đại:

- Sắp tới rồi, nô tài đi kiểm người hỏi cho chính xác.

Thị Mặc biết chủ tử có chuyện phải làm cho nên không hỏi nhiều, chạy đi hỏi, không lâu sau từ một nông dân trung niên hỏi được vị trí chính xác, đi trước dẫn đường, chừng 200 mét sau, dừng lại ở một tiểu viện.

Tiểu viện này rất nhỏ, tường đắp bằng đất thấp cắm qua loa mấy cành cây gai, nhìn từ ngoài vào thấy hết bên trong rồi, chỉ có năm gian phòng, mái ngói rêu phong, tường loang lỗ dấu vết nước mưa, cửa cũng chẳng biết từ thời nào, phát ra tiếng cọt ca cọt két theo gió.

Giao lễ vật trong tay cho Thị Mặc cầm, Đường Kính Chi đích thân đi tới gõ cửa ba tiếng, không nặng không nhẹ.

- Ai đó?

Trong viện tử có giọng nói già nua truyền ra.

- Xin hỏi Trương đại nhân có nhà không?

Để biểu đạt thành ý, Đường Kính Chi không để Thị Mặc trả lời.

Ông lão tóc trắng bạc phơ trong sân nghe thế mỉm cười, rất hài lòng người khác gọi chủ tử của mình Trương đại nhân, bước chân nhanh hơn, rút then cài ra, mở cửa.

- Xin hỏi ngài là?

Ông già tóc trắng thấy một người trẻ tuổi ăn mặc sang trọng, biết lai lịch không nhỏ, thu lại nụ cười, thái độ cung kính hơn.

Diệt Hồng Trần

68. Chương 069: Bái Phỏng Trương Gia.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 069: Bái phỏng Trương Gia.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đại gia, xin hỏi Trương đại nhân có nhà không? Tại hạ Đường Kính Chi có chuyện bái phỏng.

Đường Kính Chi thấy ông già này tuổi cao, khách khí nói:

- Không dám, không dám, lão nô chỉ là một nô tài hạ nhân thôi, không dám nhận tiếng đại gia này, chủ tử của lão nô có nhà, mời ngài vào.

Ông già tóc trắng sống quá nửa đời người, đã bao giờ được một công tử hào môn gọi tiếng đại gia, rồi rít lặc đầu.

- Bách thiện lấy hiếu làm đầu, người là trưởng bối, tại hạ là văn bối, gọi một tiếng đại gia là nên mà, có điều tại hạ đứng ở cổng thôi, xin quay lại thông truyền một tiếng, nếu như Trương đại nhân đồng ý, tại hạ vào cũng không muộn.

Ông già tóc trắng vội gạt đầu, cố đi nhanh nhất có thể, đôi mắt mờ đục trong thoáng chốc chứa đầy nước mắt cảm động. Trước kia khách chỉ gọi ông ta là lão già, lão nô tài, một tiếng đại gia này lần đầu ông ta được nghe, làm hạ nhân như ông ta, cái gì quý nhất, chính là được tôn trọng.

Ông ta còn chưa đi tới nơi thì cửa gian sương phòng ở giữa đã mở ra, tiếp đó xuất hiện một trung niên mặc trường sam thanh sẫm, người này mặt vuông vức, ánh mắt có thần, lưng thẳng, nhìn là biết người rất có khí cốt.

- Hay cho câu bách thiện lấy hiếu làm đầu, tại hạ chính là Trương Gia, xin ra mắt công tử, không biết công tử tìm Trương mỗ có chuyện gì?

Trương Gia thấy Đường Kính Chi không những anh tuấn phong độ hơn người, còn hiểu lễ nghĩa phép tắc, mặt lộ vẻ tán thưởng, chấp tay hỏi.

Biết những lời đối thoại vừa xong với ông lão đã bị Trương Gia nghe được, Đường Kính Chi vội chấp tay đáp:

- Tại hạ Đường Kính Chi, hôm nay đúng là chuyện quan trọng muốn thương lượng, chút lễ mọn này mong Trương đại nhân nhận cho.

Thị Mặc liền đi tới dùng hai tay đưa lễ vật tới trước ông lão tóc trắng.

Ông lão tóc trắng ngó người rồi nhìn sang chủ nhân, trước kia Trương Gia còn quan chức cũng có người tới nhà quà cáp, nhưng chủ tử đều không thu, từ khi mất chức tới nay, đây mới là lần đầu có người mang quà tới tặng.

Trương Gia rất có thiện cảm với Đường Kính Chi, hơn nữa ông ta không còn là quan, không cần kiêng kỵ, liền bảo ông già tóc trắng nhận lấy.

Trương Gia tất nhiên nghe tới đại danh của Đường Kính Chi rồi, dù sao người trẻ nhất đỗ cử nhân trên lịch sử của vương triều, vội khom người nói:

- Thì ra là Đường công tử hạ cố tới tệt xá, mau mau mời vào.

Đường Kính Chi khiêm tốn mấy câu rồi theo Trương Gia vào nhà chính, do giấy dán cửa sổ cũ kỹ cáu bẩn, cho nên ánh sáng trong phòng không tốt, phòng mờ tối, đồ gia dụng không nhiều, chỉ có cái bàn chóc sơn, mấy cái ghế, có thể thấy Trương Gia là viên quan thanh liêm, nếu không cuộc sống chẳng nghèo khó như thế này.

Thị Mặc rất nhanh nhẹn, thấy trong phòng không có hạ nhân sai bảo, liền đi tới tự pha trà, rót hai chén nước, chén đầu tiên đưa cho Trương gia, chén thứ hai mới đưa cho chủ tử của mình.

Trương Gia thấy thế càng thêm gật gù, dạy được hạ nhân hiếu quy củ như thế, xem ra Đường gia không hổ thẹn là dòng dõi thư hương truyền đời.

Đường Kính Chi cầm chén trà lên nhấp một ngụm, đắng ngét, lưỡi rụt vào, mảy nhú lại. Ở Đường gia y uống trà ngon quen mất rồi, không nuốt nổi thứ trà rẻ tiền này nữa, cười khổ, mình học hư đúng là nhanh, kiếp trước có lúc dừng nói tới trà, có nước sôi uống là tốt rồi, biết nếu để Trương Gia nhìn ra sẽ lúng túng, có khi mất thiện cảm, liền lên tiếng:

- Trương đại nhân, lần này tại hạ tới đây là có đại sự muốn cầu.

- Đường công tử, hiện Trương mỗ là thảo nhân áo vải, không phải là đại nhân gì cả, có điều Trương mỗ rất tò mò, với địa vị của mình hiện nay thì giúp gì được cho Đường công tử?

Trương Gia thấy Đường Kính Chi nhíu mày, tưởng là y có chuyện trong lòng, không biết kỳ thực là vì trà khó uống.

- Trương đại nhân, tại hạ là người thích nói thẳng, không muốn vòng vo, tại hạ muốn tìm đại nhân là để hợp tác, làm một chuyện lớn.

Đường Kính Chi thừa cơ đặt chén trà xuống, nghiêm túc đáp:

Trương Gia nghi hoặc:

- Chuyện lớn gì.

- Vì chuyện này mà Trương đại nhân mới mất quan chức.

Trương Gia nghe Đường Kính Chi đột nhiên nhắc tới chuyện mất chức thì sắc mặt trở nên âm trầm, nói thực lòng, một cái chức quan cỡ phẩm nhỏ tẹo, vốn có mất chức cũng chẳng là gì, nhưng ông ta trời sinh thích nghiên cứu trồng ruộng, thủy lợi, đất đai.

Giờ mất chức rồi, không được làm những chuyện mình yêu thích nữa, không thể mưu lợi cho bách tính nữa, đó mới là điều làm Trương Gia buồn nhất.

Trầm mặc hồi lâu Trương Gia mới nói:

- Có chuyện gì, mong Đường công tử nói rõ.

- Tại hạ biết Trương đại nhân là vị quan thanh liêm, là quan tốt, năm ngoái sở dĩ mất mũ ô sa là vì có kẻ tiểu nhân ám hại, nhưng đại nhân có cam lòng để một thân bản lĩnh uổng phí như vậy không?

Với thân phận của Đường Kính Chi không cần phải nịnh bợ mình, Trương Gia cảm động lắm, thế gian đâu có mấy người hiểu mình, quan trọng hơn văn nhân lấy kinh sách làm đầu, thường coi khinh những người như bọn họ, coi chuyện kiểu trồng trọt, thủy lợi, nông điền chỉ là trò vặt, là thứ của tiểu nhân mà thôi, không phải là bản lĩnh:

- Ý công tử là?

- Hợp tác, Trương đại nhân, năm ngoái ngài dâng lên triều đình một bản tấu, nói là ngoài thành đông 40 dặm, có một vùng đất hoang có thể khai phát, kết quả bên trên áp xuống, còn vu cáo ngài điều tra không thực, muốn lợi dụng chuyện này để kiếm công tích, cho nên mới bãi quan ngài, chuyện này có thật không?

Trương Gia thở dài:

- Chuyện đúng là như thế, nhưng Trương mỗ có thể lấy lương tâm mà thề, mảnh đất đó tuyệt đối có thể khai phát sử dụng, mặc dù đầu tư tương đối lớn, nhưng chẳng cần mấy năm là có thể thu hồi vốn, chưa nói khai phát ruộng đất, có thể tạo phúc một phương, không gì sánh được.

Nói tới đó ông ta kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ Đường công tử muốn tự khai phát mảnh đất đó? Tuyệt đối không thể.

Đường Kính Chi mỉm cười, ung dung nói:

- Ha ha ha, không dấu Trương đại nhân, tại hạ cũng đã từng tới xem mảnh đất hoang đó, đúng là đáng khai phát.

Trương Gia thấy mặt Đường Kính Chi nghiêm túc, không giống nói đùa, mà y chẳng có lý do gì để đùa, không khỏi mừng rỡ:

- Đáng, đáng quá đi chứ, nhưng chỉ dựa vào mỗi mình Đường gia không đủ, Đường công tử biết đấy mặc dù mảnh đất đó rộng lớn, nhưng cần phải san phẳng, hơn nữa khó khăn lớn nhất là ...

- Nước, phải làm kênh đào.

Đường Kính Chi tự tin tiếp lời:

Trương Gia nghe vậy thì sửng sốt, nghi hoặc hỏi:

- Đường công tử biết cần phải làm kênh đào, sao còn muốn khai hoang mảnh đất đó? Đường công tử thứ lỗi, dù tài lực vật lực của Đường phủ có lớn hơn gấp đôi cũng không làm nổi đâu.

Đường Kính Chi không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Tại hạ biết Trương đại nhân trước khi dâng tấu lên đã thăm dò tỉ mỉ chất lượng đất đai cùng với tuyến đường có thể đào kênh phải không?

Trương Gia nghe Đường Kính Chi không chịu nghe khuyên, dù không muốn, vẫn thành thực trả lời:

- Đúng vậy, những thứ đó Trương mỗ đều đã chuẩn bị đầy đủ, vốn định nếu có người dị nghị, có thể lấy ra biện chứng một phen, không ngờ bên trên không hỏi gì đã nói không được, sau đó bãi quan của Trương mỗ.
- Thế là tốt rồi.

Đường Kính Chi nghe tới đó thì yên tâm hẳn.

Từ khi được biết Điền Cơ và Vương Môn hợp mưu chiếm đoạt gia sản của Đường gia, Đường Kính Chi không lúc nào là không ngừng suy nghĩ cách hóa giải nguy cơ, nhưng người ta là quan, Đường gia là dân, chúng chọi cứng là không được, chỉ có cách nhún nhường, để đối phương không kiếm được cơ hại Đường gia.

Nhưng Đường phủ trên dưới có mấy trăm miệng ăn, không có thu nhập là không được, vả lại thời đại đó thể diện và uy vọng của một gia tộc rất quan trọng, lấy sự kiện Hồ chương quỳ bị đánh ra mà nói, không phản kích, không báo quan, tổn thất không chỉ là đóng cửa một cửa hiệu.

Vậy phải làm sao ?

Diệt Hồng Trần

69. Chương 070: Linh Cơ Lóe Sáng.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 070: Linh cơ lóe sáng.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Không có uy vọng, trong mắt người khác sẽ là đón hèn, sẽ bị người ta leo lên đầu lên cổ, đó mới là tổn thất lớn nhất của Đường gia, cho nên đám Điền Cơ và một số đối thủ đồng hành mới dám trắng trợn tới tận nơi gây chuyện, dù không phải chuyện lớn, nhưng thu nhập tức thì giảm đi quá nửa.

Dù sao ai mua đồ cũng chẳng muốn tới những chỗ thường xuyên có chuyện, mà món đồ đó lại chẳng phải là mỗi mình Đường gia mới có.

Cho tới tận khi phương bắc xảy ra nạn châu chấu, trong đầu y mới lóe lên một ý tưởng, có thiên tai là có nạn dân, trong mắt triều đình, nạn dân là gánh nặng, nhưng trong mắt y, đây lại là nguồn lao động giá rẻ.

Nếu bình thường khai hoang, đào kênh do chính quyền làm, một công trình quy mô lớn như thế, trừ phải có đủ tiền ra, còn phải có đủ nhân thủ, nếu triều đình không phê duyệt, không thể trưng dụng bách tính khai hoang, có tiền cũng chẳng kiếm được đủ nhân lực, dù sao phương nam trù phú, bách tính đều an cư lạc nghiệp rồi, ai mà muốn vì vài đồng tiền, mà đi làm chuyện khổ cực đó.

Nhưng hiện giờ thì khác, có thiên tai có nạn dân bụng đói, tới lúc đó chỉ cần cho bọn họ ngày ba bữa cơm là đủ rồi.

Vụ làm ăn này tính ra khá là lời.

Ngoài ra Lưu châu không phải là vùng cực nam, nơi này nối liền với dải đất trung tâm và phương nam, cho lưu lượng nạn dân đổ về đây sẽ rất lớn, nếu có thể mở lán bố thí cháo thật sớm, ắt lấy được thiện danh, khi đó toàn thành đều là nạn dân ăn cơm của Đường gia, Điền Cơ và Vương Môn dám mưu đồ với Đường gia nữa sao?

Nếu chúng dám đụng chạm vào, Đường gia chỉ cần ngấm truyền tin có kẻ muốn điều tra lương thực của Đường gia, không thể bố thí cháo nữa, đám nạn dân đói bụng đó việc gì cũng dám làm.

Chuyện này quan trọng nhất là ở Trương Gia.

Dù sao khai hoang đào kênh đào không phải là một chuyện đơn giản, thành công hay không liên quan tới chuẩn bị có chu đáo không, nếu không dù có vượt được qua ải của đám Điền Cơ, tương lai Đường gia cũng lại bại vì nó.

Trương Gia thấy Đường Kính Chi vui mừng thì khẽ lắc đầu, trước đó ông ta đã từng nghe nói tới một số chuyện của Đường Kính Chi, nói Đường Kính Chi là kỳ tài thương nghiệp, nhưng hiện ra xem ra lời đồn không đúng rồi, ông ta không nhìn ra Đường phủ có bất kỳ khả năng nào để hoàn thành việc này.

- Không biết Trương đại nhân có thể cho tại hạ xem bản đồ kênh đào kia được không?

Đường Kính Chi không để ý tới thái độ thiếu tin tưởng của Trương Gia, dù sao chuyện này quá lớn, không phải dựa vào khua môi múa mép là có thể khiến người ta phục.

Nay mũi ô sa cũng chẳng còn, Trương Gia chẳng tiếc đồng bản đồ không khác gì tờ giấy lộn, gặt đầu vào thư phòng lấy bản đồ ra trải trên bàn.

Cổ áp kích động xuống, Đường Kính Chi trải bản đồ ra xem, sau đó căn cứ vào ký ức cũ, đối chiếu thật tỉ mỉ thực tế và bản đồ, càng xem lòng càng mừng rỡ.

Trương Gia quả nhiên có bản lĩnh thực sự, mặc dù trong bản đồ có những chi tiết nhỏ không được hoàn thiện lắm, cần phải tu sửa, nhưng về đại thể không có chỗ nào sai, gấp giấy lại, Đường Kính Chi trầm tư một lúc rồi lên tiếng:

- Trương đại nhân, tại hạ biết ngài không tin Đường gia có khả năng khai phát vùng đất hoang lớn như vậy, nhưng nếu như, tại hạ nói nếu như có một ngày điều kiện đầy đủ, ngài có sẵn lòng giúp đỡ ta không?

Trương Gia nghe xong vẫn lắc đầu, không tin Đường gia có thể làm được một chuyện kinh thiên động địa như thế, có điều thấy Đường Kính Chi thái độ chân thành, liền đáp:

- Đường công tử, quả thực không muốn dấu, Trương mỗ cũng muốn hoàn thành chuyện này, gì chưa nói, riêng thăm dò đất đai, suy nghĩ phương án làm kênh, vẽ bản đồ đã phí ba năm của Trương mỗ và thuộc hạ, càng chưa nói tới tạo phúc cho bách tính là tâm nguyện lớn nhất của Trương mỗ. Nếu một ngày nào đó điều kiện chín muồi, bất kể là giúp Đường công tử hay triều đình, Trương mỗ sẽ tận tâm tận lực cho tới khi công trình hoàn thành.

- Tốt, có câu này của Trương đại nhân là tốt rồi.

Đường Kính Chi nghe thế đứng dậy vái Trương gia thật sâu:

- Trương đại nhân lòng chưa bách tính, không tham phú quý, tại hạ khâm phục vô cùng, nếu như có một ngày mảnh đất hoang đó khai phát xong, tại hạ hứa ba năm không thu tô của điền hộ.

Trương Gia vẫn không tin Đường Kính Chi có thể hoàn thành việc này, vẫn đứng dậy trả lễ:

- Nếu như có một ngày như thế, Trương mỗ xin thay cho bọn họ tạ ơn Đường công tử.

Hai người nhìn nhau cười, ngồi trở lại.

Nếu đã thương lượng ổn thỏa với Trương gia, vậy tiếp theo là phải tìm cách có được văn thư của triều đình.

Ở vương triều Minh Hà, muốn khai hoang phải mua lấy mảnh đất đó trước, có điền khế mới có thể tự khai phát, còn muốn đào kênh dẫn nước thì phải được công bộ phê chuẩn, chỉ có như thế sau này đất đai được khai phát, quan viên hộ bộ mới đo đạc, cho vào hồ sơ, được nộp thuế theo quy định quốc gia, đó là đất mới khai khẩn năm đầu tiên không cần nộp thuế.

Trước khi rời Trương gia, Đường Kính Chi vốn muốn để lại chút bạc, nhưng Trương Gia nói không công không hưởng lộc, nhất quyết không chịu, Đường Kính Chi biết ông ta ngay thẳng không tham tiền đành thôi, chỉ dặn chuyện này phải giữ bí mật tuyệt đối.

Thị Mặc đứng bên rót trà hầu hạ nên nghe hai người bọn họ đối thoại từ đầu tới cuối, trong lòng đầy nghi vấn, sao Nhị gia lại đột nhiên muốn khai hoang?

Đây là công trình cực lớn.

- Thị Mặc, hiện chủ sự truân điền của Lạc Thành tên là gì, người có biết không?

Trên đường về Đường Kính Chi hỏi:

Thị Mặc căn bản không nghĩ nhiều, đáp:

- Nhị gia quên rồi à, Lưu Bưư vốn là quan viên của Lạc Thành, về sau vì phạm tội mất chức, mới bỏ tiền hối lộ bên trên, được điều tới công bộ để truân điền.

- Lưu Bưư?

Đường Kính Chi suy nghĩ một lúc liền nhớ ra, tức thì cười lớn, thì ra là Lưu Bưư, xem ra cả ông trời cũng giúp ta rồi.

Biết chủ sự truân điền là Lưu Bưư rồi, Đường Kính Chi tự tin hẳn, không cần vội vàng lập tức đi làm việc này nữa, cùng Thị Mặc về Đường phủ, đây là đại sự ảnh hưởng tới tương lai của Đường gia, cần phải thương lượng trước với lão thái quân mới có thể hành động.

Đường Kính Chi định tối nay trao đổi với lão thái quân về việc này.

~~~~~‘o0o~~~~~

Thời đó trong các tòa thành thường thiết lập một ít mục trường, nông trại, để đề phòng trường hợp khẩn cấp như bị địch vây thành có thể tự cung tự cấp, Đường phủ rộng lớn tráng lệ chính vì không đặt ở khu vực phồn hoa náo nhiệt giữa thành mà ở gần những nông trại đó.

Tòa phủ đệ hoành tráng này cơ bản có thể chia làm ba phần, đi qua đại môn chỉ thấy sân rộng, rất ít phòng ốc, nơi này chủ yếu dành cho hộ vệ, khách khứa không quan trọng, phòng làm việc một số quản sự lo việc kinh doanh ngoài phủ, đi sâu vào nữa vẫn thuộc ngoại viện là viện tử riêng biệt vườn rộng có ao nước giả sơn cuối vườn đó là đại sảnh đường, phòng tiếp khách, thư phòng đây là nơi Đường Kính Chi làm việc, có cửa nối liền với hậu viện còn gọi là nhị môn trong câu “đại môn bất xuất, nhị môn bất mại”.

Qua cảnh cổng tròn đó một dãy hành lang dài quanh co, bên là ao sen lớn bên rừng trúc xanh mướt, sẽ thấy bức tường trắng mới là nơi ở của nữ quyến Đường gia, còn gọi là nội viện thực cấm chỉ nam nhân không mang họ Đường ra vào. Ngoài bức tường đó ở phía bắc là nhà bếp, nhà kho, cùng nơi ở của hạ nhân.

Khách quý vào Đường phủ sẽ được đi qua đại môn, mời lên kiệu đón tới đại sảnh đường, nếu không đủ đi bộ mỗi chân, các hào môn thế gia đều làm thế, khách càng đi lâu càng thể hiện được nhà mình bề thế ra sao, còn người trong phủ thực tế không dùng đại môn, đi cửa phụ cửa sau nhanh hơn nhiều.

Diệt Hồng Trần

70. Chương 071: Tâm Sự Của Nhu Nhi.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 071: Tâm sự của Nhu Nhi.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Trở về Đường phủ, Đường Kính Chi lo Lâm Úc Hương xử lý không tốt chuyện của Lý Trung, định về tiểu viện thăm nàng, nhưng nửa đường gặp phải Nhu Nhi.

Nhu Nhi mặc chiếc váy gấm màu vàng nhạt, hông thắt dải lụa lam, đứng dưới ánh mặt trời, khuôn mặt non nớt thanh tú như thiên thần, một chút da thịt thấp thoáng dưới cổ áo trông hết sức mê người, nàng đang ngẩng đầu nhìn hòn giả sơn trong ao cách đó không xa.

Dù lo cho Lâm Úc Hương, nhưng thiếu nữ này cũng là nữ nhân của y, lại là thiếu nữ rất đáng yêu cho nên Đường Kính Chi đi qua cánh cổng vòng cung, bước về phía nàng.

Thị Mặc biết ý, lặng lẽ lui ra.

Chậm rãi đi tới gần, Đường Kính Chi mới phát hiện ra mặt Nhu Nhi thấp thoáng u sầu, mắt cứ thơ thẩn nhìn phương xa, chẳng biết đang nghĩ gì.

- Nhu Nhi, sao nàng lại ở đây một mình?

Nhu Nhi đang ngẩn ngang tâm sự, đột nhiên bên tai có tiếng người gọi, giật bản mình, quay lại thấy Đường Kính Chi lại càng thêm hoảng loạn, uồn gổ định quỳ xuống:

- Tỳ thiếp bái kiến Nhị gia.

Đường Kính Chi đi vội tới, nắm lấy tay Nhu Nhi kéo lên:

- Nếu sau này chỉ có ta và nàng, không cần hành đại lễ như thế.

- Tạ ơn Nhị gia.

Cầm thụ hơi ẩm từ lòng bàn tay truyền tới, mặt Nhu Nhi tức thì đỏ ửng, e thẹn định rút tay về, nhưng nhớ lại lời cha mẹ dặn trước khi vào Đường phủ, không rút lại nữa. Cha mẹ nàng dặn :” Con à, trong hào môn đại viện nhiều quy củ, nên vào đó rồi, con nhất định chú ý, nghe nhiều nói ít, còn nữa nhất định phải nghe lời tướng công, không được trái ý.”

- Nhu Nhi, nàng ở đây làm gì thế?

Đường Kính Chi thấy Nhu Nhi cúi đầu xuống, mái tóc hơi rối, liền đưa tay ra vuốt nhẹ.

Ngón tay đó tựa hồ có ma lực, vô tình lướt qua gò má thôi, cảm giác khác thường truyền vào tim, Nhu Nhi không hiểu đó là cái gì, chỉ cảm thấy sợ, nhưng cũng thỉnh thích, trái tim đập loạn xạ, như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Nhớ lại chuyện lên núi dâng hương hai ngày trước, Nhu Nhi lấy dũng khí toàn thân lí nhí hỏi:

- Nhị, Nhị gia ... Người còn giận tỳ thiếp không?

Đường Kính Chi ù ù cạc cạc, mình giận cô bé đáng yêu này bao giờ chứ:

- Nhu Nhi, sao ta lại giận nàng?

Cúi gằm mặt, Nhu Nhi nhìn mũi giày của mình, ấp a ắp úng đáp:

- Hai ngày trước lên núi dâng hương, Nhị gia bảo tỳ thiếp không được chạy lung tung, tỳ thiếp không nghe lời, thiếu chút nữa bị ngã.

Đường Kính Chi nghe thế thì bật cười, đồng thời xót thương vô cùng, nha đầu ngốc này sao lại vì chuyện nhỏ nhặt đó mà để trong lòng, chẳng lẽ vừa rồi về u sầu trên mặt nàng cũng là vì thế sao?

Nhớ lại chuyện này hôm đó, Đường Kính Chi tự trách một hồi, lúc đó linh cảm lóe lên, y nghĩ ra chuyện truân điền, cho nên không để ý tới đám Nhu Nhi, tiếp đó có người thông báo Lâm Úc Hương gặp phải thích khách, càng không có tâm tình nào nói chuyện với các nàng.

Nhìn thiếu nữ nhảy cảm đáng yêu trước mắt, Đường Kính Chi lần đầu thực sự tỉnh ngộ, không phải chỉ có Lâm Úc Hương, đây cũng là nữ nhân của mình, phải quan tâm yêu thương nàng.

Cảm xúc dâng lên, Đường Kính Chi ôm thiếu nữ trước mặt vào trong lòng, nói nhỏ:

- Nhu Nhi, về sau không được để những chuyện nhỏ này vào trong lòng, nếu không ta sẽ đau lòng đấy.

- Vâng.

Nhu Nhi thẹn thùng đáp, giọng nhỏ như muỗi kêu, lo lắng bất an suốt hai ngày tiêu tan, rồi một nhu tình ngọt ngào đột ngột dâng lên từ tận đáy lòng.

Nhu Nhi là thiếu nữ xinh đẹp nổi danh thôn quê, xứng với câu “thâm sơn dục tuần diểu, sài ốc xuất giai nhân”, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày được giả cho tài tử vang danh thiên hạ, cho dù chỉ là một tiểu thiếp xung hỉ, nàng vẫn có cảm giác không chân thực, nam nhân ấy đang yêu thương ôm nàng vào lòng,

(*) Núi sâu sinh chim quý, nhà củi xuất giai nhân

Ông trời thật thật không bạc đãi mình, Nhu Nhi nghĩ thế, đầu vùi vào lòng Đường Kính Chi, hạnh phúc của nàng thật giản đơn.

Tới khi hương thơm thoảng thoảng trên người Nhu Nhi luồn vào cánh mũi, Đường Kính mới ý thức được động tác của hai người quá thân mật, lúc này cảm giác được rõ ràng có hai vật mềm mềm áp vào ngực, khiến ở đó như có dòng điện li ti chạy khắp toàn thân, liền có tà hỏa từ bụng dưới bùng lên.

“Ừc” Miệng khô rang khó chịu, Đường Kính Chi gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Nhu Nhi nghe thấy nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn, lập tức đối diện với đôi mắt dần sinh lửa dục của Đường Kính Chi, đôi mắt mang vẻ bá đạo chiếm đoạt đó làm tim nàng đập thình thịch, Nhu Nhi run lên, thân thể có chút căng cứng lại, gò má nóng ran, nàng không biết phải làm sao, như con thỏ trắng đối diện với sói xám, không hiểu ứng phó thế nào, cúi đầu xuống né tránh ánh mắt đó.

Chỉ một thoáng liếc qua, khuôn mặt đỏ au đó, đôi mắt tròn xoe, ngây thơ chớp chớp ngượng ngùng né tránh đó làm Đường Kính Chi nhìn thất thần, một lúc sau khóe môi xuất hiện nụ cười, nàng cũng là thê tử của mình, cánh tay bắt giác siết chặt, khiến trái tim hai người gần nhau hơn.

Ôm nhau hồi lâu, Đường Kính Chi mới nói:

- Nhu Nhi, Uyển Nhi rất hiền, nếu như nàng thấy buồn, hãy tới tìm Uyển Nhi chơi.

Bên tai bị hơi ấm từ miệng Đường Kính Chi thổi vào, lập tức biến thành sắc đỏ, “Ừm...” Nhu Nhi khẽ đáp bằng giọng mũi, cặp mắt long lanh như mặt nước hồ thu cứ say đắm ngược lên nhìn trộm Đường Kính Chi, mê hoặc khôn tả.

Dù muốn được Đường Kính Chi cứ ôm mình mãi thế này, nhưng nhớ lại chuyện hôm nay, nàng vẫn nói:

- Nhị gia, người nên đi thăm Nhị nãi nãi đi, hôm nay Nhị nãi nãi thiếu chút nữa bị thương đấy.

- Sao? Úc Hương thiếu chút nữa bị thương?

Đường Kính Chi vội vàng buông thiếu nữ trong lòng ra.

Nhu Nhi sắp xếp lại suy nghĩ, rồi đem chuyện xảy ra ở đại sảnh kể ra một lượt, Đường Kính Chi càng nghe tới về sau miệng càng há hốc ra.

Lâm Úc Hương tra xét Lý gia bị hành thích.

Ngọc Nhi đá tung Vương Thị lên trên không.

Nếu chẳng phải biết Nhu Nhi thành thực không biết nói dối, Đường Kính Chi còn tưởng mình đang nghe kể chuyện ngàn lẻ một đêm.

Ở Vương triều Minh Hà nô là nô, chủ là chủ, vì sao nô tài không dám phản bội chủ? Ngoại trừ xiềng xích về tư tưởng do giai tầng thống trị tấy nã hàng nghìn năm ra còn có một điều, vì sợ liên lụy tới người nhà, một kẻ phản loạn, cả nhà phải chết cùng.

Nhưng mục Vương Thị kia dám to gan lớn mật dám hành thích chủ tử, chẳng cần dùng não suy cũng biết lần này Lý gia xong đời rồi.

Có lẽ Lâm Úc Hương không ra tay, nhưng Đường lão thái quân biết chuyện tuyệt đối không dung thứ.

Nghe Lâm Úc Hương không bị thương Đường Kính Chi mới an tâm một chút, hỏi với vẻ khó tin:

- Nàng nói Ngọc Nhi đá một cái là Vương Thị bay đi à?

Mặc dù lần trước tới gặp Ngọc Nhi thấy trang phục của nàng giống một người luyện võ, nhưng linh hồn người hiện đại, thật không tưởng tượng được cái thế giới này có cao thủ võ lâm thực sự.

Nhu Nhi gật đầu, mặt rất là hâm mộ:

- Đúng vậy Ngọc muội muội thật là khỏe, chỉ có một chân mà đá mụ Vương Thị béo núc đó bay xa tít, khi đó nô tỳ sợ chết đi được, còn nữa Sương tỷ tỷ cũng rất dũng cảm, thấy Vương Thị hành thích Nhị nãi nãi, xông tới đẩy Nhị nãi nãi sang một bên.

Nói tới đó mặt nàng xù xuống, giọng cũng nhỏ hơn nhiều:

- Nhị gia, tỳ thiếp khi ấy sợ quá chỉ biết đứng im một chỗ, có phải tỳ thiếp vô dụng lắm không?

Trong mấy vị di nương, Nhu Nhi luôn rất tự tin thân phận mình hèn kém, không xứng với Đường Kính Chi, hôm nay gặp mấy tỷ muội khác, ai cũng hơn nàng, lòng buồn tủi không thôi.

Thấy Nhu Nhi môi mím chặt như cổ kìm tiếng nấc phát ra, Đường Kính Chi lại ôm nàng vào lòng, nghĩ an ủi bình thường không có tác dụng, mắt đảo một vòng, cười xấu xa nói:

- Không đúng, Nhu Nhi làm sao vô dụng cho được, sau này Nhu Nhi còn sinh cho ta mấy tiểu tử béo mập mà, chuyện này nếu chỉ mỗi mình Nhị gia thì không làm được đâu.

Diệt Hồng Trần

71. Chương 072: Háo Sắc Một Lần.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 072: Háo sắc một lần.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lời này truyền vào tai, Nhu Nhi ngượng tới chín người, chỉ muốn ôm tai bỏ chạy ... Nhị gia, giữa ban ngày ban mặt sao lại nói tới chuyện xấu hổ như vậy được chứ.

Thấy chiêu này có tác dụng, Nhu Nhi không còn suy nghĩ lung tung nữa, Đường Kính Chi nắm tay nàng dặn dò vài câu rồi rời đi, mặc dù Lâm Úc Hương thoát hiểm không sao cả, nhưng không tận mắt nhìn Đường Kính Chi vẫn chưa hoàn toàn yên tâm được.

Nhu Nhi đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng lưng Đường Kính Chi đi xa dần, nắm chặt tay nghĩ :” Nhị gia, Nhu Nhi không những sinh con cho người, còn nỗ lực học tập các vị tỷ muội, nhất định sẽ xứng với người!”

Cùng lúc ấy Lâm Úc Hương bị Đường lão thái quân cho quỳ ở cửa hơn một canh giờ, hai đầu gối đau đớn đi mỗi bước là mặt nhăn lại, sau khi về tiểu viện, chẳng thêm để ý tới gì nữa, ném mình lên chiếc giường êm ái, không nhúc nhích.

Tri Đông Tri Thu dù từ hôm qua tới giờ cũng quỳ chẳng kém Lâm Úc Hương một khắc nào, nhưng bọn nó đâu thể muốn gì làm nấy như chủ tử, nên nhịn đau vén váy chủ tử lên, đến khi nhìn thấy hai đầu gối thâm tím, đều đau lòng.

- Nhị nãi nãi, đều tại nô tỳ nhất gan, nếu khi đó nô tỳ dũng cảm hơn một chút, hỏi thêm lần nữa thì người đã chẳng phải chịu khổ như thế này.

Tri Thu vừa sụt sịt vừa cẩn thận xoa bóp cho Lâm Úc Hương.

Tri Đông ngồi ở một bên cũng đưa tay khõe xoa bóp đầu gối còn lại, nghe thế tay ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn chủ tử, đúng lúc đó Lâm Úc Hương cũng quay sang, cả hai như có tâm linh tương thông cùng thở dài.

Trước đó vì khẩn trương và sợ hãi, nên không dám chắc, lúc này cả hai nàng đều đã hiểu thấu, vừa rồi quỳ hơn một canh giờ là do Đường lão thái quân cố ý phạt, nếu Tri Thu dám lớn gan hỏi câu nữa, chỉ e khi vào phòng Lâm Úc Hương không may mắn như thế này.

- Chuyện này không trách người được, hai người còn quỳ nhiều hơn ta, mau đi nghỉ đi.

Tri Đông và Tri Thu lắc đầu, Nhị nãi nãi còn đau, bọn nó làm sao đi nghỉ ngơi được, Tri Thu lại nói:

- Nhị nãi nãi đừng lo, bọn nô tỳ mệnh đề tiện, chút khổ này có đáng là gì.

- Đúng thế, bọn nô tỳ từ nhỏ ăn khổ cực mà lớn lên mà, Nhị nãi nãi, chẳng phải người là y sư sao, chẳng lẽ không có thuốc trừ sưng đau?

Tri Đông cũng nói:

Lâm Úc Hương nghe vậy vỗ trán, than:

- Xem đầu óc của ta kìa, sao quên cả thuốc chứ?

Nói rồi cho tay vào trong lòng lấy ra một cái bình màu xanh, trong đó chứa thuốc trừ sưng bầm.

Lâm tú tài cuồng y thuật, ông mua rất nhiều sách, kể cả loại bìa bong tróc chẳng còn tên sách tên tác giả, đôi khi chỉ có vài trang giấy ố vàng, vì thế kiến thức của Lâm Úc Hương cực tạp, cách trị bệnh gì cũng có, thuốc này do chính nàng luyện ra, từ sau khi Lâm tú tài qua đời, sống một mình phải lo liệu tất cả, nàng tạo thành thói quen mang đủ thứ trên người, chính vì thế mà mới có kim châm kịp thời cứu Trịnh Kiểm Thu một mạng.

Tri Thu nhanh tay nhận lấy, mở nút gỗ ra, trước tiên rút nắp gỗ ra, đưa lên mũi ngửi thử, nhíu mày lại, mùi không hay lắm, lấy một ít rồi đưa bình cho Tri Đông, xoa tay vào nhau cho đều thuốc, tiếp tục bóp đầu gối cho Lâm Úc Hương.

Tri Đông cũng làm y trang như vậy, nhẹ nhàng bóp đầu gối kia.

Hiệu quả thuốc rất tốt, vừa xoa lên đầu gối không bao lâu, luồng khí mát lạnh thấm qua lỗ chân lông, đi vào da thịt, thuốc xoa bóp sưng đau bình thường chỉ có tác dụng giảm đau tiêu sưng, còn thuốc Lâm Úc Hương có thể trừ đi bệnh thấp thấm vào xương do quỳ lâu trên nền đá, như thế có thể phòng ngừa sau này không bị chứng bệnh phong thấp.

“Ưm..” Hưởng thụ hai tiểu nha hoàn xoa bóp, Lâm Úc Hương thả lỏng mình nằm trên giường, thoải mái rên lên một tiếng, đúng lúc đó Đường Kính Chi hốt ha hốt hải ở ngoài vào.

Nghe thấy tiếng rên đó, Đường Kính Chi càng hoảng, tưởng Lâm Úc Hương bị đau không nhịn nổi nên mới rên như thế, vén rèm cửa đi thẳng vào phòng trong, vội vàng hỏi:

- Úc Hương, nàng sao rồi, có bị thương không?

Ba nàng chỉ thấy trước mắt hoa lên, không kịp phản ứng gì thì trên giường đã có thêm một người nữa, Đường Kính Chi nhìn hai vết bầm trên đầu gối thê tử, tim thắt lại:

- Úc Hương, chân nàng làm sao thế? Chẳng lẽ lão thái quân bắt nàng quỳ?

Nếu đúng là thế Đường Kính Chi quyết đi tìm Đường lão thái quân lý luận một phen, mẹ Vương Thị đó dám hành thích chủ tử, đổi lại bất kỳ ai khác cũng không thể tha cho người Lý gia, làm sao có thể trách tội Lâm Úc Hương cho được.

Hai tiểu nha đầu tỉnh lại, vội vàng rời giường định quỳ hành lễ, Đường Kính Chi xua tay:

- Các người cũng bị phạt quỳ, không cần hành lễ, ngồi nói chuyện cũng được.

Hai tiểu nha đầu sao dám ngồi, đứng bên cạnh giường, Đường Kính Chi càng nhìn càng đau lòng, muốn đưa tay ra xoa bóp cho Lâm Úc Hương.

Thấy đôi chân mình cẩn thận giữ gìn mười mấy năm bị Đường Kính Chi vô tình nhìn thấy, Lâm Úc Hương mặt đỏ bừng, tũn hờn biến thành lửa giận, người này thật là, trước khi vào phòng sao chẳng nói tiếng nào đã xông xộc xông vào, lúc này nàng quên mất, đây vốn là phòng ngủ của Đường Kính Chi.

- Người ...

Lâm Úc Hương tức giận quát vài câu, nhưng nghiêng đầu sát bỗng phát hiện khuôn mặt tuần dật của Đường Kính Chi mang đầy vẻ lo lắng và đau lòng, ánh mắt hết sức chân thành, trái tim nàng mềm ra, một cảm giác không rõ tên chiếm cứ cõi lòng, chỉ xấu hổ kéo chăn che đi đôi chân.

Thấy động tác của Lâm Úc Hương, hai tay Đường Kính Chi khựng lại giữa chừng, thềm hô hồng bết, đây là Vương triều Minh Hà chứ không phải thế kỷ 21, nữ tử ở đây đừng nói là đôi chân trắng trẻo như thế, mà chỉ một chút gót chân lộ ra ngoài cũng không được tùy tiện nhìn.

Chột dạ ngẩng đầu lên, liếc nhanh kiêu thê một cái, lúc đó Lâm Úc Hương đang hoang mang vì cảm xúc lạ đưa mắt nhìn y, bốn mắt nhìn nhau, cùng bối rối tách ra.

Hai tiểu nha đầu nhìn thấy chủ tử “liếc mắt đưa tình” với nhau thì thềm sung sướng, cười tí mắt, chẳng ai bảo ai cùng lặng lẽ lui ra.

- Khụ, Úc Hương, chân nàng bị thương, có phải vì bị lão thái quân phạt không?

Đường Kính Chi ho khan một tiếng, hỏi một câu lãng đi, để cả hai tránh ngượng ngịu, thềm tiếc nuối vừa rồi không kịp nhìn kỹ chân nàng, chẳng biết bao giờ mới có cơ hội lần hai:

Câu hỏi này Lâm Úc Hương đúng là khó trả lời, dù sao là nàng tự quỳ, chứ không phải ai bảo, chỉ là nhớ tới nguyên nhân mình bị quỳ, nàng lại tức điên, nếu chẳng phải vì tên đáng ghét này gọi Đại quân gia đi thì nói không chừng mình không bị phạt, nghĩ tới đó nàng hừ một tiếng, quay đầu đi.

Đường Kính Chi biết Lâm Úc Hương có chút tính xấu, nên kệ nàng hờn dỗi, ngồi đó lặng lẽ nhìn nàng, có câu “đăng hạ khán mỹ nhân, dĩ tăng tam phần nhan sắc”, Lâm Úc Hương vốn rất xinh đẹp rồi, lúc này dưới ánh đèn mờ ảo, hàng mi nàng cong cong, đôi mắt long lanh, bờ môi hơi vểnh, một vẻ tựa hờn tựa giận, quyến rũ đến thấu xương, khiến con tim y không kìm nổi phải chao đảo, không dứt mắt ra được.

(*) nhìn mỹ nhân dưới đèn, sẽ thấy nhan sắc nàng đẹp hơn ba phần.

- Nhìn gì mà nhìn, có gì hay mà nhìn chứ?

Lâm Úc Hương bị y nhìn chằm chằm hồi lâu, mặt càng lúc càng đỏ, ném cho một cái lườm.

Môi Đường Kính Chi cong lên, thành nụ cười xấu xa:

- Thê tử của ta, ta muốn nhìn thì nhìn chứ, hơn nữa ...

Nói tới đó còn cố ý đưa ánh mắt chiếu xuống ngực Lâm Úc Hương, dù nàng đang nằm ngửa, hai gò đồi ngạo nghễ nhô lên, tạo thành đường cong gợi cảm làm người ta sinh ra những ý nghĩ ám muội.

- Sắc lang!

Lâm Úc Hương chịu sao nổi ánh mắt đó, thuận tay cầm cái gối ném y:

- Úi da!

Đường Kính Chi cố ý làm bộ không kịp né, để cái gối ném trúng mặt, Lâm Úc Hương thấy y trúng đòn la oai oái, không nhịn được cười, bao ủy khuất giận hờn ban ngày phải chịu tan biến theo tiếng cười trong trẻo đó.

Diệt Hồng Trần

72. Chương 073: Khéo Léo Ứng Phó.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

Chương 073: Khéo léo ứng phó.

Nhóm dịch: lanhdiendiemia

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu.

Cái đạo lý đó Đường Kính Chi sao chẳng hiểu, đương nhiên, cái xấu này phải có hạn thôi, nếu không phản tác dụng, nhất là bị người ta coi thành sắc lang thì gay, nhưng không xấu chút nào người ta lại tưởng mình là tên đầu gối.

Hai người đã ở cùng nhau mười mấy ngày, đã có nhận thức nhất định về con người của nhau, cho nên Đường Kính Chi mới dám lớn gan tỏ ra háo sắc một lần.

Lâm Úc Hương cười một lúc mới nhận ra phản ứng của mình không ổn, sao nam nhân đó dùng ánh mắt đó hau háu nhìn mình, mình chẳng những không giận mà chỗ bị y nhìn lại có cảm giác kỳ dị lan đi, nàng đang hoang mang mê hoặc, đột nhiên bên ngoài có tiếng Tri Thu gọi:

- Nhị gia, Nhị nãi nãi! Lão thái quân mời đi ăn cơm tối.

Nghe tới ăn cơm tối, nụ cười của Lâm Úc Hương tắt hẳn, Đường Kính Chi cũng buồn bực, vốn y thấy Lâm Úc Hương không phải giận thật, định nhan cơ hội kéo gần quan hệ hai người thêm một chút, nhưng giờ thì không được rồi.

Cơ hội trôi qua như bát nước hắt đi khó hốt lại, làm Đường Kính Chi tiếc nuối, có điều hôm nay y phải tìm Đường lão thái quân có đại sự cần thương lượng, không thể không đi.

Lâm Úc Hương sợ gặp Đường lão thái quân lắm rồi, nếu có thể nàng cố gắng tránh mặt, nảy ra một kế, nói:

- Nhị gia, đầu gối thiếp thân đau lắm, tối nay không cần tới nhà ăn được không?

Đường Kính Chi định gật đầu, nếu không lát nữa tới nhà ăn, Lâm Úc Hương còn phải nhịn đau đứng hầu lão thái quân dùng cơm, y nhìn cũng đau lòng, nhưng lời ra tới miệng liền thu lại:

- Trước tiên nàng phải nói với ta có phải hôm nay bị phạt quỳ không?

- Không phải, đó là hai ngày trước thiếp thân bị thương, hôm nay còn chưa khỏi.

Lâm Úc Hương chỉ có thể lắc đầu, chiêu đó của Đường lão thái quân quá ác, hại nàng quỳ hơn canh giờ, cuối cùng chẳng thể nói người ta phạt mình.

Đường Kính Chi có tính toán khác, nếu Lâm Úc Hương bị phạt thật, y sẽ tranh luận với lão thái quân một phen, nhưng bữa cơm này Lâm Úc Hương phải đi, nếu không lão thái quân thấy nàng không đi, sẽ cho rằng nàng bị phạt nên ôm hận trong lòng, cố ý chống đối, như vậy hỏng to, quan hệ hai người có thể không bao giờ vẫn hồi lại được, mà Lâm Úc Hương sẽ bị phạt thêm.

- Vết thương lần trước còn chưa lành sao?

Đường Kính Chi dịu giọng nói:

- Được rồi, ta sẽ nói với lão thái quân, người sẽ không trách phạt nàng đâu.

Rồi dặn dò thêm vài câu sau đó đi ăn cơm.

Nhìn theo bóng lưng Đường Kính Chi đi qua rèm cửa, Lâm Úc Hương nằm xuống, nhìn lên nóc màn, lẩm bẩm:

- Kỳ thực tên háo sắc này rất tốt, hay là cố gắng tạo mối quan hệ tốt với y, sau đó nói rõ tâm nguyện với y, nhờ y để quang minh chính đại rồi phủ ...

Đang suy nghĩ miên man thì nghe tiếng rèm cửa vén lên, hai tiểu nha đầu chạy vọt vào, khuôn mặt dào dạt nụ cười hưng phấn, mắt nhìn nàng chăm chăm.

- Làm sao thế?

Lâm Úc Hương sờ mặt, ngơ ngác hỏi.

Hai tiểu nha đầu vẫn cười không ngừng, vừa rồi lui ra, bọn nó nghe thấy rõ ràng, Nhị gia và Nhị nãi nãi trên chộc cười đùa với nhau, đây là dấu hiệu cực tốt.

Đường Kính Chi rời tiểu viện, theo một nha hoàn tới nhà ăn chính, bên trong trừ Đường lão thái quân và Đường Chu thị, còn có đứa bé trai hơn bốn tuổi, chính là cháu ruột của y, Đường Thiên.

- Tôn nhi thỉnh an nãi nãi.

Đường Kính Chi đi tới thi lễ với Đường lão thái quân:

Đường lão thái quân cười hiền từ trách:

- Trước mặt nãi nãi còn khách khí cái gì, mau đứng dậy đi. Hử? Úc Hương không đến sao?

Vừa dứt lời sắc mặt bà tối lại.

Chẳng lẽ đứa tôn tức này nghĩ ra vừa rồi ta cố ý phạt nó, trong lòng không phục, cho nên mới cố ý không tới hầu hạ?

Nếu đúng là nó to gan như thế, vậy sau này quyết không thể nương nhẹ cho nó chút nào nữa.

- Nãi nãi, Úc Hương thân thể không khỏe, cháu thấy nàng cả đi cũng phải cố sức, cho nên bảo nàng ở lại tiểu viện dùng cơm rồi.

Đường Kính Chi vừa nói vừa đi tới bên bàn.

- Không khỏe? Không khỏe chỗ nào?

Sắc mặt Đường lão thái quân cực tệ:

- Chắc là ở chân ạ, nếu không sao đi đường lại vất vả như thế, có điều nãi nãi đừng lo, Úc Hương là y sư mà, nàng tự biết phải dùng thuốc không, dùng thuốc gì.

Đường lão thái quân thấy Đường Kính Chi nói với vẻ hời hợt, mặt mới hòa hoãn hơn, trước đó bà cho rằng Lâm Úc Hương cáo trạng với Đường Kính Chi, rồi xúi cháu trai bà tới xin không phải hầu hạ, thêm nữa bà cũng không muốn Đường Kính Chi xen vào giữa chuyện của mình và Lâm Úc Hương, nam nhân phải làm đại sự, không thể vì chút chuyện vụn vặt này mà hao tâm tổn trí.

- Thì ra là cháu thương Úc Hương cho nên mới không để nó tới đây hầu hạ, có điều cũng phải, hôm nay nó hỏi chuyện Lý Trung, thiếu chút nữa bị thương, chắc là còn sợ.

Đường Kính Chi mặt trầm ngay xuống, vừa rồi lo cẩn thận ứng phó với lão thái quân tránh để Lâm Úc Hương bị phạt thêm, giờ mới nhớ tới chuyện này, giận dữ nói:

- Nãi nãi, cháu đang định nói với người chuyện này đây, muội Vương Thị đó cả gan làm xằng, hành thích chủ tử, phải xử lý ra sao ạ?

Đường lão thái quân xua tay:

- Lắng Nhi, đây là chuyện hậu viện, cháu đừng quản vào, bên ngoài đã có một đồng chuyện đủ làm cho cháu vất vả rồi.

- Nhưng Úc Hương thiếu chút nữa bị thương, làm sao cháu không hỏi tới cho được.

Đường Kính Chi chưa chịu thôi:

Đường lão thái quân đột nhiên lại cười, trong mắt ánh lên vẻ trí tuệ:

- Lắng Nhi, cháu nghĩ chuyện hậu viện dễ xử lý sao? Không trải qua những chuyện này là không được, còn nữa, ta không cho cháu xen vào việc của hậu viện, ngoại trừ cháu là một nam nhân ra, còn vì ta muốn dạy

bảo Úc Hương, để tính cách nó vững vàng hơn, làm việc kinh nghiệm hơn, xử sự khôn ngoan hơn, có thể ta mới yên tâm giao hậu viện vào tay nó.

Hiểu tâm tư lão thái quân rồi, trong lòng không còn lẩn tránh nữa, Đường Kính Chi gật đầu liên tục:

- Nãi nãi nói phải, sau này cháu sẽ không xen vào chuyện của hậu viện nữa.

Hàm Hương đứng sau lưng Đường lão thái quân hơi nhíu mày lại, nàng rất hoài nghi tính chân thực của câu nói này.

Đường Chu Thị nghe nói Lâm Úc Hương không tới, liền chủ động đứng dậy hầu hạ, vị lão thái quân này không phải là ai hầu hạ cũng được, thấy đề tài cuộc nói chuyện có hơi nặng nề, nàng quay lại nhìn con trai:

- Thiên Nhi, mấy ngày trước chẳng phải con luôn mồm nói tới Nhị thúc sao, hôm nay gặp Nhị thúc rồi mà không chào tiếng nào, vậy là không phải phép.

Đường Thiên vốn đang ngồi ngay ngắn bên bàn, nghe câu này tót ngay xuống ghế, hớn hở ra mặt, vừa gọi Nhị thúc vừa chạy tới trước mặt Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi nghe thấy hai từ Nhị thúc, miệng bất giác nở nụ cười, từ góc khuất nào đó trong lòng dâng lên tình cảm lạ, y hiểu, đó là vì Đường Kính Chi trước kia hết sức yêu quý đứa bé này, xem ra hiện giờ linh hồn trong cơ thể này đã khác đi, nhưng tình cảm vì ký ức của Đường Kính Chi, vẫn phát sinh biến đổi lớn.

Y khom người xuống, vốn định bế chú bé đáng yêu này vào lòng, nhưng bên kia mặt Đường Chu Thị nghiêm lại, quát:

- Thiên Nhi, trước khi tới nương thân đã nói gì với con, phải biết lễ nghi, hiểu quy củ, sao lại hò hét như mấy đứa bé thiếu giáo dục như thế?

Đường Thiên nghe vậy mặt xị xuống, người cũng dừng lại, nó cẩn thận nhìn mẹ, thấy mặt mẹ ẩn chứa tức giận, liền thu vẻ mặt hớn hở lại, quy củ cúi mình thi lễ với Đường Kính Chi:

- Tiểu chất Đường Thiên thỉnh an Nhị thúc.

Diệt Hồng Trần

73. Chương 074: Mùi Hương Lạ.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 074: Mùi hương lạ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đứa bé trước mặt Đường Kính Chi da dẻ hồng hào, má mẫm mẫm, đôi mắt to sáng như sao, nếu ở thế kỷ 21, dứt khoát sẽ thành sao nhí, y nhìn một cái đã thích rồi, vì thế bước tới, bế Đường Thiên vào trong lòng, thơm chụt lên má:

- Thiên Nhi, cháu càng lớn càng đáng yêu, hơn cả Nhị thúc rồi.

Lời này làm mọi người trong phòng đều cười lớn, trong đó Đường lão thái quân và Đường Chu Thị cười thì cười song đều ngạc nhiên, vì trước kia Đường Kính Chi cực kỳ coi trọng quy củ, rất ít khi nói đùa, hơn nữa tuyệt đối sẽ không bao giờ bế một đứa bé vào lòng còn thơm lên má như thế, dù là Đường Thiên.

Chẳng lẽ vì yêu ai yêu cả đường đi lối về? Lẽ nào thích Đường Chu Thị cho nên ... ? Đường lão thái quân tức thì đảo mắt qua người Đường Chu Thị.

Ủm, nha đầu này càng ngày càng có phong vận rồi.

Đường Thiên được ôm trong lòng, tính trẻ con phóng thích, cười khanh khách không ngừng, cuối cùng còn chu môi thơm Đường Kính Chi một cái.

- Thiên Nhi, mau xuống ngay, đừng làm Nhị thúc mệt.

Cười một lúc, mặt Đường Chu Thị ửng hồng, càng thêm phần quyến rũ, nhớ ra Đường Kính Chi còn chưa khỏe lại hoàn toàn, vội giục con.

Đường Kính Chi vẫn ôm chú bé trong lòng, lắc đầu:

- Không sao, đệ đã khỏe hơn nhiều rồi. Nào, Thiên Nhi, cùng ngồi ăn với Nhị thúc nhé.

Vừa nói vừa bế Đường Thiên tới chỗ ngồi gần Đường lão thái quân.

Đường lão thái quân lên tiếng, miếng cơm đầu tiên trong bữa phải do trưởng bối ăn, bữa cơm mới được bắt đầu:

- Được rồi, nếu như hôm nay Úc Hương không tới, vậy mấy người chúng ta ăn cơm thôi.

Đường Chu Thị đứng giữa Đường lão thái quân và Đường Kính Chi, xới cơm gấp thức ăn cho hai người. Đường Kính Chi đang trêu Đường Thiên, đột nhiên thấy chiếc cổ tay trắng như ngọc lướt qua, tiếp đó mùi thơm cơ thể nữ nhân luồn vào mũi.

Mùi thơm này khác với mùi thơm trên người Nhu Nhi, như xen vào thứ mormone kích thích giống đực, tức thì thu hút tâm thần của Đường Kính Chi.

- Nhị gia, mời ăn cơm.

Mơ hồ nghe thấy giọng nói ôn nhu của Đường Chu Thị truyền vào tai, Đường Kính Chi lúng túng, gật đầu máy móc, cầm đũa gấp thức ăn vào miệng, mặc dù không ngon như Lâm Úc Hương làm, nhưng không hiểu sao càng khiến y muốn ăn hơn.

Đường lão thái quân mắt rất sắc, sao chẳng nhìn ra sự khác thường của cháu trai:

- Tôn tức, ta không đói lắm, cháu chiếu cố cho Nhị gia là được rồi.

Ánh mắt vẫn cứ liếc nhìn qua lại hai người, miệng cười tủm tỉm, thâm tính, nếu Lăng Nhi có thể nạp nha đầu này làm tiểu thiếp, chắc chắn còn sinh cho Đường gia được vài đứa bé kháu khỉnh nữa.

Đường Chu Thị không hề phát hiện ra điều gì khác lạ, khẽ đáp lời một tiếng, đi tới gần Đường Kính Chi hơn, dùng đũa ngọc gấp thức ăn cho y.

Mùi hương lạ đó ngày một đậm, mặt Đường Kính Chi cũng ngày một đỏ hơn.

Nếu như mấy phòng thê thiếp của Đường Kính Chi là những đóa hoa đang nở, diễm lệ tươi trẻ, làm người ta tơ tưởng, thì Đường Chu Thị như một quả đào chín, tươi ngon mọng nước, làm người ta nhìn thấy chỉ muốn lao vào cắn một miếng lớn.

Phong vận của nữ nhân thành thực, càng quyến rũ dụ hoặc hơn so với thiếu nữ thanh xuân, càng có sức hấp dẫn nam nhân hơn nhiều.

Đường Kính Chi ăn đồ do Đường Chu Thị gấp, ngửi mùi hương dụ dỗ người ta phạm tội trên cơ thể nàng, người mỗi lúc một nóng hơn, không dám nhìn nàng thêm cái nào nữa.

- Nhị thúc, Thiên Nhi muốn ăn thịt gà.

Đường Thiên còn nhỏ, chỉ biết ăn, không phát hiện biến hóa vi diệu giữa những người trưởng thành, chỉ vào món thịt gà xào đồ đẳng xa nững nụ yêu cầu:

- Ủ, để ta gấp cho cháu.

Đường Kính Chi đang lảng lảng trong cảm xúc tội lỗi, đưa đũa ra, đúng lúc Đường Chu Thị nghe thấy con đòi cũng đưa đũa gấp, cuối cùng không may thế nào, cả hai cùng gấp vào một miếng thịt gà.

Đường Kính Chi theo bản năng nhìn thuận theo cánh tay nỡn nà như ngó sen kia, gặp phải ánh mắt Đường Chu Thị nhìn xuống, va chạm trên không, như có tia lửa vô hình lóe lên, cả hai cùng đỏ mặt, buông đũa ra.

- Hà hà, Thiên Nhi ngoan, để tổ nãi nãi gấp cho cháu ăn.

Đường lão thái quân luôn chú ý tới động tác của hai người, thấy vậy mừng lắm, gấp một miếng thịt gà cho vào bát nhỏ của Đường Thiên.

- Tạ ơn tổ nãi nãi.

Đường Thiên trước khi ăn vui vẻ cảm ơn:

Tiếng của Đường lão thái quân phá tan không khí gượng gạo, Đường Kính Chi mới thấy không quá xấu hổ nữa, lẩm bẩm đổ lỗi cho tên Đường Kính Chi kia, Đường Chu Thị cũng định thần lại, ánh hồng lui dần, tiếp tục gấp thức ăn cho mọi người.

Có điều ánh mắt nàng âm đạm hơn, rồi cẩn thận kín đáo lùi lại một bước nhỏ tránh xa Đường Kính Chi hơn một chút.

Bữa cơm đó có già có trẻ, tất nhiên không khí rất náo nhiệt ấm áp, cuối cùng bị tiếng cười ngây thơ của Đường Thiên cảm nhiễm, Đường Kính Chi gạt bỏ được sự tức giận tự nhiên khi ở gần Đường Chu Thị, cười vui vẻ sáng lạn.

Đường Chu Thị giữ vẻ mặt đoan trang nhu mì, chỉ cười nhẹ.

Ăn cơm xong mẹ con Đường Chu Thị cáo lui trước, Đường Thiên cứ quyến luyến nắm tay Đường Kính Chi, muốn hắt rãnh rồi tới đưa nó đi chơi, còn lén lút nói nhỏ, mẹ nó thường ngày rất nghiêm khắc, không cho nó chơi cùng bạn bè, chỉ bắt nó học chữ, học quy củ.

Đường Kính Chi nổi tính trẻ con, cũng len lén ngoắc tay đồng ý.

Thấy Đường Kính Chi không cáo lui, Đường lão thái quân đoán y có chuyện, ngồi lại đợi y lên tiếng.

- Nãi nãi, hôm nay cháu có chuyện muốn thương lượng với nãi nãi.

Nói tới đó đưa mắt nhìn Hàm Hương, Hàm Hương biết ý pha trà xong rồi lùi ra khỏi nhà ăn, đứng ở cửa, còn điều toàn bộ nha hoàn bà tử hầu hạ ở đây tránh xa một chút.

Thấy Hàm Hương cũng bị bảo lui ra, Đường lão thái quân hiếu kỳ hỏi:

- Có chuyện gì mà cháu cần cẩn thận như thế?

Đường Kính Chi mặt nghiêm túc đáp:

- Nãi nãi, từ sau khi cháu biết nạn châu châu sắp bùng phát, liền nghĩ ra một kế lớn có thể phát tài, có điều trước khi hành động, cháu muốn thương lượng với nãi nãi một phen.

Đường lão thái quân gật đầu, bảo y nói tiếp.

- Nãi nãi, hiện nay tình hình Đường gia ta xấu thế nào hẳn trong lòng người biết rồi, nếu như muốn duy trì cuộc sống trước kia, chỉ dựa vào mỗi chuyện làm ăn của các cửa hiệu sợ là rất khó khăn.

Khê thở dài, Đường lão thái quân mặt thêm chút mệt mỏi, hiện chẳng những thường xuyên có kẻ tới cửa hiệu của Đường gia gây chuyện, mà hàng tồn cũng chẳng còn bao nhiêu, Đường gia thì vẫn chưa tìm được tiêu cực thích hợp để áp tải hàng.

- Cho nên Tôn Nhi lớn gan, muốn đổi nghề!

- Cái gì? Đổi nghề?

Lời này tức thì làm sắc mặt Đường lão thái quân đại biến, bà ngàn vạn lần không nghĩ tới khả năng này.

- Đúng thế ạ, phải đổi nghề.

Phải lâu lắm Đường lão thái quân mới từ trong chấn động khôi phục lại được tinh thần:

- Lãng Nhi, chuyện đổi nghề này là vấn đề rất lớn, không cẩn thận một chút thôi là làm cả gia tộc bù vào đó, không biết bao người táng gia bại sản vì thế, cho nên càng phải thận trọng hơn. Theo lý mà nói cháu là gia chủ, chuyện làm ăn nãi nãi không nên xen vào, nhưng chuyện này quá lớn, nãi nãi phải hỏi cho thật rõ ràng, cháu muốn đổi nghề, không bán trà ngọc nữa thì muốn làm gì?

- Nãi nãi, cháu muốn mua một mảnh đất hoang, sau đó khơi kênh dẫn nước, làm đại địa chủ.

Đường Kính Chi cầm chén trà lên nhấp một ngụm, cẩn thận quan sát sắc mặt Đường lão thái quân.

Đường lão thái quân thêm một lần nữa ngồi ngáy ra trên ghế? Mua đất, làm kênh, đại địa chủ? Cái này ... Quá sức hoang đường, mình nghe nhầm, hay đích tôn mình điên rồi?

Chẳng lẽ bệnh của nó lại tái phát? Ảnh hưởng tới đầu óc, nghĩ tới đó Đường lão thái quân hoảng lên, với bà đây còn là chuyện nghiêm trọng hơn.

Diệt Hồng Trần

74. Chương 075: Muốn Làm Đại Địa Chủ.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 075: Muốn làm đại địa chủ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Nãi nãi đừng vội sốt ruột, nghe cháu trình bày tỉ mỉ chuyện này đã.

Bất kể là ai nghe thấy loại chuyện này đều chấn kinh, cơ bản chuyện lớn thế này chỉ có triều đình mới làm nổi, cho nên Đường Kính Chi phải ổn định tâm tình của Đường lão thái quân trước, rồi mới đem tính toán của mình nói ra một lượt.

Nghe xong tính toán của y, Đường lão thái quân im lặng rất lâu, khó đưa ra quyết định.

Không thể phủ nhận, Đường Kính Chi muốn dùng nạn dân để khai hoang, đào kênh là chuyện lời lớn, nhưng chuyện liên quan lớn, bất kể là ai, đột nhiên nghe thấy một chuyện như thế cũng có cảm giác không chân thực.

Để Đường lão thái quân có thời gian thích ứng và cân nhắc trước, Đường Kính Chi mới nói:

- Nãi nãi, nếu chẳng phải tình hình Đường gia hiện nay quá tệ, cháu cũng không muốn dùng chiêu này, dù sao cách làm thì tốt, nhưng quá mạo hiểm. Có điều sự thực đã bày ra trước mặt chúng ta, chẳng những có tên cầu quan kia nhắm nhe Đường phủ, mà đám người cùng nghề nghĩ thấy mùi cũng ra sức chen ép công kích Đường gia ta. Chúng ta hết đường rồi, vì sao không thử một chuyến, tuy mạo hiểm, song cháu cũng đã tính toán kỹ càng, cái lợi cỡ mấy chỗ sau...

Hơi ngừng lại một chút cho Đường lão thái quân tập trung nghe, rồi gập tay tính:

- Thứ nhất, giải quyết vấn đề Đường gia ta hiện nay có tài chính nhưng không có hạng mục nào để kinh doanh, chúng ta có năm sáu trăm miệng ăn, cho dù tiền nhiều đến đâu cũng miệng ăn núi lở. Thứ hai, sau khi thiên tai bùng phát, nạn dân sẽ ứ ứ kéo tới, chúng ta cho bọn họ cái ăn, bọn họ nhất định mang ơn huệ của chúng ta, danh tiếng của Đường gia vang xa, đám Điền Cơ dù có muốn ra tay với Đường gia, cũng phải xét tới phản ứng của nạn dân. Thứ ba, đất đai trước khi khai hoang không đáng tiền, nhưng đợi đào kênh xong, giá sẽ tăng vọt, tới mấy chục lần thậm chí còn nhiều hơn ...

Đường lão thái quân cứ nghe hết một điều mầy lại giãn ra một phần, bà là người trải qua sóng gió đời người, khí phách không phải phụ nhân bình thường có thể sánh bằng:

- Được, nếu như cháu đã muốn đánh cược một chuyến, vậy nãi nãi cũng diên với cháu một lần, cháu cứ làm đi chuyện thuyết phục những người khác để nãi nãi lo. Có điều cháu nhớ kỹ một điều, bất kể kết quả cuối cùng ra sao, vạn lần không thể để Đường gia vào tuyệt cảnh, thậm chí tuyệt đường hương hỏa.

Gia gia của Đường Kính Chi còn có bốn đệ đệ, những người này đều được thừa hưởng một phần gia sản Đường gia, được nhận lãi từ mấy cửa hiệu, Đường lão thái quân cho rằng đây chỉ là việc nhỏ không cần đích tôn bận lòng, với lại những người kia đều hơn Đường Kính Chi hai bốn phần, bà không muốn họ ỷ bối phận bắt nạt đích tôn, bà ra mặt là nhanh nhất, thậm chí gửi một lá thư thông báo là được, xem kẻ nào dám tới lý luận với bà ?

- Vâng! Nãi nãi yên tâm, chuyện này cháu tuy không nắm chắc mười phần, nhưng rất tin tưởng, hơn nữa nếu xảy ra chuyện gì bất ngờ, cháu sẽ không để cả Đường gia bị cuốn vào.

Đường Kính Chi chém đinh chặt sắt nói.

Tiếp theo đó phải suy xét tới làm thế nào.

- Lăng Nhi, chuyện này cần văn thư do triều đình phát xuống mới được, nếu Điền Cơ Vương Mông ngăn cản thì sao?

Đường lão thái quân tư duy xoay chuyển rất nhanh, tức thì nghĩ tới điểm mấu chốt nhất:

- Nãi nãi, nếu chúng ta tuyên truyền rùm beng muốn đào kênh, khai hoang thì bọn chúng nhất định không chịu, nếu không mưu đồ chiếm đoạt gia sản Đường gia ta của bọn chúng sẽ đổ bể. Nhưng chúng ta âm thầm hành động, bọn chúng làm sao ngăn cản được.

- Đúng, chuyện này phải bảo mật, ngàn vạn lần không thể để lộ tin.

Đường lão thái quân hào hứng nói, vỗ mạnh tay vịn:

- Đến lúc đám cầu quan phát hiện thì chuyện đã muộn rồi, ta rất muốn thấy cái mặt chúng lúc đó thế nào. Vậy văn thư chắc cháu nghĩ cách có được nó?

- Nãi nãi, cháu đã nghe ngóng kỹ rồi, quản sự truân điền Lạc Thành là Lưu Bư, nói tới kẻ này à, trước kia là tên huyện lệnh thất phẩm, sau đó thành lang trung lục phẩm, mấy năm trước còn leo được lên cả thành thủ ngũ phẩm. Nhưng vận khí của hắn không tốt, mông còn chưa ngồi ấm chỗ đã gặp phải khâm sai điều tra quan tham, kết quả bị mất mũ ô sa.

Đường Kính Chi kể ra:

- Tiếp đó không biết đi cửa sau của ai mà kiếm được cái chức truân điền cứu phẩm này. Nói ra thì kẻ này chẳng có cốt khí, người khác đang đường đường là thủ thành đại nhân ngũ phẩm, chẳng muối mặt đi làm chức cứu phẩm này.

Đường lão thái quân bĩu môi khinh bỉ, rất xem thường tên Lưu Bư này, song nghĩ tới kẻ này là một tên tham quan trở trên, lại cười:

- Kẻ này tuy chẳng ra gì, nhưng lại có lợi cho chúng ta. Cháu định đút cho hắn bao nhiêu tiền, chỉ cần được việc, tốn kém thêm một chút cũng không sao.

- Không được.

Đường Kính Chi lắc đầu:

- Nãi nãi, chuyện này phải làm cho thật ổn thỏa, cho nên không thể trực tiếp lấy bạc ra cầu hắn, nếu không chưa nói hắn đòi hỏi quá đáng, nếu vì đòi thêm chút tiền mà hắn trì hoãn lần nữa thì hỏng, cho nên phải làm sao để hắn tới cầu chúng ta chứ không phải chúng ta cầu hắn.

- Ô, cháu định làm thế nào để hắn tới cầu chúng ta?

Đường lão thái quân tò mò lắm:

Đường Kính Chi cười gian, đem suy tính của mình nói ra.

Sáng sớm, vầng mặt trời đỏ rực từ đường chân trời chậm chậm nhô lên, bầu trời vạm vỡ xanh ngắt một màu, thi thoảng vài cơn gió nhẹ thổi qua, mang tới cho người đi đường chút hơi lạnh của mùa thu, Đại quân gia Đường phủ sáng hôm nay cùng bốn thủ hạ đắc lực ngồi một chiếc xe ngựa cao lớn rời phủ.

Xe đi qua con phố náo nhiệt, tới thẳng chỗ Lưu Bưư làm việc.

Nơi này là một tiểu viện không lớn, ở rất gần nha môn, trước cửa vắng teo, Lạc Thành mấy trăm năm qua chưa từng có chiến tranh, đất đai có thể khai phát sớm đã được khai phát tận dụng hết rồi.

Công bộ quản truân điền, thủy lợi, giao thông, mấy cái khác còn đỡ một chút, có cái kiểm soát, chỉ có truân điền và thủy lợi là không có tương lai gì ở mảnh đất này nữa rồi.

Xe ngựa dừng hẳn, bốn hạ nhân nhẹ nhàng nhảy xuống, vén rèm mời Từ Phúc.

Ung dung bước xuống xe, trên mặt Từ Phúc ít nhiều có chút kiêu ngạo, Đường gia là gia tộc hàng đầu của Lạc Thành, không chỉ vì gia sản to lớn mà vì nhiều đời có người làm quan trong triều, cho nên đám hạ nhân bọn họ ra ngoài cũng rất có thể diện.

Hồ Nhị là thủ hạ đắc lực nhất của Từ Phúc, thấy đại quân gia sắp đi qua cửa, hỏi nhỏ:

- Đại quân gia, lát nữa bọn thuộc hạ phải biểu hiện ra sao?

Ba người còn lại cũng im lặng lắng nghe.

Từ Phúc dừng chân lại:

- Đừng nói nhiều, cứ bày ra vẻ không coi ai vào mắt là đủ rồi.

Nói xong tiếp tục đi vào trong tiểu viện.

Nói thế nào thì cũng là một nha môn thuộc công bộ, có quan sai canh gác, thấy vậy đi tới:

- Xin hỏi mấy vị muốn gặp vị đại nhân nào.

- Ta muốn tìm Lưu Bưư Lưu đại nhân.

Khẩu khí của Từ Phúc tuy rất bình đạm, nhưng lời lẽ cực kỳ vô lễ, dù sao Lưu Bưư là quan viên tại chức, tên hán đầu thế gọi thẳng thừng ra như thế.

Quan sai kia hơi nhú mày, nhưng thấy người trước mặt trang phục lẫn khí thế rõ ràng là người có thân phận địa vị, không dám đắc tội, vội khom người thì lễ:

- Thì ra tìm Lưu chủ sự, mời, tiểu nhân dẫn được cho các vị.

Dè dặt Từ Phúc căn bản không nhúc nhích, phát tay nói:

- Khởi cầ vào, người cứ thông báo một tiếng, bảo hần mau ra gặp ta.

Tới nha môn không vào bái kiến mà muốn quan ra gặp, làm kiêu tới mức này đúng là xưa nay hiếm, quan sai kia mặt cứng lại, chạy vội đi thông báo.

Được thủ hạ báo cáo, Lưu Bưư tức bực phỉ, tên chó má nào dám to gan như thế, dù gì hần từng làm tới chức thủ thành ngũ phẩm, thế nào cũng có chút sĩ diện chứ. Có điều giận thì giận, nhưng nay không còn như xưa nữa, thế nào cũng phải làm rõ đối phương là ai đã, tới lúc đó nổi giận cũng chưa muộn, lẫn lộn quan trường bao năm, chút cảnh giác này cần phải có.

Áp chặt lửa giận xuống, Lưu Bưư sửa sang lại quan phục, rời khỏi đại sảnh, đi bước nào đồng loạt mở nức ních trên người lắc lư theo bước đó, trông đến tởm, người hơi nghiêng về phía trước, lưng khom khom, vừa mới thấy Từ Phúc và mấy người hầu đứng giữa đại sảnh, sững sốt một lúc, rồi nổi khùng.

Diệt Hồng Trần

75. Chương 076: Mời Khách.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 076: Mời khách.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lưu Bưu nhìn một cái là nhận ra thân phận hạ nhân của Từ Phúc, nay một tên hạ nhân mà cũng dám bắt hắn phải ra ngoài nghênh đón rồi, hắn làm sao kìm chế nổi.

Có điều chưa để hắn kịp nổi điên, Từ Phúc đã lên tiếng:

- Lưu đại nhân, nơi này đâu phải chỗ làm việc, nếu rảnh chúng ta tới Thiên Lý Hương ngồi một chút?

Ông ta không phải nhân vật đơn giản, biết Lưu Bưu nhận ra thân phận hạ nhân của mình nên mới bịt miệng hắn trước.

Lời chửi bới sắp rời khỏi miệng bị Lưu Bưu nuốt ngược lại, Thiên Lý Hương? Đó là tửu lâu số một của Lạc Thành, chỉ tiêu trong đó tốn kém có thể hù chết người, vậy mà tên hạ nhân này lại mời hắn tới đó bàn việc, có thể thấy lai lịch không nhỏ.

Hơn nữa đối phương nói có việc, tức là phải cầu tới mình, khả khả, cơ hội kiếm tiền tới rồi.

Nghĩ tới đó khuôn mặt phì nộn của Lưu Bưu tươi như hoa nở.

Lưu Bưu năm nay 40 tuổi, người béo tròn ục ịch, cái gì chưa nói, riêng cái bộ dạng bên ngoài này nhìn cái chẳng khác gì khắc lên trán hai chữ “tham quan”, Từ Phúc còn nhìn ra, đây tuyệt đối là kẻ ăn hại chỉ biết tới tiền.

Từ Phúc chỉ nghiêng người chấp tay thi lễ, không đợi hắn trả lời đã xoay người đi.

Lưu Bưu mặt đỏ bừng, tên hạ nhân này không để cho hắn chút thể diện nào, nhưng vì tiền, hắn chỉ đành xốc quan bào đi theo, lòng chửi rủa :” Con mẹ nó, chẳng qua là một tên mà thôi, dám vênh váo trước mặt bản quan, đợi đấy, lát nữa người có việc cầu tới ta, ta nhất định làm khó một phen, mới tới đồng xu cuối cùng.”

Mấy quan sai bên cạnh thấy vậy vội vàng gọi kiệu phu mang kiệu ra cho đại nhân.

Hồ Nhị móc từ trong lòng ra một đỉnh bạc, chẳng thèm ngó bao nhiêu, quẳng cho quan sai truyền lời lúc này:

- Thưởng cho người uống rượu.

Mấy tên quan sai xung quanh trông mắt thiếu chút nữa lòi ra ngoài, mẹ ơi, đỉnh bạc lớn thế này dè xẻn một chút đủ cho cả nhà bốn người uống rượu cả năm chứ đùa à?

Quan sai được thưởng càng cười toét miệng, hạ nhân nhà ai mà không biết, thuận tay ném ra đỉnh bạc lớn thế nào?

Lưu Bưu không mù, tất nhiên cũng nhìn thấy, nếu chẳng phải vừa rồi đứng quá xa, hắn đã cướp ngang đỉnh bạc đó rồi, có điều với một quan sai truyền lời đã thưởng lớn như thế, hôm nay ắt mình phải kiếm được một mớ lớn, càng sốt ruột giục giã thủ hạ mau đưa kiệu tới.

Thiên Lý Hương, tửu lâu nổi danh Lạc Thành, cao tới bốn tầng, xa hoa quý phái, nơi này chỉ có quan lớn hoặc thương cổ phú quý mới có tư cách tới ăn, nghe nói một bàn tiệc đắt nhất nơi này có giá 6600 lượng bạc, riêng nghe thôi đã khiến người ta lè lưỡi rồi.

Từ Phúc tới nơi, vì nhiều nguyên nhân không làm cao nữa, cố ý đi lùi lại sau Lưu Bưư biểu thị tôn kính, Lưu Bưư đi trước, cầm hếch lên, mặt vênh vênh đắc ý.

Tiến vào đại sảnh, liền nhìn thấy bố cục bài trí tương đối nơi này với các tửu lâu khác, ở giữa là một vùng đất rộng để trống thông thẳng lên tận lầu hai, tất cả các bàn ăn ở lầu một đều xếp thành hình tròn quay xung quanh khoảng trống ở giữa, bốn xung quanh treo không ít thơ họa, xen lẫn với cách phối màu bài trí ít cây cảnh hợp lý làm không gian khoáng đãng.

Hai người đi lên lầu hơi, gọi một gian nhà phòng, Từ Phúc hào phóng đưa thực đơn cho Lưu Bưư, để hắn tự chọn món. Lưu Bưư từ sau khi mất chức thành thủ, vừa lo lót không phải chịu tội, lại chạy vạy kiếm cái chức quan, tài sản hao tổn rất nhiều, cho nên lâu nay rất ít khi tới đây ăn cơm, hiện cơ hội bày ra trước mắt, tất nhiên tận dụng một phen, gọi liền một hơi mười mấy món ăn.

Từ Phúc chẳng bận tâm, bình thản ngồi đợi.

Tiểu nhị lui ra rồi, nhà phòng trở nên yên tĩnh, Từ Phúc thông thả nhấp nhấp chén trà, thi thoảng khẽ gật đầu với Lưu Bưư.

Ban đầu Lưu Bưư còn trấn tĩnh, cho rằng Từ Phúc cố ý làm cao, đợi mình chủ động lên tiếng, như thế mình sẽ bị động, nhưng đợi mãi, thấy thức ăn mang lên hết rồi, đối phương vẫn không lên tiếng, thái độ điềm nhiên như không, hắn dần dần mất kiên nhẫn.

Hắn từng leo lên tới chức thành thủ, sao cam tâm làm một chủ sự truân điền cả đời, nhưng muốn leo lên, không có bạc mở đường là không được.

Trước khi tới đây Từ Phúc đã tìm hiểu kỹ về con người của Lưu Bưư rồi, cho nên nắm chắc mười phần có thể khiến kẻ này lên tiếng trước, thông thả ăn từng miếng một, động tác ưu nhã, so với đám văn nhân còn nhã nhặn hơn vài phần.

- Xin hỏi tôn tính đại danh.

Lưu Bưư quyết định làm rõ thân phận đối phương trước, rồi mới dễ chọn thái độ.

Từ Phúc đặt chén trà xuống, giọng nói rất tự hào:

- Tiểu nhân là Từ Phúc đại quản gia của Đường gia Lạc Thành.

Người có tên như cây có bóng, lời Từ Phúc vừa dứt, vẻ mặt Lưu Bưư tức thì cung kính hơn vài phần, khi làm thủ thành hắn còn có tư cách lên mặt với Đường gia, nhưng hiển giờ chỉ có nước ngửa mặt nhìn người ta thôi.

- Thì ra là Từ quản gia, ngưỡng mộ đã lâu.

Lưu Bưư tay ôm quyền, khom người thi lễ:

Từ Phúc thân nhiên tiếp nhận rồi mới đáp lễ:

- Lưu đại nhân khách khí quá, tiểu nhân chỉ là một hạ nhân thôi, sao dám nhận lễ của đại nhân.

Lưu Bưư thăm chửi Từ Phúc giả dối, mặt vẫn tươi cười:

- Từ quản gia mới là khách khí, ở Lạc Thành có ai không biết Đường gia chứ, đáng mà, đáng mà.

- Lưu đại nhân từng đường đường là quan lớn ngũ phẩm, chẳng qua bị tiểu nhân ám hại thôi, nếu không đã chẳng rơi xuống tình cảnh này, tiểu nhân thực sự không dám.

Câu này của Từ Phúc nói trung vào chỗ ngứa của Lưu Bưư rồi, nhớ lại năm xưa vì leo lên chức thành thủ, gần như hao tổn nửa gia sản của hắn, vốn định kiếm lại bù lỗ, nhưng không may gặp đúng khâm sai tuần sát, hắn luôn cho rằng mình mất quan là do vận khí không tốt, năm phần còn lại là do kẻ cạnh tranh ghen tị giở thủ đoạn hãm hại mình.

Thở dài một hơi, nhớ lại số bạc bay đi không bao giờ trở lại, giọng Lưu Bưư ghen ghen:

- Chỉ có Từ quản gia hiểu ta.

Từ Phúc sống hơn năm mươi tuổi, mềo già hóa cáo rồi, râu vừa rồi chỉ là thăm dù, quả nhiên là hạng giá áo túi cơm, có thể đã kích động rồi, nhân cơ hội nói càng thêm chân thành:

- Lưu đại nhân đừng như thế, theo tiểu nhân thấy, với năng lực của đại nhân, lập chút công tích, quay về vị trí xưa đâu phải chuyện khó. Hơn nữa với năng lực của đại nhân, hẳn phải là trọng điểm bồi dưỡng của cấp trên, ngày thăng tiến không còn xa.

Không nghe Từ Phúc nói lời này còn đỡ, nghe xong thiếu chút nữa tức té xỉu, hấn lo lót mãi ai dè bị người ta ném cho cái chức chủ sự truân điền, đã vậy đám quan viên khác chẳng ưa hấn, cứ thì thà thì thật nói ra nói vào.

Lại còn tên cấp trên của hấn nữa, nghe nói năm kia khi còn là thủ thành hấn mua về một tiểu thiếp vốn là kỹ nữ có tiếng trong vùng, không ngờ tham lam ám thị muốn hấn đem tặng.

Tên khốn kiếp chó má, tiểu thiếp đó là bảo bối, là thịt trong lòng hấn.

Công tích!

Đúng là lập công thì có khả năng lần nữa leo lên cao, lúc đó ta thăng quan phát tài rồi, nhất định sẽ cho đám cẩu quan đuôi mù kia biết tay.

Chẳng lẽ Đường phủ tới tìm mình liên quan tới nó? Lưu Bưư rơi xuống bước đường này, mất đi năng lực suy nghĩ bình thường, chỉ còn một lòng tham công hám lợi để sớm ngày leo lên, tha thiết nhìn Từ Phúc:

- Từ quản gia nói đúng lắm, chỉ cần bản quan lập công sẽ có ngày quay trở lại, chỉ là không biết Từ quản gia tới tìm ta có việc gì?

Từ Phúc khinh bỉ sự ngu xuẩn của tên này, chắc khác gì con lừa treo củ cà rốt trước mặt là muốn nó đi hướng nào, nó theo hướng đó.

Có điều Lưu Bưư càng ngu xuẩn càng có lợi.

Diệt Hồng Trần

76. Chương 077: Câu Cá.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 077: Câu cá.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Cổ ý nhú mày, Từ Phúc đặt đĩa sang một bên, trầm ngâm không nói, làm Lưu Bưư càng thêm sốt ruột, đợi đến khi Lưu Bưư không tìm được muốn lên tiếng, mới nói:

- Lưu đại nhân, kỳ thực hôm nay Từ mỗ tìm ngài chỉ muốn mời một bữa cơm thôi, không có việc gì cả.

Chỉ muốn mời cơm?

Lưu Bưư đâu ngu tới mức đó:

- Từ quản gia, hai chúng ta chưa gặp đã hiểu lòng nhau, nói thật, nay Lưu mỗ tuy chỉ là một chủ sự truân điền, nhưng nếu giúp được gì, tuyệt đối không chối từ.

Thoáng cái đã đưa quần hệ hai người nâng lên trầm tri kỷ, vô sỉ hết mức.

Từ Phúc ra chiều khó xử, đợi Lưu Bưư giục thêm vài lần mới thở dài nói:

- Lưu đại nhân đã coi Từ mẫu là tri kỷ, vậy xin nói thực, hôm nay tới tìm ngài không phải có chuyện gì lớn, chỉ là tối qua nghe chủ tử thuận miệng nói một câu, muốn mua mảnh đất hoang cách thành đông 40 dặm, cho nên mới tìm Lưu đại nhân ăn bữa cơm.

Mua mảnh đất hoang cách thành đông 40 dặm?

Mặt Lưu Bưu tức thì xệ ra, vị quản sự truân điền trước vì muốn khai phát nơi đó mà mất mũi ô sa, chuyện này hẳn biết rõ. Nhưng hẳn không ngờ mảnh đất cả trều đình cũng không muốn khai phát mà Đường gia lại dám tính tới.

Cơ hội tuy nhỏ, nhưng bỏ lỡ vẫn đáng tiếc, nên Lưu Bưu vội hỏi:

- Đường nhị gia chỉ thuận miệng nói thôi sao?

Từ Phúc gật đầu.

- Vậy Đường nhị gia có nói vì sao muốn mua mảnh đất đó không?

- Chuyện này .. Hình như chủ tử nhà ta định mua lừa ngựa trâu bò về nuôi, nơi đó địa thế rộng lớn, tương đối thích hợp. Lưu đại nhân chắc không biết, gần đây biên quan chiến tranh liên miên, giá trâu ngựa tăng lên gấp mấy lần, Đường gia chúng tôi là người làm ăn, tất nhiên cái gì có thể kiếm được tiền thì làm cái đó. Có điều hôm qua chủ tử chúng tôi chỉ thuận miệng nói thôi, rốt cuộc có mua hay không thì Từ mẫu không dám chắc.

Nói tới đó Từ Phúc thở dài:

- Đại nhân cũng biết, làm nô tài như chúng tôi, dù không đoán được ý củ chủ tử cũng phải trải đường trước, nếu không chủ tử bỏ ý định thì thôi, nếu vì Từ mẫu mà lỡ mất thời cơ thì tội nặng lắm.

Từ Phúc nói rất có tình có lý, Lưu Bưu gật đầu liên tục, nhiệt tình lập công nguội dần đi, hẳn thấy, dù Đường gia có muốn mua đất hoang nuôi trâu ngựa cũng chẳng mua bao nhiêu.

Liếc mắt qua bộ mặt béo phì của Lưu Bưu một cái thôi là Từ Phúc nhìn thấu tâm tư của hắn, muốn hoàn thành nhiệm vụ Nhị gia giao cho, không khiến tên này nhiệt tình giúp đỡ là không được:

- Nếu chủ tử của Đường mẫu muốn mua, diện tích sẽ rất lớn, chuyện này nếu thành, sẽ là chính tích không nhỏ của Lưu đại nhân.

Nói xong chép miệng lắc đầu.

Mắt chuột của Lưu Bưu lại sáng lên, cổ bình tĩnh thăm dò:

- Nếu Đường nhị gia muốn mua, Từ quản gia ước chừng khoảng bao nhiêu?

Từ Phúc đưa ba ngón tay ra.

- Ba trăm mẫu?

Từ Phúc nhếch môi khinh thường.

- Ba ngàn mẫu?

Lưu Bưu bắt đầu kích động rồi.

Từ Phúc vẫn lắc đầu.

Lưu Bưu há hốc mồm, không dám đoán nữa, cho dù là đất hoang, một mẫu cũng phải bốn năm lượng bạc.

Từ Phúc nhìn quanh, ra chiều thận trọng, còn áp giọng xuống thật thấp:

- Số 3 này không phải là số lượng đất, mà là số bạc, 30 vạn lượng.

Dù trước đó hỏi vài câu đã có chuẩn bị tâm lý trước, Lưu Bưu nghe thế vẫn choáng váng, mẹ tôi ơi, 30 vạn lượng bạc, dùng chừng đó tiền mua đất hoang, Đường gia không hổ danh hào môn thế gia hàng đầu Lạc thành, đối lại là hẳn, nếu có 30 vạn lượng bạc này, hẳn đã leo trở lại vị trí thành thủ rồi, mua đất chặn bờ làm chó gì.

- Chuyện này có khả năng thành không?

Nuốt nước bọt khó như nuốt nguyên quả trứng gà, Lưu Bưu hỏi:

- Thực ra với Đường gia mà nói, 30 vạn lượng bạc không phải là cái gì to tát, chuyện này có thành hay không phải xem chủ tử của Từ mỗ có hứng thú hay không.

Lưu Bưu líu lười, 30 vạn lượng bạc mà không to, khẩu khí của tên Từ quân gia này đúng là khiếp người, nhưng danh vọng Đường gia bày rõ ra đó, lời này hẳn không thể không tin.

- Phải rồi Lưu đại nhân, hôm nay Từ mỗ tìm ngài, xin nhắc trước một câu, để ngài có chuẩn bị tâm lý, chẳng may mấy ngày nữa chủ tử của Từ mỗ quyết định rồi, ngài tranh thủ thời gian mà làm. Con số mà Từ mỗ tiết lộ là cơ mật, rời khỏi cửa này, không được nói lung tung, còn nữa, nếu chuyện thành, hà hà, nhiều không dám nói, nhưng bản tám ngàn lượng của đại nhân thì khó thiếu được.

Từ Phúc nói tới đây mới ném củ cà rốt ra.

Bảy tám nghìn lượng, đủ cho hắn leo lên một bước rồi, cho dù mảnh đất hoang đó diện tích lớn thật, bán đi cũng phải trị giá 300 vạn lượng bạc, nhưng điều tiện kiên quyết là, ai mua?

Tiền đứt túi chưa nói, hắn còn có thể mang về cho quốc khố 30 vạn lượng bạc trắng, đây là công lớn, nhất là biên quan đang khói lửa ngút ngàn, quốc khố suy kiệt, đây tuyệt đối là chính tính vô cùng lớn.

Càng nghĩ mắt Lưu Bưu càng sáng, nước dãi bắt giác chảy ra ngoài.

Từ Phúc nhìn thấy vậy thì càng khinh bỉ.

Một công lao cực lớn ngay trong tầm tay, Lưu Bưu làm sao có chuyện buông cho nó thoát, tiếp theo nói chuyện cứ mười câu thì tới tám câu là thúc giục Từ Phúc khuyên Đường Kính Chi mua mảnh đất đó. Từ Phúc tuy cười thầm, nhưng làm bộ khó xử, một lúc sau ước chừng đã đủ lửa liền đứng dậy cáo từ.

Lưu Bưu vội đứng dậy tiếp tục khuyên, nước bọt văng tứ tung, tính tiền, rời phòng, vẫn nói luôn mồm, Từ Phúc sớm biết kẻ này mặt dày, nhưng không nghĩ dày tới thế, đi tới cầu thang, đột nhiên ngớ người. Lưu Bưu thấy vậy nhìn theo, chỉ thấy cửa cầu thang có hai người đang đi lên, người đi đầu là thanh niên người dong dong, da trắng trẻo tuấn tú, bước đi thong thả đỉnh đạc, phong phạm con cháu danh môn, người còn lại chừng mười ba mười bốn, trang phục thư đồng.

Tới khi người thanh niên đến gần, Lưu Bưu nghe thấy Từ Phúc ngạc nhiên thốt lên:

- Nhị gia, sao người tới đây?

Đường Kính Chi lên lầu, khuôn mặt chẳng có chút biểu cảm nào, chỉ hờ hững nhìn Từ Phúc, Từ Phúc toàn thân run lên, cúi đầu xuống, liếc nhìn Lưu Bưu, chấp tay cho có:

- Vị này là?

Lưu Bưu định giới thiệu, nhưng Từ Phúc lên tiếng trước:

- Nhị gia, đây là Lưu Bưu Lưu đại nhân.

- Lưu Bưu Lưu đại nhân?

Đường Kính Chi tựa hồ giật mình, giọng đột nhiên cao lên, thái độ thay đổi hẳn, trở nên cung kính:

- Thì ra là Lưu đại nhân, ngưỡng mộ ngưỡng mộ, trước kia nghe nói Lưu đại nhân tác phong nghiêm minh, là vị quan tốt hiếm có, còn thâm than không có duyên gặp mặt, hôm nay xem như tại hạ thỏa tâm nguyện rồi.

- Đâu có đâu có.

Lưu Bưu từ khi mất chức thành thủ chưa bao giờ được người ta nịnh bợ như thế, tuy khiêm tốn, nhưng mặt tươi roi rói.

Đường Kính Chi liếc nhìn phương hướng hai người ở lâu hai, mặt trầm xuống, nhìn Từ Phúc quát:

- Đã tới đây sao không biết mời Lưu đại nhân dùng cơm? Đúng là tuổi càng cao càng tụt hậu.

Từ Phúc chỉ vâng dạ, không dám giải thích.

Thấy vừa rồi Từ Phúc ở trước mặt mình kiêu ngạo vô lễ bị mắng, Lưu Bưư lòng hả hê lắm, bản tính của hắn bạc bẽo, lời nói ra chớp mắt đã thành vô nghĩa, hơn nữa hắn là mệnh quan triều đình, sao có thể coi một nô tài hạ nhân là tri kỷ, truyền ra mặt mũi biết đâu đi đâu.

Có điều Lưu Bưư vẫn biết cách đối nhân xử thế, nên nói:

- Đường công tử trách oan Từ quản gia rồi, chúng tôi vừa ăn cơm xong, hơn nữa nghe nói ..

-Ồ, ăn rồi? Ăn ở đâu?

Đường Kính Chi cắt ngang, chẳng để ý tới giọng nói cấp thiết của hắn:

Từ Phúc chỉ gian nhả phòng vừa rồi:

- Nhị gia, ngay ở đây.

- Hồ đồ! Lưu đại nhân thân phận ra sao mà người lại mời dùng cơm ở tầng hai? Từ Phúc, về phủ người tự tới hình phòng lĩnh phạt cho ta.

Đường Kính Chi nghiêm giọng quát, Từ Phúc khụy xuống, trừng mắt lên nhìn Từ Phúc, y quay sang Lưu Bưư, áy náy nói:

- Tại hạ quản gia nhân không nghiêm, để đại nhân phải chịu khuất nhục, thật đáng chết.

Diệt Hồng Trần

77. Chương 078: Hắn Biết Đút Lót.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 078: Hắn biết đút lót.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Quả nhiên có phong phạm gia chủ Đường gia, Lưu Bưư nghe vậy bỗng có chút cảm động như trên châu trong cổ được người ta nhận ra, xua tay làm bộ rộng rãi:

- Không sao, không sao, Từ quản gia rất chu đáo.

- Lưu đại nhân quả nhiên rộng lượng, tin rằng sau này lại lần nữa bay cao .. À, khụ khụ ... Lưu đại nhân, tại hạ không phải ...

Đường Kính Chi cố ý lấp bắp.

Lần nữa bay cao chẳng phải ý nói bị người ta kéo xuống rạo, Lưu Bưư bình thản nói:

- Đường công tử không cần phải như thế, quan lộ gấp gheñh mà, chỉ cần ta một lòng vì dân, lòng sáng tựa gương, không thẹn với đời là đủ.

Đường Kính Chi vội khách khí phụ họa vài câu, nói:

- Hạ nhân chiếu cố thiếu chu toàn, nếu Lưu đại nhân nể mặt, hay là chúng ta lên tầng ba uống vài chén?

Lưu Bưư chính đang có chuyện muốn thương lượng với Đường Kính Chi, tất nhiên cao hứng đồng ý ngay, thấy y còn khom lưng mời mình đi trước, chẳng hề khiêm nhường, lại hếch cằm như con gà trống lớn cao ngạo đi lên, chẳng nhận ra Lưu Kính Chi và Từ Phúc trao đổi ánh mắt cười thâm với nhau.

Lên tới tầng ba, Đường Kính Chi chọn một nhà phòng, còn gọi đầy một bàn toàn món ăn danh tiếng đất tiền khiến Lưu Bưu hồi hận, sớm hết như thế lúc này không cố ăn nhiều như thế, có điều mang nguyên tắc có lợi không chiếm là thắng ngu, hẳn cầm đũa đánh chén trận nữa.

Đường Kính Chi cung kính bồi tiếp ở bên, thi thoảng lại mời vài chén rượu.

Cơm rượu vào mồm, Lưu Bưu quên bồng luôn những lời Từ Phúc nói vừa này, chỉ tập trung ăn uống, làm Đường Kính Chi dở khóc dở cười, kẻ vô dụng thấy nhiều rồi, nhưng vô dụng cỡ này chưa bao giờ thấy qua, không khéo hôm nay tính toán đều hỏng vì con heo ngu độ này mất.

Cũng may Lưu Bưu chưa phải là heo, ăn uống phủ phê một hồi, nhìn thấy Từ Phúc choàng tỉnh, thâm kêu không xong, thiếu chút nữa quên mất đại sự, lấy khăn lau miệng, rồi nói:

- Đường công tử, bản quan nghe nói Đường gia định mua mảnh đất hoang cách thành đông 40 dặm?
- Làm gì có chuyện đó.

Đường Kính Chi ngớ ra rồi phủ nhận:

Lưu Bưu thộn mặt, quay sang nhìn Từ Phúc, thấy ông ta đang lắc đầu liên hồi, ý tứ đừng khai mình ra, thâm nhủ, chẳng lẽ thời buổi này nuôi trâu nuôi ngựa có lợi nhuận cao như thế, cho nên Đường gia coi chuyện này là cơ mật, không cho phép truyền ra ngoài?

Chẳng trách trước đó Từ Phúc nói với mình, chuyện này đi ra cửa không được nói cho ai biết.

Lưu Bưu là tên tiểu nhân háms lợi, sao thèm quan tâm tới Từ Phúc sống chết thế nào, nói thẳng:

- Đường công tử, không ngờ bản quan thành tâm đối đãi, công tử lại coi ta là người ngoài, làm người ta thất vọng, bản quan không dấu nữa, hôm nay ta tới đây, là được Từ quan gia mời tới bàn bạc chuyện này.
- Ồ, vậy Từ quan gia nói gì với đại nhân.

Nụ cười của Đường Kính Chi trở nên miễn cưỡng.

Lưu Bưu thấy Đường Kính Chi lén trừng mắt nhìn Từ Phúc, càng mừng thầm, xem ra mình suy đoán đúng rồi, chuyện này phải xỏ thêm của Đường gia một chút mới được:

- Đường công tử, bản quan là người sáng khoái, không dấu gì công tử, vừa rồi Từ quan gia đã đem hết tất cả nói ra với ta rồi.

Đường Kính Chi làm một động tác bất lực, mím môi một lúc mới nói, thở dài:

- Nếu đại nhân biết hết thì tại hạ cũng không dấu nữa, Đường gia đúng là có ý định mua mảnh đất hoang đó, tiền dự tính là 30 vạn lượng bạc, Đường đại nhân thấy số tiền này có được không?

Thấy Đường Kính Chi thừa nhận, Lưu Bưu thâm đắc ý, tên Đường Kính Chi này vang danh thiên hạ, nhưng chẳng qua là con một sách thôi, trước mặt ta đây thì còn non lắm.

Lưu Bưu chép miệng, làm vẻ khó xử:

- Đường công tử, mảnh đất đó lớn thế nào thì công tử cũng biết rồi, nếu tính đúng theo diện tích của nó, e 300 vạn lượng cũng không đủ đâu.

Đường Kính Chi nghe vậy mặt mày àm ảm, gật đầu:

- Lưu đại nhân nói phải, xem ra tại hạ suy tính thiếu chu toàn rồi, chuyện này ... Ài đành thôi vậy.

Nghe thấy Đường Kính Chi muốn bỏ, Lưu Bưu lại cuống lên, cơ hội trời cho sao có thể để lỡ:

- Đường công tử đừng nhụt chí vội, thực ra chuyện này không phải là không thể, nhưng công tử cũng biết, việc truân điền lớn nhỏ ở Lạc Thành tuy thuộc phụ trách của bản quan, nhưng bên trên vẫn có người nhìn xuống.

- Có khả năng thật sao?

Đường Kính Chi mừng rỡ mắt mở to:

- Đường nhiên, bản quan nói được là nhất định sẽ được, có điều cần phải có bên trên phối hợp, tổn kém một chút, Đường công tử là người làm ăn, bản quan không cần nói nhiều ...

Lưu Bưu mân mê mấy sợi râu thưa:

Đường Kính Chi vỗ bàn, hào khí nói:

- Chỉ cần chuyện này thành, tổn kém một chút có là gì, Lưu đại nhân quả nhiên có bản lĩnh, tại hạ kính ngài một chén.

Rồi cầm chén rượu lên, ngửa cổ uống cạn.

Lưu Bưu không uống, đứng định hỏi:

- Không biết Đường công tử định dùng bao nhiêu tiền để khai thông quan hệ bên trên.

- Hai vạn lượng.

Đường Kính Chi nói dứt khoát, mặt đầy ngạo mạn, để người ta vừa nhìn biết ngay y là kẻ thích thể diện, chuyên mất tiền ngu.

Lưu Bưu vốn tính kiếm được một vạn lượng bạc thôi, như thế hẳn nắm chắc vạn phần hoàn thành được việc này, bỗng nhiên thêm một vạn lượng nữa, lòng sướng điên.

- Có điều hai vạn lượng này còn muốn nhờ Lưu đại nhân làm cho việc nữa.

Đường Kính Chi đột nhiên bồi thêm một câu:

Lưu Bưu tức thì thận trọng hỏi:

- Chuyện gì?

- Tại hạ nghe nói trước kia có người tấu lên với triều đình, muốn khai phát mảnh đất hoang đó cùng một mảnh đất khác cách phía đông nam thành 60 dặm. Đại nhân thấy có thể thuận tiện giúp tại hạ kiếm lấy văn thư khai thông kênh rạch không? Như vậy nếu như sau này triều đình muốn đào kênh, tại hạ có thể mở con sông nhỏ từ kênh dẫn nước vào đất của mình.

Đường Kính Chi giải thích:

- Chuyện này không khó, nhưng thêm một chuyện là tốt thêm một phần.

Đường Kính Chi biết hai vạn lượng là quá thừa để làm hai việc này rồi, nhưng hiện nạn châu chấu sắp bùng phát, thời gian không đợi người, cho nên y quyết bỏ thêm một chút tăng thêm tính tích cực của tên quan tham này, để hắn mau chóng hoàn thành công việc.

- Lưu đại nhân không cần lo vấn đề tiền bạc, hai vạn lượng kia để đại nhân lo lót bên trên, tại hạ cũng không dám để đại nhân làm không công ...

Đường Kính Chi nói rồi đưa một ngón tay ra.

- Một ...

Lưu Bưu không dám đoán tiếp:

- Một vạn lượng ...

Đường Kính Chi sảng khoái nói:

- Được, không thành vấn đề, Đường công tử, cạn.

Lưu Bưu lúc này mới uống cạn chén rượu.

Tiếp theo Đường Kính Chi lấy ra từ trong lòng ra một xấp ngân phiếu, sau đó đếm hai vạn lượng giao cho Lưu Bưu, dù Lưu Bưu rất muốn nhận phạt của mình ngay bây giờ, nhưng cũng hiểu phải xong việc tiền mới tới tay, hơi không cam tâm nhìn đối phương thu ngân phiếu về.

Đường Kính Chi mỉm cười nói:

- Lưu đại nhân, chẳng qua là mấy tờ văn thư thôi, tin rằng với bản lĩnh của ngài không cần một ngày là xong, hay là thế này, chiều nay tại hạ mở tiệc ở đây, đợi tin tức tốt lành của ngài.

- Được, quyết định như thế, chiều nay bản quan nhất định làm xong việc này.

Đường Kính Chi đứng dậy tiến chân, nháy mắt với Từ Phúc, ông ta gật đầu đi theo Lưu Bư.

Thị Mặc tới lúc này mới nghi hoặc hỏi:

- Nhị gia, nô tài thấy tên Lưu Bư này là thứ giá áo túi cơm, hần làm nổi chuyện này sao?

- Nếu là người khác bản lĩnh gấp mười hần chẳng nữa cũng khó mà nói được, nhưng Lưu Bư thì chắc chắn làm được việc này.

Đường Kính Chi thông thả phui bụi vạt áo, tay chấp sau lưng, tỏ ra rất hài lòng:

- Vì sao ạ?

Thị Mặc vẫn không hiểu:

- Đơn giản lắm, tên Lưu Bư này cái gì không biết, chỉ biết đút lót quan trên.

Diệt Hồng Trần

78. Chương 079: Còn Có Chuyện Này Nữa À?

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 079: Còn có chuyện này nữa à?

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Hôm nay vừa sáng sớm tinh mơ, Tri Đông và Tri Thu đã chạy vào gian trong hầu hạ chủ tử rửa mặt thay y phục, muốn xem xem hôm qua Nhị gia và Nhị nãi nãi vui đùa với nhau rồi có ngủ cùng một giường không, thấy Nhị gia ăn mặc chỉnh tề, rửa mặt sạch sẽ, mà Nhị nãi nãi của bọn nó thì vẫn trùm kín chăn ngủ khì.

Hai tiểu nha đầu đều đỏ mặt, xấu hổ khó phải nói, đầu ra cái lý tưởng công đã rời giường, thê tử lại tham ngủ, may mà Nhị gia tốt tính hiền hòa không trách phạt bọn n ó, chỉ vội vàng rời phòng, hình như có chuyện gấp phải làm.

Trong phòng không còn Nhị gia nữa, hai tiểu nha đầu lớn gan lên rất nhiều, không nói không rằng đi tới hắt chăn lên.

Lâm Úc Hương vốn đang tán gẫu với Chu Công, không ngờ thấy người lạnh lặn, chặn bị người ta vén lên, đang mơ màng màng chỉ biết trong phòng có mình và Đường Kính Chi, kinh hoàng, mắt chưa mở ra đã thét lên:

- Á, người muốn làm cái gì?

Hai tiểu nha đầu cũng giật nảy mình, Nhị nãi nãi sao thế, chẳng lẽ gặp ác mộng?

Lâm Úc Hương hét lên, theo bản năng bò vào bên trong giường, nhưng mở mắt ra mới phát hiện trước mắt là hai nha hoàn thiếp thân của mình, nàng vỗ ngực, bất mãn trách:

- Sáng sớm người ta đang ngủ ngon, các người hắt chăn ta lên làm cái gì?

Thấy Nhị nãi nãi nói xong ngáp ngắn ngáp dài, mắt thì lim dim, tay kéo một góc chăn, chùng muốn chui vào ngủ tiếp, hai tiểu nha đầu không chịu, Tri Thu giật chăn sang một bên, có hơi bức bối nói:

- Nhị nãi nãi, giờ là lúc nào rồi mà người còn ngủ chứ?

- Đúng thế, Nhị gia đã dậy rửa mặt xong xuôi, người thì hay quá, vẫn nằm trên giường mơ mộng.

Tri Đông giảo mở lên, bày ra cái mặt u oán quen thuộc:

Hai tiểu nha đầu này một cứng một mềm, làm Lâm Úc Hương chịu không thấu, Đường phủ này được mỗi một cái hay là chán ẩm đậm êm, ngủ rất thích, hai tiểu nha đầu này phá niềm vui duy nhất của nàng, phẩy phẩy tay:

- Y dậy thì cứ dậy, liên quan gì tới ta, chẳng lẽ bắt ta phải hầu hạ y rửa mặt thay y phục à?

Tri Đông và Tri Thu há hốc mồm, rồi ngoáy ngoáy tai tưởng nghe nhầm.

Thê tử hầu hạ tướng công rửa mặt thay y phục là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chẳng lẽ Nhị nãi nãi không biết? Không thể nào!

Thấy hai tiểu nha đầu sững người, miệng mở to tới mức nhét nguyên cả trứng gà vào cũng được, Lâm Úc Hương rợn người, chẳng lẽ ... Mình nói đúng rồi?

Không thể nào!

- Nhị nãi nãi, người không biết thật hay là vờ hồ đồ thế? Nhị gia thức dậy, vốn là người phải đích thân hầu hạ, chuyện này chỉ khi nào người không khỏe hoặc có chuyện gấp mới do bọn nô tỳ làm thay.

Tri Đông nói tới đó về mặt trở nên nghiêm túc, nếu Nhị nãi nãi mà không biết quy củ này thật thì thành trò cười lớn rồi.

Đường đường Nhị nãi nãi của Đường gia Lạc Thành, chủ mẫu tương lai, gả vào phủ gần tháng trời, vậy mà không biết bốn phận hầu hạ tướng công của mình, chuyện này mà truyền ra ngoài, mấy trăm người của Đường phủ không còn mặt mũi nào ra ngoài đường nữa.

Thấy Tri Đông nói nghiêm túc như vậy, Lâm Úc Hương ngạc nhiên vô cùng, sau khi được Lâm tú tài nhận nuôi, trong nhà chỉ có hai người, Lâm tú tài dung túng cho nàng thoải mái đọc sách tìm hiểu y thuật, nàng làm sao biết mấy cái chuyện nhỏ nhặt này, ấp a ấp úng hỏi:

- Còn ... Còn có chuyện này nữa à?

- Ui chao, Nhị nãi nãi ơi, người .. người bảo bọn nô tỳ phải nói gì với người đây!

Tri Thu kêu lên như mèo bị dấm phải đuôi, dậm chân liên hồi, nó không sao tin nổi, Nhị nãi nãi thông minh giỏi giang, tướng mạo như thiên tiên, từ y thuật tới nấu ăn đều hơn đứt người khác, vậy mà cái quy củ cơ bản nhất này lại không hiểu.

- Được rồi, được rồi, chẳng qua là mấy cái quy củ vớ vẩn, không biết thì thôi, có gì to tát đâu.

Lâm Úc Hương mất kiên nhẫn khoát tay, muốn nàng hầu hạ tên tướng công danh nghĩa đó á, mơ đi nhé.

Tri Thu bắt lực buông tiếng thở dài:

- Nhị nãi nãi, có lẽ trong mắt người nó là quy củ vớ vẩn, nhưng chẳng may truyền ra ngoài thì không ổn chút nào đâu, tướng công là trời, thê tử là đất, đây vốn là chuyện trong phận sự của thê tử, người sao có thể không biết, chuyện này người khác biết cười cho đã đành, chẳng may tới tai lão thái quân

Lâm Úc Hương vốn định bịt tai khỏi nghe tiểu nha đầu này lải nhải, song ba chữ lão thái quân lọt vào tai, bất giác run người lên, vị lão thái quân này là bóng ma ám ảnh trong lòng nàng.

Mấy ngày trước cẩn thận hết mức vẫn bị phạt liên hồi, lần này bị bà bắt được lỗi, còn chẳng lột da mình sao?

- Xuyt, nhỏ cái mồm chứ, người ta nghe thấy bây giờ.

Lâm Úc Hương không dám xem nhẹ nữa, vội đặt tay lên miệng nói gấp:

Giờ mới biết sợ đấy!

Hai tiểu nha đầu đều trợn mắt lên, Tri Thu giục:

- Nhị nãi nãi, mau rời giường đi, còn phải tới thỉnh an lão thái quân.
- Được rồi.

Lâm Úc Hương ủ rũ cúi đầu, mặc cho hai tiểu nha đầu kéo khỏi giường, cởi áo cũ thay áo mới cho mình, nhớ lại tối qua không phải đi hầu hạ Lâm lão thái quân ăn cơm, ngồi ăn trong tiểu viện của mình mới thư thái làm sao, chỉ tiếc không biết cơ hội ấy còn có nữa không?

Càng nghĩ, nàng càng quyết tâm phải rời khỏi Đường phủ.

Hay là nói cho hai tiểu nha đầu này biết?

Nhìn hai tiểu nha đầu tíu tít tất bật thay y phục chải tóc cho mình, Lâm Úc Hương do dự không biết có nói không, dù sao hai tiểu nha đầu này do Đường phủ mua về, tương lai nếu mình đi, có khi phải để chúng lại trong phủ.

Khê thở dài, nàng có chút không muốn xa hai tiểu nha đầu lanh lợi này.

Tri Đông và Tri Thu chân tay mau lẹ thay cho chủ tử một bộ váy dài màu tím, nhìn vào trong gương, vóc dáng thon thả, yếu điệu động lòng người, mỗi cử chỉ toát lên phong tình vô tận của thiếu nữ thanh xuân, làm hai tiểu nha đầu nhìn mà ghen tị, thầm nghĩ nếu mà mình cũng xinh đẹp như thế thì tốt biết bao.

Còn đang vấn tóc thì bên ngoài Tri Hạ thông báo:

- Nhị nãi nãi, bốn vị di nương tới thỉnh an.

Nếu là trước kia, Lâm Úc Hương nhất định xua tay nói không gặp, nhưng hôm qua Ngọc Nhi mới cứu nàng một mạng, Sương Nhi bất chấp an nguy của bản thân đẩy nàng sang một bên, câu đó nàng không nói ra khỏi miệng được nữa.

Mây liễu nhú lại, Lâm Úc Hương lên tiếng:

- Bảo họ đợi ta ở nhà chính, ta tới ngay.

Tri Hạ nghe vậy ngạc nhiên lắm, vẫn đáp lời cáo lui.

Tri Thu cũng rất hiếu kỳ:

- Nhị nãi nãi, sao hôm nay người có tâm tình gặp mấy vị di nương rồi?

Người tưởng ta muốn à?

Lâm Úc Hương vuốt trán cho đôi mày giãn ra, thở dài:

- Bất kể nói thế nào hôm qua Ngọc di nương cũng cứu ta một mạng, hôm nay phải cảm ơn.

Tri Đông gật đầu phụ họa:

- Nhị nãi nãi nói có lý, còn nữa phải quan hệ tốt với mấy vị di nương, nếu không dễ xảy ra chuyện gì truyền tới tai lão thái quân, e người lại bị trách tới ngay cả hậu viện của mình cũng không quản lý nổi.

Xử lý xong Lý gia, Lâm Úc Hương lại trở thành chủ tử không có chút quyền lực nào, nàng thâm cao húng, nhưng hai tiểu nha đầu lại lo cuống lên, chủ tử không quyền ư, cứ nhìn các vị di nương bị Lý Trung chen ép ra sao là đủ hiểu rồi.

Vấn tóc xong, Tri Đông và Tri Thu đỡ Lâm Úc Hương ra chính phòng, chỉ có chính thê mới được ở trong chính phòng, còn tiểu thiếp chỉ được ở phòng bên, Lâm phủ rộng lớn, tiểu thiếp của gia chủ có tiểu viện riêng, song không thể so với chính phòng.

Đi vào đại sảnh, thấy bốn vị di nương lọt vào mắt, một nàng một vẻ, oanh yến đủ màu, xinh đẹp thướt tha, Lâm Úc Hương bất giác cảm thấy lòng buồn phiền.

Diệt Hồng Trần

79. Chương 080: Cuộc Sống Trong Đại Viện.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 080: Cuộc sống trong đại viện.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Sương Nhi vẫn như vậy, luôn vận một thân váy trắng, hai bàn tay nhỏ nắm lấy nhau đặt ở tiểu phúc, như một đóa sen trắng không nhuốm bùn. Nhu Nhi váy xanh lục, trên đầu gài một cây trâm ngọc màu xanh, tươi mát động lòng người. Uyển Nhi thì váy dài màu lam, dáng vẻ ung dung, uyển chuyển.

Ngọc Nhi là ăn mặc lạc loài nhất, chiếc váy đen bó sát người, làm vòng eo nhỏ nhắn, cùng bầu ngực đầy đặn trở nên cực kỳ bắt mắt, hai bên mép váy đều xẻ một đoạn, để tiện đi lại, bên trong còn mặc chiếc quần bó màu đen.

Bốn vị di nương thấy Lâm Úc Hương đi vào, định bước tới thi lễ, Lâm Úc Hương đưa tay ra đỡ hờ, nói:

- Đứng cả lên đi, sau này gặp ta không phải hành đại lễ như thế.

Bốn nàng hơi ngạc nhiên nhìn nhau, đều lần lượt nhún eo thi lễ, đứng im lặng một bên.

Nhìn bốn vị di nương ai nấy đều đẹp như tiên nữ, Đường Úc Hương trong lòng lại phần nộ từng cơn, tên Đường Kính Chi đó thật tốt số, bao nhiêu tiểu thiếp yếu điệu thế này, làm người khác ghen tị chết thôi.

Đi tới chủ vị ngồi xuống, Lâm Úc Hương khoát tay:

- Mọi người đều là tỷ muội cả, không cần câu nệ như thế, ngồi xuống đi.

- Vâng.

Có ba vị di nương đáp lời, ngồi xuống ghế dưới.

Chỉ có Nhu Nhi không ngồi, nàng đi tới bên bàn, đích thân pha trà rót cho Lâm Úc Hương và ba vị di nương, tức lúc quyết định học tập những nữ nhân khác của tướng công, nàng muốn bắt đầu bằng việc tạo dựng mối quan hệ tốt với họ.

Đợi Nhu Nhi ngồi xuống rồi Lâm Úc Hương mới nhìn sang Ngọc Nhi, Ngọc Nhi vẫn đeo khăn che mặt, làm người khác không thấy được tướng mạo của nàng:

- Ngọc Nhi muội muội, hôm qua nhờ muội trưng nghĩa ra tay, mới giữ được cho ta một mạng, Úc Hương tạ ơn muội.

Nói rồi đứng dậy thi lễ vạn phúc với Ngọc Nhi.

Địa vị tiểu thiếp và chính thể chênh lệch chẳng khác chủ tử và nô bộc là bao, cho nên Lâm Úc Hương hạ mình nói một tiếng cảm ơn là chuyện không hề dễ dàng.

Ngọc Nhi chỉ lạnh nhạt đưa mắt nhìn qua, mũi khẽ ừm một tiếng, coi như đã chấp nhận.

Lâm Úc Hương sớm đã chuẩn bị tâm lý, biết Ngọc Nhi sẽ không nể nang mình, nhưng vẫn xấu hổ, Tri Thu đứng sau lưng thì phần nộ, chẳng kịp suy nghĩ đã vọt miệng nói:

- Di nương, Nhị nãi nãi cảm ơn là coi trọng di nương rồi, di nương có thái độ như thế là sao, đừng quên thân phận của mình.

Lâm Úc Hương cau mày, vừa định quát Tri Thu thì Ngọc Nhi đã đứng dậy cười lạnh:

- Ta đương nhiên biết thân phận của mình, Nhị nữ nữ, tỳ thiếp không biết quy củ, có cần tỳ thiếp quỳ xuống dâng trà tạ tội không?

Tri Thu càng sôi máu, nhưng Lâm Úc Hương đã đứng lên, nghiêm khắc quát:

- Ta và Ngọc di nương đang nói chuyện, không có chỗ cho người xen vào, còn không mau lui ra.

Tri Thu mím môi, trừng mắt nhìn Ngọc Nhi rồi mới đi ra khỏi đại sảnh.

- Đều tại ta quản giáo không nghiêm mới khiến con nhà đầu này thành cái tính ương bướng như thế, mong Ngọc Nhi muội rộng lòng tha cho nó một lần.

Cố gắng gượng cười, Lâm Úc Hương xin lỗi:

Ngọc Nhi hơi nhún eo thi lễ, rồi nói:

- Tỳ thiếp không khỏe, xin được cáo lui.

Không đợi Lâm Úc Hương trả lời, đã quay người đi ra cửa.

Nhìn theo bóng lưng Ngọc Nhi, sắc mặt Lâm Úc Hương rất phức tạp, nàng tuy hối hận lần trước bắt Ngọc Nhi quỳ xuống dâng trà cho mình, cũng nhớ ơn cứu mạng, nhưng Ngọc Nhi không hề giữ thể diện cho mình, lồng ngực ngẹn lại, tới Nhị Ngọc Nhi bước một chân ra ngoài ngưỡng cửa, mới áp được lửa giận xuống, nói:

- Ta nợ muội một mạng, nếu sau này muội cần ta giúp gì, chỉ cần ta làm được, tuyệt đối không chối từ.

Bước chân Ngọc Nhi hơi khựng lại một chút, tiếp tục bước ra ngoài.

Hít sâu mấy hơi liền, Lâm Úc Hương mới thấy dễ chịu hơn một chút, quay sang phía Sương Nhi, chân thành nói:

- Còn cả Sương Nhi muội muội nữa, đa tạ muội không màng thân mình đẩy ta sang một bên, nếu sau này cần ta giúp, muội cứ nói, ta sẽ tận lực mà làm.

Sương Nhi sắc mặt vẫn lãnh đạm, làm Lâm Úc Hương lại lần nữa khó chịu, biết vị di nương này lên tiếng cũng sẽ tuyệt đối không có gì hay ho.

- Nhị nữ nữ không cần như thế, tỳ hiệp hôm qua không giúp được gì còn làm Nhị nữ nữ bị ngã, vốn là tỳ thiếp không đúng, sao dám nhận lời cảm ơn của người. Thêm nữa, trước khi Nhị nữ nữ tiến môn, vị đạo trưởng kia đã nói rõ ràng, Nhị nữ nữ có mệnh quý, chỉ có người ở bên cạnh Nhị gia, mới giúp Nhị gia an khang phúc thọ bách niên, tỳ thiếp nào dám để Nhị nữ nữ gặp nguy hiểm.

Giọng Sương Nhi dù trong trẻo dễ nghe, nhưng lời lẽ khiến người ta nghe khó chịu, ý tứ quá rõ, nàng vì Nhị gia mới cứu mình thôi.

Bỗng nhiên Lâm Úc Hương cảm thấy uể oải mỗi mảy, nàng chỉ là nữ tử khổ mệnh bị Đường gia cướp về mà thôi, nàng chưa bao giờ muốn làm Nhị nữ nữ làm chủ mẫu gì đó, nàng chưa bao giờ muốn đấu đá tranh giành với nữ tử khác, vì sao, vì sao ông trời mù mắt nhất quyết đẩy nàng vào cuộc sống trong hào môn đại viện.

Sương Nhi nói xong cũng cáo lui, dáng người nàng rất mảnh mai cảm giác mong manh yếu đuối, nhưng sống lưng nàng giống Ngọc Nhi, đều thẳng tắp.

- Nhị nữ nữ, hẳn Ngọc di nương và Sương di nương tiếp xúc với người không nhiều, chưa hiểu người, cho nên ngôn từ không thỏa đáng lắm, mong Nhị nữ nữ rộng lượng đừng so đo với họ.

Uyển Nhi thâm lắng đầu, hai vị di nương kia chẳng biết quy củ chút nào, nói gì thì nói Lâm Úc Hương là chính thê, lên tiếng cảm tạ trước là cực hiếm có, làm tiểu thiếp sao lại không nể mặt chính thê như thế, lúc này Tri Thu xen vào hơi vô lễ, nhưng nàng thấy Tri Thu không hề sai, ở lập trường của Tri Thu phải bảo vệ chủ.

Lâm Úc Hương không thích người lạ thân thiết với mình như thế, nhưng gặp ánh mắt chân thành của Uyển Nhi, lòng không hề phản cảm, khẽ vỗ bàn tay Uyển Nhi nói:

- Muội yên tâm, họ có ơn cứu mạng với ta, ta sao có thể giận họ được.

Nhu Nhi lúc này cũng đứng lên, thi lễ nói:

- Nhị nãi nãi đúng là rộng lượng.

Lâm Úc Hương đỡ Nhu Nhi dậy, thăm nghĩ may mà còn có hai di nương hiểu chuyện, nếu không nàng sao sống nổi.

Thấy sắp tới giờ phải thỉnh an Đường lão thái quân, cho nên chỉ trò chuyện vài câu rồi đi trước, Nhu Nhi và Uyển Nhi rảnh rỗi không có việc gì để làm, kết bạn ra hậu hoa viên ngắm cảnh.

- Sương tử và Ngọc muội vừa rồi có hơi mạo phạm.

Đi dưới cùn đường nhỏ, tay lướt qua khóm hoa bên cạnh, Nhu Nhi thở dài, nàng thực sự hi vọng mọi người hòa thuận với nhau.

Uyển Nhi gật đầu tán đồng, bất kể trước khi gả cho người thân phận ra sao, cao ngạo thế nào, nhưng bước qua cổng Đường phủ, là thành tiểu thiếp của Đường Kính Chi rồi, ít nhất không ai cưỡng ép bọn họ vào Đường phủ, phải nhận rõ thân phận của mình, sao có thể không tôn trọng chính thể, hai người đó, đúng là hơi quá đáng.

- Nhu Nhi tỷ tỷ, chúng ta tới tìm họ nói chuyện đi, hi vọng có thể khuyên họ đừng gây chuyện với Nhị nãi nữa, nếu không hậu viện mà náo loạn lên thì chẳng phải là chuyện hay.

Di nương lớn nhỏ xếp theo thứ tự tiến môn, cho nên Nhu Nhi dù ít hơn Uyển Nhi năm sáu tuổi, nhưng Uyển Nhi vẫn phải gọi là tỷ tỷ.

Cùng lúc đó Đường Kính Chi làm xong việc ở tửu lâu, ra hiệu cho Từ Phúc theo sát Lưu Bưu, rồi cùng Thị Mặc trở về phủ, nhớ lại chuyện hôm qua Ngọc Nhi cứu Lâm Úc Hương một mạng, biết tính Lâm Úc Hương ương ngạnh, chưa chắc đã chịu bỏ thể diện xuống cảm ơn, liền tính tới tiểu viện của Ngọc Nhi, thuận tiện nói một tiếng cảm ơn hộ Lâm Úc Hương.

Xuyên qua lối đi nhỏ, hành lang quanh co, Đường Kính Chi và Thị Mặc tới thẳng tiểu viện của Ngọc Nhi, lần trước đã gặp qua một lần, cho nên lần này Đường Kính Chi không còn ngại ngần gì, bất kể nói thế nào Ngọc Nhi cũng là nữ nhân của y, sau này sống với nhau cả đời.

Kỳ thực phu thê thì thoả có chút cãi vã xung đột với nhau chẳng có gì, ngược lại nếu cả hai chẳng thêm để ý tới nhau, như hai đường thẳng song song, vậy mới gọi là nguy.

Diệt Hồng Trần

80. Chương 081: Nàng Làm Được Không?

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 081: Nàng làm được không?

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Tới trước tiểu viện, Đường Kính Chi để Thị Mặc tới gọi cửa, một lúc sau Ngọc Nhi dẫn hai nha hoàn thiếp thân ra nghênh đón.

Vẫn giống lần gặp mặt trước, Ngọc Nhi với trang phục nữ hiệp, eo nàng thắt một dải đai lưng làm nổi bật lên đường cong hoàn mỹ đến mức tận cùng, đôi ngực nảy nở tròn trịa khiến người ta không dứt mắt ra được, mặt đeo chiếc khăn đen mờ mờ, làm người ta nhìn thấy, nhưng không không thấu, như ẩn như hiện tăng thêm rất nhiều sắc thái thần bí.

- Tỳ thiếp thỉnh an Nhị gia.

Ngọc Nhi chấp hai tay coi như hành lễ.

Từ khi biết Ngọc Nhi hiểu võ công, Đường Kính Chi thêm một phần hiếu kỳ về nữ tử này, không để ý tới cách chào hỏi không phải phép của nàng, mỉm cười đi vào phòng trước.

Hai nha hoàn thiếp thân bên cạnh Ngọc Nhi tên là Châu Nhi và Viên Nhi, chừng mười ba mười bốn, dung mạo bình thường, nhưng lanh lợi, đều tết hai cái đuôi sam, tay chân nhanh nhẹn pha trà rót nước cho chủ tử.

- Nghe nói nàng biết võ công à?

Đường Kính Chi không đợi trà xong, nóng vội hỏi:

Mắt Ngọc Nhi thoáng qua vẻ canh gác, nhúu mày nói:

- Biết một chút, sao, tỳ thiếp không được tập võ à?

Đường Kính Chi không chấp cách nói chuyện hơi đốp chát của nàng, người tập võ mà, đại bộ hơi thẳng tính một chút, giọng hơi kích động:

- Thật à? Vậy nàng có thể đá gãy một cái cây lớn không?

Vừa nói vừa dùng tay minh họa, cái cây đường kính khoảng 30 cm.

- Không thể.

Dù Ngọc Nhi định ngó lơ Đường Kính Chi cũng phải trợn mắt lên lườm y, y tưởng chân mình làm bằng sắt sao, cái cây to như thế ai mà dùng chân đá gãy được.

- Thực sự không thể à?

Đường Kính Chi hơi thất vọng, nhưng chưa chịu thôi, biết đâu nàng khiêm tốn?

Ngọc Nhi lần này không thêm trả lời, lạnh lùng nhìn y.

Bất gặp ánh mắt đó, Đường Kính Chi mới chấp nhận sự thực, nhưng vẫn cố vớt vát:

- Vậy trong những người nàng quen có ai làm được như thế không?

- Nhị gia rảnh rồi quá không có gì làm, tới lấy tỳ thiếp ra mua vui chăng?

Ngọc Nhi khước mắt giật giật, nhin lăm mới không nổi giận.

- À, không, không ta chỉ hỏi thế thôi.

Đường Kính Chi thở dài, xem ra thế giới này không có cao thủ võ Đường giống kiểu Kiều Phong trong tiểu thuyết võ hiệp rồi.

Ngọc Nhi thiên tính háo thắng, thấy trên mặt Đường Kính Chi như có vẻ xem thường, trong lòng tức tối, vọt miệng nói:

- Không đá gãy được cây thì có sao, cao thủ võ lâm chân chính người nhẹ như chim én, có thể vượt mái bằng tường, đạp sóng lướt đi. Người luyện ám khí trong vòng mấy chục mét bách phát bách trúng, không kẻ địch nào thoát được. Người luyện kiếm trong chớp mắt đâm thủng yết hầu kẻ thù không chảy một giọt máu. Người dùng đại đao mắt nhìn sáu phương, đao quét tám hướng không cho giọt nước bắn vào ...

Không nhịn được chọc lại:

- Chỉ có thứ gấu chó mới có thể đánh gãy cây, nhưng là thứ cạp mạnh không có não mà thôi.

Đường Kính Chi không ngờ Ngọc Nhi đột nhiên nổi giận, nhưng lại không thể phản bác được, chẳng lẽ nói với nàng Hàng Long Thập Bát Chương hay Lục Mạch Thần Kiếm mới là tuyệt kỹ chân chính à? Nghe nàng kể cũng không tồi, cao thủ hạng hai trong truyện có thể làm được:

- Khụ, Ngọc Nhi, vậy nàng có " người nhẹ như chim én, vượt mái bằng tường" được không?

Ngọc Nhi hất cằm lên, đôi mắt lạnh băng ánh lên vẻ kiêu ngạo:

- Đường nhiên, tỳ thiếp không dấu Nhị gia, cái viện tường thấp như ở Đường gia, tỳ thiếp có thể muốn ra thì ra, muốn vào thì vào, không tốn lấy một giọt mồ hôi.

- Thật à? Nàng có thể biểu diễn cho ta xem không?

Đường Kính Chi vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ, phải biết viện tường của Đường gia cao tới hơn 5 mét, người bình thường không thể leo lên được. Qua tiếp xúc gần gũi, y nhìn ra nàng Ngọc Nhi này tính cách cao ngạo, không chịu được người ta xem thường, nên y bổ thêm một câu:

- Nàng hù ta chứ gì?

Ngọc Nhi vốn không muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Đường Kính Chi, nàng học võ không phải để diễn xiếc khỉ cho người ta xem, nhưng nghe câu sau của y, mặt biến sắc:

- Có phải lừa hay không, Nhị gia cứ xem là biết.

Dứt lời đi thẳng ra khỏi cửa phòng.

Đường Kính Chi thấy kế khích tướng thành công, trong lòng thầm hét lớn “yeah!”, theo sát đằng sau Ngọc Nhi. Châu Nhi và Viên Nhi dù biết chủ tử hiểu công phu, nhưng bản lĩnh thực sự chưa bao giờ thấy chủ tử thể hiện, cho nên cũng hơi sợ hãi chạy ra ngoài sân.

Trong số mọi người chỉ có Thị Mặc là mặt mày cổ quái, nhìn chăm chăm vào lưng Đường Kính Chi, chẳng phải Nhị gia trước kia chỉ thích đọc sách, coi thường người tập võ sao, thế nào hôm nay nghe Ngọc Nhi nói đã từng học võ, chẳng những không giận mà còn thích thú?

Tới sân, Ngọc Nhi không hành động ngay, mà đứng tại chỗ nhún chân nhảy vài cái, làm mấy động tác khởi động, vốn đây là thói quen của nàng, nhưng làm Đường Kính Chi nhìn nuốt nước miếng liên hồi, Ngọc Nhi có vóc người cực bốc lửa, còn mặc y phục sát người, nhảy lên nhảy xuống, hai quả bóng tròn trước ngực nảy tung tưng, làm người ta phun máu mũi.

Bờ vai thon gọn mịn màng đó, bầu ngực đầy đặn đó, cái eo thon không đầy một vòng ôm đó, cặp đùi thon dài miên man thẳng tắp, Đường Kính Chi dám khẳng định, nếu ở thế kỷ 21, Ngọc Nhi dứt khoát có thể làm một siêu mẫu.

Thứ duy nhất thiếu sót để tạo thành bức tranh vẽ nữ hoàn mỹ là tới giờ vẫn chưa biết dung mạo nàng ra sao, có điều nhìn vóc dáng nàng, cùng làn da trắng trẻo lộ ra ngoài, hẳn không thể kém được.

- Nhìn kỹ đây.

Ngọc Nhi làm nóng người xong, chỉ lạnh lùng nói một câu rồi co chân chạy thật nhanh.

Không giống như hiệp khách trên phim ảnh, chỉ cần đứng dưới chân tường là có thể tung mình bay lên, Ngọc Nhi phải dựa vào quán tính, chân liên tiếp đạp lên tường, mới vọt qua được.

Có điều khi chân nàng đạp lên mặt tường không hề phát ra chút tiếng động nào, nhẹ nhàng linh hoạt giống như một con mèo nhỏ ... À, nếu nói là báo cái thì chắc hợp hơn.

Tận mắt nhìn thấy công phu của Ngọc Nhi, Đường Kính Chi hít sâu một hơi, miệng chữ A mắt chữ O, mặt đầy kinh ngạc, mặc dù khinh công của Ngọc Nhi không thần kỳ như trong phim ảnh, nhưng tận mắt chứng kiến làm người ta chấn động, nói thân nàng nhẹ như chim én cũng không sai.

- Ngọc Nhi, chỗ đó cao quá, hay là nàng xuống đi.

Có bản lĩnh thì có bản lĩnh, nhưng cơ thể vẫn là xương thịt, Đường Kính Chi nhìn mà phát hoảng, tường cao năm mét, bằng tòa nhà 3 tầng thời hiện đại chứ ít gì, không cần thận ngã xuống thì nguy.

Ngọc Nhi khinh thường Đường Kính Chi nhát gan, nhưng vẫn nghe lời, hai chân búng một cái, từ trên bức tường cao nhẹ nhàng lướt xuống.

Tới khi Ngọc Nhi an toàn chạm đất rồi, tim Đường Kính Chi vẫn đập thùm thụp không ngừng, không nghĩ Ngọc Nhi lại nghe lời nhảy thẳng xuống như thế, chẳng may ngã thì sao? Bỗng nhiên ngọn lửa vô danh bốc lên trong lòng, tức giận nói:

- Sao nàng lại nhảy xuống như thế? Lỡ bị ngã thì sao?

Nhìn ánh mắt giận dữ chứa đầy quan tâm lo lắng của Đường Kính Chi, Ngọc Nhi ngó ra, miệng mấp máy, cuối cùng không phản bác, nàng nhìn ra Đường Kính Chi thực sự quan tâm tới mình, sợ mình bị thương, ánh mắt này nàng từng nhìn thấy từ người nhà của nàng.

Khi đó nàng còn nhỏ, gia gia nàng nghiêm khắc dạy nàng võ công, nhưng lại lo nàng bị thương, mỗi lần vì sơ xuất không hoàn thành động tác, mỗi lần không cẩn thận mắc sai lầm, nàng đều thấy ánh mắt giận dữ và lo lắng của gia gia.

- Tỳ thiếp không sao.

Ngọc Nhi quay đầu đi, không để Đường Kính Chi nhìn thấy tâm tình nàng biến hóa.

- Không sao thì tốt, sau này leo tường cũng được, nhưng khi xuống, tốt nhất là dùng thang.

Đường Kính Chi còn chưa hết sợ, dằn dò:

Hai vai run run, Ngọc Nhi mím chặt môi mới không cười ra tiếng, tên Nhị gia này đúng là buồn cười.

- Khụ, Ngọc Nhi à, chúng ta thương lượng với nhau được không?

Đường Kính Chi yên tâm rồi, mặt chuyển sang nịnh bợ:

Ngọc Nhi tức thì cảnh giác:

- Có chuyện gì?

Diệt Hồng Trần

81. Chương 082: Mộng Võ Hiệp.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 082: Mộng võ hiệp.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Ha ha, cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ muốn nàng dạy ta võ công, ta không yêu cầu cao lắm, chỉ cần sau này có thể leo lên bức tường cao ba năm mét như nàng là được.

Tất cả nam nhi Trung Quốc đều mang một giấc mộng võ hiệp, Đường Kính Chi cũng không phải là ngoại lệ,

Vậy nhưng Ngọc Nhi bĩu cái miệng nhỏ, trực tiếp hắt một chậu nước lạnh vào ngọn lửa hi vọng vừa nhen nhúm của y:

- Đừng nằm mơ, Nhị gia người tuổi quá cao, xương cốt phát triển hoàn toàn, cả đời này trừ khi dựa vào thang, nếu không đừng mong leo lên được bức tường cao như thế.

- Thật à?

Ngọc Nhi gật đầu gọn gàng, trong mắt còn mang vẻ xem thường.

Bị nữ nhân của mình coi thường, Đường Kính Chi đỏ mặt, không phục cãi:

- Chưa chắc, chỉ cần ta chịu khó chịu khổ, kiên trì thì nhất định có thể thành công, nàng chỉ cần nói có dạy cho ta hay không thôi.

- Nhị gia muốn học thật à?

Đột nhiên khẩu khí của Ngọc Nhi mềm xuống:

Trong lòng mơ hồ có linh cảm không lành, nhưng Đường Kính Chi chết vẫn giữ thể diện, gật đầu:

- Dương nhiên.

- Vậy được, sáng mai vào giờ mao, Nhị gia tới viện tử tìm tỳ thiếp, tỳ thiếp sẽ dạy cho Nhị gia thật cẩn thận.

Ngọc Nhi ném lại một câu rồi bỏ đi.

Châu Nhi và Viên Nhi vội thi lễ rồi chạy theo chủ tử, trong sân còn Thị Mặc vẫn ngơ ngác ngác và Đường Kính Chi đang lẩm bẩm:

- Vào giờ mao? Thế chẳng phải là mới năm giờ sáng sao?

Thị Mặc nghe thấy chủ tử muốn học võ thì kinh ngạc á khẩu luôn, nó theo bên Đường Kính Chi từ nhỏ, tất nhiên biết chủ tử trọng khoa văn, khinh võ võ, cho rằng chỉ có đọc sách thánh hiền mới có thể an bang trị quốc, còn vung đao múa kiếm thì chỉ là đám người thảo mãng, gây mất an ninh trật tự.

Giờ Nhị gia không giận Ngọc di nương biết võ công đã đành, còn muốn theo học vung thương múa gậy.

Gãi đầu suy nghĩ mãi mà không có đáp án, khi Ngọc di nương đi rồi, Thị Mặc mới đi tới bên Đường Kính Chi, hỏi với giọng không chắc chắn:

- Nhị gia muốn tập võ thật sao?

- Nói thừa.

Đường Kính Chi bực tức gắt, thậm hạ quyết tâm nhất định ngày mai phải dậy thật sớm tới chỗ Ngọc Nhi tập võ, không thể để nàng xem thường mình được.

- Nhưng ... Nhưng chẳng phải trước kia người khinh thường người tập võ sao? Còn nói bọn họ không thông giáo hóa, không hiểu lễ số, úi da ...

Thị Mặc nói được một nửa đã ăn cái cóc đầu đau điếng, thấy chủ tử đang quay đầu trợn mắt nhìn mình, oan ức nói:

- Những lời nó vốn do chính người nói mà.

Nghe vậy Đường Kính Chi mới nhớ ra, Đường Kính Chi trước kia là tên thư sinh cuồng ngạo, khinh bỉ người học võ, y không giải thích, giờ giọng cùn:

- Ngọc di nương cũng biết võ, chẳng lẽ cũng là hạng không thông giáo hóa, không hiểu lễ số?

- Dạ, có hơi hơi ... Úi da.

Thị Mặc thấy hiển nhiên là thế, làm gì có tiểu thiếp nào gặp tướng công lại chấp tay thi lễ, còn ăn nói thì .. Nhưng nói chưa hết lời thì mông trúng một cước.

Tổ xấu gì Ngọc Nhi cũng là nữ nhân của mình, Đường Kính Chi sao có thể để cho Thị Mặc bình phẩm lung tung:

- Mãng phu ta nói trước kia là chỉ những người tay cầm đao kiếm, chỉ biết chém chém giết giết, sao có thể bao gồm cả Ngọc di nương? Người không thấy mỗi lần Ngọc di nương thấy ta, đều ... Khục, hành lễ sao?

Nói tới câu cuối Đường Kính Chi đuối lý, đành giả trò vô lại:

- Tập võ có lợi cho sức khỏe, sáng sớm mai người cũng tới tập võ cùng ta.

Nói xong bỏ đi luôn.

- Hả?

Thị Mặc há hốc một, mặt xỉ xuống, hẳn còn chưa quên vừa mới rồi Ngọc di nương có nói, muốn tập võ phải tới vào đầu giờ mao ngày mai, cuống cuống co cẳng đuổi theo:

- Nhị gia, đợi đã, nô tài không tập võ có được không?

~~~~~o0o~~~~~

Lâm Úc Hương thức dậy hầu hạ Đường lão thái quân ăn sáng rồi trở về tiểu viện của mình, trở về, Tri Đông và Tri Thu hầu hạ nàng ăn cơm, nhưng nàng chỉ ăn vài miếng rồi buông đũa.

Từ khi bị cướp về Đường phủ, nàng đã suy tính phải dùng phương pháp gì để Đường phủ, nhưng vừa mới vào phủ nàng không những phải chẩn bệnh, kê đơn, bốc thuốc còn ngày đêm canh bên cạnh Đường Kính Chi, chỉ sợ y có gì bất trắc thì mình cũng chết cùng, còn đâu thời gian suy tính cho tương lai.

Hiện giờ có thời gian rảnh rỗi, đầu óc nàng lại tích cực hoạt động, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy làm nghề cũ là tốt nhất.

Trước kia trong tay không có tiền, nàng chỉ có thể làm du y nông thôn, một ngày kiếm được vài đồng sống tạm là may, đa phần bệnh nhân nàng chỉ đủ tiền thuốc, khám bệnh gần như miễn phí, chỉ trả bằng ít rau rợ. Nhưng bây giờ trong tay nàng có mấy ngàn lượng bạc, cho nên nàng quyết định, mua lấy một cửa hiệu, mở hiệu thuốc.

Mấy nghìn lượng bạc này là tiền Đường gia cưỡng ép nhét vào tay nàng, để khỏi bị nói là cướp đoạt dân nữ.

Còn về phần sau này rồi đi, nếu Đường phủ muốn thu hồi lại sính lễ, nàng sẽ cực lực tranh đấu, dù sao nàng cũng cứu lại một mạng cho Đường Kính Chi, hơn nữa bị cướp về Đường phủ, thanh danh nàng tổn tất, mất đi thanh bạch, hai điều này cộng lại, đủ bằng số tiền sính lễ rồi.

- Tri Thu, gần đây trong phủ không có việc gì, hay là chúng ta ra ngoài chơi đi?

Nằm trên giường, đối mặt đen láy của Lâm Úc Hương xoay chuyển, làm bộ tùy ý nói.

- Hay quá, hay quá, nô tỳ lâu lắm rồi không đi dạo phố.

Tri Thu tất nhiên không biết chủ ý của Nhị nãi nãi, nghe vậy vỗ tay reo lên, vui mừng hết sức.

Lâm Úc Hương thấy nha hoàn thiếp thân đồng ý rồi, trở mình bò dậy, định đi hái xuống đất.

Tri Đông cũng thích lắm, dù sao tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi, có đứa nào thích suốt ngày ru rú trong nhà, lấy tú hoa hái đi cho chủ tử, hỏi:

- Nhị nãi nãi định bao giờ thì đưa bọn nô tỳ đi dạo phố?

- Ngay bây giờ.

Lâm Úc Hương đi hái xong, tới thẳng bàn trang điểm, định chỉnh trang một chút rồi ra ngoài tìm cửa hiệu.

Hai tiểu nha đầu nhìn nhau, ánh mắt đều lộ vẻ nghi hoặc, hôm nay bọn nó đi theo chủ tử hầu hạ lão thái quân, tự hồ không hề nghe thấy chủ tử nói chuyện này với lão thái quân mà.

- Nhị nãi nãi, chuyện này người nói với Nhị gia chưa?

Tri Thu đi tới vuốt phẳng những nếp nhăn trên váy Lâm Úc Hương:

Lâm Úc Hương không hiểu lắm:

- Chuyện gì?

- Chuyện rời phủ ấy.

Tri Đông cũng đi tới giúp.

Mặt Lâm Úc Hương ngẩn ra, lắc đầu:

- Chưa nói, làm sao?

Lời vừa mới dứt nàng ý thức ngay được chuyện chẳng lành, quả nhiên hai tiểu nha đầu nghe thấy câu này, toàn bộ dừng động tác.

Tri Thu lại hỏi:

- Nhị nãi nãi, vậy chuyện rời phủ người đã nói với lão thái quân chưa?

Không có gì bất ngờ, Tri Đông thấy chủ tử mình lắc đầu luôn, yếu ớt giải thích:

- Nhị nãi nãi, hiện người đã là tước phụ hào môn, làm gì có lý nào lại không bảo với trưởng bối hoặc tướng công của mình mà đã tùy ý ra ngoài chứ?

- Đúng thế Nhị nãi nãi, nếu không nói với lão thái quân hoặc Nhị gia, chúng ta không thể rời phủ, nếu không lão thái quân biết được, người là chủ tử còn đỡ, cùng lắm thì quỳ mấy canh giờ, nhưng bọn nô tỳ thì thậm chí là cái chắc rồi, không khéo lão thái quân sai người lột da bọn nô tỳ ấy chứ.

Tri Tru lúc này cũng mất hết tinh thần:

Mặc dù Lâm Úc Hương rất bất mãn Tri Thu nói mình bị phạt quỳ mấy canh giờ còn đỡ, nhưng chuyện rời phủ xem ra đúng là có chút rắc rối rồi.

Thực ra quy củ này hai tiểu nha đầu cũng mới gần đây theo học được từ Tường Vi a di thôi, biết rằng tước phụ cô nương trong hào môn đại viện không thể tùy ý ra ngoài, nếu không bị người ta biết được sẽ nói nhà này gia giáo không nghiêm, gia phong không đàng hoàng, tình tiết nghiêm trọng thậm chí nữ nhi đội gả trong nhà không tìm được nhà chồng.

Thuận miệng hỏi, kết quả tồi tệ, Lâm Úc Hương cúi gục đầu xuống, lòng rầu rĩ hết sức, lê bước chân về bên giường, rồi thả người ngã ụch xuống giường, chân đệm rất mềm, nàng không bị đau, nhưng đầu nàng thì rất đau, đau đầu nghĩ cách làm sao cho một trong hai người kia gạt đầu cho nàng ra ngoài.

Đường lão thái quân là người nghiêm khắc, thù đoạn độc ác, nàng không dám đi xin, cho nên nàng liền đem hi vọng đặt lên người Đường Kính Chi.

Diệt Hồng Trần

82. Chương 083: Ân Cần Bất Ngờ.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 083: ân cần bất ngờ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đường Kính Chi rời khỏi tiểu viện của Ngọc Nhi, tới thẳng thư phòng, lúc này bận rộn không sao, giờ yên tĩnh ngồi trên ghế xoay đi xoay lại, không bình tâm được.

Có lấy được văn thư khai hoang và đào kênh hay không là chuyện lớn, có thể nói đó là hai tờ giấy ảnh hưởng tới phương hướng phát triển của Đường gia sau này, thậm chí là có vốn liếng để đối kháng với đám người Điền Cơ hay không.

Thị Mặc đứng một bên, im lặng chờ đợi, mấy lần mở miệng định khuyên chủ tử, nhưng cuối cùng không nói ra được, dù sao nó cũng biết chuyện này quá trọng đại, nó cũng đang thấp thỏm kém gì đâu.

Mặt trời lên tới đỉnh đầu, dần dần chuyển về phía tây, ánh sáng ngày một héo hắt, trời và đường chân trời nối liền làm một, biến thành một vùng hoàng kim sáng chói, hai người trong phòng ngày càng mất kiên nhẫn, một đi đi lại lại, một nhấp nhòm ngó nghiêng bên ngoài.

Cho tới tận khi trời xẩm tối ngoài thư phòng mới có tiếng bước chân gấp gáp truyền tới, Đường Kính Chi quay ngoắt lại, đi nhanh ra phía cửa, liền thấy cửa phòng mở ra, Từ Phúc mồ hôi mồ kê nhễ nhại đi vào.

- Nhị gia, xong rồi, cả hai thứ văn thư đều đã làm xong cả rồi.

Từ Phúc quên cả thi lễ, lấy từ trong lòng ra hai tờ công văn đưa cho Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi vội vàng mở ra xem thật kỹ, hồi lâu sau cất tiếng cười sang sảng, bên trong công văn ghi hết sức minh bạch rõ ràng, mảnh đất kia đã là đồ trong túi Đường gia rồi, phê văn đào kênh cũng hết sức chính quy, bên dưới có con dấu đỏ của nha môn công bộ, hơn nữa bởi vì hiện giờ triều đình còn chưa có quy hoạch mở kênh đào, cho nên bên trong không ghi chú rõ là đào kênh dẫn nước từ con sông nào, như thế càng có lợi cho Đường gia khai hoang đào kênh rồi.

- Từ quản gia, tên Lưu Bưư đó hẳn hối lộ quan trên quen đường thuộc lối rồi, sao lại mất thời gian như thế ?

Tim đã quay về vị trí cũ, Đường Kính Chi mới nghi hoặc hỏi:

Từ Phúc dùng khăn tay lau mồ hôi trên mặt, nhận lấy chén trà ấm do Thị Mặc đưa tới, làm hai hộp đã uống sạch, xem ra trên đường về phủ đi rất gấp:

- Bẩm Nhị gia, chủ yếu là vì cấp trên của Lưu Bưư nhìn trúng tiểu thiếp của hần, mà Lưu Bưư lại tiếc, cho nên mới tốn thêm nửa ngày trời.

Đường Kính Chi không khỏi hiếu kỳ:

- Ồ, còn có chuyện này nữa kia à, vậy cuối cùng Lưu Bưư có đem tiểu thiếp tặng cho người ta không?

Từ Phúc gật đầu:

- Vốn Lưu Bưư định tiêu tốn thêm một hai nghìn lượng bạc nữa, nhưng cấp trên của hần nói thế nào cũng không phê, vị đó không phê thì không thể đưa lên trên. Cuối cùng Lưu Bưư hết cách, đành nhịn đau gọi gia nô đưa tiểu thiếp tới phủ cấp trên.

Đường Kính Chi chỉ khẽ ồ một tiếng.

Từ Phúc ngồi trên ghế, uống thêm một chén trà nữa mới cau mày nói:

- Nhị gia, Lưu Bưư vừa mới tặng đi một tiểu thiếp hần yêu quý, hần tâm tình không tốt, người xem chúng ta có nên đưa tiền cho hần sớm một chút không?

- Ừ, thế cũng tốt, có điều khi giao tiền cho hần phải dặn dò hần thêm lần nữa, chuyện này trong thời gian ngắn không được tiết lộ ra ngoài, ông theo dõi kỹ một chút, nếu hần không chú tâm vào việc này, hỏi hột qua loa thì thái độ có thể cứng rắn một chút. Đường Kính Chi suy nghĩ rồi căn dặn tỉ mỉ:

Từ Phúc vâng lời, nhận lấy ngân phiếu Đường Kính Chi rồi lại gấp gáp đi ra ngoài.

- Nhị gia, lần này thì người yên tâm rồi.

Thị Mặc dâng lên một chén trà, mặt mày tươi tỉnh nói:

Đường Kính Chi cười gật đầu, rồi vỗ trán:

- Xem đầu óc ta kìa, chỉ biết mừng một mình, đi, chúng ta đem tin tức tốt lành này báo cho lão thái quân, chắc trong lòng lão nhân gia cũng đang nóng lòng vì nó.

Nói rồi đặt chén trà chưa kịp uống xuống bàn rồi khỏi thư phòng.

~~~~~oOo~~~~~

Lâm Úc Hương hôm nay suy nghĩ suốt một buổi chiều, quyết định tìm chỗ đột phá trên người Đường Kính Chi, chẳng phải y thích món ăn do mình làm sao, vậy thì lấy món ăn ngon ra lấy lòng y, đổi lấy cơ hội được ra ngoài.

Đường Kính Chi đi được nửa được thì gặp được nhà hoàn phái đi mời y dùng cơm, cho nên liền chuyển hướng, tới thẳng nhà ăn.

Vừa mới bước qua cửa liền có mùi thức ăn thơm phức xộc vào mũi, tâm tình vốn rất tốt tức thì thấy đói cồn cào, bụng kêu ùng ục, mà hôm nay Lâm Úc Hương có hơi khác thường, chẳng những dung nhan tươi tắn làm nàng càng thêm xinh đẹp, còn đích thân đi tới sẵn tay áo giúp y, để lúc ăn cơm khỏi sơ y dính phải thức ăn.

Đường Kính Chi sững sốt, ngó ra ngoài trời mới nhớ trời đã tối om, hôm nay mặt trời vẫn mọc từ phía đông mà? Nàng lại tươi cười với mình sao?

Khi Đường Kính Chi còn đang ngây ra thì Lâm Úc Hương tiếp tục khiến y bất ngờ, nàng lấy khăn lụa trên người, nhẹ nhàng giúp y thấm mồ hôi do vừa rồi đi quá vội.

Đồ vật thiếp thân của nữ tử đều mang theo mùi hương cơ thể, chỉ cảm thấy hương thơm nhẹ nhàng thanh thoát như hoa lan len vào cánh mũi, Đường Kính Chi không kìm được hít nhẹ, mơ màng nói:

- Thơm quá...!

Liền thấy mặt Lâm Úc Hương thẹn thùng đỏ lên, động tác trở nên thiếu tự nhiên.

Đường lão thái quân ngồi ở chủ vị, mặc dù trên mặt nở nụ cười rất vui vẻ, nhưng trong lòng thì ngẫm suy đoán, đây là do tôn tức cùng đích tôn của mình ở cùng một gian phòng lâu sinh tình cảm hay là do tiểu nha đầu này có việc gì cần cầu khẩn, nên mới lấy lòng đích tôn mình?

Bà sống hơn năm mươi tuổi đầu rồi, hiểu thấu câu chuyện khác thường ắt có điều lạ bên trong, còn Đường Kính Chi do quá yêu thích Lâm Úc Hương, cho nên nhất thời không nhận ra.

Giúp Đường Kính Chi lau mồ hôi xong, Lâm Úc Hương không lùi xuống mà đỡ tay tướng công đi về bàn ăn, Đường Kính Chi trong lòng cứ lâng lâng trong hạnh phúc bất ngờ.

Chẳng lẽ ông trời mở mắt rồi, chẳng những để hai đạo công văn làm thuận lợi, còn khiến kiều thê thay đổi suy nghĩ, lòng hướng về phía mình.

Cho tới tận khi ngồi xuống ghế rồi, Đường Kính Chi vẫn cảm thấy khó tin, mặc dù biết vì chút chuyện này mà hôn hờ như thế thì thật kém, nhưng đó là niềm vui từ tận đáy lòng, làm người ta phấn chấn không thôi.

Nhìn nụ cười của Đường Kính Chi, khuôn mặt vui sướng hạnh phúc đó, lòng Lâm Úc Hương không hiểu sao áy náy, nụ cười không còn được tự nhiên như trước nữa, vì đạt được mục đích, nàng cố che dấu, vội lên tiếng:

- Nhị gia hôm nay vất vả cả ngày rồi, lát nữa phải ăn nhiều vào mới được.

- Phải đấy, hôm nay Úc Hương muốn cháu được ăn ngon miệng nên tự mình xuống bếp, cháu xem, món ăn trên bàn đều do Úc Hương làm đấy. Ừm, xen nào, chắc phải tới mười món.

Đường lão thái quân chỉ vào những món ăn trên bàn tủm tỉm nói:

Đường Kính Chi nghe vậy trái tim vô dụng lại đập loạn nhịp, nhưng vô ý đối diện với ánh mắt Đường lão thái quân lại im lặng, nhìn kiều thê với vẻ trầm tư.

Lâm Úc Hương uyển chuyển vén ống tay áo xanh biếc lên, gấp thức ăn cho Đường lão thái quân rồi mới tới lượt Đường Kính Chi, giải thích:

- Nhị gia, hiện giờ dù gần cuối thu, nhưng ban ngày trời vẫn khá nóng, hôm nay Nhị gia bận cả ngày ra, hẳn là người khó chịu, món này là ốc sào khế, có tác dụng giảm nhiệt, người nếm thử xem có thơm không.

Khẽ mỉm cười với Lâm Úc Hương, Đường Kính Chi cầm đũa lên gấp món ốc sào nóng hổi cho vào miệng:

- Ừm ốc giòn mà không dai, chua mà không gắt, rất dễ ăn. Úc Hương, nàng nấu ăn còn ngon hơn cả đầu bếp trong phủ.

- Đúng thế, Úc Hương muối muối thật là giỏi, nấu ăn ngon, y thuật còn cao siêu nữa.

Đường Chu Thị là người khéo léo hiểu cách đối nhân xử thế, cũng lên tiếng tán thưởng.

- Đâu có, tẩu tẩu cứ trêu muội thôi.

Lâm Úc Hương đỏ mặt ngượng ngịu, đầu cúi xuống tiếp tục đưa đũa ra gấp thức ăn cho Đường Kính Chi:

- Nhị gia từ nhỏ hẳn phải rất chăm chỉ đọc sách nên mới có thể trúng cử nhân năm 14 tuổi, như vậy chàng chắc chắn thức đêm không ít, món này là cá trắm nấu, có công hiệu bổ gan sáng mắt, sau này ăn thường xuyên sẽ không sợ thức đêm đọc sách nữa.

Diệt Hồng Trần

83. Chương 084: Hôn Gián Tiếp.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 084: Hôn gián tiếp.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Vốn Lâm Úc Hương chỉ định lấy lòng Đường Kính Chi, sau đó xin y cho đi ra ngoài phủ chơi, nhưng cứ nói, nói mãi, chợt nhận thấy trên người tướng công danh nghĩa này có không ít ưu điểm, những cảnh ảm áp giữa hai người từng cảnh thoáng qua trong đầu, sống mũi bỗng cay cay, chẳng hiểu sao nàng có cảm giác muốn khóc.

Đang bối rối vì cảm xúc bất ngờ không nguyên cớ, chỉ thấy đũa nhẹ đi, thì ra Đường Kính Chi thấy nàng gấp thức ăn mà không cho vào bát mình, mắt đảo một vòng, mặt dầy há miệng ra tiếp lấy.

Lúc này Đường Kính Chi đã từ vui mừng ngây ngất ban đầu tỉnh lại, y cũng nhìn ra Lâm Úc Hương hôm nay có chút không ổn, tựa như cố ý lấy lòng mình, chắc là nàng có chuyện cầu tới mình đây, có điều đây là chuyện tốt, không những có thể thuận tiện giải quyết khó khăn cho nàng, còn kéo gần quan hệ hai người, hơn nữa trước khi giúp nàng còn có thể lợi dụng một chút.

Lấy chuyện há miệng ra ngậm thức ăn nàng gấp mà nói, nếu như là bình thường, y dừng hồng dám làm thế, nếu không Lâm Úc Hương không tới mức trở mặt ngay lập tức, nhưng nhất định nửa tháng không thèm lý tới y.

Thấy Đường Kính Chi mặt dầy như thế, mặt còn cười đắc ý, hai hàng lông mày xinh xắn nhướng lên, Lâm Úc Hương hận ngứa răng chỉ muốn cắn cho y một cái, nhưng lại nghĩ :” Bỏ đi, hôm nay mình còn có chuyện nhớ đến tên mặt dầy này, phải nhin, nhất định phải nhin.”

Tự an ủi mình mấy câu, về mặt Lâm Úc Hương mới trở lại bình thường.

Thấy đích tôn nổi hứng đùa bỡn như thế, trong lòng vui mừng, cũng hiếm có một lần muốn lấy Lâm Úc Hương ra trêu đùa, cảm giác này đã mấy chục năm rồi không có:

- Úc Hương, đều là người nhà cả, đừng đứng mãi, ngồi xuống cùng ăn cơm đi.

Lâm Úc Hương hô hấp nghẹn lại, nhưng không dám làm trái ý Đường lão thái quân đành vâng lời ngoan ngoãn ngồi xuống.

Nàng không muốn dùng cái đũa Đường Kính Chi đã dùng qua, nhưng lúc này Đường lão thái quân đang híp mắt cười nhìn mình, ý vị khó lường, Lâm Úc Hương làm gì còn đường lựa chọn, đành lấy dũng khí, đưa đũa ra gấp một miếng đu đủ nấu, run run cho vào chiếc miệng anh đào hồng hồng nhỏ nhắn.

Lâm Úc Hương nhỏ nhẹ nhai thức ăn, hai cánh môi mím chặt, không hề lộ ra hàm răng trắng, vì trong lòng thẹn thùng, gò má phơn phớt mây hồng đáng yêu, Đường Kính Chi bị dung mạo yêu kiều đó của nàng thu hút, ngây ra nhìn một lúc mới bật miệng cười, đó là đũa mà mình đã ăn qua, thế này có tính là nự hôn gián tiếp không nhỉ.

Lâm Úc Hương vừa then vừa giận, mặc dù trông nàng vẫn ăn thong thả bình thường, nhưng lòng thì bức muốn chết, bà cháu nhà này thật là đáng ghét, trẻ mặt dày không biết xấu hổ ngậm lấy đũa của mình, già không đứng đắn, không ngờ bắt mình ăn nuốt bọt của địch tôn bà ta, cố gắng nhẫn nhịn cuối cùng nàng chỉ biết khẽ thở dài, ai bảo mình mềm yếu, sau lưng lại không có chỗ dựa chứ.

Thế nhưng khi nàng muốn hạ mình chấp nhận số mệnh thì bên tai truyền vào tiếng phì cười, quay đầu sang thấy cái tên đáng ghét kia đang che miệng cười trộm.

Được lắm, con giun xéo lắm cũng quằn, bắt nạt người ta cũng một vừa hai phải thôi chứ, cơn giận bốc lên, nàng quên cả Đường lão thái quân làm người ta sợ chết khiếp đáng ngồi chủ vị nhìn, vươn tay trái ra, nhéo hông Đường Kính Chi, sau đó xoay người sang nở nụ cười quyến rũ với y, cái tay đang nhéo y kia theo đó đó không nhiều không ít xoay đúng một vòng.

Lâm Úc Hương vốn xinh đẹp, nàng nở nụ cười, càng thêm kiều diễm vô song, má như hoa đào, ánh mắt long lanh cong lên như vàng trắng non, nụ cười đó quá đẹp!

Đẹp tới mức làm người ta choáng ngợp, làm người ta ngất ngây mê đắm, làm người ta không dời mắt ra được.

Thế nhưng chuyện đẹp dễ trên đời này thường thường là hoa hồng có gai, cho nên vui quá hóa buồn cũng chẳng có gì mà lạ.

Sảng khoái, tâm tình Lâm Úc Hương lúc này thực sự rất sảng khoái, tận mắt nhìn tên tướng công mặt dày trước mắt biến từ cái mặt háo sắc ghê tởm thiếu chút chảy nước dãi thành trán ứa mồ hôi, khoe miệng co giật, tâm tình nàng chỉ có hai chữ “sảng khoái” là hình dung nổi.

Còn Đường Kính Chi biết thế nào là cảm thụ từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Y rất muốn há thật rộng miệng, mặc xác cái thể diện hét thật lớn, đồng thời nhảy sang bên tránh khỏi bàn tay nhỏ nhắn độc ác kia, nhưng Đường lão thái quân đang ngồi ở chủ vị, không thể để bà phát hiện ra được, nếu không Lâm Úc Hương khó thoát khỏi bị phạt, vậy nên Đường Kính Chi chỉ có cách hít sâu một hơi, cố nhịn cơn đau nhói nhói kia, cố gắng nhếch khóe miệng lên, ý bảo Lâm Úc Hương buông tay ra, còn có trưởng bối đang ngồi nhìn.

Tiếc rằng Lâm Úc Hương đang hả hê, phản ứng chậm chạp không linh hội được cái đánh miệng của Đường Kính Chi, còn nghĩ y quá đau, muốn lên tiếng xin mình tha cho nhưng không bỏ thể diện xuống được. Từ lúc nàng gả vào Đường phủ chịu biết bao tủi hờn áp ức, chưa bao giờ được xả hận như thế này, nào chịu dễ dàng buông tay.

Không muốn để Đường lão thái quân phát hiện ra sự khác thường của mình, Đường Kính Chi đành cúi đầu xuống, tay phải vẫn vờ gấp thức ăn, tay trái đưa sang gạt tay Lâm Úc Hương, nhưng bàn tay kia dù nhỏ nhắn trắng trẻo, nhưng sức lực không nhỏ tí nào, nàng học chăm cứu bấm huyệt, lực tay đâu giống những nữ tử liễu yếu đào tơ bình thường, cho nên tới tận khi Đường lão thái quân đột nhiên hừ mũi một tiếng, mới được giải thoát khỏi đau đớn.

Nghe tiếng hừ lạnh đó, Lâm Úc Hương đứng tim, thầm kêu thôi chết rồi, sao quên mất lão tổ tông không chọc vào được còn ngồi ở bên, nàng vội buông tay ra cúi gằm mặt xuống, một lúc lâu sau mới lên lút đưa mắt nhìn, gặp đúng ánh mắt tự cười tựa không của Đường lão thái quân, tim nàng thiếu chút nữa nhảy vọt khỏi lồng ngực, thu ngay ánh mắt lại.

Xoa xoa da thịt non mềm được giải phòng, Đường Kính Chi thầm than cô nàng thật ác, tuy cũng biết Lâm Úc Hương không dễ trêu chọc, nhưng không ngờ nha đầu này ra tay là không nề nang gì cả.

Thực ra là y hiểu lầm Lâm Úc Hương rồi, vì cái nhéo đó không phải chỉ vì phát tiết chút thiệt thòi vừa xong, mà là do oán khí tích tụ bao nhiêu ngày, thử nghĩ mà xem, một thiếu nữ đang yên lành, bị người ta cướp đi, bắt gả cho một nam tử dở sống dở chết, rồi sau đó còn bị mắng mỏ chửi rủa, đối lại bất kỳ là ai cũng phải nổi giận, trước kia không có cơ hội, hôm nay nắm được, cho nên mới ra tay không biết chừng mực như vậy.

Đường lão thái quân giúp địch tôn giải vây, mắt ẩn chứa nụ cười nhưng cũng có điều suy tư, phu thê trêu đùa là chuyện nhỏ, còn là tình thú. Bà là người từng trải, tất nhiên cũng hiểu, vì chút chuyện nhỏ này, bà

không thể giận được, cũng không trừng phạt Lâm Úc Hương vượt quá quy củ, chuyện này còn chưa phải là gì so với việc Lâm Úc Hương làm mất mặt tôn nhi của bà trước mặt mọi người lần trước.

Điều làm bà âu lo là bà đã bảo Lâm Úc Hương phải vào nhà trong, ngủ cùng với cháu mình, hơn nữa tâm phúc của bà cũng nghe ngóng, Lâm Úc Hương không kháng lệnh, quả thực đã vào ở, sao mấy ngày rồi mà chưa thấy khăn trắng chứng minh thanh bạch của Lâm Úc Hương đưa tới cho bà kiểm nghiệm.

Là tôn tức có vấn đề, không chịu phối hợp, hay là vì đích tôn còn chưa cời bỏ được tam kết do bản thân bệnh tật nhiều năm sợ không sống được lâu, cho nên mới không động phòng.

Bà đã quan sát rất tỉ mỉ nét mặt của cả hai, đích tôn thích tôn tức, điều này bà dám khẳng định chắc chắn, hơn nữa tôn tức đẹp như thiên tiên thể kia, nếu ở cùng một gian phòng, nam nhân nào có thể cưỡng lại?

Như thế khả năng Lâm Úc Hương không phối hợp lớn hơn, công bằng mà nói, đây là chuyện hợp với tình lý thôi, dù sao Lâm Úc Hương là do bà cướp về Đường phủ, nhưng nếu cứ trì hoãn thế này, biết đợi tới bao giờ bà mới được bế trọng tôn?

Diệt Hồng Trần

84. Chương 085: Tính Toán Của Lão Thái Quân.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

— o —

Chương 085: Tính toán của lão thái quân.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Truyền thừa hương hỏa là đại sự hàng đầu, không thể qua loa được, cho nên nghĩ đi nghĩ lại, bà định kiểm cơ hội nhắc nhở Lâm Úc Hương một lần nữa, để nàng ngoan ngoãn nghe lời, nếu không cái nắm xương già của bà, e không chờ được lâu.

Mỗi người mang trong lòng một tâm tư, thế là phòng ăn liền yên tĩnh lại, Đường Chu Thị thấy đôi tiểu phu thê “tình tứ trời đưa” nhau, nàng ở lại là không thích hợp, ăn thêm vài miếng, chủ động cáo từ rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Đường Chu Thị, đường cong lưng linh, cặp mông tròn trịa khê đu đưa mê đắm lòng người, trong đầu lóe sáng, khóe miệng xuất hiện nụ cười, đứa tôn tức này không phải là hạng nữ tử tầm thường ham vinh hoa phú quý, nhưng là nữ nhân, sẽ ghen tị với một nữ nhân xinh đẹp không thua kém gì mình.

Trong Đường phủ này, hiện có thể sánh với Lâm Úc Hương, tuyệt đối là Đường Chu Thị, có lẽ dung mạo Đường Chu Thị có kém hơn một chút, không có khuôn mặt điền đảo chúng sinh, nhưng phong vận nữ tử thành thực có thể bù đắp vào thiếu sót đó.

Thêm vào đích tôn mình hình như rất thích Đường Chu Thị, vậy nếu như mình nhanh chóng tác thành hôn sự giữa hai đứa nó thì sao?

Lâm Úc Hương liệu có vì đích tôn mình đem tâm tư đặt vào Đường Chu Thị mà không cam lòng, tiến hành so đo không?

Suy nghĩ một lúc, Đường lão thái quân thấy biện pháp này quá tuyệt diệu, tới khi đó chỉ cần tâm cảnh của Lâm Úc Hương sẽ loạn, không còn một lòng bài xích đích tôn của mình nữa, như thế ngày trọng tôn của mình ra đời cũng có thể trông thấy rồi.

Bất quá nếu chỉ làm một tiểu thiếp, thân phận Đường Chu Thị sẽ thấp đi ba phần, trở nên quá bị động, cho dù mình có chống lưng cho nó, với cái tính cách hơi nhu nhược ấy, nó làm sao uy hiếp được tới nha đầu Úc Hương không vừa chút nào kia, hay là ... Để nó làm bình thê?

Không một ai biết rằng chỉ trong thời gian yên lặng ngẩn ngui, Đường lão thái quân đã quyết định sớm ngày gả Đường Chu Thị cho Đường Kính Chi, hơn nữa còn là bình thê. Bình thê cũng là thê tử, địa vị cao hơn tiểu thiếp không biết bao nhiêu, gặp chính thê không cần phải hành đại lễ, không cần khấu đầu, chỉ cần nhún éo gọi một tiếng tỷ tỷ, có tư cách ngồi ghế cùng một phòng.

Còn một điều quan trọng nữa, con cái do bình thê sinh ra là con cháu đích hệ.

Đường Kính Chi có bình thê sẽ là một uy hiếp không nhỏ tới địa vị của Lâm Úc Hương, có thể nói là biện pháp hay để Lâm Úc Hương phải khuất phục, chỉ là bà lo đích tôn của mình có chấp nhận không, luật pháp không cấp, nhưng là đứa trọng lễ giáo đạo đức, nó có đồng ý lấy tẩu tẩu của mình không?

Mọi người ăn xong, Lâm Úc Hương nhìn ra Đường Kính Chi có việc muốn bẩm báo với Đường lão thái quân, ánh mắt thoáng qua vẻ thất vọng, đành thi lễ cáo lui trước.

Vừa mới bước ra khỏi cửa, Lâm Úc Hương liền thấy hai tiểu nha đầu một trước một sau chạy nhanh tới, đôi mắt mở thật to, long lanh, bên trong chứa đầy mong đợi.

Mặc dù không muốn thấy vẻ mặt rầu rĩ của hai tiểu nha đầu này, nhưng nàng vẫn phải lắc đầu. Hai tiểu nha đầu thấy vậy, đôi mắt ảm đạm, đầu cúi xuống.

Đi được vài bước, Lâm Úc Hương đột nhiên hít sâu một hơi, tựa hồ hạ quyết tâm gì đó, đứng lại, nói nhỏ:

- Các người đừng nản chí vội, tối nay ta nhất định sẽ khiến Nhị gia đồng ý cho chúng ta ngày mai rời phủ đạo chơi.

Nói đoạn, sợ hai tiểu nha đầu không tin, nàng còn nắm tay vung lên không trung biểu lộ quyết tâm.

Tri Đông Tri Thu vốn cho rằng thế là hết cơ hội được ra phố dạo chơi rồi, lòng buồn bã, nhưng thấy Nhị nãi nãi tỏ thái độ, chẳng những không vui mà còn phát hoảng: "Chẳng lẽ Nhị nãi nãi muốn dùng bạo lực?"

Nhị gia vừa mới bình phục, sức khỏe còn chưa hoàn toàn như người bình thường, khả năng này không phải là không có, hai tiểu nha đầu đi vội tới, một trái một phải nắm lấy tay chủ tử, bắt đầu lú lo không ngớt.

Lâm Úc Hương đi rồi, Đường Kính Chi cũng phát tay bảo Hàm Hương dẫn hạ nhân ra ngoài, lúc này mới cẩn thận lấy ra hai tờ giấy đưa tới trước mặt Đường lão thái quân:

- Nãi nãi, nhờ phúc của người, công văn khai hoang, đào kênh đã được làm ổn thỏa.

- Thế à?

Mắt Đường lão thái quân sáng lên, nhận lấy xem thật kỹ, thấy công văn chi tiết tỉ mỉ, không có sơ hở gì, cao hứng vỗ tay vịn ghế:

- Tốt, làm ổn thỏa là tốt rồi, tiếp theo ta muốn xem tên Điền Cơ kia còn cách gì mưu đồ gia sản của Đường gia ta nữa. Lăng Nhi, mối thù này cháu phải ghi nhớ trong lòng, đợi ngày tên cầu quan đó rời chức, nhất định bắt cả nhà lão ta phải lấy mạng ra trả cho tôn nghiêm của Đường gia ta.

Đường Kính Chi rùng mình, sòng lập tức trịnh trọng gật đầu, người không phạm ta, ta không phạm người, còn nếu như người đã phạm vào ta trước, thì đừng trách ta không khách khí.

Sự kiện này nhìn bề ngoài Đường gia tựa hồ chẳng thua thiệt là bao, nhưng nếu chẳng phải Đường Kính Chi trước kia nhìn ra được âm mưu ẩn chứa đằng sau, Đường gia có khả năng lớn bị Điền Cơ nuốt chửng, mà tới khi đó lão ta chắc chắn không buông tha cho người của Đường gia.

Người làm quan có kẻ nào không hiểu đạo lý nhỏ cỏ tận gốc, hướng hồ là tên cầu quan như Điền Cơ.

Cho nên Đường Kính Chi đồng ý với Đường lão thái quân sẽ bắt cả nhà Điền Cơ đền mạng không phải là quá, trong thời đại đó, muốn sinh tồn thì phải tàn nhẫn, Đường Kính Chi hiện đại có lẽ còn do dự, nhưng kết hợp với tính cách con người trước kia, y không quá e ngại.

Thấy đích tôn nhận lời, Đường lão thái quân rất vui mừng, thân là một gia chủ, cần phải có khí phách, vạn lần không thể quá mềm lòng.

Hai bà cháu thảo luận rất nhiều chi tiết cần chú ý, tới tận khi trăng lên cao, Đường Kính Chi mới cáo từ, Hàm Hương quay trở về phòng, để chủ tử vịn tay mình, chậm rãi đứng lên, Đường lão thái quân hôm nay hơi mệt, tay cũng nặng hơn thường ngày.

Đi đường một lúc, Hàm Hương khẽ cắn môi, cuối cùng không nhịn được, nói:

- Lão thái quân, nô tỳ cứ cảm thấy quan hệ giữa Nhị gia và Nhị nãi nãi không thỏa đáng.

Thân hình dừng lại, trong đôi mắt nheo lại của Đường lão thái quân chớp mắt lóe lên hàn quang, nhưng không dừng bước, vừa đi vừa làm như tùy ý hỏi:

- Ồ? Chỗ nào không thỏa đáng ?

- Bẩm lão thái quân, nô tỳ chỉ thấy lạ là Nhị gia và Nhị nãi nãi ở với nhau lâu như thế, vì sao còn chưa viên phòng, hơn nữa vừa rồi nô tỳ thấy Nhị nãi nãi chỉ mỉm cười với Nhị gia một cái, làm Nhị gia vui vẻ tới như vậy, như thế càng vô lý.

- Ừ, còn gì nữa không?

- Hôm nay Nhị nãi nãi cũng khác với thường ngày, hình như là có chuyện gì muốn nhờ vả Nhị gia vậy, mặc dù Nhị nãi nãi cười làm nô tỳ nhìn thấy tim cũng phải đập mạnh, nhưng cảm giác nụ cười có vẻ đóng kịch.

Hàm Hương nói suy nghĩ trong lòng ra, không chú ý tới ánh mắt khác thường của chủ tử.

Đường lão thái quân gật đầu:

- Kỳ thực điều người nói ta đều nhìn ra cả, có điều hai nha đầu bên cạnh Úc Hương rất trung thành, mấy người ta ngầm ám thị đều không lời kéo được chúng.

Im lặng gật đầu, Hàm Hương trầm mặc, vị Nhị nãi nãi cũng có chút tâm kế, ít nhất muốn làm gì, ngay chủ tử nàng cũng không tra ra trước được, đột nhiên nàng nhớ ra một việc:

- Lão thái quân, nô tỳ có một việc, không biết nên nói hay không?

Đường lão thái quân dí tay vào trán Hàm Hương, cười mắng:

- Cái con nha đầu này, còn định bày trò tâm kế trước mặt ta à, nói mau.

Hàm Hương ngượng ngịu đáp lời, rồi nghiêm mặt nói:

- Lão thái quân, theo nô tỳ thấy, tới nay Nhị gia và Nhị nãi nãi chưa viên phòng có liên quan tới một vật, trong phòng lão thái quân cũng có.

Diệt Hồng Trần

85. Chương 086: Tráng Sĩ Một Đi Không Trở Về.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lâm

- o -

Chương 086: Tráng sĩ một đi không trở về.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Ghế nằm!

Đường lão thái quân bình tĩnh, thì ra hai đứa nó ngủ cùng một phòng, nhưng không cùng một giường.

Hàm Hương làm tròn chức phận của nô tỳ, rồi đứng một bên, để Đường lão thái quân dừng chân suy nghĩ.

Chỉ là nghĩ thì nghĩ thôi, Đường lão thái quân cũng hết cách, dù sao bà là trưởng bối, chẳng lẽ bà nói với tôn tử tôn tước của mình, các người mau khiêng ghế nằm kia ra, rồi cùng ngủ một giường đi.

Cho nên cuối cùng cũng chỉ có cách mau chóng gả Đường Chu Thị cho đích tôn mới là cách tốt nhất, đầu gật gù, ánh mắt có thêm chút thâm ý:

- Hàm Hương, nay ta không gài được người ở bên cạnh Nhị nãi nãi, hay là ta gả người cho Nhị gia làm di nương, để người thăm dò tin tức cho ta.

Hàm Hương quỳ sụp ngay xuống, khuôn mặt nàng hoàn toàn trắng bệch, nàng không muốn làm, cũng không dám làm cái chức di nương này, cứ nghĩ đi, một là người đang nắm quyền tối cao của Đường gia, một là Nhị nãi nãi tương lai sẽ kế thừa chủ mẫu, nếu nàng bị kẹp ở giữa hai người này, nàng liệu sống được mấy năm?

Vì thế Hàm Hương vừa khẩu đầu vừa nghẹn giọng nói:

- Lão thái quân, nô tỳ chỉ là nha hoàn tầm thường, sao xứng với Nhị gia. Xin lão thái quân cho Hàm Hương ở lại bên cạnh người, nô tỳ nguyện ý cả đời không gả cho ai, hầu hạ người cả đời.

Đường lão thái quân sao không hiểu lo sợ của nàng, thấy Hàm Hương dập đầu rất mạnh, mặt tái nhợt toát mồ hôi, khom người xuống kéo lên, đau lòng trách mắng:

- Con nha đầu ngốc này, nếu người không có tâm tư đó, ta đồng ý với người là được, không cần phải sợ như thế, người không mang họ Đường, nhưng ta coi người không khác gì tôn nữ của ta.

Được Đường lão thái quân đỡ dậy, lòng Hàm Hương vẫn tràn ngập sợ hãi, mồ hôi lạnh ướt áo, nàng chẳng tin lắm vào lời Đường lão thái quân, có lẽ bà đang thăm dò nàng trước.

Ừ, cứ cho Đường lão thái quân thực sự coi nàng là tôn nữ đi, nữ nhi sinh ra trong hào môn ngoài không phải lo chuyện cái ăn cái mặc, thực ra cuộc sống chẳng hề sung sướng hơn nữ tử bình dân, đầy rẫy cuộc đời đắng cay không nói thành lời.

Nghĩ lại số phận hai nha hoàn thiếp thân gần nhất của Đường lão thái quân thì thấy, Trân di nương được gả cho phụ thân của Nhị gia, gia chủ đời trước, còn sinh được nhi tử, rốt cuộc hiện giờ ra sao? Còn Tường Vi a di được gả cho một chú ông quỳ bình thường của Đường gia, hiện đang phụ trách dạy bảo quy củ lễ nghi cho nha hoàn hạ nhân, tuy thân phận hạ nhân cuộc sống an nhàn vui vẻ.

Ước nguyện đời này của Hàm Hương không gì hơn có được cuộc sống như của Tường Vi a di, không muốn làm thiếp cho Nhị gia.

- Hà hà, người không có ý đó thì thôi vậy, thực ra trong lòng ta đã có nhân tuyển thích hợp rồi.

Vốn trong lòng Hàm Hương đang mắng bản thân lắm mồm chuốc họa vào người, chẳng phải đã bảo bản thân ở bên lão thái quân thì chỉ mang tai không mang miệng sao, nhưng một lời của Đường lão thái quân khơi lên lòng hiếu kỳ của nàng, thực ra Hàm Hương là cô gái sôi nổi nhiệt tình, chỉ vì ở bên cạnh Đường lão thái quân nên mới thành người lặng lẽ cẩn thận, biết tốt nhất là đừng có hỏi gì hết, nhưng không sao kiềm chế được:

- Lão thái quân, nhân tuyển của người là ai?

- Đường Chu Thị.

- Cái gì?

Hàm Hương kinh ngạc la lên, miệng há to:

- Đại nãi nãi, liệu, liệu có đồng ý không?

Miệng nàng hỏi thế nhưng trong lòng đã nhận định chuyện này khó mà thành được.

- Nó sẽ đồng ý.

Đường lão thái quân không giải thích nhiều, chỉ mỉm cười thâm sâu khó lường, rồi tiếp tục đi về phía trước, Hàm Hương ngẩn ra một lúc mới chạy theo đỡ tay Đường lão thái quân, do chưa trấn tĩnh lại được, nàng không hề nhận ra Đường lão thái quân liếc nhìn mình một cái, ánh mắt đó rất phức tạp, phức tạp làm người ta đoán không thấu.

~~~~~o0o~~~~~

Đường Kính Chi rời phòng ăn liền đi thẳng về tiểu viện của mình, hiện thời gian không còn sớm nữa, không còn sớm sửa gì nữa, y phải ngủ thôi, nếu không e là ngày mai sẽ lỡ hẹn, không thể tới tập võ với Ngọc Nhi được.

Có điều tới cổng tiểu viện thì y lại dừng chân, lúc này bị Lâm Úc Hương nhéo cho một cái đau điếng, nói rõ nàng giận rồi, nếu giờ đi vào, nàng chưa nguôi giận thì phải làm sao?

Đường Kính Chi có hơi hối hận vì hành động mặt dày ở bàn ăn.

Mặc dù hôn gián tiếp Lâm Úc Hương là chuyện tốt, nhưng hậu quả không nhẹ, bất giác y đưa tay ra xoa hông, hình như vẫn còn đau.

Lúc này trong phòng vẫn sáng đèn, cho thấy nữ chủ nhân còn chưa ngủ, ánh sáng vàng nhạt nhu hòa xuyên qua cửa sổ, làm khoanh sân phía trước, nhưng Đường Kính Chi không dám chắc, trong đó có ẩn chứa sát cơ hay không.

Thực ra lúc này y có thể chuyển đường, tới tiểu viện của mấy vị di nương qua đêm, nhưng chân không bước đi nổi, trong lòng thầm chửi bản thân cả trăm lần, đường đường là nam nhi lại đi sợ một nữ tử, cuối cùng lấy dũng khí đi vào.

Dưới ánh trăng, bóng của y kéo thật dài, trông bộ dạng y có vài phần khí khái của Kinh Kha qua sông Dịch.

Gió hiu hiu hắt, nước sông Dịch lạnh ghê.

Tráng sĩ một đi, không trở về.

“Két”, đẩy cửa mở gian ngoài ra, không có cái gối nào bay tới, cũng không có ngân châm nhọn hoắt nào cả, Đường Kính Chi thở phào, tiếp đó thấy Lâm Úc Hương từ gian trong đi ra, vẫn giống như lúc ở nhà ăn, đỡ lấy tay y, mỉm cười hỏi:

- Nhị gia, sao về muộn như thế, nhất định mệt lắm rồi phải không, để thiếp thân giúp người cởi áo.

Đường Kính Chi sửng sốt, rồi khéo môi hiện lên nụ cười giảo hoạt, sao lại quên mất kiều thê có chuyện nhờ mình chứ.

” Hắc hắc, khiến nha đầu kiều ngạo ương ngạnh này phải hạ mình như thế nhất định phải là một chuyện lớn, nếu đúng là thế, chẳng phải mình càng có thể lợi dụng nhiều hơn sao?” Lúc này y ném tuốt cái chuyện bị nàng nhéo cho tím thết lên tận chín tầng mây.

Lòng tự tin rồi, lưng của Đường Kính Chi ưỡn thẳng lên, bước chân oai phong hơn một chút, trong lòng bắt đầu nảy sinh ý nghĩ xấu vợ.

Lâm Úc Hương nhận ra sự khác thường của y, đưa mắt nhìn y, thấy khuôn mặt tuấn dật của y, một bàn tay nhỏ đang nắm góc áo càng siết chặt hơn vài phần.

Được kiều thê đỡ vào gian trong, Đường Kính Chi thấy Tri Đông Tri Thu một đang xách ấm nước, pha nước nóng vào chậu gỗ cao một xích, đường kích chừng hai xích (66cm), một thị thi thoàng cho bàn tay nhỏ nhắn vào trong nước khuấy đều thử nhiệt độ, thấy hai chủ tử đi vào, thì lễ xong, tiếp tục công việc.

- Nhị gia, cởi áo ngoài ra đi.

Lâm Úc Hương vừa nói vừa đưa tay tới hông Đường Kính Chi, cởi đi lẳng cho y, Đường Kính Chi vốn có hơi ngại, nhưng nhớ ra đây là thê tử của mình mà, lòng tự nhiên trở lại, để Lâm Úc Hương cởi áo rồi treo lên tường.

- Bên trong có cho thuốc phải không?

Đi gần tới chậu gỗ, nhìn nước màu vàng nâu bên trong, Đường Kính Chi tò mò hỏi:

Tri Đông Tri Thu không trả lời, chỉ ngoan ngoãn gật đầu, Lâm Úc Hương nói:

- Đúng thế Nhị gia, bên trong thêm vào trung dược, nào, Nhị gia ngồi xuống đi, để thiếp thân bóp chân cho người.

Vừa nói vừa mới ần Đường Kính Chi ngồi xuống ghế.

Đường Kính Chi không nghĩ tới đãi ngộ bậc này, chăm chú nhìn Lâm Úc Hương, chuyện gì khiến nàng phải bỏ vốn lớn như vậy chứ?

Lâm Úc Hương vốn có chuyện muốn cầu xin, nên ít nhiều hơi chột dạ, cảm giác mình đang lợi dụng y vậy, thấy Đường Kính Chi nhìn mình không chớp mắt, chẳng lẽ y phát hiện ra gì rồi? Sợ Đường Kính Chi lên tiếng hỏi trước, vội kéo một cái ghế thấp ngồi xuống, giúp Đường Kính Chi cởi giày vải.

Hôm nay Đường Kính Chi nhiều việc, nên đi đường hơi nhiều, cho nên dù không tới mức thối hoắc mù thiên, nhưng ít nhiều cũng có mùi, song Lâm Úc Hương không để ý, cho cái chân thối đó vào chậu gỗ, rồi cởi chiếc giày còn lại.

Diệt Hồng Trần

86. Chương 087: Lần Đầu Tiên.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 087: Lần đầu tiên.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Hai tiểu nha đầu thấy Nhị nãi nãi tự mình cởi tất cho Nhị gia, cuối cùng đã có giác ngộ của phận thê tử, mặt đều lộ ra nụ cười vui vẻ.

- Nhị nãi nãi, vừa rồi người đun thuốc mệt rồi, cứ để nô tỳ rửa chân cho Nhị gia.

Chỉ cần chủ tử đã hiểu ra là được rồi, Tri Thu không muốn chủ tử bị mệt, liền nói:

Tri Đông cũng có suy nghĩ tương tự Tri Thu, những chuyện nhỏ nhặt này giao cho đám nô tỳ bọn nó.

Lâm Úc Hương cho chân Đường Kính Chi vào chậu, nhẹ nhàng đưa tay khuấy nước thuốc, hơi nước bốc lên nghi ngút, trước tiên làm ướt bắp chân Đường Kính Chi, nói:

- Không được, ta rửa chân cho Nhị gia còn xoa bóp huyết đạo, những chuyện này các người không hiểu.

Cho dù giây thần kinh cảm giác ở chân không được nhạy cảm lắm, nhưng mỗi khi bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Úc Hương chạm vào, chỗ tiếp xúc có cảm giác ngứa râm ran dễ chịu truyền lên bụng, cảm giác này khó dùng lời miêu tả, Đường Kính Chi sáng khoái “ừm” một tiếng, thả lỏng cơ thể, nhắm mắt lại hưởng thụ sự dịu dàng của nàng.

Lâm Úc Hương rửa sạch hai chân Đường Kính Chi, rồi cầm một chân y đặt lên đầu gối của mình, ngón tay chỗ cong lên, bốn ngón còn lại nắm chặt, ngón tay cái cố định trên ở ngón giữa, đẩy ngón chỗ lên, dùng lực cổ tay, lấy đốt ngón chỗ nhô lên, mát xa cho Đường Kính Chi.

Xoa bóp chân, không thể thiếu huyết Dũng Tuyền gan bàn chân, xoa bóp nơi đó, có thể làm nhiệt độ cơ thể tăng lên, cải thiện công năng của huyết quản, có tác dụng giúp giấc ngủ ngon hơn.

Tay Lâm Úc Hương vừa trơn vừa mềm, sờ vào thôi đã đủ thoải mái rồi, nàng còn xoa bóp huyết vị, làm Đường Kính Chi cảm giác thoải mái khiến cơn buồn ngủ ủa đến, làm y chẳng muốn mở mắt ra nữa, miệng rên hừ hừ như mèo bệnh.

- Nhị gia, trên y thư có nói, mùa xuân rửa chân, thăng dương cố thoát. Mùa hè rửa chân, thử thấp khả thư. Mùa thu rửa chân, phế nhuận tràng thư. Mùa đông rửa chân, đan điền chúc ôn, cho nên rửa chân có lợi lớn với cơ thể, sau này nếu rảnh rồi, Nhị gia nên chăm chỉ ngâm chân nhiều hơn.

Cũng chẳng biết do thói quen nghề nghiệp hay là thời gian trước đó hầu hạ Đường Kính Chi ăn cơm uống thuốc sớm tối bên nhau sinh tình cảm đặc thù, nên những lời này Lâm Úc Hương nói rất tự nhiên.

*** Mùa xuân rửa chân có thể làm cho dương khí đi lên chống được các chứng sa, chứng thoát. Mùa hè rửa chân có tác dụng trừ thử thấp. Mùa thu rửa chân có thể làm cho phổi và ruột được nhu nhuận. Mùa đông rửa chân có thể làm ấm vùng đan điền.

- Ủm.

Đường Kính Chi lười nhác chỉ khẽ đáp một tiếng.

- Còn nữa, xoa bóp gan bàn chân cũng có lợi cho cơ thể, thêm vào tác dụng của trung dược đặc biệt có thể xua đi mỗi mệt, giúp ngủ ngon giấc, kiện não ích trí, kéo dài tuổi xuân, phòng bệnh trị bệnh ...

Mơ mơ hồ hồ, nghe Lâm Úc Hương giống như vợ già lẩm lời lẩm nhảm, Đường Kính Chi chẳng hề phản cảm chút nào, ngược lại không còn cảm thấy cô đơn nữa, bên cạnh có người thân rồi, y chưa từng có được loại cảm giác ấm áp thế này, Đường Kính Chi mở mắt ra, nhìn nữ tử đang rửa chân cho mình, ánh mắt chan chứa ôn nhu, nhịp sống an nhàn êm ả, có một người vợ dịu dàng thùy mị quan tâm săn sóc, đó điều y hằng ao ước.

Do nước trong chậu vẫn còn nóng, chỉ chốc lát sau, trên trán Lâm Úc Hương đã phủ một lớp mồ hôi mỏng lấm tấm, cứ xoa bóp một lúc, nàng lại dừng lại lấy tay áo lau mồ hôi, động tác rất nhẹ, rất duyên dáng, một lọn tóc chẳng biết từ lúc nào tuột ra phủ xuống trán, dụng mạo kiều diễm kinh động lòng người của nàng cùng với động tác tự nhiên đó, đột nhiên tăng thêm vẻ hiền thê lương mẫu.

Ngọn đèn dầu hỗn hợp tỏa ánh sáng vàng mờ mờ dịu dịu, Đường Kính Chi cứ thế nhìn nàng ngây dại, lún sâu vào không rút mình ra được nữa.

Chẳng biết qua bao lâu, Tri Thu không đành lòng, nhất định muốn thay cho chủ tử, Đường Kính Chi mới tỉnh lại, khẽ thở dài tiếc nuối, không khí êm đềm ấm áp bị phá hỏng mất rồi.

- Úc Hương, thời gian muối lẩm rồi, nàng cũng đã mệt, dừng tay đi.

Đường Kính Chi mặc dù khao khát khung cảnh êm đềm như vừa rồi, nhưng cũng biết Lâm Úc Hương không thể ngày nào cũng bóp chân cho mình, trước khi vào phòng còn tính lợi dụng Lâm Úc Hương có việc nhờ mình, lúc này nhận ra có lẽ suy nghĩ không nên, ít nhiều có chút hổ thẹn.

Lâm Úc Hương khẽ vâng một tiếng, không lập tức dừng tay ngay, ánh mắt đang chuyên chú, bỗng có chút bối rối.

Nàng chẳng phải suy nghĩ cho sức khỏe của Đường Kính Chi, nên mới xoa bóp cho tướng công danh nghĩa này, mà vì có mục đích khác, nàng biết, Đường Kính Chi sớm muộn cũng nhận ra, nhưng nàng vẫn cứ làm, làm một cách đầy sơ hở.

Nàng tin, với cách làm người của Đường Kính Chi, nhận ân của mình, nhất định sẽ đồng ý với thỉnh cầu của mình.

Mặc dù nàng chẳng có tình cảm sâu đậm lắm với Đường Kính Chi, nhưng không biết vì sao trong lòng cảm thấy khó chịu, một câu nói chưa kịp qua suy nghĩ đã rời miệng:

- Nhị gia, đây là lần đầu tiên thiếp thân bóp chân cho người khác ...

Đường Kính Chi sững sốt, rồi mỉm cười nói:

- Úc Hương, nàng không cần phải làm thế, sau này có chuyện gì nàng cứ nói ra, nếu làm được, ta sẽ đồng ý hết.

Lâm Úc Hương trước khi vào Đường phủ, trong nhà trừ nàng ra chỉ có một mình Lâm tú tài, ông ta không con không cái chỉ có một mình lại thương cô bé số khổ không nơi nương tựa này, luôn coi nàng như cốt nhục của mình, cho nên đừng nói là đánh mắng, mà một câu nặng lời cũng chẳng hề có, khiến tính cách Lâm Úc Hương mới có chút ương ngạnh, nàng được nuông chiều quen rồi.

Tuy thế Lâm tú tài cực kỳ coi trọng lễ nghi, hơn nữa rất kiêu ngạo, có thể coi là ông già hủ nho, từ sau khi nhận nuôi Lâm Úc Hương, vì ngại nam nữ khác biệt, cho nên luôn giữ khoảng cách với nàng, thậm chí khi Lâm Úc Hương lớn lên, dung nhan tuyệt thế, ông còn xây một bức tường đất trong tiểu viện, thể hiện sự trong sạch của mình.

Thử nghĩ mà xem, Lâm tú tài cổ hủ cứng nhắc như thế, làm gì có chuyện để Lâm Úc Hương rửa chân xoa bóp cho ông?

Cho nên thường ngày Lâm Úc Hương đều dựa theo y thư, lấy hai chân của mình làm thí nghiệm, khi thử nghiệm chuẩn rồi, kiểm được vị trí chính xác, mới dùng chấm đỏ đánh dấu lên cái chân làm bằng gỗ, cho nên trừ đôi chân ngọc của nàng, đúng là lần đầu tiên nàng muốn xoa bóp chân cho người khác.

Đối diện với đôi mắt hàm chứa ôn tình của Đường Kính Chi, quả tim ngây thơ của thiếu nữ chưa trải đời đập loạn xạ, ánh mắt hoảng loạn, Lâm Úc Hương phải cúi đầu xuống né tránh:

- Nhị gia, thực ra không phải chuyện gì lớn, chỉ là thiếp thân gả vào Đường phủ gần một tháng rồi, cảm thấy buồn chán, muốn ra phố chơi.

Đường Kính Chi không đồng ý ngay mà nhú mày lại suy ngẫm, lục lọi trong ký ức trước kia của Đường Kính Chi, mới hiểu Lâm Úc Hương muốn rời phủ phải được mình hoặc Đường lão thái quân gật đầu mới được, có điều, tân nương tử mới gả vào nhà chồng một tháng đã muốn ra phố chơi tuyệt đối không hợp lễ pháp, quy củ.

Lâm Úc Hương không thúc giục Đường Kính Chi, tiếp tục luân phiên xoa bóp gan bàn chân cho y, trong phòng liền trở nên yên tĩnh.

Tri Thu đứng bên cạnh, sốt ruột ra mặt, trong ba nữ tử, nha đầu này là muốn ra phố chơi nhất, Tri Đông cũng nóng ruột lắm, nhưng ngoài mặt không để lộ ra chút nào.

- Nhị gia, nếu người thấy khó xử thì thôi vậy.

Một hồi lâu sau Lâm Úc Hương buồn bã lên tiếng, Đường Kính Chi nghe vậy vội giải thích:

- Không phải là ta không đồng ý với nàng mà là nàng gả vào phủ chưa được một tháng đã muốn ra ngoài chơi, điều này không thích hợp cho lắm. Đương nhiên nàng buồn chán muốn ra ngoài cũng là điều có thể hiểu, ta thì không phản đối, nhưng nếu lão thái quân biết được, chỉ e sẽ trách phạt nàng.

Diệt Hồng Trần

87. Chương 088: Rửa Mắt Buổi Sáng.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 088: Rửa mắt buổi sáng.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

-Vậy Nhị gia có biện pháp gì hay không?

Lâm Úc Hương ngẩng đầu lên, lần đầu tiên giả trò tinh nghịch, nháy mắt với Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi trừng mắt lên nhìn nàng, chậm rãi dựa vào lưng ghế, làm bộ khổ sở nói:

- Nàng muốn đi dạo phố, lại muốn ta nghĩ cách, ôi cái số ta sao nó lại khổ như thế này.

- Hi hi hi ...

Ba nữ tử trong phòng nghe vậy đều cười ra tiếng, hai tiểu nha đầu cười to nhất, che miệng lại cũng không có tác dụng, Lâm Úc Hương cười một lúc, thấy xoa bóp cũng lâu rồi, lấy khăn mềm tỉ mỉ lau khô hai chân cho Đường Kính Chi, Tri Đông nhanh nhẹn mang tới đôi giày mới, Lâm Úc Hương nhận lấy đi vào cho cho Đường Kính Chi.

- Chuyện này nàng cứ giao cho ta, mai nàng muốn đi lúc nào thì đi, có điều nếu lão thái quân hỏi tới nàng không thể đáp đúng sự thực, cứ nói thế này, bảo là sức khỏe của ta còn chưa khôi phục hoàn toàn, thiếu vài vị thuốc quý nữa, nàng phải tự đi tìm. Ừm, còn nữa, cứ bảo ta gạt đầu đồng ý cho nàng không cần phải báo với lão thái quân.

Đường Kính Chi nghĩ một lúc đã ra một lời nói dối hợp lý.

Đường lão thái quân coi trọng nhất là bệnh tình của Đường Kính Chi, cho nên cái lý do này hoàn toàn chấp nhận được, nhưng chỉ vì muốn rời phủ mà lấy sức khỏe của Đường Kính Chi ra nói, hình như không được cát lợi lắm.

Hơn nữa lừa gạt trưởng bối không phải là chuyện nhỏ, Lâm Úc Hương do dự.

Đang suy nghĩ thì thấy Tri Thu nóng ruột nháy mắt với mình liên hồi, ý bảo nàng mau đồng ý, nhớ ra mình rời phủ là có chuyện lớn muốn làm, liền đáp:

- Vậy thiếp thân phải tạ ơn Nhị gia rồi.

- Chuyện nhỏ thôi mà, không cần khách khí như thế, à phải, dạo chơi thì dạo chơi, thế nhưng không được về quá muộn, nếu không chọc giận lão thái quân, cả ta và nàng sẽ bị mắng cho thối mặt.

- Thiếp thân biết mà.

Lâm Úc Hương cười khúc khích, nói:

Đột nhiên Tri Thu mất đảo một vòng, không biết nghĩ ra trò quỷ quái gì, đi tới nói:

- Nhị gia, Nhị nãi nãi, thời gian không còn sớm nữa, để bọn nô tỳ thay y phục cho Nhị gia và Nhị nãi nãi đi nghỉ.

Dứt lời nha đầu này chạy nhanh tới bên cạnh Lâm Úc Hương, tay nắm lấy đai lưng của Lâm Úc Hương muốn cởi ra.

Lâm Úc Hương kinh hoàng, gạt mạnh tay Tri Thu ra, liền tiếp lùi lại mấy bước, mặt chớp mắt đã đỏ bừng, cả giận quát:

- Nha đầu chết tiệt, ngươi muốn làm gì, ra ngay, ra ngay cho ta.

Tri Thu dù không sợ chủ tử này, nhưng nó còn chưa lớn gan tới mức dám ngang nhiên trái lệnh, chỉ thâm tự trách mình chậm mất một nhịp, vừa giấu mỏ lên, vừa phụng phịu cùng Tri Đông lui khỏi phòng.

Nha đầu lẩm trỏ đó có ý đồ gì cả Đường Kính Chi và Lâm Úc Hương đều hiểu cả, bất giác Đường Kính Chi nhìn sang kiểu thế, ánh mắt nóng bỏng tình dục, mặc dù cũng hiểu hiện sức khỏe chưa tốt, không thích hợp làm chuyện tuyệt vời đó, vả lại Lâm Úc Hương cũng chẳng cho mình toại nguyện, nhưng lý trí thì lý trí, bản năng của nam nhân không phải thứ y có thể khống chế được.

Đối diện với ánh mắt đầy tính xâm lược đó, tim Lâm Úc Hương đập dữ dội, đồng thời xấu hổ vô cùng, vì tên đó cứ dùng đôi mắt không thành thực nhìn vào chỗ nhạy cảm trên cơ thể nàng, ngực phập phồng tức giận, rít một tiếng:

- Đồ đại sắc lang.

Rồi chạy nhanh lên giường, hạ màn xuống, tới cả hai cũng chẳng cỏi, chui tọt vào chăn, cuộn chặt lấy người.

Bị kiều thê mắng một câu Đường Kính Chi mới tỉnh lại, nhìn thân hình mạn diệu sau tấm màn che hồi lâu, đột nhiên bật cười thoải mái, đi về ghế nằm, đó là nữ nhân của mình, cả đời này, nàng là nữ nhân của mình.

Sáng sớm hôm sau trời vẫn còn tờ mờ sáng Đường Kính Chi đã bò dậy, Tri Đông và Tri Thu không ngờ chủ tử dậy sớm như thế, mặc dù đã tỉnh rồi, nhưng vẫn còn chưa mặc ngoại y, nằm trên giường ở gian ngoài.

Đường Kính Chi đi ra làm hai tiểu nha đầu giặt mình, theo bản năng ngồi bật dậy định hầu hạ chủ tử, do hai tiểu nha đầu này ở đây là để đợi sẵn sàng phục vụ chủ tử, nên gần giường có ngọn đèn để cả đêm không tắt, chẳng biết hai tiểu nha đầu này ngủ kiêu gì, yếm tuột hết cả xuống, Tri Thu đúng như thiếu nữ mười ba mười bốn, cơ thể chưa phát triển chẳng có gì đáng kể, lại nằm trong Đường Kính Chi chỉ thấy mờ mờ gò đồi hơi nhú lên trước ngực như búp măng non, nhưng bất ngờ là Tri Đông tính tình nhu mì ít nói, do nằm ngay gần đèn, một bên vú lộ ra ngoài hình bán cầu no tròn trắng nõn, khiến cho người ta vừa nhìn là có cảm giác muốn phạm tội.

Lập tức cảm thấy miệng khát khô, không dám nhìn tới cái thứ hai Đường Kính Chi xua tay nói:

- Hôm qua ngủ muộn, các người nghỉ thêm chút đi, ta có chuyện ra ngoài.

Nói xong lấy nước lạnh ở chậu gỗ bên cạnh, rửa mặt qua loa cũng là để xua đi ý nghĩ bậy bạ, rồi tới thẳng tiểu viện của Ngọc Nhi.

Phải thừa nhận sáng sớm ra được “rửa mắt” như thế làm tâm tình của Đường Kính Chi rất tốt, giữa đường Đường Kính Chi gặp Thị Mặc, nó đang vừa đi vừa dụi mắt, ngáp ngắn ngáp dài, nhỏ giọng lầm bầm:

- Gà còn chưa gáy đã phải dậy rồi, Nhị gia, người nói xem có phải Ngọc di nương cố ý muốn chinh chúng ta không?

Đường Kính Chi nhớ lại Ngọc Nhi luôn mỉa mai châm chọc mình, thấy Thị Mặc nói không phải không có ý, nhưng đã nhận lời rồi thì không thể nuốt lại, liền vờ giận:

- Câm miệng, Ngọc di nương thân mang tuyết kỹ, đồng ý truyền thụ võ công cho người là phúc phận bằng trời của người rồi, người không cảm kích thì thôi lại còn dám nói xấu, có tin ta cho người kéo người đi đánh một trận không?

Vừa nghe tới đánh đồn là Thị Mặc run cả người, nó sợ dĩ giới giang hơn xa đám bạn cùng trang lứa cũng là nhờ Đường Kính Chi dạy dỗ từ nhỏ, trước kia cũng bị ăn đòn không ít:

- Nô tài sai rồi, Nhị gia thứ tội.

Đường Kính Chi cũng chẳng định đánh Thị Mặc thật, trừng mắt nhìn hấn, rồi đi nhanh về phía tiểu viện của Ngọc Nhi, thời đại đó không có đồng hồ, ước chừng lúc này cũng gần tới giờ mao rồi.

Thị Mặc không dám than vãn nữa, lẻo đẻo đi sau lưng chủ tử.

Tới cổng tiểu viện của Ngọc Nhi rồi Đường Kính Chi mới nhớ ra một việc:

- Thị Mặc, cái tảng đá Đại Lý kia đã tra tới đâu rồi?

Thị Mặc lúng túng đáp:

- Nhị gia, năm xưa người biết chuyện này quá nhiều, cho dù công khai để tra từng người một cũng tốn chừng mười ngày nửa tháng, đừng nói chuyện này cần phải âm thầm điều tra ... Nô tài vô dụng, không thể chia sẻ lo lắng cùng chủ tử.

Dứt lời quỳ xuống dập mạnh đầu.

- Mau đứng lên đi, ta không trách người, tạm thời không tra ra cũng không sao, chỉ cần không đánh cỏ động rắn là được rồi. Ừm tính ngày thì Bàng quản sự đã sắp về, chuyện này giao cho ông ấy làm đi.

Bàng Lộc đại quản sự, lo việc làm ăn bên ngoài của Đường phủ, địa vị tương đương với Từ Phúc, có điều do do Bàng Lộc giúp quản lý chuyện làm ăn, tiếp xúc với Đường Kính Chi nhiều hơn, cho nên so với Đường

lão thái quân, Bàng Lộc giống Thị Mặc, càng thân thiết và trung thành với Đường Kính Chi, còn Từ Phúc vì là thủ hạ trực thuộc Đường lão thái quân, nên trung thành với bà hơn.

Mặc dù cả hai đều là nô tài trung thành với Đường gia, nhưng cũng có khác biệt nho nhỏ, vì thế mà khi làm việc khác nhau rất lớn. Cứ lấy chuyện tra phiên đá Đại Lý ra mà nói, nếu Đường Kính Chi giao cho Từ Phúc làm là bước trước bước sau ông ta đã đem chuyện này báo hết cho Đường lão thái quân rồi, còn Bàng Lộc sẽ không làm như thế.

Chuyện này người biết càng ít càng tốt, dù là Đường lão thái quân cũng không thể cho biết, dù sao kẻ ra tay trong bóng tối là ai vẫn chưa biết, chẳng may là một chủ tử gần gũi với Đường lão thái quân thì không dễ xử lý.

Y không thể độc ác ra tay với người nhà của Đường Kính Chi.

Diệt Hồng Trần

88. Chương 089: Tập Võ.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

— o —

Chương 089: Tập võ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Cửa tiểu viện chỉ khép hờ, Đường Kính Chi đẩy một cái là ra, khẽ mỉm cười, nhất định là Ngọc Nhi còn chưa dậy, hơi đắc ý, nhưng lại nghĩ mình dậy sớm đứng ngoài chờ, nàng thoải mái ngủ trong phòng, không cam tâm, đưa tay ra đập sầm sầm lên cửa.

Đường Kính Chi đập rất mạnh, cửa viện tử rung rinh, tiếng động truyền đi rất xa :” Hừm, bắt ta sáng sớm đã phải bỏ ra khỏi chăn ấm thì nàng cũng đừng hồng ngủ nướng.

Đang thăm đắc ý thì không ngờ cửa kết một cái mở ra, may mà y nhanh tay dừng lại, nếu không có khi đập vào mặt người ta rồi.

- Nhị gia, người ăn no rửng mỡ à, làm gì mà đập mạnh thế?

Chẳng phải là ai khác mà chính là Ngọc Nhi, hôm nay nàng không mặc váy dài bên ngoài nữa, chỉ có y phục bó sát người, làm vóc dáng vốn vô cùng gợi cảm của nàng càng thêm mê người, hai bầu ngực ngạo ngễ đội lớp áo lên cao vút, phía dưới là bờ mông như hai cái bánh bao phồng đại, vừa vểnh vừa tròn, cặp đùi săn chắc dài mút mắt, có thể kích thích dục vọng ở bất kỳ nam nhân nào, thoáng nhìn thôi cảnh xuân vô tình chứng kiến sáng nay không còn để lại chút dấu tích nào trong tâm trí Đường Kính Chi.

Chẳng lẽ đây chính là vóc người ma quỷ trong truyền thuyết?

Chết người nhất là đôi mắt xéch quẹo rũ kia lộ ra ngoài tấm khăn che mặt thần bí, thu ba hàm xuân, làm Đường Kính Chi không sao không chế được đôi mắt, ngây ngất nhìn từng tác cơ thể của nàng.

Thấy hai mắt Đường Kính Chi cứ hau háu nhìn vào những chỗ không nên nhìn, khuôn mặt dưới lớp khăn che của Ngọc Nhi nóng lên, có điều nàng không rút lui cũng không né tránh, ánh mắt hiện vẻ sầu thâm rồi chuyển dần sang băng lãnh.

Đã nhận bạc của người ta gả vào Đường phủ, nàng không còn đường phản kháng, cũng không có lý do để phản kháng.

Dù không cam tâm tới đâu, hiện nàng chỉ là một tiểu thiếp của nam tử này, là nữ nhân của y, đừng nói là chỉ nhìn, cho dù y muốn cơ thể nàng ngay lúc này, nàng cũng chỉ có thể thuận theo.

Con người sống phải có nguyên tắc đạo nghĩa, giữ lời, đó là thứ nàng kiên trì.

Thế nhưng nàng sẽ không chịu thua, nàng sẽ nghĩ cách thoát khỏi đây, với thân pháp của nàng, nàng muốn đi lúc nào cũng được, Đường gia cũng không có cách nào tìm được nàng, nhưng nàng không làm thế, nó trái đạo nghĩa nàng kiên trì, phải làm sao khiến nam nhân này chủ động bỏ nàng mới được.

Ngọc Nhi bản tính cao ngạo, đôi mắt kia khiến nàng không thoải mái, song vẫn ưỡn ngực lên, lạnh lùng nói:

- Nhị gia, người đã nhìn đủ chưa?

Hành động của nàng làm hai bầu ngực kia như quả bong bóng chứa đầy nước lay động lên xuống, Đường Kính Chi nuốt nước bọt đánh “ực” một cái rõ to, còn chưa hoàn hồn lấp bắp nói:

- Ủm .. Hả?

- Tỳ thiếp nói Nhị gia đã nhìn đủ chưa?

Lần này trong giọng nói của Ngọc Nhi rõ ràng kèm theo lửa giận, dù nàng chấp nhận số mệnh rồi, vào Đường phủ chắc chắn không còn giữ được thanh bạch, nhưng giữa ban ngày ban mặt, tên nam nhân này dùng thứ ánh mắt cực kỳ thô bỉ khinh bạc, nàng dần dần không kiềm chế được nữa.

Nghe tiếng quát này, Đường Kính Chi tỉnh ngay, má nóng ran, thậm chí bản thân quá vô dụng không kháng cự được cảm dỗ, xấu hổ gật đầu, thấy không ổn lại lắc đầu, trong lúc luống cuống mặt càng lúc càng đỏ, cứ như bị sung huyết, đứng ngây ra, không biết phải nói thế nào.

Thái độ của Đường Kính Chi làm Ngọc Nhi bình tĩnh lại, xem ra người này cũng không phải hạng trợ trên phóng đảng, nàng hành tẩu giang hồ cũng từng bắt gặp ánh mắt như thế, chẳng thể hoàn toàn trách y, mặt cũng đỏ lên, câu vừa rồi nàng hỏi cũng quá lớn gan.

Thế là cả hai cứ đứng trợ ra đó, không biết tiếp theo phải làm sao nữa, tới khi trên không trung có tiếng chim hót mới phá tan không khí khó xử này, Ngọc Nhi điều chỉnh tâm thái, lên mặt nói:

- Nhị gia, nếu như người thực lòng muốn theo tỳ thiếp tập võ, vậy tỳ thiếp nói trước. Chuyện tập võ này tuyệt không phải chỉ ngày một ngày hai mà có thành tựu, phải chịu khó chịu khổ, nếu không kiên trì được thì tốt nhất bỏ ngay bây giờ đi.

- Điều nàng nói ta biết, nhưng ta quyết định rồi, tuyệt đối không từ bỏ.

Đường Kính Chi nói rất hào khí:

Ngọc Nhi luyện võ từ nhỏ, dù không có thành kiến xem thường những thư sinh trói gà không chặt, nhưng với nam tử hào sảng mạnh mẽ thì càng có thiện cảm hơn, thấy bản tính Đường Kính Chi cũng có chút ngạo khí, giọng nói hòa hoãn:

- Nếu như Nhị gia đã hạ quyết tâm thì nói được phải làm được.

Nói xong nàng xoay người đi ra giữa sân, cổ nơi đó vàng úa, chẳng hề xanh mướt như ở tiểu viện của Uyển Nhi, giờ Đường Kính Chi mới hiểu, rõ ràng Ngọc Nhi đã đem nơi này thành luyện võ trường của mình, nên đám cổ vô tội mới bị nàng chà đạp.

Đường Kính Chi ra hiệu cho Thị Mặc đóng cửa vào đi theo.

Lần đầu tập võ, Đường Kính Chi rất hưng phấn, thấy Ngọc Nhi dừng bước, hỏi vội:

- Ngọc Nhi, ta không hứng thú với kỹ thuật dùng để chém giết, chỉ cần nàng dạy ta khinh công là được, tốt nhất là giống như nàng từng nói, có thể đạp sóng lướt đi.

- Nhị gia là sư phụ hay tỳ thiếp là sư phụ đây?

Ngọc Nhi hiển nhiên không có hứng thú thỏa mãn sở thích của Đường Kính Chi, lạnh giọng nói:

- Nếu Nhị gia không muốn học thì bỏ ngay bây giờ còn kịp, đừng đợi vài ngày nữa không chịu nổi mới bỏ chạy, lúc đó tỳ thiếp sẽ khinh thường người.

Lời này quá nặng rồi, như chậu nước lạnh dội từ đầu xuống chân, làm hưng phấn của Đường Kính Chi tắt ngúm, hít sâu mấy hơi liền y mới áp được lửa giận xuống, quát lớn:

- Nếu ta đã nói học thì quyết không bỏ dở giữa chừng. Được, nàng là sư phụ, nàng muốn dạy gì ta học cái đó.

- Đúng tấn!

Ngọc Nhi chẳng có hứng thú cãi nhau với Đường Kính Chi, nàng lạnh lùng nhìn sang Thị Mặc đang đứng ở bên.

Lúc này Thị Mặc sắp tức phát điên rồi, khuôn mặt như có ngọn lửa bùng bùng cháy, làm gì có lý nào tiểu thiếp lại được ăn nói với tướng công như thế, nếu như chẳng phải trước kia được Đường Kính Chi dạy dỗ rất tốt, nô tài không thể cãi lại chủ thì nó đã đứng ra lên tiếng bắt mình của chủ tử rồi.

Đường Kính Chi nhìn theo ánh mắt của Ngọc Nhi, thấy Thị Mặc rất phần nộ, thầm thở dài, học võ là do y chủ động đề xuất, cái thân thể này bệnh hoạn ba năm, thường ngày không chịu rèn luyện, nên phải tập luyện, sau này sẽ có nhiều ích lợi, Thị Mặc về sau cũng bôn ba bên ngoài, không có sức khỏe là không được, nên trừng mắt trấn áp. Thị Mặc lúc này mốp áp lửa giận xuống, học theo y, đứng tấn.

Thấy hai người này ngay từ đầu đã đứng tấn khá bài bản, Ngọc Nhi có chút bất ngờ, nàng còn tưởng phải dạy dỗ chủ tử nhà này phải đứng tấn thế nào kia.

Nàng đâu có biết, tú tài được phép mang kiếm trên người, khi đỗ tú tài các thư sinh được dạy võ, tất nhiên với văn nhân “bán bộ Luận Ngữ trị thiên hạ, Đạo Đức văn chương thế vô song”, nên người dạy lẫn người học đều không coi trọng chỉ qua quýt cho có, nhưng dù sao cơ bản vẫn hiểu, không tới mức mù tịt, nhất là người nghiêm túc như Đường Kính Chi, y học cái gì cũng hết mình, có điều học mà chịu rèn luyện nên không có ích gì.

(*) Nửa bộ Luận Ngữ đủ trị vì thiên hạ, bài Đạo Đức Kinh trên thế gian chỉ một không hai.

Còn Đường Kính Chi hiện giờ càng hiểu muốn học võ phải học đứng tấn trước tiên, y thấy nhiều trong tiểu thuyết với phim ảnh rồi, nhất là phim liên quan tới Thiếu Lâm Tự, tuyệt đối không thiếu cảnh hàng chục vị sư cùng đứng trên cái sân rộng, dậm chân một tiếng, vung tay dậm, khí thế ngút trời.

Diệt Hồng Trần

89. Chương 090: Nàng Là Con Chim Nhỏ Trên Trời..

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 090: Nàng là con chim nhỏ trên trời..

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Chẳng biết từ khi nào trong tay nàng đã có thêm một một cái cành cây bằng to bằng ngón tay.

Lúc này Đường Kính Chi hơi chân khom xuống, tách ra một khoảng gần bằng bả vai, hai tay co lại đặt ở bụng, không nhúc nhích. Đối với người mới học võ mà nói, động tác này rất tiêu chuẩn, nếu không ngồi thấp một chút sẽ tổn thương tới đầu gối, khi còn trẻ sức đề kháng tốt thì chẳng sao, nhưng già rồi sẽ thành viêm khớp, lúc đó khó trị được, trái gió trở trời sẽ vô cùng đau đớn.

Mang theo quyết tâm không thể để nữ nhân của mình xem thường, Đường Kính Chi cắn chặt răng, cố gắng đứng thật vững vàng, nhưng cùng với thời gian trôi đi, hai chân y bắt đầu tê dại, bắt đầu run rẩy, quan trọng hơn y không biết Ngọc Nhi bắt mình đứng bao lâu, không có mục tiêu phấn đấu, lòng dần dao động.

Nhưng cái cành cây kia không phải là để trưng bày, y tin chỉ cần mình cử động, Ngọc Nhi sẽ không chút khách khí vụt cho một phát.

Vì sao đều là nữ nhân, Nhu Nhi và Uyển Nhi đều lấy mình làm chỗ phò thác dựa dẫm cả đời, còn Ngọc Nhi và Lâm Úc Hương lại như bông hoa hồng đầy gai nhọn, chẳng thể sờ tới được.

Nhưng có gai thì sao, chinh phục nữ nhân như thế mới có cảm giác thành tựu, mà chẳng phải đã quyết không buông tay một nàng nào sao?

Đường Kính Chi đang phân tâm thì cái cành cây vẫn còn màu xanh đỏ như tia chớp sẽ rách không khí quất xuống...

Thị Mặc thường ngày tuy chạy đông chạy tây, rất là nhanh lẹ, nhưng rốt cuộc tuổi còn nhỏ, thể lực không đủ, hơn nữa nó lại không thực tâm muốn học võ như Đường Kính Chi, tư tưởng không vững, chẳng cầm cự được bao lâu liền xê dịch chân, muốn đổi tư thế cho đỡ mỏi.

Ngọc Nhi là người nghiêm khắc, hơn nữa nàng cố ý chọc giận Đường Kính Chi, làm gì có chuyện hạ thủ lưu tình, cành cây vung lên, quất đánh chát xuống lưng Thị Mặc.

- Á.

Thị Mặc cảm thấy cứ như có người đột nhiên dí một tấm sắt nung đỏ lên lưng, vừa hét vừa nhảy cẫng lên, cũng phải được tới một mét.

Tiếng roi xé gió làm Đường Kính Chi kinh hồn, theo bản năng lách mình né tránh, rồi mới quay đầu sang, nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của Thị Mặc.

Chỉ thấy Thị Mặc nhảy cẫng lên, nước mắt nước mũi chảy hết ra, lưng áo dĩ nhiên rách nát, thêm một vết thương dài chừng nửa xích, máu tươi theo nó chuyển động thấm ra càng nhanh, một phần nhỏ xuống đất, một phần nhuộm đỏ cả lưng.

Dù Đường Kính Chi sớm đã đoán được nếu phạm lỗi sẽ bị cái cành cây trong tay Ngọc Nhi cho ném mùi đau khổ, nhưng nhìn thấy Thị Mặc như thế, mặt tái đi, lửa giận xộc thẳng lên đầu.

Nữ nhân này, làm sao có thể độc ác như thế?

Ngọc Nhi quất cành cây trong tay vút một cái trong không khí, nhìn Đường Kính Chi cười nhạt:

- Sao, không đành lòng à, định nổi giận với tỷ thiếp à? Hừ, có chút khổ cực thể cũng không chịu nổi mà muốn tập võ, muốn đạp sóng lướt đi? Đúng là trò cười. Cho người biết, khi tỷ thiếp mới tập võ lúc 5 tuổi còn chịu nhiều khổ cực hơn không biết bao nhiêu mà kể.

- Nhưng dù sao hai bọn ta mới ngày đầu tiên tập võ, nàng không nhẹ tay hơn một chút được à, nhìn Thị Mặc bị nàng đánh kia, nó chỉ là đứa bé mà.

Chẳng lẽ nói hai đại nam nhân không bằng cô bé năm tuổi, Đường Kính Chi nén giận lý luận:

Có điều những lý lẽ này nếu ở thời hiện đại còn chấp nhận được, chứ ở nơi này rõ ràng là đứng vững được rồi.

- Hừ, nực cười, năm nay Thị Mặc bao nhiêu tuổi? Không tới 14 thì cũng phải trên 13 rồi, một chàng trai lớn như thế mà người còn nói là trẻ con. Xi, Nhị gia không biết sao, ở nông thôn, đại bộ phận nam tử 12, 13 tuổi đều đã có tước phụ, một vai gánh vác gia đình mình rồi.

Ngọc Nhi nói xong quay sang nhìn Thị Mặc:

- Người còn định nhảy nhót bao lâu nữa? Có phải muốn ta đánh cho mới biết nghe lời không?

Thực ra Ngọc Nhi vừa rồi đã nương tay nhiều, vì người nàng muốn đắc tội là chính chủ Đường Kính Chi, nếu không hiên lưng Thị Mặc đã có vết thương sâu nửa tấc chứ không phải xước da như thế.

Thị Mặc nghe thấy quay người lại giận dữ nhìn Ngọc di nương.

Ngọc di nương tới nay tuy đã có chút hung danh trong Đường phủ, nhưng nàng vào Đường phủ chưa lâu, uy vọng chưa đủ, còn lâu mới tới mức làm Thị Mặc sợ hãi.

Ngọc Nhi thấy thế mặt biến sắc, định ra tay lần nữa thì Đường Kính Chi quát ngang:

- Thị Mặc, ngươi muốn làm gì? Tạo phản à, dám tỏ thái độ với chủ tử, có phải mong ngựa ngáy muốn ăn đòn không?

- Nô tài sai rồi.

Nghe chủ tử quát, Thị Mặc mới giật mình nhớ ra nữ tử trước mắt này là chủ tử không thể chối cãi của nó, vội vàng dập đầu tạ lỗi với Ngọc di nương rồi đứng tấn trở lại.

Ngọc Nhi đang tính làm lớn chuyện này lên để Đường Kính Chi mãi mãi không còn muốn nhìn mặt mình nữa, như thế biết đâu nàng có thể giữ được tấm thân thanh bạch, sau đó đợi cơ hội khiến y phải đuổi mình đi, không ngờ Đường Kính Chi lại lên tiếng vì mình.

Trong lúc nàng ngỡ ra thì Thị Mặc đã rất quy củ hành lễ tạ lỗi rồi tiếp tục đứng tấn.

Tích tắc đó đôi mắt nàng nhìn mặt bên anh tuấn của Đường Kính Chi thoáng chút phức tạp, lập tức trở nên cứng như sắt thép, tính nàng cứng cỏi, biết không thể vì ôn nhu phút chốc đó hủy cả đời của mình.

Cầm cành cây, nàng đi xung quanh hai người, mắt như chim cắt, không tha cho bất kỳ động tác nhỏ nhất nào của họ.

Mặt trời đã bay lên khỏi rặng núi, trán Đường Kính Chi đã có mồ hôi, y rõ ràng hiểu mình không cầm cự được bao lâu nữa, cảm giác như cả thế kỷ trôi qua rồi, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt hàm ý khiêu khích của Ngọc Nhi, cắn răng chống đỡ.

Nhưng nghị lực là một chuyện, cực hạn cơ thể lại là chuyện khác, cuối cùng cái cành cây của Ngọc Nhi cũng vung lên, lưng y có thêm một vết thương dài cả xích.

- U!

Tới lúc này Đường Kính Chi mới hiểu vì sao vừa rồi Thị Mặc có thể bật nhảy tại chỗ cao như thế, đây gần như là cơn đau gần cực hạn, căn bản không thể dùng ngôn ngữ hình dung, dù y đã cắn răng chuẩn bị trước, nhưng vẫn bật lên.

Nhìn khuôn mặt đau đớn tới biến dạng của Đường Kính Chi, Ngọc Nhi cười lạnh:

- Sao rồi, Nhị gia cũng không chịu nổi nữa à? Tỳ thiếp cho người biết nhé, còn cách yêu cầu của tỳ thiếp xa lắm.

Thị Mặc vì con nhỏ, lúc này lưng đã bị đánh nát bươm rồi, thấy Ngọc di nương dám ra tay với Nhị gia thật, hai mắt biến thành đỏ dữ như mắt thú dữ.

Đường Kính Chi thấy vậy nhịn đau làm vẻ tùy ý nói:

- Chẳng qua là ăn một roi thôi, có gì to tát đâu.

Có điều lọt vào mắt Ngọc Nhi, rõ ràng là bị người ta đánh vêu mặt còn nói mới tăng cân, thích thể diện không cần mạng.

Vặn vai một cái, Đường Kính Chi cử động gân cốt một chút rồi lại đứng tấn tiếp, vì đau đớn chiếm trọn tâm trí, cho nên y không nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của Ngọc Nhi ánh lên vẻ khâm phục từ tận đáy lòng.

Bản thân ra tay nặng cỡ nào Ngọc Nhi hiểu rất rõ, trúng một roi mạnh như thế còn có thể nhẫn nhịn không kêu ra tiếng, có mạnh miệng, hành vi có chút buồn cười, nhưng nàng nhìn ra được, tính cách của Đường Kính Chi rất cứng cỏi kiên cường.

Khẽ thở dài, nàng không muốn làm kẻ ác.

Gà gà theo gà, thả chó theo chó, nàng cũng không phải vào Đường phủ là nghĩ cách bỏ đi, chỉ có điều lần lượt sự kiện Lý Trung ngầm chèn ép rồi đến bị Đường Úc Hương bắt quỳ lạy, nàng mới quyết ý rời khỏi chốn thị phi này, vì thế nàng không còn cách nào khác, nàng tập võ từ nhỏ, làm du hiệp hành tẩu giang hồ giết tham quan, vì dân trừ hại, ân cứu sượng khoái, không chịu nổi sống kìm nén trong hào môn đại viện đầy rẫy chuyện bất bình này, hạng người như Lý Trung, nếu nàng gặp phải ở nơi khác, lúc khác thì đã sớm chết cả trăm lần rồi.

Nàng sợ mình còn sống ở đây sẽ ức chế tới sinh bệnh.

Chim nhỏ vĩnh viễn hướng về bầu trời cao, nàng là con chim khao khát vỗ cánh tung bay lên trời như vậy.

Diệt Hồng Trần

90. Chương 091: Có Khách Quý Tới Nhà.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lâm

— o —

Chương 091: Có khách quý tới nhà.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Nghĩ tới đó Ngọc Nhi siết chặt cành cây trong tay, vì dùng sức quá lớn, bàn tay không còn chút sắc máu nào.

Yên lặng đứng tấn, Đường Kính Chi nhắm mắt lại, một lần nữa nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Thị Mặc, rốt cuộc không nhịn được nói:

- Ngọc Nhi, Thị Mặc còn nhỏ, hơn nữa nó còn phải chạy đi chạy lại làm việc cho ta, nàng cho nó đi trước đi, sau này chỉ một mình ta theo nàng tập võ thôi.

- Không, nô tài muốn tập võ cùng Nhị gia.

Ngọc Nhi còn chưa kịp nói Thị Mặc đã ngang ngạnh lên tiếng trước.

Ngọc Nhi hiểu Đường Kính Chi không nỡ để Thị Mặc bị ăn đòn, hơn nữa người nàng thực sự muốn đắc tội là Đường Kính Chi, liền gạt đầu, nói với Thị Mặc:

- Còn không mau đi ra.

- Không đi.

Thị Mặc đáp lại ngay:

“Bốp!” Ngọc Nhi không nói một lời, lạnh lùng nhìn Thị Mặc, còn Thị Mặc thờ phì phò như trâu thiếu chút nữa xông lên liều mạng với nàng, không ngờ vì Thị Mặc không nghe lời, Ngọc Nhi lại quát Đường Kính Chi, điều này làm Thị Mặc đau đớn hơn chính mình bị đánh gấp bội phần.

Vô duyên vô cớ bị trúng một roi, cơ thịt trên mặt Đường Kính Chi, cô ả này thật tàn nhẫn!

- Thị Mặc, ngươi còn không mau đi đi, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn Nhị gia ta ăn thêm roi nữa sao?

Quay đầu sang, không để ý tới vẻ mặt đau lòng của Thị Mặc khi nhìn mình bị đánh, Đường Kính Chi giận dữ rống lên:

- Vâng!

Kể nào mạnh có quyền định đoạt, Thị Mặc thông minh, dĩ nhiên hiểu đạo lý này, nước mắt chan hòa, nó cường ép bản thân cung kính quỳ xuống khấu đầu với Ngọc Nhi:

- Nhị gia bệnh nặng chưa lành, mong di nương hạ thủ lưu tình.

Dứt lời lau nước mắt chạy ra ngoài.

Một câu nói này đánh sâu vào trong tâm khảm của Đường Kính Chi và Ngọc Nhi, cả hai đều thấy mắt cay xè.

” Thằng oắt này chút xíu tuổi đầu đã giỏi lừa nước mắt của người ta rồi, ừm, sau này phải nhắc nhở Thúy Nhi quản giáo nó cho thật nghiêm, nếu không chẳng biết lớn lên nó lừa gạt được bao nhiêu trái tim thiếu nữ vô tri, nói không chừng còn phong lưu hơn cả ta, thân là chủ tử, mình không thể để nó càn quấy như thế.

Đường Kính Chi thấy một roi này kể ra cũng chẳng phải oan, dù sao là y ép Thị Mặc tới đây tập võ, nếu không nó chẳng phải mò dấy từ sáng sớm tinh mơ để ăn hơn mười roi làm máu thịt lẫn lộn.

Vết thương trên lưng đau rất làm Đường Kính Chi thấy đứng đắn chẳng còn mệt lắm nữa.

Ngọc Nhi nhìn theo bóng lưng Thị Mặc chạy đi như bay, vành mắt đỏ hoe, khẽ thở dài, thầm xin lỗi, nàng không muốn như vậy, thôi, nếu như nam tử trước mắt này thực sự có lòng kiên trì, sau này nàng truyền bản lĩnh cho y là được.

Thế giới này không biết bao nhiêu bách tính cùng khổ muốn tập võ mà không có sư phụ chỉ bảo, mọi thứ đều có duyên trời định, sự kiện này đối với Đường Kính Chi mà nói chẳng biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Có ý định chính thức truyền võ rồi, tiếp đó Ngọc Nhi tiếp đó càng nghiêm khắc hơn, không được bao lâu, lưng Đường Kính Chi đã bị quất thêm mười cái, y vốn gầy yếu, lại cố chịu đựng không chịu thua, vì thế sắp tới mức giới hạn cơ thể con người sắp có thể chịu đựng nổi.

Thấy mất thi thoàng lại tối đi, Đường Kính Chi thầm hô không xong, chẳng lẽ hôm nay phải ngắt xỉu ở đây, thua nàng sao? Đang lúc y không cam tâm thì bên ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gọi mà với y lúc này chẳng khác gì tiên âm trên trời.

- Nhị gia, trong phủ có khách quý tới thăm, Đại quân gia mời người mau mau tới đại sảnh đón khách.

Có thể khiến đại quân gia phải nhờ người bảo chủ tử mau mau đi đón khách, có thể thấy khách tới phủ có lai lịch không phải nhỏ, hơn nữa hạ nhân bên ngoài thông báo thở hồng hộc như thế, xem ra đã tìm mình lâu rồi.

Có chính sự phải làm, Đường Kính Chi tất nhiên không cần nhìn sắc mặt Ngọc Nhi rồi mới làm nữa, chậm chậm đứng dậy, sau đó đưa tay phải của mình lên, đặc ý nhìn Ngọc Nhi phải cẩn thận tới đỡ mình.

- Có cần tỳ thiếp rắc ít kim sang được cho Nhị gia không?

Ngọc Nhi thấy Đường Kính Chi muốn đi tới đại sảnh, liền lên tiếng nhắc, nói xong nàng cũng lấy làm lạ vì mình lại quan tâm tới y, nhưng chính nàng không thể phủ nhận, trong mắt nàng, địa vị của Đường Kính Chi đã có lớn hơn không ít.

Đường Kính Chi dừng bước, tiếp đó nhíu mày lại, lưng mình chỉ chút vết roi thế này, nếu truyền ra ngoài một chút nào bị Đường lão thái quân biết được thì e rằng bà quyết không để Ngọc Nhi sống sót.

- Đỡ ta vào phòng, mau bồi thuốc cho ta, còn nữa, nàng phái nha hoàn tới tiểu viện của ta lấy y phục.

Đường Kính Chi nói xong, được Ngọc Nhi dìu vào trong phòng.

Ngọc Nhi đỡ Đường Kính Chi ngồi xuống giường trước, sau đó đi ra cửa phòng, gọi tiểu nha hoàn tới bảo đến tiểu viện của Nhị gia lấy một bộ trường sam sạch sẽ, còn nghĩ hộ Đường Kính Chi nói với người truyền lời, Nhị gia sẽ tới đại sảnh ngay.

Quay về phòng, Ngọc Nhi còn chưa nói gì đã thấy Đường Kính Chi đứng dậy, sau đó thản nhiên giang hai tay ra, ý tứ chẳng cần nói cũng biết.

Quả nhiên là hào môn đại thiếu gia, ngay cả cởi cái áo cũng muốn người ta hầu hạ.

Trong lòng tuy bất bình, nhưng Ngọc Nhi vẫn ngoan ngoãn đi tới, giúp y cởi áo ngoài ra.

Đường Kính Chi tất nhiên là cố ý muốn sai phái Ngọc Nhi hầu hạ mình, nhưng đa phần là y sợ tay cử động sẽ đụng chạm với vết thương ở lưng.

Cởi áo ngoài xong, Ngọc Nhi tiếp tục giúp Đường Kính Chi cởi áo giữa, chiếc áo này màu trắng, nhưng ở lưng đã hoàn toàn nhuộm đỏ, do mấy roi đầu tiên đã khá lâu rồi, chỗ áo rách ra đã dính vào máu khô ở vết thương, Ngọc Nhi vừa mới đụng vào đã khiến Đường Kính Chi đau tới méo xệch cả miệng.

- Này, nàng có thể làm chậm một chút được không hả?

Ngọc Nhi dừng tay, tức tối nói:

- Tỳ thiếp đã chậm lắm rồi đấy, người còn muốn thế nào nữa? Nếu không thì khỏi phải cởi cho xong.

Đường Kính Chi cũng muốn nếu không cần cởi thì cố gắng không cởi, nhưng không cởi thì làm sao mà bôi thuốc? Không bôi thuốc, vết thương chậm lành chỉ là chuyện nhỏ, lỡ chẳng may bị nhiễm trùng thì sao? Y không muốn chết một cách lãng nhách như thế.

Nghĩ tới đó chỉ còn biết trừng mắt lên nhìn Ngọc Nhi, rồi quay ngoắt đầu đi.

Ngọc Nhi thấy thế thì tức điên, chẳng kịp suy nghĩ gì tay kéo mạnh áo, chỗ cuối cùng dính liền với vết thương xé rách ra.

- Ái!

Cho dù tính cách Đường Kính Chi có kiên cường đến đâu, thành linh bị cơn đau như xé cũng chẳng chịu nổi, gào lên đau đớn:

- Nàng định mưu sát thân phu à?

Thân phu?

Chứ còn sao nữa, đó là thân phủ của nàng! Hai chữ đó như tảng đá ngàn cân nện vào ngực Ngọc Nhi, làm ánh mắt nàng ảm đạm:

- Chỉ mấy roi thôi mà, có gì ghê gớm, nếu Nhị gia còn hận, cũng có thể lấy roi đánh tỳ thiếp một trận, nếu tỳ thiếp cau mày một cái thôi thì không phải là hảo hán!

Đường Kính Chi có giận đến đâu cũng không mất lý trí lấy roi quất Ngọc Nhi, nhưng y thề nếu có cơ hội, y sẽ đánh cho nàng một trận ... vào mông.

- Còn có khách quý đợi ở đại sảnh đấy, nàng mau bôi thuốc cho ta.

Đường Kính Chi nói xong giang hai chân hai tay nằm thẳng trên giường, ban đầu y không chú ý lắm, tới khi một mùi u hương dịu mát chui vào mũi y mới nhớ ra, đây là giường của Ngọc Nhi.

Nghĩ tới đó Đường Kính Chi đưa mũi hít hít, ừm, thật là thơm.

Ngọc Nhi nhìn thấy động tác nhỏ đó của y, khuôn mặt đỏ ửng như gấc chín, thoáng do dự rồi tới bên giường, lấy kim sang được ra, cẩn thận xoa lên vết thương của y.

Mười mấy vết roi đan xen nhau, cái nông cái sâu, đổi lại là nữ nhân nhát gan khác nhìn thấy, chỉ e sợ tới ngất đi rồi.

Diệt Hồng Trần

91. Chương 092: Bôi Thuốc.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 092: Bôi thuốc.

Nhóm dịch: lanhdiendiemia

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Mặc dù Ngọc Nhi đã rất cẩn thận, nhưng mỗi lần đụng vào vết thương đều làm Đường Kính Chi đau toát mồ hôi, miệng lẩm bẩm không dứt, bôi thuốc chừng được một nửa Ngọc Nhi không chịu nổi nữa, buông lời châm chọc:

- Có chút xiu vết thương thôi mà cũng không chịu nổi, có cần kêu la tới mức đó không? Khi bị đánh Nhị gia người có yếu ớt vậy đâu.

- Cái gì mà bảo là tới mức đó không, vết thương không phải ở trên trên người nàng, đương nhiên là muốn nói sao thì nói rồi.

Khi bị ăn đòn phải bảo vệ tôn nghiêm của nam nhân của trượng phu, nhưng giờ còn cố nhịn đau thì là tên ngốc rồi, dù sao nam nhân cũng mang cơ thể máu thịt, cũng biết đau.

Ngọc Nhi sáng giọng:

- Thế có cần bôi thuốc không?

- Bôi.

Nghे giọng nói mang vẻ giận dỗi trẻ con của Đường Kính Chi, cơn giận trong lồng ngực Ngọc Nhi xì ra, ánh mắt thêm chút chu tình, khi đứng tấn trong tiểu viện, kỳ thực nam tử này đã làm rất xuất sắc, hít sâu một hơi, tiếp đó vẻ mặt Ngọc Nhi càng thêm chuyên chú, cố gắng để động tác ở tay thêm nhẹ nhàng, còn Đường Kính Chi thì cắn chặt răng, cho dù trán túa mồ hôi, nhưng không kêu thêm một tiếng nào nữa.

Tới khi bôi hết thuốc kim sang được, Ngọc Nhi mới vô tình phát hiện ra, không ngờ cơ thể Đường Kính Chi lại gầy gò như thế.

Thượng ngày Đường Kính Chi mặc trường sam, lưng ưỡn thẳng, so với người vốn cao ráo như nàng lại càng cao hơn ba tấc, nên nàng không chú ý, cho tới tận bây giờ nàng mới nhớ ra, Đường Kính Chi bệnh liền ba năm, đã khoét rỗng cơ thể rồi.

Liếc nhìn cánh tay khẳng khiu của Đường Kính Chi, cùng thân trên xương xẩu chẳng có mấy thịt của y, nàng hồi hận hết sức, lúc này ở trong sân nàng ra tay hơi nặng, còn nữa, vị tướng công danh nghĩa này hình như còn kiên cường hơn sự tưởng tượng của nàng mấy chục lần.

Nếu không đối lại là người khác thì sớm đã ngất xỉu rồi.

Bôi thuốc không bao lâu thì tiểu nha hoàn đi lấy y phục kia đã quay trở về, Đường Kính Chi sợ nó lẩm miệng nên không cho vào phòng, bảo Ngọc Nhi đi ra lấy y phục vào thay cho mình.

- Ngọc Nhi, nha hoàn trong phòng nàng đâu cả rồi.

Chỉnh đốn y phục, Đường Kính Chi thuận miệng hỏi:

Ngọc Nhi mặt đỏ lên, chẳng biết phải trả lời ra sao, hôm nay nàng có chủ ý cho Đường Kính Chi một trận, tất nhiên không thể để đám tiểu nha hoàn trong phòng nhìn thấy, cho nên trời vừa sáng nàng đã đuổi bọn chúng đi chơi rồi, còn dặn chưa tới trưa thì chưa được về.

- Không còn sớm nữa đâu đấy, Nhị gia mau đi tới đại sảnh tiếp khách đi.

Quay mặt đi che dấu chột dạ, Ngọc Nhi lên tiếng.

Đường Kính Chi “ừ” một tiếng, nhưng mới đi được vài bước đã lão đảo, người y vốn đã gầy yếu, thêm vào bị ăn đòn mất không ít máu, lúc đi lại khí huyết không thông, chỉ thấy choáng đầu hoa mắt.

Ngọc Nhi vội đi tới đỡ lấy Đường Kính Chi:

- Nhị gia không sao chứ?

Đường Kính Chi khẽ lắc đầu, ý bảo không có gì đáng ngại, có điều biết dựa vào sức mình thế này không thể đi tới đại sảnh được:

- Không thể để khách đợi lâu thêm nữa, nàng đỡ ta tới đại sảnh.

Ngọc Nhi hơi do dự, đành phải chấp thuận, ai bảo nam tử này do chính nàng đánh ra như thế.

Được Ngọc Nhi đỡ, Đường Kính Chi đi nhanh hơn nhiều, chẳng mấy chốc đã tới gần đại sảnh, chưa thấy mặt mũi khách quý ra sao, đã thấy thân phận không tầm thường của khách, nếu không ở hai bên cửa đại sảnh, đã chẳng có hai hàng hộ vệ đeo đao.

Đám hộ vệ này cơ thể trắng kiện, vai hùm lưng gấu, đứng thẳng tắp như một mũi thương, trông có vài phần khí thế, hơn nữa thoảng như có mùi vị máu tanh cùng sát khí.

Quân nhân, chỉ có quân nhân mới có loại khí thế đặc trưng này.

Linh quang lóe lên, Đường Kính Chi đã đoán được thân phận của người khách.

Ngọc Nhi thì mắt ánh mắt ngưng trọng, thắm bước tới một bước nhỏ, ở vị trí này nàng càng thuận tiện bảo vệ nam nhân của mình hơn.

Thân là võ giả xông pha giang hồ, Ngọc Nhi có sự miễn cảm bản năng với máu và sát khí, trực giác nhảy bèn của nàng có thể tự động rung chuông báo nguy hiểm trước, đó là pháp bảo giữ mạng chỉ người luyện võ thâm sâu mới có.

Độ nhạy bén của trực giác thì phải xem tu vi của mỗi người ra sao.

Đường Kính Chi không phát hiện ra sự khác thường của Ngọc Nhi, vẫn bước vào trong đại sảnh, còn Ngọc Nhi thì chậm lại một chút, vẫn đi sau Đường Kính Chi nửa bước như trước đó, vì lúc này nàng đã nhận ra đó chỉ là sát khí vốn có trên người những hộ vệ đó thôi, không phải bọn họ muốn gây bất lợi cho Đường Kính Chi.

Vừa bước một chân vào đại sảnh, Đường Kính Chi đã nhìn thấy ở chủ vị bên phải có một thanh niên đang ngồi, nam nhân này mặc áo cẩm bào màu đen quý phái, làn da dễ trắng càng thêm trắng, người cao lớn, mặt vuông mày kiếm, rất uy phong tuấn tú, chẳng phải là Trịnh công tử hôm đó được Đường Úc Hương cứu một mạng thì còn là ai nữa.

Đằng sau thanh niên đó còn có một người đứng, Đường Kính Chi cũng nhận ra hắn, chính là tên hộ vệ đã buông lời xúc phạm y.

- Trịnh công tử tới thăm, không đón được từ xa, tại hạ thất lễ rồi.

Đường Kính Chi nói xong, buông bàn tay nhỏ đang đỡ mình ra, thi lễ với Trịnh Kiểm Thu, không ngờ vừa mới khom lưng liền đụng chạm tới vết thương, thân hình liền khựng ngay lại.

Trịnh Kiểm Thu vốn đợi ở đại sảnh tới mất kiên nhẫn rồi, nhưng thấy Đường Kính Chi tới, vẫn lễ độ đứng lên, có điều chưa kịp nói một câu khách khí, tên Hứa Dũng đứng đằng sau đã xen miệng vào:

- Đường công tử, với thân phận thiếu gia nhà ta, tới Đường phủ làm khách đã là nể mặt lớn cho Đường gia rồi, sao người dám để công tử nhà ta phải đợi ở đại sảnh gần nửa canh giờ?

Trịnh Kiểm Thu nghe thế hơi nhú mày lại, song chỉ nhìn Đường Kính Chi từ trên xuống dưới một lượt không nói gì, làm người bên cạnh không rõ rốt cuộc trong nội tâm hắn suy nghĩ ra sao.

Làm khách phải đợi lâu, đúng là thất lễ, song bị một tên nô tài của đối phương lên tiếng giáo huấn đầy ngạo mạn như vậy, Đường Kính Chi bực mình lắm, chẳng qua tên Trịnh công tử này lai lịch quá lớn, y còn định cố lập quan hệ tốt giữa hai người, để có vốn liếng đối kháng lại đám người Điền Cơ, nên không thể xích mích ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, chấp tay nói:

- Tại hạ thất lễ, mong Trịnh công tử rộng lượng.

Thấy Đường Kính Chi không chấp nhận Hứa Dũng, sắc mặt Trịnh Kiếm Thu thay đổi, nụ cười hiện ra mặt, co được duỗi được mới là đại trượng phu, nếu vị gia chủ thiếu niên của Đường gia này đi cãi cọ với nô tài của hắn, Trịnh Kiếm Thu sẽ coi khinh ngay:

- Đường công tử không cần khách khí như vậy, tại hạ mới chỉ đợi một chút thôi.

Nói rồi chấp tay trả lễ.

Không thể không nói tướng mạo của Trịnh Kiếm Thu rất xuất sắc, cho dù Đường Kính Chi là nam nhân, cũng thấy nụ cười trên khuôn mặt anh tuấn đó như ánh mặt trời ấm áp, làm người ta nhìn mà dễ chịu. Chẳng hiểu sao, trong đầu y lóe qua hình ảnh Lâm Úc Hương ngày đó vì cứu chữa cho người này mà không thèm nghe lời mình, lòng cảm thấy khó chịu lạ thường.

Phấn chấn tinh thần, Đường Kính Chi khách khí vài câu rồi tới chủ vị ngồi xuống.

Từ Phúc thấy chủ tử đã tới, liền đi đến trước mặt Đường Kính Chi bảm bảo sau đó lui xuống, nha hoàn cầm ấm trà bên cạnh thì đi nhanh tới rót một chén, hạ nhân phục vụ ở đại sảnh đều rất lanh lợi, nha hoàn này tuổi chừng mười lăm, dung mạo rất thanh tú ưa nhìn.

- Đường công tử, kỳ thực lần này tại hạ tới thăm, là muốn đích thân nói lời cảm tạ, lần trước may nhờ được quý phủ ra tay trợ giúp, tại hạ mới giữ được cái mạng nhỏ này. Hôm nay Trịnh mỗ mang theo món đồ mọn, mong Đường công tử nhất định tiếp nhận cho.

Thấy Đường Kính Chi ngồi yên vị rồi, Trịnh Kiếm Thu mới đứng dậy, vái thật sâu để biểu thị thành ý.

Diệt Hồng Trần

92. Chương 093: Lời Ngoài Lời Trong.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 093: Lời ngoài lời trong.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đường Kính Chi vội đứng dậy hành lễ, nhưng không ngờ động tác hơi mạnh, lại chạm vào vết thương sau lưng, tuy y có chịu đựng không để phát ra tiếng kêu, nhưng sắc mặt tái nhợt tái nhợt, đau đớn làm y chẳng còn tâm tình đun đầy nữa:

- Nếu đã như thế tại hạ không nhận thì không được rồi.

Nói xong phát tay ra hiệu cho hai gia đình đứng hầu ở cửa.

Đường Kính Chi người lão đảm thiếu chút nữa thì ngã đã lọt hết vào mắt Trịnh Kiếm Thu, trong mắt hắn bất giác thoáng qua chút giận dữ, xem ra tư liệu mình điều tra trước khi tới Đường phủ là hoàn toàn chính xác, tên Đường Kính Chi này bệnh liền ba năm, cơ thể suy nhược tới độ, có khi mạng chẳng còn bao lâu, y chết chẳng sao, chỉ là ... Chỉ là tiếc cho Đường cô nương xinh đẹp như tiên từ đó.

Khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành kia lần nữa hiện ra trong đầu hắn.

Hộ vệ Trịnh gia đứng ngoài sảnh khiên vào mấy cái rương lớn, bên ngoài bọc vải đỏ, nhìn phân lượng mặc dù không phải là nặng lắm, nhưng lễ tạ do phủ Tuyên Uy tướng quân mang tới, tất nhiên không tầm thường, gia đình Đường gia nhận được lệnh chủ, đi tới khiêng ra ngoài đại sảnh.

Hứa Dũng trông thấy cái vẻ bệnh tật ốm yếu của Đường Kính Chi cũng bất bình thay cho tiên tử, hắn không xin phép chủ tử đã bước thẳng tới lên tiếng:

- Đường công tử, hôm nay công tử nhà ta tới quý phủ là muốn tự mình nói lời cảm tạ trước mặt Đường nhị nãi nãi, mời công tử mau mau bảo Đường nhị nãi nãi ra đại sảnh, lần này đừng có để công tử nhà ta lại phải đợi thêm nửa canh giờ nữa đấy.

Ỗ vào địa vị chủ tử, giọng điệu của Hứa Dung rất ngông ngạo.

Mây hơi nhú lại, Đường Kính Chi đưa chén trà lên miệng thổi khê, chỉ là không uống, y không hiểu sao Trịnh Kiểm Thu có vẻ rất hiểu quy củ khách khí lại để một tên nô tài càn rỡ như vậy, là muốn thăm dò hay là có mưu đồ gì khác?

Hay là tên Trịnh công tử này chỉ là hạng Nhị Thế được cái mã ngoài cho nên mới đem theo bên cạnh cái loại cẩu nô tài không có đầu óc, không hiểu chừng mực, chỉ biết ỷ thế bắt nạt người khác?

Suy nghĩ một hồi, Đường Kính Chi có chút hối hận trước đó không cho người đi nghe ngóng về tên Trịnh công tử này, có điều dù không muốn để Đường Úc Hương giáp mặt với tên công tử tuần tú nam tính như thế, nhưng nghĩ cho đại cục, đành phải lùi một bước.

- Ủm, tại hạ rất hiểu tâm ý của Trịnh công tử, người đâu, tới hậu viện tìm Nhị nãi nãi, nói vị Trịnh công tử hôm đó nài ra tay cứu trợ hôm nay đặc biệt tới phủ tạ ơn.

Nha hoàn ở cửa đáp một tiếng rồi chạy nhanh đi.

- Tại hạ thấy sắc mặt Trịnh công tử đã tốt hơn nhiều, chắc là chất độc trên người Trịnh công tử đã được giải hết rồi?

Muốn thiết lập quan hệ thì thế nào cũng phải quan tâm tới người ta một phen:

Có điều câu này của Đường Kính Chi lại làm Trịnh Kiểm Thu có chút bức bối, mặc dù may nhớ hôm đó trúng độc mà trong lúc nửa mê nửa tỉnh hẳn mới gặp được giai nhân đẹp tựa thiên tiên đó.

Nhưng hình tượng tệ hại hôm đó cũng lọt vào mắt giai nhân rồi, chẳng phải là mất mặt hay sao?

Vẫn mỉm cười, Trịnh Kiểm Thu đáp:

- Dạ tự Đường công tử nhớ tới, sức khỏe của tại hạ hiện tốt lắm rồi, có điều tại hạ thấy, thân thể Đường công tử hình như có hơi gầy gò thì phải.

Dứt lời còn cố ý bày ra bộ mặt quan tâm, để đối phương không thể né tránh câu trả lời.

Đường Kính Chi thầm kêu xui xẻo, sớm không tập võ, muộn không tập võ, thế nào lại đúng hôm nay chạy đi tự ngược, giờ thì hay rồi, ngay cả khách nhân tới nhà cảm tạ cũng thấy mình ốm yếu, nhưng tên Trịnh công tử này thực sự quan tâm tới mình hay là có mưu đồ nào khác.

Y làm sao mà quên được đám người Điền Cơ chính vì chứng kiến y ho ra máu cho nên mới sinh lòng tham với gia sản của Đường phủ, cẩn thận nếu không chẳng kiếm được bạn, mà lại có thêm một con sói bất lương ở bên cạnh.

Vì học võ bị nữ nhân của chính mình dùng roi đánh, cái loại chuyện mất mặt như thế, Đường Kính Chi không nói ra được:

- Chuyện này sao, không dấu Trịnh công tử, ba năm trước song thân tại hạ bệnh qua đời, nên tâm thần thụ thương, thân thể cứ thế mỗi ngày một gầy gò, đã bệnh hơn ba năm liền, nếu đổi lại là một tháng trước thôi, thậm chí tại hạ còn chẳng xuống được giường để tiếp Trịnh công tử.

- Hả? Còn có chuyện này nữa kia à?

Trịnh Kiểm Thu làm ra vẻ kinh ngạc, thực ra tin tức này hẳn đã nghe ngóng rõ ràng rồi, nhưng đồn đại là một chuyện, chính mắt nhìn thấy Đường Kính Chi như thế lại là chuyện khác.

Hắn cảm thấy tiếc cho Đường cô nương.

Chẳng lẽ đây là trời ghen ghét hồng nhan? Trịnh Kiểm Thu thấy lòng đau xót, có điều còn chưa kịp cho hắn than câu từ cổ hồng nhan bạc mệnh thì ngữ khí của Đường Kính Chi xoay chuyển.

- Đúng thế, chuyện này là sự thực, lúc ấy tại hạ ngày ngày mê man trên giường, chẳng mấy lúc tỉnh táo ... May mắn làm sao, mệnh tại hạ chưa tuyệt, lấy được một thần y thánh thủ làm thầy, cho nên mới trừ được bệnh tật trên người nhiều năm, sức khỏe dần dần tốt hơn. Ha ha ha, tính ra tại hạ và Trịnh công tử rất có duyên đây, hôm đó cũng chính vì sức khỏe tại hạ tốt hơn nhiều cho nên mới ra ngoài thành dâng hương đáp tạ, rồi có may mắn gặp Trịnh công tử.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Trịnh Kiểm Thu trở nên hơi chút khó coi, cười gượng gạo nói:

- Thì ra là như vậy, thế thì tại hạ và Đường công tử đúng là có duyên rồi, sau này nếu như có cơ hội, chúng ta nên gặp nhau nhiều hơn, tăng tiến tình cảm.

Câu này chính hợp với ý nguyện của Đường Kính Chi, liên tục gật đầu nói:

- Trịnh công tử nói phải lắm, hay là ngày mai chúng ta tới Thiên Lý Hương uống rượu một phen?

Giọng nói của Đường Kính Chi đầy sinh khí, lại nhìn đôi mắt sáng như sao của y, chứng tỏ tuy cơ thể ốm bệnh lâu năm chưa phục hồi, nhưng bệnh tật đã đi, đang phục hồi lại, Trịnh Kiểm Thu lại chẳng thấy vui mừng vì vận mệnh tiên tử không còn gặp ghềnh nữa, ngược lại trong lòng thấy trống vắng.

Ngược lại sự nhiệt tình của Đường Kính Chi không làm hắn suy nghĩ nhiều, dù sao với thân phận địa vị của hắn, có quá nhiều người môn hạ nịnh nọt lôi kéo quan hệ, nên nhận lời.

Hai người trò chuyện một lúc, Đường Kính Chi vẫn không nắm bắt được con người của Trịnh Kiểm Thu, lúc này nha hoàn đi tìm Đường Úc Hương đi vào, quỳ dưới đất bẩm:

- Nhị gia, nô tỳ tìm khắp hậu viện mà không thấy bóng dáng Nhị nãi nãi đâu.

Đường Kính Chi ngạc nhiên, chớp mắt nhớ ra, sao mình quên mất chuyện hôm qua đồng ý cho Đường Úc Hương ra ngoài đi chơi phố, ảo não vỗ trán, đứng lên nhận lỗi:

- Trịnh công tử, đây là do tại hạ sơ xuất, hôm nay tiện nội không ở trong phủ, sáng sớm nàng đã ra ngoài dạo phố rồi, tại hạ lại dậy sớm xử lý một đồng công chuyện cho nên mới quên mất.

Lời giải thích của Đường Kính Chi làm Trịnh công tử không thoải mái chút nào, lòng hụt hẫng thất vọng, lỡ mất cơ hội gặp lại giai nhân. Còn Hứa Dũng đứng sau thì sắc mặt đại biến, hôm nay mới sáng sớm chủ tử hắn tới Đường phủ cảm tạ, thế là cấp đủ thể diện cho Đường gia rồi, không ngờ tên Đường Kính Chi này không biết tốt xấu, bắt chủ tử ngồi uống gió ở đại sảnh nửa canh giờ, hiện chủ tử muốn gặp vị nữ thân y diệu thủ đó, kẻ này lại giở trò khước từ, rốt cuộc y tưởng mình là ai, không đặt chủ tử mình vào mắt sao?

- Đường công tử, chủ tử ta coi trọng người nên mới đích thân tới cửa tạ ơn, người lại dám hết lần này tới lần khác giở trò đùa bỡn? Hôm nay nếu người không có câu trả lời thỏa đáng, hừm!

Hứa Dũng tay đặt lên chuôi đao, đột nhiên bước tới.

Diệt Hồng Trần

93. Chương 094: Nổi Giận Thật Sự.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 094: Nổi giận thật sự.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Biết bệnh của Đường Kính Chi do tiên nữ từng cứu mình một mạng, còn thường xuất hiện trong giấc mơ của mình chữa khỏi, trong lòng Trịnh Kiểm Thu không biết diễn tả tư vị đó ra sao, có mất mát, cũng có chút không cam lòng, có lẽ còn chút ghen tị.

Trịnh Kiểm Thu không hoài nghi tính chân thật trong lời nói của Đường Kính Chi, dù sao tiên nữ đó nếu không có bản lĩnh thực sự, hiện giờ hẳn là người chết rồi.

Hứa Dũng vô lễ nhảy ra quát tháo không phải là ý muốn của Trịnh Kiểm Thu, hẳn cũng thấy Hứa Dũng làm thế có chút quá đáng, nhưng vì cảm xúc ngổn ngang trong lòng kia, hẳn im lặng, không lên tiếng trách.

Thế này thì phạt cũng sôi máu chứ nói gì tới Đường Kính Chi mặc dù tình tình tốt, nhưng y tuyệt đối không phải là kẻ mềm yếu, một cô nhi mềm yếu chẳng thể một mình bươn trải ngoài đời kiếm tiền học đại học (dù chỉ là loại đại học hạng ba), thấy tên hộ vệ này chỉ là nô tài, hai ba lần liền buông lời ngông cuồng, làm sao Đường Kính Chi không giận cho được, nhưng giận thì giận, y vẫn rất tỉnh táo, tên Trịnh công tử này không thể đắc tội.

Thoảng suy nghĩ, Đường Kính Chi liền có cách ứng phó:

- Cầu nô tài to gan, ta và chủ tử của người đang nói chuyện, người lấy tư cách gì xen miệng vào, người không biết tôn ti không biết lễ phép là chuyện nhỏ, nhưng đừng để ô danh Trịnh phủ xưa nay coi trọng lễ giáo.

Hứa Dũng bị mắng cho tắt bếp, mặt tức thì đỏ bừng, môi mấp máy mấy lần, nhưng không biết phải phản bác ra sao, đối phương mắng rất có kỹ xảo, lấy thanh danh Trịnh phủ ra làm cái cớ, như thế dù hẳn nổi điên mê muội đầu óc cũng không dám cãi lại.

Ở cái thời đại đó người ta đặt lễ nghi gia phong lên hàng đầu, cho dù là bách tính cùng khổ, nếu gia giáo nghiêm ngặt, giữ quy giữ củ cũng sẽ được người ta tôn trọng, có danh vọng của mình.

Còn nếu làm trái lễ giáo, cho dù người có là hoàng thân quốc thích chẳng nữa cũng bị người đời khinh thường, nói người không thông giáo hóa, còn những hành vi bất nhã của người thậm chí khả năng thành đề tài đàm tiếu của bách tính trong lúc rảnh rỗi.

Đường Kính Chi mắng xong, thấy Hứa Dũng uất ức thở phì phì lại chẳng nói được gì, lòng sáng khoái vô cùng, ai bảo tên cầu nô tài người lắm mồm, đúng là hạng con lừa ưa nặng.

Quay người lại, Đường Kính Chi chấp tay với Trịnh Kiểm Thu:

- Trịnh công tử, vì nghĩ cho thanh danh Trịnh phủ, tại hạ nhất thời cấp thiết vượt mặt mắng tên nô tài này vài câu, mong công tử không trách. Thực sự vì hôm nay nhiều việc mới quên mất chuyện tiện nội rồi phủ, nếu không với thân phận công tử, tại hạ đâu dám thất lễ.

Trịnh Kiểm Thu cảm chén trà lên, thông thả đặt bên miệng thổi, mặt có chút âm trầm, nếu Đường Kính Chi mắng kẻ khác, hẳn sẽ thuận miệng mắng vào một câu, để hai bên xuống thang. Nhưng tên Hứa Dũng này thường ngày ý vào thanh danh của Trịnh phủ luôn kiêu ngạo, có điều có bản lĩnh thực sự, hơn nữa từ nhỏ tới lớn, hẳn không chỉ một lần được Hứa Dũng cứu mạng, nếu không có tới năm cái mạng thì hẳn đã trở thành nắm đất vàng rồi.

Chưa nói tới tình cảm vừa là sư phụ vừa là bằng hữu rất sâu giữa hắn và Hứa Dũng, không cho phép người khác chửi mắng, chỉ nói tính mạng sau này của hắn, phải dựa vào Hứa Dũng bảo vệ, nếu không giữ thể diện cho Hứa Dũng trước mặt người ngoài, khiến trong lòng Hứa Dũng sinh khúc mắc, vậy hậu quả có thể rất khó lường.

Không nói tới phần chủ, nhưng chỉ cần có chút buông lỏng, rất có khả năng trong một lần nào đó hắn gặp hiểm nguy, Hứa Dũng không liệu mình cứu giúp, sẽ tự hại bản thân táng mạng.

Hắn là trưởng tử của Tuyên Uy tướng quân, trong phủ có rất nhiều người mong mỏi hắn chết sớm, tiền đồ phải nói là nguy hiểm trùng trùng, không thể thiếu hộ vệ thân thủ cao cường lại hiểu y thuật như Hứa Dũng được.

Đường Kính Chi không biết Trịnh Kiểm Thu cân nhắc nhiều như thế, chỉ thấy mặt hắn khó coi, mơ hồ có dấu hiệu nổi giận, trong lòng có phán đoán đầu tiên, xem ra tên Trịnh Kiểm Thu này uống cho tương mạo

tốt, lại là kẻ ăn hại vô dụng, hừ, loại người này đa phần là thứ khi nam hiệp nữ, mình phải chú ý hơn, ngàn vạn lần không thể để Úc Hương gặp mặt hắn nữa.

Trong lúc hai người theo đuổi suy nghĩ riêng, Hứa Dững thấy chủ tử không trách móc, càng lớn gan hơn, giọng điệu ra lệnh:

- Nếu đã thế mời Đường công tử mau phái người đi tìm Đường nhị nãi nãi về, để chủ tử ta nói lời cảm tạ trước mặt.

Nếu trước đó Hứa Dững chỉ là buông lời võ lể, thì hiện giờ có thể nói là không coi Đường phủ ra gì nữa rồi.

Đường Úc Hương là thân nữ nhi, là Nhị nãi nãi của Đường gia, một hào môn quý phụ, sao có thể tùy tiện gặp khách nam? Cho dù Trịnh Kiếm Thu thân phận không thấp, muốn chuyên môn biểu đạt lòng biết ơn với Đường Úc Hương cũng chỉ cần thông qua gia chủ là y chuyển lời là đủ biểu lộ lòng thành rồi, lý do này nhất định muốn gặp mặt là quá khiên cưỡng, Đường Kính Chi có thể từ chối thẳng thừng.

Đường Kính Chi giận tím mặt, bất chấp việc phải lôi kéo quan hệ với Trịnh gia, đập bàn đứng dậy, nhưng chưa kịp nói gì thì đột nhiên ngoài đại sảnh đã vang lên tiếng quát đầy uy nghiêm:

- Tên cầu nô tài nào không có mắt dám giương oai trong Đường phủ ta, đúng là thứ cần quản giáo.

Trịnh Kiếm Thu nhú mày, hắn đã đoán ra được giọng nói này của ai, đang định vờ vịt lên tiếng trách mắng Hứa Dững vài câu để Hứa Dững tạm lùi lại, thì Hứa Dững một lần nữa bị chửi là cầu nô tài đã giận quá mất khôn.

Tuy Hứa Dững mang thân phận nô tài, song thường ngày luôn được chủ tử nể mặt, khi không có người ngoài, chẳng những có chỗ ngồi cho hắn, còn có thể bá vai bá cổ Trịnh Kiếm Thu cười đùa, hắn hầu hạ vị chủ tử này gần 10 năm, chưa từng phải nghe một câu cầu nô tài, tức thì giận bề phỉ, quát lại:

- Kẻ nào, kẻ nào khẩu khí lớn như thế, ta muốn xem trong Đường phủ này kẻ nào dám quản giáo ta?

Đường Kính Chi thấy Hứa Dững dám nói lời ngông cuồng với Đường lão thái quân, lần này y nổi giận thực sự, Đường lão thái quân là thân nhân của y, là trưởng bối của y, sao chấp nhận cho một tên nô tài dám lớn lối với Đường lão thái quân ngay trước mặt mình.

- Nhị gia, hay là để tỳ thiếp giáo huấn tên cầu nô tài không biết tốt xấu này.

Đang định trở mặt thì bên tai có giọng nữ truyền tới, làm Đường Kính Chi cố áp lửa giận sôi sục xuống.

Không cần phải hỏi cũng biết người lên tiếng là Ngọc Nhi, y quay đầu lại, tuy không nhìn thấy dung mạo của nàng, nhưng trong đôi mắt băng giá kia, chứa đầy tự tin.

Đường Kính Chi hơi chần chừ, rồi gật mạnh đầu, dù hơi lo Ngọc Nhi không địch nổi tên hộ vệ này, dù sao hông người ta còn đeo một thanh đại đao, nhưng hiện nàng là người duy nhất có thể xả hận cho Đường lão thái quân rồi.

Nếu chỉ đụng chạm vào bản thân y, Đường Kính Chi chẳng bận tâm lắm, y là cô nhĩ lớn lên cùng lời trêu ghẹo bắt nạt, nhưng nếu đụng vào người thân bên cạnh y, y tuyệt đối không nường tay.

Ngọc Nhi mới lần đầu tiên thấy Đường Kính Chi nổi giận trước mặt mình, hơn nữa sắc mặt tím tái, nàng hiểu tướng công thư sinh của mình đã động chân hỏa, vì thế không chút, quát một tiếng yêu kiều:

- Ta có thể quản giáo tên cầu nô tài nhà ngươi.

Dứt lời liền thấy Ngọc Nhi vờ tay lên mép bàn, chén trà bắn lên, thân hình nàng biến thành tia chớp đen, theo sát chén trà...

Hứa Dững ngông cuồng quát tháo Đường lão thái quân, cuối cùng triệt để chọc giận Đường Kính Chi, mà Ngọc Nhi đứng bên cũng khó chịu tột độ.

Tiểu nhân ý thế khinh người, tham quan ô lại ức hiếp bách tính, chính là hai loại người mà nàng căm thù nhất trên đời.

Chén trà bay lên lưng chừng không, Ngọc Nhi bám sát ngay sau, hai hai đều nhanh như chớp, Trịnh Kiềm Thu lẫn Hứa Dũng đều không ngờ, trong Đường phủ có người dám ra tay với chúng, hơn nữa còn là một cao thủ như thế.

Diệt Hồng Trần

94. Chương 095: Ngọc Nhi Ra Uy.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

— o —

Chương 095: Ngọc Nhi ra uy.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Tới khi Trịnh Kiềm Thu hoảng hồn định ngăn cản thì đột nhiên đột nhiên có ánh sáng lạnh ngất quết về cổ hắn, khiến hắn giật thót, theo bản năng né sang một bên, cùng lúc đó, Ngọc Nhi đi sau tới trước, chớp lấy thứ kia vào tay, nàng tuy tính cách thẳng thắn, nhưng không phải hạng lỗ mãng, hiểu rõ, có thể giáo huấn Hứa Dũng nhưng không thể làm tổn thương tới trưởng tử của Trịnh phủ.

Nhưng muốn giáo huấn Hứa Dũng thì Trịnh Kiềm Thu đang đứng trước mặt Hứa Dũng chắc chắn sẽ ngăn cản, cho nên chiêu thứ nhất của nàng là hư chiêu, mục đích ép Trịnh Kiềm Thu lui ra, tiếp đó hai chân Ngọc Nhi đạp đất, tung người lên không, liên hoàn thối ào ào đánh vào ngực Hứa Dũng.

Giữa lưng chừng không, Ngọc Nhi động tác nhàn nhã tốc độ, y phục bay phần phật, bức tranh nữ hiệp lục lâm anh hùng làm Đường Kính Chi nhìn ngây người.

Hứa Dũng nghe tiếng quát quay đầu lại, nhìn rõ người ra tay thì chén trà đã bay tới, Ngọc Nhi là người thứ ba mắng hắn là cầu nô tài rồi, Hứa Dũng điên đại “cheng” một cái rút trường đao ra, định chém nát chén trà, nhưng mới kịp vung đao lên thì chén trà đột nhiên tăng tốc, chén và nắp tách ra làm hai, một đánh về phía mình, một bay về phía chủ tử.

Hứa Dũng muốn phi thân cứu chủ, nhưng lúc này đừng nói nắp chén, ngay thân chén đánh về phía mình cũng chẳng còn kịp vung đao chén nữa, vì thế hắn đành cuống cuống tránh sang bên, song vẫn chưa thoát, Ngọc Nhi đã bổ tới, liên tục hai đá trúng vào ngực hắn.

Ngực bị đòn đau, Hứa Dũng hự một tiếng, người rời mặt đất, còn chưa rơi xuống, đại đao trong tay đã rời tay, mặt ngửa lên trời phun liên mấy ngụm máu tươi, rồi ngã xuống như cái bao tải, va mạnh vào tường đại sảnh rồi mới ngã ạch xuống đất.

Ngọc Nhi thì mượn lực từ cú đá, giữa không trung linh hoạt nhảy lên, khom lưng ôm gối, lộn một vòng, tiếp đó nhẹ nhàng như cách én đáp xuống mặt đất, không hề có một tiếng động phát ra.

Chấn động!

Sững sờ!

Lúc này người trong đại sảnh, bao gồm cả Hứa Dũng còn đang học máu, trong lòng chỉ có khiếp sợ.

Một chiêu!

Chỉ dùng một chiêu duy nhất, vừa ép lui bản thân mình, vừa đánh bị thương Hứa Dũng, thân thủ cao minh cỡ này, Trịnh Kiềm Thu chưa từng được nghe nói tới. Phải biết rằng hắn và Hứa Dũng đều tập võ từ nhỏ, hơn nữa Hứa Dũng còn là cao thủ được gia tộc bồi dưỡng trọng điểm.

Đem nắp chén trà ném lên bàn, Ngọc di nương chẳng thèm để ý tới cặp mắt tròn xoe nhìn mình, xoay người quay trở lại đứng đằng sau Đường Kính Chi, như không hề có chuyện gì xảy ra.

“Bịch” nắp chén rơi xuống bàn mọi người mới giật mình tỉnh lại, Đường lão thái quân mắt nheo lại, tức thì khôi phục lại vẻ tự nhiên, bà quay đầu sang, khinh miệt nhìn Hứa Dũng mới lạnh lùng nói Trịnh Kiểm Thu:

- Ta cứ tưởng là ai, không ngờ là trưởng tử của Tuyên Uy tướng quân. Trịnh công tử tới chơi, lão thân hết sức hoan nghênh, nhưng thân là trưởng tử của Trịnh gia, sao có thể cho một tên cầu nô tài không có tư cách làm càn quấy tháo trong Đường phủ, công tử làm thế, có phải không coi Đường gia ta ra gì không?

Trịnh Kiểm Thu nào chịu nổi ánh mắt uy áp của Đường lão thái quân, rói rít nói:

- Không phải, không ...

- Không phải? Tốt rồi, nếu như đó không phải ý của Trịnh công tử, vậy mời Trịnh công tử hãy cho Đường gia ta câu trả lời thuyết phục.

Đường lão thái không chút khách khí cắt ngang lời giải thích của Trịnh Kiểm Thu, từng bước ép tới.

Ở Đường phủ này Trịnh Kiểm Thu không sợ một ai, chỉ riêng có vị Đường lão thái quân mạnh mẽ dữ dội, thủ đoạn tàn nhẫn trong truyền thuyết, hơn nữa còn là nữ tử mang quan vị hiếm có, “thất phẩm cáo mệnh”, khiến hắn phải kiêng dè.

Cáo mệnh là quan danh đặc biệt của nữ tử, ở Vương triều Minh Hà, hết sức hiếm hoi, nếu chẳng phải trượng phu lập kỳ công, nếu chẳng phải có đủ vận khí, thì có là phu nhân của quân nhất phẩm đương triều cũng không có được vinh quang này.

Chớ có xem thường cáo mệnh của Đường lão thái quân chỉ là thấp phẩm kém nhất, nhưng họ tên đã được đăng ký trong sách, hơn nữa người chủ quản cuốn sách này chỉ có thể là hai người, một là hoàng thái hậu, còn người kia là hoàng hậu đương triều.

Cáo mệnh phu nhân dù không có thực quyền, chỉ có chút ít bổng lộc, nhưng vì hiếm có, cùng hoàng gia cực độ coi trọng, cho nên trong dân gian có địa vị đặc thù. Hoàng gia có quy định, phạm là chuyện tăng, giảm cáo mệnh phu nhân đều phải ghi chép nguyên nhân tỉ mỉ, không được qua loa.

Mà hoàng gia sở dĩ làm như thế, trừ thể hiện hoàng ân lồng lộng với một thần tử lập đại công nào đó, còn có nguyên nhân khác, là bảo hộ uy nghiêm của hoàng gia, là thước đo khéo léo đánh giá uy quyền của hoàng gia trong dân gian.

Ví dụ vì nguyên nhân nào đó, nếu một thất phẩm phu nhân bị ức hiếp hoặc nghèo khó cùng khổ, cho thấy hoàng quyền đã sụt giảm, là hồi chuông cảnh báo cho hoàng gia, cũng là cái tát vào mặt hoàng gia.

Đương nhiên cáo mệnh phu nhân cũng không phải là không có chút xú quyền lực nào, ngày được phong thưởng, sẽ có ngọc điệp do hoàng thái hậu hoặc hoàng hậu đích thân ban phát, bằng ngọc điệp này, có thể trình một tấu chương thẳng tới chủ nhân hậu cung, hộ vệ cung đình nhìn thấy ngọc điệp không được trì hoãn chút nào, lập tức đưa vào nội cung, giao ho chủ nhân hậu cung.

Song cũng chẳng phải Trịnh Kiểm Thu sợ Đường lão thái quân dùng ngọc điệp tố cáo mình, ngọc điệp không phải thứ dùng tùy tiện như thế, mà Đường lão thái quân là người đi theo trượng phu, thấy nhiều sóng to gió lớn, loại người này tâm cơ thâm trầm, khó ứng phó, hơn nữa trên người tự có uy nghiêm, phải trải qua nhiều sóng gió mới tu luyện lên được, làm người ta nhìn thấy bất giác hoảng hốt, không dám đối diện.

Khí chất, một thứ tưởng chừng mơ hồ trừu tượng, nhưng rất thực, nó giá trị ẩn trong mỗi người.

Nói đơn giản thế này giả sử một người bình thường nhưng thích trưng diện, mặc đồ hiệu, đi xe sang, thực chất trong túi rỗng không, khi đối diện người khác lúc nào phải giả dối gồng mình ứng phó, sợ bị người ta phát hiện, từ đó cử chỉ, ánh mắt, giọng nói vô tình kéo bản thân xuống.

Còn một người quyền cao chức trọng, dù ăn mặc bình thường, nhưng đối diện bất kỳ cũng có thể ung dung tự tin, khiến người đối diện khó có thể xem thường.

Đó là khí chất.

Đường Kính Chi mặc dù từng thấy một phần bản lĩnh của Ngọc Nhi, nhưng tận mắt chứng kiến nàng đá Hứa Dững lên trên không, phun liền mấy ngụm máu không khỏi hít một hơi khí lạnh, mẹ ơi, cứ tưởng cô nàng này miễn cưỡng hạ được Hứa Dững là đáng kể lắm rồi, ai ngờ nàng chỉ dùng một đòn đã đánh cho hắn hoàn toàn không có sức kháng cự.

Khụ, xem ra sau này mình phải cẩn thận hơn một chút, chớ khiến nàng tức giận, nếu không cá cơ thể gầy ốm chẳng có nổi mấy miếng thịt này nếu như trúng một đá của nàng là đi đầu thai chuyển kiếp luôn chứ chẳng chơi.

Cú đá đó thật là hả lòng hả dạ, Đường Kính Chi nghiêng người qua, len lén giơ ngón tay cái lên, ý tán dương, có điều hiển nhiên y võ mông không có tác dụng gì, Ngọc Nhi chỉ lạnh nhạt liếc nhìn y một cái rồi không thèm ngo ngoàng gì tới nữa.

Không thèm để ý thì thôi, Đường Kính Chi tuy có chút xấu hổ, nhưng trong lòng y đang có nghi vấn to đùng, đó là vừa rồi Ngọc Nhi hỏi y có cần giáo huấn Hứa Dững không, giọng nàng quai quái, hơn nữa hình như người trong đại sảnh trừ y ra thì người khác không hề nghe thấy, cho nên Đường Kính Chi suy đoán, phải chăng đó là tuyệt kỹ truyền âm mật nhập trong tiểu thuyết võ hiệp.

Cái tuyệt kỹ này ghê nha, trên sách còn có tên gọi khác là “thiên lý truyền âm”, chu choa, ghê gớm chưa, có thể truyền âm ngàn dặm.

Diệt Hồng Trần

95. Chương 096: Ngập Lửa Đố Kỵ.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lâm

— o —

Chương 096: Ngập lửa đố kỵ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Có Đường lão thái quân ra mặt, Đường Kính Chi tất nhiên không xen vào nữa, y biết rõ, vị nãi nãi này của mình, cả tâm cơ lẫn uy thế, đều hơn y không phải chỉ là một bậc.

Chỉ bị Đường lão thái quân nhìn chăm chăm một lúc, trán Trình Kiếm Thu đã toát mồ hôi, chính đang vất vả suy nghĩ nói đỡ cho Hứa Dững ra sao thì Đường lão thái quân giúp hắn ra quyết định:

- Lão thân thấy công tử nghi biểu đường đường, hẳn là người trọng quy củ, hay là thế này, kéo tên điều nô này xuống, đánh 50 mươi gậy, để răn đe kẻ khác.

Trình Kiếm Thu rùng mình ớn lạnh, định lên tiếng phản đối nhưng gặp phải đôi mắt lạnh băng của Đường lão thái quân, chẳng ngờ ứ ở không nói ra được.

Đánh một tên nô tài thì chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng 50 gậy có thể đánh chết người, huống hồ hiện giờ Hứa Dững còn bị thương không nhẹ, nếu chẳng may để xảy ra án mạng thì quá giới hạn rồi, đạo lý này Đường lão thái quân hiểu, Đường Kính Chi hiểu, cho nên y bước lên một bước, nói đỡ cho Hứa Dững:

- Nãi nãi, đáng lẽ ra tên nô tài này không coi ai ra gì, đánh cho 50 gậy cũng không phải là quá, nhưng vừa rồi Ngọc Nhi đã trừng phạt hắn một phen, nãi nãi thấy có thể giơ cao đánh khẽ một chút không?

Trình Kiếm Thu đang bấn loạn không kiếm được lý do gỡ tội cho Hứa Dững, cũng vội khấn cầu:

- Đúng thế, Đường lão thái quân, mong người rộng lượng giảm bớt số gậy, nếu không tên hộ vệ này của văn bối không chết cũng thành tàn phế.

Đường lão thái quân không đáp lời, mà vẫn cứ vịn tay Hàm Hương, thông thả từng bước đi tới chủ vị, Đường Kính Chi cũng đi tới đỡ Đường lão thái quân, nhưng vừa mới đưa tay ra, tức thì đụng chạm vào vết thương, khóe miệng giật giật.

Thấy ánh mắt Đường lão thái quân nhìn mình hơi bất thường, Đường Kính Chi vội cắn chặt hai hàm răng, liều chết chịu đựng, không rên một tiếng nào, chuyện y bị đánh, ngàn vạn lần không thể để lộ ra ngoài, nếu không dù Ngọc Nhi có thân thủ cao cường đến đâu cũng không địch nổi thủ đoạn của Đường lão thái quân.

Chủ vị có hai chỗ, Đường Kính Chi vốn ngồi ở bên phía trái, Đường lão thái quân liền đi về phía sau.

Trịnh Kiểm Thu nhìn vị lão phụ nhân mặc áo bào gấm cao quý này, cứ mỗi một bước đi như dẫm vào đúng nhịp tim đập của hắn, làm cho hắn hoảng loạn, đầu óc không suy nghĩ được gì.

Giờ hắn hối hận thật rồi, hối hận trước đó không nên làm càn như thế ở Đường phủ.

Ngồi xuống rồi Đường lão thái quân khẽ phẩy tay với tôn nhi, ý bảo y quay về chỗ ngồi, lúc này mới nhìn sang Trịnh Kiểm Thu, hắn đã không còn chút trấn định nào như trước đó nữa, chẳng những mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng cũng giật thon thon, sợ Đường lão thái quân hạ lệnh một tiếng, lời Hứa Dũng ra đánh chết.

- Thôi vậy, nếu như Ngọc Nhi đã trừng phạt trước rồi, lão thân giảm đi 30 gậy, người đâu, kéo tên cầu nô tài này xuống, đánh 20 gậy thật đau, dạy cho hắn biết, trên dưới khác biệt, tôn ti rõ ràng, chủ là chủ, nô là nô, sau này phải biết thân biết phận.

Thấy ngạo khí của Trịnh Kiểm Thu đã mất hẳn, tới đây là đủ, Đường lão thái quân phát tay, giảm hình phạt hơn một nửa.

Gia đình Đường phủ đứng ở bên ngoài nghe lệnh lập tức có hai người xông vào, không nói không rằng, chộp lấy vai Hứa Dũng lôi xềnh xệch ra ngoài, không lâu sau, bên ngoài truyền tới tiếng gậy vun vút, nhưng không nghe thấy tiếng kêu của Hứa Dũng.

Nghe chỉ đánh 20 gậy, nhịp tim Trịnh Kiểm Thu bình ổn hơn nhiều, hắn sợ vị Đường lão thái quân này lắm rồi, trong lúc hoảng hốt, làm gì có thời gian nghĩ sâu hơn, chỉ thấy người ta đã nể mặt mình giảm hình phạt, vội đứng lên thi lễ:

- Đa tạ lão thái quân khai ân, văn bối thay tên nô tài không có mặt đó tạ ơn.

- Không cần, Trịnh công tử, mời ngồi.

Đường lão thái quân sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, còn Đường Kính Chi và Ngọc Nhi lại ăn ý nhìn nhau, đều thấy nụ cười trong mắt đối phương, đánh nô tài Trịnh phủ còn khiến chủ tử Trịnh phủ phải cảm tạ, vị Đường lão thái quân này đúng là sống thành tinh rồi.

Đường lão thái quân và Đường Kính Chi ban đầu muốn mượn uy danh của Trịnh phủ đối kháng đám người Diên Cơ, chẳng ngờ vừa mới gặp mặt hai nhà đã xảy ra chuyện không vui, Đường Kính Chi giận nô tài Trịnh phủ quá ngông cuồng, còn Trịnh Kiểm Thu hiện giờ chỉ bị uy thế Đường lão thái quân chấn nhiếp, tới khi hắn bình tĩnh lại thế nào cũng oán hận Đường phủ, dù sao Hứa Dũng là nô tài của Trịnh phủ, muốn phạt cũng không tới lượt Đường phủ phạt.

Đường lão thái quân chẳng phải là nhất thời tức giận mới hạ lệnh đánh Hứa Dũng, không nể mặt Trịnh Kiểm Thu, nếu bà là người đơn giản như thế thì sao có thể bảo vệ cơ nghiệp lớn cả Đường gia cho tới ngày hôm nay, nếu hiện giờ Đường gia không còn đường để đi, bà thà nhún mình chịu phạt, chứ không có giữ thể diện đánh người.

Sở dĩ Đường lão thái quân cứng rắn như thế đơn giản là vì Đường gia đã làm xong quan văn cho phép khai hoang và đào kênh rồi, chỉ cần đợi nạn dân tràn vào, Đường phủ dựng lên té cháo, lúc đó Diên Cơ cũng chẳng thể làm gì Đường gia.

Trịnh phủ tuy có thế lực, nhưng nói thực, đem so với quan viên quản lý nội chính, một tướng quân quản lý quân đội muốn đối phó với Đường gia, cả thủ đoạn lẫn năng lực đều kém hơn một chút.

Đương nhiên, thêm bạn thêm cơ may, thêm thù thêm nguy hiểm, đạo lý này Đường lão thái quân hiểu rõ, bà cũng không muốn đẩy Trịnh phủ tới phía đối diện của mình, tiếp theo đó nói chuyện, bà khéo léo khen ngợi Trịnh gia lần Trịnh Kiểm Thu khấp lợm.

Trịnh Kiểm Thu thấy Đường lão thái quân sắc mặt hòa hoãn lại, áp lực bốn xung quanh dần tới được nơi ra, lòng thả lỏng, liền thi thoảng lại liếc nhìn nữ tử hắc y có thân thủ cao tuyệt kia.

Vì phải đưa Đường Kính Chi ra ngoài đại sảnh cho nên Ngọc Nhi mặc thêm một chiếc váy dài ở bên ngoài, dù nàng không cầu kỳ lắm trong cách ăn mặc, nhưng vẫn bị Trịnh Kiểm Thu nhìn một cái nhận ra ngay thân phận, dù sao ở trong phủ ăn mặc thế này, trừ nữ chủ tử họ Đường ra, thì chỉ có thể là thê thiếp của nam chủ tử, trước đó Ngọc Nhi lại đưa Đường Kính Chi vào đại sảnh, đáp án liền quá rõ rồi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Ngọc Nhi, Trịnh Kiểm Thu còn hơi tức giận, giận nữ nhân này dám cùng chung chồng với Lâm Úc Hương, thậm chí thay cho Lâm Úc Hương, cảm thấy một kẻ bình dân như Đường Kính Chi cưới được tiên nữ như Lâm Úc Hương là phúc phận tề thiên rồi, sao còn có thể nạp thiếp, đây là sự vũ nhục với Lâm Úc Hương.

Nhưng hiện giờ thì hắn không còn nghĩ như thế nữa, mà trong lòng chỉ thấy chua lè, đồ kị lấp đầy lồng ngực, bằng vào cái gì tên Đường Kính Chi này có phúc phận như thế, chẳng những cưới được một vị chính thể dung mạo như tiên nữ y thuật cao siêu, đã thế lại còn nạp được một tiểu thiếp vô công khiếp người nữa chứ?

Nhất là nghĩ tới chính thê của mình, Trịnh Kiểm Thu chỉ muốn giơ tay lên trời hét lớn, ông trời, sao ông lại bất công như thế?

Đương nhiên, đồ kị thì đồ kị, hắn cũng chỉ có thể than trách số phận sao không cho mình gặp hai kỳ nữ này sớm hơn, nếu không bằng vào thân phận địa vị và tướng mạo bản lĩnh của mình, nhất định bắt giữ được trái tim của hai nàng.

Chẳng biết nếu như hắn biết được hai kỳ nữ đó một người do thân cô thế cô bị cướp về, một người vì lấy tiền cứu người mà bán thân làm thiếp thì sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Đường Kính Chi giả tình giả ý hàn huyên với Trịnh Kiểm Thu, dù trước đó đã nhận định Trịnh Kiểm Thu là tên chỉ có cái mã ngoài, nhưng vẫn không bỏ suy tính mượn uy danh của Trịnh gia:

- Nãi nãi, lần này Trịnh công tử tới đây ngoài tạ ơn cứu mạng lần trước ra, còn muốn kết giao với tôn nhi, trước đó hai chúng cháu đã hẹn nhau ngày mai tới Thiên Lý Hương uống rượu nữa.

Đường lão thái quân nhìn sang Trịnh Kiểm Thu hỏi:

-Ồ thế sao?

Diệt Hồng Trần

96. Chương 097: Có Vợ Quên Mẹ.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

— o —

Chương 097: Có vợ quên mẹ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Đúng ă, văn bối có ý tứ này, Đường công tử danh tiếng vang vọng gần xa, văn bối ngưỡng mộ từ lâu, có thể kết giao với Đường công tử, là vinh hạnh của văn bối.

Trịnh Kiểm Thu bội phục tài danh của Đường Kính Chi là sự thực, cho nên câu này cũng có vài phần chân thành.

Đường lão thái quân mỉm cười đầy tự hào, đứa đích tôn này mãi mãi là kiêu ngạo của bà:

- Lăng Nhi nó có chút danh tiếng, nhưng Trịnh công tử là hậu nhân danh tướng, hẳn cũng có một thân bản lĩnh không kém, cho nên Lăng Nhi được kết giao với công tử cũng là vinh hạnh của nó. Tuổi trẻ, nên gần gũi nhau hơn, nhiều bạn nhiều bè, sau này làm việc thuận tiện hơn.

Trịnh Kiểm Thu nghe vậy liên tục gật đầu vâng dạ, nói trưa mai sẽ hội diện Đường Kính Chi ở Thiên Lý Hương.

Đường lão thái quân biết Trịnh Kiểm Thu lo cho Hứa Dũng, muốn sớm đưa hắn về bồi thuốc, cho nên nói chuyện thêm một lúc, không giữ hắn lại dùng cơm trưa, tiễn hắn ra cửa phủ.

Quay trở về đại sảnh, Ngọc Nhi quy củ đi tới thi lễ với Đường lão thái quân.

Đường lão thái quân ngày càng nhìn không thấu thiếu nữ này, hai ngày trước bà biết Ngọc Nhi học võ công, liền phái người đi tra xét một phen, nhưng thiếu nữ này cứ như thành linh xuất hiện trên đời vậy, chẳng tra ra chút tin tức nào, thực lòng mà nói, một cao thủ võ công không biết rõ gốc gác ở bên cạnh đích tôn của mình làm bà không yên tâm chút nào.

Có điều vẫn may là thiếu nữ này biết quy củ, Đường lão thái quân phát tay bảo Ngọc Nhi đứng dậy, hỏi:

- Ngọc Nhi, ta hỏi ngươi, nhà của ngươi ở đâu, phụ mẫu vẫn khỏe mạnh chứ?

Ngọc Nhi mím môi, không trả lời mà quỳ luôn xuống, nàng không thích nói dối lừa gạt người khác, lại không thể đem thân phận thực sự nói ra, chỉ có thể quỳ xuống mặc người xử trí.

Quả nhiên sắc mặt Đường lão thái quân tối lại, bất kể thân thủ người cao cường cỡ nào, người lợi hại ra sao, chẳng lẽ qua nổi mấy chục đái đao hộ vệ của Đường phủ?

Đường lão thái quân muốn hạ lệnh giam Ngọc Nhi vào phòng chứa củi, Đường Kính Chi cuống lên, đây là nữ nhân của y, sao có thể dễ dàng để nàng chịu phạt, hơn nữa Ngọc Nhi vừa mới văn hồi thể diện cho Đường gia, chỉ có công mà không có tội, y đi nhanh tới, đỡ Ngọc Nhi lên, chẳng chút ngần ngại nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, nói:

- Nãi nãi, Ngọc Nhi không nói phụ mẫu là ai, hẳn là có uẩn khúc khó nói ra, người đừng hỏi nữa, hì hì, cháu nói cho nãi nãi một tin tốt lành, thực ra sáng sớm hôm nay cháu tới chỗ Ngọc Nhi để tập võ đấy.

Thể diện của đích tôn không thể không cấp, cho nên Đường Kính Chi ra mặt nói đỡ rồi, Đường lão thái quân đành tạm bỏ chuyện này qua đã, rồi phái người điều tra sau, nhưng vừa nghe đích tôn nói hôm nay theo Ngọc Nhi tập võ, tức thì sắc mặt đại biến, võ công đâu phải là thứ dễ luyện tập, nếu không chịu khổ luyện, sao có được hiệu quả?

Bà sống tới ngần này tuổi đầu, còn chuyện gì chưa thấy, nghe tới câu cuối cùng của Đường Kính Chi, lập tức hiểu ra vì sao khi mới vào đại sảnh, đích tôn tới đỡ mình lại có nét mặt lạ lùng như thế:

- Giải cho con điều phụ to gan lớn mật, dám đánh tướng công của mình, người đâu, bắt lấy nó cho ta.

Ngọc Nhi nghe Đường lão thái quân quát lệnh, vẫn chỉ im lặng đứng đó không có chút động tác nào, ánh mắt sâu thẳm, nàng đã gả vào Đường gia, là nữ nhân của Đường gia, trưởng bối muốn giáo huấn, nàng không có tư cách phản kháng.

Thế nhưng khi bên tai đưa tới tiếng bước chân gấp gáp, nghĩ rằng mình bị phạt là cái chắc rồi, nàng nhận thấy bàn tay kia siết chặt tay nàng hơn, một hơi ấm từ đó nhẹ nhàng len lỏi vào lòng nàng.

- Khoan đã.

Đường Kính Chi quay người, quát ngừng mấy bà tử xông vào rồi mới quay sang nói với Đường lão thái quân:

- Nãi nãi, tập võ là do cháu tự nguyện, chỉ ném chút khổ cực thôi, không thể trách Ngọc Nhi được. Hơn nữa nếu học tập mà không nghiêm túc, làm sao có được bản lĩnh thực sự.

Đường lão thái quân sắc mặt không vui, bà thấy đứa cháu này quá mềm lòng, quá nuông chiều nữ nhân của mình rồi, Lâm Úc Hương đã thế, thiếu nữ trước mắt này cũng như thế, song bà có cái nhìn của riêng mình:

- Cho dù tập võ công là do cháu tự nguyện, nhưng thân là thê thiếp có thể nói đánh là đánh tướng công được hay sao? Huống hồ cháu là gia chủ Đường gia, thường ngày bận rộn chuyện kinh doanh của gia tộc, nếu cháu thấy buồn chán, có thể xem sách, đi ngắm cảnh, hà tất nhất định phải tập võ.

- Nãi nãi, không phải Ngọc Nhi đánh cháu, chẳng qua là do cháu ngày đầu tập võ, quá hưng phấn, cơ thể lại còn yếu chưa quen được, nên cơ bắp mới nhứt mỗi một chút thôi, không có gì đáng ngại.

Thấy sắc mặt lão thái quân cực tệ, tựa hồ nhất định muốn phạt nặng Ngọc Nhi, tim Đường Kinh Chi hoảng lên, vội nói dối:

- Chuyện kinh doanh cháu không dám mảy may trễ nãi, điều này người cứ yên tâm. Còn về phần học võ, cũng không phải là do cháu nổi hứng nhất thời, kỳ thực cháu sở dĩ bệnh nhiều năm không đỡ, nguyên nhân lớn nhất là vì cháu chỉ thích đọc sách, không thích vận động gây ra.

-Ồ, có cả chuyện này nữa à?

- Vâng ạ, nãi nãi nếu không tin có thể bỏ thời gian ra hỏi Úc Hương, nàng ấy là y sư, hiểu biết hơn cháu nhiều.

Thấy mặt lão thái quân hơi dần ra, có vẻ xiêu lòng, Đường Kinh Chi nói ngay:

Đường lão thái quân quan tâm nhất hiển nhiên là sức khỏe của đứa đích tôn này, nếu tập võ có lợi cho sức khỏe, đương nhiên bà không phạt Ngọc Nhi nữa:

- Được rồi, vậy cháu gọi Úc Hương tới đây, nãi nãi phải hỏi nó cho kỹ.

Đường Kinh Chi toát mồ hôi, miệng đắng nghét, chỉ muốn tắt bản thân một cái, nhắc tới ai không nhắc, lại nhắc tới Lâm Úc Hương, ho khan một tiếng, theo lời nói dối thỏa thuận hôm qua nói ra:

- Nãi nãi, chuyện là như thế này, hôm qua Úc Hương nói với cháu, mặc dù sức khỏe cháu đã tốt lên nhiều rồi, nhưng muốn trừ tận gốc mầm bệnh, còn phải điều dưỡng thêm, nói muốn làm món được thiện gì đó còn thiếu mấy vị thuốc, trong phủ không có. Cháu nghĩ Úc Hương ở trong phủ cả tháng rồi, nên cho nàng ra ngoài đi dạo, thuận tiện mua thuốc về. Cháu định học võ xong sẽ tới báo cho nãi nãi, không ngờ Trịnh công tử đột nhiên tới thăm, nên cháu chưa kịp nói.

Đường lão thái quân không nói gì, chỉ nhìn Đường Kinh Chi chằm chằm một lúc, cuối cùng phất tay đứng dậy:

- Bỏ đi, nếu Úc Hương không có trong phủ thì ta hỏi sau vậy.

Rồi cũng chẳng nhắc tới chuyện Ngọc Nhi nữa, vịn tay Hàm Hương rồi khỏi đại sảnh.

Rời đại sảnh một quãng, Hàm Hương vừa đi vừa nói nhỏ:

- Lão thái quân, Nhị nãi nãi thật có lòng với Nhị gia, còn đích thân rời phủ mua thuốc cho Nhị gia nữa.

“Hừm”, Đường lão thái quân nhíu mày, bà không nghĩ ra, tại sao đứa cháu luôn vô cùng hiếu thuận với mình lại nói dối, bà nhìn Đường Kinh Chi lớn lên từ thừa lợt lòng, sao không nhận ra y đang nói dối.

Chẳng lẽ điều này ứng với câu nói cũ, lấy vợ rồi thì quên mất mẹ?

Nếu đúng là như thế, sau này mình không thể coi thường đứa tôn tức này nữa rồi.

Hàm Hương chẳng hiểu bỗng dưng Đường lão thái quân nổi giận, cúi đầu xuống không dám nói gì nữa. Chẳng phải là nàng ngốc, ngốc đã chẳng an lành sống bên Đường lão thái quân, còn thành tâm phúc số một của bà, chẳng qua là nàng căn bản không hề nghĩ tới khả năng Nhị gia lại nói dối Đường lão thái quân.

Người đọc sách, chú trọng chữ trung trong trung quân, và hiếu trong hiếu kính trưởng bối, chỉ cần ở trong hào môn thế gia có gia phong nghiêm cẩn một chút, sẽ không xảy ra chuyện văn bối lừa gạt trưởng bối.

Mời các bạn ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn!Bấm vào đây ( ):

97. Chương 098: Nhị Nãi Nãi Rời Phủ.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

— o —

Chương 098: Nhị nãi nãi rời phủ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đến khi Đường lão thái quân khuất sau ngã rẽ rồi Đường Kính Chi mới thở phào, xuýt chết, vừa rồi mà không khuyển được, e là Ngọc Nhi nếm không ít khổ cực, giờ tốt rồi, ngay cả chuyện Úc Hương rời phủ cũng xử lý xong.

Nghĩ tới đó Đường Kính Chi quay sang nhìn Ngọc Nhi, cười chân thành.

Nhìn thấy nụ cười vui vẻ đó, Ngọc Nhi ngạc nhiên, rốt cuộc nam nhân này là người như thế nào?

Cười mình về nhưng không hề cưỡng ép mình động phòng, nói rõ y chẳng phải hạng háo sắc, khi tập võ vị đánh hơn mười roi vẫn cắn răng không kêu đau, cho thấy tính cách kiên cường của y, là một hán tử đỉnh thiên lập địa đích thực. Lại còn 14 tuổi trúng cử nhân, tài hoa hơn đời, cổ kim có một không hai, còn chưa thành niên đã gánh trên vai sản nghiệp to lớn, đủ t hấy y thông minh phi phàm, lại có thủ đoạn.

Nếu cứ thế mà tính ra, nam nhân này xứng đáng với hai chữ ưu tú.

Thấy Ngọc Nhi thờ người ra nhìn mình, Đường Kính Chi YY, chẳng lẽ nàng bị dáng vẻ anh tuấn của mình mê hoặc rồi, lòng háo sắc sinh ra, vừa giữ nụ cười mà y nghĩ là hết sức tiêu sái, vừa đưa tay ra, vén khăn che mặt của Ngọc Nhi, muốn xem dung mạo thần bí dấu sau tấm khăn che mặt này thế nào.

Khăn che mặt kéo sang một bên, Ngọc Nhi choàng tỉnh, nàng vốn có thể kịp thời lấy ống tay áo che mặt, nhưng không biết vì sao cánh tay dừng lại nửa nhịp.

Ngọc Nhi tỉnh lại thì Đường Kính Chi lại biến thành tượng gỗ, đứng chôn chân tại chỗ, vì Ngọc Nhi không chỉ có thân hình ma quỷ, mà dung mạo cũng kinh động lòng người.

Chỉ một thoáng liếc qua, Ngọc Nhi đã cướp lại khăn che mặt đeo lên, mang theo hai gò má kiêu diễm như hoa đào chạy vù ra khỏi đại sảnh, nhìn theo bóng lưng giai nhân, Đường Kính Chi đưa bàn tay vừa nắm bàn tay nhỏ nhắn của Ngọc Nhi lên mũi ngửi, đột nhiên hô lớn:

- Ngày mai ta còn tới tập võ, nàng đừng khóa cửa đấy.

Bóng hình xinh đẹp đã rời xa kia hơi khựng lại, tiếp đó tốc độ nhanh hơn ba phần.

~~~~~oOo~~~~~

Hôm nay trời còn tờ mờ sáng Đường Kính Chi đã dậy rồi đi, chẳng bao lâu sau, Tri Đông và Tri Thu dựng Lâm Úc Hương đang ngủ say dậy, hai tiểu nha đầu hiếm được một lần không trách chủ tử mặc nguyên y phục để ngủ, hai cái miệng nhỏ cứ rít ra rít rít không ngừng, nguyên nhân rất đơn giản, hôm nay bọn nó có thể ra phủ dạo phố.

Lười nhác gơ tay lên, ngáp một cái dài, Lâm Úc Hương bắt mắt lườm hai tiểu nha đầu, có điều nàng cũng đầy mong đợi vào chuyến đi này, cho nên không nói gì cả.

Hai tiểu nha đầu chân tay lạnh lợi, chẳng bao lâu đã trang điểm cho Lâm Úc Hương đẹp như tiên nữ vậy, Lâm Úc Hương soi gương lại nhíu mày, nàng muốn ra ngoài là vì muốn mua cửa hiệu nào đó, để trải đường sau này mở hiệu thuốc, ăn mặc quá quý phái chỉ e là không ổn lắm.

Vì thế bất chấp hai tiểu nha đầu nhao nhao phản đối, nàng nhất quyết thay một bộ váy dài màu tối, dù vẫn làm bằng chất liệu hảo hạng, nhưng nhìn ít bắt mắt hơn.

Trước kia nàng làm y sư, cũng hiểu đạo lý thô sơ thấy người có tiền là phải “chém đẹp”, nàng cũng thế, cho nên suy nghĩ có tiền trong túi, nàng kệ cho hai tiểu nha đầu đưa ý kiến phản đối.

Đường gia nhị nữ rời phủ là chuyện lớn, cho dù Lâm Úc Hương muốn thật kín đáo, nhưng vẫn làm nửa hậu viện nháo nhào chó chạy gà bay, đợi rời cửa phủ, vén rèm xe lên, nhìn một hàng nha hoàn gia đình theo sau, Lâm Úc Hương nhứt hết cả đầu, chừng này người theo đằng sau mình còn làm ăn gì được nữa.

Là nha hoàn thiếp thân, cho nên Tri Đông và Tri Thu cũng ngồi trong xe ngựa, hai tiểu nha đầu chen nhau cái cửa sổ sổ lại, nhìn người đi đường cùng cửa hàng cửa hiệu chỉ chỉ chỗ chỗ, chẳng biết đang nói gì, cuối cùng vẫn là Tri Đông tinh tế chú ý tới sự khác thường của chủ tử.

- Nhị nữ sao thế, có phải người khó chịu không?

Vừa nói Tri Đông vừa đưa tay thử nhiệt độ trên trán Lâm Úc Hương:

Lâm Úc Hương uể oải nhắm mắt lại, chán nản nói:

- Không phải, chỉ là ta thấy chẳng qua rời phủ thôi mà, có cần cả đông người theo sau thế không, mất cả hứng.

Tri Thu một mình ngẫm phở xá cũng thấy chán, nên sán tới góp chuyện:

- Nhị nữ, đông người chẳng phải hay sao, nô tỳ thấy càng đông càng thích, đông mới có khí thế.

- Thế cái đầu người.

Lâm Úc Hương bực tức gõ trán Tri Thu:

- Nhiều người theo như thế, chuyện ta muốn làm khó mà thực hiện.

Tới nước này nàng định đem tính toán mua cửa hiệu của mình nói ra, nếu không chỉ dựa vào bản thân nàng khó mà nghĩ ra cách hay, rồi Đường phủ không phải dễ, không thể lãng phí cơ hội một cách vô ích.

- Hả? Nhị nữ còn có chuyện muốn làm à?

Tri Thu mồm mép nhanh nhẩu, tò mò hỏi tiếp luôn.

Lâm Úc Hương gạt đầu, đem suy nghĩ nói ra, đương nhiên nàng chỉ nói một nửa, nói mình muốn mua cửa hiệu mở cửa hàng thuốc kiếm chút tiền, không hề nói ý định rời khỏi Đường phủ.

Nghe chủ tử nói xong, hai tiểu nha hoàn nghi hoặc nhìn nhau, Tri Thu thắc mắc:

- Nhị nữ, người muốn mở hiệu thì cứ mở, làm sao phải để ý bao nhiêu người đi theo? Chẳng lẽ bọn họ dám kéo chân người sao?

- Không phải ý tứ đó, ta lo bọn họ biết rồi sẽ nói cho lão thái quân biết.

Lâm Úc Hương kiên nhẫn giải thích:

Nhưng Tri Đông càng chẳng hiểu:

- Lão thái quân biết thì làm sao ạ?

- Sao là sao, nếu chuyện này mà lão thái quân biết còn chẳng lộ da ta à?

Lâm Úc Hương mày dựng ngược lên, sao chỉ một đêm không gặp hai con nha đầu thường ngày lanh lợi là vậy đã trở lên ngốc nghếch rồi.

- Vì sao lại lộ da người ạ?

Cả hai tiểu nha đầu cùng hỏi:

Lâm Úc Hương ngó ra, cuối cùng nhận ra chút gì đó không ổn, chẳng lẽ ... Mình có quyền được mở cửa hiệu làm ăn sao? Không thể nào, ở trong Đường phủ tới ra ngoài một chuyến cũng khó khăn như thế, làm sao có thể cho mình làm ăn gì chứ?

Tri Đông thông minh, dường như nhìn thấu tâm tư chủ tử, giải thích:

- Nhị nãi nãi, trong hào môn đại viện, các cô nương tiểu thư, và nãi nãi gả vào trong phủ đều có thể làm ăn, chỉ có điều chuyện làm ăn là của bọn họ, nhưng do quản sự trong phủ giúp quản lý, nếu không những nữ chủ tử xuất giá, bản thân có rất nhiều sản nghiệp hồi môn, chẳng phải bị đóng hay sao?

Tri Đông nói thế Lâm Úc Hương mới hiểu ra, có điều những chuyện này hình như không phù hợp với yêu cầu của nàng.

Nàng muốn cửa hiệu độc lập của riêng mình, thuộc về bản thân nàng, không để Đường phủ nhúng tay vào, nghĩ một lúc, Lâm Úc Hương nói ra suy nghĩ đó.

Tri Thu lắc đầu, tỏ ra không hiểu:

- Nhị nãi nãi, cần gì phải làm thế, người là nữ chủ nhân của Đường phủ, muốn các quản sự giúp quản lý các cửa hiệu có gì không được.

Tri Đông cũng không hiểu, có điều thấy chủ tử có vẻ đã hạ quyết tâm, liền nói:

- Nếu như Nhị nãi nãi không muốn người khác biết biết cũng không phải là không được, có điều chuyện ấy chỉ có thể xử lý được một nửa vào hôm nay, còn lại để ngày mai do nô tỳ làm.

Nói xong liền giải thích chi tiết.

Lâm Úc Hương nghe xong gật đầu liên tục, trên mặt cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười đầu tiên từ lúc rời phủ.

Khó khăn lắm mới được ra ngoài một chuyến, chủ tử Lâm Úc Hương tất nhiên không bỏ qua cơ hội tốt này, sau khi tới đường chính phần hoa, liền dừng xe lại trong một đại viện thuộc sản nghiệp của Đường gia, rồi đi bộ dạo chơi.

Tri Đông Tri Thu từ sau khi ký khế ước bán thân trở thành nô tỳ, chưa bao giờ được tự do như thế này, lần trước đi lên núi dâng hương đáp tạ thật đấy, nhưng chỗ đó ngoài phong cảnh lạ mắt ra thì chẳng có gì hấp dẫn, chuyến này ra phố, hai tiểu nha đầu như chim sổ lồng như cá xuống nước, kéo chủ tử lang thang hết hàng nó tới quán kia, chẳng bao lâu trong tay đã tay sách sách mang một đồng đồ lật vặt.

Đám bán hàng mắt sắc bén thấy ba chủ tử Lâm Úc Hương ngay quý phụ nhà nào đó buồn chán dẫn nha hoàn đi chơi, vốn định chắt chém một phen, ai ngờ Tri Thu đảo để mặc cả quyết liệt từng đồng, đến nỗi có chủ hàng bán vội hàng cho tiểu nha đầu đánh đá này cho thoát nợ.

Tiền do Lâm Úc Hương cho hai tiểu nha đầu.

Nhìn dáng vẻ vui sướng tới mức điên điên khùng khùng của hai tiểu nha đầu, Lâm Úc Hương hâm mộ hết sức, trước kia nàng cũng có thể làm một nha đầu điên tự do tự tại như thế, nhưng hiện giờ nàng không còn cơ hội đó nữa rồi.

Mời các bạn ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây () :oe75:

Diệt Hồng Trần

98. Chương 099: Tìm Kiếm Hiệu Thuốc.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 099: Tìm kiếm hiệu thuốc.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Hiện giờ thì đứng nói tới những chuyện khủng khủng đó, dù đi đường hơi nhanh một chút cũng sẽ có hạ nhân nhắc nhở, nàng mà không nghe bọn họ đập đầu bình bịch tới chảy máu, mà nàng cũng không dám không nghe, vì nếu để truyền tới tai Đường lão thái quân thì gay go to rồi.

Hai tiểu nha đầu nhảy nhót tung tăng một hồi, nhiệt tình giảm dần, cảm cả đồng đồ chạy về, thay nhau khoe trước mặt chủ tử, có vòng tay màu đỏ, dây chuyền có mặt đeo bằng đá, lúc lắc màu vàng, cả đồng đồ linh kinh mà Lâm Úc Hương liệt vào hàng “rác”.

Thực ra tiểu thiếp và nha hoàn không được đeo xuyên và lắc, ngoại trừ để phân biệt đẳng cấp và địa vị ra thì tiểu thiếp và nha hoàn phải phục vụ chủ tử, chính thể, đeo mấy thứ đó khi hầu hạ dễ gây ra thương tích, biết thì biết thế nhưng không kìm được yêu thích nên bọn chúng vẫn tha “rác” về.

Đưa tay ra béo má hồng hào mịn màng của hai tiểu nha đầu, Lâm Úc Hương vừa bực vừa buồn cười mắng:

- Sớm biết các người giỏi tiêu tiền như thế ta đã chẳng thưởng cho các người, không biết tích góp sau này làm của hồi môn à?

Hai tiểu nha đầu chẳng biết do má bị nhéo hay là do xấu hổ mà nổi lên mấy áng mây hồng, phụng phịu hờn dỗi với chủ tử, ba chủ tử cười đùa chán chê mới nhớ ra chính sự phải làm, chạy đi chất “rác” lên xe.

Tiếp đó chuyên môn chọn những cửa hiệu thuốc đi vào, hỏi han giá cả thị trường, để nắm được đại khái, xem có khả năng mua được hiệu thuốc hiện có không, như thế nếu khai trương trở lại sẽ nhanh hơn, bớt được nhiều việc hơn, nếu không chỉ riêng dọn dẹp cửa hiệu, chuẩn bị đồ đạc như ngăn kéo chứa thuốc, quầy bán thuốc ...v.v.. Đã tốn chục ngày trời rồi.

Lạc thành giàu có, hiệu thuốc rất nhiều, có điều đại đa số kinh doanh không tề, không ai muốn bán cửa hiệu, thế là Lâm Úc Hương đành dẫn cả một đoàn hạ nhân rồng rắn tới từng nhà một, kiên nhẫn tìm kiếm.

Gần tới giữa trưa, Tri Thu và Tri Đông vừa khát vừa mệt, nhưng Lâm Úc Hương vẫn tinh thần sáng láng, nàng vốn xuất thân bình dân, trước kia làm du y nông thôn, có ngày đi mười mấy dặm đường núi khám bệnh, cho nên mới đi chút xíu thể này có là gì, qua ba bốn cửa hiệu nữa, Lâm Úc Hương mới phát hiện ra hạ nhân xung quanh ai nấy mồ hôi mồ kê, bộ dạng bơ phờ mỗi một, mặc dù cả bọn đều là nô tài để sai bảo nhưng chưa từng làm những việc lao lực, sống lâu trong đại viện, chẳng bao giờ đi nhiều thể này, cũng không có hứng thú gì để duy trì tinh thần, nên trông rất nhếch nhác thảm hại.

Khê buông tiếng thở dài, Lâm Úc Hương chỉ đành dừng chân, trước tiên tìm một tửu lâu, ăn cho no bụng rồi mới tính.

Trước khi rời phủ, Từ Phúc đã sai người đưa 50 lượng bạc, nói là tiền cơm chưa, và tiền mua sắm tiêu vặt, cho nên Lâm Úc Hương chẳng keo kiệt, chọn một tửu lâu vẻ ngoài không tề đi vào.

Tiểu nhị thấy sau lưng Lâm Úc Hương có cả đám hạ nhân, nào dám chậm chể, còn cách rất xa đã chạy ra niềm nở nghênh tiếp, mắt tí lại cười nịnh bợ hết sức, các vị công tử tiểu thư hào môn tính khí rất kém, không cần thận một chút thôi là khiến các vị tổ tông đó phật ý, vậy thì hấn nểm đủ.

Lâm Úc Hương lên thẳng lầu hai còn những hạ nhân đa phần tự giác dừng chân, tùy ý tìm một chột chỗ nào đó ngồi xuống, bọn họ không có tư cách đi theo, hơn chục hộ tùy tùng nhìn nhau, đội trưởng chọn ra ba người đi theo bảo vệ, còn lại ở lại đại sảnh tầng một ăn cơm.

Nay thân phận của Lâm Úc Hương đã khác rồi, nàng không thể ngồi ở đại sảnh dùng cơm, nếu không để truyền đi sẽ ảnh hưởng tới nề nếp gia phong, nàng cùng Tri Đông Tri Thu chọn một phòng bao đi vào, phòng bao này gần cửa sổ, có rèm làm bằng trúc khéo léo, bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài không thể nhìn vào trong, chính thích hợp cho hào môn nữ tử.

- Xin hỏi nữ quan muốn dùng món gì ạ?

Tiểu nhị cúi đầu đi vào, giữ khoảng cách nhất định, lên tiếng hỏi cũng hết sức thận trọng:

Mỗi người khác nhau có tính khí khác nhau, người thì thích tiểu nhị tới giới thiệu những món ăn trong quán, người thì ghét tiểu nhị lắm mồm lắm miệng, cứ như tên chưa bao giờ thấy sự đời, cho nên tiểu nhị đó nói xong, ngẩng đầu lên liếc nhanh qua sắc mặt Lâm Úc Hương.

Thấy Lâm Úc Hương hơi nhú mày, hình như chưa tới nơi này ăn cơm bao giờ, tiểu nhị mới lên tiếng giới thiệu:

- Tiểu điểm có vài món ăn sở trường như vậy cá sào, thịt kho xương cá, gà xào nấm, cá chép hấp ... Trừ các món ăn ra thì còn có vài món bánh cũng được, như bánh ba màu, bánh hoa sen, bánh đậu lương, không biết có hợp khẩu vị người không ạ?

Thực ra thì Lâm tú tài ăn uống kén chọn, dù là món rất bình thường đậu phụ, rau sào đều phải chế cẩn thận, chứ Lâm Úc Hương lại rất dễ dãi, có điều hôm nay hiếm khi ra ngoài được một chuyến, lại còn mang theo hai tiểu nha đầu, cho nên định ăn uống cho thật ngon:

- Mấy món người giới thiệu mỗi thứ mang lên một phần, cả bánh cũng mỗi loại một đĩa nhỏ.

- Vâng.

Tiểu nhị đáp lời định lui xuống, Lâm Úc Hương nhớ ra hôm nay còn có rất nhiều hạ nhân đi theo nàng, hiện mặt cả rồi, liền bảo:

- Những hạ nhân của nhà ta ở dưới kia cũng phải chiếu cố cho tốt, mỗi bàn đều phải có đầy đủ rượu thịt, không được sơ xuất.

- Xin nữ quan cứ yên tâm, tiểu nhân nhất định hầu hạ bọn họ được ăn uống no đủ.

Tiểu nhị gật đầu cam đoan rồi lùi ra khỏi phòng bao.

Tiểu nhị vừa đi, đội trưởng hộ vệ dẫn ba hộ vệ đứng ngoài gõ cửa nói:

- Nhị nãi nãi, bọn nô tài gác ở ngoài này, người có chuyện gì cứ sai bảo.

Những người này đều theo nàng đi nửa ngày trời rồi, Lâm Úc Hương không muốn bọn họ vất vả thêm:

- Không cần nữa, các người cứ ngồi ở phòng bao sát bên cạnh ăn đi, muốn ăn gì bảo tiểu nhị chọn cho.

- Tạ ơn Nhị nãi nãi.

Đội trưởng hộ vệ dẫn ba thủ hạ sang gian bên cạnh.

Đuổi hết hộ vệ đi rồi Lâm Úc Hương có chút rầu rĩ, buổi chiều nếu như không tìm được mặt tiền thích hợp thì rắc rối rồi, ở Đường phủ đầu phải muốn ra ngoài là ra được, còn Tri Đông và Tri Thu lần đầu tiên được vào tửu lâu lớn như thế này ăn cơm nên hưng phấn vô cùng.

- Tri Đông, người nói mấy món ăn sở trường của tửu lâu này rốt cuộc có ngon thật không?

Tri Thu cười toét miệng ra, cả đời nàng chẳng bao giờ nghĩ được ăn uống ở nơi xa hoa thế này.

Tri Đông cũng đồng cảm, gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Tửu lâu to thế này ắt làm đồ ăn không thể quá tệ, có điều theo ta thấy thì Nhị nãi nãi vẫn nấu ăn ngon hơn.

Tri Thu tất nhiên tán thành, chủ tử mình làm thức ăn, tuyệt đối có thể gọi là thần bếp rồi, có điều cho dù ăn ở đây không ngon bằng cũng vẫn vui, vì cái ăn ở đây không phải là thức ăn, mà là thân phận địa vị.

Lâm Úc Hương rất bất mãn hai tiểu nha đầu đứng sau lưng mình rì rầm to nhỏ, liền bảo bọn chúng ngồi xuống, ban đầu cả hai không dám, sau thấy chủ tử dứt khoát, đành dè dặt nửa mông ngồi xuống, trông tưởng như không phải ngồi xuống ghế mà là ngồi trên bàn chông.

Ngồi cùng bàn với chủ tử, đây có thể nói phạm vào kỵ húy tày đình, có điều chủ tử hiền lành, hai tiểu nha đầu không sợ lắm, ngược lại còn kích động, làm hai khuôn mặt đỏ bừng bừng.

Có được cơ hội ngồi cùng bàn với chủ tử, với chúng mà nói là vinh dự nhường nào.

Nhìn bộ dạng hai tiểu nha đầu, Lâm Úc Hương biết tạm thời bọn chúng không giúp gì được mình rồi, buồn chán nàng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn một cái liền nhú mày lại

Chỉ thấy cách từ lâu không xa có một hiệu thuốc, phía trước có rất nhiều bách tính y phục lam lũ xếp thành hàng, chậm chậm nhích lên từng chút một, có người lớn, có trẻ nhỏ, có cả rất nhiều người già y phục không đủ che thân, mặt ai nấy vàng vọt gầy guộc, hai mắt vô thần, tình cảnh thê lương.

Mời các bạn ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơnBấm vào đây ():oe75:

Diệt Hồng Trần

99. Chương 100: Hiệu Thuốc Chu Thị.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 100: Hiệu thuốc Chu thị.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Bản đồ vương triều Minh Hà rất lớn, mỗi năm đều xảy ra một số vụ thiên tai nhỏ, ba con sông lớn không năm nào không gây ra lũ lụt, cũng có không ít vùng nằm sau trong đất liền hạn hán triền miên, chạy tới Lạc thành này, vậy nói rõ những nạn dân kia tới từ phương bắc.

Hiệu thuốc Chu Thị chỉ là một cái cửa hiệu tương đối nhỏ trong vô vàn hiệu thuốc ở Lạc Thành, chẳng quấy họ Chu tên Định, năm nay trên 50, mặc dù y thuật chẳng phải xuất chúng, nhưng ít nhiều cũng có bản lĩnh, thường ngày cùng lão thê Chu Khương Thị trông nom làm ăn cửa hiệu, mỗi ngày cũng kiếm được bảy tám đồng bạc.

Hôm nay trước cửa hiệu của Chu Định mặc dù rất đông bệnh nhân, nhưng đôi mày lại nhíu chặt vào với nhau, còn Chu Khương Thị đang cân thuốc mặt mày cũng cực kém.

Kê đơn cho một người bệnh nữa, nhưng đối phương chỉ có mỗi năm đồng, ngay cả tiền thuốc còn chưa đủ, đừng nói gì tới tiền chẩn bệnh.

Chu Định rất muốn nói tiền chưa đủ, nhưng nhìn đôi mắt hoảng hốt bất lực của bệnh nhân, lòng lại mềm ra, nhìn sang thê tử, rồi xua tay, y bảo cứ cho bệnh nhân lấy thuốc, thăm than, thôi vậy coi như là tích đức cho con cháu.

Nhưng nhắc tới con cháu thì lòng ông ta lại nhói đau.

Bệnh nhân cũng biết tiền không đủ, thấy thế quỳ xuống dập đầu với Chu Định ba cái, rồi mới đứng lên giao đơn thuốc cho Chu Khương Thị, bà ta chẳng nói chẳng rằng, chỉ theo đơn bốc thuốc như một người gỗ không có sinh khí vậy.

Khi bệnh nhân đó đang lấy thuốc, bên ngoài đột nhiên vang lên những tiếng náo loạn, thì ra Lâm Úc Hương nhìn thấy những nạn dân này chẳng còn tâm trạng nào ăn cơm nữa, thức ăn mang lên mới gắp được vài miếng đã tình tiền kéo Tri Đông Tri Thu chạy xuống.

Toàn bộ hộ vệ thấy vậy cũng chẳng để ý tới rượu thịt còn đầy bàn nữa, đi theo đằng sau, tới giờ bọn họ cũng chẳng hiểu sao chủ tử chẳng nói tiếng nào đã chạy xuống lầu.

Lâm Úc Hương là ai, mặc dù đã dùng khăn che kín ngọc dung, tuy nhiên chỉ cần phong tư tha thướt của nàng, trang phục may khéo léo, vừa giản dị vừa cao nhã, cũng đủ khiến mọi con mắt chăm chú nhìn vào rồi, lại còn dẫn theo đồng hạ nhân lẫn thị vệ đeo đao, tất nhiên gây ra oanh động không nhỏ.

Vừa đi vừa nhìn khuôn mặt những bệnh nhân này, mày liễu mỗi lúc một nhú chặt, trong đoàn người xếp hàng cũng có không ít phụ nhân, Lâm Úc Hương dừng chân nói với phụ nữ trung niên bế con:

- Đại tẩu là người ở đâu thế? Ừm ... ta muốn hỏi đại tẩu đã bao lâu rồi chưa được ăn muối?

Phụ nữ trung niên đó thấy Lâm Úc Hương diễm lệ cao quý, không dám nhìn thẳng vào nàng, cúi đầu xuống nói:

- Bẩm phu nhân, dân phụ là người phương bắc, tới từ Tịnh Châu, vì quê nhà gặp hạn hán, ngoài đồng chẳng thu hoạch được gì, vì tìm đường sống mới chạy tới đây, cả nhà dân phụ nhổ rau nhổ cỏ để ăn, chẳng còn nhớ bao lâu rồi không được ăn muối.

Lâm Úc Hương thừa nhỏ bị Lâm phu nhân ức hiếp, biết bụng đói khổ sở thế nào, nghe phụ nhân đó kể nhớ lại chuyện xưa, sống mũi cay cay, chẳng ngại bần đưa tay ra kéo vạt áo đứa bé, nhìn kỹ một lúc rồi thở dài:

- Cả nhà đại tẩu vì quá lâu không được ăn muối, cho nên cổ mới phù lên, đây không phải là bệnh nặng, không cần phải uống thuốc, chỉ cần sau này ăn cơm cho thêm chút muối vào là được.

Phụ nữ đó rồi rít nói mấy tiếng cảm ơn, có điều vẫn ôm con đứng nguyên trong hàng.

Tri Thu thấy vậy nhướn mày bất mãn nói:

- Nhị nãi nãi nhà ta y thuật cao siêu, nói người ăn muối là khỏe thì nhất định sẽ khỏe, còn đợi ở đây làm gì, chẳng lẽ mời đại phu ở đây xem bệnh bốc thuốc được miễn phí à?

Phụ nhân đó nhìn nam tử bên cạnh, sợ hãi cúi đầu xuống, không dám nói gì cả.

Tri Thu dậm chân bực tức, định nói thêm gì đó thì thấy chủ tử đi về phía trước, lại xem bệnh cho người khác rồi, đành bỏ mặc nhà ba người đó, theo sát đằng sau.

Lâm Úc Hương y thuật cao siêu, chỉ đi qua là đem bệnh tình của những người này nói ra hết, có điều những bách tính đó tuy miệng tạ ơn, song hai chân đóng đinh tại chỗ, thấy cảnh này, Tri Thu tức tới tím tái mặt, cho rằng bọn họ không tin vào y thuật của chủ tử.

Tri Đông chín chắn hơn, mặt sắc bén, nàng thấy những người này quần áo vá chằng vá đụp, vẻ mặt ngại ngùng xấu hổ, ghé vào tai chủ tử nói:

- Nhị nãi nãi, liệu có phải vì chương quầy của nơi này tâm địa tốt không thu tiền thuốc, cho nên những người này mới đứng ở đây không chịu đi.

Lâm Úc Hương vừa rồi chỉ để ý xem bệnh không suy nghĩ nhiều, nghe thế gật đầu nói:

- Ừ, rất có khả năng này, hơn nữa bọn họ chẳng có bệnh gì nặng, đa phần chỉ cần dùng vài loại thảo dược đơn giản là khỏe, với hiệu thuốc mà nói cũng chẳng phải là gánh nặng lớn.

Tri Thu nghe mẩu đối thoại đó mới choàng tỉnh, chẳng trách những người này biết bệnh rồi mà không đi, thì ra là đợi chương quầy bên trong tặng thuốc.

- Dám hỏi phu nhân là ...

Chu Định nghe thấy động tĩnh bên ngoài liền vội vàng chạy ra, xem có chuyện gì, nói không chừng có bệnh nhất nào ngất xỉu hoặc là lăn ra chết, cho nên mới gây ra hoảng loạn như vậy, không ngờ ra ngoài lại thấy một phụ nhân trẻ tuổi ăn mặc sang trọng đang xem bệnh.

Trong lòng hiếu kỳ, Chu Định đứng ở bên quan sát, thấy quý phụ phu nhân đó xem bệnh không cần bắt mạch, chỉ cần quan sát sắc mặt là có kết luận chính xác, bội phục hết sức, cho nên mới tới thi lễ hỏi.

Nghe có người hỏi, Lâm Úc Hương ngẩng đầu lên, thấy ông già chừng hơn năm mươi, khuôn mặt đứng đắn, ánh mắt ôn hòa, mặc trường sam bạc màu, tay áo vẫn lên gần khuỷu, kiểu trang phục chương quầy hiệu thuốc, liền đáp lễ:

- Dân phụ Đường thị, tiền bối hẳn là chương quầy của hiệu thuốc này?

Chu Định gật đầu cười:

- Đúng thế, lão đầu tử họ Chu, hiệu thuốc này là sản nghiệp tổ tiên truyền lại, tới thời lão đã là đời thứ năm rồi.

- Thì ra là Chu lão, văn bối xin được có lễ.

Lâm Úc Hương khách khí thi lễ lại:

Ngô Định cười hà hà, xua tay bảo:

- Đường phu nhân không cần khách khí như thế, lão hủ hết sức bội phụ y thuật của phu nhân, ài, so với phu nhân, lão hủ đúng là sống uống quá nửa đời người rồi.

- Đường nhiên, Nhị nãi nãi nhà ta y thuật thiên hạ vô song.

Tri Thu tuổi còn nhỏ, chẳng biết khiêm tốn là gì, huênh hoang đặt hào quang lên đầu chủ tử.

Ngược lại Lâm Úc Hương mặt mông, nghe nha hoàn mình khen không biết ngượng mồm thì xấu hổ lắm, còn may là nàng đeo khăn che mặt, nếu không chỉ có nước kiếm cái lỗ mà chui vào, thiên hạ vô song, nàng có tự tin vào y thuật của mình tới mấy cũng không dám tự cho như vậy:

- Tri Thu, người ngậm miệng lại cho ta, từ thiên hạ vô song này ta không dám nhận.

- Ủm, thiên hạ vô song thì hơi quá, có điều danh hiệu hạnh lâm diệu thủ thì tuyệt đối xứng đáng. Đường phu nhân nếu không chê tiểu điểm thô sơ, xin mời vào bên trong ngồi.

Chu Định nghiêng người đưa tay dẫn hướng.

*** hạnh lâm: Nói tới người hành nghề y.

Lâm Úc Hương ngần ngừ một lúc rồi nhận lời, sau đó cùng Chu Định một trước một sau đi vào hiệu thuốc Chu Thị, Chu Khương Thị đang lấy thuốc thấy một thiếu phu nhân ăn mặc đẹp đẽ đi vào thì sửng sốt một lúc, rồi vội bỏ thảo dược trong tay xuống, phúi búi trên ống tay áo, chạy vào hậu đường, lấy ra hai cái ghế xếp ở giữa phòng.

Chu Định chỉ ghế nói:

- Đường phu nhân mời ngồi.

Làm chủ tử cũng quen rồi, nên Lâm Úc Hương chẳng khách khí thông thả ngồi xuống, hỏi:

- Chu lão, những bách tính ngoài kia toàn là nạn dân, dọc đường chạy loạn tới đây, tiền bạc chẳng còn bao nhiêu, Chu lão xem bệnh cho bọn họ hẳn không kiếm được mấy đồng.

Chu Định vốn đang cười nghe câu này sắc mặt chuyển thành ảm đạm, hồi lâu sau mới thở dài sườn sượt đáp:

- Đường phu nhân, lão hủ không dám dấu, kỳ thực cái cửa hiệu này chẳng bao lâu sẽ không còn của họ Chu nữa, cho nên có thể lấy ít thảo dược ra chữa bệnh cho bọn họ, xem như là tích phúc đức cho con cháu.

Mời các bạn ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây () :oe75:

Diệt Hồng Trần

100. Chương 101: Đại Quản Sự Bàng Lộc.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 101: Đại quản sự Bàng Lộc.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Ô, vì sao thế?

Lâm Úc Hương thấy Chu Định đôi mày chất chứa phiền muộn, tò mò hỏi:

Chu Định và thê tử nhìn nhau, cười khổ, trầm ngâm một lúc mới đem nguồn cơn sự việc nói ra, Lâm Úc Hương nghe xong cũng phải thở dài.

Thì ra đôi phu thê này còn có một đứa con trai duy nhất, tên là Chu Bảo, năm nay 18 tuổi, vì tuổi già có quý tử, phu phụ Chu Định rất mực cưng chiều, cho nên khiến Chu Bảo thành cái tính đại thiếu gia, từ nhỏ không thích đọc sách, lớn lên chẳng kiên nhẫn học y, suốt ngày lên lóng cùng đám lưu manh vô lại, sòng bạc thanh lâu, chẳng còn chỗ nào không tới.

Nhưng đôi phu thê già khuyên bảo thế nào Chu Bảo cũng không nghe, cho tới mấy ngày trước Chu Bảo bị một tên vô lại tính kế, vào sòng bạc thua một đồng tiền, rồi lại bị dụ dỗ vay nặng lãi.

Vay nặng lãi đâu phải thứ bách tính bình dân vay nổi?

Vốn tiền vay chỉ có 50 lượng, nhưng qua vài ngày chủ nợ mò tới nhà đã đòi cả vốn lẫn lãi lên tới 500 lượng bạc, thương thay cho đôi phu thê già còm cõi vất vả cả đời cũng chỉ có được chưa tới 300 lượng bạc, làm sao mà trả nổi.

Đám ác ôn thấy bọn họ không có bạc trả, liền bắt Chu Bảo đi, đồng thời tuyên bố, ba ngày sau sẽ tới lấy bạc, nếu không trả đủ 800 lượng thì phải lấy hiệu thuốc ra mà đền.

Mà ngày mai chính là hết kỳ hạn ba ngày đối phương đặt ra.

Nghe Chu Định kể khổ, chủ tớ Lâm Úc Hương đều trầm mặc, chẳng biết phải khuyên nhủ ra sao, đúng lúc ấy, Tri Đông đột nhiên khê đẩy lưng Lâm Úc Hương, khom người xuống thì thầm:

- Nhị nãi nãi, chẳng phải người muốn mua hiệu thuốc sao, chớ bỏ qua cơ hội này.

Lâm Úc Hương im lặng cân nhắc, hiệu thuốc này tuy nhỏ nhưng ít ra cũng phải hơn 1000 lượng, hai phu thê này là người làm ăn, không thể không nghĩ tới việc bán cửa hiệu cứu con, vậy vì sao mà họ lại lấy thuốc trong hiệu ra cấp miễn phí cho bách tính tới khám bệnh chứ không bán cửa hiệu:

- Chu lão, văn bối cho chủ ý này, nói ra mong người đừng trách.

- Phải chăng Đường phu nhân muốn nói bán hiệu thuốc này đi kiếm tiền cứu đứa con không ra gì của lão hủ?

Chu Định cười khổ:

- Chính thế, theo văn bối thấy cửa hiệu này cùng được liệu bên trong, ít nhất cũng phải bán được 1000 lượng chứ?

Chu Định buông một tiếng thở dài:

- Nếu gộp cả hai thứ đó lại, ít nhất cũng phải đáng giá 1300 lượng, nhưng lão hủ muốn bán cũng chẳng ai dám mua. Kể ám toán con trai lão hủ chẳng phải ai khác mà chính là lão bản đứng sau đồ trường Tụ Nhạc, chẳng những mở đồ trường kỹ viện, hơn nữa hẳn ta cũng mở mấy hiệu thuốc. Lần này bọn chúng nhắm vào nhi tử lão hủ là vì muốn chiếm đoạt cửa hiệu này. Sau khi Bảo Nhi bị bọn chúng bắt đi, chúng còn hăm dọa, ai dám mua hiệu thuốc này của lão hủ sẽ đánh gãy chân người đó.

Đâu ra cái lý này.

Lâm Úc Hương tức giận vỗ tay vịn ghế, đám người này thực đáng hận.

- Nhị nãi nãi, chẳng lẽ người định ...

Tri Thu cũng dùng dùng nỗi giận, nhớ tới chủ tử của mình đang định mua hiệu thuốc, liền nói ra, có điều mới nói được một nửa bị chủ tử trừng mắt, liền nín khe.

Lúc này Lâm Úc Hương mới nói:

- Chu lão, nếu như vân bố tìm được người sẵn sàng bỏ ra 1000 lượng mua cửa hiệu này, không biết Chu lão có muốn bán không?

- Bán!

Chu Định vỗ đùi, đồng ý nhanh gọn dứt khoát, hai ngày qua vì chuyện cứu con và bán hiệu đã làm ông sầu lo tới không thiết tha cơm nước nữa rồi.

Nếu vị quý phụ nhân này tìm được người sẵn lòng bỏ ra 1000 lượng bạc mua cửa hiệu, xem như đã giúp ông ta một việc lớn.

- Được, vậy quyết định như thế.

Lâm Úc Hương không muốn để Đường phủ xen vào chuyện làm ăn của mình, cho nên không mua hiệu thuốc Chu Thị trước mặt hạ nhân Đường phủ, nếu không chẳng may để truyền vào tai Đường lão thái quân, bà hỏi tới nàng khó trả lời được.

Rời hiệu thuốc Chu Thị, Lâm Úc Hương tiếp tục dẫn hạ nhân đi tới các hiệu thuốc khác, trong quá trình này không ai chú ý Tri Đông kiểm có lén lút rời khỏi đoàn.

Đợi Tri Đông quay trở lại trong tay đã có thêm một tờ khế ước.

Cầm khế ước xem xét thật kỹ càng, thấy không có sơ hở gì cả, Lâm Úc Hương mới thở phào nhẹ nhõm, trước đó nàng bảo Tri Thu cầm ngân phiếu 500 lượng tới hiệu thuốc Chu Thị, trước tiên giao tiền đặt cọc, lấy khế ước mua bán, sau đó ngày mai bảo Tri Đông rời phủ chuyển nữa. Lúc đó người của Chu gia hẳn là đã thu thập đồ thỏa đáng, sau đó một tay giao nốt tiền, một tay nhận khế ước nhà.

Thế là hiệu thuốc Chu Thị sẽ thuộc về mình rồi, sống tới lớn chừng này, Lâm Úc Hương cuối cùng cũng thỏa nguyện có được hiệu thuốc thuộc về mình.

Làm xong chuyện mua hiệu thuốc, Lâm Úc Hương vì đáp tạ Đường Kính Chi đồng ý cho nàng rời phủ liền kiên nhẫn đi chọn mấy loại thảo dược quý, định sau khi về phủ, làm món ăn bồi bổ cơ thể cho y.

~~~~~oOo~~~~~

Tiến Trinh Kiếm Thu đi rồi, Đường Kính Chi liền quay trở về thư phòng xử lý chính sự, gần đây chuyện làm ăn càng ngày càng bết bát, hàng tồn gần như đã bán hết, bất quá may mà y có cách kiếm tiền khác, nếu không một gia tộc lớn như thế cần nuôi dưỡng, thế nào cũng lo tới bạc trắng đầu.

Ở thư phòng tới chừng giờ Dậu, bên ngoài liền có tiếng một nam tử:

- Nô tài Bàng Lộc cầu kiến Nhị gia.

Người đó không đợi Đường Kính Chi trả lời đã trực tiếp mở cửa thư phòng.

Người đi vào là một lão giả tuổi hơn 50, mặc áo xanh vải thô, dáng người không cao, gầy gò, cằm để chòm râu dài ba tấc đã hoa râm, đôi mắt nhỏ nhưng rất có tinh thần, khuôn mặt phổ thông, miệng mang nụ cười thân thiết, nếu ở trên đường, tuyệt đối không một ai tin một lão đầu nông gia bình thường như thế lại là Bàng Lộc, đại quân sự của Đường phủ.

- Nô tài thỉnh an Đại quân sự.

Thị Mặc thân là thư đồng của Đường Kính Chi, kỳ thực cũng chính là người nối nghiệp Bàng Lộc, trước kia đi theo Bàng Lộc học tập không ít, quan hệ giữa hai bên giống như sư đồ vậy.

Gần hai tháng không gặp rồi, Thị Mặc hưng phấn kích động, đi tới cúi mình thật sâu thi lễ.

Bàng Lộc cười khà khà, đỡ Thị Mặc dậy, nhìn ngó một phen:

- Ừm, lại cao lên một ít rồi, có điều vẫn còn chưa đủ lớn.

- Ai nói thế chứ, nô tài đã là người lớn rồi.

Thị Mặc không thích nhất là người khác nói hấn còn nhỏ.

Bàng Lộc nói một câu làm Thị Mặc tịt luôn:

- Người lớn không ai lại đi khóc lóc sụt sịt chảy nước mũi đâu, ha ha ha.

Đây là lần đầu tiên Đường Kính Chi gặp Bàn Lộ, cho nên y hiểu kỳ quan sát một phen, người này phóng khoáng, thân thiết, không cầu kỳ.

Đó là đánh giá đầu tiên của Đường Kính Chi về Bàn Lộ.

- Đại quân sự, mau ngồi đi.

Thấy Thị Mặc bị trêu tới đỏ mặt, Đường Kính Chi cười ha hả, đích thân đứng dậy kéo ghế cho Bàn Lộ, nếu như nói trước kia Đường Kính Chi là bộ não của Đường phủ, chịu trách nhiệm suy nghĩ kế sách, chỉ ra phương hướng thì Bàn Lộ chính là chân tay, phụ trách thực thi những biện pháp đó.

Cai hai đều không thể thiếu.

Bàn Lộ là nô bộc lâu năm của Đường phủ, nhìn Đường Kính Chi lớn lên, cho nên ông cũng không khách khí, ngồi xuống ghế.

Đường Kính Chi lại rót trà cho Bàn Lộ, nói:

- Lần này nhờ Đại quân sự đích thân ra tay, nếu không khó tra ra kẻ hạ độc thủ đằng sau lại là họ Điền.

Đúng thế, Bàn Lộ lần này rời phủ gần hai tháng chính là được Đường Kính Chi phái đi điều tra chuyện Chấn Uy tiêu cực liên tiếp làm mất sáu chuyến hàng của Đường gia, kẻ đứng đằng sau chính do Bàn Lộ giảng lười bốn phương điều tra ra.

Chẳng hề làm bộ làm tịch, Bàn Lộ nhận lấy chén trà, uống ực một hơi:

- Nhị gia quá khén rồi, thực ra lần này nô tài tìm ra được kẻ đứng đằng sau cũng là ngẫu nhiên thôi, nếu chẳng phải tên tiêu sư đóng giả sơn phỉ kia quá sơ xuất, chuyện này không dễ tra ra được. Sau đó nô tài lần theo manh mối, tìm được tới tên cầu quan họ Điền.

Mời các bạn ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn. Bấm vào đây ( ):oe75:

Diệt Hồng Trần

101. Chương 102: Trò Chuyện Ban Đêm.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 102: Trò chuyện ban đêm.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đường Kính Chi gạt đầu lạnh lùng nói:

- Cứ để tên cầu quan đó ngồng cuồng một thời gian nữa, đợi tới khi thời cơ đến, ta nhất định bắt hắn phải nhả cả vốn lẫn lãi ra.

Bàn Lộ thấy cùng với tuổi tác tăng lên, uy nghiêm trên người Đường Kính Chi càng lớn, lòng thấy hết sức vui mừng.

- Phải rồi Đại quân sự, lần này cho gọi ông về là vì ta có chuyện lớn muốn giao cho ông làm.

Lâm Úc Hương mấy ngày qua luôn ngủ trên cái giường đó, nên Đường Kính Chi quyết không trì hoãn thêm nữa.

- Ô, Nhị gia có chuyện gì?

Bàng Lộc ngạc nhiên nhìn Thị Mặc.

Thị Mặc tất nhiên biết chủ tử nói tới chuyện gì, thấy Đại quân sự nhìn qua, hổ thẹn cúi đầu xuống, chuyện này hẳn tra liên tục mấy ngày mà không có chút manh mối nào.

- Chuyện là thế này ...

Đường Kính Chi tổ chức lại ngôn ngữ, đem đầu đuôi sự việc kể ra một lượt.

Bàng Lộc mới ban đầu còn giữ được sắc mặt bình tĩnh, nhưng khi nghe tới sức khỏe của Đường Kính Chi vì tảng đá kia mà bệnh liền ba năm, hơn nữa trước đó không lâu còn thiếu chút nữa vì nó mà mất mạng, sắc mặt đại biến.

Xưa nay tranh đấu cùng thị phi trong hào môn đại viện luôn không ngớt, chuyện này tám phần có kẻ đứng trong bóng tối giở trò.

Bàng Lộc đặt chén trà xuống bàn, đứng lên chấp tay nói:

- Xin Nhị gia cứ yên tâm, trong vòng mười ngày, nô tài nhất định có được câu trả lời.

Đường Kính Chi mừng rỡ:

- Tốt, mười ngày thì mười ngày.

- Nhị gia, nô tài còn có một thỉnh cầu quá đáng.

Bàng Lộc vuốt râu nhìn Thị Mặc nói:

- Chuyện gì thế? Đại quân sự cứ nói, chỉ cần nên làm ta sẽ không chối từ.

- Cũng không phải có gì to tát, chỉ là muốn Nhị gia cho nô tài mượn Thị Mặc một thời gian.

Đường Kính Chi hơi ngớ người một lúc mới hiểu, xem ra Đại quân sự muốn đích thân đào tạo Thị Mặc rồi, chuyện này y không có lý do gì để từ chối, liền gật đầu đồng ý.

Thị Mặc vội đi tới thi lễ với Bàng Lộc, cung kính nói:

- Nô tài đa tạ Đại quân sự tài bồi.

~~~~~oOo~~~~~

Lâm Úc Hương về phủ không lâu liền cùng Đường Kính Chi đi hầu hạ Đường lão thái quân dùng cơm, hôm nay Bàng Lộc trở về nên được đặc biệt gọi tới phòng ăn, Đường lão thái quân và Bàng Lộc tuổi tác tương đương, quen nhau đã mấy chục năm, quan hệ chủ bộc luôn rất tốt, Đường lão thái quân động viên một phen còn thưởng bạc.

Bàng Lộc cũng không khách khí, trực tiếp thu lại, vì chuyện điều tra Chấn Uy tiêu cực cho nên tới hôm nay ông ta mới gặp Lâm Úc Hương, liền cung kính dập đầu ba cái.

Đợi Bàng Lộc lui rồi Đường lão thái quân liền hỏi tới chuyện học võ có lợi cho khôi phục bệnh tình của Đường Kính Chi hay không, nghe Lâm Úc Hương quả nhiên gật đầu còn nói ra một loạt đạo lý bà mới yên tâm, đương nhiên bà vẫn không bỏ chuyện điều tra thân thể của Ngọc Nhi.

Lúc ăn cơm Lâm Úc Hương cẩn thận từng li từng tí một, chỉ sợ Đường lão thái quân hỏi tới chuyện rồi phủ ngày hôm nay, trong lòng cứ liên tục nhấm lại lời nói dối đã chuẩn bị sẵn chỉ lo có sơ hở, nhưng tới khi hết bữa cơm vẫn không thấy Đường lão thái quân hỏi tới.

Nơm nớp lo sợ nửa ngày trời kết quả người ta hoàn toàn chẳng bận tâm, chuyện này làm Lâm Úc Hương đâm ra không thích ứng được, cuối cùng thậm mắng bản thân nhu nhược, gặp có chút chuyện thôi mà đã không bình tĩnh, sợ hãi thành bộ dạng này.

Trước khi gả vào Đường phủ nàng không như vậy.

Sắp tới cuối thu rồi, ban đêm gió đã mang theo vài phần hơi lạnh, trăng đã lêm từ lâu, ánh sáng bạc mát lạnh soi đường dưới chân cho Đường Kính Chi và kiều thê.

Dưới ánh trăng Lâm Úc Hương đẹp không sao tả siết, khiến Đường Kính Chi liên tục quay đầu lại nhìn, mới đầu Lâm Úc Hương còn trừng mắt với y, nhưng về sau nàng lười chẳng thèm để ý nữa.

So đo mấy chuyện vụn vặt với một tên mặt dày có khách gì tự gây chuyện với bản thân.

Trở về phòng ngủ ở tiểu viện, Lâm Úc Hương ngăn cản ý đồ đi theo của hai tiểu nha đầu, nếu không hai tiểu nha đầu điên này dám lột sạch y phục của nàng ném vào lòng Đường Kính Chi lắm, mỗi lần nhìn cái ánh mắt như muốn lột trần nàng của Tri Thu, Lâm Úc Hương không rét mà run, con nha đầu đó điên rồi.

Thấy kiều thể vẫn giống trước kia, thả màn xuống là chui ngay vào trong chăn, Đường Kính Chi đi tới ghế nằm, vừa cởi đai lưng vừa hỏi:

- Úc Hương, hôm nay ra phố chơi có vui không?

- Ừm.

Đêm hôm khuya khoắt, trò chuyện với một nam nhân trong cùng một phòng, mà nam nhân đó lại là trưởng phu danh nghĩa của mình, Lâm Úc Hương càng nghĩ càng thấy quái dị.

- Nàng vui là tốt rồi, có điều trong thời gian ngắn nữa phương bắc sẽ có khả năng có lượng lớn nạn dân đổ vào Lạc Thanh, nàng đừng tính chuyện ra khỏi phủ nữa, nếu không bị lão thái quân biết, sợ là khó ăn nói.

Đường Kính Chi nghĩ một lúc rồi căn dặn:

Lâm Úc Hương nghe thế liền nhớ tới những bách tính cùng khổ đứng ở cửa hiệu thuốc nhưng không có tiền khám bệnh bốc thuốc, mặc dù trước khi nàng đi đã dàn xếp với Chu Định, muốn ông ta bốc thuốc miễn phí cho những người đó, rồi tặng chút đồ ăn, nhưng qua được hôm nay còn ngày mai thì sao?

- Nạn dân? Biên quan lại sắp đánh trận rồi sao?

Lâm Úc Hương bản tính lương thiện không sao nghĩ thấu được hai nước vì sao không chung sống hòa bình mà cứ nhất định phải đánh nhau, dù bên nào cũng đưa ra lý do quang minh chính đại của mình, nhưng nhiều người chết nhiều người gia đình ly tán như thế, lý gì cũng thành vô lý hết rồi.

- Không phải đâu, Úc Hương, có chuyện ta chưa nói với nàng, hôm nay nàng nghe rồi, tuyệt đối không được để truyền ra ngoài đâu đấy.

Đường Kính Chi cởi áo ngoài vắt lên tay vịn ghế, giọng thấp xuống một chút:

- Chuyện gì vậy?

Trong lòng Lâm Úc Hương dâng lên một cảm giác chằng lành.

Đường Kính Chi nhìn bóng người mạn diệu thấp thoáng sau màn, nói:

- Úc Hương, không bao lâu nữa bốn châu phương bắc sẽ bùng phát nạn châu châu quy mô lớn, tới khi đó nạn dân đổ về Lạc Thành ít thì bảy tám vạn, nhiều thì sẽ tới hai mươi vạn!

- Cái gì? Phương bắc bùng phát nạn châu châu quy mô lớn?

Cho dù nghe Đường Kính Chi nhắc nhở trước, nhưng Lâm Úc Hương cả kinh thiếu chút nữa hét lên:

- Không sai, hơn nữa rất có thể là vài ngày tới thôi, cho nên ta mới bảo nàng đừng nghĩ tới chuyện rời phủ nữa, nàng tiến môn chưa lâu đã muốn ra ngoài chơi, nếu còn lần thứ hai, ta chẳng bảo vệ được nàng.

Đường Kính Chi nói như thế cũng là vì không muốn lừa Đường lão thái quân, dù sao đó là nãi nãi của y.

Lâm Úc Hương vẫn đang bàng hoàng, chẳng nghe thấy câu đằng sau, hòng hồ nàng vừa mới mua hiệu thuốc, nếu không nghĩ cách ra ngoài quản lý cũng không được.

Cùng với Lâm Úc Hương tán gẫu chuyện thường ngày cứ như đôi phu thê lâu năm, Đường Kính Chi rất thoải mái, cảm giác có dải lụa mềm ấm áp đang cuốn hai người vào trong đó, làm y quên mất vết thương ở lưng, khoan khoái nằm xuống ...

- Ái da, đau quá!

Hai tay chống ghế, Đường Kính Chi nhảy dựng lên la hét.

Hai tiểu nha đầu nằm ở gian ngoài nghe thấy tiếng kêu cả hai chẳng kịp đi hải cuống lên xông vào, thấy Đường Kính Chi mặc áo giữa màu trắng, đang nhảy như con loi chơi ở trên giường.

Hai tiểu nha đầu thấy nam chủ tử và nữ chủ tử còn cách nhau một quãng, hình như không phải là đánh nhau.

Lâm Úc Hương cũng giật mình, có điều đêm khuya trời tối, nàng không dám xuống giường, nếu không tên tướng công danh nghĩa hóa thành sắc lang thì làm sao, nàng không có năng lực kháng cự, hai con tiểu nha đầu kia càng không giúp nàng.

- Nhị gia, làm sao thế?

Vén một khe nhỏ trên màn lên, Lâm Úc Hương lo lắng hỏi, lúc này Tri Đông và Tri Thu đã chạy tới đỡ lấy hai cánh tay của Đường Kính Chi.

Diệt Hồng Trần

102. Chương 103: Bôi Thuốc.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 103: Bôi thuốc.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Không sao, không có gì to tát cả.

Được đỡ ngồi xuống, Đường Kính Chi xua tay bảo hai tiểu nha đầu lui ra ngoài nghỉ ngơi.

Tri Đông và Tri Thu do dự nhìn nhau, thấy Nhị gia xua tay lần nữa, trông có vẻ không sao, liền đi ra gian ngoài.

Lâm Úc Hương từng trị bệnh cho không ít người bị thương, nhãn lực hơn hẳn hai tiểu nha đầu kia, nàng chần chờ một lúc rồi nhảy xuống giường:

- Nhị gia, có phải lưng bị thương không?

Đường Kính Chi biết không dấu được nàng đành phải gạt đầu, Lâm Úc Hương nhú mày hỏi tiếp:

- Có phải lão thái quân phạt Nhị gia không?

- Không phải.

- Không phải thật chứ?

Lâm Úc Hương nghĩ ở Đường phủ này người dám đánh Đường Kính Chi chỉ có một mình Đường lão thái quân mà thôi, vậy vì sao Đường lão thái quân lại đánh y?

Nhớ lại hôm nay ăn tối Đường lão thái quân không hỏi tới chuyện mình rời phủ, Lâm Úc Hương nhận định Đường Kính Chi chịu phạt thay mình, cho nên mình mới thoát được một kiếp nạn, nghĩ tới đó lòng day dứt không thôi.

- Nhị gia đứng lên đi, để thiếp thân giúp người cởi áo bôi thuốc, được cao thiếp thân chế xoa vào rất mát, sẽ không đau nữa.

Hiếm khi thấy Lâm Úc Hương mặt mày ôn nhu như thế, Đường Kính Chi tất nhiên không cự tuyệt, y vừa đứng dậy thì thấy kiều thê dời bước đi tới, đưa bàn tay nhỏ ra cởi áo trong của mình, khiến nửa thân trên của y lộ ra ngoài.

Nếu là ban ngày Lâm Úc Hương còn có thể bình thản được, nhưng giữa đêm khuya đối diện với một nam nhân mình trần, trong lòng nàng khó tránh khỏi thấp thỏm, khuôn mặt thẹn tới đỏ bừng như quả táo chín mọng, dục hoặc mê người.

Đặt áo sáng bên, đợi Đường Kính Chi xoay lưng lại, Lâm Úc Hương mới kinh hoàng tỉnh lại ngay tức thì, mặc không đồ nữa, lòng cũng không thẹn nữa, nương theo ánh trăng, chỉ thấy trên cái lưng gầy gò có mười mấy vết roi ngang dọc hằn trên da thịt cực kỳ đáng sợ, mặc dù những cái roi đó không đánh lên người nàng, nhưng Lâm Úc Hương có thể cảm thụ được từng nhát roi đó đau đớn tới mức nào.

Chỉ là Đường lão thái quân luôn coi Đường Kính Chi như thịt trong tim, lần này sao ra tay tàn nhẫn như thế? Mình đã phạm phải lỗi lầm lớn như thế sao?

- Nhị gia còn đau không?

Vành mắt Lâm Úc Hương đỏ hoe, hai giọt nước long lanh đảo vòng quanh mắt chực rơi xuống.

Đường Kính Chi xoay lưng lại nên chỉ nghe thấy giọng kiều thê ôn nhu hơn thường ngày vài phần, không nghĩ nhiều theo sự thực đáp:

- Vốn không đau lắm nữa, chỉ tại ta nhất thời sơ ý nằm xuống chạm vào vết thương cho nên mới đau.

- Vậy Nhị gia mau nằm xuống đi, để thiếp thân xoa thuốc cho người, xoa xong sẽ không còn đau nữa.

Lâm Úc Hương lau nước mắt, giục:

Đường Kính Chi ừ một tiếng chậm chậm bò lên giường nằm úp xuống, Lâm Úc Hương không chậm chễ chút nào, chạy đi thấp đèn lên, rồi tới gần kéo lấy thuốc, cẩn thận xoa thuốc cho Đường Kính Chi, mặt nàng chuyên chú, tay xoa cực nhẹ, dường như nam nhân trước mặt là con búp bê sứ mong manh vậy.

Kim sang được do Lâm Úc Hương chế luyện quả nhiên khác với loại thông thương, vừa mới xoa lên vết thương liền có cảm giác mát lạnh truyền tới, chẳng những đau đớn biến mất mà còn làm người ta sảng khoái, thêm vào bàn tay Lâm Úc Hương vừa trơn vừa mềm, mỗi lần chạm vào lại có luồng điện tê tê râm ran, khiến Đường Kính Chi thiếu chút nữa rên lên khoan khoái.

Trấn áp lửa dục đang âm thầm trỗi dậy, Đường Kính Chi quay đầu lại nhìn kiều thê.

Vì mang trong lòng áy náy, Đường Úc Hương muốn nhìn rõ vết thương hơn, người ngả về phía trước hơi quá, làm cặp mông tròn vành vạnh nhô lên thật cao, bờ mông dán sát vào lớp váy mềm trình diện hoàn toàn hình dạng hoàn mỹ của nó, chẳng những đường cong mê người mà cái tư thế đó lại càng khiến cho bất kỳ một nam nhân nào cũng phải sinh tưởng tượng xấu xa.

“Ưc”, chẳng có gì bất ngờ tên nam nhân nào đó nuốt một ngụm nước bọt.

Lâm Úc Hương chỉ lo xoa thuốc, không hề chú ý tới sự khác thường của Đường Kính Chi, nghe thấy y nuốt nước bọt, còn tưởng y khác:

- Nhị gia, người cố nhịn một chút nữa, thiếp thân sắp xong rồi.

Lời này nghe sao mà ngứa ngáy như thế, nhịn một chút nữa là sao, lại còn sắp xong nữa.

Đường Kính Chi tuy thừa biết Lâm Úc Hương không có cái ý đó, nhưng đầu óc không chịu cứ nghĩ tới cái phương diện đó, y là một nam nhân hoàn toàn bình thường, có tới mấy thê thiếp xinh tươi như hoa, nhưng vẫn nhẫn nhịn không ngắt hái, nếu là kiếp trước, đến chính bản thân y cũng chẳng tin nổi có chuyện như thế.

Lâm Úc Hương không hề biết tư thế của mình có sức sát thương lớn thế nào với một nam nhân, nàng chỉ một lòng chuyên tâm xoa thuốc cho Đường Kính Chi, chẳng bao lâu sau trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Thấy Lâm Úc Hương không hề phát hiện ra mình đang nhìn trộm, lá gan Đường Kính Chi càng lớn hơn một chút, đầu quay về phía sau càng nhiều hơn, liền thấy y phục trước ngực Lâm Úc Hương trĩu xuống,

đường nét khe rãnh mê đắm lòng người đập thẳng vào mắt, phối hợp với vòng eo nhỏ nhắn vừa một vòng tay, một uốn lên, một lượn xuống, cực kỳ kích thích, nhìn lên chút nữa là chiếc cổ trắng mịn màng, cùng gò má mong manh, mấy lọn tóc thoát khỏi sự trói buộc thông xuống, làm nữ nhân trước mắt y tăng thêm vài phần quyến rũ, vài phần ôn nhu, nhất là đôi môi môi nằng đỏ mọng, trơn bóng như trái đào chín, như khiêu khích như mời gọi.

Đây là nữ nhân của mình!

Đột nhiên từ dưới đáy lòng phát ra một tiếng nói như thế, khác với trước kia, nó không mang tới cho y sự êm đềm, mà làm hai mắt y đỏ ngầu, lửa dục ngàn ngạt bốc lên như Hỏa Diệm Sơn.

Ánh trăng nhu hòa chiếu khắp phòng, không gian hết sức tĩnh mịch, Lâm Úc Hương khom lưng chăm được cao, cẩn thận xoa thuốc cho lên vết thương cho Đường Kính Chi, nàng hoàn toàn đặt hết tâm chí vào công việc, không hề biết rằng có một bàn tay đang run run hướng về phía mông mình, trong lúc nó di động, tạo thành một cái bóng đen xì ma quái.

- Xong rồi! Nhị gia, người còn đau không?

Ngay khi bàn tay kia sắp phủ lên nửa một vùng đất cong cong tròn trịa, cảm thụ sự mềm mại đàn hồi kinh người của nó thì Lâm Úc Hương đã hoàn thành nhiệm vụ, ngồi thẳng dậy, đưa tay ra vén mấy lọn tóc, quệt mồ hôi trên trán, thở phào nói:

Nghe thấy tiếng của Lâm Úc Hương, Đường Kính Chi cả kinh rút bàn tay muốn tác quái về nhanh như điện xẹt, tiếc nuối không thôi, thiếu chút nữa là thành công rồi:

- Khụ, không đau nữa, kim sang được nàng chế đúng là cực tốt, xoa lên man mát, hết sức dễ chịu.

Khi xoa thuốc, có mấy giọt mồ hôi trên trán nhỏ xuống lưng Đường Kính Chi, Lâm Úc Hương do dự một chút, vẫn đưa tay ra khẽ lau đi, nhìn mười mấy vết thương đỏ lôm lôm, máu đông và da thịt tét ra đan xen lẫn nhau tạo thành một cảnh khủng khiếp, Lâm Úc Hương rất muốn lên tiếng cảm ơn, nhưng không nói ra được, kệ đi, về danh nghĩa y đã hủy mất thanh bạch của mình, coi như vậy là xong, từ nay về sau không còn ai nợ nần gì ai nữa.

- Nhị gia cảm thấy dễ chịu là tốt rồi, có điều đêm nay Nhị gia phải nằm sấp để ngủ.

Đường Kính Chi gật đầu, mặt méo xẹo, cái ghế nằm này hình cánh cung, khi nằm xuống vừa vặn ăn khớp với lưng, ngủ rất thoải mái, thế nhưng nếu nằm ngược lại chẳng khác gì chịu tội.

Lâm Úc Hương nói xong định đỡ Đường Kính Chi nằm xuống ngủ, nhưng thấy y cứ lè mè, chớp mắt một cái nàng cũng hiểu ra có rắc rối.

Giờ phải làm sao đây?

Lâm Úc Hương nhíu mày, mắt nhìn qua nhìn lại giữa giường và ghế nằm.

Diệt Hồng Trần

103. Chương 104: Miệng Ngọt Cũng Không Ăn Thua.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 104: Miệng ngọt cũng không ăn thua.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đường Kính Chi chẳng nghĩ tới mức cho rằng Lâm Úc Hương sẽ thương y cho cùng nằm trên một cái giường, hơn nữa nếu đúng có chuyện thế thật, đêm nay y chắc chắn hóa sói, nhưng hoàn toàn không phải vì vàng trắng tròn ngoài kia.

Một nam nhân trưởng thành và một đại mỹ nữ cùng nằm trên một cái giường chỉ có dưới hai tình huống sẽ không xảy ra chuyện gì, thứ nhất, nam nhân là tên bất lực, thứ hai nam nhân là tên đồng tính.

Ý nguyện của mỹ nữ ở dưới tính huống này cơ bản có thể loại bỏ.

- Nhị gia, lưng người bị thương, tối nay ngủ trên giường đi.

Khê cắn cánh môi, Lâm Úc Hương hạ quyết tâm, nàng luôn nghĩ Đường Kính Chi vì mình nên mới bị đánh, nàng không thể bỏ mặc.

Nói rồi dưới ánh mắt kinh ngạc lẫn vui mừng hòa trộn của Đường Kính Chi, nàng liền đem chăn đệm của tướng công vớ bỏ đi về phía giường.

Đường Kính Chi thực không dám tin vào tai mình nữa, kiều thê lại cho y ngủ cùng giường, chẳng lẽ nàng đã chấp nhận mình, đồng y viên phòng cùng mình sao, nghĩ tới đó hạnh phúc ngập tràn trong lòng, làm Đường Kính Chi cảm thấy người bay bổng trên chín tầng mây.

Có điều y chẳng vui mừng được bao lâu, nụ cười đã đông cứng trên mặt, vì kiều thê mặc dù mang chăn của y lên giường, nhưng lại bê chăn của nàng ra, mục đích rất đơn giản, đêm nay y nằm giường, còn nàng nằm ghế.

Chỉ ... Chỉ là đổi chỗ thôi sao?

Đường Kính Chi gào thét trong lòng, đầu ử rũ gục xuống, dưới ánh mắt cảnh giác của Lâm Úc Hương, y đành đau khổ đi về phía giường.

Hai người đi sát vai qua nhau, Đường Kính Chi đang tràn trề thất vọng chẳng hề chú ý thấy trong đôi mắt Lâm Úc Hương ẩn dấu nụ cười, nàng sao chẳng nhìn thấu tâm tư của y, xem ra nam nhân đều là đồ sắc quỷ chuyển thế, về sau mình phải cẩn thận thêm một chút mới được.

Vừa mới bò lên giường, Đường Kính Chi liền ngửi thấy mùi thơm dịu dịu trên cơ thể nữ nhân, chẳng cần phải đoán, nhất định là của Lâm Úc Hương rồi, buông màn xuống, không sợ Lâm Úc Hương nhìn thấy nữa, y thoải mái ra sức hít thật sâu mấy hơi liền, kiều thê của mình không hổ danh là “Úc Hương”, thật là thơm.

*** Úc là hương thơm nồng, Úc Hương là thơm điếc mũi ==))

Toàn thân bao quanh hương thơm xử nữ, Đường Kính Chi bắt đầu nảy sinh lòng hươu dạ vượn, vừa hít lấy hết để, vừa than tiếc, chẳng biết tới bao giờ mới chiếm được trái tim của nàng.

Mơ mơ hồ hồ, y cứ suy nghĩ rồi chìm vào trong giấc mộng đẹp, chắc chắn phải là phải là một giấc mộng rất đẹp, nếu không miệng y đã chẳng có nước dãi chảy ra thế kia.

Lâm Úc Hương nằm xuống ghế liền kinh ngạc, chẳng trách tên tướng công vớ bỏ đó lại thích ngủ trên cái ghế này như vậy, thoải mái thật đấy, tiếp đó nàng lại lắc đầu, không được rồi, sống quá thoải mái sẽ mài mòn ý chí! Cái ghế này thì thoải mái còn được, nếu cứ nằm mãi trên đó thì lại thành không hay, nhưng mà nếu không có một người nằm đây thì, chẳng phải ... Phì phì, con nha đầu ngốc người đang nghĩ cái gì chứ?

Lâm Úc Hương xua đi ý nghĩ trong đầu, chùn kín chăn sợ ai đó nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của nàng.

Sáng sớm hôm sau Đường Kính Chi dậy rất đúng giờ, tới tiểu viện của Ngọc Nhi, cửa không khóa, khẽ đẩy một cái là mở ra, trong sân có một nữ tử mặc áo đen đang luyện võ, chỉ thấy nàng đang nhìn một cái cây cao, rồi lùi lại vài bước, chạy nhanh tới nhân điểm nhẹ, phóng người lên cao chừng mét rưỡi, đáp chính xác xuống một cành cây, mượn lực tiếp tục búng người lên, tay vung ra như chớp Đường Kính Chi không nhìn rõ, vận mình một cái trên không, hô lớn tung cước, rồi nhẹ nhàng hạ xuống như cánh én.

“Hãy!”

Toàn bộ một chuỗi động tác của nàng hết sức lưu loát như nước chảy mây trôi, không có chút trì hoãn nào.

Nhìn Ngọc Nhi mặt đầm mồ hôi, còn có không ít bụi đất dính trên y phục đủ biết nàng đã thức dậy tập luyện rất lâu rồi, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt Đường Kính Chi xác thực được suy nghĩ trước đó của mình, đó là vì sao sân vườn của Uyển Nhi xanh mượt đẹp mắt như thế, còn chỗ này thì cảnh khô lá úa.

- Hay! Tuyệt vời.

Lúc này không võ môn ngửa thì còn đợi tới khi nào? Đường Kính Chi vì lát nữa bớt phải chịu đau khổ, ra sức vỗ tay lớn tiếng khen ngợi.

Ngọc Nhi chỉ tùy ý liếc y, ném cho một câu lạnh lùng khiến người ta tức anh ách:

- Đừng tưởng là khen vài câu thì lát nữa sẽ không bị đòn.

- Khụ, ta thực lòng khen nàng mà.

Bị nhìn thấu tâm tư, Đường Kính Chi vẫn mặt dày bao biện:

Chẳng biết Ngọc Nhi có thêm nghe y giải thích không, nhưng nàng chẳng thèm trả lời, đi thẳng vào trong phòng, một lúc sau quay trở ra, mồ hôi và bụi bẩn trên người đã được rửa sạch, quan trọng hơn, tay nàng có thêm một cái cành cây.

Nhìn cành cây Đường Kính Chi mới khẳng định vừa rồi Ngọc Nhi có nghe thấy lời mình nói, nếu không vì sao trên cành cây còn quấn thêm một lớp vải.

Xem ra làm người phải có cái miệng ngọt một chút.

Ngọc Nhi thấy tướng công thư sinh nhìn cái cành cây quấn vải thì khóe miệng cong lên, hừ lạnh một cái, đừng nói chỉ quấn một lớp vải lên cành cây, cho dù có cho y mặc một cái áo bông dày, nàng vẫn có thể dán y trầy da tróc vẩy như thường.

Nhìn cái cành cây khê vung lên, ý tứ chẳng cần phải nói cũng hiểu, Đường Kính Chi vội lấy tinh thần, giống hôm qua, ngoan ngoãn đứng tấn, mới luyện tập được một ngày, khả năng bền bỉ của y vẫn còn cực kém, chỉ nửa khắc sau đã ăn liền mấy roi, cành cây này đã quấn vải dày, mặc dù không đánh cho y tét thịt, nhưng cơn đau rất như sắt nung đi lên người thì chẳng giảm bớt chút nào.

Đến giờ Đường Kính Chi mới hiểu ra ý đồ của Ngọc Nhi, té ra người ta chỉ sợ Đường lão thái quân kiểm tra vết thương cho nên mới quấn vải lên cành cây.

Té ra có cái miệng ngọt cũng chẳng ăn thua gì.

Ngọc Nhi mặc dù đã có chuẩn bị đường rút, nhưng Đường Kính Chi hôm qua mới bị thương, hôm nay sao đã lành được, ăn vài roi, vết thương cũ toét ra, chẳng mấy chốc máu tươi đã nhuộm đỏ cả sống lưng.

Mặt trời chậm chậm trôi lên, nhiệt độ cũng tăng dần, trên lưng trên trán Đường Kính Chi đều toát mồ hôi, ướt đầm lưng áo, chảy vào vết thương, sinh ra những cơn đau đến xé tim.

Bất quá cho dù là thế, Đường Kính Chi vẫn không kêu một tiếng nào, mặt quật cường ương ngạnh của y, lúc này được biểu lộ hoàn toàn.

Hôm nay Ngọc Nhi rõ ràng còn nghiêm khắc hơn cả hôm qua, nếu chẳng phải cành cây đã bọc vải, chỉ e lúc này Đường Kính Chi đã thành người máu rồi.

“Chát!”

Một bóng mờ xét gió vút qua, tức thì đuôi Đường Kính Chi trúng một roi, lưng bị trúng nhiều roi, phần nào đã tê dại làm cơn đau giảm bớt, có lẽ Ngọc Nhi cũng biết thế nên chuyển sang chỗ khác, song Đường Kính Chi vẫn nhịn được.

Đi vòng xung quanh, chú ý từng động tác nhỏ của Đường Kính Chi, chỉ khi khuất sau tầm nhìn của Đường Kính Chi, vẻ mặt nàng mới nhu hòa hơn, tính cách kiên cường của nam nhân anh tuấn này đã được nàng thừa nhận và khâm phục.

Thật đáng tiếc, cốt cách thượng thừa, song đã quá tuổi tập võ từ lâu, cho dù sau này muốn có thành tựu như nàng cũng rất khó, hiện giờ nàng chỉ có thể nghiêm khắc một chút, lập cơ sở vững chắc cho y.

- Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi.

Thấy mặt trời đã lên tới một cây sào rồi Ngọc Nhi mới lên tiếng, Đường Kính Chi nghe thấy một cái, ngồi phệt ngay xuống đất:

- Ngọc Nhi, lần sau nằng ra tay nhẹ hơn một chút được không?

Ngọc Nhi thấy thế cau mày lại:

- Tỳ thiếp đã nhẹ tay lắm rồi, còn nữa mau đứng lên, một đại nam nhân ngồi bệt dưới đất như thế, nếu bị người ta nhìn thấy còn ra cái gì nữa.

Qua giờ tập võ, Đường Kính Chi chẳng sợ Ngọc Nhi nữa, vừa mới xoa bóp cơ bắp tê nhức, vừa trả lời:

- Ngọc Nhi, dù nằng là sư phụ của ta nhưng cũng không thể quản ta một ngày mười hai canh giờ, nào, Nhị gia ta toàn thân kiệt sức rồi, đỡ ta dậy.

Nói xong thần nhiên đưa tay ra phía trước.

Diệt Hồng Trần

104. Chương 105: Chảy Máu Rồi.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 105: Chảy máu rồi.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Trừ quan hệ sư phụ đồ đệ, Ngọc Nhi không quên hai người còn có quan hệ tương công tiểu thiếp, hiện nay ấn tượng của nằng với tương công thư sinh đã thay đổi nhiều, chẳng ngượng ngịu từ chối, đi tới đỡ Đường Kính Chi đứng dậy.

Lúc này hai chân Đường Kính Chi chẳng còn chút sức lực nào nữa, vịn tay Ngọc Nhi thiếu mỗi điều đeo luôn lên người nằng:

- Đỡ ta vào phòng bôi thuốc, nằng nhìn xem, lưng đã chảy máu rồi.

Ngọc Nhi ừm một tiếng, dìu Đường Kính Chi vào trong phòng, để y nằm úp lên giường, cởi áo cho y, đang tìm kim sang được thì Đường Kính Chi lấy từ trong lòng ra một cái bình nhỏ đưa mình:

- Ngọc Nhi, trong cái bình này là dược cao do Úc Hương luyện chế, hiệu quả phi phàm, nằng dùng nó bôi lên vết thương cho ta.

Hai từ “Úc Hương” lọt vào tai, sắc mặt Ngọc Nhi đại biến, cả đời này nằng sẽ không bao giờ quên được cảnh quỳ xuống dâng trà cho Đường Úc Hương.

Đại sảnh tĩnh lặng, đám nô tỳ hạ nhân kẻ nào kẻ nấy mang nụ cười khinh miệt, lạnh lùng nhìn nằng, còn nằng thì cầm chén trà, quỳ xuống trước mặt nữ nhân tên Đường Úc Hương đó, cung kính dâng trà.

Đường Kính Chi nằm úp mặt lên giường, lén hít mũi thơ cơ thể của Ngọc Nhi còn vương trên đệm, không nhận ra sự khác thường của nằng, nói tiếp:

- Úc Hương bản lĩnh gì không có chứ y thuật cực cao, thuốc nằng ấy luyện chế ra đúng là miễn chê, à quên, còn cả tài nấu nướng, món ăn Úc Hương làm ngon lắm, nhất là dược thiện, vừa ngon vừa bổ, ăn không nhận ra có thuốc trong đó chút nào.

- Nếu như nàng ta giỏi như thế thì Nhị gia về mà bảo nàng ta bôi thuốc cho là được.

Ngọc Nhi lạnh lùng nói, quay ngoắt người bỏ đi.

Lúc này Đường Kính Chi mới ý thức được có vấn đề, thấy Ngọc Nhi muốn đi, vội quát:

- Đứng lại.

Nếu là trước khi xuất giá, ai dám quát nàng một tiếng, Ngọc Nhi sẽ cho kẻ đó biết mặt, nhưng giờ nàng là vợ người, tướng công bảo nàng đứng lại, nàng chỉ đành dừng bước.

Vịn thành giường ngồi dậy, Đường Kính Chi đau tới méo mặt, nhìn Ngọc Nhi khẽ hỏi:

- Ngọc Nhi, nàng làm sao thế? Có phải nàng và Úc Hương có hiểu lầm gì không?

Hiểu lầm?

Ngọc Nhi cười nhạt, quay mặt đi không thèm đáp.

Nàng có sa sút tới đâu cũng không thèm làm tiểu nhân mách lẻo sau lưng.

Vì Đường lão thái quân không cho nhúng tay vào chuyện của hậu viện, cho nên Đường Kính Chi không rõ mối quan hệ giữa các nữ nhân của mình, đương nhiên không thể phủ nhận có thành phần do y cố tình né tránh vấn đề này.

Dù sao y là người hiện đại, liền một lúc có bằng đay thê thiếp, trung lòng có chút hoang mang bối rối, thế nhưng dù biết những nữ nhân này sợ là khó mà chung sống hòa thuận được, nhưng hậu viện có Đường lão thái quân ở trên trấn áp, nghĩ hẵn là chẳng xảy ra được chuyện gì lớn.

Cho tới lúc này thấy Ngọc Nhi ngay cả hai chữ “Úc Hương” cũng chẳng muốn nghe mới ý thức được không ổn, y đứng dậy, đi tới nắm tay Ngọc Nhi, kéo nàng ngồi xuống giường, chân thành nói:

- Ngọc Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng nói cho ta, nếu Úc Hương không đúng, ta nhất định sẽ trả lại công bằng cho nàng. Ừ, còn chuyện lần trước nàng cứu Úc Hương nữa, ta thay Úc Hương cảm ơn nàng.

Ngọc Nhi nhìn Đường Kính Chi khắp lượt, thấy y nói thành khẩn, không giống như đang nói dối, trong lòng rồi bời, chính thê và tiểu thiếp khác nhau, chỉ có rất ít người coi tiểu thiếp là con người, còn lại quan niệm của đa số tiểu thiếp chỉ là món hàng.

Trước kia nàng hành tẩu giang hồ, giết không ít tham quan ác bá, những kẻ đó coi tiểu thiếp như món hàng, trao đổi qua tay, thậm chí luân phiên dùng chung.

Mấy ngày trước đó Đường Úc Hương có làm gì sai không?

Không, không hề!

Đường Úc Hương là chính thê, nàng là tiểu thiếp, lần đầu tiên gặp mặt, nàng phải khấu đầu dâng trà cho người ta.

Sở dĩ nàng không thoải mái là vì cái bản tính kiêu ngạo của nàng sinh chuyện, nàng không nhận rõ thân phận hiện tại của mình. Nghĩ tới đó, ánh mắt nàng tối tăm, chẳng lẽ đời này mình sẽ chết già ở Đường phủ thật sao?

Không, nàng không cam tâm, từ nhỏ tới lớn, nàng chỉ một lần cúi đầu trước vận mệnh, nhưng từ sau lần đó, nàng đã thề sẽ không bao giờ nhận thua nữa, cứ nghĩ cứ nghĩ, tâm tình nàng trở nên kích động, lời nói cũng thiếu vài phần không tốt:

- Nhị gia, tỳ thiếp và Nhị nãi nãi xưa nay luôn giao hảo, không có mâu thuẫn gì cả, có điều hôm nay tỳ thiếp có một chuyện muốn khẩn cầu, mong Nhị gia chấp thuận.

- Chuyện gì?

Đường Kính Chi thấy tâm tình của Ngọc Nhi không ổn định lắm, hỏi lại:

Ngọc Nhi hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào Đường Kính Chi, nói từng chữ một:

- Thả cho tỳ thiếp đi.

Những chữ này chẳng khác gì từng nhát búa lớn nện vào ngực Đường Kính Chi, làm cho y choáng váng thở không ra hơi:

- Nàng ... Nàng nói cái gì? Thả cho nàng đi?

- Đúng thế, tỳ thiếp vốn là người trong sơn dã, thực sự không quen cuộc sống trong hào môn đại viện, mong Nhị gia mở lòng tử bi, cho tỳ thiếp ...

- Đừng mơ!

Đường Kính Chi không đợi Ngọc Nhi nói hết đã rống lên giận dữ cắt ngang, y thực sự chưa từng một lúc nào nghĩ tới Ngọc Nhi sẽ nói những lời này, cho dù hiện giờ y chưa có tình cảm sâu sắc với nàng, nhưng cho nàng đi? Ngàn vạn lần không thể.

Ngọc Nhi cắn răng, tới lúc này nàng đành tiếp tục nỗ lực thuyết phục:

- Nhị gia sợ tỳ thiếp đi rồi không có ai dạy người vô nghệ sao? Điều này người có thể yên tâm, tỳ ...

- Đừng mơ!

Nàng chưa dứt lời Đường Kính Chi lập lại câu đó:

- Nếu Nhị gia sợ tỳ thiếp rời phủ rồi gả cho người khác mất mặt người, vậy tỳ thiếp có thể lập thề, đời này tỳ thiếp không tái ...

- Đừng mơ!

- Chẳng lẽ Nhị gia không muốn ...

- Đừng mơ!

- Vậy...

- Đừng mơ!

....

Bất kể Ngọc Nhi nói gì, Đường Kính Chi chỉ đáp bằng hai chữ “Đừng mơ!”, cuối cùng nàng mất hết kiên nhẫn, nổi khùng quát:

- Nhị gia, chẳng lẽ người cho rằng chỉ vền vẹn dựa vào cái tường nát của Đường phủ là có thể ngăn được tỳ thiếp sao?

Sắc mặt Đường Kính Chi đã đen xì đen xị từ lúc nào, chỉ cười lạnh không đáp.

Thấy nam tử này mềm rắn đều không ăn thua, Ngọc Nhi như quả bóng xì hơi, khí thế mất hết, năn nỉ:

- Nhị gia người không thấy chúng ta nên ngồi xuống nói chuyện cho tử tế sao?

- Nói chuyện? Được, chúng ta nói cho thật kỹ vấn đề này nhé, nàng làm tiểu thiếp, lấy đâu ra cái gan dám chủ động yêu cầu rời đi? Đạo lý đó ai dạy nàng vậy? Chẳng lẽ nàng không biết “Nữ Giới”, “Nữ Huấn”, không cái đạo lý phụ vi thê cương sao? Nàng gả vào Đường phủ do ta cưỡng ép nàng sao? Còn nữa đừng tưởng cái công phu mèo ba cẳng của nàng là ta không làm gì được nàng, nàng cứ thử xem, cho dù nàng chạy tới chân trời góc bể, ta cũng sẽ bắt nàng trở lại.

Nếu như không mang tư tưởng cổ nhân của Đường Kính Chi đã mất, mặc dù y cũng sẽ nổi giận, nhưng tuyệt đối sẽ không tới mức này, có điều hiện giờ đầu óc y chứa đầy mười mấy năm ký ức khổng lồ của Đường Kính Chi, sao có thể không chịu ảnh hưởng cho được.

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Ngọc Nhi lộ ra ngoài tấm khăn che mặt, Đường Kính Chi thỉnh thoảng tay nàng kéo vào lòng, sau đó cách tấm khăn hôn ngẫu nghiêng lên môi nàng, ném lại một câu trước khi bỏ đi:

- Kiếp này nàng sống là người của ta, chết là ma của ta, nàng ngoan ngoãn ở đây đi! Còn nữa, sáng sớm mai ta vẫn tới học võ.

Ngọc Nhi không ngờ Đường Kính Chi luôn ôn nhu hiền hòa lại đột nhiên nổi cơn giông tố, không đề phòng bị y hôn một cái, động tác của Đường Kính Chi rất bạo lực, làm môi răng hai người gần như va vào nhau, tích tắc đó, nàng chẳng cảm thấy chút ngọt ngào nào, chỉ cảm thấy mẫn mẫn.

Hình như chảy máu rồi.

Diệt Hồng Trần

105. Chương 106: Lại Gặp Trịnh Kiểm Thu.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 106: Lại gặp Trịnh Kiểm Thu.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Cầm y phục hùng hổ vừa đi vừa mặc vào, hiện giờ Đường Kính Chi đang giận điên người, y nhìn ai cũng thấy ngứa mắt, cho tới khi đi tới thư phòng, nhìn thấy Đại quân gia Từ Phúc mới cố áp chế bức tức trong lòng xuống.

Từ Phúc chẳng hiểu chủ tử mới sáng sớm ngày ra đã giận cái gì, nhưng nghĩ một lúc cuối cùng không hỏi thì hơn:

- Lão nô thỉnh an Nhị gia.

Bất kể như thế nào cơn giận này cũng không thể trút lên người Từ Phúc, chưa nói tới thân phận, người ta cũng là ông già trên 50 tuổi, là trưởng bối của y, Đường Kính Chi thờ phỉ phỉ mấy hơi, rồi lại hít thật sâu, cố gắng để giọng nói mình hòa hoãn hơn:

- Chuyện hôm qua ta giao đã làm xong chưa?

Từ Phúc gật đầu, đáp:

- Xong rồi ạ, xong hết toàn bộ, chỉ cần người và Trịnh công tử bước vào Thiên Lý Hương sẽ lập tức có người ...

- Tốt!

Nghe được tin tức này tâm tình Đường Kính Chi mới tốt hơn một chút, hơi trầm ngâm rồi quyết định nên chú ý một chút tới chuyện mấy nữ nhân của mình:

- Đại quân gia, chuyện ở hậu viện thì ông là người rõ nhất, ta muốn hỏi, quan hệ giữa Nhị nãi nãi và mấy vị di nương có phải là tệ lắm không?

Từ Phúc chẳng hiểu thế nào mà chuyện lại ngoắt cái đã quay sang nữ nhân, chẳng lẽ hôm nay Nhị gia nổi giận là vì mấy nữ chủ tử. Với tính khí mấy vị nữ chủ tử đó, đúng là rất có khả năng, có điều loại chuyện này ông ta là hạ nhân, không tiện lắm mồm:

- Nhị gia, lão nô mặc dù chường quản tất cả mọi chuyện ở hậu viện, có điều không dám cả gan bình luận chủ tử, nếu người muốn biết thật, không bằng đi gặp mấy nha hoàn thiếp thân đi theo bên những chủ tử.

” Tri Đông, Tri Thu” trong đầu Đường Kính Chi tức thì nảy ra hai cái tên.

~~~~~oOo~~~~~

Gần tới giữa trưa Đường Kính Chi thay y phục sạch sẽ, tới thẳng Thiên Lý Hương.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Trịnh Kiềm Thu, Đường Kính Chi đã nảy ra ý định mượn uy danh của Trịnh phủ để chống lại âm mưu quỷ kế của đám người Điền Cơ, dù sao có một quan lớn tòng trừ phẩm chống lưng, lợi ích rất nhiều, dù hôm qua ở Đường phủ có va chạm không vui với Trịnh Kiềm Thu, nhưng không tới mức không có đường xoay chuyển.

Tới Thiên Lý Hương, Đường Kính Chi lên thẳng tầng ba, hôm qua y đã sai người đặt sẵn phòng bao rồi.

Do Thị Mặc đã cho Bàng Lộc mượn, cho nên hôm nay bên Đường Kính Chi chỉ có mấy hộ vệ đi theo, đợi ở phòng bao không lâu, y nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, rồi cửa mở ra, một thanh niên hắc y đi vào.

Trịnh Kiềm Thu tướng mạo tuấn tú ngời ngời, nhưng xem ra lại rất thích mặc đồ đen, kiếp trước y đọc sách tạp, cũng xem qua bài viết nói người thích màu đen có xu hướng tội phạm và dâm dục, thích thể hiện ham mê quyền lực, trong thực tế người thực sự thích màu đen không nhiều, nhưng người thích sử dụng màu đen lại vô số kể.

Chẳng biết vì trong đầu hắc y có chỗ u ám như thế, hay đơn thuần là kẻ phù phiếm thấy mặc đồ đen mạnh mẽ oai phong, bất kể thế nào Đường Kính Chi vẫn nhiệt tình đứng dậy chấp tay thi lễ:

- Trịnh công tử đến thật đúng giờ, mời ngồi.

- Đường công tử khách khí quá.

Trịnh Kiềm Thu đáp lễ phất áo đường hoàng ngồi xuống, do hôm qua Hứa Dũng bị đánh một trận tét đít, cho nên hôm nay hắc y phải thay một hộ vệ cao lớn sừng sững đi theo.

Hộ vệ này mặt cứng đờ, cao phải tới hai mét, cánh tay to hơn bắp đùi người khác, trông có vẻ thuộc trường phái ngoại công, e thiếu đi chút vài phần linh hoạt cơ trí.

Đường Kính Chi tự mình rót trà cho Trịnh Kiềm Thu, quan tâm hỏi:

- Trịnh công tử mấy ngày trước gặp phải thích khách đã tra được ra hung thủ chưa?

Nói rồi gật đầu với một hộ vệ.

Hộ vệ kia liền thi lễ rời khỏi phòng bao, tìm tiểu nhị bảo đưa thức ăn lên, có điều hắc y không quay trở lại mà vội vã rời từ lâu.

Trịnh Kiềm Thu lắc đầu, mắt ánh lên vẻ phần nộ:

- Vẫn chưa có, đám cẩu quan khốn kiếp, khi tổng điều tra chính tích thì tên nào tên nấy một tắc tới trời, hiện gặp phải chuyện thì không làm được gì hết, đúng là một lũ phế vật.

Thân là trưởng tử Trịnh phủ, Trịnh Kiềm Thu không ít lần gặp phải thích khách hành thích, lúc nào cũng sống trong ám ảnh tử vong, cái tư vị đó không dễ chịu chút nào, mặc dù Trịnh Kiềm Thu biết người muốn hại mình rất nhiều, giết không xuể, nhưng nếu tóm được một kẻ lòi ra xả hận cũng tốt.

Quan hệ trong hậu viện Trịnh phủ còn hỗn loạn phức tạp hơn xa Đường phủ.

Đường Kính Chi khuyên nhủ:

- Trịnh công tử bớt giận, lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt, hắc y không bao lâu nữa sẽ tra ra hung phạm thôi.

Trịnh Kiềm Thu biết sự kiện này không thể hoàn toàn trách quan viên địa phương vô dụng, đôi khi cũng do không dám tra, chẳng may tra ra người của Trịnh phủ hay thế lực nào, để thế lực kia biết được thì chuốc vạ vào thân, mà nếu báo cho Trịnh phủ chưa chắc được họ cảm kích, vả lại đối thủ của hắc y kể nà chẳng gian xảo hành sự cẩn thận, nếu không đã sớm bị hắc y tóm được rồi:

- Mong là như thế, Đường công tử, lần trước Đường nhị nãi nãi bất chấp hiểm nguy, trượng nghĩa tương trợ, cho nên tại hạ mới giữ được cái mạng này, tạ hạ cảm kích bất tận, xin nhận một lễ này.

Dứt lời hắc y đứng dậy vái Đường Kính Chi thật sâu.

Đường Kính Chi vội đi tới đỡ Trịnh Kiểm Thu lên, nói thực y không thích nghe Trịnh Kiểm Thu nhắc tới Lâm Úc Hương, cứ có linh cảm kẻ này đang ngầm có mưu đồ với kiểu thê của y.

- Trịnh công tử đừng khách khí như thế, mau mau đứng dậy đi.

Lúc này vẻ mặt Trịnh Kiểm Thu chân thành nghiêm túc, làm ấn tượng của Đường Kính Chi với hấn cũng thay đổi phần nào, xem ra tên này không phải hạng vô dụng chỉ tốt mã ngoài.

Trịnh Kiểm Thu ngồi trở lại, cười hỏi:

- Đường công tử mười bốn tuổi đỗ cử nhân, tới nay đã là 17 tuổi rồi phải không?

- Đúng thế, năm nay tại hạ 17 tuổi.

- Ha ha ha, tuổi tác chúng ta không chênh nhau là bao, nên lấy huynh đệ tương xưng mới đúng, tại hạ năm nay 19 tuổi, vậy là may mắn hơn được 2 tuổi rồi.

Trịnh Kiểm Thu cười sang sảng nói:

Trịnh Kiểm Thu cười lên nghe đúng là có vài phần hào khí, Đường Kính Chi cũng thoải mái chấp tay nói:

- Vậy sau này tại hạ với cao gọi Trịnh công tử một tiếng Trịnh đại ca vậy.

- Ha ha ha, vậy là ta có thêm một hiền đệ tài hoa hơn người rồi.

Trịnh Kiểm Thu nâng chén rượu lên:

- Đường hiền đệ, cạn chén.

- Cạn chén.

Đường Kính Chi dù không thích rượu trắng nhưng vẫn phải nhắm tịt mắt uống cạn, ở thời đại này rượu trắng độ cồn không cao cho lắm, hơn nữa đều là rượu thật làm từ ngũ cốc, chỉ có vấn đề ngon hay không ngon, an toàn có thể yên tâm tuyệt đối, còn ở tửu lâu cao cấp thế này rượu ngon là điều khỏi phải nói.

- Nhật chiếu hương lô sanh tử yên, diêu khán bộc bố quả tiên xuyên, phi lưu trực hạ tam thiên xích, nghi thị ngân hà lạc cửu thiên! ... hiền đệ, mặc dù vi huynh là một võ phu, không thích múa bút làm thơ, nhưng bài thơ này của đệ đọc lên thật là sáng khoái.

Trịnh Kiểm Thu vừa mở miệng ra, không ngờ lại đọc ngay bài thơ của Tiên thơ Lý Bạch mà hôm đó Đường Kính Chi tức cảnh sinh tình, vọt miệng đọc ra.

Đường Kính Chi cười khỏ, bằng vào cái trình độ của y thì làm sao mà làm được một tuyệt tác như thế.

- Có điều hình như hiền đệ còn chưa đặt tên cho bài thơ này.

Trịnh Kiểm Thu uống thêm một chén nữa, nói:

Bài thơ này vốn tên là (Vọng Lưu Sơn bộc bố) của Lý Bạch, đó vốn là chuyện ngoài ý muốn, y lấy đâu ra hứng thú đặt tên nữa, nghe vậy làm ra vẻ đau khổ nói:

- Trịnh đại ca, tiểu đệ năm 17 tuổi đã thề độc, kiếp này không ngâm thơ làm đối nữa, lần trước cảm xúc bộc phát làm bốn câu thơ đã là phá lời thề rồi, nào dám đặt tên cho nó nữa.

Diệt Hồng Trần

106. Chương 107: Chuyện Cũ Của Đường Gia (1).

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 107: Chuyện cũ của Đường gia (1).

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Vương triều Minh Hà rộng lớn chừng nào, dù Đường Kính Chi có 14 tuổi đỗ cử nhân rất đáng nể, nhưng chưa đến mức nổi tiếng đến thế, mà chính nhờ lời thề độc kia khiến y vang danh thiên hạ.

Trịnh Kiểm Thu cũng biết chuyện này, tuy thế hẳn cảm thấy một tuyệt tác như vậy mà không có tên đúng là đáng tiếc, lên tiếng khuyên:

- Hiền đệ, lòng hiếu thuận của đệ ai ai cũng biết, nhưng người chết đã chết rồi, đệ cần nhìn thoáng hơn mới được.

Đường Kính Chi gật đầu, nâng chén lên:

- Trịnh đại ca nói đúng lắm, nào, chúng ta làm chén nữa.

Thấy Đường Kính Chi người gầy gò, da trắng trẻo đáng vẻ thư sinh mười phần, nhưng không phải là hạng hủ nho suốt ngày chỉ biết chi hồ giả dã, thiện cảm của Trịnh Kiểm Thu với y tăng mạnh, hô lớn một tiếng, nâng chén uống sạch.

Trịnh Kiểm Thu uống rượu thống khoái, không biết rằng Đường gia vì muốn tạo thế, cho nên đã loan tin về cuộc gặp gỡ này tới tới không ít người có thân phận địa vị ở Lạc Thành.

Trong đó có một người đang ngồi ở đại sảnh, người này nghe thuộc hạ nói Đường gia có giao tình với Trịnh gia thì nhíu mày lại, hẳn là Vương Mông.

Trước bàn có một hạ nhân đang quỳ, thấy chủ tử không nói, chỉ nhíu chặt mày, sắc mặt biến đổi liên hồi, biết đây là dấu hiệu chủ tử đang cực kỳ khó chịu liền im bặt, tránh chuốc lấy xui xẻo.

- Người tận mắt nhìn thấy Đường Kính Chi và trưởng công tử của Trịnh phủ đi vào Thiên Lý Hương.

Mất một lúc sau Vương Mông mới hỏi:

Hạ nhân kia gấp mình xuống, cung kính trả lời:

- Tiểu nhân mặc dù không biết có phải bọn họ tới cùng nhau không, nhưng sau khi nghe được tin này liền vội tới Thiên Lý Hương thám thính một phen, chính mắt tiểu nhân nhìn thấy hai người đó uống rượu trò chuyện trong phòng bao.

Sắc mặt Vương Mông rất khó coi:

- Vậy giữa Đường gia và Trịnh phủ có giao tình thật sao?

Tên hạ nhân kia nói:

- Đại nhân, ngài còn nhớ chuyện mấy ngày trước Trịnh công tử bị hành thích ở ngoài thành không?

- Hỏi thừa.

Vương Mông là thành thủ làm sao không biết chuyện này cho được:

- Tiểu nhân ... Tiểu nhân cho rằng Đường gia và Trịnh phủ đột nhiên có giao tình, rất có khả năng liên quan tới chuyện này.

Vương Mông cả kinh, chẳng lẽ cứu Trịnh Kiểm Thu hôm đó là người của Đường phủ?

Vương Mông chẳng phải là kẻ có mấy bản lĩnh, hẳn sở dĩ leo lên được vị trí hôm nay hoàn toàn là do có Điền Cơ nâng đỡ, nếu không với khả năng của hẳn, tối đa chỉ có thể làm một tên huyện lệnh thất phẩm. Đương nhiên, tới nay hẳn chưa tra ra được người của Đường gia cứu Trịnh Kiểm Thu một mạng trừ bản thân vô dụng ra, còn tại hẳn không dám đi tra hỏi Trịnh Kiểm Thu.

Phải biết rằng quan cao một cấp đè chết người hưởng hồ Tuyên Uy tướng quân cao hơn hẳn liền mấy cấp.

Đường gia cũng là hào môn thế gia có danh vọng, nữ quyền giữ ban ngày ban mặt trị thương cho một nam nhân, dù ai cũng nói mạng người lớn bằng trời, nhưng khó tránh khỏi kẻ độc miệng ghen ghét bóp mép nói ra nói vào, cho nên Đường lão thái quân lệnh nô bộc hộ vệ phải giữ chặt miệng, không được ba hoa lăng nhăng.

Đường lão thái quân từng trải rất nhiều, thừa hiểu tin đồn đáng sợ cỡ nào, nếu chuyện này truyền đi, chỉ e chẳng mấy chốc sẽ biến thành vô số phiên bản, tới khi đó, chẳng những danh tiết của Lâm Úc Hương khó giữ được, thậm chí cả Đường gia khả năng thành đề tài đàm tiếu cho bách tính Lạc thành.

Thế cho nên Vương Mông càng không thể tra ra ai cứu Trịnh Kiềm Thu.

Đứng dậy, Vương Mông đi đi lại lại, suy tính bước tiếp theo phải làm sao, ân sư tuyệt đối không thể đắc tội, nếu không sau này chẳng còn cơ hội thăng tiến, mà ngay cái mũ ô sa trên đầu cũng khó giữ, thế nhưng nếu Đường phủ thực sự thiết lập được giao tình với Trịnh phủ, vậy cái Đường gia này cũng không giống trước kia nữa.

Hắn cũng chẳng đắc tội được với Tuyên Uy tướng quân Trịnh thắng.

Tên hạ nhân quỳ ở dưới đất đã tê cứng chan rồi, nhưng không dám ý kiến nữa câu, cuối cùng Vương Mông cũng dừng bước, lệnh:

- Hành động đêm nay tạm dừng lại cái đã, có nên động thủ hay không, đợi ta thương lượng xong với người bên trên rồi mới quyết định.

- Vâng.

Tên hạ nhân kia tạ ơn trời đất, vội vàng lui xuống.

~~~~~oOo~~~~~

Trong tửu lâu, Đường Kính Chi và Trịnh Kiềm Thu trò chuyện rất hứng khởi, mặc dù có vài phần do Đường Kính Chi có ý lấy lòng, nhưng không thể phủ nhận, thanh niên trước mắt đúng là có chút sức hút.

Suy nghĩ coi Trịnh Kiềm Thu là tên đẹp mã vô dụng hôm qua đã bị Đường Kính Chi hoàn toàn loại bỏ.

Sáu tuổi luyện võ, chín tuổi thuộc lầu binh thư, thông hiểu thập bát ban võ nghệ, Trịnh Kiềm Thu tuyệt đối có thể coi là thanh niên tài tuấn, nếu chẳng phải cha hắn luôn thấy tuổi hắn còn nhỏ, bản lĩnh chưa đại thành thì sớm đã lo lót kiếm cho hắn chức quan để làm rồi.

Rượu vào lời ra, hai người dần dần nói nhiều hơn, cũng ít kiêng kỵ hơn, Trịnh Kiềm Thu gắp cho Đường Kính Chi miếng cá, nói:

- Hiền đệ tài hoa kinh thế, mười bốn tuổi trúng cử nhân không biết khiến bao nhiêu kẻ hâm mộ đổ kỵ thiếu chút lời mất ra, chẳng lẽ đời này đệ cam tâm làm một thương nhân thôi sao.

Vương triều Minh Hà hầy mặc dù không quá kỳ thị thương nhân, nhưng rốt cuộc vẫn là tầng lớp dưới đáy, không đặc quyền, là giai cấp bị trị, so với văn nhân còn kém xa, chưa nói tới Đường Kính Chi đỗ cử nhân là có thể làm quan rồi.

- Trịnh đại ca, tiểu đệ cũng không dẫu gì huynh, năm xưa chính vị đệ quá kiêu ngạo cố chấp, một lòng muốn thi đỗ trạng nguyên làm rạng rỡ tổ tông, cho nên mới làm song thân đệ ngày đêm lo lắng, tâm thần bất an, cuối cùng thành bệnh mà qua đời. Đợi tiểu đệ về tới nhà thậm chí nhìn song thân lần cuối cũng không được, thử nghĩ, một kẻ bất hiếu như thế, còn tư cách gì làm mệnh quan triều đình.

- Tiểu đệ uống công đọc sách thánh hiền mười năm, chỉ biết chữ trong sách mà không hiểu đạo lý trong đó.

Nói tới đó Đường Kính Chi mắt đỏ hoe, vài giọt nước mắt nhỏ ra, cho dù không phải nói bản thân y, nhưng tình cảm của Đường Kính Chi đã mất vẫn ảnh hưởng tới y.

Trịnh Kiềm Thu phát tay, nói lớn:

- Hiền đệ nói lời ấy là sai rồi, từ xưa trung hiếu khó vẹn toàn, tất nhiên trung lớn hơn hiếu, hơn nữa nếu như hiền đệ đã có giác ngộ, vậy nên ra triều làm quan, tạo phúc một phương, giáo hóa bách tính, phát huy trí tuệ, đó mới là chính đạo.

- Trịnh đại ca nói có ý lắm, nhưng tâm niệm làm quan của tiểu đệ đã chết rồi!

Đường Kính Chi lắc đầu, không hề lay động.

- Đệ đó, cùng là người một nhà, vì sao không học tập gia gia của đệ?

Trịnh Kiểm Thu thấy Đường Kính Chi cứng đầu, không kịp suy nghĩ vọt miệng nói một câu.

Sắc mặt Đường Kính Chi thoáng biến đổi.

Trước kia Đường lão thái quân đã từng lấy sự tích của Đường lão thái qua khuyên nhủ, muốn y quay trở lại sĩ đồ, rạng danh tiên tổ, nhưng Đường Kính Chi đã chết tính ương ngạnh, đã cho chuyện gì là đúng thì chín con trâu cũng không kéo lại nổi.

Nói tới Đường lão thái gia, tình cảnh ông gặp phải năm đó cũng vài phần tương tự với Đường Kính Chi, nhưng quyết định của cả hai lại hoàn toàn trái ngược nhau.

Năm xưa Đường lão thái gia nhậm chức ở kinh đô, là giám sát ngự sử tòng lục phẩm, là ngôn quan phụ trách quy chế hình pháp, uốn nắn bách quan.

Từ cổ ngôn quan mặc dù chẳng có quyền lực gì, phẩm trật lại thấp, nhưng có cái lợi là có thể dâng tấu đàn hặc sai phạm của đại thần, hơn nữa chỉ cần ngôn quan không phạm sai lầm nguyên tắc quá lớn, hoàng đế sẽ không trách tội.

Khi đó Đường lão thái gia 32 tuổi, ở kinh đô nhận tin phụ thân bệnh nặng khó qua khỏi, liền xin phép thượng quan về nhà thăm cha già, khi ấy phương bắc xảy ra hạn hán, kết quả cũng không biết vì sao hoàng đế biết ông sắp về nhà thăm thân, giao cho nhiệm vụ, muốn ông tuần sát tình hình chắn tai trên đường, chủ yếu là giám sát xem lương thực chắn tai của triều đình có được phát tới tay bách tính gặp nạn hay không.

Diệt Hồng Trần

107. Chương 108: Chuyện Cũ Của Đường Gia (2).

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 108: Chuyện cũ của Đường gia (2).

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Nhận hoàng lệnh, Đường lão thái gia được coi là khâm sai không chính thức, trên đường về nhà, dù lo bệnh tình của phụ thân, muốn mau chóng về nhà làm tròn chữ hiếu, nhưng cũng không thể lơ là chức trách.

Kết quả không làm thì thôi, vừa mới điều tra đã khiến ông kinh hoàng, không ngờ tới bảy phần mười lương thực chắn tai lọt vào túi tham quan, hơn nữa lũ tham quan đó sau khi tham ô lương thực rồi còn đẩy giá lên, khiến bách tính không còn đường sống, phát động phản loạn, có điều do bột phát không có tổ chức, đều bị quan binh trấn áp.

Đường lão thái gia bản tính cương trực, thiết diện vô tư, khi đó ông muốn tra tham quan, thỉnh nguyện vì dân, nhưng ban ngày vừa mới bắt tham quan, buổi tối đã bị người ta hành thích, nếu chẳng phải được hoàng đế phái cho mấy hộ vệ thân thủ cao cường công ông bỏ chạy trong đêm thì Đường lão thái gia đã ôi thôi thương thay rồi.

Thoát khỏi chốn hiểm nguy, Đường lão thái gia không giương cờ khâm sai nữa mà đổi sang y phục bình dân che mắt đám tham quan muốn giết người bịt miệng, chỉ nhìn về phía quê hương một lần, liền ngựa không ngừng vó tới thẳng kinh đô.

Sau khi bình an tới được kinh đô, Đường lão thái gia dâng thẳng tấu sớ đàn hặc tham quan, hoàng đế hay tin, long nhan đại nộ, một đạo thánh chỉ ban xuống, toàn bộ đám tham quan đó bị cách chức.

Phải biết rằng hành vi quan ép dân phản của đám tham quan đó làm dao động căn cơ của quốc gia, hơn nữa chúng còn cả gan hành thích khâm sai, bằng với xem thường uy nghiêm của hoàng đế, không xử tử chúng, chu diệt cửu tộc, uy nghiêm hoàng thất Minh Hà sao còn nữa.

Sau đó hoàng đế hỏi ông đã về tới nhà thăm phụ thân bệnh nặng chưa?

Đường lão thái gia khi nhận được thư nhà đã biết cha già không còn được bao ngày nữa, nhưng trước mặt đại sự quốc gia, ông kiên định bỏ ý nghĩ về nhà, kỳ thực ông chỉ cần tiếp tục đi về phía nam một ngày rưỡi là đã về được nhà rồi.

Nghe nói Đường lão thái gia không kịp về nhà, hoàng đế cũng phải cảm thán, về sau chứng thực Đường lão thái quân lần thứ hai quay về đã không còn kịp nhìn mặt cha già lần cuối nữa, khi ấy chuyện này từng một dạo làm xôn xao kinh thành, trở thành tấm gương của lớp sĩ tử trẻ tuổi thời đó, đương nhiên do hoàng đế cố ý tuyên dương để đề cao chữ trung với triều đình.

Rồi chuyện lọt vào tai hoàng hậu, hoàng hậu nghe nói phu nhân Đường lão thái gia, cũng chính là Đường lão thái quân mấy năm trước về nhà hầu hạ công bà, thay trưởng phu quản gia không có chút lơ là, tiếng thơm khắp vùng, cho nên phong bà làm thất phẩm cáo mệnh.

Đó chính là nguyên do phong hiệu cáo mệnh của Đường lão thái quân.

Cùng là người Đường gia, Đường lão thái quân bỏ hiếu đạo, lựa chọn trung quân ái quốc, còn đích tôn Đường Kính Chi vì phụ mẫu qua đời thế không bước vào sĩ đồ, so sánh với nhau, đúng là hơi buồn cười.

- Gia gia đệ là gia gia đệ, đệ là đệ, đời này đệ sẽ không bước vào sĩ đồ nữa bước.

Im lặng hồi lâu Đường Kính Chi ngẩng đầu lên nói, giọng cực kỳ kiên định.

Quan đồ người gian ta trá, bạc tình bạc nghĩa, hiểm nguy trùng trùng, mặc dù chưa bao giờ trải qua, nhưng từ trong sử sách đủ biết rồi, cho nên Đường Kính Chi ít nhiều e sợ.

Thử nghĩ mà xem, y chỉ là người hiện đại, chưa bao giờ chơi mấy trò tâm kế, làm sao chơi nổi quy tắc quan trường, không cẩn thận một chút thôi bị người ta nhai cho tới cái xương cũng chẳng còn.

Trong sách vở, trong điện ảnh, có quan trường thời đại nào không tranh đấu dữ dội, giết người không thấy máu, làm tham qua thì thẹn với lòng, làm thanh quan thì khó có kết cục tốt, làm một viên quan hồ đồ thì vô nghĩa.

Cho nên Đường Kính Chi thấy làm đại địa chủ, làm phú hào cho nó sáng khoái.

Trịnh Kiềm Thu thấy không thuyết phục nổi Đường Kính Chi ít nhiều có chút thất vọng, trong mắt hắn, Đường Kính Chi tài hoa hơn người, nếu vào triều làm quan, thế nào tiền đồ khó định lượng được, tới khi đó hai bọn họ một văn một võ trong triều hỗ trợ nhau, có khi lập nên công tích bất thể tạo thành giai thoại truyền đời.

- Nếu như hiền đệ đã quyết vậy ta cũng không khuyên nhiều nữa, nào, cạn chén!

- Được, cạn chén.

Đường Kính Chi không biết Trịnh Kiềm Thu có suy tính sâu hơn, vui vẻ đánh chén, đoán chừng lúc này hạ nhân đã truyền bá tin tức đi, rượu cũng đã uống nhiều rồi, liên tính tiền đứng dậy cáo tử.

Trịnh Kiềm Thu sáng khoái cùng rời tửu lâu, thành khẩn mời y nếu rảnh rồi tới Trịnh phủ làm khách, Đường Kính Chi không hiểu sao Trịnh Kiềm Thu lại nhiệt tình với mình như thế, so với hôm qua thì cứ như người hoàn toàn khác, song vẫn mau mắn nhận lời.

Nhìn bóng lưng Đường Kính Chi rời đi, sắc mặt Trịnh Kiềm Thu dần dần trở lại lãnh đạm, hẩn sinh ra trong nhà quan, cái đầu tiên học được là tâm kế, nếu không hẳn bị người ta giết chực lần rồi.

- Tuy ta không thể khuyên người thay đổi chủ ý, nhưng sau khi tới nhà ta, phụ thân ta nhất định sẽ có biện pháp.

Trịnh Kiểm Thu nói xong dẫn đám hộ vệ xoay người rời đi.

~~~~~o0o~~~~~

Rời khỏi tửu lâu không bao xa liền có mấy hạ nhân Đường phủ bắt kịp, bẩm báo tình hình, Đường Kính Chi biết tin tức đã được truyền bá đi, hơn nữa còn dẫn được cả thủ hạ của Vương Mông tới thám thính, trong lòng mừng rỡ, hiện giờ lại kết giao được với Trịnh gia, xem Vương Mông người làm gì được ta?

Điền Cơ và Vương Mông mặc dù làm quan, nhưng không thể trắng trợn phạm pháp, bọn chúng chỉ có thể âm thầm giở thủ đoạn, chỉ cần Đường gia kiếm được một quan lớn tòng tứ phẩm làm chỗ dựa, tới khi đó gặp chuyện mời người đó đứng ra chất vấn, đám Vương Mông sẽ không dám ngăm giở trò nữa, dù sao thật là thật, giả là giả, muốn vu oan cho người khác, thế nào cũng lộ ra sơ hở.

Quay trở về Đường phủ, Đường Kính Chi liền tới tiểu viện của Đường lão thái quân, đem cuộc đàm thoại với Trịnh Kiểm Thu kể tỉ mỉ một lượt.

Trước đó Đường lão thái quân ít nhiều còn có chút lo lắng, Trịnh Kiểm Thu vì chuyện nô tài bị đánh mà có khúc mắc trong lòng, giờ mới hoàn toàn yên tâm, bà không muốn hạ mình đi cầu cái chỗ dựa này, nhưng nếu như có thể dựa vào, tội gì không làm?

- Tốt, nếu như hần chủ động xưng huynh gọi đệ với cháu vậy cháu hãy tiếp xúc nhiều hơn, xem xem người này ruột cuộc nhân phẩm ra sao, có xứng làm bằng hữu hay không.

- Vậy chuyện tới Trịnh phủ làm khách thì sao ạ?

Đường Kính Chi muốn nghe ý kiến của Đường lão thái quân về chuyện này.

Đường lão thái quân vỗ bàn, cười vui vẻ:

- Đương nhiên là càng sớm càng tốt, đoán chừng khi nào Trịnh Kiểm Thu dưỡng thương xong sẽ rời đi, thời gian không đợi người.

Đường Kính Chi gật đầu, nếu tính như thế, chuyện Trịnh Kiểm Thu rời Lạc thành cũng chỉ trong ngày một ngày hai thôi, hơn nữa nạn châu chấu ở phương bắc sắp bùng phát rồi, tới khi đó Đường gia còn phải mở lều tế cháo, còn khai hoang đào kênh, sự vụ sẽ bề bộn, y muốn tới Trịnh phủ một chuyến e cũng khó mà bỏ thời gian ra được, thêm nữa nạn dân tràn tới, trên đường sẽ không an toàn.

- Nãi nãi nói rất đúng, hay là hiện cháu cho người đi trả lời hần, nói sẽ theo hần về Trịnh phủ làm khách?

Đường lão thái quân nghĩ rồi nói:

- Ủ, giục hần một chút cũng tốt, nếu không vài ngày nữa nạn dân tăng lên, phủ loạn khắp nơi, nãi nãi cũng không yên tâm cho cháu đi xa.

Đường Kính Chi nghe vậy gọi một tiểu nha hoàn tới, bảo nó đi tới chỗ nghỉ chân của Trịnh Kiểm Thu chuyển lời.

Đợi tiểu nha hoàn đó đi rồi, Đường lão thái quân mỉm cười, nhìn Đường Kính Chi từ trên xuống dưới, chẳng nói một lời, làm Đường Kính Chi sờn hết gai ốc, chẳng hiểu ra làm sao?

- Nãi nãi, người cứ nhìn cháu như thế làm gì?

Không chịu nổi ánh mắt đó, Đường Kính Chi đành lên tiếng trước.

Diệt Hồng Trần

108. Chương 109: Gả Đại Tẩu.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 109: Gả đại tẩu.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đường lão thái quân thấy dáng vẻ luống cuống của đích tôn, lòng vui vẻ, cười hỏi:

- Sao hả, lớn rồi, cánh cứng cáp rồi, ngay cả nãi nãi cũng không được nhìn à?
- Đương nhiên không phải, cháu không cho ai nhìn cũng không thể không cho người nhìn.

Đường Kính Chi lắc đầu, chớp mắt làm ra vẻ ngây thơ:

- Nãi nãi, có phải người có chuyện muốn nói với cháu không?

Đường lão thái quân vẫn nhìn Đường Kính Chi chằm chằm, cười mãi:

- Đúng vậy, có chuyện này nãi nãi muốn thông báo cho cháu trước.
- Chuyện gì ạ?
- Chuyện vui lớn!
- Ồ, chuyện vui gì thế ạ?

Đường Kính Chi càng ù ù cạc cạc.

Đường lão thái quân cố ý ngó lơ Đường Kính Chi, thông thả ngồi uống trà, tới tận khi thấy đích tôn sốt ruột lắm rồi mới nói:

- Kỳ thực nói ra cũng chẳng phải là chuyện lớn lắm, chỉ là muốn nạp cho cháu một phòng tức phụ nữa thôi.
- Dạ .. Cái gì?

Đường Kính Chi tức thì trở mặt, hiện giờ y đã có một thê bốn thiếp, năm cô vợ như hoa như ngọc rồi, còn cưới thêm một nữa?

- La hét cái gì, không có chút uy nghiêm gia chủ gì cả.

Đường lão thái quân trừng mắt trách Đường Kính Chi rồi mới cười trở lại:

- Kỳ thực phòng tức phụ này cháu đã gặp rồi, hơn nữa còn rất quen thuộc.
- Cháu ... Cháu đã gặp rồi, lại còn rất quen thuộc nữa?

Đầu óc Đường Kính Chi vẫn không sao thích ứng nổi với tin tức này, giọng lắp ba lắp bắp, trong lòng lơ mơ có linh cảm bất an.

- Không sai, kỳ thực người lần này nãi nãi nhìn trúng chính là đại tẩu của cháu, Đường Chu Thị! Trước kia khi cưới nó về cho đại ca của cháu, ta cũng tính mệnh cho nó rồi, đó là đứa mệnh tốt giỏi sinh nở, đông con nhiều cháu, cha cháu là độc đinh, tới bồi phận của cháu nam đinh Đường gia không nhiều nữa, đời sau lại chỉ có mõ Thiên Nhi, cho nên các cháu đều phải cưới nhiều tức phụ, cho hương hỏa Đường gia thêm hưng vượng ...

Đường lão thái quân chỉ lo nói, chẳng chú ý tới vẻ mặt không sao tin nổi của Đường Kính Chi.

Mất rất nhiều thời gian mà Đường Kính Chi vẫn tưởng mình nghe nhầm:

- Nãi nãi vừa nói cái gì ạ? Muốn ... Muốn cháu cưới đại tẩu quá môn?

Lúc này Đường lão thái quân mới nhận ra vẻ mặt đích tôn khác lạ, gật đầu:

- Đúng thế, chẳng phải cháu cũng có ý với nó sao?
- Ai, ai nói ạ?

Đường Kính Chi tức thì mặt nóng ran:

- Còn cần phải ai nói nữa? Nãi nãi không biết tự nhìn sao? Nếu cháu không có tâm tư đó thật, làm sao mỗi lần nhìn thấy Đường Chu thị chưa nói được mấy câu đã đỏ mặt?

Đường lão thái quân nói một câu trúng luôn điểm cốt tử:

Đường Kính Chi đuối lý, nhưng vẫn cố cãi:

- Cháu, cháu đỏ mặt cũng không có nghĩa là cháu có ý tới đại tẩu.

Đường lão thái quân biết đích tôn da mặt mỏng, không lý luận với y nữa, quyết luôn:

- Được rồi, bất kể cháu có thừa nhận hay không thì Đường Chu Thị, cháu vẫn nhất định phải lấy. Còn nữa Thiên Nhi là độc tử của đại ca cháu, nãi nãi định để Đường Chu Thị làm bình thê của cháu, như thế Thiên Nhi tuy không phải con cháu đích hệ, nhưng cũng không ủy khuất gì.

Vì Đường Chu Thị vốn là chính thê của Đường Hiếu Chi, cho nên sau khi cải giá, nhi tử cũng có thể tính là của Đường Kính Chi, Đường Hiếu Chi tuy là con tiểu thiếp, mặc dù Đường Thiên là do chính thê của hắn sinh ra, nhưng đem so với con cháu đích hệ của Đường Kính Chi, vẫn còn thua kém nhiều lắm.

Khác biệt chính thứ là khác biệt trời đất vào thời đại đó, con cháu đích hệ có thể kế thừa gia nghiệp, còn con tiểu thiếp, tối đa cũng chỉ có thể làm một quản sự trong gia tộc, hoặc lĩnh công việc nào đó, không có quyền kế thừa, hơn nữa đại bộ phận con tiểu thiếp đều bị đuổi ra ngoài đại viện gia tộc, nguyên nhân cũng đơn giản, tránh gây xung đột, đạo lý tương tự hoàng thất bắt tất cả các vị vương gia phải rời khỏi kinh thành vậy.

Mà con thứ vì mẫu thân là tiểu thiếp không có thể lực địa vị, cho nên chút phản kháng cuối cùng cũng chẳng có.

Cho dù sau này Đường Thiên cũng chỉ là con riêng, nhưng chỉ cần Đường Chu Thị nắm được quyền lực nhất định ở hậu viện là có thể chiếu cố nhiều hơn cho nó, dù không được chia gia sản, nhưng cũng có thể kiếm được công việc nhẹ nhàng, như thế cho dù sau này Đường Thiên không trúng khoa cử, cũng có cuộc sống dư dả.

- Không được!

Mãi một lúc sau Đường Kính Chi mới tỉnh ra, trước đó y còn nổi giận vì Đường Lễ Chi có ý đồ với tẩu tẩu, là hạng không bằng heo chó, nhưng giờ Đường lão thái quân lại muốn y cưới Đường Chu Thị, điều này dứt khoát không thể.

- Vì sao lại không? Chẳng lẽ cháu đang tâm nhìn nó góa bụa cả đời sao?

Một câu của Đường lão thái quân thôi đã làm cho Đường Kính cứng họng không nói được gì, y là người hiện đại, đương nhiên không muốn thấy tẩu tẩu mới trên hai mươi đã phải thủ tiết cả đời, như vậy quá đáng thương, quá tàn nhẫn, nhưng đợi khi y nghĩ chuyện gả Đường Chu Thị đi thì đột nhiên hình ảnh vóc dáng lả lướt gợi cảm hiện lên trong đầu.

Một tình cảm phức tạp khó diễn tả lan đi, chẳng lẽ mình có thể nhìn tẩu tẩu này gả đi cho người khác được sao?

Đường lão thái quân biết đích tôn thiện tâm, cho nên nói một câu chiếm lý là đủ khiến Đường Kính Chi phải khuất phục.

Đường Kính Chi là nữ tử khổ mệnh, trượng phu mất sớm đã đáng thương lắm rồi, nếu bắt nàng phải thủ tiết cả đời, chẳng phải không còn thiên lý nữa.

Nếu ở thời hiện đại, nàng có thể tìm chỗ dựa khác là được, nhưng ở thời đại này thì ngàn vạn lần không thể, Đường Chu Thị là chính thê của Đường Hiếu Chi, nàng không phải tiểu thiếp, Đường lão thái quân tuyệt đối không cho nàng rời Đường phủ gả cho người khác.

Trong hào môn đại viện coi tiểu thiếp như đồ vật, mua bán trao đổi chẳng phải là chuyện đáng nói, nhưng nữ tử làm chính thê một khi vào nhà chồng là bằng với đóng dấu nhà chồng trên người rồi.

Nói Đường Chu Thị sống là người Đường gia, chết là ma Đường gia cũng không phải giả.

Cho nên nếu như Đường Chu Thị được gả cho Đường Kính Chi cũng xem như là một phúc phận của nàng.

Chỉ là nghĩ thì nghĩ thế, nhưng về tư tưởng Đường Kính Chi không thể tiếp nhận được, dù y không phải là Đường Kính Chi thực sự, nhưng nếu mang danh phận tiểu thúc đi cưới tẩu tẩu vẫn cảm thấy hoang đường vô cùng.

Đường lão thái quân là người có chủ kiến, hành sự quyết đoán, chuyện bà đã nhận định rồi thì tuyệt đối không sửa đổi, thấy đích tôn vẫn không chịu gật đầu đồng ý thì sắc mặt biến đổi:

- Lăng Nhi, chẳng lẽ cháu không những không nghe lời lão thân nữa, mà ngay cả chút quy củ cũng không giữ nữa à? Từ xưa tới nay hôn nhân đại sự do phụ mẫu quyết định, làm gì có lý nào cháu có quyền xen vào? Chuyện này ta chỉ thông báo cho cháu biết thôi, không phải trưng cầu ý kiến của cháu.

Nghe giọng điệu Đường lão thái quân rất bất thiện, Đường Kính Chi toát mồ hôi, gần đây y làm trái ý bà không ít, có thể khiến bà phật lòng rồi, có điều chuyện này cũng không thể đồng ý như thế được, liền cắn răng nói:

- Nãi nãi, thực ra là cháu lo đại tẩu không đồng ý, còn cả Thiên Nhi nữa, năm nay nó đã gần bốn tuổi rồi, nếu vì chuyện này mà sinh chuyện không vui thì thật không đáng.

- Ta còn chưa nói với đại tẩu cháu, sao cháu biết nó sẽ không đồng ý? Ta thấy, được gả cho cháu làm bình thê, nó mừng còn chẳng kịp mới phải, đừng quên cháu là gia chủ. Còn về Thiên Nhi, nó còn nhỏ, biết gì chuyện giữa người lớn với nhau, vả lại quan hệ của cháu với Thiên Nhi không phải tốt lắm sau.

Đường lão thái quân lý lẽ kín kẽ, không cho Đường Kính Chi có cơ chối từ:

- Chuyện này, nãi nãi, cháu chỉ hi vọng người đừng ép đại tẩu, từ sau khi đại ca qua đời, tẩu ấy đã sống đáng thương lắm rồi.

Đường Kính Chi chỉ còn biết thở dài.

Diệt Hồng Trần

109. Chương 110: Liệu Nàng Có Đồng Ý Không?

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 110: Liệu nàng có đồng ý không?

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Tay Đường lão thái quân đang cầm chén trà hơi khựng lại, lập tức gật đầu:

- Không sao, ta đồng ý với cháu, nếu như nó thực sự kiên quyết không muốn gả cho cháu ta cũng sẽ không miễn cưỡng.

Đường Kính Chi không biết lời của mình đã chạm vào tâm sự của Đường lão thái quân, chứ không đời nào bà dễ nói chuyện như thế.

Nhớ năm xưa Đường lão thái gia tính vừa cứng vừa thẳng, chuyện gì cũng muốn phải làm cho ra nhẽ, vì quanh năm nổi giận, nên mắc bệnh tức ngực khó thở, thậm chí từng tức tới ho ra máu, khi vừa tròn 40 tuổi đã vì bệnh tật mà nhắm mắt xuôi tay, còn Đường lão thái quân cũng từ đó mà trở thành quả phụ của Đường gia.

Nói ra Đường lão thái quân há chẳng phải nữ nhân khổ mệnh sao?

Có lẽ vì đồng bệnh tương lân, cho nên thái độ của Đường lão thái quân ở chuyện này mới mềm xuống, có điều ở chuyện khuyên nhủ Đường Chu Thị gả cho đích tôn thì bà vẫn rất tự tin.

Nữ nhân khổ mệnh lại không có quyền lực mới hiểu thân phận địa vị trọng yếu cỡ nào.

Đường Kính Chi không hiểu Đường lão thái quân lấy đâu ra tự tin mà cười cao thâm khó lường như thế, nhưng không muốn dây dưa ở chủ đề khó xử này nữa, chuyển sang chuyện Trịnh Kiểm Thu, muốn tới bái phỏng Trịnh gia, lễ vật không thể nhẹ, nếu không chỉ khiến người ta xem thường.

Đường gia hay dở gì cũng là danh môn vọng tộc, không thể mất thể diện.

Hai người đang nói chuyện thì tiểu nha đầu đi truyền lời cho Trịnh Kiểm Thu chạy về báo:

- Bẩm lão thái quân, Nhị gia, nô tỳ đã cho người chuyển lời tới Trịnh công tử, Trịnh công tử trả lời sáng sớm mai sẽ tới phủ làm khách, sau đó cùng Nhị gia tới Kiên thành.

Kiên Thành là thủ phủ của Lưu Châu, phủ của Điền Cơ và Trịnh Thắng đều đặt ở đó, Kiên Thành và Lạc Thành cách nhau không xa lắm, lộ trình chỉ chừng 80 dặm, nếu như dùng khoái mã, chỉ nửa ngày trời là tới được.

Đường lão thái quân vỗ tay bảo nha hoàn lui ra, nói với Đường Kính Chi:

- Tên họ Trịnh đó là kẻ giỏi thay đổi, ngay nãi nãi cũng không hiểu vì sao đánh nô tài của hần lại khiến hần trở nên dễ nói chuyện như thế, có điều chó cắn người không sửa, loại người lắm tâm kế này càng đáng sợ, cho nên cháu càng phải đề phòng hần hơn, ngàn vạn lần đừng để hần gài bẫy.

- Nãi nãi yên tâm, cháu vẫn tỉnh táo mà, có điều cháu xem ra hần thay đổi chủ ý là nhìn thấy cái lợi nào đó để kiếm chác, nếu không hần đã chẳng cần hạ mình kết giao với Đường phủ.

Đường Kính Chi phân tích:

- Ủ, cháu nói cũng có lý, Đường gia tuy có ơn cứu mạng với hần, nhưng nói thế nào thì người ta nhìn vào Đường gia kết giao Trịnh gia là với cao rồi, có điều có phải đối phương vì lợi ích tìm tới Đường gia hay không cũng chưa chắc được, dù sao chưa có manh mối gì, cứ cẩn thận để tránh người ta lợi dụng là hơn. Chúng ta chỉ lợi dụng uy danh của Trịnh phủ khiến đám Điền cơ e dè, chứ không phải thực sự muốn giao hảo với Trịnh phủ, cháu không cần quá bận tâm tới hần.

Muốn chủ động lôi kéo quan hệ, chẳng những phải tặng đủ lợi ích, lại còn phải khúm núm làm hầu cận cho người ta, loại chuyện này Đường lão thái quân không thèm làm cũng không muốn đích tôn của mình phải làm.

Đường Kính Chi gật đầu tỏ ý đã hiểu, Trịnh Kiểm Thu không đơn giản, nhưng Đường Kính Chi y cũng không phải con khỉ cho người ta tùy ý bốn cọt, Đường gia đang ngấm mượn thanh thế của Trịnh gia, chỉ cần sau này quan hệ hai bên không quá tệ, đám Điền Cơ sẽ không tra ra đây chỉ là một thủ đoạn nhỏ của Đường gia.

Hai bà cháu ngồi trong phòng trao đổi việc lễ vật cần chuẩn bị để mang tới Trịnh phủ, xong việc Đường Kính Chi cáo lui, tới lúc này Đường lão thái quân mới gọi Hàm Hương tới bên cạnh:

- Người đi gọi Đại nãi nãi tới đây, ta có lời muốn nói:

Hàm Hương vừa rồi cũng nghe được đại khái, trước khi đi không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Lão thái quân, Đại nãi nãi thực sự có thể đồng ý gả cho Nhị gia sao?

Theo những gì nàng hiểu về Đường Chu Thị, khả năng này không cao, vậy lão thái quân lấy đâu ra tự tin như thế.

Đường lão thái quân không giải thích, xua tay nói:

- Có đồng ý hay không lát nữa người sẽ biết.

Hàm Hương đáp lời rồi vội vã ra khỏi phòng, tới thẳng tiểu viện của Đường Chu Thị.

Con cháu tiểu thiếp không thể so với con cháu đích hệ, lấy Đường Hiếu Chi mà nói, dù là huynh trưởng của Đường Kính Chi, nhưng tiểu viện của hắn và chính thê cũng chỉ có năm gian sương phòng, còn biệt viện dùng để nạp thiếp càng chỉ có hai cái, một tiểu viện có ba sương phòng, một gian cho chủ tử còn lại hạ nhân chen chúc nhau trong một phòng.

Còn viện tử của Đường Kính Chi và Đường Úc Hương thì khác hẳn, chẳng những diện tích lớn, mà trong tiểu viện có tiểu viện, sương phòng không dưới 15 gian, ngoài ra kích cỡ tiểu viện của các di nương có thể so với chính phòng của Đường Hiếu Chi.

Đường Chu Thị vì là quả phụ, lại chẳng có mấy thế lực, cho nên trước giờ nàng rất cẩn thận kín đáo, với nhi tử cũng rất nghiêm khắc, sợ Đường Thiên làm việc gì sai, chọc vào người không nên, như thế thì gay rồi.

Sống ở hậu viện nhiều năm, nàng hiểu rất rõ, nữ chủ tử không có quyền, nếu thực sự gặp phải chuyện, thì đúng là gọi trời trời chẳng đáp, gọi đất đất không thừa.

Như chuyện trước kia Đường Lễ Chi hay tới trêu ghẹo nàng, nếu chẳng phải nha hoàn của nàng đánh liều tố cáo với Đường Kính Chi, với thái độ mắt nhắm mắt mở của Đường lão thái quân, kết cục của nàng thế nào thực sự không dám tưởng tượng.

Dù thế nào nàng cũng không để tên phóng đáng vô lại Đường Lễ Chi đó toại nguyện, có phải chết cũng không ngần ngại.

Đường Thiên hiểu chuyện sớm, rất là ngoan ngoãn, trừ gặp được Nhị thúc mà nó rất thích mới biểu lộ ra bản tính của trẻ con thì bình thường nói rất ít nói, ngay cả trước mặt Đường lão thái quân nó cũng rất quy củ, không dám tùy ý nói cười.

Đọc hết trang sách, Đường Thiên lúc lắc đầu rất đáng yêu, hỏi:

- Nương thân, lâu lắm rồi Thiên Nhi không gặp Nhị thúc, nương thân nói xem khi nào Nhị thúc mới tới thăm Thiên Nhi.

Đường Chu Thị khẽ thở dài, đi tới ngồi bên con, ôm nó vào lòng:

- Nhị thúc là gia chủ, ngày nào cũng có rất nhiều việc phải làm, lấy đâu ra thời gian ngày nào cũng tới chơi với con.

- Nhưng Nhị thúc lâu lắm rồi không tới tìm Thiên Nhi chơi mà.

Đường Thiên vùng vẫy trong lòng mẹ, thò đầu ra, gập ngón tay, tính đi tính lại, nhưng không tính được rốt cuộc bao nhiêu ngày.

Đường Chu Thị nhìn nhi tử mặt mày buồn bã, trong lòng đau đớn, từ khi Thiên Nhi mất cha, đã bao lâu rồi con nàng không được thực sự vui vẻ?

Nó chỉ muốn tìm Nhị thúc làm nũng, chơi đùa mà thôi, nhưng nàng làm mẹ không thể giúp được gì cả.

Quay đầu đi, Đường Chu Thị lên lau nước mắt, gượng cười nói:

- Thiên Nhi, lần trước Nhị thúc chẳng phải đã nói rồi sao, chỉ cần con ngoan ngoãn nghe lời đọc sách, Nhị thúc sẽ tới chơi với con.

Đường Thiên dừng tay lại, nó ngoẹo đầu nghiêng ngẫm một lúc rồi gật mạnh đầu:

- Đúng là Nhị thúc nói thế, vậy Thiên Nhi sẽ ngoan ngoãn đọc sách, đợi đọc hết cuốn sách này rồi, Nhị thúc sẽ tới thăm Thiên Nhi.

Nói xong nói bỏ ra khỏi lòng mẹ, ngồi ngay ngắn trước bàn, tiếp tục đọc sách.

Đường Thiên chỉ mới hơn bốn tuổi thôi, cho nên có rất nhiều chữ mà nó không biết, mỗi khi gặp phải liền dùng giọng non nớt hỏi, Đường Chu Thị ngồi bên kiên nhẫn dạy cho nó, cảnh hai mẹ con một hỏi một đáp hết sức ấm áp.

Có điều khung cảnh đó chẳng được bao lâu bị tiếng thông báo của hạ nhân cắt ngang:

- Đại nãi nãi, Hàm Hương tỷ tỷ tới truyền lời thay lão thái quân.

Diệt Hồng Trần

110. Chương 111: Cứ Tướng Minh Thông Minh.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 111: Cứ tướng mình thông minh.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đường Kính Chi rời khỏi tiểu viện của Đường lão thái quân liền tới thẳng thư phòng, gọi Từ Phúc tới, cùng thưởng lễ vật ngày mai mang tới Trịnh phủ, Trịnh Thắng là tướng quân tông tứ phẩm, lễ vật bình thường khó mà qua nổi cửa của người ta.

Từ Phúc xử lý loại chuyện này nhiều rồi, cho nên khá có kinh nghiệm, chỉ có điều khi hai người chuẩn bị xong gần trăm món lễ vật lớn nhỏ cũng đã mất hơn một canh giờ.

Xem kỹ lại danh sách lễ vật một lần, thấy không còn có gì sơ sót nữa Đường Kính Chi mới thở ra một hơi dài, đừng thấy chuyện này không cần y đích thân động thủ thì nghĩ nó là chuyện nhẹ nhàng mà nhầm, quy củ bên trong đó rất nhiều, không được phạm vào, giống như thời cổ trước khi xuất hành phải xem lịch có thích hợp hay không vậy, nên suy đi tính lại đau đầu không ít.

Tới khi tiễn Từ Phúc đi Đường Kính Chi mới thoải mái nghỉ ngơi một lúc, uống ngụm trà.

Thế nhưng vừa buông được việc này xuống thì đầu óc lại nghĩ tới việc khác, Lâm Úc Hương và mấy di nương đều là nữ nhân của y, y không vì ai là thê ai là thiếp mà thiên vị, tuy hiện về tình cảm Đường Kính Chi hướng về Lâm Úc Hương nhiều hơn, song thực sự y rất mong các nàng có thể chung sống hòa thuận với nhau.

Có điều khả năng này lớn cỡ nào?

Dù sao nếu là nữ giới thời hiện đại, đây gần như là chuyện không thể.

Đau đầu day huyệt thái dương, Đường Kính Chi quyết định tự đi hỏi xem sao, nếu không y thành người chồng vô trách nhiệm rồi.

Rời thư phòng, Đường Kính Chi quay về tiểu viện của mình, thật khéo sao lại gặp Tri Đông đang hồi hả từ bên ngoài trở về.

Đang vất óc không biết cách nào điều hai nha đầu bên cạnh Lâm Úc Hương đi mà không khiến nàng nghi ngờ, y thầm reo lớn, ông trời giúp ta rồi.

Tri Đông đi tới gần, thấy Nhị gia đứng ở cổng tiểu viện, dường như đang đợi mình, trong mắt thoáng hiện sự hoảng loạn, âm thầm dấu hai tay ra sau lưng.

Đường Kính Chi vẫn chưa nghĩ ra phải lên tiếng hỏi chuyện liên quan giữa Lâm Úc Hương và mấy vị di nương như thế nào, nên thuận miệng hỏi:

- Tri Đông, người vừa đi đâu thế?

Tri Đông thì giật bắn mình, chẳng lẽ Nhị gia biết chuyện rồi sao, làm thế nào bây giờ, dù nha đầu này thường ngày thông minh, nhưng chưa từng trải bao nhiêu, đột ngột gặp chuyện lúng ta lúng túng.

Đường Kính Chi thì lại nghĩ tiểu nha hoàn này sợ mình, cho nên vội nói:

- Đừng sợ, ta có phải là hổ ăn thịt người đâu. Hôm nay ta tìm ngươi là muốn hỏi có phải Nhị nãi nãi và Ngọc di nương có mâu thuẫn gì không?

Vì quá khẩn trương, bàn tay cầm tờ giấy của Tri Đông toát mồ hôi, nghe câu này thần kinh mới nói lỏng được một chút, té ra không phải Nhị gia biết mình hôm nay lại ra ngoài, lên lau mồ hôi trên trán, Tri Đông đáp:

- Bẩm Nhị gia, Nhị nãi nãi và Ngọc di nương không có mâu thuẫn gì, phải rồi, lần trước khi Nhị nãi nãi tra xét chuyện cả nhà Lý Trung còn được Ngọc di nương cứu một mạng, Nhị nãi nãi còn nói cảm ơn Ngọc Nhi nữa.

Đường Kính Chi đánh giá bản thân mình quá cao rồi, thực ra mấy nha hoàn bên cạnh Lâm Úc Hương không hề sợ y, nguyên nhân rất đơn giản, y chẳng bao giờ nổi giận, hơn nữa hai tiểu nha đầu Tri Đông Tri Thu cực kỳ trung thành với Lâm Úc Hương, tất nhiên không có chuyện nói xấu nàng, nếu có ngày nào đó lên tiếng, cũng vì tốt cho chủ tử thôi.

Đường Kính Chi đâu có biết tiểu nha đầu trước mắt y không hề đơn giản chút nào, trước tiên thấy Tri Đông vừa gặp mình đã hoảng hốt, cứ tưởng sợ nàng uy gia chủ, sau đó trả lời đầu ra đây, tự cho mình là thông minh nhận định, nha đầu này nói thế, hẳn là sự thực.

Còn về phần Ngọc Nhi vì sao không thích nghe tới tên Lâm Úc Hương, thì hẳn giống như đại đa số nữ nhân, ghen tuông ấy chuyện người ta thường tình.

Biết mấy nữ nhân của mình không có mâu thuẫn gì, Đường Kính Chi rất vui vẻ, phẩy tay cho Tri Đông đi.

Tri Đông thi lễ rồi cúi đầu đi sát qua vai Đường Kính Chi, đi vài bước nấp sau bụi cây thỏ phào, vừa rồi Đường Kính Chi vô tình hỏi một câu làm nó sợ đứng tim.

Đi tới cửa chính phòng, Tri Đông quay lại nhìn, thấy Nhị gia không đi theo mới lên vào như làn khói. Lâm Úc Hương đang lười biếng nằm trên giường, nghe thấy tiếng động, trở mình ngồi dậy.

Tri Thu mắt sáng lên, đi vội tới hỏi ngay:

- Xong chuyện chưa?

Trùng mắt với Tri Thu một cái, Tri Đông mới áp giọng xuống gất:

- Hò hét cái gì, sợ người khác không biết sao?

Tri Thu lè lưỡi, vội chạy sang bên cửa, vén rèm thò đầu ra ngó nghiêng bốn xung quanh, thấy không có ai hết mới thỏ phào quay về phòng, thúc giục:

- Trong sân không có ai, nói mong, chuyện có thành không?

- Tri Thu, nhìn cái dáng vẻ của người kia, tới khi nào mới chững chạc hơn được đây?

Lâm Úc Hương miệng lên tiếng trách, nhưng mặt cũng lộ vẻ sốt ruột.

Tri Đông chủ tử lo, đi tới bên giường, lấy khế ước ra:

- Tất cả đều thuận lợi, Nhị nãi nãi, người có thể yên tâm được rồi.

Lâm Úc Hương hưng phấn, chẳng cò để ý tới hình tượng thực nữ gì hết, khoanh chân ngồi trên giường, cầm khế ước đọc đi đọc lại thật kỹ.

Thì ra hôm qua nàng bảo Tri Đông lén tách khỏi đoàn quay lại, ký một bản hiệp ước với Chu Định, đại khái là bỏ 1000 lượng bạc, mua lấy hiệu thuốc Chu Thị, đồng thời đặt cọc trước 500 lượng.

Chu Định sẽ phải mau chóng chuyển đồ gia dụng, đồ sinh hoạt ra khỏi cửa hiệu, hôm sau Lâm Úc Hương giao nốt 500 lượng còn lại, lấy khế ước nhà đất, hôm nay Tri Đông rời phủ chính là để xử lý việc này.

Vốn Tri Đông chỉ cần mang tiền đi đổi lấy khế ước nhà đất là được, nhưng Chu Định lại đề xuất điều kiện mới, thời gian quá gấp gáp ông ta chưa biết chuyển đi đâu hi vọng có thể tiếp tục ở lại hiệu thuốc làm chướng quấy cho Lâm Úc Hương, như thế nhà Chu Định vẫn có thể ở lại hiệu thuốc, hơn nữa có công việc để làm, cả nhà không tới mức ngồi ăn đợi chết.

Lâm Úc Hương vốn đang buồn phiền vì không tìm thấy người thích hợp trông cửa hiệu cho mình, nghe vậy tất nhiên là sáng khoái đồng ý.

Mở hiệu thuốc thì cần có người hiểu thuốc, hơn nữa tốt nhất còn là người có thể xem bệnh, điểm này thì điều kiện của Chu Định không tệ, ngoài ra nhân phẩm có vẻ cũng đáng tin, nếu không Lâm Úc Hương khó ra khỏi phủ được, lâu không tới, khó tránh khỏi chứng quầy sinh lòng tham, lấy tiền của cửa hiệu.

Tới khi đó thì Lâm Úc Hương lỗ nặng rồi.

Hôm qua lần đầu tiên gặp Chu Định, thấy ông ta xem bệnh bốc thuốc không làm khó nạn dân, thà lỗ chút ít để tích đức cho con cháu, vì thế nàng tin tưởng vào nhân phẩm của Chu Định, không làm chuyện lấy oán báo ân, cho nên Chu Định sẵn lòng làm chứng quầy, nàng tất nhiên vui mừng không thôi.

Thế là hôm nay Tri Đông phải chạy đi chạy lại tới hai chuyến, lần này quay về cảm khế ước là văn thư Chu Định và thẻ tử làm công cho Lâm Úc Hương, kỳ hạn ghi trên đó làm 5 năm.

Tri Đông đi về đường xa mệt nhọc lại nói liền một hơi thấy khát khô cổ, rót cho mình một chén trà, làm một ngụm uống sạch trơn, Tri Thu thấy thế liền đi tới lấy khăn tay lau trà tràn ra bên mép Tri Đông, trêu:

- Thường ngày người toàn nói ta hấp tấp, nhìn dáng vẻ người uống trà đi, chẳng hơn ta chỗ nào.

Lườm Tri Thu một cái, đang định chọc lại một phen, nhưng đột nhiên nhớ ra một chuyện, vỗ đầu nói:

- Nhị nãi nãi, vừa rồi nô tỳ gặp Nhị gia ở cổng, Nhị gia còn hỏi nô tỳ, có phải người có mâu thuẫn với Ngọc di nương không?

Lời này vừa nói ra, tức thì Lâm Úc Hương nhú mày, nụ cười trên môi tan biến, còn sắc mặt Tri Thu đại biến.

Nam nhân nếu như xen vào chuyện hậu viện, đối với chính thê nắm quyền lớn nhất ở hậu viện mà nói, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Diệt Hồng Trần

111. Chương 112: Xuân Sắc Vô Biên.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 112: Xuân sắc vô biên.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Tri Đông khi trả lời thấy Nhị gia tựa hồ không có ý hỏi sâu hơn, trong lòng không lo lắng lắm, nhưng Tri Thu thì kinh hãi, ở thời đại đó, thường thì nam nhân không quản viện hậu viện, đều do chính thê xử lý, trong hậu viện chỉ có một chủ tử, như thế với chính thê ý vào thân phận địa vị chênh lệch so với tiểu thiếp, tuy chính vì vậy có thể sẽ chuyên quyền khiến tiểu thiếp chịu thiệt thòi, nhưng hậu viện sẽ tương đối bình lặng.

Còn nếu như nam nhân nhất định xen vào chuyện hậu viện, uy quyền của chính thê sẽ nhỏ đi rất nhiều, dù sao nam nhân mới là chủ nhà, còn tiểu thiếp có nam nhân chống lưng sẽ tranh đấu ghen tuông với chính thê, hậu viện không còn được yên tĩnh nữa.

Lâm Úc Hương vốn bị Đường lão thái quân tiết chế, cho nên trong hậu viện không có mấy quyền lực, hiện giờ Nhị gia còn muốn xen vào, bảo Tri Thu không hoảng làm sao được, rất nhiều công tử hào môn mê đắm mỹ sắc của tiểu thiếp mà bất hòa với chính thê, thậm chí còn xảy ra chuyện sủng thiếp diệt thê.

Trong ba người thì Lâm Úc Hương là bình tĩnh nhất, qua thời gian sống cùng nhau, nàng đã nhìn ra Đường Kính Chi là một nam nhân dễ mềm lòng, nhất là với nữ nhân của mình, luôn luôn ôn nhu nhẹ nhàng, không bao giờ ra cái vẻ nam nhân gia chủ.

Còn về Ngọc Nhi thì nàng dám khẳng định chắc chắn mười phần đó là người cực kiêu ngạo, sẽ không vì chút chuyện nhỏ kia mà làm tiểu nhân mách lẻo với Đường Kính Chi.

Cho nên suy đi nghĩ lại, nàng thấy Đường Kính Chi không biết quan hệ giữa nàng và Ngọc Nhi tệ ra sao, nhiều lần nghe được chút phong phanh mà thôi, ngược lại nàng còn thấy Đường Kính Chi hỏi tới chứng tỏ y không phải là tên nam nhân vô lương tâm, chỉ biết tìm khoái hoạt trên thân xác nữ nhân còn chuyện khác không thêm bận tâm, giống như người cha bạc bẽo kia của nàng.

Những chuyện đó vẫn in sâu trong đầu nàng, lúc nhỏ nàng chỉ biết bị ức hiếp bị khổ cực, lớn lên nàng mới dần dần hiểu nguyên nhân sâu xa đằng sau, vì thế thù hận của nàng với Lâm gia, với hào môn đại tộc không phai nhạt theo năm tháng, mà nó ngày càng khắc sâu.

- Nhị nữ nãi, Nhị gia đã muốn xen vào chuyện của hậu viện rồi, vậy mà người còn như không có chuyện gì xảy ra là sao?

Tri Thu như kiến bò chảo nóng đi vòng quanh phòng, chẳng nghĩ ra được biện pháp nào, vô tình phát hiện chủ tử ngồi yên tại chỗ mặt thản nhiên như không, dậm chân nói:

Lâm Úc Hương cẩn trọng gấp khế ước lại, nhưng không biết phải cất vào đâu, nhìn đi nhìn lại chẳng có chỗ nào thích hợp, lơ dềnh đáp:

- Nhị gia muốn quản thì cứ việc quản, ta càng có thêm thời gian quản lý hiệu thuốc.

Tri Đông mặc dù thấy Tri Thu quá lo lắng, nhưng cũng không đồng ý chủ tử mang suy nghĩ như vậy, đi tới nói:

- Nhị nữ nãi, người nói vậy là sao, làm gì có chuyện nam nhân xen vào hậu viện chứ, hay là người đem chuyện này nói cho lão thái quân đi. Nhất định lão thái quân sẽ không để Nhị gia làm thế nữa.

Tri Thu gật đầu như gà mổ thóc:

- Đúng đúng, Nhị nữ nãi, tối nay người đem chuyện này nói với lão thái quân đi.

Lâm Úc Hương bực mình lườm hai tiểu nha đầu, dở khóc dở cười nói:

- Hai đứa các ngươi nghĩ cái gì thế hả? Có chút xiu mà cũng nói với lão thái quân.

Tới đó hạ giọng xuống:

- Lão thái quân dữ thế nào không phải các ngươi không biết, ta không đại đi chọc vào.

Đường lão thái quân là khắc tinh của nàng, nàng tránh còn chẳng kịp, làm gì có chuyện chủ động đi nói chuyện.

Tri Thu thấy chủ tử không để chuyện này trong lòng, càng nóng ruột:

- Nhị nữ nãi, thế này mà còn là chút xiu sao? Nếu cứ để Nhị gia tiếp tục xen vào chuyện hậu viện như thế này, mấy tiểu thiếp kia sẽ ỷ vào được Nhị gia sủng ái, kẻ nào kẻ nấy ngẩng đầu lên, còn ai coi người vào mắt nữa.

- Đúng vậy, Nhị nữ nãi, người phải hết sức thận trọng với việc này, hơn nữa cái cửa hiệu kia đáng mấy đồng, so với Đường phủ mà nói chẳng qua là một sợi lông trên mình con trâu.

Tri Đông cũng khuyên nhủ:

Đường phủ là Đường phủ, mình là mình, liên quan gì tới nhau.

Lâm Úc Hương tuy trong lòng nghĩ thế, nhưng không dám nói ra, nếu không hai tiểu nha đầu này biết mình muốn rời khỏi Đường phủ sẽ sợ chết khiếp mất, chỉ đành ửng phò;

- Được rồi, ý hai đứa các người ta hiểu, chẳng qua Nhị gia thuận miệng hỏi một câu thôi, nếu ta đi cáo trạng lão thái quân sẽ thấy ta lòng dạ hẹp hòi, không dung được tiểu thiếp, thích tranh giành ghen tuông, tới lúc đó ta là người chịu thiệt thòi.

Trong hào môn kỵ húy nhất là chính thê hay ghen, vì thê tử như thế sẽ hạn chế nhân đinh hưng vượng, điểm này hai tiểu nha đầu đều hiểu, cho nên nhìn nhau một cái rồi im lặng.

Nếu vì chuyện này mà Nhị nãi nãi mang cái danh thích ghen tuông thì không đáng chút nào.

- Được rồi được rồi, các người đừng bày cái mặt đưa đám ấy ra đây, tới giúp ta tính toán làm sao phát triển cửa hiệu, phải đầu tư bao nhiêu tiền bạc nữa? Còn với cả cửa hiệu đợi tới khi khai trương trở lại, một ngày có thể kiếm được bao nhiêu tiền?

Nói tới hiệu thuốc, Lâm Úc Hương mặt tươi như hoa, tinh thần phấn chấn.

Tính Tri Thu nhanh như chớp, phiên nào chỉ tồn tại không được năm phút, tức thì hờn hờn ngồi xuống bên Lâm Úc Hương tính toán y như thật, có điều tiểu nha đầu này chưa bao giờ làm ăn, nói gì tới quản lý cửa hiệu, làm sao tính ra nổi, một lúc sau đã rối cả lên.

Tri Đông thấy hai người kia quay sang chủ đề khác rồi đành gia nhập thảo luận, nó làm việc ổn thỏa, biết chủ tử không thể tùy tiện rời phủ, sau này rất có khả năng đem chuyện quản lý cửa hiệu giao cho mình, cho nên nó rất dễ tâm, không dám có chút lơ là nào.

Tri Thu nhiệt tình tới nhanh đi cũng nhanh, chỉ nói được vài câu thì đã lười chẳng muốn động não nữa, thấy bàn chân chủ tử lộ ra dưới váy, trông rất là yêu, liền len lén lấy ngón tay gãi.

Bàn chân Lâm Úc Hương trắng nõn nà, mu bàn chân đường nét lưu loát, ngón chân khép chặt, giống như thợ ngọc dùng thứ bạch ngọc thượng đẳng điêu khắc thành, lóng lánh sáng bóng, rất là mê người.

Mới đầu Lâm Úc Hương không để ý lắm, có điều nói thêm được vài câu, Tri Thu chẳng những không thôi còn nghịch tặc, nằng chẳng kém, kéo ngay Tri Thu lên giường cù nách, tức thì trong phòng vang vọng tiếng cười trong trẻo của thiếu nữ.

Tri Đông thấy Tri Thu thất thế, cũng nhảy lên giường, nắm lấy một bàn chân của Lâm Úc Hương ra sức gãi, làm Lâm Úc Hương cười không ngớt, Tri Thu thừa thế phản kích, đưa tay ra cù hông Lâm Úc Hương, lại còn chơi xấu lên đưa tay cù cả Tri Đông, thế là ba nữ nhân ôm lấy nhau lăn lộn trên giường, trêu chọc cười đùa.

Ba thiếu nữ cười rạng rỡ như hoa nở, đôi núi trước ngực vì thở gấp phập phồng lên xuống, dụ dỗ người ta sinh suy tưởng lung tung, gò má đỏ bừng, y phục xộc xệch vô tình lộ ra xuân sắc vô biên, nếu Đường Kính Chi mà đi vào lúc này, chỉ e lập tức biến thành con sói lớn làm thịt ba con dê con trắng trẻo ngon lành này.

~~~~~oOo~~~~~

Đường Chu Thị nghe Hàm Hương nói lão thái quân tìm mình có việc, vội buông Đường Thiên trong lòng ra, theo Hàm Hương rời khỏi tiểu viện.

- Hàm Hương, người có biết lão thái quân tìm ta có chuyện gì không?

Trên đường đi, Đường Chu Thị thấy vẻ mặt của Hàm Hương rất kỳ cục, hoang mang hỏi:

Hàm Hương liếc nhìn Đường Chu Thị dáng dấp phong tư vô hạn, ngập ngừng rốt cuộc không dám nói chuyện lão thái ra:

- Đại nãi nãi đừng nóng ruột, là chuyện mừng lớn đấy.

Đường Chu Thị nghe xong càng hiểu kỳ có điều Hàm Hương chẳng hé răng thêm lần nào nữa, hại nàng như có mèo cào trong lòng.

Chẳng bao lâu hai nàng tới tiểu viện của Đường lão thái quân, nhìn cái cửa phòng đó, Đường Chu Thị đột nhiên hoảng hốt bất an, trực giác mách bảo bước qua cái cửa đó, cuộc đời nàng sẽ phát sinh biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Diệt Hồng Trần

112. Chương 113: Khổ.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 113: Khổ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Lão thái quân, tôn tức có lời thỉnh an.

Đường Chu Thị đi vào thấy Đường lão thái quân ngồi ở chủ vị, mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích, như pho tượng bồ tát ngủ say, nhưng nàng thì lễ không dám có chút khinh xuất nào.

Nghe giọng Đường Chu Thị, Đường lão thái quân mới chậm rãi mở mắt ra, như ánh sao xẹt qua trong mắt:

- Đứng dậy, ngồi xuống đi.

- Vâng.

Đường Chu Thị ngồi xuống một bên, an tĩnh lắng nghe:

Đường lão thái quân không nói gì ngay, chỉ nhìn Đường Chu Thị chăm chăm, càng nhìn càng thích, eo thon này, hông rộng này, ngực nở này, cười vợ phải cười nữ nhân như vậy thì gia tộc mới con cháu đầy nhà được, gật gù hài lòng, khoe môi cong lên.

Còn Đường Chu Thị thì bị nhìn tới nổi hết da gà, càng lúc càng bất an.

- Quế Phương à, hôm nay lão thân gọi ngươi tới đây là có chuyện lớn muốn thương lượng.

Đường lão thái quân vừa nói vừa dịch người, tựa hồ tìm tư thế ngồi thoải mái hơn:

Đường Chu Thị nghe vậy lòng giật thon thót, từ khi gả vào Đường gia, Đường lão thái quân chưa bao giờ gọi nàng bằng tên thân thiết như thế.

- Lão thái quân, có chuyện gì người cứ sai bảo, chỉ cần tôn tức làm được, tuyệt không dám chậm trễ.

Đường lão thái quân nghe vậy vỗ tay vịn ghế, cười nói:

- Tốt, có câu nói này của người là tốt rồi, lão thân cũng là người sáng khoái không thích quanh co, hôm nay gọi ngươi tới là muốn hỏi, ngươi thấy con người Nhị gia ra sao?

- Bẩm Nhị gia, con người của Nhị gia còn phải nói nữa sao, nhìn khắp Lưu Châu này cũng là thanh niên tài tuấn hàng đầu, ở Lạc Thành có ai không biết Đường nhị gia là đại tài tử trăm năm hiếm gặp. Hơn nữa không chỉ thi từ ca phú, còn rất có bản lĩnh, Nhị gia mấy năm trước đã một vai gánh cả gia nghiệp to lớn của Đường gia ta, nói thực, trong nhận thức của tôn tức, không có thanh niên nào bì được với Nhị gia.

Nói tới Đường Kính Chi, Đường Chu Thị khen ngợi thực lòng, mặc dù nàng luôn ở trong hậu viện thâm sâu, không rõ lắm sau khi công công bà bà qua đời, Đường gia rốt cuộc gặp phải khó khăn lớn nhường nào, nhưng nàng vẫn nghe thấy được chút lời đồn đại bên lề, cho nên nàng rất khâm phục Đường Kính Chi.

Đương nhiên sở dĩ nàng dám thoải mái khen ngợi Đường Kính Chi vì biết Đường Kính Chi là thịt trong tim Đường lão thái quân, khen thêm vài câu chỉ có lợi không có hại, nhất là trong hoàn cảnh chưa biết chuyện gì xảy ra sắp tới, cứ lấy lòng Đường lão thái quân cho chắc, nếu không với thân phận quả phụ, nàng không dám tùy ý khen ngợi một nam nhân.

Thế nhưng lần này hiển nhiên nàng đã đi nhầm một nước cờ.

- Trừ những cái đó ra, ngươi thấy tướng mạo Nhị gia ra sao?

Đường lão thái quân cười càng thêm từ hòa, nhưng bà không biết nụ cười này trong mắt Đường Chu Thị sinh ra áp lực lớn thế nào, khiến nàng cắn răng thẹn thùng nói:

- Nhị gia đương nhiên là anh tuấn phi phàm rồi.

Nếu chẳng phải thường ngày Đường lão thái quân tích uy quá thịnh, đừng nói là nói ra miệng, lời này nghĩ trong lòng đã thấy thẹn chết người.

- Ha ha ha, chỉ cần người thấy Nhị gia anh tuấn, nhân phẩm bản lĩnh cũng hơn người là được rồi, lão thân không dấu người nữa, hôm nay ta tìm người tới đây là chỉ muốn hỏi một câu, người có muốn cải giá, gả cho Nhị gia làm bình thê không?

Đường lão thái quân cười vang nói ra mục đích, còn Đường Chu Thị chớp mắt như hóa thành khúc gỗ.

Đường Chu Thị tưởng chừng như có tiếng sấm nổ trong đầu, tích tắc mất hết năng lực tư duy, đầu óc chỉ còn lại khoảng trống.

Khuôn mặt xinh đẹp cũng không còn chút sắc máu nào.

Tẩu tẩu gả tiểu thúc, ca ca cưới đệ tức, loại chuyện này trong hào môn đại viện không hề hiếm thấy, nhưng Đường Chu Thị chưa bao giờ nghĩ mình lại có một ngày gặp phải chuyện này.

Nữ tử được gả vào hào môn đại viện, không có thân phận địa vị nhất định, thì có dung mạo như hoa, cho nên trong nhà phú quý có tiền có thế, nếu như có nam đinh tử vong, thì chuyện để tẩu tử cải giá lấy huynh đệ trong họ không lạ gì, còn về phía nhà mẹ đẻ của nữ tử kia cũng chẳng muốn lắm mồm nhiều chuyện, dù sao người làm cha mẹ chẳng ai muốn thân sinh cốt nhục của mình ở góa suốt đời.

Chưa kể con gái lấy chồng như bát nước hắt đi, chỉ cần không phải nữ nhi chịu ủy khuất quá lớn, hoặc không sống nổi nữa, thì đa phần nhà mẹ đẻ không quan tâm nữa.

Đường lão thái quân cười rất vui vẻ, song trong lòng cũng biết, với con người của Đường Chu Thị sẽ không dễ dàng chấp nhận việc này, mặc dù nàng sống rất kín tiếng hạ mình, có vẻ nhu nhược, nhưng bản tính có chỗ cao ngạo, hơn nữa còn rất ương ngạnh, nếu như không giảng giải thấu triệt, e là thà chết chứ không làm người khác toại nguyện.

Lời đã nói ra khỏi miệng, Đường lão thái quân liền cầm chén trà lên, nhấp từng ngụm một, thản nhiên như không.

Rất lâu sau thấy sắc mặt Đường Chu Thị từ trắng bệch ửng lên chút sắc hồng, Đường lão thái quân mới lại lên tiếng:

- Quế Phương, chuyện cải giá cho Nhị gia người hãy đồng ý đi.

- Không được.

Đường Chu Thị đứng bật dậy, đi thẳng tới trước mặt Đường lão thái quân quỳ xuống, quật cường cắn môi, không nói lời nào.

- Vì sao?

Đường lão thái quân thong thả đặt chén trà xuống bàn, chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên.

Đường Chu Thị cúi đầu, nhỏ giọng đáp:

- Tôn tước là tẩu tẩu của Nhị gia, làm thế trái luân thường.

- Nói lăng nhăng.

Đường lão thái quân ngữ khí nặng hơn, làm Đường Chu Thị toàn thân run lên, cả Đường phủ có lẽ chỉ mỗi Đường Kính chi là không sợ bà:

- Nếu như Hiếu Chi còn sống, lão thân khuyên người cải giá mới là trái với luân thường, nhưng nay người đã là di nương của Đường gia, lão thân để người cải giá cho Nhị gia, đó là vì người mệnh không tốt, tìm cho người chỗ nương tựa.

Đường Chu Thị vẫn cúi đầu không nói, Đường lão thái quân thì đã chuẩn bị trước, biết không phải một hai câu mà có thể khuyên nài thay lòng đổi ý, lại nói:

- Quế Phương, lão thân biết ngươi là người trọng lễ trọng hiếu, nếu không đã chẳng cài hoa cúc trắng bên tai từ khi Hiếu Chi ra đi tới giờ.

Đường Chu Thị cười bi thương:

- Tôn tước nguyên ý thủ tiết cả đời.

- Hồ đồ!

Đường lão thái quân phát tay cắt ngang, mắng:

- Hiếu Chi là tôn tử của lão thân, chẳng lẽ ta không thương nó sao? Trong Đường phủ đừng nói Hiếu Chi thường ngày đôn hậu thực thà, tới ngay cả Lễ Chi không ra gì chẳng bao giờ khiến người ta yên tâm, người đã thấy lão thân phạt nặng nó bao giờ chứ?

- Chưa ạ.

Đường Chu Thị lắc đầu, Đường lão thái quân mặt dù nghiêm khắc, nhưng với tử tôn tử họ Đường thì rất khoan dung độ lượng.

- Đúng thế, người nói xem, làm sao lão thân xem thường Hiếu Chi cho được.

Đường lão thái quân nói tới đó khẽ thở dài, dù bà lòng dạ sắt đá cũng không khỏi đau lòng, đứa cháu nào chẳng do bà nhìn lớn lên từ nhỏ, nhưng chỉ thoáng chốc đã điều chỉnh lại tâm thái:

- Chỉ là người chết thì không sống lại được nữa, còn người sống thì vẫn phải sống. Người sẵn lòng vì Hiếu Chi thủ hiếu cả đời, là toàn thành cho danh tiết của người, nhưng người có từng nghĩ tới Hiếu Chi quá cố chưa? Hiếu Chi tính tình đôn hậu, lão thân không tin có muốn nhìn thấy người bị khổ, còn cả Thiên Nhi nữa, hiện giờ lão thân còn sống, Kính Chi chưa có nhi tử, nó có thể sống tốt, nhưng sau này thì sao, đợi Thiên Nhi lớn lên thì lão thân đã không còn nữa, khi ấy Kính Chi đã thê thiếp thành đàn, nhi nữ khắp nhà, ai thêm quan tâm tới mẹ con các người nữa?

Đường lão thái quân nói những lời này hợp tình hợp lý, trước kia Đường Chu Thị cũng không phải chưa bao giờ nghĩ tới, cứ nghe rồi bao nhiêu uất ức tủi hơn phải chịu những năm qua hóa thành nước mắt tràn ra, nài chỉ thấy tương lai mờ mịt, chẳng có lấy một chút hi vọng nào.

Quả phụ không có nam nhân, trẻ nhỏ không có phụ thân chống lưng, dù sống trong hào môn đại viện, cuộc đời cũng chỉ có một chữ: Khổ!

- Lão thái quân, mệnh tôn tước thật khổ.

Đường Chu Thị cảm xúc dâng lên, quỳ gối lết tới, ôm lấy hai chân Đường lão thái khóc, nghẹn ngào nói:

Diệt Hồng Trần

113. Chương 114: Câu Trả Lời Được Định Sẵn.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 114: Câu trả lời được định sẵn.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đường lão thái gia mắt sớm, cho nên Đường lão thái quân cũng thấu hiểu tư vị của một quả phụ, chỉ có điều tính bà cứng rắn, có thủ đoạn, lại ỷ vào nhi tử lúc đó đã lớn rồi, lại là nhân tuyển gia chủ không cần bàn cãi của vị trí gia chủ Đường gia, cho nên mới chần ách được những chủ tử và hạ nhân khác trong hậu viện Đường phủ,

Năm nhi tử kế thừa vị trí gia chủ, Đường lão thái quân sử dụng thủ đoạn thiết huyết, đuổi toàn bộ chủ tử họ Đường có lòng không phục đi.

Mặc dù không phải bắt bọn họ ra đi với hai bàn tay trắng, nhưng cũng chẳng cho bọn họ được là bao.

Khẽ vỗ vỗ lưng Đường Chu Thị, Đường lão thái quân cũng nhỏ mấy giọt lệ chua xót:

- Hải tử khổ mệnh à, vì tương lai, người chỉ có thể đồng ý chuyện này thôi, nếu không cuộc đời sau này của người thê thảm cũng đã đành, nhưng Thiên Nhi thì sao? Người nhẫn tâm để nó chịu khổ cùng người sao? Nhẫn tâm để nó chỉ có mấy tuổi đầu mà tương lai coi như đã chấm hết sao?

Đường Chu Thị chỉ thấy hai mẹ con nàng như đang đối diện vực tối muôn trượng, khóc òa.

Đường lão thái quân nói xong không khuyên bảo thêm nữa, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai Đường Chu Thị, như đang dỗ dành đứa bé, vẻ mặt dần dần bình tĩnh trở lại, chỉ trong mấy nhịp thở đã cứng rắn đem bộ phận ký ức mềm yếu phong ấn lại dưới đáy lòng, sống trong hào môn đại viện mấy chục năm trời, bà hiểu tầm quan trọng của hai chữ “kiên cường” hơn bất kỳ ai.

- Được rồi, ngoan nào, đừng khóc nữa.

Đợi tới khi Đường Chu Thị dần thu tiếng khóc lại, chỉ còn nấc lên ngẹn ngào, Đường lão thái quân mới đưa hai tay ra đỡ nàng đứng lên, nắm lấy bàn tay mịn màng vuốt ve:

- Kỳ thực gả người cho Nhị gia cũng không làm nhục người, hơn nữa nghiêm túc tính ra thì người còn chiếm lợi lớn đấy.

Đường Chu Thị khóc tới xưng húp cả mắt, nghe vậy trong lòng bất giác không phục, tấm tức nói:

- Tôn tức không muốn chiếm cái lợi đấy.

- Cái con nha đầu ngốc, giận đối cái gì?

Lam lão thái quân đưa tay lên, gõ trán Đường Chu Thị:

- Vừa rồi chẳng phải người nói Nhị gia là thanh niên tài俊 hàng đầu của Lưu Châu, còn nói nó anh tuấn phi phàm cơ mà, ha ha.

Đường Chu Thị trước đó nào có ngờ Đường lão thái quân lại khuyên mình cải giá, tức thì thẹn chín mặt, đỏ như nhũ ra máu, vị lão thái quân này thật âm hiểm bất lương, lấy thân phận của bà sao có thể đem chuyện này ra trêu ghẹo vãn bối, Đường Chu Thị lúc núc chỉ muốn kiếm cái lỗ chui vào, cứ nhớ lại những lời nàng nói về Đường Kính Chi là không còn mặt mũi nào gặp ai nữa.

Đang lúc nàng vừa thẹn vừa giận, chẳng biết phải làm sao, một câu nói của Đường lão thái quân đã kéo nàng về hiện tại:

- Quế Phương, chuyện này rốt cuộc người có đồng ý hay không?

Người cứng lại, thẹn thùng nháy mắt tan biến hết, Đường Chu Thị cúi đầu, trầm mặc.

Đồng ý hay không?

Mình có sự lựa chọn sao?

Rời khỏi tiểu viện của Đường lão thái quân, một mình Đường Chu Thị lẻ loi đi trên hành lang vắng, gió lạnh thổi tới, lòng ngổn ngang trăm mối, nàng không ngóc cũng chẳng khờ, biết rằng Đường lão thái quân đã lên tiếng, hơn nữa lấy tình, hiếu, lý tổn hao công sức khuyên nhủ nàng, là vạn vạn lần không cho nàng khả năng từ chối.

Quay trở về tiểu viện, nàng né tránh nhi tử và nha hoàn, mỗi một lè mình vào trong phòng, ngồi xuống trước gương đồng nhìn ngắm bản thân, nàng làm vợ làm mẹ nhiều năm, mặc dù vẫn còn kiêu diễm vô song,

nhưng đã còn còn sự non nớt hồn nhiên của thiếu nữ nữa, 22 tuổi, chính vào lúc hoa tươi nở rộ, nhưng khi tuổi hoa phơi phới nàng phải cúi đầu, không dám tranh sắc cùng bách hoa, vì người thực sự có quyền thưởng thức nàng, đã mất rồi.

Mình thực sự cam tâm thủ tiết suốt đời vì trượng phu đã mất sao?

Nhớ tới trượng phu, Đường Chu Thị không thể nói không có chút tình cảm nào, nhưng nếu nói tình sâu tựa biển thì cũng là tự lừa mình lừa người.

Nàng kiên trì, nàng thủ tiết là bởi vì trong đêm động phòng hoa chúc, Đường Hiếu Chi là người đã vén khăn chùm đầu của nàng, lấy đi thanh bạch của nàng, là nam nhân của nàng, là vận mệnh của nàng.

Nhưng hiện giờ trường bối khuyên nàng cải giá, nhi tử tiền đồ mờ mịt, cái danh tiết này còn có thể giữ được nữa sao? Mặc dù trước lúc đi nàng nói muốn suy nghĩ thêm, nhưng đằng sau những lời dối trá đó, kết quả đã sớm được định đoạt.

- Nương thân, nương thân, vừa rồi người mới đi ra ngoài có gặp được Nhị thúc không?

Nàng đang thất thần thì Đường Thiên đẩy cửa, vội vã chạy vào.

Nhị thúc?

Trước mặt Đường Chu Thị đột nhiên thoáng hiện lên một khuôn mặt tuấn dật nụ cười hòa nhã, lại nhớ những lời treu ghẹo của Đường lão thái quân trước đó, Đường Chu Thị thấy mắt nóng lên, nóng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, không chỉ khuôn mặt nàng, nàng quay đầu đi, không dám đối diện với nhi tử, chột dạ nói:

- Không .. Không có, nương thân vừa rồi đi gặp lão thái quân.

”Ồ!” Đường Thiên chạy chậm lại, mặt đầy thất vọng.

Đường Chu Thị nhìn không đành lòng, ôm lấy nhi tử, về mặt rồi bởi:

- Thiên Nhi, con thực sự rất thích Nhị thúc sao?

- Vâng ạ, mọi người đều nói Nhị thúc là đại tài tử, hơn nữa mỗi lần Nhị thúc gặp Thiên Nhi đều dạy Thiên Nhi nhận chữ, ngâm thơ, vẽ tranh, ừm, khi rảnh còn chơi với Thiên Nhi nữa.

Đường Thiên mắt mở to nhớ lại quá khứ, mặt đầy khao khát.

- Vậy ... Vậy nếu như, nương thân nói là nếu như, nếu như có một ngày nương thân gả cho Nhị thúc, con, con có chấp nhận gọi Nhị thúc là phụ thân không?

Chẳng biết phải lấy bao nhiêu dũng khí Đường Chu Thị mới ấp a ấp úng nói hết trước mặt nhi tử, lúc nàng nàng chỉ muốn dấu mặt đi không cho ai nhìn thấy.

Là một người mẹ, chính miệng nói với nhi tử mình sẽ gả cho nam nhân khác, cho dù nhi tử còn nhỏ, chưa hiểu chuyện người lớn, nhưng Đường Chu Thị vẫn xấu hổ tội độ, cảm giác như mình sắp ngất xỉu.

Đường Thiên mới chỉ có bốn tuổi, sao hiểu được gọi Nhị thúc hay gọi phụ thân thì có gì khác nhau, nó hỏi lại:

- Nếu như Thiên Nhi đồng ý gọi Nhị thúc là phụ thân thì Nhị thúc có thường tới chơi với Thiên Nhi không?

Đường Chu Thị biết chuyện mình cải giá là ván đã đóng thuyền, liền nói dối thiện ý:

- Ừ, nếu như con đồng ý gọi Nhị thúc là phụ thân, khi rảnh Nhị thúc sẽ tới chơi với con.

- Hay quá, Thiên Nhi đồng ý, nương thân, Thiên Nhi thích chơi với Nhị thúc lắm.

Đường Thiên thoát ra khỏi lòng mẹ vỗ tay reo lớn:

Mắt thấy nhi tử cười vui vẻ như thế, Đường Chu Thị bỗng nhiên đau xót ôm nó vào lòng:

- Thiên Nhi, sau này nương thân vẫn sẽ tốt với con như trước, còn tốt hơn trước.

Đường Thiên còn nhỏ, cười đùa một hồi rồi ngủ thiếp đi, Đường Chu Thị cẩn thận bế nó đặt lên giường, cời giày, sau đó đắp chăn lên người, cứ ngồi lặng bên giường nhìn khuôn mặt ngây thơ của nhi tử hồi lâu không nói.

Chẳng bao lâu nữa, nhi tử sẽ phải đổi phụ thân rồi, điều này làm trong lòng Đường Chu Thị thấy đau khổ vô cùng, điều đáng mừng duy nhất là Đường Kính Chi luôn rất thích đứa cháu này, hẳn sau khi mình thành nữ nhân của y, Nhị gia sẽ càng đối xử tốt với nhi tử của mình hơn.

Chầm chậm đứng dậy, Đường Chu Thị đi từ bên giường ới trước gương đồng, đưa tay tháo trâm, gỡ búi tóc phụ nhân ra, để mái tóc đen bóng xõa xuống như dòng thác chảy lên hai vai, bông hoa cúc trắng gài ở bên tai chẳng biết rơi xuống đất từ khi nào rồi, những giọt lệ lặng lẽ lăn qua gò má tuyết trần nhỏ lên cánh hoa trắng tang thương đó.

Đường lão thái quân nói đúng, người chết đã chết rồi, người sống vẫn phải tiếp tục sống, Đường Chu Thị chấp nhận số mệnh, lại nhớ tới khuôn mặt tuần dật kia ...

Phương cũng là hương, Quế Phương là Hương Quế.

Diệt Hồng Trần

114. Chương 115: Đứng Trên Nóc Nhà Mà Hét.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 115: Đứng trên nóc nhà mà hét.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Khi ăn tối, Đường Chu Thị và Đường Kính Chi ngồi đối diện với nhau, đều không được tự nhiên cho lắm, một xấu hổ không biết phải làm sao, một mặt đỏ bừng bừng không dám ngẩng đầu lên nhìn đối phương.

Đường lão thái quân không đem chuyện Đường Chu Thị tái giá nói ra, ngược lại Lâm Úc Hương phát hiện có cái gì đó bất thường, ánh mắt nàng cứ chuyển qua chuyển lại giữa hai người, nghi hoặc không thôi, trước kia nàng từng thấy Đường Kính Chi nhìn Đường Chu Thị tới ngây người, nhưng chốc lát là bình tĩnh trở lại, nhưng hôm nay Đường Kính Chi rõ ràng có chút mất bình tĩnh, không sao ngồi yên được.

Hơn nữa nàng cứ thấy trang phục của Đường Chu Thị hôm nay là lạ, hình như có gì khác trước, nhưng không phát hiện ra khác ở chỗ nào.

Khó khăn lắm mới chịu được tới lúc ăn tối xong, Đường Kính Chi chỉ muốn rút ngay lập tức, nhưng Đường lão thái quân không cho y được toại nguyện, gọi y lại nhất định muốn thảo luận chuyện xuất hành ngày mai. Đường Chu Thị muốn rời đi cũng không thành công, Đường lão thái quân vừa nói chuyện vừa nhìn qua nhìn lại hai người, nụ cười rất hiền từ.

- Quế Phương, không thấy Nhị gia khát sao, còn không mau rót cho Nhị gia chén trà.

Đường lão thái quân đang trò chuyện với đích tôn bỗng lên tiếng sai bảo.

Đường Chu Thị tức thì giật mình đỏ mặt, trước tiên lén dứng khước mắt liếc nhìn Lâm Úc Hương mặt chứa đầy nghi hoặc rồi mới cúi gằm xuống, đi tới bên cạnh Đường Kính Chi.

Người còn chưa tới, làn hương thơm kia đã chui vào mũi Đường Kính Chi, chẳng biết vì sao, y vừa ngửi tới mùi thơm độc đáo kỳ lạ từ cơ thể nàng là cảm thấy toàn thân bứt rứt, Đường Chu Thị cẩn thận rót cho y một chén trà, khẽ dặn:

- Nhị gia, trà còn nóng lắm, người uống chậm thôi.

Đường Kính Chi bị cái cổ tay trắng như tuyết của Đường Chu Thị ở gần ngay trước mắt làm hoa mắt, chỉ gật đầu như cái máy nhưng lại chẳng nghe thấy đối phương nói cái gì, cảm chén trà lên đồ ngay vào miệng, tiếp đó phun ra trước ánh mắt mọi người:

- Phì! Nóng chết mất!

Đường Chu Thị mặc dù ở rất gần nhưng không ngăn kịp, thấy thế vội lấy khăn gắm trong lòng ra, giúp y lau trà trên miệng:

- Nhị gia, đã bảo người trà nóng rồi, sao còn uống nhanh như vậy.

Bị trà làm bỏng, Đường Kính Chi triệt để tỉnh lại, vừa há miệng vừa dùng tay quạt lấy quạt để, mặt đỏ như tôm luộc. Chuyện này bêu xấu lớn trước mặt nàng rồi, bất quá vô tình liếc mắt qua, Đường Kính Chi đột nhiên phát hiện bên tai Đường Chu Thị lại thiếu đi đoá hoa cúc trắng khiến nàng tăng thêm ba phần xinh đẹp động lòng người kia.

Chẳng lẽ lão thái quân đã xòe bài với nàng rồi sao?

Đường Kính Chi nghĩ tới đó càng thêm xấu hổ, nhận lấy chén trà để lâu không uống đã lạnh ngắt của Lâm Úc Hương, đổ ọc vào miệng, dịch không nổi ánh mắt của số đông, luống cuống lấy cớ chạy mất, Lâm Úc Hương lòng hiếu kỳ, cũng cáo lui đuổi theo.

Đợi Đường Chu Thị cũng mang khuôn mặt đỏ dừ lui ra, Hàm Hương mới đỡ Đường lão thái quân lên, cười nói:

- Lão thái quân, theo nô tỳ thấy, giữa Nhị gia và Đại nãi nãi hình như đúng là có chút ý tứ mập mờ đấy.

- Phì cái con nha đầu này dám lấy chủ tử ra trêu ghẹo, có phải ngươi cũng động lòng xuân rồi phải không? Hay là để lão thân tìm cho một nhà thể diện nào đó gả đi?

Đường lão thái quân cười mắng.

Hàm Hương đỏ mặt luôn mồm phủ nhận.

Nghe tiếng bước chân vội vã của Lâm Úc Hương ở đằng sau, Đường Kính Chi càng có tật giật mình, chỉ sợ nàng bất thành linh gọi mình đứng lại, chân bước liên tục, về tới tiểu viện là vào ngay phòng ngủ, cỡ nhanh áo ngoài rồi chui lên ghế nằm.

Tới khi Lâm Úc Hương vào phòng thì thấy Đường Kính Chi đã nhắm mắt tựa hồ ngủ rồi, mặc dù nàng hiếu kỳ vì sao nam nhân này hôm nay có chút khác thường, nhưng không lắm chuyện tới mức nhất định phải hỏi mới ngủ được, hai người còn sống với nhau lâu mà, hôm nay không hỏi, ngày mai hỏi cũng thế.

Mắt khép lại chỉ còn một khe nhỏ, thấy kiều thê đứng nhìn mình một lúc mới về giường, Đường Kính Chi mới thở phào, nói thật, y không biết phải giải thích chuyện này với Lâm Úc Hương ra sao.

Đường Chu Thị là tẩu tẩu của Đường Kính Chi quá cố, mình làm sao mà cưới nàng về được đây, cho dù nữ nhân này quyến rũ vô hạn, trên người lại có phong vận mê người chỉ nữ nhân thành thực mới có, nhưng cái vực đạo đức chắn ngang giữa hai người, nghĩ mãi, Đường Kính Chi chẳng hiểu sao nổi lên một trần khó chịu bức dọc, vì thế chẳng có gì bắt ngờ, đêm đó Đường nhị gia mất ngủ.

Mất ngủ thì mất ngủ, sáng sớm hôm sau Đường Kính Chi vẫn thức dậy tới tiểu viện của Ngọc Nhi, đến nơi thấy nàng vẫn mặc hắc y đang luyện quyền cước như mọi người, thấy y đi vào liền đi lấy cành cây quắn vải, thần sắc bình tĩnh, bước chân thong dong, cứ như giữa hai người chưa từng có xung đột gì.

Hôm nay chẳng những Trịnh Kiểm Thu sẽ một lần nữa tới phủ làm khách, Đường Kính Chi cũng phải tới Trịnh phủ bái phỏng, Lạc Thành cách Kiên Thành khôn xa, nhưng cũng tới hơn 40 km lộ trình, bất kể là cưỡi ngựa hay ngồi xe ngựa đều tốn không ít thể lực, cho nên hôm nay không thể ăn đòn của nàng được.

Nghe Đường Kính Chi nói có đại sự phải đi xa, Ngọc Nhi dừng bước quay lại, lạnh lùng nói:

- Nếu như đã có đại sự phải làm thì hôm nay không cần đứng tần nữa, tới đây, theo tỳ thiếp chạy vòng quanh tiểu viện đi.

Ngọc Nhi nói xong liền chạy trước, Đường Kính Chi cũng xắn ta áo chạy theo, được mấy bước y liền nhớ tới lần trước Ngọc Nhi giáo huấn tên Hứa Dũng kia từng dùng bí thuật thiên lý truyền âm, lòng tức thì nổi lên hiếu kỳ mạnh mẽ, chạy nhanh thêm sóng vai với Ngọc Nhi, chẳng để ý lần trước cường hôn người ta có làm người ta giận không, háo hức hỏi:

- Ngọc Nhi, lần trước ở đại sảnh, trước khi nàng giáo huấn tên điều nô kia, nói lời chỉ ta và nàng nghe thấy, công phu đó có phải là thiên lý truyền âm không?

Người Ngọc Nhi khựng lại, mày nhíu chặt.

Người này sáng sớm ngày ra rảnh rồi tới lấy mình ra làm trò cười à?

Hay là lo hôm qua mình giận cho nên mới cố ý kiểm soát nói chuyện với mình?

Ngọc Nhi nghi hoặc liếc nhìn Đường Kính Chi, thấy hai khả năng này đều không lớn, bởi vì nam tử trước mắt này ánh mắt khẩn thiết, còn thoáng chút kích động, hẳn là y nói thực, chỉ là nếu có thể thiên lý truyền âm thì còn là con người nữa không?

Vì thế Ngọc Nhi không đáp lời y, chỉ tăng tốc, vượt qua Đường Kính Chi.

Dù đụng đầu vào tường, nhưng nhiệt tình của Đường Kính Chi không hề giảm, chân cũng tăng tốc, lần nữa chạy song song với Ngọc Nhi, nói:

- Ngọc Nhi, ta đang hỏi nàng đấy.

- Nếu như Nhị gia đứng trên nóc nhà rống một tiếng làm người ngoài ngàn dặm nghe thấy thì tỳ thiếp sẽ bái người làm sư phụ.

Ngọc Nhi chẳng thèm quay đầu lại:

Như bị hắt chậu nước lạnh vào mặt, lòng hiếu kỳ của Đường Kính Chi tụt xuống điểm đóng băng, đồng thời bất mãn lâu bầu trong lòng :” Nếu như ta mà có hai cái di động thì chẳng cần đứng trên nóc nhà rống cũng nhất định bắt nàng gọi ta một tiếng sư phụ!”

Ngọc Nhi chạy thêm vài bước, thấy Đường Kính Chi không theo, quay đầu lại nhìn mới phát hiện nam nhân đó đầu gục xuống, chẳng còn chút tinh thần nào, hẳn là bị đá kích làm chán nản.

- Bí thuật lần trước tỳ thiếp dùng tên là truyền âm nhập mật, chỉ có thể nói cho người khác nghe trong khoảng cách gần, một khi quá ba mét là không có tác dụng nữa. Nếu như Nhị gia muốn học, sau này tỳ thiếp sẽ truyền cho Nhị gia, còn nhớ trước kia tỳ thiếp học tuyệt kỹ này, thường xuyên lấy nó ra nghịch với hai vị sư huynh.

Lời vừa dứt, Ngọc Nhi ngẩn ngơ, trong đầu thoáng hiện ra bóng người hai thanh niên nam tử.

Hàm Hương thì khỏi nói rồi, quá thơm ...

Diệt Hồng Trần

115. Chương 116: Hắn Có Mưu Đồ Với Nàng?

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 116: Hắn có mưu đồ với nàng?

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đường Kính Chi nghe thấy truyền âm nhập mật chỉ có thể nói cho người ta nghe trong khoảng cách gần, nghĩ chẳng có tác dụng gì lớn, không học cũng được, nhưng nghe thấy Ngọc Nhi kể tới chuyện trước kia, còn nhắc đến hai vị sư huynh, sắc mặt thay đổi, nhìn Ngọc Nhi hết sức tò mò, luôn cảm thấy nàng rất thần bí, nên ngờ vực càng nhiều.

Lần trước nàng nói muốn rời đi, phải chăng là muốn sau khi rời Đường phủ sẽ tìm hai sư huynh của nàng.

Ngọc Nhi luyện võ sớm, chẳng lẽ hai sư huynh kia cùng nàng lớn lên từ nhỏ, là người bạn chơi đùa từ thuở thơ ngây? Nếu đúng là như thế, liệu có phải nàng nảy sinh tình cảm với một trong hai người đó?

Nếu như suy đoán này đúng thì người thứ ba cũng là mình, trong lòng Đường Kính Chi không thoải mái lắm, chạy nhanh tới, cẩn thận hỏi:

- Thì ra nàng còn có hai vị sư huynh à? Bọn họ ở đâu, hay là nàng tìm bọn họ tới Đường phủ làm khách, ta cũng muốn kết giao với hai vị hào kiệt.

- Không cần.

Ngọc Nhi chỉ nói đúng hai chữ đó rồi không nói thêm gì nữa, với thân phận hiện tại của nàng, làm sao gặp mặt hai vị sư huynh được.

Đường Kính Chi truy hỏi thêm vài câu, thấy Ngọc Nhi làm mặt lạnh quay đi không đáp, trong lòng chua lè, nam nhân và nữ nhân đều giống nhau, loại chuyện này càng không có được đáp án, càng muốn phải làm cho rõ ràng.

Có điều y không đánh lại người ta, nên chẳng cưỡng ép được.

Hậm hực chạy quanh tiểu viện hơn hai mươi vòng, Đường Kính Chi mồ hôi mồ kê nhễ nhại, lúc này mặt trời đã lên cao, có một hạ nhân thở hổn hển chạy tới báo Trịnh Kiểm Thu tới thăm, lúc này đã đến đại sảnh.

Nghe nói có khách quý tới nhà, Ngọc Nhi liền dừng chân, đang lúc nàng muốn vào phòng nghỉ ngơi thì đột nhiên nghe thấy Đường Kính Chi hỏi:

- Ngọc Nhi, hôm nay ta sẽ tới Kiên Thành, nàng có muốn đi cùng giải khuây không?

Đường Kính Chi sở dĩ đề nghị như vậy chủ yếu là vì hôm qua Ngọc Nhi nói muốn rời Đường phủ tăng lấy lý do nàng là người sơn dã, không thích suốt ngày ru rú trong nhà, con chim hiếu động bị nhốt trong lồng còn buồn tới sinh bệnh huống chi con người.

Cho nên y định nhân cơ hội này đưa nàng đi chơi một chuyến, nói thế nào thì nàng là nữ nhân của y, nếu như buồn bã sinh bệnh thì y sẽ rất đau lòng.

- Nếu nàng muốn đi thì mau chóng chuẩn bị vài bộ y phục tắm rửa thay đổi, không lâu nữa ta sẽ xuất phát.

Nghe thấy có thể rời phủ Ngọc Nhi tất nhiên không từ chối, nàng dừng chân đáp lời, đi vào phòng mình thu thập đồ.

Đường Kính Chi rời tiểu viện của Ngọc Nhi, không thay y phục sạch mà chỉ dùng khăn lau mồ hôi rồi tới thẳng đại sảnh, thấy Hứa Dũng hôm kia mới ăn đòn mà hôm nay đã tới thì hơi ngạc nhiên, chấp tay với Trịnh Kiểm Thu:

- Làm phiền Trịnh đại ca đợi lâu, tiểu đệ bồi tội.

- Hiền đệ không cần khách khí như thế, vi huynh cũng vừa ngồi xuống thôi, ghế còn chưa nóng nữa.

Trịnh Kiểm Thu đứng lên phóng khoáng đáp lễ:

Vì lần trước bị ăn đòn, hơn nữa biết quan hệ giữa chủ tử và Đường Kính Chi phát triển nhanh chóng, lần này Hứa Dũng không dám có thái độ ngông nghênh nữa.

- Hiền đệ, đây là hộ vệ thiếp thân của vi huynh, tên là Hứa Dũng, theo bên cạnh từ khi vi huynh còn nhỏ, lần trước ở phủ Hứa Dũng có chút đắc tội, mong đệ rộng lượng đừng chấp với hắn.

Trịnh Kiểm Thu ngồi trở lại, chỉ Hứa Dũng đứng phía sau nói:

Hứa Dũng liền từ sau lưng chủ tử đi vòng ra, quỳ một chân trước mặt Đường Kính Chi:

- Lần trước ở Đường phủ tiểu nhân đã mạo phạm, mong được Nhị gia lượng thứ.

Nhìn tới hôm nay Hứa Dũng đi lại vẫn tập tậ tập tễnh, Đường Kính Chi cực hả, tên khốn kiếp này gặp hắn hai lần, lần nào cũng lên tiếng ngông cuồng láo xược, cho nên y chẳng hề có chút thiện cảm nào với Hứa Dũng, đương nhiên giờ Trịnh Kiểm Thu đã lên tiếng nói đỡ cho Hứa Dũng, y không thể làm bề mặt người ta:

- Trịnh đại ca khách khí quá, Hứa hộ vệ là trợ thủ đắc lực của huynh, tiểu đệ tất nhiên không so đo với hắn làm gì.

Rồi phát tay để Hứa Dũng quay trở lại đằng sau chủ tử.

Thân phận Trịnh Kiểm Thu không thấp, cho nên không bao lâu sau Đường lão thái quân đã tới đại sảnh tiếp khách, để thể hiện sự tôn trọng với Trịnh phủ, còn lần này Trịnh Kiểm Thu hoàn toàn lấy thân phận văn bối làm khách, cho nên thái độ cực kỳ cung kính, ba người ngồi trong đại sảnh, trò chuyện rất vui vẻ.

Đường lão thái quân quan tâm hỏi:

- Kiểm Thu, lần trước ngươi bị thương đã lành hẳn chưa? Còn cả độc tố giải hết rồi chứ? Nếu chưa thì nên nghỉ ngơi thêm vài ngày, đừng vội lên đường.

Trịnh Kiểm Thu hơi hạ mình xuống, đáp:

- Lão thái quân cứ yên tâm, độc tố trên người văn bối đã được giải hết, vết thương cũng đã khép miệng, chỉ có mấy chục dăm, không ảnh hưởng lắm.

- Đúng thế, đây là nhờ Đường nhị nãi nãi y thuật cao minh, nếu không tới nay chủ tử của tiểu nhân vẫn còn đang hôn mê.

Trịnh Kiểm Thu vừa dứt lời, Hứa Dũng xen mồm vào ngay, làm tất cả mọi người trong đại sảnh im lặng.

Đường lão thái quân nhíu mày, liếc nhìn Trịnh Kiểm Thu có chút trầm ngâm.

Đường Kính Chi cực kỳ khó chịu, vì sao tên Hứa Dũng này cứ năm lần bảy lượt nhắc tới Lâm Úc Hương, chẳng lẽ là do Trịnh Kiểm Thu chỉ thị.

Nghĩ tới đó y thầm cả kinh, không phải là không có khả năng này, nếu không vì sao Trịnh Kiểm Thu không để Hứa Dũng nghỉ ngơi mà nhất định tới Đường phủ? Vừa rồi chẳng phải hắn đã nói tên Hứa Dũng này đi theo hắn từ nhỏ sao, quan hệ hai bọn chúng chắc chắn không tầm thường.

Họ Trịnh này có mưu đồ với Úc Hương?

Đường lão thái quân trong lòng có suy đoán đại khái, nhưng không miễn cảm như Đường Kính Chi, thấy Lâm Úc Hương tự tay cứu người ta một mạng, hiện gọi tới để người ta nói một lời cảm ơn trước mặt cũng nên làm, liền chủ động lên tiếng:

- Tôn túc của lão thân y thuật không tệ, có điều hôm đó cũng chỉ là trùng hợp nhìn thấy kỳ ngọc trên người Kiểm Thu, nếu không nó cũng bó tay chịu thua rồi. Hàm Hương, ngươi đi tìm Nhị nãi nãi tới đây, bảo Trịnh công tử tới phủ làm khách, tạ ơn cứu mạng.

Hàm Hương vâng lời rời đại sảnh tìm người, Đường Kính Chi thì thấy căng thẳng, y không hề muốn Lâm Úc Hương gặp mặt Trịnh Kiểm Thu, nhưng lão thái quân đã lên tiếng rồi, y không tiện phản đối, lòng suy nghĩ lung tung, Lâm Úc Hương gặp Trịnh Kiểm Thu sẽ có phản ứng thế nào.

Dùng khước mắt liếc nhìn Trịnh Kiểm Thu, lọt vào mắt là khuôn mặt rắn rỏi anh tuấn đầy nam tính.

Từ lúc Hàm Hương rời đại sảnh đi tìm Lâm Úc Hương, Trịnh Kiểm Thu và Đường Kính Chi ít nói hơn nhiều, chỉ thuận miệng nói vài câu cho có lệ, mỗi người đều theo đuổi tâm tư của riêng mình.

Lúc nửa hôn mê, khuôn mặt tuyệt diễm vô song thoáng hiện qua trước mắt ghi lại dấu ấn rất sâu trong đầu Trịnh Kiếm Thu, mỗi khi nhàn rỗi, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành ấy lại vô tình hiện ra, chính vì thế mà hắn mới mấy lần liền để cho Hứa Dũng làm càn ở Đường phủ.

Hắn thực sự rất muốn nhìn thật kỹ, bóng hình tuyệt mỹ để lại ấn tượng không thể xóa mờ trong lòng mình rốt cuộc là người như thế nào.

Đường Kính Chi ngồi ở chủ vị phía trái, thi thoảng lại để ý sắc mặt của Trịnh Kiếm Thu, thấy mắt hắn rõ ràng ánh lên vẻ mong đợi, trong lòng càng khó chịu hơn, thầm quyết tâm sau ngày hôm nay dứt khoát không để hai người gặp mặt thêm lần nào nữa.

Vì hôm nay lại dậy muộn hơn tướng công vợ bỏ cho nên Lâm Úc Hương bị hai tiểu nha đầu làm nhảm một hồi, làm nàng không chịu nổi, chỉ muốn tiếm hai cái rổ nhét vào miệng bọn chúng.

Mặc y phục xong, Lâm Úc Hương tới chính sảnh nói chuyện với đám Uyển Nhi, tiếp xúc nhiều rồi, mấy nàng hiện giờ cũng có chủ đề mà nói với nhau, Uyển Nhi và Nhu Nhi đều hiền lành dễ gần, Sương Nhi mặc dù vẫn mang khuôn mặt lạnh lùng nhưng ít nhất cũng không tới thính an xong là quay người cáo từ.

Đương nhiên trong số này không có Ngọc Nhi, vì Ngọc Nhi căn bản là không tới chỉ bảo nha hoàn chuyển lời, nói phải truyền thụ võ công cho Nhị gia.

Lý do này liên quan tới Đường Kính Chi, cho nên rất thỏa đáng.

Diệt Hồng Trần

116. Chương 117: Nụ Cười Tự Tận Đáy Lòng.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lâm

— o —

Chương 117: Nụ cười tự tận đáy lòng.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Được hai tiểu nha đầu nhắc nhở, Lâm Úc Hương đứng giờ tới tiểu viện của Đường lão thái quân, nhưng hạ nhân ở đó nói với nàng lão thái quân tới đại sảnh tiếp khách quý rồi, khách hay không, quý với hóa chẳng liên quan gì tới nàng, không phải giáp mặt với Đường lão thái quân là Lâm Úc Hương thấy vui rồi, có điều nửa đường gặp phải Hàm Hương.

- Nhị nãi nãi, lão thái quân bảo người tới đại sảnh gặp một vị khách quý.

Hàm Hương tới tiểu viện của Lâm Úc Hương được biết nàng tới thỉnh an lão thái quân, cho nên quay về tiểu viện cả lão thái quân tìm:

Lâm Úc Hương ngạc nhiên hỏi:

- Vị khách quý nào mà cần một phụ đạo nhân gia như ta tới gặp?

Thường thì nếu có khách tới phủ, nữ chủ tử chỉ chiêu đãi nữ khách ở hậu viện, còn ở đại sảnh là nam chủ tử tiếp đãi nam khách, bàn chuyện, hào môn đại tộc thì lại càng chú ý tới quy củ này, nếu không sẽ mất thân phận.

- Bẩm Nhị nãi nãi, vị khách quý đó họ Trịnh, người có biết đấy.

Hàm Hương đi tới, đẩy Tri Thu sang một bên, tự mình đỡ tay trái Lâm Úc Hương.

Tri Thu biết Hàm Hương là tâm phúc của lão thái quân, không dám có chút bất mãn nào, lùi lại đi sau mọi người.

Khách quý, còn họ Trịnh?

Lâm Úc Hương tức thì nhớ ra người thanh niên mà nàng cứu trước đó không lâu:

- Đó là công tử của phủ Tuyên Uy tướng quân phải không?

- Vâng, đúng là Trịnh công tử.

Hàm Hương trả lời rồi giục Lâm Úc Hương, nói không thể để khách quý đợi lâu, Lâm Úc Hương cũng hiểu, cho nên đi nhanh hơn ba phần.

Tới cửa đại sảnh, Lâm Úc Hương định thần lại rồi mới thông đồng bước vào, nàng vừa xuất hiện tất cả mọi người đều đem ánh mắt tập trung lên người nàng.

Hôm nay Lâm Úc Hương mặc chiếc váy lụa màu vàng nhạt, trang điểm đậm nhã, tóc vấn nghiêng, hai hàng mi cao cong cong, đôi mắt trong vắt như đầm nước mùa thu, khuôn mặt và chiếc cổ trắng nõn nà như ngọc, vòng eo mềm mại, bước chân thanh thoát như lướt trên mây, như phiêu diên tiên tử xuống phàm trần.

Vào đại sảnh, nàng chỉ khẽ liếc mắt nhìn về phía Trịnh Kiểm Thu rồi hết sức quy củ tới trước mặt Đường lão thái quân nhún eo thi lễ:

- Tôn tức thỉnh an lão thái quân.

Lần trước vì cứu Trịnh Kiểm Thu làm Đường Kính Chi lần đầu tiên giận nàng, cho nên vì tránh tướng công vớ bở hiểm lằm, Lâm Úc Hương ngay cả đầu không quay sang bên phải nửa phần.

- Đứng lên đi.

Đường lão thái quân đưa tay đỡ hờ.

Ở trường hợp chính thức, Lâm Úc Hương thực hiện đầy đủ quy củ để không ai bắt được gì, đứng dậy xong gót sen nhẹ bước, tới trước mặt Đường Kính Chi, nhu thuận thi lễ, giọng trong trẻo:

- Thiếp thân thỉnh an Nhị gia.

Đường Kính Chi vội đứng dậy, đi tới đích thân đỡ nàng lên, nói thực trước khi Lâm Úc Hương vào đại sảnh, y đã giả thiết rất nhiều phản ứng của Lâm Úc Hương, nhưng không một cái nào đúng với thực tế:

- Đứng dậy đi, không cần đa lễ như thế, ta giới thiệu cho nàng nhé, vị này là tướng công tử của Tuyên Uy tướng quân, Trịnh công tử Trịnh Kiểm Thu, lần trước ở ngoài thành nàng đã giúp Trịnh công tử giải độc, còn nhớ không?

Mặc dù hơi bất ngờ nhưng không thể phụ nhận Đường Kính Chi rất hài lòng phản ứng bình tĩnh tự nhiên của Lâm Úc Hương sau khi vào đại sảnh.

Nghe giới thiệu Lâm Úc Hương mới quay sang nhìn Trịnh Kiểm Thu, nam nhân này mặt vẫn anh tuấn như thế, so với hôm bị thương còn thêm phần khỏe khoắn mạnh mẽ, hấp dẫn hơn nhiều:

- Đường Lâm Thị ra mắt Trịnh công tử, hôm nay thấy sức khỏe công tử đã tốt hơn, Đường Lâm Thị yên tâm rồi.

Lâm Úc Hương mặc dù miệng nói rất khách khí, nhưng ngữ khí lại bình đạm, rõ ràng mang cho người ta cảm giác xa cách ngàn dặm.

Từ khoanh khắc Lâm Úc Hương tiến vào đại sảnh, tâm thần Trịnh Kiểm Thu chấn động dữ dội, thế gian có nữ tử mỹ lệ tới nhường này thật sao, trước đó hẳn luôn cảm thấy bóng hình thoáng hiện lên trước lúc hôn mê hẳn ít nhiều có chút chênh lệch, khả năng làm nàng càng đẹp hơn, nhưng cho tới tận bây giờ Trịnh Kiểm Thu mới hiểu, hình bóng trong đầu còn thua kém người thật.

Thấy Lâm Úc Hương hạ mình vấn an, Trịnh Kiểm Thu rời ghế đứng dậy, rồi chấp tay vái thật sâu:

- Lần trước may nhờ có Đường phu nhân trượng nghĩa ra tay nên Trịnh mỗ mới sống được tới hôm nay, đại ân đại đức của Đường phu nhân, Trịnh mỗ cả đời không quên.

Hơi đưa tay đỡ hờ, Lâm Úc Hương bình đạm nói:

- Mặc dù Đường Lâm Thị chỉ là thân nữ nhi nhưng cũng biết cái đạo lý giữa đường gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ. Trịnh công tử không cần khách khí như thế, Đường Lâm Thị không dám nhận.

- Đường phu nhân đại nhân đại nghĩa, Trịnh mỗ bội phục, sau này nếu Đường phủ có chỗ nào cần Trịnh mỗ, chỉ cần nói một tiếng, tuyệt không chối từ.

Lâm Úc Hương trước đó có nghe Đường Kính Chi nói có kẻ ngầm mưu đồ với gia sản của Đường phủ, nên không chối từ, trực tiếp đáp:

- Vậy Đường Lâm Thị xin tạ ơn Trịnh công tử trước.

- Không cần khách khí, không cần khách khí.

Trịnh Kiểm Thu rất muốn được nghe giọng nói của nàng nhiều hơn, nhưng trưởng hợp hiển nhiên không cho phép, liền quay lại ghế.

Từ lúc Đường Kính Chi đỡ đứng dậy, bàn tay Lâm Úc Hương liền bị y nắm lấy, dù thấy bàn tay Đường Kính Chi rất ấm áp, rất dễ chịu, nhưng nàng vẫn khẽ giãy dụa, muốn rút tay lại.

Đường Kính Chi không buông tay, quay đầu nhìn sang, thấy Lâm Úc Hương trừng mắt nhìn mình, cho dù là phu thê ân ái tới đâu, ở thời đại đó làm gì có chuyện nắm tay nhau trước mặt khách.

Huống hồ quan hệ giữa hai người còn rất bình thường.

Thấy Lâm Úc Hương trừng mắt nhìn mình, Đường Kính Chi không vui, hần muốn trước mặt Trịnh Kiểm Thu diễn một cảnh ân ái cùng kiểu thê, vì thế không hề khách khí trừng mắt lại với nàng, sau đó càng nắm chặt bàn tay vừa trắng vừa mềm ấy, đi về chỗ ngồi.

Phải nói bàn tay ấy mềm mềm, tựa như không có xương vậy, nắm trong tay, thoải mái cực.

Đường lão thái quân nâng chén trà lên, lẳng lặng quan sát phản ứng của ba người, biểu hiện hôm nay của Lâm Úc Hương làm bà rất hài lòng, thoáng đạt tự nhiên, đoan trang đúng mực, rất có phong phạm của đại gia khuê tú.

Còn phản vệ mặt của Trịnh Kiểm Thu cũng lọt hết vào mắt bà, không lo cũng chẳng mừng.

Lần trước Lâm Úc Hương bất chấp bản thân cứu người, bà lo hai người này liệu có phải là biết nhau, hơn nữa giao tình không cạn, cho nên bà mới bảo gọi Lâm Úc Hương ra cho Trịnh Kiểm Thu tạ ơn để biết rõ thực hư, sau này dễ bề ứng phó.

Nhưng hiện giờ xem ra là bà nghĩ nhiều rồi, cho dù nhìn ra Trịnh Kiểm Thu tựa hồ có thiện cảm với Lâm Úc Hương, nhưng một nữ tử mỹ lệ nhường ấy, nam nhân nào có thể không động lòng?

Theo bà thấy đây không phải chuyện lớn gì, chỉ cần sau này hai người không gặp nhau nữa, tình cảm sẽ nhạt đi mà thôi.

Động tác nhỏ của Đường Kính Chi với Lâm Úc Hương cũng không qua nổi mắt bà, khiến bà hơi nhú mày, xem ra bà vẫn xem nhẹ vị trí của Lâm Úc Hương trong lòng đích tôn, ừm, sau này mình phải giúp đỡ Đường Chu Thị một chút vậy, nếu không chuyện bức bách Lâm Úc Hương và đích tôn viên phòng sẽ kéo dài vô thời hạn.

Đường Chu Thị mặc dù da mặt mỏng, nhưng dù sao cũng là người được nể mui vị nam nữ, lại đã sinh con, chỉ cần dùng chút thủ đoạn, không sợ đích tôn không leo lên giường của Đường Chu Thị.

Đợi phá vỡ tâm kết đích tôn vì cơ thể có bệnh, không viên phòng cùng thê thiếp, lúc đó chuyện viên phòng với Lâm Úc Hương không còn khó nữa.

Đường lão thái quân nghĩ như thế, khóe môi dần dần xuất hiện nụ cười.

Thấy tướng công vớ bở tròng mắt lên nhìn mình, Lâm Úc Hương cả kinh, qua thời gian dài tiếp xúc, nàng biết Đường Kính Chi không phải nam nhân dễ nổi giận, nếu như y có dấu hiệu nổi giận, tức là nói lên có chuyện chạm vào vảy ngược của y rồi, lần trước làm mất mặt y nên nàng bị phạt quỳ rất lâu, lần này không thể phạm sai lầm tương tự.

Hơn nữa nàng mơ hồ không muốn tướng công vớ bở hiểu lầm, vì thế nghỉ một chút, không chống cự nữa, mặc cho y nằm tay quay về chỗ ngồi, thậm chí còn chưa yên tâm, bàn tay nhỏ dùng lực, nắm lại bàn tay lớn ấm áp của y.

Cảm giác động tác nhỏ của kiều thê, Đường Kính Chi sửng sốt, rồi nở nụ cười.

Nụ cười phát ra từ tận đáy lòng đó khiến mỗi người trong đại sảnh dâng lên cảm thụ khác nhau.

Diệt Hồng Trần

117. Chương 118: Thê, Không Cố Ý.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

— o —

Chương 118: Thê, không cố ý.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Giữa núi rừng, cánh lá rập rập, xanh ngắt ngút ngàn, một con đường lớn rộng chừng ba mét, trên đường có mấy cỗ xe ngựa và mười mấy đai đao hộ vệ cười tuấn mã, những hộ vệ này ngồi trên lưng ngựa, chừng như tạo thành thể trận gì đó vây một thanh niên áo đen ở giữa, cực kỳ cảnh giác, thì thoảng chỉ một con chim cất tiếng kêu bay vút qua thôi bọn họ cũng theo bản năng nắm lên chuôi đao.

Trong đội xe này có một cỗ xe màu đỏ là bắt mắt nhất, chẳng những to lớn hơn những chiếc xe ngựa xung quanh, mà ngoài khoang xe còn điêu khắc rất nhiều hoa văn và dị thú, những hoa văn kia làm chiếc xe trở nên hoa lệ vô cùng, còn hình những con dị thú, là để tránh quỷ xua tà, bảo vệ chủ nhân trong xe thuận buồm xuôi gió.

Nằm trong khoang xe, Đường Kính Chi không ngừng cười ngốc nghếch, đầu óc toàn là sự ôn nhu khác thường sáng nay của Lâm Úc Hương, cùng với lúc rời phủ, len lén gãi lòng bàn tay của nàng, khiến kiều thê thẹn đỏ mặt.

Phong tình thiếu nữ lộ ra lộ ra trong khoảnh khắc ấy làm Lâm Úc Hương đẹp tới cực điểm.

Ở cùng với Lâm Úc Hương lâu như vậy, cuối cùng y cũng kiếm được cơ hội công khai tình tứ với nàng, tâm tình tất nhiên cực kỳ sáng khoái. Có điều Ngọc Nhi ngồi ở đối diện y thì lại nhịu mày, nàng thực sự sợ tướng công thư sinh gặp phải đả kích gì đó, biến thành thẳng ngốc mất rồi.

Thấy khóe miệng Đường Kính Chi sắp chảy cả nước dãi, Ngọc Nhi cuối cùng không nhịn nổi, lên tiếng:

- Nhị gia, tỳ thiếp thấy trong xe ngọt ngào, muốn ra ngoài cưỡi ngựa cho thoảng.

Bị Ngọc Nhi gọi một tiếng Đường Kính Chi mới choàng tỉnh, chẳng cần ai nhắc, y đưa ống tay áo lên lau miệng, có lẽ vì mới chọc gheo kiều thê, bị khơi lên lửa dục, cho nên chuyện đầu tiên sau khi tỉnh lại là y nhìn trộm ngực Ngọc Nhi,

Hai gò núi cao vút tới tận tầng minh đó đang nảy lên thành đường cong kinh tâm động phách theo khoang xe rung lắc trên con đường gập ghềnh.

Đàn hồi vô song.

Trong đầu Đường Kính Chi thoáng hiện ra bốn chữ đó.

Ngọc Nhi luyện võ từ nhỏ, nhãn lực tất nhiên không kém, chớp mắt đã bắt được ánh mắt háo sắc đó, có điều khác với trước kia, nàng chẳng hề sinh ra cảm giác căm ghét khi có nam nhân nhìn chằm chằm vào bầu ngực nổi bật của mình, mà thấy tim đập rộn lên vài cái, toàn thân thiếu tự nhiên, muốn nhảy khỏi xe ngựa ngay lập tức.

Thấy thế Đường Kính Chi vội vàng nói:

- Đợi đã.

Ngọc Nhi khựng người lại, nghe lệnh dừng động tác, nếu như đã giả cho người thì phải có giác ngộ của người làm thê thiếp, cho nên dù thường ngày nàng bằng giá, nhưng nếu Đường Kính Chi muốn nàng, nàng cũng sẽ không dùng vũ lực phản kháng.

Gả gà theo gà, gả chó theo chó, ngày nào còn chưa rời Đường phủ, ngày đó nàng vẫn là nữ nhân của Đường Kính Chi.

Là nữ nhân của người ta, ăn của người ta, mặc của người ta, ở nhà người ta, vậy nàng có lý do gì để cự tuyệt.

Đường Kính Chi không hề phát hiện ánh mắt hốt hoảng của Ngọc Nhi, khuôn mặt ẩn sau tấm khăn che cũng đỏ bừng, y sờ dĩ bảo nàng dừng lại, hoàn toàn do ghen tuông.

Với vóc người của Ngọc Nhi còn mặc áo đen bó sát người như vậy, thực sự quá bắt mắt, khó nam nhân nào có thể dời mắt khỏi đường cong mê người ấy.

Nếu như ở thế kỷ 21, dù có mặc váy siêu ngắn cùng áo hai dây đi trên đường cũng chẳng là gì, bởi vì có vô số cô nàng ăn mặc mát mẻ như thế, cho nên chẳng có gì nổi bật. Nhưng ở thời đại này, đại đa số nữ nhân mặc váy lụa thùng thình, thậm chí là một số phụ nhân còn dùng dải lụa trắng bó chặt ngực, để tránh thu hút ánh mắt người khác giới, đó gọi là hiền thực đoan trang, đánh giá cao nhất cho phẩm đức của nữ nhân gả cho người.

Có điều chính vì như thế vô hình trung làm nữ tử dị loại như Ngọc Nhi nổi bật lên, nàng đi trên đường, tuyệt đối sinh cảm giác hạc giữa bầy gà.

Nữ nhân mang thân hình ma quỷ như nàng tất nhiên không tránh được ánh mắt háo sắc.

Đường Kính Chi nói xong dùng tay chống sàn xe bò dậy, sau đó mò đằng sau, lấy ra một cái áo khoác rộng, bò tới trước mặt Ngọc Nhi, cố chấp buộc lên cổ nàng.

Ngọc Nhi vốn vì ánh mắt háo sắc của Đường Kính Chi khiến tim đập loạn xạ, toàn thân chẳng hiểu sao cũng khô nóng, chỉ muốn mau chóng rời xe ngựa trốn tránh cảm giác nàng không hiểu được ấy, nhưng khi Đường Kính Chi cầm áo khoác buộc lên cổ nàng, còn còn neho mắt lại, chẳng hề cố kỵ ngắm nghía hai ngọn núi ngạo nghễ của nàng, bất ngờ Ngọc Nhi lại trở nên bình tĩnh.

Buộc xong áo khoác cho Ngọc Nhi, Đường Kính Chi gật gù nói:

- Nếu như nàng muốn cưỡi ngựa chạy ra xa để thả lỏng một chút cũng được, nhưng nhớ phải cẩn thận, đừng để bị ngã.

Giọng nói ôn nhu như gió xuân thảng ba tấc thì xoa đi hoảng loạn trong lòng Ngọc Nhi, nàng gật đầu, định dịu giọng đáp lời, đột nhiên cứng người lại, tiếp đó mặt đỏ tía tai, kéo mạnh rèm cửa lên nhảy xuống, rồi tiếng la hoảng của xa phu ngồi phía trước xe.

Bàn tay Đường Kính Chi vẫn dờ ra trên không trung, nuốt nước bọt ực một cái, khuôn mặt tuấn tú ít nhiều ửng đỏ, chẳng biết là do vô tình chạm phải làm xấu hổ, hay là do đốm lửa trong lòng đột nhiên bùng lên.

Thề có trời làm chứng, vừa rồi thực sự y không cố ý.

Thì ra Đường Kính Chi buộc áo khoác cho Ngọc Nhi xong, thấy nó vẫn không che đi được bầu ngực nổi bật của nàng, liền lấy tay nắm hai mép áo choàng kéo vào giữa để che đi, do chiếc áo khoác không phải là rộng

lắm, hai bàn tay y hướng về phía ngực nàng, thế là bàn tay nóng ấm của y liền tiếp xúc với vị trí kiêu ngạo ngô lên đó.

Chớp mắt chạm vào đó, ngón tay liền như có dòng điện chạy khắp người, hơn nữa lại còn vừa vịn đúng tầm hai nụ hoa trước ngực của Ngọc Nhi.

Nụ hoa chưa từng ai chạm tới đó cực kỳ mẫn cảm, liền nhanh chóng bành trướng, làm chiếc áo đen bó sát người đội lên hai cái mũ nấm nhỏ.

Cứng người hồi lâu, Đường Kinh Chi mới ngậy ngậy đưa tay lên mũi ngửi, ừm, thật là thơm.

Hoảng hốt nhảy xuống xe, bị gió lạnh thổi tới, lại nghe tiếng hét kinh hãi của xa phu, Ngọc Nhi mới tỉnh lại, trước đó vì ánh mắt của Đường Kinh Chi không còn hau háu nhìn mình nữa, Ngọc Nhi đã dần trấn tĩnh lại, nhưng không ngờ rằng đúng lúc nàng yên tâm nhất thì bầu ngực lại bị tập kích.

Chỗ tiếp xúc với tay Đường Kinh Chi lại là nụ hoa mẫn cảm nhất ở nửa thân trên của nữ nhân, khiến trong tích tắc nó truyền tới cảm giác lạ lùng khó diễn tả, khiến hai núm vú nàng tê tê rồi sưng tấy lên.

Đứng bên xe ngựa, Ngọc Nhi người nóng râm ran, mặt đỏ bừng kiêu diễm, chột dạ cúi đầu xuống, kéo áo choàng che kín trước ngực, cứ như không làm như thế, ánh mắt của người khác có thể nhìn xuyên qua vậy.

- Ngọc di nương, người không sao chứ ạ?

Xa phu vội vàng dừng xe lại.

Hít sâu liền mấy hơi không khí tươi mát, Ngọc Nhi mới dần bình tĩnh lại, lắc đầu đáp:

- Ta không sao, người tiếp tục đánh xe đi.

Xa phu kia miệng thì nói vâng, nhưng tay không có động tác gì, vì hắn nhìn thấy nữ chủ tử tiếp đất hơi loạng choạng, hay là bị trẹo chân rồi, liền bảo:

- Ngọc di nương, hay là người cứ ngồi xe đi.

Lần này Ngọc Nhi không đáp lời, mặt khôi phục vẻ băng lãnh thường thấy, lạnh nhạt xoay người đi, nhắc hai chân vẫn còn hơi bủn rủn, đi tới con tuần mã màu đen không ai cười ở bên.

Con tuần mã đó bốn chân thô tráng rắn chắc, toàn thân đen kịt không có sợi lông tạp nào, sống lưng lưu loát, cơ thịt căng tràn, móng trước to như cái bát lớn, nhìn một cái cũng biết lương cầu ngày đi ngàn dặm.

Xa phu thấy chủ tử không đáp, hơn nữa bước đi rất vững vàng không giống bị thương mới vùng roi lên quát con ngựa kéo xe, tiếp tục lên đường.

Diệt Hồng Trần

118. Chương 119: Ngọc Nhi Thuần Ngựa.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 119: Ngọc Nhi thuần ngựa.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Xe lăn bánh, xa phu vẫn không yên tâm thì thoảng lại quay đầu lại nhìn.

Ngọc Nhi đột nhiên nhả khỏi xe ngựa liền thu hút ánh mắt của rất nhiều người, trong đó có Trịnh Kiểm Thu và Hứa Dũng, hai người này đều biết thân thủ của Ngọc Nhi rất cao cường, mắt thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, không hiểu nữ tử võ nghệ cao tuyệt này gặp phải chuyện gì mà có vẻ luống cuống như thế.

Ngày hôm đó cảnh Ngọc Nhi giáo huấn Hứa Dũng đã bén rễ trong đầu Trịnh Kiểm Thu, hấn hơi do dự rồi kéo cương ngựa đánh một vòng, đi tới phía Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi không những kỵ thuật cực giỏi, hơn nữa còn hiểu ngựa, nàng biết tuần mã càng trắng kiện, càng kiêu ngạo khó thuần, nhất là gặp người lạ thì càng phản ứng dữ dội, quả nhiên con tuần mã màu đen nhìn nàng chằm chằm, đôi mắt đầy cảnh giác, mũi thở phì phì, mỗi lúc một lớn.

Đằng sau xe tổng cộng buộc hai con ngựa, một chuẩn bị cho Đường Kính Chi, một là để dành cho nàng.

Con ngựa còn lại nhỏ hơn một chút, màu đỏ, tuy cũng là giống lương cầu, nhưng không thể so với con tuần mã màu đen, mà nhìn có vẻ như dễ bảo hơn rất nhiều.

Ngọc Nhi không biết con tuần mã màu đen có phải là ái mã Đường Kính Chi nuôi không, nhìn có vẻ như con ngựa đỏ giống như là chuẩn bị cho nàng hơn, nên hơi do dự một chút, liền đi tới định dùng con ngựa màu đỏ kia, nhưng nàng vừa xoay người liềm cau mày lại, vì tích tắc xoay đi, nàng cảm nhận rõ ràng con ngựa lão xược kia hắt đầu lên đầy khinh bỉ.

Ngọc Nhi bản tính quật cường, tức thì lửa giận bị khơi lên.

Trước kia tập võ, dù là hai vị sư huynh nếu dám coi thường nàng, nàng cũng nhất quyết phải phân cao thấp, huống hồ là một con ngựa! Thầm thì, nếu không thuần phục được con súc sinh này, chẳng thà đập đầu vào tường chết cho xong.

Cảm thụ được trên người nữ tử trước mắt đột nhiên bùng phát khí thế, con ngựa đen hí lên một tiếng trầm trầm, hai vó trước cào mạnh xuống mặt đất, làm bụi mịt mù, một lần nữa tỏ thái độ thù địch với Ngọc Nhi.

Đúng là một lương cầu rất có linh tính.

Ngọc Nhi nương thầm khen một câu, sau đó nheo mắt lại, chậm chậm áp sát, tới gần đằng sau khoang xe, con ngựa đen cũng không phát động công kích, chính thế nàng lại càng thêm thận trọng, một đối thủ biết nhẫn nhịn thường không ra tay thì thôi, đã ra tay là cho kẻ địch một đòn trí mạng.

Tới khi nàng đưa hay tay ra, bởi giây thờng, con ngựa đen mới dần mất trở nên bực bội, cái đầu lớn quấy đi quấy lại, không muốn bị nàng khống chế, đại bộ phận ngựa dữ đều có bản năng đá người, hơn nữa còn cực mạnh, chỉ cần chạm phải gây xương, cho nên Ngọc Nhi vẫn không có chút lơ là nào, mắt nhìn chằm chằm vào nó.

Một người một giằng co hồi lâu, rốt cuộc con ngựa đen mất kiên nhẫn trước, cái đầu cúi xuống, xô vào Ngọc Nhi, bất kể là luận lực đạo hay thể trọng, con ngựa đen đều có ưu thế tuyệt đối với con người, nếu chọi cứng, nhân loại dứt khoát đại bại trong tay nó.

Ngọc Nhi trước kia từng thuần ngựa, đoán con ngựa đen này muốn nhân lúc nàng né tránh đột nhiên tăng tốc, thoát khỏi giây cương trong tay nàng, như thế dù nàng có khinh công tuyệt đỉnh cũng không đuổi được.

Nhưng Ngọc Nhi nàng đâu phải hạng tầm thường.

Con ngựa đen xô tới ép Ngọc Nhi phải nhảy tránh, nhưng chưa đợi nó tăng tốc thì Ngọc Nhi đã giật mạnh giây cương, rồi tung người, nhẹ nhàng rơi lên lưng nó.

Thấy đối thủ ngồi lên lưng mình, con ngựa đen nổi khùng, hai chân trước dựng đứng, ngựa cổ hí vang uy hiếp, muốn hất Ngọc Nhi ngã xuống, nhưng không thành công, nó điên cuồng nhảy tại chỗ, cố sức làm Ngọc Nhi phải rời khỏi lưng nó.

Ngồi ở trên lưng ngựa, Ngọc Nhi nhìn thấy Trịnh Kiểm Thu thúc ngựa chạy tới, nàng không có thiện cảm với hắn, cũng chẳng ác cảm với hắn, nhưng nhớ lại trước lúc xuống xe, Đường Kính Chi muốn khoác áo choàng lên người, không cho nam nhân khác nhìn thấy đường cong bắt mắt trên người mình, nếu tướng

công thư sinh muốn thế, đành một tay cầm cương ngựa, một tay kéo áo choàng, phủ phục xuống lưng ngựa, mặc cho con ngựa nhảy loạn không ngừng.

Con ngựa đen đó cao lớn, sức lực cũng khác thường, Ngọc Nhi chỉ một tay cầm cương thấy hết sức vất vả. Con ngựa đen giở đủ mọi trò mà không hất được kẻ địch xuống, lần nữa ngựa cổ hi vang, tung bốn vó dùng hết tốc lực lao về phía trước.

Cảnh Ngọc Nhi hàng phục tuần mã được Trịnh Kiềm Thu chứng kiến từ đầu tới cuối, trong lòng tán thưởng không thôi, đúng là một nữ nhân cực kỳ đặc sắc khác biệt. Lúc này con ngựa đen phóng như điên về phía hắc, Trịnh Kiềm Thu liền giật cương nhường đường, đám hộ vệ thấy thế cũng tới tấp phóng ngựa sang bên lề.

Phóng qua tất cả, ở phía trước không còn ai nữa, Ngọc Nhi mới buông bàn tay giữ áo choàng trước ngực ra, tức thì gió mạnh lùa tới, áo choàng bay phấp phật, tưởng chừng như hóa thành đôi cánh lớn, từ khi gả vào Đường phủ nàng chưa bao giờ tự do như thế này, hôm nay nhân dịp thuận ngựa, nàng nhất định buông thả một phen.

Nhìn mỹ nhân trên lưng ngựa lướt qua vai mình mà không thèm liếc mắt một cái, Trịnh Kiềm Thu dâng lên cảm giác thất bại, luận gia thế tướng mạo cùng tài ba, hắc đều thuộc hàng đầu, trước kia nữ nhân gặp hắc, có ai không chủ động thăm liếc mắt đưa tình, ngay cả nữ tử đã cưới gả nhìn hắc cũng đỏ mặt cúi đầu xuống, rồi thẹn thùng lút lút đưa mắt nhìn, nhưng bản tính hắc cao ngạo, hàng phẩn sát dung tục làm sao có thể khiến hắc động lòng.

Vậy mà không ngờ tới nay khó khăn lắm mới có hai nữ tử khiến hắc sinh lòng hứng thú, người ta lại chẳng thèm nhìn tới hắc.

Trước tiên là Lâm Úc Hương đẹp tựa thiên tiên y thuật cao minh ở đại sảnh Đường phủ tổ thái độ xa cách muôn trùng, tiếp đó mỹ nữ hắc y thần bí võ nghệ cao cường lại càng coi hắc như không tồn tại. Sống gần 20 năm trời, lần đầu tiên hắc hoài nghi, phải chăng mình quá tự tin, đã tới mức tự phụ rồi.

Đường Kính Chi ngồi trong khoang xe, vốn trong thời gian ngắn không dám thò đầu ra nhìn Ngọc Nhi, nhưng nghe thấy bên ngoài có tiếng ngựa hí, rồi tiếng động hỗn loạn, do dự một lúc, lo cho Ngọc Nhi nên y vẫn vén rèm xe lên nhảy xuống, liền nhìn thấy cảnh Ngọc Nhi cầm giây cương, cúi rạp trên lưng ngựa, chơi đùa động tác cười ngựa nguy hiểm.

Chứng kiến cảnh này, Đường Kính Chi hoảng hồn, nếu chẳng may ngã từ trên lưng ngựa xuống thì hậu quả thế nào, nhưng dù khẩn trương y vẫn không bắn loạn, biết vào lúc này không thể la hét bừa bãi, nếu không khiến Ngọc Nhi phân tâm càng dễ để xảy ra chuyện.

Tới khi con ngựa đen mang Ngọc Nhi lao đi như điện chớp, tìm Đường Kính Chi vẫn nện thành thịch không ngừng, lúc này Trịnh Kiềm Thu cười ngựa đi tới nói:

- Đường hiền đệ, Đường phu nhân võ ngựa cao cường, thuật ngự mã cũng hết sức đáng nể, đệ đừng thấy con ngựa đen đó vẫn còn hung hãn, kỳ thực nó đã bị Đường phu nhân hàng phục rồi.

Không ngờ Trịnh Kiềm Thu lại kính trọng Ngọc Nhi tới mức gọi nàng là Đường phu nhân, cách xưng hô này thường không được dùng với tiểu thiếp.

Đường Kính Chi thì chẳng để ý chính thê hay là tiểu thiếp, chỉ cần là nữ nhân của y, y sẽ đối đãi thật lòng hết lòng, Đường Kính Chi trước kia cũng biết, từ ký ức y hiểu có thể khiến ngựa tung vó phóng đi như thế tức là con ngựa đã dùng hết chiêu thuật rồi, chỉ cần người cưỡi ngựa tiếp tục kiên trì sẽ hoàn toàn thuận phục được nó, vì thế mới yên tâm.

- Chuyện này tiểu đệ cũng biết, nhưng con ngựa đen này thường ngày rất ngoan ngoãn, sao thấy Ngọc Nhi lại trở nên hung bạo như vậy chứ?

- Ha ha ha, Đường hiền đệ, cái này thì đệ không hiểu rồi, càng là ngựa tốt càng trung với chủ, trước kia đệ đã cưới nó, tất nhiên nó ngoan ngoãn với đệ, nhưng nếu người khác cưỡi lên thì nó không nể mặt đâu.

Trịnh Kiềm Thu mặc dù bề ngoài cười sang sảng, nhưng nhìn cái dáng vẻ hoảng sợ trước đó của Đường Kính Chi, trong lòng không phục, nam nhân là phải có hào khí, mạnh mẽ, bằng vào cái gì mà tên thư sinh

nhu nhược nhất chết lại cười được kiêu thê cực phẩm như Ngọc Nhi và Được Úc Hương.

Kỳ nữ như thế phải sánh đôi với hán mới xứng!

Diệt Hồng Trần

119. Chương 120: Nàng Chỉ Là Tiểu Thiếp.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 120: Nàng chỉ là tiểu thiếp.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đường Kính Chi tất nhiên đâu thể biết suy nghĩ trong lòng Trịnh Kiểm Thu, hiện giờ y vẫn chưa hết lo cho Ngọc Nhi, liền không ngồi xe ngựa nữa, tháo dây cho con ngựa đở, xoay người cười lên.

Trịnh Kiểm Thu dẫn ngựa đi tới sóng vai với Đường Kính Chi, làm bộ tùy ý hỏi:

- Đường hiền đệ, vi huynh có vấn đề này chẳng biết có nên hỏi trước mặt không?

- À, vấn đề gì?

Đường Kính Chi hiện tâm tư đều đặt hết lên người Ngọc Nhi, nào có tâm tư mà để ý tới Trịnh Kiểm Thu:

- Kỳ thực chẳng phải chuyện gì to tát, chỉ là vi huynh hơi tò mò, hiền đệ là đại tài tử vang danh Lưu Châu, hơn nữa còn là gia chủ Đường gia, vì sao lại cưới một nữ hiệp khách võ nghệ cao cường làm tiểu thiếp.

Chính Đường Kính Chi cũng không biết lai lịch của Ngọc Nhi, y cũng chưa từng hỏi qua Ngọc Nhi cao ngạo vì sao lại tới Đường phủ làm thiếp, đó hẳn là nỗi khổ tâm của nàng!

Trước kia quan hệ giữa Đường Kính Chi và Ngọc Nhi không thân lắm, tất nhiên không tiện hỏi, nếu không vô tình làm vết thương của nàng chảy máu, y không muốn thế.

- Cái này à, thực ra trước khi cưới Ngọc Nhi, đệ hoàn toàn không biết nàng ấy hiểu võ công.

- Hả? Lại còn có chuyện này nữa sao?

Trịnh Kiểm Thu sững sốt, thấy khó tin nổi, một danh gia vọng tộc sao lại để gia chủ cưới một nữ tử lai lịch không rõ vào nhà làm thiếp cho gia chủ.

Đường Kính Chi biết câu trả lời này hết sức hoang đường, nhưng đó là sự thực, vì thế đem chuyện đại khái nói ra, tất nhiên những gì bất lợi cho Đường phủ thì phải che dấu.

Trịnh Kiểm Thu vỡ lẽ, thì ra vị Ngọc di nương này là do Đường phủ lúc đó cuống quá làm bừa, chỉ vì dung mạo của nàng xinh đẹp mới cưới về xưng hủ cho Đường Kính Chi, mặc dù hiện giờ trong lòng hắn tăng thêm một thứ, ghen tỵ với vận may của Đường Kính Chi, nhưng ít nhiều khôi phục lại tự tin, dù sao Ngọc Nhi không phải vì yêu Đường Kính Chi mới gả vào Đường phủ.

Mất đảo một vòng, Trịnh Kiểm Thu cuối cùng cũng nói ra mục đích y cưới ngựa sóng vai với Đường Kính Chi, trong giọng nói mang theo chút khao khát:

- Hiền đệ, vi huynh còn một vấn đề muốn hỏi, đệ có biết Đường phu nhân trước kia có sư huynh đệ hoặc là tỷ muội đồng môn hay không?

Đường Kính Chi không biết vì sao Trịnh Kiểm Thu lại hỏi như thế, nhưng trong đầu lại hiện lên hai vị sư huynh không biết mặt mà Ngọc Nhi từng nói với y.

Đường Kính Chi cũng đã hỏi nàng hai sư huynh đó hiện đang ở đâu, nhưng Ngọc Nhi ngậm miệng không nói, hơn nữa trong mắt còn dấu một phần cảnh giác.

Cho nên Đường Kính Chi nghe Trịnh Kiểm Thu hỏi cũng đề phòng, nói dối:

- Hình như không có, Ngọc Nhi nói, nàng theo gia gia học võ từ nhỏ.

Trịnh Kiểm Thu ồ một tiếng đầy thất vọng.

Lần trước Ngọc Nhi ra tay bức lui hắn, lại đã trọng thương Hứa Dũng, Trịnh Kiểm Thu không còn hài lòng bên cạnh chỉ có Hứa Dũng nữa, cho nên định hỏi xem Ngọc Nhi có sư huynh đệ hay không, nếu như có, hắn sẵn lòng bỏ tiền lung lạc lôi kéo về phía mình làm thiệp thân họ vệ.

Đương nhiên nếu có sư tỷ muội thì càng tốt hơn, bằng vào thân phận địa vị tướng mạo và thủ đoạn của mình, Trịnh Kiểm Thu tin rằng chẳng bao lâu, có thể chiếm được trái tim nàng, cưới về làm tiểu thiếp, một công đôi việc.

Thế nhưng đáp án của Đường Kính Chi chẳng khác gì cho hắn một gáo nước lạnh, có điều cao nhân bậc đó tất nhiên khó cầu, hắn vẫn kiên trì hỏi:

- Vậy gia gia của Đường phu nhân ở đâu? Đường hiền đệ có thể giới thiệu cho ta làm quen không?

- Cái này à, tiểu đệ không dấu Trịnh đại ca làm gì, từ khi Ngọc Nhi gả vào Đường phủ, đệ chưa bao giờ gặp gia gia nàng.

Đường Kính Chi sợ Trịnh Kiểm Thu không tin, lại bồi thêm một câu:

- Trịnh đại ca, huynh cũng biết đấy, Ngọc Nhi chỉ là một tiểu thiếp của đệ thôi.

Trịnh Kiểm Thu há mồm, không nói gì thêm nữa.

Vương triều Minh Hà thân phận tiểu thiếp thấp kém, gả vào nhà chồng rồi là hoàn toàn như món đồ thuộc sở hữu của nhà chồng, còn nhà mẹ đẻ, gả nữ nhi đi là không còn quan hệ gì nữa, cũng chẳng có chút quan hệ thân thích nào với nhà nam, chỉ có nhà mẹ đẻ của chính thê hay bình thê mới là thông gia của nhà nam.

Cho nên Trịnh Kiểm Thu không nghi ngờ gì lời nói của Đường Kính Chi, chỉ thầm than đáng tiếc, có thể dạy tôn nữ thành cao thủ như thế này, gia gia nàng tất nhiên càng phải lợi hại hơn.

Liên quan tới thân thế của Ngọc Nhi, Đường Kính Chi cũng chẳng biết nhiều hơn Trịnh Kiểm Thu, vả lại y cũng chẳng thoải mái khi cùng nam nhân khác nói về nữ nhân của mình, cho nên sau đó nói chuyện, y cố gắng lảng sang chủ đề khác, không đề cập tới Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi cưỡi con ngựa đen chạy đi rất lâu mà không trở về, làm Đường Kính Chi thầm lo, không phải lo nàng nhân cơ hội rời bỏ Đường phủ mà lo nàng không may bị ngã ngựa, thế thì nguy mất.

Khi y đang lo sốt vó thì cuối cùng thấy Ngọc Nhi mặc áo choàng vàng cưỡi trên con ngựa đen từ phương xa phi nước kiệu tới, tư thế oai hùng làm người ta mê mẩn.

Cưỡi ngựa là thứ hao tổn thể lực, cưỡi khoái mã lại còn phải thuần phục nó càng tốn thể lực, đợi Ngọc Nhi quay trở về thì trán lấm tấm mồ hôi, vài lọn tóc rũ xuống dính bết vào trán, nhưng hiện giờ là ở ngoài phủ, lại có một đám đông người ngoài, y không tiện lau cho nàng, vội gọi nàng giảm tốc độ lại.

Ngọc Nhi vừa mới phóng ngựa thỏa thích, lòng cực kỳ sướng khoái, nghe vậy gật đầu, liền thúc ngựa tới bên cạnh Đường Kính Chi, con ngựa đen trước kia chính là vật cưỡi của Đường Kính Chi, thấy chủ nhân liền lấy đầu dụi vào người y.

Con ngựa đen này xuất thân từ thảo nguyên phương nam, chính xác thì ở sa mạc Thái Nội Lôi, khác với hoang nguyên A Nhĩ Kim nghèo nàn phương bắc, thảo nguyên phương nam tắm trong ánh nắng chan hòa, cỏ xanh muốt quanh năm, chẳng những trù phú màu mỡ mà còn rộng hơn mấy lần, diện tích không thua kém gì Vương triều Minh Hà.

Mục dân phương nam sống tự do trên thảo nguyên bạt ngàn của mình, họ tự cấp tự túc, không thèm qua lại với Vương triều Minh Hà, không tới cướp bóc như dân du mục phương nam, nhưng người Đường tộc

chưa bao giờ ngồi cảnh giác với họ, vì thế mà tồn tại tiểu quốc khá kỳ lạ như Lạc Na nằm tiếp giáp giữa Vương triều Minh Hà và thảo nguyên phương nam.

Đại quân sự Bàng Lộc trong một lần xuống phương nam lo chuyện làm ăn mua được con tuần mã này về, khi đó nó còn khá nhỏ, để Đường Kính Chi tập cưỡi, đương nhiên ai dám liều mạng lấy ngựa trưởng thành cho đích tôn bảo bối của Đường lão thái gia tập, y mất một sợi lông thôi cũng có người gặp họa.

Thế nhưng con ngựa đen này vì không quen thủy thổ, lại còn nhỏ không đủ sức đề kháng nên bệnh luôn, Đường Kính Chi rất cưng nó, chẳng những đích thân chăm sóc cẩn thận, lại còn mới chuyên gia nuôi ngựa về không ngại tốn kém chữa trị cho nó, nên mới giữ được cho nó một mạng.

Cũng chính vì thế con tuần mã này mới nhận Đường Kính Chi trói gà không chặt làm chủ nhân.

Trịnh Kiếm Thu lần đầu tiên nhìn thấy con tuần mã này đã giật mình, con ngựa cao lớn tráng kiện như vậy dù ở trong quân cũng hiếm có, loại thần câu này không thể dùng tiền mà đo đếm, chỉ có thể duyên phận mới có được.

Đường Kính Chi lấy khăn tay ra đưa cho Ngọc Nhi để nàng lau mồ hôi, vô tình phát hiện ra không biên Ngọc Nhi lấy đầu ra mấy cái khuyên sắt, từ cổ áo choàng cài một hàng tới tận eo, che kín đi bầu ngực ngạo nghễ của nàng.

Thấy vậy Đường Kính Chi lòng mừng rỡ, vóc người tràn ngập sức dụ hoặc ma quỷ của Ngọc Nhi cực kỳ thu hút ánh mắt của nam nhân, nhưng nàng là nữ nhân của y, đương nhiên tốt nhất là để đóng cửa phòng lại, một mình thưởng thức thì hơn.

Bị nam nhân nhìn chẳng phải mỗi Đường Kính Chi bị lỗ vốn.

Thấy Đường Kính Chi nhìn mấy cái khuyên sắt trước ngực mình cười như thằng ngốc, khuôn mặt Ngọc Nhi ẩn dưới tấm khăn che ửng đỏ, rồi lại nhớ tới va chạm như vuốt ve trên xe, bắt giắc, hai chấm hồng ở ngực truyền tới cảm giác ngứa ngứa lạ kỳ, sau đó lan dần ra toàn thân.

Cái cảm giác đó làm người ta nao nao, toàn thân khô nóng, tứ chi mềm nhũn, hơi thở của nàng dần dần trở nên gấp gáp, nàng rất muốn tránh ánh mắt của y, nhưng mỗi lần chẳng được bao lâu lại không nhịn được quay sang liếc một cái.

Đường Kính Chi chẳng hề hay biết bản thân trong lúc vô tình đã khơi lên xuân tình xao động của Ngọc Nhi, y chỉ rất hài lòng vì Ngọc Nhi coi trọng hành động của mình như thế, ừm, mặc dù thường ngày nàng như ngọn núi băng, nhưng so với Lâm Úc Hương bề ngoài đúng mực, thì nàng ngoan ngoãn hơn nhiều.

Lần trước học võ ăn mấy roi y còn ghi nhớ, định đánh đít nàng giải hận, lúc này lòng mềm xuống, quyết định sau này chấp hành gia pháp sẽ hạ thủ nhẹ hơn một chút, đồng thời giảm từ 50 cái xuống còn 30 cái, à thôi, nhẹ tay hơn một chút là đủ rồi, cứ đánh 50 cái đi, nếu không nàng lại khinh nhờn gia pháp.

Diệt Hồng Trần

120. Chương 121: Tới Thăm Trịnh Phủ.

Cục Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 121: Tới thăm Trịnh phủ.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Kiên Thành, thủ phủ của Lưu Châu, diện lớn hơn Lạc Thành gần năm lần, nhân khẩu đông đúc, chỉ riêng bách tính trong thành đã hơn 50 vạn, nếu tính cả nông hộ xung quanh, dứt khoát không ít hơn 100 vạn.

Ở Kiên Thành có hai viên quan lớn nhất vùng, một là quan chính tứ phẩm quản nội chính của Lưu Châu, tri châu Điền Cơ, một là Tuyên Uy tướng quân nắm quyền quân sự tổng thứ phẩm, Trịnh Thắng.

Từ xưa tới nay, quan văn và quan võ luôn bất hòa, hơn nữa mâu thuẫn còn rất kịch liệt, quan văn đọc sách thành hiền, tự cho mình là đệ tử của thánh nhân mà kiêu ngạo, khinh thường đám võ quan thô tục chỉ biết vùng dao múa thương, mồm không đánh thì giết, cho rằng đó là hạng không thông giáo hóa.

Còn võ quan thì khinh bỉ đám quan văn là đồ nhãi con sức trói gà không chặt, miệng trăm câu thánh hiền mà làm việc chẳng được tích sự gì, câu bọn họ thường đeo bên miệng là “bách vô nhất dụng thị thư sanh”

*** Trong trăm người kẻ vô tích sự nhất là thư sinh.

Tình hình ở Lưu Châu tất nhiên cũng không có gì khác, quan chức của Trịnh Thắng mặc dù thấp hơn của Điền Cơ một cấp, nhưng một văn một võ, không ai tiết chế ai, cho nên ông ta không sợ Điền Cơ, ngoài ra, ở trong triều quan văn quan võ cũng ngứa mắt với nhau, cho nên dù Điền Cơ có ngầm viết tấu sớ nói xấu ông ta cũng tự có võ tướng cấp cao hơn đứng ra nói đỡ.

Đương nhiên, nhưng quan viên văn võ này ngấm ngấm dẫu đã bất hòa, nhưng bề ngoài vẫn tươi cười khách khí, cố kỵ nhau ba phần, nếu không cứ lên triều là đốp chát đối chọi nhau thì Kim Loan Điện sớm thành cái chợ rồi.

Trong Trịnh phủ, Trịnh Thắng ngồi ở thư phòng, xem thư do Trịnh Kiểm Thu sai hộ vệ mang về, nhú mày trầm ngâm, trong thư nhi tử nói muốn kết giao với Đường Kính Chi, muốn ông giúp đỡ khuyên giải y bỏ lời thề không bước chân vào sĩ đồ.

Câu chuyện về Đường Kính Chi thì Trịnh Thắng cũng đã nghe, thỉnh cầu của nhi tử mặc dù không dễ làm, nhưng ông ta cũng thấy suy nghĩ của hần có lý, một tài tử mức tiếng cả tài hoa lẫn bản lĩnh đều được kiểm nghiệm, còn trẻ tuổi như thế, nếu như hồi tâm chuyển ý, tương lai ắt sẽ tiền đồ vô hạn.

Hiện giờ nhân lúc y còn chưa phát tích, khuyên nhủ một phen, lập quan hệ tốt, tương lai sẽ có hỗ trợ lớn cho sĩ đồ của nhi tử, đương nhiên nếu Đường Kính Chi cứng đầu cố chấp không chịu đổi ý với Trịnh gia mà nói cũng chẳng tổn thất gì.

Làm ăn không vốn lại có thể lời cao, tội gì không làm?

“Nhưng mà khuyên thế nào đây?” Chậm rãi đặt thư xuống, Trịnh Thắng vuốt chòm râu đen, rơi vào trầm tư.

Đội đội xe của Đường Kính Chi tới Kiên Thành thì đã là giờ Thân (15 - 17 h),

Trịnh Kiểm Thu vốn định mời Đường Kính Chi trực tiếp tới phủ, nhưng Đường Kính Chi suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu cự tuyệt, y vừa mới đi nửa ngày đường, người mồ hôi mồ kê, bụi đất nhớp nháp, sao có thể tới thẳng phủ tướng quân làm khách.

Ở Kiên Thành, Đường gia ngoại từ cũng có không ít cửa hiệu còn có một trạch viện tương đối lớn, thương ngày chẳng có ai ở, chỉ có một quản gia cùng mười hạ nhân ở đó quét dọn, sửa sang hoa cỏ trong viện, Đường Kính Chi và Trịnh Kiểm Thu tạm biệt ở giữa đường, ước hẹn tới tối đến Trịnh phủ làm khách, rồi đến trạch viện đó.

Viện lạc này tuy không xa hoa rộng lớn như đại viện Đường gia ở Lạc thành, nhưng luận về ý cảnh sự thân thiện nơi này hơn một chút, Đường Kính Chi bước cổng cảm giác như đi vào một lâm viên, men theo con đường rải đá cuội màu trắng, xuyên qua khu rừng trúc nhỏ thấy được những căn gác nhỏ mái ngói đỏ thấp thoáng xung quanh, trúc xanh đua đưa trong cơn gió vi vu, khung cảnh này làm thân thể đang mệt mỏi lập tức phấn chấn lên.

Quản gia cũng là quản sự các cửa hiệu của Đường gia tại Kiên Thành họ Lưu tên Sơn, đã được tin chủ tử tới Kiên Thành làm khách, hơn nữa còn nhận được một bức thư, bên trên dẫn đem tin tức này truyền đi, để những kẻ ngầm nghe ngóng tin tức về Đường gia biết đem về truyền tới tai chủ tử của chúng.

Đường Kính Chi tới viện tử, quản gia Lưu Sơn đã sớm đứng ở cửa nghênh đón, đó là người trung niên trên 40, mặt mày đôn hậu, vì nơi này không mấy khi có chủ tử ở cho nên kiếm một quản gia thực thà quản lý là thích hợp nhất.

Đi vào tiểu viện, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi ai nấy tự tìm phòng, rửa sạch bụi đất trên đường, thay một bộ y phục sạch sẽ, đáng lý mà nói hiện người có tư cách có chức phận hầu hạ Đường Kính Chi nhất là Ngọc Nhi, nhưng Ngọc Nhi chẳng có cái giác ngộ ấy, cứ việc ta ta làm.

Chi tiết nhỏ này lọt vào mắt Lưu Sơn, khiến ông ta lập tức có suy tính, nhất định vị di nương này được chủ tử đặc biệt sủng ái, cho nên mới không bắt nạt phải phục vụ do cũng đã đi đường mệt mỏi.

Thay y phục xong, Đường Kính Chi gọi Lưu Sơn tới thư phòng, trước tiên quan sát người quản sự mặc trường bào lam nhạt, sắc mặt cung kính này, rồi mới hỏi:

- Sáng nay ta đã giao cho hộ vệ đưa một lá thư cho ông, muốn ông đem chuyện ta tới Trịnh phủ làm khách truyền đi, ông có làm theo sai bảo không?

- Bẩm Nhị gia, nô tài sau khi nhận được tin đã sai hạ nhân đi làm rồi.

Lưu Sơn khom người thi lễ rồi mới đáp.

- Ừm, làm là tốt rồi.

Mặc dù Lưu Sơn là gia sinh tử của Đường gia, lòng trung thành khá đáng tin, nhưng hiện nay Đường gia đang bị người ta nhòm ngó, nên càng ít người biết thì càng tốt.

Vốn trước khi đi, Đường lão thái quân còn kiến nghị muons sau khi y vào thành, sẽ dẫn hộ vệ dạo vài vòng quanh đường chính, tạo chút thanh thế, nhưng bị Đường Kính Chi phủ quyết, hiện đám người Điền Cơ còn chưa tra ra bọn họ đang ngầm giở trò, nếu như biểu hiện thái quá, để bọn chúng nghi ngờ thì không hay.

Hiện giờ đối phương tuy dùng những thủ đoạn hèn hạ vô sỉ, khiến chuyện làm ăn của Đường gia bị ảnh hưởng lớn, nhưng ít nhiều trong lòng vẫn cố kỵ, không dám làm càn, nhưng nếu để bọn chúng biết Đường gia đã biết bọn chúng đang ngầm mưu đồ gia sản của Đường gia, chỉ e bọn chúng sẽ không còn cố kỵ gì nữa.

Tới khi đó tình cảnh của Đường gia sẽ càng trở nên tồi tệ.

Nói chuyện với Lưu Sơn một hồi, hỏi thăm tình hình gần đây của Kiên Thành, trời dần tối, vì Ngọc Nhi thân phận chỉ là tiểu thiếp, không tiện theo Đường Kính Chi tới Trịnh phủ, y cho phép nàng có thể tùy ý ra ngoài chơi giải khát, sau đó dẫn hơn mười hạ nhân mang lễ vật đã chọn sẵn, cùng với sáu bộ vệ, tới thẳng phủ Tuyên Uy tướng quân.

Vì Đường gia cứu Trịnh Kiếm Thu một mạng, hơn nữa Trịnh Kiếm Thu lại còn có ý định kết giao với Đường Kính Chi, cho nên khi đám Đường Kính Chi tới cửa Trịnh phủ, sớm đã có người nghênh tiếp, hiện giờ trời đã sắp tối rồi, nhưng trên đường vẫn còn người qua kẻ lại, hộ vệ phát hiện có mấy kẻ có hành vi khác thường, có lẽ theo dõi bọn họ, Đường Kính Chi khẽ gật đầu, không cần hỏi cũng biết là người của Điền Cơ.

Đường Kính Chi còn lo đám Điền Cơ không biết Trịnh gia và Đường gia có “giao tình sâu sắc” ấy chứ, dù sao có thể khiến người của Trịnh phủ mở đại môn ra nghênh tiếp thực sự không phải là nhiều.

Chỉ riêng điều này đủ để Điền Cơ muốn ra tay cũng phải cố kỵ vài phần rồi.

Người trung niên đứng ở đại môn Trịnh phủ, phụ trách tiếp đãi Đường Kính Chi là Trịnh Giang, đại quản gia của Trịnh phủ, người này từ xa thấy Đường Kính Chi khắc trường bào sang trọng, dáng vẻ quân tử lỗi lạc, dẫn nhiều người tới thẳng Trịnh phủ, tướng mạo giống như chủ tử miêu tả, vội đi nhanh tới:

- Dám hỏi công tử có phải là Đường nhị gia?

- Chính là tại hạ!

Mặc dù đối phương là một nô tài, nhưng Đường Kính Chi vẫn khom lưng ôm quyền hành lễ, nô tài cũng có thân phận địa vị khác nhau, như Bằng Lộc và Từ Phúc của Đường gia, không thể tùy tiện xem thường.

Trịnh Giang vội vàng dùng đại lễ đáp trả:

- Đường nhị gia đừng như thế, nô tài đến tổn thọ mất, tướng quân nhà nô tài đã chờ đợi ở đại sảnh lâu rồi.

Đường Kính Chi khách khí vài câu, rồi do Trịnh Giang dẫn đường, đi vào Trịnh gia đại viện.

Diệt Hồng Trần

121. Chương 122: Không Vào Triều Đường.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

– o –

Chương 122: Không vào triều đường.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Trịnh Thắng mặt dù là tướng quân tòng tứ phẩm, nhưng quan gia dù sao không nhiều tiền bằng thương gia, cho nên Trịnh phủ mặc dù rất khí phái, nhưng thiếu phần tinh tế điển nhã, cũng nhỏ hơn Đường phủ rất nhiều, đi chừng một quãng đường bằng một phần tư quãng đường tới đại sảnh Đường phủ, chừng 300 mét thì tới cửa đại sảnh.

Trịnh Giang đi vào trước thông báo, Đường Kính Chi đứng ngoài chỉnh trang lại trang phục rồi mới thông thả đi vào, hộ vệ và hạ nhân tự giác khiêng lễ vật đặt ở giữa sân, đứng im lặng quy củ.

Tới đại sảnh, Đường Kính Chi nhìn tới chủ vị trước tiên, ở đó có một người trung niên khuôn mặt rắn rỏi, thân hình khô ngô, chỉ ngồi yên một chỗ trên người tựa hồ có khí thế dồn ép, làm người ta không dám xem thường, từ khi tới đây tới nay, đây là lần đầu tiên y thấy một nhân vật uy nghiêm trên người phát ra có thể sánh với Đường lão thái quân.

Trịnh Kiểm Thu thấy y đi vào, liền đứng dậy tới nghênh đón.

- Vãn bối Đường Kính Chi ra mắt Trịnh tướng quân.

Đường Kính Chi không dám nhìn Trịnh Thắng lâu, chỉ liếc mắt qua liền cúi đầu xuống, đi nhanh tới vài bước, khom người thật sâu thi lễ.

Trịnh Thắng khách khí đứng dậy, cười vang:

- Hiền chất đừng đa lễ, mau mau đứng lên, lần này Đường gia cứu con ta một mạng, Trịnh mỗ rất cảm kích.

- Không dám, không dám, chỉ là chuyện nên làm thôi.

- Đường hiền đệ không cần câu nệ như thế, cứ coi đây như ở nhà là được, nào, nào, ngồi xuống đi chứ.

Trịnh Kiểm Thu nhiệt tình định đi tới ấn Đường Kính Chi xuống ghế, nhưng y khéo léo tránh ra, cho tay vào lòng lấy ra một cái hộp ngọc màu xanh, khom lưng nói với Trịnh Thắng:

- Trịnh tướng quân, chuyến này vãn bối tới đây không mang theo cái gì hay, chỉ có một miếng ngọc như ý, là vãn bối mang tới chuyên môn hiếu kính Trịnh lão thái quân, mong tướng quân tiếp nhận.

Chưa nhìn ngọc như ý bên trong, chỉ nhìn cái hộp ngọc bên ngoài, chất ngọc sáng đều, chế tác tinh xảo, đã đáng giá không ít rồi.

Trịnh Thắng lẩn lộn quan trường bao năm, tất nhiên cũng biết hàng, lại nghe Đường Kính Chi chuyên môn tặng mẫu thân mình, cười vui vẻ, ngọc như ý mang hàm nghĩa vạn sự như ý, cát tường, rất thích hợp tặng cho lão nhân, đặc biệt là lão phu nhân tuổi cao là món quà tốt nhất, có thể thấy trước khi tới Trịnh phủ, Đường Kính Chi đã tốn một phen tâm tư:

- Hiền chất khách khí quá, lão phu thay gia mẫu tạ ơn vậy.

Trịnh Thắng tuy là một võ phu, nhưng rất trọng hiếu đạo, trong lòng ông ta, mẫu thân cao hơn tất cả, lễ vật này của Đường Kính Chi gửi đúng chỗ ngứa rồi.

Thấy Trịnh Thắng thu lễ vật, Đường Kính Chi mới cùng Trịnh Kiểm Thu ngồi xuống, còn Trịnh quản gia nhận lệnh chủ tử lui ra, ra sân tiếp nhận lễ vật hạ nhân Đường gia mang theo.

Về phủ Trịnh Kiểm Thu đã tìm cha thương lượng xem có cách nào khuyên Đường Kính Chi đổi ý, bước vào sĩ đồ, vì thế sau một hồi trò chuyện, Trịnh Kiểm Thu liền nói:

- Đường hiền đệ, Đường gia có đại ân với ta, cho nên vi huynh có lời này để ghen trong lòng, không nói ra thì không thoải mái được.

- Ô, Trịnh đại ca cứ nói.

Đường Kính Chi đoán không ra tên giỏi thay đổi này muốn nói cái gì.

Trịnh Kiểm Thu nghiêm mặt nói:

- Đường hiền đệ, vi huynh muốn khuyên đệ cầm lại sách thách hiền bút nghiên, suy nghĩ lại khả năng phát triển trong sĩ đồ, với tài hoa và bản lĩnh của hiền đệ, nếu bỏ tiền đồ rộng lớn găm vóc như thế, chỉ muốn làm một thương gia không được ai trọng vọng, thực sự là đáng tiếc.

Vì cha mẹ nổi nhau qua đời, Đường Kính Chi bị đả kích lập lời thề độc khiến không biết bao người thở dài tiếc nuối cho một tài năng, nhưng hiện giờ Đường Kính Chi lại thấy đó là việc tốt, ít nhất không khiến y phải múa bút làm thơ, lộ tẩy.

Nhưng cùng với việc đảm cầu quan Điền Cơ, Vương Mông có mưu đồ với gia sản Đường gia, y dần dần có thái độ khác với việc này.

Cái gì chưa nói, chỉ riêng việc Đường gia có một quan viên, Điền Cơ không dám làm càn.

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ, với việc phát triển trong triều đình, đi làm quan, Đường Kính Chi vẫn rất bài xích, vì kiếp trước y là dân đen dưới đáy xã hội, vật lộn kiếm sống, biết gì tới đạo làm quan, từ TV từ tiểu thuyết, biết làm quan tốt, thanh quan, không phải là cách sống lâu trăm tuổi.

Còn lưu danh muôn đời? Vâng, tìm nhằm người rồi.

Làm quan có đạo làm quan, giống như kinh doanh phải biết thuật kinh doanh, nếu không có ngộ tính, không nhìn thấu quy tắc và định luật trong đó, đừng nói là vinh diệu tổ tông, dù có muốn bảo toàn tính mạng, e cũng khó.

Không khéo còn liên lụy toàn gia, ở cái xã hội giống Trung Quốc thời cổ đại này, một người phạm tội rất có nhiều tội danh khiến liên lụy cả nhà, thậm chí chu di cửu tộc.

Thực ra thì e ngại của Đường Kính Chi cũng hơi quá, bao nhiêu thư sinh áo vải nuôi mộng đọc sách làm quan đổi đời, bọn họ cũng đâu hiểu gì về quan trường, bao nhiêu trong số họ chết? Hay phần nhiều “tệ nhất” chỉ là thành tham quan, sống sa đọa trong sung sướng?

Dù sao y thực sự không thích làm quan, không thích tranh đấu đau đầu, y chỉ muốn một gia đình yên ấm, đương nhiên giàu có nữa thì càng tốt.

Đường Kính Chi nghĩ như thế cho nên mày hơi nhú lại, Trịnh Thắng thấy thế đột nhiên lên tiếng:

- Phải chăng hiền chất ngại lời thề độc năm xưa, không tiện nuốt lời, sợ bị người thiên hạ xem thường?

Nhân vô tín bất lập, hướng hồ vừa trúng cử nhân không lâu thì Đường Kính Chi lập lời thề độc gây xôn xao thiên hạ, ai ai cũng biết, cho nên dù y có muốn bước vào quan đồ, cũng phải cân nhắc xem có chống nổi búa rìu dư luận không cái đã.

*** Người mà không biết trọng chữ tín, thì không làm nên được việc gì.

Thêm nữa, Đường Kính Chi thề độc là vì song thân qua đời, nếu y làm trái lời thề, há chẳng phải thành kẻ bất hiếu?

Vô tín, bất hiếu, chiếm hai cái “danh hiệu” to đùng như thế, nếu không có cái cơ tốt phản bác, dù y có tài hoa tới đâu cũng không được thiên hạ thừa nhận, tiền đồ đáng ngại.

Thử hỏi có hoàng đế nào dám trọng dụng một kẻ bị thiên hạ phỉ nhổ?

Chủ tử thế nào thì dùng nô tài như thế, nếu hoàng đế dám trọng dụng y, chẳng phải cũng mang danh vô tín bất hiếu.

Cho nên chuyện có bước vào quan trường hay không Đường Kính Chi đã suy nghĩ kỹ càng rồi, hơn nữa còn suy nghĩ rất thấu triệt, y vừa bài xích làm quan, lại hiểu thấu mấu chốt trong đó, cho nên thấy rằng nếu sau này không có kỳ ngộ, đời này y vô duyên với quan trường rồi.

- Bẩm Trịnh tướng quân ...

Đường Kính Chi vừa mới lên tiếng thì Trịnh Thăng đã cắt ngang, nói thực, trừ muốn tác thành chuyện nhi tử muốn kết giao với Đường Kính Chi thì chuyện y có lòng tặng cho mảnh ngọc như ý cũng khiến Trịnh Thăng rất có thiện cảm với thanh niên này:

- Hiền chất đứng khách khí như thế, nơi này không phải triều đình, cũng chẳng phải quân doanh, cứ gọi ta một tiếng Trịnh bá bá là được.

- Vâng, Trịnh bá bá.

Đường Kính Chi còn đang nghĩ cách tiếp cận thì đối phương đã chủ động lên tiếng rồi, chuyện tốt thế này chẳng tội gì mà cự tuyệt, nói tiếp:

- Thú thực là tiểu chất sở dĩ không muốn bước vào sĩ đồ chủ yếu vì song thân qua đời tạo thành đả kích quá lớn với tiểu chất. Tiểu chất có thể thành danh đỗ đạt là nhờ song thân tận tình chăm sóc bồi dưỡng dạy bảo. Nhưng cuối cùng, tiểu chất vì thi lấy công danh, hại phụ mẫu lo âu sinh bệnh mà qua đời. Xin hỏi Trịnh bá bá, kẻ tự tư tự lợi như tiểu chất còn tư cách gì bước vào triều đình, thêm nữa, song thân đã không còn, cho dù trúng trạng nguyên, làm quan lớn cũng để ai xem! Lòng này đã chết rồi.

Diệt Hồng Trần

122. Chương 123: Dục Tốc Bất Đạt.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 123: Dục tốc bất đạt.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đem tâm tư của Đường Kính Chi quá cố nói ra, bất giác chính y cũng bị khơi lên cảm xúc, cảm tưởng như thực sự nói về bản thân, mắt cay xè nhỏ lệ, kiếp trước cha mẹ y trước lúc lâm chung còn叮 ninh dặn dò y phải sống cho tốt, nên đề tài liên quan tới cha mẹ, rất dễ đánh động tình cảm mềm yếu nhất trong lòng y.

Cảnh nhô sinh tự trách hoài niệm song thân này làm cha con Trịnh Thăng nhìn thấy đều thở dài không thôi.

Có điều Trịnh Kiểm Thu dù có chút xúc động, nhưng không bỏ ý định khuyên nhủ Đường Kính Chi, có điều hấn vừa định mở lời thì bị phụ thân trừng mắt khê lắc đầu, ý bảo hấn tạm thời đừng nói.

Trịnh Thăng là người con cực hiếu thuận, thấu hiểu phụ mẫu mất đi sẽ đả kích nặng nề thế nào, huống hồ phụ mẫu Đường Kính Chi qua đời còn có liên quan lớn tới y, lúc này có khuyên nhủ cũng không tác dụng gì, ngược lại còn khiến người ta phản cảm.

Lúc này đã không còn sớm nữa, Trịnh Thăng liền đứng dậy nói:

- Hiền chất, song thân cháu đã qua đời không sống lại được nữa, sau này cháu phải nhìn thoáng hơn mới được, lão phu nhớ không nhầm thì trong nhà cháu còn một nãi nãi cần phụng dưỡng phải không, không vì cái gì, riêng vì để lão nhân có thể vui về lúc tuổi già, cháu cũng cần phần chần trở lại mới được.

Trịnh Kiểm Thu nhận được ánh mắt ra hiệu của phụ thân cũng đứng dậy đỡ tay Đường Kính Chi, lên tiếng:

- Đúng thế đấy hiền đệ, sau này đệ phải nghĩ thoáng hơn, đi nào, không còn sớm nữa rồi, chúng ta đi ăn cơm đã.

Đường Kính Chi nghiêng đầu qua, dùng ống tay áo lau nước mắt, lúc ngẩng đầu lên thì đã bình tĩnh hơn nhiều:

- Tiểu chất lòng có cảm xúc, đã thất lễ rồi.

- Chân tình chân tính là điều đáng quý, đừng nói thất lễ hay không thất lễ, lão phu là con nhà võ, thích nam nhi chân tình như thế, nào theo lão phu đi ăn cơm thôi.

Trịnh Thăng phát tay đi trước, Đường Kính Chi và Trịnh Kiếm Thu sóng vai theo sau.

Lưng Trịnh Kiếm Thu thẳng tắp, cứ như một ngọn núi đèo không cong, bước đi càng mạnh mẽ, dứt khoát, nói chuyện phóng khoáng, như người không có tâm cơ gì, nhưng là một quan viên tóng tứ phẩm nắm quân một đạo, Trịnh Thăng có đơn giản như thế được không?

Đường Kính Chi mặc dù cả hai kiếp chẳng làm quan, nhưng cũng lắc đầu phủ nhận, bất kể là quan văn hay quan võ, nếu không hiểu đạo làm quan thì không có được thành tựu như vậy.

Cũng như Đường phủ, Trịnh phủ có mấy cái nhà ăn liền, hơn nữa vì Đường Kính Chi là nam khách phải tránh nữ tử hậu viện, cho nên đường đi xa hơn một chút, xuyên qua ba bốn cái cổng vòm, đi chừng bốn trăm mét, thì gặp một thanh niên tuổi tác tương đương với Trịnh Kiếm Thu.

Nhìn thấy thanh niên này, vẻ mặt Trịnh Kiếm Thu thoáng có chút biến đổi.

Thanh niên kia có vẻ cũng bất ngờ, nhưng đi nhanh tới:

- Nguyên Nhi thỉnh an phụ thân.

Trịnh Thăng dừng bước, nói:

- Đứng dậy đi, hôm nay ta và đại ca con mở tiệc mời khách, con tạm lui đã.

- Vâng.

Thanh niên kia đáp lời, tò mò đánh giá Đường Kính Chi, với Trịnh Kiếm Thu thì chẳng thèm nhìn, chỉ chấp tay một cái cho có rồi bỏ đi.

Trịnh Kiếm Thu mặt hơi trầm xuống, hít một hơi lấy lại bình tĩnh, giới thiệu cho Đường Kính Chi:

- Hiền đệ, thanh niên đó là Nhị đệ của ta, Trịnh Quảng Nguyên.

Trịnh gia thế lực rất phức tạp, mẫu thân của Trịnh Kiếm Thu là chính thê, nhưng nhà mẹ đẻ lại chẳng có thế lực gì, còn Trịnh Thăng vì tiền đó, từng hôn nhân chính trị với quyền quý trong triều, cưới hai bình thê, cả hai bình thê này đều sinh nhi tử, cho nên nhân mạch hương hỏa của Trịnh gia tuy hưng thịnh, nhưng cũng có phiền toái riêng.

Trịnh Kiếm Thu nhiều lần gặp hiểm, đằng sau rất có thể do mấy chủ tử của Trịnh gia ngầm giết dây, cả lần mới nhất bị ám sát cũng thế.

Chuyện này kỳ thực Trịnh Thăng cũng vô cùng rõ, nhưng hai bình thê của ông ta có bối cảnh không dễ đụng chạm, hơn nữa đều sinh cho ông ta nhi tử, địa vị vững chắc, mặc dù ông ta tức giận không thôi, nhưng nếu không có chứng cứ xác thực mười phần, ông ta cũng chẳng thể làm gì.

Trong mắt ông ta, mấy đứa con đều là thân sinh cốt nhục cả, nhưng hai phòng bình thê lại nhắm nhắm cái vị trí trưởng tử, không chịu buông tay, vì thế ông đành điều nhân thủ cao cường nhất trong tay tới bên Trịnh Kiếm Thu, bảo hộ đứa nhi tử này.

Mẫu thân của Trịnh Kiếm Thu chỉ là nữ nhi của một tiểu thương hộ, cho nên luôn bị mấy phòng thê thiếp của Trịnh Thăng coi khinh, Trịnh Kiếm Thu cũng vì mẫu thân thân phận thấp kém mà bị đám đệ đệ muội cùng cha khác mẹ không để vào mắt, đừng chỉ thấy hắn là trưởng tử, thế lực trong phủ không bằng mấy đệ đệ.

Vì thế thuyết phục Đường Kính Chi bước vào quan trường là cách Trịnh Kiểm Thu tự gia tăng thế lực cho mình.

Trịnh Kiểm Thu vốn không muốn để chuyện xấu trong nhà lộ ra trước mặt người ngoài, nhưng tên đệ đệ kia không coi hấn ra gì như thế, mặt khó tránh khỏi trở nên khó coi, Đường Kính Chi thấy thế chỉ gật đầu không nói.

Ba người tới nhà ăn, hạ nhân tức thì nối nhau đưa sơn hào hải vị lên, trong lúc ăn cơm, Trịnh Kiểm Thu không quên thuyết phục Đường Kính Chi đổi ý, Trịnh Thắng thấy nhi tử nói suốt, hơi nhú mày lại, xem ra đứa nhi tử này vẫn còn chưa đủ trầm ổn.

Đưa mắt nhìn Trịnh Kiểm Thu, ông ta chăm rượu kín đáo viết mấy chữ “dục tốc bất đạt!”

Trịnh Kiểm Thu bấy giờ mới choàng tỉnh, không khuyên nhủ Đường Kính Chi nữa.

Đó là tâm kết trong lòng Đường Kính Chi ba năm trời, há có thể nói vài lời là cởi bỏ được.

Nghĩ thông rồi tiếp đó Trịnh Kiểm Thu chỉ tán gẫu chuyện trên trời dưới đất, cùng là người trẻ tuổi, tất nhiên có rất nhiều đề tài chung để nói, cùng với việc chuyển biến đề tài, hai người lại ngầm mang tâm tư kết giao với đối phương, nên không khí bữa cơm khá là vui vẻ.

Đối với đứa trưởng tử này, Trịnh Thắng khá là xem trọng, không những võ nghệ không tệ, còn thuộc lòng binh thư, lại có tâm kế biết đối nhân xử thế, mặc dù hiện giờ còn thiếu chút vững vàng, nhưng sau này chỉ cần từng trải nhiều, thêm vào có mình ở cạnh chỉ bảo, nhất định thành tựu không phải chỉ là một quan võ tòng tử phẩm như mình.

Trong phòng ăn, ba người bên ngoài hàn huyên vui vẻ, trong lòng mỗi người mang tính toán riêng, đúng lúc này đột nhiên có giọng nữ gọi:

- Phụ thân, người có trong đó không?

Theo cùng giọng nói, nữ tử kia cũng đi vào nhà ăn.

Ba người nghe tiếng đồng thời quay sang nhìn nữ tử đó, mặt Trịnh Thắng lộ vẻ hiền từ, Trịnh Kiểm Thu thì mỉm cười thân thiết, Đường Kính Chi hơi ngẩn người.

Thì ra đi vào là một thiếu nữ mặc váy vàng, tuổi ước chừng mười lăm mười sáu, tướng mạo xinh xắn, vóc người cân xứng, cũng được tính là tiểu mỹ nhân đầy hứa hẹn.

Đường Kính Chi ngẩn người chẳng phải vì dung mạo của nàng, mà là bởi vì thường thì nữ tử không thể gặp nam khách, nhất là thiếu nữ chưa xuất giá, nếu quá thoải mái, không chú trọng quy củ, gặp nhiều nam khách, thế nào cũng bị người ta lấy ra nói, cứ thế người này truyền người kia, xuất hiện lời ra tiếng vào, thanh danh bị hủy hoại.

- Ha ha ha, thì ra là Tiểu Mai, mau mau vào đây, phụ thân giới thiệu cho con một người.

Trịnh Thắng là võ tướng, không quá chú trọng quy củ nho gia, hơn nữa lại có thiện cảm với Đường Kính Chi, liền vẫy tay gọi con gái tới gần.

Thấy muội muội cùng cha khác mẹ này tới, Trịnh Kiểm Thu hiểu ra nhất định là Trịnh Quảng Nguyên gặp được Đường Kính Chi, nghe ngóng hạ nhân, nhưng chỉ biết được thân phận của Đường Kính Chi, nhưng không biết mục đích chuyến viếng thăm này, cho nên lợi dụng Trịnh Tuyết Mai tới moi tin.

Trịnh Tuyết Mai là số ít những chủ tử trong Trịnh phủ không xem thường hấn, quan hệ huynh muội khá tốt.

- Phụ thân, vị công tử này là ai?

Trịnh Tuyết Mai tha thướt đi vào, tới trước bàn, mắt nhìn chăm chăm vào Đường Kính Chi, giọng mang vẻ nghi hoặc, nhưng ánh mắt đa phần là hiếu kỳ.

Diệt Hồng Trần

123. Chương 124: Gả Tẩu Tẩu Cho Tiểu Thúc.

Cực Phẩm Tài Tuần

Tác giả: Phó Kỳ Lân

— o —

Chương 124: Gả tẩu tẩu cho tiểu thúc.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

-Tiểu Mai, đây là đại tài tử của Lưu Châu chúng ta, Đường Kính Chi.

Trịnh Thắng giới thiệu cho con gái, tiếp đó quay sang nói với Đường Kính Chi:

- Hiền chất, đây là nữ nhi của lão phu, cháu hơn nó một tuổi, đừng khách khí, sau này cứ coi nó như muội muội là được.

- Thì ra là Trịnh cô nương, thất kính , thất kính! Tại hạ không dám nhận cái danh đại tài tử.

Trịnh Thắng tuy nói rất khách khí, nhưng Đường Kính Chi không dám coi viên minh châu của Trịnh phủ như muội muội.

Trịnh Kiểm Thu từ lúc muội muội bước vào phòng ăn đầu lóe linh quang, bắt đầu thầm tính toán, ánh mắt cứ đảo qua lướt lại giữa Đường Kính chi và muội muội, nếu như đã muốn kết giao với y, sao không tiến thêm một bước thành thông gia?

Nghĩ tới đó, Trịnh Kiểm Thu không đợi muội muội lên tiếng đã đứng dậy nhiệt tình nói:

- Hiền đệ, muội muội của ta từ nhỏ thông minh, thích thi thư, hai người sẽ có nhiều chủ đề để nói đấy.

Không thể không thừa nhận Đường Kính Chi tướng mạo tuấn tú, phong thái nho nhã, nhìn lần đầu khiến Trịnh Tuyết Mai xưa nay luôn kiêu ngạo, mắt cao hơn trán cũng không ghét, hơi nhún eo thi lễ:

- Đường công tử không cần khiêm nhường, danh tiếng của công tử ở Lưu Châu có ai không biết, công tử không dám nhận, tiểu nữ chẳng dám nói mình đọc thi thư.

Trịnh Tuyết Mai thích thi thư, là nữ tử có chút tài tình, nàng vô tình nghe thấy Trịnh Quảng Nguyên nói Đường đại tài tử tới phủ, trong lòng hiếu kỳ, nên mới định tới xem sao.

Nàng tuy biết danh tiếng Đường Kính Chi, nhưng người có tài thường tự phụ, muốn được so tài thi từ đối đáp với y một phen.

Trịnh Kiểm Thu có ý vun vào cho hai người, vì thế không ngừng khơi lên câu chuyện, muốn hai người họ mau chóng trở nên quen thuộc.

Trịnh Thắng rất cưng chiều nữ nhi này, phần nào đoán được tâm tư nữ nhi cho nên đơn thuần chỉ chiều lòng nàng một chuyến, không nghĩ nhiều, hơn nữa nữ nhi cũng là cốt nhục của ông, hôn nhân đại sự làm sao có thể đại khái qua loa.

Nếu như ông ta biết suy tính của Trịnh Kiểm Thu, quá nửa sẽ không đồng ý, dù sao Đường Kính Chi mới lần đầu tới phủ, không biết nhân phẩm con người ra sao.

Từ khi Trịnh Tuyết Mai bước vào, Đường Kính Chi nói chuyện trở nên khách khí, rồi dần dần ít nói hơn.

~~~~~o0o~~~~~

Đường phủ, phòng ăn.

Hôm nay tới giờ ăn tối, lần đầu tiên Đường lão thái quân gọi toàn bộ thê thiếp của Đường Kính Chi tới phòng ăn, đương nhiên trong đó có cả Đường Chu Thị, cũng chỉ là Chu Quế Phương.

Đường lão thái quân và Lâm Úc Hương ngồi ở bàn lớn, còn mấy vị di nương thì chen nhau ở bàn nhỏ dùng cơm, trong hào môn đại viện tôn ti địa vị rất là nghiêm.

Mấy vị di nương lần đầu được Đường lão thái quân gọi tới nơi này dùng cơm, cho nên ai cũng dày công chuẩn bị một phen, Sương Nhi toàn thân y phục trắng, còn thuần khiết hơn tuyết đầu mùa ba phần, như tiên nữ không nhuốm bụi trần, có điều sắc mặt nàng hơi nhợt nhạt, môi khô nứt, cho nên trước khi tới, nàng đánh chút phấn trên mặt, môi cũng bôi son.

Uyển Nhi thích váy dài màu lam, uyển chuyển đoan trang, cởi mở tự nhiên, còn hay cười, ai gặp nàng cũng có cảm giác thân thiết, không chút gò bó nào.

Nhu Nhi trang điểm thanh tân đáng yêu, có điều nàng nhút nhát, không đoán ra Đường lão thái quân lại gọi những di nương các nàng tới đây ăn cơm, chỉ sợ có sai sót gì, cho nên không dám nói chuyện, chỉ thì thoảng ngẩng đầu lên nhìn mọi người, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống.

Đường lão thái quân để Lâm Úc Hương ngồi, bảo Đường Chu Thị đứng bên hầu hạ, khi ăn cơm, khéo miệng cứ cong lên, hình như trong lòng có chuyện gì vui vẻ lắm.

Nhưng nụ cười này lọt vào trong mắt Lâm Úc Hương lại chỉ khiến nàng thấy bất an.

Chu Quế Phương cũng đặt biệt trang điểm một phen, vốn nàng xinh đẹp quyến rũ, lại đoán ra nguyên nhân hôm nay Đường lão thái quân cho tập trung mọi người, gò mà ứng hồng, dáng vẻ nữ tử thành thực lại e thẹn ngượng ngùng đó, đúng là có thể làm mê chết nam nhân.

Cuối cùng bữa cơm đã xong, Lâm Úc Hương biết Đường lão thái quân có chuyện muốn nói, cho nên không vội cáo tử, quả nhiên Đường lão thái quân nhận lấy khăn gấm từ tay Chu Quế Phương, lau miệng xong liền lên tiếng:

- Các người đừng đi vội, ký thực hôm nay lão thân gọi các người tới đây là có một đại sự muốn thông báo.

Chuyện gả Chu Quế Phương cho Đường Kính Chi thì ngay từ đầu Đường lão thái quân đã tự tin có thể thuyết phục được Chu Quế Phương rồi, ngược lại với đứa đích tôn tính khí rất quật cường thì bà lại không nắm chắc, may mà tới ông trời cũng giúp bà, làm Đường Kính Chi phải đi xa một chuyến, nên bà quyết định nhân cơ hội này định đoạt chuyện của hai bọn họ.

Như thế đợi Đường Kính Chi về rồi, toàn phủ từ trên xuống dưới đều biết bà gả Chu Quế Phương cho y, tới lúc đó gạo đã nấu thành cơm, muốn từ chối cũng không được nữa.

Bà hiểu tính đứa đích tôn này, nếu y từ chối, Chu Quế Phương lúc đó còn mặt mũi nào nữa, cho nên khi Đường Kính Chi về rồi chỉ còn cách chấp nhận thôi.

Hôn nhân đại sự do lệnh phụ mẫu, Chu Quế Phương là tức phụ của Đường gia, tức là tất cả đều do Đường lão thái quân toàn quyền định đoạt, chỉ cần chuyện này nói ra, bất kể chưa tổ chức hôn lễ, Chu Quế Phương đã là nữ nhân của Đường Kính Chi rồi.

- Không biết lão thái quân có chuyện gì muốn nói?

Lâm Úc Hương nghi hoặc hỏi:

- Là chuyện mừng lớn, hà hà, Úc Hương, người thấy con người đại tẩu ra sao?

Đường lão thái quân nói rồi nắm tay Chu Quế Phương vỗ nhẹ rất thân mật.

Chu Quế Phương nghe thế tim như bị ai đó bóp lấy, nàng biết, vận mệnh của mình sắp cải biến rồi.

Lâm Úc Hương hoang mang nhìn Chu Quế Phương, mới phát hiện ra vị đại tẩu này hôm nay mặt không xoa phấn, nhưng đỏ bừng như có lửa đốt, dáng vẻ thẹn thùng không giống sự tự nhiên khéo léo thường ngày:

- Lão thái quân, đại tẩu chẳng những hiền thực đoan trang, lại còn xinh đẹp, là nữ tử tốt hiếm có.

Đường lão thái quân nghe vậy gật gù, bà cũng rất tán đồng, nhưng lời bà nói ra khỏi miệng khiến các nàng há hốc mồm không khép lại nổi:

- Đúng thế, Quế Phương là nữ tử tốt hiếm có, cho nên lão thân nghĩ nếu như để nó thủ tiết cả đời thì quá tàn nhẫn, định để nó cải giá gả cho Nhị gia, làm bình thê!

- Cái gì?

Lâm Úc Hương hai mắt tròn tròn đứng bật dậy, mặt đầy vẻ không sao tin nổi, chuyện trọng yếu mà lão thái quân nói là nó sao, là gả tẩu tẩu Đường Chu Thị cho tướng công vợ bỏ của mình, là tiểu thúc.

Chuyện này, chuyện này ... Hoang đường!

Các vị di nương khác cũng kinh ngạc không thôi, vì chuyện này trước đó không có chút phong phanh nào, bất bình lĩnh nghe Đường lão thái quân nói ra, làm bọn họ cảm thấy khó tiếp nhận.

Đường lão thái quân nhú mày lại nhìn Lâm Úc Hương:

- Người kêu cái gì? Đừng quên thân phận của mình, không có chút quy củ nào cả.

Nếu đổi lại là trước kia, thấy sắc mặt Đường lão thái quân hơi khó coi một chút thôi là Lâm Úc Hương sợ không im re ngay rồi, nhưng chuyện này làm nàng kinh hãi, làm thần kinh trở nên hơi lơ lửng, hỏi lại với vẻ không chắc chắn:

- Lão thái quân, người vừa nói cái gì? Người muốn gả đại tẩu cho Nhị gia?

- Có cái gì mà kinh ngạc như thế, để kẻ khác cho rằng người chưa thấy chuyện đời, chẳng qua là gả Quế Phương cho Nhị gia làm bình thương thôi, chẳng to tát gì?

Đường lão thái quân bất mãn Lâm Úc Hương mất chừng mực, không đúng thân phận Đường gia nhị nữ này.

Gả tẩu tẩu cho tiểu thúc, còn không phải là chuyện lớn à?

Đầu óc Lâm Úc Hương xoay chuyển không kịp, nàng ngạc nhiên nhìn Đường lão thái quân quắc quắc, hồi lâu lại quay đầu sang nhìn mấy vị di nương.

Lúc này mấy vị di nương cũng từ trong chấn kinh phục hồi lại, sắc mặt bình tĩnh hơn, chỉ lầm nhảm trong lòng: "Bình thê, không ngờ lão thái quân lại để Đường Chu Thị làm bình thê của Nhị gia!"

Diệt Hồng Trần

124. Chương 125: Bình Thê.

Cực Phẩm Tài Tuấn

Tác giả: Phó Kỳ Lân

- o -

Chương 125: Bình thê.

Nhóm dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Trong hào môn đại viện, thân phận nữ nhân thấp nhất của chủ tử là thông phòng nha hoàn, có thể ngủ với chủ tử, nếu tương lai sinh con cái, có khả năng lên làm tiểu thiếp, đám Sương Nhi mặc dù là tiểu thiếp nhưng trong phủ gần như chẳng có chút quyền lực nào, hơn nữa gả vào Đường phủ, các nàng bằng với việc không có nhà mẹ đẻ.

Nhưng bình thê lại khác, chẳng những ngồi ngang hàng với chính thê, con cái sinh ra thuộc đích hệ, hơn nữa, bình thê cũng là thê tử, nhà mẹ đẻ, là thông gia nhà nam.

Bằng vào chừng đó thôi đủ để đám Sương Nhi nhìn mà thèm, nếu nói các nàng không có chút ghen tị hâm mộ nào thì tuyệt đối là giả dối.

- Úc Hương, người gả cho Nhị gia hơn một tháng rồi, lại là thân phận chính thê, sau này chiếu cố cho Quế Phương nhiều hơn, tính nó quá mềm yếu.

Mặc dù Đường lão thái quân muốn Đường Úc Hương ghen để sớm ngày viên phòng với Đường Kính Chi, thêm hương hỏa cho Đường gia, nhưng ghen tuông tuy là chuyện nhỏ, có điều nhất định không thể vì thế mà khiến hậu viện chớ gà không yên.

Hơn nữa cũng chính vì Chu Quế Phương tính cách mềm yếu, cho nên bà mới dám nâng nòng lên làm bình thê, nếu không hậu viện Đường Kính Chi có hai nữ chủ tử cùng mạnh mẽ, chỉ e sẽ thực sự sinh ra chuyện không hay.

Nghe lời Đường lão thái quân bảo, Lâm Úc Hương chỉ biết gật đầu theo bản năng, lòng hoang mang, cảm thấy mọi thứ không chân thực.

- Quế Phương, mặc dù còn chưa làm nghi thức gì, nhưng lời lão thân nói ra thì người đã là nữ nhân của Nhị gia rồi, đi, dâng cho Úc Hương một chén trà.

Đường lão thái quân đưa mắt ra hiệu cho Chu Quế Phương, cười tủm tỉm nói:

Bà nóng lòng đưa Chu Quế Phương vào trong tiểu viện của đích tôn, nếu không Đường Kính Chi về, một khi nổi tính ương bướng lên thì chuyện này hỏng là cái chắc.

Từ khi Đường lão thái quân công bố tin tức, Chu Quế Phương mặt nóng như phát sốt, mặt cúi gằm xuống, thiếu chút nữa vùi vào giữa hai bầu ngực cao cút của nòng, mặt nòng vốn mỏng, lại dùng thân phận tẩu tẩu cưới tiểu thúc, làm sao không xấu hổ, làm sao không thẹn cho được?

Nhưng xấu hổ thì xấu hổ, hiện thực vẫn phải đối diện, trước khi tới đây, nòng đã quyết, chưa nói vì mình, chỉ riêng vì nhi tử, nòng phải kiên cường dũng cảm đối diện.

Nữ nhân sinh con, nữ nhân làm mẹ, con cái chính là dũng khí lớn nhất của họ.

Đằng sau hai chữ mẫu thân, nó đại biểu cho quá nhiều hàm nghĩa, ẩn chứa sức mạnh không ai lường hết được.

Hít sâu một hơi, nhớ tới ánh mắt nhi tử khao khát được chơi đùa cùng Đường Kính Chi, Chu Quế Phương thoáng chốc đã bình tĩnh lại, nòng cầm ấm trà, dưới ánh mắt chú ý của mọi người, chậm rãi rót một chén, tay rất vững, không có giọt nước nào tràn ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng bưng tới trước mặt Lâm Úc Hương thì lễ.

- Quế Phương mời tỷ tỷ dùng trà, chúc tỷ tỷ sức khỏe an khang, vạn sự như ý.

Chính thê dù sao vẫn cao hơn bình thê một cấp, cho nên Chu Quế Phương phải gọi Lâm Úc Hương là tỷ tỷ.

Lâm Úc Hương cứ ngây ngây nhìn chén trà trước mắt, tay đưa ra nhận lấy, nhấp một ngụm, nhưng trong lòng không thể tiếp nhận được chuyện này, có điều nòng biết Chu Quế Phương gả cho tướng công vợ bỏ đã là chuyện ván đóng thuyền, nên tận lực bình tĩnh nói:

- Tẩu .. Khụ, à, không .. Quế Phương, mọi người đứng dậy đi, không cần khách khí như thế, sau này chúng ta là tỷ muội rồi, cần phải thân cận nhau hơn mới được.

Chu Quế Phương khẽ đáp lời, thông thả đứng thẳng lên, Lâm Úc Hương nhìn khuôn mặt kiêu diễm như đóa hoa nở rộ tỏa hương ngào ngạt này, đột nhiên có hơi thất thần, lúc này nòng mới thực sự nhìn kỹ Chu Quế Phương, đúng là một tiểu nương tử thành thực quyền rũ.

Chỉ là chuyện cưới tẩu tẩu này, tướng công vợ bỏ có chịu đồng ý không? Cho dù Lâm Úc Hương biết Đường Kính Chi là văn bối, ở chuyện hôn nhân đại sự không có quyền phản bác, nhưng nòng vẫn muốn biết thái độ và cái nhìn của Đường Kính Chi về việc này ra sao.

Uỷển Nhi thấy Đường lão thái bảo Chu Quế Phương dâng trà cho Lâm Úc Hương nói lên thân phận của Chu Quế Phương đã được xác lập, nòng cũng đứng dậy, tới gần Chu Quế Phương, rót một chén trà, cầm lấy muốn dâng trà.

Chu Quế Phương thấy Uỷển Nhi muốn quỳ xuống làm đại lễ vội đỡ lấy không để nòng quỳ:

- Uyển muội muội, sau này chúng ta là tỷ muội rồi, không cần dùng đại lễ như thế, muội đứng là được.

Nói rồi nàng nhận lấy chén trà trong tay uống một ngụm, bên ngoài không thể hiện ra, nhưng nàng cũng rất khẩn trương, nên uống hơi vội, bị sặc.

Uyển Nhi thấy vậy vội đi tới vỗ lưng Chu Quyế Phương, giúp nàng thông khí, dùng khoeo mắt liếc thấy lão thái quân không có vẻ gì là giận, nên không quỳ xuống khấu đầu nữa.

Có Uyển Nhi đi đầu rồi, Sương Nhi và Nhu Nhi cũng nối nhau đứng lên, tới phía trước, dâng trà hành lễ, Chu Quế Phương đều không bắt các nàng quỳ, nhận lấy chén trà, uống một hớp lớn.

Thi lễ hoàn tất, vậy là Chu Quế Phương đã chính thức gia nhập vào hậu viện của Đường Kính Chi.

Tiếp đó Đường lão thái quân căn dặn các nàng phải chung sống hòa thuận, sớm ngày truyền thừa hương hỏa cho Đường gia, rồi cho các nàng đi, vì Chu Quế Phương dễ gần, cho nên mấy vị di nương đều thân cận với nàng hơn một chút, thi thoảng trên đường đã cùng nói cùng cười rồi, thế là thành ra Lâm Úc Hương lại trở thành bị cô lập.

Tri Đông và Tri Thu theo sau Lâm Úc Hương, mà nhíu chặt, hai tiểu nha đầu này không sao tiếp nhận được Chu Quế Phương tiến vào hậu viện của Nhị gia, nguyên nhân, cái hai nàng để ý là thân phận của Chu Quế Phương.

Bình thế, đó là bình thê.

Sau này trong hậu viện, chủ tử của bọn nó lại thêm một đối thủ mạnh mẽ rồi, trở về tiểu viện, hai tiểu nha đầu đưa mắt trao đổi, theo sát chủ tử vào gian trong, cả hai cùng ăn ý nghĩ, đêm nay nhất định phải khuyên được chủ tử sau này đừng có ngang ngạnh nữa, nhất định phải tìm mọi cách lấy lòng Nhị gia, nếu không để Chu Quế Phương được Nhị gia sủng ái, địa vị chủ tử bọn nó sẽ lay động dữ dội.

Lâm Úc Hương ngồi phịch xuống giường, nếu như nói trước đó nàng chỉ kinh ngạc, khó tin, còn hiện giờ thực sự ý thức được tương công vớ bở của mình sắp có thêm một thê thiếp rồi, trong lòng hoảng hốt, tựa hồ thở không thông, nàng thấy hai tiểu nha đầu đi theo, buồn phiền phẩy tay bảo chúng lui ra, nàng muốn được yên tĩnh ở một mình.

Tri Thu thấy sắc mặt chủ tử rất tệ, cho rằng chủ tử bị chuyện kia đã kích, đi tới quan tâm hỏi:

- Nhị nãi nãi, người không sao chứ?

Tri Đông cũng đi tới sờ trán Lâm Úc Hương, thấy chủ tử không bị sốt mới yên tâm.

Biết hai tiểu nha đầu này thực lòng quan tâm tới mình, Lâm Úc Hương không muốn chúng lo, nói:

- Không sao, ta khỏe mà, chỉ thấy hơi tức ngực, một lát nữa là ổn thôi.

- Nhị nãi nãi, Đường lão thái quân chẳng nói tiếng nào đã đột nhiên cười Phương nãi nãi về cho Nhị gia làm bình thê, chuyện này làm người không thoải mái, bọn nô tỳ đều hiểu, nhưng người ngàn vạn lần đừng vì chuyện này mà xung đột với Nhị gia.

Tri Thu biết chủ tử tính rất ương, tính này mà nổi lên, nhất định trút lên người Nhị gia, nhưng hiện hậu viện có thêm một bình thê có thân phận địa vị tương đương với chủ tử rồi, không thể vô lý giận đối Nhị gia như trước kia được nữa.

Nếu không bị Nhị gia ghét, chủ nhân của hậu viện rất có thể sẽ đổi người.

Chính thê thì sao chứ, một khi không được Nhị gia thương nữa, sẽ chẳng là cái gì, chủ tử bọn họ sẽ giống như lúc mới vào phủ, ngay đám nô tài cũng dám xem thường.

Suy nghĩ của Tri Đông cơ bản cũng như thế, no gặt đầu tán thành.

125. Chương 126: Tế Sinh Đường.

Nhắc tới Đường Kính Chi, trong lòng Lâm Úc Hương đột nhiên có ngọn lửa bốc lên, chẳng trách hôm qua ăn tối xong, tên tướng công vớ bở đó đi nhanh như vậy, hơn nữa về rồi không đợi nàng vào đã cởi y phục

vờ ngủ, thì ra là chột dạ, hùm, y sớm biết cái chuyện đó rồi:

- Nhị gia cưới ai thì liên quan gì tới ta, ta chẳng thêm kiếm chuyện với y.

Thấy chủ tử môi giảo lên thật cao, rõ ràng là giận rồi, Tri Thu cuống lên:

- Nhị nãi nãi, người nghe nô tỳ khuyên một câu đi, đợi Phương nãi nãi tiến môn rồi, hậu viện thêm một bình thê địa vị tương đương với người, đó là bình thê của Nhị gia đấy, con cái sinh ra giống như con của người, là con cháu đích hệ, nên người đừng ương ngạnh như trước nữa, nếu không cho dù Nhị gia còn sủng ái người, nhưng một khi Nhị gia chê người tính khí không tốt, thường tới chỗ Phương nãi nãi ngủ, chẳng may Phương nãi nãi hoài thai trước thì hỏng to.

Vừa nói nha đầu này vừa dậm chân liên hồi kỳ trận, cho thấy lo lắng rồi.

Ai thích sinh thì cứ sinh.

Lâm Úc Hương chỉ một lòng muốn thoát khỏi Đường phủ chứ đâu muốn làm Đường nhị nãi nãi, nên trong lòng bực bội lắm lắm.

Tri Đông thấy chủ tử không nói, vẻ mặt cũng chẳng để tâm, đôi mày của nàng nhú chặt lại với nhau, chủ tử là người rất có chủ kiến, một khi nhận định chuyện gì rồi thì ai nói ra nói vào cũng vô ích, biết làm sao bây giờ?

Tình thế trong phủ hiện nay thực sự khác với trước kia rồi.

Mẹ được phú quý nhờ con, đó là quy củ phổ biến trong hào môn đại viện, nếu sớm ngày sinh con, địa vị người làm mẹ sẽ càng thêm vững vàng, nhất là chủ tử nàng là chính thê, nếu sinh trưởng tử trước, đợi tới khi Đường phủ không còn lão thái quân nữa, hậu viện là thiên hạ tuyệt đối của chủ tử rồi.

Đạo lý này Tri Đông hiểu, nhưng không cách nào để chủ tử nghe vào tai.

Lâm Úc Hương thấy hai tiểu nha đầu chưa chịu thôi, lòng phiền muộn, vội di chuyển chủ đề, bảo Tri Đông:

- Ngày mai người rời phủ một chuyến, tới hiệu thuốc nhỏ của chúng ta xem qua, thuận tiện hỏi Chu lão trong hiệu còn thiếu cái gì, rồi ghi vào giấy, tính toán kỹ tốn bao tiền, đợi bố trí xong xuôi là chúng ta có thể khai trương trở lại được rồi.

Tri Đông lúc này đây còn tâm trí nào nghĩ chuyện cửa hàng với cửa hiệu, nhưng chủ tử sai bảo, đành chỉ biết yếu ớt gật đầu, rồi lại như nhớ ra cái gì đó, hỏi:

- Nhị nãi nãi, nếu hiệu thuốc mở trở lại thì nên đặt tên gì đây? Khi đó phải làm một tấm biển lớn, sau đó làm mấy chữ vàng bên trên, rồi treo trước cửa mới được.

Lâm Úc Hương nghe tới việc đặt tên thì vỗ trán, trách mình sơ xuất, chuyện lớn thế này mà quên mất, chủ đề này khơi lên hứng thú của nàng, hớn hờ hỏi:

- Tri Đông, may mà người nhắc đấy, không thì ta quên khuấy mất, hai người nghĩ xem nên lấy tên gì thì tốt?

Tri Thu phẩy bỏ, quên luôn chuyện Chu Quế Phương, hứng thú tham gia:

- Hay là đặt tên hiệu thuốc Đường Thị.

Lâm Úc Hương lườm cho một cái, phủ quyết dứt khoát, nàng không muốn hiệu thuốc của mình có dính líu gì tới Đường gia, mà ở Lạc Thành này, chỉ cần một ngày Đường gia chưa xuống dốc, cái chữ “Đường” ấy không phải ai cũng có thể tùy tiện dùng được.

Tri Đông kiến nghị:

- Vậy thì đặt tên là hiệu thuốc Lâm Thị.

- Cũng không được.

Lâm Úc Hương lắc đầu, hai tiểu nha đầu này ít chữ, cho nên quanh quẩn không lấy họ nàng thì lại họ nhà chồng, xem ra nhiệm vụ gian nan này phải bản thân mình hoàn thành thôi, nàng chống cằm suy nghĩ hồi lâu rồi mắt sáng lên, vỗ tay reo:

- Tể Sinh Đường, cứ gọi là Tể Sinh Đường đi.

~~~~~oOo~~~~~

Trịnh phủ, từ lúc Trịnh Tuyết Mai vào nhà ăn không khí rõ ràng trở nên lãnh đạm hơi, Đường Kính Chi chỉ giữ nụ cười khách khí, không chủ động khơi lên chủ đề hàn huyên với mọi người nữa.

Trong đó chỉ có Trịnh Kiềm Thu là tích cực nhất, trước mặt muội muội luôn mồm tán dương Đường Kính Chi, Trịnh Tuyết Mai yêu thi thơ, gặp được đại tài tử nàng hằng hâm mộ, rất muốn được tỷ thí với y một phen, có điều mỗi lần nàng lên tiếng thăm dò, Đường Kính Chi đều khéo léo né tránh, làm nàng buồn bã, đồng thời cũng nổi lên hoài nghi phải chăng lời đồn đã thổi phồng thái quá?

Đợi trăng sáng lên cao, trời đã muộn, Đường Kính Chi chủ động đứng dậy cáo từ, Trịnh Thăng hôm nay vì thỉnh cầu trưởng tử mới bỏ thời gian ra tiếp Đường Kính Chi, ông còn rất nhiều chính sự cần xử lý, cho nên không lên tiếng giữ lại, chỉ bảo y đi đường cẩn thận.

Trịnh Kiềm Thu không cam tâm để Đường Kính Chi đi như thế, nghĩ một lúc rồi mới y ngày mai tới Trịnh phủ làm khách.

Đường Kính Chi dự định bãi phỏng Trịnh phủ xong thì ngày mai về Lạc Thành, y thực sự có chuyện gấp phải xử lý, nạn châu châu sắp bùng phát, y phải tới vùng đất hoang kia khảo sát thực địa một phen, an bài công tác chuẩn bị tiền kỳ việc khai hoang đào kênh.

Chưa hết, tám bản đồ kia y thấy một vài chỗ chưa được hài lòng, cần tu sửa một phen.

Thầm tính toán qua, nếu như lúc trở về cưới ngựa thì vẫn có thể tới Lạc Thành trước khi trời tối, Đường Kính Chi gật đầu đồng ý, tới Trịnh phủ thêm một lần, để đám Điền Cơ thấy giao tình Trịnh gia và Đường phủ sâu sắc thế nào cũng tốt.

Điền Cơ càng cố kỵ, Đường gia càng dễ từng bước thực hiện kế hoạch của mình.

Trịnh Thăng và Trịnh Tuyết Mai chỉ tiễn ra tới cửa nhà ăn rồi dừng bước, nhưng Trịnh Kiềm Thu lại kiên trì muốn tiễn y ra tận cửa, Đường Kính Chi thực sự nghĩ không ra vì sao Trịnh Kiềm Thu lại khách khí với mình như thế, có điều người ta muốn tiễn, y tất nhiên không lý nào lại khuyên người ta về.

Hai người đi trên hành lang vừa đi vừa nói chuyện, đến lúc sắp ra tới đại môn Trịnh phủ độ nhiên có một người trang phục sĩ tốt chạy vào, Trịnh Kiềm Thu thấy vậy định quát tháo, nhưng thấy trong tay hắn có một phong thư đen, mặt hơn biến sắc, nuốt tiếng quát tháo trở lại.

Sĩ tốt kia thấy Trịnh Kiềm Thu vội quỳ xuống, miệng vẫn còn thở dốc:

- Tiểu nhân bái kiến Đại công tử.

- Đứng dậy đi.

Trịnh Kiềm Thu thấy sĩ tốt này mặt mày nóng vội, hắn có chuyện gấp muốn bẩm báo:

- Phụ thân ta lúc này đang ở thư phòng, có chuyện gì người cứ tới đó.

Sĩ tốt kia thấy bên cạnh Trịnh Kiềm Thu có một vị công tử ca trẻ tuổi, ngầm giấu phong thư đen kia đi, đáp lời, bước vội về phía thư phòng Trịnh phủ.

Đường Kính Chi tinh mắt nhìn thấy quyển sổ đen kia rồi, y biết nó chuyên môn dùng để truyền mệnh lệnh gấp trong quân, hơn nữa nhìn mặt tên sĩ tốt đó có vẻ kinh hoàng, chẳng lẽ có chuyện gì lớn xảy ra rồi.

Nhưng là chuyện gì?

Đường Kính Chi nghĩ ngay tới phương bắc, triều đình có báo cho quan lớn các nơi biết trước cũng là chuyện bình thường, nghĩ tới đó y nắm chặt tay, sao mình lại quên chuyện này, quan lại biết thì thế nào người thân bọn họ cũng biết, tin tức khó giữ, xem ra mình phải nhanh chóng hành động rồi.

Từ khi thấy thấy tên sĩ tốt kia, Trịnh Kiểm Thu chẳng còn tâm nào khách sáo với Đường Kính Chi nữa, tiễn y ra cổng rồi vội vàng quay về thư phòng.

Đến khi hân tới thư phòng thì tên sĩ tốt kia đã lui ra, chỉ còn lại một mình phụ thân hân ngồi bên thư trạch, ngưng thần trầm tư.

Trịnh Thắng xưa nay là người rất trấn định, nếu không gặp phải gặp chuyện lớn, sẽ không xuất hiện vẻ mặt này, Trịnh Kiểm Thu thấy vậy cũng thầm lo:

- Phụ thân, phải chăng trong quân xảy ra chuyện gì?

Trịnh Thắng không trách nhi tử vào phòng mà không gõ cửa, ông ta luôn bỏ công vun đắp cho đứa con này, còn về những nhi tử khác, mặc dù cũng rất thích, nhưng biết mẫu thân bọn chúng dựa vào thế lực mẹ đẻ, đã tìm người giáo dục rồi, nên trông nom cũng không chặt lắm.

Nghe lời này Trịnh Thắng lắc đầu:

- Không phải là trong quân có chuyện mà là bốn châu lớn ở phương bắc có chuyện lớn sắp xảy ra rồi.

126. Chương 127: Cha Con Bàn Tính.

Cảm thấy trọng giọng nói của phụ thân có chút nặng nề, Trịnh Kiểm Thu nghiêm mặt lại hỏi:

- Phụ thân rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Trịnh Thắng không trả lời mà đưa phong thư đen trong tay cho hân, theo lý thì tin tức trong đó thuộc tình báo cơ mật quốc gia, Trịnh Kiểm Thu thân áo vải không được tùy tiện xem, nhưng ở trong nhà, không cần kỵ húy.

Nhận lấy mở ra xem, chỉ đọc được vài dòng Trịnh Kiểm Thu hít một hơi khí lạnh.

Nạn châu châu!

Rất nhiều nơi ở bốn châu lớn phương bắc bùng phát nạn châu châu quy mô lớn.

Hai tay Trịnh Kiểm Thu run run, phải biết rằng ở cái thời đại đó, một số thiên tai lớn có thể hủy diệt căn cơ của cả vương triều, khiến nó mau chóng suy bại, bùng phát nội loạn quy mô lớn, tiếp đó dẫn đến thay triều đổi đại.

Trịnh Thắng không trách con thiếu bình tĩnh, dù sao chuyện quá lớn, vừa rồi ông xem xong cũng chấn động không thôi, nếu chẳng phải con dẫu bên trên không có gì sai lầm, ông còn tưởng tên khốn kiếp nào đùa ác với mình.

- Kiểm Thu, con có cái nhìn thế nào về việc này?

Trịnh Thắng đưa tay ra nhận lại cuốn sổ từ tay nhi tử, xem kỹ lại một lượt rồi hỏi:

Trịnh Kiểm Thu lúc này còn chưa hết chấn động, làm sao có cái nhìn gì được, chỉ lấy việc luận việc nói:

- Phụ thân, hài nhi thấy nếu chuyện này thực sự xảy ra, đến lúc đó sẽ có vô số nạn dân đổ vào Lưu Châu, nếu quan viên địa phương không có chuẩn bị chu đáo, có chỗ nào xử trí không thỏa đáng rất có khả năng xảy ra bạo động, cho nên chúng ta phải đề phòng sớm.

- Ừm, ngày mai ta sẽ tới quân doanh một chuyến, an bài chuyện liên quan.

Trịnh Thắng thấy nhi tử còn nhỏ, lúc này không tới mức cuồng lên không biết phải làm gì đã là hiếm có rồi, có điều nếu muốn sau này có thành tựu, chỉ bằng vào chừng đó là chưa đủ.

Để nhi tử động não nhiều hơn, Trịnh Thắng nhắc:

- Kiểm Thu, con thử nghĩ xem, nếu nạn châu châu bùng phát vậy chiến sự ở biên quan sẽ ra sao?

Trịnh Kiểm Thu tỉnh ra, trước đó hân chỉ nghĩ tới trách nhiệm của Trịnh gia, tầm nhìn hơi hẹp:

- Bẩm phụ thân, theo hài tử thấy nếu người Ngột Thử nếu biết chuyện này nhất định sẽ dấy binh xâm phạm, tới khi đó chỉ e biên quan khó yên.

Trịnh Thăng không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu.

- Sao ạ? Hài nhi nói không đúng sao?

- Kiểm Thu, sau này gặp chuyện con nhất định phải động não thật nhiều, kết hợp với tình huống thực tế, cùng với tất cả tin tức hữu dụng phân tích, con nói người Ngột Thử dấy binh xâm phạm cũng đúng, nhưng phương bắc gặp nạn quy mô lớn như thế, sẽ khiến lương thực thiếu thốn, cung không đủ cầu, tới khi đó bách tính trong tay không có lương thực, triều đình vì đề phòng dân biến sẽ phải mở kho chẩn tai, nếu không chẳng cần người Ngột Thử tới đánh, bách tính phương bắc vì miếng ăn sẽ bạo loạn, kéo sụp cả phương bắc rồi.

Trịnh Kiểm Thu nghe cha phân tích càng cả kinh:

- Vậy ý phụ thân là, nếu như mở kho chẩn tai vậy chục vạn tướng sĩ trấn thủ biên quan sẽ không có lương ăn?

Trịnh Thăng vẫn lắc đầu:

- Không phải, ý ta là phải xem bên trên sẽ làm thế nào? Ngoài ra trừ khó khăn này còn có chuyện lớn hơn mà còn không nghĩ tới.

- Sao ạ, còn chuyện lớn hơn nữa?

- Hoàng thượng, con không nghĩ tới hoàng thượng sớm đã bệnh vào cao hoang, nếu vào thời khắc này băng, đó mới là chuyện kỳ cực không hay.

(*) cao hoang: bệnh tới lúc nguy kịch không thể chữa trị.

Đương kim hoàng thượng bệnh tình có nặng đến mấy hoàng uy vẫn còn, bất kể là ai cũng không dám ngỗ nghịch hoàng mệnh, chỉ cần một ngày hoàng đế chưa chết, bất kể triều đình và hậu cung sẽ vẫn ổn định, nhưng nếu hoàng đế thực sự giá băng vào lúc này, vậy thì đúng là nguy rồi.

Đừng nói lúc thiên tai bùng phát lòng dân bất ổn, lại thêm mối lo bên ngoài, mà ngay cả lúc hòa bình thịnh thế, cự hoạn ra đi, tân đế đăng cơ, đều gây ra gió tanh mưa máu.

Sở dĩ như thế là vì:

Thứ nhất do tranh dành hoàng vị, hoàng gia con cháu đông, nữ nhân ở hậu cung cũng nhiều, mà có ai không muốn kế thừa hoàng vị, làm chủ thiên hạ? Cho nên khi tới lúc này người tranh hoàng vị đã không còn đường lui nữa, vì bình thường bọn họ minh tranh ám đấu, không chuyện gì không làm, nên đã đắc tội với đối thủ tới cùng rồi, nếu để đối thủ kế thừa ngôi báu, tương lai bọn họ không chết cũng sẽ thê thảm.

Thứ hai nguy cơ phiên vương tạo phản, tân đế đăng cơ chính là lúc hoàng quyền bất ổn nhất, dễ bị nghi ngờ nhất, nếu có phiên vương nào đó mang dã tâm thì đây chính là lúc phát động binh biến không thể tốt hơn.

Thứ ba, triều vua nào thần tử đó, phạm tân đế lên ngôi, đa phần đều thay một đám lão thần, đề bạt tâm phúc của mình lên, lúc đó kẻ lên người xuống, khó tránh khỏi chấn động.

Đó mới là thù trong, chưa tính giặc ngoài.

Trịnh Kiểm Thu không ngốc, chỉ là tuổi còn ít, chưa từng trải nhiều, được phụ thân tỉ mỉ dẫn dắt, suy nghĩ sâu hơn, chẳng biết từ lúc nào gáy toát mồ hôi lạnh, nếu như tiếp theo những chuyện này ứng nghiệm thật, thì tuyệt đối có thể coi là thảm họa của Vương triều Minh Hà.

- Vậy ý phụ thân là?

- Rất đơn giản, làm cho tốt chuyện của mình, sau đó lau cho sáng mắt, rửa cho sạch tai, chú ý biến hóa trên triều đình mọi lúc, đi một bước, nhìn một bước, chỉ cần vào thời khắc quan trọng đừng đứng nhầm phe là được.

Lúc này hai mắt Trịnh Thắng sáng quắc, không hề giống một võ phu có vẻ hào sảng nghĩ gì nói nấy như lúc ăn cơm nữa rồi.

Trịnh Kiếm Thu trịnh trọng gật đầu.

- Phải rồi, không phải ngày mai con lại mời Đường Kính Chi tới phủ làm khách sao? Tới khi đó cha sẽ bỏ thời gian ra tiếp y một lúc.

Đột nhiên Trịnh Thắng thay đổi đề tài nói tới Đường Kính Chi.

Trịnh Kiếm Thu không hiểu ra sao, hiện chẳng phải lúc phụ thân nên tới quân doanh chuẩn bị trước sao?

Nhìn vẻ nghi hoặc trong mắt nhi tử, Trịnh Thắng cười lớn:

- Kiếm Thu, con xử xử còn kém lắm, con nghĩ đi, nếu phương bắc thực sự xảy ra nạn châu chấu quy mô lớn thì cái gì thiếu nhất.

- Lương thực!

Trịnh Kiếm Thu không chút do dự đáp.

- Đúng thế, là lương thực, có điều trừ lương thực ra còn cần có đủ ngân lượng nữa mới được.

Trịnh Kiếm Thu ngẩn người, lắp bắp hỏi:

- Phụ thân, ý người là sao? Người chú ý tới tiền tài của Đường gia.

- Không sai.

Trịnh Thắng cười gật đầu:

- Nhưng Đường gia là hào môn thế tộc lâu đời ở Lạc Thành, đâu phải dễ đối phó?

Trịnh Kiếm Thu hoài nghi tính toán của phụ thân.

- Ai nói muốn bạc của Đường gia thì cần phải đối phó với bọn họ trước? Kiếm Thu, cha không phải hạng tham quan ô lại, không thể đi cướp đoạt, sau này tình hình ổn định lại có người truy cứu sẽ là hậu họa lớn. Ta chỉ định thiết lập giao tình với họ thôi, như thế chỉ cần sau này chúng ta không đòi hỏi quá nhiều, hẳn Đường gia phải nể mặt Tuyên Uy tướng quân, không thể quá keo kiệt. Ài, thực ra ta đưa ra hạ sách này cũng là vạn bất đắc dĩ thôi.

Trịnh Thắng lắc đầu thở dài:

- Phải biết rằng dưới tay ta có mười vạn binh sĩ phải nuôi, phương bắc xảy ra thiên tai, triều đình vừa phải chấn tai, vừa phải chi viện cho biên quan, tiền sẽ tiêu như nước, khiến cho quốc khố trống không. Tới lúc đó không lấy ra được ngân lượng phát lương nữa, thiếu quân lương thì lòng quân cũng tản mác, cho nên ta phải nghĩ cách cố gắng kết giao thật nhiều quyền quý phú thương.

Nói tới đó là Trịnh Kiếm Thu hiểu tính toán của phụ thân rồi, bội phục gật đầu, thầm than đúng là gừng càng già càng cay, có điều nói tới kết giao với Đường gia, hẳn lại nhớ tới chuyện gả muội muội cho Đường Kính Chi, nếu như có thể kết thông gia, quan hệ hai nhà chẳng phải càng trở nên thân cận sao, vào lúc này tình thế phức tạp, cho dù sau này Đường Kính Chi không bước vào sĩ đồ, chỉ với thân phận phú thương cũng không thể xem thường.

- Phụ thân, con thấy Tuyết Mai muội muội cũng không còn nhỏ nữa, hay là, gả nó cho Đường Kính Chi?

127. Chương 128: Ngọc Nhi Giết Người.

Trịnh Thắng nghe Trịnh Kiếm Thu chẳng ngờ lại có ý tác thành muội muội hẳn và Đường Kính Chi, trước tiên ngó người, rồi tức thì đôi mày rậm nhíu chặt, nghiền ngẫm, thực lòng mà nói thì Đường Kính Chi để lại cho ông ta ấn tượng không tệ, hơn nữa còn có tài danh, nhưng chỉ bằng hai điểm đó chưa đủ để ông ta gả nữ nhi cho y.

Nữ nhi thì cũng là cốt nhục trên người ông ta, cái khác chưa nói, trước khi hứa gả thì phải tìm hiểu gia thế và nhân phẩm phía nam trước mới được.

Hơn nữa nha đầu Tuyết Mai này tình tình cao ngạo, thường ngày bị ông ta chiều đầm đìa, nếu nữ nhi không gật đầu, ông cũng không cưỡng ép gả đi.

Nói ra Trịnh Thăng không những là con hiếu còn là cha hiền, khoan dung rộng lượng, thời đó vậy là hiếm có lắm rồi.

- Phụ thân, người sợ muội muội không đồng ý?

Trịnh Kiếm Thu thoáng cái đoán được phụ thân trầm tư vì sao.

Gật đầu, Trịnh Thăng nói:

- Vào lúc này nếu kết thông gia được với Đường gia cũng không tệ, có điều con biết tính Tuyết Mai rồi đấy, nếu nó không đồng ý, cha cũng hết cách.

- Ha ha ha, chỉ cần phụ thân không có ý kiến gì với việc này, phía muội muội cứ giao cho hài nhi.

Trịnh Kiếm Thu vỗ ngực, cười rất tự tin:

Trịnh Thăng không rõ nhi tử lấy đâu ra tự tin, theo ông nhìn biểu hiện của nữ nhi trong bữa cơm thì chuyện này tỉ lệ thành công không cao, có điều chuyện này ông cũng không phản đối, liền giao cho Trịnh Kiếm Thu xử lý.

Trịnh Kiếm Thu vui mừng rời thư phòng.

~~~~~oOo~~~~~

Đường Kính Chi rời Trịnh phủ liền về thẳng tiểu viện của Đường gia, hộ vệ và hạ nhân đi cùng theo sát đằng sau, cảnh giác bốn xung quanh bảo vệ an toàn của y, Trịnh phủ cách tiểu viện Đường gia một khoảng phải đi ít nhất nửa canh giờ mới tới.

Lúc này đêm đã khuya, trên đầu thi thoảng có mấy đám mây bay qua, che đi vầng trăng, để lại những cái bóng đen xì xì trên mặt đất, Đường Kính Chi rời Trịnh phủ chưa xa, mới rẽ qua góc phố thứ ba thì thành linh ở căn nhà bên phải có tiếng hô thảm thiết, mấy hộ vệ nghe thấy tức thì xông lên, đem Đường Kính Chi vây ở giữa.

Trên nóc nhà có một bóng người màu đen chậm rãi bước tới.

Người kia mỗi lúc một tới gần, mấy hộ vệ nắm chặt đao bảo vệ chủ tử lui dần từng bước một, bóng người kia như quỷ mị, từ trên nóc nhà nhảy xuống, Đường Kính Chi thấy cái bóng này quen quen, lập tức liên tưởng tới Ngọc Nhi, y nhiều lần thấy nàng nhảy từ trên cao xuống như thế.

- Ngọc Nhi, có phải nàng không?

Bóng đen hơi dừng lại một chút rồi bước nhanh hơn, cất tiếng nói:

- Nhi gia, người rời khỏi Trịnh phủ không lâu thì có người bám theo, vừa rồi tỳ thiếp len lén đi tới ...

Nói tới đó bóng đen chém tay xuống.

Âm thanh đó không phải Ngọc Nhi thì còn có thể là ai, Đường Kính Chi nhìn động tác của nàng thì giật mình, mẹ ơi, không phải Ngọc Nhi giết người đó rồi chứ? Cho dù trước kia đoán Ngọc Nhi từng hành tẩu giang hồ, nhưng mà chuyện liên quan tới mạng người, một người bình thường thời hiện đại như y, đó là chuyện lớn tày trời, liền đẩy hộ vệ ra, nói gấp:

- Ngọc Nhi, chúng ta đi thôi, nếu không bị người ta phát hiện thì không hay.

Giết người ở địa bàn của Điền Cơ, nếu như bị chúng bắt vào đại lao thì cả đời này đừng mong ra được nữa.

Quãng đường còn lại Đường Kính Chi đi rất nhanh, có điều còn may, tới khi bọn họ trở về tiểu viện cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Đường Kính Chi mới thở phào, căn dặn hộ vệ và hạ nhân không được để lộ chuyện vừa xảy ra ngoài, còn mình và Ngọc Nhi thì cùng vào phòng ngủ.

Trong phòng có tiểu nha hoàn, thấy y đi vào muốn giúp y rửa mặt, dù Đường Kính Chi đã quen để người khác hầu hạ thay y phục thay giày, nhưng chuyện rửa mặt tự mình làm vẫn thoải mái hơn, cho tiểu nha hoàn lui, Đường Kính Chi vốc nước lên mặt vài cái, hỏi:

- Ngọc Nhi, sao nàng xuất hiện ở đó, còn biết có người đi theo ta?

Chẳng cần hỏi cũng biết người bám theo y là do Điền Cơ sai phái.

- Khi Nhị gia đi gặp khách, tỳ thiếp buồn chán liền đi ra ngoài, muốn dạo quanh phố xá vài vòng, nhưng đi được vài bước liền phát hiện có mấy kẻ lăm la lăm lét bám theo bốn xung quanh Nhị gia, xem chừng muốn gây bất lợi cho người. Vì thế tỳ thiếp liền theo Nhị gia tới Trịnh phủ, tới khi người đi ra, tỳ thiếp ẩn trong chỗ tối phát hiện một tên hắc y thân thủ cũng được đang ngằm giám thị người, liền cho hắn một bài học.

Ngọc Nhi nói xong xòe tay ra, bên trên có năm cây cương châm dài chừng ba tấc.

- Vậy là tới giờ nàng còn chưa ăn cơm?

Đường Kính Chi nghe xong cảm động, tiểu thiếp này của y, xem ra là người mặt lạnh tim nóng.

Im lặng gật đầu, Ngọc Nhi thu cương châm lại.

Mấy cái cương châm này Đường Kính Chi nhìn hơi quen mắt, nghĩ lại một chút liền nhớ ra, buổi sáng đi đường Ngọc Nhi dùng vòng sắt làm cúc áo choàng, xem ra nàng bẻ cong mấy cái cương châm này làm thành rồi:

- Nàng đợi một chút, ta lập tức bảo hạ nhân làm cho nàng một bữa thật ngon.

Rồi gọi hạ nhân tới bố trí.

Đợi hạ nhân lui khỏi phòng, Ngọc Nhi mới nghi hoặc hỏi:

- Nhị gia, vì sao người không bận tâm có kẻ ngằm theo dõi mình?

- Cái này à, nói ra dài lắm, Ngọc Nhi, tối nay cảm ơn nàng.

Đối diện với ánh mắt ôn nhu của Đường Kính Chi, tim Ngọc Nhi nảy lên một cái, vội quay đầu đi, giọng cố làm ra vẻ lãnh đạm:

- Không cần khách khí, tỳ thiếp chỉ trùng hợp nhìn thấy thôi.

- Ủ, ta biết mà.

Đường Kính Chi nói thế, nhưng miệng cười toe toét, mắt tít lại.

- Sau ... Sau này nếu rảnh, tỳ thiếp sẽ dạy Nhị gia mấy thuật phòng thân.

Không biết sao, Ngọc Nhi thấy tim đập rất loạn, không dám tiếp tục chủ đề vừa rồi nữa.

Đường Kính Chi mắt sáng lên, gật đầu cái rụp:

- Hay quá, có điều nàng định dạy ta cái gì?

- Cái này dùng miệng nói rất phức tạp, cứ đợi về Lạc Thành rồi tỳ thiếp sẽ truyền cho Nhị gia.

Ngọc Nhi nhú mày, nói xong bấy nhiêu là không lên tiếng nữa.

Trước kia Ngọc Nhi không phải người nói nhiều, hôm nay lần đầu tiên nói nhiều như vậy đã làm Đường Kính Chi rất vui rồi, đợi đến khi hạ nhân mang thức ăn lên, ngồi nhìn Ngọc Nhi ăn xong mới quyền luyến rời khỏi phòng.

Tới khi Đường Kính Chi khuất sau cửa, Ngọc Nhi mới thở phào buông lỏng người, nàng thực sự không biết nếu như Đường Kính Chi muốn ngủ cùng với mình, nàng nên phản kháng hay nên thuận theo.

~~~~~oOo~~~~~

Sáng hôm sau, bầu trời trong xanh, vạn dặm không mây, thời tiết đã dần se se lạnh, đây vốn là thời điểm có thể ngủ thật ngon lành, nhưng không biết vì sao Lâm Úc Hương lại tỉnh lại rất sớm, hơn nữa tỉnh lại rồi không tài nào ngủ tiếp được nữa.

Bọc trong chăn, nàng nằm ngửa trên giường, thi thoảng lại quay sang, cách màn chìn về phía cái ghế nằm, thường ngày Đường Kính Chi ngủ ở đó, nàng luôn cảnh giác đề phòng, sợ nhân lúc mình ngủ say, y sẽ lén lén mò lên giường khinh bạc, nhưng hôm qua Đường Kính Chi ra ngoài không ngủ ở đây, ngược lại làm cho nàng cảm thấy trống vắng, sáng sớm mở mắt ra phát hiện trong phòng chỉ có một mình, thậm chí nàng cảm thấy có chút cô đơn.

Chẳng lẽ mình thích tướng công vợ bỏ rồi sao?

Suy nghĩ này vừa mới lóe lên trong đầu, lập tức bị vô số âm thanh phủ quyết, đó hẳn là một loại thói quen thôi.

Lâm Úc Hương thấy lời giải thích này mới là hợp lý nhất.

Tri Đông Tri Thu đi vào, phát hiện ra hôm nay chủ tử dậy sớm, hai tiểu nha đầu nhìn nhau thở dài như hai bà cụ non, tự cho rằng chủ tử bị chuyện Nhị gia sắp nạp thêm thê thiếp mà cả đêm không ngủ.

Biết chủ tử tâm tình không tốt, nhưng lại chẳng nghĩ ra cách nào an ủi, hai tiểu nha đầu chỉ lặng lẽ giúp Lâm Úc Hương rửa mặt, búi tóc thật đẹp, đợi chủ tử ba người ra tới chính phòng thì mấy vị di nương đã chờ ở đó từ trước, thấy Lâm Úc Hương đi tới, toàn bộ đứng dậy.

128. Chương 129: Tri Thu Bị Phạt.

-Nhị nãi nãi, thân thể có chỗ nào không thoải mái à? Tỳ thiếp thấy sắc mặt người không tốt lắm.

Uyển Nhi đi tới đỡ tay Lâm Úc Hương:

Lâm Úc Hương nhìn Chu Quế Phương trước kia chưa bao giờ xuất hiện ở nơi này:

- Không sao, chẳng qua buổi tối gặp ác mộng, không ngủ ngon mà thôi, đợi lát nữa hầu hạ lão thái quân dùng bữa sáng xong, ta về ngủ thêm một chút là được.

- Thực sự không sao chứ?

Uyển Nhi vẫn chưa yên tâm lắm, hỏi thêm một câu.

Đương Úc Hương biết Uyển Nhi chân thành quan tâm tới người khác, khẽ bóp tay nàng một cái, lắc đầu;

- Không sao mà, muội đừng quên, ta là một y sư.

Uyển Nhi nghe Lâm Úc Hương nói thế mới yên tâm, không nói gì nữa, lui ra để các vị di nương khác lần lượt đi lên hành lễ.

Chu Quế Phương sáng sớm hôm nay bị Đường lão thái quân cho người tới gọi dậy, đồng thời chuyển lời của bà, bảo nàng từ hôm nay trở đi phải tới chính phòng vấn an trò chuyện cùng nhóm Lâm Úc Hương, để thân cận hơn. Đáng lý ra hiện giờ nàng chưa quá môn, xen vào giữa những nữ nhân của Đường Kính Chi không được thích hợp cho lắm, nhưng Đường lão thái quân đã nói, nàng không thể không nghe.

Vì thế chỉ đành áp xấu hổ xuống tới góp vui, đợi các vị di nương đều vấn an Lâm Úc Hương xong, nàng liền đứng dậy đi tới thi lễ vạn phúc:

- Quế Phương thỉnh an tỷ tỷ.

Không biết vì sao Lâm Úc Hương thấy hôm nay Chu Quế Phương trang điểm xinh đẹp rực rỡ, trong lòng cứ cảm thấy khó chịu, không giống như hôm qua, chỉ cảm thấy ngạc nhiên mà thôi, nhưng người ta sáng sớm tới vấn an, nàng cũng phải khách khí ứng phó vài câu, nhưng nàng còn chưa kịp lên tiếng thì sau lưng đã có giọng nói rất chói tai:

- Ủi chao, Đại nãi nãi của nô tỳ, người còn chưa quá môn kia mà? Sao giờ đã gọi Nhị nãi nãi là tỷ tỷ rồi?

Lời này vừa phát ra, nữ nhân trong phòng sách mặt đại biến, nhất là Chu Quế Phương mặt trước tiên là trắng bệch rồi đỏ bừng, hận không thể tìm cái lỗ nào đó mà dấu mặt vào.

Ở góc đại sảnh, một bà tử nghe vậy thì ngẩng đầu lên, nhân lúc mọi người không chú ý, len lén lẩn ra ngoài, rời chính phòng rồi, vội vã đi thẳng tới tiểu viện nơi Đường lão thái quân ở.

~~~~~oOo~~~~~

Ngồi ở trên ghế, Đường lão thái quân mắt khép hờ, đang nghe bà tử kia kể chuyện xảy ra khi Chu Quế Phương tới thỉnh an Lâm Úc Hương, mặc dù từ đầu tới cuối bà không nói một lời, sắc mặt bình tĩnh khác vô cùng, nhưng bà tử đang quỳ kia cảm thấy không khí như hóa thành thực thể đè nặng lên người, nặng tới không thở nổi.

“Một con tiểu nha hoàn lấy đầu ra cái gan lớn như thế, ngay cả chủ tử cũng không để vào trong mắt!” Đường lão thái quân là người mừng giận không thể dựa vào sắc mặt mà phán đoán, lúc này trong lòng bà đang ngầm suy đoán hành vi của tiểu nha hoàn kia có phải là được chủ tử ra lệnh, nên mới cố ý lên tiếng mỉa mai Chu Quế Phương hay không?

Ngày hôm qua bà mới vừa chính miệng tuyên bố gả Chu Quế Phương cho đích tôn làm bình thiê, chuyện này chẳng phải cố ý tát vào mặt bà sao?

Càng nghĩ bán tay nắm gậy của bà càng siết chặt hơn, cho tới khi khớp ngón tay không còn chút sắc máu nào, cảnh này lọt hết vào mắt Hàm Hương đứng đằng sau, nàng thầm thở dài.

Hàm Hương biết sắp có người gặp họa rồi.

~~~~~oOo~~~~~

Lâm Úc Hương không ngờ Tri Thu lại cả gan như thế, dám mở miệng giễu cợt Chu Quế Phương trước mặt bao người, trong lòng cả kinh, mặc dù Chu Quế Phương hiền lành, bình dị dễ gần, nhưng người bảo nàng tới hậu viện của Nhị gia là Đường lão thái quân, nếu như chuyện này lọt tới tai bà bà tàn nhẫn đó, vậy thì cực kỳ nghiêm trọng.

Nghĩ tới đó Lâm Úc Hương hồi hận vô cùng, khi xử Lý Trung, nàng đã phát hiện Tri Thu quá lớn gan, không biết kiềm chế, nhưng nàng luôn thấy nha đầu này trung thành, lại có tâm kế gì, nên cũng chẳng hạ quyết tâm dạy bảo, đến hôm nay gây ra họa lớn rồi.

Với thủ đoạn của Đường lão thái quân, có thể tùy tiện kiếm cớ đánh chết Tri Thu.

Mấy vị di nương cũng không ngờ nha hoàn bên cạnh Nhị nãi nãi lại gan chùm trời như vậy, không thềm coi bình thiê tương lai của Nhị gia ra gì, mấy nàng nhìn nhau, đều thấy thật khó tin.

Đương nhiên, ở trong lòng các nàng đều có suy đoán không chắc chắn lắm, chẳng lẽ Nhị nãi nãi cố ý để nha hoàn thiếp thân làm bẽ mặt Phương tỷ tỷ, vậy thì chiến tranh trong hậu viện của Nhị gia đã khai hỏa rồi.

- Láo xược, còn không mau quỳ xuống cho ta!

Lâm Úc Hương cắn răng, đứng bật dậy giận dữ quát Tri Thu.

Tri Thu thương chủ tử vì Chu Quế Phương mà cả đêm mất ngủ, cho nên không kìm được vọt miệng chọc Chu Quế Phương một câu, lời ra khỏi miệng nó có chút hối hận, thấy mình hơi phạm thượng, nhưng không nghĩ rằng Nhị nãi nãi xưa nay luôn đối xử với mình như thân muội muội lại đột nhiên nổi giận.

Nó ngây ra rồi mới quỳ sụp xuống.

Nhìn khuôn mặt mang vẻ tủi thân của Tri Thu, Lâm Úc Hương thấy như có kim đâm, nàng sao chẳng hiểu nha đầu này bất bình thay cho mình, nhưng nếu hôm nay không cho nó một trận đòn, sau này Tri Thu khó giữ được mạng.

Ép mình phải cứng rắn, Lâm Úc Hương quát:

- Con nha đầu to gan không biết quy củ, Phương nãi nãi thân phận ra sao, ngươi có thể trêu chọc được à? Người đâu, kéo ra vả miệng.

Lệnh vừa phát ra, lập tức có hai thô bà sử to khỏe từ ngoài chạy vào, hai người vừa chạy vừa liếc nhìn Lâm Úc Hương, thấy Nhị nãi nãi giận thật rồi, nên tay chân nhanh nhẹn lôi Tri Thu xuống.

Tri Thu mặt sầu thảm, đau lòng không thôi, nó không tin được Nhị nãi nãi lại muốn phạt nó.

- Tỷ tỷ, hay là thôi vậy.

Chu Quế Phương là nữ nhân hay mềm lòng, trước đó nàng bị mĩa mai một câu vừa then vừa giận, nhưng trong mắt nàng Tri Thu chỉ là một đứa bé, nàng không nhẫn tâm tình tiểu nha đầu này bị phạt.

- Không cần người làm người tốt.

Lâm Úc Hương thấy Chu Quế Phương xin cho, vốn hơi do dự, dù sao Tri Thu là thiếp thân nha hoàn của nàng, hơn nữa Chu Quế Phương đã tha thứ cho rồi, hẳn lão thái quân có biết việc này, khả năng sẽ không làm khó một nha đầu không hiểu chuyện.

Nhưng nàng còn đang cân nhắc, chưa kịp nghĩ kỹ phải làm gì thì Tri Thu đã gào lớn, âm thanh mang theo ủy khuất và thương tâm vô tận, sau đó nhìn chủ tử của mình một cái, quấy mạnh, không cần hai thô sử bà kéo, chủ động đứng dậy đi ra đại sảnh lĩnh phạt.

Cho dù Lâm Úc Hương nghe tiếng gào của Tri Thu nghiền nhện ầm ục, tim như bị bóp chặt, nhưng nàng hiểu ra, con tiểu nha đầu này cần phải cảnh cáo rồi, nếu không ngày sau thế nào cũng gây ra đại họa, tới khi đó nàng không có khả năng giữ mạng cho nó được nữa.

Khuôn mặt mang nụ cười lạnh lùng của Đường lão thái quân hiện lên trong đầu, làm toàn thân Lâm Úc Hương run lên, quát lớn:

- Đánh, đánh thật mạnh cho ta, đánh cho tới khi nó biết sai ở đâu thì thôi.

Chu Quế Phương có lòng tốt xin cho Tri Thu, không ngờ con nha đầu này thù địch với mình như thế, thà bị đánh chứ không chịu cúi đầu, nàng mấp máy môi, cuối cùng không khuyên can nữa.

Mấy vị di nương hôm nay xem như mới chính thức được thấy sự lợi hại của Tri Thu, không ngờ còn ngang ngược thách thức chủ tử, còn là nô tài không? Tới ngay cả Uyển Nhi xưa nay luôn hiền dịu thiện lương cũng không hề có ý xin cho Tri Thu.

Loại điều nô này nếu không trừng phạt, ngày sau chính các nàng sẽ gặp phiền toái lớn với nó.

Tri Thu bị kéo ra ngoài không lâu, trong sân liền truyền vào những tiếng “bôm bốp”, nhưng Tri Thu tính rất ương bướng, bị tát thế nào cũng không kêu một tiếng, làm Lâm Úc Hương trong phòng lo lắng, nếu Tri Thu không nhận sai, nàng cũng không thể lên tiếng bảo dừng hành hình.

129. Chương 130: Muốn Học Phi Châm.

Tri Đông đứng sau lưng Lâm Úc Hương, hiện lòng cũng như có lửa đốt, nó thông minh, thích động não, biết Nhị nãi nãi phải đánh Tri Thu là bắt đắc dĩ, nó cũng biết tính Tri Thu, tính ương ngạnh mà nổi lên thì có chết cũng không chịu cúi đầu, thấy Nhị nãi nãi chực khóc tới nơi, liền đi tới thì thầm:

- Nhị nãi nãi, cái tính ương bướng của Tri Thu lại tái phát rồi, hay là để nô tỳ đi khuyên nó vài câu.

Lâm Úc Hương tới lúc này đã không còn cách nào cả, hơn nữa cũng biết Tri Thu thường nghe lời Tri Đông, liền vội phẩy tay, Tri Đông không do dự chút nào chạy nhanh ra khỏi đại sảnh.

- Đều tại ta quản giáo không nghiêm làm Quế Phương bị ủy khuất, Úc Hương bồi tội với muội.

Để Chu Quế Phương nguôi giận, Lâm Úc Hương đành phải lên tiếng xin lỗi, thi lễ vạn phúc.

Đường Chu Thị là người khoan dung, thấy vậy vội đỡ Lâm Úc Hương lên:

- Chuyện nhỏ thôi mà, tỷ tỷ đừng để trong bụng, nghe chừng Tri Thu cũng phải chịu đau khổ không ít rồi, tỷ tỷ bảo hạ nhân dừng tay, để Tri Thu dùng thuốc đi.

Bên ngoài tát tai vang như thế, chẳng cần phải nhìn cũng biết mặt Tri Thu đã bị tát cho không còn ra hình dạng gì nữa rồi.

Lâm Úc Hương đang sợ gọi nha đầu kia vào mà nó vẫn không chịu phục, nghe vậy gật đầu:

- Úc Hương thay Tri Thu tạ đại ân muội muội.

Nói xong không đợi Chu Quế Phương đáp lời đã nói vọng ra ngoài:

- Dừng tay, đưa nó đi bôi thuốc đã.

~~~~~oOo~~~~~

Lần đầu tiên rời Đường phủ ngủ ở bên ngoài, Đường Kính Chi không quen cho lắm, hơn nữa thức giấc không nhìn thấy Lâm Úc Hương trong phòng, cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Đứng dậy, tự rửa mặt súc miệng, y ra ngoài sân, lúc này Ngọc Nhi đã luyện công bên ngoài rồi, thấy y đi ra, chỉ liếc mắt một cái, không thêm để ý.

Ngọc Nhi vẫn mặc y phục đen bó sát người, vì luyện tập, nên không có chiếc áo choàng, vóc dáng ngạo nghễ bị y phục bó làm hiện lên vô cùng gợi cảm, hai con thỏ ngọc cũng nảy lên nảy xuống theo động tác của nàng, cực kỳ cảm dỗ.

Đường Kính Chi là nam nhân bình thường, làm sao chịu được loại dụ hoặc này, hai mắt bừng lên đốm lửa, nuốt nước bọt ừng ực, hóa thân thành Trư Bát Giới, cho tới khi bị Ngọc Nhi hừ lạnh một tiếng mới choàng tỉnh, xấu hổ gãi đầu, kiểm chuyện đánh trống lảng:

- Ngọc Nhi, tối qua nàng giết kẻ ngấm theo dõi ta rồi à?

Nghe Đường Kính Chi hỏi, Ngọc Nhi dừng tay, khẽ lắc đầu, hôm qua nàng đi theo kẻ kia một lúc, thấy hắn chỉ có ý định theo dõi không phải định làm hại Đường Kính Chi cho nên không ra tay sát thủ, đương nhiên, bất kể thế nào thì kẻ kia cũng chẳng hề có ý tốt, Ngọc Nhi tặng cho hắn năm cái cương châm, nhất định hắn ném không ít đau khổ.

- Nhị gia, hôm qua tỳ thiếp thấy kẻ đó không có lòng hại người, cho nên chỉ dùng cương châm cho hắn một bài lọc, không giết người.

Đường Kính Chi khẽ thở phào, ở địa bàn của Điền Cơ, tốt nhất là phải nhún nhường một chút thì hơn, nếu không bị nắm lấy điểm yếu, tổng vào đại lao thì không xong.

Có điều nhớ tới mấy cương châm của Ngọc Nhi, y thấy rờn rợn, cái cương châm dài như thế đâm vào người ta, không cẩn thận chút thôi là chết người như chơi.

Ngọc Nhi tựa hồ nhìn ra tâm tư của y, chẳng đợi hỏi đã nói:

- Nhị gia đừng lo, tỳ thiếp hạ thủ rất chừng mực, mấy mũi cương châm đó chỉ phé đi vài kinh mạch của hắn, khiến cả đời này hắn không leo lên tường rình mò người khác được nữa, chứ không chết người.

Người tập võ tất nhiên hiểu kinh mạch trên cơ thể con người, Ngọc Nhi nói thế, xem ra mấy mũi cương châm chỉ đâm vào vị trí đặc biệt, gây ra tổn thương lớn cho chức năng nào đó thôi.

- Tốt, không chết người là tốt rồi, Ngọc Nhi, sau này không có người ngoài, nàng đừng tự xưng là tỳ thiếp trước mặt ta nữa.

Ngọc Nhi nhú mày, nghi hoặc hỏi lại:

- Vậy thì tỳ thiếp phải xưng là gì? Hơn nữa nếu không xưng hô như thế, chẳng phải là loạn quy củ à?

Nàng lấy làm lạ, chẳng phải những văn nhân luôn chú ý mấy thứ này sao?

- Dùng thiếp, hoặc xưng tên là được, đừng cứ tỳ thiếp này tỳ thiếp nọ nghe vào tai chẳng thoải chút nào.

Đường Kính Chi biết Ngọc Nhi tính tình sáng khoái, không thích câu nệ xưng vị, cho nên mới đặc biệt bảo nàng như thế:

Ngọc Nhi nhìn chăm chú nét mặt Đường Kính Chi hồi lâu mới lặng lẽ gật đầu, nàng theo nghề võ, mấy cái xưng hô gò bó ép buộc đó nàng chẳng ưa, trước kia thường ngày nàng nói chuyện tùy hứng, thích sao là nói vậy.

- Ngọc Nhi, phi châm lợi hại như thế, hay là nàng dạy ta thuật phi châm trước đi.

Cứ nghĩ dùng mấy cây phi châm có thể phế kinh mạch của kẻ địch, làm chúng mất chức năng nào đó, Đường Kính Chi phần khích nói:

Giọng Ngọc Nhi vẫn lạnh lẽo như băng, bốp chết chút mơ mộng vừa sinh ra của y một cách không thương tiếc:

- Nhị gia nghĩ dùng phi châm dễ như thế à? Nó yêu cầu sử dụng sức lực từ cánh tay, cổ tay thậm chí là eo đều cực cao, cảm giác thăng bằng cơ thể phải tốt, mắt phải tinh, cái này yêu cầu trước tiên là phải có thiên phú, tố chất cơ thể không đạt thì không thể luyện tập được.

“Ồ!” Đường Kính Chi thất vọng gục đầu xuống, Ngọc Nhi thấy vậy không đành lòng, nói thêm:

- Nhị gia đừng nản, thực ra Nhị gia cũng có chút thuận lợi để học thứ này, ví dụ như người chưa bao giờ học võ, không giống những người vì chú tâm luyện môn võ nào đó khiến cơ thể phát triển mất cân đối, khó luyện được thuật phi châm. Đợi về Lạc Thành, thiếp sẽ dạy Nhị gia mấy kỹ xảo thực dụng, chỉ cần nỗ lực, không tới nửa năm, ba năm người võ công bình thường tuyệt đối không thể tới gần được Nhị gia.

Nghe câu này Đường Kính Chi mới được an ủi một chút.

Tiếp đó Ngọc Nhi lau mồ hôi, dẫn đầu cùng Đường Kính Chi chạy vòng quanh vườn, Đường Kính Chi biết gân cốt mình kém, cần phải thường xuyên rèn luyện, liền bám sát phía sau Ngọc Nhi, tận lực kiên trì.

Thời tiết Kiên thành khác xa Lạc thành, lúc này đã gần trưa, mặt trời tỏa nắng chói chang, hôm nay trời không mây che bớt, không khí hơi nóng nực, Đường Kính Chi thấy không còn sớm nữa, liền thay y phục sạch, dẫn theo mấy hộ vệ tới Trịnh phủ.

Những hộ vệ này biết hôm qua có người ngầm theo dõi Nhị gia, nên càng trở nên cẩn thận, sợ lơ là chút thôi sẽ bị kẻ xấu làm tổn hại chủ tử.

Ngọc Nhi vốn không yên tâm, cũng muốn đi cùng, Đường Kính Chi chẳng bận tâm chính thê hay tiểu thiếp, nhưng không biết Trịnh phủ có câu nệ không, nếu không y dẫn một tiểu thiếp tới nhà, là không hợp quy củ lễ nghi, và lại hiện giờ là ban ngày, hắc Điền Cơ biết y có giao tình với Trịnh phủ sẽ không dám công khai làm gì, nên khuyên Ngọc Nhi ở lại tiểu viện.

Lần nữa tới Trịnh phủ, không cần long trọng như hôm qua, hạ nhân nghe báo danh, liền dẫn Đường Kính Chi tới một tiểu viện.

Còn cách khá xa y đã nghe thấy trong đại sảnh có người nói chuyện, chủ của giọng nói ấy y đều nhận ra, một là Trịnh Kiểm Thu, còn lại là Đại tiểu thư Trịnh phủ hôm qua y mới gặp, Trịnh Tuyết Mai.

Trịnh Tuyết Mai có vẻ là cô gái kiêu ngạo tự tin vào bản thân, ngày hôm qua nàng cứ thăm dò, muốn kiểm tra tài hoa của y, làm Đường Kính Chi rất đau đầu, cho nên nghe thấy giọng Trịnh Tuyết Mai là y nhăn mặt, lòng buồn bực, sao cô nàng này không cố kỵ nam nữ khác biệt, chạy tới gặp nam nhân lạ như y.

Nghe hạ nhân thông báo Đường Kính Chi đã tới cổng, Trịnh Kiểm Thu đi ra đón, vừa thấy mặt đã niềm nở gọi:

- Hiền đệ, cuối cùng đệ đã tới rồi, mau vào đây.

Đường Kính Chi khách khí chào hỏi rồi theo hắn vào phòng.

Hôm nay Trịnh Tuyết Mai mặc một chiếc váy hồng nhạt, trông như đóa hoa nở rộ, trong cái đẹp mang theo vẻ cao ngạo, hồng thất dải lụa màu lục, làm chiếc eo bó gọn thêm yếu điệu, bầu ngực mặc dù không kinh tâm động phách như của Ngọc Nhi, nhưng không thể phủ nhận hình dạng uốn lượn sống động đó rất đường mắt.

130. Chương 131: Chuyển Biến Của Trịnh Tuyết Mai.

Trịnh Tuyết Mai thấy y đi vào không ngờ đứng lên, còn nở nụ cười thân thiết, làm Đường Kính Chi ù ù cạc cạc, hôm qua cô nàng này tuy rất khách khí lễ độ, nhưng rõ ràng ý thể tiểu thư nhà quan, dùng thái độ bề trên với y, sao chỉ một đêm không gặp đã quay ngoắt 180 độ như thế này.

Trịnh Kiềm Thu là hiểu rõ tính khí của cô muội muội này nhất, thấy nàng mỉm cười với Đường Kính Chi, mắt sáng lên, xem ra chuyện thông gia này thành rồi:

- Hiền đệ định ở Kiên Thành mấy ngày?

- Thú thực với Trịnh đại ca, chiều nay là đệ phải về rồi, Đường gia neo người, chuyện làm ăn của gia tộc, không thể thiếu đệ ngày nào được.

Đường Kính Chi có ý giao hảo với Trịnh gia, nhưng y phải mau chóng tới tìm Trương Gia thương thảo việc khai hoang đào kênh, chuyện này không thể chậm trễ thêm được nữa.

Trịnh Kiềm Thu thì hơi thất vọng, hẳn thấy, nếu như Đường Kính Chi có thể ở lại Kiên Thành thêm vài ba ngày, bằng vài tài ăn nói của hắn, nhất định tác thành chuyện thông gia giữa hai nhà.

Trịnh Tuyết Mai nghe Đường Kính Chi nói hết thì hơi nhướng mày lên, nàng nghĩ không thông, Đường Kính Chi tài tình phi phàm như thế, sao mở miệng đóng miệng là nói tới chuyện tục như làm ăn, văn nhân thì phải có cốt cách ngạo khí của môn đồ thánh nhân, sao có thể vì chút tiền tài mà cúi mình, thực sự nàng thấy buồn thấy tiếc thay cho y, chậm rãi ngâm:

- Nhật chiếu hương lô sanh tử yên, diêu khán bộc bố quả tiền xuyên. Phi lưu trực hạ tam thiên xích, nghi thị ngân hà lạc cửu thiên!

Giọng nói trong trẻo của thiếu nữ du dương trầm bổng rất êm tai, Đường Kính Chi vỡ lẽ, chẳng trách mà thái độ của Trịnh Tuyết Mai lại thay đổi lớn như vậy, thì ra vì Trịnh Kiềm Thu đem bài thơ y vô tình ngâm ra kia nói cho muội muội biết.

Với sự yêu thích của Trịnh Tuyết Mai với văn học, khó mà không sinh thiện cảm với tác giả bài thơ này, tiếc là không thể giới thiệu Lý Bạch cho nàng làm quen, nói ra thì thiếu nữ này rất giống với Sương Nhi của y.

Nhớ tới đôi mắt đẹp u sầu của thiếu nữ thích mặc y phục màu trắng đó, Đường Kính Chi cảm thấy có lỗi với nàng, vì tình yêu của Sương Nhi với Đường Kính Chi phát ra từ nội tâm, thậm chí là từ linh hồn.

Đồng thời y cũng rất mâu thuẫn, nếu như kẻ thay thế cư chiếm tổ thước là y nhận lấy tình cảm khắc cốt ghi lòng đó, phải chăng là quá tàn nhẫn với Sương Nhi.

Nhìn vào đôi mắt Đường Kính Chi, Trịnh Tuyết Mai đọc xong bài thơ đủ lưu truyền thiên cổ xong, đôi mắt trở nên mơ màng, đi tới cung kính thi lễ vạn phúc với Đường Kính Chi:

- Hôm qua tiểu nữ lần đầu được gặp Đường công tử, còn không phục tài danh của công tử, muốn tỷ thí một phen, tới tới được huynh trưởng cho biết bài thơ này mới hiểu mình là hạng éch ngồi đáy giếng, hôm qua nếu tiểu nữ có chỗ nào bất kính, mong Đường công tử bỏ qua cho.

- Muội yên tâm đi, Đường hiền đệ là công tử phong độ lỗi lạc rộng lòng lắm! Ha ha ha ..

Trịnh Kiềm Thu cười lớn, còn nháy mắt với Đường Kính Chi ám thị.

Mặc dù Trịnh Tuyết Mai hạ mình, nhưng với cô đại tiểu thư nhà quan gia này Đường Kính Chi chỉ dám kính nhi viễn chi mà thôi, vì quá nửa những nữ tử như thế phút trước còn rất tốt, nhưng một khắc sau có chút không vừa lòng là chẳng thềm nể mặt người, vì các nàng bị chiều hư chỉ để ý tới cảm xúc bản thân, không nghĩ tới người khác, cứ nhìn thái độ của Trịnh Thắng hôm qua với nữ nhi là Đường Kính Chi biết suy đoán của mình phải đúng tới tám phần.

Nhưng cái tên kia nháy mắt với mình là có ý gì, rốt cuộc vì sao hắn nhiệt tình như thế?

Vì cứu hắn một mạng? Không thể nào, nếu không lần đầu tới Đường phủ hắn đã không có thái độ như thế, Trịnh Kiềm Thu vừa nhìn là biết thuộc hạng thích tính toán cân nhắc thiệt hơn ... Bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt Trịnh Kiềm Thu ái muội đánh sang phía Trịnh Tuyết Mai, lòng cả kinh!

Khi không vì sao hẳn nhất định kéo muội muội ra bồi khách, chẳng lẽ, hẳn muốn ... Nhưng, nếu đúng là thế, đồ mưu của hẳn là gì?

Đường gia hiện thân phận chỉ là thương nhân thôi.

Dù Đường Kính Chi đoán không ra vì sao Trịnh Kiểm Thu lại có ý gả muội muội cho mình, nhưng hôn sự này y tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Y đã có tới một thê bốn thiếp rồi, năm nữ nhân, cho tới nay y còn không biết phải giao lưu với các nàng ra sao, làm thế nào để chung sống hòa thuận vui vẻ, làm sao có thể đưa thêm nữ nhân vào hậu viện nữa.

Vả lại y đã nhận định Trịnh Tuyết Mai là cô đại tiểu thư không dễ hầu hạ, tính khí cao ngạo, nếu như cưới nàng về nhà rồi thì hậu viện của y tha hồ mà náo nhiệt, tới khi đó cô nàng này gây ra chuyện gì, ỷ vào thân phận, dù lão thái quân muốn động vào cũng phải cân nhắc kỹ, như vậy chịu thiệt thòi sẽ là các nữ nhân khác của y.

Cưới vợ phải cưới nữ tử hiền đức, đó là điều kiện tối thiểu, nếu lấy một tiểu thư cảnh vàng lá ngọc về mà tới ngay cả trưởng bối cũng phải kiêng kỵ thì không được rồi, dù y là người hiện đại, nhưng nếu luận tới hiếu đạo thì không kém gì cổ nhân.

Nhưng mà muốn từ chối việc này thì phải dùng cách gì?

Nghĩ tới đó, Đường Kính Chi thầm nhủ mày, nếu Trịnh phủ muốn gả nữ nhi cho y, theo cách tư duy ở đây là hạ mình rồi, là một thương nhân, y không dám cự tuyệt, nếu không làm người ta bề mặt, như thế đừng nói sau này giúp y đối phó với Điền Cơ, không hứa theo tên cầu quan đó giáo huấn Đường gia “không biết điều” là tốt lắm rồi.

Phải nhanh chóng nghĩ cách mới được.

Để xem, tên Trịnh Kiểm Thu này gọi muội muội ra tiếp mình, còn đem bài thơ kia nói ra để nàng thay đổi cái nhìn về mình, nói lên ở chuyện cưới gả của bản thân, Trịnh Tuyết Mai có quyền phát ngôn, nếu không thì hẳn tới thẳng cửa Đường phủ mà đề thân rồi, căn bản không cần để mình và Trịnh Tuyết Mai tiếp xúc.

Thêm nữa, chuyện này phải chăng chỉ là chủ ý của một mình Trịnh Kiểm Thu? Nếu như thế, nếu như phá hỏng hôn sự này, Trịnh Thẳng hẳn là không có ý kiến gì.

Con người y đảo vài vòng, lòng đã có kế.

Nếu như Trịnh Tuyết Mai đã có quyền lực cự tuyệt hôn sự này, lại là nữ tử hậu viện, không ảnh hưởng tới giao tình bề ngoài giữa y và Trịnh gia, vậy làm Trịnh Tuyết Mai nói “không” chẳng phải là vấn đề đã được giải quyết rồi sao?

Nữ tử như Trịnh Tuyết Mai ghét nhất là loại người nào?

Tất nhiên là loại người thô bỉ háo sắc phóng đảng, thiếu nữ có tài hoa như Trịnh Tuyết Mai, tuổi còn nhỏ, tư tưởng chưa thành thực, thứ theo đuổi là nhu cầu thỏa mãn về tinh thần, trong mắt các nàng, một bài thơ hay còn hơn cả một rương vàng bạc, còn về ái tình, luôn mộng mơ cho đó là thứ mỹ hảo nhất trên đời, không có chút tỳ vết nào.

Thế nên hạng háo sắc phụ bạc chắc chắn sẽ khiến các nàng ghét cay ghét đắng rồi.

Về mặt Đường Kính Chi thay đổi hẳn.

Y không dám để Trịnh Kiểm Thu nhìn thay thay đổi của mình, nếu không chắc chắn sẽ lộ sơ hở, hoặc bị hiểu lầm, làm quan hệ hai nhà tệ đi, chỉ nhân lúc Trịnh Kiểm Thu không chú ý mới lớn mật dùng mắt quét qua quét lại đôi ngực tròn tròn, vòng eo nhỏ nhắn của Trịnh Tuyết Mai.

Ánh mắt của Đường Kính Chi càng lúc càng bỉ ổi càng phóng túng, sắc mặt Trịnh Tuyết Mai trở nên thiếu tự nhiên, dù nàng nghi hoặc vì thay đổi quá lớn của Đường Kính Chi nhưng không thể phủ nhận, loại ánh mắt dâm dăng đó làm nàng cảm ghét, những điểm mẫn cảm trên cơ thể nữ tử bị nam nhân nhìn như vậy, là thiếu nữ chưa hiểu chuyện đời, nàng không ngồi yên được nữa.

Trước khi tới ca ca từng nói đùa hỏi nàng, có muốn gả cho Đường Kính Chi hay không, khi đó nàng đang đắm chìm trong bài thơ của Đường Kính Chi, tất nhiên là thẹn thùng im lặng, đó là lời chấp nhận rồi, nhưng hiện giờ xem ra đại tài tử trong mơ của nàng, thực tế lại khác biệt hoàn toàn.

131. Chương 132: Người Tát Vào Mặt Lão Thái Quân.

Lại một lần nữa thấy y né tránh ánh mắt của ca ca, nhìn không chớp vào ngực mình, thì ra là một kẻ trong ngoài bất nhất, chẳng trách trước đó tỏ ra nho nhã lễ độ, sau lưng ca ca lộ ra bản chất của tên háo sắc phóng đảng.

Nghĩ thông điều ấy, Trịnh Tuyết Mai thầm khinh bỉ, loại người này chắc chắn cho rằng hôn sự của nữ tử là do nam nhân định đoạt, nếu không y đã chẳng trở nên càn rỡ như thế, nhưng mà y nhầm rồi, phụ thân mình là võ tướng, không coi trọng mấy thứ quy củ rề rạch đó, với nữ nhi cũng yêu thương vô cùng.

Hôn sự, nàng là người được hỏi có đồng ý hay không trước tiên.

Nhìn rõ bản mặt của Đường Kính Chi rồi, nàng không khách khí nữa, nếu như y còn dám hau háu nhìn mình như thế, sẽ trừng mắt lại cho y biết, ai ngờ tên nam nhân đó mặt dày như thế, không ngờ còn cười xấu xa với mình, Trịnh Tuyết Mai tức điên.

Nàng muốn nhắc ca ca, để ca ca cũng nhìn thấu con người của Đường Kính Chi, nhưng tên phóng đảng đáng tởm đó diễn xuất quá cao siêu, không để lộ ra chút sơ hở nào trước mặt ca ca, đành phải thầm quyết định đợi sau này có cơ hội phải nói chuyện cho rõ với ca ca.

Trịnh Tuyết Mai chịu không nổi ánh mắt tởm lợm đó, Trịnh Kiếm Thu và Đường Kính Chi đang chuyện trò, nàng đột nhiên đứng dậy nói người không khỏe rồi bỏ đi.

Trịnh Kiếm Thu không hiểu, trước đó muội muội còn thẹn thò ngẫm ám thị đồng ý cùng Đường Kính Chi cùng kết tơ hồng, sao mới được một lúc đã trở mặt, xấu hổ ho một tiếng nói:

- Hiện đệ, tính khí tiểu muội xưa nay luôn cổ quái, không chú ý lễ pháp lắm, đệ thông cảm nhé.
- Không sao, lệnh muội như thế là tính tình chân thật, không có gì.

Đường Kính Chi thấy cuối cùng cũng chọc giận được Trịnh Tuyết Mai thì thầm thở phào, chỉ cần làm con nhím cái này điên lên, thì hôn sự đó hồng là cái chắc.

Mặc dù không thể làm thông gia với Trịnh gia cũng hơi đáng tiếc, nhưng nếu vì muốn mượn quyền thế của Trịnh gia mà khom lưng uốn gối, mất đi tôn nghiêm thì Đường Kính Chi không làm. Đương nhiên chuyện thông gia này y sẽ không nói với lão thái quân, nếu bà có ý tương tự thì nguy.

~~~~~oOo~~~~~

Đường phủ, trong tiểu viện của Đường Kính Chi.

Trong phòng, Lâm Úc Hương nhìn Tri Thu mặt sưng vù thâm tím cúi gầm, không nói một lời, lòng vừa đau vừa giận, sao nàng nói nhiều như thế mà tiểu nha đầu này không nghe vào tai lấy một câu.

Nếu như cứ tiếp tục thế này, không khéo về sau nó chẳng giữ nổi cái mạng.

Chu Quế Phương là ai, là bình thê tương lai của Đường Kính Chi, là chủ tử, làm sao có thể để một nha hoàn mở miệng giễu cợt.

Hiện nàng cực lo chuyện đến tai Đường lão thái quân, liệu bà có vì chấn chỉnh gia phong đánh chết nha đầu này không, vậy mà nó lại cố chấp ngay cả nhận sai cũng không chịu.

Tri Đông lúc này cũng vừa tức vừa lo, nhưng Tri Đông chịu quay đầu, nó cũng hết cách, chỉ biết thở dài, không khuyên bảo nữa, cầm thuốc Nhị nãi nãi sắc, dứt từng thìa một cho bạn.

Lâm Úc Hương thấy vậy cắn chặt hàm răng trắng, cả giận nói:

- Tri Đông, ngươi bỏ thuốc xuống, nếu hôm nay nó không nghĩ ra đã sai ở đâu thì không cho nó uống thuốc.

Nghe vậy tay Tri Đông run lên, thiếu chút nữa rơi bát thuốc, trước kia Nhị nãi nãi chưa từng nổi giận đến mức không dung thứ như thế. Còn Tri Thu thì tim đau nói, nhắm luôn cả mắt lại, ngực phập phồng gấp gáp, hiển nhiên cố áp tải thân trong lòng xuống mới không khóc ra tiếng.

Thực lòng thì nếu chẳng phải lần này Tri Thu hỗn xược quá mức, Lâm Úc Hương thực sự không muốn trừng phạt nó, từ khi gả vào Đường phủ, bên cạnh nàng không có ai để chuyện trò, cho tới khi mua được Tri Đông Tri Thu, nàng mới có bạn, không còn cô đơn nữa, trước kia nàng sống khó khăn khổ cực, không để ý địa vị cao thấp sang hèn, trong mắt nàng, hai tiểu nha đầu này là thân muội muội của mình.

Nhưng nàng không ngờ rằng chính vì mình mềm lòng nuông chiều khiến Tri Thu thành ra như thế này.

Nếu như còn không chinh đồn, sớm muộn Tri Thu cũng mạo phạm tới lão thái quân, khi ấy, mạng khó bảo toàn.

Tri Đông thấy Nhị nãi nãi lần đầu tiên giận như thế, cuống cả lên, lắc tay Tri Thu:

- Tri Thu, người không thấy Nhị nãi nãi giận thật rồi sao, còn không mau nhận sai đi.

Nói rồi lại quay sang chủ tử:

- Nhị nãi nãi, Tri Thu tính nó không biết biến báo, người tha cho nó một lần đi.

Lâm Úc Hương biết, lần này không làm Tri Thu tỉnh ngộ, tức là hại nó, cho nên không để ý tới lời Tri Đông, lạnh lùng nói:

- Thế nào, buổi sáng giấu cột Phương nãi nãi, còn bây giờ tới ta cũng không để vào mắt nữa à?

- Nô tỳ không dám.

Tri Thu trong lòng còn có oán khí, gối khụy xuống, quỳ trước mặt Lâm Úc Hương, vì bị đánh cho xưng húp mặt, cho nên giọng nói cũng biến đổi, nhưng ủy khuất trong đó vẫn rất rõ ràng.

- Hừm, người không dám, người còn cái gì mà không dám nữa? Phương nãi nãi là ai, là chủ tử, là bình thê sau này của Nhị gia, người còn có gan mở miệng giấu cột cơ mà.

Nếu bình thường Lâm Úc Hương đã đỡ Tri Thu lên rồi, nhưng hôm nay nàng biết phải cứng rắn:

Tri Thu lau nước mắt, giọng thút thít:

- Nô tỳ chỉ vì đau lòng chủ tử cả đêm không ngủ ngon, cho nên mới nhất thời vượt miệng, nên mới lỡ lời.

Lâm Úc Hương mím chặt môi nói:

- Người và Tri Đông thương ta, ta biết, nhưng Phương nãi nãi là người mà người có thể nhất thời vượt miệng giấu cột được sao? Chẳng lẽ người không biết, lão thái quân đích thân gả cô ta cho Nhị gia làm bình thê? Người không phải đang giấu cột Phương nãi nãi, mà là người khiêu chiến quyền uy của lão thái quân.

Lời này vừa phát ra Tri Đông và Tri Thu đều kinh hoàng tái mặt, bọn chúng thực sự không nghĩ tới điều này.

Ở Đường phủ ai dám ăn gan báo khiêu chiến quyền uy của Đường lão thái quân? Thế chẳng phải là lão thọ tinh ăn tỳ sương, chê mình sống quá thọ sao?

- Nói nặng hơn một chút là người tát vào mặt lão thái quân.

Bộp một cái, Tri Đông hai chân khụy xuống, còn Tri Thu thì chân run rẩy, không còn quỳ nổi nữa, ngồi bệt tại chỗ, môi run run, bằng ... bằng với tát vào mặt lão thái quân, chẳng lẽ, mình mình chết chắc rồi?

- Nhị nãi nãi, người nhất định có cách cứu Tri Thu mà, phải không?

Tri Đông dùng đầu gối bò lết xệt tới trước mặt Lâm Úc Hương, ôm lấy chân nàng, lắc liên hồi:

Lâm Úc Hương cũng chẳng biết Đường lão thái quân có xử lý Tri Thu hay không, nàng nói như thế chẳng qua là muốn dọa Tri Thu một phen, để sau này nó biết sợ mà bớt phóng túng đi:

- Ta có biện pháp sao? Ta có biện pháp gì được nữa? Sáng nay ta bảo Tri Thu nhận sai, để Phương nãi nãi bớt giận, tới khi đó ta còn ăn nói với lão thái quân được, nhưng giờ người bảo ta phải làm thế nào?

Nếu như khi đó Tri Thu nhận sai, Lâm Úc Hương còn có thể nói là Tri Thu lỡ lời, lỗi vô tâm, hơn nữa Chu Quế Phương đã tha thứ cho Tri Thu rồi, vậy Đường lão thái quân biết chuyện có khả năng không truy cứu nữa, hoặc phạt nhẹ hơn một chút, nhưng khi đó nói gì Tri Thu cũng không chịu quay đầu, ương bướng tới cùng, chẳng may Đường lão thái quân truy cứu, nàng chẳng có lấy một cái cơ để xin bà đừng phạt Tri Thu.

Ở Đường phủ, đừng có ai mơ mộng rằng có thể dấu được Đường lão thái quân một chuyện như thế.

- Nhị nãi nãi, người nhất định phải nghĩ biện pháp.

Nghe rõ bạn gây họa tày trời, Tri Đông khóc không ngừng, tay cứ ôm chặt hai chân Lâm Úc Hương không buông.

Lâm Úc Hương chỉ biết thở dài, nếu chuyện này làm Đường lão thái quân nổi giận thì nàng chịu chết, nàng có được mấy cân mấy lượng, tự nàng còn chẳng biết hay sao.

Đương nhiên, tới lúc đó nàng cũng không trơ mắt nhìn Tri Thu bị đánh chết.

132. Chương 133: Đi Xin Lỗi.

Tri Thu mới đầu nghe nói mình chọc tới Đường lão thái quân thì chẳng khác nào bị sét đánh, bản thân một lúc, đầu óc vốn không thông minh lắm của nó đột nhiên bừng tỉnh, chuyện này, Nhị nãi nãi không thể xen vào.

Nó là nha hoàn thiếp thân của Nhị nãi nãi, còn Phương nãi nãi sau này là bình thê của Nhị gia, chỉ cần là người có chút đầu óc sẽ suy nghĩ sâu xa hơn, chuyện này phải chăng do Nhị nãi nãi sai phái đằng sau, mục đích vì Nhị nãi nãi nhìn Phương nãi nãi ngứa mắt, ghen tuông, cho nên mới bảo nha hoàn bên cạnh làm nhục một phen để dẫn mặt.

Đường lão thái quân sống thành tịnh, không thể không nghĩ tới khả năng này.

- Nhị nãi nãi, chuyện này là do nô tỳ nhất thời buột miệng nên mới sinh ra họa, nếu lão thái quân muốn phạt nô tỳ, xin người đừng xen vào.

Tri Thu từ từ bò dậy, giọng bình tĩnh tới mức quỷ dị.

Lâm Úc Hương và Tri Đông nhìn nhau, không hiểu sao Tri Thu như biến thành con người khác vậy:

- Tri Thu, người là nha hoàn thiếp thân của ta, ta không quản thì ai quản.

- Nô tỳ làm sai, chịu phạt là đúng, nếu như Nhị nãi nãi vì nô tỳ cầu xin lão thái quân, vậy thì gia pháp còn tác dụng gì nữa.

Tri Thu cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Người sợ liên lụy tới ta?

Lâm Úc Hương sao chẳng nghĩ ra điều này:

Tri Thu mím chặt môi, chỉ có nước mắt tí tách nhỏ xuống, không nói một lời.

Buông một tiếng thở dài, Lâm Úc Hương đỡ cả hai tiểu nha đầu lên, nhìn mặt Tri Thu hấn lên từng vết ngón tay, lòng nàng mềm ra:

- Nha đầu ngốc, làm sao ta bỏ mặc người cho được. Chuyện này truyền tới tai lão thái quân, nếu như muốn phạt người, ta dù bị đuổi khỏi Đường phủ cũng phải giữ cái mạng cho người.

- Nhị nãi nãi, nô tỳ sai rồi, nô tỳ biết sai thật rồi.

Tri Thu nhào vào lòng Lâm Úc Hương khóc toáng lên:

Tri Đông cũng ôm lấy tay chủ tử, khóc nức nở.

Chuyện tới mức này Tri Thu đã nhận thức được sai lầm, Lâm Úc Hương cũng không nói nó thêm nữa, chỉ bảo Tri Đông cầm chén thuốc cho nó uống.

Đợi Tri Thu uống hết thuốc, Lâm Úc Hương liền nói:

- Tri Thu, chuyện này lớn hay nhỏ hoàn toàn phụ thuộc vào một ý niệm của lão thái quân, cho nên ta nghĩ tốt nhất là chúng ta đi tới chỗ Phương nãi nãi một chuyến, xin lỗi người ta, có như thế, đợi tới khi lão thái quân nổi giận, ta cũng tiện nói đỡ cho người.
- Nhưng người là chính thế, nếu đi xin lỗi Phương nãi nãi như thế, chẳng phải tự làm bản thân thấp hơn một bậc à?

Lúc nào Tri Thu cũng vẫn đặt Tri Thu ở vị trí hàng đầu.

Lâm Úc Hương lắc đầu:

- Giờ đã là lúc nào rồi mà người còn nói những lời này, huống hồ chỉ cần lão thái quân tha cho người thì thấp hay cao có là gì!
- Nhưng ...

Tri Thu còn muốn nói nữa, nhưng bị Lâm Úc Hương thẳng thừng cắt ngang:

- Đủ rồi, đừng nói nữa, thực ra Phương nãi nãi cũng không phải là người hẹp hòi, hơn nữa cô ấy còn trẻ đã phải thủ tiết mấy năm, còn phải nuôi con, là người khổ mệnh, người không nên nói như thế.

Tri Đông Tri Thu nghe vậy mới không còn nói gì nữa.

Muốn tới nơi xin lỗi, đi hai tay không là không được, Lâm Úc Hương tìm kiếm trong hộp trang sức của mình hồi lâu, chọn một chiếc trâm ngọc màu tím, còn đích thân làm mấy món được thiện rồi mới dẫn hai tiểu nha hoàn tới thẳng tiểu viện của Chu Quế Phương.

Dọc đường đi, Lâm Úc Hương không cho Tri Thu dùng khăn che mặt, cái bộ mặt thê thảm đó, được người đi qua nhìn thấy không ít người thương hại, đương nhiên thể diện của đại nha hoàn Tri Thu coi như cũng mất hết sạch rồi.

Chu Quế Phương đang dạy con học, đột nhiên nghe hạ nhân tới báo, nói Nhị nãi nãi dẫn nha hoàn tới xin lỗi, vội vàng chỉnh đốn lại trang phục ra ngoài nghênh đón, Đường Thiên nghe nói Nhị thẩm thẩm đến rồi, cũng đặt bút xuống, đi theo mẹ.

Đối với vị Nhị thẩm thẩm này, Đường Thiên muốn thân cận nhưng không có gan.

- Nhị nãi nãi làm cái gì thế này, chuyện có chút xú, tỷ thực sự không cần để trong lòng như thế.

Chu Quế Phương đi ra tận ngoài cổng, nhiệt tình khoát tay Lâm Úc Hương, đỡ nàng vào đại sảnh.

Lâm Úc Hương vỗ tay Chu Quế Phương, khe thở dài:

- Quế Phương, tỷ tỷ quản giáo hạ nhân không nghiêm, làm muội chịu nhục lớn, nếu tỷ không tới nơi xin lỗi, trong lòng sẽ day dứt mãi.

Nàng vừa dứt lời, Tri Thu quỳ sụp trước mặt Chu Quế Phương, sau đó dập đầu liên tiếp ba cái:

- Phương nãi nãi, buổi sáng nô tỳ nhân thời nhanh buột miệng, nói lời không nên nói, xin người rộng lượng tha thứ cho nô tỳ.
- Mau đứng lên đi, thực ra trong lòng ta đã không còn giận nữa rồi.

Chu Quế Phương thấy bộ dạng thảm hại của Tri Thu, lòng thương xót, đỡ nó dậy, hỏi:

- Thành thế này, nhất định là đau lắm, đã uống thuốc chưa?
- Bẩm Phương nãi nãi, trước khi tới đây, nô tỳ đã uống thuốc rồi.

Tri Thu cũng biết Chu Quế Phương là người tốt, khi đó nó chỉ vì chủ tử cả đêm mất ngủ nên ầm ục châm chọc một câu, giờ thấy Chu Quế Phương ân cần lo lắng, cúi đầu xuống, hổ thẹn không thôi.

Lâm Úc Hương thấy Chu Quế Phương thực sự không giận nữa mới yên tâm, sau đó lấy từ trong ống tay áo ra một cái hộp gấm, bên trong đựng cái trâm ngọc:

- Quế Phương, hôm nay làm muối phải giận, tỷ tỷ trong lòng không yên, bên trong có một thứ đồ nhỏ, coi như để nhận lỗi với muối.

- Không được, món đồ này muối không thể nhận.

Chu Quế Phương đẩy chiếc hộp gấm về:

Lâm Úc Hương không nhận lại lễ vật, chỉ đặt ở trên mặt bàn:

- Muối đừng khách khí với ta, ấy, muối vừa dạy Thiên Nhi viết chữ à?

Nói được một nửa nàng thấy cái bàn nhỏ cách đó không xa, trên bàn bày nghiên bút, tò mò hỏi.

Chu Quế Phương không phải là người thích dây dưa vụn vặt, thấy Lâm Úc Hương nhất định muốn tặng liền không nói thêm nữa, chỉ cần mấy ngày nữa nàng tặng lại món quà khác là được, nghe Lâm Úc Hương nhắc tới nhi tử, trên mặt hiện vẻ yêu thương:

- Đúng thế, Thiên Nhi hiếu học, đã nhận được mấy trăm chữ rồi, Thiên Nhi, mau ra chào Nhị thẩm.

Có người mẹ nào không yêu con mình? Trong mắt Chu Quế Phương, Lâm Thiên thông tuệ ngoan ngoãn luôn là niềm kiêu hãnh của nàng.

Lâm Thiên nghe mẹ bảo, đi tới một bước, rất quy củ vài chào Lâm Úc Hương:

- Cháu Lâm Thiên ra mắt Nhị thẩm.

- Thiên Nhi thật là ngoan!

Lâm Úc Hương đưa tay kéo Lâm Thiên lại gần, nhìn trái nhìn phải, càng nhìn càng thích:

- Thiên Nhi, đưa Nhị thẩm đi xem chữ cháu viết, nếu viết đẹp, Nhị thẩm sẽ cho cháu đồ ăn ngon.

Lâm Thiên mặc dù gặp qua Lâm Úc Hương vài lần, nhưng không quen, nên hơi sợ, quay đầu sang thấy mẫu thân không ngăn cản, lại còn mỉm cười gật đầu với mình, nói mới kéo Lâm Úc Hương tới cái bàn nhỏ.

Lâm Úc Hương cầm mấy tờ giấy lên, xem thật kỹ hồi lâu, nói:

- Thiên Nhi còn nhỏ mà viết chữ đã được như thế này là không tệ rồi, có điều một số chỗ còn chưa đủ thuần thực.

Lâm Úc Hương theo Đường tú tài đọc sách viết chữ, cũng luyện được chữ viết rất đẹp, nàng lấy một tờ giấy trắng, sau đó cầm bút lông lên, chấm ít mực, đặt vào trong tay Đường Thiên.

Thấy Đường Thiên cầm chắc bút lông, Lâm Úc Hương ra sau lưng nó, nắm lấy cán bút nhỏ trên tay nó, giống như lúc còn nhỏ gia gia nàng dạy nàng viết chữ, không chế hướng đi của chiếc bút lông, hai người hợp sức, viết một chữ “Thiên”.

Chữ Thiên này rõ ràng có tiến bộ lớn, Đường Thiên thấy thế thì hớn hở, nó đặt bút xuống, quay lại nắm tay Lâm Úc Hương lắc mạnh:

- Nhị thẩm, Thiên Nhi đã viết rất đẹp rồi, người phải cho Thiên Nhi đồ ăn ngon.

Lâm Úc Hương xoa đầu nó mỉm cười, gật đầu với Tri Đông, Tri Đông liền lấy ra mấy đĩa điểm tâm trong hộp cơm xách theo, bày ở trên bàn:

- Phương nãi nãi, đây là được thiện do Nhị nãi nãi đích thân làm cho người.

Chu Quế Phương tươi cười nói:

- Sớm được nghe Nhị nãi nãi nấu ăn phi phạm, hôm nay cuối cùng muối cũng được nếm thử rồi.

Nói xong cầm đôi đũa gấp một cái bánh cho lên miệng, nhỏ nhẹ cắn một miếng, rồi khen ngợi không ngớt.

Vì thường ngày mẫu thân quản giáo rất nghiêm, Đường Thiên không có khẩu phúc được ăn đồ ăn vặt thường xuyên, nên mắt nó sáng lên, nhìn mấy đĩa bánh trên bàn không chớp mắt.

Lâm Úc Hương thấy nó đáng yêu, liền nắm tay nó đi tới bàn lớn, tự tay nhón một cái bánh đặt bên miệng nó, tưởng rằng Đường Thiên sẽ cắn ngay, không ngờ cuối cùng nó nhin, lên tiếng hỏi:

- Nhị thẩm, nếu như Thiên Nhi không ăn điểm tâm thì có thể đổi một yêu cầu khác không?

133. Chương 134: Mượn Nhị Thúc Một Ngày.

Đường Úc Hương thấy thế thì thú vị lắm, hỏi:

- Cháu muốn đổi yêu cầu gì?

- Cháu muốn xin Nhị thẩm đem Nhị thúc cho Thiên Nhi mượn một ngày, Thiên Nhi nghe mẫu thân nói, ngày nào Nhị thúc cũng ngủ cùng Nhị thẩm.

Đường Thiên chỉ mới hơn bốn tuổi, nó sống trong hậu viện với mẹ, nên nam nhân mà nó tiếp xúc nhiều nhất là Đường Kính Chi, thêm vào Đường Kính Chi luôn đối xử tốt với nó, nó mơ hồ coi đó như phụ thân của mình vậy đặc biệt có cảm giác dựa dẫm vào Đường Kính Chi, nên mới bất thành linh nói ra câu này.

Chỉ là mặc dù nói trẻ con không biết cố kỵ, nghĩ cái gì nói cái đó, nhưng lời này lọt vào tai mọi người trong phòng lại biến thành các ý nghĩa khác nhau.

Chu Quế Phương sững người tiếp ngay đó tên má hiện lên ai ánh mây đỏ, nóng như phát sốt, không biết phải dẫu mặt vào đâu cho hết xấu hổ này, câu nói của nhi tử nàng thực sự quá dễ khiến người ta hiểu lầm.

Hiếm lắm nàng dạy con như thế, muốn lợi dụng Đường Kính Chi xưa nay luôn quý Đường Thiên, cùng chính thất tranh sủng, tranh nam nhân.

Lâm Úc Hương cũng không ngờ đứa bé bốn tuổi lại nói một câu như thế, nàng đứng ngậy ra tại chỗ, gò má trắng trẻo nóng lên, ngày nào cũng ngủ cùng nhau, khụ, Quế Phương thực sự đem những lời như thế này nói cho một bé nghe sao?

Nàng còn chưa biết phải trả lời thế nào thì Chu Quế Phương mặt theo khuôn mặt đỏ như lửa đi tới kéo Đường Thiên về bên cạnh, mắng:

- Thiên Nhi, sao con có thể nói với Nhị thẩm những lời thế này, còn ra điều kiện, trước kia nương thân dạy con ra sao, không có lớn nhỏ gì cả.

Đối với mẫu thân thường ngày hết sức nghiêm khắc, Đường Thiên có hơi sợ, nó cúi đầu ủy khuất nói:

- Nương thân, hài nhi nhớ Nhị thúc nên mới nói lời không nên nói, hài nhi biết sai rồi.

Lâm Úc Hương hồi phục tinh thần, liền kéo Đường Thiên quay trở lại bên mình, Chu Quế Phương là người như thế nào thì nàng cũng hiểu phần nào, nên không sinh ra suy nghĩ méo mó:

- Quế Phương, muội đang làm cái gì thế, Thiên Nhi còn nhỏ mà, đừng làm nó sợ.

Tri Đông Tri Thu theo Tường Vi ai di học quy củ, thân thiết rồi được nghe kể nhiều chuyện, biết nhiều thứ, cho nên tâm tư cũng nhiều, nhìn nhau trầm ngâm.

Lâm Úc Hương nói xong còn nhìn Chu Quế Phương trách móc, rồi mới quay sang xoa đầu Đường Thiên:

- Thiên Nhi, cháu nhớ Nhị thúc lắm sao?

Đường Thiên gật mạnh đầu, hai mắt đầy mong đợi.

- Vậy được rồi, đợi Nhị thúc đi xe về, Nhị thẩm sẽ bảo người tới thăm Thiên Nhi nhé, được không nào?

Lâm Úc Hương béo cái má bầu bĩnh của Đường Thiên, đứa bé đáng yêu này làm nàng thực sự rất thích.

Đường Thiên thấy Nhị thẩm đồng ý rồi thì cười toét cả miệng, dù gì nó chỉ là đứa bé thôi, sượng lên là quỵ củ gì cũng ném lên tận chín tầng mây, ôm lấy một cái tay Lâm Úc Hương, lắc lư lắc lư, làm nũng hỏi:

- Nhị thẩm, vậy tới khi nào Nhị thúc mới về?

Nghe câu này Lâm Úc Hương mới nhớ ra là nàng không biết bao giờ Đường Kính Chi mới về, chút cô đơn khi buổi sáng tỉnh dậy lẻ loi một mình lại dâng lên, thầm bực tức lắm lắm :” Khi cái tên đó đi, sao mình không hỏi khi nào y quay về chứ, có điều tên đó cũng thật đáng ghét, mình không hỏi, chẳng lẽ y không biết nói cho mình biết sao?!”

Lòng nghĩ như thế, nhưng miệng nàng dỗ:

- Chỉ một hai ngày nữa là Nhị thúc về rồi, tới khi đó đợi Nhị thúc vào cửa, Nhị thẩm sẽ bảo người tới chơi với Thiên Nhi nhé?

- Vâng ạ.

Đường Thiên rớt rít gần đầu, rồi hai cái mắt tròn to đen lầy đảo qua đảo lại mấy món bánh ngon lành trên bàn.

Cái bộ dạng tham ăn đáng yêu đó của nó làm Lâm Úc Hương thích mê, nàng bế Đường Thiên lên đặt ở trên ghế, Tri Đông thấy vậy liền đưa tay gấp một đĩa nhỏ đủ các loại bánh đặt trước mặt Đường Thiên.

Đường Thiên thường ngày chẳng mấy khi được ăn vặt, nên không kén chọn gì hết, cũng không cần đũa, dùng hai bàn tay cầm bánh nhét vào mồm, chẳng mấy chốc đã khiết mặt mày quần áo lấm lem vụn bánh.

Người trong phòng trông nó ngộ nghĩnh đều thích thú, ngay Chu Quế Phương cũng mỉm cười không trách con vô phép, thấy con ăn liền mấy cái bánh, chừng sắp no rồi, lấy khăn tay ra, lau sạch thức ăn dính trên mép trên mặt nó, mắng:

- Con là đồ heo con tham ăn, còn không mau cám ơn Nhị nãi nãi.

Đường Thiên len lén làm mặt xấu với mẹ, rồi rời lòng nàng, quy củ thi lễ với Lâm Úc Hương:

- Đường Thiên tạ ơn Nhị thẩm.

Đường Thiên đáng yêu lại hiểu chuyện, Lâm Úc Hương thật muốn bế nó vào lòng thơm một cái lên cái má phính kia, hăm mộ Chu Quế Phương sinh được đứa con trai thông minh như thế.

Nhớ lại cái cảnh vừa rồi Chu Quế Phương lau mặt cho Đường Thiên, đầy ôn nhu và yêu thương, nàng cười khổ, mình cũng là vợ người rồi, nhưng sinh đứa con đáng yêu, truyền thừa hương hỏa cho nhà tướng công lại là chuyện xa xôi diệu vợi.

Nói chuyện một lúc, Chu Quế Phương gọi nha hoàn tới đưa nhi tử sang sương phòng đọc sách, lúc này mới hỏi:

- Tỷ tỷ, Nhị gia đi xa rồi sao?

- Ủ, sáng sớm hôm qua tới Kiên Thành rồi.

Lâm Úc Hương cầm chén trà lên thông thả uống:

- Không biết Nhị gia đi Kiên Thành làm gì?

- Chuyện này, hình như là tới phủ Tuyên Uy tướng quân làm khách.

Nói tới Đường Kính Chi, Lâm Úc Hương lại nhớ sáng hôm qua bị tướng công vớ bở lợi dụng nắm tay khinh bạc, thầm ngứa ngáy răng lợi.

- A, Tuyên Uy tướng quân? Chẳng lẽ vị khách quý hôm qua tới phủ chính là Trịnh công tử đã được tỷ tỷ cứu lần trước?

Mỗi sáng Chu Quế Phương cũng phải đi thỉnh an Đường lão thái quân, cho nên nàng cũng biết hôm qua có khách tới phủ.

Khẽ gật đầu, Lâm Úc Hương đáp:

- Ừm, chính là vị Trịnh công tử đó, nghe đâu vị công tử đó còn là trưởng tử của Trịnh tướng quân nữa.

- Thế thì tốt quá.

Chu Quế Phương vui mừng:

- Tỷ tỷ thật giỏi, nếu như có thể vì chuyện này mà tạo dựng được mối quan hệ với Trịnh gia thì đó là chuyện rất tốt cho Đường phủ.

Nhà mẹ đẻ Chu Quế Phương cũng là nhà thương cổ, tuy không sánh được với Đường gia, nhưng ít nhiều có thanh danh, nếu không nàng đã chẳng được gả cho Đường Hiếu Chi làm chính thê, chuyện kinh doanh nàng chưa từng làm, nhưng cũng được nghe nói nhiều hơn chuyện khác.

Lâm Úc Hương chẳng muốn nói tới chủ đề liên quan tới Trịnh Kiểm Thu, thanh niên đó trông rất tuấn tú khí phách, song cũng như Đường Kính Chi, đều không phù hợp với yêu cầu của nàng, hơn nữa trong mắt nàng, Đường Kính Chi còn hơn hẳn nhiều, Trịnh Kiểm Thu chẳng qua chỉ là người qua đường thôi.

- Tỷ tỷ tựa hồ không hứng thú với mấy chuyện thế này thì phải.

Chu Quế Phương quan sát sắc mặt Lâm Úc Hương, khẽ hỏi:

- Phải, ta chỉ hứng thú với y thuật thôi, còn mấy chuyện này nghe đã thấy đau đầu.

- Như thế sao được.

Chu Quế Phương hiếm một lần nhíu mày, giọng cũng nghiêm túc hơn:

- Tỷ tỷ là chính thê của Nhị gia, tương lai là chủ mẫu nắm việc nhà, sao có thể không chú ý tới những chuyện này? Mặc dù nữ nhân chúng ta ở trong phủ đại môn bất xuất, nhị môn bất mại, nhưng với thân phận của tỷ tỷ, không nắm vững được gia sản trong nhà là không được đâu.

Thấy Lâm Úc Hương không nói, nàng lại bổ xung thêm:

- Không tin tỷ cứ nhìn lão thái quân xem, bất kể là lúc lão thái gia còn hay là lúc Đại lão gia còn, lão thái quân đều nắm rõ chuyện làm ăn của gia tộc, nếu không Đường gia trải qua bao nhiêu thăng trầm biến cố, sớm đã sụp rồi. Năm xưa Nhị gia bỏ bút nghiên, gánh lấy chuyện kinh doanh, nếu không có lão thái quân đứng sau hỗ trợ đã không có ngày hôm nay.

Trước kia trong mắt Lâm Úc Hương, Đường lão thái quân là nhân vật thủ đoạn tàn nhẫn, thấy là mau chóng tránh xa, không nghĩ trên hai vai bà còn mang gánh nặng lớn như thế.

Đúng vậy, đầu tiên là Đường lão thái gia qua đời, bà mang nỗi đau mất chồng, giúp nhi tử củng cố địa vị gia chủ, rồi tiếp tục nhi tử nhắm mắt xuôi tay, bà phải đè nén bi thương người tóc trắng tiễn người tóc xanh, giúp đích tôn đưa gia tộc quay trở lại quỹ đạo.

“Đúng là một người kiên cường!” Lần đầu tiên Lâm Úc Hương có cái nhìn khác về Đường lão thái quân, sinh ra chút khâm phục.

Tri Đông Tri Thu đứng bên cạnh hầu hạ, thấy Phương nãi nãi thực lòng khuyên nhủ Nhị nãi nãi chú tâm vào việc gia tộc, địch ý với nàng vì chuyện làm bình thê của Nhị gia liền giảm mạnh.

134. Chương 135: Bị Gài Bẫy.

Sau khi Trịnh Tuyết Mai chủ động lui ra, Trịnh Kiểm Thu buồn bực vì hành động bất ngờ của muội muội, nhiệt tình kém hẳn, một lúc sau Trịnh Thăng truyền hai người tới ăn cơm, Trịnh Tuyết Mai cũng không xuất hiện nữa.

Ăn cơm trưa xong, Đường Kính Chi liền cáo từ rời Trịnh phủ, nhưng bất ngờ sắp ra tới cổng thì đột nhiên có người ăn mặc kiêu quân sự gọi lại.

- Đường công tử xin chậm đã, thiếu gia nhà chúng tôi ngưỡng mộ tài danh của công tử, muốn gặp công tử một lần, không biết công tử có nể mặt không?

Độ đệ của Trịnh Kiểm Thu sao?

Là tên Trịnh Quang Nguyên kia à? Hấn muốn gặp mình, vì sao ?

Đường Kính Chi chẳng có lý do gì để từ chối, theo tên gia đình kia đi tới hậu hoa viên.

Tên gia nô đó dẫn y đi được một đoạn thì nói chủ tử phải giao việc khác cho làm, chỉ con đường phía trước nói:

- Thiếu gia ở chòi nghỉ mát phía trước, Đường công tử cứ đi theo con đường trải đá này là tới.

Nói xong hấn vội vàng quay đầu bỏ đi.

Chỗ này không còn cách bao xa nữa mặc dù có cây cối chắn đường, nhưng cũng đã nhìn thấy thấp thoáng bóng người rồi, Đường Kính Chi không nghĩ gì tiếp tục lững thững đi về phía trước.

- Í, người là ai, vì sao lại tới hậu viện?

Đường Kính Chi chưa đi tới gần thì một nữ tử cao lớn to béo ăn mặc kiêu nha hoàn đi ra chặn đường quát:

Y chưa kịp trả lời thì nghe thấy giọng nói nữa sau lưng:

- Giải cho tên dân tộc, dám lên vào phủ ta nhìn trộm! Người đâu, bắt cho ta.

Giọng nói có chút non nớt, cố làm ra vẻ uy thế, nhưng oai chẳng thấy đâu chỉ thấy buồn cười.

Đường Kính Chi quay đầu lại, nhìn thấy một thằng bé tuổi chừng mười một mười hai ăn mặc sang trọng đang chỉ huy hai tên gia đình bắt mình.

Xem tình hình thì tên nhóc con này gài bẫy hãm hại mình rồi.

Nhưng vì sao ?

- Chậm đã.

Nhìn thấy hai tên gia đình lực lưỡng đi tới, Đường Kính Chi chẳng kịp suy nghĩ vì sao tên nhóc này lại hại mình, vội quát:

- Trịnh công tử phải không?

- Nếu biết bản thiếu gia là ai rồi còn không mau mau chịu trói? Các người, mau bắt lấy y.

Tên nhóc kia vênh mặt quát :

Hai tên gia đình kia biết thân phận của Đường Kính Chi, nhưng lệnh chủ tử không dám trái, đành đi tới.

Đường Kính Chi sao để cho hai tên gia đình đó ra tay, mắt vẫn nhìn thẳng vào tên tiểu thiếu gia kia, cười một tiếng rõ to đầy vẻ nhạo báng.

- Người cười cái gì?

Tên thiếu gia bị y nhìn chăm chăm hơi hoảng:

- Trịnh công tử dòng dõi danh tướng vậy mà, đáng tiếc đáng tiếc ...

Đường Kính Chi tặc lưỡi lắc đầu:

Trẻ con vẫn là trẻ con, nghe giọng điệu coi thường của Đường Kính Chi tên nhóc ngẩn gia đình lại, nổi giận quát:

- Đáng tiếc cái gì?

Đường Kính Chi nghiêm mặt nói:

- Trịnh tướng quân oai hùng như thế mà, ta còn tưởng vị “thiếu gia” muốn gặp ta là nam nhân cơ chứ.

- Nói nhảm, bản thiếu gia đương nhiên là nam nhân.

- Người không phải nam nhân, người chỉ là thằng nhãi con miệng còn hôi sữa.

- Người ... người! To gan.

Thằng nhóc tức tím mặt, tay run run chỉ mặt Đường Kính Chi:

Đường Kính Chi đứng đĩnh nói:

- Nếu như là nam nhân, thì phải có biểu hiện của nam nhân, sao lại làm ra cái trò này ?

Trịnh công tử vì chứng minh mình là nam nhân, cố áp lửa giận xuống, ưỡn ngực lên nói:

- Biểu hiện thế nào mới là nam nhân?

- Nếu như là nam nhân, người có điều gì không phục ta có thể cùng ta đơn đấu, đó là biểu hiện của biểu hiện võ dũng. Có thể đấu trí với ta, đó gọi là biểu hiện văn trí. Còn chỉ biết lợi dụng quyền thế, sai kẻ khác giúp sức thì chỉ là ...

- Là cái gì ?

- Thì đó là biểu hiện của thứ hèn nhất.

Đường Kính Chi cũng từng đi qua tuổi này, cho nên tâm thái của con trai tuổi này ra sao y nắm chắc, cho nên dùng cách khích tướng.

Ở xã hội này mười hai tuổi nhiều nơi được xem là nam nhân rồi, nhưng về sinh lý vừa phát triển thôi, nó cũng hiểu đấu võ với Đường Kính Chi kém lắm, còn đấu trí, càng không có chút tự tin nào ở trước mặt vị đại tài tử nức tiếng.

Công bằng mà nói Đường Kính Chi cũng đang giở trò vô lại.

Bị chửi là đồ hèn là tên nhóc nổi trận lôi đình, nhưng nó cũng cười ngứa khó xuống, giờ nếu sai hạ nhân đánh tên Đường Kính Chi này há chẳng phải là thành kẻ hèn nhất thật sao? Nếu không đánh sao trút giận cho Nhị tỷ được.

Đúng lúc này người ở trong chòi nghỉ mát thấy bên này ồn ào có một người đi tới, cười nói:

- Y Kiện, chơi đùa cũng phải có chừng mực thôi, không được thất lễ với khách. Đường công tử phải không, Y Kiện nó còn nhỏ, mong công tử chớ trách..

Một nữ tử cao lớn mặc võ phục xanh, áo chèn quần ống bó xuất hiện, dung mạo nàng rất xinh đẹp, vóc người dưới bộ võ phục kia rất hút mắt nam nhân, chỉ có điều quá cao ..

Đường Kính Chi cao ước chừng 1m70, trong số nữ nhân y đã gặp thì Ngọc Nhi là đáng người cao nhất cũng chỉ tầm 1m65 tới 1m67, các nàng còn lại chỉ chừng 1m6, còn nữ tử này y ước chừng phải cao tới 1m80 là ít, khiến y phải ngược nhìn.

Còn tên nhóc kia vừa rồi được nàng gọi là gì nhỉ? Y Kiện, thế chẳng phải hẳn là Trịnh Y Kiện sao? Choáng!

Vậy đại tẩu mà nó gọi tám phần là thê tử của Trịnh Kiếm Thu rồi, Đường Kính Chi bất giác nhìn nàng kỹ hơn, đúng là một đại mỹ nhân, làn da không mịn màng lắm, nhưng mang vẻ đẹp tràn trề sức sống.

Nghe nói vị Trịnh phu nhân là người phương bắc, quả nhiên nam bắc khác biệt.

Trịnh Y Kiện lúc này nhìn Đường Kính Chi đầy vẻ bức tức:

- Đại tẩu, vừa rồi y làm Nhị tỷ ...

- Đủ rồi, không làm bừa nữa, đệ dẫn người đi đi, nếu không sau này ta không dạy đệ tập võ nữa.

Chuyện này sao có thể nói ra, nếu không Nhị muội còn mặt mũi nào nữa, nữ tử cao lớn kia vội quát át đi:

Thì ra tên nhóc này là thân đệ đệ của Trịnh Tuyết Mai, vừa rồi Trịnh Tuyết Mai bị Đường Kính Chi làm tức giận đi tìm đại tẩu nàng tâm sự, không ngờ bị Trịnh Y Kiện tới đòi đại tỷ dạy võ nghe được, nó rất thân thiết Trịnh Tuyết Mai, thấy nàng khóc, liền dẫn người đi đặt bẫy định đánh Đường Kính Chi một trận cho hả giận.

Chỉ vài câu đối đáp làm Đường Kính Chi đoán được phần nào.

- Nhưng ...

Trịnh Y Kiện rõ ràng chưa cam tâm, nhưng bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc vị đại tẩu kia đành bỏ lại một câu:

- Hừm, lần sau tới Trịnh phủ ta sẽ cho ngươi tâm phục khẩu phục.

Nói rồi dẫn hai tên gia đình bỏ đi.

Lúc này đột nhiên có tiếng đàn réo rất vang lên, Đường Kính Chi biết đó hẳn là Trịnh Tuyết Mai, xem ra có người báo cho nàng biết mình ở đây rồi, đó là đoản khúc ngắn đượm chút u buồn, tiếng đàn dứt, Đường Kính Chi chỉ biết thở dài.

Đại tẩu kia không giới thiệu bản thân, chỉ đưa tay ra nói:

- Đường công tử, có người muốn gặp công tử đó, xin đi theo thiếp thân ...

Thấy nàng không giới thiệu, Đường Kính Chi không tiện chào hỏi, chỉ chấp tay thi lễ rồi đi theo.

Rẽ qua góc quanh, liền thấy mái đình nhỏ hình lá sen xanh biếc, xây trồi trên mặt nước, bốn xung quanh làm bằng gỗ không hề sơn, tự nhiên u nhã.

Dưới đình sóng nước lăn tăn, bên trên có nữ tử xinh đẹp ngồi trên lan can, tay chống cằm nhìn xa xăm, nghe thấy bước chân người nàng đứng dậy quay đầu lại, nhìn thẳng vào Đường Kính Chi nhẹ nhàng nhún eo thi lễ:

- Đường công tử.

Chỉ sáng nay thôi nàng còn có chút kiêu kỳ danh giá, lúc này u buồn đằm đằm, như hai con người khác hoàn toàn.

Phải thừa nhận Trịnh Tuyết Mai lúc này xinh đẹp đáng yêu hơn hẳn.

135. Chương 136: Thiển Nữ U Hồn.

Bắt gặp đôi mắt trong veo đó nhìn tới, Đường Kính Chi biết trò mình bày ra lúc này bại lộ rồi, dù sao thì y thay đổi quá lớn, Trịnh Tuyết Mai là nữ tử thông minh, chỉ cần bình tĩnh lại nàng có thể đoán ra được, dù thế nào mà nói việc làm của y với một cô nương như thế là hơi thái quá, Đường Kính Chi chấp tay chân thành nói:

- Trịnh tiểu thư, tại hạ có lỗi, xin được bồi tội.

Với người thông minh không cần phải nói nhiều.

Trịnh Tuyết Mai không nói gì, vẫn nhìn Đường Kính Chi chăm chú, sắc thái trong đôi mắt đẹp biến đổi liên tục.

- Được rồi, oan gia nên giải không nên kết, Nhị muội, mời Đường công tử vào đã rồi hẵng nói.

Vị đại tẩu kia cười tủm tỉm lên tiếng, phá tan không khí im lặng xấu hổ giữa hai người:

Trịnh Tuyết Mai thoáng đỏ mặt, nói:

- Mời Đường công tử.

Mọi người đi vào chõng nghỉ, bên trên bàn có một chiếc đàn cầm, mấy đĩa đồ ăn vặt và trà nước.

Khi mọi người ngồi xuống Đường Kính Chi không ngồi ở bên bàn, mà ngồi xuống đôn đá góc chõng nghỉ.

Trịnh Tuyết Mai thoáng chốc khôi phục lại bản sắc, có duyên không có phận cũng đành, nàng là nữ tử kiêu ngạo, không muốn truy cứu nguyên nhân gì nữa, liếc nhìn Đường Kính Chi nói, vênh mặt nói:

- Đường công tử biết sai chưa đủ, còn phải sửa sai nữa.

Điều này hợp lý thôi, ai bảo mình nhìn con gái nhà người ta sượng mắt như thế, thái độ tự nhiên của Trịnh Tuyết Mai cũng làm Đường Kính Chi thở phào, nếu nàng cứ giữ ánh mắt hờn oán như lúc này thì có lẽ y co chân chạy mất, thoải mái chấp tay nói:

- Trịnh tiểu thư cứ nói, chỉ cần trong năng lực của tại hạ, chắn chắn không từ nan.
- Tiểu nữ muốn công tử làm một bài thơ.

Đường Kính Chi khó xử nói:

- Tiểu thư cũng biết tại hạ từng thề ...
- Công tử đã phá lời thề rồi.

Trịnh Tuyết Mai cắt ngang lời y:

- Nếu công tử không làm được bài thơ khiến tiểu nữ hài lòng ... tiểu nữ sẽ đi gặp đại ca...

Nói tới đó bản thân nàng cũng không khỏi đỏ mặt.

Vị đại tẩu bên cạnh nghe thề cười khúc khích.

Cô nàng này đúng là con nhà võ, quá thẳng thắn lớn gan đi, có điều Trịnh Tuyết Mai như thế không làm y ghét, ấn tượng không tốt với nàng trước đó mất hết, chỉ thấy nàng giống như một tiểu muội muội tinh nghịch ương bướng, bộ dạng đáng yêu của nàng cũng làm y không thể chối từ, cười khổ đúng là « anh hùng khó qua ải mỹ nhân », nói :

- Vậy tại hạ bêu xấu.
- Tiểu nữ rửa tai lắng nghe.
- Xưa kia có một thư sinh tên là Ninh Thái Thần ...

Bất ngờ Đường Kính Chi không ngâm thơ mà lại kể chuyện, hai nữ tử thoáng ngạc nhiên rồi tập trung lắng nghe, người ta là đại tài tử, dù là câu chuyện hẫu vô cùng đặc sắc.

Câu chuyện Thiển nữ u hồn trong Liêu Trai Chí Dị của Bồ Tùng Linh chỉ có vài dòng ngắn, nhưng được làm thành bộ phim kinh điển. Thập niên 80 bộ phim này quay ở Hong Kong, chia làm ba tập, khiến người ta xúc động nhất là tập một.

Đường Kính Chi trước kia xem qua rất nhiều lần, liền đem câu chuyện đó kể ra.

Không có kỹ xảo điện ảnh, không có không gian u tối tiêu điều, tất nhiên suy giảm u ám đáng sợ của câu chuyện, nhưng tăng thêm phần lãng mạn của nó, dần dần mọi người đều chìm đắm trong câu chuyện tình buồn của người và ma.

- ... khi bình minh xuất hiện, Tiểu Thiển đã biến mất, ngay cả lần gặp nhau cuối cùng cũng không được ... để lại Ninh Thái Thần mặt đầm lệ ...

Mấy nữ nhân nghe tới ngây dại, trong đầu bọn họ là hình ảnh Tiểu Thiển áo trắng phiêu dật, khuôn mặt anh tuấn của Ninh Thái Thần, si tình bi tráng.

Mấy cô gái lúc này đều bị câu chuyện cảm động rơi lệ, chưa dứt mình ra khỏi bi thương.

Thập lý bình hồ sương mãn thiên

Thốn thốn thanh ti sầu hoa niên

Đối nguyệt hình đan vọng tương hĩ

Chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên.

Đại tẩu kia ghen ngào lăm nhăm đọc lại bài thơ trong câu chuyện:

Bình Hồ sương trắng mênh mang

Sầu giăng lát phất ngõ ngang hoa niên

Cùng trăng đối bóng triền miên

Uyên ương đẹp mộng thần tiên chẳng màng.

Trịnh Tuyết Mai thì thương cảm nói:

- Hay cho câu “thốn thốn thanh ti sầu hoa niên”

Thường thì khi nghe bài thơ này đa phần mọi người thích câu “Chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên”, đó là vì tâm thái “yêu giang sơn, càng yêu mỹ nhân”, tình yêu đẹp hơn hết thảy, còn câu này cảm thán thời gian trôi qua nhanh, hồng nhan dễ già.

Nghe vậy Đường Kính Chi nhìn lại nàng, nước mắt long lanh lặn trên gò má, đâu còn cô tiểu thư kiêu ngạo, chỉ có thiếu nữ đáng thương.

Với người hiện đại mà nói nàng hoặc chỉ học cao trung năm thứ ba, hoặc mới vào đại học, đầy mơ mộng về tương lai dài phía trước, nhưng ở đây đã phải sắp kết hôn, tương lai coi như định đoạt sẵn như bao người khác.

Có lẽ nàng cũng phiền não vì chuyện này? Thanh xuân còn chưa kịp hưởng thụ bao nhiêu đã phải làm vợ người, còn trượng phu thì trước kia không quen thuộc, thậm chí tới khi vén khăn che đầu trong đêm tân hôn mới biết mặt trượng phu, lúc đó trượng phu thường bị bằng hữu chuốc say túy lúy, chỉ biết thô bạo cưỡng đoạt trình tiết của các nàng, dù tỉnh táo thì với nam nhân mới gặp lần đầu nắm tay cũng chưa từng đã làm chuyện đó cũng khác gì bị cưỡng bức, đêm động phòng hoa chúc tuyệt đối không đẹp như thơ ca xưa miêu tả, mà nó là ác mộng, hoặc có chăng chỉ đẹp với nam nhân..

Nữ tử thời xưa thật đáng thương!

Nhưng y đâu làm được gì, cũng chẳng thể nói một câu an ủi, ngửa mặt lên trời khê hát:

Cuộc đời con người

Ước mơ như con đường dài

Trên đường đầy sương mù

Sương mù đập vào mặt ta

Trong chốn hồng trần

Ước mơ ấy có bấy nhiêu phương hướng

Si tìm người mình yêu như mơ như ảo

Đường mệnh mờ mịt tùy người

Đời người là

Một ước mơ và một khát vọng

Trong giấc mơ le lói ấy

Phản phát lệ ta đang rơi

Ta đến từ đâu và nên đi đâu

Để tìm phương hướng trong lòng ta

Gió phản phát như đang than thở trong mơ của ta

Đường và người đều mệnh mờ

Đường trên nhân gian

Ta là một thiếu niên hạnh phúc

Trên đường ta bước hơi ngoằn ngoèo

Không tìm thấy tia sáng

Trong cát bụi

Hạnh phúc có bao nhiêu phương hướng

Những cơn phong ba ly ti như mơ ảo

Đường mệnh mong tùy người

Những cơn phong ba như mơ ảo

Đường mệnh mong tùy người ...

Bài “ Thiên nữ u hồn” mặc dù giọng ca Đường Kính Chi bình thường, nhưng âm điệu miên man, câu từ thâm thúy, dưới hoàn cảnh này đọc ra vẫn có chút cảm giác dư âm vấn vít.

Y hát xong chuẩn bị đứng dậy cáo từ thì bên tai vang lên tiếng đàn đậm nhã, làm y bất ngờ.

Trước lúc vào đây Đường Kính Chi được nghe Trịnh Tuyết Mai đánh đàn rồi, y kinh ngạc là nàng đang đánh khúc Thiên nữ y hồn mà y vừa hát.

Tiếng đàn hơi biến âm sau đó dừng lại, Trịnh Tuyết Mai mơ màng nói:

- Đường công tử có thể hát lại một lần nữa không, tiểu nữ chưa nắm bắt hết được âm điệu của nó.

Nghe lời nàng thì chỉ có âm luật nàng chưa mảy mò hết, ca từ đã thuộc lòng rồi, Đường Kính Chi bội phục, có điều y không muốn hát nữa, không dám ở lại đây lâu hơn, thực sự y hơi ân hận vừa rồi nhất thời xúc động hát ra, vả lại người ta là tài nữ thật còn y là tài tử giả, không dám bêu xấu nữa:

- Ca hát và ngâm thơ giống nhau, đều phải xem tâm cảnh và hứng trí, hứng trí tới tùy ý mà hát, hứng trí đi rồi, cố hát không ra gì nữa. Bằng vào tài hoa Trịnh tiểu thư chắc không khó hoàn thiện nó ... thời gian không còn sớm tại hạ cáo từ.

Nói xong chấp tay một cái đi luôn, để lại cái bóng dài ...

~~~~~oOo~~~~~

Đường Kính Chi về đến tiểu viện thì Ngọc Nhi và các hộ vệ hạ nhân đã chuẩn bị xe ngựa sẵn sàng, chỉ còn đợi y là lên đường về Lạc Thành.

Vì tin tức nạn châu chấu bùng phát đã truyền tới Lưu châu, Đường Kính Chi xua đi hết xúc động của cuộc gặp gỡ bất ngờ vừa rồi, thấy thời gian gấp gáp, trực tiếp lên ngựa, cùng Ngọc Nhi và mấy hộ vệ rời Kiên Thành trước, xe ngựa thì để hạ nhân đi theo phía sau.

Suốt dọc đường phi nước kiệu, tới khi bỏ lại Kiên Thành thật xa, Đường Kính Chi mới thở phào, không lo Diên Cơ kiếm cơ thủ hạ bị thương gây khó dễ cho mình. Ngọc Nhi cưỡi ngựa đi song song với y, thấy tướng công thư sinh giảm bớt tốc độ, đưa mắt qua hỏi:

- Nhị gia, mệt rồi à?

- Không phải, Ngọc Nhi, tính nàng phóng khoáng thẳng thắn, thích tự do tự tại, ta thấy nàng suốt ngày ru rú trong phủ không tốt, không bằng sau này nàng đi theo bên ta nhé?

Chuyện này Đường Kính Chi suy nghĩ mấy ngày liền, cảm thấy cũng khả thi.

Ngọc Nhi lòng kích động, vừa định gật đầu thì động tác cứng lại, được theo bên Đường Kính Chi, tự do ra vào Đường phủ thì tất nhiên nàng rất mừng, nhưng chuyện này Đường lão thái quân liệu có đồng ý không.

Nàng thân nữ nhi, hơn nữa chỉ là một tiểu thiếp, chuyện này trái với lễ pháp, hẳn lão thái quân sẽ không gật đầu.

Đường Kính Chi đã nghĩ kỹ chuyện này rồi, tất nhiên hiểu bản khoản của Ngọc Nhi, không đợi nàng lên tiếng đã nói:

- Chỉ cần nàng đồng ý thì chuyện này cứ quyết định như thế, phía lão thái quân thì nàng không phải lo, ta tất nhiên có cách thuyết phục người.

Chuyện Đường lão thái quân coi trọng nhất chính là an toàn của y, cho nên chỉ cần lấy chuyện lúc ở Kiên Thành y bị người ta ngầm theo dõi, không sợ Đường lão thái quân không gật đầu.

- Đa tạ.

Một lúc lâu sau Ngọc Nhi mới phát ra hai tiếng như thế.

- Nàng là nữ nhân của ta, đừng nói tạ ơn. Còn nữa sau này không được nói với ta muốn rời Đường phủ nữa, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Đường Kính Chi nói xong, hung dữ nhìn cặp mông vênh gợi cảm của Ngọc Nhi hăm dọa, rồi vung roi ngựa phóng đi như bay.

Không thể phủ nhận mấy ngày ở gần Đường Kính Chi làm nàng sinh thiện cảm với y, nhưng bằng vào chút thiện cảm đó còn xa mới khiến nàng bỏ ý định rời Đường phủ, nhìn theo bóng lưng tướng công thư sinh hồi lâu, cảm thấy nó cao lớn hơn trước kia, lằm bằm:

- Muốn thiếp từ bỏ chuyện rời Đường phủ sao? Xem chàng có bản lĩnh đó không đã!

****

136. Chương 137: Ngọc Nhi Bỏ Khăn Che Mặt.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi về tới Đường phủ thì trời đã chập tối, gần hai ngày không gặp Lâm Úc Hương, mặc dù y cũng hơi nhớ nhưng, nhưng có chính sự trên người, Đường Kính Chi không thể chỉ nghĩ tới tư tình nhi nữ, do dự một chút rồi đi thẳng tới tiểu viện của Đường lão thái quân.

Vì lần trước Đường lão thái quân từng gây khó dễ cho Ngọc Nhi, truy hỏi lai lịch thân thể của nàng, cho nên Ngọc Nhi vốn định về tiểu viện, nhưng Đường Kính Chi không đồng ý, y định nói ngay với lão thái quân chuyện mang Ngọc Nhi theo mình, nên cần phải đưa nàng đi cùng thì tốt hơn.

Hai người đi nhanh tới tiểu viện của Đường lão thái quân, đúng phép sai nha hoàn trông cửa vào thông báo trước, đợi khi nha hoàn kia chạy ra mời vào, cả hai chỉnh trang lại y phục, phủi bụi đất trên người, Đường Kính Chi đi trước, Ngọc Nhi theo sau vào tiểu viện của Đường lão thái quân.

Đường Kính Chi nhìn lão thái quân ngồi ngay ngắn trên ghế, đi nhanh tới thi lễ:

- Tôn nhi thỉnh an ngài.

- Mau đứng lên, đi suốt ngày, mệt lắm rồi phải không?

Đường lão thái quân thương cháu nói, còn đưa mắt cho Hàm Hương, bảo nàng tới đỡ Đường Kính Chi.

Đội Đường Kính Chi được Hàm Hương đỡ ngồi xuống ghế rồi Ngọc Nhi mới quỳ xuống khấu đầu với Đường lão thái quân:

- Tỳ thiếp Ngọc di nương thỉnh an lão thái quân.

- Người cũng đứng lên đi, người đâu, mang ghế cho Ngọc di nương.

Đường lão thái quân không hiểu vì sao đích tôn lại dẫn một tiểu thiếp tới, có điều chỉ cần là nữ nhân mà đích tôn thích, bà sẽ đối xử khác.

Bình thường dù có là Lâm Úc Hương tới đây cũng chỉ có phận đứng bên hầu hạ, không được ngồi, bà cho Ngọc Nhi ngồi là coi trọng nàng lắm rồi.

- Tạ ơn lão thái quân.

Ngọc Nhi nói xong đứng lên đi tới chiếc ghế nha hoàn để cạnh Đường Kính Chi ngồi xuống, đương nhiên ghế của nàng không thể đặt ngang với tướng công, mà để sau nửa thân người.

- Lãng Nhi, cháu vừa về không nghỉ đi đã, vội tới đây như thế người có chịu nổi không?

Đường lão thái quân quan tâm hỏi.

Thực sự cười ngựa đúng là chuyện hao tổn thể lực, cười ngựa nửa ngày làm xương khớp Đường Kính Chi như muốn rời ra, nhưng không muốn thừa nhận với lão thái quân:

- Nãi nãi cứ yên tâm, sức khỏe cháu tốt hơn nhiều lắm rồi, chỉ cười ngựa có chút xú đó thôi chẳng có gì đáng kể.

Ngọc Nhi nghe thế thì bĩu môi, cười thầm trong lòng, tướng công thư sinh đúng là biết khoác lác, trên đường đi nếu chẳng phải có nàng ở bên cạnh đỡ cho thì không biết đã ngã xuống lưng ngựa mấy lần rồi.

Tiếp theo đó liền bàn chính sự:

- Nãi nãi, lần này cháu tới Kiên Thành tổng cộng làm khách ở Trịnh gia hai lần, quan hệ rất tốt, hẳn sau này đấm Vương Mông không dám trắng trợn ức hiếp Đường gia ta nữa. Nãi nãi không biết chứ, cháu vừa mới tới tiểu viện đã bị mật thám của Điền Cơ bám sát rồi ...

Đường lão thái quân thấy đích tôn cứ thần nhiên nói ra cái tên Điền Cơ thì nhũu mầy, liếc sang Ngọc Nhi.

Trước kia nói chính sự không dấu Lâm Úc Hương thì bà cũng không ngại, dù sao Lâm Úc Hương là chính thê, sớm muộn cũng phải biết những chuyện này, nhưng Ngọc Nhi thì chỉ là một tiểu thiếp thôi.

Đường Kính Chi nhận ra, nhưng trong lòng không để ý, đều là nữ nhân của y cả, với y, tất cả các nàng đều như nhau, cho dù y không phủ nhận mình thích Lâm Úc Hương hơn một chút, có điều nếu nhất định phân chia đẳng cấp các nàng là không được, các nàng có địa vị ngang hàng nhau.

Tất nhiên loại điểm này không thể nói với Đường lão thái quân được, nếu không thể nào cũng bị một trận trách mắng, thời đó quan niệm đẳng cấp là rất rõ ràng.

Vừa lúc Đường Kính Chi muốn sau này đem Ngọc Nhi đi theo bên mình, liền nhân cơ hội kể chuyện hôm qua Ngọc Nhi canh ngoài cửa Trịnh phủ bảo vệ mình, đồng thời giáo huấn tên mật thám bám đuôi.

Đường lão thái quân từ khi biết Ngọc Nhi hiểu võ công, luôn ngấm ngầm đề phòng nàng, lúc này nghe đích tôn kể Ngọc Nhi quan tâm tới an toàn của tướng công như thế, bà mới hơi thở phào.

Đường Kính Chi nói xong, nhớ lại những cái tốt của Ngọc Nhi, quay sang nhìn nàng, thấy mấy cái vòng sắt móc trên áo choàng của nàng, lòng càng thêm vui vẻ.

Đích tôn để ý tới mấy cái vòng sắt trên áo choàng Ngọc Nhi còn Đường lão thái quân lại càng để ý tới khăn che mặt của nàng, làm gì có tiểu thiếp ở cùng trưởng bối và tướng công lại che mặt đi như thế, con nha đầu này không hiểu quy củ chút nào.

Bất quá có cao thủ võ công như Ngọc Nhi ở bên cạnh đích tôn bảo hộ, là chuyện rất tốt, cho nên bà mới không nổi giận, khuôn mặt Ngọc Nhi thì tất nhiên là bà thấy rồi, nếu không đã chẳng chọn nàng làm tiểu thiếp cho Đường Kính Chi:

- Ngọc Nhi, lần này rời phủ làm việc may nhờ có người bên cạnh bảo vệ Nhị gia. Có điều trời nóng thế này còn che mặt làm gì, còn không mau bỏ ra.

Ngọc Nhi nghe vậy hơi do dự, vốn định nhờ Đường Kính Chi nói đỡ, nhưng khi nàng nhìn sang thì thấy tướng công thư sinh đang làm mặt quỷ với mình, mà đôi mắt y thì rõ ràng là sáng hơn thường ngày cả chục lần.

Cẩn chặt rằng, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Đường Kính Chi rồi mới kéo khăn che mặt ra, tên tướng công thư sinh này cũng là hạng háo sắc.

Nhắc tới hai chữ háo sắc, nàng bất giác nhớ tới lúc ở trên xe ngựa, Đường Kính Chi vô tình chạm khê vào nụ hoa kia của nàng, tức thì gò má trắng trẻo biến thành màu đỏ rực của hoa đào.

Cùng với tấm khăn vén ra, khuôn mặt đẹp lung linh lọt vào mắt mọi người, mặt trái soan, hàng mi dài thanh mảnh, đôi mắt mông lung mơ màng như sương khói đậm sâu, mang tới cho người ta một cảm giác đẹp đẽ băng lãnh, ngược lại chiếc mũi nhỏ xinh xinh hoạt bát, môi cong cong đầy khiêu khích nóng bỏng, gò má với đường nét ưu mỹ lưu loát, cằm thon gọn, chỉ nhìn một cái đã làm người ta tim đập thình thịch, làn da ngọc nhà trắng muốn sáng long lánh, nộn mềm mịn màng như một cánh hoa mới nở, làm người ta

nhìn hoa mắt chóng mặt tâm linh đều xao xuyến, dung mạo của nàng chỉ kém Lâm Úc Hương chút xíu mà thôi, hơn nữa nếu kết hợp với ưu thế rõ rệt về vóc dáng, e khó mà phân cao thấp được.

Thu tấm khăn che mặt vào trong ông tay áo, phát hiện thư sinh tướng công đang nhìn mình chằm chằm nuốt nước bọt, nâng ném cho y một cái lườm sắc lẹm.

“Khụ, khụ!” Đường Kính Chi đỏ mặt, xấu hổ gãi đầu, vội quay đầu sang bên, tim y vẫn còn đập loạn nhịp.

Đường lão thái quân thấy hết mấy động tác tình tứ nho nhỏ của hai vãn bối, trong lòng cao hứng, đồng thời cũng có chút ít không hài lòng, đứa đích tôn này đa tình cũng là chuyện tốt, nhưng mà da mặt mỏng quá, nhìn một cái là biết chưa viên phòng cùng Ngọc Nhi, nghĩ tới đó trong đầu bà lại hiện lên vóc dáng của Chu Quế Phương.

Dù sao Chu Quế Phương đã kết hôn một lần, được nếm trải tư vị nam nữ hoan ái, bảo nó dụ dỗ đích tôn lên giường hẳn là dễ hơn một chút, ừm, đứa đích tôn này có vẻ mê đắm nữ nhân thành thực, đợi lát nữa ăn cơm tối, đem chuyện Quế Phương đồng ý gả cho nó nói ra.

Miệng hơi nhếch lên cười thú vị, Đường lão thái quân quay lại chuyện chính:

- Ngưỡng cửa nhà quan đều cao, tiến vào không phải dễ, lần này tới Trịnh phủ cháu không gặp phải ủy khuất gì chứ?

- Không ạ, nãi nãi, Trịnh tướng quân đối đãi với tôn nhi không tệ.

Không những thế, thiếu chút nữa cháu còn mang về cho bà một thê thiếp, Đường Kính Chi thăm bổ xung thêm một câu.

- Tốt không bị ủy khuất là tốt rồi, Trịnh gia tuy là nhà quan, nhưng nếu làm cao quá mức, chúng ta cũng không cần phải mất khí cốt, cong lưng a dua xu nịnh.

- Vâng ạ.

Hai người ở trong phòng hàn huyên một hồi, Đường lão thái quân liên bào nhà bếp chuẩn bị cơm, định để Đường Kính Chi ăn cơm xong còn sớm về phòng nghỉ ngơi.

137. Chương 138: Nữ Nhân Lấy Chiều Chồng Dạy Con Làm Trọng.

Đường Kính Chi về phủ không lâu, tin tức liên truyền tới tai Lâm Úc Hương, mặc dù chỉ hai ngày không gặp, nhưng biết tới nay tướng công vợ bỏ sẽ về phòng ngủ, nàng thấy tim mình bình ổn hơn nhiều, hơn nữa còn có chút chờ mong.

Tin tức tương tự cũng truyền tới tai Chu Quế Phương, nhưng làm nàng ngượng ngùng không biết phải đối diện ra sao, lòng lo được lo mất :” Sao đây, nếu như lão thái quân trước mặt Nhị gia nói muốn gả mình cho Nhị gia, mình phải thế nào, còn Nhị gia, liệu có muốn cưới thứ tàn hoa bại liễu như mình quá môn không?”

Bởi vì đích tôn cưới Chu Quế Phương là đại sự, hỉ sự, cho nên Đường lão thái quân phái hạ nhân đi truyền lời, gọi tất cả chủ tử của Đường gia tới cùng ăn cơm, trong đó bao gồm cả mấy vị di nương của Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi đương nhiên sao mà hiểu được Đường lão thái quân muốn làm gì, nhưng y thì biết mình phải làm gì, nhìn Ngọc Nhi nói:

- Nãi nãi, lần này đi Kiên Thành, may nhờ có Ngọc Nhi ở bên bảo hộ cho cháu được bình an, cho nên cháu muốn sau này rời phủ làm việc, có thể cho Ngọc Nhi đi theo bên cháu.

Đừng nói thời bấy giờ, dù là thời hiện đại, đường đường một thân nam nhi cần nữ nhân bảo vệ mình là rất mất mặt, nhưng vì để Ngọc Nhi được tự do hơn, Đường Kính Chi chẳng tính toán nhiều.

Nếu đổi lại là một chủ tử khác trong phủ đưa ra yêu cầu này, Đường lão thái quân chẳng những không đồng ý còn cho một bài giáo huấn về lễ nghi quy củ, nhưng chuyện này phát sinh trên người đích tôn, bà nhìn qua nhìn lại hai người cân nhắc một hồi rồi gật đầu:

- Ủ, gần đây Đường gia ta gặp phải chút rắc rối, là thời khắc phi thường, Ngọc Nhi, sau này người theo sát bên Nhị gia bảo vệ cho chu đáo.

Ngọc Nhi vội đứng dậy thưa vâng, không quên tặng Đường Kính Chi một ánh mắt cảm kích.

Đường lão thái quân áp tay, ý bảo nàng ngồi xuống:

- Ngoài bảo vệ Nhị gia ra, người cũng phải làm tốt chuyện của một phụ nhân. Lão thân không phản đối người tập võ, nhưng là nữ nhân, phải lấy chăm chồng dạy con đặt lên hàng đầu, sau này theo Nhị gia ra ngoài, phải hầu hạ chu đáo, ừm, chỉ cần mau chóng sinh cho Đường gia vài đứa bé, lão thân tuyệt đối không bạc đãi người.

Dù Ngọc Nhi đi nhiều thấy nhiều, phóng khoáng tự nhiên, không thẹn thò như các thiếu nữ đợi gả ba bước không rời khỏi thư phòng, nghe vậy thẹn đỏ hết cả mặt, cúi đầu xuống, chỉ ngượng ngùng gật đầu, không nói được nữa chứ không.

Dù sao tiếp xúc với Ngọc Nhi chưa lâu, Đường Kính Chi nghe câu này cũng hơi xấu hổ, y là người, không phải ngựa giống, chỉ có nữ tử mà y thích được bồi dưỡng tình cảm chín muồi, y mới làm chuyện mỹ diệu nam nữ hoan ái.

Thấy Ngọc Nhi vâng lời rồi, Đường lão thái quân gật gù hài lòng, nói thế nào thì Ngọc Nhi là xử nữ chưa hiểu việc đời, bà không hi vọng vào một câu nói của mình có thể khiến Ngọc Nhi kéo đích tôn lên giường.

Một lúc sau bà cháu Đường lão thái quân đi tới nhà ăn, Đường Kính Chi mới đứng dậy đã thấy thấy cả người ê ẩm, xương cốt như nhũn ra cổ chịu đựng đỡ tay lão thái quân, ba người dẫn đông đảo nha hoàn hạ nhân theo ở đằng sau.

Tới nhà ăn chưa bao lâu thì các chủ tử của Đường gia lục tục tới nơi, trong đó Lâm Úc Hương nắm chặt bàn tay, cố gắng nói với bản thân, chậm thôi, chậm thôi, chẳng qua là tên tướng công vợ bỏ về, có gì to tát đâu, nhưng hai chân lại không nghe lời, bước đi vù vù, thế là nàng vinh quang trở thành chủ tử đầu tiên tới nhà ăn dùng cơm.

Vào nhà ăn, thấy trong phòng chỉ có ba người, Lâm Úc Hương đỏ mặt, thầm mắng bản thân, nàng định cúi đầu xuống che dấu nét mặt, sợ bị phát giác ra điều gì, nhưng lại sưng ra tại chỗ.

- Úc Hương, làm cái gì mà đứng ngẩn ra đó, còn không vào tiếp chuyện Nhị gia.

Câu này của Đường lão thái quân làm Lâm Úc Hương tỉnh lại, thực sự nàng không ngờ Ngọc Nhi xinh đẹp nhường ấy, vậy, vì sao thường ngày nàng ta lại nhất định cứ đeo khăn che mặt? Nếu không nhờ có bộ y phục đen đặc trưng kia nàng không nhận ra được.

Lòng tò mò, chân vẫn không ngừng, Lâm Úc Hương thi lễ với Đường lão thái quân, mới quay sang Đường Kính Chi:

- Thiếp thân thỉnh an Nhị gia.

- Không cần khách khí như thế, Úc Hương, đêm qua nàng ngủ có ngon không?

Đường Kính Chi đêm qua trần trọc mãi, có chút cảm giác chán đơn gối chiếc ngủ không ngon.

Lâm Úc Hương mặt càng đỏ hơn, nàng vốn có chút xấu hổ vì đêm qua không có Đường Kính Chi, ngủ chẳng yên ổn chút nào, nhưng nghĩ tới hôm qua Ngọc Nhi và tướng công vợ bỏ đi xa, lòng chẳng hiểu sao thấy chua xót, nhất định hôm qua hai người bọn họ ngủ chung một giường rồi, hờn dỗi nói:

- Đêm qua thiếp thân có một mình trong phòng, ngủ rất ngon.

Nói xong nàng liếc nhìn Ngọc Nhi, gặp đúng phải Ngọc Nhi, bốn mắt chạm nhau, nàng chột dạ quay đầu đi, còn Ngọc Nhi chỉ lạnh lùng băng giá, lờ đi sự tồn tại của nàng.

Đường Kính Chi không nghe ra lời hờn dỗi của nàng, hơi thất vọng:

- Ừm, ngủ ngon là tốt rồi, nàng cũng ngồi xuống đi.

Vì còn chưa ăn cơm, nên tạm thời chưa cần phải hầu hạ Đường lão thái quân, Lâm Úc Hương ngồi xuống bên cạnh Đường Kính Chi.

Lâm Úc Hương ngồi xuống không lâu thì ba đệ đệ của Đường Kính Chi cùng mẫu thân bọn họ cũng vào đại sảnh, Đường Liêm Chi và Đường Diệu Chi vẫn như trước kia, chỉ biết vui đầu đọc sách, có hơi ngờ nghệch chậm chạp, trừ mấy câu chào hỏi ứng phó bình thường người khác hỏi tới chỉ biết ậm ừ, nếu có quan tâm hỏi sâu hơn, thì chỉ biết nhìn mẫu thân mình cầu cứu.

Đường Kính Chi thấy vậy thì khê lắc đầu, thăm nhủ sau này nếu mình có con, ngàn vạn lần không thể dùng cách giáo dục của cổ nhân, nếu không cũng thành hạng một sách ngọc nghệch, như vậy uổng tiếng làm cha.

Mẫu thân của Đường Liêm Chi là Tú di nương, mẫu thân của Đường Diệu Chi là Nguyệt di nương, cả hai thấy Đường Kính Chi nhìn nhi tử mình rồi khê lắc đầu thì lo sợ, các nàng nghĩ, nhi tử dần trưởng thành, sẽ thành uy hiếp với địa vị gia chủ của Đường Kính Chi, cho dù gần đây sức khỏe Đường Kính Chi đã tốt hơn rồi, loại uy hiếp này gần như bằng không, nhưng không thể nói Đường Kính Chi sẽ không ra tay với con mình.

Bọn họ chỉ là tiểu thiếp của Đường phủ, dù nhà mẹ đẻ ý vào Đường phủ kiếm chác được chút lợi lộc, nhưng nếu mẹ con các nàng bị Đường Kính Chi kiểm cố đuổi ra đường, nhà mẹ đẻ cũng không tiếp nhận, khi đó hậu quả không dám tưởng tượng, khả năng lớn nhất là chết đói.

Cả hai đều cúi đầu xuống, ánh mắt hoảng loạn, trong đó một người nhớ lại những chuyện xảy ra trong phủ gần đây, còn cắn chặt môi, một lúc sau toàn thân khê run rẩy.

Tuy trong hào môn đại viện tranh đấu dữ dội, song cũng phải nói hai nữ nhân này ít kiến thức, nghĩ quẩn.

Uyển Nhi, Nhu Nhi và Sương Nhi nói nhau tới nhà ăn, thi lễ hoàn tất rồi ngồi sang một cái bàn khác.

Ít nhiều gì các nàng cũng là nữ nhân của Đường Kính Chi, tất nhiên là biết y vừa mới đi xa về, thấy Nhị gia ngồi đó chuyện trò vui vẻ, sắc mặt cũng khỏe khoắn hơn trước kia, đều vui vẻ trong lòng.

Có điều tới khi lần đầu tiên được thấy dung mạo của Ngọc Nhi, lại sinh ra tâm tư khác nhau, Uyển Nhi thì ngạc nhiên, thăm tán thưởng, đúng là một mỹ nhân hiếm có. Sương Nhi thì dùng một ánh mắt như đánh giá nhìn hồi lâu, gật gù, cảm thấy dung mạo như Ngọc Nhi mới xứng với Đường Kính Chi.

Nhu Nhi là có tâm tư phức tạp nhất, trong đó phần lớn là mất mát, vốn đem so với các tỷ muội nàng đã rất tự ti, ai ai cũng có mặt hơn nàng, lúc này thấy Ngọc Nhi luôn che mặt còn xinh đẹp hơn mình ba phần, tâm tình tất nhiên sa sút không ít.

Cho tới tận khi nắm cái khăn gắm tự mình thêu ở trong tay, nàng mới khôi phục chút tự tin, kỹ năng thêu thùa của nàng là tuyệt đỉnh.

138. Chương 139: Ai Hiểu Lòng Nàng?

Lặng lẽ ngồi trước gương đồng, Chu Quế Phương ngây ngốc nhìn bản thân trong gương, cứ như một khúc gỗ, chẳng hề có chút sinh cơ nào.

Đường Kính Chi về phủ rồi, Đường lão thái quân gọi tất cả chủ tử của Đường phủ tới nhà ăn dùng cơm, còn nàng, từ tối nay trở đi, sẽ trở thành nữ nhân của một nam nhân khác.

Hôm qua Đường lão thái quân mới chỉ báo cho mấy vị di nương của Đường Kính Chi biết thôi, còn lần này là thông báo công khai cho toàn bộ người trong phủ, chuyện nàng cải giá cho Đường Kính Chi đã không còn đường xoay chuyển nữa.

Đường Thiên biết Nhị thúc đã về, hơn nữa mẫu thân còn cho nó tới nhà ăn dùng cơm, nó sung sướng nhảy nhót không chịu đứng yên, làm Thúy Nhi chạy theo sau nó đến vất vả, mãi không tóm được nó để thay một bộ y phục đẹp sạch sẽ.

Tới khi Đường Thiên chạy một nhào vào lòng mẹ thì Chu Quế Phương mới tỉnh lại, nhìn nhi tử chỉ vì được gặp Nhị thúc mà cười không khép miệng lại được, nàng lại ngơ ngẩn, đưa tay ra khê vuốt má nó.

- Nương thân, người làm sao thế?

Một giọt nước mắt trong veo rơi vào cái miệng nhỏ của Đường Thiên, nó thấy vị mằn mặn chan chát, chớp mắt chăm chú hỏi:

Chu Quế Phương vội quay đầu đi, lấy ống tay áo lau nước mắt:

- Thiên Nhi, không phải con nhớ Nhị thúc lắm sao, mau đi thay y phục sạch, nếu không Nhị thúc thấy con lấm lem, sau này sẽ không thích con nữa đâu.

- Không có đâu.

Đường Thiên giấu cái miệng nhỏ tởm về không phục, có điều tuy nó mạnh miệng, nhưng lại cúi đầu nhìn y phục, nhúu mày như ông cụ non.

Nhị thúc thức sự không thích đứa bé lấm lem bẩn thỉu sao.

Lúc này Thúy Nhi cuối cùng cũng đã đuổi kịp, thi lễ với Chu Quế Phương rồi mới bế lấy Đường Thiên không còn trốn tránh nữa, đi tới bên giường.

- Phù!

Bị nhi tử quấy ngang, sức ép của Chu Quế Phương giảm nhẹ đi không ít, nàng thở hắt ra một hơi, gút thắt về tinh thần tựa hồ được cởi bỏ, tiền phủ đã đi, nhưng nàng và nhi tử phải sống tiếp. Chu Quế Phương nhìn khuôn mặt da thịt cứng đờ trong gương, nếu như phải làm nữ nhân của tướng công mới, vậy mình có nên trang điểm thật kỹ càng như thời thiếu nữ mới gả không?

Nghĩ tới đó nàng khẽ mỉm cười, rồi ngồi ngay ngắn trước gương đồng, đưa ngọc thủ ra, thông thả lấy bút vẽ ở trong hộp, hết sức chuyên chú vẽ mày cho mình, đôi mày của nàng vừa mảnh vừa cong, lại thật dài, rất thanh tú, qua một phen cẩn thận trang điểm, càng trở nên tinh tế, vẽ mày xong, nàng quay trái quay phải, cảm thấy sắc mặt hơi nhợt nhạt, lấy phấn ra thoa lên một lớp phấn mỏng hồng hồng.

Tới khi nàng bôi soi hồng nhuận lên cánh môi nhỏ, một mỹ nhân đẹp lộng lẫy, vừa ngập tràn sức sống, lại quyến rũ xuất hiện trong gương.

- Đại ... Khụ, Phương nãi nãi, người thật là xinh đẹp.

Không biết từ khi nào, Thúy Nhi hoàn đã thay y phục xong cho Đường Thiên, lặng lẽ đứng sau lưng Chu Quế Phương, đột nhiên lên tiếng tán dương.

Lời nói đó kéo Chu Quế Phương quay trở về hiện thực, nàng cũng giật mình sửng sốt vì chính bản thân, tiếp đó khóe môi cong lên thành nụ cười, đôi mắt cong cong lấp lánh ánh sáng mê người, nhiều năm trước khi nàng xuất giá cũng có rất nhiều người khen nàng xinh đẹp:

- Thưởng!

Từ khi gả vào Đường phủ, nàng luôn sống tiết kiệm, lật đầu tiên sáng khoái nói chữ này.

Thúy Nhi biết chủ tử không thích khen đẹp, nhất là sau khi trở thành quả phụ, càng không thích người ta lấy hai chữ xinh đẹp, mỹ lệ hình dung nàng, còn đang thăm hỏi hận, nếu chẳng phải thấy chủ tử cười tủm tỉm, Thúy Nhi còn tưởng là mình nghe nhầm, vội vàng thi lễ:

- Tạ ơn Phương nãi nãi thưởng.

Đường Thiên chưa bao giờ thấy mẫu thân trang điểm đẹp như thế, con người đen lay láy đảo mấy vòng mới bừng tỉnh, reo lên:

- Thiên Nhi biết rồi, Thiên Nhi biết rồi.

- Con biết cái gì?

Chu Quế Phương cúi xuống tò mò hỏi:

- Nhất định là nương thân giống Thiên Nhi, đều thích Nhị thúc, cho nên mới trang điểm đẹp như vậy, nương thân, Thiên Nhi nói có đúng không?

Đường Thiên nói rất to, còn nắm tay phải ra sức lay, muốn biết đáp án:

“Phùng!” Chớp mắt như có ngọn lửa bùng lên trên mặt Chu Quế Phương, đồng thời lan tới cả cổ, thời khắc đó, bản thân nàng không biết, phong thính thực nữ then thùng ấy, khiến ngay cả nữ nhân cũng nhìn tới si dại.

Ngạc nhiên là nàng không giống trước kia, chẳng hề sinh ra mâu thuẫn khi nhắc tới đề tài này, không tức giận, cũng không khó chịu, mà đột nhiên trước mắt hiện ra một khuôn mặt tuần dật phi phạm ... ..

Mình thích y ư?

Mình không thích y ư?

Tự hỏi lòng mấy câu, nàng khẽ lắc đầu, nếu như định mệnh đã quyết mình sẽ thành nữ nhân của y, vì sao không thích y chứ?

Gả gả theo gả, gả chó theo chó, đó chẳng phải là mệnh của nữ nhân sao?

Bất kể trước kia ra sao, sau này, hãy làm bản thân thích y đi, y sẽ là nam nhân của mình, là chỗ dựa của mình.

Bất tri bất giác Chu Quế Phương mỉm cười vui vẻ, mình là nữ nhân, phải tìm một nam nhân làm chỗ dựa, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nàng nhìn con cười rất tự nhiên, làm ra vẻ tình nghịch hỏi:

- Thiên Nhi, nếu như nương thân nói không đúng, con có tin không?

- Không tin, Thiên Nhi không tin.

Đường Thiên ôm cánh tay mẫu thân, nhảy tưng tưng nói:

Chu Quế Phương cười, cười mãi, cười mãi rồi từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống.

Ai hiểu được cho lòng nàng?

Đợi tới khi Chu Quế Phương nắm tay Đường Thiên tới nhà ăn thì tất cả chủ tử của Đường phủ đều đã tới đông đủ, Đường lão thái quân ngồi ở chủ vị trách:

- Quế Phương, sao bây giờ mới tới, nếu chẳng phải tối nay ngươi là nhân vật chính thì lão thân đã bảo mọi người ăn cơm rồi.

Chu Quế Phương mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng nghe câu này tim vẫn đập thành thịch, nàng quay đầu sang, len lén nhìn Đường Kính Chi mới đi tới nói:

- Lão thái quân, tôn tức biết sai rồi mà, người tha cho tôn tức lần này đi.

Không ngờ Chu Quế Phương lại làm nũng với mình, Đường lão thái quân sững sốt, nói thực, từ khi nàng gả vào Đường phủ, chưa bao giờ tỏ thái độ thân cận như thế. Đường lão thái quân nhìn thật kỹ khuôn mặt của Chu Quế Phương, nở nụ cười rất hài lòng.

Bà cười là vì từ khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ đó bà nhìn ra Chu Quế Phương nghĩ thông rồi, nha đầu này đúng là không làm mình thất vọng, vui vẻ vậy tay nói:

- Được, lão thân tha cho ngươi một lần, mau tới đi thi lễ với Nhị gia đi.

Mặt đỏ hồng, Chu Quế Phương không trốn tránh, nàng dũng cảm nắm tay nhi tử, tha thướt tới trước mặt Đường Kính Chi, thi lễ vạn phúc:

- Quế Phương thỉnh an Nhị gia.

Sắp gả cho Đường Kính Chi rồi, nên không còn dùng thân phận tẩu tẩu nữa.

- Đại tẩu đứng lên đi, đừng đa lễ như thế.

Người còn chưa tới, một mùi hương lạ đã thấm vào phế phổi Đường Kính Chi, toàn thân khô nóng, khiến y bối rối, vội đưa tay nâng hờ.

- Vâng.

Chu Quế Phương đáp lời, không lui xuống, tự nhiên đứng đó cười tươi tắn.

Bị mùi hương cơ thể Chu Đường Thị làm thần trí hơi loạn, Đường Kính Chi nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, tức thì ánh mắt không dời đi được nữa, như bị điểm huyết, trước kia nàng rất đẹp, nhưng vẻ đẹp đó có gì đó ngăn cách, hiện nàng thay đổi rồi, ánh mắt nàng thùy mị, thoáng chút xuân tình sóng sánh, đẹp rạng ngời cả vùng xung quanh, nhìn vẻ đẹp ấy nam nhân nào không nghĩ tới chuyện vui vầy ân ái với nàng, chắc chắn có vấn đề.

Tới khi Đường Thiên không nhịn được đi tới một bước lắc tay y, Đường Kính Chi mới nhận ra này giờ mình lại lần nữa nhìn tẩu tẩu không chớp mắt, còn sinh ra nhiều suy nghĩ ....

- Nhị thúc, Nhị thúc, Thiên Nhi rất nhớ người.

Thiên Nhi cũng thế, mỗi lần gặp Đường Kính Chi nó lại mất quy củ.

- Khụ, Nhị thúc cũng nhớ Thiên Nhi lắm.

Đường Kính Chi lúc này hơi sợ phải đối diện với Chu Quế Phương, ôm ngay lấy Đường Thiên vào lòng.

Đường Thiên cười khanh khách không ngừng.

139. Chương 140: Nàng Đồng Ý Gả Cho Mình Sao?

Phản ứng của đích tôn làm sao mà thoát được khỏi cặp mắt của Đường lão thái quân, thấy vậy bà càng khẳng định, Đường Kính Chi thích tẩu tẩu của mình, hơn nữa đó là yêu thích xuất phát từ bản năng nam nữ, cảm giác đó so với cảm tình lý trí, càng kích động hơn, càng không có lý do để giải thích, bà liền nói:

- Lãng Nhi, kỳ thực hôm nay nãi nãi gọi hết mọi người trong nhà tới đây là muốn tuyên bố một chuyện, chuyện này tối qua dùng cơm nãi nãi đã thông báo với những thê thiếp của cháu rồi.

Trong lòng mơ hồ có chút dự cảm, nhưng Đường Kính Chi vẫn phối hợp, hỏi:

- Nãi nãi, chuyện gì ạ?

- Là chuyện mừng lớn.

Đường lão thái quân cười nói, giơ tay lên, Hàm Hương lặng lẽ lướt tới đỡ tay bà, Đường lão thái quân thông thả đứng dậy, nhìn quét xung quanh phòng ăn một vòng, tới khi tắt cả mọi cái đèn cúi xuống, mới lên tiếng:

- Chuyện hôm nay lão thân tuyên bố, khả năng mọi người đã nghe nói rồi, đúng thế, lão thân muốn gả Quế Phương cho Nhị gia làm bình thê.

Phòng ăn liền trở nên lặng ngắt như tờ, thực ra thì chuyện này sáng sớm hôm nay đã truyền khắp Đường phủ rồi, mọi người cũng thì thầm bàn tán suốt cả ngày, cho nên trừ Ngọc Nhi kinh ngạc ngẩng ra như bất kỳ ai lần đầu nghe thấy chuyện này thì những người khác chỉ im lặng nghe Đường lão thái quân nói tiếp.

Lần trước Đường lão thái quân cũng đã nói với Đường Kính Chi, y lấy cớ tẩu tẩu không chấp nhận đề tri hoãn, hiện giờ nghe lão thái quân nhắc lại, hơn nữa còn tuyên bố trịnh trọng trước mặt bao người, lòng hoang mang, chẳng lẽ đại tẩu đã gạt đầu đồng ý.

Nhưng trước kia chẳng phải đại tẩu coi danh tiết còn quan trọng hơn sinh mạng sao? Không thể nào.

Nghĩ tới đó Đường Kính Chi không kìm được quay đầu sang nhìn Chu Quế Phương, Chu Quế Phương cũng len lén quan sát y này giờ, tức thì có đốm lửa tóe ra giữa không trung, làm thực nữ mỹ lệ luống cuống quay đi, nhưng đã chậm một khắc rồi, Đường Kính Chi nhìn thấy trên khuôn mặt quyền rũ vô song đó ngượng ngùng và bối rối, chẳng có chút tức giận hay bất mãn nào.

Chẳng lẽ tẩu tẩu thực sự chấp nhận gả cho mình.

Đường Kính Chi kinh ngạc, đồng thời hỏi thở trở nên gấp gáp hơn, cặp mắt không tự chủ được trượt xuống, tới cơ thể thành thực đầy đặn, đôi mắt chùng xuyên qua được mấy lớp y phục, nhìn thấy hai gò núi tròn căng tràn ngập sức hấp dẫn của nàng.

Rất hiển nhiên, trong Đường phủ, Chu Quế Phương là nữ nhân có thể khơi lên dự vọng bản năng của Đường Kính Chi nhất, vị tẩu tẩu thủ tiết mấy năm này, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, đã để lại cho y ấn tượng sâu sắc.

Khuôn mặt tú lệ, ánh mắt lúc nào cũng đượm buồn, nhưng mỗi cử chỉ mỗi ánh mắt của nàng mang theo phong tình thực nữ vô tận, còn cả đoá hoa cúc trắng cắm nghiêng trên vành tai, càng ghi sâu vào trong óc y.

Đường lão thái quân nói xong, vẫy tay gọi Chu Quế Phương tới gần bên bà, nắm tay nàng, cảm khái nói:

- Từ khi Hiếu Chi mất đi, lão thân luôn cảm thấy Đường gia không phải với người, còn trẻ như thế đã thành quả phụ rồi, lại còn một thân một mình vất vả nuôi dưỡng Thiên Nhi. Lão thân cũng hiểu cái khó của quả phụ, trước kia Nhị gia đối đãi với mẹ con người không tệ, lão thân đã có tâm tư này, nhưng khi đó sức khỏe Nhị gia không tốt, cho nên lão thân không nói.

- Cho tới khi Úc Hương tiến môn, hầu hạ chu đáo, mới làm sức khỏe Nhị gia dần tốt hơn, lão thân mới nhớ lại chuyện này. Mặc dù trước kia người là tức phụ của Hiếu Chi, nhưng đã thủ tang cho nó mấy năm, cũng xem như là xứng với nó rồi, vả lại, đã là tức phụ của Đường gia, người cải giá cho Nhị gia, vì Đường gia con cháu đầy nhà, cũng là bổn phận của tức phụ.

Những đạo lý trong lời của Đường lão thái quân, có thực có hư, có càn quấy cưỡng ép, hiềm nghi đối trắng thay đen, nhưng người ngồi ở đây không một ai dám đứng ra phản đối.

Ở Đường gia, không một ai dám vượt râu hổ của Đường lão thái quân.

Chu Quế Phương là người trong cuộc, càng dễ cảm động, nhớ tới phu quân đã qua đời, không kìm được hai hàng lệ rơi.

Đường Kính Chi thu ánh mắt trên người Chu Quế Phương lại, thấp tha thấp thỏm liếc nhìn sang phía Lâm Úc Hương, thấy nàng chỉ hơi nhú mày, sắc mặt lạnh nhạt, chẳng hề có biểu hiện gì là bất mãn hay ghen tuông, lửa giận từ dưới đáy lòng y âm ỉ cháy.

Thái độ nàng như thế là sao? Nàng không bận tâm mình có cưới thêm nữ nhân về hay không à?

Chẳng lẽ ở chung với nhau lâu như thế, nàng lại không có chút xíu cảm tình nào với mình?

Nghĩ tới đó, Đường Kính Chi bực tức thầm thề, nàng đợi đó, thế nào cũng có một ngày ta sẽ làm cho nàng thực lòng yêu ta! Tới khi đó ta cưới về một đồng nữ nhân nữa, xem nàng có tức giận không?

Thực ra lần này thì y hơi hiểu lầm rồi, hiện giờ Lâm Úc Hương là chính thê của y, trong lòng tất nhiên là không thoải mái, có điều qua va chạm tiếp xúc hôm qua, nàng đã hiểu hơn về Chu Quế Phương, có thiện cảm, cho nên địch ý giảm đi rất nhiều, huống hồ ngoại trừ Chu Quế Phương, Đường Kính Chi còn tới bốn phòng tiểu thiếp, ghen thì có, nhưng ghen nhiều rồi không cảm thấy đặc biệt mất cảm nữa.

Lâm Úc Hương như có linh cảm, quay đầu sang nhìn, dù Đường Kính Chi nhanh chóng quay đầu đi, nhưng vẫn bị nàng thấy hết sức rõ ràng, hơi ngó người, mày phượng của nàng nhướng lên, mình đã không phản đối y nạp Quế Phương tiến môn thì chớ, sao ngược lại còn làm y trợn mắt nhìn mình?

Thấy người ta hiền rồi bắt nạt sao? Lâm Úc Hương quyết định, sau này không dễ dãi với tên tướng công vớ bở này nữa.

Nói hết chuyện của Chu Quế Phương, Đường lão thái quân thấy không có ai đứng ra phản đối thì rất là hài lòng, nhất là đích tôn, chỉ cần y không phản đối, chuyện này coi như đã được định đoạt, tiếp thao đó bà bảo Chu Quế Phương đứng ở bên hầu hạ, chậm rãi ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm.

Hành động này của Đường lão thái quân khiến rất nhiều người trong đại sảnh phải suy tư.

Không những gả Chu Quế Phương cho Nhị gia làm bình thê, Đường lão thái quân còn để nàng hầu hạ dùng cơm, chẳng lẽ nàng thực sự được lão thái quân coi trọng như thế? Vậy sau này địa vị của nàng ở hậu viện e là một bước lên trời rồi.

Chớ đem chuyện hầu hạ lão thái quân ăn cơm là việc của hạ nhân thất kém, ở hào một đại viện, từng loại đẳng cấp phân chia nghiêm ngặt, nhất là chủ nhân hậu viện như Đường lão thái quân, có thể được bà cho

hầu hạ, tuyệt đối là sự xem trọng gần gũi, đáng lý chuyện này phải do chính thê Lâm Úc Hương làm mới đúng.

Đường Thiên vẫn ngồi trong lòng Đường Kính Chi, để Nhị thúc dứt thức ăn cho, khuôn mặt trẻ nhỏ ngây thơ cứ cười toe toét suốt, dần dần, cảm nhiễm cả Đường Kính Chi, làm cho tâm tình của y dần tốt lên.

Ăn được nửa bữa cơm, Đường Kính Chi mới vỗ trán, thầm trách bản thân sơ xuất, sao lại quên mất mấy phòng tiểu thiếp ở bên cạnh.

Đường Kính Chi đột ngột bế Đường Thiên lên, đi tới bàn của mấy vị tiểu thiếp, Chu Quế Phương thấy vậy hơi do dự một chút rồi mới lấy khăn tay ở trong lòng ra, đi nhanh tới phía trước Đường Kính Chi, sau đó đưa tay lên, cẩn thận khẽ lau miệng cho y.

Mặc dù Chu Quế Phương đã rất cẩn thận, nhưng tay nàng khó tránh khỏi đụng chạm vào má Đường Kính Chi, làm tim nàng cứ đập loạn xạ.

Ngón tay nàng chạm vào, chỉ cảm thấy nó vừa mềm mại vừa láng mịn vô cùng, đặc biệt tấm khăn mang đậm mùi thơm cơ thể nàng, tựa như có loại ma lực kích thích, làm Đường Kính Chi toàn thân ngứa ngáy, nếu chẳng phải trong phòng ăn quá nhiều người, y e mình không chịu nổi, nắm lấy bàn tay ngọc ngà đó đưa lên miệng hôn một cái.

Chu Quế Phương mặt đỏ lựng, dùng bàn tay run run lau sạch khóe miệng Đường Kính Chi xong, tức tốc lui lại.

140. Chương 141: Tương Tư.

Thê tử hầu hạ tướng công là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hơn nữa động tác dịu dàng mang theo sự quan tâm chu đáo ấy, vô hình trung so với Lâm Úc Hương, tốt hơn rất nhiều, Đường lão thái quân mỉm cười gật gù, liếc mắt nhìn Lâm Úc Hương, khiến nàng sợ hãi vội cúi đầu xuống né tránh.

Cho dù hành động của Chu Quế Phương chẳng phải cố ý để đem so sánh, nhưng Lâm Úc Hương cảm thấy hết sức khó chịu.

Làn hương kia rời đi, Đường Kính Chi mới hít sâu một hơi, bế Đường Thiên tiếp tục đi về phía bàn của mấy vị di nương.

Mấy vị di nương thấy Đường Kính Chi tới, trừ Ngọc Nhi chẳng hề nhúc nhích, còn ba nàng khác đều vội đứng lên nhường chỗ.

- Đều là người nhà cả các nàng không cần khách khí như thế, ngồi xuống cả đi.

Nữ nhân của mình lại khách khí với mình như thế, Đường Kính Chi luôn cảm thấy không quen, vì thế Lâm Úc Hương và Ngọc Nhi có phần “thô bạo” với y lại khiến y thích, chẳng biết có phải có xu hướng thích tự ngược không, vậy tay gọi nha hoàn mang thêm ghế tới.

Các nàng đợi y ngồi xuống rồi mới ngồi trở lại.

- Gầy đây trong phủ nhiều việc, ta không bỏ thời gian ra quan tâm tới các nàng được, các nàng sống có tốt không?

Đường Kính Chi gấp một miếng thịt gà cho Đường Thiên để nó bớt ngọ nguậy, khẽ hỏi:

Ba vị di nương đều rất quy củ đồng thanh trả lời sống rất tốt.

Có điều sau khi Đường Kính Chi nhìn các nàng một lượt lại nhíu mày, ánh mắt dừng ở trên người Sương Nhi.

Sương Nhi có sự yêu thích đặc biệt với màu trắng, hôm nay cũng mặc bộ y phục trắng muốt, so với đóa hoa sen trắng còn mềm mại tinh khiết hơn ba phần, mặc dù nàng có xoa một lớp phấn trên mặt, làm gò mà hồng hào, nhưng khí sắc nhợt nhạt vẫn không thể che dấu được.

Lại nhìn môi nàng, mặc dù Sương Nhi đã trang điểm, song tinh mắt nhìn ra được nó khô cong nứt nẻ, lòng trào dâng đau xót, đó không phải tình cảm của một mình Đường Kính Chi kia, lo lắng hỏi:

- Sương Nhi, nàng làm sao rồi, có phải bị bệnh không?

Từ khi tướng công tỉnh lại, trong mắt Sương Nhi, Đường Kính Chi như biến thành một con người khác hẳn, không yêu thích nàng như trước nữa, làm những khi nhớ lại ngày tháng đẹp đẽ nàng đau đớn, không tiếp nhận được, thậm chí còn hoài nghi Đường Kính Chi này là giả, nhưng bây giờ nàng nhìn thấy rồi, nhìn thấy ánh mắt vẫn ôn nhu như trước kia, và chân tình lộ ra trong đó.

Chỉ thế thôi cũng như có làn suối ấm áp đột nhiên rưới lên trái tim khô héo của nàng, khiến khuôn mặt nàng như đóa hoa bừng nở, tỏ ra vẻ đẹp kiều diễm vô cùng.

Thời khắc đó Sương Nhi được ái tình thấm nhuần, đẹp tới cực điểm.

Nàng cứ si mê nhìn khuôn mặt tuần tú của Đường Kính Chi, cười ngọt ngào.

Đường Kính Chi thực sự đoán không thấu cảm tưởng trong lòng Sương Nhi, chỉ thấy phản ứng của nàng khác lạ, ánh mắt “đờ đẫn”, làm y không yên tâm chút nào, vội quay về phía bàn ăn chính gọi:

- Úc Hương nàng mau qua đây xem xem có phải Sương Nhi bị bệnh không?

Lâm Úc Hương vẫn còn đang giận dỗi ánh mắt lúc nãy của Đường Kính Chi, nhưng vừa nghe thấy có người bị bệnh, liền lập tức đứng dậy đi tới.

- Tỳ thiếp không bệnh, Nhị gia không cần khẩn trương như thế.

Sương Nhi bị tiếng hô đó của Đường Kính Chi kéo ra khỏi giấc mộng đẹp, vội vàng giải thích.

Lâm Úc Hương đã tới, không cần Đường Kính Chi lên tiếng đã nói:

- Có bệnh hay không không phải do nàng nói là được, đưa tay ra đây.

Mấy ngày trước nàng đã phát hiện ra Sương Nhi thoa phấn trên mặt hơi dày, không ổn cho lắm, hiện giờ quát sát kỹ, lòng càng lo, vội ngồi xuống bên cạnh Sương Nhi ra lệnh.

Sương Nhi rất hiểu quy củ, lời của chính thể không thể không nghe, liền khẽ vén tay áo ra, để lộ cổ tay trắng ngần.

Lâm Úc Hương đặt tay Sương Nhi lên bàn, nhẹ nhàng dùng hai ngón tay bắt mạch cho Sương Nhi.

Khép mắt lại, tập trung tinh thần, Lâm Úc Hương không dám xem nhẹ, cẩn thận chẩn đoán một lúc, mày dần dần nổi lông, sắc mặt ảm đạm, hai mắt vô thần, tinh thần uể oải, hư hỏa quá vượng, lại thêm mạch tuy đều nhưng yếu, kết hợp với ánh mắt thi thoảng lại len lén nhìn Đường Kính Chi của Sương Nhi, trong lòng nàng đã có đáp án.

Bệnh tương tư, còn gọi bệnh đậu đỏ, bị loại bệnh này thường thường không thiết tha cơm nước, hơn nữa do thường thức đêm nhớ nhung người trong lòng, khiến cho tinh thần người bệnh đi xuống, người gầy gò xanh xao, người bệnh nặng, thậm chí u uất qua đời.

Quá rõ ràng, Sương Nhi mắc cái bệnh này, mà thủ phạm hại nàng chính là Đường Kính Chi.

Nếu người ngoài mà biết Sương Nhi mắc bệnh này sẽ cảm thấy rất buồn cười, họ ở trong cùng đại viện, đâu phải là người nam kẻ bắc, làm sao lại mắc bệnh tương tư.

Nhưng Lâm Úc Hương hiển nhiên là không cho rằng như vậy, là y sư, nàng biết cái bệnh này không dễ mắc phải, nếu chẳng vì yêu quá sâu đậm, Sương Nhi sẽ không suy yếu như thế.

- Úc Hương, sức khỏe Sương Nhi có ổn không?

Đường Kính Chi thấy Lâm Úc Hương mở mắt ra, vội vàng lên tiếng hỏi:

- Sương Nhi muội muội chỉ do dạ dày không tốt, khiến hư hỏa quá vượng, cần uống hai thang thuốc tiết hỏa, dùng ít sơn trà kích thích ăn uống là sẽ khỏe thôi.

Nữ nhân mắc bệnh tương tương không thể tùy tiện nói ra được, nếu không để truyền đi sẽ thành ảnh hưởng không tốt.

Bệnh này trong miệng văn nhân và y sư thì dễ nghe hơn một chút, gọi nó là bệnh tương tư, còn những kẻ thô鄙 độc mồm độc miệng, nói ra sẽ rất khó lọt tai, đó là động đực thêm muốn nam nhân.

Cho nên Lâm Úc Hương không thể nói ra bệnh của Sương Nhi.

Đường Kính Chi nghe vậy thở phào, yên tâm hẳn, y thuật của Lâm Úc Hương hoàn toàn có thể tin tưởng:

- Tốt, không có bệnh gì nặng là tốt rồi, Sương Nhi, nếu nàng ăn không ngon miệng thì ăn thêm ít đồ chua, còn cả hoa quả tươi nữa.

Nói tới đó Đường Kính Chi thấy trên bàn có đĩa dưa hấu, liền cầm một miếng dưa cho nàng.

Cầm thụ được sự quan tâm chân thành của Đường Kính Chi, Sương Nhi thẹn thùng đáp khẽ một tiếng, đưa tay ra nhận lấy, mỗi khi cắn một miếng, mắt lại nhìn Đường Kính Chi, trong lòng như được rót mật, ngọt vô cùng.

Tình cảm lộ rõ ra mặt của Sương Nhi khiến cho Lâm Úc Hương cảm thấy khó diễn tả tâm trạng của mình, nhất là biện pháp chữa bệnh tương tư cho Sương Nhi, càng làm nàng không biết phải mở miệng nói với Đường Kính Chi ra sao?

Chẳng lẽ đêm nay để tướng công vợ bỏ tới tiểu viện của Sương Nhi ngủ.

Vấn đề này đáng lý ra chẳng phải quá đơn giản sao, mình sớm muộn gì cũng bỏ nơi này mà đi, nhưng ... nhưng vì sao ngực mình từng tức khó thở như thế? Hơn nữa cho dù đêm nay tướng công vợ bỏ không tới chỗ Sương Nhi, vài ngày nữa cưới Quế Phương về, chẳng phải cũng vẫn tới giường Quế Phương ngủ sao?

Rốt cuộc đó không phải là nam nhân của mình.

Đường Kính Chi không biết rằng trong lòng Lâm Úc Hương đang diễn ra đấu tranh tư tưởng kịch liệt, thấy Sương Nhi ăn từng miếng dưa hấu một cách ngon lành, y cười rất vui vẻ.

Kệ trước kia thế nào, hiện các nàng là thê thiếp của mình, sau này phải quan tâm tới các nàng hơn mới được.

Chu Quế Phương đứng bên cạnh Đường lão thái quân, nghe thấy sức khỏe Sương Nhi không được tốt, liền cáo tội, cũng đi tới, thế là toàn bộ nữ nhân của Đường Kính Chi tụ lại một chỗ.

Oanh ca yến hót, muôn hoa rực rỡ, làm người ta hoa cả mắt.

Nhu Nhi một thân váy xanh biếc, thanh tân đáng yêu, nàng thấy mấy tỷ muội nói cười rất náo nhiệt, không ai chú ý tới mình, mím môi một lúc lấy can đảm, len lén nhích tới gần Đường Kính Chi, lấy cái túi thơm giấu trong ống tay áo ra, nói nhỏ:

- Nhị gia, đây là túi tỳ thiếp thêu cho người, Nhị gia thấy có đẹp không?

Nói xong mặt nàng đã đỏ hết cả, đôi mắt mở to, long lanh nước chứa đầy mong đợi.

141. Chương 142: Mỹ Nhân Chèo Thuyền.

Đường Kính Chi thấy Nhu Nhi xưa nay nhút nhát câu nệ lại chủ động nói chuyện với mình thì ngạc nhiên lắm, xem ra phải tiếp xúc với các nàng nhiều hơn mới được, y nhận lấy cái túi trong tay Nhu Nhi, mới nhìn một cái đã kinh ngạc, nếu chẳng phải tận mắt nhìn thấy, y thực sự không dám tin có người thêu hình đẹp như thế.

Cái túi chỉ lớn bằng lòng bàn tay, nhưng bên trên đó thêu một ao sen bát ngát, trong ao sen, vô số đóa hoa nở rộ, hoa sen màu trắng, lá sen màu xanh, từng lớp từng lớp đan cài vào nhau, làm ao sen nhìn như không thấy điểm kết.

Chưa hết, giữa ao sen còn có một chiếc thuyền nhẹ, trên thuyền là nữ tử váy xanh biếc, nàng vấn tóc phụ nhân, tay cầm mái trèo trúc, sống động như thật, thấp thoáng có thể nhìn ra hình bóng của Nhu Nhi.

- Quá đẹp!

Cầm cái túi lật qua lật lại mấy lượt, Đường Kính Chi đột nhiên thốt lên:

Nhu Nhi vốn thấy Đường Kính Chi mãi chẳng nói gì, tưởng y không thích, lòng trầm xuống, như bị tảng đá lớn buộc vào chân đang kéo nàng xuống vực tối, không ngờ tưởng công nàng đột nhiên la lớn, làm nàng giật nảy mình.

Mọi người trong phòng đều nhìn về phía Đường Kính Chi, mặt đầy ngạc nhiên, điều gì làm Nhị gia thất thố như vậy? Uyển Nhi tinh tế là người chú ý tới cái túi trong tay Đường Kính Chi đầu tiên, nàng đứng dậy, đi tới nhận lấy xem, tức thì không kìm được kêu lên:

- Cái túi đẹp quá.

Mấy nữ nhân còn lại nghe thế quên cả có Đường lão thái ở trong phòng, kéo cả tới xem.

Nhu Nhi bị đẩy sang một bên, khuôn mặt nhỏ xấu hổ đỏ bừng bừng, nàng nhìn Đường Kính Chi nũng nịu lắc vai y:

- Nhị gia, người xem kia, thích thì thu lại, làm gì mà nói to như thế, giờ thì hay rồi, bị các tỷ tỷ biết hết cả.

Nàng vốn rụt rè hay thẹn, lúc này ngượng hết sức, nếu không đã chẳng dám hờn dỗi với Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi thấy thế lòng vui vẻ, cô bé đáng yêu này mặt mỏng thật:

- Sợ cái gì, nhìn thấy thì nhìn thấy, cho bọn họ hâm mộ.

- Nhị gia ..

Nhu Nhi kéo dài giọng, dậm chân không biết làm sao.

Thấy Nhu Nhi mặt đỏ như có lửa đốt, Đường Kính Chi mới dừng lại, không dám trêu nàng nữa, nếu không làm cô bé đáng yêu này thẹn tới xỉu mất:

- Được rồi được rồi, cái túi này là Nhu Nhi thêu cho vi phu, mau trả đây.

Rồi chen vào đồng nữ nhân, cướp lại cái túi.

Uyển Nhi vẫn quyến luyến nhìn theo cái túi, đột nhiên linh cơ máy động, nhìn Nhu Nhi nói:

- Nhu Nhi tỷ tỷ, cái túi này do tỷ thêu sao?

- Ừ.

Nhu Nhi đáp khẽ như muỗi kêu.

- Vậy có thể thêu cho muội một cái không? Tài thêu thùa của tỷ thật là tuyệt vời.

Uyển Nhi đi tới nắm tay Nhu Nhi, thực lòng khen.

Trong mấy vị di nương thì Uyển Nhi là dễ gần nhất, thân thiết nhất, quan hệ của nàng với mấy di nương của Đường Kính Chi đều rất tốt.

Đám Lâm Úc Hương tính cách đều có chỗ kiêu ngạo riêng, mặc dù cũng rất muốn Nhu Nhi làm giúp cho mình cái túi xinh đẹp, nhưng không sao nói ra khỏi miệng được.

Dù là Ngọc Nhi trước giờ chỉ tỏ ra hứng thú với võ công thì hai mắt cũng tỏa sáng, nói thế nào thì nàng cũng là nữ nhân, có sự yêu thích trời sinh với những món đồ nhỏ nhắn xinh xinh mang theo người.

Nhu Nhi không sao ngẩng đầu lên được, mọi người phải khó khăn lắm mới nghe rõ lời nàng:

- Nếu muội muội thích, ta sẽ thêu cho một cái, còn mấy vị tỷ tỷ nữa, Nhu Nhi cũng có thể làm giúp mọi người.

Các nàng nghe thế đều mừng ra mặt.

Sau khi ngồi trở lại, các nàng liền có rất nhiều đề tài để nói, Uyển Nhi khơi mào trước:

- Nhu Nhi tỷ tỷ, trong tay tỷ có những mẫu hoa nào.

- Hoa sen, hoa cúc, mẫu đơn, bách hợp, hoặc là mọi người thích hoa gì, chỉ cần tìm được hình là đủ, cả chim chóc cũng có, hoàng lỵ này, hổ tước này, anh vũ này ...

Nhu Nhi mặc dù cố gắng nói thật đơn giản, nhưng hiếm khi có thứ gì đó nàng hơn người khác, hưng phấn không thôi, kể ra rất nhiều ví dụ:

Đường Kính Chi đột nhiên xen vào:

- Vậy người thì sao?

Nhu Nhi thấy tướng công chỉ vào nữ tử ở trên cái túi, quần bách vô cùng, tay chân đầu óc cuống hết cả lên, Nhị gia không nhìn ra thật hay giả vờ không nhìn ra, nữ tử đó rõ ràng là nàng.

Cho dù nàng đã cải biến chút ít, hay nói cách khác đó là con người muốn trở thành, một tiểu mỹ nhân hoạt bát linh động.

Đường Kính Chi nhìn ngay ra được tâm tư của Nhu Nhi, trong hậu viện của y, chỉ có Nhu Nhi hồn nhiên ngây thơ nhất, suy nghĩ rất dễ đoán:

- Nhu Nhi, ta nói thật đấy, nàng có thể thêu được những nhân vật với dáng vẻ khác nhau không?

Nhu Nhi nghe tướng công nói có vẻ cấp thiết, do dự một lúc liền cho tay vào trong lòng, lấy ra mười mấy cái khăn gấm, trên mỗi một chiếc khăn thêu một hoặc nhiều người, hơn nữa những người này mọi người đều rất quen thuộc, chính là mấy phòng thê thiếp của Đường Kính Chi.

Đám Đường Úc Hương không ngờ rằng Nhu Nhi lại thêu mình lên khăn gấm, vội cầm lấy ngắm nghía thật kỹ, những tiếng tán thưởng nổi nhau vang lên, người Nhu Nhi thêu có thể lấy giống y như đúc, sống động như thật để hình dung rồi.

Đường Kính Chi cũng cầm lấy một cái khăn gấm, nhìn hồi lâu rồi cười lớn, Đường gia vậy là có thêm một con đường phát tài rồi.

Con đường này chính nhờ cải biến về nhân vật Nhu Nhi trên cái túi mang lại cho y linh cảm.

Cái túi Nhu Nhi đưa cho Đường Kính Chi, vì xấu hổ nên nàng đã sửa đổi hình tượng của bản thân, để người ta không nhìn ra nữ tử trong đó là nàng, nhưng nhìn kỹ dù có chút khác biệt, lại cho người ta cảm giác như giống như không.

Mà sửa đổi của nàng, vô tình lại giống đặc điểm của nhân vật hoạt hình hiện đại.

Thực tế, Nhu Nhi có cái cằm thon thon, còn trên túi sửa thành cằm tròn tròn, còn nữa, đôi mắt cũng sửa đổi lớn, so với tỉ lệ người thật, ít nhất phải to hơn gấp đôi, khiến cho sau khi sửa đổi làm Nhu Nhi trên cái túi trở nên đáng yêu hơn nhiều.

Được gợi ý từ đó, Đường Kính Chi đột nhiên có linh cảm, nếu như thêu nhữn mỹ nữ hoạt hình xinh đẹp lên khăn gấm rồi mang đi bán, liệu có bán tốt hơn không, liệu có thể tạo thành một làn sóng ở thời đại này không?

Còn rất nhiều con vật dễ thương ở xã hội hiện đại, ví dụ như chuột Mickey, vịt Donald, cậu bé Hồ Lô, gấu Pooh, hữu Vui Vẻ, thậm chí là Ultraman, nếu như có thể tái hiện chúng một cách linh hoạt, chẳng phải bù đắp được khiếm khuyết không có cao su, plastic hay sao.

Càng nghĩ, Đường Kính Chi càng thấy chủ ý này không tệ, hơn nữa cực kỳ có tiềm lực, phải biết rằng các con vật cùng thời hiện đại cực niều, mới mẻ, mà ở cái thế giới này chỉ một mình y biết, như vậy cho dù có người mô phỏng theo thì cũng phải đợi khi Đường gia kiếm được món lời lớn từ mỗi loại con vật đã.

Hơn nữa nữ nhân và trẻ con gần như không có sức kháng cự với những vật phẩm đáng yêu này, như vậy cho dù chỉ kiếm được tiền từ một lần, chỉ cần thao tác tốt, tích trữ đủ hàng, cũng sẽ là một khoản tiền khả quan.

Nghĩ là làm, Đường Kính Chi nói lớn trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người:

- Lấy giấy bút lại đây.

Một nha hoàn đứng hầu ở cổng nghe thế vội chạy tới thư phòng.

- Lăng Nhi, cháu lấy bút làm cái gì vậy?

Trước đó Đường lão thái quân thấy Đường Kính Chi và nữ nhân của y nói nói cười cười, rất náo nhiệt, dù có hai phạm quy củ, nhưng không để ý lắm, dù sao Đường Kính Chi và thê thiếp hài hòa, ngày bà được bế trọng tôn càng gần, lúc này nghe đích tôn đột nhiên muốn lấy giấy bút, bà mới tò mò hỏi:

Đường Kính Chi giờ mới nhớ ra có Đường lão thái quân ngồi trên, bèn cầm túi của Nhu Nhi tặng đi tới nói:

- Nãi nãi xem này, đây là cái túi Nhu Nhi thêu cho con, người xem có đẹp không?

Đường lão thái quân cũng là một cao thủ thêu thùa, không phải là dân ngoài nghề chỉ biết khen hay khen đẹp, bà cầm lấy cái túi xem thật tỉ mỉ mấy lượt, ánh mắt bà hơn hẳn đám Đường Úc Hương, chú ý tới góc chiếc khăn có bông hoa sen vẽ hơi lạ, nhìn thật kỹ mới phát hiện hai chữ Nhu Nhi khéo léo hợp thành hình cánh hoa, cái này không phải là tổn công sức là có thể làm được, không khỏi nạc nhiên khiến không ngớt:

- Tốt, thêu rất là tốt, mũi châm nhỏ mà dày kín, kỹ thuật thêu đa dạng, làm người ta nhìn không ra dấu vết thêu, không biết mũi kim được bắt đầu từ đâu. Kỹ thuật này có người cả đời phấn đấu cũng không có được, thiên phận là thứ không thể thiếu. Hiếm có, đúng là hiếm có, Nhu Nhi có một đôi tay kỳ diệu đấy.

142. Chương 143: Sáng Tạo Cách Vẽ Mới.

Nhu Nhi chưa bao giờ nghĩ rằng mình cũng có một ngày được Đường lão thái quân khen ngợi, mừng rỡ, đi vội tới muốn quỳ xuống cảm ơn, nhưng Đường Kính Chi đỡ lấy hai tay nàng trách:

- Nhu Nhi, sau này không cần câu nệ như thế, nãi nãi thực lòng thích bàn tay khéo léo của nàng đó.

- Đúng đó Nhu Nhi, sau này gặp lão thân không cần cứ quỳ lên quỳ xuống như thế nữa.

Đâu phải là chỉ khéo léo, đường thêu này không thua kém một thợ bậc thầy chân chính. Đường lão thái quân thấy đích tôn để ý tới tiểu nha đầu thanh thuần đáng yêu này, liền thông khoái cho nàng đặc quyền gặp mặt không phải quỳ.

Nhu Nhi vội thi lễ vạn phúc:

- Tạ ân đức của lão thái quân, nhưng phận văn bồi quỳ lấy lão thái quân là chuyện thiên kinh địa nghĩa, văn bồi không thể làm hồng quy củ.

Đường lão thái quân lúc này tâm tình cực tốt, nghe thế cũng không khuyên nữa, còn nổi hứng trêu chọc tiểu nha đầu này:

- Vậy người sinh cho lão thân trọng tôn cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa đấy, bao giờ mới làm được?

- Á!

Làm sao ngờ được lão thái quân lại nói những lời thẹn chết người này trước mặt bao nhiêu người như thế, khuôn mặt Nhu Nhi nóng rực, ngó quanh thấy ai cũng đang nhìn mình, chỉ biết kêu một tiếng rúc đầu vào lòng Đường Kính Chi, không dám ngẩng đầu lên nữa.

Người trong phòng thấy biểu hiện của Nhu Nhi đều bật cười ra tiếng, tới ngay cả Đường Liêm Chi và Đường Diệu Chi mặc ít nói cũng cười ha hả, Đường Kính Chi vỗ vai thơm của Nhu Nhi, cười không nhịn được cười, tới tận khi tiểu mỹ nhân trong lòng thẹn thùng quá mức, toàn thân run cả lên mới nhịn cười nhẹ nhàng an ủi, mùi hương thiếu nữ dịu dàng luồn vào mũi, làm Đường Kính Chi nhớ lại lần đầu hai người gặp nhau, trong số nữ nhân của y, chính ra tiếp xúc cơ thể với cô bé hay xấu hổ này nhiều nhất.

Trong tiếng cười của mọi người, tiểu nha hoàn chạy đi lấy giấy mực đã quay trở về, hai thô sử bà khiên một cái bàn chữ nhật tới, tiểu nha hoàn xếp đồ lên đó, trải đều giấy, vén tay áo lên, bắt đầu mài mực.

- Nhu Nhi, ta muốn vẽ cho nàng một tấm nữ sĩ đồ, nàng có muốn không?

Đường Kính Chi nhìn qua mặt thê thiếp của mình, cuối cùng vẫn thấy tướng mạo của Nhu Nhi là hồn nhiên đáng yêu nhất, vẽ ra hiệu quả càng tốt hơn.

Mặc dù lúc này Nhu Nhi vừa ngượng vừa thẹn, đầu cũng chẳng dám ngẩng lên, nhưng nghe thấy Đường Kính Chi muốn vẽ cho mình, được tướng công quan tâm chẳng phải là điều nàng mong muốn nhất sao, nên lấy toàn bộ dũng khí gạt mạnh đầu.

Nàng cảm thấy có thể làm bất kỳ điều gì cho tướng công cũng là vinh hạnh và kiêu ngạo của nàng.

Đỡ Nhu Nhi đứng thẳng dậy, Đường Kính Chi mới phát hiện khuôn mặt nàng sắp đỏ tới tím lại rồi, nhẹ giọng trấn an nàng một hồi, cho tới khi sắc mặt nàng đỡ hơn, bảo Nhu Nhi đứng giữa phòng ăn, còn y đi ra sau chiếc bàn, cầm bút lông lên.

Nhu Nhi đứng đó mặc dù khấn trương vô cùng, ráng hồng thiêu tới tận cổ, nhưng cắn chặt môi, quật cường không cúi đầu xuống.

Đường Kính Chi nhắm mắt lại, y tập trung tinh thần, từ lúc nhìn thấy bức thêu này có cái gì đó sâu trong y thúc giục, y biết cảm giác này nên hòa nhập hoàn toàn với Đường Kính Chi trước kia ...

- Giấy!

Mới chỉ đưa nét bút đầu tiên, Đường Kính Chi đã vo tờ giấy lại vứt đi quất lớn, tiểu nha hoàn vội vàng trải giấy, mọi người đưa mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Giấy!

Chẳng bao lâu Đường Kính Chi lại quất, tỏ ra rất không hai lòng:

- Giấy!

....

Liên tục năm sáu tờ giấy bị vo lại ném đi, bên trên chỉ có một hai nét bút, Đường Kính cảm giác mình nắm được cái gì đó rất gần rất gần rồi ...

“Dùng bút phải dựa vào tâm, tiếp đó mới điều khiển tay, đó gọi là ý trước tiên tại bút, trước khi đặt bút phải có đường nét tiếp theo trong đầu như vậy nét bút mới liền mạch lưu loát, không nghĩ tới hình mà tới ý, hình chỉ thể hiện ý ... Tốc độ bút không nhanh không chậm, khống chế đúng mực mới đạt được vong ngã, tới cảnh giới tâm thủ hợp nhất ... ” Giọng nói xa xăm vang lên trong đầu, chẳng hề suy nghĩ, ngòi bút của Đường Kính Chi biến hóa theo sự chỉ điểm của giọng nói đó, hoàn toàn chìm vào cảnh giới thư họa ...

Cứ thế theo hình dạng của Nhu Nhi, từng nét bút bắt đầu dần dần hiện ra bức tranh với phong cách cartoon đầu tiên của thế giới này.

Bốn bề im ắng, chỉ có tiếng bút đưa sần sật, không có ai quấy nhiễu, không có ai làm ồn, Đường Kính Chi hoàn toàn quên mất xung quanh có người, y đắm mình vào cây bút.

“Cạnh!”

Cái bút lông rơi xuống đất, Đường Kính Chi ngửa mặt lên trời hít một hơi cực kỳ khoan khoái.

Uyển Nhi thấy Đường Kính Chi dừng bút, liền vội đi tới, đám Lâm Úc Hương cũng bị hành động kỳ lạ này giờ của Đường Kính Chi làm tò mò vô cùng, thấy có người đi đầu, liền nối nhau đi theo, đợi tới khi nhìn thấy bức tranh Đường Kính Chi vẽ cho Nhu Nhi, ai nấy há hốc mồm kinh ngạc, sau đó cầm bức tranh trên bàn lên, so sánh với Nhu Nhi thật.

Mơ hồ, các nàng lúc này thực sự là mơ hồ rồi.

Nói người trong hình là Nhu Nhi ư, nhưng ngũ quan đều cường điệu quá đi, không giống, nhưng nếu nói người trong tranh không phải là Nhu Nhi, nhưng thần vật lại cực kỳ giống, chỉ cần là người quen Nhu Nhi, nhìn bức tranh này tuyệt không liên tưởng tới ai khác, loại kỹ xảo hội họa này các nàng chưa thấy bao giờ.

Đường lão thái quân thấy đám Lâm Úc Hương cứ hết nhìn tranh lại nhìn Nhu Nhi, động tác lặp đi lặp lại hết lần này tới lần khác, mặt thì kinh ngạc không nói lên lời, cũng bị các nàng khơi lên lòng hiếu kỳ mạnh mẽ, ra hiệu cho Hàm Hương đỡ mình đi gần, nhìn rõ bức tranh, không kìm được thốt lên:

- Lăng Nhi, bức tranh này thực sự do cháu vẽ sao?

Với tâm tính cứng cỏi của lão thái quân đều phải biến sắc vì bức tranh này, có thể thấy nó mang lại chấn động lớn chừng nào.

- Nãi nãi, đúng là cháu vẽ.

Tiếng nói đó đưa Đường Kính Chi quay về lại từ cảnh giới kỳ diệu, y không biết cái thứ gọi là nội công tâm pháp có kỳ diệu như trong tiểu thuyết võ hiệp không, nhưng lúc này y như bị ma nhập, mỗi nét bút đưa đi như có luồng sức mạnh chảy khắp người, toàn thân khoan khoái, cảm tưởng kinh mạch bế tắc đã thông, hơn nữa với cây bút trong tay y chừng có thể vẽ toàn bộ vẻ đẹp của thế giới này trong tờ giấy trước mắt, lần đầu tiên y mới ý thức được trọn vẹn ba chữ “đại tài tử”, y thực sự được thừa hưởng một gia tài quá lớn, nếu không với khả năng của y chẳng thể vẽ được bức tranh bằng một phần mười thể này, dung hòa được cả nghệ thuật thư pháp cổ và tranh hoạt hình, hít sâu một hơi cho xúc động trong lòng lắng xuống, Đường Kính Chi nói tiếp:

- Kỳ thực sở dĩ cháu ngộ ra được cách vẽ mới mẻ này hoàn toàn nhờ có Nhu Nhi, nãi nãi xem này, cách thêu nữ tử trên cái túi có phải tương tự như kỹ thuật vẽ của cháu không?

Đường lão thái quân cầm túi lên, so sánh nhân vật trên đó và trên giấy, lại nhìn kỹ Nhu Nhi một lượt, gật đầu nói:

- Ủm, đúng là hơi giống, có điều nhân vật trong bức tranh của cháu tựa hồ ngầm họa trộn bởi quy luật định ước nào đó, lão thuyệ thành thực hơn xa nhân vật mà Nhu Nhi thêu.

Bà cũng là đại gia khuê tú, với thư họa đều có nghiên cứu ít nhiều, nhận ra cách vẽ của Đường Kính Chi khác hẳn với kiểu sửa đổi gượng ép của Nhu Nhi.

- Chưa thể nói là thành thực, đây chỉ là linh cảm nhất thời của cháu thôi.

Đường Kính Chi khiêm tốn nói:

- Nhị gia, người đừng quá khiêm tốn, theo Sương Nhi thấy, cách vẽ tranh mới mẻ này của người đã tới mức có thể khai sơn lập phái rồi.

Là tài nữ của Lạc Thành, có nghiên cứu và kiến thức rất sâu về cầm kỳ thi họa, nàng càng nhận thức sâu hơn người khác về giá trị bức tranh này, tâm thủ hợp nhất, người đạt tới cảnh giới đó, không quan trọng trong tranh vẽ hình gì, khác biệt không phải ở hình vẽ, mà là ở bút ý.

143. Chương 144: Thục Nữ Động Tình.

Đó là tuyệt tác dung hòa hai nền văn hóa lớn, Sương Nhi nói tới khai sơn lập phái không quá chút nào, song Đường Kính Chi xua tay, nhìn Nhu Nhi cười ầm ập:

- Không, người sáng tạo ra cách vẽ này phải là Nhu Nhi mới đúng.

Trên trang giấy là một thiếu nữ thanh thuần như lá cỏ non phất phơ trước gió, người nàng mặc váy dài, nó không giống với kiểu váy các nàng mặc, tuy cũng rất kín đáo, không có nhiều da thịt lộ ra bên ngoài, nhưng được cắt may cực kỳ hợp người, làm eo liễu thanh mảnh, cặp mông cong vểnh, cùng gò núi uốn lượn trước ngực, được bút pháp tinh tế thể hiện tới mức tột cùng.

Từ vóc dáng ra, ngũ quan được điều chỉnh rất lớn, khiến người ta chú ý nhất là đôi mắt to trong veo, hoàn toàn không phù hợp với tỉ lệ khuôn mặt, hơn nữa cũng khác hẳn đôi mắt của Nhu Nhi, con ngươi được bút pháp xử lý cực kỳ công phu, nhìn như có sương khói mông lung, vô cùng hồn nhiên.

Không có gì phải nghi ngờ, nếu như bức tranh này được lưu truyền đi, nhất định sẽ tạo thành oanh động lớn, người vẽ bức tranh, ắt sẽ thành người sáng tạo thành khai sơn tổ sư của một loại thư họa mới.

Biết rõ kỹ thuật này truyền ra, có thể thành đại tông sư thư họa, lưu danh thiên cổ, nhưng nam nhân trước mắt này lại phóng khoáng đem cơ hội ngàn năm có một đó đẩy cho Nhu Nhi, lòng dạ rộng lớn đó làm các nàng khâm phục Đường Kính Chi không thôi.

Nhận bay để lại tiếng, người sống lưu lại tên, thiên hạ này có thể có người bỏ được quyền lực tiền tài mỹ nữ, nhưng ai có thể bỏ được cơ hội lưu danh sử sách?

- Không, người sáng tạo kỹ thuật thư họa này là Nhị gia.

Nhu Nhi là người cuối cùng chạy tới xem bức tranh vẽ chính mình, nghe Đường Kính Chi nói đột nhiên lên tiếng:

Mọi người còn đang kinh ngạc về lời nói của Đường Kính Chi, chưa kịp hồi phục lại, Đường lão thái quân lên tiếng trước:

- Đúng vậy, người sáng tạo kỹ thuật này là Nhị gia, nhân vật do Nhu Nhi thuê mặc dù thủ pháp có vài phần tương tự, nhưng rõ ràng non sót hơn nhiều, không tạo thành quy tắc riêng. Huống hồ, Nhu Nhi là di nương của Nhị gia, mọi thứ của nó cũng là của Nhị gia, cho nên người sáng tạo kỹ thuật vẽ này, chính là đích tôn của lão thân.

Rõ ràng Đường lão thái quân lại gỡ thủ đoạn càn quấy để nhất định giành lấy cơ hội lưu danh thiên cổ cho đích tôn, đứa đích tôn này từ bé là niềm kiêu ngạo của bà, tiếc rằng vận số không tốt khiến nó ương bướng lập lời thề độc kia, uống phí tài năng trời ban, đó là điều bà tiếc nhất, lần này vẽ tranh hoàn không phạm vào lời thề, đích tôn lại lần nữa cho thiên hạ thấy tài hòa phi phạm, bà sao chịu bỏ qua.

Đường Kính Chi còn định nói, nhưng thấy Đường lão thái quân ngằm trừng mắt nhìn mình, đành sờ mũi, thôi lật qua trang mới cho mau.

- Nhị gia, người có thể tặng Nhu Nhi bức tranh này không?

Nhu Nhi thấy Nhị gia không từ chối nữa, mặt dào dạt ánh sáng hạnh phúc, có thể tranh lấy thể diện cho nam nhân của mình là phúc phận của nàng, cúi đầu xuống nhìn bức tranh, lấy dũng khí hỏi nhỏ.

Bức tranh này là tướng công dựa theo nàng để vẽ, nàng tất nhiên hi vọng thành chủ nhân của nó, hơn nữa nàng là nữ tử, bức tranh này không thể tùy tiện truyền ra ngoài cho người khác nhìn.

- Đương nhiên rồi, ta vẽ cho nàng mà.

Đường Kính Chi thấy đôi mắt khao khát của Nhu Nhi, đồng ý không chút do dự, lời y vừa dứt thì trên khuôn mặt thiếu nữ ngây thơ ấy bùng lên như pháo hoa đêm khuya, rực rỡ khôn tả.

- Nhị gia, người có thể vẽ cho tỳ thiếp một bức không?

Sương Nhi thấy Nhu Nhi cười ngọt ngào, lòng ghen tuông, chủ động xin tranh.

Đường Kính Chi thoải mái phát tay:

- Không vấn đề gì.

Sương Nhi nghe vậy mỉm cười, trên mặt ửng lên nét hồng dụ hoặc.

Cầm một tờ giấy trắng, trải lên mặt bàn, trước tiên Đường Kính Chi nhìn ngắm thật kỹ dung mạo của Sương Nhi, rồi bắt đầu chấm mực, vẽ thiếu nữ thuần phác trong kiểu vẽ này là dễ nhất, sống động nhất, lần này cầm bút Đường Kính Chi dễ dàng hòa mình cảnh giới kỳ diệu kia, bút ý cuộn cuộn đổ tới như nước Trường Giang, linh cảm dào dạt, trong đầu hiện lên hình ảnh chiến sĩ thiếu nữ, không vẽ thần vật kiêu sa cao ngạo của Sương Nhi, mà vẽ nàng giống Nhu Nhi, thuần khiết lay động lòng người.

Sương Nhi thấy Đường Kính Chi dừng bút, không đợi mực khô, vội vàng chạy tới cầm lấy xem, nàng nhìn thật lâu thật lâu, rồi trên mặt xuất hiện nụ cười mãn nguyện.

Lần này thì hứng nổi lên rồi, Đường Kính Chi vẽ xong Sương Nhi liền bảo Uyển Nhi đứng ra cho y vẽ, trong nữ nhân của y, Ngọc Nhi tựa hồ ít gây chú ý nhất, nhưng bất kể làm cái gì, không ai quên được nàng, trên tranh Uyển Nhi qua tu sửa, khuôn mặt không còn tròn trịa như người thật nữa, mà cứng rắn hơn vài phần, kiêu diễm hơn người thật, không giống nàng, nhưng vẫn là nàng.

Có điều nếu Đường Kính Chi vẫn thích Uyển Nhi trong hiện thực hơn, nàng là hình mẫu tiêu chuẩn của hiền thê lương mẫu của thời đại này.

- Nhị thúc, Thiên Nhi cũng muốn, Thiên Nhi cũng muốn.

Lúc này Đường Thiên không nhẫn nại được nữa, nó chạy tới ôm chân Đường Kính Chi đòi hỏi:

Đường Kính Chi véo mũi nó, gật đầu ngay:

- Được, Nhị Thúc vẽ cho Thiên Nhi, Nhị Thúc vẽ cho Thiên Nhi.

- Hoan hô.

Đường Thiên nhảy cẫng lên, chạy đi kéo mẫu thân ra.

Chu Quế Phương lần đầu tiên thấy được kỹ thuật vẽ thể hiện nhân vật đầy thú vị như thế, nhưng nàng còn chưa quá môn, tất nhiên ngại không lên tiếng yêu cầu Đường Kính Chi vẽ cho mình, lúc này nhĩ tử kéo mình ra, nửa từ chối nửa ưng thuận để nó kéo ra giữa phòng ăn.

Thời này nam nữ tị hiềm, cho nên Đường Kính Chi chưa bao giờ dám nhìn ngắm kỹ vị tẩu tẩu này, mỗi lần gặp mặt đều chỉ vội vàng liếc qua rồi chuyển ánh mắt đi, vậy mà lần nào cũng còn thất thần, lúc này thấy nàng đứng đó, có thể đường hoàng ngắm nhìn thoải mái, ánh mắt lướt qua từng đường cong khiến người ta điên đảo của nàng, váy áo bảo thủ không che lấp hết được sự quyến rũ ấy, ngược lại nó khiến mỗi thoáng đường nét ấy hiện ra khi lớp lụa mỏng dán lên cơ thể vì động tác nào đó càng khiến người ta muốn thấy nhiều hơn nữa, tới khi quên lối về.

Nhìn nàng một lúc lâu, y mới quyến lưu luyến thu ánh mắt về, cầm lấy bút.

Bước đầu tiên, vẽ khung cơ thể.

Bước thứ hai, vẽ ngũ quan, mái tóc, trang sức và y phục.

Bước thứ ba, tiến hành trau chuốt tỉ mỉ chi tiết cục bộ, mắt Đường Kính Chi dần dần rực lửa, cái cổ trắng mịn như ngà voi của nàng không có chút tỳ vết nào, bầu ngực căng tròn dù bị vạt áo rộng che đậy, vẫn quật cường nhô lên hai đường cong mê đắm, còn có cả dưới vòng eo nhỏ kia là cặp mông nảy nở gợi cảm, khiến nam nhân nhìn vào là không kìm được sinh ra dục vọng nguyên thủy.

Lỗ mũi phập phồng, hơi thở gấp gáp, tà hòa ở đan điền dần dần có xu thế không chịu sự kiểm soát của y nữa.

Chẳng những Đường Kính Chi khó kiềm nén tình dục mà cả Chu Quế Phương cũng cảm thấy toàn thân nóng lên, nàng cứ cảm thấy ánh mắt Đường Kính Chi nhìn tới như trộn lẫn cái gì đó, dường như có thể nhìn xuyên thấu y phục nàng, khiến nàng hiện giờ chẳng khác nào đang trần truồng đứng trước mặt y, hơn nữa mỗi vị trí bị ánh mắt đó liếc qua, cứ như bàn tay tình nhân âu yếm ve vuốt, gây nên đợt sóng nóng hổi trên da thịt nàng.

Nàng là thực nữ được nếm trải tư vị mỹ diệu của nam nữ hoan ái, hơn nữa cơ thể đã nhiều năm không có nam nhân chạm vào, độc thủ khuê phòng bao lâu, bị Đường Kính Chi nghìn năm một cách phóng túng như thế, khiến cho những vị trí thẹn người đó mẫn cảm khác thường, nàng không kìm nổi, bất giác hai chân kẹp chặt lại, từng cảm giác ê mê lan khắp toàn thân, cảm giác lâu lắm rồi mới trào dâng trong lòng, khiến nơi đó dần trở nên ướt át.

Thời khắc đó nàng hiểu, mình đã bị nam nhân kia dùng ánh mắt khơi lên tình dục rồi.

144. Chương 145: Đó Là Mình Sao?

Nếu chẳng phải trong phòng có bao nhiêu người đang nhìn nàng đã xấu hổ che mặt bỏ chạy rồi, nhưng cũng chính vị có những ánh mắt đó, làm nàng thấy kích thích khác lạ, trái tim trong lồng ngực tập loạn xạ không ngừng, như có con hươu non đang nhảy tưng tưng trong đó.

Đường Thiên không hề phát hiện ra sự khác thường của mẫu thân, nó ôm tay Chu Quế Phương, hơi dựa vào người nàng, nụ cười trên mặt vô cùng hồn nhiên, vô cùng sung sướng.

Đường Kính Chi vừa vẽ xong, các nàng liền cùng nhau quây lấy xem, nhìn tranh rồi lại đem so sánh cẩn thận với Chu Quế Phương, bức tranh này có phong cách khác biệt rõ ràng với mấy bức tranh trước, cũng mơ hồ, nhưng bên trong đó thiếu đi vài phần thuần chân, thêm vào phong tình quyến rũ chỉ nữ nhân thành thực mới có, những nét bút thanh mảnh, đem cơ thể đầy đặn gợi cảm của Chu Quê Phương trở nên cực kỳ bắt mắt.

Mấy nữ tử chỉ nhìn một cái thôi mặt đã đỏ bừng vì xấu hổ, dẫu sao người ở thời đại đó tư tưởng rất bảo thủ, có điều xấu hổ thì xấu hổ, các nàng vẫn không kìm được ý nghĩ, nếu như để Chu Quế Phương mặc một bộ váy vừa vặn với cơ thể như thế, không biết lấy mất hồn vía của bao nhiêu nam nhân.

Vì trong tranh Chu Quế Phương quá bắt mắt cho nên Đường Thiên đứng bên cạnh tất nhiên là ảm đạm đi rất nhiều.

Đợi tới lúc Chu Quế Phương cúi đầu đi tới, nhận lấy bức tranh, cảm thấy trong đầu nổ uỳnh một cái, chẳng còn bất kỳ ý nghĩ gì, người trong bức tranh này thực sự là mình sao?

Trước đó nàng cũng xem qua tranh của mấy muội muội kia, khi đó còn tán thưởng thủ pháp của Đường Kính Chi, còn lúc này nàng chỉ hận không thể giấu mặt đi.

Y, y sao có thể vẽ những chỗ xấu hổ đó rõ ràng như thế, làm người ta nhìn một cái là ánh mắt không khỏi bị thu hút vào nơi đó, nàng nắm chặt bức tranh trong tay, thầm hạ quyết tâm, bức tranh này phải cất thật kín bên cạnh, nếu không nàng còn mặt mũi nào mà nhìn ai nữa.

- Nhị gia, bức tranh này thường cho Quế Phương đi.

Cổ áp khẩn trương và then thùng xuống, Chu Quế Phương nói vội:

Dục hỏa vừa rồi trong người Đường Kính Chi còn chưa lắng hết, mắt nhìn vào bầu ngực của Chu Quế Phương, nuốt một ngụm nước bọt mới trấn tĩnh được chuyển ánh mắt đi:

- Không thành vấn đề, bức tranh vốn vẽ nàng mà.

Thấy Đường Kính Chi đồng ý rồi, Chu Quế Phương thở phào, sau đó ôm con, tránh vội sang một bên, nếu không ánh mắt mang thần thái lạ thường của đám tỷ muội khiến nàng chịu không thấu.

- Nhị gia, người còn chưa vẽ cho Nhị nãi nãi và Ngọc Nhi muội, phải rồi còn cả lão thái quân nữa.

Chu Quế Phương bế nhi tử đi rồi, Uyển Nhi mỉm cười, ôn nhu nói:

Đường Úc Hương và Ngọc Nhi cũng là nữ nhân của Đường Kính Chi, y tất nhiên không thể bên trọng bên khinh, thế nhưng Lâm Úc Hương sau khi nhìn thấy bức tranh của Chu Quế Phương thì cả kinh.

Bức tranh đó rất đẹp, nhưng cũng quá câu hồn, nếu Đường Kính Chi cũng vẽ cho nàng một bức tranh mà ngay cả nữ nhân nhìn mắt cũng mở lớn như thế, thì nàng chịu không nổi.

Nhưng cơ hội thế này nếu bỏ qua thì thật là đáng tiếc, Lâm Úc Hương còn đang do dự mãi không quyết nổi thì Ngọc Nhi khẽ liếc nàng một cái, sau đó thông thả đi ra giữa phòng.

Ngọc Nhi là người có vóc dáng đẹp nhất trong các nàng, dáng người cao, đúng tỷ lệ hoàng kim, không gầy không béo, chỗ nên lồi thì lồi, có dáng cong thì cong, tuyệt đối có thể xưng là vóc dáng ma quỷ thượng phẩm, nhưng do lúc này nàng vẫn khoác áo choàng đầm ra che mất đi vài phần gợi cảm và dụ hoặc.

Lần đầu tiên Đường Kính Chi thấy hối hận vì khoác áo choàng lên người nàng.

Ngọc Nhi luyện võ lâu năm, mắt cực kỳ sắc bén chứ không như những nữ tử khác, nàng chỉ thoáng đưa mắt qua mặt tướng công thư sinh là nhận ra vẻ thất vọng trong mắt y, nhủ thầm, xem ra tướng công của mình đúng là háo sắc, đang lưỡng lự xem có nên cởi áo choàng ra không, có điều thấy Đường Kính Chi cứ đảo mắt qua ngực mình mãi, gò má đỏ ửng, lén trừng mắt lên nhìn y, dù có là tướng công của mình thì một hai lần nàng còn chấp nhận được đi, nhưng bốn năm lần thì không chấp nhận được, huống hồ ...

Cảnh ngực bị tập kích trên xe ngựa lại lần nữa hiện ra trong đầu.

Từ sau khi lớn lên, đó là lần đầu tiên nàng có tiếp xúc thân mật với người khác giới.

Đội tranh của Ngọc Nhi vẽ xong, các nàng thốt lên một trận kinh ngạc, trong tranh Ngọc Nhi ánh mắt sắc lạnh, đường nét rắn rỏi, cười trên tuần mã, áo choàng bay phấp phật, đúng là một bức tranh nữ hiệp lực lâm phong tư hiên ngang.

Ngọc Nhi cực kỳ hài lòng với bức tranh này, chẳng đợi Đường Kính Chi nói gì, đã tới khẽ thổi cho khô mực rồi cẩn thận cuộn lại cất vào trong ống tay áo.

Đường lão thái quân hơi nhú mày không hài lòng, Đường Kính Chi vẽ tặng các nàng là một chuyện, nhưng muốn lấy vẫn phải xin phép mới được, làm gì có chuyện thần nhiên mà nhận như vậy, có điều thấy đích tôn chẳng để ý còn cười vui vẻ, bà không muốn phá hỏng không khí nên không nói gì.

Bà không biết đích tôn của bà đang âm mưu quay về thư phòng nhất định vẽ một bức tranh khác cho vị di nương đáng để này của mình nên mới cười tươi như thế.

Yển Nhi thấy Ngọc Nhi đã thu tranh lại mà Đường Úc Hương vẫn chừ chừ, liền đi tới, khoác tay nàng nói:

- Nhị nãi nãi, cơ hội được Nhị gia đích thân chấp bút không phải là nhiều đâu, tỳ mau đứng vào chỗ để Nhị gia vẽ cho một bức.

Vừa nói vừa kéo Đường Úc Hương ra giữa nhà ăn.

Nhiệt tình của Lâm Úc Hương tuy bị bức tranh của Chu Quế Phương làm e ngại, nhưng không thể không có chút hiếu kỳ nào, vả lại Đường lão thái quân còn đang ngồi ở trên kia, nàng không dám lên tiếng từ chối, nếu không nàng thành người duy nhất không cho Đường Kính Chi vẽ, chẳng biết hậu quả sẽ thế nào, đành đứng yên cho tướng công vớ bở vẽ, chỉ là đôi mày liễu hơi nhú lại, cho thấy trong lòng nàng lo lắng.

Hơn nữa nhân lúc Đường Kính Chi nhìn qua, nàng lén trừng mắt lên, ý bảo y cẩn thận, không cho phép vẽ giống như của Chu Quế Phương.

Nhưng ánh mắt cảnh cáo của nàng không đem lại được hiệu quả như của Ngọc Nhi, lại còn khiến Đường Kính Chi nhớ lại lúc nàng nghe thấy y phải lấy Chu Quế Phương, mặt bình đảm, chẳng bận tâm.

Vì sao nữ nhân khác, thậm chí là cả Chu Quế Phương cũng thích được y vẽ tranh cho, chỉ có mỗi Lâm Úc Hương là dị loại, còn tỏ vẻ khó chịu với mình? Mình có chỗ nào không xứng với nàng, cho dù nàng có bị cướp về Đường phủ, nhưng đã ở cùng với nhau lâu như vậy, sao nàng vẫn giữ địch ý với mình.

Uổng cho mình luôn thực lòng đối xử với nàng, chiều chuộng nàng, dung túng cho những vô lý của nàng, ngay cả ý nghĩ cưỡng ép nàng động phòng cũng chưa hề có, thật tức chết thôi.

Đường Kính Chi cầm bút vẽ, nhưng càng vẽ càng tức, cuối cùng linh quang lóe lên, khéo môi xuất hiện một nụ cười cực kỳ gian tà, cách vẽ hoạt hình này rất hay nhân vật bách biến, không gò bó trong loại hình nào cả, có thể thỏa sức vẽ.

Ngay từ bút đầu tiên của y đặt xuống, mấy vị di nương đã đứng sau xem, vẽ mặt cũng dần dần thay đổi, dần dần về cuối càng đỏ mặt tía tai, nấp cái miệng nhỏ đều há hốc.

Nhu Nhi mặt mỏng hay thẹn, càng không dám nhìn, nhưng thi thoảng không chịu nổi lại đưa mắt liếc một cái, khuôn mặt vừa xấu hổ lại vừa hưng phấn.

Xong rồi, Đường Kính Chi dừng bút, chính y cũng phải thừa nhận mình có chút tà ác, nhưng có điều lúc này y hết giận rồi, lại còn rất sáng khoái.

Lâm Úc Hương đứng đó, thấy sắc mặt các nàng thay đổi bất thường, lòng có dự cảm không lành, nhưng lão thái quân ngồi theo dõi, nàng không dám lên tiếng nói không vẽ nữa, tới khi Đường Kính Chi thu bút, hết sức sốt ruột chạy tới, có điều nàng vừa mới nhìn nữ tử trên giấy thì đầu nổ ụp một cái không khác phản ứng lúc nãy của Chu Quế Phương là bao, hơn nữa mặt còn như chiếu đỏ nửa gian phòng.

Đây là mình sao? Lâm Úc Hương hận không thể xé ngay bức tranh đó ra, còn nữa, xé luôn cả cái tên đáng ghét vẽ ra nó.

145. Chương 146: Nãi Nãi Hiển Từ.

Trên tranh, nàng ăn mặc cực kỳ vừa người, thậm chí vì quá vừa vặn, làm vóc người của nàng hiện ra hết sức bốc lửa, đôi mắt nàng chẳng hề long lanh thanh khiết, mà cực kỳ dữ dội, đôi mày hơi nhíu lại, làm người xem mơ hồ có cảm giác áp lực.

Chân nàng đi đôi giày da hươu, mũi giày nhọn, ống giày cao gần tới gối, nhưng khắc họa cặp đùi tròn trịa mê người, đã thể lại vẽ cực kỳ tỉ mỉ, nhìn tiếp lên trên từ cặp hông vênh, vòng eo thon, bầu ngực nhấp nhô chỗ nào cũng khiến nàng nóng hết cả người, rồi mái tóc của nàng xỏa tung, cổ đeo một cái vòng cực kỳ ma mị, làm nàng nghĩ không ra, khi vẽ tranh Đường Kính Chi nghĩ cái gì mà lại vẽ nàng cầm một cái roi da đen xì xì.

Còn chưa hết, thứ nàng không chịu đựng nổi nhất là cái tên chết tiệt đó vẽ ở hông nàng một thứ trang sức không rõ khiến cho người ta nhìn rõ ràng sau hông nàng có một cái đuôi to lông xù.

Cho dù những nàng khác đều giữ thân phận của mình, không dám lấy Lâm Úc Hương ra trêu ghẹo, nhưng ai nấy bịt miệng, nhin cười tới tím mặt.

Ngọc Nhi vẫn ghi nhớ trong lòng cảnh phải quỳ dâng trà lần trước, nhìn bức tranh này lòng thầm hô thống khoái, tướng công thư sinh lúc này cực kỳ vừa mắt nàng.

Có nên xé không?

Lâm Úc Hương đang nổi điên khiến toàn thân run rẩy, Đường lão thái quân nhìn ra khác thường, lên tiếng:

- Úc Hương, mang tới đây cho lão thân xem.

- Vâng.

Lâm Úc Hương còn chưa tới mức mất lý trí cãi lệnh Đường lão thái quân, hít liền mấy hơi mới miễn cưỡng áp được lửa giận xuống, cầm bức tranh đi tới giao cho bà.

Hàm Hương đứng phía sau nhìn trộm một cái, tức thì dùng cả hai tay bịt miệng, thiếu chút nữa thì nàng hét ra tiếng rồi, bức tranh này thực sự do Nhị gia vẽ sao? Cái này sao nhìn nó giống, thế nào mà lại giống như ...

Đường lão thái quân nhìn một cái, hai tay cũng run lên, chỉ muốn ném ngay bức tranh xuống đất, đây là vẽ người hay là vẽ hồ ly tinh? Sao lại có một cái đuôi dài thế này?

May mà năng lực chịu đựng tâm lý của Đường lão thái quân khá tốt, bà đè nén khó chịu trong lòng, xem hồi lâu, trong lòng khen ngợi không ngớt, phải nói kỹ thuật vẽ này của đích tôn thực sự dễ nể, chẳng những có thể truyền tải sống động bề ngoài con người, hơn nữa còn dễ dàng thay đổi thần vận của người thật.

Bà ngẩng đầu lên đem Lâm Úc Hương so sánh với người trong tranh, lòng thầm nghĩ, nếu để đứa tôn tức này trải qua một vài chuyện, trên người cũng có thể có khí thế như vậy, bà cũng yên tâm giao hậu viện Đường gia vào tay tôn tức này rồi.

Chỉ là vì sao đích tôn của mình lại vẽ nó thành bộ dạng như thế này?

Đây là linh cảm đột phát hay là đích tôn của mình thích thể loại này?

Ừm, kệ đích tôn mình có phải thích cái thể loại này không, sau này phải tìm cơ hội dạy bảo tôn tức một phen, để hai đứa nó sớm ngày viên phòng.

Mình cũng sớm ngày bế trọng tôn.

Bức tranh này của Đường Kính Chi triệt để đả kích các nàng rồi, bao gồm cả Đường lão thái quân, bà cũng thấy cách vẽ này tựa hồ quá bạo dạn, có điều may là Đường Kính Chi vẽ nữ nhân trong hậu viện của y, chỉ cần không để truyền ra ngoài bị người ta nhìn thấy thì cũng chẳng có gì to tát, nghĩ thoáng một chút thậm chí có thể coi là một loại tình thú khuê phòng.

Đường lão thái quân cũng từ thời thiếu nữ từ bước lớn lên, là người từng trải rồi, lại thêm đích tôn thích, cho nên bà cũng không phản đối.

Lâm Úc Hương thấy Đường lão thái quân xem xong rồi, vội vàng cuộn lại thu vào ống tay áo, nàng không dám cho bất kỳ ai nhìn thấy nó nữa, đang tính có cần đợi về tới tiểu viện xé ngay trước mặt Đường Kính Chi hay không thì Đường lão thái quân lên tiếng.

- Cách vẽ tranh này của Nhị gia thủ pháp tinh tế tỉ mỉ, phong cách biến ảo, rất là mới mẻ độc đáo, nếu như vẽ một bức truyền ra bên ngoài, nhất định sẽ gây oanh động lớn, tới khi đó tướng công của các người cũng có thể được xem là tông sư một đời rồi, cho nên các người đều là người có phúc, có trượng phu như thế là trời cao ban ơn cho các người, sau này phải biết tích phúc mới được, còn nữa, các người phải gìn giữ bức tranh của mình cho thật tốt, ngàn vạn lần đừng để xảy ra sai sót.

Mấy vị di nương cùng Chu Quế Phương đồng thanh thi lễ vâng lời trước, Lâm Úc Hương không dám cãi, khóe môi giật giật mấy cái, cố áp giận xuống, cũng nói:

- Tôn tức hiếu.

Bấy giờ Đường lão thái quân mới gật đầu, tâm tư của đứa tôn tức này làm sao lọt qua khỏi mắt bà được. Đường Kính Chi khẽ cử động cánh tay hơi mỏi, nói:

- Nãi nãi, để cháu vẽ cho người một bức nhé.

Đường Kính Chi hôm nay vì tranh thủ đi đường, ngồi trên lưng ngựa gần hai canh giờ, xương khớp sắp rời hết cả ra, vừa rồi nghỉ ngơi một lúc mới có chút sức lực, lại vẽ liền năm bức tranh, giờ đến đứng không thôi cũng thành vấn đề rồi.

Có điều thê thiếp đều đã vẽ hết, tất nhiên không thể thiếu một bức của lão thái quân.

Đường lão thái quân nghe vậy mỉm cười, cũng không chối từ, để mấy thô sử bà khỏe mạnh khiêng cả bà lẫn ghế ra giữa phòng ăn.

Tới nơi này, lần đầu tiên mở mắt ra người mà Đường Kính Chi nhìn thấy là Đường lão thái quân, khi ấy Đường lão thái quân vì đích tôn bệnh nặng, mất ăn mất ngủ, đầu óc bù xù, khuôn mặt tiêu tụy, giọng nói nghẹn ngào mang theo đau thương bi ai, rất giống một lão phụ nhân lòng thiện lương, cho dù không bao lâu sau Đường Kính Chi nhìn thấu con người của bà, nhưng không thể phủ nhận, Đường lão thái quân ở trong lòng y là người thân, địa vị cực cao.

Nhìn bà ngồi đó ngay ngắn, mặt cười nhu hòa, Đường Kính Chi thành linh nhớ tới khi lần đầu mở mắt ra, y nhìn thấy đôi mắt chan chứa quan tâm yêu thương lo lắng của Đường lão thái quân.

Đầu cho sự quan tâm thực sự của bà là dành cho Đường Kính Chi quá cố, nhưng bức tranh tình thân đó cả đời này y không bao giờ quên được.

Trải một trang giấy trắng nữa, cầm bút chấm mực, lòng Đường Kính Chi đột nhiên yên tĩnh lại, nhắm mắt để ký ức ủa về, từng bút từng bút vẽ ra hình ảnh đẹp nhất về Đường lão thái quân trong y.

Mấy phòng thê thiếp vây xung quanh y, sau khi nhìn bức tranh dần dần hiện ra, đưa mắt nhìn nhau, thầm cảm thán, cách vẽ tranh này đúng là khéo léo tuyệt vời, không ngờ có thể biến vị lão thái quân nổi danh nghiêm khắc tàn nhẫn, vẽ thành một lão nữ nhân thiện lương hiền từ, kỹ nghệ cao siêu này cho dù là Lâm Úc Hương đang hồn dỗi cũng khâm phục không thôi.

Tướng công vợ bỏ quả nhiên là đại tài.

Đợi thu lại nét bút cuối cùng, Đường Kính Chi mỉm cười, không đợi Hàm Hương tới lấy tranh, y đích thân cầm bức tranh lên, thổi cho khô mực, rồi đem tới trước mặt Đường lão thái quân.

Trên bức tranh, có một lão phụ nhân quý phái ngồi trên một chiếc ghế gỗ, nắm lấy tay vịn, đang mỉm cười, hai mắt hơi khép lại, đường nét trên mặt hết sức nhu hòa, làm người ta sinh ra thiện cảm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Đường lão thái quân nhận bức tranh, xem đi xem lại mấy lần, mới vui vẻ lên tiếng lệnh cho Hàm Hương cất giữ kỹ càng, đích tôn vẽ bà thành như thế, nói rõ trong lòng đích tôn, bà là một nãi nãi hiếu từ.

- Lăng Nhi, cháu đúng là kỳ tài trăm năm khó gặp, cách vẽ tranh này, chỉ e ngay cả họa thánh “Hà Đạo Tử” nhìn thấy cũng phải thán phục. Ừm, hay là thế này, mấy ngày nữa cháu hãy tổ chức một triển lãm tranh ở tầng ba của Thiên Lý Hương, mời những tài tử danh nhân tới, cho họ mở rộng tầm mắt.

Nói tới cuối Đường lão thái quân tướng chừng nhìn thấy cảnh đích tôn được ngàn vạn người tung hô ngưỡng mộ.

Cái thanh danh này nếu truyền đi, tên tuổi của Đường Kính Chi ắt sẽ khiến toàn bộ Vương triều Minh Hà không ai không biết, không ai không hay. Là một trưởng bối, còn có chuyện gì cao hứng hơn thấy hậu bối xuất sắc hơn người.

146. Chương 147: Nuốt Giận Vào Trong.

Đường Kính Chi tất nhiên biết được mong mỏi của Đường lão thái quân, có điều kỹ thuật vẽ này liên quan tới một loạt đại kế kiếm tiền sau này của y, cho nên hiện giờ không thể để truyền ra ngoài như thế, dù sao cách vẽ này để học được cơ bản không phải là khó lắm:

- Nãi nãi, chuyện triển lãm tranh tạm thời bỏ qua một bên đã, kỳ thực cháu định lợi dụng nó để kiếm một món tiền lớn.

- Ồ, nói ra cho nãi nãi nghe với nào.

Đường lão thái quân hứng thú hỏi:

- Nãi nãi, cháu tính thế này ...

Đường Kính Chi tổ chức lại ngôn ngữ rồi đem ý tưởng thêu những nhân vật, động vật hoạt hình nói ra, vì thế giới này không có khái niệm đó, nên y kiếm từ ngữ thay thế để miêu tả nó cũng khá là vất vả.

Đường lão thái quân không nghĩ đích tôn chỉ muốn bán đồ chơi, mày nhịu lại, hỏi:

- Cách này kiếm được tiền thật à?

- Đương nhiên ạ.

Đường Kính Chi nói chém đinh chặt sắt, bất kể là ở thế giới nào, chỉ cần là xã hội do con người tạo thành, kiếm tiền từ nữ nhân và trẻ con luôn là dễ nhất.

- Vậy thì được, chỉ cần cháu có lòng tin, nãi nãi nhất định sẽ ủng hộ.

Đường lão thái quân già dặn kinh nghiệm, làm việc chưa bao giờ nhùng nhằng dây dưa, thống khoái vỗ tay vịn, chuyện liền định đoạt như thế.

Nhu Nhi đứng ở một bên, nghe trong kế hoạch tướng công nói tới, không ngờ nhắc tới cả mình, đôi mắt long lanh tức thì sáng lên, vui sướng không thôi, nàng luôn nghĩ mình kém nhất trong số các tỷ muội, không ngờ tới một ngày mình có thể giúp đỡ được tướng công.

Thì ra mình hữu dụng, Nhu Nhi siết chặt nắm đấm trong ống tay áo, càng nắm càng chặt.

- Nhu Nhi, nếu như ta dùng cách vẽ này vẽ ra những nhân vật xinh xắn đáng yêu, nàng có thể nhìn theo hình thêu lên gấm lụa không?

Đường Kính Chi mệt rồi, tới một bên ngồi xuống nói.

Nhu Nhi từ nhỏ thích chuyện thêu thùa may vá, thêu càng là thứ nàng thích nhất, trước đó nhìn tranh do tướng công vẽ nàng đã nghiền ngẫm xem liệu có thể thêu những nhân vật đó lên tranh không, cho nên với câu hỏi này, trong lòng nàng đã có đáp án:

- Bẩm Nhị gia, Nhu Nhi thêu được.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhu Nhi kích động đến đỏ bừng bừng, đáng yêu hết sức, Đường Kính Chi khẽ vỗ tay, đợi Nhu Nhi tới gần, trước mặt mọi người, thân mật lau mồ hôi trên trán nàng, dịu dàng nói:

- Tốt, nàng thêu được thì tốt rồi, ngồi đi, tất cả các nàng cùng ngồi xuống đi.

Đám Lâm Úc Hương ai nấy tự tìm chỗ ngồi xuống.

Nhu Nhi vì động tác của Đường Kính Chi mà tim đập bình bịch như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, xấu hổ cúi gằm mặt xuống, mất một lúc lâu mới dám dè dặt nắn đầu lên, nhìn trộm mặt bên của tướng công.

Đường Kính Chi thấy nữ nhân của mình ngồi cả rồi, sai hạ nhân bê cái bàn vẽ tới bên cạnh, chân y mỗi nhừ chẳng muốn nhúc nhích nữa, ngồi đó vẽ thêm vài tranh thiếu nữ, muốn thêu lên lụa, không thể lấy nữ nhân của mình làm mẫu được.

Có thể giúp được tướng công của mình hay không thực sự là điều Nhu Nhi cực kỳ để ý, nàng đưa cánh tay hơi run run ra, cầm lấy những bức tranh mới vẽ, xem thật kỹ càng hồi lâu, lấy dũng khí nói:

- Nhị gia, những bức tranh này tỳ thiếp có thể thêu lên lụa không khác một chút nào.

Nhu Nhi hai tay nắm chặt, ánh mắt chứa vẻ kiên định, cứ như phát ra một lời thề.

Đường Kính Chi cảm động, cô bé đáng yêu này đúng là tận tâm, có lẽ nàng đem toàn bộ tâm tư đặt lên người mình rồi:

- Ủm, có thể thêu lên được thì tốt, nàng cũng không cần gấp, chuyện kinh doanh này còn có rất nhiều công tác phải làm, không thể gấp được.

- Dạ.

Nhu Nhi không biết Đường Kính Chi vẫn còn cố kỵ đám Điền Cơ, sợ bọn chúng thấy Đường gia lại có cách kiếm tiền, thêm thường nóng ruột, càng đẩy mạnh hành động với Đường gia, chỉ nghĩ tướng công lo cho sức khỏe của mình, sợ mình mệt.

Tiểu thiếu phụ còn chưa hiểu chuyện đời mặt trần ngập nụ cười hạnh phúc vì được người mình yêu quan tâm.

Mọi người ở phòng ăn hàn huyên một hồi rồi Đường lão thái quân bảo giải tán, nói Đường Kính Chi đi đường xa vất vả mới về, cần được nghỉ ngơi.

Rời khỏi phòng ăn, Đường Kính Chi được Uyển Nhi và Nhu Nhi một trái một phải dìu về tiểu viện của y, mặc dù lúc này ở giữa cả vườn hoa ngát hương, nhưng y lại chẳng hái đóa nào, thực lòng mà nói, điều này khiến chính bản thân y cũng thấy ngạc nhiên, nếu chẳng phải vì có kẻ đang nhòm ngó gia sản của Đường gia, thì y vút quách cái chuyện khai hoang đào kênh gì đó ra sau đầu, một lòng một dạ nghĩ cách chiếm được trái tim các nàng.

Y chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tính nắm quyền thiên hạ, chỉ mong một ngày say dựa dựa gối mỹ nhân.

Có điều hiện thực không cho phép.

Lâm Úc Hương đi sau cùng, nghiêng răng ken két, thì thoảng lại gườm gườm nhìn bóng lưng Đường Kính Chi, mắt lấp lóe hàn quang, tên này hôm nay quá đắc ý rồi, dám vẽ mình thành cái bộ dạng như thế, đợi về tới tiểu viện, sẽ tính toán đầu ra đẩy với y.

Để hai vị di nương dìu tới tận cổng tiểu viện của mình, Đường Kính Chi nói với các nàng mấy câu, dặn dò từng người tới tối nghỉ ngơi cho khỏe, rồi để Lâm Úc Hương dìu vào trong.

Đỡ tay Đường Kính Chi, Lâm Úc Hương thấy tay y rất nặng, vội vàng tăng thêm sức, nghiêng đầu nhìn sang, mới phát hiện Đường Kính Chi lúc này còn nói cười tươi tỉnh, hiện giờ mặt mày đầy tiêu tụy kiệt quệ, xem ra nam nhân này hôm nay đi đường bốn ba đã mệt lắm rồi.

Có điều cứ nghĩ tới bức tranh kia là nàng lại sôi máu.

- Nhị gia, Nhị nãi nãi, nước đã đun xong, được đổ vào thùng rồi.

Một tiểu nha hoàn trong thấy chủ tử về, vội đi lên bẩm báo.

- Ủ, người lui trước đi.

Lâm Úc Hương xua tay cho nha hoàn đó lui, quyết định bỏ chuyện tính sổ qua một bên đã, dù sao đêm nay Đường Kính Chi cũng ngủ ở đây, chẳng lo y chạy mất:

- Nhị gia cười ngửa suốt cả buổi chiều, hẳn rất mệt nhọc, trước khi ngủ có muốn ngâm mình không?

Buổi chiều cười ngửa chẳng những mệt mà người còn dính bụi bẩn mồ hôi nhớp nháp, lúc này mới chỉ rửa mặt qua loa, thế nào cũng phải tắm rửa rồi mới ngủ được, vả lại lúc mỗi một ngâm nước nóng còn gì sướng bằng:

- Nàng đỡ ta tới phòng tắm.

Thấy tướng công vớ bỏ đồng ý, Lâm Úc Hương gọi Tri Đông tới đỡ y vào phòng tắm, người Đường Kính Chi dựa vào nàng quá nặng, không kiếm ai giúp, thế nào một trong hai bọn họ, hoặc cả hai sẽ cùng ngã xuống đất.

Tri Thu vì bị phạt, mặt xưng vì tím tái, cho nên nghỉ ngơi trong phòng, không theo ra.

Phòng tắm trong tiểu viện trang trí xa hoa, mặt đất trải đá bóng loáng, sà nhà treo từng lớp từng lớp màn sa, ở giữa phòng là một cái bồn nước tắm cao hơn một mét, chu vi tới hai mươi mét, đừng nói một người tắm, cho dù bốn năm người cùng vào cũng vẫn thoải mái.

Nước trong thùng được pha sẵn, nơi nước mịt phủ bốc lên, làm tắm bình phong vẽ phong cảnh phía sau trông mông lung.

Vừa bước vào phòng tắm, mặt Lâm Úc Hương đã dâng lên ráng hồng đỏ thắm, đáng lý hầu hạ tướng công tắm rửa do chính thê nàng làm là chuyện quá sức bình thường, nhưng nàng còn là xử nữ, đừng nói là hầu hạ Đường Kính Chi tắm rửa, riêng việc cùng nam nhân vào phòng tắm đã xấu hổ lắm rồi.

Bỏ đi, đã ngủ chung cùng một giường rồi, còn để ý chuyện cùng vào phòng tắm làm gì nữa.

Thầm thở dài một tiếng, Lâm Úc Hương tăng thêm sức ở tay, đi tới bên thùng nước, Tri Đông hầu hạ liền cõng y phục cho Đường Kính Chi. Lúc này Đường Kính Chi mắt lim dim rồi, toàn thân nhứt mỗi chẳng muốn làm gì nữa, cứ vịn tay Lâm Úc Hương, mặc cho Tri Đông muốn làm gì thì làm.

Lâm Úc Hương cúi đầu xuống, mặt mỗi lúc một đỏ hơn, chẳng cần đưa tay sờ nàng cũng thấy má mình nóng rực rồi, có điều thấy vẻ mỗi một của Đường Kính Chi chẳng phải là giả vờ, chỉ còn biết cắn răng nhịn xấu hổ ở lại.

147. Chương 148: Giác Ngộ Làm Vợ.

Tới khi Tri Đông cởi cả áo trong, chỉ còn lại cái quần cộc phía dưới, Đường Kính Chi mới nói:

- Được rồi, không còn sớm nữa, ta tự tắm, các nàng về phòng nghỉ ngơi đi.

Thấy Nhị gia xua tay bảo mình và Nhị nãi nãi lui ra, Tri Đông thất vọng, có điều câu này lọt vào tai Lâm Úc Hương chẳng khác gì tù nhân được ân xá, nàng thấy Tri Đông đang ngần ngừ định nói gì đó, tóm ngay lấy tay tiểu nha đầu này kéo xềnh xệch ra khỏi phòng.

Nhìn Lâm Úc Hương như sợ tránh còn không kịp, Đường Kính Chi lắc đầu, mặt mày ủ rũ.

Đợi hai nàng ra khỏi phòng, Đường Kính Chi cởi nốt quần, nhấc chân lên cũng đến là vất vả, khó khăn lắm mới trèo được vào bồn tắm, nhìn quanh bồn tắm thấy còn đặt một loạt ghế nhỏ, liền ngồi xuống ghế, tìm kiếm vị trí thư thái đuổi mình ra, để nước vừa vịn ngập tới cằm.

Nước có hơi nóng, nằm bên trong thấy hơi khó chịu, nhưng cũng khoan khoái khiến người ta muốn rên lên.

Kéo Tri Đông chạy khỏi phòng tắm, Lâm Úc Hương muốn chuồn về phòng ngủ ngay, nhưng vị tiểu nha đầu kia giữ lấy ống tay áo:

- Nhị nãi nãi, đám nha đầu ở phòng tắm thấy có người nên lui hết cả rồi, nếu như chúng ta cũng đi thì lát nữa lấy ai hầu hạ Nhị gia thay y phục.

- Y có què quặt gì đâu, chẳng lẽ không biết tự mặc à?

Trước lúc đi Lâm Úc Hương tò mò nhìn nửa thân trên của Đường Kính Chi, lúc này đây tim đang đập loạn xạ ngẫu, chợt dạ nói ngang:

Cho dù nàng là y sư, trước kia chữa trị cho người bệnh cũng nhìn thấy da thịt nam tử lộ ra ngoài rồi, nhưng lộ ra cả nửa người thế này thì chưa từng có, vả lại chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại còn nhìn trộm Đường Kính Chi, trong lòng càng xấu hổ hơn.

Đồng thời trong lòng thầm chửi mắng bản thân không biết thẹn, đi nhìn trộm cơ thể nam nhân.

Tri Đông nắm chặt tay Lâm Úc Hương dứt khoát không buông:

- Nhưng ... Nhưng mà hình như Nhị gia mệt lắm.

Lâm Úc Hương nghe thế thì bước chân dừng lại, cưỡi ngựa suốt cả buổi chiều như thế người thường còn mệt, huống hồ với sức khỏe của tướng công võ bở, ngã giữa đường cũng có khả năng.

- Nhị nãi nãi, hay là chúng ta đợi ở đây thêm một lúc đi.

Tri Đông biết khả năng khuyên được chủ tử vào hầu hạ Nhị gia tắm rửa là bằng không, đành lui một bước.

Lâm Úc Hương không cam tâm, nhưng mà bỏ mặc Đường Kính Chi ở đây thì cũng hơi áy náy, liền gật đầu:

- Được rồi, vậy đợi thêm một lúc, à phải, thương thế trên mặt Tri Thu ra sao?

- Dạ, buổi chiều nô tỳ có vào phòng thăm nó một chuyến, đoán chừng tới mai là vết xưng đỏ có thể tan rồi, Nhị nãi nãi, thuốc do người luyện chế thật là tốt.

Tri Đông cực kỳ khâm phục nói:

Lâm Úc Hương nghe vậy gật đầu, nhưng mày nhíu ngay lại, Tri Thu đắc tội với Chu Quế Phương, chuyện này không phải nhỏ, đừng thấy hôm nay Đường lão thái quân không hỏi đến mà tưởng chuyện đã qua, nếu lát nữa về phòng mình cãi nhau với tướng công võ bở về bức tranh, đến khi xảy ra chuyện, còn mặt mũi nào mà đi nhờ y nói đỡ?

Hơn nữa, hiệu thuốc của mình cũng sắp mở rồi, chuyện luyện chế thuốc trong tiểu viện phải được tướng công võ bở gật đầu mới xong, nếu đắc tội với y rồi, đến lúc đó y không gật đầu thì sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Úc Hương âm ức, cục tức này xem ra phải nuốt vào bụng rồi.

- Nhị nãi nãi, có phải hôm nay Nhị gia vẽ cho người một bức tranh không? Cho nô tỳ xem với nhé?

Tri Đông đứng hầu ở ngoài phòng ăn cho nên chỉ biết chuyện Đường Kính Chi vẽ tranh cho chủ tử.

Lâm Úc Hương theo bản năng nắm chặt ống tay áo, lắc đầu dứt khoát:

- Không được, bức tranh này không thể cho người xem.

Bức tranh này nàng cầm roi da, mọc đuôi hồ ly tinh, bị mấy chủ tử nhìn thấy đã ngưng chín người rồi, sao có thể cho Tri Đông xem được, thấy tiểu nha đầu này thất vọng, liền bổ sung:

- Nhị gia người sáng tạo ra một kiểu vẽ mới rất độc đáo, mấy ngày nữa Nhị gia vẽ tranh mới, ta sẽ lấy cho người xem.

Hai nàng đứng ngoài chuyện trò một lúc thì nghe thấy bên trong có tiếng của Đường Kính Chi, chắc là đã tắm xong, muốn người dìu về phòng.

Lâm Úc Hương hít sâu một hơi quay trở lại bên trong.

Trong phòng tắm.

Đường Kính Chi ngâm mình kỳ cọ hết cấu ghet trên cơ thể, rồi cô gắng bò ra khỏi bồn tắm, mặc được cái quần rồi mới gọi nha hoàn vào hầu hạ.

Thế đấy, y không có cái sở thích trần truồng cho đám nha hoàn vây quanh xem, cũng chưa bao giờ làm thế.

Có điều tiếp đó bóng người đi vào có Lâm Úc Hương, hơi ngẩn ngời, y thực sự không nghĩ chính thê danh nghĩa của mình vẫn còn đợi ở ngoài cửa. Nếu đổi lại là bất kỳ vị di nương nào khác, có lẽ y sẽ không kinh ngạc thế này, Tri Đông sau khi đi vào, rất tự nhiên tới gần y, cầm lấy y phục sạch đã được chuẩn bị từ trước treo lên sợi giây căng ngang, cẩn thận mặc giúp y.

Lâm Úc Hương sau khi vào phòng, vừa đi vừa liếc mắt nhìn trộm, mặc dù thấy Đường Kính Chi vẫn đề trần thân trên, nhưng đặt tay lên ngực thầm thở phào, nói thực, trước khi bước vào nàng sợ tên tướng công võ bở này nằm trong buồng tắm trần truồng đợi các nàng hầu hạ.

Vịn vào tay Lâm Úc Hương, để Tri Đông mặc ý phục cho mình xong, Đường Kính Chi bất chấp cơ bắp đang hò hét biểu tình, nhấc chân cùng hai nàng chậm chậm đi vào phòng ngủ.

Tới nơi, Tri Đông thoáng do dự, rồi cương quyết đỡ Đường Kính Chi đi về phía giường, Nhị gia mệt tới mức thế này, ngủ ở trên giường vẫn tốt hơn, Lâm Úc Hương thì có ý ngược lại, song thấy y đã quá mệt mỏi, tới cả đi lại cũng cần người dìu, nên mím môi không nói gì.

Tới bên giường, cơn buồn ngủ và mệt mỏi mời gọi, Đường Kính Chi chẳng đợi Lâm Úc Hương mang chăn của nàng đi, đã ngã ngay xuống, hương thơm chỉ trên người nữ nhân mới có chui vào mũi, y cứ theo bản năng hít hít.

Nhìn cái cảnh này, ráng đỏ trên mặt Lâm Úc Hương lan nhanh tới cổ, vội xua tay đuổi Tri Đông ra ngoài.

Tri Đông vẫn ngồi xuống cởi giày cho Đường Kính Chi xong mới ra gian ngoài.

- Nhị gia, người .... Người mệt lắm sao?

Đương Úc Hương đợi Tri Đông đi rồi định bảo Đường Kính Chi ngồi dậy, để nàng lấy chăn đi, sau đó mang chăn của y trên ghế qua, nhưng thấy sau khi y nằm xuống liền nhắm mắt không nhúc nhích nữa, lòng mềm ra, lời đã tới miệng còn thay đổi:

Đường Kính Chi lúc này toàn thân vô lực, ngay cả ngón tay cũng chẳng buồn nhúc nhích, dùng giọng mũi đáp:

- Ủ, chỗ nào cũng đau.

Nghe giọng y biến điệu, Lâm Úc Hương hơi nhíu mày, xem ra mình hơi xem nhẹ khổ cực mà tướng công võ bở phải chịu, sống với nhau lâu như thế, nàng mặc dù biết Đường Kính Chi thì thoảng cũng háo sắc một chút, hoặc dùng mồm mép trêu ghẹo phòng túng, nhưng y rất biết chừng mực.

Vươn tay, xắn hai ống tay áo lên, nàng nâng đùi Đường Kính Chi, đặt từng cái một vào giữa giường, Đường Kính Chi thì như con cá chết kệ cho nàng tùy ý bài bố, đặt người Đường Kính Chi nằm ngay ngắn rồi Lâm Úc Hương mới cởi tú hoa hài, lên giường.

- Nhị gia, thiếp thân xoa bóp cho người một lúc, sáng mai thức dậy sẽ không còn nhức mỏi nữa.

Nghe câu này, Đường Kính Chi lấy chút tinh thần đáp lời nàng:

- Thời gian không còn sớm nữa, nàng nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai còn dậy thỉnh an lão thái quân nữa mà.

Lâm Úc Hương không để ý tới lời của y, quỳ ở trên giường, tìm một vị trí thích hợp, vừa bóp đùi Đường Kính Chi vừa nói:

- Không sao cả, hiện thiếp thân không thấy mệt chút nào, Nhị gia thấy buồn ngủ rồi thì cứ ngủ trước kia.

Nếu như đổi lại vào lúc khác, Đường Kính Chi nhất định phải tận hưởng bàn tay nhỏ mềm mại của kiều thể, rồi thừa cơ sàm sỡ một tí, nhưng hôm nay y không còn chút sức lực nào cho việc đó nữa, cả tinh thần cũng suy kiệt, thần kinh xúc giác phản ứng chậm chạp, chỉ dùng mũi ậm ừ mấy tiếng rồi mí mắt như đeo đá kéo xuống, ngủ thiếp đi.

148. Chương 149: Sờ Trộm.

Lâm Úc Hương cởi giày leo lên giường cùng Đường Kính Chi vốn hơi xấu hổ đồng thời bồn chồn, thấy vậy mới thở phào, bắt đầu chuyên chú xoa bóp cơ thịt toàn thân cho Đường Kính Chi, theo y thư nói, người gân cốt hư nhược bởi vì ít vận động, đột nhiên hoạt động quá nhiều sau đó mệt mỏi ngủ gục, lúc tỉnh lại toàn thân đau nhức, chân tay yếu ớt, ngay cả đi lại cũng không được.

Đường Kính Chi là ai, y là gia chủ của Đường gia, mỗi ngày từ sáng tới tối biết bao chuyện phải lo toan, không thể nằm lỳ trên giường được.

Lần đầu tiên Lâm Úc Hương có giấc ngủ của người làm vợ.

Lâm Úc Hương xoa bóp rất chu đáo, bắt đầu từ bắp chân của Đường Kính Chi, bóp lên dần từng tắc một, vì Đường Kính Chi đã ngủ rồi, nàng không phải tị hiềm, ngay cả bóp đùi cũng không để sót, dù nàng thầm giận Đường Kính Chi cố ý vẽ nàng thành ra như thế, đem nàng ra làm trò đùa, nhưng không thể phủ nhận Đường Kính Chi là nam nhân rất có chí tiến thủ, mà nam nhân như thế, thường đều được nữ nhân thừa nhận và thiện cảm.

Đường Kính Chi trong giấc ngủ vẫn cảm nhận được sự khoai khoái từ tay nàng, thi thoảng miệng lên rên rỉ dễ chịu.

Mới đầu Lâm Úc Hương còn tưởng tượng công vợ bỏ sắp tỉnh rồi, nghe thấy tiếng này liền dừng động tác, qua mấy lần mới nhận ra chỉ là tiếng kêu vô thức của Đường Kính Chi, mới bạo dạn hơn, tăng thêm sức ở tay.

Giúp Lâm Kính Chi bóp chân xong, Lâm Úc Hương vã mồ hôi, nàng đưa ống tay áo lên lau trán, sau đó quỳ gần nửa thân trên của Đường Kính Chi, hết sức cẩn thận nhấc một cánh tay của y lên, tiếp tục xoa bóp.

Dù ngủ say nét tuấn lãng của Đường Kính Chi chẳng giảm đi chút nào, ngược lại còn thêm chút ngây thơ của trẻ nhỏ, mắt nhắm rất chặt, lông mi chẳng động đậy chút nào, chỉ có lỗ mũi hơi phập phồng, làm người nhìn có cảm giác yên tĩnh êm đềm. Không sợ y tỉnh giấc bất ngờ nữa, Lâm Úc Hương can đảm nhìn y chăm chú rất lâu mới cúi đầu xuống, chuyển ánh mắt đi nơi khác.

Chẳng biết từ khi nàng hóa mây hồng quyến rũ lại hiện lên trên mặt nào.

Bận rộn tới tận nửa đêm Lâm Úc Hương mới dừng tay, đặt chân tay của Đường Kính Chi vào vị trí thật thoải mái, khẽ mỉm cười, ừm, thế này sáng sớm mai tướng công vợ bỏ tỉnh lại sẽ không còn cảm thấy toàn thân nhức mỏi nữa.

Khua lẩm rồi, Lâm Úc Hương định lấy chăn xuống giường tới ghế nằm, phát hiện ra chăn bị Đường Kính Chi đè dưới người, căn bản không rút ra được.

Chẳng còn cách nào khác, nàng đành dùng chân mình cẩn thận đắp lên người y.

Ngồi bên mép giường, thật nhẹ nhàng, Lâm Úc Hương cúi mình xuống, đi túm hoa hài vào đôi chân ngọc trắng nõn.

Xong xuôi nàng quay đầu lại, nhìn Đường Kính Chi thêm một lúc nữa, khẽ thở dài đứng dậy, đi tới bên bàn thối tắt đèn, theo trí nhớ, lần mò tới chiếc ghế nằm.

Vén chăn lên, một mùi nam nhân nồng nồng ập tới, tức thì bao vây nàng bên trong, vô thức, cái mũi xinh xắn của nàng hít một hơi, tiếp đó cái cảnh Đường Kính Chi lên giường của nàng, hít hương thơm trên chăn nàng hiện lên trong đầu.

” Phì, phì, phì, xấu hổ chết thôi, sao mình lại đi ngửi mùi của tên nam nhân thối này chứ?”

Trong bóng tối, khuôn mặt mỹ nhân tích tắc đã đỏ rực, cho dù không ai nhìn thấy, nàng vẫn nhìn dáo dác xung quanh một lượt, ngượng ngùng không thôi.

Đêm hôm đó, chẳng hiểu vì sao Lâm Úc Hương cứ trần trọc mãi không ngủ được,

Có lẽ là vì mấy ngày liền theo Ngọc Nhi học võ, đồng hồ sinh học trong cơ thể tự động điều chỉnh, hôm sau trời còn sớm Đường Kính Chi đã thức dậy, cử động chân tay, cảm thấy hơi yếu ớt, nhưng không cảm thấy đau nhức khó chịu nữa.

Nếu như đã quyết định tập võ rèn luyện sức khỏe rồi thì không thể bỏ dở giữa chừng được, ngồi dậy mới nhớ ra hôm qua được Lâm Úc Hương và Tri Đông dìu lên giường ngủ, liếc nhanh qua phía giường nằm, quả nhiên thấy Lâm Úc Hương đang ngủ, liền kéo chăn của nàng trùm lên mặt hít một hơi thật đã đời.

Oa, thật là thơm.

Cẩn thận cầm lấy y phục được gấp gọn gàng đặt chỉnh tề một bên, Đường Kính Chi nhè nhẹ khe khẽ xuống đất, mặc lên người.

Đi giày xong, y vốn định ra gian ngoài rửa mặt, nhưng vô tình nhìn về phía Lâm Úc Hương, hơi nhú mày lại, vì đêm qua Lâm Úc Hương không ngủ ngon, cứ lặn qua lật lại, chần cũng bị nằng đá qua một bên, hiện có một phần ba chân bị trượt xuống đất rồi.

Biết hôm qua nằng xoa bóp cho mình, chắc chắn tới rất khuya mới ngủ, liền dừng bước, nhẹ nhàng đi tới, đến gần, không có tay vịn chần tầm nhìn nữa, y mới phát hiện ra kiều thê nằm cuộn mình trên giường để lộ xuân quang, chẳng những chiếc cổ trắng nõn nà lộ hết ra ngoài, y còn nhìn thấy cả cái yếm đỏ rực, đôi bàn chân đáng yêu đá cái chần che đây bên trên đi.

“Ưc” một cái, Đường Kính Chi không kìm được nuốt nước bọt, y được ném tư vị nữ nhân rồi, nhưng cái cơ thể này lại là xử nam, bảo bối tức thì phồng phao lên mấy lần.

Cho dù trước mắt chỉ là thiếu nữ ngủ say, nhưng Đường Kính Chi vẫn vội khom người, che đi cái gậy đang âm thầm dựng lều phía dưới, hít mấy hơi liền trấn tĩnh lại, đưa tay ra nhặt chần, cẩn thích kéo lên trên, che lấy người Lâm Úc Hương.

Theo tiếng bước chân y rời đi, Lâm Úc Hương đang nhắm chặt mắt đột nhiên rùng mình, tiếp đó là mặt đỏ như máu.

” Cái tên tướng công háo sắc, không ngờ lên vuốt chân người ta!”

Đánh bạo sờ soạng kiều thê một hồi, có chút chột dạ rời gian trong, thấy Tri Đông đã dậy rồi, vội xua tay bảo nó đừng lên tiếng, chỉ vào gian trong, hạ thấp giọng xuống nói:

- Nhị nãi nãi đêm qua ngủ muộn, người đợi thêm một lát nữa hay gọi.

Còn sợ đánh thức Lâm Úc Hương, y bê chậu nước ra ngoài sân rửa mặt.

Tri Đông thấy Nhị gia không cho hầu hạ, ngồi ở trên giường, mắt đảo qua đảo lại, kỳ quái, Nhị gia làm cái gì mà mặt lại đỏ thế.

Rửa mặt sạch sẽ Đường Kính Chi tới thẳng tiểu viện của Ngọc Nhi, nằng đã dậy sớm luyện võ như thường ngày, trán vã mồ hôi, thấy y đi vào, vốn định bảo y tiếp tục đứng tấn, sau đó chỉ điểm cho y vài kỹ thuật thực dụng, nhưng Đường Kính Chi đã lên tiếng trước:

- Ngọc Nhi, hôm nay ta còn phải rời phủ làm việc, không đứng tấn được đâu.

Ngọc Nhi không nói gì, chỉ gằn đầu, ra hiệu cho Đường Kính Chi chạy bộ cùng mình.

Nếu như Đường Kính Chi nhàn rồi, nằng sẽ dạy y võ công, còn nếu Đường Kính Chi có đại sự phải làm, nằng cũng có thể theo y ra ngoài giải tỏa, với Ngọc Nhi mà nói, Đường Kính Chi có việc phải làm thì tốt hơn, sau này nằng không phải chết dí trong Đường phủ, buồn chán chân tay phát cuồng nữa.

Hai người chạy xung quanh sân mười mấy vòng, định thay y phục đi ra ngoài thì có một tiểu nha hoàn hốt ha hốt hải chạy vào tiểu viện, thi lễ vạn phúc, thở hổn hệt nói:

- Nhị gia, đại quân sự bảo nô tỳ chuyển lời cho người, ông ấy đợi người ở thư phòng, có chuyện cần bẩm báo.

Nghe tới Bàng Lộc, Đường Kính Chi liền kích động, chẳng lẽ Bàng Lộc nhanh như thế đã tra ra kẻ đứng đằng sau xúi lão thái quân đặt phiến đá đại lý kia ở dưới giường của mình rồi.

Nếu đúng thế thì Bàng Lộc quả không hổ danh đại quân sự, chuyện này y giao cho Thị Mặc đi tra, tốn chục ngày mà chẳng có được chút manh mối nào.

- Ngọc Nhi, thay y phục rồi chúng ta cùng đi nào.

Vì Đường Kính Chi hiện thường xuyên tới đây tập võ, tất nhiên không thể thiếu y phục chuẩn bị cho y, Đường Kính Chi vừa đi vừa bảo Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi gật đầu, thoáng chần chừ rồi đi theo.

Vào phòng, Đường Kính Chi tới thẳng gian trong làm Ngọc Nhi bực tức trợn mắt lên, y cũng thoải mái quá nhỉ, nàng quên bém mắt rằng mình là tiểu thiếp của người ta.

149. Chương 150: Sờ Trộm.

Vì dạy Đường Kính Chi học võ công đã không phải là bí mật gì nữa, Ngọc Nhi cũng không còn tính hành hạ y để khiến Đường Kính Chi phải tức giận đuổi nàng khỏi phủ nữa, cho nên đám tiểu nha hoàn cũng ở trong tiểu viện, cùng theo vào giúp Đường Kính Chi thay áo ngoài, rồi đổi một bộ trường sam hoàn toàn mới.

Ngọc Nhi nhìn Đường Kính Chi, thấy y quay mặt về phía tường, không có ý quay lại, cũng xoay lưng đi, thay một bộ y phục màu đen bó sát người, nàng biết lát nữa khả năng phải đi ra ngoài gặp khách, mặc thế này là không được, nên mặc thêm một cái váy dài màu tím, và cái ngắn, giày đen dưới chân cũng đổi thành tú hoa hài màu tím.

Đường Kính Chi thay y phục xong, thấy Ngọc Nhi ăn mặc rất thỏa đáng phù hợp, hài lòng gật đầu, đi trước dẫn đường, tới thẳng thư phòng.

Đường Kính Chi tới nơi thì Bàn Lộ đang ngồi trên ghế, còn Thị Mặc đứng bên cạnh hầu hạ trà nước.

Thấy chủ tử đi vào, Bàn Lộ đứng dậy, khom lưng thi lễ:

- Lão nô bái kiến Nhị gia, Ngọc di nương.

Thị Mặc mấy ngày rồi không gặp Đường Kính Chi, kích động quỳ xuống, dập đầu:

- Thị Mặc thỉnh an Nhị gia, Ngọc di nương.

- Đứng dậy đi.

Đường Kính Chi đỡ hờ Bàn Lộ rồi đi tới kéo Thị Mặc đứng dậy, cười mắng:

- Chỉ mới vài ngày không gặp thôi mà sao người biến thành xa lạ như vậy hả?

Thị Mặc gãi đầu gãi tai ngượng ngùng đáp:

- Đâu có ạ, nô tài khấu đầu với Nhị gia là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà.

- Người cúi đi.

Đường Kính Chi chẳng chút khách khí đá hấn một phát, sau đó ngồi xuống ghế:

- Đại quân sự, hôm nay tìm ta có chuyện gì thế?

Bàn Lộ thấy trong mắt chủ tử mang theo chút nóng lòng, hẳn là đoán được một hai phần, đáp:

- Nhị gia, kẻ nấp sau màn hạ độc thủ đã bị lão nô tra ra rồi.

- A, kẻ nào?

- Nguyệt di nương.

Ba chữ này lọt vào tai không làm Đường Kính Chi bất ngờ, nhưng làm y khó tiếp nhận, nói thế nào thì Nguyệt di nương cũng là nữ nhân của phụ thân y.

Nguyệt di nương, tiểu thiếp thứ ba của phụ thân Đường Kính Chi, sinh được một nhi tử, đặt tên là Đường Diệu Chi, tính tình Đường Diệu Chi chất phác, chỉ thích vui đùa đọc sách, năm nay đã 13 tuổi, trong nhà xếp thứ năm.

- Đại quân sự, ngồi đi.

Vừa nghe thấy Nguyệt di nương giở trò, mục đích cũng rõ ràng không cần nói, bà ta có một nhi tử, tất nhiên muốn nhi tử của mình leo lên ghế gia chủ Đường gia, việc này cần thận trọng hành sự, Đường Kính Chi liền nói:

Nhưng Bằng Lộc không nghe lời ngồi xuống như mọi khi, nhìn Ngọc di nương đứng sau lưng y, nữ nhân của chủ tử còn đứng, ông ta là nô tài không có tư cách ngồi.

Thuận theo ánh mắt của Bằng Lộc, Đường Kính Chi mới phát hiện ra Ngọc Nhi hết sức quý củ đứng sau lưng, đã quen với thân phận hiện tại, cho nên y sơ xuất không chú ý tới điều này, vỗ trán than mình bị đồng hóa quá nhanh, nói:

- Ngọc Nhi, sau này nàng đi theo ta, không cần phải đứng, cứ ngồi là được.

Ngọc Nhi đi tìm một cái ghế ngồi xuống, không nói gì cả.

Thấy Ngọc di nương ngồi rồi Bằng Lộc mới ghé nửa mông ngồi xuống ghế:

- Nhị gia, mặc dù người truyền ra tin tức nói đặt phiến đá kia dưới giường của người có thể làm gia nghiệp hưng vượng, xua tà tẩy uế, nhưng lão nô vẫn tiếp tục ngầm điều tra, phát hiện ra đằng sau hình như còn có một bàn tay kẻ khác.

- Cái gì? Chẳng lẽ chủ mưu thực sự của chuyện này không phải là người của Đường gia?

Đường Kính Chi nghe thế thì cả kinh, chẳng lẽ từ mấy năm trước đám Điền Cơ đã muốn ra tay với Đường gia rồi.

Không thể nào.

- Bẩm Nhị gia, chuyện này hiện còn chưa nói chắc được, hôm nay lão nô tới đây là muốn mượn người ít nhân thủ.

Mượn người, mình có nhân thủ gì trong tay nữa? Đường Kính Chi thoáng cái hiểu ra:

- À, chẳng lẽ người mượn mượn ám vệ để dùng?

Lần trước Bằng Lộc đi điều tra chuyện chuyển áp tiêu của Đường gia bị cướp có đóng góp lớn của ám vệ, nếu chẳng phải những ám vệ này tinh thông việc theo dấu điều tra, Bằng Lộc đã không lần tới được đám Điền Cơ:

- Vâng, hiện chuyện này liên quan tới an toàn tính mạng của Nhị gia, cho nên lão nô muốn truy tận gốc rễ. Sau khi thăm dò được chút manh mối, tối qua lão nô đã bắt liên năm sáu kẻ có liên quan, qua một hồi tra hỏi, hỏi ra được chuyện này không thoát khỏi dính líu tới người nhà của Nguyệt di nương.

Không có gì lạ, Nguyệt di nương phải có thế lực hỗ trợ phía sau, nếu không dựa vào đứa con trai tính tình chất phác như thế chẳng tranh nổi vị trí gia chủ, mà lôi kéo thế lực trong phủ thì không thoát khỏi ánh mắt của Đường lão thái quân.

- Nhà mẹ đẻ của Ngọc di nương à?

Đường Kính Chi hơi nghi hoặc:

- Nhà bà ta chẳng qua chỉ là tiểu thương sinh sống quanh quẩn cái Lạc Thành này, làm sao biết về thứ đá hại người kia?

- Bẩm Nhị gia, trong lòng lão nô cũng có nghi ngờ này, cho nên định ngầm theo dõi người nhà của Nguyệt di nương, để tìm ra kẻ đằng sau.

Bằng Lộc trầm ngâm nói:

- Nhị gia, lần này nô tài bắt hơi nhiều người, khẳng định sẽ để lộ phong thanh, cho nên mong người mau chóng điều cho lão nô ít ám vệ, nói không chừng người nhà Nguyệt di nương sẽ vội vàng liên hệ với kẻ kia.

- Được! Không thành vấn đề.

Đường Kính Chi vỗ đùi, thông khoái đồng ý, tên khốn ẩn trong bóng tối đó nhất định không cho chạy thoát, nếu không chẳng biết tới lúc nào đó sẽ bị hấn đâm trộm một đao.

- Thị Mặc, ngay lập tức đi liên hệ với người của ám vệ, bảo bọn họ chọn ra mấy hảo thủ, nghe đại quân sự chỉ huy.

Thị Mặc không dám chậm trễ, vội vàng rời khỏi thư phòng.

- Nhị gia, mấy kẻ nhận bạc giúp Nguyệt di nương truyền tin đều đã bị nhốt trong hầm ngầm ở hậu viện, người có muốn tới xem không?

Đường Kính Chi cân nhắc một chút rồi nói:

- Được, người dẫn đường đi, chúng ta đi ngay bây giờ.

Là người hiện đại nên y rất tò mò về phương thức thẩm vấn của thời đại này, đồng thời cũng hơi khẩn trương.

Ở cái xã hội này hạ nhân không có chút địa vị hay tôn nghiêm gì, cho nên Bàng Lộc khả năng vì mau chóng có được đáp án sẽ dùng hình phạt thật nặng.

Rời thư phòng, Bàng Lộc đi trước dẫn đường, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi theo sát đằng sau, càng gần tầng hầm y càng hồi hộp, liệu trong đó có lò lửa nung sắt nóng, roi da đầy mọc tươi, những công cụ tra tấn rợn người như trong phim ảnh không?

“Loạt xoạt”

Bên tai truyền tới tiếng xích sắt, mấy tên trợ thủ đắc lực theo sát bên Bàng Lộc kéo cánh cửa sắt nằm trên mặt đất lên, một cái đường hầm sau chừng năm mét, dài chừng bảy tám mét lọt vào mắt mọi người.

Đường hầm này dốc khoảng góc 40 độ, hai bên tường treo đèn dầu, gió lùa vào, làm ngọn đèn lay lắt, đồng thời có một mùi máu tanh xen lẫn với mùi ẩm mốc cực kỳ khó ngửi xuất hiện làm Đường Kính Chi cau mày, phải lùi lại một bước.

- Ai?

Người canh gác phía dưới nghe thấy tiếng động liền quát hỏi:

Trong những người mở cửa sắt có một tráng hán cao lớn vạm vỡ, phải hơi Đường Kính Chi một cái đầu, tay to như cái bát canh, cơ bắp cuộn cuộn, ồm ồm đáp:

- Ta đây, Đại quân sự và Nhị gia tới.

Chỉ nghe tráng hán này trả lời Đường Kính Chi cũng biết đây là người hoạt động tay chân nhiều hơn đầu óc, nếu không đã chẳng đặt Bàng Lộc ở trước y, đương nhiên hán cũng là người cực khỏe, võ công không tồi, nếu không Bàng Lộc đã chẳng thường xuyên mang hán theo bên người.

Người phía dưới nghe thấy chủ tử tới, vội vàng có hai người chạy ra, quỳ gối trước mặt Đường Kính Chi:

- Nô tài Trần Hổ/ Trần Báo bái kiến Nhị gia, đại quân gia.

150. Chương 151: Thẩm Vấn Trong Hầm.

Hai người này hông đeo cương đao, khuôn mặt vài phần tương tự chắc là hai huynh đệ, Đường Kính Chi khoát tay:

- Đứng dậy đi, dẫn ta vào trong xem nào.

Trần Hổ và Trần Báo đứng dậy, khom lưng tránh sang hai bên nhường đường, đại hán vạm vỡ kia thì sải bước đi trước dẫn đường.

Đi theo con đường hầm vài bước, Đường Kính Chi đã cảm thấy hơi váng vất, chắc là vì biện pháp thông gió quá kém, mùi vị khó ngửi. Ngọc Nhi thì tụt lại sau y nửa bước, mặt che khăn không có chút biểu cảm nào, vì lần đầu tiên tới đây cho nên nàng tỏ ra khá thận trọng, đôi mắt cảnh giác đảo bốn xung quanh, đi sát bên người Đường Kính Chi đề phòng bất trắc.

Cuối đường hầm còn có một cánh cửa lớn, dùng gỗ bản dày chắc làm thành, đã mở sẵn, hai hộ vệ Lam gia không đợi Đường Kính Chi tới gần đã quỳ xuống hai bên cửa.

Không đáp lời, Đường Kính Chi xua tay, đi thẳng vào trong.

Qua cái cửa lối, không gian mở rộng hẳn, gian hầm này rất lớn, giống như sảnh chính của căn nhà, dài tới hơn 40 mét, rộng 20 mét, ở giữa mấy cái cột đất cao chừng hai mét, chắc là khi đào hầm cố ý giữ lại để chống trần khỏi sập.

Ở hai bên đào rất nhiều gian đơn, dùng để giam giữ nô tài hạ nhân phạm lỗi, kẻ được giam vào đó đều có tội lỗi lớn, nếu không thường chỉ giam trong phòng chứa củi.

Ánh sáng bên trong hầm không tệ, trừ mấy ngọn đèn dầu thì bên trên còn đục liền mấy cái lỗ, ánh mặt trời chiếu xuyên qua đó, tạo thành những cột sáng tròn, trừ để chiếu sáng còn có tác dụng giúp không khí lưu thông đảm bảo người ở phía dưới không bị chết ngạt.

- Nhị gia, nô tài đã mang những kẻ phạm tội ra ngay.

Trần Hồ nhìn thấy đại quân sự đưa mắt ra hiệu vội đi tới báo một tiếng, sau đó vẫy tay với mấy người khác, đi vào sâu bên trong tầng hầm.

- Nhị gia, lão nô tổng cộng bắt được sáu tên, có bốn tên nhận bạc của Nguyệt di nương phán tán tin tức, người xem lát nữa hỏi xong phải xử lý ra sao?

Bàng Lộc đi tới hỏi:

Những người này là hạ nhân của Đường phủ, đừng nói là dùng hình, cho dù là giết đi thì quan phủ cũng chẳng tìm y gây khó dễ, nhưng là người sống trong xã hội văn minh hiện đại, Đường Kính Chi không làm nổi chuyện tàn nhẫn như thế:

- Đợi ta hỏi xong rồi hẵng tính.

Bàng Lộc vâng lời lùi sang bên, ông ta hỏi thế chỉ vì Đường Kính Chi đã tới đây thì phải tôn trọng hỏi một chút, còn xử lý ra sao thì ông ta đã quyết rồi.

Trần Hồ Trần Báo rời đi không lâu liền cùng mấy đồng bạn kéo hai người tới, Đường Kính Chi nhìn một cái giật mình, co người có lại, mặt hơi tái đi.

Chỉ thấy hai người bị kéo tới chân tay đều mang xích sắt, tóc tai bù xù, người chẳng chịt vết roi vết máu, y phục sứt rách bươm, toàn thân trên dưới bẩn thỉu hôi thối không chịu nổi.

Nén khó chịu trong lòng xuống, Đường Kính Chi bước sang trái nửa bước, che đi tầm nhìn của Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi từ lúc võ nghệ có chút thành tựu đã ra giang hồ lăn lộn, đừng nói là hai người này chỉ bị ít thương tích ngoài da, cho dù là chân tay bị cắt lìa, ruột gan lòi ra ngoài, máu me be bết nàng cũng chẳng nhú mày lấy một cái, song hành động chu đáo của Đường Kính Chi vẫn làm nàng hơi cảm động.

Tướng công thư sinh cũng không thiếu khí khái nam nhi nha, bao lâu rồi mới có người quan tâm tới mình như vậy?

Về mặt Ngọc Nhi có chút ngẩn ngơ, cho dù là hai vị sư huynh, vì tính cách nàng kiên nghị quật cường, cho nên không coi nàng như nữ tử yếu đuối, hơi do dự một chút, nàng không nói, cũng không di chuyển, cứ như thể đứng sau bóng lưng không cao lớn lắm của Đường Kính Chi, nhưng làm nàng có cảm giác thật vững chãi.

Hai hạ nhân kia hiển nhiên hôm qua được ném không ít đau khổ, bị hộ vệ quăng mạnh xuống đất, chạm vào vết thương, kêu đau cũng lạc hết cả giọng, nhìn thấy gia chủ đứng trước mặt, người bên trái vội khấu đầu cầu xin:

- Nhị gia, nô tài biết sai rồi, xin người ta cho nô tài một mạng đi.

- Nhị gia, nô tài cũng biết sai rồi, không nên tham chút tiền mà làm việc cho kẻ ác, trong nhà nô tài còn có mẹ già 60 tuổi và nữ nhi mới bảy tuổi cần chiếu cố, cầu xin người tha cho nô tài, kiếp sau nô tài có làm trâu làm ngựa cũng báo đáp ân đại đức của người.

Người bên phải cũng nỗ lực cự mình, muốn quỳ xuống, nhưng không quỳ nổi, vừa cầu xin vừa khóc lóc thảm thiết.

Đường Kính Chi nhìn mà mỉm lòng, nhưng nghiêng đầu sang nhìn Bàng Lộc thì thấy ông ta khẽ lắc đầu rồi nhắm mắt lại.

Cho dù không nhắm mắt, đôi mắt của ông ta cũng lãnh đạm chẳng có chút tình cảm nào.

- Điều các người biết đã nói hết ra chưa?

Đường Kính Chi hỏi khẽ:

- Rồi ạ, rồi ạ, nô tài biết gì đã nói hết cả rồi.

Hai tên hạ nhân đó rồi rít gặt đầu:

Nhìn kỹ Đường Kính Chi mới phát hiện hai tên hạ nhân này chẳng những trên người khắp nơi là vết roi toét thịt, mà tên bên phải càng thê thảm hơn, mười ngón tay thì tám cái không còn móng tay, y nhìn thôi cũng rợn người, mười ngón tay nối liền tới tim, đau đớn thế này thà chết cho rồi.

Đường Kính Chi xoay người đi luôn, y thực sự không sao nhìn nổi nữa, hai tên hạ nhân thấy thế kinh hoàng lấy hết sức lực bật dậy, vừa khóc vừa gào thét van xin, có điều hộ vệ bên cạnh đạp lên lưng, ngã dúi dụi xuống.

Tới khi Đường Kính Chi đi tới đường hầm, Bàng Lộc mới mở mắt ra, lạnh lùng nói:

- Đời người có những lỗi lầm không thể phạm vào, nếu không chỉ còn một con đường chết thôi.

Chuyện này liên quan tới tính mạng bản thân Đường Kính Chi, còn chưa đủ to à? Cho dù mấy kẻ này chỉ tham tiền nhận bạc tuyên bá lời đồn, không hề biết nội tình, nhưng kết quả vẫn là làm hại gia chủ Đường gia oan uổng bệnh nặng bao năm, hậu quả nghiêm trọng.

Cho nên những kẻ này Bàng Lộc sẽ không buông tha:

- Đủ rồi, đừng khóc nữa, sau này Đường gia không bạc đãi người nhà các người đâu.

Bỏ lại một câu, Bàng Lộc cất bước rời hầm ngầm.

Đằng sau những tiếng gào khóc bi thảm vang lên.

Đi nhanh ra ngoài, bị gió mát buổi sáng cùng không khí tươi mới ập vào mặt, Đường Kính Chi mới cảm thấy dễ chịu hơn, không tức ngực nữa, nói thực, những kẻ đó đáng chết vạn phần, bởi vì Đường Kính Chi Đường đại tử thực sự đã chết rồi.

Chẳng những chết rồi, bọn chúng vì tham chút bạc mà hại mình bệnh nặng mấy năm, bị bệnh tật dày vò thê thảm.

- Nhị gia, không phải người nói hôm nay còn chuyện lớn phải làm sao.

Ngọc Nhi theo sau lưng Đường Kính Chi, thấy y tâm tình nặng nề, muốn khuyên nhủ vài câu, nhưng nàng không giỏi ăn nói, chẳng biết phải khuyên thế nào, nên nhắc y một câu, phân tán sự chú ý của y.

Đường Kính Chi chẳng ngờ, tất nhiên đoán ra Ngọc Nhi muốn tốt cho mình, gượng cười nói:

- Ủ, hôm nay có chuyện phải làm.

Đợi Bàng Lộc ra, Đường Kính Chi dặn dò ông ta vài câu rồi dẫn Ngọc Nhi cùng vài hộ vệ rời Đường phủ, tới thẳng bắc thành, nhà của Trương Gia, quan phụ trách tuần điền trước kia.

Nạn châu chấu sẽ bùng phát trong ngày một ngày hai nữa thôi, y phải cùng Trương Gia thương lượng kỹ càng, rồi phải tới vùng đất hoang thăm dò một phen, tu sửa chỗ chưa hoàn thiện trong bản đồ của Trương Gia.

Lên tới phố, Đường Kính Chi tới tửu lâu mua ít rượu thịt ngon, theo ký ức vòng vèo rẽ trái quẹo phải, vừa đi vừa hỏi, tốn không ít thời gian, cuối cùng đến được cửa nhà Trương Gia.

- Lát nữa ta và Trương đại nhân có chuyện phải bàn, các người cứ ở ngoài ăn sáng đã rồi hãy quay lại đợi.

Đường Kính Chi nói với mấy hộ vệ rồi ném cho họ mấy mẩu bạc vụn để thưởng, trước kia chuyện bỏ tiền thanh toán này đều do Thị Mặc làm hết.

Mấy thị vệ dạ ran, rồi hớn hờ lùi ra, bằng vào số tiền này đủ cho bọn họ tới tửu quán tươm tất làm một bữa ngon lành rồi.

151. Chương 152: Lại Tối Trương Gia.

“Cộc, cộc, cộc” Giống như lần trước Đường Kính Chi vẫn đích thân tới gõ cửa.

- Ai đó?

Giọng già nua từ trong sân hỏi:

Giọng nói này không lạ gì nữa, chính là ông già tóc trắng mở cửa lần trước, Đường Kính Chi đáp:

- Lão đại gia, là văn bối Đường Kính Chi, mời người mở cửa, văn bối tìm Trương đại nhân có chuyện thương lượng.

Y dứt lời, tiếng bước chân trong sân rõ ràng nhanh hơn nhiều.

Ông già trông cửa cho Trương gia trước kia luôn bị người ta gọi là lão già, lão thất phu, lần trước Đường Kính Chi tới nhà báỉ phỏng, lần đầu tiên ông ta được một vị công tử hào môn gọi là lão đại gia, cho nên cái tên Đường Kính Chi vẫn còn nhớ rõ như in, thấy y lại tới làm khách, tất nhiên không chậm trễ, nhanh chóng ra mở cửa.

- Thì ra là Đường công tử, lão gia nhà tiểu nhân đang ở trong nhà, mời vào, mời vào.

Lão bộc nhiệt tình tình nói, tránh sang bên nhường đường.

Đường Kính Chi không vào ngay, mà nói:

- Nếu Trương đại nhân ở nhà, vậy xin lão đại gia vào thông báo cho một tiếng.

- Không cần đâu, Đường công tử vào đi.

Cửa gian phòng chính bật mở, nguyên Trương Gia nghe có người nói chuyện bên ngoài, chủ động đi ra.

Nhìn thấy lại là Đường Kính Chi, Trương Gia có chút bất ngờ, thậm nhủ, vị đại tài tử này tới đây phải chăng đã có được công văn cho phép khai hoang đào kênh rồi?

- Tại hạ báỉ kiến Trương đại nhân.

Đường Kính Chi từ xa đã chấp tay thi lễ.

Hôm nay Trương Gia vẫn mặc bộ trường bào xanh, tuy không mới nhưng sạch sẽ phẳng phiu, có điều khí sắc có vẻ không được tốt lắm, cười khổ nói:

- Đường công tử không cần khách khí như thế, mời vào, còn nữa, lần sau đừng gọi Trương mỗ là Trương đại nhân, ta bị mất chức quan, hiện thân phận chỉ là thường dân áo vải thôi.

Đường Kính Chi không tiếp lời, chỉ theo sát ông ta vào trong phòng, đi tới trước cái bàn cũ kỹ, đặt hộp thức ăn trong tay xuống, lấy rượu thịt bên trong đặt lên bàn, chẳng khách khí nữa, như nói chuyện với người bạn cũ:

- Lại đây nào, thức ăn này tại hạ mua từ Thiên Lý Hương, chúng ta cùng uống vài chén.

- Được.

Mất quan chức, tiền bạc cũng eo hẹp, Trương Gia chẳng mấy lần dám uống rượu nữa, sáng khoái nhận lời, tới cầm bầu rượu rót cho mình và Đường Kính Chi.

Ngọc Nhi từ khi vào đại sảnh, không hề khách khí ngồi luôn bên cạnh Đường Kính Chi, có điều là nữ nhân, nàng không thể ăn uống cùng bàn với Trương Gia được.

Đường Kính Chi cầm chén rượu lên chạm cốc với Trương Gia, ngửa cổ uống một hơi hết sạch, cười nói:

- Rượu ngon, rượu Quế Hoa của Thiên Lý Hương của nhiên cực thuần, dư vị kéo dài.

- Đúng vậy, mười năm trước ông chủ của Thiên Lý Hương cất công tới tận Việt Châu mua lấy phương thức ủ rượu Quế Hoa, cho nên Thiên Lý Hương mới có được thành tựu ngày nay.

Trương Gia chép miệng, hồi tưởng dư vị chưa tan.

Rượu Quế Hoa của Thiên Lý Hương màu vàng nhạt, vào miệng êm, xuống tới bụng làm đan điền có hơi nóng lan tỏa, cực kỳ dễ chịu, thêm nữa mùi hương ngào ngạt, ợ hơi cũng thơm, không như loại rượu khác uống vào miệng toàn mùi khó ngửi.

- Trương tiên sinh đã thích như thế chúng ta cạn chén nữa.

Đang là quan biếm thành bình dân, chẳng ai dễ chịu được, nên sắc mặt Trương Gia lúc này mới không tốt, Đường Kính Chi liền thay đổi cách xưng hô, hơn nữa từ “đại nhân” theo quy củ chỉ được dùng với quan viên trong triều, nếu dùng bừa bãi bị người ta tố cáo lên nha môn sẽ gặp không ít phiền phức.

Nghe Đường Kính Chi thay đổi cách xưng hô, Trương Gia mỉm cười, thiện cảm với người đối diện lại tăng thêm một phần, với thân phận của y mà vẫn có thể giữ phép lịch sự với một quan viên thất thế như ông ta, đúng là hiếm có.

- Nào, cạn chén.

Trương Gia nâng chén lên, vui vẻ uống cạn.

Ngọc Nhi sáng sớm rời giường, đầu tiên là luyện võ, sau đó theo Đường Kính Chi chạy bộ, tới tầng hầm một chuyến, tới giờ chưa có cái gì vào bụng, nhìn Đường Kính Chi ngồi đó thoải mái chén qua chén lại với người ta, không đoái hoài gì tới mình, lòng thầm tức giận.

Cái này do Đường Kính Chi sơ ý, vì ở thế kỷ 21, nam nhân và nữ nhân ngồi cùng bàn ăn uống là chuyện bình thường, chẳng cần phải nói.

Ngọc Nhi đang sinh lòng bất mãn thì thấy rèm cửa đối diện khẽ lay động, tiếp đó có một bàn tay nhỏ vén rèm lên, len lén nhìn về phía đại sảnh, thấy ánh mắt nàng, hoảng sợ buông tay, cấp tốc lui lại.

Ngọc Nhi rất tinh mắt nên nhìn thấy rõ vừa rồi vén rèm nhìn trộm là cô bé chừng sáu bảy tuổi, mắt to trong veo, thoáng liếc qua đã thấy rất đáng yêu.

Đang bực mình hai nam nhân kia sắp động đũa mà mình chỉ ngồi nhìn đến thèm mà không ăn được, Ngọc Nhi đảo mắt một vòng tức thì nảy ra một kế, sáng sớm nàng vận động rất nhiều, không ăn chút gì đó không được.

- Trương tiên sinh, trong phòng này có người khác phải không?

Trương Gia từ lúc Ngọc Nhi đi vào vì tị hiềm nam nữ đến nhìn nàng một cái cũng không dám, về sau thấy nàng điềm nhiên ngồi xuống bên cạnh Đường Kính Chi liền biết thân phận không thể thấp, lúc này nghe nàng hỏi, Trương Gia hạ mí mắt nhìn xuống, mới đáp:

- Đúng thế, có tiện nội và nữ nhi của Trương mỗ đều ở sảnh bên.

Ngọc Nhi cau mày, lóng sinh ra vài phần bất mãn với ông ta, đâu có chuyện mình ngồi ăn uống thỏa thuê ở đại sảnh, nhưng bỏ mặc vợ con ở bên ngồi nhìn, thuận tiện nàng trừng mắt nhìn Đường Kính Chi, cái tên này cũng là đồ óc heo phổi bò, uống cho mình còn nhận lời dạy y võ công, vậy mà đến ăn cơm cũng chẳng nhớ tới mình.

Ngọc Nhi liền đề nghị:

- Nếu như Trương phu nhân và lệnh ái đều ở đây, sao không gọi ra gặp mặt?

Trương Gia hơi do dự, chuyện này không phải phép, nhưng khách quý lên tiếng, từ chối càng vô lễ hơn:

- Đương nhiên là được rồi, hai vị chờ một chút, Trương mỗ gọi tiện nội ra gặp mặt.

Rồi đứng dậy chấp tay cáo lỗi rồi sang phòng bên.

Đường Kính Chi nghi hoặc nhìn sang Ngọc Nhi, nàng vốn không thích bắt chuyện tiếp xúc với người khác mà, sao hôm nay lại cố tình đòi gặp mặt vợ con người mới gặp lần đầu, không ngờ vừa quay sang, thấy Ngọc Nhi chẳng thèm nhìn mình, quay ngoắt đầu đi.

Í, mình chọc giận bà cô này lúc nào thế?

Đường Kính Chi sờ mũi, ù ù cạc cạc chẳng hiểu ra làm sao, lúc này rèm cửa phòng bên vén lên, Trương Gia dẫn thê tử và nữ nhi cùng đi ra.

Trương phu nhân đứng sau lưng Trương gia, mặc áo xanh thẫm, chiếc váy đã giặt tới bạc màu, dung mạo đoan chính ứa nhìn, sắc mặt ửng hồng, mắt nhìn chăm chăm mặt đất không dám ngẩng đầu lên, nhìn một cái là biết tính rụt rè, ít tiếp xúc với người.

Nữ nhi của Trương Gia chừng 7 tuổi, cô bé này lại không biết sợ, mặc bộ y phục xanh biếc, mới hơn của cha mẹ rất nhiều, nó nắm tay mẹ, đôi mắt lớn đen láy mở rất to, nhìn qua nhìn lại Đường Kính Chi và Ngọc Nhi, có lẽ vừa rồi bị Ngọc Nhi phát hiện ra nhìn trộm, cho nên gặp ánh mắt của nàng, vội chuyển mắt đi né tránh.

Đường Kính Chi vội đứng dậy, chấp tay thi lễ:

- Tại hạ Đường Kính Chi, ra mắt Trương phu nhân.
- Đường ... Đường công tử không cần khách khí như thế, mau đứng lên đi.

Trương phu nhân hơi lúng túng, đưa tay đỡ hờ.

Đội Đường Kính Chi đứng dậy, Ngọc Nhi mới đi tới nhún eo thi lễ:

- Thiếp thân Ngọc Nhi ra mắt Trương phu nhân.

Nghe Ngọc Nhi giới thiệu, Trương Gia mới biết nữ tử che mặt này không phải là chính thất phu nhân của Đường Kính Chi. Đối diện với nữ tử, Trương phu nhân tỏ ra tự nhiên hơn, nàng đi tới, đỡ Ngọc Nhi dậy, rồi kéo con gái đến, bảo:

- Đình Nhi, mau thi lễ với khách.

Trương Đình chớp đôi mắt đáng yêu, giọng trong trẻo:

- Đình Nhi ra mắt Đường ca ca, Ngọc tẩu tẩu.
- Bữa bãi, Đình Nhi, vừa rồi chẳng phải đã bảo con phải gọi là thúc thúc và thím thím sao?

Trương phu nhân thấy nữ nhi nói thế thì quỳnh lên, vội nghiêm mặt trách, khách hôm nay thân phận không phải tầm thường, không đúng lễ phép sẽ bị trượng phu mắng không biết dạy con, nàng kéo nữ nhi ra đằng sau, như gà mẹ che chở cho gà con, áy náy nói:

- Đều tại thiếp thân thường ngày quản giáo không tới nơi tới chốn làm Đình Nhi nói sai, mong hai vị rộng lòng không trách nó.

152. Chương 153: Cô Bé Vô Lễ.

Trương Gia trừng mắt lên nhìn vợ, khễ trách cứ:

- Lần nào nó sai nàng cũng nói câu này, chỉ biết bao che cho nó mà không dạy bảo.
  - Hai vị đừng như thế, Đình Nhi bốn chỉ nhỏ hơn chúng tôi vài tuổi, gọi ca ca và tẩu tẩu là bình thường mà.
- Đường Kính Chi sợ đôi phu thê này vì chút chuyện vặt vãnh mà mâu thuẫn với nhau liền lên tiếng giải vây, lại thấy Trương Đình hoạt bát đáng yêu, kéo nó vào lòng, lấy ra một khối ngân bảo sáng loáng đưa cho nó:
- Đình Nhi nhận này, đây là quà gặp mặt của ca ca và tẩu tẩu.

Trương Gia thấy thế giật mình, khối ngân bảo đó xem ra ít nhất cũng phải hai lượng, vội chối từ:

- Đường công tử mau thu lại đi, phần lễ này quá lớn, Đình Nhi không thể nhận.
- Đúng thế, Đình Nhi còn nhỏ, sao nhận lễ vật lớn vậy được.

Trương phu nhân cũng rói rít nói:

Với Trương gia mà nói, phần lễ vật này đúng là quá lớn, nhưng với Đường Kính Chi mà nói thực sự không đáng là gì, phải biết rằng lần trước y tới Trịnh phủ bái phỏng, bỏ số lễ cũng tốn một vạn lượng, Đường gia hiện kinh doanh khó khăn, nhưng cũng chẳng thiếu vài đồng bạc.

Hiện Trương Gia có tác dụng lời với y, chỉ cần kéo gần quan hệ hai người, để ông ta làm việc cho mình, y sẵn lòng bỏ số tiền gấp trăm lần, có điều chắc chắn không ta chẳng chịu nhận, khối ngân bảo này cũng như chỉ tặng cho Trương Đình một mót đồ chơi xinh xắn thôi.

Nhưng Đường Kính Chi chưa kịp nói gì thì Trương Đình đột ngột đẩy mẹ sang một bên, thoát khỏi tay mẹ, nó chạy tới cướp lấy khối nguyên bảo vào tay, nói:

- Con muốn, Đình Nhi muốn nó.

Trương Gia không ngờ nữ nhi lại lớn mật như thế, dám thoát khỏi tay mẹ đi tới cướp bạc trong tay khách, sắc mặt đại biến. Trương phu nhân cũng hoảng hồn, giận dữ quát:

- Đình Nhi, mau trả lại cho khách.
- Không!

Trương Đình giấu môi, ương bướng dẫu khối nguyên bảo ra sau lưng.

Bằng lương tâm mà nói, Trương Đình mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng loại hành vi của nó làm Đường Kính Chi không thích chút nào, dù lễ vật y đã tặng đi rồi, nhưng sao có chuyện cô bé bảy tuổi cướp quà trong tay khách nhi thể được, đổi lại nếu là nữ nhi của y ở thời hiện đại, y cũng sẽ tức giận.

Quá vô lễ.

Vì thế Đường Kính Chi chỉ nhú mày, không khuyên can vợ chồng Trương Gia dạy bảo nữ nhi.

Trương phu nhân thấy nữ nhi không chịu nghe lời, giận tới mặt tím lại, nhưng nàng chỉ có mỗi một đứa con này thôi, lúc nào cũng nâng niu nó trong tay, không nỡ đành nỡ mắng, có điều hôm nay có hai vị khách, nên do dự một chút, giờ bàn tay lên dọa:

- Mau trả lại cho khách rồi tạ lỗi, nếu không nương thân sẽ cho con một trận đấy.
- Ôi chao, mẹ hiền thì con hư!

Trương Gia sớm nhìn thấu thê tử rồi, thấy nữ nhi hỗn hào như vậy mà thê tử vẫn không nghiêm khắc quản giáo, dậm chân tức tối, đi nhanh tới bên cạnh nữ nhi.

Trương phu nhân luôn chú ý tới cử động của tướng công, trước kia tướng công đánh nữ nhi không ít, thấy thế cuống lên quát:

- Đình Nhi chạy mau, mau lên, nấp sau lưng nương thân.

Nói rồi đi tới định chặn nam nhân của mình đánh con.

Trương Đình mặc dù sợ đánh đòn, nhưng hiển nhiên là không sợ phụ thân, thấy ông xông tới là co cẳng chạy, sau đó rất khôn chạy quanh Ngọc Nhi, Trương Gia tị hiềm, phải né tránh nàng, thế là chạy mấy vòng không bắt được đứa con tinh quái này.

Lúc này Trương phu nhân đuổi tới, nắm lấy ống tay áo tướng phu:

- Lão gia, người người giận đã, thiếp thân nhất định khuyên Đình Nhi trả bạc cho khách.

Trương Gia tính cách cương trực, nghiêm khắc, nhưng không may với thê tử cực kỳ bao che con lại không làm gì nổi, giật mạnh tay mà không thoát, chỉ đành thở dài một tiếng, quay đầu đi, hôm nay mất hết thể diện trước mặt khách rồi.

Trương Đình vẫn nắm thật chặt khối nguyên bảo trong tay, không đợi mẹ nói, nó nấp bên cạnh Ngọc Nhi thò đầu ra nói:

- Nương thân, Đình Nhi thích khối nguyên bảo này, người cho Đình Nhi thu lại đi.

Đường Kính Chi này giờ trở mặt nhìn, không ngờ ba người nhà Trương Gia lại diễn vở tuồng thế này, chẳng biết nên khóc hay nên cười, thấy Trương Gia vì nữ nhi không hiểu chuyện, bày chuyện xấu trước mặt khác, hổ thẹn tức giận không dám nhìn mặt mình nữa, biết mình phải đứng ra nói vài câu rồi:

- Trương tiên sinh, Đình Nhi còn nhỏ mà, đừng giận nó, hơn nữa khối nguyên bảo đó vốn do tại hạ tặng nó, tiên sinh cứ cho nó nhận đi.

Ngọc Nhi xuất thân từ gia đình võ học, mấy chuyện này không chú ý lắm, chẳng cảm thấy Trương Đình làm gì không đúng, thích thì lấy thôi, có sao đâu? Nàng nhìn Trương Đình giữ chặt khối nguyên bảo, mặt đầy khẩn trương, khẽ vỗ vai nó nói:

- Đình Nhi, muội thích thì cứ giữ lấy đi, bọn ta không lấy lại đâu.

- Vâng!

Trương Đình ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Nhi, sau đó gật mạnh đầu.

Ngọc Nhi nói với khẩu khí rất lạnh đạo, cho thấy không phải là người dễ gần, Trương phu nhân vốn không giỏi ăn nói, lúc này kẹt giữa hai bên càng chẳng biết phải nói gì.

Thấy thê tử nhìn mình, Trương Gia trừng mắt nhìn nàng, ý tứ là xem nữ nhi mà nàng dạy bảo làm gì đi, sau đó giật tay khỏi tay nàng, đi tới chấp tay với Đường Kính Chi:

- Trương mỗ không biết dạy con, làm Đường công tử chê cười rồi.

- Đình Nhi còn nhỏ mà, tuổi nhỏ hiểu động ít suy nghĩ, sau này lớn lên tự hiểu thôi, Trương tiên sinh đừng quá bận lòng, chúng ta tiếp tục uống rượu nào.

Đường Kính Chi nói xong kéo Trương Gia về phía bàn:

Trương Đình thấy phụ thân không bắt nó trả bạc lại nữa, cười vui vẻ, sau đó chạy nhanh về phía mẫu thân, nhào vào lòng, mặt hưng phấn đỏ hồng. Trương phu nhân thở phào, định dắt con lui vào trong.

- Khoan đã.

Ngọc Nhi đột ngột lên tiếng làm mọi người trong phòng đổ dồn ánh mắt về phía nàng, nàng tự nhiên như không, đi thẳng tới bàn, lấy hai đĩa thức ăn, mang vào sảnh bên.

Đường Kính Chi thấy vậy vỗ trán, quên mất Ngọc Nhi là nữ tử không thể dùng cơm cùng bàn với Trương Gia, từ sáng tới giờ nàng cũng đã ăn gì đâu, chẳng trách trước đó nàng mặt nặng mày nhẹ với mình, chuyện này đúng là mình sai rồi.

Trước khi tới đây y mua một hộp thức ăn lớn đầy đủ rượu thịt, chia làm ba tầng, mỗi tầng năm đĩa, tận 15 món ăn, ngoài ra còn có một cái lồng bánh bao hấp nho nhỏ, đủ cho mấy người ăn, liền cầm hai đĩa thức ăn, gấp mấy cái bánh bao bỏ lên trên, lật đặt chạy theo sau Ngọc Nhi vào sảnh bên.

- Ngọc Nhi, nàng xem bằng này đã đủ chưa?

Đường Kính Chi đặt thức ăn lên bàn, ân cần hỏi:

Ngọc Nhi hời hợt liếc mắt nhìn y, giọng chẳng nóng cũng chẳng lạnh:

- Đủ rồi.

- Hi hi.

Đường Kính Chi ngượng ngùng gãi đầu, định giải thích mà chẳng biết thế nào, cười ngượng mấy tiếng rồi chuồn ra ngoài.

Tới khi bóng lưng Đường Kính Chi biến mất sau rèm, trong mắt Ngọc Nhi mới hiện lên ý cười khó diễn tả, nàng đúng là không ngờ tướng công thư sinh tài danh vang vọng lại cũng có lúc ngốc nghếch buồn cười như thế.

Tới đại sảnh, Đường Kính Chi khuyên mẹ con Trương phu nhân sang phòng bên dùng cơm, rồi tiếp tục ngồi xuống ăn uống cùng Trương Gia.

Trương Gia xưa nay là người giữ bốn phận, không tham tiền tài của người khác, hiện nữ nhi cầm bạc của Lam Kính Chi liền ngồi không yên được nữa, thấy Đường Kính Chi chỉ ăn uống tán gẫu, không nói tới chính sự, liền chủ động lên tiếng:

- Đường công tử chuyến này tới đây phải chăng có chuyện muốn thương lượng với Trương mẫu?

Đường Kính Chi vốn định cùng Trương Gia ăn một bữa cơm, đợi hai người quen thuộc hơn, hiểu rõ tín cách của ông ta rồi mới bàn việc, nhưng người ta đã hỏi tới rồi thì rất nhiên không thể tránh không nói tới, liền nghiêm mặt lại đáp:

- Đúng thế, chuyến này tại hạ tới đây là vì muốn bàn tiếp với Trương tiên sinh chuyện khai hoang đào kênh.

- Đường gia tiền nhiều thế lớn, bất kể Đường công tử làm gì đoán chừng cũng một vốn bốn lời, tội gì mà phải khai hoang, đào kênh cho vất vả.

Trương Gia từng là quan chủ sự truân điền, còn tính toán tỉ mỉ cho việc khai khẩn mảnh đất hoang đó, nên hiểu chuyện gian nan bên trong, mấy câu này là thực lòng khuyên can với ý tốt.

153. Chương 154: Tâm Lòng Đáng Quý.

Đường Kính Chi mỉm cười không nói, cho tay vào lòng ngực lấy ra công văn cho phép khai hoang đào kênh, đặt trước mặt Trương Gia.

Trương Gia nhận lấy xem thật kỹ, khe thở dài, xem ra Đường Kính Chi đã quyết tâm làm lớn một phen rồi, trả lại công văn, không lằng nhằng khuyên can gì nữa, mà nói thẳng:

- Đường công tử muốn Trương mẫu giúp việc gì cứ nói:

- Đơn giản lắm, Trương tiên sinh giúp tại hạ làm tổng chỉ huy, xong chuyện, tại hạ nhất định có báo đáp.

Đường Kính Chi vừa dứt lời, Trương Gia đã xua tay:

- Không cần, khai hoang đào kênh là chuyện tốt đẹp tạo phúc cho muôn dân, cũng là tâm nguyện mà Trương mẫu vất vả bôn ba mấy năm luôn muốn hoàn thành. Chỉ cần Đường công tử không chê ta lắm mồm lắm miệng, Trương mẫu nguyện không nhận một đồng, dốc sức trợ giúp.

Đường Kính Chi sớm được nghe về nhân phẩm của Trương Gia, biết ông ta không tham tiền tài, nhưng tuyển người ta làm công cho mình, làm gì có lý nào không trả tiền:

- Tạo phúc thì tạo phúc, nhưng số tiền này Trương tiên sinh vẫn phải nhận, đó là do tiên sinh lao động chính đáng kiếm được, và lại chuyện không phải xong trong ngày một ngày hai, sau này Trương tiên sinh lấy gì nuôi gia đình?

Trương Gia còn định chối từ, Trương Khác cắt ngang:

- Hơn nữa Đình Nhi nay đã bảy tuổi, qua vài năm nữa là có thể kiếm người làm mai gả đi, khi ấy Trương tiên sinh không có món hồi môn nào đáng kể, chẳng phải làm hỏng hôn nhân đại sự của Đình Nhi sao.

Thực ra luật pháp quy định nam nữ 16 tuổi mới được cưới gả, nhưng trong dân gian đa phần không biết quy định này, phần còn lại có biết cũng chẳng bao giờ tuân theo, con gái lớn để trong nhà làm cái gì? Sớm muộn cũng là cũng thành con nhà người ta, gả sớm đỡ mấy năm nuôi phí cơm, và lại con gái lớn, xung quanh ong bướm cũng nhiều, gả sớm tránh thị phi, vì thế nên nữ tử ở đây xuất giá sớm, mười ba mười bốn tuổi làm mẹ là chuyện thường.

Nhà quan quý thì nữ tử gả muộn, đương nhiên hai vấn đề trên chẳng cần phải lo, còn công chúa hoàng gia còn muộn nữa vì lễ nghi rườm rà rắc rối, nhưng cũng không bao giờ quá 20 tuổi.

Như nghĩ tới chuyện gì, Trương Gia đột nhiên đỏ mặt, muốn chối từ cũng không nói ra miệng được nữa. Còn ở sảnh bên Ngọc Nhi và mẹ con Trương phu nhân ăn cơm, nghe Trương Đình nói một câu, sắc mặt đều biến đổi.

Từ khi sang sảnh bên, ngồi đợi mẹ con Trương phu nhân đi vào, Ngọc Nhi mời một câu rồi cầm đũa ăn như không có ai ở bên cạnh, nàng xông pha giang hồ mấy năm, sớm tạo thành thói quen cố gắng có cơ hội là ăn bụng thật no, đảm bảo thể lực tinh thần ở trạng thái đỉnh phong.

Thói quen này với người giang hồ rất quan trọng, vì giờ giấc bất thường, đôi khi chẳng biết bữa cơm tiếp theo lúc nào, nếu vì đói bụng làm mệt mỏi không may bị kẻ địch đánh lén rất có thể mất mạng.

Trương phu nhân tính hướng nội, nhát gan, không dám tiếp xúc với Ngọc Nhi, nhưng từ khi tướng công mất quan chức, trong nhà không còn nguồn thu nhập ổn định, rất ít khi được thấy miếng thịt, nàng là người trưởng thành rồi, không quan trọng lắm, nhưng nữ nhi còn nhỏ.

Hơi do dự một chút, nàng nắm tay nữ nhi dắt tới bên bàn.

Trương Đình là cô bé bạo dạn, mặc dù thấy Ngọc Nhi lằm lằm không dễ thân cận, nhưng vẫn lập tức cầm đũa gấp miếng thịt bỏ lớn cho vào miệng.

Nó chẳng còn nhớ lần trước được ăn thịt là bao giờ nữa rồi, hàm bành ra, nhai ngấu nhien.

Trương phu nhân thấy thế thì xấu hổ lắm, nhưng không lên tiếng bảo con ăn cho nhã nhặn, chỉ lấy khăn tay ra lau mỡ chảy ra khóe miệng con.

Nhìn nữ nhi ăn sung sướng như vậy, trên mặt Trương phu nhân mang nụ cười hiền từ và cưng chiều của người mẹ.

Ngọc Nhi vừa ăn vừa để ý Trương phu nhân, chẳng phải nàng chú ý tới hờ, chỉ là thói quen lúc nào cũng quan sát động tĩnh xung quanh của nàng, thấy Trương phu nhân không ăn miếng nào, chỉ lo gấp cho nữ nhi, trong lòng dâng lên thiện cảm với nữ nhân này, đúng là một người mẹ hiền.

Đưa đũa ra gấp một cái bánh bao bỏ vào bát Trương phu nhân, sau đó Ngọc Nhi tiếp tục cúi đầu ăn.

- Đa tạ.

Trương phu nhân vội lên tiếng cảm ơn, có điều thấy Ngọc Nhi chẳng để ý tới mình, có hơi ngượng, gấp bánh bao, cắn từng miếng nhỏ một.

Thiên Lý Hương là tửu lâu có tiếng của Lạc Thành, thức ăn nơi đó làm tất nhiên là hương sắc vị đều trọn vẹn, Trương phu nhân cắn khê một miếng, thấy đầu lưỡi có vị nước thịt đậm đà thơm phức truyền tới, thế là nàng vội lấy đũa gấp cho nữ nhi một cái bánh bao.

Trương Đình được mẫu thân chiều cố quen rồi, mẫu thân gấp cái gì nó ăn ai nó, chỉ vài ba miếng đã nuốt hết cái bánh vào bụng, còn liếm mép thòm thèm:

- Bánh bao, bánh bao, Đình Nhi muốn ăn bánh bánh bao.

Trương phu nhân vội nuốt một cái bảo con nói nhỏ thôi, sau đó nhìn Ngọc Nhi một cái, gấp thật nhanh cho con cái bánh bao, Trương Đình háu ăn muốn đưa tay cầm bánh mới nhớ trong tay vẫn nắm chặt khối ngân bảo, bảo mẹ:

- Nương thân, người mau cất chỗ bạc này đi, ngày mai chúng ta còn đi tìm y sư khám bệnh cho ngoại công.

Giọng nói hồn nhiên trong treo của Trương Đình tức thì khiến Ngọc Nhi lẫn Trương phu nhân đều ngẩn ra.

Ngọc Nhi không ngờ cô bé con này nhất định đòi giữ khối nguyên bảo là vì muốn khám bệnh cho ngoại công, lòng thâm tán thưởng. Tay Trương phu nhân run run, cái bánh bao rơi xuống bàn, nàng quay đầu đi, dùng ống tay áo lau sạch nước mắt.

Đợi tới khi nàng quay lại, vành mắt đã đỏ hoe, gật đầu nghẹn giọng nói:

- Ủ, nương thân cất kỹ rồi, mai chúng ta đi mời y sư xem bệnh bốc thuốc cho ngoại công.

Trương Đình nhét khối ngân bảo vào trong tay mẫu thân, cười toét miệng, còn đứng lên lau nước mắt cho mẫu thân, lúc này mới nhón cái bánh bao trên bàn đút tọt vào miệng, nhai nhồm nhoàm:

- Nương thân, bánh bao ngon lắm, người cũng ăn đi, có rất nhiều mà.

Ngọc Nhi đưa tay ra vỗ đầu Trương Đình tán dương, cũng nói:

- Ủm, Trương phu nhân đừng khách khí, ăn thêm nhiều một chút.

- Vâng.

Trương phu nhân nhìn nữ nhi ăn ngon lành, cười cười mãi rồi nước mắt lại chảy ra.

~~~~~o0o~~~~~

Đường Kính Chi ngồi ở đại sảnh, thấy Trương Gia nhận lời giúp mình, lòng mừng rỡ, nói thực, chuyện khai hoang và đào kênh này Đường gia chẳng có tí xíu kinh nghiệm nào, nếu không có Trương Gia ra mặt giúp đỡ, y không nắm chắc được phần nào.

Nghề nào cũng có chuyên môn riêng, Trương Gia ngồi ở vị trí quản sự Truân Điền này lâu như thế, lại một lòng muốn làm chút việc thực cho bách tính, nhiều năm qua khẳng định đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm và tri thức chuyên nghiệp ở phương diện này.

Ngoài ra còn có một điều đáng quý nữa, ba năm qua Trương Gia luôn nỗ lực vì khai phát mảnh đất hoan nữa, cho nên chuyện thăm dò địa hình, kiểm tra chất lượng đất, quy hoạch hướng đào kênh, cùng tìm kiếm chỗ thích hợp lập thôn làm ấp, cho nên coi như tất cả đã có, chỉ cần đủ nhân lực và tiền bạc nữa là xong.

Nếu không thì riêng những chuyện kể trên nhanh cũng mất nửa năm, một chuyện lớn như thế không có một loạt quy hoạch chuẩn bị trước mà bắt tay vào làm thì chỉ có thất bại.

Thêm nữa, đợt nạn châu chấu qua đi, nếu như không có lựa chọn nào tốt hơn, những nạn dân kia sẽ quay trở về nhà, tiếp tục sinh tồn, tới khi đó nếu như ruộng đất vẫn còn chưa khai phát ra, có ai chỉ vì miếng cơm mà tiếp tục ở lại đào kênh san đất cho y.

Nên với Đường Kính Chi mà nói, thời gian rất eo hẹp, đó là một trong số nguyên nhân mà y cực kỳ coi trọng Trương Gia.

- Trương tiên sinh, tại hạ xưa nay làm việc sáng khoái nhanh gọn, không thích vòng vèo, đợt chuyện hoàn thành, tại hạ trả cho tiên sinh 300 lượng bạc, tiên sinh thấy sao?

Một nhà bốn miệng ăn bình thường, muốn ăn ngon lành một chút, cả tháng cũng chỉ tiêu hết 200 đồng, mặc dù Trương Gia trước kia lớn nhỏ cũng là quan viên, nhưng 300 lượng bạc là con số khổng khiếp rồi.

Trương Gia không ý thức hết được tầm quan trọng của mình trong việc này, nghe vậy lắc đầu liên tục:

- Quá nhiều, quá nhiều, Đường công tử chỉ cần trả Trương mỗ 30 lượng là đủ rồi.

154. Chương 155: Không Phải Cô Gắng Mà Là Dốc Hết Sức.

Đã biết bản tính của Trương Gia, cho nên Đường Kính Chi không lập tức lên tiếng khuyên can, mà thay đổi đề tài:

- Trương tiên sinh, muốn khai hoang đào kênh, chỉ dựa vào mỗi một mình tiên sinh là không được, tiên sinh xem xem có thể tìm mấy vị trợ thủ bên cạnh khi còn làm quan cùng giúp việc này được không?

Trương Gia trước kia khi làm quản sự truân điền, thủ hạ còn có bảy tám tiểu lại, nếu không có những người này giúp đỡ, một mình ông ta cũng chẳng thể dùng ba năm đi tra được tỉ mỉ như thế.

Chỉ là ông ta rời nhiệm rồi, nhưng bảy tám tiểu lại kia vẫn kiếm miếng ăn trong cửa quan, muốn khuyên người ta bỏ đi thân phận công sai e là khó khăn nhất định.

- Chuyện này Trương mỗ sẽ cố gắng.

Nhìn Trương Gia mặt lộ vẻ khó khăn, Đường Kính Chi sao không hiểu ông ta lo cái gì, việc này y đã chuẩn bị trước, quyết không để có chút sai sót nào:

- Trương tiên sinh, ở chuyện này tại hạ hi vọng tiên sinh sẽ dốc hết sức, chứ không phải chỉ là cô gắng, tiên sinh nghĩ xem, đây là công trình to lớn cỡ nào, nếu như bên cạnh ngài không có vài người sai bảo thuận tiện thì sao được? Hơn nữa bọn họ đã theo ngài thăm dò địa hình nơi đó, có hiểu biết nhất định, nếu tìm được bọn họ, sẽ là sự trợ giúp rất lớn.

Thấy Trương Gia dù gật đầu liên tục nhưng mày nhíu chặt, Đường Kính Chi mỉm cười:

- 150 lượng bạc, Trương tiên sinh hãy nói với mấy vị đó, bất kể chuyện thành hay không, đợi qua mùa đông này, tại hạ đều dâng lên mỗi người một ngân phiếu 150 lượng.

Đường Kính Chi cấp thu nhập cho bản thân, Trương Gia chối từ xin bớt, nhưng ngân lượng cho mấy thủ hạ cũ, tất nhiên càng nhiều càng tốt, nghe con số 150 lượng, trong lòng ông ta tự tin hẳn, quan sai thì sao nào, chẳng phải vì kiếm tiền nuôi gia đình à?

Bằng chút lương bổng của triều đình, dù bọn họ không ăn không uống cả đời cũng chẳng tích góp được 150 lượng.

- Được!

Trương Gia vỗ đùi:

- Đường công tử, chuyện này cứ giao cho Trương mỗ.

Trương Gia đồng ý rồi, Đường Kính Chi lại trở nên nghiêm túc, nhắc:

- Trương tiên sinh, chuyện khai hoang đào kênh này tạm thời chưa thể tiết lộ, cho nên đi tìm mấy vị công sai, tiên sinh nhất định phải cẩn thận một chút, nếu như trong số bọn họ có ai ham rượu lỗ việc, ngài tạm bỏ qua đã, thời khắc tới hăng hái mời cũng không muộn.

Trương Gia tuy không rõ Đường Kính Chi làm trò gì, nhưng thấy y nói rất thận trọng liền gật đầu, trong mấy người đó đúng là có người thích uống rượu khoác lác lung tung.

Đường Kính Chi nhìn trời, thấy vẫn còn sớm, liền đề nghị:

- Trương tiên sinh, hôm nay ngài có chuyện gì phải làm không? Nếu không có chúng ta cưỡi ngựa tới chỗ đất hoang đó xem xét một lượt.

- Không vấn đề gì.

Trương Gia đặt chén rượu xuống, thoải mái nhận lời.

Sảnh bên, tại Ngọc Nhi rất thính, nghe hết cuộc đàm thoại giữa Đường Kính Chi và Trương Gia, cũng đặt đĩa xuống, nhìn mẹ con Trương phu nhân, hơi trầm tư.

Không đợi Đường Kính Chi sang tìm, Ngọc Nhi chủ động đi ra đại sảnh, Trương phu nhân thấy khách sắp đi, nắm tay con gái theo ra.

- Ngọc Nhi, ta muốn cưỡi ngựa ra ngoài thành đi một vòng, nàng có hứng thú này không?

Đường Kính Chi không biết mình nói gì bị nàng nghe hết rồi, đứng lên hỏi:

Lặng lẽ gật đầu, thoáng chớp ánh mắt Ngọc Nhi lóe lên, Đường Kính Chi thì ngẩn ra, ánh mắt nhìn Trương Đình, thâm hổ thẹn, vừa rồi y còn thấy tiểu nha đầu này không hiểu chuyện, phải quần áo nghiêm khắc, không ngờ nó cướp khối nguyên bảo là vì muốn mới y sư khám bệnh cho ngoại công, tấm lòng hiếu thảo đáng quý.

Ngọc Nhi vừa rồi dùng truyền âm mật nhập kể nguyên do cho Trương Đình cướp khối nguyên bảo cho Đường Kính Chi, y đứng đó quan sát đại sảnh đơn sơ này.

Trừ cái bàn cũ kỹ ra thì chẳng có cái gì khác, sơn quét trên cửa sổ đã bong tróc quá nửa, lộ ra lớp gỗ thâm đen, cửa sổ tuy không lọt gió, nhưng dán bằng thứ giấy không tốt, ánh sáng không thể xuyên qua được,

khiến cho trong phòng rất u ám, câu nhà chỉ có bốn vách tường dùng trong trường hợp này cũng chẳng sai bao nhiêu.

- Trương tiên sinh, tại hạ có tờ ngân phiếu 100 lượng này, ngài nhận trước đi.

Đường Kính Chi móc ra một tờ ngân phiếu, dùng hai tay đưa tới.

Trương Gia sững sốt, vội đẩy ngân phiếu trở lại, nghiêm túc nói:

- Không công không nhận lộc, Trương mỗi giờ còn chưa làm bất kỳ điều gì cho Đường công tử, sao có thể nhận số tiền này.

Đường Kính Chi chẳng thể vạch trần nguyên nhân ra, nếu không Trương Gia giữ thể diện sẽ quyết không nhận, chỉ nói:

- Trương tiên sinh, số tiền này không phải chỉ cấp cho ngài, mà là chi phí để ngài đi nói chuyện với mấy thủ hạ cũ, cùng tiền công ứng trước, ngài cứ thu lấy đi. Tại hạ không muốn có sơ xuất nào cả.

Ném tiền ra trả đường, tất nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều, Trương Gia hơi do dự một chút, đành thu lấy ngân phiếu vào tay:

- Đường công tử yên tâm, Trương mỗi nhất định sẽ tìm toàn bộ mấy thuộc hạ cũ tới ra sức cho Đường gia.

- Được, vậy chúng ta xuất phát đi.

Đường Kính Chi nói xong liền đi trước, Ngọc Nhi theo sát, Trương Gia giao tiền cho thê tử trông nom dặn dò mấy câu, rồi mới đi ra.

Trương phu nhân nhận lấy ngân phiếu, nắm thật chặt, phụ thân mình, cuối cùng cũng được cứu rồi.

Rời nhà Trương Gia, Đường Kính Chi thấy mấy hộ vệ đã ăn no uống say, đang nằm khoèo nghỉ ngơi ở khoảng đất trống, thấy y tới, vội vàng đứng dậy chạy tới đợi lệnh.

- Các người phái mấy người về kiểm vài con ngựa chạy khỏe ra đây, ta và Trương tiên sinh có việc phải ra ngoài thành một chuyến.

Đường Kính Chi nói xong, lập tức có mấy hộ vệ đáp lời, xoay người chạy về Đường phủ.

- Trương tiên sinh, chúng ta tạm dùng hai chân đi một lúc nhé?

Nhìn Trương Gia đi ra, Đường Kính Chi cười hỏi:

Trương Gia gật đầu:

- Được, trước kia còn tại nhiệm, vì thăm dò địa hình vẽ bản đồ, Trương mỗi cùng mấy trợ thủ đi không ít đường đất, hơn nữa còn đi toàn là đường núi, cho nên mỗi lần rời thành, lương thực mang theo không nhiều, nhưng giày thì phải mấy đôi.

Đường Kính Chi cười ha hả, kết bạn vừa đi vừa trò chuyện, hướng về phía cổng bắc Lạc Thành, khi bọn họ gần tới cổng thành thì mấy hộ vệ cũng cưỡi ngựa tới nơi, những người này mỗi người cưỡi một con ngựa dắt theo một con ngựa vừa vặn đủ cho tất cả mọi người.

Con tuần mã màu đen lần trước bị Ngọc Nhi thuần phục cũng được dắt tới, Ngọc Nhi tiếp lấy dây cương, tung mình lên ngựa, ngựa là động vật có tình cảm, một khi nhận chủ rồi rất thích thân mật với chủ, nó vừa thấy Ngọc Nhi, mũi thở phì phì, quay đầu lại cọ vào đùi nàng.

Ngọc Nhi lấy tay vuốt ve một lúc nó mới đi tới trước mặt Đường Kính Chi.

- Mày cũng giỏi làm nũng thật đấy.

Đường Kính Chi ôm lấy cổ con ngựa, buồn cười vỗ cho nó một phát, con tuần mã dụi đầu vào ngực y lắc một hồi, Đường Kính Chi không đề phòng, thiếu chút nữa ngã nện xuống đất, làm đôi mắt Ngọc Nhi ánh lên một nụ cười.

Đùa nghịch với con ngựa đen một hồi, Đường Kính Chi mới lên một con ngựa màu trắng, vung roi, phóng nhanh ra khỏi cửa thành, Ngọc Nhi và những người còn lại cũng bám sát gót.

Mấy hộ vệ cố ý phóng ngựa chậm hơi, giữ một khoảng cách nhất định với chủ tử, như thế tiện bao quát xung quan chuẩn bị trước nếu xảy ra bất trắc, hơn nữa để chủ tử nói chuyện.

Mảnh đất hoang đó cách phía đông Lạc Thành hơn bốn mươi dặm, đám Đường Kính Chi rời thành bắc, vòng qua quan lộ, tới đất trống mới thả cho ngựa thỏa sức tung vó, đi đi về về tới hơn 80 dặm, bọn họ không có nhiều thời gian trì hoãn trên đường.

Cưỡi trên mình ngựa, để gió lùa vào mặt, nhìn khung cảnh trôi vùn vụt lại phía sau, phải nói cực kỳ khoan khoái, gần một canh giờ sau, bọn họ cũng tới được đích.

155. Chương 156: Khảo Sát Đất Hoang.

Vùng đất hoang cần khai phát nằm giữa mấy ngọn núi lớn vây quanh, hình dạng gần giống nhất có thể coi nó là hình chữ nhật, diện tích rất lớn, nhìn không thấy điểm cuối, trên mặt đất đại đa số là bụi cỏ, cây cối rất thưa thớt, mặc dù ở giữa có ít ngọn đồi nhỏ nhấp nhô, nhưng chính thế mà nói là một vùng bình nguyên.

Trương Gia thấy Đường Kính Chi dừng lại cũng ghìm cương ngựa, nói:

- Công tử, đi tới phía trước một đoạn nữa đi, tới bên Lạc Hà rồi chúng ta hẵng nghỉ ngơi, thuận tiện xem chỗ mở cửa kênh dẫn nước, vả lại địa thế bên đó cao hơn, có thể nhìn rõ cả vùng đất.

Ngọc Nhi biết hôm qua Đường Kính Chi cưỡi ngựa đi đường kiệt sức, cho nên luôn chú ý nét mặt tướng công thư sinh, thấy y dù có vẻ mệt mỏi, nhưng tinh thần phấn chấn, nên yên tâm.

- Được, vậy chúng ta đi thêm một đoạn nữa.

May mà con ngựa trắng Đường Kính Chi tính không dữ, phi rất vững vàng, bốn vó ổn định, nếu không cưỡi ngựa thêm một canh giờ này y đã chịu không nổi.

Đương nhiên cũng may nhờ Lâm Úc Hương thức đêm xoa bóp cho y, nếu không chỉ e hôm nay rời giường cũng chẳng nổi.

Lạc Hà là một trong số ít những con sông lớn của Lưu Châu, chảy từ phía tây sang, hòa vào Đường Thủy con sông lớn chảy dọc vương triều Minh Hà, sau đó tiếp tục cuộn cuộn đổ ra biển ở phía đông nam, hình dạng uốn lượn, mặt sông chỗ rộng nhất lên tới hơn 200 mét, lưu lượng nước cực lớn.

Đội tới phía tây Lạc Hà, đám người Đường Kính Chi xuống ngựa, cầm cương chậm rãi bước đi.

Trương Gia cực kỳ thông thạo địa hình nơi này, chỉ nơi cách đó không xa, nói:

- Đường công tử, ta và mấy thuộc hạ đã thăm dò nơi này mấy trăm lần, thấy mở kênh ở đây là tốt nhất.

- Ồ, vì sao?

Đường Kính Chi nhìn theo hướng đó, hỏi:

Nơi Đường Kính Chi đang ở cao hơn vùng đất hoang mười mấy mét, nếu như mở cửa kênh ở đây, với độ dốc lớn, nước sông đổ xuống sẽ rất nhanh.

Nói tới địa điểm đào cửa kênh, Trương Gia tỏ ra rất tự tin, trước kia vì tìm kiếm chỗ thích hợp, bọn họ đã hao phí nhiều tâm tư, đi đi về về không tới năm trăm lần thì cũng phải ba trăm lần rồi:

- Đường công tử, sở dĩ Trương mỗ quyết định mở kênh ở đây vì chỗ này bờ sông rộng nhất, công tử xem, từ đây tới bên kia tới hơn 50 mét.

Trương Gia vừa nói vừa chỉ vào nơi giao tiếp giữa bờ sông và vùng đất hoang, Đường Kính Chi đưa mắt nhìn tới, so sánh với những nơi khác, quả đúng như ông ta nói.

- Đường công tử cũng thấy rồi đấy, địa thế hai bên chênh nhau quá lớn, nếu như bờ sông không đủ rộng, như vậy sau này bị nước sông liên tục tác động một thời gian dài, rất có khả năng khiến cho đê sông vỡ, khi ấy toàn bộ nước Lạc Hà đổ xuống, chỗ này sẽ biến thành một đại dương mênh mông.

Đường Kính Chi gật gù, điều này đúng là rất quan trọng.

- Thứ hai, mời Đường công tử nhìn, mặc dù địa thế hai bên chênh nhau mười mấy mét, nhưng độ dốc ở đây tương đối hòa hoãn, có thể giảm bớt tác động của dòng nước.

Đường Kính Chi nhìn quanh, nhưng nơi khác còn có độ dốc ít hơn ở nơi này mà.

Trương Gia nhìn thấy sự nghi hoặc của Đường Kính Chi, tất nhiên hiểu ý nghĩ gì:

- Ngoài ra còn có điều quan trọng nhất là độ cứng của đất ở nơi này lớn hơn ở chỗ khác rất nhiều.

Dẫm mạnh chân xuống đất, Đường Kính Chi nhận thấy đất ở đây đúng là rất cứng, hơn nữa cái bờ sông này kỳ thực còn nối liền với một ngọn núi, vậy khả năng phía dưới là đá, nếu đúng là thế thì quá tốt.

Vị trí mở kênh nếu có đá trừ mới đầu đào bới vất vả hơn một chút thì sau này lợi ích rất nhiều, ví như cửa kênh không lo bị nước sông sỏi mòn, hơn nữa cho dù mùa hè mưa nhiều cũng không sợ tạo thành lũ lụt.

Trương Gia đứng ở bên cạnh thấy mặt Đường Kính Chi lộ nụ cười hài lòng thì yên tâm hẳn, nói thực ông ta sợ Đường Kính Chi không hiểu cứ vờ hiểu, nói ra ý kiến để thể hiện, mà chuyện này không thể có chút qua loa nào, không phải cứ đọc đồng sách thánh hiền là biết hết được mọi điều trên thế gian.

Đường Kính Chi hài lòng là chỉ vì riêng thấy Trương Gia chuyên chú cẩn thận với công việc là đủ rồi, chỉ vào phía đất hoang hỏi ra điều muốn biết nhất trong lòng:

- Trương tiên sinh, mảnh đất hoang này rất lớn, ngài thấy sau khi khai phá xong có thể được bao nhiêu mảnh ruộng tốt?

Lợi ích thu được của Đường gia bằng số ruộng khai phát được, điểm này tất nhiên Trương Gia hiểu:

- Đường công tử, Trương mỗ và mấy thuộc hạ từng đo đạc nhiều lần, nhưng do diện tích quá lớn, chỉ có thể cho công tử con số đại khái thôi. Nếu như khai phát theo bản đồ Trương mỗ vẽ, tới khi đó có chừng 300 khoảnh ruộng tốt, ruộng loại hai chừng 1000 khoảnh, ruộng núi nhiều nhất chừng 2800 khoảnh.

(*) khoảnh: rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hec-ta.

Nghe Trương Gia nói xong, Đường Kính Chi thầm tính, một khoảnh ruộng tốt giá 15 -20 lượng bạc ròng, như vậy 300 khoảnh đại khái 45 - 90 vạn lượng bạc. Còn ruộng loại hai giá 8 - 12 lượng bạc ròng, sẽ có chừng 80 - 120 vạn lượng. Ruộng núi rẻ nhất cũng chừng bốn năm lượng bạc, như thế quy ra bạc cũng phải 112 - 132 vạn lượng.

Như vậy tính ít nhất cũng được 237 vạn lượng.

Mà Đường gia tiêu tốn 30 vạn lượng mua đất, lương thực hao phí 40 vạn lượng, thêm vào tiền hối lộ quan viên vài lượng, cộng vào mới chỉ hơn 70 vạn lượng, trừ đi vài tri phí nữa thì Đường Gia ít nhất kiếm được 140 vạn lượng.

Đương nhiên Đường gia khai hoang xong chẳng tội gì mà vội bán, nếu như cho điền nông thuê trồng cấy, kiếm lợi lâu dài thì càng thu được nhiều hơn.

Thời đại đó không có cách tính bằng phép cộng trừ nhân chia, muốn tính số phải lấy giấy bút, hoặc cành cây vẽ lên mặt đất tính khá là tốt thời gian, Trương Gia tất nhiên không biết Đường Kính Chi nhú mày là đang tính nhẩm, nói:

- Đường công tử, con số này Trương mỗ tính mấy chục lần mới ra kết quả, hẳn là không có chênh lệch quá lớn. Vả lại địa vực khác nhau, thành phần thổ nhưỡng khác nhau, chỗ này trước đây chưa từng trồng cấy lương thực gì cả, diện tích địa chất kém hơn lớn một chút cũng là rất bình thường. Đương nhiên Đường công tử không cần phải vì thế mà quá lo, ruộng loại hai thượng thừa ở nơi này cũng rất nhiều, chỉ cần đào kênh thuận lợi, cho điền nông thuê trồng cấy ba năm năm sẽ biến thành ruộng tốt.

Trương Gia nói xong thấy khát nước, liền tới bên sông ngồi xuống, dùng hai tay vốc nước uống liền mấy ngụm lớn.

Lúc này mặt trời đã lên rất cao, Đường Kính Chi cười ngửa hơn một canh giờ cũng thấy vừa mệt vừa khát, liền đi tới bên bờ sông.

Mặt sông Lạc Hà ở chỗ này phải rộng tới hơn 30 mét, nước chảy siết, sóng cuộn cuộn, tới gần còn thấy cả đáy sông, Đường Kính Chi lau mồ hôi, ngồi xuống cẩn thận lấy nước uống liền mấy ngụm.

Thật là đã! Nước sông mát lạnh, còn ngon ngọt, yên tâm đó là vị ngọt tự nhiên của nước sạch, tuyệt đối không có cái nhà máy hóa chất nào ở đầu nguồn cả, Đường Kính Chi thấy cổ họng khoan khoái, sức lực tăng thêm không ít.

- Trương tiên sinh nói phải, nếu cho điền nông thuê vài năm, đúng là có lãi hơn. Phải rồi trừ đất đai có thể khai khẩn thì nơi này có mấy ngọn núi?

Lau sạch nước bên mép, Đường Kính Chi lại hỏi:

- Những ngọn đồi núi lớn nhỏ ở nơi này phải tới hơn ba mươi cái, có điều Đường công tử đứng lo, nếu như đào kênh theo bản đồ Trương mỗ vẽ, tối đa chỉ cần xuyên qua năm ngọn đồi không lớn lắm là được, không tốn nhiều công sức thời gian.

Đường Kính Chi khẽ ừm một tiếng, khá là hài lòng, đào núi không phải như san đất, rất là tốn công.

Tiếp đó đoàn người Đường Kính Chi dắt ngựa thong thả xuống vùng đất hoang, vừa đi Trương Gia giảng giải địa hình xung quanh cho Đường Kính Chi nghe.

- Trương tiên sinh, lần trước tại hạ tới nhà ngài được xem một tấm bản đồ, phương hướng kênh đào hình như vòng qua nơi này phải không?

Thời gian trôi nhanh, đã tới buổi chiều, Đường Kính Chi chỉ vào một gò núi khá lớn hỏi:

156. Chương 157: Lại Tính Kế Trịnh Gia.

Hai bên gò núi này còn có mấy đồi đất nhỏ, đằng sau là mảnh đất hoang khá rộng, sau nữa là ngọn núi cao chừng hơn một trăm mét, dưới chân núi còn có mười mấy ngọn đồi mấp mô.

Trương Gia tất nhiên đã thuộc nằm lòng tấm bản đồ đó, không cần suy nghĩ, gật đầu ngay:

- Đúng vậy, trí nhớ của Đường công tử thật tốt, tránh được gò núi này, rẽ theo hướng đông bắc là có thể quay trở lại hạ du Lạc Hà rồi.

- Nhưng nếu như rẽ ở đây thì mảnh đất hoang ở đằng sau gò núi phải làm thế nào?

Đường Kính Chi lấy roi ngựa chỉ:

- Trương mỗ trước kia cũng đã từng tính dẫn nước vào đó, nhưng mà địa hình bên đó quá phức tạp, đồi núi nhiều, vì một mảnh đất nhỏ như vậy mà phải đào xuyên qua một gò núi lớn thì không đáng chút nào.

Thực ra Đường Kính Chi quá cố cũng đã từng tới đây điều tra, cho nên cũng am hiểu địa hình nơi này, cho Đường Kính Chi một cái nhìn tổng thể về hướng đi của kênh đào, trước đó y không nói là muốn nghe thêm ý kiến của Trương Gia ra sao mà thôi.

Lần trước xem bản đồ ở nhà Trương Gia, y thấy chỗ này khác khá nhiều so với suy nghĩ của mình, đương nhiên nếu chỉ riêng luận phương án tối ưu thì Trương Gia đã làm rất tốt, có điều vì tương lai của Đường phủ, Đường Kính Chi rõ ràng phải suy tính nhiều hơn:

- Trương tiên sinh, nửa đầu đoạn kênh đào mà ngài và mấy vị trợ thủ thiết kế tại hạ không có ý kiến gì, nhưng tới đây, tại hạ hi vọng có thể sửa đổi một chút.

Trước đó Trương Gia thấy Đường Kính Chi rất nghe lời mình, không hề phát biểu một ý kiến bất đồng nào, còn nghĩ Đường Kính Chi tuy tuổi trẻ nhưng biết dung nạp ý kiến của người khác, không phải hạng độc thuộc vài cuốn sách thánh hiền tự cho mình là thông minh chỉ điểm bậy bạ, thiện cảm với y tăng lên rất nhiều, nhưng nghe câu này lòng giật thót, thầm hô không ổn rồi.

Cái bản đồ kênh đào này ông ta và thủ hạ tốn ba năm mới vẽ thành, những vấn đề cần suy tính trong đó vô cùng phức tạp, sửa một chỗ là ảnh hưởng tới nhiều chỗ khác, cho nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ông ta thực sự không muốn tu sửa.

Không phải đã cầm bạc của Đường Kính Chi thì ông ta đã sầm mặt lại cãi nhau với Đường Kính Chi một trận, tấm bản đồ đó là kết tinh tâm huyết ba năm của ông ta, đi mòn vô số đôi giày mà có, sao có thể dễ dàng để người ta nói sửa là sửa.

Hơn nữa Đường Kính Chi nói rất thản nhiên, căn bản không coi trọng thành quả của mình.

Trương Gia lòng tức giận, ngữ khí khó tránh khỏi quá khích:

- Sửa? Sửa như thế nào? Đường công tử chẳng lẽ thấy bản đồ chúng tôi làm có chỗ nào không đúng à?

Thấy mặt Trương Gia tỏ vẻ khó chịu, Đường Kính Chi mới ý thức được vừa rồi mình nói không đủ thận trọng, có điều bất kể như thế nào, vì sau này có thể lôi kéo thêm người đối kháng với đám Điền Cơ, hướng đi của con kênh này nhất định phải sửa.

Đằng sau gò núi kia có một mảnh đất hoang, mặc dù diện tích chỉ bằng được một phần mười mảnh đất mà Đường gia đã mua, hơn nữa địa hình và chất lượng đất kém hơn bên này rất nhiều, nhưng nếu như có thể đào kênh qua đó, hơn nữa thuê được những nạn dân chỉ cần được ăn no sẵn sàng ra sức làm việc, như vậy những phú hộ hào môn trong Lạc Thành sao có thể bỏ qua cơ hội phát tài như thế cho được.

Chỉ một mùa đông ngắn ngủi khoang hoang mảnh đất kiếm mấy chục lượng bạc, chỉ có tên ngốc mới không làm.

Đoán chừng tới khi Đường gia đào kênh được một nửa là sẽ có người nghĩ tới mảnh đất đó, khi ấy người mua đất nhất định sẽ đứng cùng một phía với Đường gia, ủng hộ đào kênh khai hoang, thế là Đường gia có thêm một đồng minh. Dù sao Đường gia mà không đào con kênh đó thì mảnh đất của hắn cũng chẳng thể khai hoang được.

Ngoài ra nhất định hắn còn phải đi lấy lòng Đường gia, nếu không người ta tội gì bỏ gần tìm xa, làm việc không công vô ích cho người.

Có thể khẳng định, khi tin tức Đường gia khai hoang đào kênh lộ ra ngoài, họ sẽ có thêm một người hỗ trợ, đám Điền Cơ vẫn muốn tiếp tục kế hoạch của mình, bọn chúng phải đối đầu thêm một thế lực nữa.

Mà người kiếm được mảnh đất hoang kia nhất định có thân phận địa vị, vì khi ấy tranh giành mảnh đất đó sẽ không ít, đám Điền Cơ muốn giữ quỹ kế ra phải cân nhắc thật kỹ thực lực của nhà đó.

Đương nhiên nếu như Đường Kính Chi muốn có thể tiết lộ tin tức ra với một nhà nào đó, như thế y có quyền chủ động lựa chọn đồng minh, và thực sự là Đường Kính Chi cũng đã có nhân tuyển thích hợp rồi.

Tuyên Uy tướng quân, Trịnh Thắng.

Tới giờ thì không một đồng minh nào tốt hơn Trịnh gia nữa, quan chức lớn, thế lực lớn, là người duy nhất dám đối đầu với Điền Cơ ở Tú Châu này, một người hữu dụng như thế nếu như không kéo ra dùng thì thực sự là lãng phí.

Cũng chính vì nguyên nhân đó nên Đường Kính Chi mới không mua cả mảnh đất hoang đằng sau.

- Trương tiên sinh chớ nóng, thông thả nghe tại hạ nói đã.

Đường Kính Chi cười vỗ về Trương Gia:

- Nếu Trương tiên sinh đã đi mòn vô số đôi giày ở vùng này, vậy hẳn phải rõ bên ngọn núi kia cũng có một mảnh đất hoang nữa.

- Cái gì? Chẳng lẽ Đường công tử còn muốn khai hoang cả mảnh đất đó?

Trương Gia nghe vậy thì nguôi giận quá nửa, thay vào đó là ngạc nhiên:

- Nhưng văn thư trong tay công tử chỉ nói tới mảnh đất hoang này thôi mà.

- Đúng thế, tại hạ chỉ mua mỗi mảnh đất hoang bên này, nhưng tiên sinh cứ thử nghĩ mà xem, nếu như Đường gia đào kênh tới đây, còn lo không có ai mua mảnh đất ở đằng sau hay sao?

Trương Gia vỡ lẽ, nhưng vẫn còn nghi vấn:

- Vậy vì sao Đường công tử không mua luôn cả mảnh đất bên đó? Làm như công tử nói chẳng phải để kẻ khác ngồi mát ăn bát vàng à?

Nguyên nhân thì tất nhiên Đường Kính Chi chẳng nói cho Trương Gia biết, y chỉ trả lời:

- Có lợi mọi người cùng nhau hưởng, Đường gia nuốt một mình chẳng phải khiến kẻ khác ghen tức sao, đó không phải là kế lâu dài. Huống chi mảnh đất bên đó kém xa bên này, Đường gia cứ làm chắc ăn chắc phần của mình đã. Trương tiên sinh thấy có thể sửa đổi hướng kênh đào để khai phát cả mảnh đất bên đó không?

- Thú thực với Đường công tử là Trương mỗ cũng đã từng muốn khai hoang cả mảnh đất đó, nhưng mấy năm qua biên cảnh chiến hỏa liên miên, đánh trận không ngớt, quốc khố tiêu hao cực lớn, khó cấp được nhiều tiền vì công trình, cho nên mới đành tiếc nuối bỏ mảnh đất hoang bên đó, đồng thời cũng nghĩ, đợi qua vài năm nữa bên này khai phát xong, quốc khố dư dả hơn mới dâng bản tấu lên trên, khai phát cả mảnh đất hoang đó, khi ấy chỉ cần đào thêm một con kênh phụ nữa là xong rồi.

Trương Gia vừa nói vừa chỉ điểm giao thoa mở kênh phụ cho Đường Kính Chi thấy.

- Trương tiên sinh cân nhắc rất phải, kỳ thực theo tại hạ thấy, nếu như triều đình mà không đánh trận, quốc khố sung túc thì khả năng Trương tiên sinh đã không mất cái chức quan này.

Đường Kính Chi khẽ thở dài, lòng đồng đồng tình với vị quan tốt một lòng vì nước vì dân này.

- Tại sao?

Đột ngột thay đổi chủ đề làm Trương Gia không theo kịp.

- Nguyên nhân rất đơn giản, là vì không có tiền.

Đường Kính Chi nói ra suy đoán của mình:

- Trương tiên sinh cứ thử nghĩ mà xem, cho dù bên trên biết kế hoạch của ngài khả thi, nhưng quốc khố không có tiền, bọn họ lấy cái gì mà duyệt cho ngài?

Trương Gia nhú chặt mày.

- Tiền không có, mà công trình thì tốt, nếu như báo lên cho hoàng thượng, chẳng phải hoàng thượng trách bọn họ vô dụng, không kiếm được bạc sao, các đại thần chẳng phải bỗng dưng bị chửi mắng sao, nếu để lại ấn tượng vô dụng trong lòng hoàng thượng thì sao? Biên quan chiến sự liên miên, hộ bộ sớm đã chẳng còn ngân lượng, bản tấu này của Trương tiên sinh dâng lên, kẻ đắc tội đầu tiên là bọn họ. Con quan viên của công bộ, cho dù bọn họ biết công trình này khả thi, lại còn kiếm được thành tích, nhưng không có tiền thì làm được gì, bọn họ dám báo lên không? Không thể, nếu chọc giận hoàng thượng, bọn họ cũng ném đủ.

Đường Kính Chi nhún vai:

- Theo tại hạ thấy Trương tiên sinh còn giữ được cái mạng hãn là do có quan viên nào đó biết ngài là quan tốt nên đã nói đỡ cho ngài đấy.

157. Chương 158: Đúng Là Đồ Một Sách.

Trương Gia tuy ở trong quan trường nhiều năm, nhưng ông ta không tham gia chuyện đấu đá tranh chức tranh quyền, chỉ hết lòng vì bốn phận của mình, nghe Đường Kính Chi nói cũng có lý, lòng vừa sợ vừa giận.

Sợ là vì mình bị người ta hãm hại thiếu chút nữa mất mạng.

Giận là vì đám quan lớn suốt ngày nói những lời nhân nghĩa đạo đức lại chỉ vì bản thân mà làm cái chuyện vô nhân tính thế này.

Có điều vẫn còn may, may là ông ta gặp được Đường Kính Chi, chỉ cần khai phát mảnh đất hoang này, bất kể là do triều đình làm hay là do hào môn đại tộc làm, đều là chuyện tốt lợi dân lợi nước.

Mặc dù người hưởng lợi lớn nhất là Đường gia, nhưng mảnh đất lớn như thế, Đường gia phải cho điền nông thuê, vậy là vô hình trung nuôi sống ngàn vạn người dân, chính bởi vì như thế ban đầu ông ta mới cự tuyệt nhận tiền công Đường Kính Chi trả.

- Đường công tử nói rất có lý, giờ Trương mỗ đã hiểu vì sao mình mất chức, lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, đa tạ.

Trương Gia chấp tay thi lễ:

Đường Kính Chi vội đáp lễ:

- Trương tiên sinh khách khí rồi, kỳ thực tại hạ thấy với con người của Trương tiên sinh, thực sự không thích hợp lẫn lộn chốn quan trường.

- Đường công tử nói đúng lắm, có điều cho dù là thế, nếu như sau này còn có cơ hội làm quan, Trương mỗ nhất định không bỏ qua.

Trương Gia nói đầy chính khí, trong tư tưởng của ông ta, chỉ cần làm chút việc cho dân, dù lên núi đao biển lửa cũng không từ.

- Trương tiên sinh quả nhiên đại nghĩa sáng ngời.

Trương Gia không thích tán tụng qua lại thế này, liền đổi đề tài:

- Đường công tử, thực ra thì Trương mỗ cũng đã làm bản đồ vùng đất sau ngọn núi kia rồi, chẳng qua là thấy tác dụng của nó không lớn, cho nên cất dưới rương sách.

- Hay quá, có bản đồ là tốt rồi.

Đường Kính Chi chỉ vào một cái khe sâu ở ngọn núi cao trăm mét kia:

- Trương tiên sinh có phải là định chuyển hướng kênh đào qua phía đó không?

Đào đất đã tốn công nói gì tới đào núi, cho nên bất kể là ai nhất định cũng sẽ lựa chọn đào qua đó.

- Chính nó, tám bản đồ kia nửa đầu giống như Trương mỗ đã trình bày, chỉ có nửa sau tới ngọn núi kia là thay đổi, tuyến đường đằng sau ngọn núi đó cũng đã được làm xong.

Nói tới đây hai người rất hợp ý, chỉ ngọn núi đó bàn tính nửa canh giờ, lúc này Trương Gia mới nhớ tới một vấn đề trọng yếu:

- Đường công tử tìm Trương mỗ bàn bạc nửa ngày trời, vẫn chưa nói khi nào thì khởi công, còn nữa nhân lực sẽ lấy ở đâu ra?

Đường Kính Chi trầm ngâm một lúc mới đáp:

- Trương tiên sinh, thực ra đằng sau chuyện Đường gia khai hoang này còn có một số bí mật tại hạ không thể nói cho tiên sinh biết, cho nên thời gian và nhân lực còn chưa được quyết.

Trương Gia nghe thế cuống lên:

- Chẳng lẽ Đường gia chỉ mới tính trên giấy thôi sao?

Thế chẳng phải coi ông ta như trò đùa à?

- Đương nhiên không phải, tại hạ có thể đảm bảo đây là chuyện chắc như đinh đóng cột, tuyệt đối không phải giả, hơn nữa công văn thì Trương tiên sinh thấy rồi đấy, tốn của Đường gia tận 30 vạn lượng bạc kìa mà.

Đường Kính Chi thấy Trương Gia còn chưa yên tâm, bổ xung:

- Muộn nhất không quá một tháng nữa sẽ khởi công.

Trương Gia nghe lời khẳng định này của Đường Kính Chi mới thở phào, so với Đường Kính Chi, ông ta còn khát vọng sớm ngày khai hoang mảnh đất này hơn, vì tạo phúc cho bách tính cũng là vì hoàn thành mệnh tướng của mình.

- Có câu này của Đường công tử là Trương mỗ yên tâm rồi, có điều trước khi khởi công, Trương mỗ còn muốn nhắc một câu, đây là một công trình cực lớn, nhân lực không thể thiếu, ngoài ra công cụ cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, thùng, xẻng và sọt trúc nhất định phải mua nhiều một chút.

Đường Kính Chi nghe vậy vỗ đầu, thầm nghĩ bản thân đúng là thiếu kinh nghiệm, dè dặt chuyện trọng yếu như thế mà không nghĩ tới, nếu không khởi công rồi chẳng lẽ bắt người ta lấy tay đào đất, hơn nữa nếu tới khi đó mới khẩn cấp mua một lượng lớn, nhất định sẽ bị ép giá đẩy lên gấp nhiều lần.

Theo tính toán đại khái của y, nhân lực cần thiết chừng khoảng 6 tới 8 vạn, cho dù chỉ cần một phần ba trong đó phải đào đất đã cần mấy vạn cái xẻng, còn cả sọt trúc nữa, nghe Trương Gia nhắc tới, đột nhiên Đường Kính Chi nhớ tới xe ba gác kiếp trước thường thấy.

Ở thời đại này bách tính thường dùng loại xe kéo bánh gỗ.

Xem ra mình phải bỏ thời gian nghiên cứu một chút rồi.

- Đa tạ Trương tiên sinh nhắc nhở, những thứ này tại hạ sẽ mau chóng chuẩn bị sẵn sàng.

Nói xong thấy thời gian không còn sớm nữa, mà dưới đất còn cả đồng việc phải làm, Đường Kính Chi liền chủ động đề nghị về thành.

Ngọc Nhi luôn theo sát bên cạnh Đường Kính Chi, nghe hết cuộc đối thoại của hai người, mới đầu nghe tới chuyện đào kênh khai hoang cũng giật mình, tới khi bình tĩnh lại, nàng mang lòng hiệp nghĩa suy nghĩ cũng giống như Trương Gia, cho rằng nếu tướng công thư sinh thực sự có thể khai phát mảnh đất hoang này, thì đó là công đức cực lớn.

- Ngọc Nhi, ra ngoài nửa ngày rồi, nàng có đói không?

Đường Kính Chi lên ngựa, quan tâm hỏi:

Ngọc Nhi dù hơi đói, nhưng nàng cũng quen chuyện bữa đói bữa no rồi, nên chẳng để ý lắm, lên ngựa muốn quất roi đi trước, nhưng thấy tướng công nhà mình cho tay vào lòng lấy ra hai quả táo lớn chín đỏ, sau đó ném cả cho nàng.

Nhận lấy hai quả táo, nàng còn đang ngần ra thì Đường Kính Chi đã xoay đầu ngựa, quất roi phóng đi như bay.

Nhìn bóng lưng gầy gầy xa dần, Ngọc Nhi cúi đầu xuống, lau sạch quả táo, sau đó vén khăn che mặt khẽ cắn một miếng, Đường Kính Chi đi cùng với nàng, nàng đói bụng thì y cũng chẳng dễ chịu hơn.

Rõ ràng là có hai quả táo mà không biết giữ lại một quả để ăn, lại đưa hết cho người ta, đúng là cái đồ một sách ngọc ngà.

Nàng xưa nay tự lập kiên cường rồi, chuyện được quan tâm tỉ mỉ thế này làm nàng không thích ứng lắm, nhưng cảm thấy quả táo trong tay ngon hơn thường ngày rất nhiều, mở miệng nhanh chóng giải quyết một quả táo, quả còn lại nhét trong lòng, kẹp bụng ngựa đuổi theo.

Tới khi Đường Kính Chi về tới Lạc Thành thì đã là đầu giờ chiều (5 -7 pm), Trương Gia muốn nhanh chóng lôi kéo mấy trợ thủ trước kia tới, liền xuống ngựa, định cáo từ rồi đi, Đường Kính Chi thấy vậy cũng xuống ngựa, nói:

- Trương tiên sinh, sau này phải thường xuyên rời thành, đường xá xa xôi, tặng tiên sinh con ngựa này đi lại cho tiện.

Trương Gia mới đầu không dám nhận, vì một con ngựa ở chợ giá rẻ nhất cũng tới 20 lượng, cuối cùng không chịu nổi Đường Kính Chi khuyên giải, vả lại cũng biết sau này không thể thiếu ngựa đi lại, đành cảm ơn luôn miệng, rồi dắt ngựa về nhà.

Đợi Trương Gia đi xa, Đường Kính Chi nhìn độ cao của mặt trời, thấy thời gian còn sớm, liền giao ngựa cho hộ vệ, bảo bọn họ dẫn về phủ trước, hiện là lúc người đi lại trên phố nhiều, cưỡi con ngựa cao lớn thế này, không cần thận một chút có thể làm người khác bị thương.

Con ngựa màu đen đầy linh tính, thấy chủ nhân muốn rời nó mà đi, nó không bằng lòng lồng lộn hết hí lại thở phì phì, không cho hộ vệ cầm cương đưa đi, Đường Kính Chi mềm lòng chẳng biết làm sao, nhưng Ngọc Nhi trừng mắt lên nhìn nó một cái, con ngựa đen cúi gục đầu xuống, để hộ vệ kéo đi.

- Ngọc Nhi, uy tín của nàng cao thật.

Đường Kính Chi phủi bụi trên y phục, cười đùa:

Ngọc Nhi không hưởng ứng, chỉ lấy quả táo trong người ra đưa cho y:

- Nhị gia cũng đói rồi, ăn tạm quả táo lót dạ.

Lúc này đã về thành rồi, Đường Kính Chi hoàn toàn có thể tìm tửu lâu ăn uống, nhưng y vẫn nhận lấy quả táo, cười rất vui:

- Ủ, đi nào, chúng ta đi tìm hiệu thợ rèn.

Mặc dù Ngọc Nhi chỉ đưa quả táo mà y đã đưa nài, nhưng chỉ nhìn từ chuyện rất nhỏ này đã thấy, thái độ của Ngọc Nhi với y đã có thay đổi lớn rồi, không kỳ thị y nữa, mà trong lòng cũng đã có y.

158. Chương 159: Cải Tạo Xéng.

Mấy hộ vệ trừ những người mang ngựa về phủ thì còn lại hai người, vì thế bốn người bọn họ cùng chen vào dòng người ồn ào trên phố.

Lạc Thành nhân khẩu nhiều, đồ dùng bằng sắt tiêu hao lớn, cho nên có rất nhiều hiệu thợ rèn, xéng là đồ dùng thường thấy, cách làm đơn giản, cho nên chỉ cần tùy tiện tìm một cửa hiệu nào cũng có thể tiếp nhận được công việc này, đương nhiên không phải chỉ một cửa hiệu là đáp ứng đủ nhu cầu.

Đường Kính Chi dựa tính dùng vài vạn cái xéng, thời gian thì tối đa chỉ có nửa tháng, thậm chí còn ít hơn, cho nên dù tìm được cửa hiệu thật lớn, một ngày phải làm được chừng 500 cái xéng, cũng không hoàn thành nổi nhiệm vụ.

Hiệu rèn Cảnh Ký là một hiệu rèn khá lớn của Lạc Thành, bên trong có năm sáu người thợ rèn cùng với mười mấy thợ học việc, tới cửa Cảnh Ký, Ngọc Nhi thấy Đường Kính Chi dừng lại, liếc nhìn trán đầm mồ hôi của y và mái tóc chải chuốt cẩn thận bị gió thổi thành hơi bù xù, nhíu mày nói:

- Nhị gia, mua xéng chỉ là chuyện nhỏ, người giao cho quân sự trong phủ làm là được mà.

Đường Kính Chi lúc bàn việc với Trương Gia không tránh nài, cho nên Ngọc Nhi biết suy tính của y cũng chẳng có gì lạ, nhưng Đường Kính Chi lại chẳng biết là nài thương mình vất vả, cười nói:

- Dù sao cũng rảnh mà, chúng ta đi vào xem một chút đi.

Nói rồi liền tiến vào trước.

Ngọc Nhi thấy tướng công thư sinh không chịu nghe lời khuyên cũng không nói gì thêm, chỉ theo sát bên y.

Vừa bước vào trong hiệu rèn, một luồng nhiệt nóng rực ập tới, Đường Kính Chi theo bản năng dừng bước rồi mới tiếp tục đi vào, lọt vào mắt là hai cái lò lửa đỏ rực, vì phía dưới có ống bể, nên đốm lửa trong lò bắn lên cao tới gần hai xích, hai chàng trai kéo bể tuổi chừng 16,17 mình trần trụi, người bóng nhẫy, bắp thịt chắc nịch.

Mấy người thợ cũng để mình trần, vây quanh hai cái lò lửa, da thịt phản xạ ánh sáng nhuộm một màu đỏ, bọn họ đang cầm một cái búa sắt, miệng hô lớn, nhịp nhàng vung búa đập xuống, nhìn qua cũng đủ hiểu bọn họ là người làm việc với nhau lâu năm, phối hợp rất thuần thục.

Chủ hiệu rèn là một người trung niên chất phác, cũng ở trong đám thợ, chỉ huy mọi người làm việc, thấy ở cửa có khách tới, liền dừng búa, một chàng trai bên cạnh nhận lấy, tiếp tục công việc chủ hiệu.

Chủ hiệu cũng mình trần, thấy trong số khách có phụ nhân, liền với chiếc áo bên cạnh mặc vào, vừa cái cúc áo vừa đi tới tươi cười hỏi:

- Mấy vị khách quan muốn mua đồ sắt phải không? Hiệu chúng tôi có xéng, cuốc, lưỡi cày loại tốt nhất đấy.

- Trước tiên chiếu theo hình dạng này làm cho ta mấy chục cái cương chày.

Đường Kính Chi đang quan sát xung quanh hiệu rèn, còn chưa lên tiếng thì Ngọc Nhi đã dành trước, nói rồi lấy ra một cái cương chày dài chừng ba tấc.

Người trung niên kia thấy Đường Kính Chi y phục bất phàm cho nên thái độ cực kỳ cung kính, khom người nhận lấy cương châm, rồi hỏi thêm:

- Xin hỏi phu nhân muốn số lượng cụ thể là bao nhiêu?
- Không có số lượng, khi ta đi, các người làm được bao nhiêu cái thì lấy bấy nhiêu cái.

Ngọc Nhi trước kia cũng thường ra vào hiệu rèn để làm cương châm quen nhìn đại hái để mình trần, cho nên khi vào trong, nàng lên nhìn Đường Kính Chi, thấy y không hề tỏ ra khó chịu liền yên tâm.

Còn về cương châm tất nhiên càng nhiều càng tốt, dù sao loại ám khí này dùng một cái là ít đi một cái, còn tiền, đó là thứ hiện giờ nàng ít phải lo nghĩ nhất.

Chủ hiệu vâng lời vội cầm cương châm đi giao cho mấy người thợ làm, lúc này Đường Kính Chi thấy ở góc cửa hiệu có đặt mấy cái xẻng, liền đi tới cầm lên xem, mày hơi nhíu lại, mấy cái xẻng này xem ra làm thô quá.

Đường Kính Chi cầm lấy một cái, ước chừng trọng lượng vừa phải, cầm khá thoải mái, bề ngoài xẻng cũng rất bóng, chỉ có điều mũi xẻng thì không dám khen.

Cái xẻng này hình vuông, lưỡi xẻng không được mài, rất cùn, bên trên cũng không có chỗ đập chân lấy lực, mặc dù mùa đông ở Lạc Thành do có Phượng Hoàng sơn chắn hết gió lạnh hướng đông bắc nên thời tiết không quá lạnh, cho nên mặt đất không vì thế mà đông cứng lại quá mức, nhưng nếu dùng cái loại xẻng này làm việc, hiệu suất công việc sẽ rất kém.

Cái xẻng này nhất định phải có lưỡi bén hơn mới được.

- Khách quan, có phải ngài muốn đặt làm xẻng không?

Ăn mặc như Đường Kính Chi nhất định không phải chỉ mua vài cái xẻng rồi đi, cho nên chủ hiệu đoán ngay ra được ý định của y.

Đường Kính Chi cầm ngang chiếc xẻng, lấy ngón tay khê búng một cái, cảm thấy độ dày còn được, ít nhất không có chuyện bột xén vật liệu, thực ra y đem tư tưởng méo mó của người hiện đại suy nghĩ ở xã hội giống Trung Quốc cổ đại này là không xong, có thể thợ ở đây kỹ thuật không tốt làm đồ vật không có chất lượng cao, mấy chuyện bột xén cực kỳ hiếm thấy:

- Ủ, ta vốn định đặt ít xẻng ở chỗ ông, nhưng xem chất lượng xẻng hơi kém.
- Sao có thể thế được, xẻng chỗ tiểu nhân làm hạng một hạng hai ở Lạc Thành đấy.

Chủ hiệu vội phân bua:

Thấy chủ hiệu cuống lên, tựa hồ không phải nói dối, Đường Kính Chi suy nghĩ, xem ra xẻng ở cái thời đại này nó có hình dạng như thế, vậy thì chuyện cải tiến công nghệ làm xẻng này đành phải do y thực hiện thôi, dù sao đây không phải trái đất thời cổ, chẳng lo việc làm của mình có thể làm thay đổi tương lai, dẫn tới hậu quả không lường trước được.

- Ông chủ, có lẽ xẻng của ông ở Lạc Thành thuộc hàng không tệ, có điều ta được thấy một loại xẻng, công nghệ và chất lượng đều hơn xa cái này.

Chủ hiệu hỏi ngay:

- Khách quan, hơn ở chỗ nào?
- Thứ nhất, cái xẻng này phía dưới không đủ sắc, khi sử dụng rất tốt công, nếu như lưỡi xẻng làm theo hình cánh cung, sẽ tốt hơn ...

Đường Kính Chi chỉ vào mũi xẻng cho chủ hiệu xem:

- Thứ hai, ở bên trên cái xẻng này ông nên dùng búa đập bẻ xuống, như thế nếu như người làm việc thấy mệt rồi, hai tay hết sức, có thể dùng chân đập xuống, ừm, chỗ này thì phải làm rộng hơn, để tranh bị cấn vào chân.

Chủ hiệu nghe Đường Kính Chi nói tới những chỗ chưa thích hợp của xẻng mình làm không phản bác ngay mà nhủu mày suy nghĩ.

- Còn một điều nữa, chính là cán xẻng này, độ dài tầm trung thôi, sau đó ở trên cùng đặt ngang một cái khúc gỗ dài chừng ba tấc, như thế người sử dụng tiện dùng lực hơn.

- Khách quan nói có lý.

Chủ hiệu chuyên môn làm nông cụ, cho nên nghe là hiểu đạo lý trong đó, vội vàng chạy về phía lò lửa, nơi đó có mấy người thợ đang rèn xẻng, ông ta đưa tay tiếp lấy, rồi rùng búa đập lên hồi.

Tức thì trong hiệu chỉ còn những tiếng búa chan chất cùng tiếng lửa cháy tí tách.

Chủ hiệu hiển nhiên xuất thân từ thợ rèn, lực tay rất mạnh, lại đều, chẳng bao lâu sau đã làm ra được một thứ bán thành phẩm theo hình dạng mà Đường Kính Chi miêu tả.

Công việc này tốn sức, bên cạnh lại là lò lửa, chủ hiệu mồ hôi mồ kê nhễ nhãi, cầm cái xẻng sắt vẫn còn đỏ rực rực hồi Đường Kính Chi:

- Khách quan, xẻng ngài muốn làm có phải hình dạng thế này không?

Đường Kính Chi đi tới gần hơn một chút, nhìn trái nhìn phải, chỉ cho chủ hiệu sửa vài chi tiết mới gật đầu:

- Ừm, hình dạng gần như thế đấy, có điều lưỡi xẻng cần nhọn hơn chút nữa.

Nghe hết yêu cầu của Đường Kính Chi, chủ hiệu đã mườn tượng ra được, đặt cái xẻng trong tay xuống, giao búa cho người bên cạnh, đi ra nói:

- Khách quan, làm cái loại xẻng này tuy hơi khó một chút, nhưng chẳng tốn nhiều thời gian, nếu như ngài lấy nhiều, tiểu nhân có thể không tăng giá.

- Còn nữa, cán xẻng cũng phải sửa một chút.

Đường Kính Chi lại nói:

Chủ hiệu thuận tay cầm lấy một cái cán xẻng, chỉ đầu trên:

- Khách quan có phải muốn tiểu nhân vót đầu nó nhọn đi một chút, sau đó đục lỗ trên khúc gỗ dài ba tấc, rồi đóng chúng vào với nhau?

- Đúng vậy, nhưng đừng vót nhọn quá, nếu không dùng sức một cái là gãy ngay.

159. Chương 160: Mặc Cả.

Chủ hiệu gật đầu, đây là nghề kiếm cơm của ông ta tự biết phải làm sao cho tốt nhất, mời Đường Kính Chi đi ra cửa nói chuyện, bên trong thực sự quá ngột ngạt nóng nực:

- Tiểu nhân có thể đáp ứng hết những yêu cầu này của ngài, có điều giá tiền thì phải xem số lượng ngài định đặt làm.

Bất kể là mua bán gì, số lượng càng nhiều, giá tất nhiên càng rẻ.

- Số lượng ta cần rất nhiều, hơn nữa trong vòng 10 ngày phải giao hàng, thế này đi, ông nói xem trong 10 ngày ông có thể làm được bao nhiêu cái xẻng?

Nghe vậy chủ hiệu hứng trí cao hơn nhiều, dù sao mấy cái món đồ này chỉ có làm thật nhiều thì ông ta mới kiếm được tiền, chứ làm ăn buôn bán như bình thường cả ngày cũng miễn cưỡng đủ có cái ăn vào mồm, gập ngón tay tính toán một hồi, đáp:

- Nếu như tiểu nhân làm cả ngày lẫn đêm, một ngày có thể làm 500 cái, mười ngày có thể làm hơn 5000 cái.

Con số này không khác suy đoán của Đường Kính Chi:

- Không đủ, xem ra trừ chỗ của ông, ta phải đi liên hệ thêm vài nơi khác nữa mới được.

- Khoan khoan, khách quan, ngài có thể nói số lượng cụ thể không?

Chủ hiệu sợ vọt quay dăng tới miệng còn bay mất, vội hỏi:

- Số lượng cụ thể à ... Chừng này!

Đường Kính Chi giơ hai ngón tay lên:

5000 cái không đủ, vậy hai ngón tay ít nhất là 2 vạn cái rồi, chủ hiệu hít một hơi:

- Khách quan, ngài định đặt tới 2 vạn cái xẻng cơ à?

- Đúng thế, 2 vạn cái.

- Vậy ngài định trả tiểu nhân bao nhiêu tiền?

Người mở miệng ra nói tới vụ mua bán lớn như thế tất nhiên không đơn giản, chủ hiệu đoán chừng Đường Kính Chi đã đi hỏi giá kỹ càng rồi, hỏi:

- Vậy ông định bán cho ta một cái bao nhiêu tiền?

Đường Kính Chi hỏi ngược lại:

Người trung niên chỉ sợ hét giá quá cao làm tài thần sợ chạy mất, lại gập ngón tay tính toán hồi lâu mới đáp:

- Khách quan, cái xẻng ngài đặt làm mặc dù phải tăng thêm vài công đoạn, cho nên hơi rắc rối, có điều vì ngài đặt số lượng lớn, nên tiểu nhân không tăng giá, thế này đi, một cái xẻng giá 32 đồng, được không?

Ở thoải đại này vì trình độ luyện sắt thấp, cho nên giá đồ sắt cũng cao, mặc dù chỉ một cái xẻng sắt, giá cũng sắp bằng nửa bao gạo lớn rồi.

Đường Kính Chi thấy người chủ hiệu này mặt mày thật thà, ra giá hẳn là ưu đãi rồi, mấy chuyện này y chưa làm bao giờ, chẳng lẽ về hỏi đại quân sự thì tốn thời gian quá, liền này:

- 30 đồng, mười ngày sau ông rèn được bao nhiêu thì ta lấy bấy nhiêu.

- Không được không được, 31 đồng, nếu không tiểu nhân căn bản không có lãi.

Chủ hiệu lắc đầu liên tục:

Cho dù ông ta trông rất thành thực, có điều đã là người làm ăn, tất nhiên không ngốc, Đường Kính Chi cũng lắc đầu:

- Chỉ 30 đồng thôi, ông thấy không được thì thôi vậy.

Chủ hiệu nghe vậy thì mặt rất khó xử, nhưng vẫn cắn răng đồng ý, còn đưa thêm điều kiện:

- Khách quan, tiểu nhân có thể đồng ý với giá 30 đồng, nhưng việc này ngài chỉ được giao cho tiểu nhân làm, tiểu nhân đảm bảo trong 10 ngày giao cho ngài đủ 2 vạn chiếc xẻng chất lượng thượng hạng. Ngoài ra, ngài cũng phải ứng trước cho tiểu nhân ít tiền mua vật liệu.

Đường Kính Chi mỉm cười:

- Ông sợ ta đặt hàng rồi chạy mất sao?

- Không phải, không phải, tiểu nhân hiện tiền bạc có hơi túng thiếu.

Chủ hiệu không giỏi nói dối, bị Đường Kính Chi nói trúng tim đen, hơi xấu hổ:

Lúc này một hộ vệ theo sau không nhận được bước tới quát:

- Cái mắt chó của ngươi mù rồi à, biết chủ tử của ta là ai không, thèm nói lời không giữ sao?

Chủ hiệu định giải thích thì một hộ vệ khác đã nói:

- Đúng, người đi hỏi xung quanh xem, Lạc Thành Đường gia đã bao giờ làm chuyện gì thất tín chưa? Hừ, ở Lạc Thành này ai không biết Nhị gia ta nói một là một, chưa bao giờ có chuyện nuốt lời.

Chủ hiệu dẫu ngờ người đứng trước mặt mình lại là gia chủ đương đại của Đường gia, nhân vật thể này người thuộc tầng lớp ông ta cả đời may mắn chỉ đứng xa mà nhìn, đừng nói tới được trò chuyện thể này, cuống cuống khom lưng vái:

- Tiểu nhân mù mắt không nhận ra Đường nhị gia, mong ngài lượng thứ.

Lòng kích động không thôi, việc này đủ ông ta đem ra khoe khoang cả tháng rồi, trời ơi được tiếp chuyện đại tài tử vang danh, ông ta nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Đường Kính Chi không định nói ra thân phận, lúc này đành đưa tay đỡ hờ:

- Ông không cần khách khí, thực ra ta bỏ ra thêm chút bạc cũng được, có điều ông có thể hoàn thành trong vòng 10 ngày không, số xeng này ta phải dùng vào việc gấp, quyết không thể có sai sót.

- Được ạ, nếu như nhân thủ không đủ, tiểu nhân tới hiệu khác mượn thợ, ngoài ra tiểu nhân có không ít thợ học việc, bọn chúng làm chậm một chút, làm cái gì phức tạp còn có thể chưa đủ hỏa hầu, nhưng làm xeng thì không thành vấn đề.

Chủ hiệu nói ngay, không nhắc tới tiền đặt trước nữa:

- Được, ông tự tin như thế thì ta sẽ giao hết cho ông làm, tiền đặt cọc cũng không thiếu.

Có thể đặt một nơi là tốt nhất, đỡ sang nơi khác trình bày lại cho mệt, có điều y nhường mầy lên, bổ xung:

- Nhưng ông phải đồng ý với ta một điều kiện nữa.

- Điều kiện gì ạ?

Chủ hiệu tim thất lại, hỏi:

Mặc dù đây là việc nhỏ nhưng đặt nhiều như thế, dễ khiến cho người khác nghi ngờ, Đường Kính Chi muốn để đám Điền Cơ phải trở tay không kịp, nên chuyện này càng giữ kín càng tốt.

- Trước khi ta nhận hàng, không được đem tin tức Đường gia đặt xeng tiết lộ ra. Còn nữa, trước khi ta nhận hàng, ông cũng không được đem bán loại xeng này.

Đường Kính Chi nghĩ một lúc, thấy nên cẩn thận thêm vẫn tốt hơn, nếu không loại xeng này bán ra, do thuận tiện dễ dùng, thế nào cũng gây chú ý.

Những lời này Đường Kính Chi nói rất nghiêm nghị, còn liếc nhìn những người khác bên trong cửa hiệu, ý tứ khỏi cần nói cũng biết.

- Được ạ, được ạ, những điều kiện này tiểu nhân đều đồng ý, đảm bảo bọn họ ra ngoài sẽ không nói năng lung tung.

Dù không hiểu nguyên do, nhưng chủ hiệu không dám đùa, cái hiệu nhỏ của ông ta không thể nói là thua kém Đường gia bao nhiêu, vì căn bản không đủ tư cách đưa ra so sánh, đặc tội với Đường gia, hậu quả không dám tưởng tượng, mồ hôi ròng ròng chẳng biết do nóng hay do sợ.

Một cái xeng 30 đồng, mười cái là 300 đồng, một trăm cái là 3000 đồng tức là 3 lượng bạc, 2 vạn cái xeng là 600 lượng bạc, với Đường gia mà nói chút tiền này chẳng là cái gì, nhưng với bách tính bình dân, đủ cho bọn họ sống mấy đời rồi.

Đường Kính Chi cho tay vào lòng, lấy ra hai tờ ngân phiếu đưa cho chủ hiệu:

- Chỗ này có hai trăm lượng làm tiền đặt cọc, mười ngày nữa ta tới lấy hàng, nếu đủ số lượng sẽ trả ông nốt số tiền còn lại. À phải, còn chưa hỏi tôn tính đại danh.

- Không dám, không dám, tiểu nhân họ Cảnh, Đường nhị gia cứ yên tâm, mười ngày sau tiểu nhân nhất định làm đủ hai vạn chiếc xeng.

Chủ hiệu gật đầu, nhận lấy ngân phiếu.

- Tốt, làm được là được, có điều lời không hay ta nói trước, nếu như có sơ xuất, không giao đủ hàng làm hỏng chuyện của ta thì... Hừ!

Đường Kính Chi neho mắt nhìn quanh hiệu một lượt, giọng nói không lớn không nghiêm, chỉ lạnh nhạt hừ một tiếng khiến chủ hiệu run rẩy, rồi rít đảm bảo lần nữa.

Khi rời khỏi hiệu rèn, Ngọc Nhi lấy đi mấy chục chiếc cương chằm, ông chủ vừa mới bàn bạc xong một vụ làm ăn cực lớn với Đường Kính Chi cho nên hào phóng không nhận tiền, coi như quà tặng.

Đợi mười ngày sau giao hàng, nhất định tin tức truyền ra sẽ gây oanh động, đến Đường gia còn tới cửa hiệu của ông ta đặt hàng, dựa vào tiếng tăm này, ngày sau không còn lo thiếu việc làm nữa, có khi còn mua được luôn mấy hiệu bên cạnh trở thành hiệu rèn lớn nhất Lạc Thành ... Ông chủ họ Cảnh nợ mơ mộng.

160. Chương 161: Nhu Nhi Bị Đánh

Chuyện xéng sắt vậy là xong, Đường Kính Chi lại nhớ tới chuyện xe ba gác, tới khi đó mấy vạn người đào đất, không có xe vận chuyển tiện lợi, mà dựa vào mấy cái sọt đất là không xong.

Xem ra về nhà phải nghiên cứu kỹ càng mới được.

- Ngọc Nhi, sáng mai nàng dạy ta cách dùng cương chằm được không?

Bố trí công việc trong lòng xong, Đường Kính Chi đi nhanh hơn nhiều, thấy Ngọc Nhi im lìm đi theo bên cạnh, chủ động bắt chuyện, đồng thời cũng rất mong đợi.

Bất thành linh nghe câu này, theo bản năng Ngọc Nhi định lắc đầu, dù sao điều kiện sức khỏe hiện tại của Đường Kính Chi căn bản còn chưa đạt yêu cầu, có điều nhìn thấy ánh mắt tha thiết của y, nàng không thể nói lời từ chối được:

- Ngày mai thiếp có thể biểu diễn cho Nhị gia thấy sự lợi hại của ám khí, còn về phần khi nào thì dạy cho Nhị gia kỹ xảo này thì trong lòng thiếp đã có tính toán, Nhị gia có sốt ruột cũng vô ích.

- Được.

Mặc dù tạm thời không học được, nhưng mở rộng tầm mắt cũng tốt, cho nên Đường Kính Chi không hề thất vọng, chỉ mong như lần leo tường, Ngọc Nhi có thể khiến y bất ngờ lần nữa.

Dọc đường đi Đường Kính Chi không ngừng kiểm đề tài khơi chuyện với Ngọc Nhi, mặc dù đa phần Ngọc Nhi chỉ đáp lời, rất ít khi chủ động lên tiếng, chỉ thế thôi cũng làm Đường Kính Chi kích động rồi, Ngọc Nhi không còn bài xích tướng công y nữa, sau này bồi dưỡng tình cảm sẽ đơn giản hơn nhiều.

Về tới cổng Đường phủ, Đường Kính Chi dừng bước, nghiêm mặt dặn hai hộ vệ:

- Bất kể hôm nay các người nhìn thấy nghe thấy cái gì thì cũng đều nuốt vào bụng cho ta, không được truyền ra ngoài, hiểu chưa?

- Vâng!

Vì chủ tử rất ít khi nghiêm mặt với những hạ nhân bọn họ, cho nên hai hộ vệ hiểu chuyện hôm nay nhất định có can hệ rất lớn, đồng thanh đáp:

- Ngọc Nhi, hôm nay bận cả ngày rồi, nàng nhất định đã mệt, dù sao không còn việc gì nữa, nàng về tiểu viện nghỉ ngơi đi, ta tới chỗ lão thái quân một chuyến, bẩm báo vài việc.

Trong mắt Ngọc Nhi, tướng công thư sinh mới là kẻ yếu dễ bị mệt, cần được chiều cố, lúc này lại thành kẻ yếu quan tâm tới kẻ mạnh, nói nàng mệt, Ngọc Nhi nhất thời không biết phải nói gì luôn.

- Ừm, tướng công cũng nghỉ sớm đi.

Lúc rời đi Ngọc Nhi buột miệng nói một câu mà chính nàng cũng không tin nổi, mặt đỏ lên, vì che dấu nàng vội xoay người đi luôn.

Đường Kính Chi ngẩn người, rồi phấn khích, hai người cùng phải tới hậu viện, còn một đoạn đường nữa đi cùng nhau, có điều Ngọc Nhi không ngừng tăng tốc, hại Đường Kính Chi chạy cũng không đuổi kịp.

Mắt thấy đã tới cổng hậu viện, Ngọc Nhi định thi triển khinh công bỏ tướng công thư sinh lại, không ngờ từ bên trong có một nữ tử mặc áo xanh đột nhiên chạy ra, vừa chạy vừa quơ món đồ trong tay:

- Nhị gia về rồi, người xem tỳ thiếp thêu thế nào?

Đường Kính Chi nghe giọng nói này nhìn lại, thấy Nhu Nhi định mỉm cười đáp lại nàng, nhưng mặt hơi biến đổi, lúc này Nhu Nhi đã chạy tới gần, đưa thứ trong tay như khoe bảo bối tới trước mặt Đường Kính Chi.

- Cái này do nàng thêu suốt đêm mà ra à?

Chỉ thấy thiếu nữ này hai mắt dò kè, mí mắt sưng húp, như hai quả đào, búi tóc siêu vẹo, y phục không chỉnh tề, tuy vẻ mặt cực kỳ phấn khích, nhưng không che dấu được toàn thân kiệt quệ.

Nhu Nhi thấy Nhị gia không nhìn đồ trong tay mình, hơn nữa sắc mặt cực kỳ khó coi, tim đập thót một cái, hoảng sợ lùi lại, giọng lí nhí:

- Dạ ... Đúng là tỳ thiếp thêu suốt ...

Lời còn chưa dứt, Ngọc Nhi há hốc miệng, còn Đường Kính Chi trước chốn đông người, bế Nhu Nhi lên, mặc cho giai nhân trong lòng kinh hãi dấy dựa, y xoay người Nhu Nhi lại, giơ tay lên, “bốp bốp bốp” đánh vào mông tiểu kiều thê một trận.

Tới khi mộng truyền tới từng cơn đau Nhu Nhi mới phản ứng lại, mình miệt mài cả đêm thêu hình tướng công vẽ ra, chẳng những tướng công không khen mình, còn trừng phạt mình, đánh đít mình.

Tủi thân, nước mắt nàng lặng lẽ tuôn rơi trong tiếng nấc nghẹn lại ở cổ họng.

Từ khi biết Đường Kính Chi cho tới giờ, Ngọc Nhi hiềm khi thấy y nổi giận chứ đừng nói gì tới đánh người, cho nên Đường Kính Chi đột nhiên ra tay, không một ai ngờ tới, đừng nói tới chuyện ngăn cản.

Có điều khi nàng đang muốn đi tới ngăn cản, nhưng thấy Đường Kính Chi vỗ mấy cái liền bế xốc Nhu Nhi lên, rồi vội vàng đi về phía tiểu viện của Nhu Nhi.

Nàng chỉ bước được một bước liền dừng lại, không đi theo nữa, nguyên nhân rất đơn giản, khi Đường Kính Chi xoay người, nàng thấy rõ trên mặt tướng công thư sinh đầy thương xót.

Đúng thế, Đường Kính Chi đau lòng vô cùng, cô nha đầu ngốc nghếch này, vì hoàn thành chuyện y căn dặn, không ngờ thức nguyên một ngày một đêm, tới qua chẳng phải đã dặn nàng rồi sao, chuyện này không cần gấp, vì sao nàng không nghe lời.

Bế Nhu Nhi trong lòng, hai tay bắt giắc siết chặt hơn, nhìn giọt nước mắt thanh lệ tràn ra hàng mi, khuôn mặt có chút nhợt nhạt, tim y như bị người ta cào cào.

Đường Kính Chi đánh không đau, mấy cái phát mông đó đoán chừng chỉ để lại mấy vết hồng mờ nhạt trên mông của Nhu Nhi, nhưng Nhu Nhi khóc rồi, còn khóc rất thương tâm, khóc nức nở, nước mắt làm ướt đôi mắt đỏ sưng vù của nàng, làm nó vừa xót vừa đau, nàng không mở mắt ra được.

Nhưng tim nàng còn đau hơn.

Nhu Nhi khóc là vì nàng tủi thân, nàng nghe tướng công an bài nhiệm vụ cho mình, liền kích động không ngủ được, cảm thấy có cơ hội chứng tỏ bản thân không phải vô dụng nữa, có thể giúp được tướng công rồi, có thể nở mày nở mặt trước các tỷ muội, như thế sau này đối diện với họ, nàng không còn phải quá tự ti nữa.

Nhưng nàng ngàn vạn lần không ngờ rằng, tướng công luôn rất dịu dàng với mình, vừa mới gặp mặt chẳng cho nàng giải thích, chẳng thèm nhìn tới thành quả lao động khổ công của nàng, đã đánh nàng một trận rồi.

Cho dù mông không đau, nhưng mỗi lần bàn tay kia đánh xuống như đánh vào tim nàng, không một ai biết rằng, nàng mong muốn nhìn thấy nụ cười trên mặt tướng công như thế nào, cũng không một ai biết nàng khao khát được nam nhân của mình khen mình một câu ra sao.

Ở Đường gia, nàng cảm thấy mình như ngọn cỏ không rễ, chỉ có nghĩ cách giành được sự sủng ái của tướng công, nàng mới có thể sinh tồn ở nơi này.

Hơn nữa ... Hơn nữa, nàng thực sự thích tướng công của mình, cho tới tận bây giờ, nàng vẫn cảm thấy được làm nữ nhân của Đường Kính Chi, là ông trời khai ân ban phúc duyên, nếu không một nha đầu nông thôn chưa bao giờ đi học như nàng, làm sao có thể xứng với đại tài tử vang danh xa gần.

Vì những nguyên nhân ấy, khiến nàng cực kỳ mong mỏi được tướng công thừa nhận, nàng mới bất tri bất giác thức thâu đêm, đem mấy bức tranh tướng công vẽ, tỉ mẩn từng chấm từng chấm một thêu lên lụa.

Nhưng, mấy cái phát vào mông của Đường Kính Chi như băng giá đổ ụp xuống vùi lấp toàn bộ hi vọng trong lòng nàng, nàng khóc không mở mắt ra được, không nhìn thể khuôn mặt thương xót của tướng công, Nhu Nhi chỉ tủi thân khóc ngen ngào.

Ôm tiểu giai nhân nhẹ tênh trong lòng, Đường Kính Chi đi xuyên qua mấy cái cổng vòm, tới trước tiểu viện của Nhu Nhi. Hiện bên cạnh Nhu Nhi cũng đã phân phối mấy tiểu nha đầu rồi, đang quét dọn trong sân, đột nhiên thấy gia chủ đi vào, vội quỳ xuống thỉnh an, Đường Kính Chi chỉ thuận miệng bảo đứng dậy rồi đi thẳng vào trong phòng.

Mấy tiểu nha đầu này tuy mới tới, nhưng không phải là những quả bí rỗng ruột, không ngốc nghếch đi theo, bọn chúng không thấy chủ tử khóc sụt sùi, thêm vào Nhu Nhi cũng sợ bị nha hoàn của mình nhìn thấy cười cho nên nén khóc.

161. Chương 162: Hầu Hạ Nàng Không Mất Mặt.

Đám tiểu nha đầu đưa mắt nhìn nhau rất là ám muội ...

Nam nhân bế nữ nhân vào trong phòng còn có thể làm chuyện gì nữa đây.

Nghĩ tới đó, đám tiểu nha đầu phải mím chặt môi mới không cười ra tiếng, đứa nào đứa nấy mắt sáng má hồng, hưng phấn không thôi.

Gia chủ đương đại chưa có con, nếu như chủ tử bọn chúng có thể sinh ra được một tiểu công tử trước tiên, như vậy thì quá tốt rồi, nói không chừng mẹ sang nhờ con, chủ tử của bọn chúng được nâng lên thành bình thê.

Địa vị của chủ tử cao lên, có quyền lực rồi, đám tiểu nha hoàn bọn chúng đi tới đâu cũng có thể ưỡn thẳng lưng, nói chuyện đường hoàng hơn.

Đi vào phòng, Đường Kính Chi bế Nhu Nhi tới thẳng giường, nhẹ nhàng đặt tiểu giai nhân trong lòng xuống, khom lưng cúi đôi tú hoa hài, chẳng để ý ngắm nhìn đôi bàn chân nhỏ vừa trắng trẻo vừa non mịn, trực tiếp kéo chăn gấm uyên ương màu vàng, đắp lên trên người nàng.

Trên cái chăn gấm ngoại trừ thêu một đôi uyên ương còn có một bức tranh “Bách Tử Đồ”, ngụ ý sớm sinh quý tử, hương hỏa thịnh vượng.

Nằm ở trên giường Nhu Nhi vẫn cứ khóc tầm tức, chiếc chăn gấp cũng phập phồng, như đang đang kêu oan cho ủy khuất của nữ tử phía dưới.

Nhìn tiểu kiều thê khóc thương tâm như thế, trong lòng Đường Kính Chi cũng khổ sở, đồng thời hối hận vừa rồi hơi xúc động thái quá, có điều tiểu nha đầu này không chịu nghe lời, không biết để ý tới sức khỏe của bản thân, nhìn đôi mắt nàng thức đêm thành ra thế kia, thật đáng đánh đòn.

- Ngoan nào, đừng khóc nữa, có biết vì sao ta đánh nàng không?

Đường Kính Chi đưa tay ra, khẽ khàng lau đi giọt lệ vừa mới trào ra ở khóe mắt Nhu Nhi:

Nếu chẳng phải bị đánh, bị ủy khuất, Nhu Nhi đã bị động tác thân mật này làm cho thẹn tới đỏ mặt tía tai rồi, đương nhiên trong lòng cũng sẽ vui sướng không thôi. Còn bây giờ à, môi nàng giấu lên, quay mặt qua một bên, giận dỗi né tránh bàn tay ấm áp đó.

- Không biết!

Thấy Nhu Nhi nổi giận, giờ tính trẻ con ra, Đường Kính Chi chẳng những không giận mà còn mừng, Nhu Nhi trước kia vì xuất thân của nàng cùng thân phận địa vị của nàng, lúc nào cũng cung cung kính kính với y, tựa hồ coi y như pho tượng trên bàn thờ vậy, làm Đường Kính Chi ít nhiều không được thoải mái lắm.

Thứ nhất, người mà tiểu nha đầu này thực sự cảm mến là đại tài tử Đường Kính Chi vang danh thiên hạ.

Thứ hai, vì áp lực tâm lý, khiến cho tiểu nha đầu này mất đi sự ngây thơ và nghịch ngợm đáng quý nhất của thiếu nữ tuổi trăng rằm, nàng giống như một cái con rối chỉ biết nghe lời, không có tư tưởng của riêng mình.

Từ khi tỉnh lại, biết mình thế thiếp đây đàn, Đường Kính Chi đã quyết bồi dưỡng tình cảm với những nữ nhân của mình, sau đó cùng nhau sống vui vẻ hạnh phúc suốt đời, mà trạng thái như của Nhu Nhi, không có lời giao lưu nổi kết tinh thần với nhau.

Đường Kính Chi hiểu dù mình có muốn cơ thể của nàng, thiếu nữ này cũng vui mừng tiếp nhận, nhưng nàng làm thế chỉ vì sự trói buộc của tư tưởng thời đại này khiến nàng phục tùng mà thôi.

Vì thế Đường Kính Chi mới cười, cười rất vui vẻ, thiếu nữ này đã quay lại bản tính của một tiểu nha đầu rồi, y không bỏ tay ra, mà còn tình nghịch nhéo cái mũi quỳnh hương đáng yêu của nàng, cười:

- Nàng thật là ngốc, làm sao bị đánh mà cũng không biết.

- Không phải, người ta không phải đồ ngốc, tại Nhị gia thấy người ta chẳng cho người ta nói gì đã đánh người ta rồi, uống công cho người ta nghe Nhị gia rồi phủ chưa về, đứng ở cổng hậu viện suốt một buổi chiều, định làm cho Nhị gia bất ngờ, nhưng, nhưng, nhưng ... Lại đánh đít người ta ... hu hu hu...

Nhu Nhi hờn dỗi không thèm xưng tỳ thiếp nữa, nói được một nửa thôi nước mắt lại trào ra như đê vỡ, không không lên lời nữa.

Cảm nhận được tủi hờn trong lòng tiểu nha đầu này, Đường Kính Chi lòng máy động, đưa tay lau nước mắt cho nàng, có điều ngữ khí vẫn có chút cứng rắn:

- Đáng đời, ai bảo nàng ...

Hai chữ “đáng đời” vừa lọt vào tai, Nhu Nhi vốn chỉ là cô bé con ngây thơ đơn thuần tức thì không sao nhịn được nữa, “òà” một tiếng khóc văng lên tức tưởi, làm Đường Kính Chi giật mình, tay chân luống cuống hết đồ dành lại vỗ về, đợi Nhu Nhi khóc nhỏ hơn mới nói tiếp:

- Ta trách nàng không chịu nghe lời, không biết chú ý tới bản thân, nàng nhìn xem, mắt nàng thành cái gì rồi kia, không mở ra được nữa.

Nhu Nhi không ngờ Đường Kính Chi lại giải thích như thế, tiếng khóc nhỏ hơn rất nhiều, nàng nỗ lực muốn mở mắt ra, xem có phải Nhị gia nói thật hay không, nhưng mà cổ lắm cũng chỉ mở được một cái khe hở nhỏ, cái gì cũng mơ mơ hồ hồ, ngay cả khuôn mặt của nam nhân ở bên giường cũng chẳng nhìn rõ nữa.

- Nín nào, đừng khóc nữa, còn khóc là thành con mèo khóc nhè đấy.

Mắt Nhu Nhi vốn sưng húp, nếu cứ khóc nữa e là sẽ ảnh hưởng tới mắt, Đường Kính Chi vội khuyên.

- Người ta không phải mèo khóc nhè ...

Nhu Nhi hờn dỗi nói một câu, vội nhắm mắt lại, đưa tay áo lau nước mắt.

Đúng, Đường Kính Chi muốn là một Nhu Nhi có máu có thịt, biết vui biết giận, biết thích viết hờn như thế, nói:

- Ủ, không phải, không phải, nàng đợi chút, ta đi lấy ít nước, dùng vải bông lau cho nàng.

Từ khi nghe Đường Kính Chi nói ra nguyên nhân đánh mình, trong lòng Nhu Nhi cứ như được uống mật vậy, thì ra tướng công lo cho sức khỏe của mình, cho nên mới đánh mình, bất giác xoa chỗ bị đánh, cả người nóng rực, tiểu nha đầu rốt cuộc cũng hiểu thế nào gọi là xuân tâm rạo rực, má hiện lên áng mây hồng kiêu diễm ...

Tướng công cũng thật là, sao có thể trước chốn đông người, đánh ... đánh vào chỗ đó của người ta chứ, người ta còn thân nữ nhi mà. Thôi rồi, không xong, khi đó Ngọc Nhi muội muội hình như đang đứng bên cạnh nhìn, cái, cái này phải làm sao đây, sau này không còn mặt mũi nào gặp ai nữa.

Mấy tiểu nha đầu trong tiểu viện của Nhu Nhi mặc dù không theo vào phòng, nhưng đứa nào đứa nấy mang tâm thái tò mò quái quỷ, bò tới bên cửa sổ nghe trộm, do cửa đóng rất kín, không nghe được hai người bên trong “thủ thi” với nhau cái gì, bọn chúng không dám chọc lỗ nhìn, lòng hồi hộp không thôi, cho tới khi nghe thấy chủ tử òa khóc, đều mừng rỡ như điên.

Bọn chúng tuy còn nhỏ, mới chỉ mười hai mười ba, nhưng là nha hoàn thiếp thân của chủ tử, cho nên trước khi tới đây được Tường Vi a di dạy hết quá trình nam nữ hoan ái cùng phương pháp ứng đối.

Kỳ thực trong hào môn đại viện, thiếp thân nha hoàn của nữ chủ tử cũng được xem như là nửa nữ nhân của nam chủ tử rồi, nhiều khi nữ chủ tử không khỏe, để nha hoàn thiếp thân hầu hạ nam nhân của mình, cho nên tất cả nha hoàn thiếp thân đều phải hiểu chuyện nam nữ.

Mấy tiểu nha đầu ôm nhau ăn mừng, chủ tử của mình cuối cùng cũng đã viên phòng với Nhị gia.

Đi tới gian ngoài, Đường Kính Chi đổ ít nước sạch vào chậu rửa mặt, vắt khăn lông lên vài rồi bê vào, quay lại giường, ấn Nhu Nhi đang định cựa mình ngồi dậy, lấy khăn lông thấm nước, vắt sạch nước, gấp lại mấy tầng, khe khẽ lau mặt cho Nhu Nhi.

Nhu Nhi trước đó khóc rất lâu, chảy cả nước mũi, còn dùng tay quệt lung tung, đúng là thành bộ dạng lem luốc của con mèo khóc nhè rồi, có điều dù là con mèo khóc nhè cũng là một con mèo khóc nhè xinh đẹp đáng yêu.

- Nhị gia, để tỳ thiếp tự lau đi, nếu không bị người ta nhìn thấy thì không hay, người sẽ mất hết thể diện.

Chỉ có nữ nhân hầu hạ nam nhân chứ làm gì có nam nhân hầu hạ nữ nhân, huống hồ tướng công của mình còn đường đường là một gia chủ, còn mình chỉ là một tiểu thiếp, vừa rồi nằng chìm vào mơ mộng dần dần tỉnh lại, khuôn mặt tràn ngập sự hoảng sợ, Nhu Nhi giãy nảy nói:

- Nhị gia không được, ngàn vạn lần không được.

Nhưng Đường Kính Chi nghiêm mặt quát:

- Nằm im, sợ cái gì, nằng là nữ nhân của ta, ta hầu hạ nằng có gì mà mất mặt.

162. Chương 163: Trong Lòng Tướng Công Có Nhu Nhi.

Câu nói này có sức oanh tạc quá lớn với Nhu Nhi, làm nằng đột nhiên mở to đôi mắt trước đó nỗ lực nửa ngày trời không mở ra được, ngây ngốc nhìn nam tử bên giường với vẻ mặt không sao tin nổi.

Làm sao có thể chứ, tướng công trong lòng nằng luôn là thần minh, nằng chỉ có thể đứng xa mà nhìn, không dám thân cận, sao lại nói hầu hạ mình không mất mặt chứ?

Nhìn tiểu mỹ nhân nằm trên giường mắt tròn xoe, mồm há hốc, Đường Kính Chi đưa tay ra béo má Nhu Nhi, trên:

- Nhìn mặt nằng kia, còn bảo mình không phải đồ ngốc.

Khuôn mặt đỏ rực nửa tầng trời, nhưng Nhu Nhi không né tránh, không giống như trước kia, sợ nam nhân này giận mình nên mới không né tránh, mà vì câu nói vừa rồi kia, làm nằng cảm nhận được sự quan tâm yêu thương của tướng công với mình.

- Được rồi, nằng đã thức suốt cả đêm, nhất nhất buồn ngủ díp mắt, mau nhắm mắt lại ngủ một chút đi, lát nữa tỉnh dậy mắt sẽ không còn xót nữa.

Đường Kính Chi nói xong vốn định lấy tay khép mắt Nhu Nhi lại, không ngờ nằng đưa tay ra giữ lấy tay y, tay còn lại chống giường ngồi dậy:

- Nhị gia, tỳ thiếp biết sai rồi, sau này tỳ thiếp không dám thức đêm nữa, có điều bây giờ Nhị gia xem hình tỳ thiếp thêu được không?

Nhìn Đường Kính Chi hơi nhú mày lại, nhưng Nhu Nhi không sợ, nàng nũng nịu lắc lại, gạt tay Đường Kính Chi ra.

Khó khăn lắm mới kéo gần được quan hệ hai người, Đường Kính Chi không muốn tỏ ra quá cứng rắn, nếu không dễ để lại mầm sợ hãi trong lòng thiếu nữ này, ôn nhu nói:

- Ủ, có điều ta xem xong, nàng phải nghe lời, ngoan ngoãn đi ngủ nhé.

- Dạ.

Nhu Nhi rối rít gạt đầu, đồng thời lấy đồ thêu vẫn cầm trong tay này giờ ra.

Đường Kính Chi nhận lấy, vừa mở cái đầu tiên ra xem, con người như tỏa sáng, chỉ thấy trên đó thêu thiếu nữ, đôi mắt tròn cực to, trong con người màu đen có ba chấm trắng, trông hết sức ngây thơ dễ thương, cánh môi anh đào mong mỏng, làm người ta nhìn chỉ muốn gấu ghềnh cho thỏa, cái cằm thon thon, mái tóc tung bay, khuôn mặt xinh tươi, thêm vào Nhu Nhi sử dụng màu sắc tơ rất cầu kỳ, khiến cho thiếu nữ trên tấm khăn lụa sống động như thật.

Nhìn chăm chú tấm khăn đầu tiên rất lâu Đường Kính Chi mới nhớ mở cái thứ hai ra xem.

Nhu Nhi cố chịu đựng cay xè ran rát ở hai mắt, mở thật to để nhìn vẻ mặt của tướng công, thấy Đường Kính Chi càng xem càng cười đậm hơn, nàng mới hài lòng thở phào, đôi mắt cong lên thành hình trăng non tươi tắn sung sướng.

Xem hết ba tấm khăn lụa trong tay, Đường Kính Chi ngẩng đầu lên thật lòng khen:

- Tuyệt, Nhi Nhi đúng là có một đôi bàn tay thần kỳ có thể biến vật chết thành vật sống.

Nói rồi y hiếu kỳ nắm lấy bàn tay mềm như không xương của Nhu Nhi lật qua lật lại nhìn kỹ, làm Nhu Nhị ngượng chín người.

Lời ca ngợi Đường Kính Chi lọt vào tai Nhu Nhi, làm nàng hạnh phúc vô bờ, lại kích động, khuôn mặt hồng hồng, cực kỳ đáng yêu. Nàng đã dùng đôi bàn tay của mình chứng minh bản thân không phải là đồ bỏ đi không được tích sự gì, hơn nữa nhờ thêu thùa khéo léo, còn được tướng công yêu thương, lúc này nàng thấy trên đời không còn nữ nhân nào hạnh phúc hơn mình nữa rồi.

Có điều chính lúc nàng đang chìm đắm trong sung sướng đột nhiên la lên “Nhị gia”, sau đó vội nằm xuống, kéo ngay chăn, chui tọt vào trong đó xuống.

Té ra bàn tay nhỏ trắng muốt như ngọc bị Đường Kính Chi nắm một lúc lâu, không nhịn được đưa lên miệng thơm một cái, Nhu Nhi lần đầu tiên bị nam nhân thi lễ, thẹn vô cùng, người nóng bừng, nhưng không rút bàn tay lại.

Nói thực, mặc dù hiện Đường Kính Chi không dám trắng trợn sàm sỡ với Lâm Úc Hương và Ngọc Nhi, nhưng với Nhu Nhi à, có thể tỏ ra háo sắc một chút, động chân động một chút.

Vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn của thiếu nữ mười lăm này, Đường Kính Chi lại thơm một cái nữa mới lưu luyến đặt nó xuống, sau đó kéo chăn, khuôn mặt của Nhu Nhi lộ ra, lúc này khuôn mặt nàng đã đỏ như máu, hàng mi run lên từng chớp, mũi thở gấp gấp, cho thấy chủ nhân của nó khẩn trương ra sao, nếu chẳng phải nghĩ nàng thức suốt cả một đêm, y thực sự muốn trêu ghẹo nàng một phen, bồi dưỡng tình cảm hai bên.

Chu áo vuốt thẳng tấm chăn mỏng trên người Nhu Nhi, kéo nó lên che hết vai nàng, Đường Kính Chi mới nói:

- Nhu Nhi, nàng ngủ trước đi, ta còn có chuyện phải bẩm báo với lão thái quân, ta sẽ dặn tiểu nha hoàn trong viện tới giờ cơm gọi nàng, lát nữa ăn cơm xong, nàng phải nằm xuống ngay nghỉ ngơi cho khỏe, đã nghe rõ chưa?

- Vâng.

Nhu Nhi vội nhắm tịt mắt lại, thẹn thùng đáp lời.

Cố gắng kiềm chế kích động muốn cúi xuống hôn lên cánh môi hồng nhuận kia, Đường Kính Chi lại dặn dò Nhu Nhi nhất định phải nghe lời, rồi đứng lên rời khỏi phòng.

Khi Đường Kính Chi đứng dậy, Nhu Nhi lại cố gắng mở mắt ra, mắt nàng rất lăm, chỉ mở được một cái khe hở thôi, có điều thần thái phát ra từ đó sáng khác thường, ngậy ngốc nhìn theo bóng lưng của Đường Kính Chi, khuôn mặt bừng sáng vì hạnh phúc, miệng cười dịu ngọt, lằm bằm:

- Trong lòng tướng công có Nhu Nhi ...

Đi ra sân, Đường Kính Chi gọi mấy nha hoàn của Nhu Nhi lại, dặn:

- Nhu di nương đang ngủ, đợi lát nữa cơm nước làm xong các người hãy vào phòng gọi di nương dậy ăn cơm.

- Vâng ạ.

Mấy tiểu nha đầu này thường ngày chẳng gặp được Đường Kính Chi một lần, đều rất rụt rè, thi lễ đồng thanh đáp lời, không dám nói gì cả.

Mấy tiểu nha đầu này đứa nào đứa nấy mặt mày đỏ bừng, đáng vẻ như đang kìm nén kích động, làm Đường Kính Chi thắc mắc, nếu chẳng phải có việc phải làm, y rất muốn hỏi kỹ xem không biết chúng gặp chuyện gì mà vui như thế:

- Vậy thì được rồi, ta đi trước đây.

- Cung tiễn Nhị gia.

Rời khỏi tiểu viện của Nhu Nhi, Đường Kính Chi chưa đi được mấy bước thì thấy ở đằng xa có một tiểu nha hoàn đang hốt ha hơi hải chạy tới, y nhận ra được đó là nha hoàn bên cạnh Lâm Úc Hương, tên là Tri Hạ.

Vì Tri Hạ tính cách thật thà chậm chạp, cho nên không được lòng Lâm Úc Hương như Tri Đông và Tri Thu, thường ngày gặp Đường Kính Chi rất cung kính, không được cởi mở tự nhiên như hai tiểu nha đầu kia, nhưng Đường Kính Chi cũng chưa bao giờ thấy nó kinh hoàng sợ hãi mất quy củ như thế, chẳng lẽ Lâm Úc Hương gặp chuyện gì?

Nghĩ tới đó chưa gì y đã cuống lên.

- Nhị gia, không hay rồi, Nhị ... Nhị nãi nãi ...

Vì chạy gấp, Tri Hạ mặt đỏ bừng, tóc tai tán loạn, ngực phập phồng dồn dập, thở không còn ra hơi, nói cũng ngắt quãng mãi không dứt lời, Đường Kính Chi sắc mặt đại biến, hỏi gấp:

- Sao, Nhị nãi nãi bị làm sao?

Thấy Tri Hạ vẫn cứ thở hổn hển, nói không nổi một câu hoàn chỉnh, Đường Kính Chi càng hoảng, y thấy Tri Hạ chạy từ phía tiểu viện của Đường lão thái quân tới, tay cũng chỉ về phía đó, hỏi tiếp:

- Có phải Nhị nãi nãi hiện đang ở chỗ lão thái quân không?

Chẳng lẽ Lâm Úc Hương phạm lỗi gì bị lão thái quân bắt được.

Đường Kính Chi hiểu chính thể của mình hơn bất kỳ ai, mặc dù thường ngày Lâm Úc Hương không thích nói chuyện, cũng không thích đấu khẩu với ai, nhưng tuyệt đối ương bướng không ai bằng, lại còn rất có chính kiến của mình.

Lâm Úc Hương chưa bao giờ thực lòng coi y là tướng công, điều này Đường Kính Chi cũng biết, thậm chí còn lờ mờ đoán ra kiêu thể của mình đang ngầm tính toán rời khỏi Đường phủ, hiện giờ nghe Tri Hạ nói cái gì mà không hay, Đường Kính Chi không kinh hãi sao được.

163. Chương 164: Tính Nợ Cũ.

Đường Kính Chi biết tâm tư của nàng không sao cả, y có thể hiểu được, dù sao Lâm Úc Hương bị cướp về Đường phủ, cho nên mới đầu nàng không sao tiếp nhận được y, bài xích y cũng là bình thường, y cho rằng

chỉ cần hai người sống với nhau lâu dần, hiểu nhau hơn, thế nào y cũng chiếm trọn được trái tim của nàng, nhưng đều tâm tư này của nàng bị lão thái quân biết được thì cực kỳ nghiêm trọng rồi.

Đáng sợ nhất là Lâm Úc Hương muốn lên lút rời khỏi Đường phủ, kết quả bị Đường lão thái quân bắt ngay tại trận, ở cái thời đại này nếu như phạm vào sai lầm đó, vậy tức là trong mắt không có trượng phu, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, bất trinh, không giữ đạo làm vợ, không biết liêm sỉ, bất kỳ tội nào cũng chỉ có: Chết!

Nhưng Tri Hạ lại không nói ra đầu ra đũa được làm Đường Kính Chi càng thêm sợ hãi, không hỏi nhiều nữa, chỉ nói:

- Có phải Nhị nãi nãi hiện đang ở chỗ lão thái quân không?

- Vâng, đúng ạ, Nhị ...

Tri Hạ vừa mới xác nhận là Đường Kính Chi co chân chạy như bay về phía tiểu viện của Đường lão thái quân.

Tri Hạ thấy vậy cũng ôm ngực lão đảo chạy theo.

Lòng lo cho Lâm Úc Hương, Đường Kính Chi quên hết mọi mệt, tăng tốc liên tục, nếu như y đoán không sai, với tính cách của Đường lão thái quân, chỉ cần tới muốn một chút thôi, e phải nhặt xác kiêu thê rồi.

Đường Kính Chi có tình cảm đặc thù với Lâm Úc Hương, đầu tiên, y không phủ nhận mình rất thích thiếu nữ xinh đẹp như tiên này, thêm nữa vì trong số các thê thiếp, nàng là người mà y nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh dậy, trong lúc y bệnh nặng mơ mơ màng màng, cũng do Lâm Úc Hương ngày đêm ở bên cạnh, chăm lo từng ly từng tí một cho y, cho dù những chuyện như lau người đứt cơm, đều là tiểu nha hoàn làm, nhưng công nàng không thể bỏ qua.

Đường Kính Chi chạy tới tiểu viện của Đường lão thái quân liền nhìn thấy ngay Lâm Úc Hương, búi tóc trên đầu hơi xộc xệch, đang im lặng quỳ trước cửa chính sảnh, còn Hàm Hương đứng ở bên cửa, không nói một lời.

Thấy Lâm Úc Hương không sao cả, Đường Kính Chi thở một hơi nhẹ nhõm hẳn, lúc này Lâm Úc Hương nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau, liền quay lại nhìn, khuôn mặt đầy vẻ nóng ruột bất an, nhìn thấy Đường Kính Chi cứ như nhìn thấy cứu tinh, mặt bừng sáng hi vọng.

- Nhị gia, úi chao ...

Lâm Úc Hương định đứng dậy nhờ Đường Kính Chi tới chỗ Đường lão thái quân cầu xin, nhưng do quỳ quá lâu, đầu gối vừa đau vừa mỏi, đứng lên được một nửa đã ngã xuống.

Còn may Hàm Hương rất nhanh nhẹn đưa tay ra đỡ Lâm Úc Hương dậy:

- Nhị nãi nãi, người thân thể nghìn vàng, cẩn thận đừng để bị ngã.

- Cảm ơn.

Lâm Úc Hương nhịn đau nói được một tiếng, lúc này Đường Kính Chi cũng hốt hoảng chạy tới, trước mặt gia chủ, Hàm Hương sao dám nhận lời cảm ơn của Lâm Úc Hương, luôn mồm nói không dám.

Đỡ lấy kiêu thê thay cho Hàm Hương, Đường Kính Chi hơi hoang mang, chẳng lẽ lão thái quân không phạt Lâm Úc Hương, nếu không sao nàng dám tự đứng dậy, nếu không bị phạt, làm sao nàng lại quỳ trước cửa phòng?

- Úc Hương, chuyện này là ...

Y vừa mới nói được một nửa đã bị Lâm Úc Hương cấp thiết cắt ngang:

- Nhị gia, cầu xin người hãy cứu Tri Thu, xin người tới nói với lão thái quân tha cho nó một lần.

Không biết biết hiện giờ Tri Thu đã bị đánh thành thế nào, Lâm Úc Hương nói tới đó nước mắt ào ào chảy ra như chuỗi trân châu bị đứt.

Đường Kính Chi bấy giờ mới hiểu, không phải là Lâm Úc Hương phạm lỗi mà là nha đầu Tri Thu làm sai bị phạt, thấy Lâm Úc Hương mắt nhoe lệ, Đường Kính Chi đau lòng an ủi:

- Nàng đừng khóc, cũng đừng gấp, rốt cuộc Tri Thu phạm lỗi gì mà bị lão thái quân phạt.
- Nhị gia, người đừng hỏi tội, nếu không thì muộn mất.

Lâm Úc Hương cuống lên dậm chân bình bịch, không giải thích gì, đẩy Đường Kính Chi vào phòng Đường lão thái quân.

Nếu là một mình Lâm Úc Hương, đừng nói là muốn vào phòng, chỉ đứng đây nói lớn một chút thôi Hàm Hương cũng không cho phép, dù sao đây là tiểu viện của Đường lão thái quân, còn chưa tới lượt Lâm Úc Hương ra oai ở đây, nhưng có thêm Đường Kính Chi thì nàng không dám ngăn cản nữa.

Cũng chẳng phải vì Đường Kính Chi là gia chủ đương đại, mà y là bảo bối của Đường lão thái quân, ở Đường phủ, ai dám bất kính với Đường Kính Chi, đoán chừng chẳng tới ngày hôm sau đã bị Đường lão thái quân lấy mạng rồi.

Bị kiều thê đẩy vào phòng, Đường Kính Chi mặc dù chưa rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao, nhưng hiểu chuyện không thể trì hoãn, đành lên tiếng:

- Nãi nãi, cháu về rồi ạ, có chuyện muốn cầu kiến người.
- Vào đi.

Đường Kính Chi vừa dứt lời, Đường lão thái quân đã lên tiếng:

Miệng mới nói vâng, còn chưa kịp cất bước thì Lâm Úc Hương đã đi trước đẩy cửa giúp Đường Kính Chi rồi, ý đưa nàng một ánh mắt trấn an, bảo nàng đừng quá sốt ruột mới đi vào, thấy Đường lão thái quân mặc áo ngủ, y phục chưa được chỉnh trang, được người đỡ ngồi xuống ghế, có vẻ như vừa mới tỉnh ngủ.

- Không biết nãi nãi đang nghỉ ngơi, cháu lỡ măng mất rồi.

Dù biết mình là cục cưng bảo bối của lão thái quân, Đường Kính Chi vẫn trách bản thân một câu, còn vái một cái thật sâu, đó là thời đại trong chữ hiếu, y không thể xem thường lễ tiết kiểu này, cũng vì kính trọng lão thái quân.

- Cái thằng bé này, vất vả bên ngoài suốt cả ngày rồi, còn khách khí với nãi nãi làm gì nữa, mau ngồi xuống đi.

Đường lão thái quân quở trách đích tôn:

- Đa tạ nãi nãi không trách tội.

Đường Kính Chi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lâm Úc Hương nóng lòng vô cùng, vẫn phải nhún eo thi lễ, quy củ không thể phớt bỏ:

- Tôn tước thỉnh an lão thái quân.
- Người cũng đứng dậy đi.

Đối với Lâm Úc Hương thì giọng Đường lão thái quân rõ ràng lãnh đạm hơn nhiều:

Đưa mắt ra hiệu cho Lâm Úc Hương, ý bảo nàng lui ra sau lưng mình, nếu không nàng nóng vội không giúp được gì cho Tri Thu, làm phạt ý Đường lão thái quân thì cả nàng cũng bị phạt:

- Nãi nãi, cháu nghe nói Tri Thu phạm lỗi, người đang bảo hạ nhân xử phạt nó.
- Hử?

Đường lão thái quân nghi hoặc, như tự lẩm bẩm với mình:

- Có chuyện này à?

- Có ạ, lão thái quân quên rồi sao? Trước khi người nghỉ trưa có bà tử quản sự tới bẩm báo, nói đại nha đầu Tri Thu bên cạnh Nhị nãi nãi làm việc không chuyên tâm, không cẩn thận làm vỡ một món đồ sứ quý trong phủ mà.

Hàm Hương đi tới một bước nhắc khẽ:

- À phải, đúng là có chuyện này, bà tử kia hình như nói Tri Thu là đại nha đầu, còn là người bên cạnh Úc Hương, cho nên không dám dùng gia pháp xử lý, mới chạy tới chỗ lão thân hỏi ý kiến.

Đường lão thái quân gật gù như giờ mới nhớ ra:

- Đúng đấy ạ, khi đó lão thái quân nói, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, phạm lỗi trong phủ thì phải bị phạt, đúng nói là người bên cạnh Nhị nãi nãi, cho dù người bên cạnh chính lão thái quân người làm sai cũng phải bị trừng phạt theo quy củ.

Hàm Hương tiếp thêm một câu nữa.

Nghe hai người này bên xướng bên họa, Đường Kính Chi tự cho rằng mình đã hiểu, có điều đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, Lâm Úc Hương đâu cần cuống lên như vậy, làm như chậm một chút thôi là Tri Thu không giữ được tính mạng vậy.

Lâm Úc Hương thì đoán ra được nguyên nhân chân chính Tri Thu bị phạt, nhưng nàng không dám nói ra, nàng hiểu Đường Kính Chi đối đãi với những nữ nhân của mình đều như báu vật vậy, nếu như y biết nguyên nhân sự việc, hậu quả rất khó dự liệu.

Đường Kính Chi còn đang thắc mắc, chẳng lẽ món đồ sứ đó quý trọng lắm?

Nếu đúng là thế thì e là khó rồi, Đường Kính Chi biết tiểu nha đầu như Tri Thu mua về chỉ 20 lượng bạc là cùng, còn món đồ sứ cổ, giá trị phải từ trăm lượng bạc trở lên. Đường nhiên cứu thì vẫn phải cứu, chưa nói Tri Thu là nha đầu bên Lâm Úc Hương, dù là bất kỳ nô tỳ nào trong phủ thì cũng là một mạng người, suy tính một lúc rồi nói:

- Nãi nãi, Tri Thu phạm lỗi, nhưng niệm tình nó luôn một lòng trung thành với Úc Hương, còn hầu hạ chăm sóc Úc Hương khỏe mạnh, chưa bao giờ ngã bệnh, người tha cho nó một lần đi, vả lại Úc Hương dùng nó cũng quen rồi, không nên để nó bị thương tật gì.

Hầu hạ chủ tử là trách nhiệm của hạ nhân, nhưng hầu hạ chủ tử tốt cũng được tính là công lao.

- Ừm, nếu như tiểu nha đầu đó được Úc Hương dùng quen rồi thì tha cho nó đi, không sao cả

164. Chương 164: Tính Nợ Cũ.

Đường Kính Chi biết tâm tư của nàng không sao cả, y có thể hiểu được, dù sao Lâm Úc Hương bị cướp về Đường phủ, cho nên mới đầu nàng không sao tiếp nhận được y, bài xích y cũng là bình thường, y cho rằng chỉ cần hai người sống với nhau lâu dần, hiểu nhau hơn, thế nào y cũng chiếm trọn được trái tim của nàng, nhưng đều tâm tư này của nàng bị lão thái quân biết được thì cực kỳ nghiêm trọng rồi.

Đáng sợ nhất là Lâm Úc Hương muốn lén lút rời khỏi Đường phủ, kết quả bị Đường lão thái quân bắt ngay tại trận, ở cái thời đại nay nếu như phạm vào sai lầm đó, vậy tức là trong mắt không có trượng phu, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, bất trinh, không giữ đạo làm vợ, không biết liêm sỉ, bất kỳ tội nào cũng chỉ có: Chết!

Nhưng Tri Hạ lại không nói ra đầu ra đưa được làm Đường Kính Chi càng thêm sợ hãi, không hỏi nhiều nữa, chỉ nói:

- Có phải Nhị nãi nãi hiện đang ở chỗ lão thái quân không?

- Vâng, đúng ạ, Nhị ...

Tri Hạ vừa mới xác nhận là Đường Kính Chi co chân chạy như bay về phía tiểu viện của Đường lão thái quân.

Tri Hạ thấy vậy cũng ôm ngực lão đảo chạy theo.

Lòng lo cho Lâm Úc Hương, Đường Kính Chi quên hết mọi mệt, tăng tốc liên tục, nếu như y đoán không sai, với tính cách của Đường lão thái quân, chỉ cần tới muộn một chút thôi, e phải nhặt xác kiểu thê rồi.

Đường Kính Chi có tình cảm đặc thù với Lâm Úc Hương, đầu tiên, y không phủ nhận mình rất thích thiếu nữ xinh đẹp như tiên này, thêm nữa vì trong số các thê thiếp, nàng là người mà y nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh dậy, trong lúc y bệnh nặng mơ mơ màng màng, cũng do Lâm Úc Hương ngày đêm ở bên cạnh, chăm lo từng ly từng tí một cho y, cho dù những chuyện như lau người đứt cơm, đều là tiểu nha hoàn làm, nhưng công nàng không thể bỏ qua.

Đường Kính Chi chạy tới tiểu viện của Đường lão thái quân liền nhìn thấy ngay Lâm Úc Hương, búi tóc trên đầu hơi xộc xệch, đang im lặng quỳ trước cửa chính sảnh, còn Hàm Hương đứng ở bên cửa, không nói một lời.

Thấy Lâm Úc Hương không sao cả, Đường Kính Chi thở một hơi nhẹ nhõm hẳn, lúc này Lâm Úc Hương nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau, liền quay lại nhìn, khuôn mặt đầy vẻ nóng ruột bất an, nhìn thấy Đường Kính Chi cứ như nhìn thấy cứu tinh, mặt bừng sáng hi vọng.

- Nhị gia, úi chao ...

Lâm Úc Hương định đứng dậy nhờ Đường Kính Chi tới chỗ Đường lão thái quân cầu xin, nhưng do quỳ quá lâu, đầu gối vừa đau vừa mỏi, đứng lên được một nửa đã ngã xuống.

Còn may Hàm Hương rất nhanh nhẹn đưa tay ra đỡ Lâm Úc Hương dậy:

- Nhị nãi nãi, người thân thể nghìn vàng, cẩn thận đừng để bị ngã.

- Cảm ơn.

Lâm Úc Hương nhịn đau nói được một tiếng, lúc này Đường Kính Chi cũng hốt hoảng chạy tới, trước mặt gia chủ, Hàm Hương sao dám nhận lời cảm ơn của Lâm Úc Hương, luôn mồm nói không dám.

Đỡ lấy kiểu thê thay cho Hàm Hương, Đường Kính Chi hơi hoang mang, chẳng lẽ lão thái quân không phạt Lâm Úc Hương, nếu không sao nàng dám tự đứng dậy, nếu không bị phạt, làm sao nàng lại quỳ trước cửa phòng?

- Úc Hương, chuyện này là ...

Y vừa mới nói được một nửa đã bị Lâm Úc Hương cấp thiết cắt ngang:

- Nhị gia, cầu xin người hãy cứu Tri Thu, xin người tới nói với lão thái quân tha cho nó một lần.

Không biết biết hiện giờ Tri Thu đã bị đánh thành thế nào, Lâm Úc Hương nói tới đó nước mắt ào ào chảy ra như chuỗi trân châu bị đứt.

Đường Kính Chi bấy giờ mới hiểu, không phải là Lâm Úc Hương phạm lỗi mà là nha đầu Tri Thu làm sai bị phạt, thấy Lâm Úc Hương mắt nhòe lệ, Đường Kính Chi đau lòng an ủi:

- Nàng đừng khóc, cũng đừng gấp, rốt cuộc Tri Thu phạm lỗi gì mà bị lão thái quân phạt.

- Nhị gia, người đừng hỏi vội, nếu không thì muộn mất.

Lâm Úc Hương cuống lên dậm chân bình bịch, không giải thích gì, đẩy Đường Kính Chi vào phòng Đường lão thái quân.

Nếu là một mình Lâm Úc Hương, đừng nói là muốn vào phòng, chỉ đứng đây nói lớn một chút thôi Hàm Hương cũng không cho phép, dù sao đây là tiểu viện của Đường lão thái quân, còn chưa tới lượt Lâm Úc Hương ra oai ở đây, nhưng có thêm Đường Kính Chi thì nàng không dám ngăn cản nữa.

Cũng chẳng phải vì Đường Kính Chi là gia chủ đương đại, mà y là bảo bối của Đường lão thái quân, ở Đường phủ, ai dám bất kính với Đường Kính Chi, đoán chừng chẳng tới ngày hôm sau đã bị Đường lão thái quân lấy mạng rồi.

Bị kiều thê đẩy vào phòng, Đường Kính Chi mặc dù chưa rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao, nhưng hiểu chuyện không thể trì hoãn, đành lên tiếng:

- Nãi nãi, cháu về rồi ạ, có chuyện muốn cầu kiến người.

- Vào đi.

Đường Kính Chi vừa dứt lời, Đường lão thái quân đã lên tiếng:

Miệng mới nói vâng, còn chưa kịp cất bước thì Lâm Úc Hương đã đi trước đẩy cửa giúp Đường Kính Chi rồi, ý đưa nàng một ánh mắt trấn an, bảo nàng đừng quá sốt rột mới đi vào, thấy Đường lão thái quân mặc áo ngủ, y phục chưa được chỉnh trang, được người đỡ ngồi xuống ghế, có vẻ như vừa mới tỉnh ngủ.

- Không biết nãi nãi đang nghỉ ngơi, cháu lỡ măng mất rồi.

Dù biết mình là cục cưng bảo bối của lão thái quân, Đường Kính Chi vẫn trách bản thân một câu, còn vái một cái thật sâu, đó là thời đại trong chữ hiếu, y không thể xem thường lễ tiết kiểu này, cũng vì kính trọng lão thái quân.

- Cái thằng bé này, vất vả bên ngoài suốt cả ngày rồi, còn khách khí với nãi nãi làm gì nữa, mau ngồi xuống đi.

Đường lão thái quân quả trách đích tôn:

- Đa tạ nãi nãi không trách tội.

Đường Kính Chi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lâm Úc Hương nóng lòng vô cùng, vẫn phải nhún eo thi lễ, quy củ không thể phé bỏ:

- Tôn tước thỉnh an lão thái quân.

- Người cũng đứng dậy đi.

Đối với Lâm Úc Hương thì giọng Đường lão thái quân rõ ràng lãnh đạm hơn nhiều:

Đưa mắt ra hiệu cho Lâm Úc Hương, ý bảo nàng lui ra sau lưng mình, nếu không nàng nóng vội không giúp được gì cho Tri Thu, làm phật ý Đường lão thái quân thì cả nàng cũng bị phạt:

- Nãi nãi, cháu nghe nói Tri Thu phạm lỗi, người đang bảo hạ nhân xử phạt nó.

- Hử?

Đường lão thái quân nghi hoặc, như tự lẩm bẩm với mình:

- Có chuyện này à?

- Có ạ, lão thái quân quên rồi sao? Trước khi người nghỉ trưa có bà tử quản sự tới bẩm báo, nói đại nha đầu Tri Thu bên cạnh Nhị nãi nãi làm việc không chuyên tâm, không cẩn thận làm vỡ một món đồ sứ quý trong phủ mà.

Hàm Hương đi tới một bước nhắc khẽ:

- À phải, đúng là có chuyện này, bà tử kia hình như nói Tri Thu là đại nha đầu, còn là người bên cạnh Úc Hương, cho nên không dám dùng gia pháp xử lý, mới chạy tới chỗ lão thân hỏi ý kiến.

Đường lão thái quân gật gù như giờ mới nhớ ra:

- Đúng đấy ạ, khi đó lão thái quân nói, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, phạm lỗi trong phủ thì phải bị phạt, đúng nói là người bên cạnh Nhị nãi nãi, cho dù người bên cạnh chính lão thái quân người làm sai cũng phải bị trừng phạt theo quy củ.

Hàm Hương tiếp thêm một câu nữa.

Nghe hai người này bên xướng bên họa, Đường Kính Chi tự cho rằng mình đã hiểu, có điều đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, Lâm Úc Hương đâu cần cuống lên như vậy, làm như chạm một chút thôi là Tri Thu không giữ được tính mạng vậy.

Lâm Úc Hương thì đoán ra được nguyên nhân chân chính Tri Thu bị phạt, nhưng nàng không dám nói ra, nàng hiểu Đường Kính Chi đối đãi với những nữ nhân của mình đều như báu vật vậy, nếu như y biết nguyên nhân sự việc, hậu quả rất khó dự liệu.

Đường Kính Chi còn đang thắc mắc, chẳng lẽ món đồ sứ đó quý trọng lắm?

Nếu đúng là thế thì e là khó rồi, Đường Kính Chi biết tiểu nha đầu như Tri Thu mua về chỉ 20 lượng bạc là cùng, còn món đồ sứ cổ, giá trị phải từ trăm lượng bạc trở lên. Đường nhiên cứu thì vẫn phải cứu, chưa nói Tri Thu là nha đầu bên Lâm Úc Hương, dù là bất kỳ nô tỳ nào trong phủ thì cũng là một mạng người, suy tính một lúc rồi nói:

- Nãi nãi, Tri Thu phạm lỗi, nhưng niệm tình nó luôn một lòng trung thành với Úc Hương, còn hầu hạ chăm sóc Úc Hương khỏe mạnh, chưa bao giờ ngã bệnh, người tha cho nó một lần đi, vả lại Úc Hương dùng nó cũng quen rồi, không nên để nó bị thương tật gì.

Hầu hạ chủ tử là trách nhiệm của hạ nhân, nhưng hầu hạ chủ tử tốt cũng được tính là công lao.

- Ừm, nếu như tiểu nha đầu đó được Úc Hương dùng quen rồi thì tha cho nó đi, không sao cả

165. Chương 165: Nữ Nhân Đáng Thương Và Đáng Kính.

Đường Kính Chi đang hơi thấp thỏm, Lâm Úc Hương thì mong chờ, Đường lão thái quân chỉ tùy ý phát tay rồi đồng ý luôn, bà dễ dãi rộng lượng như thế làm Đường Kính Chi đâm hồ đồ.

Đây rốt cuộc là chuyện gì thế, chẳng lẽ đúng là việc vặt, thứ Tri Thu đánh vỡ cũng chẳng quý trọng mấy? Nhưng sao Úc Hương lại lo lắng như vậy?

Lâm Úc Hương thấy Đường lão thái quân tha cho rồi, vội tạ ơn rồi định chạy ra ngoài phòng, để bảo những hạ nhân hành hình kia sớm dừng tay, nhưng nàng mới đưa chân thì nghe đằng sau có tiếng hừ mũi.

- Hử?

Nghe tiếng này, Lâm Úc Hương như trúng phải điểm huyết, dừng ngay lại, cúi đầu ngoan ngoãn quay về đằng sau Đường Kính Chi.

Thế nào thì cũng chỉ là một nha đầu, cho dù có dùng quen tay, thậm chí là có tình cảm nhất định, thì hạ nhân vẫn là hạ nhân, Đường lão thái quân thấy Lâm Úc Hương vì một tiểu nha đầu mà tinh thần rối loạn thì trong lòng rất là bất mãn, bộp chộp hấp tấp như vậy thì làm sao mà tiếp nhận được hậu viện của Đường gia.

Hôm nay Đường lão thái quân tùy ý kiểm lấy một cái cơ đánh Tri Thu, nguyên nhân không vì cái gì khác, mà muốn giáo huấn cho tiểu nha đầu này biết đạo lý, chủ tử là chủ tử, nô tài là nô tài? Được chủ tử thích đến đâu cũng không được phép vượt giới hạn. Chu Quế Phương là chủ tử, sao có thể để cho một tiểu nha đầu mĩa mai?

Thực ra nếu đổi lại là người khác thì bà đã sai người kéo ra đánh chết ngay, loại tiểu nha đầu không biết thân biết phận này, bà cũng chẳng nhớ là đã đánh chết bao nhiêu rồi.

Chỉ có điều nhớ lúc Lâm Úc Hương thăm vấn Lý Trung, tiểu nha đầu này có vài phần can đảm, ngay cả Lý Trung cũng dám đánh, hơn nữa còn rất trung thành, cho nên mới giữ lại, nghĩ nếu Tri Thu ăn trận đòn này tỉnh ngộ, không dám phóng túng, biết tiến biết lui, như vậy sau này theo bên Lâm Úc Hương sẽ là một trợ thủ đắc lực.

Mặc dù Lâm Úc Hương tính tình quật cường, không tham vinh hoa phú quý, có chút thông minh khôn khéo, thích hợp làm chủ mẫu của Đường gia, nhưng Đường lão thái quân thấy Lâm Úc Hương còn quá trẻ, tâm địa thiện lương, giàu tình cảm, không có uy tín gì.

Bà là nãi nãi, cách tới hai bồi phận, nói không chừng mấy năm nữa xương cốt không chống đỡ nổi, phải giao ra đại quyền của hậu viện, tính đi tính lại, thấy mình không còn nhiều thời gian để bồi dưỡng cho đứa tôn tước này trở nên thành thực lão luyện nữa, cho nên sợ tới lúc đó Lâm Úc Hương không khống chế được khiến cho hậu viện rối tung lên.

Chính vì có cân nhắc này cho nên bà mới tính giữ lại cho Tri Thu một cái mạng, có tiểu nha đầu đánh đá chua ngoa này ở bên cạnh, sẽ hỗ trợ cho Lâm Úc Hương không ít uy thế, cho dù chỉ là cáo mượn oai hùm, nhưng tác dụng rất rõ ràng.

Lâm Úc Hương không biết tính toán của Đường lão thái quân, nàng chỉ đoán Đường lão thái quân tức giận Tri Thu mĩa mai Chu Quế Phương, là bề mặt bà, nên giáo huấn Tri Thu một phen, chỉ không ngờ ngày đó tới nhanh như vậy.

Mới đầu nghe tin Tri Thu bị đánh, nàng kinh hoàng chạy vội tới, chỉ có một lúc thôi mà Tri Thu đã bị đánh nát đất, nếu chẳng phải có người sai bảo, mấy thô sử bà đó sẽ không nặng tay như vậy.

Sau đó nghe ngóng, được hạ nhân cho biết, là mệnh lệnh của Đường lão thái quân, trừng phạt Tri Thu cái tội tay chân vụng về đánh vỡ đồ quý, hơn nữa còn không nói là phải đánh bao nhiêu gậy.

Khi ấy nàng nhìn thấy thảm cảnh của Tri Thu, tới sức kêu gào cũng chẳng còn, vừa đau lòng, vừa cuống lên, định ngăn cản đám hạ nhân kia, nhưng mấy thô sử bà đó lấy Đường lão thái quân ra làm lá chắn, không còn cách nào khác, nàng chạy tới tiểu viện của Đường lão thái quân cầu xin, khi ấy Hàm Hương đứng hầu ở cửa, nói với nàng Đường lão thái quân mệt đang ngủ, không được quấy nhiễu.

Nàng còn có thể làm gì được nữa, vì Tri Thu, đành quỳ ở cửa.

Tới khi Tri Hạ tìm được Đường Kính Chi thì Lâm Úc Hương đã quỳ nửa canh giờ rồi, mất bao nhiêu thời gian như thế, nàng không dám nghĩ tới Tri Thu có còn sống hay không, cho nên mới khẩn trương cấp thiết như thế.

Mà cảnh này rơi vào mắt Đường lão thái quân hình như lại làm bà không vừa lòng rồi, có vẻ hơi băn khoăn, sợ Lâm Úc Hương quá chiều Tri Thu, nếu chiều thành hư, e trận đòn này e chỉ uống công.

Hơn nữa nếu như Tri Thu còn thêm một lần phạm lỗi lớn ăn hiếp chủ tử như vậy bà sẽ không nể nang nữa, khi ấy chỉ có một câu thôi, đánh chết!

- Hàm Hương, người đi một chuyến đi, để đám bà tử kia dừng tay, đồng thời cảnh cáo con tiểu nha đầu một tiếng, nó còn tái phạm sai lầm tương tự, chỉ còn đường chết thôi.

Nghe Đường lão thái quân nói như thế Lâm Úc Hương liền yên tâm, xem ra chuyện này bà không định lấy mạng Tri Thu.

Đường Kính Chi chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, gì thế này? Chẳng lẽ vì một món đồ mà đánh chết người, lão thái quân cũng đâu phải người tàn nhẫn đến thế?

- Lăng Nhi, cháu bận rộn cả ngày mỗi mệt rồi, chưa tới giờ cơm, cháu nghỉ một lúc đi, có chuyện gì để đến tối hãy nói.

Đường lão thái quân thấy đích tôn bụi bặm đường xa, rất đau lòng.

Đường Kính Chi đứng là mệt rồi, không từ chối, vâng lời đứng dậy.

- Úc Hương, còn không mau tới đỡ Nhị gia đi.

Đường lão thái quân thấy Lâm Úc Hương đứng như khúc gỗ, bắt mãi nhắc:

Lâm Úc Hương lúc này toàn bộ tâm tư đều đang lo lắng cho Tri Thu, nghe câu này thì giật mình, nhìn Đường lão thái quân nhìn mình nhưu mày, có vài phần muốn nổi giận, hoảng sợ vâng một tiếng, đi tới đỡ Đường Kính Chi.

Khẽ vỗ tay Lâm Úc Hương, ý bảo nàng đừng sợ, Đường Kính Chi thì lễ với Đường lão thái quân rồi cáo lui, hai người vừa mới ra tới sân, mặt Lâm Úc Hương lại phủ đầy mây đen lo âu.

Không biết Tri Thu ra sao rồi.

Liếc thấy kiều thê như vậy, Đường Kính Chi liền nói:

- Đi nào, ta không cần phải về nghỉ, nhanh tới xem Tri Thu ra sao.

Lâm Úc Hương đầu tiên là gạt đầu, sau đó lại lắc đầu, lần trước nàng tới thì Tri Thu đã bị đánh thắm lăm rồi, hiện cần phải rắc thuốc trị thương cho Tri Thu ngay, tướng công vợ bỏ là một đại nam nhân, tới đó rất bất tiện:

- Nhị gia, phía Tri Thu có thiếp thân là được rồi, nếu như người thấy không quá mệt, tốt nhất tới chỗ Sương di nương một chuyến.

- Hả?

Đường Kính Chi nghĩ ra, đây là lần đầu Lâm Úc Hương đẩy y tới tiểu viện của tỷ muội khác.

- Nhị gia, thức ra hôm qua thiếp thân xem bệnh của Sương di nương, vì có chỗ tế nhị, nên chỉ có thể nói là hỏa vượng, dạ dày kém, đó là biểu hiện bề ngoài thôi.

Lời này của nàng khiến Đường Kính Chi đâm lo:

- Vậy rốt cuộc nàng ấy mắc bệnh gì.

- Nhị gia, người đứng gần, Sương di nương không có bệnh gì cả ... Chỉ có điều, theo thiếp chẩn đoán, hình như muội ấy ... muội ấy mắc bệnh tương tư.

Cho dù người mắc bệnh tương tư không phải nàng, nhưng thân nữ nhi nói ra ba chữ đó, Lâm Úc Hương vẫn thẹn đỏ mặt.

Nữ nhân nhớ nam nhân, ở thời đại này nói ra không dễ nghe chút nào.

Sương Nhi mang mối tình thâm ý nặng với Đường Kính Chi quá cổ, điều này y hiểu rõ nhất, cho nên nghe Lâm Úc Hương nói xong, y liền hiểu ra nguyên do, thì ra vì mình cố ý vô ý xa lánh, quá lâu rồi không gần gũi nàng, cho nên Sương Nhi mới tương tư thành bệnh.

Khê thở dài, Sương Nhi đúng là thiếu nữ vừa đáng thương vừa đáng kính.

Đáng thương vì nàng người nàng yêu đã qua đời.

Đáng kính vì ái tình, vì người trong lòng, nàng vứt bỏ thân phận địa vị, làm một phòng tiểu thiếp cho Đường Kính Chi.

Một cô nương tốt như vậy, mình sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng đau lòng.

Siết chặt tay, y đã có chủ ý.

166. Chương 166: Truy Hối Nguyên Nhân.

Nói rõ tình hình của Sương Nhi cho Đường Kính Chi, tâm tình của Lâm Úc Hương ít nhiều có chút phức tạp, nguyên nhân cụ thể là gì, bản thân nàng cũng chẳng rõ, thấy tướng công vợ bỏ vội vàng đi về phía tiểu viện của Sương Nhi, nàng bỗng thấy bức tức.

Nam nhân này trước kia muốn mình đổi xưng hô, gọi tên mấy tiểu thiếp, không gọi là Ngọc di nương, Sương di nương gì đó, như thế quá xa lạ, chẳng lẽ trong lòng y, địa vị chính thê như mình cũng chỉ ngang với mấy tiểu thiếp thôi sao.

Lâm Úc Hương sẽ chẳng bao giờ hiểu được, địa vị của mấy thê thiếp trong lòng Đường Kính Chi là ngang bằng, suy đoán một hồi, nàng chỉ thấy ngực tắc nghẽn, dùng tay nắm mạnh mấy cái, đau đớn làm ngực nàng dễ chịu hơn, gạt bỏ ý nghĩ này, chạy thẳng ra sân nơi Tri Thu bị trừng phạt.

Thê và thiếp đúng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, cho nên trong lòng Đường Kính Chi có nghĩ gì, y cũng không dám tùy tiện nói ra, nếu không sẽ thành đề tài khiến người ta đàm tiếu chê bai, hơn nữa Đường lão thái quân mà biết cũng không để y làm như thế.

Lâm Úc Hương đến nơi thì thấy Tri Đông và Tri Hạ đã đỡ Tri Thu lên một cái giường nhỏ, cùng Tri Xuân đứng quanh khóc như mưa.

Mấy thô sử bà nhìn thấy nàng đi tới cung kính thi lễ thỉnh an.

Nàng còn thời gian đâu mà để ý tới mấy thô sử bà, chạy vọt tới, lớn tiếng hỏi:

- Sao rồi, Tri Thu làm sao rồi?

- Nhị, Nhị nãi nãi ...

Nghe thấy giọng của chủ tử, Tri Thu gắng gượng mở mắt ra, định nói mấy câu cảm tạ, chẳng hỏi nó cũng biết nếu không có chủ tử cầu xin cho thì hiện nó đã chết chắc rồi.

Thấy Tri Thu còn nói được, Lâm Úc Hương mới thở phào, vừa rồi ba tiểu nha đầu kia đứng quanh, khóc ai oán vô cùng cứ như đi đưa ma, làm nàng tưởng là Tri Thu có gì bất trắc rồi.

- Mau ngậm miệng lại, đừng nói gì hết.

Đám người Tri Đông mặc dù đã thay cho Tri Thu một bộ y phục sạch, nhưng trông không khá hơn chút nào, vì mất máu quá nhiều mà mặt nhợt nhạt, môi khô nứt đầy vết máu, Lâm Úc Hương chỉ nhìn một cái mắt đã cay xè, nước mắt chảy ra.

Từ khi vào Đường phủ, có hai tiểu nha đầu Tri Đông Tri Thu bầu bạn, nàng mới có nói có cười, coi chúng không khác thì thân muội muội của mình, nhìn Tri Thu bị đánh như thế, làm sao chẳng đau lòng.

Ngăn không cho Tri Thu nói, Lâm Úc Hương bảo đám Tri Đông:

- Mau đỡ Tri Thu vào phòng đắp thuốc, nếu để trở thành bệnh trị không dứt được thì phiền toái đấy.

Đám Tri Đông cùng hành động, mấy bà tử cũng tới giúp, đưa tạm Tri Đông vào phòng ở tiểu viện này, bên trong có người thường xuyên dọn dẹp nên rất sạch sẽ, trên giường có chăn màu xanh, được gấp chỉnh tề.

Vì mỗi khi phạt hạ nhân là lúc răn đe những người khác, cho nên Tri Thu bị đưa tới sân nơi hạ nhân ở, giường không mắc màn, mấy bọn họ vội vàng khiêng Tri Thu vào đặt trên giường, Tri Thu bị thương ở hông, chỉ có thể nằm sấp, dù đã rất cẩn thận rồi nhưng khó tránh khỏi rung lắc chạm vào vết thương, làm Tri Thu đau tới mặt mũi vặn vẹo.

Có điều trước đó bị đánh đòn toàn bộ sức lực đã dùng để gào thét rồi, cho nên nó chỉ rên rĩ vài tiếng rồi không phát ra tiếng nào nữa.

Đặt ngay ngắn Tri Thu lên giường, mấy bà tử chủ động cáo lui, có một người tụt lại cuối cùng, khi đi sát qua vai Lâm Úc Hương, nhỏ giọng giải thích:

- Nhị nãi nãi, ý tứ ở bên trên là phải cho Tri Thu một bài học nhớ đời, để nó sau này biết giữ quy củ, cho nên khi đánh bọn họ rất có chừng mực, không đánh hết sức, thương tích của Tri Thu trông thì nghiêm trọng song chỉ là rách da thịt bên ngoài, chỉ cần rắc kim sang được lên, tiểu nha đầu này nằm trên giường chưa tới một tháng là có thể nhảy nhót như cũ được rồi.

Lâm Úc Hương không ngờ bà tử này đem tin tức tiết lộ cho mình, đang lúc ngần ra thì bà tử đó đã rời khỏi phòng.

Mấy bà tử này đã sống trong Đường phủ mấy chục năm, tất nhiên là người tinh minh biết ứng xử, trước đó bọn họ không nể mặt Lâm Úc Hương áp ở bên trên, bọn họ không dám không hành hình, giờ thấy Nhị nãi nãi thuận lợi cứu được Tri Thu từ trong tay Đường lão thái quân, sao còn không hiểu phân lượng của vị chủ tử này.

Từ xưa tới nay chỉ có Lâm Úc Hương là người duy nhất có thể làm việc đó, đám thô sử bà liên khăng định, tương lai vị Nhị nãi nãi này trong Đường phủ không để đong đếm được.

Dù cho bọn họ không dám trắng trợn lấy lòng Lâm Úc Hương, song cũng quyết không thể để vị chủ tử này có hiểu lầm, nếu không đợi sau này nàng nắm quyền truy cứu, bọn họ e là sẽ thê thảm.

Tới khi mấy bà tử ra ngoài, rèm cửa nhấc lên buông xuống, va chạm vào khung cửa, Lâm Úc Hương mới tỉnh lại, hiện không phải lúc suy nghĩ vì sao mấy bà tử kia lại làm như vậy, nàng vội đi tới bên giường, kéo váy của Tri Thu lên, nói:

- Người chịu đựng một chút, đợi ta xoa thuốc lên sẽ không còn đau nữa.

- Vâng.

Tri Thu cắn răng gật đầu.

Dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng tới khi nhìn cái mông nát bấy của Tri Thu, Lâm Úc Hương vẫn rùng mình khiếp sợ, cái mông nhỏ vốn trắng trẻo non mịn, bị gậy gỗ đánh cho biến dạng, lấy từ toét da bong thịt cũng không phải là quá.

Tay Lâm Úc Hương run cả lên, thì ra gia pháp bên trong hào môn đại viện lại tàn khốc như thế, Tri Thu chỉ nói Chu Quế Phương một câu thôi mà có kết cục thế này, nếu như ý định rời khỏi Đường gia của mình bị phát hiện, vị lão thái quân kia còn chẳng cho mình muốn sống không được, muốn chết không xong.

Đám Tri Đông vừa rồi giúp Tri Thu rửa vết máu thay y phục, nhưng không dám nhìn cảnh ghê người đó lần nữa, đầu đều quay hết sang một bên.

Quá đáng sợ.

Hít sâu mấy hơi, lấy lại bình tĩnh, Lâm Úc Hương nhận lấy kim sang được nàng đặc chế do Tri Đông nghe nàng dặn đã chạy về lấy từ trước, loại thuốc này của nàng không những trị liệu được vết thương, còn có thể giảm được cơn đau.

Mở nút bình, Lâm Úc Hương cho ngón tay trở vào, khều thuốc ra, rồi chấm thật nhẹ lên vết thương của Tri Đông, thuốc tới đâu, hơi mát tỏa ra xoa dịu cơn đau tới đó, do chỗ Tri Thu bị thương quá lớn, Lâm Úc Hương lại cẩn thận giảm bớt đau đớn cho nó, nên mất rất lâu mới xong được.

Lần này dùng kim sang được quá nhiều, Lâm Úc Hương nhìn đáy bình không còn lại nhiều thuốc nữa, thầm nghĩ phải sớm ngày xin tướng công vợ bỏ đồng ý cho luyện thuốc thôi.

Tri Đông thấy chủ tử thu bình lại, vội đi tới đặt bát nước ấm bên cạnh miệng cho nó uống.

- Tri Thu, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn Tri Thu nghỉ ngơi hồi lâu, mặt đã có chút máu, tinh thần cũng khá hơn, Lâm Úc Hương mới hỏi, tới giờ nàng chỉ biết lý do rất mơ hồ là Tri Thu đánh vỡ món đồ sứ quý trọng nên ăn đòn.

Tri Thu liếm liếm môi, đợi môi không quá khô nữa mới đáp:

- Bẩm Nhị nãi nãi, hôm nay nô tỳ ra hậu hoa viên hái hoa về phòng cấm, kết quả nửa đường gặp phải Hàm Hương, Hàm Hương bảo nô tỳ giúp chuyển một món đồ, cô ta là người thân tín bên cạnh lão thái quân, nô tỳ không dám không nghe.

Lâm Úc Hương gật đầu, nàng đã đoán trước được rồi, chỉ muốn xác minh lại cho chắc thôi.

- Về sau nô tỳ theo Hàm Hương tới một gian phòng, bên trong bày rất nhiều đồ sứ, Hàm Hương chọn rất lâu mới bảo nô tỳ chuyển một cái bình hoa cao nửa người. Nô tỳ biết đồ sứ là thứ dễ vỡ, khi ấy hết sức cẩn thận, nhưng khi bước chân qua ngưỡng cửa, chẳng biết vì sao trượt chân té ngã, cái bình liền vỡ tan.

- Người có phát hiện ở dưới chân có gì khác thường không?

Lâm Úc Hương hỏi xen vào.

167. Chương 167-168: Đi Thăm Sương Nhi.(1+2)

Tri Thu ầm ức gật đầu:

- Có ạ, khi đó cái bình vừa vỡ, liền có mấy bà từ ở cách đó không xa chạy tới, còn có cả quân sự trong phủ nữa, chẳng hỏi phải trái trắng đen đã chửi một trận té tát, sau đó nói nô tỳ dù là người bên cạnh Nhị nãi nãi cũng phải xử theo gia pháp, sẽ báo cho lão thái quân để lão thái quân đích thân ra lệnh phạt. Khi đó Hàm Hương bảo sẽ tới chỗ lão thái quân nói đỡ cho nô tỳ, rồi đi luôn, nô tỳ muốn bò dậy mới phát hiện mặt đất rất trơn, nhìn kỹ thì hóa ra ở ngưỡng cửa có chỗ bị người ta bôi dầu.

- Á, té ra như thế, Nhị nãi nãi, người phải làm chủ cho Tri Thu, phải tố cáo với lão thái quân, bắt lấy kẻ độc ác, cho nó một trận, hả giận cho Tri Thu.

Tri Xuân nghe tới đó kinh hãi la lên, rồi nói với chủ tử:

Lâm Úc Hương lắc đầu, nhìn Tri Hạ cũng đang phần nộ mắng kẻ bôi dầu độc ác, chỉ có Tri Đông là mím môi không nói, xem ra nha đầu cũng hiểu nguyên nhân thực sự rồi, nàng xua tay:

- Đừng nói nữa, chuyện này coi như đã qua, về sau không được nhắc tới. Còn nữa, Tri Xuân Tri Hạ, sau này ở trong phủ các người phải hết sức cẩn thận, chớ có mắc lừa như Tri Thu, hơn nữa cấm tiết không được lên mặt tác oai tác quái với hạ nhân ở nơi khác, nhớ kỹ chưa?

Tri Xuân và Tri Hạ đều rất thực thà, không biết suy tính sâu xa, lúc này bất kể có hiểu hay không, chủ tử bảo sao thì gật đầu nghe thế.

- Tri Thu thương tích quá nặng, không thể tùy tiện cử động, mấy ngày tới đành ngủ ở đây thôi, Tri Hạ người về dọn dẹp đồ của Tri Thu mang tới đây, còn Tri Xuân người cũng lấy đồ của mình, tới đây ở với nó vài ngày.

Hai tiểu nha hoàn vâng lời chạy nhanh đi.

- Nhị nãi nãi, lão ... lão thái quân thật ác.

Tri Đông thấy hai đồng bạn đi rồi mới ghen ngào nói một câu, nước mắt tuôn ào ào.

Lâm Úc Hương khẽ thở dài:

- Tri Đông, lời này chỉ được phép nói một lần, nếu không người tiếp theo bị ăn đòn sẽ là người.

- Vâng.

Tri Đông ghen ngào đáp:

Lâm Úc Hương nhìn Tri Đông cẩn thận kéo váy xuống cho Tri Thu, thầm nghĩ :” Nha đầu này bị thương nặng quá, còn phải dùng thuốc nhiều, số thuốc còn lại trong tay mình không đủ nữa, ừm, tối nay trở về phải thương lượng với tướng công vớ bổ cấp cho mình một gian viện tử để luyện thuốc mới được.”

~~~~~oOo~~~~~

Đường Kính Chi nghe Lâm Úc Hương nói Sương Nhi vì quá nhung nhớt Đường Kính Chi đã quá cố mà mắc bệnh, liền tới thẳng tiểu viện của nàng, bên cạnh Sương Nhi có hai nha đầu nhị đẳng, đều là được gả kèm từ nhà mẹ đẻ của nàng theo.

Dù cha mẹ nàng đều phản đối nàng làm thiếp cho Đường Kính Chi, nhưng biết nữ nhi mình một khi đã quyết không bao giờ quay đầu, nên đành chiều ý, nếu không để đứa con này tự mình tới Đường phủ còn bề mặt hơn.

Hai nha đầu đó một tên là Ngâm Thi, một tên là Miêu Họa, đều do Sương Nhi đặt, mang vài phần sự cao nhã của văn nhân.

Khi Đường Kính Chi tới tiểu viện thì thấy hai tiểu nha đầu này đang đi đi lại lại ở cửa phòng, miệng chu ra, má phùng lên, mặt mày nặng nề, chẳng biết đang nghĩ gì, liền hỏi:

- Các người làm gì thế, đi lại nhẹ thôi, cẩn thận làm phiền tới chủ tử nghỉ ngơi bên trong.

Vì Đường Kính Chi trước kia thường tới tiểu viện này thăm Sương Nhi, cho nên hai tiểu nha đầu đều rất quen thuộc với y, thấy suốt một thời gian dài, cuối cùng y cũng tới thăm chủ tử của mình rồi, đều mừng rỡ, Ngâm Thi hiểu quy củ hơn, vội thi lễ, Miêu Họa thì nhanh mồm nhanh miệng:

- Nô tỳ thỉnh an Nhị gia, người tới thăm di nương nhà nô tỳ à?

Khẽ gật đầu, Đường Kính Chi nhìn tiểu nha đầu mười bốn tuổi này, mặc bộ váy màu vàng, để tóc kiểu nha hoàn, rất xinh xắn, cười nói:

- Đúng vậy, hôm nay ta ở ngoài thành về, thấy còn sớm, cho nên tới đây ngồi một chút.

- Hay quá.

Nghe câu này Miêu Họa reo lên, khuôn mặt thanh tú đầy hưng phấn, Nhị gia đến thăm chủ tử rồi, tâm tình chủ tử sẽ tốt lên ngay thôi, không còn sầu muộn chẳng màng cơm nước như trước nữa.

Ngâm Thi thấy bạn không hiểu quy củ, dám hò hét trước mặt Nhị gia, nghiêm mặt lại, trách:

- Miêu Họa, nói nhỏ thôi, cẩn thận kinh động Nhị gia là người ăn đòn nát dít.

Miêu Họa vội lấy hai tay bịt miệng, đôi mắt đen long lanh nhìn Đường Kính Chi, thấy y không có vẻ gì là tức giận, liền yên tâm làm cái mặt quỷ với Ngâm Thi, quay người chạy vào trong phòng, vừa chạy vừa hô, giọng hết sức vui sướng:

- Di nương, di nương, Nhị gia tới thăm người đây này, mau mau rời giường.

Đường Kính Chi từ lần trước ngã bệnh nằm giường không bước vào tiểu viện Sương Nhi nửa bước, thêm vào Đường Kính Chi giữ khoảng cách nhất định như có như không với Sương Nhi, khiến nàng dần cho rằng Đường Kính Chi không còn thích mình nữa, mỗi lần nhớ lại giây phút vui vẻ ngọt ngào bên nhau xưa kia, lòng Sương Nhi chỉ còn một vị đắng vô cùng, trên thế gian còn gì đau đớn, vô vọng hơn bị người trong lòng vứt bỏ.

Cho tới tối hôm qua Sương Nhi mới nhìn thấy trong mắt Đường Kính Chi sự quan tâm yêu thương như ngày nào, trái tim nàng như sống lại.

Nằm nghiêng trên giường, Sương Nhi đang dùng ngón tay vuốt ve bức tranh Đường Kính Chi vẽ cho mình, vuốt ve đôi mắt to tròn đỏ, hàng mi liễu thanh mảnh đỏ, cùng với mái tóc phiêu dật mềm mại, miệng mỉm cười nhẹ, đột nhiên nghe thấy ngoài sân có tiếng nói chuyện, nàng còn chưa kịp vén chăn gấm mặc áo thì thấy Miêu Họa hăm hở xô cửa chạy vào.

- Miêu Họa, người càng ngày càng không biết quy củ rồi.

Thế lực lẫn tài lực của nhà Sương Nhi mặc dù không so được với Đường gia, nhưng nàng cũng xem như xuất thân hào môn, thường ngày nàng khá nghiêm khắc với nha hoàn, lúc này thấy Miêu Họa lỗ mãng như thế, mày nhíu lại quát.

Nhưng mà Miêu Họa mặc kệ, nó lớn lên cùng chủ tử, hiểu tính khí tiểu thư nhà mình biết chỉ cần mình không vượt giới hạn, tiểu thư nhiều lắm chỉ nghiêm mặt mắng nó, chứ còn lâu mới đánh, nên chạy thẳng tới bên giường, cười hi hi nói:

- Di nương, mau mặc y phục vào đi, Nhị gia tới rồi, Nhị gia tới thăm người đó.

Nói rồi nó vén chăn gấm trên người chủ tử lên, sau đó chạy sang bên, lấy bộ váy dài được gấp chỉnh tề, giúp chủ tử mặc vào.

Sương Nhi vốn đang nghiêm mặt, nghe thấy câu này tức thì sững người ra tại chỗ, đã lâu lắm rồi nàng chẳng còn mong đợi Đường Kính Chi có thể tới thăm mình nữa, cho nên đột nhiên nghe tin này, nàng phản ứng không kịp.

Bị nha đầu của mình kéo từ trên giường xuống, ép mặc váy vào, Sương Nhi mới tỉnh lại, tiếp đó cũng vội chỉnh trang lại, nàng không muốn Đường Kính Chi nhìn thấy dáng vẻ lồi thối của mình, để lại ấn tượng không tốt.

Ngâm Thi và Miêu Họa chẳng những tên hay, mà dung mạo cũng xinh đẹp, cả hai chỉ ít hơn Sương Nhi ba tuổi, một tính tình dịu dàng, một tính tình hoạt bát. Trên người Ngâm Thi mặc chiếc váy lam nhạt thanh thoát, trái phải bên một bím tóc nhỏ, rồi cuộn thành hình tròn trên đầu, da dẻ trắng trẻo, tuổi còn nhỏ, nhưng đã nhìn ra được tiềm chất của một mỹ nữ hiếm có khi trưởng thành.

Kỳ thực hai tiểu nha đầu này được mẫu thân của Sương Nhi lựa chọn tỉ mỉ ra từ trong mấy trăm tiểu nha đầu, chuyên môn dùng làm nha hoàn gả kèm, mục đích ư, là hi vọng hai tiểu nha đầu này ở bên cạnh nữ nhi, giúp nữ nhi giữ lấy tim cùng người của tương công.

Nha đầu gả kèm cũng chính là thông phòng nha hoàn của lão gia, chỉ cần lão gia thích, có thể để nha hoàn ủ giường, nữ giới trong hào môn càng rõ, nam nhân không ai không phong lưu, nếu chỉ có một nữ nhân, lâu

dần sự mới mẻ cùng hứng thú sẽ càng ngày càng nhạt, chỉ vài năm thôi, có khi vứt bỏ ở hậu viện không thèm ngó ngang tới.

Cho nên đa phần đều bồi dưỡng cho nữ nhi mấy nha hoàn gả kèm vừa trung thành vừa xinh đẹp, để giúp nữ nhi chối chặt con rể, như vậy sau khi nữ nhi gả đi, mới giữ vững được địa vị của mình ở nhà chồng.

Ngâm Thi chừng chặc, thấy Miêu Họa không hiểu quy củ như thế, vội vàng đi tới thi lễ:

- Nhị gia, Miêu Họa còn nhỏ không hiểu chuyện, người đừng chấp nó.

- Không sao, ta vào thăm Sương di nương đã.

Đường Kính Chi thấy Ngâm Thi rất đẹp, nếu tính trong số nha hoàn thiếp thân của các thê thiếp của y, thì tiểu nha đầu này chỉ thua kém mỗi Tri Đông chút xíu mà thôi, ngắm nhìn một lúc, tới khi thấy tiểu nha đầu này xấu hổ mặt đỏ lên mới thu ánh mắt lại.

Đương nhiên y có tới mấy cô vợ còn chưa làm ăn được gì, chẳng phải định nạp tiểu nha đầu này vào phòng, chẳng qua thấy Ngâm Thi xinh đẹp, khí chất không giống với tiểu nha hoàn bình thường nên mới để ý nhìn chút xíu, đó là chuyện bình thường thôi.

Nói xong Đường Kính Chi chẳng khách khí, đi thẳng vào phòng, vén rèm lên tới thẳng gian trong.

Lúc này Sương Nhi còn chưa buộc xong, thấy tướng công của mình đi vào, la hoảng một tiếng, khuôn mặt tức khắc đỏ như lửa, trước kia nàng tuy cùng Đường Kính Chi tình đầu ý hợp, nhưng cũng chỉ ở trong thư phòng viết chữ vẽ tranh, thảo luận chút thi từ ca phú, hoặc sóng vai nhau đi ở hậu hoa viên, ngắm cảnh thưởng trăng mà thôi.

Sương Nhi từ khi gả vào Đường phủ, dù Đường Kính Chi hay tới tiểu viện nàng chơi, nhưng khuê phòng này thì chưa bao giờ bước chân vào.

Đường Kính Chi nghe thấy tiếng hét mới ý thức được mình hơi lỗ mãng rồi, bước chân dừng lại, có điều Sương Nhi mặc dù chưa buộc xong dây lưng, nhưng bên trong vẫn còn chiếc áo giữa màu trắng, không lộ chút xuân quang nào cả.

Miêu Họa hiển nhiên lăm tính toán hơn, nhún eo thi lễ:

- Di nương, Nhị gia tới rồi, nô tỳ cáo lui trước đây.

Rồi kệ chủ tử y phục chưa chỉnh tề, bỏ đi luôn.

Sương Nhi chưa kịp đáp lời thì chân Miêu Họa như mọc cánh, vèo một cái đã chuồn ra khỏi phòng, trước mặt Đường Kính Chi, nàng lại chẳng thể quát gọi nha đầu này lại, Sương Nhi vừa thẹn vừa cuống, nàng sao chẳng hiểu cái con nha đầu này toan tính cái gì, nhưng cho dù là trước kia Đường Kính Chi cũng chỉ tôn trọng nhau như khách, chưa từng có ý muốn thám thân của nàng, huống hồ hiện giờ trời còn chưa tối, làm sao mà có thể làm chuyện xấu hổ đó.

Đường Kính Chi điễm nhiên đi tới lấy giải lụa màu nhũ bạc ở trên giường, vòng qua chiếc eo thon mảnh mai như dương liễu của nàng, vừa buộc vừa hỏi:

- Sương Nhi, trưa nay nàng ăn gì?

Hai tay còn phải giữ váy không cho nó tuột xuống, Sương Nhi chẳng thể né tránh được, để cho Đường Kính Chi tới gần, buộc giây lưng cho nàng, có điều khi Đường Kính Chi vòng tay qua eo nàng, khoảng cách hai người quá gần, lỗ mũi nàng đột nhiên ập vào một thứ mùi nam nhân là lạ, chẳng biết diễn tả khó ngủ hay dễ ngủ, chỉ biết nó khiến trái tim nàng đập loạn bậy, hơi thở dần trở nên gấp gáp.

- Bẩm Nhị gia, buổi trưa tỳ thiếp húp bát cháo đỗ xanh.

Sương Nhi trong lúc khẩn trương, nuốt miệng nói thật.

Đường Kính Chi hơi nhíu mày, mình quá sơ ý rồi, hại thiếu nữ này chịu khổ:

- Nha đầu ngọc, chỉ húp mỗi cháo làm sao mà được? Nàng vốn đã yếu, ăn uống như thế sẽ gục mất.

Hôm nay Sương Nhi không trang điểm che dấu nên lộ rõ dung nhan xanh xao tiêu tụy, môi khó nứt nẻ, ánh mắt không còn lấp lánh như ánh sao mà ảm đạm hơn nhiều, day dứt và tự trách hòa trộn cùng bản năng nam nhi thúc đẩy Đường Kính Chi ôm Sương Nhi vào lòng.

Sương Nhi run lên, nàng không ngờ khi còn đợi trong khuê phòng, nàng đã bao lần mơ ước cảnh được nam tử vang danh thiên hạ này ôm vào lòng, nguyện vọng ấy đột nhiên thành hiện thực lúc nàng chẳng hề có chút sự chuẩn bị nào.

Sương Nhi mặt hơi ngửa ra sau, mắt mở trừng trừng thật lớn, hàng mi dài khê run động, cái miệng nhỏ nhắn há hốc, gò má đỏ hồng hồng, cái dáng vẻ đó đúng là có hơi hơi giống với bức tranh phong cách hoạt hình mà tối qua Đường Kính Chi vẽ cho nàng.

Bên ngoài vắng thái dương treo nghiêng nghiêng bên sườn núi phía tây, ánh sáng mờ dần, hoàng hôn đỏ rực rọi qua cửa sổ ánh lên khuôn mặt Sương Nhi, che đi khí chất kiêu sa sắc cạnh của nàng, thêm vào nàng mới rời giường, còn mang theo chút uể oải, nép mình trong lòng Đường Kính Chi, hoàn toàn là dáng vẻ của một thê tử ôn nhu hiền thực nên có.

Đường Kính Chi sở dĩ có tình cảm với Lâm Úc Hương nhất có can hệ rất lớn tới việc Lâm Úc Hương ngày ngày đêm đêm ở bên giường y, tận tình chăm sóc chiếu cố cho y, những chuyện nhỏ nhặt này tích lũy lại, khiến người ta dễ sinh tình thân, mà Đường Kính Chi kiếp trước là cô nhi, điều y coi trọng nhất là tình thân, lại đúng lúc y tới đây trái tim yếu mềm dễ xúc động nhất.

Hiện giờ dáng vẻ tiểu kiều thê của Sương Nhi cũng tức thì làm khơi lên nhu tình trong tim y, có lẽ không phải yêu, chỉ là yêu thích, nhưng so với ái tình giữ đôi tình nhân với nhau cũng không kém là bao.

Cầm thụ được hai tay của người trong lòng dần siết chặt, như muốn hòa mình vào trong cơ thể y, cơ thể mỏng manh của Sương Nhi có chút đau đớn, đồng thời tình yêu kìm nén thời gian dài cũng dào dạt dâng lên trong tim, làm nàng luẩn cuốn, ánh mắt ngược lên nhìn thấy nhu tình ngập tràn trong mắt Đường Kính Chi, đôi mắt mơ màng của nàng từ từ nhắm lại, nép sâu vào lòng y, ngây ngất trong đó.

Đường Kính Chi ôm thân thể ấm áp của nàng, vòng tay siết chặt lấy tấm eo thanh mảnh mềm mại như không xương, nhìn dáng vẻ kiều mị của Sương Nhi, dự vọng của Đường Kính Chi dần bốc cao, miệng khô cổ khát, hơi thở nặng dần, khi phát hiện tay mình đang từ từ trượt xuống phía hông nàng, y cắn lưỡi một cái, kìm nén kích động muốn đẩy nàng xuống giường ngay bên cạnh.

Nữ tử trong lòng là cô nương tốt, nhưng người nàng thực sự yêu thương không phải là mình, y không thể chiếm hữu nàng, nếu không chẳng phải vậy bản, lợi dụng tình cảm chí tình thuần khiết đó.

Giơ bàn tay có hơi run run lên, giúp Sương Nhi gạt mấy lọn tóc xòa xuống trước trán, tận lực loại bỏ kích động muốn chiếm hữu nàng, để bản thân cười tự nhiên hơn một chút:

- Sương Nhi, lâu lắm rồi không cùng nàng ngắm mặt trời lặn, chúng ta ra hậu hoa viên đi dạo nhé?

Giọng nói ấm áp lọt vào trong tai ở khoảng cách thậm chí là gần, Sương Nhi mới nhận ra vừa rồi mình mất kiểm soát, gò má càng đỏ hơn ba phần, dáng vẻ thiếu nữ e thẹn đó, còn đẹp hơn mặt trời lặn gấp trăm lần.

Khe khẽ “ừm” một tiếng, Sương Nhi cự mình thoát khỏi vòng tay Đường Kính Chi, trong lòng hai người đột nhiên đều có cảm giác mất mát.

Sương Nhi vốn định ngồi xuống giường đồng trang điểm lại một chút rồi mới ra ngoài, nhưng bị Đường Kính Chi ngăn lại, vì y cảm thấy Sương Nhi để tóc xòa tự nhiên này làm nàng càng xinh đẹp hơn, bớt đi chút xa cách của tiên nữ với phàm trần, hơn nữa kiểu tóc này khơi lại ký ức kiếp trước của y.

- Nhị gia, nghe nói hôm nay người rời phủ phải không?

Sương Nhi đi tụt lại phía sau Đường Kính Chi một chút, thì thoảng lại nhìn trộm nam tử bên cạnh, nếu chẳng phải mùi nam nhân thì thoảng theo gió luồn vào mũi nàng, làm tim nàng thổn thức, Sương Nhi còn tưởng mình đang nằm mơ.

Hạnh phúc này với nàng mà nói tới quá đột ngột, làm nàng có phần lúng túng, chưa quay lại trạng thái như vốn có trước kia của hai người ngay được.

Đường Kính Chi đưa tay ra đỡ Sương Nhi tới một cái chòi nghỉ ở hậu hoa viên, đáp:

- Ủ, đi ra ngoài một chuyến, còn tới cả bên Lạc Hà, nước ở Lạc Hà chảy rất siết, có những nơi địa thế chênh nhau hơi lớn, nước cuộn cuộn đổ xuống, bọt sóng bắn lên tứ tung, mang đầy sức mạnh tự nhiên. Đợi sau này rảnh rỗi rồi, ta sẽ đưa nàng tới đó chơi, cùng thưởng thức cảnh tượng rặng núi liên miên ôm quanh dòng sông bạc.

- Vâng.

Sương Nhi đáp khẽ, đợi tới chòi nghỉ rồi, nàng rút tay lại, nhưng không rút lại được thì chớ, còn bị Đường Kính Chi thuận thế nắm lấy bàn tay, ngượng chín cả mặt.

Cảnh này bị Ngâm Thi và Miêu Họa theo phía sau một quãng nhìn thấy hết, trong lòng sung sướng, xem ra mùa xuân của tiểu thư tới trước cả mùa đông rồi.

168. Chương 169-170: Lại Một Lần Nữa Ăn Cắp Bản Quyền

Nắm tay Sương Nhi đi tới bên ghế trong chòi, đột nhiên Đường Kính Chi hỏi:

- Sương Nhi, mấy ngày qua suốt ngày nàng ở trong phòng phải không?

Sương Nhi không thể nói dối trước mặt Đường Kính Chi, cúi đầu không nói.

Lòng buông một tiếng thở dài, Đường Kính Chi nói tiếp:

- Cứ suốt ngày ở trong phòng không hay đâu, sẽ làm sức khỏe sa sút, còn nữa, ta biết nàng thích xem sách, ngâm thơ, vẽ tranh, những chuyện này tuy cao nhã, nhưng nó khiến người ta càng ngày càng thích cô tịch một mình, đa sầu đa cảm.

- Á, nhưng nếu không thì làm sao có thể làm được thơ hay?

Nói tới sở thích của mình, tinh thần Sương Nhi phấn chấn hẳn lên, thoát ra khỏi hạnh húc nồng đậm, hỏi ngược lại:

- Muốn làm được bài thơ hay đúng là cần phải bỏ công sức vào sách vở, phải thường ngâm thơ, nhưng nếu chỉ biết chìm đắm vào trong đó thì không đúng đâu.

Đường Kính Chi không muốn Sương Nhi cứ mãi giam mình trong căn phòng nhỏ hẹp, khoa học đã chứng minh như vậy cực kỳ bất lợi với cơ thể, cũng chính vì nguyên nhân đó mới làm nàng gầy gò, mặt mày nhợt nhạt, nói đâu xa, trước kia y cũng thế chứ ai.

Thêm nữa, trong hậu viện của y nhiều nữ nhân, y cũng hi vọng các nàng có thể chung sống vui vẻ với nhau, sinh hoạt một chỗ như tỷ muội thân thích vậy, cho nên cần phải khuyên được Sương Nhi rời khỏi tiểu viện của nàng, tiếp xúc nhiều hơn với mấy tỷ muội, tăng cường tình cảm với các nàng:

- Lấy bài thơ bốn câu ta ngâm lần trước mà nói, nếu chẳng phải hôm đó đi dâng hương, nhìn phong cảnh đặc sắc của Thính Đào Các, thì sao tức cảnh sinh tình làm được bài thơ đó.

Nhắc tới bài thơ ngày hôm đó, Sương Nhi lẩm nhẩm đọc mấy lượt, mắt ánh lên vẻ sùng bái:

- Đó là vì Nhị gia tài cao, cho nên mới làm được những câu thơ lưu truyền thiên cổ.

- Không đúng, không đúng, ta có chút tài thật, nhưng nguyên nhân thực sự giúp làm ra được bài thơ đó chính là cảnh sắc nói đó cho ta linh cảm đột phát.

Nói hết câu dù chẳng ai ở thế giới này bóc mẽ được y nhưng Đường Kính Chi cũng thấy ngượng, nhưng để đạt được mục đích, đành không từ thủ đoạn thêm lần nữa vậy.

- Ý của Nhị gia là?

Sương Nhi thấy Đường Kính Chi nói cũng có vài phần hợp lý, trầm ngâm suy tư.

- Ý tứ của ta rất đơn giản, nếu như muốn làm được bài thơ hay thì không thể tác rời hoàn cảnh và cuộc sống xung quanh được. Nếu như nàng ngày nào cũng ở trong phòng, ôm sách đọc thuộc, đại môn bất xuất,

nhị môn bất mại, thì tối đa cũng chỉ ngâm được vài câu thơ dung tục, vì câu từ mới mà gượng ép đưa tình cảm vào, giả sầu giả lo, không có chút ý nghĩa sâu xa nào, chỉ là thứ thơ từ vô giá trị mà thôi.

Đường Kính Chi nghiêm túc nói:

- Tác phẩm kiệt xuất chân chính đa phần xuất phát từ những điều mắt thấy tai nghe trong cuộc sống, chính vì sau khi gặp phải những chuyện đó, trong lòng mới có cảm thụ chân thực. Nếu không dù câu từ có hoa lệ tới đâu, cũng chỉ là vỏ ngoài bên trong trống rỗng.

Nếu như đổi lại là một người khác nói những lời này với Sương Nhi, nàng sẽ không bận tâm, hoặc chỉ cười mà thôi, nhưng Đường Kính Chi thì khác, một là trong lòng nàng trung tình với y, hai là tài danh của y truyền khắp bốn biển, là điều nàng tai nghe mắt thấy.

Nhìn Sương Nhi có vẻ chưa hiểu được ý tứ của mình, Đường Kính Chi lại nói:

- Thực ra ta chỉ muốn bảo nàng đừng cứ ở trong phòng mãi, phải giao lưu, tiếp xúc nhiều hơn, tầm mắt của nàng tất nhiên sẽ rộng mở, tới khi đó thơ nàng làm mới có chiều sâu nhất định. Thế này nhé, ta còn làm một bài thơ, lén đọc cho nàng nghe, nàng không được nói cho người khác biết đâu đấy.

Sương Nhi tất nhiên biết lời thề trước kia của tướng công, rồi rít gật đầu, ánh mắt chớp chớp, miệng tràn ngập nụ cười, tướng công vì mình mà phá lời thề, làm bài thơ mới cho mình nghe mà.

Đường Kính Chi tất nhiên không biết làm thơ, dù có dựa vào kiến thức của vị đại tài tử cũ y có thể làm được thơ thì cũng như lời y nói ở trên, chỉ làm được những thứ cùng lắm màu mè bề ngoài, không có linh cảm không thể ra được thơ hay, y chỉ đành ăn trộm bản quyền lẫn nữa, có điều nếu cách này có thể sửa được cái tính cô ngạo thiếu hòa đồng của Sương Nhi thì cũng đáng, lần trước cũng vì Trịnh Tuyết Mai ăn cắp bản quyền rồi đó sao, hăng giọng ngâm:

Sừ hoà nhậ đương ngộ

Hãn trích hoà hạ thổ

Thuyền tri bàn trung xan

Lạp lạp giai tân khổ.

Cày đồng đang buổi ban trưa

Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày

Ai ơi bưng bát cơm đầy

Đẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.

(*Kính diễn)

Bài thơ vừa đọc hết, Sương Nhi tâm thần chấn động, chỉ bốn câu ngắn ngủi thôi, không có một nửa câu từ hoa lệ nào, chỉ dùng từ ngữ không thể thông tục hơn, cũng có thể làm ra tuyệt cú như thế, hai mươi chữ ngắn ngủi đã làm người ta cảm thụ được không khí sinh hoạt thuần phác.

Xem ra muốn làm được thơ hay, không thể chỉ nhốt mình trong phòng tưởng tượng mà có, tới giờ thì nàng thực sự tâm phục khẩu phục Đường Kính Chi rồi.

- Nhị gia, trước kia tỳ thiếp ếch ngồi đáy giếng.

Sương Nhi uốn gối thi lễ, khâm phục không thôi, tướng công nói không sai, đem so với bài thơ này, những thứ thi từ nàng làm trước kia thật hời hợt, xa rời sinh hoạt thực tế.

- Đứng dậy đi, nàng là nữ nhân của ta, không cần khách khí như thế.

Đường Kính Chi đỡ Sương Nhi dậy, nói ra dụng ý thực sự của mình:

- Ta muốn khi nàng rảnh rỗi hãy ra ngoài nhiều hơn, hít thở không khí trong lành, như thế rất có lợi cho sức khỏe cùng tìm kiếm linh cảm sáng tác. Còn nữa, nếu có thời gian nàng hãy qua chỗ Uyển Nhi và Nhu Nhi chơi, giao lưu tình cảm, nói thể nào thì các nàng là tỷ muội, tương lai sẽ sinh hoạt cùng cả đời.

Nghe tới tên hai tiểu thiếp khác, Sương Nhi bắt giác nhú mày, nói thực, trước kia nàng dựa vào tài hoa của mình, rất xem thường những tỷ muội khác, gồm cả Lâm Úc Hương, nàng cũng không phục, Sương Nhi luôn cho rằng chỉ nàng mới xứng với Đường Kính Chi.

Có điều nàng cũng hiểu mình là nữ tử trong hậu viện, sau này chắc chắn không thể không qua lại với mấy vị tỷ muội, với lại nàng là đại gia khuê tú, trước kia khi chưa gả, nàng cũng chẳng mấy lần rời cửa phủ, muốn nghe lời tướng công, tích lũy ít tri thức cuộc sống, phải cần mấy tỷ muội giúp đỡ.

Nghĩ một lúc, mày Sương Nhi dần ra:

- Tỷ thiếp đa tạ Nhị gia quan tâm, sau này rảnh rỗi, tỷ thiếp nhất định tới chỗ hai vị muội muội chơi.

Lâm Úc Hương và Ngọc Nhi đều khôn dề tiếp xúc, điều này Sương Nhi cũng nhìn ra, nói xong nàng hơi hiểu được ý tứ sâu xa hơn của tướng công, liền bổ xung thêm một câu:

- Nhị gia yên tâm, tỷ thiếp nhất định sẽ hòa thuận với hai vị muội muội.

Thấy Sương Nhi hiểu được ý tứ của mình, đồng thời cũng nhận lời, Đường Kính Chi cuối cùng cũng bỏ được một mối tâm sự, Uyển Nhi và Nhu Nhi đều hiền lành, y có thể khẳng định ba nàng sẽ rất hòa thuận.

Cho dù mới chỉ có ba nàng tụ lại với nhau, còn thiếu hai nàng nữa, nhưng trong lòng y cũng sáng khoái, cái gì cũng phải làm từng bước, hai bà cô kia tới y còn chẳng nề nang gì nữa là ...

Đường Kính Chi vốn định đưa Sương Nhi đi dạo, trò chuyện một lúc, không ngờ có một tiểu nha hoàn từ xa chạy tới, thi lễ rồi nói:

- Nhị gia, lão thái quân mời người tới phòng ăn dùng cơm, có đại sự muốn thương lượng!

“Có đại sự muốn thương lượng?” Đường Kính Chi lập tức đứng dậy.

Trong hào môn đại viện thì tiểu thiếp địa vị khá thấp, nếu không có Đường lão thái quân cho gọi, Sương Nhi không thể tùy tiện tới nhà ăn dùng cơm, đó là quy củ.

Thêm nữa đại sự trong phủ thường cũng không cho tiểu thiếp biết, nếu tới đó mà Đường lão thái quân thực sự có chuyện cơ mật muốn bàn với Đường Kính Chi thì nàng vẫn bị đuổi ra ngoài đợi.

Cho nên Đường Kính Chi cũng không bảo Sương Nhi theo, chỉ dặn dò nàng vài câu rồi rời hậu hoa viên, đi thẳng tới nhà ăn.

Đường Kính Chi tới nơi bàn ăn đã được dọn xong, đây một bàn lớn, trừ Đường lão thái quân ra còn có hai nữ chủ tử.

Lâm Úc Hương có chuyện muốn xin Đường Kính Chi cho nên hôm nay lại xuống bếp, thấy y đi vào, liền bước tới nói:

- Nhị gia, thiếp thân làm mấy món được thiện cho người, lát nữa Nhị gia phải ăn nhiều vào một chút, bồi bổ thân thể nhé.

Đường Kính Chi “ừ” một tiếng, lúc này Chu Quế Phương cũng đi lên, khuôn mặt kiêu diễm không biết vì nguyên cớ gì mà phơn phớt hồng, nàng không dám nhìn Đường Kính Chi, bàn tay nắm chặt, con ngươi rõ ràng có vẻ bối rối, thi lễ cung kính nói:

- Thiếp thân thỉnh an Nhị gia.

Vì cách khá gần, Đường Kính Chi thấy nàng hành lễ vội vàng, rất tự nhiên đưa tay ra đỡ dậy. Đường Chu Thị không ngờ Đường Kính Chi lại đỡ cánh tay mình trước mặt mọi người, thân thể hai người chạm nhau làm nàng giật mình, đứng dậy lùi lại một bước, hai cánh tay cũng dẫu ra sau lưng.

- Khụ, không cần đa lễ như thế.

Sự giữ ý và dè chừng của Chu Quế Phương làm Đường Kính Chi hơi xấu hổ, y chỉ sợ nàng quá khắt khe, không cần thận ngã ra đất mà thôi, cần bản không có ý tứ gì khác.

Vốn quan hệ giữa hai người đã rất vi diệu, thêm vào chuyện này, lại càng thêm không biết phải đối diện với nhau ra sao.

- Lãng Nhi, mau tới đây ngồi.

Đường lão thái quân thấy hai người trong khách khí mang khoảng cách, nhưng rõ ràng đều có ý tứ với đối phương, lòng vui vẻ, vẫy tay gọi đích tôn.

Đường Kính Chi đi tới chỗ mình ngồi xuống hỏi:

- Nãi nãi, tiểu nha hoàn kia truyền lời người nói nãi nãi tìm cháu có chuyện muốn thương lượng.

- Ủ đúng vậy.

Đường lão thái quân cười tùm tùm, ra hiệu cho Đường Úc Hương cũng ngồi xuống, còn Chu Quế Phương hầu hạ dùng cơm:

- Nãi nãi muốn thương lượng với cháu khi nào thì cưới Quế Phương về, mặc dù trước đó nãi nãi đã tuyên bố thì nó là nữ nhân của cháu rồi, nhưng nghi thức thì vẫn phải làm cho trọn, nãi nãi thấy vài ngày nữa tổ chức đi.

Quả phụ tái giá, lại còn gả cho tiểu thúc, không thể làm quá xa hoa ẩm ỉ, nhưng loại hào môn như Đường gia, chuyện thể diện bên ngoài cần phải làm, nếu quá qua loa đại khái, Chu Quế Phương cũng mất mặt.

Lời của Đường lão thái quân vừa phát ra, tay Chu Quế Phương run lên, thiếu chút nữa thì làm rơi đĩa xuống đất, nàng chỉ muốn chạy thật nhanh ra khỏi đây, vị lão thái quân này cũng thật là, chuyện này hai bà cháu họ nói chuyện riêng với nhau không được sao.

Lâm Úc Hương thấy Đường lão thái quân từ đầu tới cuối ánh mắt luôn như có như không liếc về phía mình, nghe vậy gượng mỉm cười, hơi nghiêng đầu đi, nàng thấy Đường Kính Chi đang nhìn trộm Chu Quế Phương, lòng chua xót.

“Đừng như thế, mình không được như thế, mình sớm muộn gì cũng rời khỏi nơi này!” Đường Úc Hương nỗ lực bình tĩnh lại.

- Nãi nãi, vài ngày nữa có phải là gấp gáp quá không?

Đường Kính Chi chỉ thấy Chu Quế Phương cúi đầu, má hồng rực, không đoán thấu tâm tư của người ta ra sao, lại nhìn sắc mặt Đường Úc Hương rõ ràng hơi tái đi, cho nên muốn trì hoãn thêm một chút.

Vả lại một khi nạn châu chấu bùng phát sẽ có hàng đồng việc phải xử lý, đoán chừng khi ấy y còn chẳng thể về nhà ngủ, đúng là không có thời gian.

- Cái thằng bé này, sao càng ngày càng không nghe lời nãi nãi nữa? Trước kia cháu có bao giờ làm trái y ta đâu.

Đường lão thái quân hiển nhiên không hài lòng với đáp án này, bà muốn thấy trọng tôn lắm rồi:

- Lãng Nhi, cháu chớ có quên, cháu là gia chủ đương đại của Đường gia, chuyện kéo dài hương hỏa Đường gia cũng là trách nhiệm trọng yếu của cháu. Cháu thử tính xem, năm nay cháu đã bao tuổi rồi, mà một đứa con cũng chẳng có, sao mà được chứ?

- Nãi nãi, cái này ...

Tới lượt Đường Kính Chi đỏ mặt, ấp a ấp úng chẳng biết nói gì.

- Chuyện này cứ để nãi nãi làm chủ đi, trước khi ăn cơm nãi nãi đã tra hoàng lịch rồi, 16 tháng này là ngày lành. Nãi nãi vốn muốn để cháu thành thân vào ngày này, để còn được sớm bế trọng tôn, nhưng nếu cháu muốn đợi thêm thì nãi nãi cũng không ép cháu, vậy quyết định ngày mừng 6 tháng sau sẽ tổ chức hôn sự cho hai đứa.

Đường lão thái quân sợ ép đích tôn quá, khiến nó vì kháng cự hôn sự mà sinh ác cảm ghét bỏ Chu Quế Phương, cho nên liền hoãn thêm hai mươi ngày nữa.

Đường Kính Chi cũng hiểu, nếu như Đường lão thái quân đã quyết đem vị tẩu tẩu này gả cho mình rồi thì với thân phận một văn bối, y không còn đường mà phản kháng, hơn nữa nói y không có cảm giác với Chu Quế Phương thì đó là nói dối một cách trắng trợn.

Thầm gập ngón tay tính toán, còn hơn một tháng nữa cơ mà, hiện vẫn sớm lắm, Đường Kính Chi liền đồng ý, nếu không để lão thái quân giận thì không hay:

- Vâng, tôn nhi tuân mệnh.

Lời của Đường Kính Chi khiến Chu Quế Phương càng cúi gằm mặt xuống, người nóng như phát sốt, tim Lâm Úc Hương thì cứ như thành linh bị ai đó bóp mạnh, không đau lắm, nhưng có sự thương cảm khó diễn tả.

- Được, vậy hôn lễ quyết định vào mừng sáu tháng sau.

Đường lão thái quân thấy đích thân sáng khoái đồng ý, chẳng có vẻ gì là không cam tâm thì mừng rỡ, cười vui vẻ tới híp mắt lại:

- Lãng Nhi, hôn sự chẳng qua chỉ là hình thức thôi, đây là chuyện tốt lành, cho nên nãi nãi định ngay ngày mai để Quế Phương chuyển tới tiểu viện của cháu ở, như thế mấy tỷ muội bọn chúng cũng thuận tiện giao lưu liên lạc tình cảm với nhau hơn.

Đường Kính Chi há mồm, còn chưa kịp kiểm lý do nào từ chối thì Đường lão thái quân đã quay sang hỏi Lâm Úc Hương hỏi:

- Úc Hương, ngươi có ý kiến gì về chuyện này không?

- Không ... Không ạ, tôn tức không có ý kiến gì.

Lâm Úc Hương phải rất tốn sức mới nở được nụ cười khó coi hơn cả khóc.

- Ừm, lão thân biết ngươi là đứa hiểu đại thể mà, vậy thì chuyện Quế Phương chuyển chỗ ở cứ giao cho ngươi làm. Còn nữa, ngươi là chính thê của Nhị gia, là tỷ tỷ, sau này phải giúp đỡ Quế Phương nhiều hơn, dù nó gả vào Đường gia sớm hơn ngươi, không phải là người ngoài, nhưng dâu sao vẫn mới vào hậu viện của Nhị gia.

Đường lão thái quân lại bổ xung.

- Vâng, tôn tức nhất định sẽ giúp Phương muội muội.

Chuyện đã không thể vẫn hồi được gì nữa, Đường Úc Hương lần này đáp lưu loát hơn:

Cho dù hôm nay Lâm Úc Hương làm thức ăn vẫn thơm ngon hấp dẫn như mọi khi, nhưng nhìn kiều thê ánh mắt ủ rũ, mặt trắng nhợt, Đường Kính Chi ăn cũng chẳng thấy mùi vị gì. Có điều dù sao y vẫn phải cố kỵ thể diện của Đường lão thái quân, cuối cùng chỉ biết khẽ buông một tiếng thở dài, cho dù y có nhất quyết cự tuyệt thành hôn với Chu Quế Phương thì sao, đâu thể một vợ một chồng sống cùng Lâm Úc Hương.

Mấy vị di nương ở hậu viện, y không thể buông tay bỏ các nàng.

Tiếp đó Đường lão thái quân không ngừng chỉ huy Chu Quế Phương gấp thức ăn cho Đường Kính Chi, còn chuyên môn nói cho nàng biết đích tôn của mình thích những món nào, ánh mắt thì nhìn lên nhìn xuống khắp người Chu Quế Phương đánh giá, nhất là bộ móng lớn cho thấy nàng dễ sinh nở. Thái độ thân thiện đó của bà lọt vào mắt Lâm Úc Hương làm nàng càng thêm khó ở.

Chu Quế Phương vừa thẹn vừa quẫn bách, dù là thiếu nữ bình thường còn chẳng chịu nổi nữa là lấy thân phận tấu tấu gả cho tiểu thúc, tình cảnh này khiến nàng chỉ biết cúi mặt xuống, chỉ thi thoảng vâng dạ một câu, nhìn trộm Đường Kính Chi, nhưng ánh mắt cũng không dám dừng lại lâu, lướt qua rất nhanh.

Nam nhân này về sau sẽ là chỗ dựa của mình.

Đường Kính Chi cũng thi thoảng liếc mắt nhìn cơ thể đầy đặn gợi cảm của Chu Quế Phương, bầu ngực no đủ, vừa tròn vừa lớn, cực kỳ thu hút ánh mắt của nam nhân, còn bàn tay trắng nõn này lướt qua trước mặt gấp thức ăn cho vào bát y, mùi thơm cơ thể đặc biệt như thuốc kích dục của nàng nữa.

Cảm giác của y với Chu Quế Phương rất kỳ quái, lý trí đạo đức không cho phép, nhưng tận dưới đáy lòng, y có chút mong đợi ngày được thành thân với nàng.

169. Chương 171-172: Nửa Đêm Đi Bắt Người.

Trời đã tối, mọi người cũng đã sắp ăn no, Đường Kính Chi định bảo Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương lui ra trước, để nói chuyện ngày hôm nay rồi thành với Đường lão thái quân, nhưng lúc này ở ngoài đột nhiên có giọng nói quen thuộc:

- Nhị gia, nô tài có chuyện cầu kiến.

Trong hào môn đại viện quy củ nghiêm ngặt, lúc chủ nhân ăn cơm, nếu chẳng phải xảy ra đại sự trọng yếu, hạ nhân tuyệt đối không thể quấy nhiễu, nếu không làm chủ tử không vui, nhẹ thì trách mắng mấy câu, nặng thì nói không chừng còn cho người đánh đòn người.

Thị Mặc lớn lên trong Đường phủ từ nhỏ tất nhiên hiểu quy củ này.

Đường Kính Chi nghe thấy giọng nó thì hơi nhú mày, chẳng lẽ Đại quân sự đã tra ra hung thủ chân chính hãm hại mình rồi?

- Nãi nãi, cháu có chuyện phải làm, cháu xin đi trước ạ.

Chuyện này can hệ cực lớn, Đường Kính Chi tạm thời không muốn để Đường lão thái quân biết, nếu không để bà hiểu ra mấy năm qua sở dĩ đích tôn bà yêu hơn bản thân bệnh tật ốm yếu là do đâu, trong lúc nổi giận che lấp lý trí, có thể sẽ làm ra chuyện không thể vãn hồi.

Đường lão thái quân hơi ngạc nhiên, không ngờ đích tôn còn có chuyện giấu cả mình, bà nhìn đứa bé đang ngày một lớn lên, ánh mắt có vui mừng cũng có cảm xúc khó diễn tả:

- Đi đi, nhớ đừng để quá mệt hại người.

- Vâng ạ.

Đường Kính Chi thì lễ, lúc này Lâm Úc Hương cũng đứng dậy cáo từ, hai người một trước một sau rời nhà ăn.

Đi ra ngoài sân, hai người thấy Thị Mặc quỳ ở dưới bậc thềm, dù nó cực lực áp chế, nhưng vẫn có thể nhìn ra cực kỳ kích động.

Lâm Úc Hương không hiểu đã muộn thế này rồi Đường Kính Chi đi xử lý đại sự thì đêm hôm nay có về được hay không, nên nàng do dự một lúc rồi lên tiếng:

- Nhị gia, thiếp thân cũng có chuyện muốn người cho phép.

Từ khi bước vào phòng ăn, nhìn thấy được thiện Lâm Úc Hương chuyên môn làm cho mình, Đường Kính Chi đã đoán ra ngay, chỉ e kiều thê lại có chuyện muốn xin mình rồi, nếu không nàng chẳng chủ động quan tâm tới mình. Có điều đoán được thì đoán được, tới khi Lâm Úc Hương thực sự mở miệng, trong lòng y vẫn không khỏi hơi buồn, chẳng biết còn phải bao lâu nữa mới có thể chinh phục được trái tim của thiếu nữ quật cường này.

- Sau này đừng khách khí như vậy nữa, ta với nàng là phu thê cơ mà, nàng có cần phải cẩn thận như thế không? Có chuyện gì nàng cứ trực tiếp tìm ta mà nói là được, đừng hơi một chút thì xin mới cầu, còn nữa, nếu là chuyện nhỏ, nàng cứ làm, không cần được ta đồng ý, ai hỏi cứ bảo ta cho phép rồi.

Chút tâm tư nhỏ đó bị Đường Kính Chi bóc trần làm Lâm Úc Hương đỏ mặt, thế nhưng dù hai người là phu thê, cả trong lẫn ngoài đều tồn tại rất nhiều mâu thuẫn, sau này có còn sống mãi với nhau được hay không thực sự rất khó nói.

Thoáng suy tư, bất giác khuôn mặt kiều diễm của Chu Quế Phương xẹt qua trước mắt.

Hít một hơi, Đường Úc Hương tận lực để ngữ khí bình đạm khoảng cách như trước kia:

- Nhị gia, chuyện là thế này, hôm nay Tri Thu bị đánh đòn, thương tích rất nặng, kim sang được trên người thiếp chẳng còn được bao nhiêu nữa, cho nên muốn luyện chế chút dược phẩm trong tiểu viện, Nhị gia xem có được không?

- Không vấn đề, về sau những chuyện nhỏ nhặt thế này nàng tự quyết đi.

Đường Kính Chi thăm thử dài:

- Nếu không còn chuyện gì nữa thì ta đi trước đây.
- Cung tiễn nhị gia.

Lâm Úc Hương uốn gập thi lễ:

Thị Mặc đi trước dẫn đường, cùng Đường Kính Chi vội vàng rời khỏi hậu viện, tới chỗ xung quanh không có người, không cần đợi chủ tử phải hỏi, hần chủ động lên tiếng:

- Nhị gia, kẻ đứng sau giết đây đã bị Đại quân sự tìm ra, chỉ còn đợi Nhị gia dẫn người tới bắt.
- Hả? Kẻ đó là ai? Liệu có làm kinh động tới quan phủ không?

Hiện bất kể là làm việc gì, Đường Kính Chi cũng đều hết sức thận trọng.

- Không ạ, Đại quân sự không nói cho nô tài biết kẻ đó là ai, chỉ nói tuyệt đối không kinh động tới quan phủ, Nhị gia xem, Đại quân sự ở ngay phía trước, đã triệu tập nhân thủ rồi.

Thị Mặc vừa nói vừa chỉ về phía trước, Đường Kính Chi đi tới, vòng qua một cây đại thụ, phát hiện ra bóng người lố nhố, nương theo ánh trăng y nhẩm tính, ước chừng có 20 người, ai nấy hồng đao cương đao.

- Cuối cùng Nhị gia cũng tới, lão nô đã đợi được một lúc rồi, chúng ta đi ngay chứ ạ?

Bàng Lộc mặc dù sắc mặt trấn định, nhưng giọng nói có chút cấp thiết, khó khăn lắm mới tìm được hung thủ thực sự, ông lo đêm dài lắm mộng.

- Được.

Đường Kính Chi tin tưởng Bàng Lộc đồng ý trước, đi đầu hướng về phía đại môn Đường phủ:

- Đại quân sự, tra rõ rồi chứ, kẻ đó là ai?
- Bẩm Nhị gia, lão nô đã điều tra kỹ càng, nhất quyết không có nhầm lẫn gì, lão nô còn nhận ra người này.

Bàng Lộc theo sau đáp:

Thị Mặc thì đi sau Bàng Lộc, ngăn cách giữa hai người và những hộ vệ, không để bọn họ nghe thấy những thứ không nên nghe.

- A, ông còn nhận ra hần nữa à, hần là ai?

Bàng Lộc nhíu mày, quay đầu nhìn về phía sau, rồi nhỏ giọng nói:

- Nhị gia, người này cũng là chủ tử của Đường gia, thuộc bối phận gia gia người, có điều ông ta là kẻ bại gia tử, chỉ biết ăn chơi phá phách, nhiều năm trước ông ta đã bị lão thái quân đuổi khỏi phủ, không hiểu sao lại móc nối được với Nguyệt di nương.

Đường Kính Chi mặt sầm xuống, không nghĩ đúng là người thân thật, lại còn thuộc bối phận gia gia của mình.

Nói thực, Bàng Lộc có thể tìm ra được hung thủ ẩn mình trước khi nạn châu châu bùng phát làm y rất vui mừng, dù sao những ngày tiếp theo định sẵn là y sẽ bận tới mắt, trong quá trình đó nếu như kẻ thù lại ngầm ra tay hãm hại, y khó lòng phòng bị được.

Nhưng hiện giờ biết chân tướng rồi, y lại đau đầu, nói thế nào thì kẻ đó cũng có quan hệ máu mủ ruột già với cái cơ thể này.

- Nhị gia, hay là chuyện này giao cho lão thái quân xử lý đi.

Bàng Lộc thấy chủ tử tỏ vẻ khó xử, liền kiến nghị:

Đường Kính Chi nghe thế hơi dừng chân, chỉ một một tiếp tục đi nhanh hơn:

- Cứ không chế người trước đi đã.

Nếu chuyện này để lọt vào tai Đường lão thái quân, chẳng cần phải đoán cũng biết sẽ có một trận gió tanh mưa máu diễn ra, nhưng Đường Kính Chi là người hiện đại, không thể coi mạng người như cỏ rác thế được, cho nên y muốn thăm dò tình huống trước, nếu mình có thể xử lý thì không cần để chuyện tới chỗ lão thái quân.

Đoàn người Đường phủ đi tới thẳng bắc thành, rẽ qua mười mấy con đường, đi gần bốn dặm, dừng lại trước một trạch viện khá to, vì trời tối không đánh giá chính xác được trạch viện này thế nào.

Trong bóng tối, hai bóng người thấy Đường Kính Chi tới, lặng lẽ đi ra quỳ một gối xuống:

- Nô tài bái kiến Nhị gia.

Chỉ nhìn cách thức hành động của hai người này cũng biết nhất định là ám vệ được điều tới giúp đỡ, Đường Kính Chi phát tay bảo hần đứng dậy. Bàng Lộc đi tới hỏi:

- Người kia vẫn ở trong viện chứ?

- Vâng, kẻ đó không hề biết đã bị chúng ta phát hiện.

Hai ám vệ đó trả lời đúng một câu rồi chủ động lùi về đứng trong bóng tối, từ đầu tới cuối không nhìn rõ mặt:

- Nhị gia, người thấy có nên động thủ ngay bây giờ không?

Bàng Lộc xin chỉ thị:

- Ừm, động thủ đi.

Đường Kính Chi vừa phát lệnh, Bàng Lộc liền đứng thẳng dậy, đưa tay ra hiệu về phía hai ám vệ kia, bọn họ liền đi tới bên tường cao, một người ngồi xuống, hai tay đan vào nhau, để đồng bạn dẫm chân phải lên, sau đó thình lình dùng sức hất mạnh lên, người kia mượn lực tung mình lên bức tường cao tới bốn mét.

Lên được tường rồi, ám vệ kia lấy tay bám vào mép tường, từ từ hạ người xuống, tiếp đó áp sát người vào tường, buông tay, tiếp đất, bên ngoài không nghe thấy một tiếng động nào, đi tới nâng then cửa, mở đại môn ra.

Đại môn vừa mở, Bàng Lộc phát tay, đám hộ vệ đồng loạt rút cương đao xông vào.

Người trong tiền viện đã an giấc, nghe thấy có người xông vào, hoảng sợ la chói lói, có điều đợi cương đao sáng loáng kể lên cổ, tiếng kêu ngưng bật, chỉ có ở trong sương phòng, thấp thoáng truyền ra tiếng khóc cố kìm nén của nữ tử.

Có mấy hộ vệ xông vào đại sảnh, thấp đen lên, ra thông báo đã khống chế được cục diện, Đường Kính Chi và Bàng Lộc mới vào, lệnh gọi toàn bộ chủ tử nơi này ra đại sảnh.

- Các người rốt cuộc là ai, tại sao xông vào nhà của ta?

Bên ngoài có tiếng bước chân theo kèm là giọng của trung niên nam tử, có điều tiếp đó “bóp” một tiếng đánh gọn truyền rất xa trong đêm tối tĩnh lặng, hiển nhiên người đó ăn cái tát không nhẹ, hiệu quả thì rất tốt, tới khi người đó vào đại sảnh cũng không dám ho he tiếng nào nữa.

Do đầu người này bị hai hộ vệ ở hai bên ấn xuống, lưng uốn gập, mặt hướng về phía mặt đất cho nên Đường Kính Chi không nhìn rõ tướng mạo của ông ta, chỉ nhìn một lượt rồi tiếp tục quan sát mấy người liền nổi nhau bị đẩy vào, có nam có nữ còn có một đứa bé trai chừng bảy tám tuổi, ai nấy y phục xộc xệch.

Đứa bé rõ ràng sợ hãi cực độ, hai mắt mở to ngây dại, mặt đầy nước mắt, nếu chẳng phải có một thiếu nữ đứng bên cạnh dùng tay bịt chặt miệng thì chỉ e nó đã khóc toáng lên rồi.

Nhìn tới đứa bé trai đó lòng Đường Kính Chi mềm xuống, hỏi:

- Ai là người đứng đầu ở đây, đứng ra tự giới thiệu đi.

- A, thì ra là người!

Đường Kính Chi vừa mới dứt lời, nam nhân trung niên bị áp giải vào đầu tiên liền hét lớn, hiển nhiên hẳn rất quen thuộc với Đường Kính Chi, nếu không đã chẳng chỉ dựa vào âm đã biết là ai.

Mấy hộ vậy thấy chủ tử xua tay, liền nói lỏng tay hơn, để cho người trung niên kia đứng thẳng dậy, đầu ngẩng lên.

Nhìn khuôn mặt thì người này tuổi chừng trên 40, mặt béo tròn, dáng thấp lùn, vậy mà lại có một đôi mắt chuột rất dài, chẳng cần hiểu xem tướng cũng biết chẳng phải loại tốt đẹp, mang cho người ta cảm giác thô bỉ đáng ghét.

Tên béo ngẩng đầu lên, nhìn Đường Kính Chi giọng lấp bắp quát:

- Người, người là ai, vì sao đang đêm lại xông vào nhà ta, chẳng lẽ cái thiên hạ này không còn vương pháp nữa?

- Ta là ai, chẳng lẽ ngươi không nhận ra?

Đúng như ấn tượng, tên béo này rõ ràng nhận ra Đường Kính Chi vậy mà chớp mắt giả giọng tráo trở ngay được, có điều Đường Kính Chi lại không hề nhớ cái bộ mặt khó ưa này.

Tên béo lắc đầu, Bàng Lộc đi tới một bước, xuất hiện trước mắt hắn:

- Nhị gia là cháu người cơ mà, Ngũ lão thái gia, sao người không nhận ra?

- Thì ra là người!

Tên béo và Bàng Lộc quen biết nhau chẳng phải ngày một ngày hai nữa, thấy Bàng Lộc đã đi ra, biết không thể giả trò vô lại được, thoáng cái mặt đã cười tươi:

- Thì ra thiếu niên này là Kính Chi nhà chúng ta à, mấy năm trước cháu đỗ đầu Tú Châu ta còn sung sướng gặp ai cũng khoe có đứa cháu đại tài, ha ha ha.

Đường Kính Chi không ngờ kẻ này trở mặt thật nhanh, còn Bàng Lộc quen hắn đã mấy chục năm, biết mặt hắn dày hơn tường thành nên chẳng tỏ vẻ gì là ngạc nhiên.

- Kính Chi, chúng ta là người nhà, sao cháu dám nửa đêm xông vào nhà của ta, nên nhớ ta là Ngũ gia gia của cháu, vô lễ vô phép, mau bảo hộ vệ thả bọn họ ra, ta giới thiệu mọi người với nhau.

Tên béo bắt nạt Đường Kính Chi là hậu bối còn nhỏ, cho nên vênh váo lên mặt trưởng bối.

- Đúng thế, mau thả bọn ta ra.

Tên béo vừa dứt lời bên ngoài lại có tiếng bước chân dồn dập, hai hộ vệ áp giải một thanh niên nam tử vào, tên này tuổi trên dưới 30, người gầy gò, chỉ mặc mỗi cái áo trong màu trắng, cổ áo bị kéo lệch, đi tới gần cửa, nghe tiếng cha mình, liền ra sức vùng vẩy, lớn tiếng la hét.

- Cảm ơn!

Theo sau ba người còn có Hồ Định, đội trưởng hộ vệ của Đường phủ, thấy tên gầy dám lớn tiếng ra lệnh cho chủ tử của mình, tức giận đi tới đập một phát vào đùi, làm tên gầy rú lên như heo bị chọc tiết, ngã lăn quay ra mặt đất.

Thấy tên gầy không dám lớn tiếng bừa bãi nữa, Hồ Định quỳ một gối xuống bẩm báo:

- Nhị gia, kẻ này vừa rồi nấp ở trong nhà xí, thiếu chút nữa để hắn chuồn mất.

Tên béo họ Đường tên Giang, là con của tiểu thiếp, dựa theo bối phận tính toán, Đường Kính Chi phải gọi kẻ này là Ngũ gia gia. Đường Giang thấy nhi tử bị đánh, nổi giận vùng mạnh một tay ra, chỉ mặt Hồ Định:

- Tên cầu nô tài to gan, dám đánh cả chủ tử, ta thấy ngươi chán sống rồi.

Hộ vệ đứng sau lưng Đường Giang định bẻ quặt tay hắn ra đằng sau, cho nếm chút đau khổ, không dám lớn lối ở đây nữa, nhưng thấy Đường Kính Chi khoát tay, liền cùng hộ vệ bên kia buông tay ra lùi sang một bên.

Đường Giang thấy Đường Kính Chi nhượng bộ, càng lớn gan hơn, cầm hếch lên, quát đám hộ vệ:

- Còn không mau thả người ra, những người này đều là chủ tử của các người, nếu không cẩn thận để ai đó bị thương, thì lấy đầu ra cũng không chuộc được tội đâu.

Đám hộ vệ vẫn nắm chắc cương đao trong tay, đứng nguyên tại chỗ.

- Người, người dám đánh ta, mai, mai ta cho người chém đầu tên cẩu nô tài của người.

Tên gầy ngã trên mặt đất, đau tới mức người vẫn còn co giật, nhưng thấy cha đã được thả, hùng hồ chỉ mặt Hồ Định chửi.

Hồ Định quỳ trên mặt đất chỉ liếc hần một cái, không thêm bận tâm.

Đường Kính Chi thì đang ngạc nhiên lắm, cái kẻ y phải gọi là Ngũ gia gia này luyện công phu gì mà mặt có thể dày như thế, hăm hại người ta mà chẳng hề có tật giật mình, lại còn lên mặt trưởng bối, chẳng lẽ hần thấy mình ít tuổi, coi mình không hiểu chuyện sao?

- Tiểu Nhạc, con không sao chứ?

Đường Giang nhìn con co giật trên mặt đất, vội vàng đi tới đỡ hần dậy.

Đường Nhạc đứng còn chưa vững đã xông lên với Đường Kính Chi:

- Kính Chi, dù gì ta cũng là thúc phụ của người, sao người có thể trơ mắt nhìn ta bị đánh, mau đem tên nô tài này ra chém đầu đi.

Đường Kính Chi trước khi tới đây vốn chỉ định diệt trừ kẻ thủ ác, nhưng hiện thấy bộ dạng ngông cuồng của Đường Nhạc như thế, liền định diệt luôn kẻ này, nếu không về sau chỉ e sẽ gây ra họa.

Im lặng ngồi ở chủ vị, Đường Kính Chi chẳng nói chẳng rằng, còn Thị Mặc chẳng biết nhanh nhẹn kiếm đầu ra được đồ pha trà, chạy tới bên bàn, rót cho y một chén trà nóng.

Có lẽ bị ảnh hưởng từ khí thế của lão thái gia nhà mình, mấy kẻ trước đó nhìn thấy đại đao thì cúi đầu xuống tức thì ưỡn thẳng lưng lên, bắt đầu quát tháo hộ vệ bên cạnh, đám hộ vệ thấy chủ tử không lên tiếng thì do dự liền lui ra phía cửa, một số thì buông tay đứng sau lưng Đường Kính Chi đứng.

Võ công của những hộ vệ này có thể không cao nhưng tố chất hộ vệ rất tốt, không cần dặn tự biết phối hợp chia nhau ra bảo vệ chủ tử cùng chặn đường lui của địch.

- Lão gia, người xem này, tay tỳ thiếp bị đám cẩu nô tài này bóp tím lại rồi, đợi lát nữa người phải làm chủ cho tỳ thiếp đây.

Một phụ nữ tuổi chừng ba mươi thoát vừa thoát khỏi sự khống chế của hộ vệ liền bò tới trước mặt Đường Giang khóc lóc tố cáo, vừa khóc còn kéo tay áo lên cho hần xem.

- Ủ ừ, bảo bối ngoan của ta, đợi lát nữa lão gia nhất định báo thù rửa hận cho nàng.

Đường Giang mặt cực dày, nắm tay người phụ nữ đó vuốt ve chỗ tím không rõ lắm trên cánh tay, nữ nhân kia chẳng biết xấu hổ, trước mặt mọi người dựa vào lòng Đường Giang.

Hai phụ nữ khác tuổi không chênh lệch bao nhiêu thấy thế cũng chạy tới cửa sừng làm ghé nững nịu đòi lão gia chủ trì công đạo.

170. Chương 173-174: Không Coi Ai Ra Gì.

- Tướng công, chân chàng không sao chứ, tên cẩu nô tài mù mắt dám đá chàng, đúng là chán sống rồi mà.

Mấy tiểu thiếp của Đường Nhạc cũng lớn gan hơn, trong đó một thiếu phụ tuổi chừng mười bảy mười tám hét lên một tiếng bị thương, ngã nhào tới trước mặt Đường Nhạc, ôm lấy chân hần, đưa tay ra xoa bóp.

Mấy tiểu thiếp còn lại chỉ chậm hơn nửa nhịp, cũng ủa cả tới, chốc lát đã vây lấy Đường Nhạc vào giữa, ả khóc khóc lóc, ả chui vào lòng hần làm nũng, ả nắm lưng, ả bóp tay, cổ nặn ra mấy giọt nước mắt, tức thì oanh oanh oanh yển yển náo nhiệt vô cùng.

Lúc này Vương triều Minh Hà trải qua năm trăm năm, rất nhiều thứ đã đi xuống, trong đó có cả lễ giáo, chuyện nam nữ tỵ hiềm không còn yêu cầu nghiêm ngặt như trước nữa, thế nhưng chính vì đạo đức suy đồi, mà không ít người đa phần là nhà nho hô hào phục cổ, yêu cầu lễ giáo cùng lúc càng hà khắc.

Ví dụ có vị thanh quan nổi danh cách đây mấy năm năm, một lần nhà bị cháy, nữ nhi hơn mười tuổi chạy ra khỏi nhà tránh lửa, bị nam tử xung quanh nhìn thấy, ông ta cho là làm hỏng gia phong, trái lễ giáo, nhốt nữ nhi nhịn đói trong phòng cho tới chết để trọn danh tiết, ấy vậy mà được cả đám người hòa vào ca ngợi, không biết đến tở cái diên những kẻ này ra sao nữa.

Dù lễ giáo đi xuống tới mức nào thì cái cảnh đang diễn ra trong đại sảnh Đường Kính Chi có mặt cũng cực kỳ chướng mắt, nếu để vị thanh quan kia nhìn thấy chắc chắn dâng tấu lên hoàng thượng xin chu di cửu tộc ... À có khi ông ta lao vào giết luôn chứ chẳng cần tấu với xin.

Bàng Lộc đứng bên cạnh Đường Kính Chi, thấy chủ tử không nói gì, còn thăm cảm khái chủ tử vẫn còn trẻ, lòng hơi mềm, nhưng khi ông quay sang, khom lưng định gợi ý cho Đường Kính Chi một chút thì phát hiện chủ tử ung dung uống trà, sắc mặt hết sức bình tĩnh, dáng vẻ mọi thứ nắm trong tay thì không nói nữa, đứng thẳng trở lại.

Chủ tử càng ngày càng trưởng thành, nên có chủ ý của riêng mình rồi, lão gia như ta đã đến lúc phải ngậm miệng, nếu không ảnh hưởng tới sự trưởng thành của chủ tử.

Đường Kính Chi ngồi ở chủ vị, lạnh lùng nhìn đám người trước mắt, bọn chúng giả dối quan tâm, làm nũng, bày trò với nhau, nhất là Đường Giang, đã chừng ấy tuổi đầu rồi còn không biết liêm xỉ, trước mặt mọi người buông lời chọc ghẹo đong đưa với một tiểu thiếp nhỏ hơn ông ta cả chục tuổi, thậm chí còn lén dùng tay sờ soạng lưng tung.

Không để mình vào mắt tới mức đó sao?

Chẳng lẽ hần đã quên tội ác hần làm?

Hay là hần cho rằng mình là văn bối, không làm gì nổi hần.

Đường Kính Chi rất coi trọng tình thân, nhưng cũng là người ân oán phân minh, kẻ nào hại y, y tuyệt đối sẽ không mềm lòng, tên Đường Giang này có quan hệ huyết mạch với thân thể của y, nhưng Đường Kính Chi thực sự đã vì vị Ngũ gia gia này hạ độc thủ mà mất mạng.

Càng lúc càng có nhiều nữ tử đua nhau lấy lòng lão gia của mình, đám đông trong đại sảnh dần dần chia thành bốn nhóm, Đường Giang và đám tiểu thiếp của hần, Đường Nhạc cũng đám tiểu thiếp, tất cả hạ nhân trong phủ.

Nhưng gây chú ý nhất lại là nhóm ít người nhất, vô hình trung tránh xa ba nhóm người còn lại, gồm một lão phụ nhân, một thiếu phụ chừng ba mươi, một thiếu nữ mười bốn mười lăm và đứa bé trai bảy tám tuổi kia.

- Đại quân sự, lão phụ nhân khuôn mặt hiền lành kia là ai?

Đường Kính Chi vẫy tay, bảo Bàng Lộc ghé tới gần, hỏi nhỏ:

- Bẩm Nhị gia, đó là Đường Vương Thị, chính thê của Ngũ lão thái gia, chính là Ngũ nãi nãi của người.

Bàng Lộc giải thích xong, nghĩ gì đó lại bổ xung:

- Người này thích yên tĩnh, không hay nói chuyện, là một chủ tử không tệ, nhiều tuổi hơn Ngũ lão thái gia.

- Ừm, vậy thiếu phụ trẻ bên cạnh?

- Đó là chính thê của Nhạc lão gia, Đường Triệu Thị, nghe nói cũng là người thật thà. Thiếu nữ và thằng bé bên cạnh đều là thân sinh của Đường Triệu Thị. Chi Ngũ lão thái qua neo người, dù tiểu thiếp nhiều nhưng không ai sinh được đứa con nào. Phải rồi, đám tiểu thiếp lăng lơ đó đều được mua từ chốn gió trăng về.

Nghe Bàng Lộc giải thích, Đường Kính Chi gật gù, thầm quyết định, những kẻ đáng chết thì không thể bỏ qua một ai, còn những người kia nên tha cho một con đường sống.

Đường Kính Chi chậm rãi cầm chén trà đặt lên miệng hớp một ngụm, sau đó đưa lên, bất thành linh đập mạnh xuống mặt đất.

“Choang”

Cả đám đông trong đại sảnh bị tiếng động bất ngờ làm giật nảy mình, ánh mắt đổ dồn về phía Đường Kính Chi.

Nhìn thấy sắc mặt Đường Kính Chi dần trở nên âm trầm, Đường Giang thầm hô không ổn, Đường Nhạc thấy đám tiểu thiếp vây xung quanh ả nào ả nấy sợ ả mặt, đầu lòng rống lên:

- Đang yên đang lành người đập phá cái gì, ăn no rửng mỡ à, nếu không có việc gì thì mau dẫn đám cẩu nô tài xéo hết đi cho ta, đừng tưởng người là cháu ta mà ta khoan dung độ lượng. Chuyện người nửa đêm dám xông vào nhà ta còn chưa xong đâu, sáng sớm mai ta sẽ tới hỏi nãi nãi của người, xem bà ta rốt cuộc dạy bảo người thế nào. Có hiểu cái gì gọi là hiếu đạo, có hiểu cái gì gọi là vương pháp, có hiểu cái gì gọi là văn bói phải tôn trọng ...

Đường Nhạc nói những lời này đầy hùng hồn, có điều Đường Kính Chi chẳng buồn nghe thứ rác rưởi đó, lên tiếng ngắt lời:

- Không cần đợi tới ngày mai, đêm nay ta sẽ cho người đi gặp nãi nãi của ta.

Đường Giang sắc mặt đại biến, năm xưa hần bị Đường lão thái quân đuổi ra khỏi Đường phủ, cho nên con người của Đường lão thái quân ra sao, hần hiểu rất rõ, nếu bà ta mà biết mình muốn hại đứa cháu bảo bối này của bà ta, hậu quả không dám tưởng tượng.

Hoảng hốt đẩy mấy ả tiểu thiếp bên cạnh ra, Đường Giang định đi tới trước mặt Đường Kính Chi nói chuyện không ngờ mới đi được vài bước, Hồ Định bước ra chặn đường, tay phải đặt lên chuôi đao.

- Cẩu nô tài, có biết bọn ta là ai không, dám chặn đường phụ thân của ..

Đường Nhạc đang diên tiết với Hồ Định lúc này đá hần một cái, thấy thế thì ngoác miệng chửi ngay, có điều hần chưa nói hết bị phụ thân quay đầu lại trừng mắt nhìn một cái, khí thế xẹp hần, vội vàng ngậm miệng.

Mấy ả tiểu thiếp còn không biết điều, muốn chạy tới trợ uy, nhưng bị Đường Giang đẩy ra, thiếu chút nữa ngã lăn xuống đất.

- Kính Chi, giờ muộn thế này rồi còn đi quấy nhiễu làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của tẩu tử thì không hay đâu, hay là thế này, cháu và các hộ vệ về phủ trước đi, sáng mai ta và thúc phụ cháu sẽ tới bái phỏng.

Đường Giang bước sang trái một bước, tránh khỏi người Hồ Định che mất tầm mắt, nhìn Đường Kính Chi nói:

- Ô, Ngũ lão thái gia dám tới phủ làm khách thật sao?

Nụ cười của Đường Kính Chi có chút quỷ dị, người này đúng là coi mình thành con nít ba tuổi rồi.

- Đương nhiên, chúng ta là người một nhà mà, vì sao lại không dám tới.

Đường Giang thấy Đường Kính Chi có vẻ như mềm xuống, có khả năng chấp nhận, vội nói:

Có điều trong lòng hần đang tính, đợi Đường Kính Chi đi một cái, hần sẽ thu thập hành lý rời Lạc Thành ngay trong đêm.

“Hừm!” Đường Kính Chi hừ lạnh một tiếng, nhìn Đường Giang chằm chằm, tới khi hần toát mồ hôi lạnh mới nói:

- Chúng ta là người một nhà? Lời này mà người cũng nói ra khỏi miệng được! Sao, tới tận giờ này rồi người còn định giở trò lừa gạt thoát thân à?

Trong lòng giật đánh thót một cái, sắc mặt Đường Giang hơi tái đi, cái mặt nung núc thịt cũng giàn giụa, hần nặn ra một nụ cười trông cực kỳ buồn nôn, làm bộ không hiểu:

- Cháu nói vậy là có ý gì, Ngũ gia gia không hiểu.

- Người không hiểu, hay giả vờ không hiểu?

- Ta thực sự không hiểu mà, Kính Chi à, ta là Ngũ gia gia của cháu, sao có lòng hại cháu cho được, cháu ngàn vạn lần đừng nghe người ngoài gièm pha, thế gian lắm kẻ độc mồm độc miệng, ghen ăn tức ở lắm, Kính Chi ..

Đường Kính Chi nghe hắn gọi tên mình thân thiết đã khó chịu rồi, cắt lời hỏi lại:

- Ta còn chưa nói gì, sao người biết ta nghe người ngồi gièm pha, hiểu lầm người có lòng hại ta?

- Cái, cái này ...

Đường Giang nhất thời lỡ mồm để lộ sơ hở, ừ ừ ở không biết giải thích ra sao, Đường Nhạc đột nhiên tiếp lời:

- Nếu không phải người nghe lời người ngoài nói bậy bạ, vì sao nửa đêm dẫn hộ vệ xông vào nhà ta.

- Đủ rồi! Tới giờ các người còn muốn cãi cùn à, coi ta là kẻ ngốc hay sao?

Đường Kính Chi đột nhiên vỗ bàn đứng bật dậy, làm ấm trà trên bàn xô đổ, nếu chẳng phải Thị Mặc nhanh tay giữ lấy thì lại có thêm đồ bị vỡ rồi.

Đường Giang không nghĩ Đường Kính Chi lúc vừa mới vào phòng có vẻ mềm yếu là thế lại đột nhiên đập bàn đập ghế, giật mình lùi lại, lão đảo suýt ngã.

Nói thật đáng về mặt tron trờng mảy dựng ngược của Đường Kính Chi lúc này đúng là có vài phần đáng sợ, y chăm chăm quét mắt khắp phòng một lượt mới nói:

- Ngũ gia gia, người và ta đúng là người một nhà, nếu không người làm sao lại không ngại gian khổ vất vả, đặc biệt đi tìm một phiến đá có khả năng giết người ở tận Ngân Châu về đặt dưới giường của ta.

Đường Giang luôn mồm phủ nhận:

- Không, không, người nói láo, phiến đá đó không phải do ta đặt dưới giường của người.

Đường Nhạc đứng ở bên cạnh nghe thấy nói tới phiến đá cũng hoảng sợ, hai chân bắt đầu run lên cầm cập, hắn chẳng có cái bản lĩnh gì, từ nhỏ tới lớn chỉ biết dựa vào phụ thân mà hung hăng làm bậy, thấy việc làm của phụ thân bị bại lộ rồi, sợ hãi tràn ngập trong lòng.

Hắn có ngu xuẩn đến đâu cũng hiểu giết người phải đền mạng.

- Đúng, không phải do người đặt dưới gầm giường của ta, nhưng phiến đá đó lại do người mua về, đưa cho người nhà của Nguyệt di nương, rồi bọn họ chuyển sang cho một tiểu thương nhân, rồi mới bán cho nãi nãi của ta. Phải rồi, những lời như phiến đá đó đặt dưới gầm giường có thể hưng gia nghiệp, phù hộ chủ tử sống lâu trăm tuổi chắc là từ miệng người nói ra đầu tiên phải không?

Những tin tức này do Bàn Lộc bẩm báo với Đường Kính Chi, hiện giờ y nói ra còn dùng ánh mắt sắc bén nhìn xoáy vào Đường Giang, khiến cho hắn hoảng loạn, không biết phải giải thích ra sao.

- Không, không phải do bọn ta nói.

Đúng lúc này Đường Nhạc đột nhiên như nổi điên, rống lên một tiếng, co chẳng chạy ra ngoài đại sảnh. Mấy hộ vệ đứng gác ở cổng đồng loạt rút cương đao ra.

- Đứng giết!

Đường Kính Chi vội quát.

Hai hộ vệ đưa chân ra, ngang Đường Nhạc ngã lộn nhào, người khác ấn chặt xuống đất. Đường Kính Chi mặc kệ cho hắn nằm đó vùng vẫy chửi bới kêu gào, lại nhìn sang Đường Giang:

- Tới giờ người còn không chịu thừa nhận do người làm sao, cho người biết, nếu ta đã đứng đây, tuyệt đối không chỉ nói xuống không có chứng cứ, người nhà của Nguyệt di nương làm những gì, ta tra rõ cả rồi.

Nếu chẳng phải có thằng nhi tử vô dụng, phòng tuyến tâm lý bị phá vỡ, Đường Giang còn muốn cãi chày cãi cối một lúc nữa, nhưng giờ hắn có nhận hay không tựa hồ không ích gì nữa.

Đường Nhạc là độc tử, từ nhỏ tới lớn bị hấn nuôi chiều sinh hư, cờ bạc gái mướm không cái gì không tinh thông, đám tiểu thiếp này cũng là hấn lôi về từ chỗ lầu xanh, hấn còn là tên đại thiếu gia ăn hại yếu ớt, không chịu được khổ, nhát gan, là thứ củi mục trăm phần trăm.

Hiện giờ đụng tới chuyện mạng người, sao hấn không sợ, chưa đợi người ta tra hỏi, hấn đã hét lớn:

- Ta khai, ta khai hết, chuyện này do một tay phụ thân ta bày ra.

Nghe thấy Nhi tử khai mình ra, mặc Đường Giang còn chút sắc máu nào, nhưng hấn không ngạc nhiên hay tức giận, vì hấn quá hiểu đứa con này.

Một thứ phế vật không được việc gì.

- Kính Chi, người tha cho ta đi, chuyện này có liên quan gì tới ta đâu, toàn do phụ thân ta làm cả mà. Dù sao ta cũng là thúc phụ của người, chúng ta cùng chung dòng máu họ Đường mà, người tha cho ta nhé.

Nhìn Đường Nhạc khóc lóc tro trên vô sỉ bán đứng phụ thân, Đường Kính Chi cực kỳ khinh bỉ, có điều khinh thì khinh, có tên phế vật này khai báo, bớt được cho y không ít thời gian công sức, ít nhất thì Đường Giang cũng đã thất thần ngồi sụp xuống đất, không phản kháng nữa.

- Tội các người làm đã được ta tra rõ, cho nên hiện các người khai hay không khai cũng vô dụng, giờ thì theo ta về Đường phủ một chuyến.

Đường Kính Chi phát tay, đám hộ vệ ủa tới, lần nữa gác đao lên cổ đám người này, đám oanh yến vừa song còn làm đom làm dáng nũng nịu lấy lòng lão gia lúc này chỉ biết la hét chói tai.

Có điều mới hét được một vài câu liền ngưng bật, vì từng thanh đao tỏa sáng lạnh lạnh đặt lên cổ các ả, có ả còn bị rạch cho một đường máu, sợ hãi, không ả nào dám mở miệng nữa.

Đường Kính Chi gọi Thị Mặc tới thì thăm mấy câu, rồi hạ lệnh đem toàn bộ người trong nhà áp giải về Đường phủ, Thị Mặc nghe chủ tử dặn xong thì tỏ vẻ nghi hoặc, song vẫn đi về phía đám hộ vệ phía trước.

Cả chủ tử lẫn hạ nhân trong nhà Đường Giang tổng cộng có gần 30 người, bị hơn hai mươi hộ vệ của Đường phủ cầm cương đao vây ở giữa, trong đó Đường Giang, Đường Nhạc được đãi ngộ đặc biệt, một tên có hai thanh đao kề cổ, để phòng bọn chúng bỏ chạy.

Do người đông, nên thành một hàng dài, đi được chừng năm trăm mét, mấy người đi trên cùng dưới sự chỉ huy của Thị Mặc càng đi càng chậm, dần dần kéo dài khoảng cách với những người khác, Đường Kính Chi đi sau mấy người đó, ra lệnh bọn họ dừng lại, sau đó lại bảo Bàn Lộc tới phía trước trông nom.

Bàn Lộc nghe lệnh liền đi nhanh về phía trước, chỉ có điều khuôn mặt trầm tư.

Đoàn người cuối cùng này trừ Thị Mặc và mấy hộ vệ ra, chỉ có Đường Vương Thị, Đường Triệu Thị, cùng với đôi đường muội đường đệ của Đường Kính Chi.

Đường Giang mặc dù giữ kín chuyện muốn hãm hại Đường Kính Chi, nhưng do hấn thích uống rượu, chơi đoán đố, nên mấy ả tiếp thiếp nghe phong phanh được chuyện này. Đường Vương Thị, Đường Triệu Thị mặc dù không được sủng ái, nhưng lâu dần, không phải là không biết chút gì.

Đường Vương Thị thấy Đường Kính Chi giữ riêng nhóm người của mình ở lại, đầu cúi xuống, ôm chặt đứa cháu trai trong lòng, người run rẩy. Đường Triệu Thị thì ôm nhi nữ sợ tới mụ mị cả người, khóc thút thít.

- Cháu Đường Kính Chi thỉnh an hai vị, vừa rồi có chỗ nào đắc tội, mong hai vị rộng lượng không trách.

Đi tới một bước, Đường Kính Chi khom lưng thi lễ.

Đường Vương Thị quá lạnh tính thật thà, bị áp tiểu thiếp trong nhà ép bắt nạt, may mà bà sớm sinh cho Đường Giang đứa con trai, nếu không sớm bị đuổi về nhà mẹ đẻ rồi.

Đường Triệu Thị thì chất phác chậm chạp, có điều so với bà bà thì cứng rắn hơn đôi chút, thêm vào hiện cả hai đứa con đều cần nàng bảo vệ, dù có sợ tới đâu nàng cũng phải kiên cường, run run đưa tay ra đỡ hờ:

- Đứng dậy đi, chuyện này không trách người được.

Nghe lời này Đường Kính Chi hiểu hai nữ nhân trước mắt biết chuyện Đường Giang hại mình.

- Kính ... Kính Chi, thẩm nương biết biết lão thái gia và tướng công ta có lỗi với người, nhưng bọn nhỏ này không có lỗi, dầu thế nào thì bọn chúng cũng mang họ Đường, cùng một mạch máu với người, thẩm nương xin người tha cho bọn chúng một mạng.

Nghĩ tới nếu bước vào Đường phủ, tính mạng con mình khó giữ, Đường Triệu Thị bất chấp hết, quỳ xuống cầu xin:

Đường Vương Thị hai chân run lên, quỳ xuống dập đầu bình bịch, kéo cả đứa cháu quỳ xuống dập đầu với Đường Kính Chi.

Thằng bé không được chuẩn bị trước, hai gối đập mạnh xuống đất, đau nhói tới tim, nó muốn khóc, nhưng nhìn mấy hộ vệ tay cầm cương đao, bộ dạng như hung thần, sợ tới không dám khóc.

- Mọi người mau đứng lên.

Đường Kính Chi vội đi tới đỡ, Thị Mặc lúc này đã đoán ra chủ tử muốn làm gì nên cũng giúp một tay..

- Cháu biết chuyện này không liên quan tới mọi người, cho nên giữ riêng mọi người lại là để tha cho mọi người đi.

171. Chương 175: Ông Trời Có Mắt.

Lời này của Đường Kính Chi làm Đường Vương Thị và Đường Triệu Thị mừng quýnh lên, định quỳ xuống tạ ơn, nhưng bị đám Thị Mặc ngăn lại.

- Mau, mau tạ ơn đường huynh đi.

Đường Triệu Thị kéo nữ nhi tới gần muốn nữ nhi cảm ơn Đường Kính Chi, thiếu nữ này chừng 15, 16 dung mạo xinh xắn, trên mặt chan chứa nước mắt, nghe lời mẹ nhún eo thì lễ:

- Tạ ơn Kính Chi ca ca.

Bên kia thằng bé cũng bị Đường Vương Thị kéo tới bên cạnh khấu đầu.

- Đùng khách khí, thẩm nương cũng nói rồi đấy thôi, chúng ta cùng họ Đường, cùng dòng máu mà.

Đường Kính Chi đích thân đỡ thiếu nữ lên, sau đó đỡ thằng bé, y biết nếu những người này bước qua đại môn của Đường phủ, ắt chỉ có một con đường chết, Đường lão thái quân tuyệt đối chắc chắn sẽ nhờ cớ tận gốc:

- Tuy cháu muốn tha cho mọi người, nhưng mọi người không thể ở lại Lạc Thành được nữa, đây là Thị Mặc, nó sẽ dẫn mọi người quay về nhà, hãy lấy ít tiền bạc, kiếm một khách sạn ở lại, sáng sớm ngày mai hãy nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Đường Triệu Thị ít nhiều hiểu chuyện này, rồi rít gật đầu:

- Được, được, ta sẽ dẫn mọi người đi ngay. Kính Chi, tạ ơn cháu.

Đường Kính Chi nói xong đi sang bên gọi Thị Mặc tới dặn dò, nghĩ một lúc lại lấy trong lòng ra mấy tờ ngân phiếu, bảo nó đưa cho đám người Đường Triệu Thị:

- Thị Mặc, bọn họ toàn là nữ nhân với trẻ nhỏ, ra ngoài thế nào cũng bị người ta ức hiếp, sau khi an bài khách sạn cho họ, người truyền lời cho hai ám vệ kia, bảo lệnh của ta, hay theo họ rồi thành, đợi tìm được chỗ thích hợp, giúp họ mua nhà, bố trí ruộng đất xong rồi hãy quay về phục lệnh.

Thị Mặc vâng lời, cùng nhóm Đường Vương Thị quay lại theo đường cũ.

Bàng Lộc dẫn nhóm người đi trước sắp tới cổng Đường phủ rồi mới thấy một mình Đường Kính Chi đi tới, ông ta sớm đoán được chủ tử mình muốn tha những người kia, nên chẳng bất ngờ, nếu để ông ta xử lý, tuyệt đối sẽ không buông tha cho một người nào.

Nhỏ cỏ không nở tận gốc, gió xuân tới nó lại trỗi lên, hướng hồ trong đó còn có đứa bé trai, đó càng là họa ngầm cực lớn.

Đường Kính Chi sao chẳng biết đạo lý đó, có điều y không thể trơ mắt nhìn người vô tội đi vào chỗ chết được, dù gì họ có cũng chút quan hệ máu mủ, tương lai ra sao không ai biết, có khi đến một ngày nào đó y thấy vui mừng vì quyết định hôm nay của mình, mà còn chắc chắn một điều, nếu bỏ mặc họ cả đời y sẽ khó sống yên được.

Đường Kính Chi về phủ, việc đầu tiên là tìm mấy nha hoàn bảo chúng truyền lời cho Đường lão thái quân, còn y dẫn đám người kia tới đại sảnh của hậu viện.

Đây là chuyện xấu trong nhà, người biết càng ít càng tốt, cho nên đợi mọi người tới đại sảnh, y liền bảo toàn bộ hạ nhân hầu hạ ở đại sảnh lui ra, đồng thời lệnh hộ vệ tản ra cảnh giới bốn xung quanh.

- Cháu ... Cháu à, dù sao ta cũng là Ngũ gia gia của cháu mà, đợi lát nữa nãi nãi của cháu tới rồi, cháu phải nói đỡ cho ta nhé.

Đường Giang đứng giữa đại sảnh, hai chân run lấy bầy, làm cái mặt béo núc cũng rung rinh theo, hẳn quá hiểu con người của vị tẩu tẩu này rồi, chuyện hẳn làm chỉ có con đường chết thôi, trong lúc kinh hoàng rối trí, cứ vờ bừa lấy bất kỳ cớ gì có cứu mạng nào thấy được.

Đường Nhạc nghe phụ thân nói thế cũng muốn cầu xin, có điều chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói uy nghiêm đã vang lên.

Đường lão thái quân vốn đã ngủ rồi, nghe tiểu nha hoàn bẩm báo, nói đích tôn mời bà tới đại sảnh hậu viện có chuyện cần thương lượng, liền vội thức dậy, nếu chẳng phải xảy ra chuyện cực kỳ hệ trọng, đích tôn tuyệt đối không kinh động tới bà tới lúc nửa đêm canh ba thế này, nhớ lại lúc ăn cơm Thị Mặc cũng gọi đích tôn ra, bà mơ hồ đoán có chuyện rồi.

Tùy tiện mặc y phục vào, Đường lão thái quân dẫn đám Hàm Hương tới thẳng đại sảnh, tới gần cửa bà nghe thấy câu Đường Giang nói kia, nhú mày lạnh, lạnh lùng nói tiếp một câu:

- Lão Ngũ, lâu rồi không gặp, sao ngươi chẳng có chút tiến bộ nào, lại đi xin mọi vãn bối nói đỡ cho ngươi à?

Đường lão thái gia trong nhà là lão đại, vì có công danh, khi còn trẻ cùng thê tử ở kinh thành, mặc dù ông là trưởng tử đích hệ, nhưng xa nhà quá lâu, ở trong Đường phủ không có mấy hạ nhân trung thành với ông, cho tới khi phụ mẫu tuổi cao, đổ bệnh nằm giường, ông mới bảo thê tử một mình về Lạc Thành, thay ông tận hiếu bên giường phụ mẫu.

Theo quy củ, vị trí gia chủ đúng là phải do trưởng tử kế thừa, nhưng quy củ là quy củ, đám con cháu đích hệ lẫn tiểu thiếp, có ai muốn chấp tay dâng vị trí gia chủ cho đại ca quanh năm suốt tháng không có ở nhà kế thừa.

Người chết vì tiền, chim toi vì môi, hưởng hồ sản nghiệp to lớn như của Đường gia.

Vì thế Đường lão thái quân vừa mới trở về phủ không lâu bị người ta hạ độc thiếu chút nữa bỏ mình.

Đường lão thái quân dù bản tính cứng rắn mạnh mẽ, nhưng khi ấy bà còn xa mới tới mức giết người không chớp mắt như ngày hôm nay, nhưng sau khi bị mưu sát, vì bảo vệ bản thân, bà không thể không vung đao lên.

Không sai, đúng là đồ đao.

Chỉ về phủ chưa tới nửa năm, trước sau bà đã hạ lệnh đánh chết hơn 120 hạ nhân, đám người này đa phần trung thành với mấy vị tiểu thúc, còn một số là nô bộc già ỷ mình theo bên công công bà bà của Đường lão thái quân lâu năm, không coi bà là chủ tử.

Cũng từ khi đó, uy tín của bà dần dần vượt qua những chủ tử khác trong phủ.

Đường Giang khi đó ở trong phủ tận mắt được chứng kiến thủ đoạn đẫm máu của Đường lão thái quân, cho nên khi nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, toàn thân run rẩy.

Quay đầu lại, nhìn rõ hình dáng của Đường lão thái quân, miệng Đường Giang cứng đờ, không nói lên lời.

Đám hộ vệ vốn rút sẵn cương đao, theo dõi sát đám người Đường Giang, sợ bọn chúng gây chuyện, thấy Đường lão thái quân bước vào đại sảnh, đồng loạt chống đao quỳ xuống:

- Thỉnh an lão thái quân.

Âm thanh vang vang chỉnh tề cứ như một người phát ra, cực kỳ khí thế, sự cung kính này ở trong Đường phủ duy nhất thuộc về một người, Đường Kính Chi là gia chủ kiêm tộc trưởng cũng chưa đạt được.

Vịn bàn tay nhỏ nhắn của Hàm Hương, Đường lão thái quân chỉ liếc mắt qua Đường Giang một cái rồi tới thẳng chủ vị, Đường Kính Chi lúc này đã đứng lên, đi tới đỡ tay còn lại của bà, dịu dàng chậm chậm ngồi xuống ghế, áy náy nói:

- Nãi nãi, đêm hôm khuya khoắt thế này rồi mà cháu còn làm kinh động tới người, thật là bất hiếu, xin nãi nãi trách phạt.

- Không hề gì, cháu cũng mệt cả ngày, cũng ngồi xuống nghỉ ngơi đi.

Đường lão thái quân lúc đối đãi với đích tôn luôn luôn hiền từ bao dung.

- Nãi nãi, cháu có chuyện này muốn nói với người ...

Đường Kính Chi đáp lời, nhưng không đi, cúi đầu xuống, cẩn thận lựa chọn từ ngữ, đem chuyện Đường Giang hãm hại mình cùng mình vì sao lại bị bệnh lâu như thế kể ra:

Nghe được vài câu, Đường lão thái quân đã như bị sét đánh, mặt mày tái nhợt.

- Cháu, cháu nói có thật không?

Càng nghe về cuối, Đường lão thái quân càng cảm thấy khó tiếp nhận, hóa ra là mình nghe những lời bậy bạ, đặt phiến đá kia dưới giường đích tôn, hại cho đích tôn bệnh tật triền miên suốt ba năm liền.

Thiếu chút nữa mất cả cái mạng.

Đường Kính Chi khẽ giật đầu:

- Nãi nãi, chuyện qua rồi hãy để nó qua đi, người đừng tự trách mà hại thân thì thành cháu có tội.

Đường lão thái quân hít sâu một hơi, tiếp đó quay đầu sàng nhìn chăm chăm vào Đường Giang:

- Giỏi, giỏi lắm, Lão Ngũ, lúc này ta nhầm, người tiến bộ lắm đây, ngay đại tẩu ta đây cũng thua trong tay người, còn may, may mà ông trời có mắt, không cho người thành công.

172. Chương 176: Tự Có Câu Trả Lời.

- Đại ... đại tẩu, đệ ...

Đường Giang cảm thấy đôi mắt Đường lão thái quân lúc này cực kỳ đáng sợ, đáng sợ hơn cả rắn độc máu lạnh, hấn sợ không nói lên lời.

- Người và Nguyệt di nương thỏa thuận với nhau thế nào? Sau khi thành công rồi, người được cái gì?

Đường lão thái quân mặt âm trầm hỏi dồn:

- Đệ ...

- Ắ hứa cho người bao nhiêu tiền?

- Không ... Không ...

- Vậy thì khi chia gia sản sẽ cho người bao nhiêu cửa hiệu??

Đường Giang bị khí thế của Đường lão thái quân dồn ép đã không còn năng lực suy nghĩ nữa, vô thức chỉ biết đáp:

- Ắ đồng ý phân gia sản cho đệ, bọn đệ thương lượng, đợi khi Diệu Chi lên làm gia chủ, ắ sẽ đem toàn bộ cửa hiệu của Đường gia tại Lạc thành chuyển sang tên của đệ.

- Ô? Diệu Chi là lão ngô, trừ Nhị gia ra bên trên còn có hai ca ca nữa, ý tứ của người là, các người tính cả kể trừ khứ hai bọn chúng?

Sắc mặt Đường lão thái quân đã tối đen:

- Vâng, vâng ạ ...

Đường Giang gian nan nuốt nước bọt:

- Không đúng, trừ ba huynh đệ bọn chúng ra, các người hẳn còn muốn trừ một người nữa.

Đường Giang lúc này hoàn toàn không điều khiển được đầu óc nữa rồi, còn hỏi lại:

- Ai?

- Ta.

Đường lão thái quân vỗ mạnh bàn đứng bật dậy, Hàm Hương vội đi tới đỡ.

Không chỉ Đường Giang mà cả Đường Nhạc chân cũng nhũn ra, quỳ sụp xuống.

Uy thế trên người Đường lão thái quân cao hơn Đường Kính Chi không biết bao nhiêu lần, từ khi bà bước vào đại sảnh, gần như tất cả mọi người đều không dám ngẩng đầu lên nhìn, đám tiểu thiếp của Đường Giang và Đường Nhạc nín thở, theo bản năng tụ lại một chỗ run rẩy như con dê chuẩn bị đem hiến tế.

Mặc dù Đường lão thái quân còn chưa hỏi tới Đường Nhạc, cũng không thèm nhìn hắn, nhưng làm cho hắn sợ chết khiếp rồi, rằng va vào nhau cầm cập, phải hét lớn mới át đi được sợ hãi trong lòng nói ra mấy câu hoàn chỉnh:

- Thảm nương, chuyện này từ đầu tới cuối do phụ thân cháu và Nguyệt di nương làm, không liên quan gì tới cháu cả. Cháu khai, cháu khai hết, trừ phiến đá kia ra, bọn họ còn giữ trò ở hương xông phòng của Kính Chi, trong đó có độc mạn tính, nghĩ lâu sẽ, sẽ chết người ...

Đường lão thái quân còn hạ giọng người nào mà chưa gặp? Bà chỉ liếc nhìn Đường Nhạc một cái là biết ngay đó là hạng phế vật vô dụng:

- Hừ, không liên quan gì tới người à? Không liên quan gì tới người mà người lại biết rành rẽ quá nhỉ, lão thân thấy, độc được trong thứ hương xông phòng kia là do người kiếm được chứ gì?

Không ai để ý, bàn tay giấu trong ống tay áo của bà đã siết chặt lại tới không còn chút máu nào, móng tay bấm vào da thịt, hận, hiện giờ bà hận không thể lập tức bấm vằm đập nát sinh này thành vụn mảnh.

- Không phải, là do đệ mua về!

Đường Nhạc không hiểu sao Đường lão thái quân lại biết độc được do mình kiếm được, nhưng hắn vẫn định nhận tội rồi mới cầu xin, không ngờ Đường Giang quỳ ở bên rống lên:

- Đại tẩu, chuyện này hoàn toàn do đệ và Nguyệt di nương làm, không liên quan tới người nhà của đệ, đại tẩu cứ nhắm vào đệ là được.

Đường Nhạc có ăn hại vô dụng tới đâu thì cũng là thân sinh cốt nhục của bản thân, Đường Giang sợ chết cũng không muốn nhử tử liên lụy vào.

Đường lão thái quân chì hừ lạnh một tiếng, quay sang nhìn Bàn Lộ:

- Đại quân sự, người nhà của Đường Giang đưa hết cả về rồi chứ?

Bàn Lộ biết Đường lão thái quân đã nhiều năm, nghe câu này là hiểu bà muốn nhử cò tận gốc rồi, ông ta đi tới khom lưng cung kính đáp:

- Lão thái quân, vốn còn mấy người nữa, nhưng Nhị gia cho bọn họ về rồi.

- Hả?

Đường lão thái quân nhíu mày, quay san thấy đích tôn có vẻ né tránh, không dám nhìn mình thì thầm thở dài, rốt cuộc vẫn là đứa bé, quá mềm lòng. Có điều bà không sai hộ vệ quay về bắt người ngay mà phát tay, quát:

- Người đầu, kéo hết toàn bộ đám súc sinh này xuống đánh cho ta.

Lời này vừa phát ra liền có những tiếng bình bịch nối nhau không ngừng, đó là do đám tiểu thiếp của hai cha con Đường Giang sợ hãi quỳ xuống, nhưng chúng quá sợ rồi, không nói lên lời nữa, chỉ biết dập đầu liên tục.

- Đại tẩu, tẩu không được tuyệt tình như thế ...

Bị hộ vệ tới lôi kéo, Đường Giang ra sức chống cự, rống lên:

- Đại tẩu, nếu không sau này xuống suối vàng, tẩu nhìn mặt đại ca thế nào, ăn nói với liệt tổ liệt tông thế nào ...

Thời đó con người ta rất tin vào đại ngục luân hồi, cho nên Đường lão thái quân nghe vậy nhíu mày lại.

Nếu chẳng phải lần này người Đường Giang hạ thủ hãm hại không phải là Đường Kính Chi, nói không chừng nghe nhắc tới tướng công quá cố, Đường lão thái quân mềm lòng mà tha cho Đường Giang thật, dù sao hẳn cũng mang dòng máu họ Đường, sau này xuống suối vàng phải đối diện với tướng công của mình, và liệt tổ liệt tông của Đường gia.

Nhưng hiện giờ bà chỉ thoáng chút do dự, chủ tử Đường gia bị bà đuổi ra khỏi cửa không phải chỉ có một mình Đường Giang, xảy ra chuyện tày đình thế này, nếu bà còn nương tay thì những kẻ khác không biết sợ liệu có học theo không?

Đích tôn bị hại một lần là đủ rồi, bà không muốn đem an nguy của đích tôn đặt vào lương tâm của những kẻ kia, bà phải cho bọn chúng phải sợ, sợ không dám hại đích tôn của mình, ngay cả trong ý nghĩ.

- Phía đại ca người, còn cả phía công bà cùng liệt tổ liệt tông Đường gia, ta tự nhiên sẽ có câu trả lời thỏa đáng, không khiến người nhọc lòng.

Đường lão thái quân phát tay, hộ vệ xông lên, tóm lấy người kéo đi.

Đường Giang định phản kháng, nhưng mới giãy dựa được vài cái thì bị hộ vệ bên cạnh cho vài đá vào bụng, bọn họ biết tên Đường Giang này sắp thành người chết rồi, tất nhiên không cần e dè nương tay. Còn Đường Giang chưa bao giờ ném khổ cực, làm sao chịu nổi, gập người lại như con tôm, bị hai hộ vệ lôi xềnh xệch ra ngoài.

Đám tiểu thiếp của cha con Đường Giang có kẻ thậm chí xúi bẩy chuyện hại Đường Kính Chi, biết chuyện này khó còn đường sống nữa, nhũn người nằm bò trên mặt đất run rẩy, không biết ả nào dũng cảm lên tiếng trước cầu xin, những người còn lại cũng quỳ xuống dập đầu, mong Đường lão thái quân giơ cao đánh khẽ tha cho chúng một mạng.

- Muốn trách thì trách mệnh các người không tốt, đi theo đám ác ôn!

Thời đó nữ nhân là vật lệ thuộc vào nam nhân, nam nhân phạm lỗi, thê thiếp gắp tai ương theo là chuyện bình thường, Đường lão thái quân dứt lời đám hộ vệ hành động nhanh hơn, kéo hết đám nữ nhân ra ngoài.

Trong lúc lôi kéo, mặt đất để lại mấy vệt nước màu vàng nhạt, không khí có mùi khai thối, thì ra không ít người sợ hãi không khống chế được đại tiểu tiện nữa.

- Không được, các người không có quyền giết ta, ta muốn cáo quan, tố cáo các người khinh thường quốc pháp.

Đường Nhạc bị khí tức tử vong làm phát điên, vừa quấy đập vừa gào thét:

Đường lão thái quân chẳng thềm bận tâm tới câu này, pháp luật tất nhiên có quy định không được giết người khác, nếu không phải đền mạng, nhưng cũng tùy tình huống, lấy chuyện Đường gia ra mà nói, Đường Giang và Đường Nhạc đều là tộc nhân của Đường gia, còn Đường Kính Chi hiện là gia chủ Đường gia, cũng

là tộc trưởng, quyền lực của tộc trưởng trong tộc rất lớn, nếu như có kẻ phạm lỗi lớn, hoàn toàn có thể giết chết, đồng thời phân chia gia sản của hắn, loại chuyện này quan phủ cũng không có quyền xen vào.

Đường nhiên tộc trưởng không phải muốn giết ai thì giết, nếu không chẳng làm người khác phục còn mang họa vào thân, hơn nữa sau này vẫn phải có nhân chứng vật chứng rõ ràng về tội trạng rồi trình lên quan phủ.

Kể có tội phải quỳ trước từ đường hoặc mang ra trước phần mộ tổ tiên xử tử, trong tộc không ai phản đối thì phán quyết được thực thi, Đường tộc hiện không ai dám trái ý Đường lão thái quân nên chuyện đơn giản hơn nhiều.

Thời đó pháp luật không chặt chẽ như xã hội hiện đại Đường Kính Chi sống, triều đình quản lý quốc gia dựa không ít vào các gia tộc, đó là xã hội người dân sống quy tụ xung quanh gia tộc của mình, tuân theo tộc quy gia pháp còn hơn cả quốc pháp, chịu ước thúc từ gia tộc.

Rõ rệt nhất là ở thôn, khi cơ cấu chính quyền chỉ tới cấp huyện, tới cấp thôn thì không có, trong khi mỗi thôn thường đại đa số do một gia tộc nào đó sống quy tụ với nhau hình thành lên các Trần gia thôn, Đỗ gia thôn, khi chuyện gì đó người ta không lên quan mà tìm người có vai vế trong họ tộc giải quyết, chỉ tranh chấp ngoài gia tộc mới đưa lên quan, vì vậy triều đình càng tôn trọng gia pháp tộc quy của các gia tộc.

Cho nên dù đám Điền Cơ có muốn kiếm cớ giở thủ đoạn vào Đường gia cũng không thể xen vào việc này, vì nó đụng chạm tới quyền lợi cơ bản của gia tộc, nền tảng ổn định của xã hội, thì nó không phải vấn đề giữa Điền Cơ và Đường gia nữa rồi.

173. Chương 177: Đặt Bẫy.

- Lăng Nhi, nãi nãi mệt rồi, cháu giám thị hành hình đi, nhớ! Tra kỹ kẻ nào có chút liên quan thôi là không tha, tuyệt đối không nương tay..

Đường lão thái quân thấy đích tôn quá mềm lòng, định để Đường Kính Chi trải qua vài việc cho mau chóng trưởng thành.

- Chuyện này ... Vâng, cháu xin nghe.

Đường Kính Chi ngớ ra, y không nghĩ tới chuyện này, nhìn nếp nhăn năm tháng để lại trên mặt của lão thái quân, liền cắn răng vâng lời, y biết, sau này mình còn phải gánh vác nhiều trách nhiệm hơn nữa.

Đường lão thái quân dù mạnh mẽ cũng là lão phụ nhân trên 50, vào cái thời đại người ta 60 tuổi cũng là thọ đó, bà xem như đã gần đất xa trời, y là nam nhân, không thể dựa dẫm mãi vào bà, phải chủ động gánh vác mới được.

Có điều trước khi Đường lão thái quân đi, Đường Kính Chi nhớ ra một chuyện nói:

- Nãi nãi, nhà Đường Giang dễ xử lý, nhưng nhà mẹ đẻ của Nguyệt di nương thì hơi khó ra tay, cháu nghĩ cách này, nãi nãi xem có được không?

Nhà mẹ đẻ của Nguyệt di nương không phải tộc nhân của Đường gia, cho nên Đường Kính Chi không có quyền lực gì, nếu muốn truy cứu chỉ có thể báo quan.

Đường lão thái quân hiểu hiện giờ Đường gia tốt nhất không có dính líu gì tới quan phủ, hỏi:

- Cháu nói ta nghe nào.

Đường Kính Chi ghé vào bên tai Đường lão thái quân thì thầm vài câu.

- Được, chuyện này giao cho cháu làm! Có điều tuyệt không được mềm lòng thả người nữa đâu đấy!

Đường lão thái quân nghiêm mặt dặn:

Đường Kính Chi biết lão thái quân trách mình việc thả mấy người nhà Đường Giang, vội đáp:

- Cháu hiểu ạ, lần này cháu không mềm lòng nữa.

Người nhà Nguyệt di nương cũng giống như Đường Giang, đều là kẻ đồng lõa chính của Nguyệt di nương, đáng giết, những kẻ này không có liên quan gì tới Đường Kính Chi, y ra tay không cần suy nghĩ nhiều.

Nhìn thấy Đường Kính Chi rời đại sảnh, Bàn Lộ đi tới nói nhỏ:

- Lão thái quân, Nhị gia tổng cộng tha cho bốn người, trong đó có đứa bé trai bảy tuổi, người xem hay là lão nô ...

Bàn Lộ chỉ nói một nửa nhưng Đường lão thái quân tất nhiên đủ hiểu ông ta có ý gì, song đích tôn đã thả người thì chuyện này đành cho qua vậy. Thấy rõ ý tứ của Đường lão thái quân, Bàn Lộ thì lễ cáo lui sau đó đuổi theo Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi ra tới sân thì thấy cảnh tượng âm ỉ hỗn loạn, Đường Giang và Đường Nhạc đám tiểu thiếp quỳ trên mặt đất, mặt mày sợ hãi khóc lóc thảm thiết. Đường Giang cũng đang gào đang khóc, chẳng còn dáng vẻ trưởng bối vênh váo trước mặt Đường Kính Chi như lúc này nữa.

Sau khi tuyên bố tội trạng của đám người Đường Giang, Đường Kính Chi nắm chặt hai tay, hạ lệnh:

- Kẻ hành hình đầu tiên, Đường Giang!

- Vâng!

Hồ Định vung tay lên, hai hộ vệ khổng chế Đường Giang đẩy mạnh, ném Đường Giang béo phì ngã sấp xuống đất

- Đứng, Kính Chi, cháu tha cho ta đi ... Á ...

Đường Giang chỉ nói được một nửa đã thét lớn, người cầm gậy hành hình đều là những thô sử bà cao lớn thô kệch, không có một ai là nam, do bọn họ ra trận mục đích đơn giản, mục đích để quá trình hành hình diễn ra dài hơn.

Đứng chung quanh là không ít hạ nhân trong Đường phủ được gọi tới chứng kiến, để bọn chúng nhìn thấy kết cục của những kẻ phạm lỗi để răn đe cảnh tỉnh, đều im thinht không nói câu nào, nhìn đám người xui xẻo giữa sân, thẳm nhủ về quyết không mắc sai lầm tương tự.

Gậy đầu tiên giáng xuống, đám hạ nhân xung quanh có người mắt mở lớn, có người kinh khủng bịt miệng lại, có người sợ hãi, cũng có người nhìn cảnh này lại vui mừng trên tai họa của kẻ khác.

- Á, đừng đánh nữa ... Ta biết sai rồi ... Biết sai rồi ...

Cái gậy to như cánh tay người vẫn liên tiếp đánh xuống người Đường Giang, chỉ còn gào đau đớn, không nói được tiếng nào nữa, máu tươi không ngừng trào ra, đánh chừng mười mấy gậy, Đường Giang bắt đầu thều thào rồi..

Linh hồn Đường Kính Chi tới từ thời hiện đại, đã bao giờ phải chứng kiến cảnh tượng tàn khốc này, chỉ nhìn một lúc da gà da cóc nổi khắp toàn thân, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Nhìn Đường Nhạc một cái, thấy kẻ này cũng sợ tới đờ đẫn, ước chừng hiệu quả thế là đã đủ Đường Kính Chi vội vàng chỉ vào hắn:

- Đưa hắn ra đây.

Nói xong vội vàng rời khỏi chỗ khủng khiếp này:

Rời khỏi sân trước đại sảnh chừng mười mấy mét Đường Kính Chi mới dừng lại, hiện bên tai y vẫn truyền tới tiếng gậy đánh lên người Đường Giang, chẳng khác nào đánh vào tâm khảm y, dù hai tay siết chặt cực lực khổng chế bản thân, người y vẫn run lên bần bật.

Y không dám nhìn bộ dạng máu me be bét của Đường Giang thêm một cái nào nữa.

Đường Nhạc quỳ trên mặt đất, nhìn phụ thân sắp bị đánh chết, con mắt như muốn lòi ra, thấy hộ vệ đi về phía mình, còn tưởng rằng định lôi mình ra đánh, xoay người bỏ chạy, có điều hắn vừa mới có động tác, lập tức bị hộ vệ đá cho một phát, ngã lăn lông lốc trên mặt đất.

- Đứng, đừng mà, ta không muốn chết.

Đường Nhạc bắt chấp đầu đón, vì muốn thoát khỏi hai hộ vệ kia, cố bò về phía trước, không để ý tới phương hướng, xui xẻo thế nào đâm thẳng vào chỗ mấy thô sử bà đang hành hình.

- Á!

Đầu bắt thành linh trúng một gậy, Đường Nhạc gào lên, lăn mình né tránh, lúc này hai hộ vệ kia đi tới, tóm lấy cánh tay hắn lôi đi.

- Không, đừng giết ta.

Máu tươi chảy ra mờ mắt Đường Nhạc, hai chân hắn quẫy đạp loạn xạ, tới khi bị hộ vệ bên trái chặt một phát vào cổ khiến nửa người hắn mất hết sức lực, mới khóc nức nở không chống cự nữa.

Kéo Đường Nhạc ra tới chỗ Đường Kính Chi, hai hộ vệ bẻ quặt tay hắn ra phía sau, ép quỳ tới trước mặt Đường Kính Chi.

- Đường Nhạc, người biết ta tìm người có chuyện gì không?

- Không biết, gia chủ, xin người tha cho cái mạng chó này của ta, giết ta chỉ làm bẩn thanh danh của gia chủ thôi.

Đường Kính Chi nghiêm mặt quát:

- Hừ! Tha cho người? Ta hỏi người, khi xưa các người lập mưu hãm hại ta đã bao giờ định tha cho ta chưa?

- Ta sai rồi, ta biết sai thật rồi mà, hu hu hu ...

Nhìn hắn khóc lóc thảm thiết, nước mắt nước mũi lèm nhèm, Đường Kính Chi động lòng trắc ẩn, giọng dịu xuống ba phần:

- Được rồi đừng khóc nữa, ta đưa người tới đây là muốn cho người một cơ hội sống, ta hỏi người, người có thân với bên nhà Nguyệt di nương không?

- Thân, rất thân, ta thường qua nhà họ làm khách.

Đường Nhạc vừa nghe thấy có cơ hội được sống tức thì người có chút sức lực, nói năng nhanh nhẹn hẳn.

Làm khách? Là trao đổi tin tức, tính cách hại ta mới đúng!

Đường Kính Chi trầm rửa một câu, lại nói:

- Ta muốn người lừa bọn chúng ra khỏi thành, người có làm được không?

- Lừa ... Lừa bọn họ ra ngoài thành?

Đường Nhạc lơ mơ có chút linh cảm gì đó:

- Đúng, người đi nói với bọn chúng chuyện đã bại lộ, ta sắp ra tay với bọn chúng, nhân lúc chúng đang hoảng loạn không biết làm sao, người hãy khuyên bọn chúng mau chóng rời khỏi Lạc thành, hẳn bọn chúng nhất định sẽ nghe theo.

Đường Nhạc vội gật đầu, hắn chỉ cần mình sống còn kẻ khác ra sao hắn thêm vào mà lo:

- Được, ta có thể lừa bọn chúng ra khỏi thành. Có điều gia chủ phải hứa tha mạng cho ta.

Nhướng mày lên, Đường Kính Chi mặt lạnh xuống, hừ một tiếng:

- Việc còn chưa làm xong đã đòi hỏi điều kiện? Ta nói cho người biết, nếu người không chấp nhận, ta cho người đánh chết người, chọn người khác làm việc này, chắc hẳn trong nhà người có nhiều kẻ vui vẻ làm lắm.

- Á.

Cùng lúc đó phía sân đại sảnh đột nhiên có tiếng thét chói tai, Đường Nhạc sồn ra quần, tiếng hét của nữ tử phát ra, chẳng biết mạng cha mình ra sao rồi, hắn quỳ ngay xuống đập đầu bình bịch:

- Tha mạng cho ta, xin gia chủ, đừng giết ta ...

174. Chương 178: Hôn Trộm.

Đừng nói Đường Nhạc, tới Đường Kính Chi nghe thấy cũng sợ rùng mình:

- Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta có thể suy nghĩ tha mạng cho người.
- Đa tạ, đa tạ.

Đường Nhạc mừng quá nổi, đập đầu tới toét máu:

- Được rồi, giờ người tới nhà mẹ đẻ của Nguyệt di nương đi, nhớ đấy, ta cho người luôn bám sau lưng người, nếu người dám giở trò, thì coi chừng cái đầu không còn trên cổ nữa.

Đường Kính Chi hung tợn dọa.

Rụt cổ lại, Đường Nhạc luôn mồm nói không dám, sau đó để hai hộ vệ đưa ra ngoài.

Đường Kính Chi lại cho gọi Bàn Lộ tới, dặn:

- Ông phái người theo hẩn, nếu những kẻ kia nghe theo hẩn rời khỏi Lạc Thành ...
- Vậy Đường Nhạc?

Bàn Lộ gật đầu, hỏi thêm:

- Giết!

Đường Kính Chi nghiêng răng rít khế, thầm nói, Đường Nhạc à Đường Nhạc ta chỉ nói sẽ suy nghĩ chứ không nói nhất định tha mạng cho người, có điều mai người rời Lạc Thành, ta cho người một đao chết nhanh chóng, đỡ hơn bị đánh chết như cha người, coi như ta bồi thường cho công của người đó.

Đang suy nghĩ thì bên tai lại có tiếng nữ tử gào thét, hiển nhiên lại có kẻ bị lôi ra hành hình rồi, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong sân đã có một nữ tử bị đánh ngã ra đất, mặt quay ra phía cổng đại sảnh, đôi mắt trắng dã mở trừng trừng, đoán chừng lành ít dữ nhiều, làm tim Đường Kính thiếu chút nữa vọt khỏi lồng ngực, lùi về sau liền mấy bước.

- Đại quân sự, nhớ sáng mai bảo Thị Mặc mang thêm vài ám vệ âm thầm bám theo Nguyệt di nương và người nhà của bà ta, sau khi rời thành, tới chỗ rừng núi hoang vắng thì ra tay, dứt khoát không để lại kẻ nào! Ta bận cả ngày rồi, về tiểu viện nghỉ ngơi trước đây, chỗ này giao cho ông.

Đường Kính Chi nói xong rồi vội đi luôn, bước chân loạng choạng, y không ở nơi này thêm một khắc nào nữa.

Bàn Lộ cung kính tiến chân, mặt mày tươi cười vì sự quyết đoán của Đường Kính Chi, nhân từ một chút thì đáng quý, quá mức nhân từ thì là ngu xuẩn rồi, biết chuyện gì cần làm nhất định phải làm, đây mới là dáng vẻ của một gia chủ.

Đường Kính Chi đi rất vội vã, bên cạnh không có một hạ nhân nào, nửa đêm gió thổi qua những tán lá, qua khe hở trên hòn giả sơn, tạo ra những âm thanh ma quái, đôi mắt trắng dã kia đột nhiên hiện ra trước mắt, Đường Kính Chi vỗ mạnh lên má, ảo ảnh kia mới biến mất, Đường Kính Chi co chân chạy, còn thì thoảng nhìn bốn xung quanh quan sát.

Y sợ tới mức thần hồn nát thần tính rồi.

Hoảng hốt vội vã trở tiểu viện của mình, Đường Kính Chi chạy thẳng vào phòng, lưng y lưng này đã ướt đầm mồ hôi lạnh, Tri Đông ngủ ở gian ngoài bị đánh thức, có điều thấy chủ tử chạy vào gian trong, không đi theo hỏi chuyện gì xảy ra.

Lâm Úc Hương nằm trên giường, vốn đã sắp ngủ rồi, thấy Đường Kính Chi xông vào thì giật nảy mình hai tay tóm chặt lấy chân, có điều thấy Đường Kính Chi cứ đứng sững giữa phòng, không hề có ý nhào vào mình phi lễ mới đặt tay lên ngực, đợi bình tĩnh lại hỏi:

- Nhị gia, làm sao thế?
- Hả?

Thình lình nghe Lâm Úc Hương hỏi, Đường Kính Chi vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, cứ ngơ ngơ quay đầu sang nhìn về phía giường.

Màn lay động, trước tiên là bàn tay ngọc ngà, tiể đó khuôn mặt xinh đẹp mang theo vài phần ngái ngủ xuất hiện trước mắt.

Lúc này Lâm Úc Hương đã nhận ra có gì đó bất thường, lo lắng hỏi:

- Nhị gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong phòng chỉ thấp ngọn đèn tường leo lét, ánh sáng không chiếu nổi ba bước chân, Lâm Úc Hương không nhìn thấy khuôn mặt Đường Kính Chi cực kỳ nhợt nhạt, nhưng Đường Kính Chi thấy nàng ngồi dậy, lòng bỗng thấy đỡ hơn rất nhiều.

- Phù, không có việc gì đâu, Úc Hương, nàng ngủ đi, ta cũng phải nghỉ ngơi đây, hôm nay thật nhiều việc.

Biết có người ở bên cạnh, Đường Kính Chi cảm thấy yên tâm hơn, nếu không đoán chừng hôm nay y không ngủ nổi.

- Thực sự không có việc gì chứ? Nhị gia, sao thiếp nghe loáng thoáng bên ngoài có tiếng người vậy?

Đường Úc Hương lại hỏi, nàng loáng thoáng nghe thấy tiếng người không rõ ràng lắm:

- Làm gì có.

Đường Kính Chi không muốn nàng ảnh hưởng bởi chuyện này, liền gấp một cái nằm xuống ghế.

Đường Úc Hương thấy vậy không cố hỏi nữa, cơn buồn ngủ dâng lên, nàng kéo màn trở lại, nói:

- Vậy thiếp thân ngủ trước đây.

Khẽ đáp một tiếng, Đường Kính Chi cời trường sam, vén chăn lên chui vào.

Đêm nay trời rất tối, trăng nấp sau tầng mây dày, chỉ chiếu xuống vầng sáng lơ mờ, nằm trên ghế, mắt dần dần thích ứng với bóng tối trong phòng, Đường Kính Chi nhìn về phía giường ngủ, trống ngực dần dần đập đều trở lại, trong đêm thế này, có nàng ngủ ở bên, thực sự khiến y an lòng hơn.

Sau này dứt khoát không cho nàng đi.

Nhìn chăm chú bóng người mờ mờ sau màn thật lâu, hai mắt Đường Kính Chi dần dần khép lại, mơ màng lắm bắm một câu rồi chìm vào giấc mộng đẹp.

Chẳng có gì lạ khi đêm hôm đó Đường Kính Chi gặp ác mộng, hoảng sợ tỉnh lại, trán y đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, lúc này trời đã tờ mờ sáng, sau khi tỉnh lại, ngồi một lúc định thần trở lại, ánh mắt đầu tiên y nhìn về phía giường, không biết vì sao, một cánh tay của Lâm Úc Hương lại thò ra khỏi màn, xuất hiện trước mắt y, trắng trẻo mịn màng ...

Mặt trời còn chưa hoàn toàn nhô lên khỏi mặt đất, nhưng đã sắp tới giờ tập võ rồi, Đường Kính Chi lấy khăn lông bên cạnh, lau sạch mồ hôi lạnh trên trán, khẽ khàng mặc y phục vào, vốn y định đi ngay, nhưng thấy tay Lâm Úc Hương thò ra ngoài như vậy không ổn, nếu để muỗi đốt lên làn da ngọc không tỳ vết đó thì thật đáng tiếc, vì thế rón rén đi tới bên giường.

Hành vi này rất dễ bị người ta hiểu lầm, cho nên khó y tránh khỏi khấn tương.

Màn màu trắng gần như trong suốt, đi tới gần, Đường Kính Chi có thể nhìn thấy rõ ràng kiều thể mắt nhắm chặt, chiếc mũi quỳnh xin xắn hô hấp nhẹ nhàng, cực kỳ đáng yêu, chẳng hề có chút vẻ sắc sảo lạnh nhạt thường ngày.

Biết Lâm Úc Hương tham ngủ, ngủ rất say, Đường Kính Chi thở phào, nếu không bị tóm tại trận thì có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được, mà cái thể giới này không có Hoàng Hà.

Khẽ vén màn lên, Đường Kính Chi vốn chỉ định cho bàn tay Lâm Úc Hương vào chăn, sau đó quay người đi ngay, nhưng vô tình liếc nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của kiều thể gần trong gang tấc, kế hoạch của y bị thất bại triệt để, ánh mắt như bị nam châm hút chặt, không cách nào chuyển đi được nữa.

Y chưa bao giờ được nhìn ngắm khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành này ở khoảng cách gần như thế.

Một lúc lâu sau, yết hầu cuộn lên cuộn xuống, Đường Kính Chi cảm thấy môi khô cong, đưa lưỡi ra liếm, tới lúc này y không tin mình có diễm phúc như vậy, dục vọng cuộn trào trong lòng không sao áp chế được nữa, nhìn dáng vẻ đáng yêu thánh khiết của nàng, tay y chẳng cần nào điều khiển lên vuốt hai má mịn màng của nàng, nhìn đôi môi đỏ mọng kiêu diễm đầy ham muốn, từng chút từng chút một, y nín thở, chậm chậm, chậm chậm xích lại, cuối cùng cũng chạm được vào đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng, tích tắc môi hai người chạm nhau một cảm giác mềm mềm đó thật khiến người ta ngất ngây, dòng điện li ti từ môi nàng truyền ra.

Cảm giác đó thật kỳ diệu, làm người ta quyến luyến không muốn rời xa, ngậm cánh môi hồng non mịn, mềm mềm của kiều thế, Đường Kính Chi mút say sưa, lực đạo dần gia tăng, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Trong giấc ngủ, Lâm Úc Hương bị hơi thở nóng hổi của Đường Kính Chi phả lên mặt rất khó chịu, nàng “ưm” một tiếng né tránh, cái miệng nhỏ truyền ra tiếng nói mơ khe khẽ.

Tới khi nghe thấy tiếng Lâm Úc Hương thì Đường Kính Chi mới thức tỉnh, dục vọng trong mắt hoàn toàn biến mất, đồng thời cũng hoảng sợ ngồi thẳng dậy, chẳng dám nhìn xem Lâm Úc Hương có tỉnh lại hay chưa, co cẳng chạy ra khỏi phòng.

Rèm trúc chớp lên, bóng lưng y đã biến mất, đây chắc chắn là tốc độ kỷ lục của Đường Kính Chi, chẳng biết Ngọc Nhi mà biết có khen y câu nào không.

175. Chương 179: Nhị Gia Sợ À?

Bên tai truyền tới tiếng rèm trúc va chạm vào nhau vào nhau, Lâm Úc Hương mơ mơ hồ hồ mắt hé ra một khe hở nhỏ, thấy sắc trời sáng dần, nàng bất mãn lâu bầu cái gì đó không rõ, nhưng ai hiểu nàng sẽ biết chẳng qua đang mắng ông trời thức giấc quá sớm, nàng còn chưa ngủ đã mất.

Giống như đại bộ phận mỹ nữ, Đường Úc Hương thích ngủ nướng.

Kéo chăn lên trùm qua đầu tính ngủ tiếp, thiếu ngủ gây thơ hoàn toàn không biết bị cướp mất nụ hôn đầu, nàng lấy chăn chùi môi ướt ướt, sau đó người uốn éo, tìm một tư thế thật dễ chịu, lại lần nữa tiến vào giấc mộng đẹp đang dở.

Hoảng loạn chạy ra khỏi phòng, không nghe thấy sau lưng có tiếng chửi mắng, trái tim đập đập lộn tung bậy mới dần lắng xuống, hôn rồi, mình hôn Úc Hương rồi, Đường Kính Chi thâm reo lên đắc thắng, nhớ lại cảm xúc vẫn đang bồi hồi trên môi, đứng cười như thằng ngốc.

Tri Đông đã thức dậy, đang ngồi trước gương đồng chải tóc, thấy Đường Kính Chi vội dừng tay đứng dậy:

- Nô tỳ thỉnh an Nhị gia.

Nói xong vội chạy ra ngoài định lấy nước sạch cho Nhị gia rửa mặt, trong lòng thầm nghi hoặc :” Nhị gia cười ngốc nghếch cái gì thế nhỉ?”

Đường Kính Chi vẫn đang lảng lảng trên mây, môi Úc Hương thật non, thật thơm, nàng ngủ cùng phòng với mình, hay là về sau mỗi ngày hôn nàng một cái?

Không được, như thế tham lam quá, cách một ngày hôn một lần thôi, nếu không bị kiều thê mà bắt được thì nguy, y đang cúi đầu tính chuyện xấu thì Tri Đông bê chậu gỗ vào:

- Nhị gia, có nước rồi.

Thấy gian ngoài chỉ có mỗi một mình Tri Đông, Đường Kính Chi mới nhớ ra chuyện Tri Thu bị đánh, quan tâm hỏi:

- Tri Đông, Tri Thu bị thương có nặng không? Nhị nãi nãi đã kê thuốc cho nó chưa?

- Bẩm Nhị gia, thương thế của Tri thu không có gì đáng ngại, Nhị nãi nãi đã kê thuốc rồi, cũng đã bôi kim sang được rồi.

Nói tới Tri Thu phải nằm trên giường dưỡng thương hơn 20 ngày, mũi Tri Đông cay cay, nước mắt chực chảy ra, có điều nguyên nhân Tri Thu bị đánh tuyệt không thể để Nhị gia biết được, nếu không Nhị gia hạ lệnh kéo Tri Thu ra đánh cho một trận.

- Ủ, không có gì đáng ngại thì tốt.

Đường Kính Chi yên tâm rồi, ở cùng mái nhà với nhau lâu như thế làm sao không có chút tình cảm nào, hơn nữa y cũng rất thích tiểu nha đầu hơi chanh chua này, vì nó luôn tìm cách tác hợp cho y và Lâm Úc Hương.

Lấy khăn rửa mặt thật sạch sẽ, Đường Kính Chi ngồi trước gương đồng để Tri Đông giúp y chải tóc, không biết rằng có một nàng thiếu nữ đang lớn má hây hây đỏ, cứ thi thoảng lại liếc trộm mình nghĩ :” Nhị gia thật là tuần tú!”

Ngọc Nhi đang tập võ, nàng còn chưa hoàn thành tiêu chuẩn luyện tập mỗi ngày thì thấy Đường Kính Chi đẩy cửa tiểu viện đi vào, không khỏi hiếu kỳ dừng động tác lại, hỏi:

- Nhị gia, sao hôm nay lại dậy sớm thế?

- Hả, ngày nào ta chẳng dậy sớm như vậy.

Đường Kính Chi nói dối không chớp mắt, quả nhiên nam nhân có vợ bản lĩnh nói dối vô tình cũng tăng tiến chóng mặt, huống hồ y còn có thể lẫn thiếp.

Ngọc Nhi đột nhiên phì cười:

- Nhị gia, không phải là hôm qua gặp ác mộng đấy chứ?

Mặc dù nơi hành hình cách tiểu viện của Ngọc Nhi rất xa, nhưng tai nàng thính kinh người, hôm qua nghe thấy âm thanh lạ, liền lén lút tới đó xem xảy ra chuyện gì cho nên mới suy đoán như thế.

- Làm gì có.

Đường Kính Chi không ngờ Ngọc Nhi đoán một cái chuẩn ngay, nhưng vẫn tỉnh queo phủ nhận:

- Thời gian không còn sớm nữa, nàng dạy ta dùng cương châm như thế nào đi, lần trước chính miệng nàng hứa dạy ta ám khí đấy nhé.

Tuy mặt Đường Kính Chi chẳng lộ ra cái gì, nhưng từ ánh mắt có phần né tránh cùng kiểu đánh trống lảng của y là Ngọc Nhi biết ngay ngay mình đoán đúng rồi, có điều nàng không hề xem thường Đường Kính Chi, nếu không phải người từng lăn lộn giành giật sống chết có ai không sợ:

- Nhị gia, sau này sẽ ổn thôi, nào, hôm nay thiếp sẽ dạy Nhị gia mấy kỹ xảo thực dụng dùng dũa thương người.

Ngọc Nhi nhẹ nhàng nhắc một câu, rồi chuyển đề tài đi, nam nhân thích sĩ diện, nhất là trước mặt nữ nhân càng thế, ngàn vạn lần không thể bầu xấu, nếu không dễ khiến cho nam nhân thẹn quá hóa giận.

Nếu như Ngọc Nhi bóc trần mình một đại nam nhân bị ác mộng làm sợ hãi tỉnh giấc thì đúng là rất mất mặt, Đường Kính Chi thấy nữ tử thường ngày luôn thẳng thừng nghĩ gì nói vậy lại chiếu cố thể diện nam nhân cho mình như vậy, lòng cảm động, thuận thế gạt đầu thay đổi đề tài:

- Được, ta nhất định sẽ chuyên tâm học tập.

Vừa mới dứt lời liền thấy Ngọc Nhi cúi xuống nhặt mấy hòn đá bảo:

- Nhị gia nhìn kỹ nhé.

Không hiểu gì nhưng Đường Kính Chi gạt đầu, chỉ thấy Ngọc Nhi ném đồng đá vụn lên trời sau đó đợi nó rơi xuống tầm thắt lưng nàng thì đưa tay ra bắt gọn không để rơi hết một viên nào, hỏi:

- Nhị gia, người nhìn thấy có mấy viên đá.

- À, ừm, có bảy viên.

Ngọc Nhi gật gù, vừa rồi nàng thử mắt Đường Kính Chi có theo kịp chuyển động nhanh không, có người rất giỏi đứng ném vật tĩnh xa hàng chục mét mà bách phát bách trúng, nhưng những vật chuyển động thì chịu chết, những người đó không phù hợp học môn ám khí, còn Đường Kính Chi có tố chất rất tốt, năm xưa gia gia nàng thử nàng nhìn được tám viên, có điều nàng không giải thích việc làm của mình mà chỉ sờ tay lên hông, rút ra một cây cương châm dài ba tấc, đồng thời dùng ánh mắt liếc qua liếc lại trên người mình đầy bất thiện.

- Nàng, nàng định làm cái gì?

Linh cảm chuyện chẳng lành, Đường Kính Chi nuốt nước bọt, y cẩn thận lùi về sau một bước, đại khái đoán ra được bước tiếp theo Ngọc Nhi sẽ làm gì.

Quả nhiên Ngọc Nhi vừa mở miệng đã làm y toát mồ hôi lạnh:

- Hiện giờ thể chất của Nhị gia quá kém, muốn sử dụng ám khí ở khoảng cách xa là không thể, cho nên hôm nay thiếp định dạy người thủ pháp dùng cương châm, chính là thứ trong tay thiếp, cây châm này nếu như đâm chính xác vào một số huyết đạo của kẻ địch, có thể khống chế địch trong chớp mắt. Hiện giờ à? Tất nhiên là phải để Nhị gia trải nghiệm uy lực của nó rồi, ừm, đâm vào đầu thì hợp bây giờ nhỉ.

Nhìn cái cương chương hàn quang lấp lóe trong tay Ngọc Nhi, Đường Kính Chi lùi thêm bước nữa, cười khan nói:

- Chúng ta bỏ qua giai đoạn trải nghiệm, nàng dạy ta luôn được không?

Vừa rồi mới hôn trộm kiều thê, lại còn tính cách ngày làm một lần, giờ báo ứng tới ngay, xem ra đúng là không nên làm chuyện xấu.

- Không được.

Lời Ngọc Nhi vừa mới dứt, Đường Kính Chi vút hết thể diện với sĩ diện của nam nhân, xoay người chạy luôn, đùa đấy à? Cái châm dài thế kia đâm vào người còn không đau chết thôi, mặt với mũi quái gì nữa, có điều y mới chạy được vài bước thì nghe thấy trên đầu tiếng gió thổi vù vù, tiếp đó bóng người loáng lên, thấy Ngọc Nhi đã đứng khoanh tay trước mặt y.

- Khụ, Ngọc Nhi, ta đột nhiên nhớ ra còn có đại sự phải làm, hay là đợi tới ngày mai hãy học cương châm đi.

Đường Kính Chi vừa nói vừa lảo liên nhìn quanh kiểm chỗ ẩn nấp, kín đáo bước sang trái một bước.

Ngọc Nhi nhanh hơn thoáng cái đã chặn đường y, ánh mắt tựa cười tựa không:

- Nhị gia, vào cái tiểu viện này người là đồ đệ của thiếp rồi, thiếp không cho Nhị gia đi thì Nhị gia không được đi, đây là giao hẹn của chúng ta lúc Nhị gia yêu cầu thiếp dạy võ công.

- Đúng, đúng, nhưng mà chuyện gấp qua, mà ta đang thương lượng với nàng còn gì.

Lâm Kính Chi cứ nhìn cái cương châm kia là muốn xỉu rồi, lấy ống tay áo lau mồ hôi trên trán.

Thương lượng? Quay người chạy ngay mà bảo là thương lượng.

Ngọc Nhi chẳng hề khách khí trợn mắt lên, nàng sau chẳng nhìn ra Đường Kính Chi sợ bị cương châm đâm, có điều tướng công thư sinh thích thể diện, ứng phó không khó:

- Nhị gia, chẳng lẽ người sợ?

176. Chương 180: Khổ Luyện Mới Thành Tài

- Nực cười, chỉ là một cây cương châm mà thôi, nàng lại chẳng giết ta, ta sợ cái gì.

Quả nhiên Đường Kính Chi không chịu tỏ ra yếu đuối trước mặt Ngọc Nhi.

- Không sợ? Không sợ sao vừa rồi còn chạy? Có điều nếu như Nhị gia sợ đau cũng không sao, thiếp có thể đâm cương châm lên người mình, như thế có thể chỉ rõ vị trí cụ thể cho Nhị gia.

Ngọc Nhi vừa nói vừa xắn ống tay áo trái lên, đoạn cánh tay như ngó sen đập vào mắt Đường Kính Chi, làm y không thể không đem so sánh với tay của Lâm Úc Hương, ừm, trắng mịn như nhau, hấp dẫn như nhau, làm người ta chỉ muốn nắm lấy vuốt ve mơn chớn.

Để Ngọc Nhi tự đâm bản thân, thế này có khác gì tựa thừa nhận mình nhát gan? Hơn nữa nếu như tay Ngọc Nhi chẳng nõn nà như thế, có lẽ y còn có thể suy nghĩ một chút, còn bây giờ, y không đành lòng, nếu không đâm vào tay Ngọc Nhi, nhưng đau lại ở tim y, vì thế quyết định làm anh hùng một chuyến, xắn tay áo lên, nói vài phần khái khái:

- Không cần, đâm ta đi.

Quát lớn một tiếng, y liền nhắm tịt mắt lại, thầm cầu khẩn:” Ngọc Nhi, chỉ đâm vào tay thôi nhé, ngàn vạn lần đừng đâm vào chỗ khác làm thí nghiệm!”

Ngọc Nhi không hề mề, khẽ ừ một tiếng, liền cầm cương châm đâm thẳng vào cánh tay Đường Kính Chi, đúng lúc y không nhận được he hé mắt ra nhìn, thấy cương châm sắp đâm vào da thịt, kêu thảm:

- Á á á ....

Âm thanh bi sảng vô cùng, làm kinh động vô số chú chim nhỏ đi kiếm ăn buổi sớm.

Cây cương châm kia dưới sự khống chế của Ngọc Nhi, đâm xuyên qua cánh tay Đường Kính Chi ngọt lịm như đâm qua miếng đậu hủ, không có chút cản trở nào.

Dừng tay lại, nhìn Đường Kính Chi mồm há to, bộ dạng như chết đứng, Ngọc Nhi phì cười, tưởng công thư sinh quá thú vị, khiến nàng thường ngày không thích nói cười mà chỉ một lúc đã cười tới hai lần rồi.

Cây cương châm đó khéo léo tránh xương cánh tay của Đường Kính Chi, xuyên qua mà không có chút máu nào, cũng chẳng có tí đau đớn nào.

Vì không hề đau, cho nên sau khi khép miệng lại, mặt Đường Kính Chi đỏ như tôm luộc, vờ như không nghe thấy tiếng cười của Ngọc Nhi, lấy tay chạm khẽ vào cây cương châm, lập tức “í” một tiếng, y phát hiện ra tay mình không còn tri giác nữa, thử nắm tay lại, nhưng ngón tay chỉ hơi cong cong, không sao nắm lại được.

- Ngọc Nhi, tay trái ta làm sao thế này?

Đường Kính Chi hoảng hồn:

- Nhị gia đừng sợ, thiếp chỉ dùng cương châm đâm vào một huyết đạo khiến cho cánh tay bị tê liệt, không điều khiển được nữa. Đợi thiếp rút ra rồi sẽ không sao nữa đâu mà.

Ngọc Nhi biết người mới học võ lần đầu tiên gặp phải chuyện này sẽ rất sợ hãi, vừa trấn an vừa giúp cây cương châm ra.

Cây châm vừa rời khỏi cơ thể, Đường Kính Chi mới cảm thấy chỗ bị đâm đau như có kiến đốt, chỉ trong vòng mấy nhịp hít thở tri giác đã khôi phục lại như cũ.

Ngạc nhiên nhéo tay mình, đau đau, co duỗi vài cái, trợn trư, Đường Kính Chi hào hứng hỏi:

- Ngọc Nhi, cách dùng cương châm đâm huyết không khó học chứ?

- Vâng.

Ngọc Nhi gật đầu nói:

- Trong số thủ pháp sử dụng ám khí thì dùng cương châm là thứ khá đơn giản, chỉ cần Nhị gia biết huyết, tập luyện phi châm chuẩn xác là được rồi.

- Vậy người mới bắt đầu như ta phải mất bao nhiêu lâu mới học được?

Đường Kính Chi mắt sáng lên mong đợi:

- Huyết đạo cơ thể con người rất nhiều, hơn nữa tập võ phải xem thiên phú, cho nên tốn bao lâu rất khó nói, trước kia kia thiếp học mất ba tháng.

- Cái gì? Ba tháng?

Đường Kính Chi lại lần nữa há mồm, chỉ đâm vào cái huyết thôi mà, tới mức đó sao?

- Đúng là ba tháng.

Ngọc Nhi khẳng định lại, rồi giải thích:

- Tập luyện châm đầu tiên là khó khăn nhất, chẳng những phải nhận rõ huyết đạo trên cơ thể mà còn phải học thủ pháp ném châm, quá trình cũng đơn giản thôi, con nhớ trong ba tháng đó, thiếp chỉ cần dùng cương châm phóng vào người gỗ khoảng 30 vạn cái, là có thể miễn cưỡng nắm được góc độ và lực độ phi châm rồi.

Góc độ hạ châm rất quan trọng, lệnh đi một ít thôi coi như chỉ đâm vào vị trí bình thường, lực độ càng phải chuẩn xác, sâu qua có khi ảnh hưởng tới mạng người, còn nếu nông qua chẳng khác gì đâm sai huyết.

Cho nên muốn trở thành cao thủ võ lâm thực sự là cực kỳ gian gian.

Ba tháng 30 vạn châm, mỗi tháng 10 vạn, mỗi ngày ném phi châm hơn 3000 cái, vậy mà Ngọc Nhi còn nói là “đơn giản”, Đường Kính Chi thất vọng hết sức, xem ra ngày trở thành cao thủ võ lâm của mình thật xa vời.

Ngọc Nhi nói xong quay trở về trong phòng, lấy ra một cái cánh tay được đeo bằng gỗ đưa cho Đường Kính Chi:

- Vừa rồi thiếp đâm Nhị gia một cái chỉ là để Nhị gia thấy sự lợi hại của việc dùng cương châm mà thôi, sau này Nhị gia dùng cái mô hình này để thử.

Nhận lấy cái cánh tay gỗ, Đường Kính Chi mới phát hiện bên trên chẳng những ghi chú rõ ràng huyết đạo, hơn nữa còn vẽ cả huyết quản bên trên, Đường Kính Chi ngó nghiêng một một hồi thầm hô may mắn là có cái mô hình này, nếu không y xin học món khác thôi, chứ lấy tay mình ra thí nghiệm thì y không dám.

Ngọc Nhi đi tới giảng giải thủ pháp cơ bản và một số huyết trọng yếu cần nhớ, sau đó đặt mô hình sang một bên, bảo y chạy bộ theo năng, học gì thì học, yêu cầu đầu tiên là phải có cơ thể khỏe mạnh.

Ngọc Nhi biết tướng công thư sinh bệnh nặng làm bạn với giường gần ba năm, tố chất cơ thể cực kém, không thể tập luyện quá độ, cho nên từ sau khi nhìn rõ bản tính kiên cường ương ngạnh của y, Ngọc Nhi không dùng cách đứng tấn để khiến Đường Kính Chi ghét nữa, luôn bảo y chạy bộ theo mình, yêu cầu cũng không nghiêm khắc, có thể vừa chạy vừa nghỉ, mỗi tội rất tốn thời gian.

Huấn luyện chạy bộ xong, hai người liền vào phòng tắm rửa, tất nhiên không tắm chung.

- Nhị gia, những kẻ hôm qua là ai?

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng Ngọc Nhi không tìm được tò mò của nữ giới, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Đường Kính Chi hơi do dự rồi ngồi xuống ghế, đem chuyện những kẻ kia ngấm hạ độc thủ hại mình kể ra, Ngọc Nhi nhún mày, không còn chút thương hại nào cho những kẻ đó nữa.

Nàng là người trong chốn giang hồ, cũng là nhân vật có thù ắt báo, cho nên không cảm thấy Đường Kính Chi làm gì sai.

- Vậy Nguyệt di nương thì sao?

Ngọc Nhi hỏi, không nghe Đường Kính Chi nhắc tới xử lý người này:

Đường Kính Chi uống một ngụm trà, vẻ mặt nặng nề:

- Bà ta sẽ không tránh được cái chết, có điều bà ta là mẫu thuẫn của Diệu Chi, cho nên lão thái quân sẽ tìm cơ hội thích hợp ra tay, chuyện này cần xử lý thận trọng một chút, nếu không Diệu Chi sẽ ghi hận trong lòng.

Đường Diệu Chi cũng là cháu ruột của Đường lão thái quân, cho nên chuyện diệt trừ Nguyệt di nương tốt nhất không để cho nó biết, đương nhiên, chuyện này sớm muộn gì thì nó cũng biết, nhưng ít nhất không thể để nó biết trước khi nó trưởng thành chín chắn có thể phân biệt được thị phi đúng sai.

Ngọc Nhi tuy vào Đường phủ lâu rồi, nhưng vẫn không sao thích ứng được mối quan hệ phức tạp bên trong phủ, tùy ý gặt đầu, không hỏi thêm gì nữa.

- Ngọc Nhi, có vẻ nàng rảnh rồi, hay là giúp ta một tay nhé.

Đường Kính Chi ăn xong điểm tâm do nha hoàn mang lên, rồi hỏi.

Ngọc Nhi không trả lời, chỉ gặt đầu coi như đồng ý.

Đường Kính Chi cười hơi gian manh, hờm, lúc này nàng lấy châm đâm ta, lát nữa ta cho nàng làm cu li. Ngọc Nhi có linh cảm rất mạnh, quay đầu sang, Đường Kính Chi đã thu lại nụ cười, đứng dậy nói:

- Ăn no rồi, nếu nàng cũng xong thì chúng ta xuất phát thôi.

- Ừm.

Ngọc Nhi dùng giọng mũi lạnh nhạt đáp.

177. Chương 181: Cải Tạo.

Đường Kính Chi đi trước, dẫn Ngọc Nhi tới một tiểu viện, tiểu viện này không lớn, bên trong có đặt mấy cái xe kéo một bánh. Đúng thế, nhiệm vụ của y hôm nay chính là cải tiến cái xe này, chuẩn bị cho việc khai hoang sắp tới, bất kể là đào kênh hay lấp đất, thì việc hao tổn thể lực nhất là vận chuyển đất, nếu không có công cụ tốt, sẽ mất nhiều thời gian công sức.

Đường Kính Chi cười hỏi:

- Ngọc Nhi nàng đã bao giờ dùng loại xe kéo này chưa?

Ngọc Nhi lắc đầu, từ nhỏ tới lớn nàng chưa từng làm việc đồng áng, cho nên với loại xe này nàng tuy không xa lạ gì, nhưng thực sự chưa bao giờ dùng tới nó.

- Nào, chúng ta kéo xe thử một chút, xem có dễ dùng không.

Đường Kính Chi nói xong đi tới trước một cái xe kéo nâng càng xe lên, Ngọc Nhi không hiểu đường đường gia chủ Đường gia hiển hách sao lại hứng thú với thứ công cụ lao động chân tay này, nhưng vẫn làm theo.

Hai người mỗi người một xe chạy xung quanh tiểu viện vài vòng rồi dừng lại, phải nói tính năng của cái xe này không tệ như y nghĩ trước đó, ít nhất thuận tay không tốn sức lắm, đương nhiên chỗ cần cái biển không ít.

Ví như phải sửa một bánh thành hai bánh, như thế nó thăng bằng hơn, người đẩy xe không cần phải chia sức giữ cân bằng nữa, khi mệt có thể thoải mái đặt xuống không lo nghiêng đổ.

Thứ hai, cái thời đại này còn chưa chế ra ổ trục, chỉ bôi ít dầu trơn lên khúc gỗ tròn để giảm thiểu ma sát, nếu như ở chỗ ma sát lỏng vào hai cái vòng sắt, như thế bánh xe lăn trơn tru hơn, lại còn kéo dài tuổi thọ của một số bộ phận của bánh xe.

Thứ ba là vấn đề trọng tâm, cái loại xe một bánh này nâng lên rất vất vả, nếu như cải biến vị trí nối tiếp giữa bánh xe, càng xe, khoang xe thì có thể lợi dụng trọng lực của hàng chở trên khoang xe, giảm bớt đi lực nâng của người điều khiển.

Ngọc Nhi thấy Đường Kính Chi sau khi dừng lại thì đi vòng quanh cái xe, nhíu mày trầm tư, lòng càng thêm kỳ quái.

- Nào, nàng lật nó lại giúp ta.

Lúc này Đường Kính Chi đột nhiên gọi, bảo nàng giúp sức, Ngọc Nhi vỡ lẽ, mình bị y kéo đi làm lao lực rồi, có điều hiện đã rời tiểu viện của mình, Ngọc Nhi không có quyền phản kháng.

Lật xe lại rồi, Đường Kính Chi tiếp tục quan sát nghiên cứu, một lúc sau thấy ngẩng đầu lên thấy Ngọc Nhi buồn chán đứng đó không có gì làm, nảy ra một ý, bảo:

- Ngọc Nhi, hay là ta sai người gọi đám Nhu Nhi tới, để các nàng nói chuyện cho đỡ buồn.

Nếu sớm ngày để Ngọc Nhi quan hệ tốt với đám Nhu Nhi thì hậu viện của y sẽ ngày càng thêm thuận hòa rồi.

Ngọc Nhi chẳng gật cũng chẳng lắc, nàng chẳng thích thú gì việc tiếp xúc với những nữ nhân khác của Đường Kính Chi, nhất là Lâm Úc Hương, có điều Đường Kính Chi là đứng đầu gia đình, hơn nữa là tướng công danh nghĩa của nàng, nên Ngọc Nhi không tiện lên tiếng phản đối.

Chỉ cần một ngày là nữ nhân của Đường Kính Chi, nàng sẽ không trái ý nam nhân này quá mức, đương nhiên trừ thời gian tập võ buổi sáng trong tiểu viện của nàng, khi đó thân phận của nàng là sư phụ của Đường Kính Chi, nàng thực sự hưởng thụ quãng thời gian đó.

Thấy Ngọc Nhi không phản đối, Đường Kính Chi vui mừng gọi một tiểu nha hoàn tới, bảo nó đi gọi Nhu Nhi, Sương Nhi và Uyển Nhi tới, nói thực, không bao lâu nữa y sẽ bận rộn rồi, tới khi đó khó bỏ thời gian ra đi thăm từng nàng một.

Trong số các nàng, Sương Nhi càng cần y quan tâm nhất, nếu không để nàng ngã bệnh thì phiền.

Dặn dò xong, Đường Kính Chi bắt đầu tu sửa chiếc xe đẩy, lần này y không khách khí nữa, hoàn toàn coi Ngọc Nhi thành gia đình giúp việc, lúc bảo nàng nâng xe, lúc bảo nàng tháo bánh xe ra, khi thì lại bảo nàng lau mồ hôi, quạt mát cho mình.

Ngọc Nhi vốn có chút tức giận, nhưng thấy dáng vẻ chuyên chú của Đường Kính Chi, không giống như đang lấy nàng làm trò tiêu khiển, đành nhẫn nhịn.

Tục ngữ nói rất hay, nam nữ phối hợp, làm không biết mệt, Đường Kính Chi đúng là đang làm việc đang hoàng, nhưng khi làm việc có một đại mỹ nữ bên cạnh giúp đỡ cũng là việc vô cùng thích ý.

Hơn nữa Ngọc Nhi chẳng những xinh đẹp mà vóc người còn cực kỳ nóng bỏng.

Đợi tới khi tiểu nha hoàn tìm được ba vị di nương tới thì Đường Kính Chi đại khái tìm được chỗ thích hợp để lắp bánh xe, vẽ kỹ hiệu lại, sai hai gia đình cầm một cái đòn xe bằng gỗ, đi tìm thợ rèn làm mấy cái vòng sắt, yêu cầu vòng sắt vừa vặn bó quanh đòn gỗ, nhưng không được quá rộng.

- Tỳ thiếp thỉnh an Nhị gia.

Nghe được Đường Kính Chi gọi, Nhu Nhi chạy tới trước tiên, bởi vì chạy quá gấp mà hai gò má đỏ bừng bừng, sau khi ngủ một đêm, mắt nàng đã hết sưng, nhưng tơ máu vẫn chưa tan hết.

Đường Kính Chi đi tới đỡ lấy nàng, tiện thể nắm lấy bàn tay nhỏ, giống như cái tên Nhu Nhi, tay nàng mềm mềm, êm êm, nắm rất thích. Nhu Nhi không né tránh nhưng đôi mắt to thẹn thò liếc trộm Ngọc Nhi ở bên cạnh rồi vội cúi đầu xuống.

Dáng vẻ ngây thơ đó đúng là đáng yêu chết người.

Sát ngay sau đó Sương Nhi và Uyển Nhi cũng tới, hành lễ xong, Đường Kính Chi nhìn Sương Nhi ân cần hỏi:

- Sương Nhi, đã ăn sáng chưa? Hôm nay có thèm ăn không? Hay là ăn chút quả chua khai vị.

Đối diện với ánh mắt chứa đầy quan tâm của Đường Kính Chi, sự cô ngạo trên người Sương Nhi biến mất, thay vào đó ngoan ngoãn như tiểu muội muội nhà bên:

- Nhờ Nhị gia quan tâm, sáng nay tỳ thiếp ăn được rất nhiều.

- Vâng, di nương hôm nay đúng là ăn được nhiều hơn mọi ngày.

Miêu Họa nhanh mồm tiếp thêm một câu, nói xong mặt mày hớn hở, không có chuyện gì làm nó vui hơn bệnh tình của chủ tử tốt lên nữa.

Nghe được đáp án, Đường Kính Chi cũng cười:

- Ủ, sức khỏe tốt là điều đáng quý nhất.

- Nhị gia, người gọi tỳ muội bọn tỳ thiếp tới đây làm gì thế?

Uyển Nhi đi tới bên cái xe bị Đường Kính Chi tháo ra từng mảnh tò mò hỏi:

- Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ muốn gọi các nàng tới trò chuyện thôi, gả vào phủ lâu như vậy rồi, ta chẳng mấy quan tâm tới các nàng, đó là lỗi của ta.

Đường Kính Chi áy náy nói, sai mấy tiểu nha hoàn mang mấy cái ghế tới.

- Nhị gia nói thế là khách khí rồi.

Sương Nhi hoàn toàn chẳng bận tâm Đường Kính Chi đang nắm tay Nhu Nhi, gót sen dời bước đi tới, cứ thế chẳng cần giả dối nhìn khuôn mặt y, thâm tình tha thiết.

Đó là một nữ nhân không để ý tới cái nhìn của người khác, nàng cô ngạo, có chủ ý và nguyên tắc của mình, nếu không đã chẳng vì ngưỡng mộ Đường Kính Chi bất chấp khuyên can của cha mẹ, nhất định gả cho Đường Kính Chi làm tiểu thiếp.

Bị ánh mắt chan chứa yêu thương của Sương Nhi nhìn chăm chú, Đường Kính Chi lại thành đỏ mặt, không thích ứng cho lắm, do dự một chút cũng nắm tay nàng đi tới ghế gỗ ngồi xuống.

Tay Sương Nhi rất mảnh mai, có điều hơi lạnh, cho nên y thăm siết chặt hơn, theo bản năng ủ ấm cho nàng.

Ngọc Nhi cứ đứng bên cạnh, nhìn hết động tác thân mật của Đường Kính Chi và hai vị di nương vào mắt, chẳng biết vì sao mà trong lòng lại thấy chua chát, quay đầu đi, không nhìn y nữa, làm ra vẻ chẳng hề quan tâm.

- Nhị gia, bức tranh lần trước người vẽ cho tỳ thiếp được tỳ thiếp thêu hết rồi, hay là hôm nay thêu thêm mấy bức nữa đi.

Từ khi biết mình có thể giúp được Đường Kính Chi, Nhu Nhi cứ kích động mãi, chẳng ngồi yên nổi, lúc này thấy y rảnh rỗi, liền dừng cảm nói:

Nhìn Nhu Nhi với ánh mắt cưng chiều, Đường Kính Chi trả lời:

- Vẽ thêm vài bức cũng được, có điều nàng không thể thức đêm thêu tranh nữa, nói không ...

Nói tới đó, y nheo mắt lại nhìn mông Đường Kính Chi với vẻ uy hiếp, tiểu nha đầu này không ngờ bờ mông ẩn dưới lớp váy mềm đó lại nảy nở tròn lẳn, cảm giác thật đàn hồi.

- Dạ.

Nhu Nhi thấy ánh mắt mang hàm ý sinh động của Đường Kính Chi, nhớ lại chuyện cũ, mặt đỏ hết cả lên.

178. Chương 182: Tứ Thiếp Tề Tụ.

- Nhị gia, nếu không thì sao?

Uyển Nhi nhìn qua nhìn lại hai người, tò mò hỏi:

- À, nếu không, cho đói ba ngày không được ăn cơm.

Cảm giác bàn tay nhỏ trong lòng bàn tay mình đang lắc nhẹ cầu cứu, Đường Kính Chi đem lời trêu ghẹo nuốt trở lại, y sợ cô bé dễ xấu hổ này không chịu nổi.

Cúi gầm mặt xuống, cũng nhớ lại động tác “thân mật” thái quá ngày hôm đó của tướng không, then chết thôi, nghĩ tới đó nàng liếc nhanh qua phía Ngọc Nhi đeo khăn che mặt, ngày hôm đó bị Ngọc muội muội nhìn thấy hết cả.

- Tỳ thiếp chẳng tin đâu.

Uyển Nhi cười, sau đó bảo tiểu nha hoàn hầu hạ ở bên vào phòng lấy một cái bàn ra, cùng với bút giấy mực, đợi bọn chúng làm xong, nàng chủ động đi tới bàn mài mực:

- Nhị gia, cách vẽ người sáng tạo thật đặc sắc, rõ ràng không giống với người thật, vậy mà trông rất có thần vận, mấy ngày qua tỳ thiếp rảnh rỗi là lại lấy ra xem, càng xem càng thích.

Sương Nhi nghe vậy tán đồng:

- Ủ, Nhi gia thật đáng nể.

- Chỉ là linh cảm nhất thời thôi mà, kỳ thực tranh Nhu Nhi thêu mới là giỏi, Nhu Nhi, nàng đem những bức thêu hôm trước đi không, lấy ra cho các tỷ muội của nàng xem đi.

Nhu Nhi khẽ vâng một tiếng lấy bức thêu ra, trước đó nghe Đường Kính Chi gọi, cho rằng y muốn dùng tới chúng, nên nàng mang theo người.

Uyển Nhi và Sương Nhi mỗi người nhận lấy một tấm khăn lụa, mở ra xem, tức thì đồng thời thốt lên:

- Oa, đẹp quá, mũi châm thật cao minh.

Đường Kính Chi mỉm cười vuốt mái tóc của Nhu Nhi, sau đó vẫy tay gọi Ngọc Nhi tới gần, đưa cho nàng một tấm khăn. Ngọc Nhi nhận lấy mở ra xem, dù không lên tiếng khen ngợi, nhưng từ ánh mắt kinh ngạc của nàng cũng có thể nhìn ra nàng khâm phục kỹ nghệ cao siêu của Nhu Nhi.

- Uyển Nhi, nếu nàng thích như thế, sao không theo Nhu Nhi học cách thêu này?

Đường Kính Chi đang vắt óc nghĩ cách để đám thê thiếp của mình tiếp xúc với nhau nhiều hơn thì cơ hội dâng ngay tới, nếu đám Uyển Nhi có hứng thú học thêu, các nàng chẳng phải ngày nào cũng tụ lại một chỗ sao?

- Được ạ.

Uyển Nhi nhìn sang Nhu Nhi:

- Chỉ là Uyển Nhi ngốc lắm, lúc nhỏ thì lại lười, lớn thế này rồi mà chuyện thêu thùa chưa bao giờ đụng tới, chẳng biết Nhu Nhi tỷ tỷ có chấp nhận một học sinh kém như vậy không.

- Chấp nhận.

Nhu Nhi ngẩng đầu lên, gật mạnh:

- Chỉ cần muội muốn, ta sẽ dạy muội.

- Còn cả Sương Nhi nữa, nàng cũng theo Nhu Nhi học đi.

Đường Kính Chi lại bảo:

Nghe tướng công bảo, Sương Nhi gật đầu, lần trước Đường Kính Chi bảo nàng thân thiết với Nhu Nhi và Uyển Nhi hơn nàng đã đoán thấu tâm tư của y, không có nam nhân nào muốn hậu viện của mình thị phi không ngớt, náo loạn không thôi.

Nhận lời song, nàng tò mò nhìn sang Ngọc Nhi, vị muội muội nữ hiệp có thể đá bay một người to béo có học thêu được không?

Thấy Sương Nhi nhìn Ngọc Nhi, Đường Kính Chi cảm giác hoang đường, y chưa từng nghĩ tới việc muốn Ngọc Nhi học thêu thùa, mặc dù nàng cũng dùng châm, một loại châm dài hơn to hơn, sử dụng cũng rất điêu luyện ... Nhưng mà nó dùng để đâm lên người, không phải đâm lên lụa.

Có điều ....

Trước kia hình như mình bị nàng dùng cành cây quất cho.

Hơn nữa sáng nay lại còn dùng cương châm đâm mình một cái, dù đau đớn không hề đáng nói tới, nhưng thiếu chút nữa làm mình sợ vỡ mật, mất hết cả mặt, nàng thì cười ... Cười những hai lần.

Khóe miệng cong lên thành nụ cười xấu xa, Đường Kính Chi cười ha hả, làm bộ tự nhiên nói:

- Ngọc Nhi, sau này rảnh rỗi nàng cũng theo học thêu đi, nàng xem, Nhu Nhi thêu đẹp chưa kia?

Ngọc Nhi ngó ra, nhìn Đường Kính Chi thật kỹ, nhưng lúc này y đã quay trở lại bộ dạng nghiêm chỉnh đứng đắn.

Là thân nữ nhi, khi nhỏ đã có một khoảng thời gian nàng học thêu thùa, có điều rớt cuộc thì ngay cả một vết rách trên áo cũng chẳng vá lại được, cho dù ở đây không ai biết chuyện này, nhưng khuôn mặt ẩn dưới tấm khăn che vẫn đỏ hồng, nàng im lặng gật đầu.

Thấy Ngọc Nhi chấp thuận, Đường Kính Chi khoái chí lắm, hà hà, ai bảo nàng đánh ta, ai bảo nàng dọa ta, sau này cho nàng ném mùi đau khổ.

Y không tin Ngọc Nhi quen múa đao múa kiếm lại có thể kiên nhẫn học tập thêu thùa.

Tiếp đó tới lượt y vẽ tranh rồi, Đường Kính Chi tới trước bàn, trải giấy ra, nhận lấy bút, suy nghĩ một lúc, không muốn vẽ các thiếu nữ nữa, thế là dưới ánh mắt háo hức chờ đợi của các nàng, y vẽ một con chuột.

Con chuột này ra đời, khiến các nàng trở mắt, đến ngay cả Ngọc Nhi cũng không giữ được thái độ lãnh đạm hàng ngày, đây ... Đây là cái con gì vậy, chưa bao giờ thấy.

Phải ngó nghiêng rất lâu mới hỏi với giọng không chắc chắn lắm:

- Nhị gia, người vẽ chuột phải không?

Đó là nàng nhờ vào cái đuôi với hình tượng đại thể mà suy đoán ra, đương nhiên nàng không chắc lắm, vì sao chuột mặc y phục? Sao chuột xám xịt xấu xí bẩn thỉu lại đáng yêu như thế được.

Mấy vị di nương khác cũng hoang mang, cảm thấy con vật này hơi giống chuột, nhưng quá ngộ nghĩnh đáng yêu, đâu phải con vật ai nhìn cũng muốn đuổi đánh, còn nữ nhân các nàng đa phần chết khiếp, ánh mắt đều tập trung lên người Đường Kính Chi đợi đáp án.

- Chính xác, đây là một con chuột, chỉ có điều ta đã thay đổi ít ngoại hình của nó.

Đường Kính Chi đang toan tính bán đồ chơi kiếm tiền, tất nhiên hình ảnh chuột Mickey và vịt Donald y sẽ không bỏ qua, có điều y cũng cải biến chút ít, phù hợp với thẩm mỹ quan của người ở đây.

Nghe được lời khẳng định, mấy nàng nhìn nhau với vẻ khó tin, thì ra chuột cũng có thể trở nên đáng yêu như vậy, cách vẽ này đúng là “đổi trắng thay đen”.

Đường Kính Chi bỏ bức tranh thứ nhất sang một bên, lấy tờ giấy thứ hai, tiếp tục vẽ một con chuột cái, đem so với con trước có thể nhận rõ giới tính của nó bằng hàng mi cong cong, đầu còn cắm thêm bông hoa và cái váy điệu đà.

Con chuột thứ hai lại lần nữa làm các nàng kinh ngạc, nhìn đi nhìn lại hai bức tranh, không biết đầu óc tướng công nhà mình nghĩ gì đi vẽ đôi chuột, nhưng phải thừa nhận chỉ sửa mấy bút mà biến một con chuột đực thành cái, đúng là thần kỳ.

Có chuột Mickey rồi tất nhiên cho thêm vịt Donald để làm bạn, qua hai lần trước các nàng không ngạc nhiên nữa, bắt đầu hứng thú theo dõi để đoán xem lần này tướng công lại vẽ con gì.

- Nhị gia, đây là con vịt phải không?

Uyển Nhi nhận ra đầu tiên, vì con vịt có cái mỏ đặc trưng nên cũng dễ nhận biết.

- Ủ.

Đường Kính Chi hoàn tất nốt những nét vẽ cuối cùng, đặt bút lên nghiêng mặc, nhìn bức tranh mình vẽ cũng khá hài lòng, dùng bút lông để vẽ mấy con vật này chính y cũng thấy trông quen quen lại là lạ:

- Sao, các nàng thấy hai con vật này ra sao?

Sương Nhi nhú mày lại, đáp khê:

- Nếu chỉ lấy tranh vẽ mà luận thì đúng là rất đặc sắc thú vị, có điều cứ nghĩ tới con vật thật thì ...

Nàng chỉ nói tới đó, còn vẻ mặt ghét bỏ đã nói nốt hộ nàng rồi.

Đường Kính Chi hiểu Sương Nhi thích mấy thứ thanh tao cao nhã, không chấp nhận một con vật cứng là chuột, cho nên chỉ cười xòa, nhìn sang Nhu Nhi:

- Nàng thấy sao?

Nhu Nhi thì mắt không rời khỏi hai con vật đó, nghe hỏi đáp ngay:

- Đẹp lắm, Nhị gia, con vịt với con chuột người vẽ thật đáng yêu, hihi, trước kia ở nhà Nhu Nhi cũng nuôi vịt đấy, lúc bé cũng xinh, có điều lớn lên chẳng con nào có thể thành bộ dạng thế này.

Đường Kính Chi cười, xoa đầu cô bé ngốc nghếch hết sức hồn nhiên này.

- Ủm, tỳ thiếp cũng thấy đẹp lắm, Ngọc Nhi muội muội thấy sao?

Uyển Nhi vừa nói vừa khẽ khoác tay Ngọc Nhi kéo tới gần bàn hỏi:

Ngọc Nhi quen một mình rồi, không thích ứng cử chỉ thân mật thế này, nàng khẽ rút tay lại, nhưng thấy Uyển Nhi không chịu buông tay đành thôi:

- Muội thấy cũng hay lắm.

Nói thế nào thì nữ nhân có yêu thích tự nhiên với những vật đáng yêu.

179. Chương 183: Tiếp Xúc Thân Mật.

- Ha ha ha, mọi người đều thấy đẹp là được rồi.

Đường Kính Chi cười vui vẻ:

- Nhu Nhi, nàng hẳn có thể thêu hai con vật này lên lụa chứ?

Nhu Nhi gật đầu chắc chắn, còn bổ xung:

- Được ạ, có điều tỳ thiếp thấy, nếu như thay đổi màu sắc chỉ thêu những con vật này sẽ sàng trở nên sinh động hơn, Nhị gia thấy sao?

- Đương nhiên là được rồi!

Đường Kính Chi cảm bức tranh lên, chỉ con chuột Mickey:

- Trước tiên y phục trên người nó có thể dùng nhiều loại màu sắc tạo thành, còn bông hoa này, không nhất thiết cứ phải đúng theo màu hoa thật bên ngoài, nàng thay đổi theo ý thích sẽ tốt hơn, tiếp đó là đôi giày, nàng phải phối màu cho những chi tiết đặc trưng của nó nổi bật lên, màu sắc tương phản nhiều ở chi tiết gần nhau ...

Nhu Nhi lúc mới nghe còn hưng phấn, càng nghe càng xui xuống, lí nhí nói:

- Nhị gia, tỳ thiếp ngốc lắm, chỉ biết được mấy chữ thôi, sợ không nhớ được.

Đường Kính Chi còn chưa nói gì Sương Nhi đã xen ngang:

- Không sao, tỷ tỷ có thể dạy muội học chữ.

- Thật sao?

Nhu Nhi ngẩng ngay đầu lên, nàng xuất thân bản hàn, không biết chữ nên rất tự ti trước mặt người khác trong Đường phủ, nghe nói có người muốn dạy, còn là Sương Nhi thì sao không mừng.

- Đương nhiên rồi, muội dạy tỷ thêu, tỷ dạy muội học chữ.

Nhu Nhi sung sướng nắm lấy tay Sương Nhi lắc lắc lắc để:

- Đa tạ tỷ tỷ, đa tạ tỷ tỷ.

Dáng vẻ hồn nhiên ngây thơ của Nhu Nhi khơi lên bản năng người mẹ trong Sương Nhi, nàng đưa tay vén mấy sợi tóc rũ trước trán Nhu Nhi, cẩn thận sửa lại cho đúng, nói:

- Không cần cảm ơn, sau này muội là thân muội muội của tỷ.

- Vâng.

Trên khuôn mặt Nhu Nhi nở bừng một đóa hoa mỹ lệ.

Đường Kính Chi và Uyển Nhi thấy thế cùng nhìn nhau nở nụ cười.

Ngọc Nhi thì ánh mắt có hơi thất thần, từ nhỏ tới lớn, trừ gia gia thì nàng không thân cận với bất kỳ ai, đột nhiên có chút lạc lõng, lại có chút khao khát mà con chim tự do thích thỏa sức giang cánh giữa trời như nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

- Nhị gia, người bảo Nhu Nhi tỷ tỷ rộng lượng dạy cho tỷ muội bọn tỷ thiếp thêu thùa, vậy người cũng không được dẫu riêng, phải dạy bọn tỷ thiếp kỹ thuật vẽ tranh độc nhất vô nhị này.

Uyển Nhi kéo tay Ngọc Nhi tới trước mặt Đường Kính Chi, nói:

Giọng Uyển Nhi không trong trẻo, nhưng cứ êm êm, vô cùng dễ nghe, vô cùng có vị nữ nhân, Đường Kính Chi chẳng chút ngần ngại đồng ý ngay:

- Không vấn đề gì, ta dạy các nàng ngay bây giờ.

Sương Nhi chẳng những thích đọc sách làm thơ, còn thích cả vẽ tranh, nàng có nền tảng hội họa rồi, sẽ học nhanh hơn, Đường Kính Chi suy nghĩ, tính dạy cho nàng trước, rồi để cho nàng dạy cho mấy muội muội, dù sao sắp tới y cũng rất bận, không có thời gian nữa.

Nhưng tính toán so với thực tế thì khác nhau hoàn toàn, Đường Kính Chi vừa mới bắt đầu dạy mới phát hiện ra suy nghĩ của mình hơi đơn giản, chính vì Sương Nhi thích vẽ, hơn nữa đã hình thành phong cách của mình, vừa mới đặt bút đã thấy khó thích ứng.

Ví dụ như vẽ mắt, Sương Nhi không sao quen được vẽ mắt người to như thế, còn tóc nữa, trước kia Sương Nhi vẽ nữ sĩ đồ, đều vẽ búi tóc kiểu quý phụ, hoặc mái tóc buông thẳng đoan trang cao nhã. Bảo nàng vẽ tóc ngắn một chút, hoặc là tung bay, nàng cảm thấy gượng gạo ...

Cuối cùng Đường Kính Chi hết cách, đành đứng sau lưng nàng, nắm cán bút, vừa giải thích tư tưởng cách vẽ phóng khoáng không giới hạn này cùng dạy nàng đưa từng nét bút một.

Mới đầu Đường Kính Chi hoàn toàn chỉ muốn dạy Sương Nhi vẽ, hoàn toàn không suy nghĩ gì, nhưng dần dần Sương Nhi quen tay, y không cần quá tập trung nữa mới phát hiện ra mình và Sương Nhi quá gần nhau, chẳng những ngửi mùi hương thoang thoảng trên người nàng khiến y ngứa ngáy, lại còn thi thoảng nàng khom người xuống vẽ, mông vô tình chạm vào y, khiến định lực của Đường Kính Chi bị đánh tán từng chút từng chút một, mắt hướng xuống, lớp váy lụa mềm mại dán lên cơ thể, thấp thoáng hiện ra hai hình bán cầu tròn tròn, làm bảo bối của y sinh phản ứng.

Cảm giác được nơi đó cứng lên rồi, còn dựng thẳng, hơi thở Đường Kính Chi trở nên gấp gáp, y biết mình nên lùi ra một chút để bình tĩnh lại, nhưng vị trí đó cứ có sát vào mông nàng, sinh ra cảm giác mê mị diệu làm y không sao lùi lại được.

Nuốt một ngụm nước bọt, thân dưới của y rạo rực, Sương Nhi lại cúi xuống, làm nó chọc thẳng vào giữa hai mông nàng, đầu óc y trống rỗng, máu chảy ngược lên đầu, khoái cảm che lấp lý trí, y khom lưng xuống, để hai cơ thể càng dán sát vào nhau hơn.

Sương Nhi chẳng hề biết tướng công mình bị khơi lên tình dục rồi, cảm thấy mông đột nhiên có thứ gì đó cứng cứng cọ cọ vào, hơi thở bên tai càng lúc càng gấp gáp, làm lộn tóc nàng bay bay.

Chính lúc Đường Kính Chi đang bị tình dục từng bước khống chế, từng đợt sóng sung sướng lan tỏa toàn thân, khiến một tay y dần dần buông bút định ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Sương Nhi thì bên tai có tiếng ho khê làm y rùng mình, ngẩng đầu lên gặp ngay ánh mắt Ngọc Nhi đang nhìn qua.

Ánh mắt Ngọc Nhi chỉ mang vẻ nghi hoặc, nàng không hề biết Đường Kính Chi đang làm gì, chỉ nhận ra sắc mặt y ửng đỏ, hơi thở rối loạn, tựa hồ có chút gì đó không ổn, đặc biệt ánh mắt kia, nó quái quái, cho nên mới dùng truyền âm mật nhập ho khê một cái đánh thức y.

Nàng không hề biết cái ho nhẹ của nàng truyền vào tai Đường Kính Chi như tiếng sét đánh, làm tim y nhảy vọt lên cổ, hơn nữa cùng với cùng với cơ thể run mạnh, bảo bối đang cứng thư thếp tức thì mềm nhũn oặt xuống.

Bỏ mẹ, liệu nó có bị sợ quá mà sau này biến thành đồ trang trí không.

Tâm thần vừa hoảng loạn vừa lo lắng, Đường Kính Chi nhìn ánh mắt Ngọc Nhi hồi lâu, đang không biết phải nói gì với nàng thì ở ngoài cửa đột nhiên truyền tới những tiếng bước chân gấp gáp, tiếp đó Thị Mặc hốt ha hốt hải chạy vào, nó chẳng vấn an các nữ chủ tử mà quỳ ngay xuống, nói:

- Nhị gia, nạn châu châu đã bùng phát, tin tức đã truyền tới Lạc Thành rồi.

Lời này làm Đường Kính Chi tức thì đứng thẳng người lên:

- Nhanh vậy sao, đã truyền tới đây rồi?

- Vâng, hiện giờ có rất nhiều người dân đang xếp hàng trước các cửa hiệu lương thực để mua về dự trữ.

Vì còn lo chuyện Đường Giang, tối qua Thị Mặc chẳng ngủ được mấy, sáng sớm hôm nay nó lại đi tìm ám vệ, theo dõi người nhà của Nguyệt di nương, cho nên tóc tai bù xum, mặt mày bụi bặm, trông lờn thối bẩn thỉu.

Nhìn mồ hôi chảy trên trán Thị Mặc xuống tạo thành từng vệt trên khuôn mặt lấm bụi của nó, Đường Kính Chi nói:

- Nếu tin tức đã truyền tới đây rồi giá lương thực sẽ tăng vọt, người đi rửa mặt đi, rồi tìm đại quản gia, bảo ông ấy ra trang viên bên ngoài thành, bảo các điền nông nhất định phải thu hoạch hết lương thực mang về nhà, tiền tô cũng mau chóng thu về kho, nếu không mấy ngày nữa nạn dân đổ vào, sợ là sẽ xảy ra chuyện.

Nạn dân đói bụng, nếu như nhìn thấy lương thực ngoài đồng không xông vào cướp mới lạ.

- Vâng, vừa rồi Đại quản sự bảo nô tài tới hỏi người một tiếng, mấy ngày trước Nhị gia đã sai người chuẩn bị muối chưa?

Nghe câu này Đường Kính Chi vỗ trán, quên mất rồi, biết sao được, y đâu có kinh nghiệm:

- Đi, lập tức bảo Đại quản sự mua thêm chút muối ăn, phải rồi, mua nhiều muối biển vào.

Mấy ngày nữa khởi công đào kênh, ít nhất cũng phải tới mấy vạn miệng ăn, lượng muối tiêu hao mỗi ngày sẽ rất khủng khiếp, mà nạn dân đổ vào thì không chỉ giá lương thực tăng lên mà giá muối cũng tăng theo.

Có rất nhiều nơi trong đất liền có thể làm muối ăn, nhưng những thứ muối này không có i ốt, cho nên Đường Kính Chi mới ra lệnh cho Đại quản gia mua thêm muối biển, là người hiện đại, y đương nhiên hiểu con người mỗi ngày không bổ xung ít i ốt là không được.

Thị Mặc đáp lời, chẳng kịp tìm chỗ rửa mặt, lại chạy biến đi như cơn gió.

180. Chương 184: Thử Xe.

Mấy di nương của Đường Kính Chi không hề biết chuyện phương bắc sẽ bùng phát thiên tai diện rộng, Uyển Nhi lo lắng hỏi:

- Nhị gia, chỗ nào xảy ra nạn châu châu thế?

- Phương bắc!

Đường Kính Chi khẽ thở dài:

- Cả bốn châu phương bắc đều bị, hẳn không bao lâu nữa nạn dân sẽ đổ vào nơi này.

- Nhị gia biết trước sao?

Ngọc Nhi đột nhiên hỏi xen vào, vừa rồi Thị Mặc vội vàng truyền tin, không nói rõ nhưng nàng đoán ra ngay được.

Đường Kính Chi nặng nề gật đầu.

Nhu Nhi là đứa bé nhà nghèo khổ, từ nhỏ tới lớn không ít lần bị đói, còn đói tới hoa mắt, bụng cồn cào, rất là khó chịu, nàng buông tay Thương Nhi ra, đi tới trước mặt Đường Kính Chi, nói:

- Nhị gia, tỳ thiếp còn nhớ nhà ta mỗi năm đều mở lễ tế cháo, giúp bách tính khổ nạn vượt qua mùa đông, khi Nhu Nhi còn nhỏ cũng được ăn, mùa đông năm nay chúng ta vẫn cứu tế chứ?

Nàng không muốn nhớ lại cảnh người ta vì thiếu ăn chết đói đầy đường, còn phát sinh bao bi kịch thảm thương, có lần nàng được người ta kể chuyện có nhà đổi con cho nhau mà ăn, chỉ nghĩ thôi cũng thấy ghê sợ.

Yêu thương kẻ ô nhiễm thiếu nữ khả ái thiện lương vào lòng, Đường Kính Chi nói nhỏ:

- Tất nhiên, ta đã chuẩn bị rồi, đợi nạn dân tràn vào Lạc Thành, Đường gia ta sẽ dựng lễ tế cháo.

Sương Nhi và Uyển Nhi đều nhú mày, hai nàng đều sinh ra trong nhà làm ăn, đối với các con số rất mẫn cảm, cho dù nạn dân rất đáng thương, nhưng tai họa lớn thế này, nạn dân sẽ rất nhiều, làm từ thiện cũng phải chừng mực nếu không chỉ e sẽ khiến trong phủ hao tổn rất nhiều ngân lượng.

- Nhị gia, người đoán chừng sẽ có bao nhiêu nạn dân tới đây?

Sương Nhi rút cuộc không nhịn được, hỏi:

- Khoảng 10 tới 15 vạn.

Mấy nữ tử tức thì thốt lên kinh hãi, con số này quá nhiều, mọi năm nạn dân đổ tới đây chừng hơn 5000 người thôi.

- Ài, biết sao nơi bị thiên tai quá nhiều mà ...

Đường Kính Chi kể vắn tắt tình hình thiên tai cho các nàng nghe, mấy nữ nhân đều trầm mặc, không khí trở nên nặng nề, chỉ có tiếng mấy con chim lích rích trên mái nhà, cực kỳ yên tĩnh.

- Được rồi, ta đã có chuẩn bị vẹn toàn ứng phó với thiên tai, nếu như không có gì bất ngờ, ta có thể cho bọn họ ăn no, sẽ không một ai bị chết đói.

Đường Kính Chi thấy các nàng ai nấy mặt mày u ám liền lên tiếng đảm bảo, đồng thời qua đây cũng hiểu phần nào tâm địa các nàng, may mắn của y thực sự không nhỏ, không chỉ có thể thiếp xinh đẹp, mà còn thiện lương.

- Vâng.

Nhu Nhi gật đầu, nàng hoàn toàn không chút hoài nghi nào.

Vì những chuyện cần chuẩn bị đều đã làm rồi, Đường Kính Chi nghĩ một lúc, quyết định không ra ngoài nữa, ở lại tiểu viện dạy vẽ tán gẫu với những thiếp của mình, đến gần trưa, kỹ thuật vẽ của Sương Nhi đã tiến bộ dài, nhân vật vẽ ra đã có đặc điểm cơ bản của nhân vật hoạt hình rồi.

Đường Kính Chi đem chuyện chuẩn bị bán đồ chơi và gắm thuê cho mấy phòng thiếp bàn bạc chuẩn bị, đợi thời cơ tới sẽ sản xuất quy mô lớn, nếu không với tài sản của Đường gia, nếu chỉ kiếm được chút tiền, chẳng đáng để làm.

Công tác không ít, đủ cho mấy thiếu nữ này bận rộn, Đường Kính Chi biết hậu viện rắc rối đa phần do quan điểm "nữ nhân không tài mới là đức" khiến nữ tử không có việc gì làm, mới "nhàn vi cư bất thiện", hơn nữa các nàng mỗi ngày ở cạnh nhau, tình cảm sẽ càng sâu đậm hơn.

Ăn cơm trưa ở tiểu viện xong, mấy gia đình đi rèn vòng sắt cũng trở về, trong tay bọn họ tổng cộng có tám cái vòng sắt, mỗi cái rộng chừng ba cái ngón tay, mỗi đòn gỗ lồng hai cái, siết chặt, không lung lay chút nào.

- Tới đây, giúp ta một tay.

Đường Kính Chi gọi mấy gia đình tới giữ bánh xe, sau đó đích thân cầm búa, bắt đầu đập coong coong.

Mấy nữ tử ngoại trừ Ngọc Nhi ra thì không ai hiểu tướng công của mình muốn làm gì, mà cũng chỉ có Nhu Nhi là biết công việc thợ mộc, nên thấy Đường Kính Chi cầm búa làm việc trông cũng có vẻ ra dáng lắm, tò mò vây quanh xem.

Đường Kính Chi trước tiên dùng đinh sắt gắn chặt bánh xe vào hai đòn gỗ, tiếp đó đo khoảng cách giữa hai cái vòng sắt, sau đó đóng hai cái chêm gỗ hình trăng lưỡi liềm lên thùng xe, khoảng cách giữa hai chêm gỗ

bằng khoảng cách giữa hai cái vòng sắt, như vậy chỉ cần nâng thùng xe lên đặt vào đòn gỗ là được, khi đẩy chỉ tạo ra ma sát giữ hai vòng sắt và hai cái chêm gỗ.

Làm xong việc, Đường Kính Chi lau mồ hôi, vẫy tay gọi Ngọc Nhi:

- Ngọc Nhi, giờ nàng kéo xe quanh sân một vòng, xem so với cái xe một bánh lúc nãy, cái nào dễ dùng hơn.

Ở thời đại đó xe kéo tay đều chỉ có một bánh, chỉ có xe ngựa mới có hai bánh, cho nên dù là nha đầu nông thôn như Nhu Nhi cũng chưa nhìn thấy xe đẩy như thế này.

Ngọc Nhi nghe lời đi tới nâng càng xe lên, cảm giác tựa hồ chẳng có gì khác biệt so với trước đó, vẫn mất công như thế, nhưng khi nàng kéo về phía trước, thấy Đường Kính Chi chống tay một cái rồi nhảy vào thùng xe.

Chẳng lẽ y muốn mình kéo y đi như trâu ngựa?

Nghĩ tới đó lòng tự tôn của Ngọc Nhi tổn thương nghiêm trọng, khuôn mặt dưới tấm khăn che lập tức lạnh xuống, nhưng lửa giận trong lòng lại bùng cháy.

Ngọc Nhi bản tính hiếu thắng, từ khi gả về Đường phủ vì thân phận tiểu thiếp mà tâm tư mẫn cảm, đôi khi chỉ một chuyện nhỏ nhặt, nàng cũng rất để ý, hơn nữa thường hiểu sai.

Nữ nhân như thế mặc dù cực kỳ bài xích đại bộ phận mọi người, nhưng một khi được nàng chấp nhận, nàng sẽ trở nên hết sức rộng lượng.

Đường Kính Chi nhảy lên xe rồi mới phát hiện ra hai đôi mắt phun lửa của Ngọc Nhi đang trừng trừng nhìn mình, cứ như có thù không đội trời chung vậy, làm y chẳng hiểu ra sao.

- Ngọc Nhi, nàng làm sao thế?

Đường Kính Chi gãi đầu:

- Nàng thử xe hiện giờ có dùng dễ hơn không?

Ngọc Nhi định lật tung cái xe, tốt nhất cho cái tên kia ngã một phát bán thân bất toại, có điều khi nàng định ra tay thì cảm giác nhạy bén với lực đạo làm nàng phát hiện ra, tựa hồ cái xe nhẹ hơn trước rất nhiều, chỉ cần một chút sức giữ thăng bằng trước sau là đủ không cần phải tốn công giữ càng xe nữa.

Thùng xe có người ngồi lại còn nhẹ hơn không có người sao? Vô lý!

Lòng nghi hoặc, làm nàng quên mất lửa giận vừa mới bốc lên, kéo đi vài bước, lòng càng ngạc nhiên hơn, cái xe hai bánh này rõ ràng dễ dùng hơn trước nhiều lắm.

- Thế nào, nàng có thấy đỡ tốn sức hơn nhiều không?

Đường Kính Chi ngồi ở thùng xe cười hỏi:

Khẽ gật đầu, Ngọc Nhi hiếu kỳ hỏi lại:

- Đúng là dễ dùng hơn nhiều, vì sao Nhị gia ngồi lên xe lại khiến nó nhẹ đi?

Đường Kính Chi cũng muốn giải thích cho nàng biết lắm, nhưng phải nói thế nào cho nàng hiểu nguyên lý và công thức đòn bẩy cho được, liền nhảy xuống xe, nói bừa:

- Cái này ta cũng không rõ lắm, loại xe này trước kia có lên ta lên thành phố lớn phương bắc bàn chuyện làm ăn, đi qua một cái trấn nhỏ nhìn thấy, khi đó ta cũng tò mò như nàng vậy, liền hỏi một phen, kết quả ngay cả chủ xe đó cũng nói không hiểu nguyên nhân vì sao, ta thấy hay hay liền vẽ hình dạng của nó lại, vừa rồi ta cũng chỉ dựa vào ký ức mà làm ...

Thấy ánh mắt có vẻ không tin lắm của Ngọc Nhi, sợ nàng hỏi thêm, liền bảo gia đình nâng thùng xe ra, y không khấn thùng xe và trục xe liền vào nhau, mà chỉ nối thùng xe với hai cái trục của bánh xe, có hai cái chêm hình trăng cong móc vào, khi kéo sẽ không lo thùng xe bị rơi xuống.

Đội thùng xe bị tháo xuống, Đường Kính Chi lấy dầu trơn bôi lên vòng sắt và chêm gỗ:

- Bôi dầu vào rồi, khi kéo xe sẽ càng đỡ tốn sức hơn.

181. Chương 185: Minh Thương Âm Tiễn Đề Phải Đề Phòng.

Tuy thời đó biết dùng dầu bôi trơn giảm lực ma sát, nhưng toàn bộ linh kiện bánh xe đều làm bằng gỗ, cho nên bôi dầu trơn cũng không có tác dụng lớn lắm, linh kiện mòn nhanh, giờ Đường Kính Chi thay bằng vòng sắt rồi, lực ma sát rõ ràng giảm đi nhiều, ước chừng dùng hai ba năm cũng không thành vấn đề.

Sở dĩ không làm cả chêm bằng sắt là vì nếu không đủ dầu bôi trơn, sắt cọ vào nhau mòn rất nhanh, dù sao khi hoạt động dầu sẽ chảy xuống đất, chẳng thể thường xuyên bôi dầu được, dùng gỗ thì khác, đợi dầu ngấm vào trong gỗ, dùng mười bữa nửa tháng cũng được.

Cho nên cách làm hiện giờ của Đường Kính Chi tuy đơn sơ, nhưng thực dụng.

Đội bôi dầu xong một lúc, Ngọc Nhi lại thử kéo một vòng, lần này còn thấy nhẹ nhàng trơn tru hơn nữa, trước khi xuất gia Nhu Nhi đã dùng xe tay, hiện thấy cái món đồ chơi mới lạ thế này, trong lòng cực kỳ tò mò, hơn hờ chạy tới đòi thay Ngọc Nhi, kéo Đường Kính Chi chạy quanh sân mấy vòng.

Có thể để một nữ tử yếu đuối kéo một nam nhân chạy vòng vòng dễ dàng như thế, có thể thấy cái xe này dùng khá là ổn rồi.

- Nhị gia hiểu biết thật nhiều, vừa rồi bận rộn như thế, nhất định đã mệt lắm rồi phải không?

Thấy Đường Kính Chi nhảy xuống xe, Uyển Nhi đi tới, lấy ra một cái khăn tay màu lục, giúp y lau mồ hôi trên trán, rồi kéo tay y xuống ghế, đưa cho một chén trà nóng.

Khăn tay của Uyển Nhi mang hương thơm cơ thể của nàng, rất thanh đậm, như hương hoa lan chốn sơn dã, rất là dễ ngủ, Đường Kính Chi lén hít mấy hơi, ghi nhớ mùi thơm này trong lòng.

Nhận lấy chén trà, uống một hơi cạn sạch, Đường Kính Chi nói:

- Các nàng ngồi xuống cả đi, ta có chuyện muốn nói.

Nhìn những khuôn mặt như hoa như ngọc trước mắt, Đường Kính Chi ít nhiều có chút cảm giác không chân thực, kiếp trước y chẳng bao giờ nghĩ tới mình lại có ngày có nhiều vợ như thế, hưởng trọn phúc của người Tề, có điều nếu Đường gia không có ngoại địch thì càng hoàn mỹ hơn, y sẽ an tâm làm phú thương, bồi dưỡng tình cảm với những cô vợ xinh đẹp, sinh một đồng con cháu khinh, nam cũng được, nữ cũng được, chỉ cần ở bên nhau, hưởng hạnh phúc gia đình.

Lắc đầu, xua đi những ảo tưởng, con người không thể đòi hỏi quá tham lam, y nghiêm túc nói:

- Các nàng cũng biết rồi đấy, phương bắc thiên tai, nạn dân tràn vào, tới khi đó ta bận rộn chuyện cứu tế, rồi ứng phó với quan phủ, nhất định sẽ rất bận rộn, e không có thời gian đi thăm các nàng.

- Nhị gia cứ chuyên tâm làm chuyện đại sự, tỷ muội bọn thiếp sẽ không có bất kỳ lời oán trách nào.

Sương Nhi cũng nghiêm túc đáp:

- Ủ, ta biết các nàng hiền huệ biết lý lẽ, sẽ không oán trách, kỳ thực ta rất hi vọng các nàng thường xuyên tụ hợp với nhau, trò chuyện cũng được, hay dạy nhau thuê thửa, vẽ tranh, học chữ cũng được, đừng nên ở một mình trong tiểu viện của bản thân, nếu không sẽ không có lợi cho sức khỏe.

- Vâng, tối nay tỷ thiếp sẽ tới chỗ Sương Nhi tỷ học viết chữ.

Nhu Nhi mở to đôi mắt trong như nước nói, khó khăn lắm mới có được cơ hội đọc sách biết chữ, nàng nóng lòng lắm rồi.

- Tối nay tỷ thiếp cũng tới chỗ Sương Nhi tỷ học chơi, để tỷ tỷ dạy vẽ, hoặc để Nhu Nhi tỷ tỷ dạy thêu cũng được.

Uyển Nhi lại rót cho Đường Kính Chi một chén trà nữa.

Đường Kính Chi tuy thuyết phục Ngọc Nhi để nàng đi học thêu, nhưng thực tế một khi y bận rộn, Ngọc Nhi cũng chạy khắp nơi theo, căn bản không có mấy thời gian học thêu, có điều cũng chính vì thế mà hôm nay Đường Kính Chi mới tính cố ý làm khó nàng:

- Ngọc Nhi, hôm nay ăn tối xong nàng cũng đi học thêm nhé.

- Vâng.

Ngọc Nhi chẳng đoán được ý đồ quỷ quái của Đường Kính Chi, nên khẽ gật đầu:

- Hay quá, ta cũng hi vọng ngày nào các muội cũng tới tiểu viện của ta chơi, như vậy náo nhiệt hơn một chút.

Sương Nhi mặc dù tính thích yên tĩnh, không muốn chỗ ở ồn ào, nhưng Đường Kính Chi từng ám thị nàng, hi vọng thể thiếp ở hậu viện có thể chung sống hòa thuận, tất nhiên nàng phải tận lực.

Thêm vào đó Nhu Nhi và Sương Nhi đều rất tốt, hợp với nàng, nếu có thể kết thành bạn khuê phòng, cũng là chuyện không tệ, cuộc sống trong những đại viện luôn cần kết bạn bớt thù, dù không muốn tranh giành gì, thì cũng để tự bảo vệ mình.

Còn về Ngọc Nhi, nàng vẫn không quên cảnh Ngọc Nhi có thể đá bay mụ béo Vương Thị lên không trung, tiếp xúc vài lần nàng nhận ra Ngọc Nhi tính cách giống mình, cao ngạo thích cô độc, nên cũng không bài xích.

Thấy những nữ nhân của mình xem ra cũng hòa hợp, Đường Kính Chi thấy vui vẻ, vậy là chỉ còn thiếu Lâm Úc Hương nữa thôi, nếu một ngày nào đó nàng cũng hòa nhập vào cùng thì còn gì tuyệt bằng, nhưng Lâm Úc Hương không nể mặt y nên không biết phải làm sao.

Chính lúc y đang suy ngẫm thì Uyển Nhi lại nhắc tới một nữ nhân khác:

- Nhị gia, tỳ thiếp thấy thường ngày Nhị nãi nãi rất bận, e không có thời gian tới chỗ bọn thiếp, có điều Phương tỷ tỷ thì có, hay là Nhị gia bỏ thời gian ra tới chỗ tỷ ấy nói một câu? Nếu Phương tỷ tỷ không chê bọn tỳ thiếp ồn ào, bọn tỳ thiếp sẽ thường qua chỗ tỷ ấy.

Chu Quế Phương nay thân phận đã là bình thân của Đường Kính Chi rồi, địa vị cao hơn tiểu thiếp nhiều, cho nên theo quy củ, các nàng tất nhiên phải tới chỗ Chu Quế Phương, chẳng những thế sau này hoàn thành nghi thức hôn lễ các nàng cũng phải tới chỗ Chu Quế Phương thỉnh an.

Khi đó Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương ngồi ở đại sảnh cho các tiểu thiếp thỉnh an lần lượt từng người một.

Được Uyển Nhi nhắc nhở Đường Kính Chi mới nhận ra Chu Quế Phương hiện cũng là nữ nhân của y rồi, hơn nữa hôm nay hẳn cũng đã được Đường Úc Hương an bài ở trong tiểu viện của mình:

- Được, nếu rảnh ta sẽ nói một tiếng, còn Úc Hương mỗi ngày sáng sớm phải thỉnh an lão thái quân, còn phải hầu hạ ba bữa cơm, hơn nữa nói không chừng hôm nào đó lão thái quân còn giao việc trong phủ cho nàng ấy làm, thời gian của Úc Hương đúng là không nhiều, có điều nếu rảnh rồi các nàng cũng có thể tới đó chơi, kỳ thực con người nàng ấy cũng rất tốt.

Nghe những lời này của Đường Kính Chi, Ngọc Nhi nhếch miệng cười khinh miệt, Lâm Úc Hương mà cũng là người tốt à?

Dẫn dỏ vài câu xong Đường Kính Chi bắt đầu suy nghĩ chuyện ngoài phủ, một khi nạn dân tràn vào, quan phủ nhất định triệu tập gia tộc lớn trong thành, hi vọng bọn họ quyên tiền quyên lương thực dùng để chẩn tã, vậy mình thì phải ứng phó thế nào đây?

Đám Điền Cơ liệu có lợi dụng cơ hội này để xẻo của Đường gia một miếng thịt lớn không?

Ừm, mình phải suy tính cho kỹ, ngàn vạn lần không để mắc bẫy bọn chúng.

Sau khi cải tiến xe ba gác xong, Đường Kính Chi liền bảo hạ nhân gọi một quân sự tới sai ông ta đi tìm nhiều thợ mộc tới phủ, sửa hết tất cả xe kéo trong phủ, tính đại khái cũng phải cần tới tám ba nghìn chiếc xe, thời gian không đủ làm chừng ấy xe rồi, cho nên Đường Kính Chi lệnh bỏ tiền ra mua xe kéo về để cải tiến.

Thời đó còn chưa có cửa điện, thế nên nghề mộc làm rất tốn công lại chậm chạp, trong vòng mười ngày có thể đủ số lượng mà Đường Kính Chi dự tính cũng sẽ rất căng,

Suy nghĩ xem còn chuyện gì nữa thì có Chu Quế Phương, dù nhắc tới vị tẩu tẩu này, y cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, có điều người ta vừa mới chuyển vào tiểu viện của mình, thế nào cũng phải tới quan tâm một chút, nghĩ vậy tạm biệt đám tiểu thiếp rồi đứng dậy.

Sương Nhi cần môi, rõ ràng rất quyến luyến, có điều nàng là nữ nhân hiểu đại thể:

- Nhị gia, cho dù sau này có bận rộn đến đâu cũng phải đặt sức khỏe lên hàng đầu, nếu không tái bệnh thì không có gì bù lại được.

182. Chương 189: Đi Thăm Tri Thu.

Gần đây sức đề kháng của Đường Kính Chi đã cao lên rồi, không tới mức nhìn tới ngậy ngộc, đứng dậy nói:

- Trước khi ăn cơm chúng ta tới thăm Tri Thu một chút đi, tiểu nha đầu đó e chuyển vừa rồi nể không ít đau khổ.

Thường ngày y ngủ gian trong, Tri Đông Tri Thu ngủ gian ngoài, ngẩng đầu cúi đầu thấy nhau, tình cảm cũng rất tốt, cho nên Đường Kính Chi muốn qua xem sao.

Lâm Úc Hương định khuyên can nhưng chậm mất một bước, Đường Kính Chi đã bước ra ngoài cửa rồi, nguyên nhân chân chính khiến Tri Thu bị đòn nhất quyết không thể để cho Đường Kính Chi biết được, cho nên nàng không muốn cho y đi thăm Tri Thu, chẳng may y nghe được tin đồn gì đó thì nguy.

Thoảng giật mình, Lâm Úc Hương vội đi theo, trong lòng thầm tính toán tìm cơ gì đó ngăn cản.

Ra tới ngoài sân, vừa vặn thấy Tri Đông đi vào, Đường Kính Chi vẫy tay gọi nói tới, dặn:

- Tri Đông, luyện thuốc cũng là công việc vất vả, người chịu khó giúp đỡ Nhị nãi nãi, đừng để nàng ấy bị mệt, ừm, nếu không đủ người thì người có thể tới chỗ khác chọn thêm vài người nữa, ai hỏi tới cứ bảo là lệnh của Nhị gia ta. Mà cả người cũng chú ý sức khỏe đấy, không nên cố.

Tri Đông hơi khuyu gối xuống nói:

- Xin Nhị gia cứ yên tâm, nô tỳ sẽ không để Nhị nãi nãi bị mệt đâu.

Rồi nó thấy Lâm Úc Hương đi vội từ trong phòng ra, thầm thở dài, thật chẳng hiểu nổi Nhị gia có chỗ nào không tốt mà Nhị nãi nãi không chịu để tâm, đúng là người sống trong phúc mà không biết phúc.

Hai người bọn họ đi được không lâu thì gặp phải Chu Quế Phương cũng đang trên đường tới chỗ Đường lão thái quân.

- Thiếp thân thỉnh an Nhị gia.

Chu Quế Phương thấy Đường Kính Chi trước nhưng không tránh, mà thoải mái đi tới thì lễ vạn phúc.

- Đứng dậy đi, Thiên Nhi đâu?

Lâm Úc Hương cũng hỏi:

- Phải rồi muội muội, sao không đưa Thiên Nhi theo?

Chu Quế Phương đứng dậy đáp:

- Thiên Nhi còn nhỏ thích phá phách, vừa rồi thiếp thân cho nó ăn rồi để nó đi ngủ.

Dù sao Đường lão thái quân có tuổi rồi, thích yên tĩnh, nàng không thể ngày nào cũng đưa Thiên Nhi theo quấy rầy bà.

- Ừm, ngủ rồi thì thôi vậy, à phải, Quế Phương, ta cũng có việc muốn thương lượng với nàng.

Đường Kính Chi đột nhiên nhớ ra điều gì:

- Nhị gia cứ nói.

- Là thế này, năm nay Thiên Nhi đã hơn bốn tuổi, cho nên ta định để nó theo Ngọc Nhi tập võ.

Lời này tức thì làm mặt Chu Quế Phương hơi biến sắc, ai chẳng hiểu tập võ là chuyện khổ cực mà tiền đồ lại chẳng bằng văn nhân.

- Nhị gia, Thiên Nhi mới bốn tuổi mà, có phải có hơi sớm không?

Lâm Úc Hương hơi ngạc nhiên:

Đường Kính Chi xua tay:

- Không sớm chút nào, học võ càng sớm thì sau này thành tựu càng cao, Ngọc di nương cũng học võ từ khi rất nhỏ.

- Thiếp thân xin nghe an bài của Nhị gia.

Chu Quế Phương thấy ý Đường Kính Chi đã quyết, chỉ đành chấp nhận thôi, hiện nàng không thể để có chút va chạm nào với Đường Kính Chi, đồng thời trong lòng ngầm tính sau này cứ có thời gian là phải đốc thúc nhi tử đọc sách.

“Vạn bản giai hạ phẩm, duy hữu độc thư cao” chỉ có lấy được công danh mới có tiền đồ thôi.

(*) Mọi nghề đều thấp kém, chỉ người đọc sách mới là cao quý.

Đường Kính Chi không biết trong lòng Chu Quế Phương nghĩ gì, nhưng Vương triều Minh Hà nhìn bên ngoài có vẻ vẫn ổn định vững bền, thực chất nó mục rỗng rồi, quan lại lòng tham vô đáy, hoàng thân quốc thích mỗi ngày một đông một ngồng cuồng, người dân cơ cực không có cái ăn trốn lên núi làm cướp, y đi làm ăn nên thấy được bộ mặt thật của cái xã hội tương đối nhiễu loạn này.

Vào cái thời binh khí lạnh, có một thân võ nghệ là thêm một phần sinh cơ, chưa nói cái khác, chỉ riêng sau này thi cử phải trèo lội suối hàng ngàn dặm đường, giữa đường không phỉ tặc thì cũng gặp phải quán trọ lừa đảo giết khách cướp của.

Đường Kính Chi trước kia chỉ biết đọc sách và đọc sách, người gầy ốm yếu đuối, đó là một trong nỗi lo của cha mẹ y trước kia.

- Vậy thì tốt rồi, sáng mai đầu giờ mao nàng cho người đưa Thiên Nhi tới tiểu viện của Ngọc di nương, còn ta phụ trách thuyết phục Ngọc di nương dạy nó.

- Thiếp thân sẽ tự mình đưa Thiên Nhi tới.

Chu Quế Phương khẽ đáp.

Chẳng cần dùng đầu để nghĩ cũng biết Chu Quế Phương không yên tâm, có điều tập võ là phải chịu khổ, nếu có nàng ở bên trông lại lo, Đường Kính Chi hiểu Ngọc Nhi chưa chắc vì Thiên Nhi còn nhỏ mà nương tay:

- Không cần đâu, nàng bảo nha hoàn đưa Thiên Nhi tới là được, kỳ thực Thiên Nhi nếu được bá Ngọc di nương làm sư phụ là phúc phận của nó.

Đường Kính Chi hiểu rõ bản lĩnh của Ngọc Nhi nên nói như vậy cũng không phải quá, Lâm Úc Hương cũng được chứng kiến rồi nên gật đầu, có điều Chu Quế Phương thì không biết, nàng chỉ nghĩ nữ nhân mà, học võ có giỏi đến mấy thì cũng chỉ là mấy màn múa đẹp mắt thôi, nên hơi nhú mào lại.

Hơn nữa nàng sợ nhất là Đường Kính Chi sẽ bồi dưỡng Đường Thiên thành hộ vệ Đường phủ, vậy còn tương lai gì nữa, sau này giỏi lắm chỉ làm tới đội trưởng hộ vệ, mà dù có bản lĩnh không tệ, nhưng khi chấp hành nhiệm vụ thế nào cũng có nguy hiểm, nàng sao ngủ yên được.

Người bị chết đuối đa phần là người biết bơi, người chết chém cũng đa phần hiểu chút võ công, thích vung đao múa kiếm.

Phải làm sao bây giờ?

- Quế Phương, ta và Úc Hương đi thăm Tri Thu đây, nàng có đi cùng không?

Đường Kính Chi chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, Tri Thu không liên quan gì tới Chu Quế Phương, không nghĩ nàng lại gật đầu:

- Dạ, thiếp thân cũng muốn đi thăm xem Tri Thu có bị thương nặng không?

Chu Quế Phương cũng là tiểu thư đại gia, dù nàng lạnh tính nhưng không ngốc, chuyện Tri Thu bị đánh đòn, chỉ cần ai có chút đầu óc hỏi qua một câu biết ngay Đường lão thái quân đứng sau sai phái, dù là để xả hận cho nàng, hay là vì trừng phạt Tri Thu không hiểu đại thể dám làm bề mặt Đường lão thái quân, thì nguyên nhân khởi nguồn từ nàng.

Cho nên nàng bản tính thiện lương cũng muốn đi thăm rồi, chỉ là không có cơ hội.

Thêm nữa Tri Thu là nha hoàn thiếp thân của Lâm Úc Hương, muốn sau này có thể hòa thuận với Lâm

Úc Hương thì cũng nên đi thăm để chuyện này sớm kết thúc êm đẹp.

Đường Kính Chi gạt đầu rồi đi trước, Lâm Úc Hương đi bên trái, lòng bồn chồn, hai tay giấu trong ống tay áo siết chặt lại, chẳng lẽ Chu Quế Phương muốn cáo trạng trước mặt Nhị gia?

Nghĩ thế cứ đi mấy bước lại liếc nhìn Chu Quế Phương một cái.

Chu Quế Phương thì đi bên phải Đường Kính Chi, mỗi lần gặp phải nha hoàn đi tới mặt lại đỏ thêm vài phần, ánh mắt khác thường của đám hạ nhân đó làm nàng chịu không nổi, vì thế nàng chỉ biết an ủi bản thân, không có gì, không có gì, lâu rồi sẽ quen thôi mà.

Ba người đi tới chỗ ở của hạ nhân mà Tri Thu đang ở tạm, Lâm Úc Hương cáo lỗi một câu rồi chạy vào phòng trước, nàng biết cái miệng của Tri Thu không có nắp, chẳng may đang than vãn với Tri Hạ chuyện bị đánh để Đường Kính Chi nghe được thì thăm rồi, không khéo Tri Thu bị đánh chết ngay.

- Nhị nãi nãi, sắp tới giờ cơm tối rồi, sao người lại tới đây.

Tri Thu bị thương ở mông, chỉ có thể nằm sấp, thấy chủ tử cuồng quát chạy vào, nghi hoặc hỏi:

Tri Hạ trông Tri Thu cả ngày, đang chống cằm ngủ gật, nghe thấy thế lật đật bò dậy thì lẽ:

- Nô tỳ thỉnh an Nhị nãi nãi.

- Đứng dậy đi.

Lâm Úc Hương ôm ngực thở phào, nói:

- Nhị gia tới thăm người cho nên ta cũng đi theo, phải rồi, đến tối đừng quên thay thuốc.

Tri Thu biết Nhị gia hiền nên không sợ, có điều nhìn thấy Chu Quế Phương đi sau Đường Kính Chi, mặt tức thì tái me tái mét, chẳng lẽ người này tới để cáo trạng.

Đường lão thái quân đánh mình một trận phải nằm cả tháng rồi, nếu để Nhị gia nổi giận đánh cho một trận nữa thì mạng này nguy mất, nghĩ tới đó nó nhìn Lâm Úc Hương cầu cứu.

183. Chương 190: Suýt Nửa Bại Lộ.

Đường Kính Chi thấy Tri Thu mặt mày nhợt nhạt không còn sắc máu sợ hãi hiện rõ trong mắt, làm y đau lòng, xem ra tiểu nha đầu này ăn đòn nặng lắm nếu không một tiểu nha đầu hoạt bát đáng yêu sao trở thành như thế, liền ngồi xuống bên giường ân cần hỏi:

- Tri Thu, người đỡ hơn chưa?

- Bẩm Nhị gia, nô tỳ đã đỡ hơn nhiều, trên người nô tỳ bị thương, thứ cho nô tỳ không thể thỉnh an với người và Phương nãi nãi.

Tri Thu ăn một trận đòn đã hiểu nặng nhẹ rồi, trước kia nó chỉ nghe kể, nhận thực còn chưa sâu:

Đường Kính Chi khoát tay, rộng lượng nói:

- Không sao, người cứ nằm dưỡng thương, ta và Quế Phương không để ý đâu.

- Phải đó Tri Thu, người cứ nằm là được.

Chu Quế Phương đi tới gần, nhìn mông Tri Thu quần bằng dây cũng động lòng trắc ẩn, nhưng nàng không ngạc nhiên, ở trong Đường phủ lâu như thế, nàng chẳng lạ gì thủ đoạn của Đường lão thái quân nữa.

Chủ tớ Lâm Úc Hương còn chưa kịp thở phào thì bị Đường Kính Chi làm tim vọt trời tận cổ:

- Tri Thu, thực sự vì ngươi làm vỡ một cái bình quý mà bị lão thái quân đánh đòn sao?

Y hiểu Đường lão thái quân tuy thế nhưng rất công minh, nếu đúng là đánh vỡ đồ quý thì cùng lắm phạt quỳ cảnh cáo thôi.

- Không phải đâu Nhị gia, lần trước có kẻ hãm hại Tri Thu đấy.

Đột nhiên có giọng nữ xen vào làm chân Lâm Úc Hương nhũn ra, nàng không dám nghĩ tới hậu quả nếu để Đường Kính Chi biết được nguyên nhân thực sự.

Đường Kính Chi là gia chủ, nếu thực sự muốn truy cứu kẻ “hãm hại” Tri Thu thì chỉ không cần nửa canh giờ là có thể làm hai năm rõ mười, Lâm Úc Hương không sợ sao được.

Tri Thu nói thế nào cũng chỉ là nha hoàn, lại sai trước, nàng không dám hi vọng Đường Kính Chi thương xót, trong mắt những người đó nha hoàn đâu phải là người.

Tri Hạ tính tình rụt rè hay mắc cỡ, thường ngại với cả đám Tri Đông Tri Thu cũng chẳng nói chuyện nhiều, nhưng thấy bạn bị người ta hãm hại đánh một trận thâm thể này, nên lớn gan một hồi tố cáo, Đường Kính Chi còn chưa kịp hỏi han gì đã nghe đằng sau có tiếng ngã bịch một cái.

- Nhị nãi nãi, người làm sao thế?

Tri Hạ la hoảng chạy tới đỡ chủ tử:

Tri Thu nghe được nửa câu đầu của Tri Hạ đã sợ vỡ mật, có điều nó rất trung thành với Lâm Úc Hương, thấy chủ tử ngã ra đất, định bò dậy, chớ điều chỉ thấy trước mắt tối đi, có thêm một người, đồng thời vai bị người đó ấn xuống.

Chu Quế Phương giữ vai Tri Thu, khẽ lắc đầu rồi buông tay ra.

Tri Thu hơi sững sốt, động tác dừng lại, nó không hiểu Chu Quế Phương lắc đầu với mình đơn thuần là vì muốn ngăn nó rời giường, hay bảo nó không cần phải lo.

Vịn tay Tri Hạ, Lâm Úc Hương nhéo nó một cái, thấy Tri Hạ ngẩng đầu lên nhìn mình, nàng tranh thủ trừng mắt lên với nó trước khi Đường Kính Chi quay lại, bảo nó không được nói lung tung.

Tri Hạ đoán được ý chủ tử, nếu không vì sao Nhị nãi nãi lại ngã đúng lúc nó nói, nhưng nó không hiểu vì sao.

Đường Kính Chi đi tới, đỡ cánh tay bên kia của Lâm Úc Hương, cấp thiết hỏi:

- Nàng làm sao thế, tự nhiên đang yên đang lành bị ngã là thế nào?

- Thiếp thân không sao đâu, Nhị gia đừng lo.

Vịn tay hai người, Hương mím môi vất vả đứng dậy, nói thực là không phải nàng cố ý ngã, cú vừa rồi mông nàng đau điếng.

- Tri Hạ, y phục Nhị nãi nãi bị bẩn rồi, người mau về lấy y phục sạch đi.

Chu Quế Phương đỡ Lâm Úc Hương ngồi xuống ghế bảo:

Tri Hạ đang không biết lát nữa Nhị gia truy hỏi thì phải trả lời ra sao, nghe vậy vội gật đầu, chuồn đi như một làn khói.

- Ngã có nặng không?

Đường Kính Chi thấy Lâm Úc Hương nhăn mặt lại thì lo lắng hỏi, đồng thời cũng ném cho nàng một ánh mắt trách móc, lớn chừng ấy rồi, sao đang đứng yên lành lại ngã.

Mặc dù cái mông nhỏ rất đau, nhưng Lâm Úc Hương lại thấy cú ngã này rất đáng:

- Không sao cả, nghỉ một chút là khỏe rồi, Nhị gia cũng muộn rồi đấy, hay là người và Phương muối muối tới chỗ lão thái quân thỉnh an đi, thiếp thân ở đây nghỉ một chút, sau đó còn bồi thuốc cho Tri Thu rồi sẽ đến.

Đường Kính Chi muốn ở lại bên nàng, nhưng mà Tri Thu là hoàng hoa khuê nữ, y là đại nam nhân không thể ngồi trơ mắt nhìn kiều thể tụt vấy người ta ra bồi thuốc được.

- Đúng đó Nhị gia, hiện không còn sớm nữa, thiếp thân người và đo trước thôi.

Chu Quế Phương phối hợp nói một câu, rồi đi tới khoác tay Đường Kính Chi, lần đầu tiên nàng có hành động thân mật với y, thoáng chốc mặt đỏ bừng như quả táo hôm nay Đường Thiên cầm.

- À, ừ, được.

Đường Kính Chi cũng bị hành động của nàng làm trở tay không kịp, đầu óc chớp mắt mất đi suy nghĩ, toàn bộ sự chú ý đều đặt vào chỗ cánh tay tiếp xúc với bầu ngực mềm mềm xốp xốp của Chu Quế Phương, làm y lâng lâng như ở trên mây, hơi khấn trương nhưng cũng rất hưởng thụ.

Cứ thế y bị Chu Quế Phương khoác tay kéo ra ngoài lúc nào không hay, đến lúc này Đường Kính Chi mới nhớ còn chưa hỏi chuyện Tri Thu bị đánh cho rõ ràng, nhưng chẳng thể quay lại được, một là khoác tay Chu Quế Phương rất thích, hai là y không quen quá thân thiết với nữ tử khác trước mặt Hương.

Đi được mấy chục bước y cảm thấy tay hơi tê, ai bảo giữ nguyên ở cái tư thế đó mãi tới tận bây giờ, cựa quậy một chút cho đỡ mỏi, không may thế nào chạm vào nụ hoa trên bầu ngực của Chu Quế Phương, làm nàng thiếu phụ đã lâu rồi chưa được hưởng tư vị của nam tử, cơ thể mẫn cảm, cơ thể dâng lên cảm giác lạ thường.

Luống cuống cúi đầu xuống, hơi thở nàng hơi gấp, bước chân không vững nữa, mặt đỏ như mặt trời, nửa người thành ra càng tỳ sát vào nam nhân bên cạnh.

Cổ nặn ra một nụ cười rất gượng gạo Hương nhìn theo phía Đường Kính Chi và Chu Quế Phương rồi đi, hai bóng người dính sát lấy nhau làm nàng thấy chua xót, Tri Thu nằm trên giường không thấy vẻ mặt của chủ tử, thở phào nói:

- Nhị nãi nãi, vừa rồi nô tỳ sợ đứng cả tim.

Nghe thấy tiếng Tri Thu, Hương mới tỉnh lại:

- Chuyện qua rồi, đừng sợ.

Nói thế nhưng nàng nhú mày, chuyện của Tri Thu qua thật rồi sao? Nếu Đường Kính Chi nhớ ra muốn truy xét thì không ai che dấu được.

- Nhị nãi nãi, người làm sao thế?

Tới lúc này Tri Thu mới nhận ra sắc mặt chủ tử không ổn cho lắm.

Đường Kính Chi và Chu Quế Phương khoác tay nhau đi tới tiểu viện của Đường lão thái quân, vừa vặn gặp phải Đường lão thái quân đi thưởng hoa ở hậu viện về, nhìn thấy cảnh này bà cười không khép miệng lợi được, thầm nghĩ mình đúng là sáng suốt, hôm nay nha đầu này vừa chuyển vào tiểu viện của đích tôn, hai đứa nó đã dính lấy nhau rồi.

Biết ngay hạng nhóc con như đích tôn không kháng cự nổi sức quyến rũ của mỹ phụ thành thực mà.

Xem ra ngày mình được bế trọng tôn không còn xa nữa.

Đương nhiên không phải bà muốn bế trọng tôn của Đường Kính Chi và Chu Quế Phương mà là trọng tôn do chính thê Lâm Úc Hương sinh.

Chu Quế Phương tuy là bình thê, song Đường lão quân chính thống trước khi trọng tôn xuất thế, bà sẽ không cho nàng hoài thai trước, thử nghĩ nếu nàng sinh nhi tử trước Lâm Úc Hương, sau này vấn đề người kế thừa sẽ rất phức tạp.

Dù sao đó là chuyện xa, chưa cần lo gấp, nam nữ hoan ái chuyện mỹ diệu, bà tin đích tôn phá giới rồi sẽ quen mùi biết mùi ăn mãi, tới khi đó viên phòng với Lâm Úc Hương sẽ đơn giản hơn nhiều.

Hiện giờ bà đột nhiên hơi hối hận vì kéo dài ngày hôn lễ tới tận tháng sau.

184. Chương 191: Cẩn Thận Vẫn Hơn.

Chu Quế Phương vội buông tay Đường Kính Chi ra, hai người thi lễ với Đường lão thái quân rồi vào phòng, nàng không ngồi, thế chỗ của Hàm Hương, ân cần pha trà rót nước cho hai người.

Đường Kính Chi thi thoảng liếc nhìn Chu Quế Phương, nhớ lại vị trí mềm mại đó, đồng thời tán thưởng nàng đúng là một hiền thê lương mẫu.

- Nãi nãi, tin tức phương bắc hẳn người đã nghe nói rồi.

- Ừ.

Đường lão thái quân gật đầu:

- Ta nghe hạ nhân ra ngoài nghe ngóng tin tức báo rồi, giờ đang làm cả Lạc Thành nháo nhào cả lên, người ta tranh nhau tới các cửa hàng lương thực, giá cả tăng lên gấp mấy lần, nhưng mà đám thương nhân đó cũng không bán vội đâu, giá còn tăng nữa mà.

- Sao ạ, phương bắc có thiên tai?

Chu Quế Phương lần đầu tiên nghe được tin này:

Nhìn đích tôn, Đường lão thái quân không khỏi tự hào nói:

- Đúng vậy, mùa xuân năm nay ở phương bắc rất nhiều nơi bị hạn, khi đó Nhị gia đã lưu tâm rồi. Quế Phương, kỳ thực nhiều ngày trước chúng ta đã biết phương bắc sẽ xảy ra nạn châu chấu quy mô lớn.

- Ô!

Chu Quế Phương kinh ngạc nhìn Đường Kính Chi rồi thở dài:

- Khổ cho bách tính phương bắc rồi.

- Ta biết người lòng dạ bồ tát mà, sợ người tối ngủ không ngon cho nên không nói cho người biết trước, lần này Đường gia ta không những dừng lễ tế cháo mà còn làm một chuyện cực kỳ lớn.

Sẽ làm một chuyện cực kỳ lớn?

Có thể làm Đường lão thái quân đã trải qua vô số sóng to gió lớn coi là chuyện cực kỳ lớn thì nhất định phải là chuyện ghê gớm lắm.

Chu Quế Phương nghe vậy thì tò mò, nhưng thấy Đường lão thái quân tựa hồ không có ý giải thích cho mình đành áp nghi vấn trong lòng xuống, không dám hỏi nhiều.

Đường Kính Chi thì nói chuyện chưa bao giờ muốn che giấu nữ nhân của mình, uống một ngụm trà hỏi:

- Nãi nãi, nạn châu chấu bùng phát rồi, hẳn mai thôi Vương Mông sẽ triệu tập các tộc lớn trong thành tới để trừ bị tiền lương chặn tai, người thấy Đường gia ta quyền bao nhiêu thì hợp.

Tới lúc này ở sau lưng Đường Kính Chi cũng chẳng buồn gọi Vương đại nhân gì nữa, dù sao sau này hai bên chắc chắn người sống ta chết rồi.

Đường lão thái quân nhíu mày trầm tư:

- Nếu là trước kia thì Đường gia ta bỏ thêm chút tiền cũng chẳng sao cả ...

Nói tới đó bà đột nhiên dừng lại, hỏi:

- Lãng Nhi, ý cháu thế nào?

Không chút do dự, Đường Kính Chi đáp:

- Ý cháu đơn giản, nếu Vương Mông khách khí, Đường gia có thể quyên góp nhiều một chút, còn nếu hấn định nhân cơ hội xẻo của Đường gia ta một miếng lớn thì, hừ, cháu chẳng ngại gì mà không trở mặt.

Chu Quế Phương hai dùng tay che miệng lại, Vương Mông là ai thì một nữ nhân ở sâu trong khuê phòng như nàng cũng rõ, vì sao Đường gia lại kết oán với thủ thành đại nhân?

Đôi mắt trong veo hiện lên lo lắng không thôi.

- Giải! Không then là con cháu Đường gia.

Đường lão thái quân vỗ mạnh bàn, lớn tiếng khen ngợi, thủ thành đại nhân thì sao nào, muốn động vào Đường gia thì hẳn phải cân nhắc cho kỹ.

Từ khi đương kim thánh thượng đăng cơ cho tới nay, mấy chục năm rồi hoàng gia mới chỉ tổng cộng phong cáo mệnh phu nhân chưa tới 50 người, có thể thấy danh hiệu này quý trọng thế nào, mặc dù Đường lão thái quân là cáo mệnh thất phẩm nhưng có đăng ký trong sổ sách hoàng cung đảng hoàng, nếu Vương Mông Điền Cơ muốn trắng trợn khai đao với Đường gia thì phải được hoàng gia đồng ý cái đã.

Đám Điền Cơ dám dâng tấu tra Đường gia không? Nếu danh hiệu này dễ dàng bị trừ bỏ như thế há chẳng phải năm xưa người phong tặng danh hiệu cho bà có mắt không trong? Lúc đó hoàng gia còn thể diện gì nữa.

Đó cũng chính là một trong số nguyên nhân đám Điền Cơ chỉ dám ngậm hạ thủ mà không dám trắng trợn thôn tính tài sản Đường gia.

Nếu chẳng phải phạm tội đại ác, mưu nghịch có chứng cứ xác đáng thì quan viên cương trực nhất trong triều cũng không dám dấn hặc người được hoàng gia phong hiệu.

Vì như thế chẳng khác gì tát vào mặt hoàng gia.

- Nãi nãi, cháu thấy chúng ta không những phải đề phòng đối phương công khai bắt chẹt mà còn phải đề phòng bọn chúng giả thủ đoạn bẩn thỉu, nạn dân tràn vào Lạc Thành, trị an nhất định sẽ hỗn loạn, cho nên cháu nghĩ bắt đầu từ ngày mai, từ hộ vệ ra phủ còn chọn ra mấy chục tráng đinh khỏe mạnh phân chia thành ba nhóm, luân phiên nhau ngày đêm gác cửa.

Đường Kính Chi lại nói:

Đường lão thái quân hết sức tán đồng:

- Ủ, đúng là phải làm thế, nghe cháu cả. Hàm Hương, truyền lệnh của lão thân, phủ rút đi mấy chục người, sau này đám hạ nhân khác chăm chỉ hơn, không được để chuyện trong phủ bị bỏ bê, kẻ nào phải làm thêm việc ắt có thưởng, song chỗ nào công việc không suôn sẻ như trước ta lột da kẻ chịu trách nhiệm.

- Vâng!

Hàm Hương đáp lời.

Đợi tới khi Lâm Úc Hương tới nơi thì trời đã nhá nhem tối, giờ cơm đã sắp đến, Đường lão thái quân thấy nàng lễ mễ như thế thì rất bất mãn, chẳng lẽ Chu Quế Phương đã dọn vào ở cùng tiểu viện rồi mà con nha đầu này không lo, không sốt ruột chút nào?

- Hừm!

Đương lão thái quân thấy Lâm Úc Hương hành lễ với mình chẳng thêm để ý, chỉ phất tay một cái, nhưng nghĩ một lúc mới tỉnh ra, chuyện này mình lo gì, mình đợi được chứ nó chịu nổi sao, nếu không đợi tới khi trái tim đích tôn hoàn toàn đặt lên người Chu Quế Phương thì người chịu thiệt là nó chứ ai?

Hiện giờ chưa gấp cũng chẳng sao, có giỏi thì đợi tới lễ thành hôn làm xong, hành lễ Chu Công rồi, xem người còn đứng vững như thế được không?

Lúc ấy đích tôn đêm đêm ở phòng Chu Quế Phương, nó lại chẳng cố gắng lên tìm mọi cách kéo tướng công về.

Nghĩ thông điều này rồi, lòng Đường lão thái quân trở nên dễ chịu, trong bữa cơm cũng nói nhiều hơn.

Từ khi bước vào nhà ăn Lâm Úc Hương rất ít nói, rõ ràng tâm sự trùng trùng, nên vừa rồi Đường lão thái quân sầm mặt xuống nàng cũng không chú ý, chỉ thi thoảng lại nhìn Đường Kính Chi, sắc mặt phức tạp.

Lâm Úc Hương tới, Đường Kính Chi cố gắng không nhìn Chu Quế Phương, y luôn cảm thấy thân mật với nữ nhân khác là có lỗi với Lâm Úc Hương, cái này can hệ lớn tới linh hồn từ thời hiện đại tới của y, mỗi nam nhân chỉ có thể lấy một vợ.

Trong lòng y, tựa hồ luôn để vị trí người vợ này này để lại cho Lâm Úc Hương.

Có điều nghĩ thì nghĩ thế, nhưng mùi thơm mê người của Chu Quế Phương cứ vờn quanh mũi, cả tâm lý lẫn cơ thể của một nam nhân bình thường đó không động lòng cho được, vì thế mỗi lần nhìn Chu Quế Phương lại có thêm một khoái cảm vụng trộm, càng khiến y khó kiềm chế.

Vì ngày mai Đường Kính Chi còn có đại sự phải làm cho nên ăn tối xong Đường lão thái quân cho ba người lui về nghỉ sớm, ba bọn họ giờ cùng đường rồi, thế là trong quảng đường không dài trở về tiểu viện, cả ba người đều rất thiếu tự nhiên.

Trước khi đi Đường lão thái quân có nhắc một câu, bà an bài cho Đường Diệu Chi và Nguyệt di nương ra trang viên ngoài thành ở.

Đường Kính Chi biết bà sắp ra tay với Nguyệt di nương rồi, có lẽ không bao lâu sau sẽ có tin Nguyệt di nương ngã bệnh, hoặc gặp tai nạn không may gì đó. Đường Diệu Chi sẽ không sao, hổ dữ không ăn thịt con, Đường lão thái quân tất nhiên chưa máu lạnh tới mức hạ thủ với cháu ruột của mình.

Ngày mai Nguyệt di nương rời phủ, vậy y cũng có thể sai hạ nhân khiêng phiến đá Đại Lý dưới giường đi rồi, Lâm Úc Hương ngày nào cũng ngủ trên đó không phải chuyện tốt.

Tối của tiểu viện tạm biệt Chu Quế Phương xong, Đường Kính Chi thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hai người vào phòng, Tri Đông định đi theo hầu hạ chủ tử thay y phục nhưng bị Lâm Úc Hương ngăn lại.

185. Chương 192: Hiểu Được Nguyên Nhân.

Vào gian trong, như mọi ngày Đường Kính Chi tới thẳng ghế nằm, muốn ngủ sớm, tránh hai người không biết nhìn mặt nhau ra sao, có điều hôm nay Lâm Úc Hương lại không lập tức về giường ngay, mà đi theo giúp y thay quần áo.

- Nhị gia, sáng sớm người thường tới cho Ngọc Nhi tập võ phải không?

Lâm Úc Hương không biết phải bắt đầu từ đâu cho nên mới kiểm bừa một chủ đề nói:

- Ừ.

Đường Kính Chi cúi thắt lưng, để Lâm Úc Hương giúp cởi áo ngoài, y biết kiểu thế nhất định có chuyện quan trọng muốn nói, lần nào nàng cũng thế, cô vợ này tuy đáo để cũng có cũng mặt ngây thơ một cách đáng yêu.

Lâm Úc Hương cầm trường sam ra cửa, giữ cho sạch bụi, nói:

- Võ nghệ Ngọc Nhi cao lắm, Thiên Nhi theo muội ấy tập võ sau này thành tựu không thể đo đếm được.

- Đúng thế, ta rất hâm mộ bản lĩnh cao cường của Ngọc Nhi, nàng chưa được thấy đâu, bức tường cao năm mét mà Ngọc Nhi tung mình đập mấy cái đã bay lên được rồi, không khác gì một cách én. Còn cả công phu ám khí rất cao minh nữa, ôi tiếc rằng Ngọc Nhi nói tuổi ta quá cao rồi, thành tựu sau này sẽ rất hạn chế.

Đường Kính Chi hôm nay chỉ sửa lại xe kéo một hồi, mặc dù phần lớn việc nặng nhọc y sai Ngọc Nhi hoặc hạ nhân làm, nhưng với gân cốt mong manh của y hiện nay thì rất mệt, nên ngồi xuống ghế nằm xuống, lười biếng định dùng chân nọ cởi giày chân kia.

Không nghĩ Lâm Úc Hương đi tới ngồi xuống, ôm lấy hai chân y, chu đáo giúp y cởi giày cởi tất:

- Nhị gia, hôm nay người làm việc gì vất vả để chân ra nhiều mồ hôi như thế, để thiếp thân rửa chân cho người nhé.

Ấn tay xuống mặt ghế, Đường Kính Chi đột nhiên ngồi bật dậy, làm Lâm Úc Hương giật bắn mình, có điều ngồi dậy rồi y không có động tác gì, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt kiều thê khiến nàng bối rối, rồi cuối cùng uể oải nằm xuống:

- Bỏ đi, nàng muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi.

Lâm Úc Hương đầu cúi xuống, hôm nay nàng có chuyện muốn nói với Đường Kính Chi, nhưng không phải là lấy lòng y trước rồi xin xỏ y như trước kia.

Đột nhiên cảnh Chu Quế Phương khoác tay Đường Kính Chi lại hiện ra rõ rệt trước mặt ..

Nàng không biết vì sao cảnh đó cứ quấy nhiễu nàng, làm nàng không thoải mái, không nói gì cả, lặng lẽ cời tắt cho Đường Kính Chi, thu dọn xong rồi ra gian ngoài.

Một lúc sau bên ngoài có tiếng nước chảy rào rào.

Lâm Úc Hương quay trở lại gian trong, hai tay bê một chậu nước, cánh tay còn vắt một đôi giày, một đôi tất sạch, nước trong chậu khê lay động trong chậu, nàng dừng bước lại ngồi xuống, còn có mấy giọt nước bắn lên, tất cả đều lọt vào mắt Đường Kính Chi.

- Hôm nay thiếp thân không chuẩn bị nước thuốc, Nhị gia dùng tạm vậy, để thiếp thân bóp bàn chân cho người, giảm bớt mệt nhọc, giúp ngủ ngon.

- Không cần nữa đâu, hôm nay nàng bận rộn an bài chỗ ở cho Quế Phương lại còn mới bắt đầu luyện thuốc cũng vất vả rồi, ta chỉ cần rửa qua qua là được, nàng đi ngủ sớm đi.

Có điều Lâm Úc Hương không nghe lời y, trước tiên rửa sạch hai chân y, rồi xoa bóp, tay nàng nhỏ nhắn mềm mại, lực ngón tay vừa đủ, làm chỉ một lúc Đường Kính Chi thoải mái rên hừ hừ như mèo bệnh, thiếu chút nữa lại bị nàng đánh lạc hướng làm phân tán chú ý, hít một hơi nói:

- Úc Hương, nàng có chuyện gì cứ nói đi, nhưng muốn rời phủ là không được đâu, ta nói chuyện thiên tai ở phương bắc rồi đấy, trong thành sẽ loạn lắm, để nàng ra đường ta không yên tâm chút nào.

Y nói rất nhẹ nhàng, tự nhiên như đôi vợ chồng lâu năm bàn việc bình thường trong nhà vậy.

Tay Lâm Úc Hương dừng lại thoáng chốc rồi tiếp tục xoa bóp, tới giờ nàng vẫn chừ chừ không biết có nên nói chuyện đó ra hay không?

Nói thực lòng, hiện nàng cũng không quen việc lấy lòng Đường Kính Chi trước rồi mới nói điều mình muốn rồi.

Việc này làm nàng cảm giác như mình đang lợi dụng Đường Kính Chi vậy, không thoải mái chút nào.

Có điều chuyện Tri Thu không thể trì hoãn được nữa, nếu không ngày mai y nhớ ra tra xét, tới lúc đó có muốn nói gì thì cũng muộn rồi, nàng cắn răng nói:

- Nhị gia, thiếp thân có chuyện muốn nói với người, có điều trước khi nói, thiếp thân hi vọng Nhị gia hứa sẽ không giận.

- Được, không vấn đề gì.

Đường Kính Chi đồng ý rất sẵn khoái, có gì cùng thương lượng, sao phải giận, nếu Lâm Úc Hương đưa ra yêu cầu quá đáng, cùng lắm là không đồng ý, như chuyện nàng muốn rời phủ, không đồng ý thì thôi.

Có điều tới lúc Lâm Úc Hương nói ra, sắc mặt y thức thì đại biến.

- Nhị gia, kỳ thực điều thiếp thân muốn nói liên quan tới chuyện Tri Thu bị đánh, là thế này, ngày hôm đó ...

Lâm Úc Hương thấy Đường Kính Chi hứa không giận thì yên tâm hơn nhiều, tiếp đó vừa bóp chân cho y vừa khai báo chi tiết chuyện xảy ra hôm đó.

Chân trong tay nàng cứng đờ, tiếp đó rút mạnh về, còn Đường Kính Chi mặt lạnh lùng ngồi dậy.

- Nàng nói thật cả chứ? Tri Thu ăn gan gấu tim báo dám nhạo báng Quế Phương nên mới bị lão thái quân kiếm có đánh cho một trận.

Lần đầu tiên Lâm Úc Hương thấy Đường Kính Chi có sắc mặt đáng sợ như thế, làm nàng giật mình lùi lại, thân hình không vững, mong nện bịch xuống mặt đất lạnh, hai tay siết chặt vào nhau, sợ hãi gật đầu:

- Nhị ... Nhị gia, thiếp thân không dạy bảo Tri Thu tới nơi tới chốn, mới khiến nó cả gan làm vậy, xung đột với chủ tử ...

Lâm Úc Hương ấp a ấp úng nói được một nửa thì bị Đường Kính Chi cắt ngang:

- Được rồi, chuyện này ta đã hiểu, Tri Thu cũng bị đánh đòn, bị trừng phạt rồi, ta sẽ không phạt nó nữa.

Y cũng không đỡ Lâm Úc Hương dậy mà bực bội phát tay, bảo nàng lui ra, rồi kéo chăn đắp lên người.

- Tạ ... Tạ ơn Nhị gia.

Sự lạnh nhạt của y làm Lâm Úc Hương cảm thấy chua xót, vành mắt đỏ lên, mấy giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống, nàng tủi thân lau sạch nước mắt, cố gắng không để giọng thay đổi, nói một tiếng tạ ơn.

Đường Kính Chi không đáp lời, giống như đã ngủ rồi vậy.

Vì chuyện của Lý Trung, y hận thấu xương đám nô tài ỷ thế bắt nạt người khác, nhưng không ngờ Tri Thu cũng ở trong hàng ngũ đó, nếu chẳng phải y cũng có tình cảm với Tri Thu, biết chuyện này y sẽ không nề mặt Lâm Úc Hương, dù không cho người đánh Tri Thu một trận cũng nhất quyết không để nó ở lại phủ.

Đám điều nô ỷ thế ức hiếp người khác này thật đáng ghê tởm.

Hơn nữa Chu Quế Phương còn là nữ nhân của y, không nam nhân nào chấp nhận được việc nữ nhân của mình bị người ta ức hiếp.

Im lặng mím môi lau nước mắt, Lâm Úc Hương chống tay ngồi dậy, không phải bụi đi mà lặng lẽ bê nước ra ngoài.

Rời phòng những giọt nước mắt lớn đua nhau tràn ra không sao kiềm lại được nữa, mũi cũng phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào, đáng về bực mình khó chịu của Đường Kính Chi khiến nức nàng như bị tắc, nàng bỗng thấy khoảng cách hai người trở nên xa hơn rất nhiều.

Nàng không biết mình chú ý tới tình cảm của Đường Kính Chi với mình từ bao giờ.

Đêm hôm đó cả hai người đều không ngủ được, nhất là Đường Kính Chi cứ trằn trọc lăn qua lật lại, chẳng sao ngủ được, sáng hôm sau tỉnh lại vành mắt hơi thâm đen.

Tri Đông đã dậy trước đó rồi, cẩn thận rửa mặt mặc áo cho Đường Kính Chi, nó nhìn ra tâm tình của Nhị gia rất tệ, cho nên lòng run sợ bồn chồn.

Những người hiền lành một khi nổi giận càng đáng sợ hơn những người nóng tính, riêng nhìn sắc mặt y đủ khiến ai cũng phải sợ run lên, huống hồ Tri Đông chỉ là tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi.

Rửa ráy xong Đường Kính Chi đi thẳng, mà không nói với Tri Đông câu nào, cũng không bảo nó đừng quấy rầy Lâm Úc Hương ngủ như mọi ngày.

186. Chương 193: Hết Mọi Nghi Ngờ.

Tới tiểu viện của Ngọc Nhi, giống mọi khi cùng nàng chạy quanh sân trước, Ngọc Nhi thấy sắc mặt y rất kém, nên không nói gì cả, được chừng sáu bảy vòng thì ngoài có tiếng nha hoàn báo:

- Nhị gia, Ngọc di nương, Thiên thiếu gia tới rồi?

Ngọc Nhi dừng bước nhìn Đường Kính Chi thất sắc.

- Xem đầu óc của ta kìa, không ngờ lại quên bég mất chuyện này.

Vì tâm tình không vui, Đường Kính Chi quên chuyện nhờ Ngọc Nhi dạy võ cho Đường Thiên, vô đầu nói vọng ra ngoài:

- Vào đi.

- Vâng!

Nha hoàn bên ngoài đáp lời, tiếp đo mở cửa ra đi vào, có điều trừ Đường Thiên và nha hoàn, không ngờ còn có Chu Quế Phương.

Chẳng nói cũng biết Chu Quế Phương không yên tâm cho nhi tử tới đây tập võ một mình.

Nếu đổi lại là trước kia, Đường Kính Chi nhất định sẽ bảo Chu Quế Phương về, mẹ hiền làm hư con, có nàng đứng bên cạnh, Ngọc Nhi làm sao mà dạy bảo Thiên Nhi được, nhưng nhớ chuyện tối qua Lâm Úc Hương nói, thấy mẹ con nàng thật tội nghiệp, cho nên mở miệng ra rồi chỉ thở dài, cuối cùng không nói gì cả.

- Nhị gia chuyện này là sao?

Ngọc Nhi nhú mày lạnh lùng hỏi, nàng thích yên tĩnh, không quen bao nhiêu người xông vào địa bàn của mình như thế, nhất là nàng lại chẳng biết gì.

Đường Kính Chi cũng hiểu tính tình tự do cô độc của nàng, không muốn ràng buộc lằng nhằng, cho nên cũng không nắm chắc thuyết phục được Ngọc Nhi dạy Đường Thiên, phẩy tay bảo nha hoàn lui ra ngoài trước, thăm tính xem có cách gì để Ngọc Nhi chấp nhận thu Đường Thiên làm đồ đệ.

Đường Thiên chạy vào tiểu viện, vui sướng reo lên hai chữ Nhị thúc, rồi ôm lấy Đường Kính Chi làm nũng, đáng vẻ đáng yêu đó làm người ta chỉ muốn bế nó lên thơm một cái.

- Thiếp thân thỉnh an Nhị gia.

Vì hôm qua Đường Kính Chi không cho nàng đưa con tới, cho nên Chu Quế Phương nắm chặt tay, tỏ ra rất cau nộ.

- Đứng dậy đi.

Đường Kính Chi định xòe bài ngay nên quay sang phía Ngọc Nhi.

Thấy Đường Kính Chi không bảo mình đi, Chu Quế Phương thăm thử phào, nàng lo nhi tử của mình không chịu được khổ.

- Ngọc Nhi, hôm nay ta bảo Thiên Nhi tới là muốn trao đổi với nàng, xem nàng có thể nhận nó làm đồ đệ, dạy nó võ nghệ không.

Ngọc Nhi muốn từ chối, võ nghệ của nàng không thể tùy tiện truyền ra ngoài được.

Chỉ nhìn ánh mắt của Ngọc Nhi là Đường Kính Chi biết nàng đang khó chịu, trước khi nàng lên tiếng từ chối, vội nói:

- Ngọc Nhi, nàng cũng biết đấy, hiền Quế Phương đã chuyển vào trong tiểu viện của ta rồi, không bao lâu nữa sẽ kết hôn, lúc đó Thiên Nhi là con ta, cũng là con nàng.

Thực phải nói ngược lại mới đúng, tiểu thiếp lấy về chỉ để sinh con, có luật mà tới giờ gần như chẳng còn ai bận tâm nữa đó là nam nhân ngoài 40 không có nhi tử mới được nạp thiếp, con tiểu thiếp sinh ra là con của chính thê, nhiều khi chính thê không có con thường lấy con tiểu thiếp nuôi coi như con đẻ của mình, tiểu thiếp không có quyền lợi gì.

Trong trường hợp này Ngọc Nhi còn phải gọi Đường Thiên là Thiên thiếu gia chứ không được gọi là Thiên Nhi, còn Đường Thiên gặp Ngọc Nhi không phải hành lễ.

Cho nên Đường Kính Chi nói câu này là đề cao thân phận của Ngọc Nhi rất nhiều, Chu Quế Phương tính tình hiền hòa thân thiện cũng không nói gì, hiện nàng còn đang nghĩ cách tiếp xúc với mấy thê thiếp của Đường Kính Chi, nên cũng vui vẻ lập giao tình với Ngọc Nhi.

Trong mắt thoáng qua chút ngạc nhiên, Ngọc Nhi không sinh ra trong hào môn, nhưng nàng đi nhiều biết rộng nên hiểu rõ điều này, nuốt lời định nói vào, bảo Đường Kính Chi thả Đường Thiên xuống trước, đi tới nắm bóp tay chân nó một lượt, lúc sau lắc đầu:

- Cốt cách của nó quá bình thường, cho dù khổ luyện từ bây giờ thì tương lai cũng chẳng có thành tựu gì lớn.

Nghe thế Chu Quế Phương chẳng giận mà còn mừng, nàng còn đang nghĩ cách cho con khỏi học võ, chỉ đọc sách, lấy công danh mới có tiền đồ.

Đường Kính Chi thì than đáng tiếc, có một vị sư phụ tốt như vậy mà bị lãng phí:

- Không sao, Thiên Nhi học được bao nhiêu thì được bấy nhiêu, dù sao tương lai nó phải đọc sách thi lấy công danh, ta muốn Thiên Nhi học võ là vì có sức khỏe tốt, thi cử đúng là chuyện dày vò đầy dọa người ta, hơn nữa sau này Thiên Nhi cũng phải ra ngoại tỉnh rồi lên kinh thi, ra ngoài có võ nghệ vẫn an toàn hơn.

Ngọc Nhi hiểu ý y, nói:

- Thiếp dạy nó võ công, nhưng không thu nó làm đồ đệ đâu.

Chu Quế Phương vẫn đứng ngây ra, không ngờ tính toán của Đường Kính Chi lại tính toán như vậy, còn muốn bồi dưỡng nhi tử của nàng thành người văn võ toàn tài.

Vậy là mình lại hiểu lầm y rồi, nam nhân này thực sự coi nhi tử của nàng thành thân sinh nhi tử của y.

Nhìn Đường Kính Chi, nàng bỗng thấy bóng dáng hơi mảnh khảnh ấy cao hơn nàng nghĩ, đột nhiên nhớ lại lời Đường lão thái quân nói, lấy được y là mình hưởng lợi rồi, Chu Quế Phương thấy tim đập bồi hồi, sau này sẽ không nghi ngờ lòng dạ của y nữa.

- Được, không thành vấn đề.

Đường Kính Chi cười, không có ý kiến gì, chỉ cần nàng dạy là được, xưng hô ra sao cũng không quan trọng, kéo Đường Thiên tới, bảo:

- Đây là Ngọc di nương, mau gọi di nương đi.

- Thiên Nhi thỉnh an di nương.

Đường Thiên ngoan ngoãn khom người thi lễ:

Ngọc Nhi dùng mũi “ừm” một tiếng, nói:

- Mặc dù tập võ càng sớm càng tốt, nhưng Thiên Nhi chưa tới năm tuổi, xương cốt quá mềm, không thể chịu được khổ cực, nếu không sẽ để lại mầm bệnh sau này, trước sáu tuổi thiếp chỉ đào tạo cho nó cơ sở luyện công thôi, không dạy nó võ công.

- Được, nàng là sư phụ, nàng nói sao thì là như vậy.

Đường Kính Chi nói xong, Ngọc Nhi bảo cả hai chạy bộ theo nàng, Đường Thiên còn nhỏ, trước kia lại được chiều chuộng quen, cho nên chẳng chạy được bao lâu mặt đã đỏ bừng, há mồm thở hồng hộc.

- Thiên Nhi, chạy theo Nhị thúc nào, không được dừng lại.

- Cháu làm được mà, đuổi theo ta đi.

Mỗi khi vượt qua Đường Thiên một vòng Đường Kính Chi lại cổ vũ nó, tính cách của Đường Thiên khá là kiên cường, cứ như thế nó chạy quanh vườn tới tám vòng, tới khi không nhấc chân lên được nữa ngã sấp mặt xuống.

Thấy con thở cả bằng mũi lẫn mồm, mồ hôi mồ kê nhễ nhãi, Chu Quế Phương thấy tim nhói đau từng cơn, hận không thể đem toàn bộ khổ cực của nhi tử chuyển lên người mình, lúc này thấy nhi tử ngã, nàng vội chạy tới đỡ.

Có điều đã có người đi trước một bước, bế Đường Thiên vào trong lòng.

Đó chính là Ngọc Nhi, Ngọc Nhi thấy Đường Thiên còn nhỏ đã cứng cỏi như thế trong lòng rất tán thưởng, nói không chừng cần cù bù khả năng, đứa bé này trên con đường võ học cũng có thành tựu không tệ.

Bế Đường Thiên lên, Ngọc Nhi đi tới giữa sân, đặt nó xuống đất, gạt chân nó, ấn xuống, vì còn nhỏ xương mềm, đàn hồi tốt, lại chạy hồi lâu làm nóng người, Ngọc Nhi chẳng cần ấn mạnh lắm đã khiến Đường Thiên xoay thẳng chân ra.

Dù hai đùi thấy không dễ chịu lắm, Đường Thiên cũng không khóc.

Lúc này Đường Kính Chi và Chu Quế Phương cũng đi nhanh tới gần.

Ấn Đường Thiên xuống rồi, Ngọc Nhi đỡ lấy nó, đưa chân dẫm nhẹ lên đùi sau của Đường Thiên, được một lúc, bế nó lên, đổi chân trước sau, tiếp tục lặp lại động tác đó.

- Thiên Nhi, con có đau không?

Cuối cùng không nhịn được, Chu Quế Phương khản trương hỏi:

Nếu nói không đau chút nào thì đó là chuyện không thể, có điều Nhị thúc từng nói với nó, nam tử không được tùy tiện rơi lệ, cho nên Đường Thiên không khóc, nó mím môi thật chặt, lắc đầu.

Đường Kính Chi mỉm cười, giơ ngón tay cái lên.

Mắt Đường Thiên cong vui như vầng trăng, cười toét miệng.

Ngọc Nhi giúp Đường Thiên làm độc tác co giãn người một lúc rồi cho nó đứng dậy:

- Tiếp theo người muốn chơi trò gì ta cũng không quản, nhưng nhớ một điều, không được nằm nghỉ ngơi, nếu không đừng bao giờ tới đây nữa.

187. Chương 194: Giáp Mặt Vương Mông.

Đường Kính Chi hiểu nàng, tuy nói nghiêm khắc như thế, nhưng chẳng qua chỉ để Đường Thiên vận động nhiều hơn mà thôi, trẻ con mà, vừa chơi vừa rèn luyện thân thể càng tốt, vì thế y đưa tay vẫy gọi mấy tiểu nha hoàn đi theo Chu Quế Phương lại:

- Mấy đứa các người lại đây, sau này buổi sáng các người đưa Thiên thiếu gia tới đây sau đó không cần về, chỉ cần chơi với Thiên thiếu gia là được, ừm, chơi nhiều vào.

Chỉ việc chơi với chủ tử tất nhiên là công việc dễ dàng, nhưng mà chơi trò gì đây? Mấy tiểu nha hoàn đều nhăn mày suy nghĩ mà không ra.

Đường Kính Chi tất nhiên là có, thế là dạy bọn chúng chơi chim ưng bắt gà con, chẳng bao lâu sau trong tiểu viện tràn ngập tiếng cười.

Lâu lắm không chơi rồi, Đường Kính Chi cũng tham gia cho thỏa, y làm gà mẹ, bảo vệ gà con đám tiểu nha hoàn ở sau lưng, Đường Thiên phải vận động nhiều, tất nhiên làm chim ưng.

Y vốn rủ cả Chu Quế Phương và Ngọc Nhi tham gia, nhưng Chu Quế Phương lắc đầu, tính nàng vốn hay ngại, hơn nữa thân là chủ tử, làm sao nàng có thể thoải mái chạy nhảy cười đùa như đám tiểu nha đầu được?

Ngọc Nhi thì lạnh lùng nhìn y không nói không rằng, từ nhỏ tới lớn nàng chưa bao giờ chơi mấy trò của trẻ con.

Đang lúc Đường Kính Chi đang giang tay bảo vệ đám gà con bị đám tiểu nha hoàn bị Đường Thiên đuổi vừa chạy vừa cười náo loạn cả sân thì bên ngoài có tiếng bước chân gấp gáp, tiếp đó Thị Mặc chạy vào như một cơn gió, chẳng kịp thính an mấy vị chủ tử, nói vội:

- Nhị gia, thành thủ Vương đại nhân gửi thiệp, mời Nhị gia mau tới Thiên Lý Hương bàn việc.

Tới rồi.

Đường Kính Chi ngừng chơi nhận lấy thiếp, lật ra xem, nội dung chẳng có gì, bỏ hết lời lẽ hoa mỹ rườm rà chỉ còn phương bắc thiên tai quy mô lớn, triều đình lại không có đủ tiền lương chẩn tai, nên định tập trung toàn bộ phú hào trong thành lại, gom chút ngân lượng cứu tế.

Mỗi lúc gặp loạn thế, là lúc anh hùng xuất hiện, cũng là lúc tham quan tranh thủ vợ vét, kiếm chính tích, nếu Vương Mông có thể dàn xếp ổn thỏa cho mấy vạn nạn dân, sau này báo lên là một công lớn.

Đương nhiên nếu xảy ra loạn lạc gì, như thế nhẹ thì cũng bị đá khỏi cái ghế thủ thành cho người khác ngồi, nặng thì cái đầu cũng chuyển chỗ luôn.

Sớm đoán được Vương Mông có hành động này, cho nên Đường Kính Chi trầm giọng bảo:

- Thị Mặc, đợi lúc nữa ta rời phủ một chuyến, người đừng đi theo, ở lại phủ bảo nhà bếp nấu cháo loãng, nhiều vào, bên trong cho ít đậu đỏ và muối ăn, ngoài ra chuẩn bị đầy đủ các vật dụng để dựng lều tế cháo, đợi ta trở về Đường gia ta sẽ tới thành bắc chẩn tai đầu tiên.

- Vâng!

Thị Mặc định đi, nhưng nhớ ra một chuyện, đi tới thì thăm vào tai Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi gật đầu rồi phẩy tay bảo Thị Mặc mau đi chuẩn bị.

Thị Mặc báo đêm qua ám vệ Đường gia thấy trên đường rất nhiều nạn dân, nhân lúc hỗn loạn ra tay giết hết người nhà của Nguyệt di nương và Đường Nhạc trong khu rừng vắng, giả thành vụ cướp, chôn xác dưới đất.

Nghe Đường Kính Chi nói muốn rời phủ, Ngọc Nhi liền về phòng thay đồ sạch, nha hoàn trong tiểu viện của nàng tíu tít lấy nước lấy y phục, giúp y rửa sạch mồ hôi bụi bẩn.

Bố trí Chu Quế Phương muốn nàng trông Đường Thiên chơi, không để nó một cũng không thể nghỉ lâu, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đi về phía cửa phủ.

Tới cửa, hộ vệ sớm đã chuẩn bị ngựa, con ngựa đen sau khi bị Ngọc Nhi thuần phục đã biến thành ngựa riêng của nàng, Đường Kính Chi đành cưỡi con ngựa trắng.

Rời phủ không lâu, Đường Kính Chi gặp từng nhóm nạn dân, bọn họ kết thành những đội chừng hai ba chục người hẳn là tới cùng một nơi, hơn nữa đủ cả già trẻ lớn bé, có thể đoán là cả gia đình, còn có những người chạy nạn kiếm ăn hiện giờ đều mặt vàng người gầy trơ xương, thoi thóp dựa vào tường thở lấy hơi không đi nổi nữa.

Nhìn những ánh mắt đờ đẫn, y phục rách rưới bơ phờ, Đường Kính Chi động lòng trắc ẩn, y chưa bao giờ định làm đại anh hùng, đại thiện nhân gì hết, nhưng nếu coi như không thấy là không thể.

Vì y còn có lương tâm.

Vì sớm về còn dựng lều tế cháo, y kẹp bụng ngựa, tăng tốc đi tới Thiên Lý Hương.

Do người trên đường quá đông, đoàn người bọn họ qua nửa tuần hương mới tới nơi, nhảy xuống ngựa, y không dừng bước đi thẳng vào, đã có không ít người đến sớm tập trung ở đại sảnh, trong đó bắt mắt nhất là Vương Mông mặc quan bào, thành thủ đại nhân của Lạc Thành.

Y vừa bước vào người trong đại sảnh đều nhìn qua, gật đầu chào, sau đó quay đi nói chuyện với người bên cạnh, có điều cũng có ngoại lệ, ví như ánh mắt Vương đại nhân theo sát bước chân của y không rời, mang theo ý vị không rõ.

Đường Kính Chi cũng vừa đi vừa quan sát Vương Mông, đây là lần đầu tiên y gặp Vương Mông từ khi tới thế giới này, Vương Mông trên bốn mươi, mặt dài như mặt ngựa ngựa, để râu dê ba chòm, trông như con sơn dương mặt đen.

Có điều hôm nay kể này mặc quan bào, mặt lạnh tanh, nghiêm nghị khá có quan uy, chân đi giày quan hai màu đen đỏ, mũi chân hướng ra ngoài, hai gót hướng vào trong, đứng hình chữ bát.

Nếu chẳng phải biết đây là tên tham quan lòng lang dạ sói, người không biết hẳn còn bị chính khí trên mặt hắn lừa gạt.

Xem ra ở bất kỳ thời đại nào, chỉ cần là kẻ làm quan đều đeo mặt nạ đều giả bộ!

- Văn bối Đường Kính Chi bái kiến Vương đại nhân.

Tới gần Đường Kính Chi mỉm cười chấp tay thi lễ, vì y còn mang danh cử nhân cho nên có thể tự xưng văn bối, mà không phải là thảo dân.

Kỳ thực nếu muốn kéo gần quan hệ hai người, Đường Kính Chi có thể tự xưng là học sinh, có điều hai bên quan hệ như thế, y chẳng thêm giả dối tới mức đó.

Vương Mông bày ra nụ cười thân thiện, khách khí đỡ hờ:

- Hiền chất đứng dậy đi, không cần đã lễ như thế, hôm nay người tới đây, khẳng khái móc túi, chần tể nạn dân, là phúc phận của nạn dân phương bắc, bản quan thay họ cảm ơn.

Nói rồi giả dối khom lưng thi lễ với Đường Kính Chi, lễ này hẳn vài rất sâu, người trước gấp đúng chín mươi độ, hết sức tiêu chuẩn, tỏ ra cực kỳ chân thành, hành động này lập tức thu hút ánh mắt của đám phú hào trong tửu lâu, có người chỉ chỗ gật gù, tán thưởng Vương Mông.

Cái trò bày vẽ bề ngoài này có ai không làm được? Đâu có tổn xu nào.

Đường Kính Chi cũng khom lưng chín mươi độ trả lễ, tiếp đó nói lớn cho mọi người trong tửu lâu đều nghe thấy:

- Vương đại nhân khách khí quá, quốc gia có nạn, thất phu hữu trách mà, nay Vương triều Minh Hà ta bốn phương có nạn, chính là lúc dùng người, chúng ta có tiền bỏ tiền, có sức bỏ sức, chia xẻ lo lắng thay hoàng thượng mới phải.

- Hay, hay, nói rất hay, hay cho câu quốc gia có nạn thất phu hữu trách, tài hoa của hiền chất không giảm so với năm xưa chút nào.

Vương Mông ngửa cổ cười lớn đầy hào khí, rồi nói:

- Chỉ là năm xưa hiền chất lại thể không vào triều làm quan, đúng là đáng tiếc.

Sự tích của Đường Kính Chi người ở đây không ai là không biết.

Đột nhiên có một người trung niên bước ra lên tiếng:

- Vương đại nhân, cũng chưa chắc như thế đâu, Đường hiền chất trước kia cũng đã nói không ngâm thơ làm đối nữa là, nhưng cách đây không lâu, chẳng phải Đường hiền chất làm một bài thơ đủ lưu truyền thiên cổ hay sao?

- Đúng thế, văn bối cũng nghe nói, Đường công tử, bài thơ thất ngôn đó có phải do công tử làm không?

Một người trẻ tuổi hỏi:

- Đúng thế, là do tại hạ làm.

Lúc này Đường Kính Chi đành phải thần nhiên thừa nhận.

- Vậy hiền chất đã phá lời thề không ngâm thơ làm đối, sau này tất nhiên cũng có thể vào triều làm quan rồi.

Trung niên kia lại nói.

188. Chương 195: Thăm Dò.

Người trung niên đó họ Tiền tên Vượng, giống như Đường gia, cũng kinh doanh ngọc và trà, tiền nhiều thế lớn, không thua kém Đường gia bao nhiêu, có điều trong họ không nhiều đời có người từng làm quan như Đường gia, cho nên danh vọng không bằng.

Trước kia Đường Kính Chi còn hoài nghi chính kẻ này phái người tới cửa hiệu của mình gây chuyện thị phi, đuổi khách của Đường gia.

Muốn mua ngọc, trừ Đường gia thì hàng của Tiền gia là tốt nhất, chủng loại nhiều, thời gian qua cửa hiệu của Đường gia làm ăn sa sút, đoán chừng có quá nửa số khách chuyển sang mua hàng của Tiền gia rồi.

Lúc này Tiền Vượng cứ nói chuyện sau này y có làm quan hay không là có dụng ý gì?

Thăm dò mình sao?

Nếu như vẫn một mực nói sau này không làm quan, kẻ này không có kỳ nữa, coi Đường gia là hồng mêm, muốn bóp thể nào thì bóp? Nhưng nếu thay đổi chủ ý, sau này muốn làm quan, liệu có bị chúng coi là ẩn họa cần diệt trừ sớm không?

- Không phải đâu, theo bản quan thấy, nhất định Đường hiền chất du sơn nổi cảm hứng bất chợt, cho nên mới vô ý phá lời thề năm xưa thôi, con đường làm quan, hẳn là Đường hiền chất không hứng thú.

Đường Kính Chi chưa nghĩ ra phải trả lời thế nào thì Vương Mông đã xen vào trước.

Nhìn hai cái bộ mặt giả dối đó, Đường Kính Chi mắt đảo một vòng, lảng sang chủ đề khác:

- Vương đại nhân, chấn tai là chuyện lớn, văn bối chỉ là chuyện nhỏ, ngài xem gần như các vị gia chủ có tiếng ở Lạc Thành đều tới cả rồi, việc quyên góp, nên chăng là bắt đầu thôi chứ?

Nói thực với việc vào quan đồ tới nay thái độ của y vẫn cứ là kính nhi viễn chi, tránh được thì tránh, nếu chẳng phải bị ép tới hết cách, y không muốn bước vào cái chốn ăn thịt người không nhả xương đó.

Mặc dù tài danh của y không nhỏ, nhưng chuyện nhà mình chỉ có mình biết, y mà bước vào sĩ đồ là phá lời thề của mình, dù trong triều những người cùng bối phận với gia gia của y năm xưa vẫn còn, hơn nữa nay tới nay không ít người thành quan lớn, nhưng trở thành kẻ nói mà không giữ lời người ta tránh còn chẳng kịp chứ nói gì tới chiếu cố, cũng như y bỏ đường công danh làm thương nhân, những người đó đã dứt bỏ quan hệ với Đường gia lâu rồi, cho nên dù có mặc quan bào lên cả đời này cũng chẳng thể có được thành tựu lớn.

Vì thế y không tiếp cái đề tài này, không muốn kẻ địch biết dự tính của mình, mặc cho bọn chúng suy đoán lung tung, nói không chừng vì thế mà bọn chúng không dám làm xằng quá mức.

Có điều y không biết Vương Mông bị bên trên gây áp lực lớn, đã quyết định công khai quá chiêu với Đường gia.

- Hiền chất nói phải lắm, hiện giờ chấn tai mới là chuyện lớn nhất.

Vương Mông thấy Đường Kính Chi không định nói tính toán trong lòng ra, biết có hỏi cũng phí công, liền thuận tiện chuyển đề tài, hẳn vén quan bào, đứng đứng đi ra đứng giữa đại sảnh từ lâu.

- Kính Chi, bài thơ kia của đệ được lắm, hiện giờ đã truyền khắp từng nhà từng hộ ở Lạc Thành rồi.

Vương Mông vừa đi, một thanh niên chen tới, trên thương trường, dù là ai, có địch tất nhiên cũng có bạn.

Thanh niên này họ Giả tên Lâm, kinh doanh vải vóc, thế lực gia tộc cũng không nhỏ, mặc bộ trường bào màu lam hoa lệ, tuổi ước chừng hai mấy, dáng rất cao, hơn Đường Kính Chi hẳn một cái đầu, tướng mạo đường đường, hiện mặt đầy khâm phục.

Giả Lâm quen Đường Kính Chi qua làm ăn, khá hợp ý, cho nên kết bạn với nhau.

Kỳ thực Đường Kính Chi xuất thân người đọc sách, trải qua biến cố lớn mới gánh vác chuyện kinh doanh của gia đình, bản tính khinh thường thương nhân sắc mùi tiền, ít giao du tiếp xúc với giới thương nhân, dứt lốt quan quyền càng khinh không thêm làm, do đó dù y có được tiếng thiên tài kinh doanh cũng chỉ miễn cưỡng cầm cự Đường gia bề ngoài không suy bại, còn thực chất mối quan hệ lẫn ảnh hưởng đã đi xuống nhiều, phần nào là ẩn họa gây ra tình thế hôm nay của Đường gia.

Nếu Đường gia vẫn như xưa, quy tụ xung quanh quanh là một lực lượng lợi ích, Vương Mông đã chẳng dám dụng vào.

Qua đó cũng thấy thanh niên tên Giả Lâm kia được Đường Kính Chi chấp nhận cũng là hiếm có.

- Chỉ một bài thơ thôi mà, có gì to tát đâu.

Đường Kính Chi gật đầu tỏ ý chào hỏi rồi tùy ý khoát tay.

Giả Lâm không vui:

- Cái gì mà nói là chỉ một bài thơ mà thôi? Đó là tuyệt tú có thể lưu truyền thiên cổ đấy! Nếu ca ca ta cũng có tài hoa như vậy, đêm nay đã vào được khuê phòng Đỗ Phiêu Phiêu trong Lưu Yên Các rồi.

Nói xong anh chàng công tử phong lưu có hạng của Lạc Thành cũng phải lộ ra vẻ mặt khao khát, đủ thấy Đỗ Phiêu Phiêu nhất định là phải rất xinh đẹp.

Lưu Yên Các là chốn phong nguyệt lớn nhất của Lạc Thành, ở Vương triều Minh Hà, mở kỹ viện không phải là phạm pháp, mà văn nhân tao khách, càng coi việc có thể qua đêm trong khuê phòng của hoa khôi nổi danh là chuyện đáng kiêu ngạo. Nghề kinh doanh thanh lâu kỹ viện được đẩy lên tầm rất cao, nhiều nơi không phải cứ có tiền là vào được mà tài tình, tướng mạo, gia thế không thể thiếu.

Hơn nữa còn phải được hoa khôi đồng ý mới xong.

Lưu Yên Các của Lạc Thành chính là một nơi như thế, đương nhiên sở dĩ có thể lập nên quy củ này chủ yếu vì ông chủ đứng sau Lưu Yên Các có thể lực khá lớn, cho dù là quan viên Lạc Thành vào đó cũng không dám sinh sự thị phi.

- Kính Chi, hay là tối nay ta mời khách, chúng ta tới Lưu Yên Các chơi tí chút?

Tĩnh lại, Giả Lâm rủ rê:

Đường Kính Chi lắc đầu, đáp nhỏ:

- Giả huynh đi một mình thôi, tiểu đệ vừa bệnh nặng mới lành đây, hơn nữa công việc bộn bề, không có thời gian cùng huynh tới đó phong lưu khoái hoạt đâu.

Trong nhà còn có cả đồng thê thiếp chưa đối phó được, Đường Kính Chi làm gì có tâm tư tốn tiền tới kỹ viện tìm gái.

Giả Lâm có vẻ thất vọng, sau đó cẩn thận ngó nghiêng xung quanh, thấy không ai chú ý tới nơi này, nói nhỏ:

- Kính Chi, lần này đệ với giúp ca ca đấy, không dẫu gì đệ, từ khi bài thơ kia của đệ truyền đi, Đỗ Phiêu Phiêu tuyên bố, nếu như ai có thể mời đệ tới Lưu Yên Các, cùng uống một bầu rượu với nàng, ngấm trắng một lần, nàng sẽ cho nha hoàn thiếp thân Đỗ Thi Thi bồi tiếp người đó một đêm.

Đỗ Phiêu Phiêu trừ xinh đẹp vô song, tài hoa càng truyền khắp Lạc Thành, mặc dù quen biết không ít thanh niên tài tử, năm nay cũng đã hai mươi, nhưng vẫn giữ được tấm thân băng thanh ngọc khiết, còn nha hoàn Đỗ Thi Thi của nàng cũng có mỹ mạo kinh người.

Đường Kính Chi nghe thế thì dở khóc dở cười, chỉ là một bài thơ thôi mà, trước tiên là Vương Mông và Tiền Vượng thăm dò, giờ lại tới Đỗ Phiêu Phiêu cuốn vào thế là quan thương kỹ đủ cả, đang định lần nữa lên tiếng từ chối đột nhiên bên tai có tiếng ho khế, nghe thấy tiếng này, toàn thân Giả Lâm run lên, mặt trắng bệch.

Người phát ra âm thanh kia là một trung niên mặc áo tím thẫm, tuổi trên bốn mươi, mặt mày trắng trẻo không râu, vóc người tương đương với Đường Kính Chi, là Giả Nam Sơn phụ thân của Giả Lâm.

Giả gia và Đường gia kinh doanh loại hàng khác nhau, không có va chạm về làm ăn, cho nên trước đây quan hệ giữa hai nhà không tệ.

- Tiểu chất bá kiến Giả thúc thúc.

Đường Kính Chi vội quay người lại, hành lễ với Giả Nam Sơn.

Giả Lâm không dám ho he một lời.

Giả Nam Sơn trừng mắt lên nhìn nhi tử rồi mới đưa tay đỡ Đường Kính Chi, có điều nụ cười trên mặt có vẻ không thật cho lắm:

- Kính Chi đừng khách khí như thế, hôm nay thấy sức khỏe cháu tốt hơn, ta cũng yên tâm rồi.

Nói xong lại quay sang nhi tử:

- Lâm Nhi, theo ta sang bên này, ta giới thiệu cho mấy người để con làm quen, sau này đặt tâm tư vào chuyện đàng hoàng, đừng suốt ngày từ sáng tới tối chỉ biết nghĩ tới các cô nương của Lưu Yên Các.

- Dạ.

Giả Lâm rất sợ phụ thân, cúi đầu đáp lời, thấy phụ thân quay đi mới đi qua nhét nhanh một tờ giấy vào trong tay Đường Kính Chi.

189. Chương 196: Năm Vạn Lượng

Đợi cha con Giả gia đi xa, Đường Kính Chi mới mở tờ giấy ra, tờ giấy nhăn nhúm nhàu nát, hẳn là bị Giả Lâm nắm trong tay rất lâu rồi, bên trên chỉ có một câu :” Sau này nếu có chỗ nào cần vi huynh giúp cứ việc lên tiếng, nhớ kỹ!!!”

Hơi sững sốt rồi Đường Kính Chi hiểu ra, chuyện của hiệu Đường gia kinh doanh ế ẩm tất nhiên Giả gia cũng biết, hơn nữa có kẻ tới tận cửa hiệu quấy phá gây rối mà Đường gia không đi báo quan, khiến người ta suy đoán hoặc gia cảnh lui bại hoặc đắc tội với quan viên triều đình là chuyện thường.

Chẳng trách Giả Lâm trò chuyện với mình, Giả Cổ Nam vội tới kéo đi, thì ra sợ người khác hiểu lầm Đường gia và Giả gia quan hệ tốt, khiến nhà mình bị liên lụy.

Có điều con người Giả Lâm đúng là không tệ, thấy bằng hữu gặp nạn không bỏ, thảo nào có thể kết bạn với một Đường Kính Chi kiêu ngạo.

Y cẩn thận gấp tờ giấy lại, cất vào trong ống tay áo, dù chỉ là mấy chữ ngắn ngủi, nhưng làm chứng cho tình hữu nghị đáng trân trọng giữ y và Giả Lâm.

Lúc này Vương Mông đang diễn giảng, mới đầu là lời lẽ hùng hồn chính khí, tiếp đó chuyện da bộ mặt bị thương oán trời thương dân, giống như đám quan viên hiện đại, kỹ năng diễn xuất rất cao minh, đáng tiếc ở đây quan thất nghiệp không có nghề diễn viên mà làm.

Cuối cùng sau khi nặn ra vài giọt nước mắt cá sấu hẳn dùng tiếng, trong đại sảnh vang lên tiếng vỗ tay rào rào, tiếng tán dương không ngừng.

Hơi nhếch mép, Đường Kính Chi chỉ vỗ tay cho có, kỳ thực nếu như Vương Mông thực sự có thể bỏ hết tiền gop được ra để chữa tai thì hẳn có mệnh mệnh một chút cũng không sao, Đường gia cũng vui vẻ góp tiền, dù Đường gia mấy tháng qua làm ăn không tốt, nhưng tích góp mấy đời, Đường gia thực sự chẳng thiếu tiền.

Nhưng với bản tính tham lam của Vương Mông thì có khả năng đó sao? Tiền vào túi hẳn được mấy đồng bỏ ra mua lương cứu trợ bách tính?

Trừ thương nhân, quốc gia có nạn cũng là thời cơ kiếm chác của quan viên, không chỉ ăn tiền do triều đình cấp xuống, còn bỏ túi tiền quyền góp của các phú hào địa phương.

Hiển nhiên Vương Mông cũng là loại tham quan như thế, cái vương triều đang dần thối nát này, đáng buồn loại quan viên như hắn lại chiếm tuyệt đại đa số.

Kỳ thực người đứng đây đa phần là gia chủ các đại tộc, sao không có chút tâm kế nào? Người vỗ tay đóng kịch không nói, kẻ vỗ tay thực lòng thì vì có cơ hội công khai rút lót quan trên rồi.

Giơ hai tay lên áp xuống ra hiệu mọi người yên tĩnh lại, Vương Mông nói tiếp:

- Quốc gia gặp nạn, mỗi người đều phải có trách nhiệm, thế này đi, bản quan đứng ra quyền góp đầu tiên.

Nói rồi lấy ra trong ống tay áo một tờ ngân phiếu.

Vương Định, tên sư gia của Vương Mông vội khom lưng đi tới nhận lấy, mở ra kéo dài giọng nói lớn:

- Thành thủ đại nhân quyền góp 300 lượng bạc chữa tai.

- Hay, Vương đại nhân không thẹn là tấm gương của quan viên Lạc thành.

- Vương đại nhân cần chính thương dân.
- Mọi người đều phải học Vương đại nhân khẳng khái mở hầu bao.

Tên sư gia vừa dứt lời trong đại sảnh liền vang lên tiếng hò hét, ai để ý là thấy, kẻ hét hăng nhất đều mặc quan bào, hoặc kẻ đeo cương đao ở bên hông.

Hiển nhiên đó đều là người trong quan phủ, nên tận lực bỏ dúi.

Lần nữa áp tay xuống, Vương Mông vờ vịt khiêm tốn:

- Bản quan lương bổng có hạn, chỉ bỏ ra được chừng đó thôi, mong các vị đừng chê cười, tiếp theo ai quyền góp đây?

Đại sảnh tức thì trở nên yên tĩnh, Vương Mông là quan, hần quyền bao nhiêu cũng không ai dám nói gì, nhưng người được mời tới đây đều là đại biểu của gia tộc lớn trong thành, đa số bọn họ tuân thủ nguyên tắc đi theo số đông, người khác quyền bao nhiêu thì mình quyền bấy nhiêu, như thế người thứ hai đồng nghĩa với việc đi đầu cho các thương gia làm gương.

Cho nên lúc này không ai chủ động đứng ra đi đầu.

Nếu không quyền nhiều thì xót của, lại đắc tội với những thương gia khác, bị họ chửi bới sau lưng. Còn quyền ít thì vô hình trung lại đắc tội với Vương Mông, vì quyền góp được nhiều ít liên quan tới chính tích của hần.

Ngay cả đám thương gia muốn bỏ dúi Vương Mông cũng phải cân nhắc cho kỹ, Vương Mông thăng quan phủ mông đi nơi khác, chẳng phải bọn họ đắc tội uống công với người cùng nghề sao?

Vương Mông cũng dự liệu trước được cảnh điều hiu chợ chiều này, cho nên vẫn cứ thản nhiên vuốt râu dề, hần quét mắt nhìn quanh đại sảnh một lượt, rồi bắt chết lên người Đường Kính Chi:

- Đường hiền chất, lần này phương bắc gặp nạn trên diện tích rất lớn, nạn dân rất đông, mà triều đình vì biên quan chiến sự không ngừng, không cấp được một đồng một cắc nào. Lúc này Đường hiền chất nói rất hay, nên bản quan hi vọng hiền chất có thể đi đầu cho hào môn Lạc Thành.
- Đúng thế, Đường gia là hào môn giàu có nổi danh Lạc thành, Đường công tử nên đi đầu mới phải.

Một tên trung niên mặc quan bào võ tướng đi tới một bước phụ họa, tựa như vô ý quay sang nhìn uy hiếp.

Kẻ này họ Trương tên Tú, nghe có vẻ nữ tính, nhưng người cao lớn vạm vỡ, tứ chi chắc khỏe, hông còn đeo một thanh cương đao dài hơn ba xích (1m), vỏ đao rộng hơn bốn tấc (~12cm), hần là trọng lượng không phải nhẹ.

Đường Kính Chi nhận ra kẻ này, đó là tên thủ bị Lạc thành, trong tay có 1500 binh mã, phụ trách bảo vệ thành, quân sĩ của hần không thuộc vào hàng ngũ quân doanh, nhân thủ do quan viên đương địa dựa theo hạn ngạch bên trên phát xuống để chiêu mộ, đều do thành thủ quản lý.

Kẻ này có thể xem như tâm phúc hàng đầu của Vương Mông.

Trương Tú vừa dứt lời liền có kẻ khác hòa theo:

- Đúng thế, Đường gia nên đi đầu.

Âm thanh này nửa nam nửa nữ, nghe rất là khó chịu, Đường Kính Chi quay sang nhìn kẻ đó thâm cười lạnh, xem ra quả nhiên muốn xéo Đường gia một miếng thịt lớn rồi.

Bọn chúng bắt đầu bức bách rồi đây.

Kẻ mới lên tiếng là Âm Lôi, hần là đầu lĩnh lực phiên môn Lạc Thành, Đường Kính Chi nhận ra hần nhưng không rõ lực phiên môn khác gì bộ khoái bình thường.

Âm Lôi mặc trường bào đỏ rực của nha môn, trên áo bào không thêu hoa văn gì cả, hông đeo đai màu lam thẫm, khác với Trương Tú là hông không đeo đao, mà cầm hai thanh kiếm sau lưng, vừa nói vừa đi về phía Đường Kính Chi, ánh mắt âm lãnh băng giá, nhìn cũng biết là hạng tanh máu độc ác.

Ngọc Nhi từ lúc bước vào đại sảnh chỉ lặng lẽ đứng trong một góc không có hành động gì, lúc này đột nhiên đi tới, đứng sau lưng Đường Kính Chi.

Hiển nhiên Ngọc Nhi đã cảm nhận được nguy hiểm nên mới có hành động này, đồng thời nói lên tên Âm Lôi này không phải là đơn giản.

Âm Lôi nheo mắt cảnh giác, dừng chân lại.

- Đường hiền chất đã nghĩ kỹ chưa? Có cần bản quan góp ý giúp không?

Vương Mông ung dung nói:

Tới đây rất nhiều người trong đại sảnh đã nhìn ra có chuyện không ổn rồi, trong đó Giả Lâm càng cảm phần, nếu chẳng phải bị phụ thân kéo lại thì hẳn đã đi ra viện trợ cho hảo hữu rồi.

- Ô, vậy con số trong lòng Vương đại nhân là bao nhiêu?

Đường Kính Chi không giận mà còn cười, phối hợp hỏi lại.

Vương Mông còn tưởng Đường Kính Chi bị gây áp lực đã khiếp đảm khuất phục rồi, cười thầm dù sao chỉ là một tên thư sinh thôi, liền lớn tiếng nói:

- 5 vạn lượng, bản quan thấy Đường gia nên quyên 5 vạn lượng.

- Hả?

Hắn vừa buông lời, trong đại sảnh người không kìm được kêu lên, người hít một hơi khí lạnh.

190. Chương 197: Giao Phong Chính Diện.

5 vạn lượng bạc giá trị mức nào?

Tính với giá trước thiên tai, một gánh lương thực giá 80 đồng, như vậy có thể mua được tới 625000 gánh lương thực.

Một gánh lương thực chừng 120 cân (60kg), đủ cho gia đình bốn người ăn cả tháng, như vậy 625000 gánh lương thực đủ cho bốn năm vạn mười người ăn rồi, nếu Đường Kính Chi gặt đầu, số tiền này đủ nuôi 15 vạn nạn dân đổ vào Lạc Thành theo ước đoán cao nhất của y chừng ba tháng.

Người dân lánh nạn thường chỉ ở lại mùa đông, tới xuân năm sau đến mùa reo mừng mới sẽ quay trở về quê hương, thời gian lưu lảng bên ngoài nhiều lắm cũng chỉ tới bốn tháng, nói cách khác số lương thực mà 5 vạn lượng bạc này gần như có thể đủ mua lương thực chân tai cho toàn bộ nạn dân tới Lạc Thành rồi.

Nghe con số Vương Mông nói ra không một ai không kinh hãi, bao gồm cả Đường Kính Chi, cho dù y có chuẩn bị tâm lý cũng không ngờ tới hắn tham lam tới độ này, hắn bị điên hay sao?

- Ha ha ha ha.

Đường Kính Chi tức tới bật cười lớn.

Đám phú thương trong đại sảnh qua thời gian kinh ngạc ngẩn ngơ, liền trầm trầm tư.

Có người suy đoán phải chăng Đường gia đắc tội với Vương Mông cho nên hắn thừa cơ làm khó Đường gia?

Người thì lo, phải chăng tên Vương Mông này thừa cơ vợ vét một mẻ lớn? Đường gia chẳng qua phối hợp diễn trò?

Cũng có người cho rằng Vương Mông cố ý bắt Đường gia đi đầu quyên thật nhiều, tất nhiên 5 vạn lượng là không thể, ra giá trên trời trả giá dưới đất mà, Đường gia cũng không thể bớt đi quá nhiều làm bề mặt thành thủ đại nhân, nên con số kia không nhỏ, các nhà khác ắt phải đi theo.

Hiện giờ quốc khổ trống không, nếu Vương Mông chẳng những có thể an bài thỏa đáng cho nạn dân, còn có thể nộp lên trên mấy chục vạn lượng bạc, chính tích lớn như thế, nói không chừng hoàng thượng cao hứng cất nhắc hắn?

Mỗi người theo đuổi suy tính riêng của mình, đại sảnh lần nữa trở nên yên tĩnh, những đôi mắt lúc nhìn Vương Mông, lúc liếc Đường Kính Chi, muốn tìm ra manh mối nào đó.

Giả Lâm mặt mày tím tái, nhưng hấn bị phụ thân cực kỳ nghiêm khắc đứng bên trấn áp, không dám làm càn.

- Đường hiền chất cảm thấy con số này thế nào?

Vương Mông vuốt râu mỉm cười hỏi:

Trương Tú tiếp luôn:

- Đại nhân, con số ngài nói ra tất nhiên hợp tình hợp lý, ngài xem, đây chẳng phải Đường công tử ngầm chấp nhận rồi sao.

Âm Lôi cũng phụ họa:

- Hắc hắc, đúng thế, Đường công tử khẳng khái lắm mà.

- Ngầm chấp nhận? Nói ai thế?

Đường Kính Chi cuối cùng cũng lên tiếng, Vương Mông đã công khai chèn ép Đường gia, như thế y không cần phải nhún nhường lui bước như trước kia nữa.

Mâu thuẫn đã gay gắt, nếu y còn lùi bước, chỉ biết nhân nhượng, thành quả hồng mêm, đối thủ thừa thế dẫm đạp cho tới khi người nát bét.

Nếu thành hồng mêm trong mắt mọi người, như thế Đường gia không phải chỉ đối phó với Điền Cơ Vương Mông, mà còn thành con dê béo cho đám phú thương Lạc Thành xông bào cắt xẻo, ngày diệt môn của Đường gia đã ở ngay trước mắt rồi.

Cho nên giờ đây y nhất định phải cứng rắn, dù có phải trở mặt với Vương Mông cũng không tiếc, đương nhiên không thể ngu xuẩn hùng hục đâm đầu tới, nếu không người ta chỉ thấy người ngu xuẩn, nhưng không sao, trên đường đi y đã có chuẩn bị đầy đủ rồi.

Thản nhiên phủi khế ống tay áo, Đường Kính Chi nói:

- Vương đại nhân, tại hạ nghe người ta nói, riêng ruộng tốt đứng tên Vương phủ của ngài đã có gần 2 vạn mẫu, nếu thêm vào cửa hàng, tửu lầu, còn giàu có hơn của Đường gia, sao đại nhân lại chỉ quyên có 300 lượng bạc, lại bảo tại hạ quyên 5 vạn lượng.

Sắc mặt Vương Mông tức thì trở nên âm trầm, nắm đấm trong ống tay áo siết chặt, hai mắt phun lửa nhìn Đường Kính Chi, hấn có bao nhiêu gia sản, hấn người trong đại sảnh không ai không biết, nhưng biết thì biết, chỉ có thể nói riêng với nhau thôi, không ai dám nói công khai ra như vậy.

Hấn ngàn vạn lần không ngờ Đường Kính Chi dám trở mặt, dám xỉ nhục hấn trước mặt bao người.

Nên nhớ hấn là quan phụ mẫu của Lạc thành.

Chẳng lẽ Đường gia không có kị gì hết? Nếu chẳng phải vị Đường lão thái quân kia mang phong hiệu cáo mệnh thì hấn muốn tổng ngay Đường Kính Chi vào đại lão.

Nghe câu này nhiều người thầm lo cho Đường gia, người thì hoang mang, chẳng lẽ Lạc thành sắp có phong ba lớn rồi, còn Giả Lâm thì hả lòng hả dạ lắm, lên gờ ngón tay cái với Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi nhìn thấy, nhưng không dám để người khác phát hiện ra, y không muốn để người bằng hữu này cuốn vào tranh đấu với giữa Điền Cơ Vương Mông.

Đám Vương Mông còn đang sững sờ không nói ra lời thì Đường Kính Chi tiếp tục:

- Vương đại nhân thân là trưởng quan tối cao của Lạc thành chỉ quyên có 300 lượng bạc, Đường gia đương nhiên không dám vượt mặt, thế này Đường mỗ cũng khải khái bỏ ra 100 lượng bạc chần tai.

- To gan, chỉ một tên thương nhân dè tiện dám lên tiếng làm nhục mệnh quan triều đình, ta thấy người chán sống rồi, người đâu, bắt lấy tên tiểu nhân cuồng vọng coi thường vương pháp cho ta.

“Keng” một tiếng, Trương Tú rút đại đao ra, quát lớn:

Bên ngoài mặt trời lên cao, ánh sáng chiếu lên mặt đao, khiến người ta lóa mắt.

Đám quân sĩ vây quanh đại lâu lập tức có mấy chục tên xông vào, có điều bọn chúng định ra tay thì Đường Kính Chi trầm giọng quát:

- Kẻ nào dám!

Mặc dù y là văn nhân, người không cao cũng chẳng to, nhưng đám binh sĩ không ai không nhận ra, vị gia chủ đương đại của Đường gia không phải người bọn chúng muốn bắt là bắt được, đứng khựng cả lại toàn bộ nhìn sang thượng quan của mình.

Đường Kính Chi lúc này mới quay sang Trương Tú giận dữ nói:

- Trương đại nhân, tuy ông là thủ bị Lạc Thành, nhưng không phải có thể muốn gọi Lâm mỗ ra sao thì gọi, ông nói ai là thương nhân đệ tiện? Ta là cử nhân, là môn sinh thiên tử! Vậy mà trong mắt ông chỉ là thương nhân đệ tiện, vậy ta hỏi ông, ông coi hoàng thượng là gì, ông mới là kẻ khi quân phạm thượng coi thường vương pháp.

- Người ... Người nói láo .. Ta không ...

Trương Tú chỉ là tên võ tướng thô kệch, đấu khẩu với Đường Kính Chi làm sao nổi, giờ Đường Kính Chi lôi cả hoàng thượng ra, hắn không thể không sợ.

Nhìn mặt Trương Tú tái xanh, ấp a ấp úng, Đường Kính Chi lại nói:

- Còn nữa, Trương đại nhân ông chỉ là thủ bị Lạc thành, phụ trách thành phòng, quyền gì đòi bắt Lâm mỗ?

Bắt phạm nhân là công tác của bộ khoái, nếu trong thành không có sự kiện lớn, quân sĩ của Trương Tú chỉ phụ trách canh gác giữ cổng thành thôi.

Âm Lô thấy Trương Tú đuối lý hoàn toàn không nói được câu nào nữa, liền vội đứng ra giải vây:

- Theo Đường công tử nói thì bản công sai có quyền lực bắt công tử rồi chứ?

Cái giọng nhờn nhọt của hắn phát ra, làm người trong đại sảnh nổi hết da gà da cóc.

Đường Kính Chi cười nhạt, chẳng chút sợ hãi hỏi vặn:

- Vậy Âm đại nhân bắt Đường mỗ với tội danh gì?

- Trương đại nhân chẳng phải vừa nói rồi đó sao, nhục mạ tráo phúng quan viên triều đình! Dù ngươi là cử nhân thì sao, ta vẫn có thể bắt ngươi vào ngục.

Âm Lô vừa nói vừa đi về phía Đường Kính Chi, có điều ánh mắt không ngừng giám thị động tĩnh của Ngọc Nhi.

- Cái tai nào của Âm đại nhân nghe thấy ta nhục mạ tráo phúng quan viên triều đình?

Đường Kính Chi ưỡn thẳng lưng nói:

- Đường mỗ vừa rồi có sao nói vậy, đương nhiên nếu Âm đại nhân chỉ ra được ta nói sai chỗ nào, Đường mỗ tuyệt không phản kháng, mặc cho Âm đại nhân xử trí.

- Hừ, ngươi còn muốn phản kháng à? Nói cho ngươi biết, hôm nay ta bắt ngươi là cái chắc rồi.

Âm Lô dùng khước mắt liếc nhìn Vương Mông, thấy hắn mặt âm trầm không có ý ngăn cản, định dùng bạo lực:

191. Chương 198: Ngọc Nhi Trêu Vương Mông

- Vương đại nhân, giữa thanh thiên bạch nhật, trước mặt bao người như thế, chẳng lẽ ngài mặc thuộc hạ làm xằng làm bậy, chẳng lẽ dưới gầm trời này không còn vương pháp nữa.

Đường Kính Chi quát:

Vương Mông nheo mắt lại, lạnh lùng nói:

- Cử nhân Đường Kính Chi, nghe tin phương bắc thiên tai hoành hành, chẳng những không chịu tương trợ, ra sức vì nước, còn dám lớn lối quát tháo, trước xỉ nhục mệnh quan triều đình, sau làm loạn chuyện nghĩa sĩ hào môn quyền góp, người đầu, bắt cho ta.

Vốn trước khi tới đây Vương Mông không hề muốn bắt Đường Kính Chi, dù sao không có lý do đủ mạnh, không thể tùy tiện đung vào cử nhân có công danh, nhưng hiện hấn giận quá mất khôn, chẳng thềm cổ kị nhiều, cổ gán gáp tội danh cho Đường Kính Chi.

- Cổ ý ghép tội người ta thì muốn nói sao chẳng được.

Đường Kính Chi mặt không đổi sắc, lên tiếng đối chọi, thấy Âm Lỗi vẫy tay ra hiệu cho đám nha dịch, nói thêm:

- Ta muốn xem xem kẻ nào to gan lớn mật dám bắt Đường Kính Chi ta, Đường gia ta được hoàng phong.

Nói tới đó thầm khấn trương nhìn ra phía cửa tửu lâu, sao người an bài trước đó giờ này còn chưa tới?

Người trong đại sảnh đều giật mình nhớ ra, Đường lão thái quân còn được phong hiệu của triều đình, dù Lạc Thành cách kinh thành nghìn dặm, nhưng phạm là chuyện liên quan tới hoàng thất, đều là chuyện cực hệ trọng, không ai dám tùy tiện.

Vương Mông cắn chặt răng, liềm mình lệnh:

- Được hoàng phong là Đường lão thái quân, không phải Đường Kính Chi người, người đầu, bắt ...

Hắn còn chưa kịp nói tới chữ “lấy” thì bên ngoài đột nhiên có giọng một ông già:

- Nhị gia, Trịnh công tử gửi thư tới nói vài ngày nữa sẽ đến Đường gia làm khách.

Đường Kính Chi thở phào, nhưng cũng nghi hoặc, sao người tới đây lại là Bàng Lộc?

Đám phú thương đang hứng thú đứng xem kịch hay, kết quả tới lúc kịch tính thì bị người ta xen ngang, tỏ vẻ khó chịu nhìn về kẻ phá đám.

Bàng Lộc còn trường hợp nào chưa thấy qua, chẳng ngại những ánh mắt không thân thiện kia, không nhìn đám Vương Mông cái nào mà đi tới trước mặt Đường Kính Chi thì lễ:

- Nhị gia, Trịnh công tử có thư tới, đồng thời nhờ quân sĩ chuyển lời, nói vài ngày nữa sẽ đến phủ ta làm khách.

Ngạc nhiên nhận lấy thư, Đường Kính Chi nghĩ bụng :” Sao trùng hợp như thế, mình vừa tính mang cái danh Trịnh gia ra sai lần nữa thì tên này đã tự nạp mình tới tận cửa?”

Thì ra trên đường tới Thiên Lý Hương, Đường Kính Chi dự phòng Vương Mông giở trò bạo lực, nên dặn hộ vệ đi theo vài câu, bảo hấn theo sau cùng, đứng ngoài cửa tửu lâu, nếu thấy hộ vệ bên trong thấy tình hình không ổn sẽ ra hiệu cho hấn, hấn sẽ chạy vào nói Trịnh Kiếm Thu vài ngày tới sẽ đến Đường phủ làm khách.

Chẳng hiểu thế nào Đại quân sự Bàng Lộc lại xuất hiện.

Mở thư ra, cuối trang giấy đúng là ký tên Trịnh Kiếm Thu.

Đúng là ông trời giúp ta rồi.

Không ai ngờ vào đúng lúc hay ho lại nô bộc già của Đường gia chạy vào, có điều đám phú thương nghe thấy ba từ Trịnh công tử chẳng để ý, tiếp tục đợi xem kịch, trên đời này người họ Trịnh vô số, chẳng ai nghĩ ngay tới trưởng công tử của Tuyên Uy tướng quân.

Nhưng Vương Mông thì rất miễn cảm với ba cái chữ này, trước đó không lâu hấn đã tra rõ, lần trước chính Nhị nãi nãi của Đường gia đã cứu Trịnh Kiếm Thu một mạng.

Chẳng lẽ phong thư này tới từ Trịnh phủ đó?

Trương Tú và Âm Lôi mặc dù đều là tâm phúc của Vương Mông, nhưng Vương Mông không đem hết bí mật ra nói cho bọn chúng biết, như chuyện Đường gia cứu sống Trịnh Kiểm Thu chẳng hạn, cơ mật thực sự đều do gia nô trong phủ của hắn điều tra, truyền tin.

Hai tên Trương Âm không hiểu rõ lợi hại, thấy một lão nô xông vào thôi thì không coi ra gì, bọn chúng định quát thủ hạ bắt người thì Bàn Lộc lại lên tiếng:

- Nhị gia, quân sĩ đưa tin còn nói, Trịnh lão thái quân của phủ Tuyên Uy tướng quân rất cảm ơn khối ngọc như ý người tặng lần trước, nếu Nhị gia rảnh tới phủ Tuyên Uy tướng quân làm khách, Trịnh lão thái quân muốn đích thân tiếp người.

Đúng là một viên đá khời lên muôn tầng sóng.

Câu này của Bàn Lộc không khác tiếng chuông đánh bên tai.

Đường gia và Trịnh gia có giao tình lúc nào thế? Hơn nữa quan hệ sâu tới mức ngay cả Trịnh lão thái quân cũng hạ mình gặp Đường Kính Chi.

Tất cả đều kinh hãi, bao gồm hai tên Trương Âm, cánh tay giơ lên cứng đờ như bị điểm huyết, Tuyên Uy tướng quân Trịnh Thắng, hạng tằm tếp như bọn chúng đầu trâu chọc vào nổi.

Ngay cả Vương Mông cũng không trâu chọc nổi.

- Ha ha ha, chỉ là một khối ngọc như ý thôi mà, không ngờ làm Trịnh lão thái quân ghi nhớ như thế, Đại quân sự, nhớ lần sau tới Trịnh phủ chúng ta chọn thêm loại ngọc tốt đem tặng.

Nét mặt của những người trong đại sảnh bị Đường Kính Chi thấy hết, vẻ mặt tỏ ra rất tự nhiên như căn dặn một chuyện bình thường:

- Nhị gia nói có lý, lão nô sẽ lưu tâm.

Bàn Lộc cung kính đáp:

- Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, à, ông giao ngân phiếu cho thành thủ đại nhân đi, chúng ta về phủ, còn phải tể cháo, cho nạn dân có cái mà ăn.

Đường Kính Chi nói đoạn lấy tờ ngân phiếu phiếu 100 lượng ra đưa cho Bàn Lộc, nhưng bỗng nhiên có bàn tay cướp lấy giữa chừng, rồi giọng Ngọc Nhi vang lên:

- Để thiếp giao cho Vương đại nhân đi.

Ngọc Nhi vừa nói vừa cuộn tờ ngân phiếu lại thật chặt, tiếp đó dưới ánh mắt chăm chú tò mò của tất cả mọi người phẩy tay về phía trước.

Tờ ngân phiếu màu vàng, vù một cái vờ ra quỹ tích mơ hồ trên không, chớp mắt đã bắn tới trước ngực Âm Lôi, nhìn từ phương hướng Đường Kính Chi, hắt chắn đường tới Vương Mông.

Âm Lôi thường ngày tự phụ bản lĩnh cao cường, nhưng cho dù hắn đã chuẩn bị trước khi Ngọc Nhi xuất thủ vẫn không ngăn được tờ ngân phiếu gần như bay sượt qua tai hắn, con người hắn co lại, người sưng ra tại chỗ.

Thì ra khi ném tờ ngân phiếu ra thì Ngọc Nhi còn ném luôn một cây cương châm, ở đây chỉ có Âm Lôi võ công cao, nhãn lực tốt mới nhìn thấy cây cương châm được ném đi cực kỳ khéo léo đó, cây cương châm xuyên qua búi tóc của hắn, để lại một cái lỗ trên cửa sổ tửu lâu rồi bay mất.

Tích tắc ấy hắn nhìn thấy đôi mắt tuyệt đẹp nhưng lạnh như băng liếc qua, làm hắn vã mồ hôi lạnh, Âm Lôi biết nữ nhân đeo khăn che mặt đó võ công trên hắn nhiều, không dám lỗ mãng hành động.

Vương Mông thấy tờ ngân phiếu bắn tới trước mặt mình nhanh như tia chớp, sợ tái mặt, cuống cuống lùi lại, hai chân vấp vào nhau, kết quả ngã bổ ngửa ra đất.

Chưa hết khi ngã xuống hắn còn chạm vào cái bài, làm cốc trà lắc lư mấy vòng, sau đó lăn từ trên mặt bàn xuống, Vương Mông theo bản năng nghiêng đầu sang một bên, “choang” cái chén vỡ tan tành ngay bên tai hắn, Vương Mông tuy né kịp, nhưng bị trà đổ lên đầy mặt.

Biến cố này làm đám hào phú nhìn tới trở mặt, nữ nhân kia lá gan cũng quá lớn rồi, dám hành hung quan viên triều đình, đây là tội chết.

Đường Kính Chi sững sốt, có điều y phản ứng rất nhanh, nhìn rõ tờ ngân phiếu rơi xuống, lên tiếng ngay:

- Vương đại nhân, tiểu thiếp của tại hạ chỉ muốn giao ngân phiếu vào tay ngài thôi mà, có cần nhất gan như thế không?

Dù sao cũng trở mặt rồi, chưa làm gì được thì hiện giờ xử nhục tên cầu quan này cho sướng cái miệng đã, nói xong y không đợi Vương Mông bò dậy, chấp tay với mọi người xung quanh:

- Tại hạ bận việc, xin đi trước một bước.

Vương Mông ngã nện xuống đất đau muốn kêu cha kêu mẹ, mắt cũng nổ đom đóm, nghe thấy Đường Kính Chi nói muốn đi, hắn sao chịu, định rống lên bảo thủ hạ bắt lại thì thấy trên đầu có một tờ giấy màu vàng phơ phất hạ xuống như bông tuyết, nhẹ nhàng phủ lên mặt hắn.

Thì ra Ngọc Nhi sử dụng ám kinh để tờ ngân phiếu bay tới trước mặt Vương Mông sẽ trải ra, nàng vận dụng kinh lực cực chuẩn, tờ giấy hết đà sẽ rơi xuống tự nhiên.

192. Chương 199 : Dựng Lều Tế Cháo.

Vương Mông tức sôi máu, té ra người ta chẳng hề muốn làm tổn hại hắn, chỉ trêu đùa, cố ý làm hắn bêu xấu mà thôi, từ khi ngồi lên vị trí thành thủ này, hắn chưa bao giờ bị ai giỡn mặt như vậy, nghiêng người chống đất tức tốc đứng dậy, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng đã bước ra khỏi đại môn tửu lâu.

Môi run run, cuối cùng hắn không dám sai người giữ Đường Kính Chi lại.

Đường gia có đại ân cứu mạng với Trịnh gia, nếu hắn tùy tiện dám bắt một cử nhân có công danh trên người, đến khi Trịnh gia truy hỏi lại không có một cái lý do chính đáng, hắn sẽ thê thảm, ân sư Điện Cơ của hắn trước giờ bất hòa với Trịnh Thắng, nhưng ân sư hắn có thể đứng ra đối đầu với Trịnh Thắng bảo vệ một tên thành thủ nho nhỏ như hắn không?

Không chắc, chuyện này hắn không nắm chắc chút nào.

Ở Lưu Châu, thành thủ như hắn có hơn chín người, cho nên ở Lạc Thành thì hắn xưng hùng xưng bá, ghé gối lăm, nhưng trong mắt Điện Cơ, hắn căn bản không là cái gì.

Mất mặt lớn như thế, Vương Mông không còn mặt mũi nào mà ở lại đây quyền tiền chặn tai nữa, phẩy ống tay áo một cái, rồi rời tửu lâu theo một phương hướng khác.

Giả Lâm đứng sau lưng phụ thân mắt đầy hiếu kỳ, trước đó hắn thấy Ngọc Nhi đeo khăn tre mặt, hơn nữa đứng cách Đường Kính Chi vài bước, thái độ đứng đưng lạnh nhạt như không để ý tới chuyện trong đại sảnh, còn tưởng hai người không quen biết gì nhau, đến lúc chứng kiến thủ đoạn cao minh của nàng mới kinh ngạc, nghĩ sau này nếu có cơ hội, nhất định phải yêu cầu nàng dạy mình mấy món võ công mới được.

Tới khi bước chân ra khỏi đại môn tửu lâu tìm Đường Kính Chi mới quay về vị trí, y không ngờ Ngọc Nhi lại lớn gan như vậy, nói vừa rồi y không sợ chút nào là nói dối, không nhìn thấy bốn xung quanh tửu lâu có tới hơn 200 tên quân sĩ sao?

Có điều vẫn may là tên Vương Mông này không dám đắc tội với Trịnh gia.

Hộ vệ Đường gia gác ở cửa tửu lâu thấy chủ tử đi ra liền vội dắt ngựa tới.

Nhận lấy giấy cương, Đường Kính Chi dậm bàn đạp leo lên lưng ngựa, quay đầu nhìn về đại sảnh tửu lâu, vừa rồi y nói mình là cử nhân, lại tuyên dương chuyên Đường lão thái quân có hoàng phong, cuối cùng còn tiết lộ cả chuyện Đường gia và Trịnh gia chủ yếu là cảnh cáo đám phú hào kia, Đường gia không dễ bắt nạt, đừng có hùa theo làm bừa.

- Nhị gia, trên thư Trịnh công tử nói chuyện gì thế?

Y vừa quay ngựa lại thì Bàng Lộc hỏi:

Trước đó ở trong đại sảnh Đường Kính Chi đã xem qua thư của Trịnh Kiểm Thu một lượt, đại bộ phận là hỏi han ôn chuyện cũ, có điều cũng nhắc qua chuyện nạn châu châu.

“Phương bắc thiên tai, đoán chừng triều đình vì chấn tai đã không còn tiền phát quân lương nữa, chẳng lẽ Trịnh Kiểm Thu chuyển này tới là hỏi vay ngân lượng phát thay triều đình? Hoặc là lương thực quân doanh thiếu thốn, cần tiền mua lương?”

Đường Kính Chi suy ngẫm một lúc mới đáp:

- Đại quân sự, Trịnh Kiểm Thu ở Lạc thành không được mấy ngày đâu, giữ kín chuyện ta và Vương Mông trở mặt, nếu không để hắn nghe ngóng được Đường gia cần dựa vào uy danh của Trịnh phủ e là sẽ đòi hỏi tham lam, kẻ này lòng dạ bất trắc, không nên tin hắn.

Bàng Lộc mặc dù không xem thư nhưng qua một vài lời của chủ tử là ông ta đã đoán được đại khái rồi, chủ tử vừa ở Trịnh phủ về không lâu, Trịnh Kiểm Thu sốt sắng tới bái phỏng đúng vào thời điểm này, người lão luyện sự đời như ông ta không cần chủ tử nhắc cũng đoán được mục đích chuyển đi của hắn:

- Vẫn lão nô hiểu rồi, Nhị gia, hay là thế này, nếu Trịnh công tử tới Lạc thành, không bằng an bài ở luôn trong phủ ta, như thế “chiếu cố” chu đáo hơn.

- Ủ, như vậy là tốt nhất.

Đường Kính Chi gật đầu:

- Còn cả vừa rồi lão nô có nói dối chuyện Trịnh lão thái quân muốn gặp người, mong Nhị gia không trách.

Khoát tay, Đường Kính Chi cười:

- Đại quân sự, ta không trách ông mà còn phải thưởng cho ông, ừm, lát nữa đợi về phủ ta viết giấy cho ông đến trưởng phòng lĩnh 20 lượng bạc.

Vừa rồi Bàng Lộc tới hết sức đúng lúc mới xoay chuyển được tình thế, nếu không hậu quả không dám tưởng tượng, hiện y còn chưa dám chọi cứng với quan viên, nếu không Đường gia coi như xong hết.

Bàng Lộc không chối từ, lên tiếng tạ ơn.

Ngọc Nhi ngồi vuốt cổ con tuấn mã màu đen, đợi Đường Kính Chi nói chuyện xong mới kẹp bụng ngựa đi sóng vai với y, nói:

- Cái tên quan sai cấp song kiếm sau lưng kia có chút bản lĩnh, sau này nếu Nhị gia gặp phải hắn, cần hết sức cẩn thận.

Cho dù Âm Lôi không phải đối thủ của Ngọc Nhi, nhưng cũng không phải hạng đối thủ có thể lơ là, người trên giang hồ đánh giá nguy hiểm không phải chỉ dựa vào mỗi bản lĩnh võ công.

Đường Kính Chi “ừ” một tiếng rồi cười sảng khoái:

- Ngọc Nhi, vừa rồi nàng trêu đùa cho Vương Mông khốn đốn, mất hết thể diện đúng là làm lòng người khoan khoái.

- Chỉ cần Nhị gia không trách thiếp lỗ măng thô tục là được.

Mặc dù chưa có phu thê ân ái thực sự với nam tử bên cạnh, nhưng nhìn thấy y bị người ta ức hiếp, Ngọc Nhi muốn đối phương phải nếm chút đau khổ.

- Sao có chuyện đó được, ta cảm ơn nàng còn không kịp ấy chứ?

Đường Kính Chi cười lớn:

Bàng Lộc ngạc nhiên, mắt nhìn qua nhìn lại hai người, Nhị gia sao lại có ý nghĩ nói cảm ơn với một tiểu thiếp, nữ nhân hầu hạ hỗ trợ nam nhân là chuyện đương nhiên, việc gì phải cảm ơn?

Trong mắt Ngọc Nhi cũng thoáng hiện chút bất ngờ, tiếp đó chỉ vào nạn dân đang đổ tới ngày một đông trên đường:

- Nhị gia nếu thực lòng muốn cảm ơn thiếp không bằng về nhà sớm một chút, bảo hạ nhân trong phủ mang cháo và bánh bao ra cứu tế bọn họ.

- Được! Nàng yên tâm, vi phu đảm bảo hôm nay bọn họ đều được ăn no!

Đường Kính Chi hào sảng nói, rồi vung roi quát ngựa đi nhanh hơn.

Quay về phủ, giao ngựa cho hộ vệ dắt, Đường Kính Chi tới thẳng nhà bếp, Thị Mặc đã đợi sẵn ở đó, thấy y tới vội đi lên hành lễ:

- Nhị gia, người đã về.

- Ủ đứng dậy đi.

Đường Kính Chi hỏi:

- Vật phẩm dùng cho việc cứu tế đã chuẩn bị đầy đủ rồi chứ?

- Bẩm Nhị gia, chuẩn bị đủ cả rồi ạ.

Thị Mặc đứng dậy chỉ vào mấy cái thùng lớn bốc khói nghi ngút:

- Chỗ này có tổng cộng tám cái thùng, thêm vào bánh bao vừa mới lấy khỏi lò, đủ cho hơn một nghìn người ăn no.

Đường Kính Chi nhìn theo hướng Thị Mặc chỉ, thấy cách đó không xa có tám cái thùng lớn đường kính ba xích (1 mét), sâu tới thắt lưng người được đặt trên xe, đi tới xem, bên trong là cháo loãng nấu với đậu đỏ, hương thơm ngào ngạt làm y cũng phải hít liên mấy hơi, thâm cảm thân lương thực không cần dùng phân bón hóa học dù chỉ là loại gạo thường cũng chẳng thua kém gì lương thực thượng hạng thời hiện đại.

Đường Kính Chi cầm cái thìa sắt lớn treo bên mép thùng ngoáy vài cái, hài lòng gật đầu, hơi loãng không lấy thìa ăn được, nhưng mà ăn no chắc không thành vấn đề.

- Nhị gia, đây là bánh bao hấp cho nạn dân ăn, người xem có vấn đề gì không?

Thị Mặc lấy một cái bánh bao trong sọt trúc ra hỏi:

Đường Kính Chi nhận lấy cái bánh bao vẫn còn nóng hổi, xem ra vừa rời lò không lâu, rất trắng, như tuyết mùa đông vậy, to chừng hai cái nắm đấm, ước lượng thử cũng khá đầm tay:

- Ủ, không tệ, về sau cứ làm theo kích cỡ này, người bố trí đầy đủ người cho nhà bếp, thời gian tới không được phép lười biếng, nếu không xảy ra sai sót, khiến nạn dân bên ngoài không có cái ăn thì đừng trách ta ra tay vô tình.

Đường gia cần phải lung lạc nạn dân, cho nên nhất định phải giữ chữ tín, sau này mới có thể khiến nạn dân nghe theo Đường gia điều khiển, đi đào sông, khai hoang.

Nếu nói lời không giữ lời, để cho nạn dân bị đói, người ta nghi ngờ Đường gia lừa bọn họ đi làm chuyện khổ sai, không cho ăn

193. Chương 199 : Dựng Lều Tế Cháo (2)

Chuyện nói ra cũng không phải đơn giản, ví như Vương Mông cố ý phá rối, ngày ngày lấy danh nghĩa quan phủ tế cháo, tới khi đó nạn dân không cần làm việc cũng có cái ăn, chẳng tội gì mà đi đào kênh với đào mương.

Cho nên Đường Kính Chi muốn phải làm thiện danh của Đường gia vang xa cái đã, tốt nhất khiến nạn dân truyền tai nhau, biết Đường gia Lạc thành ngày ngày cho nạn dân ăn no, thế là một truyền mười, mười truyền trăm, để cho ai ai cũng biết tới Lạc thành là không lo đói bụng, khi đó nạn dân sẽ ùn ùn đổ tới Lạc thành.

Người càng đông đối với Đường gia mà nói càng có lợi, chuyện khai hoang sẽ càng sớm ngày hoàn thành, Vương Mông có muốn cứu tế cũng phải có tiền mua lương thực mới được, tên tham quan như hấn nỡ bỏ tiền ra không?

Vả lại hấn càng nhiệt tình cứu tế nạn dân càng đông, e hấn sặt nghiệp cũng chẳng làm nổi, nên nhớ giá lương thực hiện nay tăng lên gấp mấy lần rồi, muốn mua cũng chẳng ai bán.

Còn về số lượng lương thực của Đường gia thì căn bản không cần phải lo, phải biết rằng trước thiên tai y cho thu mua tới 40 vạn lượng lương thực, gấp 8 lần số tiền Vương Mông đòi, trừ cho nạn dân ăn, số còn lại y đem tới thành trì khác bán, đợt mùa đông tới, y kiếm thêm 100 vạn lượng bạc cũng không khó gì.

Thị Mặc cũng biết nơi này về sau vạn lần không thể trễ nải, nếu không có khả năng làm hỏng đại sự của chủ tử, vội đáp:

- Nhị gia cứ yên tâm, nô tài nhất định căn dặn bọn họ thật kỹ, ngoài ra nô tài còn điều một số nha hoàn bà tử ở các tiểu viện tới giúp, quyết không để cho nạn dân bị đói.

- Được, nếu người không đủ cứ bảo với đại quân sự bố trí.

Đường Kính Chi phát tay:

- Đi, chúng ta rời phủ, ra cổng thành tế cháo.

- Vâng.

Mọi người dạ ran:

Cửa phủ mở rộng, đoàn xe ngựa kéo thùng cháo và sọt bánh bao lớn chậm chậm đi về phía cổng thành nam, trên đường đi, hạ nhân Đường phủ bắc loa miệng nói lớn, Đường gia hưởng ứng lời hiệu triệu của triều đình, bắt đầu từ hôm nay sẽ cứu tế nạn dân, bảo bọn họ tới ngoài thành xếp hàng chờ đợi.

Nghe nói có cái ăn, nạn dân tất nhiên vui sướng, tức khắc ghi nhớ bốn chữ “Đường gia Lạc thành” trong đầu, từng dòng người ùn ùn đổ về cổng thành nam như dòng thác, vì những nạn dân tới Lạc thành vào lúc này còn chưa phải chịu khổ cực nhiều lắm, hơn nữa truyền từng phố, cho nên không xảy ra chuyện chen lấn dẫm đạp lên nhau gây thương tích án mạng.

Tới khi đoàn người Đường phủ tới ngoài cổng thành nam, thấy nạn dân xếp thành tám hàng dài theo sự bố trí của các hộ vệ Đường gia, ước tính sơ qua cũng phải hơn ba nghìn người.

Xe ngựa đỗ lại, gia đình Đường gia bắt đầu công việc phát cháo phát bánh bao.

Cầm cái bát mang từ nhà theo, nhận lấy thìa cháo loãng nấu đậu đỏ với bánh bao trắng từ hạ nhân Đường phủ, những nạn dân đói khổ ai nấy lệ nóng tràn mi, trước khi rời đi đều khom người hướng về phía Đường Kính Chi vái một cái thật sâu.

Lúc này chủ tử Đường gia trong mắt bọn họ là bố tát sống.

Người xếp hàng gần như cả nhà đứng cùng một chỗ, có nam tử tráng niên, có ông già tóc bạc trắng, còn có phụ nữ nhi đồng, Đường Kính Chi nhìn thấy không ít phụ nữ còn đang bế đứa bé chưa biết đi, đang bập bẹ học nói, nhú mồm lại, nếu ăn uống không tốt, không có sữa, chẳng phải những đứa bé này sẽ chết đói sao?

- Thị Mặc, người lại đây.

Đường Kính Chi vẫy tay gọi Thị Mặc tới bên cạnh, dặn:

- Người tới quán cơm có quan hệ với Đường gia ta, bảo họ nấu một nồi cháo lớn, cho ít táo đỏ vào, à, đừng quên cả đường nữa, nấu chín rồi thì sai người mang tới đây, chuyên môn cho phụ nữ bế con ăn.

- Vâng.

- Làm xong chuyện này thì về phủ bảo đầu bếp chịu khó nấu thêm cháo, hấp thêm bánh bao, chỗ thừa cũng không cần phải lo, thời tiết lạnh dần rồi, không sợ bị thiu, nhớ kỹ, chỉ được thừa, không được phép thiếu.

- Vâng, nô tài hiểu.

Thị Mặc gọi một hạ nhân tới, xoay người chạy vào thành.

Đường Kính Chi nhìn những người lam lũ khốn khổ xếp thành hàng dài, khe thở dài, mình có năng lực, nên vì bọn họ làm nhiều hơn một chút.

Y đang cảm khái thì đột nhiên có tiếng cãi vã truyền tới, tiếp đó có người quát lớn:

- Này, dừng tay lại cho ta, dám cướp bánh bao của Đường gia ta hả?

Đường Kính Chi cả kinh, dưới loại tình huống này, sợ nhất là có người tranh cướp, nếu không người khác học theo sẽ hỏng bét.

Để xảy ra tranh cướp, nam tử trắng niên còn đỡ, nhưng người già, phụ nữ và trẻ nhỏ sẽ gặp tai ương, tới lúc đó không cướp được đồ ăn, bị đói là chuyện nhỏ, có khi bị người ta đâm đập đến chết.

Không thể để lòng tốt gây ra chuyện xấu, Đường Kính Chi lập tức xông tới.

Ngọc Nhi cũng nhíu mày chạy nhanh đến, nhưng nàng là nữ nhi không tiện chui vào đám đông chen lấn, đứng ở vòng ngoài, Bằng Lộc lo cho chủ tử, bất kể tuổi tác đã cao, theo sát sau chủ tử.

- Chuyện gì thế, xảy ra chuyện gì?

Vất vả chen qua được đám đông, Đường Kính Chi thấy gia đình nhà mình đang túm cổ áo một nam tử quát tháo.

Nam tử kia mặt đỏ bừng, một tay cầm bát cháo, tay kia cầm hai cái bánh bao.

- Nhị gia, người này cướp bánh bao.

Gia đình kia thấy chủ tử tới, vội bấm báo:

Đường Kính Chi thấy tên nam tử đó cầm thêm một cái bánh bao rồi, hỏi:

- Vì sao ngươi lại lấy thêm một cái bánh bao?

Nạn dân xung quanh không ủa nhau kéo tới, Đường Kính Chi thở phào, y dùng lời lẽ còn khách khí, bảo người đó lấy chứ không phải là cướp, may mà nạn dân này cách Lạc thành gần, chưa phải chịu cực khổ nhiều nên mới kiên nhẫn được, nếu đói ba ngày ba đêm rồi thì lúc này không thèm suy nghĩ nhiều, chỉ sợ chậm chân bị kẻ khác giành hơn đã kéo ủa cả tới rồi.

- Tiểu ... Tiểu nhân không lấy thêm, cái bánh bao này là của nhi tử tiểu nhân.

Nam tử kia vừa nói vừa tránh người sang, lúc này Đường Kính Chi mới nhìn thấy một đứa bé gầy gò chừng bốn năm tuổi đứng đằng sau, đang mở to mắt khiếp sợ, tay nắm chặt áo phụ thân.

- Nói láo, nhi tử ngươi có tí tuổi, làm gì có phần của nó? Vừa rồi đã nói rồi, chỉ có trẻ con tròn bảy tuổi mới được phát đủ cháo và bánh bao.

Gia đình kia tức tối rống lên:

Đường Kính Chi cau mày, người này tính quá nóng, không thích hợp việc phân phát thức ăn, cần người tính tình trầm ôn ôn hòa mới được, nếu không rất dễ gây ra chuyện.

Để người xếp hàng đằng sau không phải chờ đợi lâu kéo có chuyện không hay, Đường Kính Chi sai một hạ nhân kéo xe thay thế cho gia đình kia, còn y thì dẫn hai cha con nọ rời hàng ngũ, nhường vị trí.

- Công tử gia, thực sự là nhi tử tiểu nhân đói lắm rồi, sức ăn lớn, nên tiểu nhân mới lấy cho nó một cá bánh bao.

Vừa rời hàng, nam tử kia liền quỳ sụp xuống, rồi rút phân bua:

- Thối lắm, một đứa bé bốn năm tuổi thì ăn được bao nhiêu! Ta thấy ngươi tham lam, muốn ăn thêm thì có.

Gia đình kia tiếp tục quát tháo.

Vì tên gia đình này chiếm lý, cho nên Đường Kính Chi mặc dù không có ấn tượng tốt với hắn, nhưng cũng không thể lên tiếng chỉ trích, làm cái gì cũng phải chú trọng quy củ, nếu không mỗi người một phách chỉ có hỏng việc.

- Nhưng ... Nhưng con tiểu nhân ăn được thật mà.

Gia đình kia không buông tha:

- Được, người nói con người ăn được vậy người cho nó ăn ngay bây giờ để Nhị gia ta xem rốt cuộc nó ăn được bao nhiêu?

Đường Kính Chi hiện giờ muốn mau chóng điều tên gia đình này đi, nhưng thấy hắn nói cũng có lý, có thể đoán giá có nên phát bánh bao cho trẻ con không.

Nam tử kia gật đầu liên hồi:

- Vâng, tiểu nhân bảo nó ăn ngay, nó nhịn đói cả ngày, sớm không chịu nổi nữa.

Rồi nhét cái bánh bao vào tay nhi tử.

194. Chương 201: Chúng Ta Về Nhà.

Thằng bé nhận lấy cái bánh, hai mắt tức thì mở lớn đầy thèm khát, há miệng định ngoạm luôn thì Đường Kính Chi khom người giữ lấy tay nó ngăn lại, bảo với nam tử:

- Nó bị đói, nếu ăn quá nhanh không có lợi cho dạ dày, hơn nữa ăn như thế dễ bị nghẹn, người cho nó húp ngụm cháo trước đã.

- Vâng, vâng.

Nam tử vội đặt bát cháo bên miệng thằng bé:

Thằng bé húp sục một cái, bát cháo loăng sục xuống một đoạn, Đường Kính Chi vừa buông tay ra, nó liền nhét bánh bao vào nhai ngấu nghiến.

Dưới ánh mắt mọi người, thằng bé mặc dù không ăn được hết cả cái bánh bao nhưng cũng ăn được hơn 2/3. Đường Kính Chi thầm tắc lưỡi, chẳng lẽ tất cả trẻ con nhà nghèo khổ đều ăn giỏi như vậy sao?

- Người, đi lấy thêm một cái bánh bao nữa cho họ.

Đường Kính Chi thấy nam tử kia không nói dối, sai gia đình vừa rồi lấy thêm một cái bánh bao nữa, gia đình ấy hiển nhiên chỉ tính khí hơi khó chịu, chứ bản chất không tệ, thông khoái đáp lời, chạy tới sọt bánh bao.

- Đại quân sự, ông đi bảo bên kia một tiếng, trừ trẻ con chưa biết đi, toàn bộ dựa theo đầu người phát bánh bao.

Đường Kính Chi sợ chuyện tương tự lại xảy ra, liền bảo:

Bàng Lộc liền đi truyền mệnh lệnh.

- Nhị gia bận cả sáng cũng đói rồi phải không?

Ngọc Nhi lấy hai cái bánh bao trong sọt, đi tới hỏi:

Xoa bụng, Đường Kính Chi mới thấy đói meo rồi, nghiêng đầu qua, cướp lấy một cái bánh bao trong tay Ngọc Nhi, chẳng hề khách khí cho vào miệng.

Do không nghĩ tới Đường Kính Chi lại ra tay cướp nên Ngọc Nhi bị y tập kích thành công, miệng đang nhai không thể nói gì, vì thế chỉ đành trừng mắt lên nhìn y, thì ra Đường Kính Chi không lấy cái bánh bao nàng đưa, mà lại cướp cái bánh bao mà nàng vừa mới cắn một miếng.

Nhìn nam nhân đó không biết xấu hổ còn chọn đúng cái góc có dầu răng của nàng cho vào miệng, tức khi làm khuôn mặt ẩn dưới lớp khăn che mặt của nàng đỏ rực như ráng chiều.

“Đồ mặt dày không biết thẹn, đi ăn nướn bọt của nữ nhân”

- Hắc hắc.

Đường Kính Chi chẳng bận tâm tới ánh mắt tức tối của Ngọc Nhi, đắc ý cười kíp mắt lại, hiện giờ y hôn gián tiếp nàng rồi, nhưng tương lai y nhất định nuốt chừng nàng.

Thấy y ghê tởm như vậy, Ngọc Nhi quay ngoắt đầu đi cho đỡ ngứa mắt.

Mặt trời dần lên tới giữa tầng không, hạ nhân Đường gia cũng phân phát quá nửa số cháo và bánh bao đợt hai, nạn dân được ăn no, Đường Kính Chi nhìn khuôn mặt án lên nụ cười thuần phát vì hạnh phúc nho nhỏ đó, thầm than, đúng là những người dễ thỏa mãn.

Vén vạt áo, Đường Kính Chi đi tới bên xe, vịn vai hạ nhân trèo lên, ánh mắt mọi người cũng hướng về phía y.

- Thừa các vị hương thân, bắt đầu từ hôm nay trở đi từ giờ Tị buổi sáng, và giờ Dậu buổi chiều, Đường gia sẽ phát thức ăn, cho tới tận tháng ba năm sau.

Lời này tức thì khiến bách tính bốn xung quanh reo hò vang dội, hô những lời chúc phúc Đường gia, rồi chẳng biết ai dẫn đầu, từng người nối nhau quỳ xuống dập đầu bái tạ.

Đường Kính Chi đã bao giờ thấy cảnh tượng thế này, luống cuống bảo xuống xe bảo mọi người đứng dậy, cả ngàn người quỳ lạy có cả cụ già tóc bạc phơ, y không dám nhận.

Mấy nghìn người vẫn nối nhau lạy đủ ba cái rồi mới đứng lên, rồi từng gia đình tụ vào một chỗ, già trẻ nam nữ, mừng rỡ bật khóc, thế là bọn họ không cần lo những ngày tháng tiếp theo lấy gì mà sống nữa rồi, không cần phải bán vợ bán con kiếm cái ăn nữa rồi.

Nếp nhăn trên mặt các cụ già không còn mang theo sầu lo, nam tử thở phào, mày nữ tử cũng giãn ra, đứa bé ngoác miệng cười, hiện lên má lúm đồng tiền đáng yêu, bức tranh gia đình mỹ lệ ấy làm mũi Đường Kính Chi cay cay, không dám nhìn nữa.

- Nhị gia, không còn sớm nữa, chúng ta về đi.

Ngọc Nhi quan sát hết biến hóa trên mặt Đường Kính Chi, giọng nhỏ nhẹ chưa từng có:

- Ủ, về nhà, chúng ta về nhà thôi.

Trải qua ngày hôm nay, Đường Kính Chi càng nhận thức sâu hơn về hàm nghĩa của chữ “nhà”.

Đi tới bên cạnh hạ nhân, bảo bọn họ chân tay nhanh nhẹ một chút, sớm về phủ rửa sạch thùng, còn chuẩn bị dùng cho lần tối, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi cưỡi ngựa đi về phía Đổng phủ, tới cổng thấy Đại quản gia Từ phúc cùng một đám đông vây quanh.

- Nhị gia đã về.

Còn cách khá xa nhưng Từ Phúc đã nhìn thấy Đường Kính Chi, vội khom người đi tới đón, đợi chủ tử xuống ngựa giao giấy cương cho hạ nhân bên cạnh.

Đường Kính Chi nghi hoặc hỏi:

- Ủ, đồ ăn tiếp tế nạn dân đã phát hết, cho nên ta về nhà nghỉ, ở đây có chuyện gì mà đông người thế?

- Bẩm Nhị gia, vì gần đây trong phủ nhiều việc, thiếu người, cho nên lão nô xin lão thái quân, chuẩn bị mua thêm ít hạ nhân.

- Phải, phủ ta cần thêm người rồi.

Gần đây Đường phủ rút trắng hán ra phân chia canh phòng ngày đêm, nhà bếp cũng cần thêm người làm đồ ăn, rồi người đi phát thức ăn, cho nên nhân thủ không còn đủ dùng nữa.

- Nhị gia, hay là người tự mình tới chọn.

- Không cần, ông cứ làm đi, chuyện này ông có kinh nghiệm nhiều hơn ta, chỉ cần nhớ kỹ, chọn những người chân tay sạch sẽ, tính cách chất phác một chút, chỉ cần không bệnh tật, chịu khổ chịu cực là được, tuyệt đối không chọn những kẻ mồm mép có chút thông minh vật làm gì.

Đường Kính Chi đã bước qua cửa rồi phủ rồi vẫn dừng lại dặn dò.

Từ Phúc khom người vâng dạ.

Đi về tới phủ Đường Kính Chi mới nhớ ra còn có việc quan trọng phải làm, bảo mấy hộ vệ đi theo, trên đường tới hậu viện còn chặn lại năm sáu tráng đinh, cùng tới tiểu viện của y.

Vừa đi qua cổng, Đường Kính Chi đã ngửi thấy mùi thuốc, hiển nhiên hôm nay Lâm Úc Hương lại luyện thuốc.

- Mấy người các người đợi ở đây, Ngọc Nhi, nàng và ta vào trước dọn dẹp chút.

Đường Kính Chi bảo hộ vệ, rồi cùng Ngọc Nhi đi vào phòng ngủ của y và Lâm Úc Hương.

Ngọc Nhi thắc mắc:

- Nhị gia bảo cả thiếp vào làm gì?

- Hì hì, cái này bí mật, nào, nàng giúp ta thu dọn hết chăn đệm trên giường đã.

Đường Kính Chi vừa nói vừa đi tới bên giường, tháo màn ra treo trên móc.

Khom lưng xuống ôm chăn của Đường Úc Hương vào lòng, hương thơm cơ thể nữ nhân khiến từng bức tranh tinh thần gia đình xúc động lòng người khi này hiện ra trước mắt, làm y nguôi giận nàng quá nửa, người ta có được bữa cơm đã cười thỏa mãn rồi, mình cần gì vì chút chuyện nhỏ mà mâu thuẫn với kiều thê.

So với người cùng khổ kia, mình chẳng những có tiền có thế, còn có thê thiếp đầy nhà, hãy biết đủ đi.

Ngọc Nhi vừa bước vào phòng là theo thói quen bao quát bốn xung quanh, đây là lần đầu tiên nàng vào phòng ngủ của Đường Kính Chi, bên trong trang trí không xa hoa lắm, cũng không giống kiểu thư phòng văn nhân đầy tranh đối và câu chữ thâm ảo, rất bình thường, chẳng hơn khuê phòng nàng là bao, tiếp đó nàng phát hiện ra có chỗ khác thường, tại sao có hai chỗ trải chăn đệm?

Chẳng lẽ Đường Kính Chi và Lâm Úc Hương không ngủ với nhau?

Không thể nào?

Cho dù không có thiện cảm gì với vị Nhị nãi nãi kia, nhưng dung mạo của Lâm Úc Hương khiến nàng thâm ghen tị, mỹ nhân tuyệt sắc như thế, làm gì có nam nhân nào có thể kháng cự được.

Huống hồ ban đêm hai người còn ngủ chung một gian phòng.

Đem chăn Đường Úc Hương đặt lên giường rồi, thấy Ngọc Nhi vẫn cứ đứng ngây ra, Đường Kính Chi dục:

- Nhanh lên, giúp ta lấy toàn bộ thứ trên giường ra.

- À!

Ngọc Nhi liếc Đường Kính Chi một cái rồi mới đi giúp, trước tiên là mang đệm trải giường ra, rồi cuộn thảm lông dày, đặt ở một bên.

- Nhị gia, người làm cái gì thế?

Đúng lúc này Lâm Úc Hương nghe nói Đường Kính Chi quay về tiểu viện, chẳng thay y phục đã vội vàng về phòng.

Chẳng lẽ lần này Nhị gia nổi giận muốn đuổi ta ra ngoài?

195. Chương 201: Chúng Ta Về Nhà.

Thằng bé nhận lấy cái bánh, hai mắt tức thì mở lớn đầy thèm khát, há miệng định ngoạm luôn thì Đường Kính Chi khom người giữ lấy tay nó ngăn lại, bảo với nam tử:

- Nó bị đói, nếu ăn quá nhanh không có lợi cho dạ dày, hơn nữa ăn như thế dễ bị nghẹn, người cho nó húp ngụm cháo trước đã.

- Vâng, vâng.

Nam tử vội đặt bát cháo bên miệng thằng bé:

Thằng bé húp sục một cái, bát cháo loảng sục xuống một đoạn, Đường Kính Chi vừa buông tay ra, nó liền nhét bánh bao vào nhai ngấu nghiến.

Dưới ánh mắt mọi người, thằng bé mặc dù không ăn được hết cả cái bánh bao nhưng cũng ăn được hơn 2/3. Đường Kính Chi thầm tặc lưỡi, chẳng lẽ tất cả trẻ con nhà nghèo khổ đều ăn giỏi như vậy sao?

- Người, đi lấy thêm một cái bánh bao nữa cho họ.

Đường Kính Chi thấy nam tử kia không nói dối, sai gia đình vừa rồi lấy thêm một cái bánh bao nữa, gia đình ấy hiển nhiên chỉ tính khí hơi khó chịu, chứ bản chất không tệ, thống khoái đáp lời, chạy tới sọt bánh bao.

- Đại quân sự, ông đi bảo bên kia một tiếng, trừ trẻ con chưa biết đi, toàn bộ dựa theo đầu người phát bánh bao.

Đường Kính Chi sợ chuyện tương tự lại xảy ra, liền bảo:

Bàng Lộc liền đi truyền mệnh lệnh.

- Nhi gia bận cả sáng cũng đói rồi phải không?

Ngọc Nhi lấy hai cái bánh bao trong sọt, đi tới hỏi:

Xoa bụng, Đường Kính Chi mới thấy đói meo rồi, nghiêng đầu qua, cướp lấy một cái bánh bao trong tay Ngọc Nhi, chẳng hề khách khí cho vào miệng.

Do không nghĩ tới Đường Kính Chi lại ra tay cướp nên Ngọc Nhi bị y tập kích thành công, miệng đang nhai không thể nói gì, vì thế chỉ đành trừng mắt lên nhìn y, thì ra Đường Kính Chi không lấy cái bánh bao nàng đưa, mà lại cướp cái bánh bao mà nàng vừa mới cắn một miếng.

Nhìn nam nhân đó không biết xấu hổ còn chọn đúng cái góc có dầu răng của nàng cho vào miệng, tức khi làm khuôn mặt ẩn dưới lớp khăn che mặt của nàng đỏ rực như ráng chiều.

“Đồ mặt dày không biết thẹn, đi ăn nướn bọt của nữ nhân”

- Hắc hắc.

Đường Kính Chi chẳng bận tâm tới ánh mắt tức tối của Ngọc Nhi, đắc ý cười kíp mắt lại, hiện giờ y hôn gián tiếp nàng rồi, nhưng tương lai y nhất định nuốt chửng nàng.

Thấy y ghê tởm như vậy, Ngọc Nhi quay ngoắt đầu đi cho đỡ ngứa mắt.

Mặt trời dần lên tới giữa tầng không, hạ nhân Đường gia cũng phân phát quá nửa số cháo và bánh bao đợt hai, nạn dân được ăn no, Đường Kính Chi nhìn khuôn mặt án lên nụ cười thuần phát vì hạnh phúc nho nhỏ đó, thầm than, đúng là những người dễ thỏa mãn.

Vén vạt áo, Đường Kính Chi đi tới bên xe, vịn vai hạ nhân trèo lên, ánh mắt mọi người cũng hướng về phía y.

- Thừa các vị hương thân, bắt đầu từ hôm nay trở đi từ giờ Tị buổi sáng, và giờ Dậu buổi chiều, Đường gia sẽ phát thức ăn, cho tới tận tháng ba năm sau.

Lời này tức thì khiến bách tính bốn xung quanh reo hò vang dội, hô những lời chúc phúc Đường gia, rồi chẳng biết ai dẫn đầu, từng người nối nhau quỳ xuống dập đầu bái tạ.

Đường Kính Chi đã bao giờ thấy cảnh tượng thế này, luống cuống bảo xuống xe bảo mọi người đứng dậy, cả ngàn người quỳ lạy có cả cụ già tóc bạc phơ, y không dám nhận.

Mấy nghìn người vẫn nối nhau lạy đủ ba cái rồi mới đứng lên, rồi từng gia đình tụ vào một chỗ, già trẻ nam nữ, mừng rỡ bật khóc, thế là bọn họ không cần lo những ngày tháng tiếp theo lấy gì mà sống nữa rồi, không cần phải bán vợ bán con kiếm cái ăn nữa rồi.

Nếp nhăn trên mặt các cụ già không còn mang theo sầu lo, nam tử thở phào, mày nữ tử cũng giãn ra, đứa bé ngoác miệng cười, hiện lên má lúm đồng tiền đáng yêu, bức tranh gia đình mỹ lệ ấy làm mũi Đường Kính Chi cay cay, không dám nhìn nữa.

- Nhị gia, không còn sớm nữa, chúng ta về đi.

Ngọc Nhi quan sát hết biến hóa trên mặt Đường Kính Chi, giọng nhỏ nhẹ chưa từng có:

- Ủ, về nhà, chúng ta về nhà thôi.

Trải qua ngày hôm nay, Đường Kính Chi càng nhận thức sâu hơn về hàm nghĩa của chữ “nhà”.

Đi tới bên cạnh hạ nhân, bảo bọn họ chân tay nhanh nhẹ một chút, sớm về phủ rửa sạch thùng, còn chuẩn bị dùng cho lần tới, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi cưỡi ngựa đi về phía Đường phủ, tới cổng thấy Đại quản gia Từ phúc cùng một đám đông vây quanh.

- Nhị gia đã về.

Còn cách khá xa nhưng Từ Phúc đã nhìn thấy Đường Kính Chi, vội khom người đi tới đón, đợi chủ tử xuống ngựa giao giây cương cho hạ nhân bên cạnh.

Đường Kính Chi nghi hoặc hỏi:

- Ủ, đồ ăn tiếp tế nạn dân đã phát hết, cho nên ta về nhà nghỉ, ở đây có chuyện gì mà đông người thế?

- Bẩm Nhị gia, vì gần đây trong phủ nhiều việc, thiếu người, cho nên lão nô xin lão thái quân, chuẩn bị mua thêm ít hạ nhân.

- Phải, phủ ta cần thêm người rồi.

Gần đây Đường phủ rút trắng hán ra phân chia canh phòng ngày đêm, nhà bếp cũng cần thêm người làm đồ ăn, rồi người đi phát thức ăn, cho nên nhân thủ không còn đủ dùng nữa.

- Nhị gia, hay là người tự mình tới chọn.

- Không cần, ông cứ làm đi, chuyện này ông có kinh nghiệm nhiều hơn ta, chỉ cần nhớ kỹ, chọn những người chân tay sạch sẽ, tính cách chất phác một chút, chỉ cần không bệnh tật, chịu khổ chịu cực là được, tuyệt đối không chọn những kẻ mồm mép có chút thông minh vặt lăm gì.

Đường Kính Chi đã bước qua cửa rồi phủ rồi vẫn dừng lại dằn dò.

Từ Phúc khom người vâng dạ.

Đi về tới phủ Đường Kính Chi mới nhớ ra còn có việc quan trọng phải làm, bảo mấy hộ vệ đi theo, trên đường tới hậu viện còn chặn lại năm sáu tráng đinh, cùng tới tiểu viện của y.

Vừa đi qua cổng, Đường Kính Chi đã ngửi thấy mùi thuốc, hiển nhiên hôm nay Lâm Úc Hương lại luyện thuốc.

- Mấy người các người đợi ở đây, Ngọc Nhi, nàng và ta vào trước dọn dẹp chút.

Đường Kính Chi bảo hộ vệ, rồi cùng Ngọc Nhi đi vào phòng ngủ của y và Lâm Úc Hương.

Ngọc Nhi thắc mắc:

- Nhị gia bảo cả thiếp vào làm gì?

- Hì hì, cái này bí mật, nào, nàng giúp ta thu dọn hết chăn đệm trên giường đã.

Đường Kính Chi vừa nói vừa đi tới bên giường, tháo màn ra treo trên móc.

Khom lưng xuống ôm chăn của Đường Úc Hương vào lòng, hương thơm cơ thể nữ nhân khiến từng bức tranh tinh thần gia đình xúc động lòng người khi này hiện ra trước mắt, làm y nguôi giận nàng quá nửa, người ta có được bữa cơm đã cười thỏa mãn rồi, mình cần gì vì chút chuyện nhỏ mà mâu thuẫn với kiều thê.

So với người cùng khổ kia, mình chẳng những có tiền có thế, còn có thể thiếp đầy nhà, hãy biết đủ đi.

Ngọc Nhi vừa bước vào phòng là theo thói quen bao quát bốn xung quanh, đây là lần đầu tiên nàng vào phòng ngủ của Đường Kính Chi, bên trong trang trí không xa hoa lắm, cũng không giống kiểu thư phòng văn nhân đầy tranh đối và câu chữ thâm ảo, rất bình thường, chẳng hơn khuê phòng nàng là bao, tiếp đó nàng phát hiện ra có chỗ khác thường, tại sao có hai chỗ trải chăn đệm?

Chẳng lẽ Đường Kính Chi và Lâm Úc Hương không ngủ với nhau?

Không thể nào?

Cho dù không có thiện cảm gì với vị Nhị nãi nãi kia, nhưng dung mạo của Lâm Úc Hương khiến nàng thâm ghen tị, mỹ nhân tuyệt sắc như thế, làm gì có nam nhân nào có thể kháng cự được.

Huồng hồ ban đêm hai người còn ngủ chung một gian phòng.

Đem chăn Đường Úc Hương đặt lên giường rồi, thấy Ngọc Nhi vẫn cứ đứng ngây ra, Đường Kính Chi dục:

- Nhanh lên, giúp ta lấy toàn bộ thứ trên giường ra.

- À!

Ngọc Nhi liếc Đường Kính Chi một cái rồi mới đi giúp, trước tiên là mang đệm trải giường ra, rồi cuộn thảm lông dày, đặt ở một bên.

- Nhị gia, người làm cái gì thế?

Đúng lúc này Lâm Úc Hương nghe nói Đường Kính Chi quay về tiểu viện, chẳng thay y phục đã vội vàng về phòng.

Chẳng lẽ lần này Nhị gia nổi giận muốn đuổi ta ra ngoài?

196. Chương 202: Chuyển Đá.

Nhìn chăn gối đệm của mình đều đã bị bỏ sang một bên, Lâm Úc Hương cả kinh, dù nàng chưa từng nghĩ tới việc nắm quyền ở Đường phủ, nhưng trước khi rời khỏi nơi này, nàng cũng không muốn bị Đường Kính Chi đuổi ra khỏi phòng, cướp vào Đường phủ vài ngày, nàng đủ hiểu trong hào môn đại viện nữ chủ tử bị nam nhân lạnh nhạt có cuộc sống thế nào.

Dù nha hoàn gia đình cũng dám trèo lên đầu người.

Đường Kính Chi không muốn chiến tranh lạnh với Lâm Úc Hương nữa, bèn thuận miệng đáp:

- Không có gì, chỉ muốn chuyển thứ dưới gầm giường đi thôi.

- Ồ!

Lâm Úc Hương thở phào, sau đó quay đầu sang phía Ngọc Nhi, cười hỏi:

- Ngọc muội muội cũng tới à, có mệt không, hay là ngồi nghỉ một chút.

- Không cần.

Ngọc Nhi lời thiện chí của Lâm Úc Hương đi, giọng khô khốc đáp:

Đường Kính Chi nhú mày, chuyện gì thế này? Chẳng lẽ giữa hai nàng cũng có mâu thuẫn?

- Nhị gia, thiếp mệt rồi, muốn về phòng nghỉ một lúc, buổi chiều nếu Nhị gia còn muốn ra ngoài thì cứ bảo nha hoàn đi gọi thiếp một tiếng.

Ngọc Nhi không muốn ở cùng một chỗ với Lâm Úc Hương, nói xong là muốn đi ngay.

- Đợi đã, nàng đừng đi vội.

Đường Kính Chi gọi lại:

- Nàng đừng đi vội, lát nữa ta cho nàng xem một thứ hiếm có, nếu nàng thấy mệt cứ nằm trên ghế của ta.

Ngọc Nhi chẳng qua là kiếm cớ rời đi mà thôi, nàng sao mệt dễ thể được, đứng đó do dự một lúc mới không đòi đi nữa.

Đường Kính Chi nhận ra giữa hai nàng có mâu thuẫn, nhưng không tiện hỏi trước mặt, dù sao sau này còn nhiều thời gian, liền ra ngoài gọi hộ vệ và tráng đinh vào.

Đám nam nhân này chưa từng bao giờ nghĩ có ngày được bước vào phòng ngủ của chủ tử, ai nấy cúi đầu, nhìn chằm chằm xuống mặt đất, không dám ngó nghiêng lung tung.

- Nào, các người lật ván giường lên.

Đường Kính Chi ra lệnh, hai hộ vệ đi tới, theo cùng tiếng gõ cọt két lay động, phiến đá có hoa văn kỳ quái lọt vào mắt mọi người.

- Í! Sao dưới gầm giường lại có một phiến đá?

Lâm Úc Hương ghé tới, mắt ánh lên vẻ hiếu kỳ, thò bàn tay ra khẽ vuốt ve bên trên đó, chạm vào cảm thấy có cảm giác mát lạnh.

Ngọc Nhi đi tới gần nhìn chăm chú, không hỏi gì cả.

- Đợi lát nữa ta nói cho hai nàng biết.

Đường Kính Chi cười hà hà, cuối cùng cũng có thể chuyển tảng đá chết người này đi rồi, nói thật, thấy Lâm Úc Hương ngày ngày ngủ trên đó, dù biết nó không có tác dụng tác thời nhưng y không yên tâm chút nào.

Rồi ra lệnh:

- Các người thử xem có thể chuyển được phiến đá này đi không, cần thì có thể tháo cả giường ra, ta tìm thợ mộc làm cái khác sau.

- Vâng!

Toàn bộ hạ nhân đều vây quanh.

- Được rồi, ta hô tới ba thì các người cùng nâng.

Đường Kính Chi thấy bọn họ chia ra giữ góc phiến đá thì lên tiếng hô:

- Một, hai, ba ... Nâng!

- .. Hai, ba .. Nâng!

Hô tới ba bốn lần mà phiến đá không nhúc nhích được chút nào.

- Hừm, xem ra phiến đá này nặng đây, hai người đi tìm mấy sợi giây thừng thật to chắc, còn hai người đi lấy xà beng và xẻng, còn lại đi tìm thêm vài người nữa giúp sức.

Đường Kính Chi ra lệnh xong, trong phòng chỉ còn lại ba người.

Lâm Úc Hương rõ ràng tò mò hơn Ngọc Nhi, thấy hạ nhân vừa đi liền hỏi tiếp:

- Nhị gia, rốt cuộc chuyện này là sao? Phiến đá này vì sao lại đặt dưới đây, còn nữa, sao đang yên đang lành người lại muốn chuyển nó đi?

Lâm Úc Hương ngủ trên giường chưa lâu, sức khỏe còn chưa có ảnh hưởng gì, không hiểu chỗ đáng sợ của nó, có điều nghe Đường Kính Chi giải thích xong tim đập dữ dội, cùng Ngọc Nhi sắc mặt đều đại biến.

Lâm Úc Hương lòng chấn động đồng thời cảm tức kẻ hãm hại Đường Kính Chi, nếu kẻ đó không đặt phiến đá này vào đây thì nàng đã chẳng bị Đường lão thái quân cướp vào Đường phủ.

Cũng hiểu ra vì sao lúc đầu trị bệnh cho Đường Kính Chi dùng thuốc rất đúng, nhưng sao chẳng có hiệu lực gì, có lẽ hai người ở bên nhau lâu sinh cảm tình, nàng cảm thấy thương cho Đường Kính Chi:

- Nhị gia, người bị bệnh bao năm như thế, nền tảng thân thể rất kém, về sau càng chú ý hơn, đừng để bị mệt quá, sẽ khó phục hồi hơn người thường.

- Ủm, nhất định phải cẩn thận hơn.

Hiếm được một lần Ngọc Nhi lên tiếng phụ họa với Đường Úc Hương, đồng thời hối hận ngày đầu tiên quá nặng tay với y, còn may sau đó kịp dừng lại, gần đây tập võ cũng không tăng thêm cường độ huấn luyện, nếu không sức khỏe y quá kém, dễ để lại mầm bệnh, tuổi trẻ còn không sao, nhưng khi già nhất định lộ ra.

Hơn nữa loại bệnh này một khi ủ mầm trong người, sẽ không trị dứt nổi.

- Hì hì, ta biết mà, ta được chú ý.

Đường Kính Chi cười ngốc nghếch, y như con cá vàng không chịu nổi hơi ấm từ bàn tay con người, hai nữ nhân trước kia đều cực kỳ bài xích y hiện đều quan tâm tới y rồi, nhất thời làm y không đón nhận nổi:

- Ngọc muội muội, nghe nói gần đây muội luôn đi theo Nhị gia rồi phủ làm việc.

Cho dù Ngọc Nhi không thêm để ý tới mình, nhưng Lâm Úc Hương không quên ơn cứu mạng của nàng, nàng cũng biết Ngọc Nhi võ nghệ cao cường, nhưng ra ngoài vào thời buổi nhiễu nhương này khó tránh khỏi bất trắc, cho nên định đưa cho Ngọc Nhi bình kim sang được mới luyện chế được hai ngày qua.

“Ủm” Ngọc Nhi chỉ dùng giọng mũi đáp.

- Ngọc muội muội, đây là kim sang được sáng nay ta mới luyện chế xong, tốt hơn so với thứ mua bên ngoài hiệu thuốc nhiều, muội nhận lấy đi.

Lâm Úc Hương vừa nói vừa lấy từ trong lòng ra một cái bình đưa tới:

Ngọc Nhi không nhận, từ chối thẳng thừng:

- Không cần.

- Ngọc Nhi! Nàng cứ nhận đi, kim sang được Úc Hương luyện chế tốt hơn bên ngoài nhiều, thật đấy.

Đường Kính Chi nhận ra, mâu thuẫn giữa hai nàng nhất định là bắt nguồn từ Lâm Úc Hương, nếu không với cái tính kiêu ngạo của nàng, chẳng bao giờ lại vô duyên vô cớ lấy lòng Ngọc Nhi, nàng đâu phải là người thích nhìn sắc mặt người khác.

Có điều bất kể là ai đúng ai sai, y phải đứng ra giàn hòa.

Ngọc Nhi nhíu mày nhìn Đường Kính Chi, nàng không muốn nhận bất kỳ thứ gì từ Đường Úc Hương, có điều ngần ngại một hồi cuối cùng vẫn đưa tay ra nhận lấy, nàng hiểu là vợ người không có lý nào khiến nam nhân của mình khó xử.

Thấy Ngọc Nhi nhận bình thuốc ngay tiếng cảm ơn cũng chẳng có, Đường Úc Hương không khỏi xấu hổ, có điều nàng biết có trách cũng chỉ trách bản thân, ai bảo lần đầu gặp mặt nàng muốn lập uy với người ta.

Lúc này bên ngoài có tiếng nha hoàn bẩm báo, thì ra đám hạ nhân vừa rồi đi lấy công cụ đã quay trở lại.

Nhanh chóng chuyển phiến đá đại lý này đi là đại sự, Đường Kính Chi gọi hết toàn bộ gia đình hộ vệ vào, rèm cửa lay động, mười lăm tráng hán lực lưỡng, tay cầm dây thừng to như cổ tay cùng cả búa sắt, xẻng sắt, xà beng sắt đi vào, trông như côn đồ lưu manh đi tranh giành địa bàn, vậy mà bước qua cái cửa nhỏ kia ai nấy đầu cúi gằm, đi nhẹ nhàng như tiểu cô nương về nhà chồng, lí nhí thỉnh an.

Đường Kính nhìn cảnh tượng tương phản này không khỏi buồn cười, bảo Lâm Úc Hương và Ngọc Nhi tránh sang một bên, rồi sai hai gia đình dùng búa tháo giường ra, giường hoàn toàn làm bằng gỗ không hề phí sức, tiếp đó sai hai người nữa dùng xẻng đào phía dưới phiến đá một cái rãnh sau.

Tiếp đó dây thừng xuyên qua, buộc chặt phía bên trên phiến đá, mọi người cùng nhau kéo ra ngoài, do chỉ buộc một đầu nên không cần phải hô đã dễ dàng kéo lên rồi.

Kéo tới cửa, Đường Kính Chi ước lượng kích cỡ, hẳn có thể kéo qua được liền sai người đi lấy năm sáu khúc gỗ tròn có đường kính cao bằng ngưỡng cửa.

Mặc dù phiến đá đại lý này rất nặng, nhưng quan trọng là ở chỗ đám đại hán kia không dám ngẩng đầu lên, cho nên mới tổn công, kéo ra được ngoài sân rồi thì đơn giản, Đường Kính Chi bảo hai cái “mầm họa” ở yên trong phòng không được đi ra, kệ cho đám tráng hán làm việc, quả nhiên bọn họ dễ dàng chuyển phiến đá hại người đó tới hậu hoa viên.

197. Chương 203: Thủy Nguyệt Tiểu Tạ.

Vốn hai nàng muốn ném phiến đá này ra khỏi phủ, nhưng Đường Kính Chi lại thấy không cần như thế tuy phiến đá này có thể giết người không để lại dấu vết, nhưng nếu không tiếp xúc cự ly gần trong thời gian dài thì không đáng ngại.

Cho nên y muốn chuyển phiến đá vuông vức, lại hết sức trơn bóng ra hậu hoa viên, dựng ở bên hồ, sau đó khắc vài chữ, coi như đặt tên cho hậu hoa viên, xem như thú vui phong nhã của văn nhân, nếu như Sương Nhi ở đây nhất định sẽ gơ cả hai tay tán đồng.

- Nhị gia, để nó ở đây không sao thật chứ?

Tới bên hồ ở hậu hoa viên, Đường Úc Hương thấy Đường Kính Chi chỉ huy hạ nhân dựng đứng phiến đá lên, nàng không yên tâm hỏi:

Đường Kính Chi xua tay cười:

- Không sao đâu, chỉ cần không cho mọi người ngày nào cũng tới đây xem là được, Úc Hương, Ngọc Nhi, các nàng thấy khắc chữ gì lên phiến đá này thì hay?

Dựng phiến đá lên không khó lắm, vì nơi này có tận mười lăm tráng hán, đợi cho bọn họ kéo một đầu lên độ cao nhất định, dùng cọc gỗ đóng xuống bốn xung quanh cho ngay ngắn chắc chắn.

Sau khi phiến đá được dựng lên rồi, Đường Kính Chi bảo bọn họ lau sạch hoa văn cổ quái dùng chu sa vẽ lên, sau đó cho bọn họ mang công cụ lui đi, lúc đi còn dặn bọn họ sau này không được phép nói lung tung, nếu không sẽ trừng trị không tha.

Những người này đa phần đều thành thật, nơm nớp lo sợ vâng lời rồi lui ra ngoài.

Phiến đá này toàn thân màu xám xịt, mặc dù bề ngoài nhẵn bóng, nhưng dựng tại đây dãi nắng dầm mưa vài lần, xóa đi vẻ bóng loáng sẽ trình hiện một màu sắc cổ xưa tự nhiên, trông sẽ rất khí thế.

- Các nàng nghĩ kỹ chưa, muốn khắc chữ gì lên đây?

Đường Kính Chi thấy toàn bộ hạ nhân đã lui đi rồi, dùng ống tay áo lau mồ hôi trán, tới bên hai nàng hỏi:

Lâm Úc Hương nhìn Ngọc Nhi rồi nói:

- Thiếp thân tuy từ nhỏ có được học qua vài quyển sách, nhưng chỉ đủ biết chữ thôi, hơn bảy tuổi là thiếp thân đã dồn toàn bộ tâm trí vào y thư rồi, cho nên không nghĩ ra được chữ gì hay ho phong nhã, Nhị gia hãy hỏi Ngọc muội muội đi.

Đường Kính Chi biết nàng nói thật lòng, quay sang nhìn Ngọc Nhi, Ngọc Nhi đi nhiều chắc có ý hay, không ngờ Ngọc Nhi quay đi không nhìn y, một lúc lâu sau nói với vẻ không tự tin lắm:

- Thiếp chỉ biết tên mình thôi.

- À, không sao, để ta nghĩ vậy.

Đường Kính Chi sợ Ngọc Nhi thấy khó xử, vội nói ngay, rồi quay người nhìn ngắm phong cảnh xung quanh, muốn đặt một cái tên phù hợp với cảnh sắc.

“Hồ nước, giả sơn, chòi nghỉ, cầu cong, buổi tối còn ánh trăng soi bóng, mặt nước lặn tằm ánh sóng bạc ...”
Đường Kính Chi lẩm nhẩm một hồi, vỗ tay đánh đét nói:

- Cứ khắc bốn chữ “Thủy Nguyệt Tiểu Tạ” đi.

Lâm Úc Hương và Ngọc Nhi văn tài không có, cũng chỉ thấy không tệ thôi, tự nhiên mà không quá nhẽ chứ không hiểu thực sự có hay không.

Thấy hai nàng không có ý kiến, Đường Kính Chi định đi lấy bút viết, không ngờ Đại quản sự vội vàng chạy tới, nói một câu y hệt lúc sáng:

- Nhị gia, Trịnh công tử gửi thư tới ...

”Chẳng lẽ có đại sự gì xảy ra rồi, cho nên Trịnh Kiểm Thu mới muốn gặp mình gấp như thế? Đọc lá thư trong tay tới hai lượt, nội dung không khác là bao so với lá thư buổi sáng, chỉ sửa lại thời gian cho chính xác hơn, nói sáng mai sẽ tới Đường phủ bàn việc.

Bàng Lộc thấy chủ tử mặt đầy nghi hoặc, hỏi:

- Nhị gia, trên thư viết gì vậy?

- Chẳng có gì, Trịnh công tử chỉ sửa vài ngày tới sẽ đến bái phỏng Đường phủ thành ngày mai.

Bàng Lộc nhú mày, ngẫm nghĩ một lát nói:

- Kỳ thực với tình thế hiện tại mà nói, Trịnh công tử tới phủ bái phỏng sớm cũng là một chuyện tốt.

Sáng nay Đường Kính Chi và Vương Mông đã công khai xung đột, cho nên Trịnh Kiểm Thu đến Lạc thành trước kế hoạch đúng là chuyện tốt, nếu không dám Vương Mông nhất định cho rằng Đường gia cố ý bịa chuyện, lấy cái danh của Trịnh phủ ra dọa bọn chúng thì không hay.

- Ủm, ông nói cũng phải.

Đường Kính Chi cho Bàng Lộc lui, dù sao cũng chẳng đoán ra được gì, nghĩ chỉ tốn tế bào não, bình tới tướng ngăn, nước lên dê chần, chẳng việc gì phải sợ.

Bảo hạ nhân lấy bút mực tới, Đường Kính Chi múa bút như rồng bay phượng múa trước mặt Lâm Úc Hương và Ngọc Nhi, viết lên phiến đá bốn chữ ” Thủy Nguyệt Tiểu Tạ”, bút pháp mạnh mẽ, bộ khung chắc chắn, nhìn cực kỳ cứng rắn.

Đường Úc Hương tuy không nghiên cứu thư pháp nhưng vẫn cảm nhận được:

- Nhị gia đưa bút lưu loát, mười phần mạnh mẽ, đúng là chữ đẹp hiếm có, nhưng mà không hợp với cảnh.

Đường Kính Chi vỗ đầu, đây là hậu hoa viên, là chỗ ngắm mỹ cảnh, thưởng nguyệt ngâm thơ, viết chữ thế này không hợp, xem ra dù bảo bản thân không lo nhưng trong lòng không yên nên vô tình thao túng nét bút viết ra để phát tiết, không đạt được cảnh giới tâm bút hợp nhất như hôm nọ.

Lấy vải lau đi mực còn chưa khô trên phiến đá, Đường Kính Chi bảo:

- Úc Hương nói đúng lắm, chữ của ta không thích hợp ở chỗ phong hoa tuyết nguyệt thế này, hay là nàng viết đi?

Lâm Úc Hương vội nói:

- Không được, chữ của thiếp thân không đẹp.

Đường Kính Chi khuyến khích:

- Không sao, nàng không luyện chữ cũng tốt, nét bút càng tự nhiên, phù hợp với khung cảnh, vả lại cứ thử viết đi, nếu không đẹp chúng ta xóa đi là được chứ gì?

Vừa nói Đường Kính Chi kéo Lâm Úc Hương tới gần phiến đá, nhét bút vào trong tay nàng, Lâm Úc Hương không từ chối được, chỉ đành vén tay áo, đứng lên ghé gối, viết chữ đầu tiên.

Trước kia Lâm Úc Hương theo Lâm tú tài học viết chữ, Lâm tú tài đọc sách mấy chục năm, viết chữ mấy chục năm, thư pháp tất nhiên không thể kém. Là nữ tử, bút pháp của nàng tinh tế đẹp đẽ, trông nhu hòa tự nhiên, cái đáng tiếc duy nhất là bút họa biến hóa ít, khiến có hơi gượng gạo.

Đợi nàng viết xong, Đường Kính Chi vỗ tay:

- Ừm, không tệ, nàng viết khá được.

Lâm Úc Hương tự biết mình, nghe tướng công vỗ bả khen, mặt đỏ lên rồi rút xua tay:

- Nhị gia đừng cười thiếp thân nữa, so với chữ viết của người, mấy chữ của thiếp chỉ là trẻ con bôi mực bừa bãi thôi.

Đường Kính Chi đạt được tâm bút hợp nhất, trình độ thư pháp của y đã bước một chân vào cảnh giới đại gia thư pháp rồi, so sánh tất nhiên là bất công, y đưa tay ra đỡ Lâm Úc Hương nhảy từ trên ghế xuống, nói:

- Úc Hương, nàng không cần quá khiêm tốn, nàng đã viết rất được rồi, theo ta thấy cứ để thợ điêu khắc lấy chữ của nàng làm khuôn mẫu khắc lên đó

Lâm Úc Hương định tự chối nhưng Đường Kính Chi đã vẫy tay gọi hạ nhân tới, bảo ra ngoài tìm thợ điêu khắc.

Lúc này thời gian không còn sớm nữa, Đường Kính Chi liền cùng hai nàng ngồi ở hậu hoa viên dùng cơm luôn, thức ăn không nhiều, chỉ hai món mặn, ba món rau và thêm một bát canh cá.

- Nhị gia bị bệnh lâu, ăn món canh này rất hợp.

Vì Đường Kính Chi không cho hai nàng hầu hạ, bắt ngồi xuống ăn cơm cùng, Lâm Úc Hương chu đáo múc một bát canh đưa cho y:

Đường Kính Chi nghe lời nhận bát canh húp một hơi hết quá nửa.

Ngọc Nhi thấy Lâm Úc Hương và Đường Kính Chi lời nói cử chỉ thân thiết, cứ như cố ý bày ra cảnh phu thê tình thâm vậy, trong lòng rất không thoải mái, dùng đũa gấp một miếng thịt dê, bỏ nhanh vào bát Đường Kính Chi, môi mấp máy cuối cùng không nói gì.

Từ nhỏ tới lớn, nàng luôn thấy sao làm vậy, không thích dùng mồm, những lời ôn nhu quan tâm như của Lâm Úc Hương, nàng nghe đã thấy sồn gai ốc rồi, nói ra không chừng miệng mọc mụn mắt.

- Ngọc Nhi, nàng cũng ăn đi.

Thấy Ngọc Nhi cũng quan tâm tới mình, Đường Kính Chi sượng rờn cũng gấp một miếng thịt dê cho nàng, lần đầu tiên y thấy mình có bệnh cũng thật là tốt, với Ngọc Nhi không giỏi ăn nói, không giỏi biểu đạt tình cảm mà nói, có thể gấp thức ăn cho y là rất quan tâm tới y rồi.

198. Chương 204: Ngọc Nhi Bị Thương.

Ngọc Nhi cầm nguyên bát, không tránh, để Đường Kính Chi cho miếng thịt vào bát, liếc nhanh một cái, thấy y cười toe toét sung sướng, liền cúi đầu xuống, gấp miếng thịt cho qua cánh môi hồng nhuận, nhai nhỏ nhẹ không giống nàng tẹo nào.

Lâm Úc Hương cũng ân cần múc cho Ngọc Nhi một bát canh cá, thấy người ta coi mình như không khí, nàng chỉ biết cười khổ, nhìn sang Đường Kính Chi:

- Nhị gia, từ hôm nay trở đi, người nhớ buổi tối nhất định phải ăn cơm trong phủ, thiếp thân định làm được thiện bồi bổ sức khỏe cho người mỗi ngày.

- Không cần đâu, nàng xem, giờ ta đã khỏe hơn nhiều rồi, vả lại gần đây nàng phải luyện thuốc mà, cũng bận rộn lắm rồi, chính nàng phải chú ý tới sức khỏe hơn mới phải.

Cả Lâm Úc Hương lẫn Ngọc Nhi hiển nhiên không đồng ý với quan điểm của y, cả hai cùng lắc đầu, Lâm Úc Hương nói:

- Nhị gia, người bệnh lâu năm, nguyên khí tổn thương, nếu không có ba tới năm năm thì không có khả năng phục hồi như bình thường được đâu, nội hư không biểu hiện ra bên ngoài, nhìn thì không thấy, nhưng nếu thường ngày người không chú ý giữ gìn, sẽ rất dễ mắc bệnh, cứ để thiếp thân mỗi ngày dùng được thiện bồi bổ cho người.

Được kiều thế ngày ngày phục vụ còn gì bằng, Lâm Kính Chi không phản đối nữa.

Ba người ngồi quây quần ăn cơm, khung cảnh rất ấm áp, có điều một lần Đường Kính Chi liếc mắt nhìn Ngọc Nhi nương, thấy nàng phát hiện mình đang nhìn, hơi bối rối quay đầu sang một bên, kết quả bàn tay nắm ống tay áo sơ ý buông ra, miếng vải suốt một đoạn, làn da lộ ra bên ngoài không ngờ chi chút những cái lỗ lớn nhỏ nông sâu khác nhau.

Sao tay Ngọc Nhi lại bị thương?

Đường Kính Chi kinh hãi đặt bát xuống, nắm ngay lấy tay trái Ngọc Nhi, kéo tay áo nàng xuống một đoạn, chỉ thấy bàn tay vốn trắng muốt như ngọc có vô số lỗ châm đỏ, nhất là ngón chỏ và ngón cái phải tới bốn năm cái, làm y lo cuống lên:

- Ngọc Nhi, tay nàng làm sao thế, sao lại bị thương.

Ngọc Nhi không ngờ trước mặt Lâm Úc Hương và tiểu nha hoàn mà Đường Kính Chi lại nắm tay mình, khuôn mặt thoáng cái đã hồng như đánh phấn, rụt tay lại nhưng không được, giây phút đó nàng như quên mất mình có võ công, y như cô gái bình thường cần môi nương ngừng đáp:

- Tại tỳ thiếp vụng về ngốc nghếch, tới qua theo Nhu tỷ tỷ học thêu, tự đâm vào mình.

Đường Kính Chi hối hận chỉ muốn tát cho mình mấy cái thật đau, hôm qua y không phục Ngọc Nhi lấy châm đâm mình một cái, nên mới cố ý trêu chọc bảo nàng theo Nhu Nhi học thêu, có điều thực sự là y không ngờ Ngọc Nhi lại bền lòng như thế.

Y vốn tưởng rằng Ngọc Nhi học thêu không xong, mất kiên nhẫn, đoán chừng chỉ ngồi được chốc lát đã dùng châm thêu hoa làm ám khí ném đi mất rồi.

Không ngờ nàng lại cố chấp như vậy.

Ngọc Nhi thấy ánh mắt đau lòng của Đường Kính Chi, lòng dịu ngọt, nói:

- Nhị gia đừng lo, mấy cái vết thương này đâu có là gì?

- Đã thành như thế này rồi, còn nói không là gì.

Đường Kính Chi cầm bàn tay Ngọc Nhi đưa tới bên miệng, khẽ thổi lên vết thương của nàng, cứ như làm vậy có thể giảm bớt đau đớn, giờ y hối hận không thôi.

Thấy Lâm Úc Hương và cả đám nha hoàn tròn mắt nhìn, mặt Ngọc Nhi nóng như phát sốt, nhưng Đường Kính Chi là nam nhân của y, trước mặt bao người như thế, nàng không thể dùng sức mạnh khiến y mất mặt, vì thế đành mặc y nắm lấy tay mình, mặt cúi gằm xuống như muốn vùi hẳn nó vào giữa hai bầu ngực nhô cao của nàng.

Thời khắc đó nàng trừ thẹn thùng còn hoang mang, vì sao mình chẳng hề có chút bài xích nào với cử chỉ thân mật của nam nhân này.

Nếu đổi lại là người khác mình đã sớm cho một đao bay đầu rồi.

Nụ cười trên mặt của Lâm Úc Hương hơi cứng, nhìn một lúc mới cho tay vào trong lòng, lấy ra một cái bình sứ, đưa cho Đường Kính Chi:

- Nhị gia, giúp Ngọc Nhi muội muội xoa ít thuốc lên tay đi, sẽ không để lại sẹo nữa.

- Ừ.

Đường Kính Chi nhận lấy, cẩn thận bôi cho Ngọc Nhi:

Ngọc Nhi định tự mình bôi thuốc nhưng vùng tay mấy lần không thoát, đành để yên cho Đường Kính Chi làm, len lén liếc mắt nhìn y, thấy vẻ mặt y chuyên chú, cảm thấy như có vô vàn đợt sóng gợn lên trong lòng, làm nàng thấy nôn nao lại cũng rất dễ chịu, một thứ cảm xúc lạ chưa từng có len lỏi vào trong tim.

Một lúc sau Đường Kính Chi bôi thuốc xong, ngẩng đầu lên phát giác hai rèm mi Ngọc Nhi đang rủ xuống, dánh về ngưỡng ngừng, bộc lộ chút nhu mì dịu dàng của nữ giới, khiến nàng trở nên muôn phần quyến rũ, y cứ nhìn nàng ngây ngốc, si mê đắm đuối mà chẳng biết, tới khi Lâm Úc Hương ở bên chịu không thấu cảnh ướm át quá mức này, lên tiếng:

- Nhị gia, đóng bình thuốc lại đi, mở lâu ảnh hưởng tới sức thuốc.

Ngọc Nhi lúc này mới giật mình bừng tỉnh rút vội tay về, Đường Kính Chi thản nhiên đẩy nắm bình lại, mỉm cười với Lâm Úc Hương, cho luôn vào trong lòng, lấy đồ của nữ nhân mình, không cần phải khách khí.

Lâm Úc Hương lườm y một cái, đúng là đồ mặt dày.

Ba người ăn cơm trưa xong Đường Kính Chi không về phòng nghỉ ngơi mà cùng Ngọc Nhi lần nữa rời phủ, lần này bọn họ không cười ngửa, chỉ đem theo bốn hộ vệ.

Ra tới đường, phát hiện ra nạn dân đã tăng lên so với buổi sáng, có nhiều người tụ tập trước cửa quán cơm xin ăn, thi thoảng có binh mã tuần tiểu chạy qua quất tháo duy trì trật tự hoặc đuổi nạn dân.

Đường Kính nhìn nạn dân cầm những cái bát sứ mẻ run run đưa ra với người qua đường, thầm nghĩ: “Những người này chắc sau khi Đường gia phát thức ăn mới tới Lạc thành, xem ra mình sơ xuất, buổi sáng không nên thu dọn nhanh như vậy. Những người hôm nay không có cái ăn rất có khả năng đi qua Lạc thành, tiếp tục tiến về phía nam.”

Nghĩ ra sơ hở, Đường Kính Chi gọi hộ vệ tới, bảo hẩn về chuyển lời, lập tức đưa xe chở thức ăn ra chỗ dừng lều cứu tế ngoài thành. Hộ vệ thấy sắc mặt chủ tử cực kỳ nghiêm túc, không dám chậm trễ, đáp to một tiếng, chạy nhanh về phủ.

Đường Kính Chi tới hiệu rèn Cảnh Ký trước, kiểm tra số lượng và chất lượng, cảm thấy rất hái lòng, cứ theo tiến độ như thế này, hẳn có thể giao đủ số lượng xẽng đúng thời gian quy định.

Từ khi nhận được vụ làm ăn này, hiệu rèn Cảnh Ký đóng cửa luôn, ngày đêm không ngừng nghỉ rèn xẽng, như thế chuyện Đường gia muốn mua lượng lớn xẽng sắt cũng hạn chế khả năng bị lộ ra ngoài.

Rời hiệu rèn Cảnh Ký, Đường Kính Chi lại cùng Ngọc Nhi tới thành bắc, tới nhà Trương Gia làm khách, trên đường đi, y phát hiện nạn dân đổ về Lạc thành mỗi lúc một đông, theo tốc độ này, chẳng cần tới một tuần là có thể công khai khai hoang đào kênh rồi.

Trương Gia đứng lúc ở nhà, thấy y tới thì rất vui mừng, chỉ là khi hăm hở hỏi khi nào bắt đầu công việc, Đường Kính Chi vẫn cười không đáp, hiện chưa phải lúc xỏ bài với Trương Gia.

Hỏi thăm tình hình phía Trương Gia, hẳn đã bàn bạc ổn thỏa với mấy thủ hạ cũ, chỉ cần bên này khởi công, là sẽ bỏ việc ăn cơm nhà nước, Đường Kính Chi bảo:

- Tốt nhất Trương tiên sinh hãy nói bọn họ nghỉ việc luôn đi, còn chuẩn bị sẵn sàng, tiên sinh biết hơn ai hết đây không phải chuyện nhỏ, tới khi đó không thể vì họ mà làm lỡ thời gian.

Trương Gia nghe thấy có ý liên chấp nhận, dù sao mấy người kia đã nhận tiền ứng trước, bảo họ nghỉ việc luôn là bình thường.

- Ca ca, tẩu tẩu, hoan nghênh hai người lại tới nhà muội làm khách.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi ngồi được một lúc thì nữ nhi và phu nhân của Trương Gia từ ngoài về, Trương Định chân nhún nhảy chạy trước, dánh về vô cùng cao hứng.

Trương phu nhân đi sau, thấy có khách, vội thi lễ vạn phúc:

- Dân phụ bái kiến Đường công tử, Ngọc phu nhân.

Vì đã biết thân phận hai người bọn họ, nên nàng tỏ ra rất cung kính.

- Trương phu nhân khách khí quá, mau mau đứng dậy đi.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi cùng đứng dậy đáp lễ, có điều Ngọc Nhi thì không nói gì hết.

199. Chương 205: Thiên Tử Bệnh Nguy.

- Ca ca, ca ca, Đình Nhi cảm ơn huynh lần trước cho muối bạc, mấy ngày trước nương thân dùng tiền mới đại phu bốc thuốc, hiện giờ bệnh tình của ngoại công Đình Nhi sắp khỏi rồi.

Trương Đình là cô bé không an phận, chạy tới lắc tay Đường Kính Chi, muốn thu hút sự chú ý của nó:

Đường Kính Chi đưa tay xoa đầu cô bé:

- Không cần cảm ơn, chỉ cần Đình Nhi vui là được rồi.

Trương Đình ôm cánh tay y cười khanh khách.

Ngọc Nhi trên đường nghe y nói sẽ tới nhà Trương Gia, cho nên nhớ tới Trương Đình thích ăn bánh bao, có bảo hạ nhân đi mua, xách hộp thức ăn nói với Trương phu nhân:

- Đây là bánh bao chúng tôi chuyên mua cho Đình Nhi, phu nhân đưa nó vào trong phòng ăn đi.

Trương phu nhân cũng hiểu bọn họ có đại sự cần trao đổi, mình ở đây sẽ gây trở ngại, liền đỡ Đình Nhi buông tay Đường Kính Chi ra, đi sang sảnh bên.

Đợi cho thê tử và nữ nhi đã khuất hẳn sau rèm, Trương Gia đột ngột đứng dậy, vái Đường Kính Chi một cái thật sâu:

- Thú thực với Đường công tử, nếu chẳng phải lần trước công tử cho bạc Đình Nhi, Trương mỗ e đã phải bán tiểu viện này trị bệnh cho lão trượng nhân rồi, xin nhận của Trương mỗ một lạy.

Đường Kính Chi vội đỡ Trương Gia lên:

- Trương tiên sinh đừng như thế, chỉ chút bạc thôi mà, tại hạ được nghe danh ngài là viên quan tốt thanh liêm, muốn làm việc thực cho dân, nên trong khả năng của mình giúp gì được cho Trương tiên sinh là vinh hạnh của tại hạ.

- Đó chỉ là lời đồn quá lên thôi, không dám, không dám.

Trương Gia nói xong, hai người ngồi trở lại.

- Trương tiên sinh, ước chừng mười ngày nữa là khỏi công rồi, cho nên tại hạ hi vọng sau này ngài và mấy trợ thủ đắc lực đều dọn ra ngoài công trường ở.

Đường Kính Chi nói như vậy là lo Vương Mông không ngăn cản được Đường gia khai hoang đào kênh, nhưng ngầm hạ thủ với đám người Trương Gia, phá hoại chuyện của Đường gia.

Trương Gia chỉ cho rằng Đường Kính Chi lo mình và người nhà chia tách sẽ phân tâm, không thể toàn lực tập trung cho công việc, nói:

- Không vấn đề gì, khi ấy Trương mỗ sẽ đón thê nữ ra ngoài thành ở.

Chỉ cần bắt đầu khởi công, chuyện đầu tiên phải làm là làm phòng ốc, nên không lo họ thiếu chỗ ở, thấy Trương Gia đồng ý, Đường Kính Chi cũng thở phào, nếu không trong số bọn họ có ai đó bị Vương Mông hại chết thì lương tâm y khó mà yên được.

Nói chuyện với Trương Gia thêm một hồi rồi Đường Kính Chi cáo từ, Trương phu nhân và Trương Đình nghe thấy đi ra tiễn chân, Trương Đình được món ngon yêu thích, vui sướng khiến cho cái miệng nhỏ không khép lại được, gọi ca ca tẩu tẩu ngọt sốt không ngớt miệng.

Rời nhà Trương Gia thì cũng đã sắp tới thời gian thí cháo buổi chiều rồi, nên bọn họ vội vàng về phủ, mấy ngày đầu Đường Kính Chi tính “địch thân ra trận” đảm bảo mọi chuyện diễn ra theo kế hoạch, nhưng vừa về tới cửa thì gặp ngay Thị Mặc sốt ruột đi ra đón.

- Xảy ra chuyện gì?

Đường Kính Chi hiện lo nhất khi phát lương thực cho nạn dân xảy ra hỗn loạn gì đó.

Thị Mặc không trả lời ngay mà kéo Đường Kính Chi sang một bên, nhóm chân thì thào vào tai y:

- Nhị gia, Đường Uy có việc muốn gặp người, hình như là có chuyện gì lớn xảy ra rồi.

- Dẫn đường!

Đường Kính Chi có linh cảm chuyện này có liên quan tới hai lá thư liên tiếp của Trịnh Kiểm Thu.

Để Thị Mặc đi trước dẫn đường, Đường Kính Chi dẫn cả Ngọc Nhi đi về phía cổng sau của Đường phủ, đáng lẽ ra không nên đưa nàng theo, nhưng lại nghĩ Ngọc Nhi thân thủ cao cường, nếu như sau này để nàng lo quản lý chuyện ám vệ tựa hồ không tệ.

Như thế vừa có việc phù hợp cho Ngọc Nhi làm, nàng khỏi rảnh rỗi buồn chán, lại có thể chia xẻ bớt hộ mình một phần gánh nặng.

Do nạn dân ùn ùn đổ vào Lạc Thành, đường phố khá hỗn loạn, sẽ chẳng ai để ý tới một người nào đó, cho nên lần này Thị Mặc không dàn xếp chỗ cho Đường Uy, mà dẫn hắn vào một gian phòng tương ở chỗ tương đối hẻo lánh trong Đường phủ.

Cửa kết một tiếng mở ra, Đường Uy đang ngồi nhập định trên ghế vội đứng dậy, đi tới quỳ một gối xuống:

- Nô tài Đường Uy bái kiến Nhị gia.

- Đứng dậy đi, đã xảy ra chuyện gì mà cần gặp ta gấp như thế.

Đường Kính Chi ngồi xuống ghế hỏi:

Ngọc Nhi từ khi bước qua cửa chú ý quan sát Đường Uy, nàng khá là ngạc nhiên, không ngờ nô tài của Đường phủ mà lại có cao thủ bậc này, võ nghệ của hắn e là ngang ngửa với tên quan sai cầm hai kiếm sau lưng chứ không kém hơn.

Đợi tới khi Ngọc Nhi cũng ngồi xuống rồi, Đường Uy mới đứng dậy cung kính nói:

- Nhị gia, đã có chuyện lớn xảy ra rồi ...

Nói tới đó hắn nhìn sang phía Ngọc Nhi, ý tứ là muốn hỏi chủ tử xem lời tiếp theo có thể để nàng nghe không.

- Cứ việc nói đi.

- Vâng, Nhị gia, trưa hôm nay nô tài nhận được tin tức ở kinh sư, đương kim thiên tử trong lúc thiết triều nghe tin phương bắc gặp nạn châu châu diện rộng đã ho ra máu ngay trước mặt bá quan, sau đó Tử Cấm Thành đóng cửa, binh doanh bên ngoài thành đã vào bên trong kinh thành đóng quân, một loạt thánh chỉ thay đổi nhân sự quân đội được đưa ra, dấu hiệu này cho thấy chỉ e rằng thiên tử chẳng còn được bao lâu.

- Cái gì?

Đường Kính Chi đứng bật dậy ngay tức thì:

Vào thời đại đó thì hoàng thượng là trời, đây là chuyện lớn nhất rồi, ngoài ra cùng tân đế đăng cơ xếp vị trí thứ hai là hai chuyện có thể làm cả thiên hạ rung chuyển.

Cho dù Ngọc Nhi vốn chẳng quan tâm tới quốc gia đại sự sắc mặt cũng biến đổi.

- Nhị gia, bề câu đưa thư từ kinh thành tới Lạc Thành mất hai ngày, nói không chừng ngay lúc này ...

Suy đoán của Đường Uy không phải là vô lý, hoàng đế dù đã băng hà rồi, nhưng tránh để xảy ra hỗn loạn, tân đế phong tỏa tin tức đợi an bài thỏa đáng mới công cáo thiên hạ, đây là chuyện thường xuyên xảy ra.

Trời cao hoàng đế xa, đáng lý ra thì hoàng đế băng hà cũng chẳng có liên quan trực tiếp tới nhau, Đường Kính Chi chẳng cần phải kinh hãi như thế, nhưng nghĩ kỹ thì với tình hình hiện nay sẽ cực kỳ bất lợi cho Đường gia.

Khi quốc gia hưng thịnh, tất nhiên luật pháp nghiêm ngặt, nhưng lúc giao thời bấp bênh khó lường này, hoàng uy giảm mạnh, tân đế lo trụ vững ở kinh thành, quan viên địa phương bị kiềm chế ít đi, làm việc xấu không cần cố kỵ nhiều, hiện giờ Đường phủ và Vương Mông đã trở mặt rồi, nếu Vương Mông sinh lòng độc ác muốn lấy Đường gia ra khai đao, vậy thì Đường gia thăm ngay.

Triều đình bất ổn, Điền Cơ chẳng khác gì chư hầu một phương, có lão ta bảo vệ bên trên, Vương Mông càng có thể hoành hành không sợ gì ai, cho nên tình cảnh của Đường gia hết sức đáng ngại.

” Xem ra lần này Trịnh Kiểm Thu tới đây đúng là muốn vay ngân lượng của ta để trấn an quân đội rồi!” Đường Kính Chi nỗ lực trấn tĩnh lại, chậm chậm ngồi xuống ghế.

Đối với Trịnh phủ mà nói, năm mươi mấy vạn quân trong tay đúng là có chỗ dựa cực lớn, nhưng hiện triều đình không thể phát đủ lương thảo và quân lương, nó lại biến thành gánh nặng, lúc thái bình thịnh trị không phải là vấn đề lớn, nhưng hiện Trịnh phủ rất cần quân tâm ổn định, mới có thể mới ứng biến được trước bất kỳ biến động nào, nếu nghiêm trọng hơn khiến quân sĩ làm loạn, đến khi tân đế muốn cần một cái đầu lập uy thì Trịnh phủ gặp họa.

Nghĩ thông được điều này Đường Kính Chi thở phào, hiện Trịnh phủ là chỗ dựa duy nhất của Đường gia, đồng thời Đường gia cũng rất có giá trị lợi dụng với Trịnh phủ, chỉ cần Đường gia tỏ ra hữu dụng, Trịnh phủ sẽ không dễ mặc cho Vương Mông đối phó với Đường gia, quan hệ lợi ích này còn vững chắc hơn cả ơn cứu mạng.

Trịnh gia gây dựng cơ nghiệp ở Lưu Châu nhiều năm như thế, mối quan hệ tất nhiên rất rộng, tuyệt đối không phải chỉ biết mỗi một phú hào như Đường gia, cho nên nếu Trịnh Kiểm Thu tới đây đòi hỏi tham lam chắc cũng không tới mức quá đáng.

200. Chương 206: Lại Gặp Trương Tú.

Đường Kính Chi phẩy tay bảo Đường Uy ngồi xuống, căn dặn:

- Đây là chuyện cực kỳ hệ trọng, nhớ, đi qua cảnh cửa này là giữ kín, không được nhắc tới với bất kỳ một ai khác.
- Nô tài tuân lệnh.

Trước mặt chủ tử, Đường Uy chỉ dám ngồi nửa cái mông, nghe chủ tử dặn, vội khom người đáp.

Đường gia hiện giờ cho dù có Trịnh gia làm chỗ dựa thì tình hình cũng rất không ổn, Đường Kính Chi thấy cần chuẩn bị phương án dự phòng, nếu không Vương Mông đột nhiên ra tay, Đường gia sẽ bị nhử bật gốc.

Bóp chặt nắm đấm, Đường Kính Chi lệnh:

- Đường Uy, sau khi người trở về lập tức tập trung những ám vệ có võ công cao cường ở gần đây lại, ta cũng không dấu người, gần đây tình hình trong phủ không ổn lắm, nói không chừng hôm nào đó phải dùng tới các người, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được chậm trễ.

Vì sở trường của ám vệ là hoạt động bí mật, theo dõi, thu thập thông tin nên y không bảo triệu tập toàn bộ tới.

- Vâng.

Đường Uy thấy chủ tử dùng khẩu khí mệnh lệnh, vội đi tới một bước, quỳ một gối xuống.

Đường Kính Chi không bảo hắn đứng lên mà chỉ Ngọc Nhi nói:

- Đây là Ngọc di nương, nàng võ công không tầm thường, sau này có chuyện gì có thể trực tiếp tìm nàng, lời của nàng chính là mệnh lệnh của ta.
- Nô tài tuân lệnh.

Đường Uy đáp lời, nhưng khuôn mặt cúi xuống có chút bất mãn, chẳng phải hắn bất trung, cũng chẳng phải lo sau này có người đoạt mất quyền ở ám vệ, mà là không muốn nghe lệnh của nữ nhân.

Nam nhân thời đó rất tự đại, nhất là với loại nam nhân có bản lĩnh thực sự như Đường Uy, dù là nô tài cũng có kiêu hãnh của một nam nhân, nữ nhân chỉ theo thừa bề con chứ làm được gì, học được chút võ công cũng chỉ là mấy trò múa may vô nghĩa như đám mãi võ ngoài đường.

- Nô tài thỉnh an Ngọc di nương.

Bất mãn thì bất mãn, Đường Uy không dám kháng lại mệnh lệnh chủ tử.

Ngọc Nhi không ngờ Đường Kính Chi lại để mình quản lý ám vệ của Đường phủ, dù chưa nghe giải thích về cái cơ cấu này ra sao, nhưng từ cái tên cùng với cuộc gặp bí mật này là nàng đoán ra phần nào rồi, tiếp đó nàng phát hiện Đường Uy tựa hồ có gì đó khác lạ, lạnh lùng nói:

- Sau này có chuyện gì cứ trực tiếp tới tìm ta, ta sẽ chuyển lời cho Nhị gia, còn nữa đợi toàn bộ nhân số tập hợp lại thì báo cho ta một tiếng, tới khi đó ta sẽ tới tuần thị mộ phen.

- Vâng.

- Được rồi, người lui đi đã.

Đường Kính Chi phẩy tay, đợi Đường Uy lui rồi mới nói tiếp:

- Ngọc Nhi, nàng luôn đi theo bên ta, hẳn là đã hiểu tình hình hiện nay của Đường phủ, ta giao ám vệ vào tay nàng, nàng nhất định phải chú tâm mới được.

- Ừm.

Ngọc Nhi ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt của Đường Kính Chi, gật mạnh đầu.

Có Ngọc Nhi giúp quản lý ám vệ, Đường Kính Chi rất yên tâm, lấy trong lồng ngực ra một cái lệnh bài bằng ngà voi, to bằng nửa bàn tay, có khắc chữ “Đường”, đưa cho nàng:

- Đây là lệnh bài truyền đời của Đường gia ta, được người gây dựng Đường gia Lạc Thành làm ra, thấy lệnh bài như thấy gia chủ, sau này nàng muốn hạ lệnh gì, cứ đưa lệnh bài cho họ xem, chỉ cần thấy lệnh bài này, bọn họ sẽ không dám kháng lệnh.

Lại dặn Ngọc Nhi vài điều, Đường Kính Chi liền rời Đường phủ, tới chỗ phân phát thức ăn ở thành nam để thị sát, Thị Mặc ở lại phủ đón đốc công tác ở nhà bếp.

Hai người Đường Kính Chi dẫn bốn hộ vệ tới cổng thành nam, thấy nơi này chẳng những có rất nhiều nạn dân mở ở một bên cổng thành lại có thêm một chỗ dựng lều thí cháo, bên lều có dựng một hàng cột cờ cao, lá cờ hình tam giác màu vàng nhạt riềm đỏ đang bay phấp phật trong gió, bên trên có hai chữ lớn “triều đình”.

Chẳng cần hỏi Đường Kính Chi cũng đoán được điểm tiếp tế nạn dân này do Vương Mông lập ra, có điều bên đó người nhận đồ ăn ít hơn bên Đường gia nhiều.

Buổi sáng người tới đây nhận thức ăn chỉ chừng ba nghìn, nhưng hiện giờ đã tới năm sáu nghìn, tuyệt đại đa số đứng phía bên Đường gia, còn phía bên quan phủ, Đường Kính Chi quay đầu đếm thử, chừng 200 người, bên quan phủ cũng dùng thùng cháo sọt bánh bao lớn, phát mỗi người một phần giống Đường gia.

Đường Kính Chi tới gần nhìn, khẽ lắc đầu, chẳng trách mà không mấy người tới đây xếp hàng, thì ra cháo loãng ở bên này thực sự xứng danh cháo loãng, nhìn cái thìa tên quan sai mức xuống, chỉ thấy nước chảy tong tong, chẳng được mấy hạt gạo, hơn nữa cúi mặt nhìn vào còn thấy được rõ ràng ngũ quan phản chiếu của hắn.

Bánh bao thì màu vàng sậm, hiển nhiên là trộn lẫn rất nhiều lương thực phụ, lại còn bé, nhỏ bằng một nửa cái bánh bao của Đường gia, chẳng có gì lạ dù Vương Mông muốn “tranh khách” với Đường gia hay là thực sự muốn thay triều đình cứu tế nạn dân lấy thành tích thì người dưới cũng chẳng có lợi lộc gì, còn mệt thêm, cho nên Vương Mông chẳng thể cung cấp được gạo tốt, người dưới lại bớt xén mới thành thế này, có điều cả thiên hạ này đều làm thế, chẳng còn cách nào.

- Đường công tử nhân nhâ quá nhỉ, còn rảnh rỗi tới bên này đi dạo, hay là đối quá muốn xin bát cháo, để Trương mỗ múc cho.

Lúc này một giọng nói ngọt nhạt quen tai truyền tới, Đường Kính Chi phát hiện ra nguyên thủ bị Lạc thành Trương Tú cũng có mặt ở đây, vừa rồi bị mấy quan binh che tầm nhìn nên y không nhìn thấy.

Đường Kính Chi cười hì hì:

- Thì ra Trương đại nhân cũng ở đây, không dám làm phiền, thực ra tại hạ vừa rồi đi hơi gấp, đầu tóc bù xù hết cả, tới đây mượn nhờ cái gương chải chuốt lại ấy mà.

Lời này làm Ngọc Nhi “phì” một cái cười ra tiếng.

Đám quan binh xung quanh cũng không nhịn được cười, nhưng không dám cười, tên nào tên nấy cắn chặt lấy răng mặt mày nhăn nhúm, trông rất khổ sở.

- Người ... Người ...

Trương Tú mặt đỏ bừng, thế này chẳng phải ngăm nhạo báng triều đình sao, có điều sự thực là thế, và lại ai bảo hấn khiêu khích trước để người ta nói cho.

Đúng lúc này thì đột nhiên có tiếng nước hắt xuống đất, làm mọi người quay sang nhìn, chỉ thấy nạn dân vừa nhận cháo bên phía quan phủ, húp một ngụm sau đó tiện tay hắt cả bát nước xuống đất, sau đó vừa gặm cái bánh bao vàng như đất, vừa chạy sang phía bên Đường gia xếp hàng.

Hơi ngó ra một chút rồi Đường Kính Chi bật cười, y không nghĩ có người định nhận suất ăn cả hai bên, có điều cũng bình thường thôi, vì thức ăn triều đình phân phát khó mà no bụng được.

Trương Tú được Vương Mông phái tới giám thị Đường gia, lúc này mặt tím tái như gan lợn, hừ mạnh một cái phất ống tay áo sải bước bỏ đi, mặt hấn dù có dày tới đâu cũng không sao chịu được ánh mắt khinh miệt của mấy nghìn người.

Khỏi phải đem so cũng biết trong lòng nạn dân, địa vị của Đường gia cao hơn phía quan phủ nhiều.

Dùng mắt tiền Trương Tú rời đi, Đường Kính Chi lại quan sát nạn dân xếp hàng bên phía quan phủ, nhìn một lúc liền nhận ra nguyên nhân, những nạn dân xếp hàng bên phía này toàn những người hai mắt lơ đãng, đứng cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, hiển nhiên là đói tới mờ mắt rồi, bên Đường gia xếp hàng quá dài không đợi được, thấy bên này ít người nên xếp hàng.

Mà gần như tất cả lấy được thức ăn bên này lót dạ được chút ít đều chạy sang Đường gia xếp hàng.

Nhìn rõ điều đó Đường Kính Chi cười khổ, thế này chẳng bằng Đường gia tát vào mặt triều đình hay sao?

Rời khỏi phía bên quan phủ, Đường Kính Chi đi về phía nhà mình, sắp tới nơi thì nghe thấy có tiếng trẻ con la hét, quay đầu sang thì một gia đình đang quay thành vòng tròn nói chuyện.

Vừa rồi hét lên là cô bé sáu bảy tuổi, đầu bên hai cái bím tóc hình sừng dê, mặc áo vải vá chằng vá đụp, có thể nhìn ra không phải do áo rách mới lấy vải vá vào mà vốn cái áo này là do nhiều mảnh vải nhỏ may thành.

201. Chương 207: Lăn Đầu Nghe Tới Tế Sinh Đường.

- Nương thân, cái bánh bao này ngon quá, còn cả cháo cũng ngon nữa, bên trong có cả hạt đậu màu đỏ nữa này, thật là thơm, nương thân có phải sau này cả nhà ta ngày nào cũng được ăn ngon như thế này không?

Cô bé con được mẫu thân bế trong lòng, vừa ăn ngon lành vừa hỏi:

- Được chứ, chẳng lẽ con không nghe thúc thúc bên kia nói, Đường gia Lạc thành sẽ phát thức ăn ở nơi này tới tận tháng 3 năm sau hay sao?

Người mẹ thấy đứa con nói chuyện làm thức ăn vương ra ngoài, liền lấy ống tay áo lau cho nó.

- Tuyệt quá, nếu chúng ta cứ được ăn mãi như thế này thì tốt biết mấy ...

Người dân phương bắc nghèo khó, dù ở nhà một năm cũng chẳng có mấy bữa được ăn ngon thế này, đa phần là cháo loãng nấu rau với bánh bao chẳng khác bên phía quan phủ là bao, cho nên được ăn ngon thế này làm cô bé rất khao khát, cứ mãi nói bị cháo sặc trong họng, ho khù khụ suốt.

Người mẹ vội vàng vuốt lưng cho con.

- Ngậm hết miệng lại mà ăn đi.

Lúc này cha cô bé trừng mắt lên nhìn hai mẹ con, mẹ cô bé vội cúi đầu xuống, dứt cơm cho nữ nhi, cô bé tựa hồ cực kỳ sợ cha, không dám nói thêm một lời nào nữa.

Ông nội cô bé nhú mày lại, mắng:

- Con bé ngu ngốc chỉ biết mơ tưởng chuyện bánh từ trên trời rơi xuống, hừ, nếu không phải may mắn gặp được nhà phú quý ở nơi này thiện tâm cứu tế, ta đã bán người quách đi cho rồi.

- Đúng thế, cái thứ toi cơm chỉ biết sinh ra mấy con nhãi.

Bà nội cô bé cay nghiệt nói:

Hai mẹ con rơm rớm nước mắt cúi mặt xuống cũng không dám cả ăn nữa, cha cô bé nhướng mày lên, giọng không vui:

- Cha, mẹ ăn đi, đừng nói nữa.

Rồi quay sang nhìn vợ con trấn an, ánh mắt dịu dàng.

Hai ông bà già kia vẫn lăm bắm chữi mắng một hồi rồi mới chịu im.

Trong cái thời đại trọng nam khinh nữ nghiêm trọng đó, nữ giới chẳng có địa vị gì, con dâu cưới về chỉ để sinh con, không sinh được nhi tử sẽ bị cha mẹ chồng chữi bới, Đường Kính Chi hiểu điều ấy nên không căm ghét ông bà già đó lắm, đó là tại tư tưởng cổ hủ nghìn năm ăn sâu vào tâm thức rồi.

Ngọc Nhi thì hiển nhiên cực kỳ bất mãn với đôi vợ chồng già coi thường con dâu con gái, nhưng đó là chuyện của người ta, nàng chẳng thể nói gì được.

Ngoài gia đình đó còn không ít gia đình khác cũng tụ tập lại với nhau ăn uống bàn tán. Một ông già tuổi chừng trên năm mươi đang dìu một bà già tuổi tác tương đương mặt mày nhợt nhạt đi từ cổng thành ra nói:

- Người tốt ở Lạc thành nhiều thật đấy, chẳng những có nhà giàu mà thiên tâm cứu tế bách tính như Đường gia, còn có cả hiệu thuốc chỉ thu tiền vốn không ăn lãi như Tế Sinh Đường, đúng là phúc đức của nạn dân.

- Nay, ông cụ ơi, cái hiệu thuốc Tế Sinh Đường kia ở đâu thế?

Một hán tử trắng niên đi qua, vô tình nghe được câu này, vội vàng chạy ngược lại, hỏi gấp:

Ông già kia dừng chân, hỏi:

- Sao thế, cậu cũng bị bệnh à?

- Không phải, là mẹ tôi bị bệnh, tôi đang định vào thành mua thuốc đây.

- Vậy sao cậu không đưa lão nhân gia theo cùng? Nếu không để đại phu xem bệnh cho thì bốc thuốc kiểu gì?

Ông già không trả lời mà còn không vừa lòng quở trách.

Hán tử mặt mày đen đúa kia hổ thẹn cúi đầu xuống:

- Tôi cũng chạy nạn từ phương bắc tới đây, trên người không có nhiều tiền lắm.

Ở rất nhiều hiệu thuốc chẩn mạch tính tiền riêng, chứ không gộp chung khi mua thuốc, nhất là khi khám cho bách tính nghèo khổ, y sư sợ bọn họ biết bệnh xong không mua nổi thuốc đều thu tiền khám bệnh trước cho chắc.

- Không sao đâu chàng trai, vì y sư trong Tế Sinh Đường kia chẩn bệnh không thu tiền, chỉ lấy tiền thuốc thôi, hơn nữa tiền thuốc cũng rất rẻ không lấy lãi, đi mau đi mau, đưa mẹ cậu tới trị bệnh cho sớm.

Ông già thúc dục, mặt mày hưng phấn, hiển nhiên rất mừng vì Lạc thành có được hiệu thuốc thiện tâm như thế.

Hán tử kia vội vàng hỏi vị trí chính xác của Tế Sinh Đường, rồi chạy đi tìm mẹ.

Ở cổng thành một lúc, thấy không xảy ra chuyện gì lộn xộn, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi quay về trong thành, hôm nay chạy đi chạy lại Đường Kính Chi mệt lử rồi, vừa về tới cửa phủ đã có hạ nhân đi tới nói Đường lão thái quân sợ y đói nên đã lệnh nhà bếp làm cơm sớm, hiện đang đợi đợi y ở phòng ăn.

Ngọc Nhi chẳng đợi Đường Kính Chi gọi đi ăn cùng đã vội lên tiếng cáo từ trước, nàng thích chỗ yên tĩnh, hướng hồ tới phòng ăn lớn phải để ý tới một đồng quy củ lẳng nhằng, chẳng bằng về tiểu viện ăn một mình cho thoải mái.

Đường Kính Chi biết tính nàng rồi cho nên cũng không khuyên, hai người chia tay rồi, y tới thẳng phòng ăn, tới nơi thì Lâm Úc Hương cũng có mặt, chẳng đợi Đường lão thái phải nói gì, tự giác đi tới phủ bụi trên áo ý, rồi nhận lấy khăn ẩm trong tay nha hoàn, giúp y lau mặt.

Nhìn dáng vẻ ôn nhu của nàng, Đường Kính Chi không hoài nghi nàng có chuyện gì cầu đến y cho nên mới chu đáo như vậy.

- Nhị gia, thiếp thân hôm nay làm mấy món được thiên bồi bổ sức khỏe, lát nữa Nhị gia ăn nhiều vào nhé.

Lâm Úc Hương lau cả tay cho Đường Kính Chi, cười nhẹ nói:

Đường Kính Chi xoa bụng:

- Tốt rồi, ta đang đói meo đấy.

- Xem đó, đã bảo cháu rồi, phải chú ý sức khỏe, không biết nghe lời gì cả.

Đường lão thái quân nhìn đích tôn trách móc, rồi giục:

- Đói rồi thì mau ngồi xuống ăn đi, ăn xong còn sớm về phòng nghỉ ngơi.

- Dạ.

Đường Kính Chi ngồi xuống, Chu Quế Phương đứng một bên nhanh nhẹn gấp thức ăn cho vào bát y.

Gật đầu với nàng một cái rồi Đường Kính Chi mới cầm đũa ăn, Lâm Úc Hương thấy y ăn rất nhanh, cũng đưa đũa ra gấp thức ăn cho y.

Ăn được một nửa thì Đường Kính Chi nhớ ra chuyện ở công thành, lau miệng hỏi:

- Nãi nãi, người đã bao giờ nghe người ta nói tới hiệu thuốc Tế Sinh Đường của Lạc thành chưa? Trước lúc cháu về nhà có cụ già nói, cái Tế Sinh Đường này bán thuốc chỉ thu tiền vốn, còn khám bệnh miễn phí.

Đường lão thái quân trầm ngâm nhớ lại, lắc đầu, bà không có ấn tượng gì về cái tên này, Lâm Úc Hương thì tay run lên, thiếu chút nữa rơi đũa xuống đất.

Tế Sinh Đường chẳng phải là cái hiệu thuốc mình mua không lâu sao?

Lâm Úc Hương tim đập thình thịch, nàng không ngờ vì mình nhất thời mềm lòng quyết định làm chút viện thiện cho nạn dân khiến cho Đường Kính Chi biết được ở Lạc Thành có cái hiệu thuốc vốn nhỏ bé cực kỳ không đáng chú ý như thế.

Nếu như để Đường lão thái quân biết cái hiệu thuốc này do mình lén lút mua vậy hậu quả không dám tưởng tượng.

Nàng ngẩng đầu nhìn nhanh hai bà cháu Đường Kính Chi, nơm nớp lo sợ.

- Tế Sinh Đường à? Cái tên nghe không tệ, chắc là hiệu thuốc mới mở.

Đường lão thái quân không có chút ấn tượng nào nên đoán thế.

- Vâng, cháu cũng nghĩ thế, vị chưởng quầy hiệu thuốc này nhân phẩm nhất định rất tốt, đợi có thời gian rảnh, cháu định tới bái phỏng một chút.

Nạn dân chạy nạn vùng ngoài, có hai nỗi lo lớn, một là đói bụng, hai là thường xuyên ở ngoài trời, không có chỗ che mưa tránh nắng, dễ sinh bệnh.

Lâm Kính Chi tính nếu bỏ ít tiền hợp tác với Tế Sinh Đường, mua nhiều thuốc hơn để cung cấp cho nạn dân, như vậy thiện danh của Đường gia sẽ càng vang dội, danh tiếng càng lớn, tới lúc cổ động nạn dân đi ra ngoài thành khai hoang sẽ càng có sức hiệu triệu lớn hơn, vụ làm ăn này rất đáng làm.

- Chỉ là một cái hiệu thuốc nhỏ thôi, Nhị gia không cần phải tới đâu.

Lâm Úc Hương trong lúc lo sợ vọt miệng nói, thấy mọi người nhìn cả sang mình, nàng hoảng sợ cúi ngay đầu xuống.

Đường lão thái quân đặt đĩa xuống, hỏi:

- Sao người biết đó là một hiệu thuốc nhỏ?

202. Chương 208: Tri Đông Rời Phủ.

- Dạ, vì , tôn tức ... tôn tức nhớ mang máng là đã tới đó rồi.

Lâm Úc Hương khấn trương nắm góc áo, lắp bắp trả lời:

- À, người không nói thì lão thân quên mất, trước kia người là y sư mà, mấy hiệu thuốc ở Lạc thành người rõ hơn lão thân.

Đường lão thái quân nhớ ra gật gù nói:

Đường Kính Chi thấy nàng có hơi khác thường, còn cho rằng nàng không muốn nhắc tới chuyện cũ, nếu không tiếp theo e thế nào cũng bị lão thái quân răn dạy sau này phải giữ quy củ, đừng có quên thân phận hiện tại là gì, vội lên tiếng:

- To nhỏ không quan trọng, quý ở cái tâm, thế nào ta cũng tới Tế Sinh Đường bái phỏng.

Lâm Úc Hương lo cuống cả lên, nhưng nhớ ra Chu Định cũng không biết thân phận của mình mới hơi thở phào, có điều để cho an toàn, nàng tính bảo Tri Đông rời phủ dặn dò vài câu cho chắc.

Ăn tối xong, Đường lão thái quân lại thúc giục Đường Kính Chi sớm về nghỉ ngơi, còn sai Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương đỡ, được hai mỹ nhân kẹp ở giữa, Đường Kính Chi lảng lảng như đi trên mây, đầu óc tơ tưởng lung tung, có điều hưởng thụ chẳng được bao lâu thì bị Lâm Úc Hương néo cho một cái thật mạnh, làm y đau méo mặt.

Chu Quế Phương nhu mì đỡ một bên tay, đầu hơi cúi, không nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Đường Kính Chi.

Trở về tiểu viện, trước tiên Đường Kính Chi tắm rửa sạch sẽ rồi mới về phòng, bận cả ngày đầu óc chẳng còn bất kỳ tâm tư nào khác, nằm xuống ghế không lâu là ngủ tít.

Sáng hôm sau đã thành thói quen, Đường Kính Chi dậy từ rất sớm, tới tiểu viện của Ngọc Nhi, không ngờ Chu Quế Phương đã đưa Đường Thiên tới trước y, chạy bộ xong, Ngọc Nhi đưa cho Đường Kính Chi cương châm, bảo y tới bên tượng gỗ mà nàng đã cho người đeo sẵn để luyện tập.

Các vị trí trên người tượng gỗ ghi chú rất rõ ràng rành mạch, nhưng muốn phóng trúng mục tiêu không phải đơn giản, cơ bản Đường Kính Chi ném bảy tám chục mũi cương châm mới mèo mù vớ cá rán trúng được một lần.

Lâm Úc Hương hôm nay cũng dậy rất sớm, vừa thấy Đường Kính Chi rửa mặt xong rời tiểu viện liền ngồi bật dậy ngay, Tri Đông thấy chủ tử chẳng cần ai gọi mà cũng dậy được thì ngạc nhiên lắm.

- Nhị nãi nãi, còn sớm lắm mà, hay là người ngủ thêm một chút đi.

Tri Đông đi tới bên giường giúp chủ tử gấp chăn đệm chỉnh tề, mỉm cười nói:

Nghe ra tiểu nha đầu này trêu mình, Lâm Úc Hương gõ đầu nó một cái, sáng giọng nói:

- Không ngủ nữa, hôm nay ta muốn luyện chế thêm ít thuốc, Nhị gia bảo nạn dân trong thành mỗi lúc một đông rồi.

Nghe chủ tử nói tới chính sự Tri Đông không dám đùa nữa, tay chân nhanh nhẹn hơn nhiều, dợi dọn dẹp giường xong, liền ra ngoài lấy nước giúp chủ tử rửa mặt.

- Nhị nãi nãi, nếu luyện chế thuốc hai ngày trước thì người cứ giao nô tỳ là được, Nhị gia đã căn dặn nô tỳ rồi, không được để người bị mệt.

Tri Đông đỡ Lâm Úc Hương xuống trước bàn trang điểm, chải tóc cho nàng nói:

- Trước kia ta là y sư, khi đó mỗi ngày chẳng những phải sắc thuốc, còn phải lên núi xuống đồng xem bệnh cho người ta, chút công việc này với ta chẳng là gì.

Lâm Úc Hương tuy nói thế nhưng cũng ấm lòng trước sự quan tâm của Đường Kính Chi.

- Trước kia là trước kia, hiện giờ là hiện giờ, chuyện luyện thuốc này tốt nhất Nhị nãi nãi chỉ đứng bên chỉ đạo là đủ, nếu không để lão thái quân biết được sẽ lại phạt người đấy.

Tri Đông dừng tay lại, thái độ của Nhị nãi nãi làm nó chẳng yên tâm tí nào.

Lâm Úc Hương cũng hiểu mấy công việc tay chân này thân là Nhị nãi nãi của Đường phủ lại đích thân làm thế nào truyền ra ngoài cũng thành trò cười cho người ta, nói:

- Sau này ta tận lực đem chuyện luyện chế thuốc cho người và Tri Thu làm, có điều hôm nay người phải rời phủ giúp ta làm một việc.

- Dạ, Nhị nãi nãi muốn nô tỳ đi đưa thuốc cho Tế Sinh Đường sao?

Tri Đông giúp chủ tử chải từng lọn tóc một, sau đó khéo léo dùng ngón tay cuộn thành từng vòng vắn lên trên đỉnh đầu:

- Ừ.

Lâm Úc Hương thận trọng dặn dò:

- Hôm nay ngoại trừ mang thuốc cho Tế Sinh Đường người còn bảo Chu Định, nếu sau này có ai hỏi tới không được nói ra thân phận của chúng ta.

- Nhị nãi nãi, Chu Định có biết thân phận của chúng ta đâu.

- Ý của ta là nếu như có ai hỏi tới thì bảo ông ấy nói dối, đừng có nói chủ nhân của cửa hiệu là nữ, nếu không sẽ có kẻ nhòm ngó cửa hiệu. Ừm, tốt nhất cứ nói chủ nhân hiệu thuốc là người vùng ngoài, làm ăn rất lớn, thường ngày ít tới Lạc Thành.

Lâm Úc Hương hôm qua nghĩ mãi mới ra cách ứng phó này:

- Dạ, nô tỳ biết rồi, nhưng mà đang yên đang lành, ai đi nhòm ngó Tế Sinh Đường làm gì ạ? Hơn nữa có kẻ nào mù mắt có ý đồ xấu, chúng ta cứ nói cho Nhị gia, để Nhị gia trừng trị kẻ xấu đó.

- Không được.

Lâm Úc Hương dứt khoát phủ quyết, nàng che dấu còn chẳng kịp, dù sau này có xảy ra vấn đề gì nàng cũng không định nói cho Đường Kính Chi biết.

Tri Đông thấy bất kể nói cái gì, cứ nhắc tới Nhị gia là Nhị nãi nãi luôn nói không, cái môi dẩu lên rõ cao, Nhị gia là nam nhân tốt, có đốt được tìm mỗi mắt cũng chẳng tìm ra được người thứ hai.

Sao Nhị nãi nãi mãi mà không tỉnh ra.

Nhìn vào gương đồng, Lâm Úc Hương thấy khuôn mặt vô cùng bất mãn của Tri Đông, thầm thở dài, nếu chẳng phải nàng bị cướp vào Đường phủ, chẳng phải y có cả đồng tiểu thiếp, được gả cho một nam nhân như thế là phúc phận tu mấy kiếp mới có được.

Trang điểm cho chủ tử xong, Tri Đông mang theo thuốc, một mình rời phủ.

Theo đúng lý mà nói thì không phải nha hoàn lo chuyện mua sắm trong phủ cũng không được tùy tiện rời phủ, nếu có chuyện muốn ra ngoài phải có giấy của quản sự trong phủ, có điều hộ vệ canh cửa cực kỳ khách khí với nó, vì bọn họ không muốn tùy tiện đắc tội với nha hoàn thiếp thân của chủ mẫu tương lai.

Nếu không đợi sau này Nhị nãi nãi chính thức nắm quyền, Tri Đông nhớ tới nợ cũ thì nguy.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân khác là Lâm Úc Hương từng hạ nhân trong đó có cả thân nhân của hộ vệ mà đánh chết tên Lý Trung tâm phúc của lão thái quân, cho nên vô hình trung Lâm Úc Hương cực kỳ được lòng các hộ vệ trong phủ.

Đi trên phố, Tri Đông thấy quang cảnh khác hẳn thường ngày, nạn dân rách rưới hoặc đứng hoặc nằm la liệt hai bên đường, nó cũng xuất thân từ nhà cùng khổ chính vì trong nhà cuộc sống khó khăn không đủ cái ăn nên bị bán đi làm nô tỳ cho người ta, hiểu được cái khổ của bọn họ, chân rảo bước nhanh hơn, muốn sớm giao thuốc cho Chu Định, để bán cho nạn dân.

Khi Tri Đông tới Tế Sinh Đường phát hiện ra nạn dân tới khám bệnh đã xếp thành hai hàng người dài dằng dặc, đang nhích từng bước một tiến về phía trước, lo lúc này thuốc trong cửa hiệu không còn đủ dùng nữa, không đi nữa mà chạy luôn tới Tế Sinh Đường.

Do chạy quá gấp, kết quả vừa bước qua ngưỡng cửa, không cẩn thận va thẳng vào lòng một nam tử định đi ra, đáng thương cho tiểu nha đầu nhỏ bé sức yếu, người bị bắn về phía sau, tay Tri Đông xách một cái giỏ trúc, bên trong chứa đầy những bình sứ đựng thuốc, bị xô một cái, giỏ trúc rời tay, văng ra, , Người còn chưa rơi xuống đất Tri Đông đã thét lên lên kinh hãi:

- Á! Thuốc của ta ...

Nếu bình thuốc trong giỏ bị vỡ thì biết phải làm sao?

Đối với nạn dân bị bệnh mà nói, đây chính là bảo bối cứu mạng.

Đúng lúc đó, nam tử va vào người Tri Đông hai chân búng khê, người vụt đi hóa thành một cái bóng mờ, tới trước mặt Tri Đông, hắn chẳng cố kỵ gì, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn yếu đuối của Tri Đông, một tay vươn ra giữ lấy cái giỏ trúc.

Động tác của nam nhân đó cực kỳ nhanh, tất cả hoàn thành chỉ trong tích tắc Tri Đông thét lên.

203. Chương 209: Ra Đường Phải Xem Lịch.

Nạn dân xung quanh tưởng chừng phải chứng kiến tiểu giai nhân bị ngã nhào, không ngờ chớp mắt đã thành cảnh anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển, trên mặt ai nấy đều nở nụ cười vui mừng.

- Buông ta ra.

Tri Đông từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên bị nam tử ôm vào lòng, thẹn tới mặt đỏ rực như ngọn đuốc cháy, không đợi đứng vững hai tay chống ngực nam nhân kia đẩy mạnh ra.

Thanh niên nam tử đó người cao lớn, dáng vẻ lãng tử phong trần sau lưng còn đeo nghiêng một thanh trường kiếm, cực kỳ có sức hút, hắn chẳng để ý tới trang phục nha hoàn của Tri Đông mà xem thường, chấp tay thi lễ:

- Tại hạ nhất thời sơ ý va phải cô nương, mong cô nương lượng thứ cho.

Nhớ lại vừa rồi hắn ôm mình trong lòng, Tri Đông vừa tức vừa uất nước mắt long lanh như ngọc rơi lã chã từng hàng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, mặc dù nó là nha hoàn, nhưng thân phận rất đặc thù, sao có thể day dưa với nam tử lạ:

- Người, người ...

Giật lấy giỏ trúc trong tay hắt, Tri Đông khóc to chạy vào hiệu thuốc.

Chu Định vừa mới xem thuốc cho một người bệnh xong, thấy Tri Đông chạy vào còn khóc lóc thảm thương, giật này mình, bỏ người bệnh tiếp theo đó, chạy vội tới hỏi:

- Cô nương, làm sao thế?

Tri Đông chỉ lắc đầu khóc không ngừng.

- Cô nương, tại hạ đường đột rồi.

Thanh niên nam tử kia thấy Tri Đông khóc quá thương tâm, do dự một lúc, không đi nữa, mà theo vào xin lỗi:

- Người đi đi, đi mau cho ta, ta không muốn nhìn thấy mặt người.

Tri Đông nhét giỏ thuốc vào tay Chu Định, hét lên với thanh niên kia rồi chạy ù vào gian trong.

Thanh niên kia nhướng mày, có ý bất mãn, mặc dù vừa rồi hắt có lỗi mắng một chút, nhưng cũng xuất phát từ lòng tốt, sợ tiểu giai nhân bị ngã đau, nên mới ôm lấy vòng eo của Tri Đông.

- Chưởng quầy ông quen vị cô nương này à?

Thanh niên quay sang nhìn Chu Định hỏi:

- Ủ thì, coi như vậy đi.

Chu Định mặc dù đã gặp Tri Đông vài lần, nhưng tới tận bây giờ tên Tri Đông còn chưa biết, nên trả lời có hơi miễn cưỡng.

- Vậy làm phiền ông khuyên giải cô nương ấy giúp tại hạ, tại hạ có việc trên người, xin cáo từ.

Thanh niên đó khom lưng thi lễ rồi xoay người đi.

Chu Định mặc dù không biết thanh niên kia sao lại đắc tội với Tri Đông, nhưng vừa rồi ông cũng nghe thấy tiếng Tri Đông hét, chuyện khuyên giải cô bé nên giao cho nữ nhân làm thì tốt hơn, cho nên tìm thê tử, bảo bà vào khuyên giải, còn ông ta tiếp tục ngồi ở đại đường xem bệnh bốc thuốc.

Nạn dân tới xem bệnh rất nhiều, không thể phân tâm.

Lao vào gian trong, Tri Đông gục mặt xuống giường khóc lớn, nó là nha hoàn thiếp thân của Nhị nãi nãi, xem như đã ngầm định sẵn là nữ nhân của Nhị gia rồi, mặc dù không có danh phận gì, nhưng nó một lòng trung với Nhị nãi nãi, muốn dùng thân thể của mình giúp Nhị nãi nãi giữ lấy trái tim của Nhị gia, hơn nữa Tri Đông thực lòng yêu thích Nhị gia của mình, trở thành nữ nhân của Nhị gia là ao ước của nó.

Nếu như chuyện ngoài ý muốn hôm nay bị Nhị gia biết được, như vậy sau này chắc chắn sẽ không đụng vào nó nữa, thậm chí có khả năng chê nó, đem nó bán đi.

Chu phu nhân đi vào khuyên rất lâu Tri Đông mới ngừng khóc, đợi hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện cũng giận dữ mắng thanh niên kia, ý tốt thì ý tốt nhưng không thể làm thành chuyện xấu, một cô nương lớn thế này, há có thể để nam nhân ôm vào lòng, lại còn trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Còn may Tri Đông không sống ở đây, nếu không bị hàng xóm đầu đường cuối phố truyền nhau, thanh bạch coi như bị hủy rồi, còn gả sao được nữa.

Ngồi yên tĩnh trong phòng thêm một lúc, đợi tâm tình ổn định lại, Tri Đông nhớ ra chuyện chủ tử dặn, liền bảo Chu phu nhân mới Chu Định vào, sau đó đem nguyên văn lời Lâm Úc Hương truyền đạt lại một lượt.

Chu Định vốn cũng không biết thân phận của Lâm Úc Hương, nghe xong gật đầu:

- Xin cô nương cứ yên tâm, nếu sau này có người hỏi tới bà chủ, Chu phủ nhất định sẽ trả lời theo lời dặn của cô nương.

- Cha, mẹ, con về rồi đây, trong nhà có cái gì ăn không?

Chu Định vừa mới dứt lời thì nghe thấy ở cửa có người gọi, tiếp đó rèm cửa vén lên, một thanh niên chừng mười tám tuổi đi vào.

Thanh niên này tướng mạo rất được, mặc một thân bạch sam, lại còn làm ra vẻ phong nhã phe phẩy cái quạt gấp, chỉ có điều cổ áo xộc xệch, bước chân thì lảo đảo không vững, vào trong phòng, ánh mắt bắt gặp Tri Đông thuần khiết nụ hoa mới nở đọng sương mai tức thì dán chặt vào nàng, nhìn lên nhìn xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

Nhìn thấy tên thanh niên bộ dạng phóng túng lác cắc này, đột nhiên Tri Đông cảm thấy căm ghét, thấy hắn nhìn mình không chớp, quay ngoắt đầu đi cho đỡ khó chịu.

Chu Định cũng thấy con trai quá càn rỡ, làm gì có chuyện lần đầu tiên thấy đại cô nương nhà người ta lại nhìn chằm chằm như thế được, nghiêm mặt quát:

- Thăng nhai con, còn biết đường về cơ à, hôm qua mày lại mò đi đâu.

Chu phu nhân định tới can ngăn nam nhân nhà mình quát con, nhưng bị ông trừng mắt lên:

- Con hư tại mẹ, nó hại cả nhà ta tới mức này, bà còn muốn che chở cho nó à?

Chu Định lần trước chính vì thằng con độc nhất này thua bạc đi vay nặng lãi không có tiền trả, cho nên mới phải bán hiệu thuốc gia truyền cho Lâm Úc Hương, tới nay vẫn là nỗi hổ thẹn không nguôi ngoài trong đời của ông.

Cẩn môi, Chu phu nhân cúi đầu xuống, không dám nói gì nữa.

- Cha, tối hôm qua con chỉ cùng đám bạn ăn bữa cơm thôi mà, có làm chuyện gì xấu đâu.

Bị cha chửi mắng ngay trước mặt một tiểu mỹ nhân, Chu Bảo thấy bề mặt hết sức, có điều bụng hắn đang đói cho nên nín nhịn giải thích.

Trong mắt Đường Kính Chi, Tri Đông mới mười ba mười bốn, còn nhỏ lắm, chỉ là cô bé con thôi, nhưng trong mắt người thời đại này như Chu Bảo, Tri Đông là đại cô nương có thể xuất gia sinh con rồi.

Tri Đông từ khi được mua về Đường phủ được Lâm Úc Hương nhìn trộm, ăn ngon, ngủ kỹ, chẳng phải phơi nắng dầm mưa, làn da vốn ngăm đen sớm đã thành trắng trẻo mịn màng, lại thêm dung mạo xinh tươi, là tiểu mỹ nhân cực kỳ hứa hẹn.

Thấy đôi mắt Chu Bảo vẫn cứ liên tục đảo trên người mình, Tri Đông mặt lạnh xuống, nó không ngờ vợ chồng Chu Định hiền lành lương thiện lại sinh ra thằng con lưu manh, may là nó, đổi lại là Tri Thu sớm đã chống nạnh chửi mắng một trận tới bởi rồi.

Đúng là xúi quẩy, đầu tiên bị va vào người ta rồi bị phi lễ, giờ lại gặp phải tên đáng kinh tởm này, Tri Đông nghĩ, sau này rồi phủ thế nào cũng phải xem lịch trước mới được.

Chu Định thấy thằng con láo lếu vẫn cứ nhìn cô nương nhà người ta với ánh mắt dâm tà liên xông tới, muốn đánh cho nó một trận, hiện giờ cả nhà đang trông vào người ta mà sống, thằng súc sinh còn dám nảy ra ý đồ xấu với người ta.

Chu Bảo không phải lần đầu tiên bị đánh nữa, nên nhận ra rất nhanh, cha hắn chưa kịp giơ tay lên hắn đã chạy ù ra cửa, còn la lối:

- Lão già kia, không cần thằng con trai này nữa à, tối miếng cơm cũng không cho ăn, ông muốn tôi chết đói hả?

- Tao nhờ vào, chết cũng đáng đời, tao coi như không có đứa con như mày.

Chu Định điên tiết vợ ngay cái cân ném con:

Chu Bảo thấy cha lên cơn rồi, biết bữa cơm này coi như hết hi vọng, hoảng hốt tránh sang bên, không dám ở lại thêm chút nào, lủi ngay ra khỏi cửa.

Chu Định bị thằng con bất hiếu làm giận xanh cả mặt, thờ phì phò, Chu phu nhân vội chạy tới vỗ lưng, giúu chống thông khí.

Tri Đông biết chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nó không hỏi nhiều, cũng không muốn xen vào, chủ động cáo từ.

Rời khỏi Tế Sinh Đường, Tri Đông không hề biết rằng ở con ngõ gần đó có một tên thanh niên mặc bạch sam mắt thèm thuồng dõi theo cái môn nhỏ lắc lư của nàng, miệng còn lẩm bẩm:

- Bảo cha mẹ ta nói dối, không cho ai biết chủ nơi này là nữ nhân, chẳng lẽ chủ tớ nhà này có bí mật gì không thể cho người ta biết ...

204. Chương 210: Không Công Bằng.

Bởi vì học rất chuyên tâm, cho nên dù chỉ ném cương châm thôi, Đường Kính Chi cũng mướt mồ hôi, có điều Ngọc Nhi thi thoảng đi qua xem xét lại lắc đầu liên hồi, tưởng công thư sinh tuy rất nỗ lực rồi, nhưng xem ra không có đủ thiên phú về mặt này, nhân lực tuy tốt nhưng cảm giác về không gian quá kém, lúc thì ném mạnh quá lúc nhẹ quá, không thể trở thành cao thủ dùng phi châm được, tối đa chỉ có thể trở thành ... sát thủ.

Sát thủ thì đơn giản rồi, cứ nghiêng răng nghiêng lợi phóng châm giết người là xong, nhưng với người dùng ám khí mà nói, đó chỉ là cảnh giới thấp kém.

- Nhị gia, Ngọc di nương, cơm sáng đã chuẩn bị xong rồi ạ.

Khi mặt trời nhô lên khỏi mặt đất khoảng chừng một cây sào tiểu nha hoàn Châu Nhi đi tới thi lễ nói:

Vì lần trước tiểu nha đầu này chính là người quát tháo Đường Kính Chi khi y tới tiểu viện Ngọc Nhi lần đầu, cho nên rất dè dặt, chỉ dám nhìn chằm chằm xuống đất, chẳng dám thở lớn.

Châu Nhi tuổi chừng mười ba, mặc váy màu vàng nhạt, khuôn mặt còn mang theo nét trẻ con, má bầu bầu, rất là đáng yêu.

Sắp tới giờ phân phát thức ăn cho nạn dân rồi, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi liền cùng vào phòng.

Chu Quế Phương thì dẫn Đường Thiên cáo từ về tiểu viện của mình dùng cơm, hiện nàng thấy nhi tử buổi sáng tới đây học võ, buổi chiều cũng chỉ dựa theo yêu cầu của Ngọc di nương vận động nhiều hơn, không hề ảnh hưởng tới chuyện đọc sách, lòng càng cảm kích bất tận với Đường Kính Chi.

Chẳng biết từ khi nào, nàng rất muốn được ở bên Đường Kính Chi, trò chuyện, hoặc là chỉ lặng lẽ đứng một bên, thi thoảng nhìn trộm y, cảm giác đó rất êm đềm, rất yên tâm.

Đi tới bàn ăn, Đường Kính Chi thoải mái ngồi xuống, Ngọc Nhi chẳng hề khách khí, ngồi xuống theo.

Thức ăn trên bàn đơn giản ngon miệng, vì bữa sáng cho nên không thích hợp ăn những món dầu mỡ, cho nên chỉ có một món mặn là măng xào thịt.

Đường Kính Chi buổi sáng vận động nhiều, cho nên rất thèm ăn, mà món thịt thà lại càng là sở thích của y, có điều lần nào y đưa đũa ra cũng phải tranh giành với Ngọc Nhi, mắt đảo một vòng, ho khẽ nói:

- Ngọc Nhi, nàng nên ăn ít thịt thôi, nếu không sẽ dễ béo lắm đấy, món măng này cũng không thích hợp với thực nữ, nhai trong miệng cứ sồn sột, nghe rất bất nhã, ừm, để vì phụ tiêu diệt nó cho.

Nói rồi nhân lúc Ngọc Nhi còn đang ngớ ra, Đường Kính Chi đường hoàng bê đĩa măng xào thịt tới trước mặt mình, vẫn còn chưa yên tâm, dùng đũa gạt hết vào trong bát.

Ngọc Nhi xuất thân con nhà võ, cái chuyện ăn uống chẳng chú ý lắm, nàng thích ăn thịt, hơn nữa thích ăn miếng thịt thật lớn, còn về phần ăn uống phát ra âm thanh hay không thì càng chưa bao giờ nghĩ tới, hành tẩu giang hồ chỉ cần cốt ăn sao cho no là được, thời gian đầu mà học thực nữ ăn từng miếng như mèo.

Có điều hiện giờ thân phận nàng thay đổi rồi, nàng đã thành tiểu thiếp của nhà phú quý, nếu cứ cư xử tùy tiện như trước kia tựa hồ không được ổn lắm, nhất là bị Đường lão thái quân nhìn thấy, e lại bị một trận giáo huấn.

Ngẩng đầu lên, liếc nhìn Đường Kính Chi đang lùa món măng xào thịt vào miệng như hồ đói, lòng chợt có chút gì đó khó ở, chẳng lẽ nam nhân này chê mình không có khí chất phong phạm của đại gia khuê tú.

Nàng đâu có biết tướng công thư sinh mang hào quang đại tài tử của nàng chẳng qua chỉ bịa bừa lý do, cướp lấy món măng xào thịt hấp dẫn kia ăn cho đầy bụng mà thôi.

Lần đầu tiên ở trước mặt tướng công thư sinh vai chẳng thể gánh , lưng chẳng thể đeo, Ngọc Nhi lại cảm thấy có chút tự ti.

Tiếp theo đó nàng không còn thoải mái gấp món ăn mình thích ăn nữa, chỉ cúi đầu xuống, gấp món ăn ở gần mình, nhai không há miệng, ăn không phát ra tiếng.

Đường Kính Chi chưa bao giờ cho rằng có người thay đổi được tính cách thẳng thắn, độc lập của Ngọc Nhi, cho nên cũng không nhận ra hành động khác thường của nàng, cứ cầm đũa tiêu diệt hết đĩa thức ăn này tới đĩa thức ăn khác, chỉ còn lại có chút xiu, cuối cùng bê cả bát canh lớn húp ừng ực, ợ một cái thật đã đời.

Cướp được thức ăn của người khác cho vào bụng, thật là sướng khoái! Nhớ cái thời học đại học sống trong KTX biết bao, y học hành không dám nói hơn ai, chứ tranh ăn thì sỗ mọt.

Ngọc Nhi thấy y ăn no rồi cũng dừng đũa, tiếp đó hai người đứng dậy cho nha hoàn hầu hạ rửa tay và mặt, đi vào phòng, xoay lưng về phía nhau, thay y phục sạch.

Châu Nhi phụ trách sửa sang lại cổ áo cho Đường Kính Chi, mặt đỏ bừng bừng, trong lòng thầm tán thưởng, Nhị gia đúng là chính nhân quân tử, Ngọc di nương đang thay y phục bên cạnh mà Nhị gia chẳng quay đầu nhìn cái nào.

Nó là nha hoàn thiếp thân của Ngọc Nhi, tất nhiên là biết chủ tử xinh đẹp nhường nào, hơn nữa chưa nói dung mạo tuyệt mỹ suốt ngày dùng khăn che đi, bằng vào vóc dáng nóng bỏng của chủ tử, cũng cực kỳ thu hút ánh mắt của người khác, hầu hạ chủ tử tắm rửa, nó ao ước không thôi, chẳng biết bao giờ mình mới có bầu ngực to như vậy.

Đường Kính Chi là quân tử mỹ nhân ngồi trong lòng không loạn sao?

Đương nhiên là không, nếu chẳng phải Châu Nhi đứng bên cạnh vướng víu thì y đã quay đầu lại nhìn trộm rồi, có nam nhân nào không thích nhìn nữ nhân thay y phục.

Hơn nữa Ngọc Nhi còn là một đại mỹ nữ.

“lộc cộc, lộc cộc”

Bánh xe gốc lắn trên đường, xe ngựa chở đầy cháo và bánh bao của Đường gia chậm chậm đi ra ngoài cửa, mỗi một cái xe đều cắm hai lá cờ, một lá ghi “triều đình” một lá ghi “Đường gia”, cắm cờ ghi “triều đình” là chuyện bắt buộc, nếu không khi thiên tai bùng phát thì cháo nhẹ thì là lung lạc dân tâm, mưu đồ bất chính, nặng thì là muốn tụ tập tạo phản.

Dù nặng hay nhẹ thì Đường gia cũng không gánh vác được.

Trên đường phố, dừng đoàn nạn dân nhìn thấy xe chở thức ăn đều vây lấy, hiển nhiên đây là những người mới đến, không hề biết chuyện Đường gia dựng lều tế cháo.

Đường Kính Chi thấy vậy sợ xảy ra tranh cướp ảnh hưởng tốc độ xe ngựa, liền bảo hộ vệ đứng lên xe, lớn tiếng thông báo cho nạn dân ra ngoài thành xếp hàng nhận thức ăn, Đường gia sẽ tế cháo ở đó cho tới tháng ba.

Những nạn dân này trông thê thảm hơn những ngày trước đó nhiều, phần đông hai mắt lơ lơ thất thần, y phục bẩn thỉu rách nát, hiển nhiên đã đi một quãng đường rất xa tới đây.

Tới cửa thành nam, nơi này nạn dân được hạ nhân Đường phủ tới trước chỉ huy xếp thành tám hàng dài, Đường Kính Chi liếc qua một lượt, chỉ một đêm thôi mà số nạn dân tăng lên gấp đôi rồi.

- Nhanh tay, nhanh tay lên nào.

Đường Kính Chi thúc dục nạn dân đưa xe vào vị trí nhan chóng phát thức ăn:

Phân phát được một lúc, y thấy tốc độ vẫn còn quá chậm liền bảo mấy hạ nhân nhanh chân chạy về phủ, lấy bảy tám cái chậu gỗ lớn, đổ đầy cháo rồi sang một bên, phát thêm hàng nữa.

Cho dù y chỉ đứng chỉ huy hạ nhân, không phải làm việc gì vất vả, nhưng bận rộn một hồi, mồ hôi ướt đầm sống lưng dính hết cả vào áo, từ trán mồ hôi chảy ròng ròng xuống thành từng hàng.

Ngọc Nhi đứng hỗ trợ bên cạnh, thấy thế bỗng đau lòng, lấy khăn tay ra đưa tới trước mặt y.

Đường Kính Chi hơi ngần ra, rồi cười nhận lấy, đương nhiên trong lúc lau mặt không quên lợi dụng hít lấy mùi thơm cơ thể nàng vương trên khăn.

Ánh mắt Ngọc Nhi sắc bén cỡ nào, làm sao dầu nàng được, nàng quay đi coi như không thấy.

Trưa phân phát cháo và bánh bao ra, hôm nay Đường gia còn chuyên môn nấu một nồi cháo cho rất nhiều táo đỏ và ít đường phèn, hương thơm ngào ngạt, số cháo này chuyên môn nấu cho phụ nữ còn cho con bú ăn, có hạ nhân sớm đi loan báo cho bọn họ xếp hàng riêng.

Số phụ nữ bé con khá đông, nhưng chưa phân phát được bao lâu thì đột nhiên có người gây chuyện huyên náo cả lên, thì ra có mấy tên nam tử cũng muốn ăn cháo bên này, đang quát tháo ầm ĩ:

- Bằng vào cái gì mà đám nữ nhân đài ngồi này được ăn cháo ngon có táo đỏ, còn bọn ta chỉ được ăn cháo gạo thường, không công bằng, không công bằng.

205. Chương 211: Cho Các Người Ăn.

Đường Kính Chi cả kinh, vội co chân chạy tới, nơi này ít nhất có năm sáu nghìn nạn dân, nếu hạ nhân Đường phủ xử lý không tốt gây ra xô xát thì không phải là chuyện đùa, một khi hỗn loạn xảy ra thì khó mà dẹp yên được.

Ngọc Nhi bám sát ngay phía sau, giữ khoảng cách trong vòng một mét, như vậy tiện bảo vệ an toàn cho tướng công thư sinh.

Chỉ mới một lúc thôi mà nơi xảy ra chuyện đã có đám đông nạn dân tụ tập, trong đám đông, mấy kẻ bất mãn còn đang quát tháo, lúc này hộ vệ Đường phủ đã tới nơi, giúp chủ tử mở một con đường cùng tiến vào.

- Xéo, xéo hết cho ta, cháo bột này là để cho phụ nhân mới sinh con dùng để bồi bổ cơ thể, làm gì có phần của các người.

Khuyên can hồi lâu thấy mấy tên tráng niên kia không chịu đi, cứ lì lợm đứng đó đòi hỏi vô lý, hạ nhân Đường phủ có tốt tính đến đâu cũng phải nổi đóa:

- Không được, bọn họ là người, chẳng lẽ bọn ta không phải là người à? Bọn ta cũng muốn ăn cháo bột nấu táo đỏ!

Trong đám người đối phương có một tên thanh niên gầy gò đứng sau một tên cao lớn lực lưỡng tiếp tục la hét:

Đường Kính Chi vất vả chen lấn vào trong đám đông, thấy hạ nhân Đường phủ đối diện với bảy tên tráng hán, đang dồn đẩy một nhóm phụ nữ, có mấy tên thấy các nàng bế con thơ, chung quanh chật kín người không né tránh được còn cột nhả buông lời dâm uế chộc ghẹo, làm những phụ nữ kia tức giận thẹn thùng mặt đỏ tía tai, nhưng không chen ra ngoài được.

Chỉ trong chớp mắt Đường Kính Chi đã hiểu ra, mấy tên kia căn bản là một lũ lưu manh vô lại.

- Chuyện gì thế này?

Chen được vào trong có không gian hoạt động, Đường Kính Chi vừa chỉnh lại y phục, vừa nghĩ cách ứng phó.

Hạ nhân Đường gia thấy chủ tử tới, một người nhanh mồm vội giải thích:

- Nhị gia, có mấy tên lưu manh đòi ăn cháo bột bồi bổ của phụ nhân nuôi con, nô tài quát mãi bọn chúng không chịu lui ra, khiến những phụ nhân kia không nhận được đồ ăn, cực kỳ đáng hận.

Đường gia ở Lạc thành là gì? Đệ nhất gia tộc, cho dù là hạ nhân đứng trước mặt người dân thường cũng cao hơn một bậc, lấy bản thân là nô tài của Đường gia mà kiêu ngạo, hiện giờ tổn công sức khuyên nhủ hồi lâu mà không ăn thua làm gì có chuyện bọn họ không khùng cho được, đó còn là do hôm qua bên trên yêu cầu xuống bảo bọn họ phải nhẫn nhịn một chút, nếu không thường ngày thì đã xách đồ ăn thua đủ rồi.

- Ê ê nói cái gì thế? Ai là lưu manh, bọn họ chỉ bé con thôi, có phải tiên nữ đâu, là người phạm cả, vì sao bọn họ được ăn cháo bột mà chúng tôi lại không được? Mọi người nói đi, có đúng thế không? Bất công, bất công!

Tên thanh niên gầy gò tiếp tục la hét, còn quanh sang xung quanh kích động đám đông:

- Đúng thế, chúng tôi cũng muốn ăn cháo bột.

- Nói rất đúng, chúng tôi cũng là người.

Chẳng biết có phải là đồng bọn của tên gầy kia không, nhưng quả thực có không ít kẻ lên tiếng hưởng ứng:

- Rầm thôi, cháo bột này dùng để cho nữ nhân có sữa nuôi con, đám đại lão gia các người ăn làm gì?

- Đúng rồi, các người mau rút xéo đi, để cho bọn họ sớm được lĩnh cháo ăn, nếu không vợ ta không có sữa, làm con trai hai tháng tuổi của ta bị đói, ta sẽ liều mạng với các người.

Đám nạn dân vây xung quanh cũng có người phản đối, lập tức quát trả. Đường Kính Chi từ từ nhìn qua đám đông một lượt, mày nhíu lại.

Thứ cháo bột này chưa tính táo đỏ và đường phèn đã đắt hơn cháo thường tới sáu lần rồi, nếu chẳng may không thỏa hiệp được, về sau tất cả đều đòi ăn cháo bột này thì ai mà nuôi cho nổi?

Nhưng nếu không thỏa hiệp có mấy tên ở đây cầm đầu, còn không ít kẻ ngu muội tham lam hưởng ứng, thế nào cũng xảy ra va chạm, tới khi đó đám đông bắt đầu đánh nhau, dẫm đạp nhau, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi, mà gặp họa đầu tiên chính là những phụ nữ bé con nhỏ kia.

Chính đang trầm tư thì bốn xung quanh lại gào thét, đòi Đường gia mau phát thức ăn, đám đông kích động, mà mấy tên nam tử kia càng ra sức xúi bẩy đổ thêm dầu vào lửa.

Hạ nhân Đường gia cũng bắt đầu mất kiên nhẫn, không chỉ với mấy tên lưu manh kia mà họ nhìn tất cả nạn dân với ánh mắt căm ghét như nhau, gia chủ có lòng tốt cứu tế cho bọn chúng còn không biết điều chẳng giúp được gì còn la lối đòi hỏi, làm như Đường gia nợ nần bọn chúng vậy, nếu để những hạ nhân này có quyền quyết định, bọn họ kéo xe về, không phân phát thức ăn gì hết, cho cả lũ chết đói luôn, bọn họ đỡ mệt, Đường gia cũng đỡ tốn tiền.

- Nhị gia, có cần tỳ thiếp ra tay giáo huấn mấy tên lưu manh kia không?

Đột nhiên có tiếng của Ngọc Nhi truyền vào tai Đường Kính Chi, nàng càng nhìn những kẻ kia càng ngứa mắt, nếu giờ chẳng phải là vợ người, nàng sớm cho bọn chúng một đống cương châm ghim vào người.

Đường Kính Chi vội quay sang lắc đầu, y cũng muốn giáo huấn mấy tên lưu manh gây chuyện kia, nhưng hiện giờ chưa phải lúc, nếu không sẽ xảy ra hỗn loạn ngay, vì người ở gần nhìn thấy họ trừng trị đám lưu manh, người ở xa xa chỉ biết Đường gia ra tay đánh nạn dân, nghĩ một lúc thấy chuyện đầu tiên phải làm là sơ tán đám đông trước, vì thế vịn vai một hộ vệ nhảy lên xe ngựa chỗ thùng cháo.

Động tác của y khiến không ít người nhìn theo, rất nhiều người hôm qua tới đây nhận đồ ăn nhận ra y là chủ tử của Đường gia, nên tiếng hò hét dần lắng xuống.

Đường Kính Chi hít một hơi, nghiêm mặt nói lời:

- Trời cao không có mắt khiến phương bắc xảy ra thiên tai lớn, Đường gia Lạc thành ta không nỡ nhìn nạn dân chịu khổ, cho nên mới không tiếc sức lực tiền bạc lấy lương thực trong nhà ra cứu tế mọi người, để cho mọi người mỗi ngày được ăn no, không tới mức chết đói đầu đường.

Lời này khiến đám đông càng trấn tĩnh hơn, mấy tên lưu manh kia định nói át đi, nhưng bị hộ vệ Đường phủ và không ít nạn dân khác nhìn trừng trừng uy hiếp nên tạm im tiếng.

- Các người đi hỏi xem, Đường gia ta mở lều thí cháo ở đây có lấy một đồng nào của triều đình không? Không có, nửa đồng cũng không! Đường gia ta làm vậy vì làm việc thiện tích đức cho con cháu sau này.

Nói tới đó Đường Kính Chi dừng lại một chút, đột nhiên mặt âm trầm, quát lớn:

- Còn các người thì sao? Các người chạy nạn từ phương bắc tới đây, vốn phải lưu lãng tứ xứ, phải ăn xin trên phố, phải bán vợ bán con kiếm cái ăn, mà cũng chưa chắc được no bụng vài bữa. Nhưng hiện giờ Đường gia ta lấy cháo ngon bánh bao trắng ra cho các người ăn miễn phí, các người còn đòi hỏi kén chọn. Ta muốn hỏi, trên đời này có cái lý nào như thế không? Được, các người muốn ăn cháo bột nấu táo đỏ à? Ta cho các người ăn, nhưng hết bữa này Đường gia chúng ta không tới đây thì cháo nữa, sau này sống chết ra sao mặc kệ các người, Đường gia ta không quản nữa. Người của Đường phủ đầu.

- Dạ.

Cùng tiếng đáp đồng thanh của hộ vệ và hạ nhân Đường phủ, nạn dân bốn xung quanh tức thì chết lặng.

- Chuẩn bị về phủ, để hết cho thức ăn này lại cho bọn chúng thoải mái tranh giành nhau, sau này chúng ta không tới đây nữa.

Lần này lời Đường Kính Chi vừa dứt, đám đông tức thì nổ tung, xem ra vị chủ tử Đường phủ kia giận thật rồi, không cho bọn họ ăn nữa, vậy sau này bọn họ đi đâu lấy cái ăn đây?

206. Chương 212: Thổ Phỉ.

Thiên hạ này nhà phú quý quan tâm tới nạn dân, sẵn lòng lấy lương thực trong nhà cứu tế đâu phải nhiều.

Kỳ thực cho dù là cháo đậu đỏ và bánh bao trắng cũng đã ngon hơn đại đa số đồ bọn họ được ăn ở quê nhà rồi, phần đông bọn họ rất hài lòng, vì thế huyền não một hồi, tất cả chia mũi giáo vào vào đám lưu manh vô lại gây chuyện.

- Cút xéo, các người cút đi, bọn ta không cần ăn cháo bột, bọn ta ăn cháo đậu bánh bao là đủ.

- Đúng thế, vị công tử Đường gia, xin đừng bỏ chúng tôi.

- Đám ác ôn chết băm chết chém, nếu các người chọc giận Đường gia, khiến bọn ta không có cái ăn, bọn ta lột da ăn thịt các người.

Lời của Đường Kính Chi như cái tát làm nạn dân sợ hãi, tên thanh niên gầy gò kia mới đầu còn cãi mấy câu, nhưng đáp lại chỉ là tiếng chửi rủa mỗi ngày một dữ dội, thậm chí có người xông tới muốn đánh hấn rồi.

Thấy như vậy đã đủ, Đường Kính Chi giơ tay lên ra hiệu mọi người im lặng, nếu không đánh nhau thế nào cũng liên lụy tới người vô tội.

Hạ nhân Đường phủ hỗ trợ chủ tử quát lớn:

- Im lặng.

Đám đông tức thì lần nữa im tiếng nhìn về phía Đường Kính Chi.

- Được rồi, nếu như mọi người đều hiểu lý lẽ, quyết định ăn cháo đậu và bánh bao thì tản cả đi, sáng kia xếp hàng trở lại, Đường gia sẽ không ta sẽ không vì chuyện này mà ngừng phát thức ăn cho mọi người. Nhưng nên nhớ, lần sau tuyệt đối không được hùa theo kẻ xấu, nếu không ta không nói lại những lời này nữa đâu.

- Đường gia đúng là người tốt.

- Vị công tử này là bố tát sống!

Trong tiếng reo hò ca ngợi, đám đông nạn dân bao vây quanh chỗ phát cháo bột liền tản đi, quay về xếp hàng, mấy tên tráng hán mặt lúc xanh lúc trắng, vẫn cứ đứng trong hàng phụ nữ, tên đại hán lực lưỡng thấy không kiếm chác được gì lại còn bị chửi bởi nhử bột lên mặt, hai mắt hung ác nhìn chằm chằm vào mặt Đường Kính Chi, nhử phì một bãi nước bọt xuống đất, quát:

- Chúng ta đi.

Dứt lời muốn xoay người bỏ đi.

Không có những nạn dân ngu xuẩn vào hùa hò hét, Đường Kính Chi còn ngại gì mấy tên vô lại này nữa, y đâu phải thánh mà không biết nổi giận, chưa nói đám người này trước đó cầm đầu gây chuyện, mà còn lợi dụng lúc đông người động tay động chân phi lễ với phụ nữ bên cạnh, y phải cho bọn chúng trả giá.

Còn cả ánh mắt hung ác của tên đại hán lực lưỡng kia nữa, y càng không cho phép tên này bỏ đi an lành.

Hơn nữa nếu không có hành động răn đe, sau này còn có kẻ học theo phá đám, nhất là có tên Vương Mông kia, hẳn chịu để yên cho Đường gia lấy lòng nạn dân sao?

- Đứng lại.

Đường Kính Chi thành linh quát lớn, sau đó nhảy từ trên xe xuống, bước về phía đám người kia, những phụ nữ đang xếp hàng thấy thế biết sắp có chuyện chẳng hay, vội bẻ con tránh sang một bên. Những hạ nhân Đường gia được chọn đi phân phát thức ăn hôm nay toàn những người cơ trí nhanh nhạy, liền kéo xe ngựa sang chỗ khác, để những phụ nữ kia xếp hàng trở lại.

- Gây sự xong còn muốn bỏ đi à? Các người quá không coi Đường gia Lạc thành ta ra gì rồi đấy!

Đường Kính Chi đứng cách đám nam tử kia chừng hai mét, lạnh lùng nói:

Ngọc Nhi theo sát Đường Kính Chi, nàng muốn giáo huấn đám ác ôn này từ sớm rồi, khuôn mặt ẩn dưới lớp khăn che lạnh như băng, sẵn sàng ra tay bất kỳ lúc nào.

Hộ vệ Đường gia thì vây quanh chủ tử, tay phải đặt lên chuôi đao, chỉ đợi chủ tử ra lệnh là xông tới vây công.

Tên đại hán lực lưỡng kia vốn đã xoay đi, nghe thế nheo mắt quay người lại, cười gằn:

- Ha ha, Đường gia Lạc thành? Lão tử chưa bao giờ nghe nói tới.

- Ha ha ha ...

- Đúng thế, Đường gia Lạc thành là thứ chó chết gì thế?

- Bọn ta gây sự đấy, người làm gì được bọn ta nào?

Mấy tên hán tử bên cạnh la hét phụ họa, giọng điệu cực kỳ ngông cuồng, Đường Kính Chi biến sắc định lệnh hộ vệ ra tay giáo huấn, nhưng Ngọc Nhi lại dùng truyền âm mật nhập nói:

- Sát khí! Nhị gia, trên người bọn chúng có sát khí!

Nghe Ngọc Nhi nhắc nhở, Đường Kính Chi vội nuốt lại mệnh lệnh đã sắp ra tới miệng, đánh cho đám lưu manh này một trận, thậm chí bẻ vài cái chân của bọn chúng cũng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu để xảy ra án mạng thì gay go, nhất là khi Đường phủ đang đứng đối lập với Vương Mông đại biểu cho triều đình.

Mạng người trọng đại, nếu để Vương Mông tóm được điểm cái thóp lớn như thế, cho dù có Trịnh gia che chở bên trên y cũng phải tới đại lao một chuyến.

Có điều sao trên người những kẻ này lại có sát khí?

Bọn chúng là quân sĩ từng ra chiến trường? Sai dịch từng làm việc ở nha môn? Hay đáng sợ hơn là người giang hồ giống Ngọc Nhi.

Đường Kính Chi nhìn từng khuôn mặt hung tợn xấu xí, khề lác đầu, đều không thấy giống những giả thiết bên trên.

Y đang do dự không biết tiếp theo phải làm sao thì đột nhiên có tiếng thét chói tai:

- Là các người, thì ra là các người, lũ thổ phỉ, bọn chúng là thổ phỉ gần Hắc Hồ Sơn Hùng Châu, đáng thương cho cả nhà tôi đều chết trong tay bọn chúng trên đường chạy nạn.

Hùng châu nam giáp Tú châu, bắc nối liền với Yến châu Hắc Hồ Sơn nằm ở rìa phía bắc Hùng châu, nơi đó cũng có nạn châu chấu, thực ra ba châu trung nguyên là Kinh Châu, Tịnh Châu và Hùng Châu cũng có nạn châu chấu, chỉ là quy mô nhỏ hơn mấy châu phương bắc mà thôi.

Người lên tiếng là một bà lão tóc hoa râm, mặt hốc hác, người gầy ốm, vừa la hét vừa lao vào đám trắng hán như phát điên, chỉ muốn ăn tươi nuốt sống bọn chúng, có thể thấy bà ta hận đám người này tới tận xương tủy.

“Thổ phỉ!” Hai chữ này vừa vang lên, người xung quanh lập tức nhốn nháo, những ai ở gần đám trắng niên đó đều co cẳng chạy thật xa, Đường Kính Chi cũng bất giác lùi lại một bước.

Thổ phỉ đó là từ tượng trưng cho sự hung tàn, vô nhân tính, ở thời đại này tên thổ phỉ nào cũng mang trên người mấy món nợ máu, bách tính sao không sợ cho được.

- Bố lão bố toét, con mụ già đui mù kia dám vu oan cho đại gia người à?

Đám trắng hán kia hiển nhiên không ngờ ở nơi này mà cũng có người nhận ra bọn chúng, lòng hoảng loạn, một tên nam tử đậm người tuổi chừng ba mươi phản ứng nhanh nhất, thấy bà lão xông tới, ánh mắt lóe lên hung quang, chửi một câu rồi co chân đá thẳng vào ngực bà lão kia.

Cú đá này cực mạnh, hơn nữa bà lão kia lại có tuổi rồi, nếu bị đá trúng, không chết cũng nằm liệt giường vài tháng.

Nhưng bà lão kia không tránh không lui mà còn lao tới trước, ôm lấy đùi tên nam tử kia.

- Á!

Thật bất ngờ không nghe thấy tiếng kêu thảm của bà lão như dự liệu mà chính tên nam tử kia rú lên như heo bị chọc tiết, sau đó ngã vật ra sau, bà lão cũng ngã theo, vẫn ôm chặt lấy đùi hắn, ngoạm thật mạnh.

- Phì!

Không ngờ bà lão đó tuổi cao mà răng còn chắc như thế, lại có thể rút được một mảng thịt lớn từ đùi tên nam tử đó, nhổ sang một bên, rồi cúi đầu xuống cắn tiếp.

Có thể nhìn thấy rõ ràng khi bà lão đó quay đầu sang, mồm dính đầy máu, trên mặt mang nụ cười cực kỳ hả giận, trong miếng thịt bầy nhầy máu kia còn có mấy cái răng vàng khè do bà ta cắn rút quá mạnh mà rụng cả ra, cảnh tượng khủng khiếp làm người ta không rét mà run.

- Á!

Nam tử kia rú lên thảm thiết, trong lúc kinh hoàng vội lăn lộn trên mặt đất, bụi đất mù mịt, mà không thoát khỏi bà lão kia được, co chân còn lại đạp lên người bà ta. Bà lão đó cứ như không biết đau, tay bám chặt, ra sức cắn cái đùi trong lòng hết miếng này tới miếng khác.

Cảnh tượng đó làm người ta tưởng chừng như đang ở trong địa ngục, những người hơi nhát gan một chút không dám nhìn, những phụ nữ gần đó lúc xoay người đi còn che lấy mắt con mình.

207. Chương 213: Cơ Hội Tốt.

- Muốn chết!

Bỗng nhiên Ngọc Nhi quát lên, tay phải vươn sang bên cạnh, rút cương đao dắt bên hông của một hộ vệ Đường phủ, sau đó ném ra.

- Phụt!

Cương đao loáng lên như điện xẹt, trước mặt mọi người đâm xuyên qua ngực tên nam tử, mạnh đến nỗi ghim luôn hắn xuống mặt đất.

Tên nam tử kia máu ồ ộc tuôn ra từ miệng, theo bản năng tóm lấy thanh cương đao muốn rút ra, nhưng rút không được còn đứt luôn cả tay, mắt mở trừng trừng, đứt hơi mà chết.

- Lão ngũ!

Chỉ thoáng cái mà tổn thất một huynh đệ, tên đại hán lực lưỡng rõ ràng là kẻ cầm đầu gằm lên như thú dữ, lao về phía Ngọc Nhi:

- Con đàn bà thối tha, dám giết huynh đệ của lão tử, hôm nay lão tử cho người chết không có chỗ chôn.

Ngọc Nhi chỉ cười nhạo, nàng nhìn ra võ công của tên thủ lĩnh thổ phỉ này còn kém xa mình, định ra tay đột nhiên Đường Kính Chi bước sang một bước, che trước người nàng, nam tử này lưng gầy gò yếu đuối, mà chẳng hiểu vì sao nàng cảm giác mình như được bảo vệ.

Đồng thời, tim cũng trở nên yên tĩnh.

Bất quá Đường Kính Chi làm anh hùng cứu mỹ nhân thì chân lại đang run lấy bầy, y không ngờ giữa ban ngày ban mặt lại gặp một đám thổ phỉ, riêng cái tên đầu lĩnh mặt mày dữ tợn, hai mắt tàn nhẫn kia đã làm người ta sợ hãi rồi, có điều Ngọc Nhi là nữ nhân, y có trách nhiệm bảo vệ nàng.

Nhưng chân vừa bước sang theo bản năng thì y cũng hối hận tức thì, Ngọc Nhi là cao thủ võ lâm, cần gì y bảo vệ, người ta bảo vệ y thì có, chỉ có điều hiện đã hiên ngang bước ra rồi, chẳng lẽ còn tránh đi, sau đó trước mặt mấy nghìn người, nói với Ngọc Nhi :” Thôi nàng lên xử hần đi!”

Làm như thế thì da mặt y có dày hơn thớt cũng chẳng mặt mũi nào sống trên đời này nữa.

Nuốt nước bọt đánh ực, Đường Kính Chi biết không trì hoãn được nữa, nếu không tên kia đang muốn báo thù cho huynh đệ, cứ liều mình xông thẳng tới là y nguy ngay, chẳng kịp nghĩ nhiều vung tay quát:

- Giết, giết hết không để lại tên nào.

Hộ vệ Đường phủ đứng cạnh luôn sẵn sàng động thủ, võ nghệ của bọn họ có lẽ không cao lắm, nhưng khi động thủ tuyệt không mềm lòng, vì bọn họ phải bảo vệ chủ tử, hơn nữa trong tay còn cầm đại đao, nắm ưu thế nhất định.

Đám thổ phỉ này vì xung quanh xảy ra nạn châu chấu, không còn đường sống nữa, cho nên giải tán xuống phía nam, tên thủ lĩnh thổ phỉ thấy đối phương ủa tới cũng vẫy tay gọi huynh đệ xông lên.

Đám thổ phỉ đều là hạng hung tàn thành tính, chỉ dựa vào sự hung hãn đó triển khai đánh giáp lá cà với hộ vệ Đường gia.

Đao qua quyền tới, tức thì máu me bắn tứ tung, tiếng hô thảm thiết nối nhau vang lên, chỉ thoáng cái trên mặt đất đã có ba cái xác đổ xuống, Đường Kính Chi nắm chặt tay, run sợ nhìn một lúc rồi thở phào, vì những kẻ gục ngã đều là thổ phỉ, người bên mình không một ai bị thương.

Không biết từ lúc nào Ngọc Nhi đã bước tới đứng sánh ngang với Đường Kính Chi, bàn tay thi thoảng lại khẽ phát lên, một mũi cương châm như có mắt trúng ngay vào người tên thổ phỉ đang chiến đấu, nàng không hạ sát thủ mà chỉ đã thương người.

Có điều cũng chẳng khác gì giết người, vì phạm tên thổ phỉ nào bị trúng châm mất sức chiến đấu đều táng mạng dưới đao của hộ vệ Đường phủ.

Tên thủ lĩnh thổ phỉ không ngờ hộ vệ Đường gia người nào người nấy bản lĩnh không kém, bị ba hộ vệ vây công, hần không cách nào thoát thân, đương nhiên cũng do trong tay hần không có vũ khí, chiến đấu thêm một lúc thì lưng trúng đao, máu tuôn ào ạt, tưởng rằng mình sắp chết tới nơi thì phía cổng thành có tiếng bước chân dồn dập.

Tiếp đó là giọng nhồm nhọt vang lên:

- Đường Kính Chi, người to gan lắm, giữa thanh thiên bạch nhật dám hành hung giết người, người đâu, bắt hết người của Đường gia cho ta.

- Vâng!

Một đám quân sĩ cầm trường thương hô lớn, xông tới bao vây.

Đường Kính Chi nhíu mày quay lại, liền nhìn thấy một đám quân sĩ bỏ xe phát cháo của triều đình nhanh chóng chạy tới, hai tên chó săn Âm Lôi tổng bộ đầu lục phiên môn, Trương Tú thủ bị Lạc Thành, đứng ở cổng thành cười lạnh có vẻ rất hả hê, như hai con cóc vừa nuốt được con ruồi béo.

Từ lần trước Vương Mông bị Đường Kính Chi làm bẽ mặt trước bao nhiêu phú hào, uy vọng sụt giảm, hẳn liền hạ lệnh cho hai con chó săn này, yêu cầu bọn chúng mau chóng tìm cái cơ thích hợp bắt Đường Kính Chi vào đại lao, hai tên bọn chúng đang buồn bực thì cơ hội bày ra ngay trước mắt.

Nạn dân đang xếp hàng nhận cháo thấy quan binh ủa tới thì nhón nháo lùi lại né tránh, những người đứng ở xa một chút thì đưa tay chỉ chỉ chỗ chờ, ghé đầu thì thầm với người bên cạnh, không biết đang nói cái gì?

Rất nhiều người mặt hiện vẻ lo lắng, hẳn là sợ người của Đường gia bị bắt, sau này không kiếm đâu ra cái ăn ngon như thế nữa.

Hộ vệ Đường gia thấy quan binh muốn bắt người thì hoảng loạn, bọn họ vừa phải đánh nhau với thổ phỉ, vừa phải đề phòng đám quan binh đằng sau, tức thì để lộ ra sơ hở.

Tên thủ lĩnh thổ phỉ sao bỏ lỡ thời cơ, liệu mình nhận thêm một vết thương xông ra khỏi vòng vây, hẳn biết hôm nay mình chết là cái chắc rồi, chỉ muốn kéo theo một người có thân phận địa vị chết cùng, mà Đường Kính Chi lại ở ngay trong tầm mắt của hắn.

Có điều tên thổ phỉ võ nghệ thô thiển hiển nhiên không thể nhìn thấy rõ thực lực của Ngọc Nhi.

Vẫn lạnh lùng nhìn tên Âm Lôi vừa mới lên tiếng đòi bắt người, Ngọc Nhi chẳng thèm quay đầu, thuận tay phóng cương châm ra.

Vì tên thủ lĩnh thổ phỉ muốn hại Đường Kính Chi, cho nên nàng ra tay tàn nhẫn hơn, trên không trúng lóe lên mấy đạo ngân quang, tức thì tên thủ lĩnh thổ phỉ gào thảm, ôm lấy chân, lăn lộn trên mặt đất.

Đứng ở đằng xa, con người Âm Lôi co rút, trán rỉ mồ hôi lạnh.

Chỉ một mình hắn nhìn rõ, mấy cái cương châm kia xuyên qua đùi người ta như xuyên qua miếng đậu hủ, cương châm xuyên qua thịt thì hẳn là đâm được, nhưng muốn đâm xuyên luôn cả xương đùi như Ngọc Nhi vừa làm thì hẳn biết mình luyện tập thêm chục năm mới có cái bản lĩnh đó.

Mặt khác đôi mắt sắc lạnh như những mũi cương châm kia của Ngọc Nhi cứ đảo qua giữa hai lông mày của hắn, cứ như một mũi cương châm có thể xuyên qua đó bất kỳ lúc nào, hắn lại chẳng khiếp vía.

Ba hộ vệ bao vây tên thủ lĩnh thổ phỉ thấy vì mình nhất thời sơ sẩy, thiếu chút nữa hại chủ tử bị thương, lòng hổ thẹn, lúc này thấy hắn bị thương ngã xuống đất, làm gì có chuyện khách khí, đuổi tới, bất chấp bốn xung quanh có mấy chục quân sĩ bao vây, vung cương đao chém loạn bậy.

- Á á á ...

Chẳng kêu được mấy tiếng, tên thủ lĩnh thổ phỉ đã bị phân thây.

- To gan, dám giết người trước mặt quan binh, người đâu, xích ba tên ác nô đó lại cho ta.

Trương Tú là võ phu, cũng có chút bản lĩnh thực, nhưng khác với Âm Lôi, võ công của hắn chỉ thích hợp chém giết trên chiến trường, võ tướng như thế sát khí trên người rất nặng, ra chiến trường vung đao chém tới khó ngăn cản, nhưng nếu đơn đấu, bọn họ không phải là đối thủ của cao thủ giang hồ.

Cho nên hắn căn bản không nhìn ra được bản lĩnh của Ngọc Nhi.

Cùng lý như thế, nề ở chiến trường mấy vạn người, nhân sĩ giang hồ thua kém so với những võ tướng này một chút, quy cho cùng là vì kỹ năng bọn họ học khác nhau. Ví như người trong giang hồ trong lúc chiến đấu, chẳng những phải giết người còn phải bảo vệ bản thân không bị thương, nên mắt phải tinh, tai phải thính, chân phải nhanh nhẹn né tránh.

Nhưng thử tưởng tượng trong chiến trường quy mô lớn, nhân mã hai bên đan cài vào nhau, người như nêm cối chen xung quanh, làm gì có chỗ mà né tránh.

Võ tướng thì khác, lên chiến trường là chỉ có thẳng tiến về phía trước, dù có bị thương cũng phải không né tránh để làm mất tốc độ, nếu không tránh được trường thương của kẻ địch này thì cũng trúng mũi giáo của

tên khác, hoặc bị người chính mình ở phía sau đâm chết, chủ yếu dựa vào võ dũng, thần lực, không thiện quan sát đối phương.

208. Chương 214: Kẻ Này Phải Chết.

Kẻ ngu dốt không biết sợ, Trương Tú dám kêu binh sĩ bắt người chứ Âm Lôi thì cho thêm cái lá gan nữa cũng không dám.

- Chậm đã.

Đường Kính Chi đi tới quát lớn, đám binh sĩ không dám lơ mãng với y đều dừng lại, y giải thích với Trương Tú:

- Trương đại nhân, mấy kẻ này là sơn tặc thổ phỉ trên Hắc Hồ Sơn Hùng Châu, chúng tôi làm vậy là hành hiệp trượng nghĩa, giúp quan phủ bắt giặc đây chứ.

- Nực cười, người nói bọn chúng là sơn tặc thì bọn chúng là sơn tặc à? Chúng cứ đâu?

Trương Tú ngớ ra, nhưng tức thì cười lạnh phản bác, dù những kẻ này là sơn tặc hắc cũng phải mời Đường Kính Chi vào đại lao ngồi chơi cái đã, còn về phần y có sống mà ra được hay không thì khó nói.

- Đường mỗ có nhân chứng!

Đường Kính Chi nói rồi đi tới phía bà lão kia, ngồi xuống, đỡ bà lão lên, chỉ thấy mặt bà ta đầm đìa máu tươi, chẳng biết là của bà ta hay của tên thổ phỉ xấu số khi này, khuôn mặt chừng như còn mang nụ cười hơi cứng đờ, nhưng rất thỏa mãn.

- Lão bà bà à, tỉnh lại đi.

Biết nếu không có chứng cứ, Trương Tú sẽ kiếm cớ gây khó dễ, Đường Kính Chi tuy không muốn song vẫn phải lay bà ta dậy.

Bà lão nghe thấy có người gọi mình, con người đột nhiên mở to, tiếp đó từ từ khép lại, miệng còn lẩm bẩm:

- Thổ phỉ, thổ phỉ, giết giết, tôi báo thù cho mọi người rồi ...

Ngọc Nhi lên tiếng khẽ nói:

- Nhị gia, bà ấy đi rồi.

Trước đó bà lão này có thể xô ngã tên thổ phỉ cần hấn bị thương là vì khi tên thổ phỉ tung chân đá, nàng đá ném phi châm vào đùi hắn, có điều tiếp đó bà lão liệu mình cần thật hắn, rồi cả hai lăn lộn trên mặt đất thì nàng không tiện ra tay nữa.

Tới tận khi tên thổ phỉ lấy chân đạp bà lão mấy cái, nàng mới nhắm đúng thời cơ lấy cương đao của hộ vệ ghim xuyên qua ngực hắn.

Có điều tới lúc đó bà lão tuổi cao sức yếu, bị mấy cú đạp mạnh, thương thế quá nặng không sống được nữa.

Trương Tú nghe Đường Kính Chi nói có nhân chứng thì mặt trầm xuống, có điều hắn cũng không lo, cho dù có nhân chứng hắn cũng cường chế bắt hết về, vào đại lao rồi muốn làm một người chết có khó gì, hiện giờ thấy nhân chứng đã chết hắn cười nhạo:

- Lâm công tử, không phải công tử định nói nhân chứng là cụ già chết queo đó chứ hả?

Mấy ngày nay phải nhận cái công việc xúi quẩy này, bị đám nạn dân xung quanh nhìn với ánh mắt xem thường, lòng hắn luôn tức tối, giờ mới có cơ hội phát tiết.

- Câm mồm.

Đường Kính Chi quát lớn, sau đó chậm chậm đặt bà lão nằm xuống, đứng dậy, giận dữ nói:

- Người đã chết phải được tôn trọng, sao người có thể mở miệng đóng miệng gọi là mù già này nọ, chẳng lẽ trong nhà của người không có cha mẹ già sao? Nếu như cha mẹ người chết ta cũng nói lão già mù già này nọ thì người nghĩ thế nào?

Lời nói nghiêm khắc của Đường Kính Chi làm Trương Tú cứng họng, vừa rồi hẳn quá đặc ý nói không lựa lời, cũng không muốn gây thêm phiền phức không đáng có làm gì, chẳng cãi lại chỉ phát tay một cái, quát:

- Nếu như không có nhân chứng, vậy người theo ta tới nha môn một chuyến đi.

- Ai bảo ta không có nhân chứ? Vừa rồi khi bà cụ nói, những nạn dân xung quanh đây đều nghe thấy, không tin người đi hỏi mà xem.

Đường Kính Chi chỉ tay bốn xung quanh, nói:

- Hừ, những nạn nhân này được Đường gia người cho cái ăn, tất nhiên nói đỡ cho các người, lời chứng vô nghĩa.

Trương Tú cười nhạt:

- Còn hẳn thì sao?

Đột nhiên Ngọc Nhi lên tiếng, tiếp đó chỉ vào một tên thanh niên nằm dưới đất, người đầy máu me thương tích, chính là tên gầy gò mồm loa mép giải kích động đám đông khi nãy.

Ngọc Nhi nói xong thấy mọi người đều nhìn qua thì giơ chân đá một hòn đá vào vết thương trên lưng tên gầy gò kia, hẳn vốn đang giả chết, nhưng bị đau nhện không nổi kêu lên một tiếng.

Thì ra còn có người sống.

- Hừm!

Trương Tú tức tối trừng mắt nhìn tên gầy gò, vung chân đá vào đít hắn một cái.

Tên gầy gò t hấy bị người ta phát hiện, cố nhịn đau bò dậy quỳ xuống đất vái như té sao, cầu xin:

- Tiểu nhân không phải thổ phỉ, tiểu nhân không phải thổ phỉ, tiểu nhân là nạn dân chạy từ phương bắc tới, giữa đường bị bọn thổ phỉ này bắt cóc, nên mới đi cùng chúng ...

- Câm mồm, muốn nói gì thì tới huyện nha hẵng nói!

Trương Tú vung tay tát “bốp” một cái, cắt ngang lời tên thanh niên kia.

- Tránh đường, tránh đường, mau tránh đường, nơi này xảy ra chuyện gì thế?

Ngoài đám đông có tiếng quát tháo, rồi tách ra làm hai hàng, có mấy chục người dắt đao bên hông đi tới.

Mấy chục hộ vệ đó mỗi người còn dắt một con tuần mã cao lớn, vây chung quanh một thanh niên nam tử mặc trường bào đen, thanh niên đó bước chân vững vàng, mang theo vẻ quý phái của con cháu hào môn, thấy Đường Kính Chi cũng ở nơi này thì ngạc nhiên, đi nhanh tới, còn chưa đến nơi đã chấp tay cười sang sảng nói lớn:

- Đường hiền đệ, lâu rồi không gặp, gần đây vẫn khỏe chứ hả?

- Nhờ phúc của Trịnh huynh, đệ khỏe lắm.

Vì lúc này còn sớm, cho nên Đường Kính Chi không nghĩ có thể gặp Trịnh Kiểm Thu ở đây, từ sức ngựa mà tính, muốn từ Kiên Thành tới Lạc Thành, ít nhất cũng phải đi hơn hai canh giờ, tức là trời còn tờ mờ sáng Trịnh Kiểm Thu đã phải lên đường.

Có thể khiến cho Trịnh Kiểm Thu nóng vội như vậy, xem ra tình hình không ổn rồi.

- Ấy, các người làm cái gì thế này?

Thấy binh sĩ lăm lăm vũ khí trong tay, Trịnh Kiểm Thu nghiêm mặt hỏi:

Hứa Dũng theo sát bên Trịnh Kiểm Thu, tên này đi đâu cũng thích rêu rao, nhìn đám quân sĩ vây xung quanh hộ vệ Đường gia, quát:

- Chủ tử của ta là trưởng công tử của Lưu Châu Tuyên Uy tướng quân, ở đây kẻ nào quan chức lớn nhất, mau mau ra trả lời.

Nghe Hứa Dũng giới thiệu, Trương Tú toát mồ hôi hột, thầm kêu xúi quẩy, sao lại gặp phải tên tiểu tổ tông không chọc vào nổi này, lần trước Trịnh Kiếm Thu gặp phải thích khách ở Lạc Thành, hắn gặp vị đại công tử này rồi, đúng là diêm vương còn đỡ, tiểu quỷ khó dây, hắn ít nhiều là một võ quan triều đình, bị tên nô tài Hứa Dũng kia quát tháo như kẻ hầu không thoải mái tí nào.

Trương Tú định kéo Âm Lôi ra cùng trả lời, nhưng nhìn mấy lượt không thấy bóng dáng Âm Lôi đâu.

Lần trước Âm Lôi chính là kẻ kẻ phụ trách truy nã hung thủ ám sát Trịnh Kiếm Thu, tới tận hôm nay chưa mò ra manh mối gì, Âm Lôi chẳng đại chương mặt ra cho người ta chửi bới, cho nên vừa nhìn thấy Trịnh Kiếm Thu là lẩn vào đám đông lẩn mất rồi.

“Phì, thăng hèn!” Trương Tú thấy Âm Lôi không nói câu nào đã chạy mất dép, thầm chửi toáng lên trong lòng, không dám chậm trễ nữa, vội khom lưng chạy tới, ôm quyền nói:

- Hạ quan là thủ bị Lạc thành, bái kiến Trịnh công tử.

“Ừm!” Trịnh Kiếm Thu chỉ lạnh nhạt liếc nhìn Trương Tú một cái, chỉ là tên thủ bị nho nhỏ, chưa đáng để hắn coi vào mắt, đây Trương Tú sang một bên đi về phía Đường Kính Chi, hỏi:

- Hiền đệ, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Phải chăng có kẻ định gây bất lợi cho đệ, cứ nói ra đi, vi huynh sẽ làm chủ cho đệ.

Từ lúc nhìn thấy Trịnh Kiếm Thu là đầu óc Đường Kính Chi đã mau chóng vận chuyển, nghĩ cách làm sao mới có thể hoàn toàn dẹp được việc này, hiện có Trịnh Kiếm Thu thì rất nhiên không ai ở Lạc thành dám làm gì y, nhưng Trịnh Kiếm Thu đi rồi thì sao? Hoặc là tương lai Trịnh phủ và Đường gia không có ràng buộc về lợi ích nữa thì sao?

Tới khi đó Vương Mông ắt sẽ bới lại chuyện cũ gây khó dễ cho y, mắt lóe lên, mấy ngày qua liên tục bị đám Vương Mông kiếm chuyện, áp lực nặng nề khiến y trở nên ít mềm lòng hơn, lạnh lùng nhìn tên gầy gò quỳ dưới đất, kẻ này phải chết.

Ít nhất hắn sẽ sống thêm được một ngày, vì hôm nay câu chuyện dừng ở đây.

209. Chương 215: Khách Không Mời.

Chỉ khi người đương sự chết sạch rồi, tiếp đó do Trịnh Kiếm Thu giúp hạ kết luận, chuyện này mới thực sự được xem như đã xong, nếu không để tên thổ phỉ khốn kiếp mồm mép điều ngoa xảo trá này lọt vào tay Vương Mông thì nguy, tên cầu quan với tên thổ phỉ cùng nhau đặt điều vu cáo hãm hại Đường gia là điều có thể nhìn thấy trước.

- Trịnh huynh, chuyện là như thế này, vừa rồi ...

Đường Kính vờ phủi bụi trên y phục, sau đó lên đưa mắt ra hiệu cho Ngọc Nhi, dùng ngón tay chỏ và tay cái gấp lại làm động tác búng hờ về phía tên gầy gò, rồi mới đem chuyện vừa rồi kể tỉ mỉ một lượt.

Đường Kính Chi kể rất khéo léo, không hề nói là quan binh bao vây xung quanh là muốn bắt người của Đường gia, chỉ nói là quan binh thấy nơi này có đánh nhau thì tới, Trịnh Kiếm Thu gạt gù tỏ vẻ đã hiểu, nhìn sang phía Trương Tú nói:

- Trương đại nhân, Đường gia Nhị công tử hành hiệp trượng nghĩa, trừ hại cho dân, nên biểu dương trước mặt mọi người chứ.

- Trịnh công tử nói rất phải, đợi hạ quân về nha môn nhất định báo cáo với Vương đại nhân, khi đó Vương đại nhân vui mừng, vì biểu dương hành động cao đẹp này, nói không chừng còn thưởng cho Đường gia tấm biển hành hiệp trượng nghĩa, để mọi người noi gương.

Bị người ta gạt sang bên lề nửa ngày trời, Trương Tú đang chửi bới trong bụng, thấy Trịnh Kiếm Thu nói chuyện với mình, vội vàng cung kính đáp:

Trịnh Kiềm Thu không phải kẻ ngốc, chỉ nhìn điệu bộ vừa rồi cũng hiểu Trương Tú muốn ra tay với Đường gia, hơn nữa hẳn cũng ít nhiều nghe ngóng được có vẻ Vương Mông và Đường gia không hòa thuận mấy.

Có điều tình hình Đường gia càng không ổn càng có lợi cho hắn, Đường gia cần dựa vào Trịnh phủ, sau này hắn càng tiện mở miệng vay tiền Đường gia.

Khẽ phẩy tay, Trịnh Kiềm Thu nói:

- Nếu đã như thế thì ông mau kéo kẻ này đi tra hỏi, xem quanh đây còn có đồng lõa của hắn không, đề phòng ...

- Á.

Thế nhưng hắn còn chưa nói dứt câu thì tên thanh niên gầy gò đột nhiên nhảy bật dậy la lớn, tiếp đó là hộ vệ Đường gia hét vội:

- Hắn muốn bỏ chạy!

“Phụt!”

Ánh đao loáng lên, máu tươi từ cái cổ phun ra như suối, hình thành màn sương máu trong không trung, nhuộm đỏ xung quanh, còn cái đầu tên kia thì lăn lông lốc vào bãi cỏ xanh.

Từ lúc tên thanh niên kia nhảy lên đến khi hộ vệ Đường gia hét lớn vung đao chém xuống chỉ trong một cái chớp mắt, khi mọi người kịp phản ứng lại thì đám thổ phỉ đã chết sạch không còn một mống.

Trương Tú đứng như trời trồng, mặt biến sắc, dù hắn không hiểu vì sao mà tên thanh niên kia đột nhiên lại nhảy lên như thế, nhưng không khó đoán ra đó là Đường gia muốn diệt khẩu, tránh để lại hậu họa.

Trịnh Kiềm Thu trầm tư nhìn Đường Kính Chi một cái, rồi nói:

- Sơn tặc to gan, còn định bỏ trốn, chết còn chưa hết tội.

- Trịnh công tử nói chí phải, tên sơn tặc này chết chưa hết tội.

Chuyện đã tới nước này, Trương Tú chỉ còn biết đau khổ phụ họa:

Thấy không còn hậu họa nữa, Đường Kính Chi thở phào, lên giờ ngón cái khen ngợi Ngọc Nhi, sau đó niềm nở đi tới trước mặt Trịnh Kiềm Thu:

- Từ khi nhận được thư của Trịnh huynh, tiểu đệ ngóng chờ mãi, đi nào, cùng đệ về phủ trước, chúng ta uống vài chén rượu nhạt, đừng để đám thổ phỉ này phá hỏng hứng trí của chúng ta.

- Được, đi, chúng ta uống rượu.

Trịnh Kiềm Thu sáng khoái nói, cùng Đường Kính Chi sóng vai đi về phía cổng thành, trước đó hắn còn lo số tiền phụ thân muốn vay hơi nhiều, nhưng hiện giờ xem ra chuyện này không khó làm lắm.

Hứa Dững đi phía sau Trịnh Kiềm Thu, thấy Ngọc Nhi cũng đi tới, vội khom lưng thi lễ rồi đi tụt lại phía sau nửa bước, lần trước nếm mùi đau khổ trong tay nàng, hắn rất là kiêng kỵ Ngọc Nhi.

Hơn nữa vừa rồi hắn chính mắt nhìn thấy Ngọc Nhi khẽ phẩy tay ném phi châm vào đùi tên thổ phỉ xấu số, phi châm cực nhanh, hắn không hề có lòng tin có thể tránh thoát.

Về Đường phủ, Đường Kính Chi phân phó hạ nhân mang rượu thịt lên, nhiệt tình bắt chuyện với Trịnh Kiềm Thu, Ngọc Nhi thì cáo từ trước khi vào phòng ăn, vừa mới quay về tiểu viện của mình, nàng liền nhìn thấy trên nóc nhà xuất hiện một cái tổ chim hình thù hơi kỳ lạ, trên đó có một con chim bồ câu đưa tin, vậy là ám vệ Đường gia đã liên hệ với nàng.

Nhìn quanh không có ai, nàng phát ra một tiếng chim kêu cổ quái, con chim bồ câu nghe thấy giang cánh bay xuống.

Tháo thư buộc ở chân con chim ra, nàng khẽ xoa đầu hết tay cho nó bay đi, mở thư ra xem một lượt, rồi chọn con đường ít xuất hiện hạ nhân qua lại rời khỏi Đường phủ, thì ra trong thư viết Đường Uy đã tập trung toàn bộ ám vệ quanh đây lại, mời nàng tới gặp mặt.

Trên đường đi, nàng nhớ lại vẻ mặt không phục của Đường Uy khi nghe Đường Kính Chi giao nàng trông nom chuyện bên phía ám vệ, môi hơi cong lên, ngón chỏ và ngón cái xiết nhẹ, tờ giấy liền biến thành mảnh vụn, bay lả tả theo chiều gió.

Trong phòng ăn, qua vài tuần rượu, người lâng lâng hơi men, Trịnh Kiếm Thu hạ thấp giọng xuống nói với vẻ kịch tính:

- Hiền đệ, gần đây đúng là lắm chuyện rối ren, phương bắc vừa có nạn lớn, giờ lại sắp có chuyện lớn xảy ra rồi.

- Ô, chuyện gì thế?

Đường Kính Chi khoát tay, bảo toàn bộ nha hoàn hầu hạ bên cạnh lui xuống.

Trịnh Kiếm Thu đưa mắt ra hiệu cho Hứa Dũng bảo hầu ra gác cửa, rồi đặt tay bên miệng, cẩn trọng nói:

- Hiền đệ, vi huynh có được tin tức đáng tin cậy nói, đương kim thánh thượng nghe tin phương bắc gặp đại nạn, nôn ra máu không ngừng, các thái y đã hết cách, nghe đâu chỉ vài ngày nữa thôi là cười hạc về trời.

- Hả? Chuyện này thật sao?

Đường Kính Chi tuy sớm biết tin đã đoán được phần nào, nhưng không thể chi tiết được như Trịnh Kiếm Thu, giờ tin dữ được xác nhận, không khỏi kinh hãi:

Trịnh Kiếm Thu tiếp lời:

- Thật chứ, hơn nữa khó qua nỗi ngày hôm nay.

Đường Kính Chi hít sâu một hơi.

Trịnh Kiếm Thu rất hài lòng về phản ứng của Đường Kính Chi, gấp một miếng thịt cho vào miệng, thong thả nhai một lúc mới nói:

- Nay phương bắc người dân chết đói vô số, triều đình không còn khả năng chặn tai, ở biên quan người Ngột Thử như hổ đói rình mồi, quân đội điều động liên tục, lúc xã tắc lâm nguy vậy mà hoàng thượng lại ... than ôi, xã tắc sẽ về đâu.

Nói tới câu cuối hẳn buông tiếng thở dài làm ra vẻ lo nước thương dân.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Thực lòng mà nói cái vương triều này có ra làm sao y cũng mặc xác, nhưng y không muốn thấy vương triều này suy bại hoặc sụp đổ, nếu không không có người bên trên cai quản, đám Điền Cơ lại chẳng thành thổ hoàng đế hay sao? Khi đó tình cảnh của Đường gia càng nguy ngập.

- Ài, đại sự triều đình, nhân vật nhỏ như chúng ta làm được cái gì?

Trịnh Kiếm Thu đặt đũa xuống:

- Chỉ khổ cho bách tính bình dân, trên đường tới đây ta thấy không ít nạn dân chết đói dọc đường, cướp bóc giằng giạt khắp nơi, có thôn làng nhỏ nghe nói bị nạn dân xông vào ... Ôi thôi, không nói nữa thì hơn.

Đường Kính Chi cũng chỉ biết thở dài, dù biết là hơi chút giống tự lừa mình lừa người, nhưng chuyện đó đúng là y cũng không muốn nghe.

- Kính Chi à, hai người chúng ta thân như huynh đệ, vi huynh không vòng vo với đệ làm gì, kỳ thực chuyện này tới đây là vi huynh có chuyện muốn nhờ!

Chuyển sang vẻ mặt nghiêm trang, Trịnh Kiếm Thu đi vào chủ đề chính.

Chẳng qua chỉ là bạc thôi mà, tiền tài Đường gia tích lũy bao đời thực sự lên tới con số khủng bố, y còn mong Trịnh gia nhờ vả tới mình, chỉ có như thế y mới quang minh chính đại giương cờ Trịnh gia, đấu với đám Điền Cơ Vương Mông.

Trong lúc hoàng triều bất ổn, tướng quân nắm quân đội trong tay hiển nhiên là lợi hại hơn quan viên nắm chính vụ nhiều.

- Trịnh huynh có chuyện gì cứ nói, nếu làm được, đệ tuyệt đối không nói hai lời.
  - Hay, hiền đệ quả nhiên người sáng khoái, lần này vì huynh tới là muốn ...
- Trịnh Kiểm Thu còn chưa kịp nói muốn cái gì thì ngoài cửa có tiếng người nói oang oang:
- Kính Chi, Kính Chi, vì huynh tới thăm đệ này.

210. Chương 216: Một Vạn Đổi Lấy Chỗ Dừa.

Nghe tiếng gọi này Đường Kính hơi bất ngờ, vội đứng dậy, đi nhanh ra ngoài nghênh đón.

Đi ra ngoài liền thấy một thanh niên mặc áo gấm hoa lệ, vừa đi vừa gọi lớn tên của y.

- Giả huynh, hôm nay có ngọn gió nào lại thổi được huynh tới đây thế này?

Đường Kính Chi tùy ý chấp tay với Giả Lâm, vì quan hệ hai người rất tốt, Giả Lâm thông thuộc nơi này, có thể thoải mái vào Đường phủ mà không cần hạ nhân dẫn đường truyền báo.

Giả Lâm đi tới gần chẳng hề khách khí nắm cho Đường Kính Chi một cái:

- Không có gió thì không được tới chỗ đệ chơi à?
- Được, được chứ, mỗi điều là tiểu đệ sợ ảnh hưởng tới chuyện làm ăn của các tỷ muội trong Lưu Yên Các, thế thì tội đệ to rồi.

Đường Kính Chi cười hô hô:

- Xéo đi!

Giả Lâm đẩy vai y một cái:

- Mới có mấy ngày không gặp mà đã mồm mép thế rồi, sao, có bận gì không, ca ca đưa đệ đi uống rượu.

Không đợi Đường Kính Chi từ chối, hấn lại nói:

- Nói cho đệ biết, Đỗ Phiêu Phiêu đang ở trong khuê phòng đợi đệ đấy, đệ đừng có cô phụ tình ý sâu nặng của cô nương người ta.

Thấy Giả Lâm định tóm tay mình kéo đi, Đường Kính Chi vội nhảy sang bên né tránh, cái tên này gì cũng tốt, chỉ có điều quá mê luyện cơ thể nữ nhân, tục ngữ nói rất hay ” Rượu là độc được xuyên thủng ruột, sắc là cương đao nạo thấu xương”, dù có là mảnh hổ đi chẳng nữa suốt ngày vui thân chốn ôn nhu có thể nung chảy sắt thép đó thì cũng thành mèo bệnh sớm thôi.

Đường Kính Chi tới đây đã có một thê tứ thiếp, lại còn một bình thê chưa quá môn, đối với khoản sắc, y đã thỏa mãn rồi:

- Đừng, Giả huynh, hiện giờ đệ không có thời gian, trong phòng đệ đang có khách quý.

Giả Lâm thấy ở cửa phòng còn có hộ vệ đeo đao đang nhìn lom lom, biết Đường Kính Chi không nói dối, oán trách:

- Trong phòng có khách mà đệ còn lấy cô nương ở Lưu Yên Các ra để khiêu khích ta.

Chịu không thấu ánh mắt u oán hơn cả oán phụ trong khuê phòng của Giả Lâm, Đường Kính Chi kéo vội hấn vào phòng, Trịnh Kiểm Thu thấy hai người bọn họ thân thiết như thế, nể mặt đứng dậy đi tới nghênh đón.

- Giả huynh, nào nào, để đệ giới thiệu cho huynh một vị quý nhân.

Đường Kính Chi giới thiệu:

- Đây là Kiểm Thu huynh, trưởng công tử của Lưu Châu Tuyên Uy tướng quân đại nhân.

Giả Lâm vội khom lưng thi lễ, hấn không ngờ trong Đường phủ có một đại nhân vật tới làm khách:

- Tại hạ Giả Lâm, ra mắt Trịnh công tử.

- Giả công tử nếu đã là bằng hữu của Kính Chi hiền đệ thì cũng là bằng hữu của Trịnh mỗ, không cần phải khách khí như thế, mời ngồi!

Trịnh Kiếm Thu thấy Giả Lâm mặc trường bào gấm sang trọng, búi tóc ở đỉnh đầu còn khảm một viên minh châu to như mắt mèo, biết người này cũng sinh ra trong nhà phú quý, nếu kết giao được thì cũng là chuyện tốt.

Thực sự nếu là trước kia Trịnh Kiếm Thu không dám có tâm tư này, vì phạm là quan lớn quân chính bên ngoài hết sức kiêng kỵ chuyện kết giao quá nhiều phú hào địa phương, vì như thế sẽ khiến hoàng gia sinh lòng nghi kỵ.

Cứ nghĩ đi, trong tay có quân đội, lại còn quen biết nhiều phú hào như thế, hoàng thượng không hoài nghi người có lòng dấy binh tạo phản sao, chỉ cần trong triều có kẻ nào đó dèm pha một hai câu thì nhẹ nhàng nhất cũng được về quê dưỡng già.

Có điều hiện giờ thì khác rồi, một là hoàng thượng sắp cười hạc về trời, hai là triều đình bất ổn, chẳng ai chú ý tới Trịnh gia. Hai là triều đình không còn tiền phát quân lương, Trịnh gia nuôi không nổi mười mấy vạn quân sĩ, vấn đề này phải xử lý tốt, nếu không gây ra binh biến thì Trịnh gia cũng xong.

Quân sĩ cũng phải nuôi gia đình chứ, mà giá cả hiện giờ tăng chóng mặt, Trịnh gia mà không nhanh chóng bù đắp được số bạc triều đình nợ, quân đội chắc chắn là có biến, nên Trịnh Kiếm Thu mới phải vội vàng tới gặp Đường Kính Chi như thế.

- Đúng, mọi người là bằng hữu cả, Giả huynh ngồi đi.

Đường Kính Chi vốn lo Trịnh Kiếm Thu lên mặt không thèm quan hệ với Giả Lâm, nghe vậy vỗ tay cười nói hòa vào:

Giả Lâm cũng không nghĩ Trịnh Kiếm Thu lại dễ gần như thế, khom lưng thi lễ:

- Được kết giao với Trịnh công tử là phúc của tại hạ.

Ba người ngồi xuống, chén qua chén lại, khá là vui vẻ hòa hợp.

Trịnh Kiếm Thu còn có chuyện quan trọng phải làm, không thể ở lại Lạc Thành lâu được, liền dẫn dắt chủ đề về quay về chính sự, cũng không kỵ húy Giả Lâm, thậm chí còn mong có thể vay thêm ít bạc ở Giả Lâm, vì quân lương cho binh sĩ, hẳn chẳng có kỵ gì nữa:

- Đường hiền đệ, vi huynh không giấu gì đệ, huynh tới đây là muốn hỏi vay ngân lượng của Đường gia, thấy triều đình trả quân lương thiếu binh sĩ, đợi sau này triều đình gửi quân lương xuống ta sẽ trả lại cho đệ.

Trịnh gia sở dĩ cấp bách như thế là vì không sao ước đoán được triều đình còn mất bao lâu mới ổn định được, thiên tử giá băng, tân đế đăng cơ chính vào lúc thiên hạ rối ren thế này, có quá nhiều biến cố, thậm chí không khéo cả vương triều suy bại cũng có khả năng, Trịnh Kiếm Thu tất nhiên biết nhiều nội tình hơn Đường gia.

Cho nên Trịnh gia hiện giờ phải tận lực gom góp thật nhiều tiền lương, để chuẩn bị cho quân đội chi tiêu sau này.

Thần sắc Đường Kính Chi cũng trở nên nghiêm túc, thăm dò:

- Vậy Trịnh huynh định vay bao nhiêu?

- Một vạn lượng.

Trịnh Kiếm Thu cắn răng nói ra con số phụ thân hẳn muốn:

Đường Kính Chi không lập tức nhận lời mà nhíu mày trầm tư, Trịnh phủ rõ ràng không hiểu Đường gia bằng đám Điền Cơ Vương Mông nên chỉ đưa ra con số này, đây là số tiền trong phạm vi có thể chấp nhận được, nhưng một vạn dù sao không phải là con số nhỏ.

Giả Lâm thấy Trịnh Kiểm Thu tới vay tiền Đường gia thì cực kỳ bất ngờ, quay sang nhìn Đường Kính Chi thấy y đang nháy mắt với mình.

Giả Lâm dù ba ngày thì tới hai ngày ở trong phòng các cô nương của Lưu Yên Các, không thích lo chuyện làm ăn trong phủ, nhưng không có nghĩa hẳn là tên ngốc, thoáng một cái là hiểu ra được phần nào tình cảnh của Trịnh gia, nên trầm ngâm cân nhắc rồi nói:

- Trịnh công tử, phương bắc gặp nạn lớn khiến nguyên khí triều đình bị tổn thương, chính là lúc những người nhờ ân điển của triều đình có được cuộc sống bình an phải ra tay tương trợ. Quân đội liên quan tới an nguy xã tắc, càng ngàn vạn lần không thể có chuyện, tại hạ cũng nguyện góp một vạn lượng, giảm bớt áp lực cho Trịnh phủ, không biết Trịnh công tử chịu tiếp nhận không?

- Giả công tử nghĩa cả, vậy Trịnh tử thay mặt cho triều đình cho mười mấy vạn tướng sĩ tạ ơn.

Trịnh Kiểm Thu mừng quá nổi, vội đứng lên định thi lễ cảm tạ, Giả Lâm liền đưa tay đỡ lấy không cho hẳn vái tạ, rồi rít nói:

- Không nên như thế, không nên như thế.

Đường Kính Chi cười thầm, đang lúc thiên hạ loạn lạc thế này, bỏ ra một vạn lượng mua lấy chỗ dựa như Trịnh gia, đáng!

- Giả huynh còn chủ động lên tiếng trưng nghĩa rồi, tiểu đệ có lý gì không gật đầu, Trịnh đại ca đợi nhé, đệ đi lấy ngân phiếu.

Giả Lâm nghe vậy cũng đứng dậy nói:

- Trịnh công tử hẳn đang sự vụ bận bịu, tại hạ cũng về lấy ngân lượng ngay.

- Đợi đã.

Trịnh Kiểm Thu không để ý tới Đường Kính Chi đã bước ra ngoài, đi tới giữ lấy Giả Lâm:

- Trịnh mỗ đúng là bận rộn thật, nhưng có bận tới đâu cũng phải bỏ thời gian tới nhà Giả công tử làm khách mới được, công tử đợi một chút, chúng ta ngồi xuống uống vài chén. Một bằng hữu hào sảng như Giả công tử, Trịnh mỗ sao bỏ qua cơ hội kết giao được.

- Được, uống!

Giả Lâm không phải người giỏi che dấu tình cảm như Đường Kính Chi, trong lòng như điên, lộ hết ra ngoài mặt.

211. Chương 217: Chuyện Ở Tế Sinh Đường.

Đợi tới khi Đường Kính Chi lấy ngân phiếu quay trở lại thì Giả Lâm và Trịnh Kiểm Thu đã bá vai bá cổ, hô tửu lệnh tung bừng, thấy hai người này hợp nhau, y cũng cao hứng.

Nhận ngân phiếu của Đường Kính Chi xong, Trịnh Kiểm Thu liền viết giấy vay nợ, y vốn không cần, nhưng Trịnh Kiểm Thu nhất quyết muốn y phải nhận, nên đành nhận lấy, thực ra dù có tờ giấy này, y cũng không định đòi lại một vạn lượng đó.

Trịnh Kiểm Thu vất vả đường đất tới Lạc Thành là còn có chuyện khác muốn làm, uống thêm vài chén liền đứng dậy cáo từ, Giả Lâm cũng đi theo, tới cửa ngoái đầu lại nói nhỏ với Đường Kính Chi:

- Đợi có thời gian ca ca đưa đệ tới Lưu Yên Các uống rượu, nói lời phải giữ lấy lời!

Mình nói bao giờ mà giữ?

Đường Kính Chi lắc đầu, mời uống rượu chỉ là cái cớ, tên Giả Lâm này muốn cùng điên đảo loan phượng với nha hoàn thiếp thân của Đỗ Phiêu Phiêu thì có.

Trịnh Kiểm Thu bận rộn, Đường Kính Chi cũng chẳng nhàn, nghĩ một lúc y quyết định tới Tế Sinh Đường, xem xem có thể hợp tác để nâng cao danh tiếng của Đường gia hay không.

Đường Kính Chi vốn tính đi tìm Ngọc Nhi, kết bạn rồi phủ, nhưng nha hoàn trong tiểu viện của nàng nói Ngọc Nhi để lại lời nhắn có chuyện cần xử lý đã rời phủ.

Suy nghĩ một lúc, đoán khả năng Ngọc Nhi đi gặp ám vệ của Đường gia rồi, hiện nhân lúc Vương Mông còn chưa dám động tới Đường gia, để nàng nắm vững được ám vệ cũng tốt, tương lai chẳng biết sẽ cần dùng tới lúc nào, có chuẩn bị vẫn hơn.

Ngọc Nhi không có nhà, Bàng Lộc rất bận rộn, Thị Mặc cũng phải trông bếp đảm bảo thức ăn cung cấp cho nạn dân đầy đủ, Đường Kính Chi đành dẫn theo tám hộ vệ rời phủ, ra đường tùy ý tìm một nạn dân đã nghe ngóng được vị trí của Tế Sinh Đường.

“Danh tiếng không phải nhỏ!”

Đường Kính Chi lẩm bẩm một câu rồi dẫn hộ vệ tới thẳng Tế Sinh Đường.

Cùng với việc nạn dân đổ về mỗi lúc một nhiều, trước cửa Tế Sinh Đường cũng người đông nghìn nghịt, may là đa phần chỉ nhiễm các bệnh như phong hàn, tiêu chảy, chữa trị không khó.

Cũng phải nói thuốc do Đường Úc Hương luyện chế cực tốt, chỉ cần uống vài viên, nửa ngày sau bệnh tình đỡ hơn nhiều, nếu muốn trị dứt bệnh cũng nhiều lắm là tốn hai ba ngày.

Vì Đường Úc Hương bảo Tri Đông chuyển lời, đặt giá thuốc rất thấp, cho nên đại đa số nạn dân có tiền xem bệnh bốc thuốc.

Khi Đường Kính Chi tới cửa Tế Sinh Đường thì thấy mấy trăm nạn dân y phục tả tơi xếp thành hai hàng dài như con rắn khổng lồ, đang chầm chậm nhích tới, y đang định đi về phía cửa Tế Sinh Đường thì đột nhiên nghe thấy bên cạnh có tiếng quát lớn, liền thấy một người trung niên mặc trường bào xanh, trông cách ăn mặc có vẻ giống quan gia nhà giàu, vừa hét “tránh đường” vừa đi vào.

Trong lòng tò mò y cũng theo sau.

Chưa vào trong đã nghe thấy tiếng nói chuyện vọng ra.

- Ta hỏi ông, được hoàn (thuốc viên) trị phong hàn của Tế Sinh Đường thức sự có thể thuốc vào bệnh ra sao?

Vị quan gia kia chưa kịp lau mồ hôi đã lên tiếng hỏi:

Chu Định khám xong cho phụ nữ ngồi đợi từ trước đó rồi mới cười trả lời vị quan gia:

- Không sai, chắc chắn thuốc vào bệnh ra.

Vị quan gia tỏ vẻ không tin:

- Vậy ông lấy ra cho ta xem cái đã.

- Được thôi.

Chu Định mở ngăn kéo bên cạnh, lấy ra một cái bình sứ nhỏ, rút nút gỗ, đổ một viên thuốc màu đen, to chừng hạt đậu tằm đưa cho vị quan gia. Vị quan gia kia đưa lên mũi hít hít, mặt vẫn nghi ngờ.

Chu Định tốt tính, thấy thế cũng chẳng giận, chỉ cười khà khà, thực ra thì mới đầu ông ta cũng chẳng tin được hoàn Đường Úc Hương giao cho có thể trị được bệnh phong hàn, nhưng sau này sự thực hơn muôn lời hùng biện, chẳng cần nói thêm, ngồi xuống vừa chẩn mạch cho bệnh nhân vừa hỏi:

- Xin hỏi vị khách quan muốn mua thuốc cho ai?

- Cho tiểu thiếu gia nhà ta.

Vị quan gia kia chẳng phải được sự, nhìn ngó hít hà một hồi cũng chẳng thấy được cái gì:

- Cho ông biết, chủ tử của ta đã mời danh y tới kê đơn cho tiểu thiếu gia rồi, nhưng tiểu thiếu gia lại chê thuốc quá đắng, sống chết không chịu uống, chẳng biết phải làm sao, đúng lúc đó nghe người ta nói chỗ các vị có được hoàn trị phong hàn uống được trực tiếp, cho nên lão gia nhà ta mới bảo ta tới hỏi thăm xem.

- Thì ra là thế, khách quan, ngài tới Tế Sinh Đường dứt khoát là tìm đúng chỗ rồi, ngài nhìn xem, ngoài cửa bao nhiêu nạn dân toàn nghe nói tới sự thần kỳ của dược hoàn Tế Sinh Đường nên mới chạy tới mua thuốc.

Lúc này ở sau quầy bốc thuốc một thanh niên đang đứng với điệu bộ lười nhác đột nhiên tiếp lời, mắt hẩn đảo một vòng, quay người lấy ra một cái hộp gỗ, cái hộp này màu tím thẫm được làm rất công phu, mở ra bên trong có một cái bình thuốc hoa văn màu lam.

Cẩn thận lấy bình thuốc ra như lấy bảo vật, tên thanh niên cố ý hạ giọng xuống, mặt thần bí nói:

- Khách quan, không dám dấu ngài, thực ra dược hoàn cũng phân chia làm năm bảy loại, bán cho nạn dân chỉ là thứ hàng phổ thông nhất, còn ngài muốn mua, hẳn phải là cái này. Không đắt đâu, 500 đồng một bình, chỉ cần thiếu gia nhà ngài uống liền ba ngày, đảm bảo khỏi bệnh hoàn toàn. Hơn nữa, loại thuốc phẩm chất cao này cũng không có nhiều đâu.

Chu Định đang khám bệnh nghe thế nhướng mày lên, không biết nghĩ gì lại hạ mày xuống, không nói gì cả.

- 500 đồng một bình?

Vị quản gia kia vốn đang chừ chừ không biết có nên đi hay không, nghe vậy bất giác giọng lớn hơn vài phần hỏi ngược lại.

Tên thanh niên còn tưởng ông ta chê đắt định giảm giá, không ngờ vị quản gia cầm lấy ngay bình thuốc, mở nút ngửi qua, sau đó cẩn thận đóng nút lại:

- Thuốc trong này phẩm chất đúng là tốt hơn đây, có điều có đúng là uống vào sẽ khỏi không? Nói cho người biết, nếu uống vào không có tác dụng, làm ảnh hưởng tới bệnh tình của tiểu thiếu gia nhà ta, lão gia chúng ta sẽ báo quan cho các người sập tiệm.

Tên thanh niên vỗ ngực bồm bộp đảm bảo:

- Dứt khoát thuốc vào bệnh ra, nếu không tới khi đó ngài cứ bảo công sai tới đóng cửa Tế Sinh Đường.

Vị quản sự cuối cùng hạ quyết tâm mua bình thuốc:

- Được rồi, ta tin người một bình.

Nói xong ném lại một nửa xâu tiền rồi vội vàng chạy đi.

Vị quản gia đó chạy quá nhanh, thiếu chút nữa va vào Đường Kính Chi đang nghe trộm ở cửa, do dự một chút y không vào ngay mà tiếp tục đứng ở cửa nghe ngóng.

Nhét nửa xâu tiền vào trong lòng, tên thanh niên cười lớn:

- Ha ha ha, cha thấy ý kiến của con thế nào? Không tệ chứ gì, chớp mắt đã kiếm được 500 đồng.

Chu Định nhìn hẩn, hiếm có không mắng mỗ mà còn mỉm cười.

Tên thanh niên đó chính là Chu Bảo, nhi tử của Chu Định, từ ngày bán hiệu thuốc cho Lâm Úc Hương, chuộc con về, Chu Định quyết tâm quản giáo thẳng con hư hỏng này, không cho nó tiền tiêu vặt nữa, đáng thương cho Chu Bảo trước kia kết bạn toàn những đám hám lợi, thấy hẩn không còn tiền nữa cũng không thèm qua lại, thế là Chu Bảo đành ở nhà mới có được cơm để ăn.

Chu Bảo đúng là chẳng có tài cán gì, thường ngày chỉ biết lang thang khắp chốn, không đi tới kỹ viện chơi gái thì cùng đám bạn xấu ăn uống bài bạc, cả đêm không về, nói là thứ rác rưởi cũng không phải là quá, có điều tên rác rưởi này đầu óc rất linh hoạt, trong tay không có tiền, đầu óc bắt đầu xoay chuyển, ở hiệu thuốc chưa được vài ngày liền nghĩ cách dùng những cái hộp tinh xảo đựng thuốc sau đó đẩy giới lên cao, ban đầu Chu Định không đồng ý vì hạ giá là chủ ý của bên trên, hiện ông chỉ là đại phu trông hiệu, không dám trái lệnh bà chủ.

Nhưng mà ông ta mềm lòng, không chịu được con trai suốt ngày lải nhải bên tai, nên đánh bạo đồng ý.

212. Chương 218: Bàn Chuyện Hợp Tác.

Chu Định trước kia làm chưởng quầy, cho nên cũng hiểu phần nào đạo kinh doanh, nghe chủ ý của con trai nói ra, ông đã đánh giá rất có khả năng thành công.

Kỳ thực được hoàn chứa trong cái bình 500 đồng kia cũng giống loại được hoàn 10 đồng hai viên bán cho nạn dân thôi, đều được Lam Úc Hương bảo Tri Đông mang tới, không khác gì nhau.

Người có tiền là thế đấy, luôn nghĩ cái gì giá càng cao thì càng tốt.

Mà nói ra thì ông ta đồng ý với thỉnh cầu của nhi tử trừ làm thế không hề ảnh hưởng tới nạn dân mua thuốc cũng là bất đắc dĩ, ông ta chỉ có đứa con vô tích sự này thôi, nếu kiếm việc gì cho nó làm, để nó lại ở trong hiệu thuốc, dưới tầm mắt của mình thì ông ta sẽ yên tâm hơn. Nếu không giữ nó ở trong hiệu thuốc quá lâu, thế nào nó cũng thấy buồn chán khô khan, rồi chạy ra ngoài tìm đám lưu manh vô lại, rồi xảy ra chuyện không cứu vãn nổi.

Nếu Chu Bảo lại vay nợ đánh bạc, sau đó thua to, bắt ông mang tám trăm lượng nữa tới chuộc thì ông ta không còn cách nào cứu con nữa rồi.

Kê đơn thuốc cho một bệnh nhân xong, thấy Chu Bảo nhét xâu tiền kia vào lòng, định đi ra ngoài, Chu Định mặt trầm xuống:

- Định đi đâu.

- Cha, yên tâm đi, con muốn đi mua thêm ít hộp với bình sứ đẹp để một chút.

Từ nhỏ tới giờ đây là lần đầu tiên Chu Bảo kiếm được tiền, trong lòng rất hưng phấn.

Chu Đình nhíu mày nói:

- Giao tiền cho mày tao không yên tâm chút nào, để tao bảo mẹ mày đi mua cùng.

- Không cần đâu, con đi một mình là được.

Chu Bảo như bị dội gáo nước lạnh từ đầu xuống chân, hưng phấn trước đó tắt ngúm hết cả.

Chu Định thấy con trai không chịu nghe lời, tức giận muốn lấy tiền lại, ông ta không yên tâm tiền trong tay thằng con nghịch này, nhưng vợ ông đã chạy tới ôm lấy tay ông ta la hét:

- Đừng đánh, đừng đánh, Tiểu Bảo đã lớn rồi, ông để nó đi một mình đi.

- Bà, bà chỉ biết bênh nó thôi.

Chu Định trừng mắt nhìn vợ, giật mạnh tay ra.

- Cha, mẹ con đi đây.

Nhân lúc cha mẹ đang cãi nhau, Chu Bảo nói lớn một tiếng rồi ôm tiền chạy thẳng, mấy ngày qua hấn bị cha đánh không ít, hiện trên lưng trên cổ còn mấy vết thâm tím chưa tan.

Chu Định thoát được vợ thì không đuổi kịp nữa, tức tối dậm chân, nhưng chẳng còn cách nào, đành ngồi xuống tiếp tục chẩn mạch cho bệnh nhân.

Nhìn theo bóng lưng của Chu Bảo, Đường Kính Chi mỉm cười, y không phản cảm với cách làm của Chu Bảo, ngược lại còn rất tán thưởng, chỉ thay đổi lớp vỏ, vừa kiếm được tiền, vừa giúp được nạn dân, tội gì mà không làm?

Nghĩ thế, y thấy vị chưởng quầy trong này ắt không đơn giản.

Có điều Đường Kính Chi không biết, cái chủ ý này chẳng qua chỉ do một tên vô tích sự nhất thời nổi hứng nghĩ ra thôi, Chu Bảo thường ngày giỏi lừa lọc dối trá, nghĩ ra cách này cũng là bình thường, chẳng hề có chút ý thức kinh doanh gì hết.

Y tới là có chính sự muốn làm, cho nên phải bụi vuốt thẳng lại áo, rồi vén rèm cửa đi vào. Đang lúc hỗn loạn thế này, hộ vệ không yên tâm cho nên cũng chia ra hai người đi theo.

- Công tử, xin hỏi có phải ngài không khỏe ở đâu muốn khám bệnh?

Nhìn Đường Kính Chi tướng mạo anh tuấn, mặc trường sam gấm lụa, nho nhã ung dung, khí phách vô cùng, Chu Định mắt không mù, nhìn ra ngay y xuất thân hào môn, không dám chậm trễ, vội đứng dậy, bỏ cả bệnh nhân đang bắt mạch dở đó, đi tới đón.

Bệnh nhân kia cũng nhìn ra Đường Kính Chi không phải là người bình thường, cúi đầu xuống, không dám có chút bất mãn nào.

Đa số con cháu hào môn hung hăng ngang ngược, có khi chỉ vì chút việc rất nhỏ mà nổi khùng, cho nên Chu Định mới phải cẩn thận như thế.

- Không phải, ta không có bệnh gì, là có chuyện muốn thương lượng với ông thôi.

Đường Kính Chi đi vào quan sát xung quanh, chỉ thấy đúng như kiểu thê đã nói, Tế Sinh Đường là một hiệu thuốc nhỏ mà thôi.

- Coi cái miệng tiểu nhân kia, đáng đánh đòn! Công tử gia thần sắc khỏe khoắn thế này, làm sao lại có bệnh cho được.

Chu Định vừa cười bồi vừa đi tới bên bàn rót một chén trà, ông ta làm chủng quầy bao năm, góc cạnh trên người bị đời mài trơn nhẵn cả rồi.

Đường Kính Chi không khách khí, đi tới ghế ngồi xuống, đón lấy chén trà không uống mà thuận tay đặt sang bên.

- Xin hỏi công tử gia, ngài muốn thương lượng với tiểu nhân chuyện gì?

Chu Định nói câu này tim đập như đánh trống, hết sức khẩn trương, ông ta hoài nghi Đường Kính Chi tới đây là vì thấy Tế Sinh Đường có hiệu lực bất phàm, nổi lên chủ ý xấu.

Ông ta hành nghề y bao năm, hiểu rõ giá trị của dược hoàn, nó thuận tiện, đỡ tốn công hơn thuốc sắc, hiệu quả cũng tốt, nếu có thể sản xuất quy mô lớn, nhất định kiếm cả đồng tiền.

Chỉ tiếc rằng ông ta chẳng biết chế luyện loại thuốc này, mà nữ chủ thuê ông ta tựa hồ cũng chẳng có ý định truyền dạy.

- Ta là Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi hiểu ở Lạc thành cứ đem thân phận mình nói ra thương lượng chuyện gì sẽ dễ dàng hơn.

Chu Định sinh ra và lớn lên ở đất này, đại danh của Đường Kính Chi hiển nhiên như sấm nổ bên tai, vội vàng lùi lại một bước cung kính thi lễ:

- Thì ra là Đường nhị gia, tiểu nhân có mắt không trông, không nhận ra được ngài, mong ngài lượng thứ.

Đường Kính Chi mỉm cười, khách khí đỡ hờ một cái:

- Đứng dậy đi, ông không cần khách khí như thế, ta tới có chuyện cùng ông thương lượng.

- Đường nhị gia, ngài có gì cứ sai bảo, tiểu nhân không dám không nghe.

Một Tế Sinh Đường nhỏ tẹo sao có thể kháng cự lại Đường gia Lạc thành, cho nên Chu Định hạ mình như nô tài của Đường gia vậy.

- Ông ngồi xuống đi rồi ta nói chuyện.

Đường Kính Chi chỉ vào ghế, đợi Chu Định ngồi xuống rồi mới nói:

- Ta muốn hợp tác với Tế Sinh Đường, cùng góp sức vì nạn dân.

Chu Định vẫn đoán không thấu Đường Kính Chi có ý gì, chỉ dám ngồi mép ghế, hỏi:

- Đường nhị gia định hợp tác với Tế Sinh Đường thế nào?

- Rất đơn giản, Tế Sinh Đường vẫn mở cửa khám bệnh bốc thuốc như trước kia, có điều thuốc bán cho nạn dân chỉ thu một nửa, còn một nửa sẽ do Đường gia chi trả, ngoài ra trước cửa Tế Sinh Đường lập một tấm

biển, trên viết Đường gia Lạc thành, đại phu của Tế Sinh Đường khi bán thuốc cho người bệnh phải giải thích cho bọn họ biết, sợ dĩ ít tồn kém như thế là do Đường gia trả cho bọn họ một nửa tiền.

Chu Định nghe mà thấy mù mờ, chẳng lẽ mình nghĩ sai, người ta căn bản không có ý đồ gì với thứ được hoàn bất phạm này, hỏi thêm một câu:

- Trừ chuyện này ra, Đường nhị gia có sai bảo gì thêm không ạ?

- Hết rồi, chỉ có chuyện nhỏ này thôi.

Mặc dù biết Tế Sinh Đường chẳng có nổi trà ngon, nhưng Đường Kính Chi nói một hồi thấy khô miệng, cầm chén trà lên uống, quả nhiên không ngoài dự đoán, trừ đắng chỉ thấy đắng.

Chu Định thấy chỉ là chuyện nhỏ không cần bàn với bà chủ làm gì, vỗ tay nói:

- Nếu Đường nhị gia chỉ nói chuyện này, vậy tiểu nhân xin thay chủ hiệu đồng ý.

-Ồ, ông không phải là chủ nhân của Tế Sinh Đường à?

Chu Định giải thích:

- Không phải, tiểu nhân chỉ là đại phu, phụ trách khám bệnh kê đơn mà thôi.

Đường Kính Chi cau mày, cảm thấy có gì đó không ổn, người trung niên này không phải chủ nhân hiệu thuốc, vậy chuyện thay vỏ bọc kiếm thêm tiền kia chủ hiệu có biết không?

Vừa rồi y nghe rõ ràng, cái cách này tựa hồ mới được nảy ra.

- Vậy chủ hiệu của Tế Sinh Đường là?

- Bẩm Nhị gia, chủ nhân nơi này họ Tần, ở tại Kiên Thành, thường ngày sự vụ bọn bề ít tới Lạc thành, cho nên nếu Đường nhị gia muốn gặp, e là rất khó.

Chu Định theo lời Tri Đông dẫn, nói dối ứng phó:

213. Chương 219: Chuẩn Bị Đầy Đủ.

Dù ông ta biết Đường Kính Chi không thể vạch trần, nhưng lừa gạt gia chủ Đường gia, vẫn khiến ông ta khẩn trương toát mồ hôi.

Chủ hiệu không thường xuyên tới Lạc thành để ý chuyện làm ăn, như thế đại phu trông coi chẳng phải càng dễ kiếm tiền bất nghĩa sao? Nghe cách hành xử vừa rồi của cha con nhà này cứ như coi Tế Sinh Đường là của mình vậy.

Đường Kính Chi lắc đầu, chỉ cần Tế Sinh Đường hợp tác với Đường gia là được, Chu Định có lấy đồ của chủ hiệu tự kiếm tiền hay không có liên quan gì tới y:

- À, thì ra là thế? Vậy ta hỏi ông, mấy ngày qua ông có tính toán mỗi ngày kê thuốc cho bệnh nhân thu nhập được bao nhiêu không?

Chu Định suy nghĩ rồi mới đáp:

- Bẩm Đường nhị gia, con số này khó nói lắm, vì nạn dân ngày một nhiều, số bệnh nhân hôm nay tiểu nhân trị bệnh nhiều hơn hôm qua gấp đôi.

Vì trong lòng hoài nghi nhân phẩm của Chu Định, cho nên Đường Kính Chi thấy ông ta trả lời qua loa thì trong lòng không yên tâm cho lắm, y có thể bỏ ra lượng tiền lớn chặn tai, nhưng không muốn kẻ không liên quan lừa gạt một đồng nào của Đường gia:

- Nếu đã như thế ta về phủ tìm một hạ nhân biết chữ tới ghi chép, thuận tiện tới đây hỗ trợ cho ông.

- Được ạ, tiểu nhân không có ý kiến gì.

Cùng Chu Định thương lượng xong chuyện hợp tác, Đường Kính Chi liền cáo từ rồi đi, ra đường y suy nghĩ một hồi rồi quyết định tới chỗ thí cháo xem xét một phen, tới gần cổng thành thấy mấy tên thanh niên bộ dạng giống đám lưu manh tập trung ở một góc tường, nhìn về chỗ Đường gia dựng lều thì cháo đang bàn tán với nhau, có mấy câu khá lớn truyền vào tai y.

- Con mẹ nó đám người Đường gia tàn nhẫn thật, chém chết liền một lúc tám tên tráng hán gây sự, vậy mà cuối cùng Trương đại nhân không dám làm gì người ta.

- Đúng thế, cho nên hôm qua có một lũ khốn kiếm bỏ tiền muốn ta tới địa bản của Đường gia gây sự, ta không nhận lời! Ai ngu chứ.

Vô tình nghe được mấy tên lưu manh nói chuyện, Đường Kính Chi bật cười, y không ngờ mình hạ quyết tâm giết hết đám thổ phỉ lại còn trấn áp luôn được đám lưu manh vô lại trong thành.

Bên chỗ thí cháo tạm thời có thể yên tâm rồi, nhưng không thể lơ là, xem ra phải bảo Bàng Lộc làm vài việc phòng hờ.

Tuy nhiên không thể nói y suy tính không chu toàn, không nghĩ tới chuyện đám Vương Mông có thể dùng loại thủ đoạn này đối phó với Đường gia.

Phải nói nếu đúng thế thì tên Vương Mông này đúng là thứ ngu xuẩn, thử tưởng tượng nếu không có Đường gia cứu tế thức ăn, mấy nghìn nạn dân đói khát kia ở trong thành dám làm bất kỳ chuyện gì, chuyện đập phá cửa hiệu cướp bóc là khó tránh khỏi, trong thành loạn lên thì thế nào.

Đau đầu, đối phó với kẻ ngu xuẩn làm liều thế này là mệt mỏi nhất, đối phương hành động không theo lý lẽ càng khó lường.

Trước kia xem phim truyền hình cứ hay chữ đạo diễn biên kịch không chịu động não, để quan tham tên nào tên nấy béo núc ngu xi, giờ mới hiểu té ra cũng đúng phần nào, có lẽ do tâm thái khinh miệt của vị quan phụ mẫu với lũ dân đen hèn kém, nên muốn làm gì thì làm không lo hậu quả sao?

Cái này đến giờ Đường Kính Chi chưa hiểu nổi.

Tình hình xấu nhất đã xảy ra, ngày hôm sau tin tức thiên tử giá băng truyền tới Lạc thành, tức thì Lạc thành bắt đầu giới nghiêm ban đêm, nhà nhà hồ hộ treo vải trắng cao một mét, nha môn quan phủ càng phủ một màu trắng tang tóc, toàn thành u sầu ảm đạm, tiếng chuông chùa vang vọng suốt cả ngày không dứt.

Vì có lệnh giới nghiêm, cho nên tới tối quan binh cầm vũ khí xua đuổi nạn dân ra hết ngoài thành, bắt bọn họ phải ngủ ở chốn đồng không mông quạnh, hành động này khiến nạn dân với quan phủ oán hờn ngập trời.

Có điều sau khi Đường gia dựng lều tế cháo, quan phủ và rất nhiều nhà hào phú khác cũng nối nhau tiếp tế cho nạn dân, khiến bọn họ có cái ăn, cho nên bất mãn thì bất mãn, chưa tới mức dám đối kháng với quan binh.

Bách tính thuần phác là như thế, chỉ cần có miếng ăn, không chết đói là cúi đầu nhẫn nhịn.

Chuyện này với Đường gia mà nói thì lại là một chuyện mừng lớn, mùa thu đang qua, khí tới lạnh dần, cho dù có Phượng Hoàng Sơn ngăn cản phần lớn khí lạnh từ phía đông bắc thổi tới, cho nên mùa đông ở Lạc thành chẳng lạnh tới mức chết người, có điều ngày ngày ăn gió dầm sương, con người cũng chẳng chịu nổi, nhất là người già và trẻ nhỏ càng dễ mắc bệnh, thế là vài ngày sau đó nạn dân xếp hàng trước Tế Sinh Đường mỗi lúc một nhiều.

Tế Sinh Đường đã hợp tác với Đường gia, vì thế nạn dân sau khi biết Đường gia giúp bọn họ trả một nửa tiền thuốc càng cảm tạ ơn đức Đường gia khôn siết, người nọ truyền người kia, thiện danh của Đường gia lên cao chưa từng có.

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã tới ngày Đường Kính Chi nhận số xéng sắt về phù, số lượng xe kéo được cải tiến cũng đã đủ dùng, nạn dân ở Lạc thành đã tới hơn tám vạn, hơn nữa vẫn còn đang tăng lên nhanh chóng.

Từ mấy ngày trước Đường Kính Chi đã hạ lệnh chỉ cung cấp lương thức ăn nhất định, chứ không thì cháo đầy đủ như trước nữa, vì thế dù có nhiều phú thương cũng tham gia cứu tế cho nạn dân, song nhiều người chỉ được ăn lưng bụng.

Đường Kính Chi cố tình làm như thế, mục đích để nạn dân hiểu trên đời này không có cái gì là miễn phí, để bọn họ biết cái đói mới hiểu cái đáng quý lúc no, mới càng quý trọng ân tình của Đường gia, vả lại điều động một đám nạn dân đói bụng đi khai hoang đào kênh hiển nhiên là dễ dàng hơn điều động đám bách tính ăn no tròn căng bụng.

Mục đích nữa là nếu để tâm tình nạn dân quá ổn định, đám quan phủ sẽ lơ lửng, lại sinh ý đồ xấu với Đường gia, để bọn chúng đối phó một nhòai với nạn dân, để yên cho Đường gia.

Quả nhiên qua một tuần yên bình không có chuyện gì xảy ra.

Chiều hôm đó trong Đường phủ.

- Nãi nãi, mấy ngày qua số lượng nạn dân đã khá nhiều, không ít người ăn không đủ no, cháu thấy thời cơ đã chín muồi, ngày mai có thể xòe bài, điều động bọn họ đi khai hoang.

Đường Kính Chi ngồi ở đại sảnh bàn việc với Đường lão thái quân.

- Ủ, nãi nãi cũng thấy thời cơ đã tới, nếu không để nạn dân quá đói, chưa nói dễ sinh loạn, mà còn ép bọn họ đi nơi khác kiếm ăn, như thế thì hỏng hết.

Đường lão thái quân nhắm mắt hưởng ứng, Hàm Hương thì đứng sau lưng, nhẹ nhàng bóp vai cho bà.

Nếu như thực sự khiến phần nào nạn dân bỏ đi nơi khác, nhất định sẽ truyền tới tai nạn dân khác, biết ở Lạc Thành không kiếm được cái ăn nữa, từ đó ảnh hưởng tới việc thu hút nạn dân tới nơi này.

Chính vị như thế Đường Kính Chi mới cho rằng mai là có thể cổ động nạn dân đi khai hoang rồi.

- Nãi nãi nói rất phải, mấy ngày qua cháu đi tiếp xúc với nạn dân, quen biết không ít các cụ già đức cao vọng trọng ở quê hương nạn dân, nhưng vẫn không nắm chắc mười phần có thể cổ động bọn họ đi khai hoang.

Những tám vạn người, đứng cùng một chỗ, chỉ thấy đầu người đen xì xì, không thấy điểm cuối, nghĩ tới việc đứng trước mặt bọn họ diễn thuyết Đường Kính Chi đã khản trương lắm rồi.

- Bọn họ không chịu, thì Đường gia không tiếp tế nữa.

Đường lão thái quân đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt sắc như dao, giọng cực lạnh:

Đường Kính Chi hơi nhíu mày, nạn dân Lạc Thành hiện có bảy tám phần dựa vào Đường gia tiếp tế để sinh tồn, nếu như Đường gia ngừng tiếp tế, sẽ có năm sáu vạn người không có cái ăn, không ít thảm cảnh xảy ra, có điều tuy không đành lòng nhưng rốt cuộc không lên tiếng phản đối.

Đường gia có thể làm việc thiện, nhưng không thể không có chừng mực, anh giúp tôi đào kênh, tôi cung cấp thức ăn, đó là giao dịch công bằng, nếu nạn dân không chịu, Đường gia đúng là không có nghĩa vụ phải cung cấp thức ăn cho bọn họ nữa.

Đương nhiên chỉ là tính toán xấu nhất thôi, hơn nữa nếu thực sự việc không xong, vậy mấy chục vạn bỏ tiền mua đất của Đường gia cũng tan thành bong bóng, thế thì lỗ lớn.

214. Chương 220: Nghi Ngờ.

Đường Kính Chi suy nghĩ rồi nói :

- Nãi nãi, cháu nghĩ thế này, đợi ngày mai phát tán tin tức ra xong, liền dựng lều tế cháo ở chỗ đất hoang, người nhận thức ăn thì phải cầm xẻng làm việc, như thế cho dù ban đầu có nhiều người bài xích, nhưng qua vài ngày ăn không no bọn họ sẽ phải tìm tới Đường gia thôi.

- Ủm, đói thì đầu gối phải bò.

Đường lão thái quân mỉm cười:

- Biện pháp này cũng được, Đường gia ta sẽ dựng lều thì cháo ở chỗ đất hoang, làm thì có cái ăn, không làm thì nhịn. Kể chết đói thì đại bộ phận là hạng điều dân tham ăn lười làm thôi, không cần phải thương hại.
- Ngoài ra mang thêm nhiều hộ vệ vào, đề phòng đám điều dân cầm đầu gây loạn, cháu phải chú ý an toàn của bản thân.

Nghĩ một lúc, Đường lão thái quân bổ xung:

Nghe câu này Đường Kính Chi bật cười, đem mẫu đối thoại mấy ngày trước nghe từ miệng mấy tên lưu manh thành nam kể lại một lượt, cuối cùng hôm qua tới bếp xem xét công việc được Thị Mặc kể lại thể nào mà lại thành gia chủ Đường gia uy vũ chỉ huy hộ vệ tiêu diệt gần trăm tên thổ phỉ, quan bình hèn nhất đứng bên nhìn ..v... v...v ..

Đường lão thái quân tạm yên tâm, như vậy xem ra chuyện này nhất định từ miệng nạn dân truyền ra, mà thói quen là thích thêm mắm thêm muối là đặc tính người Đường tộc rồi, đoán chừng không tên ngu xuẩn nào cả gan tới cửa Đường gia gây chuyện nữa.

Mấy ngày qua bận rộn luyện chế thuốc, Lâm Úc Hương dậy từ rất sớm, cơ bản Đường Kính Chi rửa mặt xong bước ra khỏi phòng là nàng cũng ngồi bật dậy mặc y phục, nạn dân quá đông, dược phẩm tiêu hao rất nhiều, mặc dù có trợ thủ đắc lực là Tri Đông ở bên giúp sức, nhưng nàng từ lúc ăn sáng xong cũng bận rộn tới thời gian uống ngụm nước cũng chẳng có.

Khó khăn lắm mới rảnh rang được một chút, Lâm Úc Hương đứng dựa vào cửa nghỉ ngơi, vô tình thấy Tri Đông lúc làm việc mà môi còn dấu lên, không biết là đang lẩm bầm cái gì, hai ngày nay nàng phát hiện Tri Đông có chút khác thường, liền vẫy tay gọi nó tới gần.

- Tri Đông, mấy ngày qua ngươi làm sao thế, có tâm sự à?

- Đâu ... Đâu có ạ.

Tri Đông hơi bối rối, lấp bắp phủ nhận.

Đường Úc Hương trừng mắt lên nhìn nó:

- Còn chối, viết luôn lên mặt rồi kia kìa, nói mau, chẳng lẽ ngươi có chuyện gì giấu ta.

- Không phải, Nhị nãi nãi, thực ra chuyện này nô tỳ cũng không dám khẳng định.

Tri Đông vội trả lời:

Không dám dấu diếm nữa, đem chuyện hai ngày trước nó tới Tế Sinh Đường đưa thuốc sớm hơn thường lệ, vừa vận nhìn thấy Chu Bảo ngồi ở sau quầy thuốc, ôm đống bạc cười ngây ngốc nói ra.

Lâm Úc Hương ngạc nhiên lắm, rồi nhú mày, ý Tri Đông là Chu gia rất có khả năng tham ô bạc ở Tế Sinh Đường, nhưng mười ngày qua đối chiếu sổ bạc thu lại từ Tế Sinh Đường đâu có thiếu xu nào, hơn nữa nàng cũng không ngại thơ tin hết vào Chu Định, đã bảo Tri Đông đi hỏi thăm nạn dân gần đó, biết Chu Định đúng là bán được hoàn theo giá nàng căn dặn.

- Chắc là bạc của nhà họ.

Lâm Úc Hương nói với vẻ không chắc lắm.

Tri Đông cũng không dám khẳng định điều gì, nhưng nghi vấn trong đó đúng là quá nhiều:

- Điều này chưa biết chừng, trước kia Chu Định vì không có tiền chuộc con mới phải bán cửa hiệu cho người, bọn họ lấy đâu ra lắm bạc như thế? Hơn nữa lại cho thẳng con vô lại vô tích sự kia giữ.

Thấy Tri Đông nhắc tới Chu Bảo với vẻ mặt phẫn nộ, Đường Úc Hương nghi hoặc chẳng lẽ tên Chu Bảo kia đắc tội với Tri Đông?

Chắc là không, Chu Định là người tâm địa không tệ, hơn nữa ông ta không thể không biết nếu như chộc giận mình rồi sẽ có kết cục như thế nào, hiện giờ khắp nơi loạn lạc, nếu như mình mà đuổi ông ta ra khỏi cửa hiệu, thì sẽ phải sống như thế nào.

Không có nguồn thu nhập ổn định, chút bạc còn lại của bọn họ tiêu sạch mấy hồi, mà giá lương thực thì tăng tới bảy tám lần rồi, tới khi đó cả nhà bọn họ chỉ có đường chết đói.

Nhớ lại chuyện trước kia Chu Định xem bệnh bốc thuốc cho người cùng khổ, Lâm Úc Hương cho rằng hẳn Chu gia không tham ô bạc của mình, nói:

- Nói vậy nhưng chúng ta không có chứng cứ, không nên nghi oan cho người ta.

Nhớ tới mỗi lần mình đến giao thuốc là tên vô lại kia cứ hau háu nhìn khắp người mình, Tri Đông đầy một bụng tức, nhưng chuyện như thế này là thân nữ nhi khó mở miệng ra nói, hơn nữa họ không có bằng chứng thực sự, mà nó rất ghét tên Chu Bảo đó:

- Nhị nãi nãi nói rất đúng, có điều Chu gia không thể tự dưng có nhiều bạc như thế được, chắc chắn là không phải tiền sạch sẽ, hay là thế này, hôm nay nô tỳ tới cửa Tế Sinh Đường theo dõi xem có tra ra được manh mối gì hay không.

Lâm Úc Hương vốn không đồng ý, vì vô duyên vô cớ nghi ngờ người ta là không đúng, nhưng không chịu được Tri Đông dây dưa không nhẽo.

Tri Đông phải nói là căm ghét Chu Bảo mới đúng, tính nếu muốn nắm thóp của Chu gia, tức là nói lên nhân phẩm của Chu Định có vấn đề, tới khi đó đuổi cả nhà đó ra đường, về sau mình không phải đối diện với tên phóng đảng tởm lợm đó nữa.

Vì Chu Bảo, Tri Đông ghét luôn cả vợ chồng Chu Định không biết dạy con.

Lâm Úc Hương thấy Tri Đông quyết tâm muốn điều tra một phen đành chấp thuận:

- Được rồi, người canh ở cửa theo dõi cũng được, như thế chúng ta mới có thể yên tâm, có điều người rời phủ phải cẩn thận một chút, hiện giờ trên đường nạn dân quá nhiều, trị an hỗn loạn, rất dễ xảy ra chuyện.

- Nhị nãi nãi yên tâm, nô tỳ hiểu mà.

Tri Đông nói xong chạy ủa vào phòng mình như một cơn gió, Đường Úc Hương thấy thế mỉm cười, đúng là một tiểu nha đầu, mặc dù tính tình chững chạc một chút, nhưng khi làm việc vẫn còn nóng vội.

Tri Đông thay một bộ y phục sạch sẽ đẹp đẽ một chút, đi về phía cổng sau Đường phủ, vì nó ra vào nhiều, nên đã quen thuộc với hộ vệ gác cửa lắm rồi.

- Ấy, chẳng phải Tri Đông tỷ tỷ đây sao, hôm nay tỷ lại muốn rời phủ à?

Hộ vệ bên trái thấy Tri Đông xách giỏ trúc từ bên trong đi ra, cười hì hì hỏi:

Tri Đông vỗ giỏ trúc, gật đầu đáp:

- Đúng thế, Nhị nãi nãi làm được thiện, còn thiếu mấy vị thuốc nữa, bảo ta ra ngoài phủ mua về.

- A, đây là chuyện lớn, để đệ mở cửa.

Cổng sau và cổng trước khác nhau, cổng trước trời còn chưa sáng đã mở ra (cửa phụ thôi, cửa lớn khi nào có khách quan trọng mới mở), còn cửa sau thì thông thường là đóng, hộ vệ kia nói xong liền chạy nhanh đi mở cửa.

- Tri Đông tỷ tỷ, gần đây trị an trong thành không tốt lắm, nghe người ta kể ngày nào cũng có chuyện, hay là để tiểu đệ đi theo bảo vệ an toàn cho tỷ tỷ?

Hộ vệ đó vừa mở cửa vừa nói:

Nói ra thì hộ vệ này còn nhiều tuổi hơn Tri Đông, nhưng Tri Đông là nha hoàn thiếp thân của Nhị nãi nãi, hơn nữa tuy chưa có danh phận gì, nhưng trong phủ ai cũng coi là nữ nhân của gia chủ, cho nên khách khí gọi một tiếng tỷ tỷ.

Tri Đông cũng hiểu hiện trong thành nhiều nạn dân, một tiểu nha hoàn như mình ra phố dễ có chuyện, nhưng việc nó phải làm cần bí mật, không thể cho ai biết được, nên không tiện để hộ vệ trong phủ theo.

Khách khí với hai hộ vệ vài câu, Tri Đông rời phủ, tuy chỉ là cổng sau của Đường phủ nhưng hai cánh cửa sơn đen kia gộp lại cũng rộng gần bốn mét, Tri Đông đi bằng cửa nhỏ làm ở trong cánh cửa lớn bên trái.

Chu Định vẫn như mọi ngày, ngồi ở đại sảnh chẩn bệnh cho nạn dân, Chu Bảo thì ngồi phía sau quầy thuốc, đợi cá béo mắc câu, phải nói chủ ý hẳn nghĩ ra không tệ chút nào, chỉ bảy ngày thôi đã kiếm được trong tay những nhà phú quý hơn một trăm lượng bạc.

Có điều qua giai đoạn đầu hưng phấn do tự mình kiếm ra tiền, hiện giờ Chu Bảo bắt đầu nhớ tới các tỷ muội trong kỹ viện rồi, chỉ có điều bị Chu Định trông coi quá chặt, hẳn không chuồn đi được.

Rèm cửa lay động, Tri Đông xách giỏ trúc đi vào, dù điều tra Chu gia thì cũng phải giao thuốc trước đã.

- Cô nương tới rồi à? Mời qua đây ngồi.

215. Chương 221: Say Rượu Lỡ Lời.

Chu Định đang lo bệnh nhân quá đâu, thuốc sắp bán hết, thấy Tri Đông tới đưa thuốc vội đứng lên mời nó vào gian trong.

Tri Đông mỗi lần tới giao thuốc còn thuận tiện thu luôn cả tiền hôm trước kiếm được về.

- Chu lão, tôi thấy chuyện làm ăn của Tế Sinh Đường ngày càng tốt đấy.

Tri Đông vào phòng, ngồi xuống ghế nói:

Chu Định gật đầu cười vui vẻ:

- Đúng thế, hiện giờ nạn dân nghe đâu tới bảy tám vạn rồi, mà được hoàn cô nương đưa tới chẳng những hiệu quả tốt, hơn nữa giá còn rất rẻ, chuyện làm ăn tất nhiên hôm sau hơn hôm trước rồi.

Nói xong lấy sổ sách ra giao cho Tri Đông.

Vì tổng số thuốc Tri Đông luôn nắm vững, cho nên nó chỉ thuận tay lật sổ xem qua rồi đóng lại, hơi hất cằm về phía cửa, hỏi nhỏ:

- Cái vị quản sự Đường gia phải tới không gây thêm rắc rối gì cho hiệu thuốc chứ?

Mấy ngày trước Tri Đông nghe Chu Định nói Đường gia muốn hợp tác với Tế Sinh Đường thì hoảng hồn, có điều may là Nhị gia gọi một người làm ăn ngoài phủ tới để ghi chép sổ sách, không nhận ra tiểu nha hoàn trong hậu viện như nó.

- Không có, vị quản sự đó chỉ phụ trách ghi sổ thôi, thường ngày làm làm lì lì chẳng nói được vài câu.

Chu Định ban đầu cũng sợ đối phương ý thế khinh người, có điều qua vài ngày tiếp xúc, ông ta phát hiện vị quản sự Đường gia này không thích nói chuyện, tính cách cũng tốt nên mới yên tâm.

- Ừm, không gây rắc rối thêm cho hiệu thuốc là được.

Tri Đông nói rồi vén vải phủ trên giỏ lam, lấy hết bình thuốc trong đó ra, Chu Định đi tới đếm rõ số lượng, rồi viết giấy ghi nhận.

Bởi vì nạn dân chỉ mua một hai bữa thuốc, không mua bình, cho nên Chu Định lấy bình không đặt lại giỏ trúc, để tái sử dụng.

- Cô nương, hôm qua tổng cộng bán được mười tám lượng bạc, để tiểu nhân đi lấy.

Chu Định định ra đại đường lấy bạc, nhưng Tri Đông ngăn lại:

- Không cần, hôm nay tôi còn có việc phải làm không lấy bạc nữa, nếu không ra phố không an toàn.

- A, cô nương có chuyện phải làm, vậy có cần tại hạ đi cùng bảo vệ an toàn cho không?

Tri Đông vừa dứt lời liền thấy rèm trúc bị vén lên, tiếp đó là cái bộ mặt nhăn nhó làm người ta chỉ muốn cho một cái tát của Chu Bảo xuất hiện:

Công bằng mà nói thì tướng mạo của Chu Bảo không tệ, nhưng mà cười cười cợt cợt làm người người ta chẳng có chút thiện cảm nào, nhất là đôi mắt hắn luôn đảo qua những vị trí miễn cảm trên người nữ nhân nhìn trộm, đó là hành động thành thói quen của hắn rồi, đôi khi chỉ là vô thức.

May là Tri Đông tính tình trầm ổn, chứ là Tri Thu đã vớ chén trà trên bàn ném thẳng vào mặt hắn chứ chẳng đùa.

Chu Định thấy sắc mặt Tri Đông đột nhiên sa sầm thì lo thất ruột, dựa vào chủ ý của con trai, hiện trong nhà mỗi ngày kiếm được hơn chục lượng bạc, nếu chọc giận nha đầu này, khiến bà chủ phía trên trách tội đuổi cả nhà đi thì tiếc quá, trước kia hiệu thuốc này còn thuộc Chu gia, cả tháng cũng đâu kiếm được nhiều như thế.

- Không cần.

Tri Đông khô khốc trả lời rồi đứng dậy đi ra ngoài:

Chu Bảo thấy tiểu mỹ nhân không nể mặt mình thì tỏ vẻ khó chịu, đứng trơ ra ở cửa không chịu nhường đường.

Tri Đông giận lắm, người Chu gia ngày càng to gan rồi, lời nói không còn giữ được chừng mực nữa, quát lớn:

- Xéo, còn không tránh đường, cẩn thận bà cô đây cho người lột da chó của người.

Chu Định thấy con trai lớn mật như thế cũng tức giận lắm, có điều nghe Tri Đông chửi con thì mặt biến sắc, lột da chó? Chẳng phải chửi con mình là chó sao, vậy coi cha nó là cái gì?

Cái hiệu thuốc này là tổ truyền của Chu gia, Chu gia đời đời hành nghề y, mặc dù chẳng phải là danh môn đại hộ gì, nhưng ít nhiều quanh đây cũng có chút danh vọng được lảng giềng kính nể, thêm vào Chu Định làm chủ quầy mấy chục năm bên trong có chút kiêu ngạo, thấy Tri Đông mắng con mình không chút khách khí thì cái mặt già cũng thấy không chịu nổi.

Vốn phải bán hiệu thuốc đi, ngay trong nhà mình phải nhìn mặt người ta mà sống, thấp hơn người ta một bậc, tâm lý Chu Định vốn có chút mất cân bằng, giờ thì hay rồi, ngay cả một con tiểu nha hoàn của người ta cũng dám quát tháo trước mặt mình.

Chu Định cực kỳ tức giận, song không dám làm gì Tri Đông, xách ghế ném Chu Bảo, không phải tại thằng con nghiệt chủng thì Chu Định ta sao bị xuống tới mức này.

Chu Bảo nghe Tri Đông quát mặt cũng trợn xanh trợn trắng, hắn không ngờ tiểu mỹ nhân trầm tĩnh thường ngày tới đây cực kỳ quy củ giao thuốc rồi về, chẳng thích nói nhiều khi chửi mắng người ta lại chẳng nể tình như thế, có điều còn chưa kịp đáp chất lại thì nghe thấy tiếng gió vù vù hướng về phía mình.

Giật mình nghiêng đầu qua, tiếp đó nghe sầm một cái, ghệt đập vào tường vỡ vụn, Chu Bảo sợ tái mất vía, mẹ ơi, vừa rồi mà không kịp tránh thì cái mạng này chẳng phải hết rồi sao?

Hắn không dám lè mồm, co chân chạy ngay, nếu không ở lại đây, nhẹ thì bị ông già nổi giận mất lý trí đánh cho trọng thương, mà khả năng mất mạng rất cao.

- Mày đứng lại ngay thằng nghiệt chủng!

Chu Định cúi xuống nhặt chân ghế đuổi theo.

Tri Đông không ngờ Chu Định lại nổi giận đến thế, cũng sợ xanh mặt, đợi tới khi tỉnh lại chạy ra ngoài thì Chu Bảo đã chạy cong đi xa lắm rồi, một lúc sau Chu Định được Chu phu nhân khuyên giải, hậm hực đi về.

Vì giận Tri Đông ngôn từ quá đáng, Chu Định chỉ chấp tay với nó một cái rồi mặt âm trầm đi sang bên, ngồi xuống tiếp tục chẩn mạch cho bệnh nhân, không nói không rằng.

Tri Đông thấy Chu Định không biết dạy con khiến mình bị vô lễ, giờ ông ta còn hậm hừ với mình, trong lòng càng giận, cũng không nói một lời, xách giỏ trúc rời khỏi Tế Sinh Đường.

Nhìn Tri Đông thở phì phì tức tối bỏ đi, lại nhìn nam nhân của mình, Chu phu nhân chỉ còn biết thở dài.

Rời khỏi Tế Sinh Đường, Tri Đông đi một vòng lớn mới quay trở lại, đứng trong một góc khuất, thì thoàng lại thò đầu ra nhìn về phía Tế Sinh Đường, nếu như có nạn dân khám bệnh xong đi ra, đều chặn lại hỏi giá thuốc, hi vọng có thể tìm được chứng cứ tham ô của Chu gia.

Vì căm ghét Chu Bảo tột độ, cho nên Tri Đông rất kiên nhẫn, cứ đứng như thế suốt từ trưa cho tới tận khi mặt trời sắp xuống núi, có điều không có được kết quả, làm nó nản lòng.

Lại nói Chu Bảo buổi trưa bị cha đuổi ra khỏi cửa, biết tính cha, phải đợi cho ông hết giận mới dám về nhận sai, nếu không thế nào cũng bị trận đòn tới mồi. Vừa vặn có bạc trong người, nên hắn tới thẳng chỗ quen là Lệ Xuân Viện uống rượu, vừa vặn gặp mấy tên bạn lông bông, thế là nổi máu sĩ lên, mời bọn chúng ăn uống một trận.

Mấy tên kia đều biết Chu gia đã bán hiệu thuốc rồi, cho nên rất tò mò bạc trên người Chu Bảo kiếm từ đâu ra, chúng thừa biết tên này vô dụng cỡ nào, chắc không phải tiền chính đáng, thế nên hè nhau chuốc rượu Chu Bảo, trong lúc lơ mơ lâng lâng, Chu Bảo đem hết chuyện được cha hắn dặn giữ kín kể ra.

Nghe Chu Bảo kể xong, mấy tên kia đưa mắt nhìn nhau, không tham sớ soạng thị nữ tiếp rượu nữa, một kẻ tên Tôn Nhị hỏi lại:

- Chu huynh theo như huynh nói chủ nhân của Tế Sinh Đường hiện giờ là một nữ tử.

- Ừ.

Chu Bảo lè nhè đáp, rồi lại nốc một chén rượu nữa, hắn quá say, rượu vào thì ít mà chạy ra mép thì nhiều, ướt cả áo.

Một ả kỹ nữ ngồi bên cạnh hắn lấy khăn ra lau giúp, rất là chu đáo.

- Vậy huynh có biết thân phận của nữ tử đó không?

Ngồi cạnh Tôn Nhị là Dương Bình tiếp tục hỏi:

- Không ... Không biết, ợ, ta chưa từng thấy nữ tử đó, chỉ biết cha ta dặn phải giữ kín, không được nói chuyện của cô ta ra, ha ha, thực ra bọn ta có muốn nói cũng chẳng được, cha ta căn bản cũng chẳng biết cô ta là ai.

Chu Bảo giỏi uống rượu chuốc được hắn gục là rất khó, nhưng rượu vào là không giữ được cái mồm.

216. Chương 222: Âm Mưu.

Trừ Chu Bảo ra thì trên bàn này còn có ba tên khác, tên còn lại là Vương Hổ, mắt nheo lại cười gian xảo, vẫy tay gọi Tôn Nhị và Dương Bình tới gần, thì thầm:

- Bát gia thềm cái Tế Sinh Đường này đã lâu, các người thấy có nên bán tin cho Bát gia biết chuyện này không?

Tôn Nhị nhát gan lo lắng nói:

- Nhưng mà thân phận của nữ nhân đó là gì chúng ta có biết đâu.

- Mẹ nó, người của Chu gia rất một lũ ăn hại, làm việc cho người ta mà không biết thân phận của người ta là cái gì.

Dương Bình nói xong nhổ phì bãi nước bọt về phía Chu Bảo.

Chu Bảo đã say, chút tỉnh táo chỉ đủ chỉ huy tay chân còn bận rộn sờ mó ả kỹ nữ bên cạnh, đâu còn biết chuyện gì.

Ba tên này đều nhà nghèo, trước kia đi theo Chu Bảo, là vì Chu gia cũng sung túc, thường xuyên mời bọn chúng ăn uống, có điều từ khi Chu Bảo vay nặng lãi làm Chu gia bán cả hiệu thuốc, ba tên này không thèm để ý tới hắn nữa.

Trong mắt Chu Bảo ba tên này là bằng hữu chí cốt, nhưng trong mắt ba tên này, Chu Bảo chỉ là tên bại gia xuất thân tốt một chút, có tiền mà không có não, để bọn chúc đục khoét mà thôi.

- Mặc kệ, quan tâm làm gì, chuyện này cứ nói cho Bát gia biết là được, nếu Bát gia sau này còn muốn chúng ta giúp nghe ngóng tin tức, nhất định cho chúng ta cái gì đó.

Nghe Vương Hổ nói, hai tên còn lại đều gục gặc đầu hết sức tán đồng, Tôn Nhị chà hai tay vào nhau, cười hăng hắc:

- Được, đợi bạc vào tay, thế nào cũng phải tới Tự Nhạc đồ phường chơi cho đã, thêm lắm rồi.

- Ta cũng đi, mẹ chứ, ta đánh bạc ở đó từ năm 12 tuổi còn chưa thắng lần nào, chuyện này quyết định thu lại cả vốn lẫn lãi.

Dương Bình liếm mép nói:

Vương Hổ cũng là hạng mê cờ bạc, định đi, có điều bọn chúng còn phải dùng tới Chu Bảo, cho nên không thể vứt hẳn ở đây, thế là quay lại bàn, dọn dẹp sạch rượu thịt, đương nhiên cũng không quên động chân động tay khiến mấy ả kỹ nữ la oai oái, rồi vác hai chân hai tay Chu Bảo khiêng về Tế Sinh Đường.

Tiền thì tất nhiên đã có Chu Bảo trả, bọn chúng thấy Chu Bảo thần trí mơ hồ say không còn biết gì nữa, còn mờ mịt người hẳn ăn trộm mấy chục đồng.

Ba tên này muốn sớm tới chỗ Bát gia xem có kiếm chác được cái gì hay không cho nên đi rất nhanh, có điều đi được một lúc, sắp tới Tế Sinh Đường, bị gió lạnh thổi suốt cả đường đi, Chu Bảo dần tỉnh lại, hiện giờ người hẳn sặc mùi rượu, cứ thế này mà về còn chẳng đánh gãy cái chân chó của hẳn.

Lòng cuống lên, hẳn đang định mở miệng kêu mấy tên kia dừng lại đột nhiên thấy một bóng người quen quen, người đó đứng ở chỗ rẽ vào ngõ nhỏ, thi thoảng thò đầu ra nhìn về phía Tế Sinh Đường..

Nguy to, chẳng lẽ cô ta đã nghi ngờ Chu gia rồi sao?

Cách Chu Bảo nghĩ ra hay thì hay thật, nhưng thuốc do chủ nhà đưa tới, còn định giá rồi, hiện Chu gia tự ý thay vở, rồi đặt giá mới hiển nhiên là không thích hợp, hơn nữa sợ chủ nhà không chưa đồng ý, bọn họ còn cố ý che dấu, tiền kiếm được cho hết vào túi mình, nếu như bị chủ nhà phát hiện đi báo quan, cả nhà hẳn sẽ bị tống vào đại lao.

Nghĩ tới vào đại lao, đầu óc vốn hơi mơ màng của Chu Bảo hoảng sợ thoáng cái tỉnh lại, hẳn vùng vẫy đứng xuống, chạy nhanh vào một góc khuất nắp mình.

Ba người Vương Hổ chẳng hiểu mô tê gì, nhưng vẫn chạy theo.

- Chu huynh, làm sao thế?

Thấy cổng Tế Sinh Đường trong tầm mắt, ném cái của nợ này đi là có thể tới chỗ Bát gia báo tin rồi, không ngờ Chu Bảo lại sinh chuyện, Tôn Nhị áp bất mãn trong lòng xuống, hỏi:

Chu Bảo kéo cả ba tên kia ra sau lưng, rồi nhìn về phía bóng người quen thuộc kia, nói nhỏ:

- Các người nhìn xem, con tiểu nha đầu kia chính là tâm phúc của chủ nhân Tế Sinh Đường, từ khi mua hiệu thuốc, luôn do tiểu nha đầu đó phụ trách công việc của hiệu thuốc.

-Ồ.

Ba tên kia vội thò đầu ra nhìn Tri Đông.

Càng điều tra tỉ mỉ thân phận của nữ chủ nhân Tế Sinh Đường để báo cho Bát gia tất nhiên càng có lợi, ba tên Vương Hổ nhìn Tri Đông thật kỹ, Trần Nhị nuốt nước bọt, mẹ nó chỉ một tiểu nha hoàn mà đẹp như vậy, hoa khôi Lệ Xuân Viện cũng thua kém, nuốt nước bọt quay đầu lại hỏi:

- Chu huynh, thế thì tới chào một tiếng đi, sao phải nấp?

Chu Bảo có ngốc cũng biết chuyện ăn chặn tiền của Tế Sinh Đường tuyệt đối không thể nói ra, áp ứng một hồi nói thành dặc tội với Tri Đông, bị cha đuổi ra khỏi nhà nên không dám tới chào.

Ba tên này thường tới kỹ viện chơi bởi, chẳng phải thứ tử tế gì, thấy Tri Đông là tiểu mỹ nhân, Vương Hồ là kẻ lớn gan nhất bọn, người có sẵn men rượu cho nên mắt thêm khát hỏi:

- Chu huynh, trước kia có thấy bên cạnh tiểu nha đầu này có hộ vệ hoặc gia nô đi cùng không?
- Chưa thấy bao giờ.

Chu Bảo lắc đầu, Tri Đông lần nào tới cũng chỉ có một thân một mình.

- Không bằng chúng ta ...

Vương Hồ liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai, ghét sát vào tai Chu Định nói nhỏ vài câu.

- Cái gì? Không được.

Chu Bảo nghe xong cả kinh thiếu chút nữa hét lên.

- Sợ cái gì, huynh nói cô ta luôn tới đây một mình mà, hiện giờ trong thành loạn như thế, chúng ta muốn bắt một tiểu nha đầu chẳng phải là chuyện nhỏ sao?

Vương Hồ cười dâm dục:

- Hơn nữa chẳng phải huynh có ý với nha đầu đó à, tới lúc đó cướp về cho huynh làm tiểu tức phụ.
- Đúng thế, có điều nếu Chu huynh không muốn cưới tiểu mỹ nhân thì có thể nhường cho bọn huynh đệ ....

Tôn Nhị ngay từ lần đầu nhìn thấy Tri Đông đã thấy nóng hết người rồi, mỹ nhân cỡ này dù có là kỹ nữ cả đời bọn chúng chỉ có thể đứng xa mà nhìn thôi, cơ hội tốt thế này làm sao bỏ qua được, liền lên tiếng hưởng ứng.

Bọn chúng chưa bao giờ coi Chu Bảo là bằng hữu, tất nhiên làm gì có chuyện giúp Chu Bảo cướp nữ nhân, bọn chúng tính bắt cóc Tri Đông, nghe ngóng chủ tử của Tri Đông là ai, nếu như chỉ là nữ nhân bình thường thì báo cho Bát gia một tiếng là phát tài lớn rồi.

Còn Tri Đông, khỏi phải nói, chơi bởi chán rồi đem bán thật xa kiếm ới tiền, thời buổi loạn lạc, ai biết đây là đâu.

- Hừm, chẳng qua chỉ là một con nha hoàn nô tỳ, làm sao xứng làm tức phụ của ta, làm nha hoàn thông phòng ử giường cho ta là cùng.

Chu Bảo suy nghĩ một lúc thấy đề nghị của Vương Hồ không tệ, nếu như bắt được Tri Đông là có thể hỏi rõ có phải chủ nhà đang nghi Chu gia tham ô bạc hay không.

Nếu đúng thì sau này phải cẩn thận đề phòng, tạm thời bỏ chuyện kiểm soát của nhà giàu đó. Nếu như chủ nhà không hoài nghi, mà chỉ tiểu nha đầu này nghi ngờ lung tung thôi thì không cần phải sợ.

Phải nói đầu óc hẳn bây giờ còn nằm phần hơi men, suy nghĩ không được tỉnh táo, cho rằng Tri Đông chẳng qua là một nô tỳ, nếu có chuyện gì xảy ra, hẳn chủ nhà cũng không để ý lắm, mà nữ chủ lại phải đích thân đi mua hiệu thuốc còn dấu dấu điểm điểm, có khi là tiểu thiếp hay gái ăn sương bên ngoài được nam nhân bao, chắc không dám làm to chuyện.

Vương Hồ thấy Chu Bảo bị thuyết phục, còn đi tới nói nhỏ:

- Chu huynh muốn bọn huynh đệ giúp bắt người cũng không có vấn đề gì, có điều huynh cũng biết đấy, gần đây bọn huynh đệ có hơi tưng.

Vốn bản tính thích sĩ hão, Chu Bảo vỗ ngực:

- Chuyện thành mỗi đứa năm lượng bạc, có điều tiểu nha đầu kia thuộc về ta, đừng có mưu đồ gì.

Tri Đông đắc tội với Chu Bảo, món nợ này hẳn ghi nhớ trong lòng, cho nên tính sau khi bắt cóc được, phải chơi đùa một phen cho hả.

Đúng là thằng ngu hơn heo, ba tên Vương Hồ cùng nghĩ thế nhưng bề ngoài thống khoái nhận lời:

- Tất nhiên, đó là tẩu tẩu tương lai của bọn đệ mà.

217. Chương 223: Kinh Hiểm.

Bọn chúng trước kia làm không ít chuyện xấu, nên thương lượng vài câu là có kế hoạch, Dương Bình là tên chạy nhanh nhất đi về phía Tri Đông, mấy tên còn lại đi một vòng tới đầu kia.

Tri Đông cực ghét Chu gia, chỉ muốn mau chóng tìm được cái cớ đuổi cả nhà họ Chu đi, có điều chuyện không được như mong muốn, đứng canh suốt nửa ngày trời mà không có hiệu quả, nó dần mất đi kiên nhẫn.

Có một thanh niên từ xa tới, sắp đi sụt qua vai Tri Đông đột nhiên thò tay ra giật giỏ trúc trong tay nó, sau đó co cẳng chạy mất.

- Đứng lại, có kẻ ăn cướp.

Tri Đông giật mình ngó ra mắt một lúc, sau đó la hét đuổi theo.

Cho dù mấy cái bình rỗng trong giỏ cộng lại chẳng được mấy đồng, nhưng bất kể là ai, bị người ta cướp đồ đều theo bản năng đuổi theo đòi lại.

Trên đường phố rất đông người, nhưng mấy ngày qua loại chuyện tương tự quá nhiều rồi, chẳng còn ai buồn ra tay làm nghĩa sĩ, hơn nữa tên thanh niên kia cực kỳ quen thuộc nơi này, luồn trái lách phải trơn như trạch, Tri Đông làm sao đuổi kịp, nhưng tên thanh niên kia tựa hồ không muốn bỏ rơi Tri Đông, cho nên bóng lưng luôn ở trong tầm nhìn của nó.

Chạy một lúc thì Tri Đông thở hồng hộc, mặt đỏ bừng, đang lúc nó định bỏ ý định truy đuổi thì thấy tên thanh niên kia té ngã, sau đó khi bò dậy hình như chân bị sái, nên đi tập tễnh, thấy thế Tri Đông mừng rỡ, có thêm sức lực đuổi theo.

Tên thanh niên đó chắc phải ngã rất đau, chẳng bao lâu Tri Đông đã rút ngắn khoảng cách giữa hai người, mắt thấy sắp tóm được hắn tới nơi đột nhiên tên thanh niên quay người, chạy vọt vào một cái ngõ nhỏ. Tri Đông chẳng kịp nghĩ nhiều, chỉ lo tên thanh niên đó trốn mất, nên càng chạy nhanh hơn.

Tri Đông đuổi tới chỗ rẽ, nhìn thấy tên thanh niên lách mình sang ngách nhỏ bên phải, có điều đợi tới lúc nó cũng rẽ phải thì thấy tên thanh niên kia ôm cái giỏ đứng cách mình vài bước chân.

- Mau trả đồ cho ta.

Tri Đông hét lớn xông tới định giật lại cái giỏ thì tên thanh niên kia cười phá lên quay đầu lại. Tri Đông giật mình đứng lại, tên này điên rồi sao, đúng lúc đó nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, quay đầu thấy hai tên thanh niên khác đã chặn đường lui, trong đó một tên còn cầm cái bao tải cũ rất lớn.

Cho dù Tri Đông còn nhỏ chưa trải qua mấy chuyện, lúc này cũng ý thức được chuyện không ổn.

- Các người là ai? muốn làm cái gì?

Trước sau đều có người chặn lối, Tri Đông thấy không còn đường thoát, lùi lại dựa vào vách tường quất:

- Hì hì, tiểu muội tử, muội xinh đẹp như thế, muội nói xem ca ca muốn làm cái gì?

Vương Hổ cầm cái bao tải đi tới từng bước, hắn cố ý đi chậm thưởng thức khoái cảm mèo vờn chuột:

- Các người không được tới đây, nếu không ta hét lên đấy.

Tri Đông sợ điếng người, như con dê non đợi từng xẻo, giọng run cả lên:

- Hô hô, cái ngõ này sâu lắm, lại bỏ hoang rồi, muội muội à, giọng muội nhỏ, hét không ra tới ngoài được đâu, hay là để ca ca hét hộ nhé ...

Tần Đông cười dâm, nhìn khắp lượt tiểu mỹ nhân, đôi mắt như muốn lột trần tiểu giai nhân trước mặt, mẹ nó, nếu giao cho tên phế vật Chu Bảo kia chà đạp thì tiếc quá, hừm nằm mơ, lão tử bắt về hỏi điều cần hỏi rồi chơi chán chê đã rồi tính, tên phế vật kia dám khai ra sao, biết điều thì ta cho thưởng thức vài đêm.

- Cứu mạng ...

Nhìn ba tên thanh niên mắt đỏ kè như sói đói áp sát, Tri Đông kinh hoàng thét lên, trong mắt trừ sợ hãi còn mang theo tuyệt vọng vô bờ.

Nghe Tri Đông la hét chói lói, ba tên Vương Hổ tuy chẳng sợ gì, nhưng cũng không muốn chẳng may xảy chuyện rắc rối rồi cùng ý muốn, thế là cả ba cùng xông tới nhét giẻ vào miệng Tri Đông, sau đó định chụp bao tải lên người Tri Đông vác về.

Tri Đông sợ lắm, nước mắt trào ra như suối, miệng không hét được, chỉ phát ra tiếng ú ớ từ mũi, tay chân ra sức dậm đá.

Vương Hổ và Tôn Nhị chẳng phải làm chuyện này lần đầu tiên, tất nhiên không để Tri Đông chạy thoát, thế nhưng khi bọn chúng định chụp bao tải lên người Tri Đông thì thấy đầu gối đau nhói, rồi nhũn ra, ngã lăn xuống đất gào rú.

Dương Bình đứng một bên nhìn đang cười hềnh hếch tức thì mặt cứng đờ, chỉ thấy phía đối diện có một bóng đen loáng lên, hai đầu gối truyền tới cơn đau buốt xương, ngã thẳng ra sau.

Tri Đông đang kinh hoàng dậm đá kết quả tay chạm vào hai tên phía trước mặt đột nhiên chúng ngã vật xuống, do dùng sức quá lớn, theo đà lao về phía trước, loạng choạng một lúc mới đứng vững được.

Cùng lúc bên tai vang lên ba tiếng gào rú thảm thiết thì cũng có giọng nam truyền vào tai :” Thế đạo hiểm ác, cô nương, sau này ra ngoài hãy cẩn thận một chút. »

Bởi vì quá sợ, Tri Đông chỉ thấy cái giọng này quen quen, nhưng không nhớ ra giọng của ai, quay đầu lại nhìn thì ba tên thanh niên muốn bắt cóc mình đang nằm lăn lộn dưới đất, ôm đầy gối, kẽ ngón tay trừ máu tươi rỉ ra còn có một cây phi đao sáng loáng.

Cây phi đao đó dài chừng ba tấc (10cm), phía sau có tua đỏ, tổng cộng là sáu cái, đều xuyên thủng đầu gối của ba tên thanh niên.

Nhìn rõ thảm cảnh của ba tên thanh niên, Tri Đông sợ mặt cắt không ra máu, rùng mình một cái, hoảng loạn nhìn quanh, nhưng không thấy bóng dáng nam tử vừa ray tay cứu mình đâu nữa.

Kết cục mấy kẻ này quá ghê sợ, tiếng la hét rót vào tai cũng khiến người ta lạnh sống lưng, Tri Đông thân nữ nhi một mình, không dám ở lâu, bỏ chạy mấy bước, rồi quay lại nhặt cái giỏ trúc bị rơi bên cạnh, rồi chạy như bay ra khỏi ngõ.

Đợi tới khi Tri Đông chạy về cửa Đường phủ, Đường Kính Chi vừa cùng Đường lão thái quân thảo luận xong chuyện cổ động nạn dân khai hoang cho Đường gia, thấy thời gian không còn sớm nữa, định về tiểu viện một lúc, thuận tiện gọi Lâm Úc Hương không ăn cơm.

Đường Kính Chi về tới nơi, thấy giờ này rồi mà Lâm Úc Hương vẫn còn đang bận rộn luyện thuốc, mồ hôi lấm tấm trên mặt ngọc, trong lòng thương lắm, khuyên mấy câu mà nàng không ngẩng đầu lên, vẫn tiếp tục công việc, thế là đưa luôn tay ra kéo Lâm Úc Hương ra khỏi tiểu viện luyện thuốc.

- Cho dù nàng muốn luyện thuốc cũng đâu cần gấp như vậy.

Đường Kính Chi vừa kéo tay Lâm Úc Hương về phòng vừa trách.

Lâm Úc Hương giãy tay rút lại, nhưng nàng không khỏe bằng Đường Kính Chi, đành đi theo y, qua mấy tháng điều dưỡng, lại còn ngày ngày dậy sớm theo Ngọc Nhi tập võ, thân thể gân cốt Đường Kính Chi đã cường tráng hơn trước nhiều rồi.

- Nhị gia, người muốn ăn gì? Đợi lát nữa thiếp thân thay y phục rồi sẽ tới nhà bếp làm cho người.

Ra khỏi tiểu viện Đường Kính Chi mới buông tay Lâm Úc Hương ra, nàng hỏi một câu rồi xắn ống tay áo lên, khom lưng xuống, phỉu tro bụi dính trên váy.

Tay áo vén lên, lộ ra hai bàn tay da tuyết cốt ngọc, trắng nõn nà, dưới ánh sáng, ánh nắng buổi chiều tà chiếu lên làm ánh lên hào quang lóa mắt, nhưng không bắt mắt bằng eo thon uyển chuyển uốn lượn, cặp hông nhỏ vênh sẵn chắc chắn đầy đà do động tác cúi người.

Sóng lòng chao đảo, thấy trên người nàng dính không ít bụi, có chỗ tay nàng không phỉu hết, Đường Kính Chi đi tới giúp, dù trong lúc phỉu hộ, mấy lần đụng chạm vào người nàng, nhưng Đường Úc Hương thấy động tác của y tự nhiên, không phải cố ý lợi dụng, cho nên nàng cũng không né tránh.

- Nàng cũng mệt cả ngày rồi, thôi vậy, bảo nhà bếp làm thêm ít thịt là được.

Thấy kiều thê quả nhiên không phát hiện ra thủ đoạn nhỏ của mình, Đường Kính Chi xoa tay hồi tưởng cảm giác vừa rồi, mặt vẫn như thường, nói:

- Không được, thịt bình thường làm sao mà có thể so với được thiên được, hơn nữa gần đây Nhị gia bận rộn như thế, không bồi bổ sức khỏe sao được.

Đợi phải sạch bụi trên người, Lâm Úc Hương thấy cổ áo Đường Kính Chi lệch, giúp y chỉnh trang.

- À, Úc Hương, nàng luyện chế nhiều thuốc thế để làm gì?

218. Chương 224: Ta Sẽ Đối Xử Với Nàng Thật Tốt.

Đường Kính Chi thầm bảo bản thân phải biết chừng mực, nếu không để kiều thê đoán ra này biết đầu óc xấu xa của mình, đảm bảo phải làm lại từ đầu, nhưng mà định lực của y hình như có vấn đề, đầu cứ cúi xuống, chiếc áo vải thô này rõ ràng không phải làm cho nàng, cũng không kín đáo như áo quý phụ nàng thường mặc, cổ áo hơi lỏng chắc là lúc đứng bên bếp lò nóng quá nàng kéo ra hóng gió mà không hay, ra để lộ dây yếm, cùng mép gò núi tròn căng mịn màng, tuy còn cách một lớp áo lụa mỏng cùng cái yếm nữa nhưng vẫn hiện ra đầy sống động, làm y thấy mũi nóng nóng, vội vàng ngẩng đầu lên không dám nhìn nữa, chính vì thế mà y không phát hiện ra Lâm Úc Hương nghe câu hỏi của mình mặt hơi tái đi.

Từ khi được tướng công vợ bỏ đồng ý, Lâm Úc Hương ngày ngày luyện chế thuốc trong tiểu viện, trừ lúc ăn cơm và thỉnh an lão thái quân, nàng gần như không thò mặt ra ngoài, suốt từ sáng đến tối gần chục ngày như thế rồi, chẳng trách tướng công vợ bỏ hỏi như thế.

Có điều may mà tướng công vợ bỏ không hiểu gì về y được, chỉ tích tắc nàng thần nhiên như không nói:

- Nhị gia, luyện chế được hoàn có quy trình rất phức tạp, từ phân lượng thảo dược, luyện lựa cực kỳ tỉ mỉ, thiếp thân bận rộn bao lâu mà chẳng được bao nhiêu thuốc.

Nói tới y được thì Đường Kính Chi mù tịt thật, trước kia xem truyện thấy mấy lão đạo sĩ luyện đan được cái gì mà bầy bầy bốn chín, chín chín tám một ngày, cho nên tin ngay, có điều nghe nói đến được hoàn thì y lại nhớ ra một việc:

- Úc Hương nàng còn nhớ tới cái Tế Sinh Đường mà trước kia ta nói không? Ở đó người ta cũng bán được hoàn đấy, hơn nữa giá rất thấp, chủ nhân nơi đó nhất định là người tốt có lương tri.

Vừa rồi nghe Đường Kính Chi nói tới chuyện luyện thuốc Lâm Úc Hương đã lo sốt vó, hiện giờ còn nhắc tới cả Tế Sinh Đường nàng càng thêm hoảng loạn:

- À, trước kia khi chưa vào Đường phủ, hành nghề y bốn phương, thiếp thân cũng từng tới Tế Sinh Đường mấy lần, chủ nhân nơi đó đúng là người tốt.

Nhắc tới chuyện cũ, Đường Kính Chi chẳng biết nói gì, dù Đường lão thái quân cướp về cho y một thê tử đẹp như thiên tiên, nhưng cũng chính vì thế mà làm Lâm Úc Hương lòng có khúc mắc không cởi bỏ được, may mà thời đó là xã hội trọng nam khinh nữ, nếu y không buông tay, Lâm Úc Hương chẳng thể rời y mà đi. Nghĩ tới đó Đường Kính Chi nói với nàng hết sức ôn nhu mà chắc chắn:

- Úc Hương, quên chuyện cũ đi, sau này ta sẽ đối xử với nàng thật tốt.

Lâm Úc Hương cắn môi, đầu cúi xuống vẻ mặt hết sức phức tạp.

Hai người cứ đứng im như vậy mất một lúc, Đường Kính Chi thầm thở dài, xem ra mình vẫn còn đi chạng đường rất xa mới tới được tim nàng, thấy không khí hơi nặng nề, lại hỏi:

- Úc Hương, Tri Đông đâu rồi? Sao ta tới một lúc chẳng thấy nó đâu cả.

- Chuyện này ...

Lâm Úc Hương định trả lời thì thấy Tri Đông hốt ha hốt hải chạy về, cho dù tới chỗ an toàn, nhưng mặt Tri Đông vẫn nhợt nhạt, tim đập thình thịch như muốn vọt ra ngoài.

Nhìn thanh phi đao cắm vào vách tường tua đao đằng sau còn đang run rinh, Chu Bảo người dựa sát vào tường, hai mắt mở to hết cỡ, sợ không nói ra được câu nào, đằng xa đám Vương Hồ đang lẫn lộn gào thét, làm hắn không kiềm chế được nữa, đứng quần ướt sũng âm ẩm.

Một lúc sau có mùi thối thối khai khai bay vào mũi mới khiến Chu Bảo từ từ tỉnh táo lại.

Trước đó hắn và đám Vương Hồ mỗi bên đem toan tính riêng, định bắt cóc Tri Đông, cuối cùng tới lúc quan trọng hắn cẩn thận, thấy trước khi bắt được người về mình không nên giáp mặt với Tri Đông thì hơn, nếu chẳng may có chuyện ngoài dự liệu hỏng việc thì nguy to.

Tri Đông là tâm phúc của chủ nhà, nếu nó chạy mất báo chuyện này lên trên, cả nhà hắn sẽ gặp họa.

Hiện dựa vào cách của hắn, Chu gia một ngày kiếm được mười mấy lượng bạc, cái bát vàng này phải ôm chặt lấy, nên lúc động thủ thì hắn tụt lại, nấp ở một góc, không tham dự vụ bắt cóc.

Hắn chính vì thế mà thanh đao kia chỉ cắm vào tường sát mang tai hắn cảnh cáo, chứ không phải cắm vào người như ba tên kia.

Nghe tiếng bước chân của Tri Đông đi xa, thở hồng hộc thêm một lúc nữa, Chu Bảo mới run lấy bầy đứng dậy, đỡ tường đi về phía đám người Vương Hồ, đến lúc nhìn rõ tình trạng ba tên đồng bọn, chân hắn nhũn ra, thiếu chút nữa ngồi phịch xuống đất.

- Các ... Các người cố nhịn đau, ta ... ta đi tìm người ... khiêng các người tới Tế Sinh Đường, để ... để cha ta đắp thuốc cho các người ...

Chỗ này hắn không dám ở lại thêm một khắc nào nữa, nói xong là co cẳng lão đảo chạy ra ngoài ngõ.

Tới khi Chu Bảo tìm được người đưa ba tên Vương Hồ tới Tế Sinh Đường, làm Chu Định hoảng hồn, ông ta hành y chẩn bệnh nhiều năm, tất nhiên nhận ra loại phi đao này là ám khí mà khách giang hồ chuyên dùng, ông ta không dám chữa trị, vì người giang hồ tính tình cổ quái, ai chữa cho kẻ họ làm bị thương tức là không coi họ vào đâu, thế nào cũng bị báo thù.

Phi đao xuyên thẳng qua xương đầu gối của ba tên Vương Hồ kia, nói rõ người ra tay võ công cao cường, ông ta không dám đắc tội.

Có điều khi Chu Bảo kéo ông ta vào trong phòng, nói hết nguồn cơn sự việc, Chu Định bắt đắc dĩ đi ra, giúp ba tên kia rút phi đao, rắc thuốc trị thương.

Vì Chu Bảo là kẻ muốn bắt cóc, nếu ông ta không chữa trị, ba kẻ này vạch trần chuyện bắt cóc ra, nhẹ thì bị chủ nhà đuổi khỏi Tế Sinh Đường, nặng thì lên quan bị tống vào nhà lao.

Bôi thuốc xong, Chu Định mặt âm trầm nhớ người khiêng ba tên vào hậu viện.

Chuyện này phải xử lý thỏa đáng, nếu không hậu quả khó lường.

Bôi thuốc, nghỉ ngơi một lúc, đau đớn ở đầu gối ba tên Vương Hồ mới bớt dần, dù bắt cóc không thành, nhưng bọn chúng không cam tâm bị thương vô nghĩa như vậy, Vương Hồ nhin đau lên tiếng:

- Chu huynh, chuyện hôm nay tuy trách bọn huynh đệ bản lĩnh không ra gì, nhưng huynh thấy đây, bọn đệ bị thương thành thế này, huynh phải cho bọn đệ ít tiền sống qua ngày chứ?

- Đúng vậy, Chu huynh, nói thế nào bọn đệ cũng vì làm việc cho huynh nên mới bị thương, không có công cũng bỏ sức mà.

Tôn Nhị cũng phụ họa:

Chu Bảo nhú mày, mấy tên này làm không được việc, theo lý không cần cho chúng xu nào, nhưng quen biết bao lâu như vậy, còn là bằng hữu, nếu không cho chúng chút ít cũng khó ăn nói:

- Được, ta sẽ đi thương lượng với cha ta, cho các người mỗi người một lượng bạc.

- Cái gì? Mỗi người một lượng, người định ăn mày đấy à?

Từ khi vào phòng, Dương Bình mặt mày cứ đờ đẫn nghe xong mặt đại biến, hai cái phi đao kia đâm xuyên gối, trừ vừa rồi đau đớn tột độ chưa nói, riêng đường thương trên giường ít nhất cũng phải tổn ba bốn tháng.

Điều làm người ta khó chấp nhận nhất là tương lai có khả năng bị tàn tật.

Hai tay vịn thành ghế run bần bật, thần sắc Dương Bình như ác quỷ, từ nhỏ hắn chạy rất nhanh, đó là chỗ duy nhất mà hắn kiêu ngạo, cũng chính vì như thế, trước kia làm chuyện xấu gì, đều do hắn đi làm mỗi nhử, nhưng từ nay trở đi, cái kiêu hãnh này sẽ vĩnh viễn bỏ hắn mà đi, sau này lành rồi cũng chỉ có thể đi tập tễnh.

Nhưng mình tới nước này, Chu Bảo chỉ trả cho một lượng bạc, làm sao mà hắn không giận cho được.

Chu Bảo còn định không cho chúng xu nào, chẳng qua là giữ chút tình nghĩa bề ngoài mà thôi, thấy Dương Bình trở mặt nói năng xấc láo, hắn cũng nổi điên:

- Cái gì? Một lượng bạc mà còn chê ít à? Nói cho các người biết, các người không hoàn thành việc ta giao cho, chẳng những để nha hoàn kia chạy mất, chưa hiểu gây hậu quả gì, cha ta còn trị thương miễn phí cho các người, thế là đã nhân nghĩa lắm rồi. Muốn đòi hỏi thì một xu cũng không có đâu.

219. Chương 225: Trở Mặt Vô Tình.

Hắn vừa dứt lời, Vương Hổ và Tôn Nhị cũng biến sắc mặt, Vương Hổ nheo mắt, đưa tay ra ngăn cản Dương Bình nói thêm, trước giờ hắn luôn cầm đầu ba tên, nên Dương Bình nén lại lửa giận đang cuộn cuộn trong lòng.

- Chu huynh, không thể nói như thế được, chuyện không hoàn thành, bọn huynh đệ cũng có trách nhiệm, nhưng khi đó huynh cũng có mặt, hẳn hiểu chuyện gì xảy ra, trách nhiệm này không thể tính hết lên người bọn đệ được.

- Hừm, cho dù không may gặp phải người trong giang hồ thì sao nào? Các người không làm được việc, ta không trả tiền, đó là chuyện đương nhiên.

Chu Bảo vốn chẳng phải kẻ nghĩa khí gì, hiện bị lời của Dương Bình chọc giận, quay đầu đi lạnh lùng nói:

Vương Hổ nhướng mày, cười nguy hiểm:

- Chu huynh, thực sự định tuyệt tình thế sao?

- Đừng thừa lời, phí chữa trị không thu của các người là phúc rồi, ta sẽ tìm người khiêng các người về.

Trước kia Chu Bảo sở dĩ coi ba tên này là bằng hữu, ngoại trừ kết bạn chơi bởi hợp ý, nếu bị người ta bắt nạt còn có đàn em giúp đỡ, hiện ba tên này đã thành phế nhân, hẳn chẳng thêm nể nang gì nữa.

Tôn Nhị thấy Chu Bảo đã trở mặt không nhận thân nữa, nhìn Vương Hổ một cái trao đổi, cười hăng hắc:

- Chu huynh đã tuyệt tình tuyệt nghĩa như thế thì cũng đừng trách ba chúng tôi không từ thủ đoạn.

- Các người định làm cái gì?

Chu Bảo giật mình, lòng có dự cảm không lành.

- Làm gì nữa, tất nhiên là đem chuyện người bảo bọn ta làm kể cho người muốn nghe biết rồi.

Vương Hổ cười gằn:

- Các, các người không giữ danh dự!

Chu Bảo mặt đại biến, nếu ba tên này đi tìm Tri Đông khai ra hắn là chủ mưu, bị tống vào đại lao thì ... Chỗ đó không phải nơi cho hạng công tử ca da non thịt mềm như hắn.

Hắn từng nghe nói phạm nhân trong đó cực kỳ hung ác, chưa nói chuyện đánh đập ngược đãi người mới mà một số kẻ bị giam giữ lâu sinh ra sở thích biến thái, cực thích phạm nhân da dẻ trắng trẻo mịn màng như nữ nhân, nghĩ thôi Chu Bảo sởn gai ốc rồi.

Thấy Chu Bảo sợ hãi ra mặt, Dương Bình cười hô hố:

- Danh dự? Danh dự thì đáng mấy đồng? Lão tử đi đất đếch sợ hồng giày, tới khi đó ca ca đây cùng người vào đại lao ngồi mấy năm chơi.

- Người, người ...

Chu Bảo đứng bật dậy, định chỉ cái mặt đều giả của Dương Bình chửi một trận, đột nhiên nghe giọng cha hắt ở đằng sau:

- Mỗi người mười lượng, chuyện này coi như chưa từng xảy ra.

Đám Vương Hồ quay đầu sang, mặt mày hớn hở gật đầu liên tục, Chu Bảo không phục, nhưng chưa kịp phản đối bị cha hắt trừng mắt lên nhìn, đành im thít.

Hôm nay gây ra họa tày trời đó, mặc dù nguyên nhân do Tri Đông lên giám thị Tế Sinh Đường, nhưng hắt biết, sớm muộn không thoát được trận đòn nhớ đời.

Chu Định nghiêm mặt đi tới phía ba tên Vương Hồ, lạnh lùng nói:

- Bạc có thể cho các người, có điều tương lai nếu có kẻ nào nói ra chuyện này, hừ, đừng trách ta không khách khí.

Ba tên Vương Hồ không sợ Chu Bảo, nhưng với Chu Định làm chủ quầy nhiều năm thì lòng có úy kỵ nhất định, vội vàng thề thốt sẽ không nói chuyện này ra, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh chết.

~~~~~oOo~~~~~

Hậu viện Đường gia, Tri Đông chạy về không ngờ Đường Kính Chi cũng ở đây, nó vốn chưa hết kinh hoàng, giờ càng không biết ứng phó ra sao.

Tri Đông rời phủ nửa ngày trời, Lâm Úc Hương chỉ lo có chuyện xảy ra, đợi mãi đợi mãi, mặt trời sắp lặn không thấy bóng dáng đâu, lo sốt vó, giờ thấy nó cuống cuống chạy vào, mặt mày tái me tái mét, mắt hoảng loạn, cứ như gặp phải chuyện đáng sợ, vội đi tới nắm lấy tay nó hỏi:

- Tri Đông, người làm sao thế?

Đường Kính Chi cũng đi tới hỏi:

- Tri Đông, vừa rồi người đi đâu thế, có phải có người ức hiếp người không?

Đi đâu?

Tri Đông và Đường Úc Hương đều giật mình, nếu không bịa ra lý do thỏa đáng thì nguy to.

Nhìn thấy Tri Đông hoảng sợ, Đường Kính Chi đau lòng, cô bé đáng yêu thế này, ai nỡ dọa nạt thành ra như thế?

Nắm bàn tay nhỏ của Tri Đông, cảm nhận rõ ràng người nó đang không ngừng run rẩy, trong lòng Lâm Úc Hương cũng sợ chẳng kém, nàng rất muốn hỏi rõ Tri Đông rồi phủ xảy ra chuyện gì, nhưng nếu như thực sự làm thế, Đường Kính Chi cũng sẽ biết hết mọi chuyện, vậy thì rất nghiêm trọng.

Mặc dù nàng có quyền mua cửa hiệu, buôn bán kiếm chút tiền riêng, nhưng khiếu tiền đề là không thể dấu diếm tướng công của mình.

Trong lúc hoảng loạn vô tình nhìn thấy cái giỏ trúc, tức thì nhanh trí nghĩ ra cách ứng phó, trước tiên nói vài câu trấn an Tri Đông để nó đừng quá khẩn trương, sau đó kéo vải ra, cuối cùng thở phào, đáp:

- Nhị gia, chuyện là như thế này, trong tay thiếp thân thiếu bình đựng thuốc, cho nên bảo Tri Đông rời phủ mua một ít.

- À, ra thế.

Đường Kính Chi nhìn những cái bình sứ trong giỏ liền vỡ lẽ, nha hoàn trong phủ không thể tùy tiện ra ngoài, dù chủ tử muốn cái gì, phải giao cho hạn nhân phụ trách mua bán vật phẩm đi mua, cho nên y tưởng Tri Đông sợ như thế là vì ra ngoài bị mình bắt gặp, lo bị phạt.

Mấy ngày trước Tri Thu bị đánh thê thảm, tới y là nam nhân còn không nở nhìn, Tri Đông chắc sợ bị ăn đòn như bạn, trẻ con mà, sợ đánh đòn là lẽ thường tình.

- Không sao, đừng sợ, chỉ rời phủ mua chút đồ thôi mà, có gì to tát đâu, có điều người nhớ, ngàn vạn lần đừng để lão thái quân biết đấy.

Nghe Đường Kính Chi an ủi, Tri Đông dù vẫn run, nhưng đã phục hồi tinh thần, biết cách ứng phó ra sao, vội nói:

- Vâng, nô tỳ tuân lệnh.

- Nhị gia, người về phòng ngồi một lúc, thiếp thân dẫn Tri Đông vài việc rồi tới.

Lâm Úc Hương sợ Đường Kính Chi nhìn ra điều gì, liền kéo Tri Đông quay trở lại tiểu viện luyện thuốc. Đường Kính Chi không nghĩ nhiều, gật đầu đi về phòng.

Vừa đi Lâm Úc Hương còn chợt dạ quay đầu nhìn liên hồi, thấy tướng công vớ bở không theo mới thở phào, vừa khuất bóng là kéo nhanh Tri Đông vào một gian sương phòng, hỏi gấp:

- Người rời phủ gặp phải chuyện gì, vì sao giờ mới về?

Mặc dù kẻ xấu chưa kịp làm gì Tri Đông, nhưng sự kiện này làm nó sơ khiếp vía, giờ nhìn thấy chủ tử luôn coi mình như thân muội muội mới có cảm giác an toàn, nước mắt sợ hãi tràn mi lăn theo gò má, nức nở nói:

- Nhị nãi nãi, hôm nay nô tỳ gặp phải kẻ xấu, thiếu chút nữa bị bắt cóc gì?

- Cái gì?

Đường Úc Hương kinh sợ:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người nói rõ một chút.

- Dạ.

Tri Đông lấy ống tay áo lau nước mắt, lúc này mới đem câu chuyện kể lại một lượt, vì tâm tình kích động, nó còn thuận miệng kể cả chuyện Chu Bảo dám cả gan đứng ở cửa chặn đường mình, đồng thời trong cách dùng từ ngữ, đều miêu tả kẻ này làm người ta cực kỳ căm ghét thế nào.

Lâm Úc Hương nghe mà trống ngực đập thành thịch, Tri Đông bị người ta tính kế, thiếu chút nữa không trở về được, may mắn tiểu nha đầu này tốt số gặp được quý nhân tương trợ, nếu không Tri Đông xinh đẹp thế này, lọt vào tay đám nam nhân không sợ vương pháp kia hậu quả khó dự liệu.

Sợ hãi ôm ngực, Lâm Úc Hương thấy Tri Đông vẫn cứ run rẩy, liền ôm nó vào lòng, an ủi:

- Đừng sợ, đừng sợ, mọi thứ quá rồi.

Tri Đông tìm được chỗ dựa, rúc vào lòng Lâm Úc Hương.

Một lúc sau, thấy sắc mặt Tri Đông đã tốt hơn một chút, Lâm Úc Hương mới hỏi:

- Người nói tên Chu Bảo kia là hạng lưu manh vô lại, còn dám buông lời cợt nhả với người?

- Vâng, tên Chu Bảo đó vừa nhìn đã biết không phải thứ tử tế, mặc dù miệng hắn không nói gì thái quá, nhưng đôi mắt háo sắc của hắn cứ nhìn lên người nô tỳ, như con ruồi đáng ghét xua không đi.

Tri Đông thấy trong lòng Lâm Úc Hương rất ấm áp, vừa nói còn vừa tìm tư thế thoải mái rúc mình vào sâu hơn, ôm chặt lấy chủ tử.

220. Chương 226: Suy Nghĩ Quá Đơn Giản.

Lâm Úc Hương phần nộ, nàng coi Tri Đông như thân muội muội, tất nhiên không muốn nó bị người ngoài ức hiếp, lần trước nàng thấy con người Chu Định không tệ mới để Chu gia tiếp tục ở lại Tế Sinh Đường tọa chẩn, không ngờ con trai ông ta cả gan như thế, biết là nha hoàn bên cạnh mình mà cũng dám trêu ghẹo, chẳng lẽ hắn không biết mình nói một câu là cả nhà hắn phải cuốn xéo sao?

Còn cả Chu Định nữa, sao có thể để nhi tử làm càn mấy lần như vậy, chẳng lẽ thấy mình là nữ tử, cho nên không coi ra gì à?

Nghĩ tới đó hai tay Lâm Úc Hương siết chặt.

Có điều giận thì giận, suy nghĩ hồi lâu, đôi mày nàng dần nhũn chặt lại.

Vì nàng ý thức được một vấn đề, nếu như mình đuổi cả nhà Chu Định đi thì lấy ai trông hiệu thuốc? Hiện nàng là hào môn quý phụ, làm gì có lý nào tự mình ngồi trông hiệu thuốc, nhưng muốn duy trì hiệu thuốc, tuyệt đối không thể thiếu người hiểu được lý, biết chẩn bệnh.

Đuổi Chu Định đi rồi thì phải tìm người khác thay thế, nhưng bây giờ nàng chẳng thể bước chân ra khỏi đại môn nữa bước thì đi đâu tìm nhân tuyển thích hợp.

Nếu bình thường cho dù không tìm được người, phải đóng cửa hiệu thuốc cũng không sao cả, cùng lắm không kiếm được tiền nữa, nàng chẳng bận tâm lắm, nhưng hiện Lạc thành có bao nhiêu nạn dân cần đại phu chẩn bệnh bốc thuốc, nếu đóng cửa Tế Sinh Đường thì những nạn dân kia biết phải làm sao?

Ăn uống kham khổ, không có mái nhà che sương gió, nếu người già trẻ nhỏ mắc bệnh không có thuốc, dù bệnh nhẹ cũng chỉ còn con đường chết thôi.

Có cổ kị này, Lâm Úc Hương vỗ lưng Tri Đông, khe thở dài, trước kia nạn dân Lạc thành e không thể xả hận cho tiểu nha đầu này rồi.

- Tri Đông, hiện hiệu thuốc không có nhân tuyển thay thế, người chịu khó nhẫn nại vậy.

- Vâng.

Tri Đông suy nghĩ cũng chu đáo, nó cũng từng nghĩ tới nếu đuổi Chu Định đi thì lấy ai tọa trấn Tế Sinh Đường.

Không tiện để Đường Kính Chi đợi lâu, Lâm Úc Hương an ủi Tri Đông một hồi, bảo tiểu nha đầu về tiểu viện nghỉ ngơi, chuyện đã qua, nhưng trong lòng nàng lại bao phủ một tầng mây đen.

Có phải mình đã suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi không?

Có tiền, có cửa hiệu mà vẫn không thể tự ý xử lý một đại phu trông hiệu, chuyện này là sao.

Day huyệt thái dương, nàng thấy đau đầu, mình chỉ muốn bố trí một chỗ đặt chân trước mà thôi, chỉ muốn làm chút việc theo ý thích mà thôi, làm sao mà khó khăn như thế?

Lần đầu, nàng ý thức được, nếu rời khỏi Đường phủ, cho dù trong tay có tiền, thì cuộc sống cũng không dễ dàng như nàng nghĩ.

Cùng với khí trời chuyển lạnh, buổi sáng mặt trời cũng lười biếng, dậy muộn thường ngày một chút, đợi khi nói lẽ mà bỏ qua được rằng núi thì trong nhà bếp Đường phủ đã rộn ràng tiếng nói, náo nhiệt vô cùng.

Nhà bếp chỉ có ba bốn chục người, nhưng mỗi ngày phải chuẩn bị thức ăn cho mấy vạn người, nếu không dậy sớm làm việc, sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ trong ngày.

Thị Mặc thời gian qua vẫn phụ trách trông coi chuyện nhà bếp, không lơ là một khắc, nếu không hỏng chuyện, nó không còn mặt mũi nào gặp Nhị gia nữa.

Hôm nay Đường Kính Chi vẫn dậy sớm, mặc y phục xong nghe thấy bên giường có tiếng động nhỏ, biết kiều thê đã dậy rồi.

Nghĩ một lúc, y không nhìn về phía giường, nói:

- Úc Hương, gần đây ta rất bận, nếu nàng rảnh rỗi thì bỏ chút thời gian tới chỗ mấy muội muội của nàng, các nàng ấy từ khi gả vào Đường phủ chẳng được ra ngoài, nói không chừng trong tiểu viện thiếu chút đồ sinh hoạt gì đó, nàng là tỷ tỷ, nên quan tâm thêm thêm một chút.

- Ừm, thiếp biết rồi.

Tối hôm qua Lâm Úc Hương mới từ miệng tướng công vợ bỏ biết rằng Đường gia muốn tổ chức nạn dân khai hoang, dù chưa từng trải nhiều, nàng cũng hiểu đây là công trình to lớn, ngày tháng tiếp theo tướng công vợ bỏ chắc chắn sẽ cực kỳ bận rộn.

Cách tắm màn trong, nàng nhìn bóng người không cao lớn lắm đó tới thất thần, nam nhân này thật đáng nể, chẳng những tài giỏi, còn lớn gan, quyết đoán, người khác nghĩ tới nạn dân không thương hại thì đau đầu, y hay thật, tính cả tới chuyện lợi dụng bọn họ.

Tối tận mấy vạn người, muốn lợi dụng nhiều người như thế làm việc cho mình cần khí phách lớn tới mức nào.

Nam nhân như thế đúng là chỗ dựa khiến người ta yên tâm.

Chỉnh đốn y phục xong, Đường Kính Chi đi ra ngoài phòng, vừa vén rèm cửa lên thì nghe thấy Lâm Úc Hương nói với theo:

- Nhị gia, bận rộn đến đâu cũng phải chú ý nghỉ ngơi, đừng để mệt hại người.

- Ừ.

Đường Kính Chi khẽ mỉm cười, biết nàng đợi tới khi mình sắp ra khỏi cửa mới nói lời này là phải lấy dũng khí nhiều rồi, không quay lại để nàng xấu hổ, vẫy tay đi ra ngoài rửa mặt.

Đến sân gọi Tri Xuân tới, bảo nó sang tiểu viện của Chu Quế Phương báo một tiếng là hôm nay không cần đưa Đường Thiên tới học võ nữa, rồi tới thẳng tiểu viện của Ngọc Nhi. Không hỏi Ngọc Nhi hôm qua làm gì, đã bảo nàng cùng tới nhà bếp.

- Nhị gia, hôm nay có đại sự cần làm sao?

Mặc dù Đường Kính Chi cố gắng thả lỏng bản thân, nhưng nghĩ tới lát nữa phải đối diện với mấy vạn người, lúc đi hai chân xoắn vào nhau, mặt cũng lộ vài phần khẩn trương, Ngọc Nhi nhìn thấy liền hỏi khẽ:

- Ừ.

Đường Kính Chi đem chuyện cổ động nạn dân đi khai hoang kể cho Ngọc Nhi nghe qua:

Ngọc Nhi mới đầu còn tưởng tướng công thư sinh đang nói đùa, nhưng nhìn vẻ mặt y không có chút đùa cợt nào, nàng mới tin là thật, đi ở đằng sau, nàng chần kín tròn mắt nhìn bên mặt Đường Kính Chi, ánh mắt khác thường ngày, mặc dù khuôn mặt thư sinh thanh tú, nhưng khí phách không thua bất kỳ hào kiệt võ lâm nàng từng gặp, xứng danh là một trang tuấn kiệt trên đời.

- Nhị gia, lát nữa rời phủ đừng đi quá nhanh, nếu không người đông, thiếp e không thể chiếu cố được chu toàn.

Nạn dân nghe nói Đường gia muốn bọn họ ra ngoài thành khai hoang mới cho cơm ăn rồi cuộc sẽ có phần ứng thế nào thật khó dự liệu, cho nên Ngọc Nhi dẫn dò trước, tránh lát nữa xảy ra chuyện.

Đường Kính Chi cũng biết chuyện này có nhiều biến số, gật đầu, tiếp tục suy nghĩ xem lát nữa phải nói gì với nạn dân.

Tới nhà bếp, Thị Mặc nhìn thấy từ xa chạy nhanh đến thi lễ:

- Nô tài thỉnh an Nhị gia, Ngọc di nương.

- Đứng dậy đi, thức ăn chuẩn bị cho nạn dân sao rồi?

Đường Kính Chi tiếp tục đi về phía trước:

- Sắp xong rồi ạ, bọn họ nghe nói hôm nay Nhị gia có chuyện lớn muốn tuyên bố, cho nên dậy sớm hơn thường ngày nửa canh giờ, Nhị gia xem, mười hai cái thùng gỗ đã đựng đầy cháo, bánh bao cũng đã hấp xong, đang được cho vào sọt trúc.

- Ừm, tốt.

Đường Kính Chi tới bên xe ngựa, vén vải lên, nhìn qua những cái bánh bao vừa to vừa trắng, chất lượng không khác gì ngày đầu, rất hài lòng với công việc của Thị Mặc.

- Nhị gia, lão nô đã cho người phát tán truyền đơn rồi.

Đường Kính Chi vừa đặt bánh bao thì một người đi vào sân, chính là Đại quản sự Bàng Lộc.

Hôm qua Đường Kính Chi thương lượng cùng Đường lão thái quân sáng nay đem truyền đơn chuyện đào kênh phát tán trước, để nạn dân có chuyện bị tâm lý, nếu không đột nhiên nghe tin này, nói không chừng sẽ có hỗn loạn.

Đường Kính Chi quay lại nhìn Bàng Lộc, phát hiện ra còn có mấy nha hoàn xách hộp thức ăn đi vào, hẳn là bữa sáng Đường lão thái quân bảo hạ nhân chuẩn bị cho y.

Biết Bàng Lộc, Thị Mặc nhất định còn chưa ăn sáng, Đường Kính Chi liền gọi bọn họ vào cùng sương phòng bên cạnh, Ngọc Nhi là nữ nhân không tiện ngồi cùng, y liền chọn mấy món nàng thích, để nàng sang phòng bên ăn.

221. Chương 227: Xòe Bài.

Ba người ngồi quây quanh bàn, Đường Kính Chi hiện giờ rất căng thẳng, trước mặt thân tín tâm phúc không cần tận lực che giấu, tay gấp thức ăn cũng hơi run run, Bàng Lộc nhìn thấy, bèn nói:

- Nhị gia, người đừng lo, theo lão nô thấy, những nạn dân kia nhất định sẽ nghe theo an bài của Đường gia thôi.

- Đúng thế, bọn họ mà không nghe thì đi đâu kiếm cái ăn? Dù quan phủ và các hào môn khác cùng thí cháo thì cũng chẳng nuôi được một vạn người.

Thị Mặc cũng rất căng thẳng, nhưng rõ ràng là hưng phấn nhiều hơn.

- Ừ.

Đường Kính Chi hít sâu một hơi, gấp thức ăn nhanh hơn, dù căng thẳng đến đâu y cũng không trốn tránh đùn việc cho người khác làm.

Ăn sáng xong thì hạ nhân ở nhà bếp cũng đã chuẩn bị xong xuôi, nghe chủ tử ra lệnh, quát ngựa kéo xe rời khỏi phủ, xe quá nặng, đi trên đường phát ra tiếng lộc cộc rất lớn. Nhìn thấy đội xe cứu tế của Đường gia xuất hiện, nạn dân đợi sẵn trên phố đứng cả dãy, í ới gọi nhau chạy về cổng thành xếp đội, náo nhiệt hơn cả tết.

Xe ngựa của Đường gia đi tới địa điểm phát cháo trong ánh mắt chờ đợi của nạn dân, nhưng không trực tiếp phát cháo như mọi ngày, người nghỉ hoặc, người châu đầu ghé tai thì thầm với nhau.

Đường Kính Chi được hộ vệ bảo vệ xung quanh đi sau cùng, đợi cho nạn dân xếp hàng ổn định, y mới vịn vai hộ vệ nhảy lên thùng xe, đứng đối diện với biển người đông nghìn nghịt.

Nạn dân tập trung ở cổng thành nam này phải tới sáu vạn người, đứng trên cao nhìn ra xa cũng không thấy điểm cuối hàng người đâu, bốn xung quanh toàn người là người, trong đám đông có không ít người đang cầm truyền đơn buổi sáng Đường gia phát đang bàn tán với người bên cạnh, còn những người chưa biết tin thì hoang mang nhìn y, không biết y muốn làm gì, phần đông chỉ cầm chặt bát trong tay sốt ruột đợi tới lượt mình được phát thức ăn.

“Tất cả đều là củ cải, cứ coi bọn họ là củ cải là được!” Lắm nhắm đọc tâm pháp trong lòng, Đường Kính Chi cố gắng không nhìn vào những ánh mắt mang đủ sắc thái biểu cảm kia, hít liền mấy hơi trấn tĩnh lại, giơ cao hai tay áp xuống, nói lớn:

- Yên lặng, mọi người yên lặng một chút, Đường mỗ có lời muốn nói.

- Nói cái gì mà nói, mau phát cháo đi, chúng tôi đói lắm rồi, không muốn nghe.

Y vừa dứt lời liền có người nói lớn, chẳng biết do nóng tính hay do đã nghe được chuyện Đường gia muốn bọn họ đi khai hoang, nhưng giọng điệu rõ ràng cực kỳ bất thiện.

- Phải rồi, phát thức ăn đi, đói lép bụng còn ai muốn nghe diễn thuyết.

- Mau mau phát thức ăn, không muốn nghe.

Có người dẫn đầu là có kẻ phụ họa, lập tức đám đông nhao nhao cả lên.

Đường Kính Chi không hoảng loạn, điều này đã được lường trước, trên đời không thiếu kẻ vô lý chỉ biết đòi hỏi, nên ngược lại tức giận lại khiến y bình tĩnh hơn, đưa mắt ra hiệu, hộ vệ đứng sau lưng thấy thế để lại mấy người bảo vệ chủ tử, số còn lại phân tán ra những chiếc xe ngựa còn lại.

Ngọc Nhi đứng ngay sau lưng Đường Kính Chi, lúc này thấy bàn tay dẫu sau lưng của y nắm chặt, tuy khẩn trương nhưng trấn định, không hề hoảng loạn, mắt ánh lên vẻ khâm phục, dù nàng võ công cao cường không phải đối diện trực tiếp với những người kia còn không giữ được tâm thái thường ngày nữa là.

Những hộ vệ kia chèo lên xe xong, nhìn nhau rồi đồng loạt rút cương đao đánh “cheng” một cái, sau đó quát lớn:

- Chủ tử nhà ta có lời muốn nói, toàn bộ câm miệng, nếu không sau này Đường gia ta sẽ không phát thức ăn nữa.

Lúc này đã tới thời khắc mấu chốt rồi, Đường Kính Chi cũng chẳng sợ nói trắng ra nữa, nếu không thuyết phục được nạn dân, dù trong lòng y có bất nhẫn, cũng tuyệt đối không phát cháo nữa.

Y đã tốn 40 vạn lượng bạc tích trữ lương thực, nếu chuyện thất bại, vậy sau này đành phải theo chiều gió mà bán lương thực thôi, ước đoán tới khi giá lương thực lên tới mức tối cao, đem toàn bộ số lương thực thu gom được bán đi, Đường gia sẽ kiếm được không dưới 100 vạn, ung dung, nhàn nhã.

Nạn dân nghe hộ vệ Đường gia đồng thanh hô, trước tiên bùng nổ tiếng hò hét, tiếp đó quay sang xôn xao bàn tán, Đường Kính Chi không vội, để cho bọn họ dần dần lắng xuống, y nhìn thấy đa phần nạn dân mặt mày lo âu không thôi chỉ nhìn về phía y không nói gì.

Đường Kính Chi cắn răng nhắc bản thân phải cứng rắn, bạc đâu phải là từ trên trời rơi xuống, nếu những người này thực sự không muốn bán sức lao động kiếm cái ăn, chỉ muốn há miệng chờ sung rụng thì có chết đói cũng không đáng thương hại.

Thấy bốn xung quanh yên tĩnh cả rồi Đường Kính Chi mới lại lên tiếng:

- Trời cao không có mắt giáng xuống thiên tai, khiến mọi người tha hương cầu thực, trôi dạt tới đây, Đường gia ta mang lòng từ bi, vốn định tiếp tế cho chư vị tới mùa xuân năm sau, nhưng không ngờ nạn dân lại đông như thế. Đường mỗ thống kê rồi, riêng Lạc thành đã có 10 vạn nạn dân. Tới tận 10 vạn người, cho dù Đường gia ta có chút tiền tài, nhưng không thể cứu tế cho nhiều người đến thế.

Nói tới đây Đường Kính Chi dừng lại cho nạn dân tiếp thu, chuyện này không thể chỉ biết một mực cưỡng ép, phải kiên nhẫn kết hợp cả tình lẫn lý.

- Đường công tử, cầu xin công tử mở lòng từ bi, nếu sau này các vị không thi cháo nữa, chúng tôi chết đói mất.

- Đúng vậy, người của Đường gia đều là bồ tát sống, xin ngài thương xót.

- Đường công tử, con tôi mới ba tháng tuổi, nếu không có cái ăn biết làm sao đây, nhà tôi có mỗi đứa con này nói dối ...

Bốn xung quanh tức thì vang lên những tiếng khản cầu bi thương hỗn loạn, có rất nhiều phụ nữ ôm con bên cạnh khóc rống lên, bọn họ thừa hiểu nếu không còn cái ăn nữa, thế nào họ cũng sẽ bị đem bán không chút thương tiếc, nhất là những người chỉ có con gái càng tuyệt vọng, Đường gia giờ là chỗ bầu vùi duy nhất của bọn họ rồi.

Bọn họ sống ở phương Bắc khó khăn, đói kém loạn lạc như cơm bữa, bọn họ chứng kiến quá nhiều thảm cảnh không dám nghĩ tới.

- Mọi người yên lặng chút nào, nghe Đường mỡ nói hết đã.

Cho đám đông kêu khóc sợ hãi một hồi Đường Kính Chi lại nói, lần này nạn dân vừa nghe thấy giọng y là đều không nói gì nữa, một số phụ nữ nước mắt tuôn trào, nhưng tay bịt lấy miệng không để tiếng khóc phát ra ngoài, ánh mắt tập trung cả lên người y.

- Đường gia hiểu chỗ khó của các vị hương thân, nhưng Đường gia cũng có cái khó của mình, nếu như vẫn cứu tế mọi người như những ngày trước, chẳng cần đợi tới tháng ba năm sau, Đường gia cũng phải đập nồi bán sắt mà sống rồi.

- Vậy chẳng lẽ Đường gia định bỏ mặc chúng tôi sống chết sao?

Đường Kính Chi vừa mới dứt lời có ngay một tiếng nam nhân quát hỏi, do người quá đông, căn bản không tìm được ai nói, có điều Đường Kính Chi biết, đây là người do Đường gia gài vào.

Muốn diễn kịch không có người phụ họa là không được, nếu không nạn dân không phối hợp hậu quả khó lường.

Có điều có người ở dưới phối hợp lên tiếng dẫn dắt, Đường Kính Chi có thể dễ dàng dẫn dắt diễn biến đi theo kịch bản định sẵn.

- Đường nhiên là không rồi.

Đường Kính Chi nói rất kiên định, khơi lên hi vọng của nạn dân:

- Đường gia hiện nay mặc dù tiền bạc rất eo hẹp, nhưng nếu vì thế mà bỏ cứu trợ nạn dân thì cũng không đành lòng, vì vậy Đường mỡ vất vả suy nghĩ, cuối cùng nghĩ ra được cách lưỡng toàn kỳ mỹ.

- Cách gì thế? Mau nói đi.

- Đường công tử có cách hay mau nói cho mọi người nghe xem nào.

Trong đám đông lại có tiếng phối hợp, tới khi dẫn dắt nạn dân hô theo những âm thanh kia mới lắng xuống.

- Cách của Đường mỡ đơn giản lắm, đó là mời các vị hương thân làm việc cho Đường gia, còn Đường gia thì phụ trách ngày ba bữa cơm cho mọi người, ngoài ra nếu như có người mắc bệnh, Đường gia mời đại phu chữa trị. Tiền thuốc toàn bộ do Đường gia chi trả.

222. Chương 228: Thuyết Phục Nạn Dân.

Rất nhiều người đã được biết nội dung ở truyền đơn, tức thì hỏi ngay:

- Có phải là muốn chúng tôi giúp Đường gia khai hoang đào kênh không?

- Đúng thế, chính là giúp Đường gia khai hoang đào kênh.

Đường Kính Chi giải thích thêm:

- Mảnh đất hoang đó cách Lạc thành không xa, ước chừng 40 dặm, Đường gia trước kia mua nó là muốn nuôi trâu ngựa, nhưng hiện giờ nếu như không ngừng cứu tế cho mọi người, tới năm sau Đường gia không còn tiền mà mua trâu ngựa nữa.

Đám đông yên tĩnh, lời của Đường Kính Chi truyền đi rất xa, lại được hộ vệ đồng thành truyền lời, nên găt như tất cả đều nghe thấy.

- Vì thế Đường mỡ mới nghĩ ra cách nhờ mọi người khai hoang, như thế đợi công trình hoàn thành, giá trị mảnh đất hoang tăng lên, đủ bù đắp phần nào tiền Đường gia bỏ ra mua lương thực cứu tế mọi người rồi. Như thế các vị hương thân cũng có cái ăn, không cần đi nơi khác khát thực. Đường gia không phải suy sụp vì tiêu hao ngân lượng quá lớn, đó là cách lưỡng toàn kỳ mỹ.

Làm việc cho người ta kiếm lấy cái ăn là điều rất công bằng, đại bộ phận nạn dân nghe xong đều thấy không tệ, có điều cũng có bộ phận nhỏ hoài nghi thành ý của Đường gia, có cả thám tử do Vương Mông phái tới trà trộn vào nạn dân phá hoại chuyện của Đường gia.

- Người nói thì hay lắm, nhưng nếu bọn ta ra ngoài thành rồi các người lại không giữ lời, không cho bọn ta ăn thì sao?

- Đúng thế, Đường gia các người chẳng phải ban đầu nói cứu tế nạn dân tới tháng ba năm sau hay sao, giờ mới mấy ngày đã nuốt lời, bọn ta không mắc lừa các người nữa đâu. Mọi người đứng nghe bọn chúng nói.

- Đúng đúng, nuốt lời một lần sẽ có lần thứ hai.

Nạn dân nghe đám người này hò hét thì lại lần nữa dao động, hoang mang nhìn nhau bàn tán không biết có nên tin lời Đường Kính Chi hay không?

Đường Kính Chi nhíu mày đối diện những tiếng ong ong từ nạn dân, nghe giọng điệu đám người lên tiếng ban đầu có vẻ giống cố tình phá đám hơn là chất vấn Đường gia, nạn dân dễ bị kích động đến thế chứng tỏ trước đó Đường gia ra sức tuyên dương thiện danh không có được hiệu quả tốt lắm.

Lần này hộ vệ Đường gia quát im lặng không còn hiệu quả, luôn có ẩn trong đám đông hét át đi, kích động mọi người náo loạn, Đường Kính Chi đang tính hay là cứ kéo xe tới bãi đất hoang trước, hẳn thế nào cũng một phần nạn dân đi theo, tới lúc đó sự thực chứng minh Đường gia giữ lời sẽ lôi kéo thêm nhiều người hơn, có điều như thế hơi chậm.

- Tránh đường, tránh đường, để lão già này nói vài câu.

Đang do dự xem có nên thuyết phục nữa không thì có một ông già chống gậy đi tới, Đường Kính Chi nhận ra ông già này, đó là trưởng thôn một môn nhỏ phương bắc, mấy ngày trước y đi thăm hỏi trò chuyện với nạn dân có gặp vài lần, đàm đạo rất hợp lý.

Trừ vị trưởng thôn này Đường Kính Chi còn quen vài cụ già đức cao vọng trọng trong nạn dân, y tính sau khi công khai chuyện này sẽ mời mấy cụ già đi đầu, tập trung người dân trong thôn mình lại, tới chỗ đất hoang khởi công làm gương.

Hộ vệ Đường gia thấy chủ tử xua tay, liền nhường đường cho ông già, bên cạnh ông già có một thanh niên đỡ đi, đó là con trai ông ta, da ngăm đen khỏe khắn.

Nhảy xuống xe, Đường Kính Chi khách khí đi tới nói:

- Lão trưởng, người tuổi cao, thân thể có chỗ không thuận tiện, sao cũng chen vào đám đông? Nếu không may bị người ta va phải thì không hay.

Ông già nện mạnh quả trượng xuống đất, lớn tiếng nói:

- Lão đây năm nay đã trên 60 rồi, sống đủ rồi, con trai có rồi, chẳng ngại gì, chỉ có một điều nhìn không vừa mắt, muốn lên đây hỏi bọn họ.

Vừa nói ông cụ đẩy con trai đang đỡ ra, chỉ gậy về phía nạn dân:

- Ta muốn hỏi các người, mỗi ngày tới đây ăn không của Đường gia, không ngại, không xấu hổ à?

Một câu hỏi của ông cụ khiến cho những nạn dân ở gần đỏ mặt hổ thẹn.

Bảo con trai đỡ lên xe, ông cụ tay vịn thùng gỗ đựng cháo đứng cho thật vững, dù trên người ông ta y phục cũ nát, nhưng lưng thì thẳng tắp, có lẽ vì tuổi đã cao, vận động một chút, hơi thở dốc.

- Các hương thân, lão đây vừa rồi nghe xong Đường nhị gia nói, cũng muốn góp vài lời lảm nhảm, mong mọi người đừng trách. Thật không dám giấu, cả nhà lão đây có 12 cái miệng, chạy nạn từ phương bắc tới, trong đó có con trai, con dâu, cháu trai, cháu dâu còn có cả đứa cháu mới tập đi. Bách tính chúng ta đã khổ không chịu nổi rồi, ông trời lại còn giáng thiên tai xuống, nếu chẳng phải ép cùng đường, có ai muốn rời quê cha đất tổ chạy tới đây làm gì, lão nhớ rất rõ, ngày đầu tiên tới Lạc thành đã được ăn cháo do Đường gia cứu tế.

- Ngày hôm đó cả nhà lão đã phải nhịn đói hai ngày rồi, ngoài nước lã thì chẳng có gì vào bụng, vẫn phải đi đường, đói tới hoa mắt, nhất là đứa cháu trai của lão, lúc đó sắp nguy tới nơi. Nếu không có Đường gia kịp thời cứu trợ, lão đây chỉ e mất chất rồi, cho nên từ ngày đó, lão coi chủ tử của Đường gia thành ân nhân, đại ân nhân cứu mạng cả nhà lão.

Ông già nói tới đó quay người lại khom mình vái Đường Kính Chi một cái thật sâu.

Trong đám đông có rất nhiều người tình cảnh tương tự với nhà ông già, vừa rồi bị xung quanh kích động nên ảnh hưởng nghi ngờ Đường gia, giờ trấn tĩnh lại hiểu ra lý lẽ rồi, nhớ lại cái tốt của Đường gia, đều học theo ông lão vái tạ Đường Kính Chi.

- Lão tượng, đừng như thế, mau mau đứng lên, mọi người cũng đứng lên đi.

Đường Kính Chi vội đi tới bên cạnh, đích thân đỡ ông lão dậy.

Bị lời ông già cảm nhiễm, lúc này bốn xung quanh tĩnh lặng, đám tay chân của Vương Mông thấy vậy không ổn định lên tiếng phá hoại, nhưng sợ quá nổi bật bị người khác phát hiện, nên im lặng nhìn ông già chằm chằm chờ cơ hội.

Ông già đứng thẳng lên, lại nói với đám đông:

- Kỳ thực lão sau khi ăn no, luôn nghĩ cách báo đáp ân nhân, chỉ là không có cơ hội, hiện nghe Đường nhị gia nói định khai hoang đào kênh, vậy là cần phải dùng tới chúng ta rồi, lão đây mừng còn không kịp. Thực lòng suốt ngày nhìn con trai trắng niên, cháu trai tới tuổi bẻ gãy sừng trâu, vậy mà ngày ngày ngửa tay đợi đồ ăn của Đường gia, ăn xong ngồi đó, lão thực lòng không thoải mái. Chúng không phải người già, không phải trẻ nhỏ, không què không cụt, không tự kiếm lấy mà ăn, cứ ăn không của người ta là cái lý gì?

Nói tới đó giọng lớn hơn vài phần:

- Làm việc, phải làm việc, mới có lý do tồn tại. Cho nên lão đây là người đầu tiên ủng hộ Đường gia, lão già rồi không giúp được gì, nhưng đốc thúc con cái chăm chỉ làm việc, coi như báo ân phần nào.

Lời ông già vừa dứt, đám đông tức thì vang lên tiếng bàn tán, ông già này nói chuyện hiển nhiên càng động lòng người hơn những lời Đường Kính Chi nói, hiệu quả càng gấp nhiều lần, chỉ một lúc sau trong đám đông vang lên những tiếng hưởng ứng.

- Cụ già nói rất đúng, chúng tôi cũng sẵn lòng giúp Đường gia khai hoang.

- Lão tượng nói hay lắm, chúng tôi cũng đi, có ân không báo còn gì là người.

- Phải lắm, chúng ta có chân có tay, phải dựa vào sức mình kiếm sống, sao có thể mặt dày ngửa tay ra ăn xin được. Khó coi! Mất mặt.

Đường Kính Chi thấy không khí đã bị kích lên, mừng ra mặt, cảm kích vái tạ ông già, rồi lớn tiếng tuyên bố:

- Từ ngày mai trở đi, Đường gia sẽ tới mảnh đất hoang kia dựng lều tế cháo, nếu mọi người thực lòng muốn báo ân hoặc dựa sức mình kiếm lấy cái ăn thì ngày mai tới đó xếp hàng.

Những nạn dân nghe vậy đa số đồng ý, tính ăn hết bữa hôm nay, rồi lên đường tới chỗ đất hoang kia cho sớm.

Có điều lúc này trong đám đông lại vang lên những tiếng nói không hài hòa, đám người do Vương Mông phải tới thấy chuyện Đường gia sắp thành, sợ trở về bị phạt, đánh liều lớn tiếng phá hoại:

- Chậm đã, mọi người ngàn vạn lần đừng mắc lừa, lão già đó nói không chừng là gia nô Đường gia, bọn chúng thương lượng với nhau trước để lừa mọi người đi làm không công đấy.

- Đúng vậy, mấy ngày trước chính mắt ta thấy lão già đó cùng người Đường gia nói chuyện thân thiết, bọn chúng là cùng một bọn.

223. Chương 229: Thiện.

Đường Kính Chi cười nhạt, chuyện đã tới lúc này đám người Vương Mông không xoay chuyển được gì nữa, vì chỉ cần Đường gia công bố chuyện này ra không bị bài xích thái quá dẫn tới hỗn loạn bất mãn là thành công, người nào còn nghi hoặc thì ngày mai sẽ chứng minh tất cả, tin rằng nạn dân không tới mức ăn hết bữa cơm hôm nay là bỏ đi hết.

Nên y ung dung muốn những kẻ này lộ diện hết để về sau âm thầm theo dõi tiện ứng phó, đám tôm tép này không cần xử lý làm gì, nếu không Vương Mông lại phải những tên khác tới lại mất công tìm chúng lần nữa, nên quay sang thì thầm căn dặn Ngọc Nhi.

- Người, người đánh rắm, lão đây nói lời ngay, làm việc thẳng, không thêm làm chuyện vô lương tâm như các người.

Không ngờ ông già bị vu vạ đã chịu không nổi, cả đời ông ta chưa làm chuyện gì xấu, lần đầu tiên bị rửa rối, tức tới nghẹn lời.

Người con trai thấy cha kích động run rẩy, vội bế ông xuống xe, vỗ lưng cho cha, không ngờ mấy kẻ kia thấy thế được thể làm già.

- Có gan đừng chạy, có phải là chột dạ rồi không?

- Đúng thế, giỏi thì đứng ra đây đối chất, cầu nô tài của Đường gia.

Bị mấy kẻ đó khích bác xúi bẩy, nạn dân đứng ngây ra đó, không biết nên nghe ai, bắt đầu có tiếng xì xào:

- Câm mồm.

Đường Kính Chi phần nộ quát lớn, thấy vị gia chủ luôn nho nhã đột nhiên nổi giận thì im thít:

- Kẻ nào vừa lên tiếng đi ra đây nói chuyện, đừng núp sau lưng người khác làm trò ném đá giấu tay đâu phải anh hùng hào hán, ra đây cho ta xem các người thực sự là nạn dân, hay là tay chân kẻ nào có lòng dạ bất lương muốn phá hoại khiến nạn dân chết đói, các người có ý định gì, phải chăng muốn làm Minh Hà ta hỗn loạn để thừa cơ tạo phản. Đám phản nghịch ra đây.

Hộ vệ Đường gia đồng loạt lên tiếng trợ uy cho chủ tử:

- Ra đây! Ra đây!

Bọn tay chân của Vương Mông nào dám thò đầu ra, bọn chúng đều là người ở vùng này, trong nhà có già có trẻ, Đường gia không làm gì được Vương đại nhân, chứ đối phó với hạng tôm tép như bọn chúng như đối phó với con kiến, tám gương tám tên thổ phỉ gây chuyện bị Đường gia giết chết còn sờ sờ ra đó.

Có điều chúng chưa chịu thua, âm thầm tính kế xúi bẩy nạn dân chống lại Đường gia.

- A di đà phật, thiện tai thiện tai.

- Vô lượng đạo tôn.

Đột nhiên đằng sau nạn dân có tiếng niệm Phật hiệu và Đạo danh, do người quá đông, lại cách xa, Đường Kính Chi chỉ nhìn thấy có người đang đi về phía bên này, còn nạn dân tự giác nhường đường ai ấy mặt mày vô cùng thành kính, miệng cũng khẽ lẩm nhẩm đọc theo.

Đội đoàn người kia tới gần, Đường Kính Chi mới phát hiện ra là một đám hòa thượng trọc đầu và đạo sĩ tay cầm phất trần, nhưng trừ một tăng một đạo đi đầu, những người còn lại tuổi đều chừng 20, có lẽ vì quanh năm niệm kinh tu đạo, ăn chay nhiều về mặt khắc khổ chất phác, hai mắt nhìn chăm chăm xuống dưới chân.

Nhìn hòa thượng và đạo sĩ, Đường Kính Chi bất giác nhớ tới Thiên Niên Đạo Tiên và Bách Niên Phật Đà, thầm thấy lạ, Phật Đạo hai nhà vốn xung đột vậy mà mấy người này không những xây chùa cạnh nhau mà xuất hành cũng cùng nhau.

Y nghe nói sư và đạo sĩ hai nơi này, cực kỳ ít khi xuống núi, càng tuyệt đối không có chuyện đi tuyên truyền tín niệm của mình, chỉ chuyên tâm khổ tu, bởi thế ngay cả thời đại vị đại để có danh xưng “ác ma” kia trừ Phật diệt Đạo mà một chùa một đạo quán này vẫn đứng sừng sững.

- A di đà phật, dám hỏi thí chủ có phải là Đường Kính Chi, Đường thí chủ?

Đại hòa thượng đi đầu tuổi ước chừng 50, để râu dài nửa xích, đầu có tám chấm hương, mặc tăng bào màu xám đã giặt tới bạc trắng, nhưng rất sạch sẽ, chân đi giày cỏ, tới thẳng trước mặt Đường Kính Chi chấp tay hỏi:

Thấy vị hòa thượng đối diện có vài phần phong phạm cao tăng đặc đạo, Đường Kính Chi không dám chậm trễ, vội nhảy từ trên xe xuống đáp lễ:

- Đúng thế, tại hạ là Đường Kính Chi.

- Vô lượng đạo tôn, nếu Đường thì chủ ở đây, xin nhận thư đích thân Tử Vân đạo trưởng của tệ quán quán chủ viết.

Một vị đạo sĩ mặt trắng trẻo không râu tuổi chừng ba mươi đi tới, người này đi song song với vị hòa thượng, ăn mặc đơn giản, mép đạo bào có mấy mảnh vá, tay cầm phát trần, tóc đen vắn cao, dùng một cái trâm gỗ xuyên qua, thay áo với Đường Kính Chi thì trông còn phong lưu tiêu sái hơn vài phần.

- A di đà phật! Xin thí chủ nhận lấy cả thư của phương trưởng Hư Phù, chủ trì tệ tự.

Vị hòa thượng kia cũng đi tới lấy từ trong ống tay áo ra một phong thư giấy Tuyền Thành màu trắng đưa cho Đường Kính Chi.

Không ngờ hai vị đạo tiên phật đà nổi danh khắp thiên hạ lại cùng gửi thư cho mình vào lúc này, còn nhớ trước kia y ốm bệnh, Đường lão thái quân không tiếc tiền bạc mời hai vị này xuống xem số cầu phúc cho y nhưng bị từ chối khéo léo, giờ cùng gửi thư cho mình là sao?

- Đường thí chủ, tệ quán chủ/ tệ tự có dặn, mời thì chủ nhận thư xong lập tức mở ra.

Một tặng một đạo giao thư vào tay Đường Kính Chi rồi lùi một bước nói:

Hử? Mở ngay bây giờ?

Đường Kính Chi nghe vậy càng lấy làm lạ, hoang mang mở thư của Tử Vân đạo trưởng trước, hai chữ lớn lọt vào mắt y, vội mở luôn thư của Hư Phù phương trưởng, không ngờ cũng là hai chữ tương tự.

”Thiện!”

Chẳng hiểu sao hai chữ này đập vào mắt Đường Kính Chi rung mình, tưởng chừng có hai cặp mắt ở hư không nhìn thấu qua y, mang theo sức mạnh thần bí làm y khiếp sợ.

Hai tờ giấy này rất lớn, nói chính xác giống hai cuộn giấy hơn, vì tuy đặt trong phong thư, mỗi đầu tờ giấy đều dán vào khúc gỗ nhỏ như cái đũa, Đường Kính Chi vô thức giơ hai tờ giấy lên so với nhau, một bút lực mạnh mẽ như muốn xuyên thủng giấy, một một mềm mại như chỉ dán hờ bên trên, nhưng đầu rất rõ ràng.

Gió nhẹ thổi qua làm hai tờ giấy lay động, nạn dân gần đó cũng có người biết chữ, hai chữ đơn giản nên nhìn đằng sau vẫn thấy rõ, liền lẩm nhẩm đọc ra.

Thế là một truyền mười, mười truyền trăm, truyền từ hàng đầu tới tận cuối cùng, mấy vạn người tụ vào một chỗ, cùng lẩm nhẩm hai chữ “đại thiện”, ù ù như đàn ong vỗ cánh.

- Án .. Ma ... Ni... Bát .. Minh .. Hồng!

Vị tăng nhân đi đầu đột nhiên chấp tay lại, người ngả về phía trước niệm phật kinh, các đệ tử đằng sau cũng lập tức nhắm mắt lại đọc theo, mấy hòa thượng cuối cùng tuổi nhỏ gõ cá gỗ màu tím trong tay, vang lên những tiếng “cộc, cộc, cộc!”

- Vô lượng đạo tôn.

Đồng thời các đạo sĩ cũng bắt đầu đọc kinh văn của Đạo gia.

Lục tự chân ngôn của Phật gia, cùng đạo kinh của Đạo gia đan xen vào nhau đánh tới tiếng ong kêu ù ù kia, giống như một tảng đá rơi vào ao nước, tạo nên từng vòng sóng rung động lan tỏa bốn xung quanh.

Lạ một điều là cả hai nhà Phật Đạo, kinh ngữ khác nhau nghe qua có phần hỗn loạn, nhưng từng chữ từng chữ lọt vào tai mọi người không lẫn lộn chút nào.

Nạn dân gần đó nghe thấy trước tiên, lập tức im tiếng, sau đó đổi sang khuôn mặt thành kính, quỳ gối xuống bái lạy phía hòa thượng đạo sĩ, thời đó con người ta cực kỳ mê tin, tin vào thần linh ma quỷ, trong đó hương cúng của đạo giáo phật giáo nhiều nhất.

Người đằng sau cũng dần dần nghe thấy tiếng đọc kinh, từng câu từng câu chân ngôn Phật Đạo truyền vào trong tai như, như có dòng thác đổ từ trên đầu xuống, vì thế cũng vội quỳ bái lạy.

Đường Kính Chi đứng trước mặt hai đoàn người Phật Đạo, tận mắt nhìn thấy mấy vạn người quỳ gối hạ mình lẩm nhẩm đọc kinh cầu phúc, mặc dù y là kẻ không tin quỷ thần nhất nhưng cũng bị cảnh tượng hoành tráng này làm chấn động.

Thời khắc đó những bách tính trần tục kia như thoát khỏi trần thế phù hoa, chỉ biết quỳ bái trước sức mạnh vô biên, ai nấy mặt mày trang trọng thành kính, tâm linh cũng được kinh ngữ gột rửa sạch sẽ, vô cùng thuần khiết.

224. Chương 230: Sơ Xuất Rời

- Thí chủ từ bi là phúc của bách tính.

Niệm kinh hồi lâu, vị hòa thượng trung niên kia đột nhiên hướng về phía Đường Kính Chi khom lưng thi lễ, tất cả đạo sĩ hòa thượng khác cũng vái theo, nói một câu tương tự.

Sự chú ý của nạn dân đều tập trung ở phía này, cho nên đều nghe thấy lời bình của hòa thượng và đạo sĩ dành cho Đường Kính Chi, một bộ phận nạn dân là bách tính Lưu Châu nghe thế cũng dập đầu bái tạ, những người khác liền học theo.

Mặc dù chỉ phương bắc xảy ra nạn châu chấu, nhưng do giá cả lương thực tăng lên vùn vụt, một bộ phận bách tính nghèo khổ của Lưu Châu không có ruộng đất cũng không còn đường sống, trà trộn vào trong nạn dân, những người này tất nhiên là sùng tín Thiên Niên Đạo Tiên và Bách Niên Phật Đà Nhất, hiện thấy hai vị thần tiên đều nói Đường Kính Chi tâm thiện thì không còn chút nghi ngờ nào nữa.

Đây khác gì thần tiên chỉ dẫn, bọn họ tất nhiên tuân lệnh mà làm.

Những hòa thượng đạo sĩ kia thấy mục đích đã đạt, niệm câu Phật hiệu đạo hiệu, rồi xoay người bỏ đi, Đường Kính Chi vẫn cứ ngơ ngơ ra hồi lâu :” Chẳng lẽ hai vị đạo tiên Phật Đà này thực sự giống như lời đồn, có thể tính được chuyện xảy ra trong tương lai? Nếu không vì sao lại cho môn hạ xuống núi trợ lực đúng lúc như vậy?”

Trong lúc y đang trầm tư thì đám hòa thượng đạo sĩ kia đã đi rất xa, không còn thấy bóng dáng đâu nữa, lúc này địa vị Đường gia trong lòng nạn dân đã hoàn toàn khác trước rồi, có một tráng hán hô lên:

- Đường nhị gia, mảnh đất hoang đó ở đâu, ngài có thể cho người dẫn đường không?
- Phải rồi, ngày mai đã khởi công, hôm nay chúng tôi phải đến trước để tìm chỗ che mưa tránh gió nữa.
- Còn cần nghỉ ngơi nữa, nếu không mai mới tới đi bộ xa như thế mệt mỏi thì lỡ mất một ngày rồi.

Đám đông ào ào hưởng ứng, tỏ ra nhiệt tình hơn cả, mấy tên thủ hạ của Vương Mông mặc dù ra sức nói ngược lại, nhưng bị nhấn chìm trong biển người, không gây ra được sóng gió gì.

Nghe tiếng náo động này Đường Kính Chi mới từ trong trầm tư tỉnh lại, gạt bỏ chuyện thần tiên quỷ quái đi, quay lại thế tục, thăm mắng bản thân hồ đồ, nơi đó là vùng đất hoang, căn bản chẳng có cái gì, cứ thế kéo mấy vạn người tới, buổi tối bọn họ ngủ ở đâu?

Sơ xuất, mình quá sơ xuất rồi.

Giơ tay bảo nạn dân im lặng, Đường Kính Chi nói:

- Đợi lát nữa linh cơm xong, mọi người ăn no rồi, ta sẽ bảo hạ nhân Đường phủ dẫn mọi người đi, hôm nay tới sớm cũng tốt, chuẩn bị trước còn tìm chỗ ngủ nghỉ.

Nói xong y nhảy xuống xe, bảo hạ nhân bắt đầu phát thức ăn.

Được hộ vệ giúp chen ra khỏi đám đông, Đường Kính Chi liền nói:

- Ngọc Nhi, chúng ta đi tìm Trương Gia, sau đó rời thành tới mảnh đất hoang đó xem xét.

Ngọc Nhi gật đầu, chân không ngừng bước:

- Nơi đó cây cối thưa thớt, ngay cả gió đêm còn chẳng ngăn nổi, nạn dân ngủ đêm ở đó, chỉ e nhiễm sương gió sinh bệnh.

- Ta cũng đang lo thối ruột đây, cho nên mới định tới chỗ Trương Gia xem có thể chặt cây cối dựng phòng, hay có cách ứng phó nào khác không?

Đường Kính Chi suy nghĩ rồi nói:

- Khai hoang tất nhiên là không thể thiếu quy hoạch chỗ ở cho người khai hoang, hử Trương Gia khi làm bản đồ đã tìm được nơi thích hợp, đợi nạn dân ăn sáng xong tới đó bảo bọn họ chặt cây dựng nhà tạm.

Chuyện khẩn cấp, Đường Kính Chi và đi vừa bảo hộ vệ về phủ lấy ngựa, sau đó hẹn chỗ gặp nhau.

Trương Gia mấy ngày trước đã lôi kéo được toàn bộ thủ hạ cũ tới, những người này đều rất tín phục hử, hơn nữa Đường gia trả bọn họ lương cao, chẳng có lý gì lại từ chối, làm xong việc này Trương Gia suốt ngày ở trong nhà, nghiên cứu bản đồ, cố chẳng sửa sang lại cho hoàn mỹ.

Hôm nay Trương Gia cũng ở nhà nghiên cứu bản đồ, đột nhiên nghe tiếng Đường Kính Chi gọi cửa, liền bỏ hết công việc đó, chạy ra khỏi phòng, từ rất xa đã cười nói:

- Đường công tử, mời vào, mau mau vào đi.

Hai bên thân quen rồi, không nhất thiết cần nô bộc giữa truyền lời nữa, Đường Kính Chi đẩy cửa đi vào, hỏi thăm:

- Trương tiên sinh gầy đây có khỏe không? Lương thực trong nhà chuẩn bị trước rồi chứ?

- Điều chuẩn bị ổn thỏa cả rồi, ít nhất cũng có thể ăn tới mùa thu hoạch năm sau.

Trương Gia dẫn Đường Kính Chi vào nhà ngồi, hỏi:

- Gần đây Đường gia bận hẳn tể nạn dân, Đường công tử hẳn là rất mệt.

- Đúng là hơi bận một chút, may mà trong phủ nhiều người cho nên cũng không mệt.

Nói tới nạn dân, Trương Gia chưa xót than:

- Ông trời đúng là mù mắt mà, phương bắc đã chiến loạn liên miên bách tính lầm than cơ cực lắm rồi vậy mà còn giáng xuống đại họa bậc này, có điều may là còn người nhân nghĩa như Đường gia lấy lương thực trong nhà chẩn tể nạn dân, Trương mỗ xem đồ ăn Đường gia phát rồi, rất tốt, việc làm của Đường gia là đại thiện.

- Trương tiên sinh quá khen, kỳ thực Đường gia chỉ tận lực làm việc trong khả năng thôi.

Đường Kính Chi khách khí đáp, rồi tự động lấy ấm trà rót cho mình một chén, vừa rồi nói ở cổng thành một thôi một hồi, cổ họng y sắp bốc khói rồi.

Trương Gia tính tình cương chính, không thích khen ngợi người khác, hử không khen thì thôi, khen rồi là thực lòng thực ý.

Mấy ngày qua Trương Gia ngóng chờ tin tức Đường Kính Chi, hỏi thẳng luôn:

- Đường công tử, chuyện khai hoang đã được quyết định chưa, mấy ngày qua Trương mỗ ở nhà đợi đến suốt ruột.

- Ừm, được quyết định rồi.

Trương Gia vốn định thúc giục Đường Kính Chi một phen, không ngờ lần này lại có câu trả lời khẳng định, hỏi vội:

- Vậy khi nào bắt đầu?

Đường Kính Chi cầm chén trà lên uống ực một hơi hết sạch, lau nước trà bên mép, cười nói:

- Mai, ngày mai là có thể khởi công rồi.

- Cái gì? Ngày mai?

Trương Gia như bị kim đâm vào mông, tức thì đứng bật dậy, hỏi:

- Vậy người đâu? Người an bài ở đâu rồi?

- Chẳng phải vừa rồi Trương tiên sinh đã nói tới đấy thôi.

Đường Kính Chi thông thả đặt chén trà xuống, cười tủm tỉm nói:

Trương Gia ngớ người, nhớ lại lời mình nói mới bừng tỉnh, thỉnh lĩnh võ mạnh xuống bàn:

- Nạn dân, không ngờ công tử muốn lợi dụng nạn dân đi khai hoang.

Đường Kính Chi chỉ cười không nói, rót thêm chén trà nữa, có điều y không uống nhanh như lần trước, mà cầm chén trà lên nhấp từng ngụm một.

- Phù!

Trương Gia đi vài vòng trong phòng mới thở ra một hơi thật dài, nạn dân ở Lạc Thành gần chục vạn, thế là đủ dùng, yên ổn rồi, từ hôm nay trở đi, lý tưởng được thực hiện, ông ta có thể ngủ một giấc thật yên ổn rồi.

Cho dù sau khi khởi công rồi sẽ rất bận rộn, nhưng ông ta có thể yên tâm ngủ một giấc say sưa.

Tới trước mặt Đường Kính Chi, Trương Gia chấp tay khâm phục nói:

- Đường công tử không then là gia chủ Đường gia Lạc thành, Trương mỗ phục rồi.

Đường Kính Chi đỡ Trương Gia dậy:

- Trương tiên sinh không cần như thế, hôm nay ta tới tìm tiên sinh trừ nói ngày khởi công ra, còn muốn mời tiên sinh tới chỗ đất hoang xem một chút.

- Không vấn đề, đừng nói chỉ là xem xét, cho dù từ hôm nay bảo Trương mỗ ngày ngày ngủ ở đó thì cũng tuyệt không có lời nào oán trách.

Trương Gia cười sang sảng, rồi định kéo Đường Kính Chi đi ngay.

- Khoan, khoan, Trương tiên sinh chớ vội.

Đường Kính Chi trở tay kéo Trương Gia lại:

- Lần trước Lâm mỗ bảo tiên sinh muốn tiên sinh và mấy vị cấp dưới đưa cả người nhà tới vùng đất hoang bên kia, tiên sinh đã trao đổi với họ chưa?

- Trao đổi rồi, sao vậy? Chẳng lẽ hôm nay đã dẫn người nhà đi luôn.

Đường Kính Chi ấn Trương Gia ngồi xuống ghế, thận trọng nói:

- Trương tiên sinh, chuyện tới lúc này rồi tại hạ không giấu nữa, gần đây Đường gia và thành thủ Vương Mông có va chạm không vui, cho nên tại hạ lo hấn không làm gì được Đường gia, nhưng lại lấy các vị ra khai đao, nhằm phá hỏng chuyện của Đường gia.

225. Chương 231: Nan Đề.

Nghe Đường Kính Chi giải thích, Trương Gia giật mình kinh hãi, gần đây ông ta ít ra ngoài, cho nên không biết tin này, hấn cũng tiếp xúc với Vương Mông vài lần, nghe đồng liêu bằng hữu đánh giá, kẻ này âm hiểm tàn độc, nhưng lại vô dụng ngu xi, nếu chẳng phải bên trên có chỗ dựa lớn thì sớm bị người ta đẩy đi rồi.

Nếu như Vương Mông đúng là kẻ như lời bằng hữu hấn nói thì lo lắng của Đường Kính Chi là điều cần thiết.

- Ừm, Đường công tử nói phải, đợi bên phía mảnh đất hoang thu dọn thỏa đáng, Trương mỗ lập tức đem cả nhà sang đó, gồm nhà nhạc trượng nữa, còn những người khác thì công tử không cần lo, Trương mỗ tự có cách thuyết phục bọn họ.

- Trương tiên sinh thuyết phục được thì tốt quá, có điều nếu họ không thông, tiên sinh có thể truyền đạt một câu của tại hạ, nếu bọn họ chịu đưa cả nhà chuyển ra đó, tại hạ đảm bảo cho họ định cư lâu dài, bao gồm cho bọn họ thuê ruộng cấy cấy.

Mấy người đó chỉ là công sai trong phủ quan, nhà cũng chẳng dư dả gì, nói cho cùng cũng chỉ là bách tính bình dân, nếu có ruộng tốt cấy cấy là chuyện mừng lớn.

Trương Gia vẫn còn nhớ ban đầu Đường Kính Chi hứa, nếu khai hoang thành công, có thể miễn ba năm tiền tô, chuyện tốt cỡ này đúng là hiếm có, liền gật đầu ngay:

- Được, Trương mỗ sẽ dùng điều kiện này để bọn họ chuyển nhà.

Hai người ngồi xuống bàn bạc thêm, đợi Đường Kính Chi uống hết chén trà rồi mới rời đi, rẽ trái quẹo phải qua được khu dân cư chẳng khác gì mê cung tới được phố lớn liền thấy hộ vệ Đường gia đã dẫn mấy con ngựa cao lớn đợi sẵn.

Con tuần mã màu đen cũng trong số đó, vừa thấy Ngọc Nhi là không chịu ngoan ngoãn nữa, đầu lắc loạn lên, mũi phun phì phì, muốn thoát khỏi sự khống chế của hộ vệ. Hộ vệ kia biết nó là thần câu có linh tính, nên buông tay ra cho nó tự do.

Con tuần mã này bốn chân to khỏe, cơ bắp chắc nịch đầy sức mạnh, lưng lấp yên ngựa màu đỏ sẫm, vừa được buông tay là quẩy đuôi hí dài chạy đi, tỏ ra cực kỳ hưng phấn.

Ngọc Nhi nhìn thấy nó thì cũng vui lắm, từ sau khi thu phục được nó, coi nó thành ngựa riêng của mình luôn, nằng thích cảm giác cưỡi trên lưng nó phóng như bay trên đồng hoang. Đợi nó tới gần nằng giắt giây cương, nhẹ nhàng như chim én nhảy lên mình nó.

“Phì” con ngựa đen giờ không nể mặt Đường Kính Chi nữa, chỉ phun mũi về phía y một cái, là tung vó chạy về phía cổng thành, Ngọc Nhi thấy đường đông người, ghìm giây cương khống chế tốc độ, tránh làm bị thương tới người đi đường.

“Ồ háo sắc có mới nới cũ!” Đường Kính Chi lẩm bẩm rồi nhận lấy con ngựa trắng do hộ vệ dắt tới.

Rời khỏi cổng thành, cả đoàn hơn mười người của Đường Kính Chi liền nói giây cương, cho tuần mã phía dưới thỏa sức tung vó, bụi đất mù mịt. Con tuần mã màu đen sức lực hiển nhiên hơn ngựa thường quá nhiều, chỉ thấy người ngựa như làn khói đen lao đi, bỏ lại mọi người rất xa, thì thoảng lại quay đầu ngựa chạy ngang với đám Đường Kính Chi.

Nhìn Ngọc Nhi con tuần mã màu đen chạy đi chạy về mấy lượt ánh mắt rực sáng phấn khích, Đường Kính Chi phải thừa nhận con ngựa này sinh ra dành cho nằng, Ngọc Nhi ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, hoàn toàn không cần dùng roi cũng không ước thúc gì con tuần mã, cả hai có vẻ đều thích loại cảm giác tự do tự tại phóng đi như điện chớp này.

Ước chừng nửa canh giờ sau, mọi người cuối cùng cũng tới đích, hiện giờ gân cốt Đường Kính Chi đã cường tráng hơn nhiều rồi, nhưng cưỡi ngựa xóc nảy lâu như thế vẫn thiếu chút nữa xương khớp cũng rời ra, cái vụ cưỡi ngựa này nói thật y không tìm đâu ra chút khoái cảm như Ngọc Nhi.

Vừa mới nơi Đường Kính Chi cố nhịn bóp đuôi tê tê, nhảy từ lưng ngựa xuống, cưỡi ngựa mà thể chất kém có khi ngồi trên yên ngựa chẳng bao lâu là ngã xuống, ngoài ra còn có một cái khổ nữa là phải dùng hai bên đùi kẹp vào yên ngựa để khống chế cơ thể thăng bằng, nhưng ngựa chạy lâu như thế, đùi thì thịt non cứ ma sát với yên ngựa, nhẹ thì rát như lửa đốt, nặng thậm chí xước da chảy máu.

Xuống ngựa rồi hai chân Đường Kính Chi khê run rẩy, Ngọc Nhi thấy vậy tung mình rời lưng ngựa, động tác lưu loát nhẹ nhàng, chân chạm đất như có đệm bông, chẳng hề phát ra tiếng động.

Khê vỗ nhẹ cổ con ngựa, ý bảo nó tự do tìm cỏ mà ăn, Ngọc Nhi đi tới đỡ cánh tay Đường Kính Chi, y quay đầu sang cười cảm kích với nằng, thấy Trương Gia vừa xuống ngựa, dáng vẻ có phần chịu không thấu tìm được người đồng bệnh tương lân, lòng mới cảm thấy có chút an ủi:

- Trương tiên sinh, tấm bản đồ kia đã tính kỹ sau này xây dựng nhà dân ở đâu chưa?

Trương Gia lần đầu tiên liếc nhìn Ngọc Nhi một cái, rồi cười khỏ, hiển nhiên có cùng tâm sự giống Đường Kính Chi, cố nhịn đau trả lời:

- Nếu như Đường gia khai phát hết mảnh đất này, ít nhất phải thuê năm sáu nghìn người trồng cây, cho nên Trương mỗ tính quy hoạch chừng 10 chỗ xây nhà, mỗi chỗ diện tích không lớn lắm.

- Ô, có quy hoạch thì tốt rồi, trưa nay hẳn có nạn dân tới đây, khi đó chỉ chỗ cho bọn họ, để bọn họ tự dựng phòng ốc. Ừm, cũng có thể giữ lại những người trước kia làm nghề mộc, để họ thống nhất kiến tạo.

Đường Kính Chi nghĩ một lúc rồi nói:

- Ý sau của Đường công tử rất tốt, nếu như có thể chọn ra những người chuyên môn xây nhà, có thể xây nhà chắc chắn lại đẹp, sau này cũng vẫn dùng được chứ không phải chỉ để dùng tạm thời. Lại không ảnh hưởng tới thi công công trình, chứ đợi bọn họ khai hoang xong rồi mới tự về làm nhà thì một nhào rồi, tới khi đó cái nào cũng đang dở cả.

- Vậy cứ làm như thế.

Đường Kính Chi vừa định bảo Trương Gia lấy bản đồ ra xem thì đột nhiên nghĩ tới một khó khăn, mày nhíu chặt lại.

Dựa theo diện tích mà tính toán thì mảnh đất hoang này về sau giao cho năm sáu nghìn người trồng trọt là đủ rồi, nếu như mỗi nhà bốn người, mỗi hộ có hai sức lao động chủ yếu, như thế cũng chỉ có thể dung nạp một vạn người.

Nếu như xây dựng nhà theo kế hoạch đó, cũng chỉ cần xây dựng chừng ba nghìn căn nhà, nếu xây cho 10 vạn người, đợi thiên tai qua đi, nhà thừa sẽ trở nên vô dụng.

Hơn nữa nếu xây quá nhiều còn lãng phí diện tích đất canh tác.

Nạn dân vẫn đang đổ tới từ phương bắc, theo quy hoạch cũ thì rõ ràng không đủ dùng.

Vậy phải làm sao?

Đường Kính Chi nói ra vấn đề này, Trương Gia cũng khó nghĩ, trầm tư rất lâu mới nói:

- Hay là để bọn họ mấy nhà chen vào cùng một nhà.

Lắc đầu, Đường Kính Chi phủ quyết ngay, nam nữ tị hiềm, làm sao để mấy hộ chen chúc với nhau được? Dù là bất đắc dĩ, bỏ nhà chạy nạn bên ngoài cũng đành chấp nhận thôi, nhưng Đường gia đã quản thì phải làm cho đến nơi đến chốn.

Nếu không chẳng bao lâu thế nào cũng xảy ra chuyện.

Cổ ngữ có câu, hồng nhan họa thủy, nếu mấy hộ nam nữ cùng ở một nhà, lúc ngủ, lúc dậy, còn lúc thay y phục, có quá nhiều điều bất tiện, mà có phải ai cũng hiền lành cả đâu, người khó tính, người nóng tính, không khéo nảy sinh cãi vã, nặng hơn thì biểu diễn võ nghệ tại chỗ.

- Trương tiên sinh, trừ mấy chỗ đã quy hoạch đó ra, còn chỗ nào địa thế bằng phẳng lại không thể cày cấy không?

Đường Kính Chi suy nghĩ hồi lâu, thấy dù phải xây thêm nhà cũng phải để nạn dân có chỗ nghỉ ngơi thoải mái một chút.

- Có thì có, nhưng mà nơi này cây cối thưa thớt, nếu ra tăng số lượng nhà, phải đi xa để chặt gỗ, như vậy có quá tốn sức lao động không?

Trương Gia hỏi lại:

Đường Kính Chi khoát tay:

- Không sao cả, cùng lắm khi nạn dân đi rồi, phòng ốc dư dùng làm kho lúa, sắp tới mùa đông, phải để nạn dân có nơi ở đàng hoàng, nếu không dễ nhiễm lạnh bị bệnh.

Trương Gia thấy Đường Kính Chi đã quyết, vả lại chuyện này có lợi cho nạn dân, nên không ý kiến gì nữa.

226. Chương 232: Mặt Dày, Phóng Đãng, Không Biết Thẹn.

Tiếp đó Đường Kính Chi bảo Trương Gia dẫn tới từng chỗ quy hoạch xây nhà ở xem qua, mấy khu đầu không có gì, nhưng đến chỗ thứ sáu, Đường Kính Chi thấy không ổn, nhìn bốn xung quanh nói:

- Trương tiên sinh, địa thế nơi này hình như thấp quá thì phải?

- Ừm, đúng là hơi thấp, nhưng mà chỗ đất cao bên cạnh chất lượng đất rất tốt, khai thác ra sẽ là ruộng thượng hạng, còn bên này đi lên chút là đồi núi, trừ diện mặt đất gò ghề, chất đất lại kém, là đất cát, bị nước mưa sùi mòn nhiều sẽ sụp xống.

Trương Gia chỉ quanh giải thích:

Thuận theo tay Trương Gia, Đường Kính Chi quan sát kỹ, lắc đầu nói:

- Lạc thành mưa nhiều, đúng là không tiện xây nhà trên đất cát, nhưng mà lấy nơi này làm móng nhà cũng không được, tiên sinh nhìn kia, bên này có dấu vết động nước, nếu như năm sau kênh đào hoàn thành, nước chảy vào lại gặp mưa lớn, rất dễ bị nhấn chìm. Tới khi đó phòng ốc bị hủy là chuyện nhỏ, nếu người dân không rút kịp bị cuốn vào nước lũ thì thảm.

Trương Gia thấy Đường Kính Chi coi trọng an nguy bách tính hơn lợi ích thì lòng càng tán thưởng, tiếp lời:

- Đường công tử, thực ra Trương mỗ và các thuộc hạ đã đo đạc cẩn thận lắm rồi, dù có bị một trận bão thì nước cũng không ngập tới đây đâu.

- Chẳng lẽ gần đây không còn mảnh đất nào thích hợp nữa sao?

Đường Kính Chi vẫn không đồng ý, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, chẳng may xảy ra chuyện khác gì bản thân mình giết họ.

Trương Gia còn muốn khuyên, nhưng Đường Kính Chi nói trước:

- Vậy thì xây nhà ở chỗ mảnh đất tốt này đi, diện tích nơi này lớn như thế, lấy đi một chỗ đất tốt cũng như sợi lông trâu thôi, không đáng kể lắm.

Vừa nói vừa ngồi xuống lấy tay bới đất, phát hiện chất đất không tẻ.

Trương Gia nghe vậy nghĩ Đường Kính Chi quá cẩn thận, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, lấy giấy bút ra, đánh dấu sửa chữa.

Bọn họ đi xem hết những chỗ dùng để xây nhà, vừa xem xét vừa trao đổi ý kiến thì đã gần trưa, lúc này thấy phía Lạc Thành có đoàn người đi tới như đám mây đen lớn, nhìn xa xa ước chừng phải tới hai ba vạn người.

- Nạn dân đã tới rồi, chúng ta mau tới xem sao.

Đường Kính Chi hưng phấn nhận lấy giây cương con ngựa trắng, nhảy lên thúc ngựa chạy nhanh.

Ngọc Nhi thấy vậy hút sáo gọi con ngựa đen tới, nàng không đứng tại chỗ mà cũng chạy về phía nó, lúc gặp nhau, nhẹ nhàng một tay ấn cổ ngựa, lộn một vòng tuyệt đẹp, hạ mình lên yên ngựa, đùi kẹp mạnh bụng ngựa, thúc nó đuổi theo.

Người các đông càng dễ xảy ra chuyện, Ngọc Nhi từng hành tẩu giang hồ, không lúc nào buông lỏng cảnh giác.

Trương Gia và các hộ vệ Đường gia thấy động tác lên ngựa Ngọc Nhi lưu loát như nước chảy mây trôi, đều lộ vẻ tán thưởng, tiếp đó cũng nối nhau lên ngựa phi về phía đám đông.

Dẫn đầu đám nạn dân là mấy hộ vệ Đường gia, mấy người đó đã từng theo Đường Kính Chi và Trương Gia tới đây nên biết đường, trong đó có một người cưỡi ngựa đi giữa là Bàn Lộ.

- Nhị gia, thời gian không còn sớm nữa, hẳn người đói bụng rồi. Nhị nãi nãi thấy lão nô rồi phủ làm việc, liền bảo lão nô mang theo mấy món ăn, đều là do chính tay Nhị nãi nãi làm.

Bàn Lộ thấy chủ tử tới, vội vàng xuống ngựa, lấy hộp thức ăn từ trong tay hộ vệ bên cạnh đưa tới.

Đường Kính Chi nghe thức ăn là do Lâm Úc Hương bảo Bàn Lộc mang tới, cười toét miệng, lòng cũng sướng rơn, kiêu thế cuối cùng cũng để mình ở trong lòng rồi, y thuận tay nhận lấy rồi giao cho Ngọc Nhi. Ngọc Nhi vốn không muốn cầm bất kỳ cái gì của Lâm Úc Hương, nhưng nơi này quá đông người, nàng không thể làm mất mặt nam nhân của mình, đành nghe lời nhận lấy.

- Ông đem xẻng và xe kéo trong cho cho nạn dân mang tới đây hết rồi à?

Đường Kính Chi nhìn về phía sau, thấy rất nhiều thanh niên kéo xe, trên xe chất đầy xẻng sắt, hỏi:

Bàn Lộc cũng quay đầu nhìn theo:

- Vâng, ngoại trừ mấy chục cái còn chưa lắp xong thì lão nô cho bọn họ đưa tới đây hết rồi.

Tới đó còn bổ sung:

- Lão nô bảo bọn họ mang theo cả rìu chặt gỗ.

- Tốt, có những thứ này hôm nay đã có thể khởi công rồi.

Đường Kính Chi thấy Bàn Lộc làm việc chu đáo như thế thì yên tâm hẳn, chuyện làm nhà y mới chợt nhớ ra còn chưa nói với ông, có một trợ thủ kinh nghiệm thế này ở bên lo lắng hộ mình, vậy là mình thoải mái hơn nhiều rồi.

- Nhị gia, người tính bắt đầu từ đâu trước?

Bàn Lộc sợ chủ tử bị mệt, nên tiếp theo tính để Đường Kính Chi ngồi chỉ huy, ông làm chân chạy, tuy ông trên 50 nhưng còn khỏe lắm, ít nhất hiện hơn vị chủ tử tuổi thanh niên này.

Đường Kính Chi chỉ mảnh đất cách đó không xa:

- Ta định xây nhà ở tại đó, để nạn dân tối nay còn có chỗ che mưa tránh gió, nếu không chẳng bao lâu nữa mùa đông tới, mọi người đều mắc bệnh cả.

- Nhị gia nói rất phải, lão nô sẽ dẫn bọn họ đi chặt cây làm nhà ngay.

Bàn Lộc nói xong gọi Thị Mặc tới, dẫn một đám nạn dân đi.

Đường Kính Chi hiểu Bàn Lộc trọng điểm bồi dưỡng Thị Mặc để tương lai kế nhiệm ông, cho nên không để ý Thị Mặc trái lệnh mình tự ý rời nhà bếp. Bàn Lộc làm việc lão luyện chỉ huy nạn dân đi làm nhà hẳn không thành vấn đề, liền gọi Trương Gia sang bên ăn trưa.

Trương Gia trước đó được nghe hộp cơm này do đích thân Đường gia Nhị nãi nãi làm, vội vàng xua tay, thứ này không phải ai cũng ăn được, vì thế hắn nhận lấy mấy cái bánh bao từ chỗ hộ vệ, rồi chạy theo phía Bàn Lộc.

Xây nhà có quy hoạch diện tích, không có hẳn chỉ huy là không được.

Đường Kính Chi lắc đầu cười khổ, xem ra Trương Gia đúng như lời đồn đại, là người cuồng công tác.

Y định rủ Ngọc Nhi sang bên thưởng thức cơm trưa chứa đầy tình cảm mà kiêu thế làm cho mình, nhưng không ngờ Ngọc Nhi nhét hộp cơm vào tay y rồi định bỏ đi. Đường Kính Chi nhanh tay nắm lấy bàn tay vừa mềm vừa trơn của nàng.

Bên cạnh bao nhiêu người như thế làm mặt Ngọc Nhi tức thì mặt đỏ như đánh phấn, có điều vùng tay một cái, tướng công thư sinh không hề có ý buông ra.

- Nàng có ăn không? Không ăn ta cứ nắm mãi đây.

Sớm đoán ra Ngọc Nhi và Lâm Úc Hương có mâu thuẫn, cho nên Đường Kính Chi không khuyên nhủ, nếu không với tính quật cường của Ngọc Nhi, hiệu quả chẳng được mấy, cho nên y mặt dày chơi trò vô lại.

- Người ...

Ngọc Nhi không nghĩ Đường Kính Chi luôn nhã nhặn lịch thiệp lại chơi trò vô lại với mình, nàng đỏ khốc đỏ cười, dùng khóe mắt liếc quanh, hộ vệ Đường gia biết ý quay hết mặt đi, nhưng không ít nạn dân tò mò nhìn về phía này, chuyện nam nữ luôn là đề tài muôn thủa khiến người ta chú ý, mấy tiểu cô nương vừa

đỏ mặt xấu hổ vừa nhìn không chớp đầy hâm mộ, nàng bực bội dậm chân, cuối cùng không cam lòng chấp thuận.

Hiền nhiên da mặt nàng không đầy như của Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi mặc kệ Ngọc Nhi trừng mắt nhìn mình, ngược lại còn thích thú, nàng trước giờ kiên cường lại cũng dậm chân giậm dỗi như tiểu nha đầu, cười hăng hắc, càng nắm chặt tay hơn, hếch cằm đắc ý, kéo nàng về phía một cây đại thụ.

Có thể ép Ngọc Nhi phải lộ vẻ thẹn thùng nữ tính, y thấy rất có cảm giác thành tựu.

Có điều cái điều bộ đáng ghét đó lọt vào mắt Ngọc Nhi tức thì nhận lấy vô số cái lườm với chữi thâm :” Đồ mặt dày, không biết thẹn, hạng phóng đảng!”

227. Chương 233: Vương Mông Nổi Giận.

Vương Mông mặc dù luôn phái người theo sát nhất cử nhất động của Đường gia, nhưng dám thủ hạ đó rõ ràng là hơi lười một chút, bọn chúng đợi truyền đơn của Đường gia phát hết xong, trời đã sáng bánh rồi mới lè mề kéo tới chỗ Đường gia thí cháo ở thành nam.

Nghe thấy Đường Kính Chi cổ động nạn dân đi đào kênh khai hoang, bọn chúng thâm hô không ổn, để lại mấy tên phá hoại, tên chạy nhanh nhất vội vàng về nha môn báo tin.

Vương Mông dù bất tài, nhưng là kẻ có kỷ luật, mỗi sáng đều dậy rất sớm, hần đang đọc sách trong thư phòng, nghe thấy hạ nhân nói có công sai tới bẩm báo, nghĩ sớm thế này hần là việc gấp, liền bảo công sai đó tới thẳng thư phòng.

Tên công sai đó chạy rất gấp, vào thư phòng quỳ xuống, nuốt ngụm nước bọt, thở dốc báo:

- Đại nhân, không xong rồi, tên Nhị công tử của Đường gia đang cổ động nạn dân đi đào kênh khai hoang gì đó ở chỗ thí cháo.

Vương Mông vốn định ra về dạy bảo công sai núi Thái Sơn sập xuống cũng không đổi sắc mới là người làm chuyện lớn, nên đặt sách xuống, cầm chén trà lên uống một ngụm, nghe thế “phì” một phát phun hết trà trong miệng ra, quát hỏi:

- Người nói cái gì? Khai hoang cái gì? Đào kênh cái gì?

Tên công sai sợ rụt người lại, đầu cúi thấp hơn, không dám nhìn Vương Mông thêm cái nào nữa, giọng cũng nhỏ hơn:

- Tiểu nhân cũng không hiểu lắm, có điều tên Nhị công tử Đường gia đó đúng là đang cổ động nạn dân đi khai hoang đào kênh ở ngoài thành, hơn nữa rất có khả năng lấy chuyện không chắn tai nữa để uy hiếp.

“Choang” một tiếng Vương Mông đập chén trà xuống bàn, đứng bật dậy, tức tối đi lại trong phòng mấy vòng, đột nhiên nhớ ra, nói:

- Bất kể là khai hoang hay đào kênh đều phải cần công văn của triều đình mới được, người lập tức tới nha môn công bộ quản truân điền và thủy lợi tra rõ cho ta xem có phải Đường gia đã làm xong công văn rồi hay không, nếu chưa làm xong thì thôi, nếu đang làm thì lập tức dừng lại cho ta.

- Vậy, nếu Đường gia đã làm xong rồi thì sao ạ?

Tên công sai cẩn thận hỏi thêm một câu:

- Cút!

Vương Mông nổi xung đá một phát làm tên công sai ngã lăn quay, nếu Đường gia đã có công văn, dù hần là thành thủ chẳng nữa, không tìm được điểm yếu của Đường gia, chỉ đành nhẫn nhịn trơ mắt nhìn.

Tên công sai trúng đòn đau, không dám lăm mồm, bò dậy rồi co cẳng chạy mất.

Để cân bằng lợi ích quốc gia và địa phương, ở địa phương còn thiết lập nha môn lục bộ, phụ trách ba mảng chính công trình, quan binh và thuế má, tương ứng công binh hộ, tùy theo cấp độ hành chính mà thiết lập thêm nha môn tương ứng.

Ví dụ như ở huyện thì huyện lệnh thực sự là thổ hoàng đế, trong tay nắm trọn quyền lực, còn lên tới cấp thành thì thiết lập thêm nha môn công bộ, chịu quản lý theo triều dọc, không phải cấp dưới trực tiếp của quan viên đứng đầu địa phương.

Tuy thế Vương Mông vẫn là quan lớn nhất trong thành, đáng lẽ chuyện mua đất kia về thể diện thì Lưu Bưu vẫn phải báo qua cho Vương Mông, nhưng Lưu Bưu lại sợ bị chia mất chính tích, nên không báo cho Vương Mông mà trực tiếp bên lên trên làm công văn, cho nên Vương Mông không hề hay biết.

Tới khi bước chân tên công sai xa dần, Vương Mông lại chấp hai tay sau lưng đi đi lại lại trong thư phòng, cái mặt sơn dương cũng dần tối lại, Đường Kính Chi đã trở mặt với mình rồi, nếu như chưa làm xong công văn, làm sao dám ngang nhiên cổ động nạn dân đi làm việc này được?

Không thể, tên này không chỉ mồm mép sắc bén, mà đầu óc cũng rất thông minh.

Nếu chẳng phải như thế Đường gia sớm đã bị hấn và ân sư thôn tính rồi, mà nhìn tình hình hiện tại thì tựa hồ Đường gia đã nghĩ thấy cái gì đó, nếu không Đường Kính Chi đã chẳng công khai trở mặt với mình, điều này đâu có lợi gì cho Đường gia.

Nếu đúng là như thế vậy sau này mình không thể cố kỵ nhiều nữa rồi, dù sao ý tứ của bên trên là mau chóng hạ được Đường gia.

Quay trở về bên ghế, hần chậm chậm ngồi xuống nhắm mắt lại, suy nghĩ hồi lâu thấy càng sớm ra tay với Đường gia càng tốt.

Hai mắt đột nhiên mở ra, khẽ vỗ tay một cái.

Tiếng vỗ tay vang lên liền thấy một bóng người từ sau bình phong lặng lẽ xuất hiện quỳ một gối xuống đất không nói gì.

Lãnh đạm nhìn người áo xanh trước mắt, Vương Mông nói:

- Mấy ngày này tiếp tục chuẩn bị kế hoạch lần trước chưa hoàn thành, đợi thời cơ chín muồi là lập tức ra tay.

- Vâng.

Người áo xanh đáp một tiếng rồi loáng cái biến mất khỏi thư phòng.

Một lúc sau tên công sai lúc nãy mồ hôi nhễ nhại quay về, mặt rõ ràng nhợt nhạt hơn, quỳ xuống báo:

- Đại nhân, vị Nhị công tử Đường gia đã làm xong công văn rồi ạ, bạc cũng được giao tới tay Dư đại nhân Dư Thụ lang trung công bộ, trên quan văn ghi rõ ràng, mảnh đất hoang đó bán với giá 30 lượng bạc.

(*) chức quan: Thượng thư -> thị lang -> lang trung -> viên ngoại lang.

“Bốp!” Mặc dù đã đoán trước rồi nhưng Vương Mông vẫn không kìm được lửa giận ném chén trà xuống đất, tên công sai không dám né tránh, mặc nước trà và mảnh vụn bắn lên mặt, vì lực quá mạnh, mảnh vỡ cửa mặt hấn mấy vết máu.

- Vô dụng, con mẹ nó đúng là đồ vô dụng! Hần giống như cái tên hần, là thừa thái ăn hại.

Tên công sai bị đau nhưng không dám hé răng một lời, càng gập người xuống, đầu cúi sát mặt đất.

- Vậy Dư đại nhân có nói cho người biết Đường gia dùng lý do gì mua mảnh đất hoang đó không?

Tên công sai run lấy bầy, đáp:

- Dư ... Dư đại nhân nói, Đường gia ... Vốn mua mảnh đất đó thả ngựa nuôi trâu.

- Cút!

Vương Mông giận tái mặt mày tím tái rồi, thả ngựa nuôi trâu có cần bỏ mấy chục lượng bạc ra mua mảnh đất hoang lớn như thế không? Còn về tên lang trung công bộ kia thì khỏi cần phải hỏi nữa, hẳn là Đường gia dùng bạc mua công văn rồi.

Tên công sai đứng dậy chạy luôn, được mấy bước thì quay lại, quỳ xuống báo:

- Đại nhân, tiểu nhân còn nghe ngóng rõ ràng, công văn do quân sự truân điền Lưu Bư giúp Đường gia chải chuốt quan hệ để làm.

- Lưu Bư à?

Vương Mông thấy quen tai.

- Vâng ạ, tên Lưu Bư này trước kia còn từng làm thủ thành đại nhân.

Tên công sai đó thấy Vương Mông không nhớ ra, vội nhắc:

Lưu Châu tổng cộng chỉ có chín vị trí thành thủ, tên công sai vừa nhắc, Vương Mông liền nhớ ra Lưu Bư là kẻ nào rồi, cả giận nói:

- Tên khốn kiếp đó chẳng phải bị biếm thành bình dân rồi hay sao? Còn làm quân sự truân điền gì nữa là thế nào?

- Cái, cái này chắc là bỏ tiền ra mua.

Lần này Vương Mông không đập đồ nữa, vì hẳn tìm được thứ trút giận tốt hơn, mặt mày nanh ác nói:

- Kiểm cái lý do gì đó bắt tên khốn kiếp đó cho ta, tống hẳn vào đại lao, tất cả đồ tra tấn trong đại lại đều mang ra chiêu đãi hẳn một lượt, nhưng nhớ kỹ, không được để hẳn chết, kẻ này về sau biết đâu còn hữu dụng.

Tên công sai bắt giác rung mình, đáp một tiếng rồi chạy mất, không dám thừa thốt gì lấy lòng nữa.

Vậy là mất toi ba mươi vạn lượng bạc rồi, Vương Mông càng nghĩ càng sôi máu, hận không thể đích thân vào đại lao tra tấn Lưu Bư, càng cảm hận Đường Kính Chi bỏ ra bằng đấy tiền mua cái mảnh đất hoang xa xôi, bản thân hẳn không có chút hứng thú nào với việc khai hoang đào kênh.

Cái hẳn muốn là bạc và cửa hiệu

Công trình to lớn như vậy, bọn chúng khởi công một cái, hẳn là ân sư đã biết rồi, vậy phải làm sao đây? Nhớ tới vị ân sư trên đầu, Vương Mông lấy tay day huyệt thái dương, chuyện này e lại bị chửi mắng nữa.

Ừm, phải sớm ra tay với Đường gia thôi, ân sư tuổi đã cao, chưa tới hai năm nữa là rời nhiệm rồi, thời gian eo hẹp, nhất định là không có kiên nhẫn nữa, tới lúc đó không khéo cái vị trí thành thủ của mình chẳng giữ nổi, huống hồ không có ân sư chống lưng, mình muốn đối phó với Đường gia đâu dễ, còn phải cẩn thận bị chúng cản trở.

Mình và ân sư đều ngậm nuốt bạc của Đường gia, đã không có khả năng hòa giải nữa, vậy nhất định phải có một bên tiêu vong.

Vương Mông nghĩ rồi hai mắt lóe hung quang, nắm đấm bóp chặt.

228. Chương 234: Xây Nhà.

Tới dưới bóng cây đại thụ Đường Kính Chi mới chịu buông tay Ngọc Nhi ra, lúc này mặt Ngọc Nhi đã đỏ dừ ngượng chín người, không dám nhìn Đường Kính Chi nữa, đưa tay nhận hộp thức ăn mở ra.

Nắp hộp vừa mở, mùi thức ăn hấp dẫn bay vào mũi hai người.

Chỉ thấy hộp thức ăn chia hai tầng trên dưới, đặt bảy tám đĩa thức ăn, có rau có thịt, chẳng những thơm mà màu sắc phối hợp khiến người ta nhìn thôi đã ứa nước miếng, cho dù Ngọc Nhi chẳng hề có thiện cảm với Lâm Úc Hương nhưng lúc này cũng không thể không bội phục vị Nhị nãi nãi này làm thức ăn rất giỏi.

Là vợ người, phải biết thêu thùa, hiểu nấu nướng, nhưng mình lại chẳng làm được bất kỳ chuyện nào, trước kia chí hướng cao xa, coi giết tham quan cứu dân nghèo là trách nhiệm của mình, giờ mới nhận ra mình là đồ ngốc, ngay cả một người vợ bình thường cũng thua kém.

Đặt nắp hộp thức ăn sang bên, Ngọc Nhi lấy từng đĩa thức ăn xếp lên đó, vì mặt đất quá bẩn, nên nàng không lấy hết ra, dù sao đã lấy tầng trên rồi, không gây trở ngại cho việc gấp thức ăn tầng dưới nữa:

- Nhị gia, có thể ăn được rồi.

Vừa nói Ngọc Nhi vừa đưa cho Đường Kính Chi một đôi đũa và một cái bánh bao trắng trẻo lại thơm tho.

Ngồi phịch xuống đất, dựa lưng vào gốc cây đại thụ, Đường Kính Chi xắn tay áo lên, lúc này mới nhận lấy đũa và bánh bao, cười nói:

- Ra ngoài làm việc, nàng cũng đừng chú ý nhiều quá, cùng ngồi xuống ăn đi.

- Vâng.

Ngọc Nhi ngồi xuống đối diện với Đường Kính Chi, trước kia nàng ăn gió nằm sương quen rồi, chẳng thèm chú ý nhiều làm gì, có điều nàng rất hiếu kỳ, tướng công thư sinh là văn nhân, hơn nữa từ nhỏ được chiều chuộng sung sướng, sao lại bỏ đi nghỉ lễ rườm rà kia ngồi xuống đất ăn uống như một bách tín bình thường?

Ngọc Nhi vừa cầm đũa lên thì thấy Đường Kính Chi chăm chú nhìn mình, chẳng hiểu gì cả, tiếp đó mặt lại đỏ ửng.

Miệng cười hì hì, Đường Kính Chi vẫn nhìn nàng không chớp, cười rất là tà ác.

“Đồ mặt dày, chỉ biết bắt nạt người ta!” Ngọc Nhi mặt nóng như phát sốt, lườm Đường Kính Chi một cái, rồi lại nhìn bốn xung quanh, thấy không ai nhìn về phía này mới đưa tay lên bỏ khăn che mặt xuống, muốn ăn cơm tất nhiên không thể che mặt được.

Mặc dù trước kia được nhìn dung mạo xinh đẹp của Ngọc Nhi rồi, nhưng khi tấm khăn che mặt kéo xuống, Đường Kính Chi vẫn hít một hơi nín thở.

Thấy Ngọc Nhi thẹn thùng trừng mắt nhìn Đường Kính Chi mới thu ánh mắt lại, khắp khối mừng thầm, Ngọc Nhi không còn lạnh lùng cô ngạo như trước kia nữa, nàng chịu nói nhiều hơn, biểu cảm trên mặt sống động hơn, hẳn không bao lâu nữa nàng có thể tiếp nhận mình.

Thời gian ăn cơm tiếp theo đó cứ cắn một miếng bánh bao, gấp một miếng thức ăn Đường Kính Chi lại nhìn khuôn mặt Ngọc Nhi một cái rồi mới ăn.

Ngọc Nhi ban đầu thấy Đường Kính Chi liên tục liếc qua còn trừng mắt với y, có điều sau khi thấy kẻ này mặt dày hơn thốt, căn bản không biết xấu hổ là cái gì, đành từ bỏ phản kháng vô ích.

Cơm nước xong, Ngọc Nhi lại che khăn lên mặt, Đường Kính Chi chỉ biết thở dài, đứng dậy phủi bụi ở mông rồi đi tới chỗ xây nhà.

Lúc này chỗ đất hoang bên đó đã cực kỳ tưng bừng náo nhiệt, mấy vạn người tập trung ở đó qua qua lại lại, mỗi người đều bận rộn với việc của mình, dù đại bộ phận y phục lam lũ, vá chằng vá đụp, nhưng tinh thần phấn chấn vui vẻ, cười nói rộn ràng.

Người dân nơi này này đúng là hết sức thuần phác.

Lòng cảm khái một câu Đường Kính Chi đi nhanh tới, muốn hòa mình vào không khí sôi động đó, Bàng Lộc đang bận rộn chỉ huy mọi người làm việc, thấy y đi tới thì nói:

- Nhị gia sao không nghỉ ngơi thêm một chút, người phải chú ý sức khỏe ...

Đường Kính Chi xua tay cắt ngang, vui vẻ nói:

- Không sao, gần đây gần cốt ta rắn chắc hơn nhiều rồi, ông đã tính xem chỗ này có thể xây được bao nhiêu nhà chưa?

- Bẩm Nhị gia, lão nô nghĩ mai nơi này khởi công rồi, các nạn dân muốn có chỗ ở gấp, liền quy hoạch diện tích nhà nhỏ đi một chút, như thế vừa tiết kiệm được thời gian, cũng tiết kiệm được đất đai.

Bàng Lộc thấy tinh thần Đường Kính Chi rất tốt, không có vẻ gì là mệt mỏi mới yên tâm:

- Vừa rồi lão nô và Trương tiên sinh đã tính sơ qua rồi, mảnh đất này ước chừng có thể xây được hơn bốn trăm căn nhà, mỗi căn nhà có bốn gian phòng. Vị trí làm tiểu viện sẽ giữ lại, tường bao không xây vội, đợi sau này đợi khai hoang xong quay trở lại tu bổ.

Bốn gian sương phòng lại thêm một tiểu viện, nhà với quy mô thế này với bách tính mà nói đã là khá lắm rồi.

Đường Kính Chi gật đầu, hết sức hài lòng:

- Được, cứ làm theo phương án ông đã thương lượng, tốc độ phải nhanh, có điều cũng phải chú ý an toàn, nhất là nạn dân đi chặt cây, dặn họ cẩn thận đừng để cây đổ đè phải.

Cây cối ở phương nam phần nhiều là thấp, sum xuê, không giống cây đại thụ chọc trời cao cả trăm mét ở phương bắc, có điều cho dù là thế, cây đổ xuống với đồng cảnh lá đổ nếu coi thường để nó quét phải thôi cũng thương tích không nhẹ.

- Nhị gia cứ yên tâm, trong số nạn dân có rất nhiều người chuyên chặt cây đốn củi, còn có cả thợ làm nhà, những việc này bọn họ quen rồi, không dễ xảy ra sai sót gì đâu.

Bàng Lộc trả lời:

- Tốt, không xảy ra chuyện là tốt rồi, ông làm việc của mình đi, ta ngó quanh xem.

Nhiều người làm việc như thế không có người chỉ huy là không xong, Đường Kính Chi nói xong, không quấy rầy Bàng Lộc nữa, cùng Ngọc Nhi đi sang bên cạnh, nơi đó mười mấy người đang dùng đất đắp tường nhà.

Hai người còn chưa tới gần thì đã bị những người kia nhận ra, bọn họ quỳ cả xuống:

- Tiểu nhân bái kiến Đường công tử.

- Tiểu nhân thỉnh an Đường nhị gia.

Đường Kính Chi vội đi tới đỡ họ lên:

- Đứng dậy đi, mọi người đứng cả lên nói chuyện, không cần đa lễ như thế.

- Vâng.

Mười mấy người đáp lời rồi nhìn nhau xong mới dè dặt đứng dậy, trong mắt người dân cùng khổ bọn họ, con cháu thế gia đại tộc rất kiêu kỳ, hơn nữa đại bộ phận tính khí không tốt, nên cho dù Đường gia có được thiện danh, nhưng vẫn mang lòng e sợ Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi đỡ một nam tử đứng dậy, khẩu khí rất ôn hòa:

- Trước kia mọi người từng xây nhà rồi à?

Một nam tử trưởng thành trên bốn mươi lớn gan nhất, thấy y không làm cao, có vẻ dễ gần, trả lời:

- Bẩm Nhị gia, bọn tiểu nhân đều đã từng làm việc này, hơn nữa trước kia ở quê, đây còn là nghề kiếm tiền nuôi gia đình của tiểu nhân.

- Ồ!

Đường Kính Chi nghe vậy đưa mắt nhìn kỹ nam tử này, rồi lại nhìn sang tường đất đang đắp được một nửa, thời ấy không có gạch, cho nên trừ nhà phú quý hay cung điện hoàng gia dùng đá xây, nhà đất đều dùng đất đắp tường.

Nếu như chỉ dùng đất cày đắp thì tất nhiên là không được, dễ sập, không chịu nổi trọng lượng của nóc nhà, cho nên bọn họ lấy lấy phiến gỗ làm khuôn đổ đất vào, sau đó người nhảy lên trên dùng chân dậm thật chặt, sau đó tháo khuôn ra, đưa lên trên, lại đổ đất, lại dậm, cứ như thế từng lớp một, thế là thành bức tường khá vững chắc rồi.

Ở phương bắc người ta toàn làm như thế, có điều Đường Kính Chi nghĩ, nếu cứ làm theo cách người phương bắc thì tựa hồ có chút không ổn.

Thời tiết phương nam và phương bắc khác nhau rất nhiều, phương nam nưa nhiều lại dài ngày, tới mùa hè thì bão càng nói tới là tới. Nóc nhà ở phương bắc gần như là bằng nhau, còn làm bằng đất, chỉ có tường phía sau cao hơn một chút để tiện thoát nước, nhưng nếu xây nhà phương nam cũng thế thì không xong.

Lượng mưa phương nam gấp phương bắc mấy chục lần, nếu như nóc nhà chỉ làm hơi dốc một chút như thế, chẳng được hai ba ngày, mưa to làm cho bùn đất đắp bên trên trôi hết, thế là nhà bắt đầu sẽ bắt đầu lọt nước.

Cho nên nạn dân phương bắc tới đây đắp tường còn được, chứ làm mái phải giao cho thợ phương nam bố trí.

Nghĩ tới đó y bảo người gọi Bàn Lộc tới căn dặn một phen.

229. Chương 235: Cùng Gánh Vác.

Bàn Lộc nghe xong liên tục gật đầu:

- Nhị gia nói rất phải, lát nữa lão nô sẽ phân ra thợ phương nam và phương bắc, người phương bắc hẳn nhiều hơn phụ trách đắp tường, còn người phương nam phụ trách lợp mái.

Nạn dân phương nam cơ bản đều ở xung quanh Lạc Thành, ít hơn là cái chắc.

- Được, ông đi làm đi.

Nói ra suy nghĩ trong lòng, Đường Kính Chi bảo Bàn Lộc đi lo liệu, y chỉ dặn dò được đến thế thôi, cụ thể tự người kia là dân trong nghề rồi họ tự biết phải làm thế nào.

Ngọc Nhi theo đằng sau rất ngạc nhiên, không ngờ tướng công thư sinh xuất thân thế gia lại chú ý tới mấy việc vặt vãnh này, theo lý chẳng phải thư sinh chỉ quan tâm tới đọc sách lấy công danh, khinh thường chuyện này, coi nó là thứ hạ tiện của đám hạ dân thôi sao? Ngọc Nhi lòng ngạc nhiên, đồng thời sinh ra hứng thú với con người Đường Kính Chi.

Do người quá đông, nên phân thành mấy nhóm liên, trừ chỗ này ra còn hai nơi khác dùng để xây nhà cũng bắt đầu thi công, cách rất xa vẫn nghe được tiếng hò hét.

Đưa mắt nhìn quanh, khắp nơi là cảnh hăng say làm việc.

Đi trong đám đông bận rộn, hai người còn thì thoảng nghe thấy tiếng tán tụng Đường gia, nói chủ tử Đường gia là sao trên trời chuyển thế, người thì bảo do Phật tổ sai xuống trần gian cứu vớt lẽ dân.

Với những lời phóng đại này, Đường Kính Chi chỉ cười khẽ, y hiểu nạn dân nói thế là nhờ hai bức thư sáng nay của hai vị đạo tiên phật đà kia, nên họ mới hăng hái làm việc như thế, để thần phật trên trời nhìn vào.

Ngọc Nhi nghe những lời này không nén được tò mò trong lòng, chẳng kiêng kỵ nữa bước tới đi ngang vai với Đường Kính Chi, hỏi:

- Nhị gia, người quen Tử Vân đạo trưởng và Hư Phù đại sư à?

Đường Kính Chi ngẩn ra, lắc đầu theo bản năng rồi lại gật đầu.

- Vậy rốt cuộc là quen hay không quen?

Ngọc Nhi thấy thế bực mình lườm y một cái:

Đường Kính Chi hiện giờ đúng là không quen, thực sự y cũng không muốn dính dáng gì tới “hai lão già tà môn” đó, nhưng hai vị đạo tiên phật đà ấy cùng Đường Kính Chi trước kia lại là hảo hữu tri giao, cho nên y mới vừa gật lại vừa lắc.

- Đúng là ta và hai vị đó tương giao tâm đầu ý hợp, trước kia hay tới luận đạo nhân thế, thảo luận phật pháp.

- Thật sao?

Ngọc Nhi ngạc nhiên, thấy tướng công thư sinh càng lúc càng có nhiều bí mật, làm nàng nhìn không thấu y là người như thế nào nữa rồi.

Nhìn Ngọc Nhi kinh ngạc như thế, Đường Kính Chi chỉ cười khở, người khác lấy quen hai vị phật đạo đó làm vinh, y lại lấy đó làm phiền phức, ở cái nơi mà dân trí chưa được khai sáng, trong lòng mỗi người gần như đều có thần linh tín ngưỡng của mình, trong đó đa phần tín đồ Phật tổ Đạo tôn, cho nên uy vọng của Tử Vân đạo trưởng và Hư Phù đại sư này có uy vọng cực cao.

Đoán chừng bất kể là ai xuyên việt tới đây, đoán chừng đều không muốn dính dáng gì tới mấy chuyện thần bí khoa học tiến bộ vẫn còn mơ hồ, hai vị đó xem chừng không phải hạng người lừa đời kiếm danh mà có bản lĩnh thực, nên suy nghĩ của Đường Kính Chi là tránh cho lành.

- Ủ, thế nào? Chẳng lẽ nàng muốn làm quen với họ à?

- Thiếp chẳng muốn! Nhị gia cũng biết trước kia thiếp là người trong giang hồ, người hành tẩu giang hồ có mấy ai chưa từng giết người? Chẳng may bọn họ thực sự có bản lĩnh nhìn ra thiếp đã giết người, rồi dùng pháp thuật lấy mạng thiếp, đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, chịu khổ sở thì sao?

Ngọc Nhi cười tự trào, giọng có chút sợ hãi:

Dù đoán trước được điều này, nhưng nghe chính Ngọc Nhi thừa nhận mình đã giết người, Đường Kính Chi vẫn giật mình, nói ngay:

- Đừng nói lung tung, mặc dù nàng từng giết người, nhưng hẳn phải là những kẻ đáng giết, cho dù gặp phải bọn họ cũng không sợ.

- Vậy Nhị gia có muốn biết trước kia thiếp từng giết những ai không? Có phải kẻ đáng chết hay không cả thiếp cũng không dám khẳng định, có kẻ giết vì ân oán cũng có kẻ bị giết vì tự vệ. Biết có mấy mạng người mất trong tay thiếp, Nhị gia có sợ không?

Ánh mắt và ngôn từ của Ngọc Nhi đột nhiên trở nên cực kỳ sắc bén, hai mắt nhìn chăm chăm vào mắt Đường Kính Chi không rời, như muốn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng y, cũng muốn biết đáp án ngay lập tức:

- Không muốn biết, cũng không sợ.

Đường Kính Chi nghiêm mặt lại, trả lời hết sức kiên quyết! Tiếp đó đang lúc Ngọc Nhi còn sửng sốt, y nắm ngay lấy tay nàng:

- Nàng là nữ nhân của ta, vì sao ta phải sợ nàng? Còn về phần nàng giết ai, ta mặc kệ, nếu nàng gây ra điều gì, ta sẽ cùng nàng gánh vác.

Không thể nào!

Nghe câu trả lời của Đường Kính Chi, Ngọc Nhi vẫn không dám tin.

Cho dù nàng đã nhìn ra con người tướng công thư sinh rất tốt, là một đấng quân tử đường đường, nhưng mình chỉ là một tiểu thiếp của y thôi mà, sao y có thể nói ra những lời như thế.

Biết mình giết người còn nói cùng mình gánh vác. Nếu như chẳng phải tướng công thư sinh mặt mày nghiêm nghị, giọng kiên quyết chắc nịch, nàng thực sự cho rằng y đang nói đùa, một người xuất thân hào môn, một người đọc sách thánh hiền, lại vì một tiểu thiếp mà gánh vác tội danh giết người, đúng là điều quá khó tin.

Câu nói đó cũng như một tảng đá lớn từ trên trời rơi xuống, đánh vào biên lòng phẳng lặng của nàng khơi lên cơn sóng cuộn cuộn.

Xưa nay nàng luôn kiên cường, tính cách độc lập, chưa từng thích người khác đưa tay giúp mình, lại thấy cảm động vì có người muốn gánh vác cho nàng, cảm thấy muốn được dựa dẫm vào ai đó.

Đường Kính Chi mặc dù nói kiên quyết, nhưng cũng hiểu câu này có hơi đại nghịch bất đạo, bất chấp lý lẽ. Đúng! Ngọc Nhi là nữ nhân của y, nhưng nếu như vì nàng mà liên lụy tới Đường gia, tới Đường lão lão thái quân thì như thế thành bất hiếu rồi, có điều nói như thế nào chẳng nữa, y nói được là sẽ làm được, nếu như ngay cả nữ nhân của mình còn không bảo vệ được thì y còn là nam nhân nữa không?

Trước mặt đông đảo người dân bốn xung quanh, bị tướng công thư sinh nắm tay, cho dù Ngọc Nhi xấu hổ hết sức, nhưng không rút tay lại nữa, cho dù cái tên đáng ghét đó còn được nước lã tới, còn miết tay nàng, rồi lên gãi gãi lòng bàn tay nàng, Ngọc Nhi vẫn nhẫn nhịn.

Thế rồi xấu hổ nhạt dần, cảm giác tê tê khác thường từ lòng bàn tay truyền đến, cảm giác đó rất quen thuộc, làm nàng tức thì nhớ lại lần đi tới Kiên Thành, nàng muốn xuống xe ngựa, nhưng bị nam nhân này lấy cổ khoắc áo choàng, tập kích ngực nàng.

Lần đó hai nụ hoa nhỏ kia cũng truyền tới cảm giác khiến tim người ta đập loạn nhịp, đồng thời khiến người ta mơ hồ có chút khao khát không tên, làm hơi thở gấp gấp, cơ thể mềm nhũn.

- Nô tài thỉnh an Nhị gia, Ngọc di nương.

Đang lúc hai người đều mang tâm tư riêng, một đêm toàn bộ chú ý làm sao để có thể tiến thêm một bước lợi dụng tình thế hiếm có này, một đang mơ màng trong cảm giác như hiểu như không, chẳng biết đối phó thế nào thì một giọng nói quen thuộc vang lên.

Nghe giọng này, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đều giật nảy mình, buông tay ra, rút nhanh lại.

Có điều đợi nhìn rõ người đó, Ngọc Nhi quay người đi, Đường Kính Chi thì chẳng cần nhìn cũng biết là ai, thâm giận, mắng luôn:

- Thị Mặc, người không ở bên Đại quân sự giúp đỡ, đi chơi lung tung làm gì?

Thấy chủ tử mặt mày khó coi, Thị Mặc thầm kêu khổ, nó đâu có mù, vừa rồi cũng nhìn thấy chủ tử và Ngọc di nương tay trong tay, đang tình chàng ý thiếp, nhưng, nhưng có phải nó cố ý tới phá chuyện tốt của chủ tử đâu.

Cười gượng chỉ phía đằng sau, Thị Mặc nói:

- Nhị gia, nô tài làm sao dám bỏ đi chơi trong lúc bận rộn thế này, vừa rồi Đại quân sự bảo nô tài đi phụ trách chỉ huy nạn dân vận chuyển gỗ, người xem, đây là đợt gỗ đầu tiên vận chuyển về.

230. Chương 236: Kéo Vào Vũng Nước Đục.

Nhìn theo hướng Thị Mặc chỉ, Đường Kính Chi mới phát hiện thì ra mình chỉ lo hưởng thụ bàn tay mềm mại của Ngọc Nhi mà không chú ý phía trước, nên gặp phải Thị Mặc, mà chung quanh đây chỉ có một con đường này đi được, cho nên Thị Mặc mới tới thỉnh an.

Có điều tuy biết không thể trách nó, nhưng Đường Kính Chi vẫn tức tối trợn mắt lên, người tướng tay Ngọc di nương người dễ nắm vậy sao?

Đợi tới lần sau chẳng biết bao giờ.

Thị Mặc chỉ biết cười bồi, tránh sang bên bên nhường đường cho hai vị chủ tử.

Ở cái xã hội đó nam nữ ra ngoài đường nắm tay nhau là bị coi làm hồng thuần phong mỹ tục, cho nên Đường Kính Chi không tiện công khai trách cứ Thị Mặc, nhắc chân đi về phía nạn dân.

Ngọc Nhi là cân quốc võ lâm, không thiếu hào khí, nhưng đối với chuyện nam nữ không khác tiểu cô nương, cực kỳ thẹn thùng, không dám nhìn Thị Mặc, vội vàng đi theo.

Theo sau Thị Mặc chừng mấy mét, có bốn năm chục người đang đứng, hẳn là Thị Mặc thấy chủ tử và Ngọc di nương quá lớn gan, tránh hai người họ xấu hổ nên mới bảo những người kia dừng lại, còn nó thì tới thỉnh an, những người kia có mười mấy người kéo xe, bên xe chất đầy khúc gỗ đã chặt bỏ cành lá, lột vỏ.

Số gỗ đó to thì đường kính tới một thước, có thể dùng làm xà cột, nhỏ thì ba tấc, có thể làm mái.

Nạn dân giờ cơ bản đều nhận ra Đường Kính Chi, thấy y đi tới ai nấy về mặt trở nên cẩn trọng, đầu cúi xuống, thành thực đứng đó không nhúc nhích.

- Thị Mặc, phía đó chặt gỗ có thuận lợi không?

Đường Kính Chi nhìn số gỗ trên xe, thấy từng súc thẳng tắp, trơn sáng, thuận tay sờ lên, vì mới lộ vỏ không lâu, đầu ngón tay truyền tới cảm giác trơn ướt mát mát.

Biết chủ tử không được thoải mái, Thị Mặc không dám chậm trễ, vội chạy tới khom lưng đáp:

- Thuận lợi ạ, rất thuận lợi, nghe nạn dân chặt gỗ lớn, cây cối ở nơi này không cao, dễ chặt hơn những cây cổ thụ ở phương bắc nhiều.

- Vậy người đoán chừng một ngày chặt được bao nhiêu cây?

Đường Kính Chi cố ý làm khó hỏi:

Nạn dân chặt cây và vận chuyển gần nghìn người, hơn nữa chỗ chặt gỗ có gần có xa, Thị Mặc đã bao giờ làm công việc này đâu, cho nên vắt óc nghĩ một hồi, lắp ba lắp bắp đáp:

- Cái, cái này nô tài không rõ lắm.

- Cốp!

Thị Mặc vừa mới nói xong thì đầu bị gõ cho một cái, đau nhúm mặt lại, làm nó thiếu chút nữa kêu lên, lời mắng mỏ cũng tới ngay sau đó:

- Lớn bằng chừng này rồi mà ngay cả chút chuyện nhỏ đó cũng làm không xong, đáng đánh đòn.

Nói xong rút tay lại, hả giận Đường Kính Chi vén vạt áo nghênh ngang tiếp tục đi về phía trước, Ngọc Nhi cúi đầu theo sau phía bên trái, nàng phải cẩn thận chặt chẽ mới không cười ra tiếng.

Thị Mặc thì ôm đầu xoa rất lâu mới hết đau, khẽ lầm bầm :” Rõ ràng là tức mình phá hoại chuyện tốt lại còn cố kiếm cái lý do đường hoàng để đánh mình, lấy việc công báo thù tư.”

Bất mãn liếc xéo bong lưng chủ tử một cái, Thị Mặc hô lớn, gọi nạn dân tiếp tục kéo xe vận chuyển gỗ.

Đi về phía trước chừng mấy chục bước, Đường Kính Chi cố ý đi chậm lại, định chờ Ngọc Nhi đi tới, tranh thủ rên rỉ khi đang nóng, nắm chân nắm tay thêm lần nữa, nhưng Ngọc Nhi không mắc lừa, luôn giữ khoảng cách với y, trong mắt cũng đầy cảnh giác.

Đường Kính Chi thấy thế thì tui ngửi, đang tính kế khác thì phía trước có tiếng vó ngựa dồn dập, tiếp đó là năm sáu nam tử cười ngựa xuất hiện trước mắt y.

Nam tử đi đầu thì y nhận ra, chính là hảo hữu đáng kết giao, nhân phẩm không tệ, Giả Lâm.

Giả Lâm hôm nay mặc bộ trường bào gấm màu lục nhạt, cưỡi trên con ngựa cao lớn màu đỏ, mặc dù xa xa nhìn không tráng kiện bằng con tuấn mã màu đen của Ngọc Nhi, nhưng cũng được tính là lương câu, tóc mai hai bên má bay phấp phật theo gió, trông cũng có vài phần uy phong mạnh mẽ, xem ra chưa bị đám tiểu hồ ly tinh chốn thanh lâu hút cạn tinh lực.

Theo sau hắn là năm gia đình thân hình vạm vỡ, trong tay cầm gậy gỗ dài chừng hai mét.

Ở vương triều Minh Hà, vũ khí được quản chế rất nghiêm ngặt, chỉ có quân nhân, công sai trong nha môn, và hạ nhân trong phủ quan gia là được dùng vũ khí bằng sắt. Phú thương như Giả gia, cho dù có người thân làm quan trong triều chẳng nữa thì cũng chỉ có thể dùng gậy gỗ phòng thân.

Đường gia có Đường lão thái quân được phong hiệu cáo mệnh cho nên mới có thể trang bị cương đao cho hộ vệ.

- Kính Chi, ha ha ha, vi huynh tới thăm đệ đây.

Còn cách rất xa, Giả Lâm đứng trên bàn đạp, vẫy tay cười lớn chào hỏi.

Đường Kính Chi cũng vẫy tay chào, đợi Giả Lâm cưỡi ngựa tới gần mới hỏi:

- Giả huynh, sao lại tới đây thế?

Hô một tiếng kéo cương ngựa, đợi tuấn mã đứng ổn định, Giả Lâm xoay người nhảy xuống, tuy hắn say mê tửu sắc, nhưng bản lĩnh ngự mã cũng không tệ:

- Không phải vì đệ hay sao, Kính Chi, ghê gớm thật đấy, dám nghĩ ra cách lợi dụng nạn dân đi khai hoang, bội phục, vi huynh bội phục.

- Cút đi, đệ có bản lĩnh cỡ nào huynh chưa biết hay sao, có gì mà bội phục.

Đường Kính Chi cười ha hả, đâm vào ngực Giả Lâm một phát:

- Trước kia thì khó nói, hiện giờ ca ca nhìn không thấu đệ nữa rồi.

Giả Lâm thu nụ cười lại, nhìn Đường Kính Chi vài lượt, gơ ngón tay cái ra:

- Vi huynh không đùa đâu, lần này bội phục thật đấy, đại công trình thế này cũng dám nghĩ dám làm, hiện giờ tin tức đã truyền khắp Lạc thành, mọi người xôn xao cả lên kia, ha ha ha, không ít kẻ dậm chân dậm ngực kêu tiếc nhé ...

- Làm gì đến mức đấy.

Đường Kính Chi khiêm tốn nói:

- Đến chứ, đương nhiên là đến rồi, tới ngay cả phụ thân ta còn phá lệ tán thưởng đệ không ngớt nữa là, đấy, vừa mới nghe nói ta muốn tới gặp đệ, chẳng nói lời nào đã đồng ý luôn.

Giả Lâm cũng chẳng sợ Đường Kính Chi cả nghĩ nói thẳng ra luôn, hẳn cũng biết Đường Kính Chi sớm nhìn ra phụ thân mình không muốn mình kết bạn với y.

-Ồ, đệ đúng là không ngờ được Giả thúc khen ngợi đấy.

Đường Kính Chi khá bất ngờ, có điều suy nghĩ một chút là y đoán được Giả Nam Sơn sở dĩ đồng ý cho Giả Lâm tới tìm mình hẳn là liên quan tới việc lần trước Giả Lâm mời được Trịnh Kiểm Thu tới Giả gia làm khách.

Không biết Trịnh Kiểm Thu đã biết tin chưa, hiện giờ cũng nên kéo Trịnh gia vào vùng nước đục này rồi.

Đợi tới khi Vương Mông biết tin, thế nào cũng nghĩ mọi cách để ngăn cản, phải nhanh chóng kéo Trịnh gia về phía bên mình, như thế Vương Mông sẽ không dám ra tay nữa.

- Hì hì, Giả huynh, lần trước kéo được Trịnh công tử tới quý gia làm khách, chắc là giúp huynh có không ít thể diện trước mặt Giả thúc nhỉ.

Đường Kính Chi thấy Giả Lâm giao ngực cho gia đình bên cạnh rồi, liền kéo hẳn đi về phía chỗ đất hoang đang xây nhà khác.

Giả Lâm theo thói quen đang nhìn trộm thân hình yếu diệu động lòng người của Ngọc Nhi :“Chậc chậc tiểu nương tử này không những võ công cao cường mà thân hình nóng bỏng gợi cảm, không biết dung mạo ra sao, nhưng với khẩu vị của Kính Chi chắc chắn không tệ.”nghe vậy gật đầu liên hồi:

- Đúng thế, sau cái lần Trịnh công tử tới nhà báỉ phổng, phụ thân ta phải nhìn ta với con mắt khác rồi, không còn như trước cứ gặp ta là quắc mắt hỏi đi đâu? Suốt ngày làm gì? Hơn nữa lại còn chẳng cho ta bao nhiêu tiền.

Nói tới đó hẳn hạ thật thấp giọng xuống:

- Hiện giờ ta tới Lưu Yên Các cũng có thể hào phóng hơn một chút rồi, hì hì, hay là hôm nay ca ca mời đệ tới Lưu Yên Các làm vài chén?

- Cút đi! Uống rượu là giả, muốn chiếm được Đỗ Thi Thi thôi chứ gì?

Đường Kính Chi chẳng hề nể nang vạch trần mưu đồ của hẳn:

231. Chương 237: Bị Từ Chối.

Mặc dù bị Đường Kính Chi đoán thấu tâm tư nhưng Giả Lâm chẳng xấu hổ, hẳn luôn cho rằng “nhân bất phong lưu uống thiếu niên”, đừng nói Đỗ Thi Thi, hẳn còn mơ tưởng có ngày được má kề gối ấp với Đỗ

Phiêu Phiêu nữa, cho dù xem ra lần đầu tiên của Đỗ Phiêu Phiêu không hi vọng rồi, nhưng có hơn không.

Nam nhân thích nữ nhân xinh đẹp, đây đây phải là chuyện mất mặt gì, nên Giả Lâm chấp tay khẩn cầu:

- Kính Chi, coi như ca ca cầu xin đệ đấy, đệ không biết chứ, Đỗ Thi Thi cực kỳ xinh đẹp mê đắm lòng người, hơn nữa còn tấm thân hoàn bích nữa đấy.

Tấm thân hoàn bích?

Đường Kính Chi nghe vậy nói một câu làm cho Giả Lâm suýt rớt quai hàm:

- Nếu như huynh sẵn lòng mua nha đầu đó về nhà thu vào trong phòng, về sau trân trọng nàng thì đệ sẽ giúp huynh việc này.

- Ấc, chỉ chơi bởi chút thôi mà, cần gì phải nghiêm túc như thế.

Giả Lâm biết Đường Kính Chi là quân tử, song không nghĩ y lại đưa ra điều kiện như thế, Đỗ Thi Thi đúng là mỹ nữ làm người ta nhìn một lần đã vấn vương, mua về ủ giường cũng không tệ, có điều hiện thực tàn khốc là phụ thân hắn sẽ không đồng ý.

Giả Nam Sơn chỉ có một đứa con trai này thôi, cho nên thường ngày quản giáo khá nghiêm khắc, vì vậy mà Giả Lâm sợ cha như sợ cọp, lỗi nhỏ thì có thể mắc, nhưng nếu thực sự chọc giận phụ thân hắn, dù có mẫu thân bảo vệ thế nào cũng ném không ít đau khổ, Giả Nam Sơn luôn giận con háo sắc, cả ngày lêu lổng chỗ yên hoa, tất nhiên không đồng ý cho hắn mua một nữ tử thanh lâu về làm thiếp.

Đường Kính Chi phải nói vẫn là thanh niên mơ mộng giàu tình cảm, cho nên nghĩ Đỗ Thi Thi chưa bị người ta chà đạp, nếu Giả Lâm sẵn lòng mua về nhà, cứu nàng khỏi biển lửa thì mình có tới Lưu Yên Các một chuyến cũng không hề gì, hiện nghe Giả Lâm tựa hồ không có ý này, nên y lắc đầu, không nhắc tới nữa.

Nữ tử thanh lâu đa phần là người khổ mệnh, cho dù là hoa khôi được người người săn đón, đợi tuổi lớn dần, sắc hoa tàn phai, kết cục tốt nhất chẳng qua là được phú thương mua về làm thiếp mà thôi. Hơn nữa đám phú thương đó phần lớn cũng có tuổi rồi, nếu không chẳng trả được khoản tiền lớn như thế, vì vậy các nàng cũng chẳng thể có được hạnh phúc.

Ngọc Nhi đi bên cạnh, thấy Giả Lâm mở miệng ra là lời kéo tướng công của mình đi thanh lâu, mày phượng xéch ngược, lòng dâng lên cảm giác căm ghét.

Cho tới khi nghe Giả Lâm nói cái gì mà “chỉ chơi bởi chút thôi mà, cần gì phải nghiêm túc như thế.” Càng hận không thể đạp cho hắn mấy phát, chẳng lẽ trong mắt hắn nữ nhân không phải là người sao?

Giả Lâm thấy Đường Kính Chi chỉ lắc đầu không chịu nói thêm lời nào nữa, biết có khuyên cũng vô ích, rầu rĩ chân bước chậm lại, vừa vận khéo mắt nhìn thấy Ngọc Nhi đi sau Đường Kính Chi nửa bước.

Đúng lúc này Ngọc Nhi đang cau mày nhìn sang Giả Lâm, ánh mắt hai người chạm nhau, Ngọc Nhi không tránh đi mà còn nghiêm mặt, trừng mắt nhìn hắn tóe lửa.

Ngớ người, Giả Lâm không hiểu mình đắc tội với Ngọc Nhi lúc nào, gãi gãi đầu, đi vội tới đuổi kịp Đường Kính Chi, hỏi:

- Kính Chi, đây là đệ muội phải không? Đệ giới thiệu cho ta cái đi.

Đáng lý ra chỉ có chính thê hoặc bình thê của Đường Kính Chi mới được Giả Lâm gọi là đệ muội, có điều Đường Kính Chi vẫn gật đầu:

- Đúng thế, nàng là tiểu thiếp của đệ, tên là Ngọc di nương.

Rồi giới thiệu cho Ngọc Nhi:

- Vị này họ Giả tên Lâm, là hảo hữu tri giao của vi phu.

- Hừm!

Lần trước ở Thiên Lý Hương được tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Ngọc di nương này, chơi đùa cho Vương Mông mất hết thể diện, hắn cũng cực ghét tên tham quan thích ra vẻ đó, cho nên hă hê lắm, bởi thế không

để ý thân phận Ngọc Nhi chỉ là một tiểu thiếp. Có điều đang lúc hắn định tươi cười chào hỏi thì Ngọc Nhi chỉ hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không thèm để ý.

Một tên phóng đảng háo sắc vô tình vô nghĩa như thế, Ngọc Nhi thậm chí muốn lên tiếng bảo tướng công thư sinh cách hẳn xa ra một chút, tốt nhất là tuyệt giao, tất nhiên chẳng thèm nói với hắn nửa câu.

Đường Kính Chi thấy Giả Lâm bị bề mặt thì kinh ngạc, bởi vì Ngọc Nhi luôn luôn rất quy củ trước mặt người khác cơ mà, có điều linh quang lóe lên, y hiểu ra nguyên nhân, không để ý chuyện Ngọc Nhi vô lễ, thậm chí còn mừng là khác, nàng không muốn mình đi thanh lâu, chẳng phải đại biểu trong lòng nàng có mình sao?

Nếu đúng là thế thì quá tốt rồi.

Giả Lâm mặt dày, nhất là đối diện với nữ nhân càng phát huy tới mức vô địch, thái độ của Ngọc Nhi không làm hắn giận mà còn tán dương:

- Kính Chi, đệ cưới được đệ muội này về nhà đúng là phúc lớn, lần trước màn biểu diễn đưa bạc ở Thiên Lý Hương thật tuyệt diệu.

Đường Kính Chi cười ha hả, lòng phơi phới, Ngọc Nhi là nữ nhân của y, nàng được khen, tất nhiên y cũng thấy vinh dự.

Giả Lâm mắt đảo như rang lạc, cười hì hì nói:

- Kính Chi đệ cũng biết đấy, ca ca luôn khâm phục du hiệp Lạc Na, muốn học họ, cầm kiếm xông pha giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, đệ xem có thể bảo Ngọc di nương dạy ca ca vài chiêu không?

Đương nhiên không phải tùy tiện chỉ bảo một hai chiêu, ý Giả Lâm rõ ràng là muốn mượn Ngọc Nhi về nhà dạy võ cho hắn.

Mặc dù Đường Kính Chi thấy Giả Lâm là người nghĩa khí, đáng kết giao, nhưng y sao có thể chấp nhận chuyện như thế được, có điều ở Vương triều Minh Hà này thì đây lại là chuyện quá bình thường, nên y không thể thẳng thừng từ chối, vì thế mà phải mượn cớ:

- Một thân bản lĩnh của đệ muội huynh là do tổ truyền, quy củ cực kỳ nghiêm ngặt, chỉ truyền trong tộc không truyền ra ngoài, cho dù là đệ muốn học cũng không được nữa là. Giả huynh, huynh bỏ cái tâm tư này đi.

Võ lâm thế gia đều coi võ học gia truyền là của báu, Đường Kính Chi nói thế xem như còn khá rộng rãi rồi, rất nhiều gia tộc võ lâm có quy củ, chẳng những không truyền cho người ngoài mà còn truyền nam không truyền nữ.

Giả Lâm nghe thế chỉ biết thở dài tiếc nuối, hắn không thể bắt người ta phá hỏng quy củ cổ truyền, thành người bất hiếu được. Có điều nữ nhi đi lấy chồng thì xem nhà chồng như nhà mình, coi nhà mẹ đẻ như người ngoài, nếu thiên vị bên ngoại hơn, bên nhà trai hoàn toàn có đuổi đi, cho thấy vị hiền đệ này cực kỳ xem trọng Ngọc di nương, nên nàng không truyền võ cho cũng chẳng giận.

Thấy mặt Giả Lâm ỉu xìu xìu, Đường Kính Chi biết tâm tư tên này không đơn thuần không phải chỉ muốn học võ thôi, ài, nhân vô thập toàn, vả lại với quan niệm ở đây hắn cũng không sai, tuy ở đây cũng có câu “vợ bạn không thể đụng vào”, song tiểu thiếp không lại tính là vợ, Đường Kính Chi lảng sang chuyện khác:

- Giả huynh, khai hoang đào kênh là công trình cực lớn, huynh khởi hâm mộ xương, có muốn tham gia không?

- Cái gì? Ta cũng có thể tham dự à?

Giả Lâm nghe thế thì quên hết chuyện vừa rồi, mừng rỡ hỏi lại:

Giả Lâm mặc dù luôn chẳng chú ý mấy tới chuyện làm ăn, nhưng cũng hiểu lợi dụng nạn dân khai hoang có thể kiếm được lợi nhuận cực lớn, không cần trả tiền công, chỉ cần lo một ngày ba bữa ăn, mà giá đất thì ít nhất tăng gấp mười lần.

Nghe Đường Kính Chi nói muốn chia cho mình một chén canh, hắn chùng chình không dám tin vào tai mình nữa.

- Đường nhiên rồi.

Đường Kính Chi đáp rất thản nhiên, chân vẫn không dừng bước.

Giả Lâm thoáng sững người, vội đuổi theo, rồi rít nói:

- Kính Chi, không phải đệ đùa với ta đấy chứ?

- Giả huynh, hai chúng ta quen nhau nhiều năm rồi, huynh thấy đệ là người không có chừng mực, đem chuyện thế này ra đùa được sao?

Giả Lâm vừa đi vừa kích động xoa tay vào nhau, mất một lúc lâu mới nói:

- Nếu như đệ có ý hợp tác với Giả gia, không bằng chúng ta về Lạc thành, tới nhà ta thương lượng cho kỹ.

- Không, tiểu đệ không có ý hợp tác với Giả gia.

Đường Kính Chi xua tay:

232. Chương 238: Tìm Chỗ Dựa.

Giả Lâm đầu tiên ngớ ra rồi tức thì tức tối nói:

- Kính Chi, đệ cố ý trêu đùa ta đấy à? Nếu như không muốn hợp tác với nhà ta còn bảo ta tham dự vào làm gì?

Đường Kính Chi cười ha hả, chỉ về phía ngọn núi lớn trước mặt, hỏi:

- Giả huynh, đệ không đùa với huynh đâu, hỏi huynh nhé, huynh có biết đằng sau ngọn núi kia là cái gì không?

- Không biết.

Giả Lâm mặc dù cũng hay theo phụ thân ra ngoài tới chỗ làm ăn, nhưng chốn hoang vu này thì tất nhiên chẳng đến làm gì.

- Vậy chúng ta tới đó xem sao.

Chuyện khai hoang không phải chỉ dùng miệng chỉ giấy là nói rõ được, cho nên Đường Kính Chi muốn đưa Giả Lâm tới nhìn tận mắt, nói xong y vẫy tay gọi hộ vệ mang ngựa tới, nhận lấy giấy cương lên ngựa trước.

Giả Lâm không hiểu rốt cuộc Đường Kính Chi muốn làm cái gì, có điều vẫn nghe theo lên ngựa đi cùng.

Ngọc Nhi cười tuần mã đen đi sát bên, biết hôm nay y cưỡi ngựa nhiều mệt mỏi, sợ y không cẩn thận ngã xuống, hộ vệ Đường gia và hạ nhân Giả gia đi cuối.

Hơn hai mươi kỵ sĩ phóng ngựa về phía trước, để lại một vệt bụi mờ.

Ước chừng nửa canh giờ sau, mọi người đi men theo một con đường mòn trèo lên đỉnh núi, ngọn núi này mặc dù kéo dài mấy trăm dặm, nhưng lại không cao lắm, chỉ chừng ba bốn trăm mét, cũng không quá dốc.

Gìm cương dừng ngựa, đứng trên đỉnh núi, gió lồng lộng bốn phía thổi tóc áo tung bay, Đường Kính Chi chỉ vào mảnh đất hoang phía dưới chân núi:

- Giả huynh, thấy mảnh đất kia thế nào?

Giả Lâm nhìn theo hướng Đường Kính Chi chỉ, quan sát thật kỹ, thấy mảnh đất hoang đó diện tích khá lớn, không kém mảnh đất Đường gia đang khai phát là bao, chủ yếu là bình nguyên, đồi núi phân tán hai bên, rừng cây tập trung ở ba khu lớn, chiếm khoảng một phần hai mươi diện tích, còn lại đều là bãi cỏ, xanh mơn mẫm, trông như hải dương màu xanh lục vậy.

- Kính Chi, không phải ý đệ là bảo Giả gia khai phát mảnh đất này chứ?

Giả Lâm đoán được phần nào nên quan sát rất lâu mới hỏi:

- Vì sao lại không?

Đường Kính Chi nói rồi nhảy xuống ngựa, lấy roi chỉ phía trước nói:

- Mảnh đất này phì nhiêu, diện tích lại lớn, trước kia Trương đại nhân chủ sự truân điền Lạc Thành đã từng tính toán, nếu khai phát ra, ít nhất có được hơn 300 khoảnh ruộng tốt, hơn 1000 khoảnh ruộng loại hai, ruộng núi hơn 2000 khoảnh, theo giá trị hiện tại phải hơn 200 vạn lượng bạc.

- Cái gì? Trị giá hơn 200 vạn lượng bạc?

Giả Lâm mới đầu không chú tâm lắm, nhưng nghe tới số bạc này liền giật nảy mình.

Đường Kính Chi gật đầu:

- Đúng thế, đây còn là giá trị tối thiểu.

Giả Lâm hít một hơi, rõ ràng là động lòng rồi.

Cửa hiệu của Giả gia phân bố ở phương nam phương bắc có tới mấy trăm cái, kinh doanh chủ yếu là vải vóc, một năm cùng lắm chỉ kiếm được hai mấy vạn lượng, gặp phải lúc buôn bán không tốt, thậm chí chỉ kiếm được ba bốn vạn, nếu như Giả gia lấy được mảnh đất này, chỉ cần mấy tháng thôi kiếm được cả trăm lượng bạc, lợi nhuận siêu lớn đó đừng nói Giả Lâm cho dù phụ thân hắn là Giả Nam Sơn nghe xong cũng sốc.

Siêu lãi, đây tuyệt đối là siêu lãi!

- Kính Chi, chuyện này lớn quá, ta không định đoạt được.

Giả Lâm lúc này kích động tim đập loạn nhịp, giọng nói cũng biến đổi:

- Không sao, do huynh trùng hợp tới đây nên đệ mới nói cho huynh thôi, còn về phần Giả gia có muốn làm vụ này không phải cần Giả thúc gật đầu mới được.

Đường Kính Chi cười nói thêm:

- Có điều thời gian không đợi người, nếu Giả huynh không nhanh tay, nói không chừng mấy ngày thôi có người khác đánh hơi được, như thế mảnh đất này sẽ ghi tên người khác đấy.

Giả Lâm hiểu ngay, lần này Đường gia gây ra động tĩnh lớn như thế, gần như thu hút ánh mắt toàn bộ Lạc thành về phía này, trong đó không thiếu phú thương quyền quý có tầm nhìn, nếu bọn họ ra tay trước, Giả gia chẳng còn phần nữa.

- Kính Chi, đệ nói có lý lắm, ta về nhà ngay mới được, xem xem phụ thân ta có tính toán gì.

Giả Lâm nói xong muốn lên ngựa, song bị Đường Kính Chi đi tới giữ lấy cánh tay:

- Huynh chớ vội, thêm một giờ một khắc cũng chẳng làm được gì, mà Giả gia muốn có được mảnh đất đó cũng không phải dễ đâu.

Giả Lâm lúc này kích động mất khả năng tư duy tỉnh táo, chỉ biết hỏi vội:

- Vì sao, chẳng qua là mảnh đất hoang thôi mà, cùng lắm ta đút thêm tiền cho bên trên, chẳng phải dễ như trở lòng bàn tay à?

- Nếu đổi lại là trước kia thì đúng là như thế thật, nhưng hiện giờ hai chữ đất hoang trở nên rất hấp dẫn rồi, nếu không có chút thủ đoạn thì e không lấy được đâu.

Giả Lâm chỉ lười chứ không ngốc, bình tĩnh lại là hiểu điều Đường Kính Chi nói, hiện ai cũng chăm chăm nhìn vào đây, nếu Giả gia cứ thế lỗ mãng chạy tới nha môn mua đất, ắt đánh động người khác.

Giả gia tuy có chút thế lực ở Lạc Thành, cũng có người thân làm quan trong triều, nhưng so với đám quyền quý còn kém hơn một chút, đoán chừng hẳn vừa bước chân vào nha môn đặt chuyện mua đất thì ngay lập tức có người đi báo tin, khi ấy chẳng biết mảnh đất đó sẽ rơi vào tay ai.

Chẳng lẽ trở mặt ra nhìn cả trăm lượng bạc rơi vào túi người khác?

Giả Lâm nắm chặt tay không cam lòng, chỉ nghĩ thôi đã thấy xót ruột rồi:

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?

- Đương nhiên là có nếu không đệ nói với huynh làm gì?

Giả Lâm nghe vậy gần như chấp tay nài nỉ:

- Cách gì, cách gì? Đệ mau nói đi, ta sốt ruột muốn chết rồi đây này.

- Rất đơn giản kiếm một chỗ dựa có quyền có thế là được?

Giả Lâm tức thì rời vào trầm tư:

“Chỗ dựa, kiếm ai làm chỗ dựa cho Giả gia đây?”

Đường Kính Chi để mặc cho Giả Lâm suy nghĩ, đi sang bên thưởng thức phong cảnh xung quanh.

Ngọn núi này uốn lượn ngoạn ngoạn, trông xa xa như con rắn khổng lồ đang trườn về phía trước, đỉnh núi và chân núi đều có đồng nham thạch dựng đứng, qua bao năm tháng mưa nắng mài mòn, mang dấu vết cổ kính tang thương.

Phương nam nhiều cây, cả rặng núi được bao phủ bởi hàng cây không cao lớn lắm, lá xanh biêng biếc, sức sống tràn trề, mặc dù đã là giữa thu, nhưng chỉ có lác đác đâu đây mấy chiếc lá hơi úa vàng.

Gió núi thổi tà áo bay phần phật, y phục dán sát vào người làm hai tòa núi thiên nhiên của nàng như trêu chọc sức chịu đựng của nam nhân, Ngọc Nhi gỡ mấy lọn tóc bị gió thổi dính lên mặt, biết sức khỏe Đường Kính Chi không tốt, lo y bị lạnh, khuyên:

- Nhị gia, gió núi lớn lắm, chúng ta xuống thôi, cẩn thận bị nhiễm lạnh.

Đường Kính Chi liếc nhìn qua bầu ngực nàng tới chiếc eo thon thon khiến người ta hận không thể siết lấy kia, hiện y thấy người nóng râm ran chứ lạnh gì, hướng hồ còn đại sự muốn thương lượng với Giả Lâm:

- Không sao, cứ ở đây thêm một lát.

- Kính Chi, đệ có ý kiến gì hay không?

Giả Lâm suy nghĩ rất nung một hồi mà không thấy có nhân tuyển nào thích hợp, đành lại phải hỏi:

Giả gia là phú hào một phương, đáng lý tìm một nhà quyền quý chống lưng không phải là khó, có điều chuyện này có hơi chút đặc thù, ít nhất phải phù hợp với hai điều kiện, thứ nhất là có quyền lực đủ lớn, như thế mới có thể tranh đoạt được mảnh đất kia.

Thứ hai, người đó lại không thể quá tham, nếu không cuối cùng Giả gia chẳng kiếm được mấy, thậm chí bị người ta bỏ rơi giữa chừng hốt tay trên, như thế thì Giả gia thua thiệt lớn.

- Giả huynh, chẳng lẽ không nghĩ tới mời Trịnh công tử giúp.

Đường Kính Chi cuối cùng cũng nói ra toan tính từ lâu của mình.

Trịnh Kiếm Thu à?

Giả Lâm hơi sững sốt, mặc dù lần trước Trịnh Kiếm Thu tới Giả phủ vay tiền, coi như đã lập nên giao tình, nhưng mà hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc mời Trịnh gia làm chỗ dựa, dù sao hắn và Trịnh Kiếm Thu chỉ có giao tình gặp nhau một lần, mà còn chưa hiểu con người của Tuyên Uy tướng quân Trịnh Thắng ra sao.

Không khéo lại thành cốc mò cò cò xơi, vất vả cho người khác ngồi không hưởng lộc.

233. Chương 239: Bà Nương Tham Tài.

- Giả huynh, huynh sợ Trịnh gia bỏ Giả gia ăn một mình sao?

Đường Kính Chi vừa hỏi, Giả Lâm liền gật đầu lia lịa, thế lực của Trịnh phủ quá lớn so với Giả gia, nếu họ muốn bỏ Cổ gia chiếm đoạt hết mảnh đất, Giả gia ngay cả chỗ kêu oan cũng chẳng có.

Đường Kính Chi có gặp qua Trịnh Thắng vài lần, cũng nói chuyện với ông ta, cảm thấy Trịnh Thắng là người cẩn trọng, lão luyện, là người trí tuệ thực sự, quan hệ với loại người này có ưu điểm lớn nhất là không sợ bị người ta vì chút lợi nhỏ mà đâm dao sau lưng.

- Giả huynh, chẳng lẽ quên lần trước Trịnh công tử tới Lạc thành vì chuyện gì rồi sao?

Một câu nhắc nhở làm Giả Lâm tỉnh ngay lại, phương bắc thiên tai, biên quan bất ổn, triều đình không có nổi một đồng phát quân lương, thử nghĩ xem Trịnh gia đang bôn ba khắp nơi vì quân lương, vay đồng mượn tây, thì lấy đâu ra tiền mà khai hoang một mình.

Nghĩ thông điều này, Giả Lâm cao hứng vỗ tay, cười hưng phấn:

- Hay, ta đi tìm Trịnh Kiếm Thu hợp tác.

- Huynh nghĩ thông rồi thì tranh thủ thời gian mà làm, để không làm chậm trễ chuyện của huynh nữa.

Đường Kính Chi nói xong, nhận lấy giấy cương từ tay hộ vệ.

Giả Lâm gật đầu vội vàng lên ngựa ngay.

Trịnh gia ở tại Kiên Thành, đi về một chuyến mất quá nửa ngày, mà Trịnh Thắng thân ở vị trí cao, sự vụ bộn bề, cho dù Giả gia tới tận nơi cũng chưa chắc đã được gặp, cho nên với Giả gia mà nói thời rất rất eo hẹp.

- Kính Chi, ca ca phải đi nói chuyện này cho phụ thân ta biết, đi trước nhé.

Giả Lâm vừa lên mình ngựa chấp tay với Đường Kính Chi, sau đó chẳng đợi trả lời đã quát mạnh móng ngựa, đi xa rồi không quên nói với lại:

- Chuyện thành ta mời đệ tới Lưu Yên Các ăn mừng.

Con ngựa đỏ bị đau, hí lên lao xuống núi, hạ nhân Giả gia cũng đuổi vội theo.

Đợi kéo được cả Giả gia lẫn Trịnh gia vào rồi Đường Kính Chi không sợ Vương Mông ngầm cản trở đại kể khai hoang nữa, nếu không phía bên Đường gia đào kênh bất lợi, thì mảnh đất sau đất hoang vẫn hoàn đất hoang mà thôi.

Nhìn bóng lưng người Giả gia chỉ còn là chấm đen mờ mờ như hạt đỗ rải trên cỏ, Ngọc Nhi kẹp bụng ngựa cùng Đường Kính Chi sóng vai kết bạn đi tới:

- Nhị gia, nếu như khai phát cả mảnh đất bên này cũng kiếm được không ít tiền, vậy vì sao ban đầu người không mua hết cả luôn?

Đường Kính Chi mỉm cười quay đầu sang định trả lời thì bị bầu ngực rung rinh lên xuống của Ngọc Nhi hóp mắt hờn, thâm kêu, mẹ ơi, đúng là hung khí giết người mà.

Hai bầu ngực đó như hai quả bóng đỏ đẩy nước, làm Đường Kính Chi chỉ muốn đưa tay ra bóp một phen cho đã tay, vừa nãy đại sự chưa xong y còn cố kìm nén, giờ tâm tình thả lỏng, sắc tâm nổi lên, không đứng đắn được nữa, trên:

- Ngọc Nhi, vì phu không ngờ nàng lại là bà nương tham tài.

Vốn y chỉ định nói đùa một câu, không ngờ Ngọc Nhi nghe xong lại nghĩ tới chuyện gì, sắc mặt lạnh giá buốt xương, ánh mắt sắc như dao:

- Chẳng lẽ trong mắt Nhị gia, thiếp là nữ nhân tham tài không biết liêm sỉ.

Đường Kính Chi dọa nhảy dựng lên, không ngờ Ngọc Nhi phản ứng gay gắt như vậy, vội nói:

- Ngọc Nhi nàng nói gì thế, sao lại không biết liêm sỉ? Ta chỉ nói đùa với nàng thôi mà.

Thấy tướng công thư sinh tỏ ra hết sức ngạc nhiên, có vẻ không phải nói dối, lòng Ngọc Nhi mới thấy dễ chịu hơn một chút, hai chữ “tham tài” với nàng mà nói thực sự vô cùng chói tai, đó là cái gai đâm vào trái tim cực kỳ tự tôn của nàng.

Không đáp lời, Ngọc Nhi chuyển ánh mắt thẳng về phía trước.

Nhìn khuôn mặt Ngọc Nhi dưới tấm khăn che vẫn tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, Đường Kính Chi ù ù cạc cạc nghĩ mãi mới ra đầu mối, nàng phản ứng mạnh như vậy, đoán chừng có liên quan tới nguyên nhân nàng vào Đường phủ.

Nếu chẳng phải tình huống khẩn cấp, với cá tính của Ngọc Nhi, tuyệt đối không gả cho một thư sinh bệnh hoạn như Đường Kính Chi khi ấy, lại còn làm tiểu thiếp.

Đường Kính Chi vội đem nguyên nhân sở dĩ mình không mua luôn cả mảnh đất đó nói ra, các hộ vệ khác đều theo đằng xa, không nghe được.

Nghe xong Đường Kính Chi giải thích, lại qua hồi lâu, lòng Ngọc Nhi mới dần bình lặng lại, nhưng mày lại nhướng lên, nàng không ngờ trên đôi vai gầy của Đường Kính Chi phải mang một gánh nặng lớn như thế.

Do dự hồi lâu nàng nói ra một câu khiến Đường Kính Chi toát mồ hôi hột:

- Hay là để thiếp đảm cho Điền Cơ, Vương Mông mỗi tên một nhất, thế là xong chuyện.
- Không được!

Đường Kính Chi giật nảy mình, Điền Cơ và Vương Mông là quan viên triều đình, sao có thể giết được dễ dàng như thế? Chẳng may bị tra ra thì đó là tội chu di cửu tộc.

Hơn nữa hai kẻ này thân ở vị trí cao, sao có thể không có hộ vệ võ nghệ cao cường bảo hộ? Cho dù Ngọc Nhi thân mang tuyệt kỹ không chắc có thể thành công, Vương Mông cũng có thể đi, nhưng Điền Cơ thân là quan lớn quản chính vụ một châu, nếu để lộ ra, đoán chừng y chẳng sống nổi tới ngày mai.

Ngọc Nhi thấy Đường Kính Chi không đồng ý thì quay đầu đi không nói nữa.

Đường Kính Chi trước đó không lâu có xung đột với Vương Mông ngay trước mặt mọi người, cho nên vào lúc này ngàn vạn lần không thể dùng thủ đoạn ám sát, nếu không bộ đầu nha môn hoài nghi tới Đường gia đầu tiên:

- Ngọc Nhi, chuyện hành thích này ngàn vạn lần không thể, nếu không Đường gia sẽ gặp đại họa.

Thấy Ngọc Nhi gạt đầu rồi, Đường Kính Chi mới yên tâm, chuyển chủ đề:

- Nàng đã gặp mặt các ám vệ chưa?
- Ừm, thân thủ của bọn họ không tệ.

Nói tới các ám vệ, khóe miệng Ngọc Nhi hơi cong lên, lần trước nàng đi gặp mặt ám vệ Đường gia, thấy kẻ nào cũng kiêu ngạo không phục ra mặt, thế là nàng phóng tay tí thí một phen, một mình nàng đánh với liên tục mười người, toàn thắng!

Hắn tới bây giờ vẫn còn mấy trên vênh váo nhất vẫn đang nằm trên giường dưỡng thương.

Lâu lắm rồi mới được đánh nhau đã tay như vậy.

Đường Kính Chi không biết chuyện Ngọc Nhi gia tay giáo huấn ám vệ, nghe nàng khen ám vệ thân thủ không tệ thì tự hào lắm, xem ra Đường Uy thường ngày huấn luyện các ám vệ rất tốt, nhớ lại lần đầu tiên gặp Đường Uy, ấn tượng nhất là đôi bàn tay của hắn.

Khớp xương to, tay lớn bằng hai lần tay người thường, vết chai dày cứng như sừng khắp lòng bàn tay.

Cùng Ngọc Nhi quay trở lại phía mảnh đất hoang của mình, Đường Kính Chi đi thẳng tới chỗ Bàng Lộc.

- Đại quân sự, thời gian trước chuyện kinh doanh của các cửa hiệu rất kém, hàng tồn lại chẳng còn bao nhiêu, ta muốn tạm đóng cửa, để những chuồng quây và người làm tới đây giúp sức, ông thấy sao?

Công trình lớn như vậy, cần phải có đủ người quản lý tương ứng mới được.

Bàng Lộc hơi nhíu mày:

- Nhị gia, chuyện này sợ không hay lắm. Những cửa hiệu đó có cái do tổ tiên Đường gia ta lập nên cách đây hơn mấy trăm năm, là sản nghiệp tổ tiên truyền lại, không tiện đóng cửa. Vả lại nếu tùy tiện đóng cửa, sau này khai trương thì danh tiếng sẽ không còn được như trước nữa. E rất nhiều người trong tộc sẽ phản đối.

- Ủm, ông nói cũng có lý, có điều hiện giờ không tìm được tiêu cực áp tải hàng cho Đường gia nữa, hàng không còn, chẳng lẽ chúng ta mở cửa hiệu trống không có hàng à? Ai thích phản đối cho ra trông cửa hiệu trống đó.

Chuyện đổi nghề Đường Kính Chi đã sớm thương lượng với Đường lão thái quân rồi, cho nên, hẳn Đường lão thái quân cũng đã trao đổi với người có thân phận địa vị khác trong tộc, dù sao ai cũng hiểu đây là quyết định bất đắc dĩ.

Ngoài vị Ngũ gia gia mới bị xử tử, Đường Kính Chi còn ba vị thúc gia gia nữa, đều có quyền lợi không ít trong tộc, trong đó có nhiều cửa hiệu thuộc sở hữu của họ, thường ngày do quản sự phía nhà chính quản lý chung, bọn họ hưởng lợi tức từ đó.

Ba vị thúc gia gia này đều có tiếng nói nhất định trong tộc, nhưng do Đường lão thái quân quá uy thế, nên một khi bà còn thì nói chung chỉ quyết định của bà có thể đại biểu cho tất cả.

234. Chương 240: Hương Thơm Chết Người.

Từ sau lần Đường Kính Chi trở mặt với Vương Mông, ném ra chỗ dựa Trịnh gia, giết thổ phỉ ở cổng thành, không kể nào dám tới làm loạn nữa, vì thế chuyện làm ăn tốt lên không ít, khiến cho hàng tồn vốn không nhiều đã sắp bán sạch rồi.

Bàng Lộc luôn giúp quản lý chuyện làm ăn ngoài phủ, hiểu rõ tình trạng giạt gấu vá vai này, chủ tử nói có lý, chỉ còn biết đau đốn gặt đầu.

Đường Kính Chi thấy mặt Bàng Lộc buồn bã, biết mấy cửa hiệu đó không chỉ là tài sản tổ truyền, nó gửi gắm tâm huyết mấy chục năm của ông, chắc chắn rất đau lòng, liền nói:

- Chuyện đóng cửa chỉ là tạm thời thôi, đâu phải là bán hẳn, sớm muộn cũng mở cửa trở lại, ông đừng bận lòng quá. Hơn nữa nay tin tức Đường gia ta khai hoang đã truyền bá xôn xao xung quanh, không ai không biết không ai không hay, hẳn khi mở cửa lại danh tiếng không tổn hại đâu.

Ngoài ra sau này khi cửa hiệu mở cửa trở lại Đường gia tất nhiên đã dẹp yên đối thủ, tới khi đó Đường Kính Chi còn bán các sản phẩm theo con vật hoạt hình, ở thế giới này có thể nói là độc nhất vô nhị, không sợ làm ăn không hưng thịnh.

Nghe Đường Kính Chi an ủi, sắc mặt Bàng Lộc đỡ hơn nhiều, đúng là dựa vào chuyện khai hoang, danh vọng của Đường gia chỉ tăng không giảm, cho dù đóng cửa hiệu, người ngoài cũng chỉ cho rằng Đường gia bận chuyện lớn, không để ý tới chuyện làm ăn nhỏ.

- Nhị gia, hàng tồn trong các cửa hiệu chẳng còn là bao, hay là thế này, lão nô bảo các quản sự đem hàng hóa tập trung vào một số cửa hiệu tiếp tục kinh doanh, còn các cửa hiệu khác đóng cửa, người thấy thế nào?

- Được, dời hàng hóa vận chuyển xong, ông bảo những quản sự kia qua bên này giúp sức, dứt khoát phải hoàn thành công trình đúng kỳ hạn.

Ở lại chỗ khai hoang quan sát một hồi, mặt trời ngả về phía tây, chiếu lên mặt đất ánh sáng vàng óng, Ngọc Nhi ước chừng hiện giờ quay về, tới Lạc Thành trời đã tối, liền đi lên nói:

- Nhị gia, không còn sớm nữa, chúng ta về phủ thôi.

Đường Kính Chi đang qua lại giữa đám nạn dân, những người này vì có cái ăn, lại được tự tay làm nhà cho mình, tới tới không phải ăn gió nằm sương nữa, đều lộ ra nụ cười hạnh phúc, bị cảm nhiễm, khiến y cũng sẵn tay gia nhập trong đó, cùng hưởng lạc thú lao động.

Lần trước Đường Kính Chi tự tay sửa xe, nên Ngọc Nhi không ngạc nhiên nữa, tướng công thư sinh của nàng khác với kẻ đọc sách thanh cao rôm rờ khác, coi mấy công việc chân tay là thứ thấp kém, mất thân phận.

Nghe thấy Ngọc Nhi gọi Đường Kính Chi lùi lại, vừa dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán, vừa ngẩng đầu nhìn vị trí mặt trời, nói:

- Ủ, nên về rồi.

Từ khi tiên hoàng qua đời, Lạc thành thực hiện giới nghiêm, buổi tối không được ra đường, sau khi thái dương hạ sơn đóng cửa thành, hơn nữa buổi tối không cho phép người ra vào thành.

Cho nên nếu Đường Kính Chi không trở về trước khi mặt trời xuống núi thì chỉ đành ở lại ngoài thành thôi.

Ngọc Nhi sai hộ vệ tới sông Lạc lấy nước sạch cho Đường Kính Chi rửa mặt rửa tay rồi mới lên lưng ngựa chạy về phương hướng Lạc Thành.

Đoàn người hơn chục con ngựa làm kinh động đám chim chóc đậu trên cành cây, làm chúng vỗ cánh bay vọt qua đầu, tiếng vỗ cánh phành phạch hỗn loạn.

Khi về tới Lạc thành thì mặt trời chỉ còn lấp ló tí chút sau rặng núi xa, phóng mắt nhìn tới, ráng hồng chiếu rực nửa tầng trời, rặng núi mộng ảo, một con sông nhỏ lượn quanh mảnh ruộng giờ còn lại trơ gốc rạ, từng đợt khói đầu đầu bốc lên giữa căn nhà, tiếng gà lên chuồng lác đác, cảnh sắc nông thôn êm đềm làm người ta đắm mình trong đó.

Nhưng tới cổng thành thì là cảnh tượng khác hẳn, binh sĩ trong thành đang dùng trường thương đang đuổi từng nhóm nạn dân nghỉ ngơi trên phố ra khỏi thành, những nạn dân này không dám phản kháng, im lặng đi về phía trước, sau lưng là những tiếng quát tháo, ai đi chậm một chút là bị binh sĩ đâm đá không thương tiếc.

Ngọc Nhi ngựa mất với hành vi của đám binh sĩ này, vốn định ra tay giáo huấn, nhưng bị Đường Kính Chi dùng ánh mắt ngăn cản, tiên hoàng giá băng, tất cả thành trì trong vương triều đều giới nghiêm, thủ tiêu toàn bộ hoạt động buổi tối để bày tỏ đau thương, hiện giờ đám binh sĩ thực hành chức trách của mình, tuy hơi quá đáng, nhưng không thể xen vào.

Đường gia hiện cùng Vương Mông như nước mới lửa rồi, nếu như vì chuyện này mà bị Vương Mông nắm thóp thì cũng kỳ không hay, dù sao chuyện liên quan tới tiên hoàng.

Phàm chuyện liên quan tới hoàng gia đều có thể đẩy cao tới vô tận, Ngọc Nhi giáo huấn mấy tên binh sĩ chỉ là chuyện nhỏ, binh thường mọi người có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng nếu nâng tầm nghiêm trọng lên, có thể nói là bất kính với tiên hoàng, coi khinh hoàng quyền, đó là tội mất đầu.

Ngọc Nhi hiện đã hiểu rõ tình cảnh của Đường gia, nên hít sâu một hơi, đè lửa giận trong lòng xuống, phóng ngựa chạy nhanh qua.

Hôm nay Đường Kính Chi bận rộn từ sáng sớm, về tới cửa Đường phủ, nhảy xuống ngựa, xương cốt ê ẩm, nhất là bắp đùi như sắp rã cả ra, giao giấy cương cho hộ vệ, đi về phía tiểu viện, giờ y không muốn gì hơn là nằm xuống nghỉ ngơi.

Ngọc Nhi thấy y cực kỳ mệt mỏi, do dự một hồi, cuối cùng không đi lên đỡ mà vẫy tay gọi hai nha hoàn tới, bảo chúng dìu Đường Kính Chi.

- Nhị gia, tỳ thiếp cao từ.

Tới cửa tiểu viện của Đường Kính Chi, Ngọc Nhi lên tiếng cáo từ, nàng không muốn vào giáp mặt với Lâm Úc Hương.

Đường Kính Chi hiểu điều đó, gật đầu quan tâm nói:

- Ủ, nàng cũng theo ta vất vả cả ngày trời rồi, nên nghỉ ngơi sớm nhé, lát nữa ta bảo nhà bếp làm cho nàng thêm vài món ăn, bồi bổ sức khỏe.

Mặc dù Đường Kính Chi nói chỉ là chuyện rất nhỏ, nhưng Ngọc Nhi cảm thấy lòng ấm áp dễ chịu, nàng đang định đáp lời rồi đi thì trong tiểu viện có tiếng rèm ngọc leng keng, tiếp đó một người đi ra, thấy hai bọn họ, vội nói:

- Nhị gia, Ngọc Nhi đã tới cửa rồi sao không vào?

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi cùng quay lại nhìn, chỉ thấy Chu Quế Phương tay cầm một chiếc khăn lụa màu tím nhạt, cười duyên dáng đi tới.

Hôm nay Chu Quế Phương mặc bộ váy tím cắt may vừa vặn, ôm lấy đường cong mềm mại trên người, tôn lên cơ thể đầy đặn gợi cảm của nàng, nữ nhân ở đây thường ăn mặc hết sức bảo thủ, váy quây rộng thùng thình phủ kín chân, tay không lộ ra ngoài, cổ áo che kín tới cằm, nhưng đó là khi ra ngoài thôi, còn ở trong nội viện của mình, các nàng đều muốn mặc đẹp một chút, còn lấy lòng tướng công.

Đường Kính Chi vừa quay đầu sang, ánh mắt bất giác chuyển dần từ đôi ngực vun tròn của nàng sang vòng eo thon, ngắm nhìn cơ thể trần trụi dự hoặc của Chu Quế Phương.

Đang đi thì phát hiện ra ánh mắt rất không đành lòng của Đường Kính Chi, có điều nàng chỉ hơi dừng lại một chút, liền yếu điệu bước tới, thấy mặt Đường Kính Chi còn dính lớp bụi, mồ hôi chảy xuống trông hơi lem nhem, chẳng để ý tới Ngọc Nhi đứng bên cạnh, dùng khăn lụa lau mặt cho y.

Động tác của Chu Quế Phương rất tự nhiên, không có lấy chút làm bộ nào, chỉ có khuôn mặt tuyệt mỹ phơn phớt hồng làm người ta chao đảo:

- Nhị gia, Ngọc Nhi, các tỷ muội đều ngồi bên trong đó, mọi người vào đi, thiếp thân đi xem Thiên Nhi đã ngủ chưa rồi sẽ quay lại.

Chu Quế Phương còn chưa tới gần hương thơm lạ trên cơ thể nàng đã luồn vào mũi Đường Kính Chi, làm y không tự chủ được, tà hỏa ở đan điền ngùn ngụt cháy, không hiểu vì sao trước mặt vị đại tẩu này, y không có lấy một chút sức kháng cự nào.

Không dám lên tiếng nói gì, nếu không thế nào cũng bị hai nàng phát hiện ra giọng nói khác thường, Đường Kính Chi đang định gật đầu chuồn vào phòng cho nhanh, thì Chu Quế Phương lại dùng khăn tay ngào ngạt hương thơm của nàng lau mặt cho y.

Giết người, đúng là giết người.

Hương thơm đó đậm thêm mấy lần, thuốc kích dục đổ vào, chớp mắt khiến dục vọng nguyên thủy của nam nhân không sao trấn áp được, như đàn ngựa hoang thoát cương lồng lên.

Đàn ngựa điên đó chạy chạy lồng lên khắp nơi, chạy tới đâu khiến mạch máu căng phồng, người nóng lên tới đó, hơi thở dần trở nên nặng nề, làm tấm khăn lụa trước mặt bay phất phới.

Ngọc Nhi đứng sau lưng Đường Kính Chi không phát hiện có gì bất thường, nhưng Chu Quế Phương thì bị phản ứng của y làm giật mình, tới khi ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầy lửa dục của y, tay nàng dừng lại, sau đó kiếm cổ, vội vàng rời đi.

Đều như vắt chanh.

235. Chương 241: Thê Thiếp Đầy Nhà.

Cái khăn tay chết người đó rời đi, Đường Kính Chi mới không chế được bản thân, ơn trời là cái đũng quần thời đó rất rộng, y giả bộ một hơi khom người xuống là che dấu được hết dấu tích tội lỗi, vẫn cẩn thận vẩy tay cho nha hoàn đang đỡ mình lui ra.

“Phù” thở ra một hơi thật dài, Đường Kính Chi không dám quay đầu nhìn Ngọc Nhi, vừa đi vào vừa nói:

- Ngọc Nhi, mọi người hiếm khi tập trung được một chỗ, nàng cũng vào đi.

Ngọc Nhi có thể không bận tâm các tỷ muội khác nghĩ gì, nhưng không thể cũng không muốn trái ý Đường Kính Chi, nên đành vâng lời, đi theo.

Đường Kính Chi đi thật chậm hết mức có thể, còn len lén đưa mắt nhìn xuống dưới, nhìn cái lều dần hạ xuống, mới dám ưỡn thẳng lên đi, thầm kêu khổ, mấy tháng vừa rồi qua rèn luyện, lại được được thiện tẩm bổ, cơ thể gầy gò đã có da có thịt, dần dần trở nên cường tráng, mà ngày nào cũng có mỹ nữ quần quanh như vậy, nếu không sớm ngày hạ một nàng, sớm muộn cũng nhịn quá thành bệnh.

Chỉ là, ra tay với ai trước đây?

Lâm Úc Hương, Chu Quế Phương, Ngọc Nhi, Sương Nhi ... Từng khuôn mặt như hoa như phấn hiện lên trước mắt, nhưng y còn chưa kịp nghĩ ra đáp án thì Tri Xuân đứng bên cửa đã lên tiếng chào, vén rèm cửa lên, Đường Kính Chi đành tạm cất vấn đề này trong lòng, cùng Ngọc Nhi đi vào.

- Nhị gia đã về.

Lâm Úc Hương đang ngồi trên ghế, nhìn thấy y liền đứng dậy đi tới đón.

- Tỳ thiếp thỉnh an Nhị gia.

Cùng lúc đó mấy vị di nương còn lại cũng đứng cả dậy, đợi Lâm Úc Hương dứt lời mới nhún eo thi lễ vạn phúc.

Dù chào hỏi nam nhân của mình cũng phải phân chia trước sau, phải đợi chính thê hành lễ rồi mới tới lượt tiểu thiếp.

- Các nàng đứng lên cả đi, trong nhà mình, các nàng đừng đa lễ như vậy làm gì.

Đường Kính Chi gật đầu với Lâm Úc Hương sau đó đưa tay đỡ hờ các nàng.

Y vừa cho đứng dậy, Nhu Nhi một thân váy lục nhạt đứng lên ngay, giọng nói mang theo vẻ hưng phấn vượt ngay ra khỏi miệng:

- Nhị gia, Đường gia ta thực sự sẽ khai hoang, đào kênh à?

Nhu Nhi nghe được tin đồn cũng không làm Đường Kính Chi bất ngờ, đoán chừng lúc này tin tức còn lan ra các vùng xung quanh, như thế nạn dân đổ về đây sẽ mỗi lúc một nhiều hơn.

Khai hoang có vất vả cực nhọc một chút, nhưng bất kể thế nào còn tốt hơn là chết đói.

Nhìn đôi mắt tròn xoe đen lay láy, mang theo vẻ chờ đợi của Nhu Nhi, yêu thương vuốt mái tóc mềm mại như tơ của nàng:

- Ủ, đúng như thế, hôm nay đã có không ít người tới chỗ đất hoang, ngày mai có thể khởi công rồi.

- Nhị gia, người thật là giỏi.

Nhu Nhi hoan hô, quên bém hết cả quy củ, chạy tới ôm lấy một cánh tay của Đường Kính Chi, đôi mắt ngập tràn sùng bái.

Nhu Nhi xuất thân bản hàn, nàng là người cảm thụ được nỗi khổ của nạn dân nhất trong số tỷ muội, hơn nữa cũng hiểu, mảnh đất hoang đó nếu khai phát ra, sẽ tạo phúc cho bách tính một phương, cho nên nghe tin Đường gia khai hoang, cực kỳ kích động.

Nếu như trước kia cha thuê được đất cấy cấy, đã không phải vì cưới vợ cho đệ đệ mà bán mình vào Đường phủ làm tiểu thiếp rồi.

Thực ra nói gả vào Đường phủ chẳng bằng nói bán cho Đường gia, có điều vận khí nàng không tệ, tướng công nàng chẳng những tài hoa, còn hiền hòa, biết yêu thương người khác.

Đường Kính Chi trước đó ở ngoài cửa bị Chu Quế Phương khơi lên tình dục, lúc này tà hỏa còn chưa dập tắt hoàn toàn, cánh tay được Nhu Nhi ôm vào lòng, chạm vào bầu ngực mềm mại, tức thì có một giọng nói phát ra trong đầu.

“Hay là ăn thịt tiểu nha đầu này trước?”

Thực ra trong mắt Đường Kính Chi, Nhu Nhi là một tiểu muội muội đơn thuần, là loại tiểu nha đầu ngây thơ chỉ cần một cái que kẹo hồ lô rẻ tiền là có thể lừa được lên giường, muốn ăn thịt nàng chẳng hề khó khăn.

Đương nhiên y suy nghĩ như thế vì Nhu Nhi là tiểu thiếp của y.

- Nhị gia, trên mặt tỳ thiếp có vết bẩn à?

Đường Kính Chi đang tính toán thì Nhu Nhi bị y nhìn quá lâu sinh nghi hoặc hỏi, nói xong còn khờ khạo đưa tay lau má.

“Không được!”

Câu nói của Nhu Nhi làm y lập tức phủ quyết suy nghĩ vừa nảy ra trong lòng, tiểu nha đầu này còn quá nhỏ, tư tưởng cũng quá thuần khiết, nếu ăn quá sớm, có cảm giác quái quái, giống như giống như dụ dỗ trẻ em vị thành niên vậy.

- Nhị gia bận rộn suốt cả ngày, Nhu Nhi muội muội, sao còn không mau đỡ Nhị gia ngồi xuống đi.

Sương Nhi váy trắng hơn tuyết tựa hồ phát giác ra điều gì đó, chủ động lên tiếng chuyển chủ đề, rồi đi tới đỡ lấy cánh tay còn lại của Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi tức thì chuyển sự chú ý lên người hạt sương mai long lanh này.

Sương Nhi vì ngưỡng mộ tài danh của Đường Kính Chi cho nên mới hạ mình tới làm tiểu thiếp xưng hỉ cho y, tuy tính cách hơi cố chấp kiêu sa, nhưng tư tưởng chắc chắn thành thực, chuyện nam nữ đã hiểu không ít rồi.

Có vẻ đây là lựa chọn không tệ.

Sương Nhi trước đó đã phát giác ra Đường Kính Chi có chút khác thường, cho nên toàn bộ tâm tư đặt lên người y, lúc dìu y đi, kín đáo dùng khước mắt nhìn trộm tướng công của mình, thấy ánh mắt y lướt trên cơ thể của mình, tim đập rộn lên.

Trước khi xuất giá, mẹ nàng cùng các a di tới dạy cho nàng biết chuyện nam nữ, hơn chỉ bảo nàng chút thuật phòng the để lấy lòng nam nhân. Nữ nhân trong đại hộ càng hiểu tầm quan trọng việc giữ chân nam nhân của mình, cho nên chuyện nam nữ cởi mở hơn, cũng am tường hơn nữ nhân bình dân, thậm chí còn dạy cả nàng phải dùng phương pháp gì để khơi lên dục vọng của nam nhân.

Thế nên Sương Nhi nhận ra tướng công động tình rồi, nàng giật mình, hiện còn chưa tới giờ nghỉ ngơi mà, hơn nữa trong phòng bao nhiêu người như vậy, nàng sao dám dùng thủ đoạn mị hoặc được dạy.

Nữ nhân hầu hạ nam nhân là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng đó là lúc tắt đèn chỉ có hai người với nhau kia.

Vì nhắc nhở Đường Kính Chi chú ý trường hợp, nàng dùng hai ngón tay捏 khê y một cái, dù không mạnh nhưng đủ khiến y tỉnh ra.

” Không được rồi!”

Đường Kính Chi chỉ biết thở dài.

Hơi cúi đầu xuống, Sương Nhi đỡ Đường Kính Chi ngồi vào chỗ rồi liền buông vịn tay ra, quay về chỗ của mình, cho dù vừa rồi Đường Kính Chi mới chỉ dùng mắt nhìn nàng, còn chưa động chân động tay, nhưng nàng ngượng ngùng nổi hai áng mây hồng trên má.

Nói thế nào nào thì nàng vẫn là thiếu nữ chưa từng trải, chuyện nam nữ tất nhiên hết sức xấu hổ.

Đường Kính Chi hiện đã loại trừ Nhu Nhi và Sương Nhi, Lâm Úc Hương càng chưa thể tính tới, Ngọc Nhi đoán chừng nếu y yêu cầu, nàng không từ chối, nhưng thế thì chẳng khác gì cưỡng bức, hơn nữa e về sau mãi mãi không có được tình cảm của nàng nữa.

Thế nên y chuyển ánh mắt sang phía Uyển Nhi.

Trong số nữ tử ở đây thì Uyển Nhi có nét đẹp nữ nhân trưởng thành nhất, áo xanh da trắng tôn lên vẻ đẹp như ngọc, nụ cười rực rỡ như hoa xuân, hẳn tâm tình nàng cũng rất tốt vì chuyện Đường gia khai hoang, cho nên mới thay đổi cách ăn mặc nên nả thường ngày.

Nàng cũng muốn tới đỡ Đường Kính Chi nhưng Sương Nhi giành trước mắt rồi, liền đi tới bên bàn, cầm ấm trà lên, rót cho Đường Kính Chi một chén.

- Nhị gia chắc khát rồi, hãy uống chén trà đi.

Trong số thê thiếp của y thì Uyển Nhi có dung mạo ít chú ý nhất, nhưng càng nhìn càng đẹp, nét đẹp thâm sâu bên trong, không làm cho người ta choáng ngợp nhưng khiến người ta mê say, mang tới cho người ta cảm giác dễ chịu hài hòa.

236. Chương 242: Thê Thiếp Đầy Nhà (2).

Nhìn Uyển Nhi tự nhiên đưa chén trà tới trước mặt, Đường Kính Chi đưa tay đón, còn có ý nắm lấy tay nàng, Uyển Nhi đỏ mặt, nhưng không né tránh, đợi y cầm chắc chén trà rồi mới chuyển người đi.

Nếu trong phòng chỉ có y và Uyển Nhi, Đường Kính Chi nhất định sẽ tới thăm dò một phen, mà y cũng tin tới chín phần mình sẽ được toại nguyện, y nhận ra Uyển Nhi tiêu chuẩn nữ nhân ở xã hội này, hiền thê thực đức điển hình của xã hội phong kiến, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu.

Gả tới nhà chồng là nàng hết lòng tận tâm với nhà chồng, cho dù nam nhân đó thế nào chẳng nữa, điều đó làm Đường Kính Chi cảm thấy có gì đó không trọn vẹn, sự tự nhiên của nàng là từ chức phận thê tử với tướng công theo lễ giáo, y muốn quan hệ vợ chồng gần gũi, nhiều tình cảm hơn.

” Ài, từ từ thôi vậy.”

Từ lúc Đường Kính Chi vào phòng, Lâm Úc Hương vẫn đứng nguyên tại đó, nhìn các di nương khác hồi han, diu dờ, pha trà, trong lòng nàng thấy không thoải mái, đồng thời thấy mình như người thừa trong cảnh gia đình êm đềm đó.

Tới khi Uyển Nhi lui ra rồi, nàng mới gượng nở nụ cười nói:

- Nhị gia, khai hoang là công trình lớn, phủ ta hẳn phải là tốn kém lắm.
- Ừ.

Đường Kính Chi chuyển ánh mắt từ Uyển Nhi sang phía Lâm Úc Hương, thấy nàng còn đứng, vẫy tay tay bảo nàng ngồi xuống bên cạnh, ở chủ vị có hai chỗ ngồi là dành cho y và Lâm Úc Hương.

Lâm Úc Hương mặc toàn thân một màu đỏ rực rỡ từ váy dài bên trong cho tới áo chên khoác ngoài, hiện nàng không còn chút vẻ gì của y sư nông thôn nữa, mỗi cử chỉ động tác đều đúng tiêu chuẩn của quý phụ hào môn.

Trong hào môn chỉ có chính thê và bình thê mới được mặc đồ màu đỏ, còn tiểu thiếp tối đa chỉ được mặc màu phấn hồng hoặc là hồng tía.

Nhìn Lâm Úc Hương khoan thai đi tới, eo thon dong đưa, như rắn nước, cổ áo lụa dựng thẳng, mấy lớp áo không che hết được bầu ngực thiếu nữ đang kỳ phát triển đã có quy mô đáng kể, Đường Kính Chi thầm nuốt nước bọt, thực tình người y muốn nhất vẫn là kiều thê diên đảo chúng sinh này, nhưng cho tới bây giờ tựa hồ kiều thê chưa có ý định cho y leo lên giường.

- Bạc tốn không ít, có điều công trình càng lớn thì lợi nhuận càng khả quan.
- Hơn nữa còn có thể làm nạn dân ngày ngày có cái ăn no bụng.

Ánh mắt Nhu Nhi chưa rời người Đường Kính Chi chút nào, nói thêm ngay:

- Đúng thế, lần này Nhị gia đã làm một việc thiện rất lớn.

Uyển Nhi cũng tán thưởng.

Đường Kính Chi uống ngụm nước trà, đổ lên lửa dục trong lòng mới nói:

- Phương bắc xảy ra thiên tai, hại người dân lưu lạc xa xứ, Đường gia có khả năng giúp thì tất nhiên không thể khoanh tay nhìn.
- Vậy mảnh đất hoang đó Nhị gia mua khi nào thế? Tốn bao nhiêu tiền?

Lâm Úc Hương ngồi xuống làm vẻ tùy ý hỏi, đây là chuyện lớn chừng nào, đâu phải nói muốn khởi công là khởi công được, phải tính toán chuẩn bị kỹ càng thời gian dài mới xong, nên nàng mau chóng ý thức được không phù hợp.

Sương Nhi nghe vậy cùng nhìn Đường Kính Chi chăm chú, nàng đã nhận ra điều gì đó.

- Ha ha ha, ta cũng không dấu các nàng làm gì, mảnh đất đo ta mua trước khi xảy ra thiên tai.

Đường Kính Chi căn bản không định dấu những nữ nhân của mình điều gì, nên trả lời thẳng.

- Hả? Vậy nếu như phương bắc không xảy ra thiên tai thì Nhị gia đi đâu tìm người khai hoang?

Sương Nhi thấy Đường Kính Chi trả lời thông thả tự tin, như nắm chắc mọi chuyện trong tay, phối hợp hỏi một câu:

Mọi người liền tập trung toàn bộ chú ý lên người Đường Kính Chi, hiếu kỳ đợi đáp án.

Đường Kính Chi mỉm cười đặt chén trà xuống bàn, sau đó kể tỉ mỉ đầu đuôi câu chuyện bắt đầu từ mùa xuân lên phương bắc bàn chuyện làm ăn, nửa đường phát hiện ra hạn hán, sau đó căn cứ vào ghi chép gần trong sách sử suy đoán mùa thu có khả năng xuất hiện nạn châu chấu ..

Các nàng nghe xong đều ngạc nhiên không thôi, dù thông minh như Lâm Úc Hương và Sương Nhi đều hết sức bội phục.

- Nhị gia thật là giỏi.

Nhị gia gần đây mới theo Sương Nhi học được mấy chữ lớn, nên cực kỳ khâm phục Đường Kính Chi đọc thuộc bao nhiêu sách vở.

- Đúng thế, Nhị gia còn rất khí phách nữa.

Yên Nhi ngưỡng mộ nói, dù sách có ghi chép, nhưng chỉ mỗi mình Đường Kính Chi suy đoán ra được, ngay cả lão nông cả đời sống ở phương bắc mà không phát giác ra, hơn nữa còn tin vào suy đoán của mình mà lập ra kế hoạch lớn như thế thì không phải người nào cũng làm được.

Cho dù người suy đoán ra chuyện này là Đường Kính Chi trước kia, nhưng y vẫn tự nhiên tiếp nhận lời khen ngợi của thê thiếp, vì người thực sự nghĩ ra kế hoạch khai hoang là y, không có gì phải xấu hổ.

Kiếp trước y sống hai mươi mấy tuổi cũng chỉ là sinh viên tốt nghiệp đại học hạng ba, thuộc thành phần bình thường như bao người bình thường khác, lúc này được nhiều mỹ nữ khen ngợi như thế, cười toét miệng.

Đúng lúc này, rèm cửa vén lên, lại một đại mỹ nữ đi vào, tích tắc ánh mắt y chuyển qua, tâm tư lại trở nên không an phận.

Trước đó đối diện với ánh mắt chứa đầy lửa dục của Đường Kính Chi, Chu Quế Phương hốt hoảng chạy về tiểu viện của mình, lặng lẽ ngồi trong phòng nhi tử hồi lâu, trống ngực mới dần dần dịu lại, nàng từng nếm quả ngọt nam nữ hoan ái, biết đôi mắt nóng bỏng kia nghĩ cái gì, muốn cái gì.

Mặc dù hiện này nàng đã chuyển vào ở trong tiểu viện của Đường Kính Chi, hơn nữa danh nghĩa cũng là nữ nhân của y rồi, nhưng dù sao còn chưa qua nghi thức bài đường, hiện giờ nếu nàng và Đường Kính Chi phát sinh chuyện gì vẫn là danh không chính, ngôn không thuận.

Có điều nếu như nam nhân muốn, nàng có thể từ chối được sao?

Nghĩ tới đó lòng nàng thấp thỏm, không sao bình tĩnh được.

Ngồi thật lâu, nhìn con trai đã ngủ say, chu đào kéo chắn lại cho nó, nàng nhón chân thật khê để không làm con thức giấc, nàng quanh quẩn trong sân một lúc mới lấy được dũng khí quay về tiểu viện của Đường Kính Chi.

Vì chính đang suy nghĩ chuyện giữa y và mình, cho nên vén rèm lên bước vào, nàng ngược nhìn y, vừa vặn Đường Kính Chi cũng nhìn sang, bốn mắt chạm nhau, nàng cúi vội đầu xuống, khuôn mặt xinh đẹp đã đỏ hết cả.

Đường Kính Chi thấy Chu Quế Phương quay về, lòng lại nhộn nhạo, rục rịch muốn làm bậy, lý trí không quản nổi ánh mắt của mình nữa, nhìn theo từng bước chân, từng phần trên người nàng.

Thâm thân gọi cảm đó trong mắt y mang sức hấp dẫn vô tận, giống như nam châm, làm ánh mắt y dính chặt vào đó.

Chu Quế Phương vừa đi vừa để ý Đường Kính Chi, thấy mắt y không rời cơ thể mình giây nào, mới được mấy bước tim đập dồn dập, như chính nàng cũng nghe thấy, lúng túng không biết phải làm sao, ánh mắt mang lửa dục nóng như than đỏ đỏ như xúc tua thực sự, nhìn đến đâu, người nàng tê tê rờn rợn đến đó, làm nàng khần trương tới mức suýt chút nữa quay đầu bỏ chạy.

Hai chân nhũn ra, nàng phải cắn chặt răng trắng mới run run tới được trước mặt Đường Kính Chi, nhún mình thi lễ vạn phúc:

- Thiếp thân thỉnh an Nhị gia.

Lúc đầu gối khụy xuống, người nàng lão đảo tưởng chừng ngã tới nơi.

- Đứng dậy đi.

Đường Kính Chi cố gắng nói thật ít, giọng y đã hơi khàn khàn rồi.

- Vâng.

Chu Quế Phương hoảng loạn đáp lời, vội đứng dậy đi tới ghé bên cạnh, phát hiện ra ánh mắt Đường Kính Chi chuyển sang chỗ khác mới thở phào nhẹ nhõm.

Tới nàng cũng không phát hiện chiếc khăn tay màu tím lúc này bị mồ hôi lòng bàn tay túa ra làm ướt đầm.

“Hay là đêm nay mình tới tiểu viện của vị tẩu tẩu này ngủ?”

Vừa cưỡng ép được ánh mắt của mình rời đi thì tâm tư lại nảy ý xấu, Chu Quế Phương là quả phụ, nàng đã kinh qua chuyện nam nữ hoan ái, hơn nữa hiện giờ còn là nữ nhân của mình, hẳn sẽ không từ chối.

Cho dù y không biết trước đó lão thái quân làm công tác tư tưởng cho Chu Quế Phương ra sao, nhưng y có thể nhìn ra, nàng cam tâm tình nguyện làm nữ nhân của y.

237. Chương 243: Bữa CƠM Liền Hoan.

- Nhị gia, thời gian không còn sớm nữa, hay là hiện giờ ăn cơm thôi, ăn xong, người còn sớm nghỉ ngơi.

Đợi Chu Quế Phương ngồi xuống rồi, Lâm Úc Hương liền nói ngay, thực sự mà nói, nàng không chịu nổi khi thấy chùng ấy nữ nhân vây quanh tướng công của mình, cho dù bọn họ là di nương của tướng công.

- Ừ.

Đường Kính Chi đang nghĩ bậy nghĩ bạ, nghe có người nói thì gạt bừa, tiếp đó mới phản ứng lại, nói vội:

- Đợi đã, không tới chỗ lão thái quân ăn sao?

- Không cần.

Lâm Úc Hương bảo Tri Đông đi gọi mang thức ăn lên, lúc này mới giải thích:

- Lão thái quân thương Nhị gia, sợ người phải đi đi lại lại nhiều hại người, nên mới bảo các muội muội tập trung ở đây hầu hạ.

- Ồ, ra thế, vậy chúng ta ăn thôi.

Đường Kính Chi vỡ lẽ, trước đó y còn tưởng đám Sương Nhi nghe thấy Đường gia khai hoang nên tự tới đây chơi hời hợt.

Đường lão thái quân đã bố trí nhà bếp làm cơm nước sẵn sàng rồi, trước đó luôn đặt trên bếp lò dùng lửa nhỏ giữ nóng, hiện nhận lệnh của chủ tử, đám nha hoàn tất bật cho vào đĩa nhỏ, bưng lên từng cái một.

Lâm Úc Hương thấy Đường Kính Chi đứng dậy cũng có vẻ rất phí công, liền đi tới đỡ lấy tay phải y, cảm giác y không chỉ đỡ hờ, mà thực sự phải vịn vào tay mình mới đi nổi, nàng hơi mím môi đi gần hơn để y dựa vào người mình.

Để Lâm Úc Hương đỡ tới bàn ăn ngồi xuống, thấy đám Sương Nhi vẫn đứng, Đường Kính Chi vẫy tay gọi:

- Ngồi cả đi, mọi người cùng ăn.

- Điều này, điều này không hợp quy củ, hơn nữa nếu bọn tỳ thiếp ngồi cả rồi thì lấy ai hầu hạ người và Nhị nãi nãi.

Mấy vị di nương nhìn nhau, Sương Nhi trả lời:

Mặc dù trước đây Đường Kính Chi không quá chú trọng quy củ, nhưng Lâm Úc Hương còn đứng đó, các nàng sao dám tùy ý.

- Quy củ gì, ngồi, ngồi cả đi.

Đường Kính Chi khoát tay giục:

- Chúng ta là người một nhà, không cần để ý tới mấy cái quy củ rườm rà làm gì, hơn nữa ta có chân có tay, có thể tự ăn được, các nàng không cần hầu hạ ta.

Lâm Úc Hương sớm biết Đường Kính Chi rất rộng rãi thoải mái với mấy vị di nương, nên thấy bọn họ nhìn mình đợi ý kiến, nàng cũng nói:

- Ngồi cả đi, Nhị gia để ta và Phương nãi nãi hầu hạ là được, các muội không cần lo.

Đám Sương Nhi bấy giờ mới dám ngồi xuống.

Lâm Úc Hương ngồi phía bên trái, Chu Quế Phương ngồi phía phải Đường Kính Chi, còn đám Sương Nhi thì tùy ý chọn chỗ.

Ngọc Nhi chọn chỗ ngồi cách xa Lâm Úc Hương nhất.

- Nhị gia, hai món ăn này do chính tay thiếp thân làm cho người đấy, người ăn nhiều một chút, bồi bổ cơ thể.

Lâm Úc Hương gấp một miếng thịt cho vào bát Đường Kính Chi, ân cần nói:

- À, ừ, được rồi.

Cho dù trước mắt là cả bàn thức ăn ề hề, thơm phưng phức, nhưng Đường Kính Chi vẫn ngửi thấy mùi thơm cơ thể Chu Quế Phương, trong lúc thiếu tập trung nên trả lời chậm một chút, sợ bị các nàng nhận ra điều khác thường, vội gấp miếng thịt cho vào miệng ăn, gật gù khen để che giấu.

Người khác không phát hiện điều gì nhưng Chu Quế Phương thì thấy hết, má nóng hổi, mặt cúi gằm xuống, may mấy vị di nương khác lần đầu ngồi ăn cùng bàn với tướng công nên tỏ ra rất dè dặt, không ai ngó nghiêng lung tung.

Ăn được mấy miếng, thấy không khí hơi trầm, Đường Kính Chi liền kiếm chuyện nói:

- Nhu Nhi, mấy hình mẫu ta vẽ nàng đã thêu được chưa?

- Dạ, tỳ thiếp thêu rồi.

Nhu Nhi nói xong hờ hững đặt đĩa xuống, lấy từ trong ống tay áo ra mấy tấm khăn, thì ra nàng luôn nó mang trên người để tiện khoe với tướng công, Tri Đông đi tới nhận lấy đưa cho Đường Kính Chi.

Mở từng tấm khăn ra xem, Đường Kính Chi sáng mắt, tuy phối màu có khác đi, nhưng chuột Mickey và vịt Donald đều sống động không khác khi bọn chúng xuất hiện trên TV kiếp trước y xem.

Nhu Nhi thấy tướng công vừa ý thì vui vẻ hết sức.

Xem tới mấy lần liền Đường Kính Chi mới gấp lại giao cho Tri Đông trả cho Nhu Nhi, nói:

- Nhu Nhi, lát nữa ăn cơm xong ta sẽ vẽ vài bức tranh nữa cho nàng thêu, không hạn chế thời gian, lần này nàng dùng màu rất đẹp, lần sau cứ vậy mà làm.

- Vâng, tỳ thiếp hiểu ạ.

Nghe tướng công muốn mình thêu tiếp, Nhu Nhi nhận lời ngay, đây là việc yêu thích của nàng, huống hồ còn giúp được tướng công, nàng sẽ thấy mình có giá trị.

Sương Nhi và Uyển Nhi cũng muốn giúp, có điều trình độ các nàng hiện này chưa thể xen vào được.

- Nhị gia, người định tới bao giờ mới kinh doanh đồ thêu?

Nhu Nhi cẩn thận cắt mấy tấm khăn thêu vào tay, nóng vội hỏi điều nàng muốn biết nhất.

Chuyện này Đường Kính Chi có đường lối đại khái rồi, kiếm được tiền thì chắc chắn, nhưng mà muốn kiếm được thật nhiều tiền cho bố công thì phải chuẩn bị kỹ, nếu không Đường gia tập trung vào khai thác đất đai còn hơn.

Trước tiên, phải có đủ lượng hàng tồn.

Thứ hai, khi bán phải có mạng lưới bán hàng trải rộng đồng loạt tung hàng ra, nếu không Đường gia còn chưa kiếm được bao nhiêu tiền đã có người mô phỏng rồi.

Ở Vương triều Minh Hà, nữ nhân gần như đều biết thêu thùa, đừng nói các xưởng thủ công, ngay cả những bà bà tức phụ trong nhà bách tính cũng có thể mô phỏng kiếm tiền.

Người làm ăn ai cũng biết, hàng hóa mới mẻ bán đợt đầu là dễ nhất, kiếm nhất, trong đầu y cũng có vô số hình ảnh con vật cực thời hiện đại, y tính bán từng thứ một, ví như nhóm đầu tiên bán hình chuột Mickey, đợi khi hàng giảm nhiệt chuyển sang bán hình vịt Donald, như thế dù có người mô phỏng cũng luôn theo sau Đường gia, không ảnh hưởng mỗi lần Đường gia kiếm lấy đợt tiền đầu tiên.

Đường Kính Chi dám tin chắc, lợi nhuận món đồ thêu này sẽ cực lớn, cho nên trước khi chuẩn bị sung túc y không tùy tiện khai trương, mà bây giờ Đường gia phải tập trung toàn bộ tinh lực vào chuyện khai hoang, không có thời gian đâu đi lo việc khác.

Cho nên điều duy nhất có thể làm hiện nay là để Nhu Nhi thêu từng loại nhân vật cùng con thú ra để làm mẫu mà thôi.

Kế hoạch hoàn toàn không có gì cao siêu, thôi thì nói trắng ra là quá sơ sài và bình thường, nhưng biết sao được y chỉ tốt nghiệp đại học hạng ba thôi mà, vả lại y đâu có học kinh doanh, Đường Kính Chi cũng hiểu điều đó, thứ y cần học hỏi còn rất nhiều.

- Nhu Nhi, gần đây ta bận lo việc khai hoang rồi, chuyện kinh doanh đồ thêu tạm bỏ qua một bên đã.

Nhu Nhi khẽ vâng một tiếng, lòng thất vọng vô cùng.

Sương Nhi tiếp xúc Nhu Nhi một thời gian rồi, quan hệ còn không tệ, nàng tâm tư mẫn tuệ, không khó đoán ra được tâm sự của tiểu nha đầu đơn thuần như Nhu Nhi, đưa tay ra khẽ vỗ vai Nhu Nhi an ủi, ý bảo Nhu Nhi đừng sốt ruột.

Bỏ chuyện kinh doanh sang một bên, Đường Kính Chi liên tục khơi lên những chủ đề thú vị dụ các nàng tham gia, vốn ở đây rất để ý chuyện ăn không nói, ngủ không ngáy, nhưng do tướng công không để ý tới, hơn nữa thời gian qua Đường Kính Chi chạy đôn chạy đáo tới về nhà ăn xong là mệt mỗi lần ra ngủ, chẳng được gặp nhau mấy, nên đám Sương Nhi cũng ném luôn quy củ sang một bên.

Chỉ có Chu Quế Phương là ít nói nhất, chỉ thi thoảng gấp thức ăn cho Đường Kính Chi, đầu cúi gằm xuống.

Cái ánh mắt nóng cháy đó làm nàng hãi hùng, không sao tiếp nhận nổi.

Dù Đường Kính Chi không ngừng trò chuyện với đám thê thiếp, nhưng người y chú ý nhiều nhất lại là Chu Quế Phương, cái cơ thể mà y đang mang chưa bao giờ hưởng niềm vui cá nước, nhưng linh hồn thì quá tội lỗi bấy bả rồi, cho nên phong vận thành thực trên người Chu Quế Phương khiến y không thể kháng cự nổi.

238. Chương 244: Đêm Không Ngủ.

Lúc nàng gấp thức ăn, ống tay áo trượt xuống, lộ ra đoạn cổ tay trắng muốt như ngọc.

Khi nàng cúi đầu mấy lọn tóc đu đưa, nàng nhẹ nhàng gạt ra phía sau vành tai trắng ngần đẹp đẽ như đỉnh bạc nguyên bảo, đáng vẽ đoạn trang tao nhã.

Răng trắng cắn khê môi hồng, tuy y không dám nhìn lâu, nhưng vẻ phong tình chỉ hiển lộ ra trong chớp mắt đó khiến lòng Đường Kính Chi không ngừng gợn sóng.

Rồi khi chạm vào ánh mắt của mình, gò má ửng hồng, nàng bối rối né tránh, nếu kích thích hormone giống đực của Đường Kính Chi, nếu chỉ có hai người với nhau, y sớm không nhịn nổi, hóa thành con sói hung hăng chén thịt con dê này rồi.

Lâm Úc Hương vừa ăn vừa tận chức trách giúp tướng công vớ bở gấp thức ăn, nàng không hòa thuận hợp tính với mấy vị di nương kia lắm, cho nên chỉ nghe bọn họ nói chuyện, thì thoảng khê mỉm cười, coi như hưởng ứng, cho nên chẳng mấy chốc nàng nhận ra thái độ khác lạ của hai người bên cạnh.

Chẳng lẽ y động tình với Chu Quế Phương rồi.

Nhìn ánh mắt khi Đường Kính Chi vừa quay đầu sang, ánh lửa dục trong đó mới được ẩn đi, lâm Úc Hương thầm giật mình, từ khi ở chung phòng với nhau tới nay, nàng và Đường Kính Chi luôn tương kính như tân, cho nên ban đêm nàng không phòng bị y nữa, suýt thì quên tướng công vớ bở là tên háo sắc.

Trước kia sức khỏe y không tốt, tình dục hơi phai nhạt một chút, nhưng qua thời gian điều dưỡng, y đã dần cơ thể rắn chắc hơn, vậy sau này mình phải cẩn thận một chút.

Nàng không biết thực ra Đường Kính Chi như vậy một phần là do lỗi của nàng, trong món ăn bồi bổ sức khỏe nàng làm cho y ăn, có cả món bổ thận tráng dương, dù được thiện không có được lực mạnh như thuốc, nhưng mà vừa vặn nó là món ăn Đường Kính Chi thích, nàng thấy y thích càng làm, cho nên ăn liên tù tì cả tháng trời mới gây ra “hậu quả” ngày hôm nay.

Trong lòng nổi lên chút cảnh giác, rồi chẳng hiểu vì sao Lâm Úc Hương lại thấy khó chịu, nhất là tướng công vớ bở không ngừng quay đầu sang nhìn Chu Quế Phương, ngực càng bức bối, chẳng lẽ bằng vào dung mạo của mình, lại không bằng vị tẩu tẩu góa phụ kia.

Nếu không vì sao tướng công vớ bở chưa bao giờ nhìn mình với ánh mắt như thế?

Ý nghĩ này nảy ra trong đầu, làm chính nàng hoảng lên, mình làm sao vậy, sao lại có suy nghĩ này.

Y không trêu chọc vào mình chẳng phải đúng với y nguyện ban đầu cả mình sao?

Mây nhúu chặt, nàng cảm thấy mâu thuẫn vô cùng, một số vấn đề rõ ràng có đáp án, nhưng không sao lựa chọn được, thần tình hoảng hốt, đôi mắt không ngừng chuyển qua chuyển lại giữa Đường Kính Chi và Chu Quế Phương.

Mặt trời hoàn toàn lặn sau núi, bóng đêm bao phủ lên mặt đất, khi đám nha hoàn thấp sáng nền thì mọi người cũng đã ăn tối xong.

- Nhị gia, Nhị nãi nãi, thời gian không còn sớm nữa, tỳ thiếp xin cáo từ.

Vừa ra khỏi phòng ăn, Nhu Nhi nhu thuận thì lễ vạn phúc:

Đường Kính Chi ừ một tiếng, còn dặn:

- Trời tối rồi, đi đường cẩn thận nhé.

Uyển Nhi cũng định thi lễ cáo từ, nhưng lúc lên tiếng đột nhiên nhớ tới lúc này Nhị gia cố ý bóp tay mình một cái? Chẳng lẽ Nhị gia có ý tối nay tới tiểu viện của mình.

Suy nghĩ này làm hai gò má trắng trẻo của nàng đỏ rực:

- Nhị gia, Nhị nãi nãi, tỳ thiếp cũng cáo lui.

Nói rồi dùng đôi mắt như biếc nói liếc Đường Kính Chi một cái, kín đáo biểu thị tâm ý, sau đó nắm tay Nhu Nhi cùng về.

Sương Nhi trước đó cũng chứng kiến cảnh Đường Kính Chi động tình, nàng rất muốn nghe Đường Kính Chi nói đêm nay sẽ tới chỗ nàng nghỉ ngơi, nên chờ một lúc, thấy Đường Kính Chi chẳng tỏ ý gì cả, đành thi lễ cáo lui.

Lúc xoay người nàng còn cố ý ném cho y một ánh mắt u oán.

Từ khi Đường Kính Chi khỏi bệnh cho tới nay, y luôn nghỉ tại chính viện, chưa bao giờ qua đêm ở tiểu viện của các tiểu thiếp, cho nên đó cũng là nguyên nhân lớn khiến Sương Nhi có thái độ chẳng nóng chẳng lạnh với Lâm Úc Hương.

Cho dù cô có là chính thê cũng không thể giữ rịt lấy tướng công cho riêng mình, nếu không dám tiểu thiếp bọn ta có khác gì quả phụ làm bạn với ánh đèn cô đơn.

Lâm Úc Hương không biết suy nghĩ trong lòng Sương Nhi, chỉ thấy nàng cố ý lộ vẻ như hờn như oán, tìm thất lại, cứ như có thứ gì đó quan trọng sắp rời khỏi mình, hết sức khó chịu, một câu nói không kịp suy nghĩ vọt miệng phát ra:

- Nhị gia người bạn suốt cả ngày đã mệt lắm rồi, mau về phòng nghỉ sớm đi.

Sương Nhi trước đó cũng chứng kiến cảnh Đường Kính Chi động tình, nàng rất muốn nghe Đường Kính Chi nói đêm nay sẽ tới chỗ nàng nghỉ ngơi, nên chờ một lúc, thấy Đường Kính Chi chẳng tỏ ý gì cả, đành thi lễ cáo lui.

Lúc xoay người nàng còn cố ý ném cho y một ánh mắt u oán.

Từ khi Đường Kính Chi khỏi bệnh cho tới nay, y luôn nghỉ tại chính viện, chưa bao giờ qua đêm ở tiểu viện của các tiểu thiếp, cho nên đó cũng là nguyên nhân lớn khiến Sương Nhi có thái độ chẳng nóng chẳng lạnh với Lâm Úc Hương.

Cho dù cô có là chính thê cũng không thể giữ rịt lấy tướng công cho riêng mình, nếu không dám tiểu thiếp bọn ta có khác gì quả phụ làm bạn với ánh đèn cô đơn.

Rơi vào cạm bẫy nhu tình của Sương Nhi, Đường Kính Chi đang định cất bước đi theo, nhưng câu nói này làm y tỉnh lại, còn chưa kịp đáp thì Chu Quê Phương đã nắm chặt khăn lụa trong tay, hành lễ:

- Thiếp thân cũng cáo lui.

Nói xong đi chẳng khác nào chạy khỏi tiểu viện.

Trong màn đêm đen, cơ thể gợi cảm đó loáng lên mấy lượt, giống như con cá lao vào ao nước đen như mực, biến mất tăm tích.

Ngây ngốc nhìn theo bóng giai nhân tới khi bên tai có tiếng ho khế, y đỏ mặt lên, không dám nhìn kiêu thê, nhanh chân về phòng trước.

Lâm Úc Hương đứng gian ngoài một lúc, tới khi thấy bên trong không có động tĩnh gì nữa mới vén rèm đi vào, bước đi rõ ràng cẩn thận cảnh giác hơn thường ngày rất nhiều.

Cho tới khi thấy Đường Kính Chi vẫn nằm trên ghế ngủ như mọi ngày nàng mới thở phào, tới trước bàn thối nền đi, trong phòng tức thì tối đen, tim nàng nàng lại lần nữa thất chặt, cuống quýt chạy tới giường, vén màn lên, chui vào thật nhanh.

Nền vừa thối tắt, hai mắt Đường Kính Chi cũng mở choàng ra, thấy một bóng đen như con thỏ kinh hoàng lao tới về ổ, y biết, kiêu thê phòng bị mình.

Một trận buồn bực dâng lên trong lòng.

Dịch người, ngửa mặt nằm trên trường kỷ, hai mắt ngây ngốc nhìn trần nhà đen xì xì, từ khi xuyên việt tới đây, mặc dù bị ảnh hưởng bởi ký ức của Đường Kính Chi trước kia, y dần dần thích ứng với cuộc sống xung quanh, nhưng cái chế độ đa thê vẫn khiến người hiện đại như y không thể buông thả hưởng thụ được.

Giống như vừa rồi, quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay y, chỉ nói một câu, tùy ý tới bất kỳ tiểu viện nào ngủ cũng được, nhưng y đắn đo mãi không lên tiếng.

Đường như trong tiềm thức cho rằng, tới tiểu viện khác ngủ là không phải với Lâm Úc Hương.

Nhớ lại lúc mới tỉnh dậy, nhìn thấy dung mạo như thiên tiên của Lâm Úc Hương, rồi thời gian bệnh nặng nằm trên giường, kiều thê xinh đẹp luôn ở bên cạnh chăm chút cho y, cho y ăn cơm, cho y uống thuốc, rồi giúp y bắt mạch, rồi chút tính toán nhỏ mỗi lần lấy lòng y, sau đó mới lợi dụng y, Đường Kính Chi khẽ mỉm cười.

Nói cho cùng kiều thê còn nhỏ lắm, chỉ là thiếu nữ mười bảy mười tám mà thôi.

Có điều mặc dù quan hệ của hai người đã cải thiện không ít, Lâm Úc Hương cũng không còn oán giận vì bị cướp về Đường phủ mà lạnh như băng với y nữa, nhưng hai người lại chỉ như bằng hữu, mà chẳng giống phu thê, cứ thế này biết tới bao giờ mới có thể chiếm được cả trái tim lẫn thể xác của nàng.

Về tư, mình là một nam nhân bình thường khỏe mạnh, có nhu cầu tự nhiên, chung quanh toàn mỹ nữ muôn sắc muôn vẻ, làm sao không động lòng cho được.

Về công, hương hỏa của Đường gia phải truyền thừa, bồi phận đời sau, chỉ có mỗi một mình Đường Thiên thôi, con cháu nối dõi quá thưa thớt luôn là tảng đá lớn đè nặng trong tâm khảm của Đường lão thái quân, ngày nào y chưa có con nối dõi, ngày đó phía bên lão thái quân còn chưa ngủ ngon giấc.

Sinh cho nãi nãi đứa cháu, để bà vui vẻ, hưởng niềm vui gia đình, đó là trách nhiệm của cháu đích tôn như y.

Chỉ là, làm sao để kéo gần khoảng cách với Lâm Úc Hương đây?

Y hiện giờ vừa phải bận rộn chuyện khai hoang, lại còn lo đối kháng với Điền Cơ Vương Mông, chẳng còn thời gian đi nghĩ cách chiếm lấy trái tim của kiều thê nữa.

Nghĩ tới đó lòng phiền não, lặn qua lật lại, không sao ngủ được.

Con người không nên đắm đầu vào ngõ cụt, cho nên Đường Kính Chi nghĩ, Lâm Úc Hương không được, vậy đành chuyển hướng sang những thê thiếp khác, tiểu thiếp cũng là nữ nhân của y, y muốn làm bạn suốt đời, chỉ có điều nội tâm y vẫn nghiêng về Lâm Úc Hương hơn một chút, tình cảm con người là thế, không thể tùy ý khống chế được.

Chỉ cần mình thật lòng đối đãi với các nàng là được rồi.

239. Chương 245: Đêm Không Ngủ (2).

Đường Kính Chi suy tính, trừ Ngọc Nhi ra thì mấy tiểu thiếp còn lại đưa lên giường đều không khó, chỉ có điều nếu vì không hạ được Lâm Úc Hương mới quay sang các nàng thì cũng không ổn, thế đâu phải chân tâm đối đãi, làm thế là xem thường các nàng.

Như Nhi bản tính đơn thuần, chừng chỉ khen nàng vài câu là xong việc rồi.

Uyển Nhi cũng không vấn đề gì, nàng rất thông minh, lại hiểu rõ nghĩa vụ và trách nhiệm của người làm vợ, chẳng cần nói lời hay ý đẹp, nàng cũng không kháng cự.

Sương Nhi mặc dù cô độc kiêu kỳ, nhưng nàng yêu Đường Kính Chi trước kia quá sâu nặng, cho nên mình ăn cắp bản quyền một bài thơ nào đó là có thể làm nàng ngây ngất cho mình muốn làm gì thì làm.

Cứ vẫn nghĩ vợ một hồi, khéo miệng y cong lên cười toe toét, cuộc sống hạnh phúc tựa hồ cách y không xa nữa, có điều, có điều nếu Lâm Úc Hương biết mình tới các chỗ các di nương khác, liệu nàng có buồn không?

Đương nhiên là có, nếu không Lâm Úc Hương trước đó đã chẳng chủ động gọi y về phòng ngủ, lúc này nàng cũng lúc thì nhìn trần nhà, lúc thì quay đầu sang nhìn về phía ghế nằm của Đường Kính Chi.

Vì trước đó hẳn cảm nhận ra sự khác thường của Đường Kính Chi, cho nên lúc này nằm trên giường mắt Lâm Úc Hương mở tròn xoe, không dám có chút sợ ý nào, sợ không cẩn thận tướng công vớ bở sẽ mang hai con mắt đỏ kè nhào bỏ tới.

Hôm nay nàng không cởi y phục, cứ như thế nằm trên giường, đắp lên mình tấm chăn dày, hiện giờ trời đã lạnh rồi, tới đêm dù mặc y phục ngủ cũng không cảm thấy nóng nực như thời gian trước nữa.

Nằm đó không dám ngủ, đầu óc bắt đầu suy nghĩ miên man chuyện quanh mình, nhất là chuyện liên quan tới Tế Sinh Đường, nghĩ tới lại đau đầu, lần trước Tri Đông đi đưa thuốc thiếu chút nữa bị bắt cóc, nàng sợ hãi không dám bảo nó đi một mình nữa, nhưng Đường phủ tuy lớn, biết bảo ai đi bảo vệ Tri Đông đây?

Hộ vệ Đường gia thì khẳng định là không được rồi, nếu không chuyện mình mua Tế Sinh Đường nhất định bại lộ, mà bảo tiểu nha hoàn đi cùng cũng chẳng có tác dụng gì, với kẻ ác mà nói, bắt thêm một cô bé còn kiếm được thêm tiền.

Nhưng hiện nay trong thành có rất nhiều nạn dân mắc bệnh cần chữa trị, bên phía Tế Sinh Đường ngàn vạn lần không thể hết hàng, mà hiện giờ Tế Sinh Đường hợp tác với Đường gia, nếu như đóng cửa thật, sẽ ảnh hưởng tới danh dự của Đường gia.

Cùng một gian phòng, hai người mang hai tâm sự khác nhau, đều không ngủ được, Đường Kính Chi suy nghĩ hồi lâu, thấy để cho chắc, tốt nhất là đợi thêm một thời gian nữa tổ chức nghi lễ kết hôn với Chu Quế Phương hãy tới phòng khác ngủ, kết hôn với Chu Quế Phương là chủ ý của lão thái quân, tới lúc đó cho dù trong lòng Lâm Úc Hương có không thoải mái cũng không thể đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên y, như thế quan hệ giữa hai người sẽ không ảnh hưởng lớn.

Nhớ tới Chu Quế Phương thân thể này nở gọi cảm của nàng như xuất hiện ngay trước mắt, Đường Kính Chi bắt giác liếm cánh môi hơi khô, sau đó qua đầu sang nhìn về phía giường, cách đó không xa có một mỹ nhân đẹp tựa tiên nữ đang ngủ.

Sáng hôm sau Đường Kính Chi vẫn dậy rất sớm, y chẳng nhớ hôm qua mình thiếp đi lúc nào, chỉ thấy mí mắt nặng nề, hơi xon xot, mở to ra cũng rất phí công, miệng thì ngáp liên hồi.

Mặc áo xong đi ra gian ngoài, Tri Đông đã múc nước sạch chuẩn bị sẵn sàng.

Nha hoàn là để hầu hạ chủ tử, y dậy sớm tập võ, Tri Đông tất nhiên phải tập thành thói quen dậy sớm hơn một bước để hầu hạ.

Tới bên chậu nước, Đường Kính Chi dùng hai tay vốc nước lên mặt, bị nước lạnh kích thích, tinh thần của y mới phần chấn hơn một chút, võ mạnh lên hai má, cho đầu óc tỉnh táo hoàn toàn.

Hôm nay chính thức khởi công khai hoang rồi, việc quá nhiều, không có đầy đủ tinh thần là không ứng phó được.

Rửa mặt qua loa, để Tri Đông giúp búi tóc xong, Đường Kính Chi tới thẳng tiểu viện Ngọc Nhi, nhưng không thấy nàng đâu chỉ gặp Chu Quế Phương đưa Đường Thiên tới tập võ.

Chỉ tại tẩu tẩu thành thực mê người này hại y nửa đêm trằn trọc không ngủ được, tới tảng sáng mới chớp mắt được một chút.

- Thiếp thân thỉnh an Nhị gia.

Nhìn thấy Đường Kính Chi tới rồi, Chu Quế Phương vội kéo Đường Thiên tới thỉnh an, đầu cúi xuống tránh ánh mắt Đường Kính Chi, mặt thoáng chốc lại đỏ bừng, đêm qua nửa đầu nàng vừa nơm nớp lo sợ đột nhiên có người vào phòng mình, vừa mơ hồ có chút mong đợi. Sau nửa đêm xác định y không tới, lại trằn chọc trong đủ cảm xúc rồi bởi, mãi mới ngủ được.

Trước lúc Chu Quế Phương cúi đầu xuống, Đường Kính Chi kịp nhìn thấy sắc mặt nàng không tốt, có vẻ mệt mỏi, bèn nói:

- Buổi sáng là thời gian rèn luyện tốt nhất, không bỏ được, nếu sau này nàng thấy dậy quá sớm mệt mỏi thì bảo nha hoàn đưa Thiên Nhi tới là được, dù sao cũng ở trong phủ, không xảy ra chuyện gì được.

Chu Quế Phương thấy Đường Kính Chi hiểu lầm rằng mình dậy sớm nên thiếu ngủ làm thần sắc không tốt thì thở phào, nguyên nhân thực sự không thể nói ra được, hiểu lầm càng tốt

Đợi người lớn nói chuyện xong Đường Thiên mới rút tay bị mẹ nắm ra, rất quy củ thi lễ với Đường Kính Chi:

- Cháu Đường Thiên thỉnh an Nhị thúc.

- Đứng dậy đi.

Đường Kính Chi khom lưng xuống bế Đường Thiên lên, có lẽ gần đây chăm chỉ rèn luyện thân thể cho nên khuôn mặt hồng hào của nó đen hơn trước nhiều, cũng ít bầu bĩnh hơn, nhưng đôi mắt rất sáng, cho thấy thằng bé này tinh thần dư dật:

- Thiên Nhi gần đây là nghịch ngợm làm cho nương thân giận không?

Đường Thiên ôm lấy cổ Đường Kính Chi toét miệng cười:

- Không có, Thiên Nhi rất ngoan không làm nương thân giận.

Hai tay xằng khăn lựa, có chút sợ hãi không dám đối diện với Đường Kính Chi, thấy y nhìn mình mới nói:

- Gần đây Thiên Nhi rất ngoan, không làm thiếp thân giận.

- Tốt, Thiên Nhi ngoan nhất rồi.

Đường Kính Chi thơm chụt lên hai má Đường Thiên làm nói cười khách khách, vừa nô đùa vẫn thi thoảng liếc trộm Chu Quế Phương má đỏ như đốt.

Vẫy tay gọi tiểu nha hoàn trong sân tới hỏi han một phen mới biết vừa mới sáng sớm Ngọc Nhi đã rời khỏi phủ, nói là một lúc nữa sẽ về, nhưng nửa canh giờ đã qua mà không thấy bóng dáng nàng đâu cả.

Đường Kính Chi còn phải ra ngoài thành, nghỉ một lúc để lại tin nhắn, bảo nó chuyển lời cho Ngọc Nhi, ăn sáng xong thì ra mảnh đất hoang tìm y, còn dặn cả Chu Quế Phương.

- Ngọc Nhi không có nhà, nàng cứ để Thiên Nhi và mấy tiểu nha đầu chơi ở đây, việc rèn luyện phải đều đặn liên tục mới có tác dụng.

Chu Quế Phương ngập ngập một chút rồi nói:

- Gần đây phủ ta nhiều việc, Nhị gia chú ý sức khỏe.

- Ủ, ta biết mà.

Đường Kính Chi gạt đầu trước khi đi còn kín đáo nhìn bầu ngực no căng của nàng một cái.

Rời tiểu viện của Ngọc Nhi, Đường Kính Chi đi tới thẳng đại sảnh, thấy ở sân trước đại sảnh, Bàng Lộc đang đứng trước mặt một đám nam tử đang nghiêm giọng dạy bảo.

- Lão nô thỉnh an Nhị gia.

Thấy chủ tử tới, Bàng Lộc dẫn đầu đám nam tử khom lưng thi lễ:

Những nam tử này Đường Kính Chi gần như đều quen hết chính là những chưởng quầy cùng người làm của các cửa hiệu, trong đó có hai người làm mắt y sáng lên kích động, nhưng dần lòng lại, nghiêm nghị căn dặn:

- Đứng dậy đi, khai hoang là một công trình lớn, sau này mọi người phải thật sự chú tâm vào đấy.

- Vâng.

Cả đám đồng thanh hô:

Vẫy tay gọi Bàng Lộc sang bên, Đường Kính Chi nói:

- Hôm qua đã có không ít người tới mảnh đất hoang bên kia rồi, chuyện đồ ăn phải đảm bảo thuận lợi, ngày đầu tiên dứt khoát không được để xảy ra sai sót gì đấy.

- Nhị gia cứ yên tâm, hôm qua lão nô đã phải người ra trang viên ngoài thành chuyển lương thực và dụng cụ nấu nướng qua đó rồi, đồng thời cũng bảo Thị Mặc trông nom, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

240. Chương 246: Vui Chuyển Thành Buồn.

- Được rồi, mọi người đi đi, hai người ở lại cho ta.

Nghe có Thị Mặc ở đó quản lý thì Đường Kính Chi yên tâm, thằng nhóc đó tuy tuổi nhỏ nhưng làm việc chu đáo, y chỉ vào hai thanh niên tuổi chừng 18, 19 mặt mũi thông minh sáng sủa, da dẻ trơn láng, nhìn là biết không phải làm việc nặng nhọc, tuy đứng cùng đám hạ nhân nhưng khí chất khác hẳn, lưng ưỡn thẳng ánh mắt tự tin.

Hai người đó mặt nghe Đường Kính Chi nói thế thì mảy phần khích, đợi những người khác đi cả, trong sân chỉ còn lại Bàng Lộc, Đường Kính Chi cười ha hả đi tới ôm vai hai thanh niên đó:

- Nguyên Tiết, Chí Minh, năm ngoái còn làm chân sai vặt pha trà rót nước, năm nay đã thành chưởng quầy rồi, khá lắm.

Hai người này là Bàng Việt Bàng Nguyên Tiết, Từ Thức Từ Chí Minh là bạn từ thuở nhỏ của Đường Kính Chi, Đường Kính Chi từ nhỏ được mời thầy về dạy học riêng, sợ y học một mình buồn chán, phụ thân y chọn hai đứa bé chạc tuổi trong số hạ nhân của phủ học cùng.

Bàng Việt và Từ Thức là hai đứa bé được chọn đó, việc này còn có ý nghĩa khác là thủ đoạn lung lạc hạ nhân, đồng thời bồi dưỡng tâm phúc cho gia chủ sau này.

Ba bọn họ học với nhau từ năm Đường Kính Chi 6 tuổi tới năm y đi thi, gần tám năm trời, tình cảm rất tốt. Bàng Việt và Từ Thức đều thông minh ham học, tiếc là con của hạ nhân nô bộc, theo luật Vương triều Minh Hà, không được tham gia khoa cử lấy công danh.

Từ Thức là con trai cả của Đại quản gia Từ Phúc, từ bé thông minh quậy phá, tiên sinh dạy học đặt cho hắn tên Chí Minh, mang ý dặn hắn lúc nào cũng phải tỉnh táo, không để thông minh của mình hại mình, cười hi hi đáp:

- Bọn nô tài phải phấn đấu chứ, không thì mất mặt Nhị gia chết.

Bàng Việt con trai thứ hai của Bàng Lộc, tiên sinh dạy học cho hắn nói “Bàng” đã là lớn, “Việt” càng quá mức, cho nên đặt tên chữ cho hắn là Nguyên Tiết, ngụ ý mong kiềm chế bớt phần nào.

Có phụ thân đứng bên cạnh, Bàng Việt không dám cười đùa như Từ Thức, chấp tay nói:

- Nhị gia quá khen.

Đường Kính Chi cũng có tên chữ do tiên sinh đặt, nhưng từ sau chuyện cha mẹ y qua đời, y không dùng tên này nữa, cũng không cho ai nhắc tới.

- Nhị gia đừng khen bọn chúng, người mười bốn tuổi đã quản lý cả gia nghiệp, chúng nó ngần này tuổi mới miễn cưỡng trông coi một cửa hiệu bé tẹo, đâu gọi là có bản lĩnh.

Bàng Lộc là người hòa thiện, có điều trong việc giáo dục con cháu lại rất nghiêm khắc:

Đường Kính Chi biết tính ông nên cũng kìm, nhìn Từ Thức một lượt gật gù:

- Có tức phụ rồi có khác, trông chừng chặc ra đáng lắm, sắp làm cha chưa?

- Một phát trúng đích, tức phụ nô tài có mang được hơn hai tháng rồi ạ.

Từ Thức đắc ý ra mặt:

Từ Thức kết hôn gần ngày Đường Kính Chi cưới Nhu Nhi, khi đó sức khỏe y rất kém nên không tới uống rượu mừng được:

- Ha ha ha, xem ra ta phải cố gắng rồi không thua tên tiểu tử người được.

- Hi hi, Nhị gia một thê bốn thiếp mới là thần tượng là mục tiêu phấn đấu của nô tài.

Dứt lời cả hai nhìn nhau cười ngất, nụ cười chỉ cần là nam nhân đều hiểu.

Cười xong Đường Kính Chi khoác vai Bành Việt kéo sang một bên hỏi nhỏ:

- Nguyên Tiết, vẫn còn đợi Hàm Hương à, có cần ta nói với lão thái quân một tiếng không?

Đường lão thái quân hay tới xem đích tôn học, tất nhiên có dắt theo cả Hàm Hương, Hàm Hương hơn mười tuổi đã cực kỳ xinh đẹp, Bành Việt từng tuyên bố lớn lên sẽ cưới nàng làm vợ, nên hay bị Đường Kính Chi và Từ Thức lấy ra trêu ghẹo.

Bành Việt không phải người rụt rè ít nói, nhưng mà hấn sợ cha nên chỉ cười ngượng ngịu gãi đầu.

Không ngờ bọn họ nói chuyện rất nhỏ rồi mà Bành Lộc vẫn nghe thấy:

- Nhị gia, hôn sự của nó được định rồi, mùa xuân sẽ thành hôn. Thời gian không còn sớm, xin Nhị gia cho nô tài đưa bọn chúng đi kéo trể.

Đường lão thái quân tổng cộng có bốn nha hoàn thiếp thân, trong đó ngoại trừ Tường Vi đã được định hôn sự từ nhỏ nên kết hôn với một chường quầy, còn hai người còn lại gả cho Đường lão thái gia và Đường lão gia làm thiếp, tới giờ đến lượt Hàm Hương, khỏi cần nói cũng biết bà sẽ có an bài thế nào, cho nên Bành Lộc dù biết tâm tư của con trai nhưng ông chưa bao giờ đề cập tới với Đường lão thái quân.

Hàm Hương là tâm huyết của Đường lão thái quân, đem so với những nha hoàn thiếp thân trước của bà đều xuất sắc hơn nhiều, con trai ông không tiếp nhận nỗi phúc lớn nhường đó.

Dù sao sau này đều tới bãi đất hoang làm việc sẽ còn cơ hội nói chuyện nhiều, Đường Kính Chi để Bành Lộc dẫn họ đi trước, y cũng dẫn mười mấy hộ vệ chuẩn bị rồi phủ.

Ra tới cửa gặp Ngọc Nhi từ ngoài trở về.

Ngọc Nhi chân bước vội vã, hơi thở hơi gấp, trán phủ một lớp mồ hôi mịn, xem ra đã đi một quãng đường khá xa, nàng thấy Đường Kính Chi từ cửa bước ra liền dừng chân, đưa mắt ra hiệu với y.

Vẫy tay bảo hộ vệ dắt ngựa theo sau, Đường Kính Chi đi nhanh tới chỗ Ngọc Nhi, có hộ vệ tinh mắt nhìn thấy nàng từ xa đã quay lại trong phủ đi dắt con tuấn mã màu đen ra.

- Ngọc Nhi, sáng sớm nàng rời phủ đi gặp ám vệ hả?

Thấy hộ vệ cách mấy mét, không có khả năng nghe thấy lời của mình, Đường Kính Chi hỏi:

Ngọc Nhi quan sát xung quanh, Đường phủ không đặt ở chỗ phồn hoa trong thành, vẫn còn sớm cho nên trên phố không có người qua lại, nàng hạ thật thấp giọng nói:

- Hôm nay trời còn chưa sáng thiếp đã nhận được tin của ám vệ, muốn thiếp ra ngoài phủ gặp mặt, Nhị gia bên kia lại có chuyện lớn xảy ra rồi.

Tay nàng chỉ về phía bắc.

Đường Kính Chi thăm kêu không xong, chẳng lẽ tân hoàng đăng cơ có chuyện gì? Nếu đúng thế thì gay go.

Thời gian trước tiên hoàng giá băng, Đường Kính Chi đã phải nơm nớp đề phòng, cho tới khi thái tử đăng cơ đại xá thiên hạ, hơn nữa tiếp theo đó đều sóng yên biển lặng mới an tâm, chẳng lẽ vẫn còn những kẻ chưa chịu cam tâm hay sao?

Y chẳng có cảm giác gì với chữ trung, chẳng qua vì hoàn cảnh Đường gia mà thôi.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Biết tình cảnh Đường gia, không muốn y quá lo, Ngọc Nhi trả lời nhanh:

- Người Ngột Thuật nghe thấy vương triều ta bị thiên tai, trong ngoài triều chấn động, cho nên lôi kéo hết các bộ lạc ở hoang nguyên A Nhĩ Kim xâm phạm biên cương. Vương tướng quân vốn có ý định tử thủ biên cương, nhưng hay tin tiên hoàng giá băng, biết tử thủ ắt bại, liền dẫn đại quân rời Sơn Hải Quan đánh sâu vào trong hoang nguyên, trong vài ngày đã đánh bại được mấy bộ lạc tương đối lớn.

Nghe tới đó Đường Kính Chi thở phào, không then là hậu đại danh tướng.

Nhưng chẳng vui ngần chẳng tày gang, Ngọc Nhi nói tiếp:

- Có điều quân ta cũng phải trả giá nặng nề, Vương tướng quân cũng bỏ mình ở hoang nguyên A Nhĩ Kim.

Vương Xương Long vốn chỉ là bình dân, dựa vào chiến công mà từng bước vươn lên, ông ta trấn thủ ở biên quan mấy chục năm, uy vọng cực cao, có thể nói chỉ cần báo danh đã khiến người Ngột Thuật sợ vỡ mật, về sau bị đánh lén giữa trận thân vong. Nhi tử của ông ta Vương Tích dẫn quân giương cờ trắng báo thù, ngăn được cơn sóng dữ, đoạt lại phần lớn đất đai thành trì đã mất, vương triều Minh Hà không ai không biết tới tên.

Thực ra sở dĩ Vương Tích có thể đẩy lui được người Ngột Thuật như gió mạnh quét lá ngoại trừ văn thao võ lược tinh thông, lại được tứ đại gia tộc biên cương ra sức trợ lực, còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn, nhờ vào uy vọng của phụ thân trước lúc sinh tiền, nên tướng sĩ mới nghe theo hiệu lệnh của hắn.

Tiếc rằng Vương Tích cũng chết rồi.

Hắn chết rồi lấy ai trấn giữ biên cương đây?

241. Chương 247: Khởi Công.

Vương Xương Long mặc dù không chỉ có mỗi một Nhi tử, nhưng những người con khác hoặc không tập võ mà làm quan văn thì cũng kinh doanh rồi, nên chẳng thể sử dụng để tận dụng uy danh của lão tướng quân.

Cho dù mấy bộ lạc lớn của người Ngột Thuật bị Vương Tích dẫn quân đánh bại, nhưng chỉ cần chút thời gian điều chỉnh, thế nào cũng sẽ quay trở lại, nhất là khi nghe tin Vương Tích chiến tử sa trường, khẳng định càng thêm không kiêng dè gì nữa.

Cho nên với tình hình hiện giờ mà nói, chỉ cần người Ngột Thuật không có nội chiến, nhiều lắm là chừng mười ngày là có thể tập trung lực lượng đánh về biên quan, tình thế rất nguy ngập.

Hiện giờ vấn đề đầu tiên nhất của tân hoàng đoán chừng là không tìm được nhân tuyển trấn thủ biên cương.

Phương bác lại còn đang có thiên tai lớn, lại gặp đúng chuyện này, với tân hoàng mà nói đúng là một khảo nghiệm không nhỏ, nếu như hắn xử lý chính xác, uy vọng sẽ tăng vọt, trấn nhiếp được những kẻ có mưu đồ bất chính, Vương triều Minh Hà sẽ tiếp tục phồn vinh.

Nhưng nếu y xử lý không tốt, chẳng những năng lực của tân hoàng bị người ta nghi ngờ, mà ngay cả uy tín của hoàng thất cũng bị tổn hại lớn.

Hoàng thất mất uy, không khéo lại thành cục diện chư hầu tranh bá.

Ngọc Nhi nói xong thấy hai mày Đường Kính Chi trĩu nặng, an ủi:

- Nhị gia, chuyện đã tới nước này có lo lắng cũng vô ích mà thôi, sau này chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút đừng để tên cầu quan nắm thóp là được, cao tổ dựng nước đã hơn 300 năm rồi, hoàng uy tích lũy sau đây, không phải nói mất là mất ngay được, bọn chúng không dám làm bừa đâu.

- Ủm, nàng nói cũng có lý.

Đường Kính Chi gật đầu, hiện giờ chỉ có thể làm thế thôi, giờ này chắc Giả gia và Trịnh gia đã đạt thành hiệp nghị, đợi kéo Trịnh gia vào rồi, ít nhất trong thời gian ngắn Vương Mông không dám làm gì Đường gia nữa.

Còn về lâu dài, chỉ biết đặt hi vọng vào tân hoàng có thể ổn định được cục diện, đi bước nào hay bước nấy vậy.

Vẫy tay gọi mấy hộ vệ dắt ngựa tới, ai nấy tự lên ngựa, tới thẳng mảnh đất hoang. Tới nơi thì thấy khắp nơi khói bốc nghi ngút, mấy vạn người dân xếp thành mười mấy hàng người đang nhận đồ ăn sáng, mỗi nam tử nhận thức ăn xong hạ nhân Đường gia đều phát cho một chiếc xẻng, lát nữa bắt đầu khởi công.

Trừ nam tử thành niên ra, người già, trẻ nhỏ và nữ nhân lĩnh thức ăn xong cũng được chia nhóm giao cho bọn họ những nhiệm vụ đơn giản, chủ yếu là san bằng đất, là dùng cuốc xẻng làm bằng chỗ đất lồi lõm, như

thế sau này mới chồng lương thực được, nếu không mưa to nước tích lại chỗ trũng làm mạ non chết úng. Ngoài ra còn các việc lật vật khác như lấy củ nấu cháo, giúp chạy vạy cho những thợ làm nhà .. v... v.. v... nói chung chia việc theo khả năng lao động của từng người.

Tận mắt nhìn thấy nạn dân nhận thức ăn, Đường Kính Chi mới vững lòng hơn, nôn nóng nhảy xuống ngựa, đi được mấy bước thì Thị Mặc chạy như bay tới.

- Nô tài thỉnh an Nhị gia, Ngọc di nương.

Vì quen thuộc rồi, Ngọc Nhi chỉ khẽ gật đầu, Đường Kính Chi thì khen:

- Ủm, làm tốt lắm, đợi về phủ, ta nhất định sẽ có thưởng.

Từ khi Đường gia dựng lễ thí cháo, Thị Mặc chạy đi chạy lại, bận rộn suốt ngày đảm bảo công việc trôi chảy, công lao không nhỏ.

Được chủ tử khen, Thị Mặc cười khì khì:

- Nhị gia nói phải giữ lời nhé, thưởng cho nô tài nhiều bạc vào.

- Cút đi, người đi theo bên ta còn thiếu cái ăn cái mặc à? Cần nhiều bạc làm gì, à, Thị Mặc, không phải định mua quà lấy lòng Tiểu Thúy chứ hả?

Thị Mặc mặt đỏ bừng, có điều tuy nó ngượng ngùng, nhưng lại không phủ nhận, giọng nhỏ tẹo:

- Nhị gia, Tiểu Thúy tính tình không tốt, mà gần đây nô tài lại bận, không có thời gian đi thăm nàng, nếu lần sau gặp không mua thứ nàng thích, nàng không thêm để lý tới nô tài nữa.

- Ha ha ha.

Đường Kính Chi cười lớn một trận khoan khoái, bao nhiêu buồn phiền buổi sáng bị quét sạch, chỉ mũi Thị Mặc nói:

- Đúng là cái đồ vô dụng, còn chưa quá môn đã sợ nó thành như thế rồi. Được, về phủ ta thưởng thêm cho ít bạc vụn.

- Đa tạ Nhị gia.

Thị Mặc tức thì hớn hở tạ ơn.

Bảo Thị Mặc đi làm việc của mình, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đi xuyên qua đám đông, một lúc sau mới tìm được đám người Trương Gia, thấy bọn họ đang ngồi quây tròn ăn sáng, tiện tay lấy hai cái bánh bao, đưa cho Ngọc Nhi một cái trước rồi cho bánh của mình lên miệng ngoạm một miếng lớn.

Trương Gia hiện giờ bằng với làm công cho Đường gia rồi, thấy y tới định đứng lên hành lễ, nhưng Đường Kính Chi ngăn lại:

- Hoang sơn dã lĩnh, đâu cần để ý nhiều thế, Trương tiên sinh, đây có phải là mấy vị đồng liêu không?

Nói xong cũng chẳng ngại đất bẩn, đặt mông ngồi ngay xuống.

- Đúng vậy, Đường công tử, để Trương mỗ giới thiệu ..

Trương Gia lần lượt giới thiệu năm người ngồi cùng hắn:

Những người này mặc dù xuất thân công sai, nhưng Đường Kính Chi thấy bọn họ không sợ gian khổ chịu khó vất vả theo vị trưởng quan chẳng có tiền đồ gì như Trương Gia, trèo đèo lội suối, đo đạc thăm dò đất đai, rất là hiếm có, khách khí chấp tay nói:

- Hạnh hội, hạnh hội.

Năm người kia từ lúc Đường Kính Chi tới vẻ mặt tỏ ra câu nệ, không dám tùy ý nói chuyện nữa, thấy gia chủ Đường gia chấp tay với mình, cuống quýt đứng dậy nói không dám liên hồi.

Ngồi cả xuống rồi, Đường Kính Chi thấy năm người kia gò bó, cũng không nói thêm gì với họ, đợi sau này tiếp tiếp xúc nhiều rồi sẽ tự nhiên thoải mái hơn, vừa cần bán bao, y vừa hỏi Trương Gia:

- Tiên sinh đã xác định địa điểm khởi công chưa?

Đại công trình mấy vạn người làm, Trương Gia sao dám sơ xuất:

- Xác định rồi, Trương mỗ đã đánh dấu trên bản đồ, đợi nạn dân ăn sáng xong là có thể bắt đầu.

Ăn sáng xong, Đường Kính Chi sai hạ nhân trong phủ dẫn các nạn dân tới địa điểm thi công, phương hướng của kênh đào đại khái là từ tay bắc chảy xuống đông nam, xuyên qua một rừng núi lớn rồi chảy vào hạ du của sông Lạc, tổng thể dài ước chừng 120 dặm, khi thiết kế định vị đáy kênh sâu 7 trượng, chiều rộng mặt kênh 15 trượng, đáy kênh rộng 10 trượng.

Ngoại trừ con kênh chính, còn có mấy trăm mương lớn nhỏ trải khắp góc ngách mảnh đất hoang, đảm bảo cung cấp đủ nước tưới cho lương thực sau này.

Đường Kính Chi và nhóm Trương gia và đi vừa trò chuyện, chừng nửa khắc sau tới được bên sông Lạc, hướng kênh đào nhất trí với hướng dòng sông, nhìn nạn dân đang dần dần tập trung lại một chỗ, y hỏi:

- Trương tiên sinh định khởi công ở đâu?

Trương Gia lấy bản đồ trong lồng ngực ra cho Đường Kính Chi xem:

- Bờ sông Lạc tương đối cao, địa thế ba mươi trượng tiếp theo khá dốc, cho nên Trương mỗ dự định khởi công nơi này, địa thế tương đối bằng phẳng hơn, Đường công tử thấy sao?

30 trượng là chừng 100 mét, khởi công ở đây không quá gần bờ sông không lo có nguy hiểm vỡ đê, từ đó có thể thấy Trương Gia là người làm việc cẩn thận.

Đường Kính Chi hỏi chỉ để nắm tình hình thôi, biết mình không phải dân trong nghề, chĩa mõm vào chỉ tổ hỏng việc, tất nhiên không có dị nghị gì:

- Được, cứ làm theo lời Trương tiên sinh.

Thấy Đường Kính Chi gật đầu đồng ý, Trương Gia cùng mấy trợ thủ đi tới chỗ nạn dân tụ tập, nếu đổi lại là thời hiện đại, công trình lớn thế này nhất định phải có vài vị tai to mặt lớn lên làm nhảm mấy câu vô nghĩa sau đó xức vài xéng đất tượng trưng, nhưng ở Vương triều Minh Hà những thứ đó đều miễn hết.

242. Chương 248: Dục Tốc Bất Đạt.

Đám Trương Gia chỉ huy hạ nhân Đường gia tách nạn dân ra từng nhóm, đợi nạn dân phân tán thành hàng dài tới mấy dặm, nạn dân đào kênh lấy chủ lực là nam tử tráng niên, mỗi người một xéng sắt do Đường gia đặt làm, loại xéng này lưỡi bén sử dụng rất thuận tiện.

Phụ trách kéo xe thì ba người một nhóm, một người đi đầu kéo phụ trách khống chế phương hướng, hai người phía sau đẩy, vì thùng xe không lớn, nên kéo xe không vất vả lắm, đất đào lên được chuyển tới những chỗ thấp để lấp đầy.

Người già, phụ nữ và trẻ nhỏ lúc này đã phân tán ra bốn xung quanh dùng công cụ lấp hố hoặc san bằng đất, một số đứa bé nhỏ hơn thì ăn nó rồi tùm năm tùm ba lại vào một chỗ, nó đùa đuổi bắt, còn chạy tới cả xe chở đất, đắp thành quách với nhau, tiếng cười trẻ nhỏ vang vọng khắp nơi, quang cảnh vui tươi náo nhiệt.

Bách tính ở nơi đây rất thuận phác, làm việc cực kỳ chắn chắn, chứ không phải chỉ là đối phó để lừa lấy miếng ăn, cứ có một cái xe kéo tới là từng xéng đất một nhanh chóng lấp đầy thùng xe, nạn dân kéo xe lập tức kéo đi, tốc độ luân chuyển rất nhanh.

Lần này Đường gia tổng cộng cải tạo hơn ba nghìn cái xe kéo, với tình hình trước mắt mà nói, số lượng này cũng tạm đủ dùng rồi, nhưng đợi thêm một thời gian nữa nạn dân ở xung quanh đây nghe tới kéo nhau đến thì phải chuẩn bị thêm xe nữa mới được, đương nhiên, xéng sắt cũng phải đặt thêm một chút.

Nhìn mấy vạn người dân làm việc hăng hái tích cực chẳng hề có chút bất mãn nào, tảng đá trong lòng Đường Kính Chi mới đặt bỏ sang bên, y cũng xắn tay áo lên đi về phía đám đông.

Hộ vệ đoán chừng được y muốn làm gì, tới cạnh Ngọc Nhi nói nhỏ:

- Ngọc di nương, Nhị gia làm thế e mất thân phận ...

Vấn đề này Ngọc Nhi không bận tâm, giới giang hồ có câu, tứ hải giai huynh đệ, là nơi ít phân chia đẳng cấp nhất, khoát tay nói:

- Không sao làm thế sẽ cổ vũ tinh thần các nạn dân, bọn họ càng nỗ lực phục Nhị gia thôi, không ai xem thường người đâu.

Ngoài ra nàng cũng muốn để Đường Kính Chi vận động nhiều để tăng cường sức khỏe, lý do này không cần nói.

Tới đám đông, Đường Kính Chi thuận tay lấy xẻng sắt trong tay một nam tử, nam tử này tuổi cũng hơi cao rồi, lúc này đã thở dốc, thấy có người nhận lấy xẻng sắt tất nhiên là vui vẻ, khom lưng chống tay lên đầu gối nghỉ chốc lát.

Nắm chặt xẻng sắt, Đường Kính Chi chọc xuống dưới, dùng chân đạp đầu xẻng, “xịch” một tiếng mũi xẻng cắm sâu vào đất ngọt như cắt bánh, rồi khom lưng hất từng xẻng đất vào thùng xe bên cạnh.

Động tác của y rất nhanh nhẹn, phân phối sức lực rất đều đặn, phối hợp lực cánh tay eo hông tốt, xem ra thời gian qua học xuống tốt, phi châm cũng không phải là không có tác dụng gì, Ngọc Nhi khẽ gật đầu hài lòng.

Đường Kính Chi xúc được bảy tám xẻng đất thì thùng xe đã đầy chặt, ba nam tử ở bên cạnh lập tức vào vị trí kéo xe đi ngay lập tức.

Vận động một lúc người khoan khoái hẳn, Đường Kính Chi vui vẻ hỏi người xung quanh:

- Mọi người là người ở đâu thế? Năm sau khai xuân định tới khi nào thì về nhà.

- Tôi là người Yến Châu, chắc đầu tháng hai sẽ về thôi.

Một nam tử trắng niên chống xẻng sắt xuống đáp:

Có người dẫn đầu, những người còn lại trở nên mạnh dạn hơn, thay nhau lên tiếng:

- Tôi từ Thịnh Châu tới, khi đó để lại cho mẹ già trong nhà ít lương thảo, chẳng biết hiện lão nhân gia sống có ổn không, tôi phải về sớm hơn, đầu tháng một tôi phải về quê rồi.

- Tôi ở U Châu, trung tuần tháng hai tôi về, chỉ cần không để lỡ vụ xuân được rồi.

... ..

Mỗi người nói xong Đường Kính Chi đề gặt đầu với người đó, nghe lý do trở về nhà của những người này, Đường Kính Chi ngầm suy tính, xem ra qua mùa đông là sẽ có nạn dân lục tục rời đi, thế này thì phải hoàn công càng sớm càng tốt nếu không có quá nhiều biến số, có điều số nạn dân hiện giờ hình như vẫn hơi ít.

Dự tính ban đầu của Đường Kính Chi là tháng ba năm sau hoàn thành là được, nhưng kế hoạch đó hiện không phù hợp với thực tế.

Lại giúp xúc đất đổ đầy một cái xe nữa Đường Kính Chi mới trả xẻng cho nam tử bên cạnh, vừa đi vừa tính xem cần phải kéo thêm bao nhiêu nạn dân nữa mới có thể hoàn thành công việc.

Nhất là kênh đào phải nhất định phải hoàn thành, nếu không mấy chục vạn lượng bạc chẳng khác nào ném xuống sông.

Ngọc Nhi thời gian qua theo sát bên cạnh y, cho nên thấy y nhứ mảy dăm chiêu là đoán được ngay y lo lắng cái gì, an ủi:

- Nhị gia đừng sốt ruột, hôm nay mới là ngày đầu tiên khởi công thôi mà, ngay cả những nạn dân ở Lạc thành còn đang nghe ngóng tình hình chưa tới đây, vài ngày nữa họ thấy Đường gia giữ chữ tín là sẽ chủ động tới.

Đường Kính Chi vỗ đầu, mình đúng là hơi nóng vội, ngay cả cái bánh bao còn phải ăn từng miếng một nữa là công trình lớn thế này làm sao mà xong ngay được.

Tục ngữ có nói dục tốc bất đạt.

Mình tuyệt đối không thể vì sốt ruột mà phạm sai lầm.

- Ngọc Nhi nói đúng, ta nóng vội quá.

Đường Kính Chi quay người lại cười với nàng, Ngọc Nhi chỉ khẽ gật đầu, nàng hiểu trên vai tướng công thư sinh là gánh nặng lớn thế nào, cho nên tỏ ra cấp thiết một chút là bình thường.

Dưới sự phối chỉ huy chính xác đầu ra đẩy của Trương Gia và người của Đường gia, công việc diễn ra thuận lợi, sau nửa ngày làm việc chung, người dân cũng dần quen với nhau, không còn lăm lì làm việc nữa, vẻ mặt trở nên phong phú, vừa làm việc vừa nói cười, cảnh lao động từng bừng.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đi xuyên qua các đám đông, thi thoảng dừng lại nói chuyện với người bên cạnh, chỉ là những câu hỏi rất bình thường, nhưng y thu được không ít tin tức hữu dụng.

Con người làm việc chăm chỉ sẽ thấy thời gian trôi qua rất nhanh, y đang trò chuyện với mấy người bên cạnh thì thấy phía bên kia khói lượn lờ bốc lên.

Mỉm cười vẫy tay cáo từ, Đường Kính Chi đi về phía có khói, hỏi:

- Ngọc Nhi nàng đã đói chưa?

Hôm nay cả hai bọn họ mới chỉ ăn một cái bánh bao, Ngọc Nhi là người luyện võ, sức ăn lớn hơn nhiều mấy nữ nhân bình thường, nên y mới hỏi thế.

- Thiếp hơi đói rồi.

Ngọc Nhi vừa đáp vừa cảnh giác nhìn quanh, không dám lơ là buông lỏng, hiện có kẻ đang mưu đồ chiếm đoạt gia sản của Đường gia, nói không chừng sẽ dùng thủ đoạn ám sát:

- Kỳ thực thiếp thấy thức ăn chúng ta phát cho nạn dân rất ngon.

Cháo của Đường gia chẳng những nấu bằng gạo trắng, còn cho thêm đậu đỏ, muối, tất nhiên là ngon, khối nạn dân phương bắc ở nhà cũng chẳng được ăn như thế.

- Ta cũng thấy, chúng ta qua đó lấy bánh bao ăn đi.

Đường Kính Chi thời gian trước còn tính mua ít rau cho nạn dân bổ xung dinh dưỡng, có điều hỏi tới giá thì rau cỏ hiện đắt gấp 10 lần trước thiên tai, cho nên đành phải thôi.

Hai người tới được chỗ nấu cơm, vì số nạn dân quá đông cho nên nhờ một ít nữ tử giúp đỡ, đa phần là những phụ nhân luống tuổi, lúc bọn họ tới nơi thì thấy một cô nương xinh xắn không mặc váy mà mặc áo đuôi ngắn và quần, đôi mắt linh động hoạt bát, hai tay xách hai con gà, dẫn đầu một đám thiếu nữ người xách giỏ rau dại, người thì mang giỏ nấm, chắc mới hái từ trên núi về, hạ nhân Đường phủ bỏ cả công việc tíu tít chạy ra tranh nhau đón lấy.

Ngọc Nhi nhìn nữ tử kia rồi bảo Đường Kính Chi:

- Nhị gia, cô gái đó biết võ công đấy.

- Ô, sao nàng biết?

Đường Kính Chi đang mắng lũ háo sắc, lúc này mới nhìn sang, thấy cô gái này tuổi khoảng 16, 17 ăn mặc hơi giống kiều Ngọc Nhi lúc tập võ thì không có gì lạ, không giống nữ tử hào môn, bên ngoài người dân cuộc sống khó khăn, cái ăn còn khó nữa là cái mặc nên không phải lúc nào nữ tử cũng mặc váy xòe vương vít.

- Nhìn bước chân cô ấy, Nhị gia xem người thường đi lại thì đặt cả bàn chân xuống, cô nương ấy dẫm gót chân xuống trước sau đó đến lòng bàn chân, đi như thế vừa êm lại vững vàng, tiện phản xạ tức thì khi gặp chuyện, hành động bản năng này phải là người học võ lâu năm mới có.

Ngọc Nhi khẳng định chắc chắn:

- Nếu so với nàng thì thế nào?
- Nhị gia, thiếp chỉ nói cô nương ấy có học võ công, thế thôi!

Ngọc Nhi héch mặt lên đáp:

Đường Kính Chi mỉm cười, cô nàng kiều ngạo này ám chỉ người ta không đáng để so với mình đây mà. Không muốn ảnh hưởng tới việc của nhà bếp, Đường Kính Chi gọi một người tới, nhờ hắn gọi Thị Mặc.

243. Chương 249: Tam Gia Bị Bắt. (1)

Vì thời gian khẩn cấp, hạ nhân Đường gia chỉ có thể dựng cái lều đơn giản ở đây làm bếp, bốn xung quanh không có tường, chỉ cần đảm bảo không bị đột khi mưa mưa là đủ, tổng cộng có tám cái bếp, đều là cái hố đào sâu bằng nửa người, lúc này nồi cháo bên trên đang sôi ùng ục, bọt trào ra ngoài mép vung.

- Thị Mặc, lượng gạo vẫn theo phân lượng trước kia đấy chứ?

Đường Kính Chi nhìn cái nồi đường kính hơn cả mét hồi, đây là chuyện quan trọng, nên vẻ mặt y rất nghiêm túc:

- Vâng, không thay đổi chút nào, Nhị gia, chẳng phải người đã nói rồi sao, để nạn dân ăn no quan trọng hơn tất cả, nô tài luôn ghi nhớ trong lòng.

Thị Mặc cung kính đáp:

- Ghi nhớ trong lòng là tốt, đây là việc trọng yếu nhất trong tất cả mọi việc, nhất quyết không thể có sơ xuất, ngoài ra người nhớ kỹ, sau này bất kể có chuyện gì xảy ra, đảm bảo bọn họ no bụng vĩnh viễn là đại sự hàng đầu.

Mấy vạn nạn dân tập trung nơi này nếu vì không có cái ăn mà gây ra dân biến thì Đường gia sẽ phải chịu hết trách nhiệm.

Dân dĩ thực vi thiên, nếu không có cái ăn khẳng định sẽ chọc thủng trời.

- (*) Người dân coi cái ăn là trời, người dân ăn no là chuyện hàng đầu.

Cách bếp không xa Đường Kính Chi thấy có một cái bao tải, đi tới mở ra xem đó là muối biển, thời hiện đại gọi là muối thô, không trắng mịn như muối ăn hay thấy trong các siêu thị.

Đường Kính Chi thọc tay vào bao muối xúc lên xem, hạt to thì bằng đầu ngón tay, hạt nhỏ thì như hạt đỗ đen, không phát hiện ra tạp vật như cát, có thể thấy nhà bếp cho nạn dân ăn thứ muối khá cao cấp rồi.

- Nhị gia, muối này được Đại quân gia mua trước khi tin tức nạn châu châu truyền tới Lạc thành, chất lượng thượng hạng, giá cũng không hề rẻ.

Vì kinh doanh muối lợi nhuận cực lớn, hơn nữa lại là thứ mà trong nhà bách tính không thể thiếu, cho nên đều nắm trong tay quan phủ, đám quan lại tham lam định giá muối rất cao, cho nên sinh ra nhiều người buôn lậu muối, giá bán bằng một nửa quan phủ.

Nhưng buôn lậu thì không thể có nhiều muối được, cho nên Đường gia vẫn phải mua giá cao từ quan phủ, may là mua bán muối do triều đình trực tiếp quản lý chứ không phải ở địa phương, cho nên Vương Mông không gây khó dễ được.

- Ủm, ăn cơm không thể thiếu muối, giá cao một chút cũng được.

Đường Kính Chi gật gù có lẽ do bán gạo giá cao ở các nơi khác duy trì, cho nên chuyện này không cần lo lắng.

Ở chỗ khác có mười mấy cái bao tại dựng chính tề, đó là bao gai đan hơi thưa nên có thể nhìn rõ ở bên trong đựng đậu đỏ, thì thoáng lại có mấy hạt rơi ra ngoài mấy cái lỗ lớn. Giá đậu đỏ cao hơn giá gạo rất nhiều, đủ thấy Đường phủ vô cùng nhân nghĩa, quan phủ và những phú thương khác thì cháo gạo còn lưa thưa nói gì tới đỗ đỏ.

- Thị Mặc, bụng ta đói rồi, chỗ người còn bánh bao thừa buổi sáng không?

Đứng ở đây ngửi mùi cháo thơm lừng, con sâu trong bụng Đường Kính Chi ngọ nguậy, ngồi xuống một bên hỏi:

- Dạ?

Thị Mặc ngó người:

- Nhị gia với thân phận của người sao có thể ăn bánh bao thừa được? Hay là để nô tái đi an bài, bảo bọn họ nấu riêng cho Nhị gia nôi cháo đậu lút dạ, vừa rồi Cao cô nương có kiếm được vài thứ trên núi, có thể nấu một bữa ngon, mà một lúc nữa thôi là có hộ vệ trong phủ mang thức ăn tới cho người rồi.

- Không cần, người chỉ cần cho ta cái bánh bao là đủ, đây có phải trong phủ đâu, không cần cầu kỳ cái chuyện thân phận với lễ nghi làm gì.

Đường Kính Chi vẫy tay gọi Ngọc Nhi tới ngồi bên cạnh mình:

- À, cô nương họ Cao đó là sao? Không phải nhà bếp chỉ dùng những phụ nhân có tuổi thôi à ?

- Dạ, nghe nói cô nương ấy là nữ nhi một vị tiêu đầu huyện nhỏ ở Yến châu, gần Sơn Hải quan, bị người Ngột Thuật tấn công phải bỏ gia nghiệp, vốn nương nhờ tạm người thân ở phương bắc, rồi nạn đói xảy ra nên xuống đây. Cô nương ấy vốn không phải được phân công tới nhà bếp mà tự ý làm vậy đấy, còn lòi kéo được một đồng thiếu nữ đi theo ...

Thị Mặc đáp cặn kẽ:

Đường Kính Chi chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, nếu vị cô nương họ Cao kia là nam nhân thì y nhất sẽ chú ý cảnh giác, nhưng là nữ nhân nên dễ dàng tùy tiện một chút cũng được, dù sao nạn dân rất đông, cô nương này biết võ công, có bản lĩnh ngang ngạnh chút cũng là bình thường, bên cạnh y chẳng phải cũng có một cô nàng như thế sao? Phất tay bảo Thị Mặc đi lấy bánh bao.

Thị Mặc hơi ngần ngừ một chút mới chạy tới cái sọt lớn bên cạnh, chọn lấy một cái bánh bao to nhất sạch sẽ nhất mang cho chủ tử.

Đường Kính Chi bẻ bánh ra làm đôi đưa cho Ngọc Nhi một nửa, một nửa thì cho vào mồm ăn ngon lành, tuy không tới mức chảy nước miếng, nhưng mang đậm mỹ vị thiên nhiên, làm y rất hài lòng.

Ngọc Nhi không cự tuyệt, đưa tay nhận lấy nửa cái bánh, tay còn lại vén một góc khăn lên, vì có người ngoài ở đây, nên không thể để mất lễ nghi, xấu mặt tướng công, nàng cắn từng miếng một ăn rất nhỏ nhẹ.

Mới chỉ ăn được mấy miếng thì Thị Mặc chỉ về phía Lạc Thành nói:

- Nhị gia, hộ vệ trong phủ mang đồ ăn tới cho người đó.

Đường Kính Chi quay đầu nhìn, chỉ thấy phía quan đạo có mười mấy hộ vệ Đường gia phi ngựa hết tốc lực về phía này, khói bốc lên mù trời, y liền đứng dậy, đưa cơm thì cần gì phải chấp thiết như thế?

Chẳng lẽ trong phủ xảy ra chuyện gì rồi?

Thị Mặc gọi một hạ nhân tới bảo hắn đi dẫn những hộ vệ kia tới đây, Đường Kính Chi lòng có dự cảm không lành, nhét hết cả miếng bánh bao vào bụng, nhai nhồm nhoàm nuốt gọn luôn.

Nhân lực Ngọc Nhi tốt hơn Đường Kính Chi nhiều, nàng còn nhận ra những hộ vệ kia không một ai xách hộp thức ăn, hơn nữa trên mặt còn đầy vẻ lo lắng vội vã.

Hạ nhân đi đón vừa chạy vừa gọi lớn, thu hút ánh mắt đám hộ vệ lại phía này, đám hộ vệ nghe nói chủ tử đang ở đó trực tiếp quay đầu ngựa phóng thẳng qua hạ nhân kia, hướng tới khu bếp dừng tạm.

Mười mấy con tuấn mã phi gấp, làm bụi cuốn mù mịt, hạ nhân kia bị cát bụi xộc vào mắt vào miệng, vừa ho khù khụ, vừa dùng tay dụi mắt.

Đường Kính Chi nói gấp:

- Thị Mặc, đi mang ngựa của ta và Ngọc Nhi tới đây.

- Vâng.

Thấy đám hộ vệ cấp thiết tới vậy, sắc mặt Thị Mặc cũng biến đổi, biết có chuyện xảy ra, chạy đi ngay lập tức.

Đám hộ vệ đó quát ngựa như điên, chỉ chốc lát chỉ còn cách nhà bếp chừng mười trượng, nhìn thấy chủ tử rồi mới ghì cương giảm bớt tốc độ, rồi không đợi ngựa dừng hẳn đã tung người chạy xuống.

Người nhảy xuống trước là Hồ Định đội trưởng đội hộ vệ, nường theo lực quán tính lao đảo chạy tới, vẫn không quên lễ tiết quỳ một chân xuống:

- Nô tài thỉnh an Nhị gia, Ngọc di nương.

Những hộ vệ khác cũng nhảy xuống ngay phía sau, quỳ xuống thỉnh an hai người.

Kính phòng ập vào mặt, Đường Kính Chi giơ ống tay áo lên che mũi, đợi bụi đất tan hết mới lấy tay phất phất nhẹ, hỏi:

- Đứng dậy đi, xảy ra chuyện gì mà hốt hoảng như thế?

- Bẩm Nhị gia, có chuyện lớn xảy ra rồi.

Hồ Định cưỡi ngựa chạy liền một lèo từ Lạc Thành tới đây, mặt đầm mồ hôi, tóc tai rối bù, hơi thở còn chưa đều, nói được một nửa thấy xung quanh nhiều người, đứng dậy đi tới cúi người nói nhỏ bên tai Đường Kính Chi:

- Tam gia ở biệt viện ngoại thành bị kẻ xấu bắt cóc rồi.

- Cái gì?

Đường Kính Chi cả kinh:

- Đúng vậy đó Nhị gia, lão thái quân mời người lập tức về phủ.

Hồ Định nói xong lùi lại hai bước, tiếp tục quỳ trên mặt đất.

Ngọc Nhi đứng sau lưng Đường Kính Chi, lúc Hồ Định đột nhiên đứng dậy, nàng cũng lập tức vận khí chuẩn bị, chỉ cần hắn có chút hành động khác thường là một chiêu lấy mạng ngay, tới khi Hồ Định báo cáo xong lùi lại mới thả lỏng.

- Về phủ!

Đường Kính Chi phất tay đi ra khỏi lều tạm, lúc này Thị Mặc cũng đã dắt hai con ngựa một đen một trắng chạy tới.

244. Chương 250: Tam Gia Bị Bắt.(2)

Mặc dù chẳng ưa gì tên hoàn khố vô lại Đường Lễ Chi, nhưng nói gì thì nói cũng là huynh đệ ruột thịt, hiện có người xông vào bắt cóc hắn không phải là chuyện nhỏ, có lẽ vì thân thể này còn mang máu thịt tương thông với Đường Lễ Chi, nên Đường Kính Chi thấy trong lòng còn căm, cực kỳ khó chịu.

Đường Kính Chi trước kia giận đệ đệ không chịu phần đầu, chỉ biết ăn chơi đàng điếm, nhưng đệ đệ thì vẫn là đệ đệ, đánh cũng được, mắng cũng được, dù sao là một loại quan tâm, máu mủ đầu phải dễ dứt bỏ.

Tiếp lấy dây cương, Đường Kính Chi lên ngựa với tốc độ nhanh nhất, y sợ lão thái quân nghe tin không chịu nổi đả kích, chẳng kịp nói gì đã quát roi ngựa lao đi như tia chớp.

Dù Hồ Định nói câu thứ hai rất nhỏ, nhưng làm sao qua được tai Ngọc Nhi, vịn tay vào lan can gỗ bên cạnh, thi triển khinh công nhảy lên lưng con ngựa đen đuổi gấp theo.

Hai nhóm hộ vệ gộp làm một, hơn hai mươi kỵ sĩ lao đi vút vút, vó ngựa đi tới đâu, cát bụi cuốn lên tới đó, xa xa nhìn lại cứ như có một trận cuồng phong, vó ngựa nện xuống đất tựa mưa rào, làm mặt đất gần đó rung lên, khiến không ít nạn dân chỉ chỗ bàn tán.

Chỉ ước chừng một canh giờ con ngựa trắng Đường Kính Chi cười đã tới Lạc Thành, đến nơi y cũng không xuống ngựa cho thủ vệ kiểm tra đã xông thẳng ngay vào, làm hai tên binh sĩ thủ vệ đi tới la hoảng ôm đầu lẫn sang bên, Ngọc Nhi bám sát gót rồi tới đám hộ vệ lao vào như cơn lốc.

Vì đại bộ phận nạn dân đều được Đường gia thuyền phục đi khai hoang, số còn lại thì tới cổng thành khác nhận thí cháo, mà bị ảnh hưởng của thiên tai, giá cả tăng vọt, chợ búa tiêu điều, an ninh trong thành thời gian qua không được tốt, ai cũng hạn chế ra đường hết mức có thể, vì thế Đường Kính Chi thúc ngựa phi nước kiệu không làm bị thương bách tính vô tội.

Tới cổng Đường phủ, bất chấp ngồi ngựa xóc nảy dữ dội khiến xương khớp nhức mỏi, y chạy thẳng tới tiểu viện của Đường lão thái quân.

Ngọc Nhi cũng theo, hiện nàng chường quần áo vệ của Đường gia, chuyện này thế nào không thể thiếu phần nàng tham dự điều tra được.

Hồi hã chạy tới tiểu viện của Đường lão thái quân, Đường Kính Chi chẳng bảo nha hoàn thông báo, trực tiếp xô cửa đi vào phòng, Đường lão thái quân đang ngồi chợp mắt trên ghế nghe thấy tiếng động mở mắt ra, thấy đích tôn đáng vẻ đường xa mỗi mệt, sắc mặt hòa hoãn lại, lên tiếng trách:

- Người đã không khỏe rồi còn chạy gấp như thế làm cái gì, ngồi xuống uống chén nước đi.

- Dạ.

Đường Kính Chi thấy lão thái quân vẫn trầm ổn, không xảy ra chuyện gì, lòng nhẹ hẳn, lúc này mới thấy cổ khát khô, nhận lấy chén trà nha hoàn đưa cho đỡ ực vào bụng, bồi xuống ghế.

Đến gần nhìn kỹ mới phát hiện ra hai mắt Đường lão thái quân hơi sưng đỏ, hiển nhiên vừa rồi mới khóc xong.

Tới đây thời gian dài như vậy rồi, Đường Kính Chi thực sự coi bà là bà nội của mình, trông thấy thế như có kim châm đâm vào tim, vội an ủi:

- Nãi nãi, người đừng lo, cháu nhất định nghĩ mọi cách để tìm Tam đệ về.

Đường Lễ Chi có không ra gì đến mấy cũng là đứa cháu ruột Đường lão thái quân nhìn lớn lên từ nhỏ, mặc dù địa vị của hắn không thể so bì được với Đường Kính Chi, nhưng vẫn là người thân, bà có thể cứng rắn đối phó với đám huynh đệ tỷ muội của phu quân mình hoặc con cháu trưởng bối khác của Đường gia, nhưng tới hậu đại của mình, bà luôn mềm lòng.

Nói cho cùng Đường Kính Chi biến thành người như hôm nay còn chẳng phải vì thời thiếu niên thiếu cha quản giáo, mà người làm nãi nãi như bà thường ngày lại quá chiều chuộng nơi lỏng hay sao?

Nghe đích tôn nói tới chuyện chính, Đường lão thái quân ôm lồng ngực đau nhói, trầm giọng nói:

- Lăng Nhi, cháu thấy chuyện Lão tam bị bắt do nạn dân làm hay do tên cầu quan kia làm?

- Chuyện này?

Đường Kính Chi tất nhiên là nghi tới Vương Mông trước tiên, nhưng hiện y còn chưa có thông tin gì, nhận định sai sẽ dẫn tới hướng đi sai thì hỏng việc:

- Nãi nãi, ai nói với người Tam đệ bị người ta bắt cóc ạ?

- Là quản gia ở biệt viện ngoài thành nói cho ta biết, ông ta đang ở sương phòng bên cạnh đợi cháu hỏi chuyện đây.

Đường Kính Chi đứng ngơ dậy, khom lưng vỗ nhẹ tay lão thái quân:

- Nãi nãi, chuyện này người cứ giao cho cháu làm là được rồi, người yên tâm nghỉ ngơi đi ạ.

- Ủ, nhưng mà có tiến triển gì cháu nhất định phải báo cho nãi nãi biết ngay đây.

Đường lão thái quân hít một hơi, lại khép mắt vào.

Nhìn khuôn mặt đau thương phờ phạc của lão thái quân, Đường Kính Chi nheo mắt lại, mắt lóe hàn quang, chớp mắt mặt âm trầm đáng sợ, ngăn nghiêng ken kết, thâm thê, bất kể là ai, dám tổn thương cho người thân của y đều phải trả cái giá thật đắt.

Đi ra ngoài phòng, Đường Kính Chi chu đáo khép cửa lại thật nhẹ nhàng, gạt đầu với Ngọc Nhi đợi bên ngoài, xua tay bảo đám nha hoàn không cần đi theo hầu hạ rồi hai người cùng vào sương phòng bên cạnh.

Trong sương phòng có một ông già tuổi chừng năm mươi mặc trường sam màu lam, vốn đang bồn chồn ngồi trên ghế, thấy hai người đi vào, vội đứng dậy chạy nhanh tới quỳ sụp xuống đất:

- Lão nô Sài Phương thỉnh an Nhị gia.

Sài Phương là tổng quản biệt viện ở ngoài thành, ông ta không nhận ra Ngọc Nhi, không biết phải xưng hô như thế nào nên chỉ thỉnh an Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi mặt vẫn âm trầm không cho Sài Phương đứng dậy mà đi sát qua người ông ta, tới chỗ ngồi vén áo ngồi xuống, Ngọc Nhi vốn định đứng sau lưng y, nhưng nhận được ánh mắt của y nhìn tới, thoáng do dự rồi ngồi xuống bên cạnh.

Sài Phương biết xảy ra chuyện lớn thế này, chủ tử ắt phải cực kỳ giận dữ, lê gối xoay người quỳ hướng về phía Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi nhìn chằm chằm Sài Phương hồi lâu, sau đó cầm ấm trà lên tự rót cho mình một chén, thổi cho nguội, dùng nắp chén nghịch lá trà nổi lên, thông thả uống, không nói không rằng, trong phòng chỉ có tiếng keng keng khe khẽ do chén trà chạm vào miệng cốc trà.

Ấm thanh đó không lớn, mỗi cái lại làm tim Sài Phương nảy lên một phát, áp lực vô hình dần dần đè nặng lên người, làm ông ta cảm giác như có đá ngàn cân trên người, lưng cúi xuống mỗi lúc một thấp.

“Rầm” một tiếng, Đường Kính Chi đập chén trà xuống bàn không nặng không nhẹ, đủ cho Sài Phương rúm người lại.

Chiều này y học được từ Đường lão thái quân khi bà dọa Lâm Úc Hương sau lần lên núi dâng hương về, dùng lần nào cũng hiệu quả, thấy Sài Phương run run rẩy rẩy, biết hỏa hầu thế là đủ, mới hỏi:

- Người chính là quản gia của biệt viện thành tây?

- Vâng, đúng là lão nô ạ?

Sài Phương dập đầu một cái rõ to, đáp:

- Tam gia bị người ta bắt cóc vào tối hôm qua?

Sài Phương không dám ngẩng đầu lên:

- Dạ, vâng, kẻ ác bắt Tam gia xong, để lại trong phòng một phong thư, nói không cho phép báo quan.

Nói rồi Sài Phương lấy từ trong ống tay áo ra một lá thư, giơ cao quá đỉnh đầu.

Đường Kính Chi hơi bất ngờ, chẳng lẽ bàn tay đứng sau vụ bắt cóc Đường Lễ Chi không phải là Vương Mông à? Thường thì chỉ có kẻ bắt cóc đòi tiền mới yêu cầu người thân không được báo quan, nếu không sẽ giết con tin.

Về ngạc nhiên chỉ thoáng qua mặt, Đường Kính Chi không tiếp nhận phong thư, mà đột nhiên giọng trầm xuống, có phần âm u:

- Tam gia bị bắt tối qua, vì sao sáng nay người mới tới bẩm báo.

- Bả ... Bẩm Nhị gia, lão nô tới tận giờ .. Giờ Thìn (7-9h am) mới nghe nha hoàn trong biệt viện báo , tiếp đó ... Tiếp đó tới báo cho lão thái quân ngay rồi ạ.

Sài Phương lấp ba lấp bắp trình bày xong thì trán đã vã mồ hôi hột.

- Chủ tử buổi tối bị người ta bắt cóc, mà người thì tới tận sáng ngày hôm sau mới biết tin, Sài Phương, người làm quản gia không hợp cách chút nào.

Đường Kính Chi gần giọng nói từng chữ một.

245. Chương 251: Chuyện Thành Rồi.

- Lão nô biết sai rồi, lão nô biết sai rồi, xin Nhị gia khai ân, xin Nhị gia khai ân.

Trong biệt viện xảy ra chuyện thế này Sài Phương sớm biết mình thế nào cũng bị trừng phạt, dập đầu lạy xuống đất.

Đợi Sài Phương dập đầu mười mấy cái, Đường Kính Chi mới hừ một cái:

- Chuyện đã tới nước này rồi, người dập đầu còn có tác dụng gì? Không mau kể hết điều người biết ra, để ta còn sớm ngày tìm được Tam gia.

Không dọa cho Sài Phương một mẻ, chẳng may ông ta sợ tội dấu diếm gì đó sẽ ảnh hưởng tới việc điều tra.

- Vâng.

Sài Phương mặc cho đầu đau muốn nứt toạc, vội tổ chức lại ngôn từ, đáp:

- Hôm qua Tam gia dùng cơm tối xong liền bị áp ... À không, liền theo hạ nhân về phòng nghỉ ngơi, tới sáng hôm sau nha hoàn tới gọi Tam gia dậy ăn sáng thì mới phát hiện không thấy Tam gia đâu nữa, mà tên thư đồng thường ngày đi theo Tam gia bị người ta dùng dao cắt đứt cổ họng, tắc thở chết rồi.

- Đừng nói với ta là người chỉ biết có chùng đó thôi đấy.

Đường Kính Chi lạnh lùng nói:

- Nhị ... Nhị gia, nô tài thực thực sự chỉ biết bấy nhiêu thôi ạ.

“Bốp!” Đường Kính Chi vỗ tay xuống bàn, thành linh đứng bật dậy, quát:

- Những điều người nói toàn là rác rưởi, không có tác dụng gì hết.

Chỉ qua vài lời nói của Sài Phương, Đường Kính Chi có thể khẳng định, cuộc sống của Đường Lễ Chi ở biệt viện không dễ chịu chút nào, có điều y cũng hiểu đó là do căn dặn của Đường lão thái quân, muốn bọn họ phải trông coi thật chặt Đường Lễ Chi.

- Nhị gia, lão nô trước khi tới đây đã lùng sục khắp mọi góc ngách của biệt viện rồi, hơn nữa cũng đã tập trung toàn bộ hạ nhân tới hồi một lượt, thực sự không phát hiện ra đêm qua có gì khác thường.

Sài Phương dập đầu mấy cái nữa:

- Trần di nương luôn ở trong biệt viện, hôm qua di nương cũng không nghe thấy tiếng động gì khác thường.

Trần di nương là mẹ đẻ của Đường Lễ Chi, ngay cả bà ta cũng không nghe thấy có chút gió lay cỏ động gì, xem ra từ miệng Sài Phương này chẳng thể có được tin tức hữu dụng.

- Ra ngoài, lát nữa chúng ta sẽ cùng tới biệt viện thành tây.

Đường Kính Chi phất tay đuổi Sài Phương ra khỏi phòng.

Nhìn Sài Phương đặt phong thư lên bàn, cuống cuống chạy đi vẫn không quên khép cửa lại, Ngọc Nhi mới nói:

- Nhị gia chớ nóng, tỳ thiếp lại nghe ra mấy tin tức hữu dụng từ miệng Sài gia.

- Ô, nàng mau nói đi.

Đường Kính Chi đang đau đầu vì không có được chút manh mối gì, nghe vậy vội hỏi:

Ngọc Nhi hiếm được một lần ân cần rót cho Đường Kính Chi một chén trà, tiết tấu rất chậm, ý bảo Đường Kính Chi đừng sốt ruột, rồi mới nói:

- Nhị gia, Sài quán gia nói Đường Lễ Chi bị bắt cóc từ trong phòng đêm qua, hơn nữa không ai nghe được âm thanh gì khác thường, điều này nói lên cái gì? Nói rõ đám kẻ ác kia tinh thông võ nghệ, đều có thân thủ không tệ.

Đường Kính Chi gật đầu phụ họa.

Ngọc Nhi sống trong Đường phủ đã lâu, nghe được ít chuyện đồn đại, biết tên Đường Lễ Chi này là hạng người thế nào, nàng không gọi hắn là Tam gia mà gọi thẳng tên hắn:

- Đám người kia ngoài thân thủ cao cường còn phải vô cùng quen thuộc biệt viện tây thành, nếu không sao bọn chúng có thể đột nhập vào biệt viện tới thẳng được phòng của Đường Lễ Chi, chỉ giết mỗi tên thư đồng theo thường theo bên cạnh hắn?

- Đúng, quá đúng.

Đường Kính Chi vỗ đùi đánh đét một cái, đi lại trong phòng mấy lượt, vừa rồi thấy lão thái quân bị đả kích, lòng tức giận, nên không nghe ra được cái gì, lúc này được Ngọc Nhi nhắc, tỉnh hẳn ra.

- Đi thôi, chúng ta tới biệt viện thành tây xem có tìm ra được điều gì không?

Nếu như kẻ gian đã quen thuộc nơi đó như vậy, ban đêm không đi sai được, vậy ắt phải mua chuộc được hạ nhân Đường gia làm nội ứng, như vậy tìm ra được nội ứng hẳn sẽ biết kẻ đứng sau là thân thánh phương nào.

Ngọc Nhi thấy tướng công thư sinh đã nghĩ thông rồi thì gật đầu, nhưng không hành động ngay mà đưa chén trà tới trước mặt, muốn y uống hết cho nguôi giận.

Đường Kính Chi uống một hơi cạn sạch, mỉm cười:

- Yên tâm, ta không mắc sai lầm tương tự như thế nữa đâu.

Bất kể là làm gì, chỉ có giữ được lòng bình tĩnh mới không phạm sai lầm, nếu không người có thể xem người xung quanh mà xem, ai càng nóng tính, càng thiếu kiên nhẫn càng không thể làm được chuyện gì ra hồn.

Đặt chén trà xuống, cầm lấy bức thư, Đường Kính Chi không xem, nhét luôn vào trong lòng, ra ngoài gọi nha hoàn tới bảo nó chuyển lời cho hộ vệ chuẩn bị ngựa sẵn sàng để lên đường. Còn Sài Phương không cần phải nói cũng theo sát đằng sau hai người.

Có điều chưa đi được mấy bước thì thấy phía trước có một tuổ nha hoàn vội vàng chạy tới, ngực phập phồng kịch liệt, tới gần thì lễ nói nhanh:

- Nhị gia, có khách quý tới thăm.

Nghe nha hoàn truyền lời, Đường Kính Chi đã đoán ngay ra được là ai rồi, không cần hỏi tên khách, bảo Sài Phương ra cổng đợi, y và Ngọc Nhi thì vội bước tới đại sảnh.

Đi qua mấy cổng vòm, bước trên lối tắt nhỏ rải đá ẩn kín trong rừng trúc xanh, chẳng bao lâu hai người đã tới tới đại sảnh, chưa vào trong đã nghe thấy những tiếng nói quen thuộc.

Dừng chân lại điều chỉnh tâm tình, Đường Kính Chi bước qua cửa chấp tay cười hỏi:

- Trịnh huynh, Giả huynh, hai vị ca ca có khỏe không?

- Ha ha, khỏe, đương nhiên khỏe.

Trịnh Kiềm Thu cười lớn đứng dậy, có thể thấy tâm tình của hắn cực tốt.

Chuyện khai hoang vốn chẳng dính dáng gì tới Đường phủ nhưng một câu nói của Đường Kính Chi đã khiến Giả gia tìm tới Trịnh phủ, một mùa đông thôi tự nhiên sinh ra thêm mấy chục vạn lượng bạc trắng phau phau, làm sao Trịnh Kiềm Thu không vui cho được.

Vì chuyện này này phụ thân hắn còn khen hắn, nói hắn gặp họa được phúc, quen với một hảo hữu đáng kể giao như Đường Kính Chi.

Trịnh Thăng luôn rất nghiêm với đứa con nối dõi này, thường ngày hiếm được một câu khen ngợi, nên Trịnh Kiểm Thu hưng phấn tới tận bây giờ.

Đấu tranh nội bộ cùng quan hệ trong Trịnh phủ phức tạp lẫn nhằng hơn xa Đường phủ, được phụ thân khẳng định đối với Trịnh Kiểm Thu vốn có thể lực khá yếu trong phủ là điều vô cùng ý nghĩa.

Giả Lâm cũng cười ha hả sỗ bước tới đón, kéo tay y nói:

- Ta cũng khỏe, may nhờ có chủ ý của đệ, ca ca ta hôm qua nở mày nở mặt trước mặt phụ thân, để xem.

Nói rồi hần rút một tập ngân phiếu ra khoe:

- Hiện giờ ta có thể tùy ý lấn ngân phiếu ở trong các cửa hiệu của Giả gia rồi, ha ha ha, chỉ cần không quá 2000 lượng, những chưởng quầy kia không cần báo xin ý kiến của phụ thân ta.... Hi hi, phụ thân ta còn đích thân hạ lệnh phải tạ ơn đệ cho đảng hoàng, hay là ca ca mời ...

- Dừng, dừng ngay lại ở chỗ này.

Nghe được một nửa là Đường Kính Chi biết hần sắp nhắc tới Lưu Yên Các với cái ảo tưởng về cô hoa khôi Đỗ Phiêu Phiêu kia rồi, giờ y đang bận bù đầu hết chuyện khai hoang còn phải nhanh chóng tìm Đường Lễ Chi về, nếu không nói không chừng lão thái quân đổ bệnh mất, còn thời gian với tâm tình nào cho mấy chuyện đó.

- Hầy, cụt cả hứng.

Giả Lâm vốn định kéo cả Trịnh Kiểm Thu tới Lưu Yên Các chơi bởi, tăng thêm tình hữu nghị, thấy Đường Kính Chi từ chối thẳng từng buông tay ra quay về chỗ nên phịch mông xuống ghế.

Nhìn Giả Lâm bày ra cái tính trẻ con, Đường Kính Chi không khỏi buồn cười, quay sang Trịnh Kiểm Thu không vòng vo gì hết:

- Trịnh đại ca, đã làm xong công văn mảnh đất hoang kia rồi chứ?

- Đương nhiên.

Trịnh Kiểm Thu cười:

- Vụ mua bán ngon lành thế này nếu như không sớm ra tay chẳng may bị người khác cướp mất chẳng phải hai nhà Trịnh Giả lỗ lớn à?

246. Chương 252: Hiệp Khách Cũng Phải Ăn Trộm.

Nguyên hôm qua sau khi Đường Kính Chi góp ý với Giả Lâm, hần biết chuyện không thể chậm trễ liền về nhà thương lượng với phụ thân, sau đó hai cha con tức tốc dẫn gia nô cưỡi ngựa tới thẳng Kiên Thành, may trời thương xót, hai cha con họ Giả tới vừa kịp lúc cổng thành sắp đóng lại, nếu không phải ở ngoại thành nuôi muỗi một đêm.

Sợ chuyện tốt bị người ta cướp mất, Giả Nam Sơn gửi thiệp tới báỉ phỏng Trịnh Kiểm Thu ngay buổi tối hôm đó, đúng lúc Trịnh Kiểm Thu ở nhà liền mời cha con họ vào, nghe Giả Nam Sơn trình bày mục đích chuyến báỉ phỏng, Trịnh Kiểm Thu không cần thương lượng với cha, đồng ý ngay tức thì.

Gần đây thời cuộc bất ổn, Trịnh Thăng thường xuyên ở lại quân doanh, hôm đó đêm khuya mới về tới nhà, sau khi biết chuyện này, căn dặn nhất định phải làm thật nhanh, Trịnh Kiểm Thu ỷ vào thân phận của mình, ngay trong đêm bảo quân sĩ thủ thành mở cổng, dẫn người tới thẳng Lạc Thành.

Tới Lạc Thành thì chuyện đơn giản rồi, Trịnh Kiểm Thu biểu lộ thân phận, trực tiếp dùng 20 vạn lượng bạc mua lấy mảnh đất hoang còn lại kia.

Nay công văn đã thành công tới được tay.

Kỳ thực tính toán tỉ mỉ ra thì hai nhà Trịnh Giả kiếm không kém Đường gia là bao, vì tiền kỳ chuyện đào kênh toàn bộ do Đường gia triệu tập nạn dân đảm trách, kênh đào dẫn tới tận cửa, bọn họ chỉ cần đào mương nhỏ dẫn nước vào ruộng, bớt được lượng lớn tiền mua lương thực cho nạn dân.

Chẳng lẽ kênh đã đào tới gần cửa hai nhà bọn họ rồi, Đường Kính Chi có thể không cố kỵ thể diện Trịnh phủ mà bỏ mặc họ sao?

Có điều tổng thể mà nói, kéo được Trịnh gia vào kết thành đồng bạn có chung lợi ích mà không phải hạ mình khúm núm là Đường Kính Chi hài lòng rồi, giờ y không sợ đám người Vương Mông nữa, nếu Đường Lễ Chi bị đám Vương Mông bắt cóc thật, y nhất định khiến Vương Mông phải trả giá.

Nghe xong toàn bộ diễn biến sự việc, Đường Kính Chi cũng khen tốc độ Trịnh Kiểm Thu rất nhanh, ba người nâng chén chúc mừng một hồi, hai người Trịnh Giả cáo từ rời đi, có được công văn mới chỉ là bước đầu, không phải cứ ngồi đó là tiền vào tay được.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi cũng lên ngựa, dẫn mấy chục hộ vệ cùng Sái Phương tới biệt viện thành tây.

Nhiều đời tích góp, Đường gia có rất nhiều ruộng tốt ngoài thành, biệt viện cũng bố trí hơn mười cái, dùng để mùa hè tránh nắng, biệt viện này ba mặt giáp núi, chỉ mặt đông là bình nguyên, có sông uốn lượn chảy quanh, muốn tới được phải đi qua một cây cầu, biệt lập hoàn toàn với bên ngoài, từ khi cha mẹ Đường Kính Chi nối nhau qua đời, mà bản thân y vừa bận công việc lại còn bệnh tật quanh năm, cho nên mấy biệt viện đó gần như thành đồ trang trí cả.

Lúc nhỏ Đường Kính Chi thường tới biệt viện thành tây tránh nắng, cũng là để yên tĩnh thả hồn vào thế giới thi tử của y, cho nên rất quen thuộc nơi này.

Cảnh vật trang viên thôn quê u nhã tĩnh lặng như xưa, có điều tâm tình người tới đây thì khác nhiều, Đường Kính Chi xuống ngựa, bước qua cổng chính, chưa kịp uống lấy miếng nước thấm họng thì thấy một nữ tử chạy ào tới, quỳ xuống trước mặt y lớn tiếng gào khóc:

- Nhị gia, cầu xin người, cầu xin người tìm Tuyền Nhi về cho tỳ thiếp, tỳ thiếp chỉ có đứa con này thôi, nếu có có mệnh hệ gì tỳ thiếp không thiết sống nữa.

Người này tóc tai rối bù, y phục nhàu nhúm, mắt sưng húp chẳng biết đã khóc bao lâu rồi, chính là Trần di nương, mẹ đẻ của Đường Tuyền, Đường Lễ Chi.

Đường Kính Chi vội đi tới đỡ Trần di nương lên, khuyên nhủ:

- Di nương đừng khóc nữa, ta nhất định sẽ tận lực cứu Tam đệ về mà, di nương cứ yên tâm.

Trần di nương người xụi ra, dựa vào lòng Đường Kính Chi khóc không ngớt, rồi tựa như nghĩ ra điều gì, đột nhiên ngừng đầu lên:

- Nhị gia, người nói những kẻ gian kia liệu có làm gì Tuyền Nhi của tỳ thiếp không?

Lúc này Ngọc Nhi đi tới đỡ lấy Trần di nương, cho dù Trần di nương và Đường Kính Chi chèn nhau một bối phận, nhưng dựa vào nhau thân mật như thế không tránh được điều tiếng này nọ.

Người mẹ nào có con bị bắt cóc mà chẳng lo lắng lung tung, Đường Kính Chi lúc này chẳng còn nhớ tới những chuyện va chạm quá khứ nữa, chỉ thương cho tấm lòng người mẹ, cho tay vào lòng, lấy thư tín kẻ gian để lại ra:

- Không đâu, di nương xem đi, kẻ gian không cho chúng ta bảo quan, hẳn chỉ vì tiền tài, chắc chắn sẽ không làm tổn hại tới tính mạng Tam đệ.

Thư thì Trần di nương cũng đọc rồi, chẳng qua đầu óc bà bán loạn chẳng còn suy nghĩ được gì, giờ nghe Đường Kính Chi nói vậy mới yên tâm đôi chút, không khóc nữa mà khẩn cầu:

- Nhị gia, Tuyền Nhi trước kia nó thường làm người gián, xin người bỏ qua cho nó, dù sao nó cũng là đệ đệ của người.

Sợ Đường Kính Chi chỉ nói không làm, định quỳ xuống.

- Di nương, mau đứng lên đi, chuyện trước kia qua cả rồi, hơn nữa lão thái quân vì chuyện này mà đau lòng, nếu ta không sớm cứu Tam đệ về thì quá bất hiếu rồi.

Đường lão thái quân đối đãi với con mình ra sao thì Trần di nương cũng hiểu, tuy hai mẹ con bà bị giam lỏng ở đây nhưng sinh hoạt không khác gì ở trong Đường phủ, gặt đầu đứng dậy, không quấy rầy Đường Kính Chi điều tra manh mối nữa.

Gọi hạ nhân đỡ Trần di nương vào đại sảnh, Đường Kính Chi quay sang bảo Sài Phương:

- Tập trung tất cả hạ nhân tới tiền tiện, không được thiếu một kẻ nào.

- Vâng.

Sài Phương muốn tỏ ra tích cực miễn cán để sau này còn được trừng phạt nhẹ hơn, nên chạy nhanh hơn sóc.

- Ngọc Nhi, dù những kẻ kia công phu cao cường tới đâu cũng không thể không để lại chút dấu vết nào, ta với nàng cùng đi xem xét một vòng.

Đường Kính Chi không còn nóng ruột vội vàng như trước nữa, làm việc đã có chủ ý hơn.

Ngọc Nhi gặt đầu tán đồng.

Biệt viện này là cái lớn nhất trong toàn bộ mười mấy biệt viện ngoại thành của Đường gia, rộng hơn nghìn mẫu, tường bao cao gần hai trượng, vì đây là nơi chủ yếu cho chủ tử tới giải trí, cho nên chủ yếu là hoa viên, ao sen, còn gian phòng thì hơi ít, chỉ có chừng năm sáu chục gian.

Tính theo giá thị trường, chỉ một biệt viện này giá ít nhất cũng phải năm nghìn lượng bạc.

Có Đường Kính Chi thông thuộc mọi đường ra lối vào nơi này, cùng Ngọc Nhi hơn hai năm xuất đạo giang hồ, kinh nghiệm “giết người phóng hỏa” cực kỳ phong phú, tốn nửa canh giờ nàng đã tìm ra chỗ “đồng nghiệp” leo tường mò vào biệt viện rồi.

Lang bạt giang hồ tự do tự tại nghe thì sướng thật đấy, nhưng tội cái là luôn rỗng túi, dù có nghề trong tay thì muốn kiếm công việc cũng khó, người dân thời đó không thuê người lạ, không thích lao động thời vụ, cho nên cách kiếm tiền của dân giang hồ chung quy có ba loại, lừa, cướp, trộm.

Lừa đảo, ăn cướp thì không nói, trộm thì cả hiệp khách cũng phải làm, nhưng đối tượng bọn họ ăn trộm lựa chọn thường là nhà giàu bất nhân, số tiền ăn trộm cũng không được lớn, đủ có cơm ăn khiến người bị mất tiền không nghi ngờ nhiều, nếu không ăn trộm rồi khiến người không liên quan bị tai vạ thì không đúng đạo nghĩa giang hồ.

Ngọc Nhi tất nhiên từng trộm cắp.

Ngọc Nhi đứng trên tường, sau một hồi quan sát kỹ càng, nhảy xuống bãi cỏ trong biệt viện, giải thích cho Đường Kính Chi:

- Nhị gia, từ dấu vết trên tường phán đoán có ba kẻ gian đột nhập vào đây, nhưng sau khi đột nhập vào đây thì dấu vết thay đổi, nhìn bãi cỏ dẫm đạp thế này, ít nhất cũng phải có bốn năm kẻ.

Đường Kính Chi cũng không hỏi chi tiết từ đâu nàng có những kết luận này, nhưng y tin vào phán đoán của nàng, nhìn bãi cỏ gặt đầu, như vậy đúng là có kẻ làm nội ứng bên trong rồi.

Có điều sau một hồi gặt gù lời y nói ra lại chẳng ăn nhập gì:

- Ngọc Nhi này, lần sau nàng có leo trèo thì cẩn thận vào nhé, chẳng may mà ngã bị thương ta phải chăm sóc nàng cả đời, thế thì lỗ to rồi.

- Ai cần Nhị gia chăm sóc, lúc đó cứ ném thiếp ra khỏi phủ.

Ngọc Nhi cao ngạo không chịu phục, dậm chân cãi lại một câu.

Điều bộ nữ nhi giận dữ của Ngọc Nhi chẳng mấy khi được nhìn, đôi mắt mở to khả ái phi thường, khác xa so với vẻ hờ hững lãnh đạm thường ngày thường ngày, Đường Kính Chi nắm lấy tay nàng, nghiêm túc nói:

- Không ném, không bao giờ ném, ta thích được chăm sóc nàng cả đời cơ.

Ngọc Nhi rút tay lại nhưng không thoát, đành để mặc y nắm lấy tay, có cô gái nào không thích nghe lời âu yếm yêu thương? Cho dù câu nói đó có chút trẻ con, nhưng làm Ngọc Nhi đang dần sinh thiện cảm với Đường Kính Chi thấy ngọt ngào.

Đồng thời Ngọc Nhi thấy Đường Kính Chi còn giả vờ xấu được, biết y hoàn toàn trấn tĩnh lại, không như lúc thăm vãn Sài Phương bề ngoài vờ trấn tĩnh trong lòng lại như lửa đốt.

247. Chương 253: Cướp Ngọc?

- Đi, chúng ta đi bắt tên nội ứng.

Đường Kính Chi nắm bàn tay nhỏ của nàng đi ra đại sảnh.

Tới khi hai người sân trước đại sảnh thì Sài Phương đang đi đi lại lại trước một đám hạ nhân cả nam lẫn nữ, có vẻ cực kỳ sốt ruột, vừa thấy họ liền chạy nhanh đến:

- Nhị gia, không hay rồi, nô tài vừa kiểm tra nhân số, thiếu mất hai người.

- Cái gì?

Đường Kính Chi mặt biến sắc, quát hỏi:

- Thiếu ai? Hai kẻ này phụ trách việc gì trong phủ?

Sài Phương hoảng sợ quỳ sụp xuống, đám hạ nhân thấy thế cũng quỳ theo, Sài Phương mặt mày dùm dỏ tội nghiệp nói:

- Nhị gia, hai hạ nhân đó là gia đình mà Tam gia đưa tới khi chuyển đến đây, nô tài cũng không rõ lắm, chỉ nghe có người nghe thấy bọn chúng hay than vãn là theo Tam gia tới đây, sau này coi như chẳng còn tiền đồ gì nữa, khi ấy nô tài biết chuyện tức giận cho người đánh bọn chúng một trận. Buổi sáng khi phát hiện Tam gia bị bắt, bọn chúng vẫn còn ...

- Hừm, ngay cả hai tên hạ nhân mà không trông coi nổi, Đường gia nuôi người còn có ích lợi gì?

Đường Kính Chi phát ổng tay áo, bỏ qua Sài Phương, nhìn đám hạ nhân đang quỳ:

- Trong số các người có ai nhìn thấy hai kẻ đó đi đâu rồi không?

Cả đám hạ nhân cúi gằm mặt xuống nhìn đất, đứa lắc trái, kẻ lắc phải, chẳng có một ai đứng ra nói câu nào.

- Tam gia thường ngày do các người hầu hạ, hiện giờ bị người ta bắt mất, các người không thoát được liên quan, nếu có thể tìm được Tam gia lành lặn trở về các người tối đa chỉ bị một trận đòn, nhưng nếu chẳng may có gì không lành, toàn bộ các người ... Hừm, thủ đoạn của lão thái quân không phải các người không rõ.

Đường Kính Chi không được quán vào việc hậu viện nên tích uy không đủ, sợ bọn chúng còn mang ôm hi vọng thoát nạn, nên trực tiếp mang lão thái quân ra.

Quả nhiên vừa nghe thấy đại danh lão thái quân, đám hạ nhân hoảng hết cả lên, một tên gia đình chừng mười tám tuổi bò ra khỏi hàng nói:

- Bẩm Nhị gia, nô tài cũng từ đại viện trong thành qua đây, mặc dù không biết hai kẻ kia đi đâu, nhưng mấy ngày trước nô tài thấy chúng nói chuyện với một nam tử lạ ở cổng sau, song không nghe thấy bọn chúng nói gì.

Đường Kính Chi nhíu mày:

- Hộ vệ gác cổng đâu?

- Không có ạ, hẳn là bị hai tên kia kiểm soát gì đó điều đi mất rồi.

Thì ra hai tên kia sớm đã liên lạc với người ngoài, chỉ bởi vì hộ vệ thất trách nên bọn chúng mới có thể nội ứng ngoại hợp, bắt cóc Đường Lễ Chi.

Đường Kính Chi nổi giận trừng mắt lên nhìn mười mấy tên hộ vệ biệt viện, định quát tháo nhưng lời ra tới miệng thì nhớ ra mình không thể kích động, nếu không dễ phạm sai lầm:

- Vậy người còn nhớ mặt tên kia không, có đặc điểm gì nhận dạng không?

- Tiểu nhân khi đó tò mò nhìn qua cành cây, chỉ thấy đằng lưng không biết mặt kẻ đó, tuổi có vẻ không nhiều, ăn mặc cũng không có gì đặc biệt ... hình như, hình như đi giày công sai.

Công sai! Thì ra vẫn cứ là người! Đường Kính Chi bóp chặt nắm tay.

Ngọc Nhi phẩy đuôi hết đám hạ nhân đi, nói nhỏ với Đường Kính Chi đang mặt mày âm u biến đổi liên hồi:

- Nhị gia, chuyện này nếu đã liên quan tới quan sai thì phải tính kế lâu dài mới được.

Thấy Ngọc Nhi nhíu mày lại, chùng như đang nỗ lực nghĩ cách, sắc mặt Đường Kính Chi hòa hoãn lại, dần biến thành nụ cười, trước kia gặp chuyện gì, Ngọc Nhi luôn hô chém hô giết, căn bản không suy tính tới hậu quả, như vậy cũng không phải là nàng không có chút tâm kế nào, mà là nàng căn bản không coi mình là người của Đường gia, không suy nghĩ cho hoàn cảnh của Đường gia.

Giờ từ trong miệng nàng nói ra năm chữ “phải tính kế lâu dài” nói lên hiện nàng làm việc đã biết đặt an nguy Đường gia lên vị trí hàng đầu, có nghĩa là nàng đã coi mình là một phần tử của Đường gia.

Biết Trân di nương đang ngồi trong đại sảnh, đi vào không tiện bàn việc, Đường Kính Chi lại nắm tay Ngọc Nhi đi về hồ sen hậu viện, Ngọc Nhi mặt hồng hồng, chỉ lén liếc trộm mặt Đường Kính Chi, không rứt tay lại nữa, để y nắm tay mình.

Kỳ thực nam nhân này bàn tay rất lớn, rất ấm, được y nắm tay như thế, cảm giác yên tâm, thoải mái.

Đi qua hành lang phủ dưới những những tán lá xanh, vừa vào đã có cảm giác u tĩnh tách biệt hẳn với bên ngoài, đi hết hành lang, rẽ qua góc, thấy sau khúc quanh lộ ra một mái đình nhỏ hình lá sen được xây trôi trên mặt nước mái đình xanh biếc, bốn cột làm bằng gỗ, toát lên vẻ cổ kính rêu phong.

Dưới đình ao nước dập dờn, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi ngồi sát cạnh nhau trên ghế đá, Đường Kính Chi nói:

- Ngọc Nhi, chuyện Tam đệ bị bắt đả kích rất lớn với lão thái quân, cho nên ta tính để ám vệ nhúng tay vào chuyện này, nhanh chóng cứu Tam đệ về.

- Không vấn đề gì, tối nay thiệp dẫn mấy ám vệ tóm vài tên công sai, có gì sẵn sàng cướp ngục cứu người.

Ngọc Nhi gật đầu không chú do dự.

- Không, phải hành động ngay ban ngày.

Đường Kính Chi đột nhiên nói ra một câu rất điên cuồng làm Ngọc Nhi sững người, ban ngày ban mặt cướp ngục? Chẳng lẽ tướng công thư sinh quá gấp mất lý trí rồi sao? Cho dù là nàng trước kia một mình xông pha giang hồ, hoàn toàn không chút vướng bận cũng không dám làm chuyện cả gan như thế.

Ngọc Nhi đang trở mắt nhìn thì Đường Kính Chi cúi người ghé vào tai nàng, thì thầm vài câu.

~~~~~oOo~~~~~

Đại lao bí mật của lục phiên môn, Lạc thành.

“Bốp, bốp, bốp!” Một loạt tiếng roi chan chát không ngớt bên tai, vang vọng trong nhà lao âm u, nghe rợn người.

Vương Mông mặc quan bào đường hoàng, ngồi chễm chệ sau cái bàn vuông, hai mắt khép hờ, cái mặt sơn dương dài cực kỳ âm trầm, một lúc sau, nghe thấy tiếng roi dừng lại, rồi tiếng hắt nước ào một cái, hắn đột nhiên mở mắt ra, vỗ bàn đánh rầm.

Người bên trong nghe thấy tiếng vỗ bàn vội ném dụng cụ tra tấn trong tay, chạy cả tới quỳ rúm ró trước mặt Vương Mông.

Vương Mông đứng bật dậy, lông lộn chửi mắng mấy tên ngục tốt:

- Ăn hại, một lũ ăn hại, ngay cả chút chuyện nhỏ này mà các người còn không làm được, bản quan còn cần các người làm gì nữa.

Mấy tên ngục tốt bị chửi bới chỉ biết cúi đầu xuống thấp hơn, mặt mày hổ thẹn, hôm qua Vương Mông giao chuyện này cho bọn chúng làm, bọn chúng vỗ ngực bình bình nói không cần bao lâu là có thể xong việc, nhưng giờ qua một đêm, rồi qua nửa ngày trời, bọn chúng vẫn không thể khiến tên ... không biết dùng từ gì hình dung phải gật đầu hợp tác.

Vương Mông chửi mắng một thôi một hồi rồi hầm hầm đi vào sâu bên trong ngục.

Đi được chừng mười mấy mét, tới một hình phòng bên trái, ở chính giữa hình phòng có một lò than đỏ rực, chiếu cả gian phòng thành màu quất đỏ, bên cạnh là cái bàn sắt dài có tới tám cái chân, trên bàn nào là kim sắt, bàn là, nẹp tay ... Đủ loại dụng cụ tra tấn.

Có lẽ vì dùng quá nhiều lần, máu tươi nhuộm vào trên đó khiến toàn bộ dụng cụ tra tấn này có màu đỏ thẫm khủng bố.

Bên cạnh cái bàn sắt có dụng cụ tra tấn lớn, dài chừng năm xích (hơn mét rưỡi), bên trên là chi chít những lưỡi dao nhỏ phản chiếu ánh lửa, chớp lóe liên hồi.

Nhìn tiếp vào bên trong chỉ thấy một thanh niên tóc tai xõa xượi, quần áo tả tơi bị trói hai tay, treo lơ lửng trên không, thanh niên này toàn thân ướt đẫm, ngực, sườn, đùi đầy những vết thương vừa sâu vừa rộng, miệng vết thương còn trào máu tươi, cùng nước lạnh bị hắt lên người hắt đang nhỏ xuống tong tong, khiến mặt đất dưới chân hắn bị nhuộm đỏ cả mảng lớn, chẳng cần hỏi cũng biết, kẻ vừa rồi bị ngục tốt quất roi là hắn.

Vương Mông tới thẳng trước mặt thanh niên đó, nhìn lên ngó xuống một lượt, đưa tay ra phẩy nhẹ, một tên ngục tốt bê chậu nước tới hắt úm vào mặt thanh niên.

Nước lạnh trộn lẫn với muốn làm toàn thân thanh niên như dao cắt, thần trí dần dần phục hồi, đau, cơn đau tột cùng, nhưng hắn kiệt sức rồi, mà lại thần kinh có phần trở lỳ rồi.

Tóc tai bết lên mặt, thanh niên cố gượng mở mắt ra, song phía trước chỉ là cảnh mờ mờ ảo ảo, chẳng rõ có những ai, hắn thở dốc, rồi kiệt lực hết lên:

- Ta hợp tác, ta chấp nhận hợp tác với các người, các người ra điều kiện gì ta cũng đồng ý hết.

248. Chương 254: Quái Nhân.

Thế nhưng nghe những lời này mà Vương Mông và đám ngục tốt lại chẳng có chút vui mừng nào, có điều Vương Mông vẫn hắt hàm cho ngục tốt thả thanh niên xuống.

Thanh niên đó bị treo nửa ngày trời, toàn thân xương cốt như tan rã, lại bị thương khá nặng, làm sao còn đứng nổi, được hai tên ngục tốt kéo lê tới trước mặt Vương Mông, thả xuống cho nằm co quắp dưới đất.

Vương Mông khom lưng, đưa tay nâng cầm thanh niên lên, khuôn mặt do mất máu quá nhiều, lại bị tra tấn cả ngày trông như ma quỷ dưới địa ngục bò lên, trừ hai cái mắt lơ lờ cá chết:

- Đường Lễ Chi, lời ngươi vừa nói phải nhớ lấy, sau khi bản quan thả cho ngươi về Đường phủ, ngươi sẽ nghe lệnh ta làm việc thật chứ?

- Nghe, ta nghe, đừng đánh nữa, các người nói gì ta nghe hết, cho ta ngụm nước đi, ta khát ...

Thanh niên này chính là Đường Lễ Chi bị bắt tới qua, môi hắn nứt nẻ, mắt khép hờ, hơi thở yếu ớt tưởng chừng một khắc sau có khả năng không còn hơi phát ra, tới âm phủ báo danh mất rồi.

- Cho hắn uống nước.

Vương Mông buông tay, đi sang bên ngồi xuống.

- Vâng.

Tên ngục tốt chẳng hiểu nghĩ gì mà hơi do dự rồi sau đó mới đi lấy muôi múc ít nước, bóp miệng Đường Lễ Chi đổ vào.

Đường Lễ Chi khát cháy họng rồi, nuốt ừng ực từng ngụm lớn, nước đổ quá nhanh, chảy vào họng hần, làm hần ho không ngớt.

Đổ hết nước tên ngục tốt lùi sang bên lẩm lét nhìn Vương Mông một cái.

Có được chút nước, tinh thần Đường Lễ Chi khôi phục rõ ràng, ngẩng đầu nỗ lực mở mắt xem người trước mặt là ai, nhưng bị tóc che mắt mắt, trong phòng ánh sáng không tốt, nên không nhìn ra được.

- Ngươi đã cho người uống, giờ nghe lời rồi chứ?

Vương Mông lại hỏi:

Bất ngờ Đường Lễ Chi lắc đầu đáp:

- Không được, ta không thể hại Nhị ca của ta.

Vương Mông tức thì muốn phát điên.

Tên vừa cho Đường Lễ Chi uống nước là lao đầu (trưởng ngục) càng nổi trận lôi đình, hằm hằm xông tới vung tay tát Đường Lễ Chi mấy cái không thương xót.

“Bóp, bóp ..” Đầu Đường Lễ Chi hết vật sang trái lại vật sang phải, máu mồm máu mũi hộc ra, khuôn mặt vốn khá thanh tú giờ sưng húp sưng húp như cái mặt lợn.

Tên lao đầu này làm ở nhà ngục được bảy tám năm rồi, nhưng chưa bao giờ gặp phải loại quái nhân như Đường Lễ Chi, lúc ăn đòn thì chịu đựng không nổi luôn mồm nói chấp nhận, đợi thả hần xuống định càn dạn chính sự thì hần lập tức phản đối.

Từ đêm hôm qua Đường Lễ Chi vừa bị quất cho một roi đã gât rồi, hần chỉ nghĩ tên công tử bột da non thịt mềm này không chịu nổi đòn đau, công việc được giao vậy là hoàn thành, kết quả còn chưa kịp khoe công thì tên tiểu tử này đã chối bay chối biến, hại hần bị trưởng quan giáng cho cái tát tai nổ đom đóm.

Sau đó là lần thứ hai, lần thứ ba....

Tới bây giờ thì hần không còn nhớ nổi tên Đường Lễ Chi này đã nuốt lời bao nhiêu lần nữa.

Nếu không phải thấy lúc bị ăn đòn tên này khóc chảy nước mắt nước mũi, vật vã van nài, hần còn tưởng tên tiểu tử này lấy hần ra làm trò đùa.

Vương Mông mặt âm trầm quan sát một hồi mới phẩy tay bảo lao đầu dừng tay, ngã người về phía trước, nhìn xuống Đường Lễ Chi:

- Theo bản quan biết, Nhị ca ngươi đối xử với người không ra gì, lại còn vì đề phòng người đoạt vị trí gia chủ mà đuổi mẹ con người ra biệt viện bên ngoài giam lỏng. Thế nào, ngươi không hận chút nào sao?

Nhắc tới vị Nhị ca này, đa phần Đường Lễ Chi sợ hãi chứ không phải kính trọng hay oán hận, từ nhỏ hần đã nghịch ngợm, không thích đọc sách mà phụ mẫu lần nãi nãi đều không quản hần, chỉ có Nhị ca là hơi chút lại đánh hần, đợi hần lớn lên một chút, phụ mẫu qua đời, mỗi lần phạm lỗi nhẹ thì ăn vài cái tát, nặng là sử dụng gia pháp, hần nể không ít đau khổ.

Mà Đường Kính Chi là con trai trưởng, còn hần là con thứ, vốn chẳng thể so sánh, ngay từ khi sinh ra đã thấp hơn người ta một bậc, đó là trời buộc vô hình về tư tưởng khiến hần không dám có chút lòng phản kháng nào.

Thời gian trước Đường Kính Chi ngay cả đứng cũng không vững, nhưng chỉ một câu nói hần vẫn ngoan ngoãn tới từ đường quỳ, bảo hần quỳ một ngày thì hần thậm chí không dám quỳ thiếu một khắc.

Đường Lễ Chi sinh ra trong nhung lụa, đâu phải đứa cứng cỏi gì, năm mười ba tuổi hần đã mò tới thanh lâu uống rượu bồi, trêu quy nô, ăn chơi đàng điếm thì hần giỏi chứ không giỏi chịu đòn, cho nên đêm qua bị người ta đánh cho một roi đã không chịu nổi đã cầu xin, nhưng được thả xuống nhớ tới Nhị ca đáng sợ, lại lập tức nuốt lời, cứ thế lặp đi lặp lại.

Nghe Vương Mông hỏi, Đường Lễ Chi gian nan nuốt nước bọt, đáp:

- Không, không dám hận.

Wương Mông nghiêng rằng ken kết, tức điên người, đây căn bản không phải kẻ cứng đầu mà là kẻ đón hèn.

Có điều vì thực thi kế hoạch của mình, hắn chỉ đành trấn áp lựa giện xuống, dụ dỗ:

- Đường Lễ Chi, chẳng lẽ ngươi không muốn leo lên bảo tọa gia chủ Đường gia? Nắm hết gia sản Đường gia trong tay sao?

- Không, không, ta không dám.

Lý tưởng lớn nhất trong đời của Đường Lễ Chi là ngày ngày tới thanh lâu uống rượu cùng các cô nương, tốt nhất được cùng hoa khôi vang danh xa gần chung giấc xuân, cái ghế gia chủ Đường gia thì hắn cũng đã từng ảo tưởng, có điều khi sức khỏe Nhị ca tốt lên, hắn không còn chút si tâm vọng tưởng nào nữa.

- Rác rưởi, ăn hại, một thứ vứt đi không được cái tích sự gì.

Wương Mông không nhin nổi, chỉ mặt Đường Lễ Chi chửi mắng xối xả, chưa bao giờ thấy kẻ nào vô dụng như thế, không bằng mụ bàn bà.

Hắn vốn định thu phục Đường Lễ Chi, moi ra tin tức cần thiết, sau đó nội ứng ngoại hợp mưu đồ gia sản Đường gia, kết quả không ngờ gặp phải một loại người không ra gì thế này, đúng là làm hắn tức ói máu.

Bực bội đi lại trong phòng mấy vòng, đợi tới khi hơi bình tĩnh lại, Vương Mông hiểu thấu rồi, Đường Lễ Chi căn bản là thứ bùn nhão không nặn nổi tượng, cho dù thuyết phục được hắn, đợi thả về Đường phủ rồi, thế nào hắn cũng lại lật lọng.

Nếu đã thế, còn giữ lại cũng vô ích.

Nghĩ tới đó Vương Mông dừng bước, đưa tay ra dấu, mấy tên ngục tốt đi tới kéo Đường Lễ Chi tới cái bàn chỉ chút dao nhọn kia.

Đường Lễ Chi đủ khôn để biết đối phương muốn hạ độc thủ rồi, bất chấp thương tích toàn thân, ra sức vùng vẫy gào thét:

- Đừng giết ta, ta đồng ý, ta nhận lời, đừng giết ta, ta không muốn chết.

Chỉ là lần này Vương Mông không bảo ngục tốt dừng tay, xoay lưng lại, lạnh lùng đứng yên đó.

Đường Lễ Chi có mấy sức lực mà chống cự, cho nên bị hai tên ngục tốt lao đi xềnh xệch.

Chẳng mấy chốc hắn đã bị kéo tới trước một tấm ván, một tên ngục tốt khác tới gấp bốn cái đai sắt giữ lấy tứ chi của hắn, trong gian phòng âm u, ánh lửa đỏ bập bùng phát ra từ cái lò than, Đường Lễ Chi nhìn thấy rõ ràng vô số mũi dao bị máu tươi nhuộm đỏ, chỉ cần đóng lại một cái, sẽ có vô số lỗ thủng trên người hắn, nhưng hắn không còn sức lực nữa rồi, dần dần hắn nghe thấy tiếng tim mình đập, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, còn rõ hơn cả tiếng ken kết từ tấm ván cẩm dao đang được tên ngục tốt cười nanh ác cố ý đóng vào thật chậm.

- Đừng, đừng giết ta ... Đừng đừng!

Đường Lễ Chi khóc rống lên trong tuyệt vọng.

Chỉ một chút nữa thôi hắn sẽ thành một cái xác chết kinh tởm.

Có điều đúng lúc tên ngục tốt định đóng sập tấm ván vào thì đột nhiên phía cửa có tiếng bước chân cấp gáp, đồng thời có tiếng người hét:

- Dừng lại, xin nương tay.

Nghe thấy giọng nói này Vương Mông đột nhiên biến sắc, vì giọng nói này hắn rất quen thuộc, lập tức ý thức được có điều không ổn, có điều sau một thoáng ngạc nhiên, đợi hắn quay lại thì không còn kịp ngăn cản ngục tốt hành hình nữa.

“Sầm” hai mảnh ván kẹp lại làm một.

249. Chương 255: Gậy Ông Đập Lưng Ông.

Đường Lễ Chi vốn cảm thấy muôn vàn lưỡi dao đã chạm vào người, sắp lấy mạng hắn, đột nhiên đai kẹp chân tay bật mở, bị người ta kéo sang một bên.

Ra tên ngục tốt nghe tiếng hét kia biết có chuyện không hay xảy ra rồi, nhưng mà hắn ở dưới này lâu, tâm lý biến thái, không cam tâm cho nên mới chơi trò dọa Đường Lễ Chi một vố.

Mặt tái me tái mét, hai hàm răng va vào nhau cầm cập, đầu óc Đường Lễ Chi trống rỗng, sợ tới mất ý thức rồi.

- Dừng tay, dừng tay.

Lúc này người kia đã hốt ha hốt hải chạy tới, thấy Đường Lễ Chi nằm bò trên mặt đất chưa chết mới yên tâm, quỳ xuống trước mặt Vương Mông, thở hổn hển báo:

- Lão gia, không hay, Nhị thiếu gia bị người ta bắt cóc rồi.

Vương Mông nghe người kia nói, tức thì nổi cơn tam bành, hắn là thành thủ Lạc Thành, cả cái thành này là địa bản của hắn, vậy mà nhi tử bị bắt cóc ngay trên địa bản của mình, nếu chuyện này truyền ra thì hắn còn vác mặt đi đâu được nữa.

- Phản rồi, đúng là phản rồi, là kẻ nào dám ăn gan hùm mật gấu dám bắt cóc nhi tử của Vương Mông ta!

Vương Mông mặt tím tái rống lên:

- Chuyện n ...

Người kia quỳ dưới đất, lấy ra thư tín trong lòng ngực, giơ lên qua đầu:

- Lão gia, đây là thư mà kẻ gian ...

Còn chưa nói hết Vương Mông giật ngay lấy phong thư, xem rõ nội dung, người hắn lão đảo, mặt còn đỏ hơn cả lò lửa bên cạnh.

Thì ra phong thư này chính là phong thư để lại biệt viện Đường gia khi hắn phái người bắt cóc Đường Lễ Chi.

Đối phương chỉ để lại mấy chữ ở mắt sau :” Trước khi trời tối không thấy người, giết!”

- Họ Đường kia, người muốn chết rồi!

Vương Mông xé toạc phong thư, chưa hả, gấp lại xé tiếp, xé thành mảnh vụn ném vào lò lửa, quát:

- Người đầu, chuẩn bị ngựa, triệu tập toàn bộ nha dịch bộ đầu trong phủ nha lại, ngoài ra phái người đi thông tri cho Trương Tú bảo hắn điều hết quân sĩ tới phủ Đường gia, vây kín đại viện Đường gia, một con ruồi cũng không cho bay ra.

Dứt lời bước đi phăm phăm.

Có điều hắn mới đi được vài bước bị người kia bò tới chặn lại:

- Lão gia, không được, vạn lần không được.

- Xéo ngay.

Vương Mông đã bị lửa giận che mờ lý trí, giơ chân đá người kia lăn lông lốc, nhưng người kia nhịn đau, bò dậy, ôm lấy chân phải hắn kêu gào:

- Lão gia, không thể làm thế, ngàn vạn lần không thể làm thế, nếu không Nhị thiếu gia chẳng may có gì bất trắc thì nguy to.

Nghe người kia nói câu này, Vương Mông đứng khựng lại tại chỗ.

Đúng thế, nếu Nhị nhi tử của hắn có gì bất trắc, thì hắn cũng xong.

Vương Mông có tổng cộng ba đứa nhi tử, đứa lớn và đứa út do chính thê sinh, tư chất bình thường, còn đứa Nhị nhi tử này do bình thê của hần Vương Điền Thị sinh ra.

Sở dĩ nói hần cũng xong là vì Vương Điền Thị có thân phận đặc thù, ả là cháu gái của Điền Cơ.

Vương Điền Thị tính tình đánh đá ngoa ngoắt, ả ta mặc dù là bình thê, nhưng lại là chủ mẫu đương gia thực sự của hậu viện Vương phủ, nếu chẳng phải chính thê của Vương Mông sinh được hai nhi tử, địa vị chắc chắn, có khi sớm bị ả ta hại chết hoặc Vương Mông không chịu nổi bức ép mà đuổi khỏi nhà rồi.

Nghĩ tới sự hung hãn của Vương Điền Thị, Vương Mông thấy đau đầu nhức óc, nhi tử bị bắt cóc hần cũng đau lòng, nhưng chủ yếu là phần nộ, Đường gia bắt con hần ngay trên địa bàn của hần chẳng khác gì vả vào mặt của hần.

Nhưng đứa con này của hần không thể để có chút tổn hại nào, nếu không Vương Điền Thị biết con xảy ra chuyện làm loạn lên thì nguy to.

Quan trọng nhất là không thể để Vương Điền Thị đi vật vã khóc lóc với Vương Mông nếu không tiền đồ của hần sẽ bị hủy hết.

- Buông tay.

Vương Mông sau khi bình tĩnh lại quát khê một tiếng, trung niên quỳ dưới đất vội buông tay ra, Vương Mông khôi phục tự do, ngồi xuống ngực nhấp nhô vì giận.

- Vậy người nói ... Hả? Người này là ai?

Nghĩ tới bà nương Vương Điền Thị kia là đầu Vương Mông vừa đau vừa loạn, đang định hỏi chuyện người kia thì thấy Âm Lôi cũng tới, hơn nữa đứng sau lưng hần còn có một nam tử vận trường sam màu trắng.

Âm Lôi đi tới một bước, khom lưng chấp tay nói:

- Đại nhân, chuyện Nhị thiếu gia tạm bỏ qua một bên đã, để ti chúc giới thiệu cho người một vị thanh niên thiếu hiệp.

Rồi quay lại nhiệt tình kéo tay tên thanh niên áo trắng:

- Người này họ Trương tên Thiếu Kiệt, là hảo hữu mà ti chúc mới kết giao gần đây, không những tướng mạo đường đường, mà công phu còn cực kỳ cao, so với ti chúc thì hơn nhiều lắm ... Thiếu Kiệt, mau ra mắt Vương đại nhân đi.

Trương Thiếu Kiệt mày hơi nhú lại rất khó phát hiện, do dự một chút mới đi tới quỳ một gối xuống:

- Thảo dân Trương Thiếu Kiệt bái kiến Vương đại nhân.

Từ lúc Âm Lôi bắt đầu giới thiệu thì Vương Mông đã để tâm quan sát thanh niên anh tuấn này, nhìn lên nhìn xuống không ngừng, nên cả vẻ mặt biến hóa lẩn chút do dự kia đều bị hần nhìn thấy hết.

Có điều hần không để ý lắm, vì kẻ có bản lĩnh đa phần đều kiêu ngạo.

- Thiếu hiệp, mời đứng lên.

Không hổ danh kẻ làm quan, Vương Mông muốn đổi sắc mặt là đổi được ngay, trước đó còn đang tím tái như cái gan lợn, chớp mắt đã tươi cười như hoa nở, còn đi tới đỡ Trương Thiếu Kiệt lên:

- Trương thiếu hiệp hiếm có được lọt vào mắt xanh của Âm đại nhân, ắt hần phải có bản lĩnh hơn người.

Trương Thiếu Kiệt không ngờ thành thủ đại nhân phẩm trật không phải nhỏ lại có thái độ hiền hòa dễ gần như thế, bỗng dưng đâm sợ, vội vàng khom lưng nói:

- Thảo dân từ nhỏ tập võ, được gia gia chỉ điểm, cũng luyện được một thân bản lĩnh không tệ lắm, mấy ngày trước trùng hợp cùng Âm đại nhân uống rượu trong một tửu quán, vì chuyện nhỏ mà phát sinh tranh cãi, tỉ thí vài chiêu, thắng được nửa trù.

Nói tới đó khoe miệng hơi nhếch lên có vẻ đắc ý.

Âm Lôi thì mặt nhăn nhúm khó coi, nhưng tất cả chỉ diễn ra trong thoáng chốc, cười ha hả phụ họa:

- Trương hiền đệ khiêm tốn quá, thắng nửa trù là sao, cần bản đánh cho vi huynh không còn sức chống trả mà.

Nghe Âm Lôi nói vậy, khoe miệng Trương Thiếu Kiệt vênh lên càng cao.

Vương Mông nhìn thấy hết tất cả thái độ của Âm Lôi và Trương Thiếu Kiệt, một trái một phải nắm lấy tay cả hai, cười phóng khoáng:

- Trương thiếu hiệp bản lĩnh hơn người, lại có thể đánh cho Âm đại nhân không còn sức chống trả, đúng là không đánh không quen nhau.

Âm Lôi nghe Vương Mông đề cao Trương Thiếu Kiệt và hạ thấp mình thì lòng không thống khoái, đột nhiên nhận ra tay Vương Mông bóp nhẹ một cái, chút không vui bay biến sạch.

Đó là sự khẳng định, Âm Lôi hẳn mới là tâm phúc của Vương Mông.

Hơn nữa còn có một nguyên nhân nữa mà hẳn không thể không nhận ra Trương Thiếu Kiệt đó là chiếc cương châm bay qua da đầu hẳn lúc ở Thiên Lý Hương, cả đời này hẳn không thể quên được.

Có Trương Thiếu Kiệt, nhiệm vụ đối phó với nữ tử khủng bố đó không phải lo nữa.

Trương Thiếu Kiệt không phát hiện ra động tác nhỏ của hai người kia, được quan lớn triều đình khen thì người lảng lảng, lưng uốn thẳng, cảm hếch cao.

Nhìn bộ dạng Trương Thiếu Kiệt như thế, Vương Mông càng mừng:

- Bản lĩnh Trương thiếu hiệp phi phàm, không biết có tính toán ra sức cho triều đình không?

Trương Thiếu Kiệt còn chưa kịp nói, Âm Lôi đã giành trước:

- Trương hiền đệ, còn không mau bái tạ đại nhân đi.

- Đa tạ đại nhân nâng đỡ.

Lần này Trương Thiếu Kiệt không còn do dự nữa, quỳ một gối xuống đất.

Trao đổi ánh mắt với Âm Lôi xong Vương Mông mới đỡ Trương Thiếu Kiệt lên:

- Thiếu hiệp có lòng trung ra sức vì nước là phúc của triều đình và bản quan, ừm, hiện lực phiên môn còn thiếu chức phó tổng bộ đầu, đợi bản quan về nha môn sẽ thảo công văn giới thiệu Trương thiếu hiệp.

Vương Mông có quyền bãi nhiệm bổ nhiệm quan viên dưới thất phẩm, song hồ sơ vẫn nằm trong tai lại bộ, nên trình tự vẫn phải làm.

250. Chương 256: Thả Người.

Mặc dù thấp hơn Âm Lôi nửa cấp, nhưng một kẻ chân trắng như Trương Thiếu Kiệt mà nói thì đã là một bước lên trời rồi, vội tạ ơn:

- Thảo dân đa tạ ơn tri ngộ của Vương đại nhân, sau này nếu có chỗ dùng tới thảo dân, dù núi đao hay biển lửa, thảo dân tuyệt không hai lời.

Vương Mông cười lớn vỗ vai hẳn:

- Được, có điều sau này không phải xưng thảo dân nữa, mà xưng là ti chức mới đúng.

Âm Lôi vỗ tay cười bồi:

- Chúc mừng chúc mừng, Trương hiền đệ võ nghệ phi phàm, sau này ắt tiền đồ vô hạn.

- Âm đại nhân quá khen.

Trương Thiếu Kiệt chỉ hơi khom người một chút, trong mắt hẳn Âm Lôi võ công tầm thường, sớm muộn cũng thành thủ hạ của hẳn.

Âm Lôi thầm nghĩ rằng cảm tức nhưng bề ngoài không lộ ra chút nào.

Ba người hàn huyền một hồi mới đem chủ đề quay trở lại việc con Vương Mông bị bắt cóc.

Vương Mông mới lần đầu gặp Trương Thiếu Kiệt, tất nhiên không để hẳn biết nhiều việc, hơn nữa an nguy của nhi tử có can hệ trọng đại, không thể mạo hiểm chọi cứng với Đường gia, liền sai ngục tốt nhét Đường Lễ Chi vào bao tải ném ra đường.

Hậu viện Đường gia.

Đường Kính Chi chấp tay sau lưng đứng trước một căn phòng, nghe bên trong thi thoảng phát ra tiếng khóc thút thít, lòng thấy cũng đau đớn, hai nắm đấm bóp chặt.

Đường Lễ Chi được người qua đường phát hiện đưa về, cho dù y không có thiện cảm với đứa Tam đệ này, nhưng tận mắt nhìn thấy hẳn bị tra tấn tàn nhẫn thành ra như vậy, lòng cũng đau quặn từng cơn.

Ngọc Nhi đứng bên cạnh, thi thoảng liếc nhìn mặt Đường Kính Chi càng ngày càng lạnh ngắt, song nàng không giỏi ăn nói, muốn an ủi mà chẳng biết mở miệng như thế nào.

Cửa phòng mở rộng, nha hoàn bê chậu lấy khăn đi ra đi vào không ngớt.

Một lúc sau y sư từ trong phòng đi ra, khom lưng nói:

- Nhị gia, Tam gia chỉ bị thương tích ngoài da, không tổn hại tới gân cốt, tiểu nhân đã đắp thuốc trị thương, năm sáu ngày nữa thôi là không có gì đáng ngại.

Đường Kính Chi thở phào, cười gượng nói:

- Vậy Đường mỗ tạ ơn.

- Không dám, không dám.

Vị y sư già đó xua tay, biết nhà người ta có chuyện không dám lăm lờ làm phiền, theo hạ nhân lấy tiền chữa trị.

- Ngọc Nhi, nàng tạm đợi chỗ này chốc lát nhé, ta vào thăm Tam đệ một chút.

Ngọc Nhi là thân nữ nhi, tất nhiên không thể tùy ý đi vào phòng ngủ của Đường Lễ Chi, vốn Đường Lễ Chi đã lớn, ngay cả Trần di nương cũng phải tị hiềm, nhưng bà thấy thảm cảnh của con trai, khóc ngất đi tới mất lượt rồi, còn để ý gì tới mấy thứ quy củ lễ giáo nữa.

Bước qua ngưỡng cửa đã có mùi thuốc nồng nặc, Đường Kính Chi đi thẳng tới bên giường, cái khuôn mặt đáng ghét trong ký ức đã xưng húp tím bầm tới không nhận ra được nữa, trong lòng y bất giác thấy thương xót.

Trần di nương phủ phục bên giường, vẫn đang khóc nức lên từng hồi, thấy Đường Kính Chi đi tới, lại khóc rống lên:

- Tuyền Nhi đáng thương của tỳ hiệp bị kẻ gian đánh thành thế này, Nhị gia, người nhất định phải báo thù rửa hận cho Tam đệ của người.

- Di nương yên tâm, ta nhất định không cho bọn chúng được an lành.

Đường Kính Chi gạt đầu chắc chắn:

Lúc này Đường Lễ Chi bị tiếng khóc của mẹ đánh thức, mắt mở ra thấy bóng dáng Nhị gia đứng trước giường, trong lúc tinh thần thoảng thốt, tưởng chừng như nhìn thấy phụ thân mấy năm trước tới thăm mình bị ốm, nước mắt tủi thân tuôn ra ào ào, nghẹn giọng khóc lóc:

- Nhị ca, bọn chúng đánh đệ, bắt đệ phải hợp tác hại huynh, đệ không chịu, bọn ... bọn chúng treo đệ lên, lấy roi gai tẩm nước muối đánh đệ, đau, đau lắm, đệ chịu không nổi phải đồng ý với chúng, bọn chúng thả đệ ra ... Đệ không hại Nhị ca được ... Chúng lại treo đệ lên, chúng đánh, chúng cứ đánh ...

Đường Kính Chi mắt đỏ hoe, quay đầu sang một bên, Trần di nương càng khóc thảm thiết, khóc ướt đầm cả mảng chăn, Đường Lễ Chi là cục vàng cục bạc của bà, từ nhỏ tới lớn bà không nỡ dứt đứt lấy một cái nữa là, lúc này tưởng chừng như từng cái roi kia chất lên người mình.

Đợi tìm được nước mắt, Đường Kính Chi mới ngồi xuống bên giường, dỗ dành như dỗ trẻ con:

- Đừng khóc, đừng khóc, lát nữa lão thái quân sẽ đến thăm đệ đấy, đệ là nam tử đội trời đạp đất kia mà, phải kiên cường chứ, đừng làm lão thái quân phải khóc.

Đường lão thái quân có tuổi rồi, Đường Kính Chi sợ bà thương tâm quá độ mà sinh bệnh cho nên đã bảo Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương tới khuyên can bà trước rồi, đợi ăn tối xong mới tới thăm, hơn nữa Đường Lễ Chi lúc mới về máu me be bét, sợ bà bị kinh động.

- Vâng ...

Đường Lễ Chi khóc nước mắt nước mũi sụt sùi, Đường Kính Chi lấy khăn tay ra lau cho hẳn.

- Nhị ca, đệ sợ.

Thấy Đường Kính Chi đứng dậy muốn đi, Đường Lễ Chi hoảng loạn giữ lấy ống tay áo của y.

Lòng mềm ra, Đường Kính Chi nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay hẳn:

- Đừng sợ, có Nhị ca đây, sau này nhất định không cho kẻ nào ức hiếp đệ, từ hôm nay trở đi, đệ chuyển về đại viện ở.

Đường Lễ Chi vâng một tiếng, nhưng vẫn không chịu buông ống tay áo Nhị ca.

- Ngủ đi, y sư bảo đệ cần nghỉ ngơi thật nhiều.

Ngồi lại thêm một lúc nhìn Đường Lễ Chi mỗi một lần dần dần khép mắt lại, Đường Kính Chi nhỏ giọng dỗ dành, chẳng bao lâu đã chìm vào giấc mộng đẹp.

Ngủ say rồi, trông giống như một đứa trẻ con vậy.

Thời khắc này, Đường Kính Chi lần đầu có cảm giác huynh đệ máu thịt tương thông không thể tách rời, tách ngón tay hẳn ra, cẩn thận đắp chăn lên, dìu Trân di nương rời khỏi phòng.

- Nhị gia, tỳ thiếp vừa mới hỏi Tuyền Nhi, nó nói hình như người bắt nó là quan ...

- Xuyt, đừng nói.

Trân di nương mới nói được một nửa thì Đường Kính Chi đặt tay lên môi ra dấu im lặng, chuyện Đường gia và Vương Mông tranh đấu không tiện làm ồn ào lên khiến người người đều biết:

- Ta đã tra rõ lai lịch kẻ gian rồi, sau này nhất định sẽ lấy lại công bằng cho Tam đệ, có điều chuyện này chỉ có thể ngầm hạ thủ thôi, cho nên di nương phải giữ miệng thật kín, không được để lan truyền ra ngoài.

Thấy giọng Đường Kính Chi giọng nghiêm túc, Trân di nương tuy còn chưa cam lòng nhưng cũng chỉ có thể gật đầu, sau đó sang sương phòng bên chuẩn bị ở lại chăm lo cho nhị tử.

- Đi nào, chúng ta tới tiểu viện của nàng.

Đường Kính Chi bảo với Ngọc Nhi:

Tới tiểu viện của Ngọc Nhi, hai người đuổi hết nha hoàn bà tử ra ngoài, ngồi trong phòng, mặt Đường Kính Chi âm u không nói không rằng, Ngọc Nhi biết tướng công thư sinh chuyển này thực sự tức giận rồi.

Ngồi im lặng rất lâu Đường Kính Chi mới nói:

- Tên Vương Mông đó đoán chừng không chịu nổi áp lực bên trên cho nên mới ra tay làm liều, kẻ này nắm quyền lớn trong thành, lại có Diên Cơ làm chỗ dựa, không dễ ứng phó. Hiện ám vệ thuộc sự thống lĩnh của nàng, nàng hãy bảo bọn họ chuẩn bị đường lui, tương lai ta chết không sao, nhưng Đường gia quyết không thể để tuyệt hậu được.

Nghe giọng tướng công thư sinh có chút quyết tuyệt, Ngọc Nhi rùng mình, nhưng hiện giờ tình cảnh Đường gia hết sức không tốt, nàng cắn môi gật đầu, rồi hỏi:

- Vậy tên Vương nhị công tử này thì phải làm sao?

Trong ba đứa con trai của Vương Mông thì tên thứ hai này thông minh nhất, có điều giống đám công tử ca hào môn khác, phong lưu háo sắc, có thể nói là một bản sao của Đường Lễ Chi, hôm qua Ngọc Nhi cùng ám vệ bắt được hắn ở gần một thanh lâu, đánh ngất cho lên xe cũi mang ra ngoài thành.

Đường Kính Chi nheo mắt lại:

- Tên cầu quan này không màng tới thân phận giả trò thổ phỉ, nếu hắn đánh Tam đệ của ta thành bộ dạng như thế này, ta tất nhiên không để cho con hắn lành lặn, Ngọc Nhi nàng truyền tin cho ám vệ chiêu đãi tên nhị công tử đó chu đáo, đừng để hắn chết là được.

251. Chương 257: Lần Sau Tới Lướt Người.

Ngọc Nhi không yên tâm:

- E không hay, nếu làm Vương Mông nổi khùng lên thì sao?

Trừ để xả hận cho Đường Lễ Chi, Đường Kính Chi làm thế tất nhiên có dụng ý khác:

- Nay Đường gia và Vương Mông đã ở thế người sống ta chết rồi, hơn nữa sau chuyện này, cả hai bên đều đã rõ điều đó, nếu ta không chiêu đãi thẳng nhai họ Vương kia cho tử tế, Vương Mông còn tưởng Đường Kính Chi ta dễ bắt nạt.

- Được!

Ngọc Nhi hiểu ra, tướng công thư sinh muốn cảnh cáo Vương Mông để hắn kiêng kỵ, lần sau không nếu còn dám ra tay với Đường gia thì phải tính xem có bị Đường gia cản trở không đã.

Kẻ địch là con cừu có thể tùy tiện đá dít, nhưng nếu là rắn độc thì sao?

Hai người bàn bạc thêm một hồi thì tới giờ ăn, Đường Kính Chi lo cho lão thái quân liền rời đi, Ngọc Nhi thì chuẩn bị liên hệ với ám vệ.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, cho dù Đường lão thái quân thường ngày tim rắn như thép, nhưng khi nhìn thấy cháu mình như thế cũng phải bật khóc, Đường Kính Chi tới nơi khuyên mãi bà mới chịu về.

Về tới tiểu viện Đường lão thái quân khó ở, không ăn được gì cả, Đường Kính Chi liền cùng Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương trở về.

Trên đường trở về, Lâm Úc Hương không nhịn được nói:

- Nhị gia, kẻ gian thật tàn nhẫn, sao đánh Tam gia thành ra như thế được.

Cho dù trước kia Chu Quế Phương và Đường Lễ Chi quan hệ cực tệ, nhưng giờ nàng đã là bình thê của Đường Kính Chi, con người ta khi ở trên người thường dễ tha thứ cho người khác, vả lại nhìn thấy Đường Lễ Chi bị quân băng trắng toàn thân, mặt mày xưng tím không còn ra dạng người cũng phần nộ:

- Đúng thế, bọn chúng đúng là đám vô nhân tính ... Nhị gia, người tìm ra hung thủ chưa?

Đường Kính Chi vẫn chưa muốn cho các nàng biết chuyện tranh đấu với Vương Mông, nếu không các nàng ngồi nhà chỉ thêm lo lắng vô ích, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tạm thời còn chưa.

Lâm Úc Hương hỏi lại một câu rất sắc:

- Ô, vậy vì sao bọn chúng lại chịu thả Tam đệ?

- Chuyện này ... Mặc dù chưa tra ra thân phận kẻ xấu, nhưng đã có manh mối, hẳn là bọn chúng sợ Đường gia tra tới bọn chúng cho nên mới vội thả người.

Đường Kính Chi liền đem chuyện hai tên gia đình câu kết với người ngoài kể ra.

Hai nàng không nghĩ còn liên quan tới nô tài trong nhà, phen này thế nào cũng có không ít hạ nhân vô tội bị liên lụy, nói không chừng lão thái quân sẽ đánh chết mấy người để xả hận.

Đường Kính Chi nhìn ra hai nàng lo lắng, nhưng không nói gì, nếu như Đường lão thái quân hạ lệnh đánh chết mấy hộ vệ canh cổng thì y không khuyên, nếu không phải vì chúng thất chức hai tên gia đình kia không thể câu kết với người ngoài, cũng không thể bỏ trốn, nay tình hình Đường gia như thế, không phải răn đe làm gương cho kẻ khác, tránh chuyện tương tự xảy ra.

Về tiểu viện, một đêm bình lặng trôi qua.

Sáng hôm sau, mặt trời còn chưa ló dạng, Đường Kính Chi đã thức dậy đi luyện võ, gần đây y không ném phi châm vào tượng gỗ đứng im nữa mà Ngọc Nhi treo tượng lên cây cho y tập, bất ngờ là tượng gỗ đu qua đu lại vậy mà thành tích của Đường Kính Chi không sụt giảm chút nào, thậm chí còn tăng lên, tuy ném trung huyết đạo thì chưa thể, nhưng ít nhất ném 100 mũi châm cũng 60 mũi là trúng vào tượng gỗ rồi.

Đường Kính Chi cảm thấy tượng gỗ đu qua đu lại thế này dễ ném hơn, để tượng gỗ đứng im y lại khó tập trung, nhìn một lúc cảm cái tượng nó lay động vậy.

Nghe y kể thế Ngọc Nhi không nói gì, nhưng rõ ràng một lần nhìn y ném phi châm nàng đứng sau lưng lẩm bẩm :” Quái nhân!”

Tập luyện buổi sáng xong Đường Kính Chi cùng Ngọc Nhi và một đám hộ vệ phóng ngựa tới thành đông, vừa rời khỏi cổng thành không lâu thì đã thấy phía trước có đám đông lớn tụ tập.

Đám người này có nha dịch, có công sai, có gia đình áo xanh mũ nồi, bắt mắt nhất là một người mặc quan bào hoa lệ, hai mắt phun ra lửa, Vương Mông.

Nghe tiếng vó ngựa, Vương Mông quay lại nhìn, thấy Đường Kính Chi, sắc mặt đại biến.

Ngọc Nhi ghé tai Đường Kính Chi nói nhỏ:

- Nhị gia, hôm qua thiếp hạ lệnh cho ám vệ chiêu đãi Vương nhị công tử thật ân cần, sau đó sáng nay “tiễn” hần tới cổng thành đông.

Đường Kính Chi khẽ gật đầu, hai chân kẹp bụng ngựa, đi thẳng tới trước mặt Vương Mông:

- Văn bối bái kiến Vương đại nhân, đại nhân đúng là viên quan tốt cần chính yêu dân, mới sáng sớm ngày ra đã đích thân rời thành làm việc rồi, bội phục, bội phục!

Y cũng chẳng thèm cười ngựa, chỉ tùy ý chấm tay một cái, giọng thì ngọt nhạt châm chọc thấy rõ.

- To gan, thấy Vương đại nhân vì sao không xuống ngựa hành lễ!

Sáng sớm hôm nay quân sĩ gác cổng phát hiện ra Vương nhị công tử đầu tiên, là kẻ quản lý thủ thành nên Trương Tú phải bỏ khỏi giường ấm của tiểu thiếp tươi trẻ tới đây xử lý công việc, lòng vốn đã khó chịu, lúc này thấy Vương Mông mặt mày tím tái, rống lên:

Đường Kính Chi là cử nhân là quan dự bị gặp quan không phải xuống ngựa, xuống ngựa phép tắc lịch sử không phải là điều bắt buộc, lúc này y thêm vào lịch sự với Vương Mông, chẳng để Trương Tú vào mắt, vẫn nhìn Vương Mông nói:

- Đường mỗ hôm qua nghe nói Trịnh công tử của phủ Tuyên Uy tướng quân mua mảnh đất hoang phía hạ du cũng định khai hoang đào kênh, tạo phúc cho bách tính, cho nên không dám chậm trễ, định tới sớm để giám sát, sớm ngày hoàn thành công trình, không thể chậm trễ.

Bị miệt thị Trương Tú cực kỳ tức giận, nhưng nghe thấy Trịnh phủ cũng bị kéo vào chuyện khai hoang thì kinh hãi tới cứng họng.

Vương Mông càng râu tóc run rẩy, hai nắm tay dẫu trong ống tay áo siết chặt, chỉ hận không thể xông tới đâm Đường Kính Chi một trận.

Vốn thấy con cưng bị Đường gia đánh xong ném ra cổng thành như chó hoang, mất hết thể diện, định bắt chấp tất cả hạ lệnh bắt lấy Đường Kính Chi, nhưng nghe câu đó thì run sợ không dám phát mệnh lệnh nữa.

Trước kia Đường gia và Trịnh gia tuy có giao tình, nhưng chút ân tình bề ngoài chẳng thể vững chắc, nếu hần quyết hạ Đường gia, có Điền Cơ ra mặt, Trịnh gia chưa chắc đã giúp Đường gia, nhưng giờ thì khác rồi, hai nhà hiện đã có quan hệ lợi ích.

Hắn lẩn lộn quan trường, càng coi trọng chữ lợi ích hơn bất kỳ ai.

Huồng hồ hiện thế cực bất ổn, quốc khổ trống không, Trịnh gia đang lo cuống lên vì chuyện quân lương cho mười vạn quân, nếu hắn chặn đường phát tải của người ta, người ta không đánh tận tới nhà mới quái.

Lúc bấp bênh loạn lạc thế này Trịnh gia có quân đội trong tay, hiện nhiên còn có thể hơn Điền Cơ vài lần.

Cho nên lúc này ngàn vạn lần không thể đắc tội với Trịnh gia được.

Đồng thời hắn cũng hối hận, sao lúc nghe tin Đường gia khai hoang chỉ biết tức giận, không nghĩ tới mảnh đất hoang hạ du chứ, nếu mình cướp lấy trước thì Trịnh gia và Đường gia lấy đâu ra mối quan hệ chắc chắn này?

Nhìn mặt Vương Mông âm u biến đổi bất định, nhưng lại không dám làm gì mình cả, Đường Kính Chi hả hê lắm, khi cười ngựa đi sát qua Vương Mông, đột nhiên cúi xuống, nói nhỏ một câu khiến toàn thân Vương Mông run rẩy:

- Lần này con người chịu khổ thay người, lần sau nói không chừng tới lượt người đấy.

Dứt lời vung roi quất ngựa phóng thẳng về phía mảnh đất hoang.

Cho tới khi Đường Kính Chi đã đi xa Vương Mông mới quay người lại, do động tác quá mạnh, người lão đảo, nếu không phải có hạ nhân ở bên đỡ lấy thì chắc chắn đã ngã xuống đất.

“Ngông công, quá ngông cuồng! Thằng nhãi con mày dám à?” Vương Mông giơ tay run rẩy chỉ về phía bóng lưng Đường Kính Chi, muốn chửi mắng mà không phát ra được câu nào, lửa giận xộc lên đầu không chỗ phát ra, mắt tối xầm lại ngã thẳng xuống, đám người bên cạnh hoảng hồn cuống cuồng đỡ dậy.

252. Chương 258: Sư Tử Hà Đông.

Lúc này Âm Lôi từ cổng thành chạy ra, còn không ngừng lau bầu với Trương Thiếu Kiệt ở bên cạnh:

- Vừa rồi đệ chạy đi đâu thế, sao thoảng cái không thấy tăm hơi đâu cả?

Trương Thiếu Kiệt chỉ ậm ừ cho có, ánh mắt cứ dõi theo phía Đường Kính Chi vừa đi có chút bồn thần.

Mặc cho tuần mã thỏa sức tung vó lao đi như bay, trong lòng Đường Kính Chi đột nhiên dâng lên hào tình tráng chí, từ lúc tới đây y lúc nào cũng phải thấp thỏm đề phòng đám Điền Cơ Vương Mông, lần này xỉ nhục hắn một phen ngay trước mặt, lòng cực kỳ sảng khoái.

Hơn hai mươi kỵ sĩ như một đám mây đen, bay vùn vụt về phía mảnh đất hoang.

Ước chừng nửa canh giờ sau mọi người tới nơi, Đường Kính Chi nhìn mấy trăm căn nhà mới dựng lên trước mắt lòng kinh ngạc hết sức, y không ngờ chỉ có một ngày thôi mà nạn dân có thể dựng được nhiều nhà như thế.

Ngọc Nhi cũng ngạc nhiên, nếu các nạn dân có thể giữ được tốc độ này, đoán chừng không tới mười ngày tất cả đã có nhà mới để ở.

Hết đám ngựa lại xoa lưng, bóp nhân trung, tổn công hồi lâu Vương Mông mới tỉnh lại, lơ lơ mở hai mắt ra, run run được mọi người dìu đứng dậy, từ khi lên làm thành thủ Lạc thành, đây là lần đầu hắn bị người ta xỉ nhục như thế.

Với thân phận đường đường quan lớn ngũ phẩm như hắn bị một tên chân trắng uy hiếp ngay trước mặt, mất hết thể diện rồi.

- Đại nhân, ngài không sao chứ?

Âm Lôi tới chậm mất nửa bước, không được thấy cảnh Đường Kính Chi “cậy thế khinh người” vừa rồi.

Vương Mông lắc đầu, yếu ớt hỏi:

- Sao giờ người mới tới?

Cho dù giọng Vương Mông không lớn, nhưng Âm Lôi nghe ra vẻ bất mãn trong đó, sợ cấp trên hiểu lầm, vội giải thích:

- Bẩm đại nhân, hạ quan sau khi nghe thủ hạ báo cáo tin tức liền đi tìm Thiếu Kiệt, cho nên bị trễ mất một lúc.

Trương Thiếu Kiệt chưa hoàn toàn nhậm chức, trên người không có nhiều tiền, mấy ngày qua ở lại một khách điểm trong thành.

Nhắc tới Trương Thiếu Kiệt, Vương Mông tâm tư xoay chuyển, lần trước quyên tiền ở Thiên Lý Hương bị Ngọc Nhi bốn cột làm bẽ mặt, khi đó hẳn từ miệng Âm Lôi biết được nữ tử đó vô nghệ phi phạm.

Lần này hẳn vừa mới đụng tới Đường Lễ Chi thì Đường gia lập tức bắt con hắn, cho nên hẳn đoán chắc là Ngọc Nhi ra tay, mà bên cạnh hắn hiện không có tên hộ vệ nào võ công vượt quá Âm Lôi, mất đảo một vòng, nói:

- Thiếu Kiệt, dù sao ngươi cũng chưa có chỗ ở, không bằng tạm thời ở chỗ bản quan đi.

Trương Thiếu Kiệt lúc này rõ ràng tâm trí để đi đâu, thần sắc hoang mang, chẳng biết có nghe rõ không chỉ thuận miệng đồng ý.

Không sai được, chính là nàng, sao nàng lại ở đây, quan hệ giữa nàng và Đường Kính Chi là như thế nào?

Nghe Trương Thiếu Kiệt đồng ý rồi Vương Mông nhẹ nhõm hẳn, sau này có hẳn ở bên bảo hộ sẽ an toàn hơn nhiều.

Thấy Vương Mông dần khôi phục lại sắc mặt bình thường, người xung quanh vội khiêng Vương nhị công tử toàn thân thương tích về tìm y sư chữa trị, mấy vết thương đó trông quá hãi hùng, không khéo để lại mầm bệnh.

Ấm vệ Đường gia nghe lệnh bên trên truyền xuống thì không nường tay chút nào, vị Vương nhị công tử này không nằm trên giường tám mươi một trăm ngày thì không mong xuống giường đi lại được.

Cha con Vương Mông được đưa lên kiệu mềm, do gia đình trẻ lực lưỡng khiên nhanh về phủ, y sư được gọi tới xem mạch cho Vương Mông, còn chưa kịp lui ra thì cửa gỗ khắc hoa “rầm” một cái bị người ta đá văng, tiếp đó một phụ nhân tuổi chừng trên ba mươi đi vào.

Đó chính là Vương Điền Thị, bình thê của Vương Mông.

Vương Điền Thị xuất thân quan gia, từ nhỏ ăn sung mặc sướng, lại có vài phần tư sắc, cho nên trông trẻ hơn tuổi khá nhiều, có điều lúc này hai mắt ả phun lửa, mặt mày hung dữ, chẳng hề có chút vẻ điềm tĩnh nhã nhặn của tiểu thư nhà quan.

Vừa mới bước qua ngưỡng cửa, Vương Điền Thị đi xăm xăm tới trước mặt Vương Mông, chẳng thềm bần tâm trong phòng có người ngoài, chỉ mặt Vương Mông chửi:

- Giỏi cho tên vô dụng, ngay trên địa bàn của mình mà để người ta ức hiếp cho như thế, tôi hỏi ông, là kẻ nào bắt cóc con tôi, đánh nó thành ra như thế.

Thấy trước mặt bao người mà thê tử chẳng giữ thể diện cho mình, Vương Mông vừa xấu hổ vừa tức tối, mặt hết xanh sang trắng, hết trắng sang đỏ, như con tắc kè. Vị y sư kia bắt mạch xong thấy thủ thành đại nhân không có gì đáng ngại, vội co cẳng chạy mất dép, Trương Tú và Âm Lôi chẳng lạ gì con sư tử Hà Đông này nên âm thầm chuẩn luôn, trong phòng còn lại mỗi một mình Trương Thiếu Kiệt.

Vốn Trương Thiếu Kiệt tâm sự ngón ngang chẳng để ý gì tới chuyện xung quanh, bỗng nhiên nghe thấy tiếng quát tháo, mới đứng ngậy ra tại chỗ, sao trong hậu viện Vương đại nhân lại đầu ra một nữ nhân đánh đá như thế này?

Vương Mông không chịu nổi quát:

- Gào cái gì mà gào, không phải con nàng còn sống sờ sờ ra đấy à?

- Ta nhỏ vào.

Vương Diên Thị không ngờ nhỏ nước bọt vào mặt Vương Mông thật, rít lên:

- Cái đồ bạc bẽo, tôi biết ngay mà, ông chỉ mong cho mẹ con tôi chết sớm, sau đó để cho hai đứa tạp chủng kia kế thừa gia sản, có phải thế không?

- Nàng, nàng nói bậy bạ cái gì đấy?

Vương Mông vội vàng giơ tay áo lên lau mặt, cùng lúc đó lại thấy đầu đau đớn, thì ra Vương Diên Thị nổi khùng, nhổ bãi nước bọt thấy chưa hả, nên xông tới túm tóc Vương Mông vừa cào vừa dấm, trên mặt hắn tức thì có mấy vết máu xước xước.

Vương Mông chỉ có gan chửi nhau với ả chứ không dám đánh, nếu không để trên người ả có dấu vết gì nhất định sẽ chạy tới chỗ Diên Cơ cáo trạng.

Khi đó không đơn giản chỉ là bị chửi bới một trận.

- Ủi cha, nàng dừng tay, dừng tay đã, từ từ nghe ta giải thích.

Vương Mông thoáng bất cẩn bị ả tóm lấy chòm râu dê, đau tới chảy nước mắt, thế là vứt hết thể với chả diện, mở miệng cầu xin.

Vương Diên Thị không nghe, mồm chu treó:

- Lão nương không nghe người giải thích, nhi tử bị đánh thành ra như thế, lão không ra ngoài bắt kẻ gian trả thù cho nhi tử mà trốn vào đây nằm nghỉ, lão nói xem, trong lòng lão có còn coi Dự Nhi là nhi tử không? Hay trong mắt lão chỉ có hai tên tiểu tạp chủng kia thôi?

- Tiểu tạp chủng với không tiểu tạp chủng cái gì, bọn chúng đều là nhi tử của ta, đều là thịt trên người ta cắt xuống.

Vương Mông lấy hai tay che mặt né trái né phải, mặc cho ả đánh lên người, cái mặt này phải giữ nếu không hắn còn đi gặp ai được nữa.

- Ta, ái ..

Vương Diên Thị còn định đánh chửi tiếp thì cổ tay phải nhói đau, thì ra Trương Thiếu Kiệt thấy ngứa mắt đi tới tóm lấy tay ả ...

- Mù mắt ...

Vương Diên Thị sau khi đi vào cũng phát hiện ra trong phòng có người ngoài, có điều ả nghĩ mình ra tay thì bọn họ phải biết điều lui ra, không ngờ có tên mù mắt tới ngăn cản, lại còn dám bóp tay ả bị đau, định quay lại chửi cho một trận nhưng chỉ nói được hai chữ thì nín bặt.

Hai mắt ả sáng lên, oa, đúng là một công tử ca tuấn lãng.

Chỉ thấy Trương Thiếu Kiệt người mặc bộ quần áo võ sĩ màu trắng, chân mang giày da màu đen ống cao, lưng hổ eo gấu, đầy mê lực nam tính, mắt sao mày kiếm, trán cao rộng, hai môi hợp thành một đường, có vẻ tự phụ và kiêu ngạo, làm Vương Diên Thị nhìn chỉ hận không thể lập tức sà vào lòng.

Vương Mông thấy thê tử dừng tay, bỏ hai tay che mặt ra, nhìn thấy Vương Diên Thị ánh mắt mê ly nhìn Trương Thiếu Kiệt không chớp, trong lòng tức thì nổi giận.

- Khụ, còn không mau buông tay ra.

Nghe thấy tiếng ho, Vương Diên Thị vội buông tay ra, cơn giận trên mặt biến mất, đổi thành dáng vẻ đoan trang thục nữ.

Trương Thiếu Kiệt cũng lùi lại một bước, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

253. Chương 259: Đồng Sàng Dị Mộng.

Vương Mông bị con sư tử cái hành hung một trận, chẳng những râu bị nhổ mấy sợi mặt cũng thêm mấy vết máu, trông đến thảm, lại cố bày ra vẻ thượng quan đại nhân, uy chẳng thấy đâu chỉ buồn cười.

Trước tiên hắn trừng mắt lên với Vương Diên Thị, rồi mới giới thiệu cho Trương Thiếu Kiệt:

- Đây là thê tử của bản quan.

Đáng lý khi giới thiệu bình thê phải thêm vào chữ “bình”, có điều trước kia phạm lần nào Vương Mông dám thêm chữ “bình” vào là thế nào cũng bị Vương Diên Thị bạo hành, lâu dần Vương Mông không dám giới thiệu như thế nữa.

- Thảo dân bái kiến Vương phu nhân.

Trương Thiếu Kiệt khom lưng chấp tay thi lễ.

- Mau đứng dậy đi.

Vương Diên Thị cất giọng thô thể, mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn dật của Trương Thiếu Kiệt, nếu chẳng phải Vương Mông đứng ở bên cạnh, nhất định ả sẽ đích thân đi tới đỡ.

Thấy thê tử rõ ràng động xuân tình với Trương Thiếu Kiệt, Vương Mông ngậm cắn răng, mắt lóe hàn quang, nhớ lại trước kia hắn cưới Vương Diên Thị về thì ả không còn tấm thân xử nữ nữa rồi, sau này phái người đi nghe ngóng mới biết ả ta là hạng buông thả phóng túng, trước khi xuất giá đã có tin đồn nam nữ ám muội với rất nhiều người.

Vì chuyện này hắn coi Diên Cơ kẻ đã gả Vương Diên Thị cho mình là kẻ thù.

Có điều Vương Mông ngu xuẩn vô dụng tới đâu cũng có điểm hơn người, bị xỉ nhục lớn đến thế, hắn nhin, vì hắn hiểu rõ thế lực của Diên Cơ hơn ai hết, chỉ một câu nói của lão già đó là hắn mất đầu trên cổ.

Vương Mông không những để lộ ra chút thù hận nào mà còn càng trở nên cung kính với Diên Cơ, bảo sao nghe vậy, nhưng hắn thường nhủ :” Rồi sẽ có một ngày...”

Diên Vương Thị vào trong phủ rồi lại có tin đồn quan hệ không chính đáng với gia đình, những điều này hắn cũng ghi nhớ trong lòng, không nói ra ngoài, âm thầm sai thân tín điều những tên gia đình kia ra khỏi phủ rồi giải quyết.

Cũng chính vì thế Vương Mông hoài nghi Nhị nhi tử Vương Dự không phải là con mình, cho nên che dấu khéo đến đâu thì thường ngày hắn cũng đối đãi với hai đứa con kia tốt hơn nhiều, còn Vương Dự muốn ra sao thì ra, hơn nữa bất kể Vương Diên Thị gây chuyện thế nào hắn cũng không bỏ chính thê hiền thực.

Với Vương Diên Thị, Vương Mông sớm có tâm tư diệt trừ ả, có điều hiện Diên Cơ nay vẫn là thượng quan của hắn, cho nên đợi hai năm nữa Diên Cơ hết tuổi từ quan hắn thề sẽ rửa sạch hết nỗi nhục này.

Vương Diên Thị lúc này lòng xuân phơi phới, thi thoảng lại thẹn thùng ngẩng đầu lên liếc nhìn Trương Thiếu Kiệt, so với công tử ca anh tuấn này, con sơn dương già Vương Mông kia càng thêm xấu xí đáng tởm.

Vương Mông lại tiếp tục giới thiệu:

- Đây là Trương Thiếu Kiệt, Trương công tử, không lâu sau sẽ thăng lên làm phó tổng bộ đầu của lục phiên môn, võ nghệ của Trương công tử còn cao hơn Âm đại nhân ba phần, tương lai chắc chắn tiền đồ như gấm.

Vương Diên Thị rút từ trong lòng ra tấm khăn tay, khẽ che môi hồng, nhỏ nhẹ nói:

- Thì ra là Trương công tử, thiếp thân xin có lễ.

- Phu nhân khách khí quá, thảo dân không dám nhận.

Trương Thiếu Kiệt vội lần nữa chấp tay đáp lễ:

Một phen làm bộ làm dáng này, làm ả lăng lợ Vương Diên Thị đột nhiên xinh đẹp hơn bội phần.

- Phu nhân à, Thiếu Kiệt không phải người Lạc thành, vừa mới tới đây còn chưa có chỗ ở, cho nên ta định để Thiếu Kiệt ở trong phủ một thời gian, phu nhân thấy sao?

Vương Mông dù hối hận dẫn Trương Thiếu Kiệt về nhà, nhưng chuyện tới nước này chỉ đành nói vậy.

Vương Diên Thị gật đầu ngay:

- Không vấn đề, thiếp thân sẽ bảo nha hoàn dọn dẹp cho Trương công tử một phòng.

Nói xong ả như sợ Trương Thiếu Kiệt chạy mất, lúng liếng nhìn cái nữa rồi hồi hải chạy ra ngoài đi sắp xếp.

Nhìn theo bóng lưng Vương Diên Thị, Vương Mông thầm chửi :” Mấy ngày trước bản quan có mấy thân thích nghèo tới phủ ở nhờ vài ngày, sao người không nhận lời nhanh như thế!”

Trương Thiếu Kiệt là người tập võ, nhãn lực nhạy bén hơn người bình thường, sớm nhìn ra ánh mắt khác thường của Vương Diên Thị mỗi lúc nhìn mình, nên do dự:

- Vương đại nhân, quý phủ nhiều nữ quyến, tại hạ ở lại đây có nhiều điều bất tiện, hay là để tại hạ cứ ở khách điểm vậy.

Vương Mông mặc dù lo Vương Diên Thị cho mình đội thêm một cái nón xanh, nhưng dù sao cũng bị đội nhiều rồi, thêm một cái cũng có sao, ả tiểu thiếp bên cạnh tên súc sinh Đường gia kia võ công quá cao cường, hấn sợ có ngày mình bị bắt thật, bên cạnh sao có thể không có hộ vệ cao thủ cho được, vội nói:

- Không sao, không sao, công tử cứ thoải mái ở lại đây.

Cho dù sau này muốn tìm chỗ ở khác cho Trương Thiếu Kiệt thì cũng phải giết được nữ nhân đáng sợ kia trước đã.

Vương Mông gọi mấy tiểu nha đầu vào giúp mình chỉnh trang lại, cùng Trương Thiếu Kiệt phân chia chủ khách ngồi xuống, mấy tiểu nha hoàn thấy lão gia thăm hại như thế cũng chẳng có vẻ gì là bất ngờ, xem ra Vương Mông ăn đòn không phải một hai lần.

Đội nha hoàn bê chậu gỗ ra ngoài đóng cửa lại, Vương Mông mới hơi ngại ngần nói:

- Chuyết kinh xưa nay thương con thái quá, lại tâm thẳng miệng nhanh, làm Thiếu Kiệt chê cười rồi.

Trương Thiếu Kiệt nhin cười nói:

- Không dám.

- Thiếu Kiệt hôm nay tới muộn mất một bước cho nên không thấy được nữ tử ở bên cạnh Đường Kính Chi gia chủ Đường gia, nữ tử này ghê gớm lắm, lần trước bản quan tổ chức buổi yến góp từ thiện cho nạn dân ở Thiên Lý Hương, ngay cả Âm Lôi cũng bị thua thiệt trong tay ả.

Bất kỳ ở thời đại nào bị thê tử tấn cho một trận cũng là chuyện chẳng vẻ vang gì, cho nên Vương Mông vội chuyển đề tài.

Trương Thiếu Kiệt lòng máy động, hỏi:

- Ô, nữ tử này thân thủ thế nào mà ngay cả Âm đại nhân cũng không phải đối thủ?

Thở dài lắc đầu, Vương Mông cầm chén trà lên uống, hấn là quan văn sao biết người ta võ công thế nào.

- Vậy nữ tử đó có quan hệ thế nào với Đường Kính Chi?

Trương Thiếu Kiệt cổ trắn tĩnh hỏi:

Vương Mông chậm rãi đặt chén trà xuống, không hề nhìn thấy một thoáng khẩn trương hiện trên mặt Trương Thiếu Kiệt:

- Nghe nói ả là một tiểu thiếp của Đường Kính Chi, thân phận cụ thể thì bản quan còn chưa ...

- Cái gì, nàng mà lại làm tiểu thiếp cho người ta?

Nghe vậy Trương Thiếu Kiệt không kìm được thốt lên:

Vương Mông ngẩng đầu nhìn vẻ mặt chấn động của Trương Thiếu Kiệt, nghi hoặc nói:

- Đúng thế, ả là tiểu thiếp của Đường Kính Chi, nghe nói tên là Ngọc di nương, Thiếu Kiệt biết ả sao?

- À, không, tại hạ không biết, chỉ kinh ngạc là một kỳ nữ võ nghệ cao cường hơn cả Âm đại nhân sao lại khuất mình đi làm một phòng tiểu thiếp của Đường phủ.

Trương Thiếu Kiệt hai tay bóp chặt lại làm một, cứng như đá, thuận miệng bịa ra lời nói dối:

Vì Trương Thiếu Kiệt tới chậm một bước, không nhìn thấy Ngọc Nhi, cho nên Vương Mông không hoài nghi gì, phẩy tay nói:

- Nam tử tập võ có thể chinh chiến sa trường vì nước bảo vệ biên quan, tích lũy chiến công, thăng hầu bài tướng, một nữ tử phụ đạo nhân gia không ở nhà chịu khó học thêu thùa may vá chăn con, lại đi mua đao múa thương, thực thô tục không chịu nổi.

Lần trước Vương Mông bị Ngọc Nhi bẽ mặt trước mặt trước bao người, tất nhiên chẳng nói lời gì hay ho về nàng, mà ở Vương triều Minh Hà, nữ tử coi trọng kín đáo, hướng nội, quan niệm “nữ nhân vô tài tiện thị đức”, nữ tử mà đi tập võ đúng là bị coi thường.

Nói tới đó Vương Mông dừng lại một chút, cười khinh bỉ:

- Hơn nữa cái ả Ngọc di nương đó cân quắc võ lâm, kỳ nữ cái gì chứ? Hừm, không phải hết, ả ta chẳng qua là con thôn phụ tham tiền tham của mà thôi, nếu không đã chẳng vì 1000 lượng mà bán mình vào Đường gia! Thiếu Kiệt à, thực ra trên đời này nữ nhân nào không yêu tiền chứ? Người trông vừa anh tuấn, lại vừa tài nghệ bất phàm, chỉ cần người chịu nỗ lực, trung thành với bản quan, sau này nữ nhân nào mà chẳng có, cho nên ..

254. Chương 260: Thanh Trúc Viện.

Trương Thiếu Kiệt nghe mấy câu đầu tưởng chừng trời long đất lở, 1000 lượng bạc! Tuyệt Sấm! Chẳng lẽ là vì nó .. Lòng chua xót, làm hắn không còn nghe thấy những lời sau đó của Vương Mông nữa, chỉ gặt đầu, Vương Mông tưởng hắn nghe mình, vui vẻ không thôi.

Trò chuyện trong phòng cùng Vương Mông một lúc thì Vương Điền Thị quay trở lại, có điều lần này ả không dùng chân đạp cửa nữa, mà khẽ ho mấy cái, nghe bên trong có người đáp lời mới yếu điệu đi vào:

- Lão gia, phòng của Thiếu Kiệt đã dọn dẹp xong, để thiếp thân đưa Thiếu Kiệt đi xem qua.

Vương Điền Thị cười rất đúng mực, trông cứ như một nữ tử hiền lương thực đức, đang quan tâm tới văn bối, song Vương Mông sớm đã nhìn thấu bộ mặt thật của ả rồi, sao có thể bị vẻ ngoài che mắt?

Chẳng qua dù sao hắn chưa thể đụng vào ả, vả lại đã quyết sớm muộn gì cũng giết ả nên làm bộ không hiểu ả có mưu đồ gì, nói:

- Thiếu Kiệt, phòng đã dọn dẹp xong, người theo chuyết kinh đi xem thế nào, nếu không vừa ý thì lại đổi.

- À, vâng ...

Trương Thiếu Kiệt ngơ ngơ đáp một câu rồi đi theo Vương Điền Thị.

Bóng lưng Vương Điền Thị vừa rẽ qua cánh cửa, mặt Vương Mông liền tối sầm lại, đợi một lúc khẽ vỗ tay, một nam tử áo xanh lách người vào phòng.

- Con tiện nhân kia an bài Trương Thiếu Kiệt ở đâu?

Giọng Vương Mông lạnh tới mức có thể làm nước sông đóng băng.

Nam nhân áo xanh đáp rất ngắn gọn:

- Thanh Trúc Viện.

“Rầm!” Vương Mông vỗ mạnh xuống bàn, ngực phập phồng vì tức giận, mắt rất lâu hắn mới thờ đều lại được, trầm giọng nói:

- Theo sát Trương Thiếu Kiệt cho ta, nếu hắn giữ bổn phận, bản quan cho hắn tiền đồ光明的, nhưng nếu hắn làm chuyện không nên làm ...

Nói tới đó mắt Vương Mông nheo lại ánh lên vẻ hung ác.

- Chuyện này? Chủ nhân, Trương Thiếu Kiệt võ nghệ trên nô tài, nô tài e không bám sát được.

Nam tử áo xanh bình thần nói:

- Ô!

Vương Mông vừa rồi bị ghen tuông làm loạn trí, được nhắc nhở mới nhớ ra, hắn sở dĩ đưa Trương Thiếu Kiệt về phủ ở không phải vì đối phó với ả Ngọc di nương kia hay sao?

Chẳng ai thích bị ngằm theo dõi giám thị cả, Vương Mông suy nghĩ, tránh Trương Thiếu Kiệt phát giác sinh nghi, nói:

- Vậy sau này người chỉ cần theo dõi hắn trong phủ là được, ngàn vạn lần đừng để hắn phát hiện ra.

- Vâng!

Nam tử áo xanh đáp lời, chớp mắt cái lui ra khỏi phòng.

Trương Thiếu Kiệt lòng phiền muộn rối bời, cứ mơ mơ hồ hồ theo sau Vương Diên Thị, một lúc sau tới Thanh Trúc Viện cách hậu viện gia chủ không xa.

Thanh Trúc Viện vì xung quanh trồng nhiều trúc xanh biếc mà có cái tên này, diện tích khá lớn, trừ bảy tám sương phòng còn có một hoa viên nhỏ, nơi này vốn Vương Mông chuẩn bị cho trường tử lấy vợ, hiện bị Vương Diên Thị dùng lấy lòng Trương Thiếu Kiệt.

“Két!” Một tiếng, Vương Diên Thị phẩy tay đuổi hết nha hoàn bên cạnh lui, đích thân mở cửa chính phòng, cùng cách cửa mở ra, bên trong đồ gia dụng xa hoa, sàn nhà bóng loáng, cùng bức tranh thủy mặc lớn treo trên tường vừa nhìn đã có thể nhận ra giá không rẻ lọt vào mắt Trương Thiếu Kiệt.

Trương Thiếu Kiệt từ nhỏ học võ, trong nhà tuy khá giả, nhưng chưa bao giờ được ở trong gian nhà sang trọng đẹp thế này.

- Thiếu Kiệt, mau vào đây.

Vương Diên Thị thấy Trương Thiếu Kiệt hoa mắt bởi trang trí ở nơi này, lòng thầm mừng rỡ, vẫy tay gọi:

- Vâng.

Trương Thiếu Kiệt hồi phục tinh thần, nhận ra mình thất lễ mặt đỏ lên, Vương Diên Thị nhìn thấy càng thích vô hạn.

Than niên da mặt mỏng càng dễ mắc câu hơn nam tử lão luyện.

- Thiếu Kiệt thấy nơi này ra sao? Có vừa mắt không?

Vương Diên Thị đi tới, nụ cười có chút lả lơi:

Trương Thiếu Kiệt cuống lên lùi lại một bước, đây là thê tử của thủ thành đại nhân, hắn không dám khinh nhờn, vội chấp tay thi lễ:

- Bẩm phu nhân, nơi này quá xa xỉ, mong phu nhân cho tại hạ một tiểu viện đơn sơ hơn.

- Không xa xa, không xa xỉ một chút nào cả, chỉ có gian phòng như thế này mới xứng với thân phận của Trương công tử.

Vương Diên Thị cầm khăn lụa khê giờ lên, cổ tay trắng ngần hiện ra, xoay người tại chỗ một vòng, mái tóc xõa ngang lưng, eo thon yếu điệu đong đưa cực kỳ mê hồn, ả vốn đã đẹp, lúc này càng thể hiện trọn vẹn phong tình thực nữ.

Trương Thiếu Kiệt thoáng sững sờ rồi vội cúi đầu xuống.

Vương Diên Thị từ khi còn đợi không khuê phòng đã sinh hoạt không biết kiểm điểm, có đồn đại mập mờ về chuyện phong lưu cùng nhiều nam tử.

Về sau bị gả cho Vương Mông, ả chê cái mặt sơn dương của Vương Mông quá xấu xí, không cho Vương Mông chạm vào người mình, rồi uất ức, ả liền quyến rũ gia đình trong phủ như một cách trả thù đời, rồi những gia đình đó từng kẻ từng kẻ một bị ngằm bị trừ khử, khiến những gia đình khác trong phủ sinh lòng

cảnh giác, không dám dan díu với ả, ả không chịu nổi tịch mịch, phải mò lên giường Vương Mông, nhưng lần nào cũng tắt hết đèn nếu không chịu nổi khuôn mặt đó.

Tâm lý lẫn sinh lý của nam nhân, Vương Điền Thị đều khá am hiểu.

Vừa nhìn vẻ bối rối của Trương Thiếu Kiệt là biết chàng trai trẻ tuần tú này đã bị cơ thể ả thu hút rồi, có điều ả không tranh thủ tiến tới, mà chuyển người đi tới bên cạnh bàn, thuận thức rót nước pha trà.

- Thiếu Kiệt, dựa theo tuổi mà tính, thiếp thân có thể làm trưởng bối của người rồi, hay là sau này người gọi ta một tiếng di mẫu, được không?

Hành động và lời nói của ả hoàn toàn trái ngược nhau, làm Trương Thiếu Kiệt ngớ ra, do dự nói:

- Thảo dân không dám leo cao.

- Cái gì mà leo cao với chả leo thấp, Thiếu Kiệt võ nghệ cao cường, chỉ cần kiếm được một chỗ dựa, còn sợ sau này lại chẳng bay cao vun vút hay sao?

Vương Điền Thị cầm chén trà lên, eo hong đu đưa như rắn, đi tới trước mắt Trương Thiếu Kiệt:

Mùi hương cơ thể nữ nhân khiến Trương Thiếu Kiệt đỏ mặt, do còn cách Vương Điền Thị khá xa, ả không có hành động gì quá vượt quy củ, Trương Thiếu Kiệt không từ chối, hết sức thận trọng nhận lấy chén trà.

Cho dù hần đã rất cẩn thận rồi nhưng vẫn khê chạm vào ngón tay mềm mại của Vương Điền Thị.

Vương Điền Thị khê “á” một cái rụt nhanh tay lại, thẹn thùng đỏ mặt, cứ như vừa rồi hai người vô tình chạm tay vào nhau thật, vẻ thiếu nữ bên lên đó phối hợp với thân thể uốn lượn của ả, tức khi khiến trong lòng Trương Thiếu Kiệt như có mèo cào.

Vương Điền Thị lúc này má đỏ hây hây, đáng vẻ muốn nói lại thẹn, tức thì như trẻ thêm mấy tuổi, như quay về thời thiếu nữ, làm Trương Thiếu Kiệt bỗng nhiên nhớ lại mấy ngày trước giao thủ với Âm Lôi, Âm Lôi tâm phục khẩu phục chuốc rượu cho hần xong rồi ép hần tới Lệ Xuân Viện, cô nương đêm đó bồi tiếp hần cũng ông ẹo như thế, vừa động lòng người, lại phóng đảng vô cùng.

Có điều dù sao Trương Thiếu Kiệt là người luyện võ, tâm tính rất kiên định, vội chuyển ánh mắt đi, nhìn sang chỗ khác, để che dấu vừa rồi thần thất, nâng chén trà lên đổ mạnh vào miệng.

Vương Điền Thị câu dẫn vô số nam nhân, hành động của y sao qua được mắt ả.

Có điều Vương Điền Thị không cợt nhả bốc trăn, mà làm như không hề nhìn thấy, xoay người lại thông thả đi tới bên cạnh bàn.

Không cần đối mặt với Vương Điền Thị nữa, Trương Thiếu Kiệt lớn gan hơn, đưa mắt nhìn bóng lưng của ả, mới phát hiện ra cặp mông tròn dong đưa kia hấp dẫn chết người.

Vương Điền Thị cứ như mọc mắt sau lưng, hơi vặn sườn lại, ném sang phía này một cái lườm, làm Trương Thiếu Kiệt giật mình quay đầu đi làm bộ đang nhìn ngó quanh phòng.

255. Chương 261: Chuyển Biến.

Trương Thiếu Kiệt không hiểu, trước kia khi chưa nếm thử chuyện nam nữ, vì sao chỉ có chút tò mò với cơ thể nữ nhân, ngoài ra không có gì khác, còn sau cái đêm hoan ái cuồng loạn với nữ tử thanh lâu đó ánh mắt thì thoảng không nghe sự điều khiển, liếc nhìn những vị trí mẫn cảm của những nữ nhân bên cạnh.

Cho dù hần biết làm như thế là rất thô lỗ, nhưng hần không sao khống chế nổi động tác tiềm thức đó, hơn nữa, tối ngủ, hần thường mơ thấy cảnh đêm nửa say nửa tỉnh đó, cùng nữ tử kia vui vầy cá nước, miệt mài tìm kiếm thỏa mãn dục vọng nguyên thủy.

Nghĩ tới đó, ban đêm phòng trống, làm người hần khô nóng, lăn qua lật lại không sao ngủ được.

- Thiếu Kiệt, nào, tới đây ngồi đi.

Vương Điền Thị hai tay giao nhau đặt trên bụng, chậm rãi ngồi xuống, động tác ưu nhã tự nhiên, trông rất đoan trang hiền thực, so với con sư tử lúc nãy điên cuồng cào cấu Vương Mông cứ như hai người khác hẳn.

Trương Thiếu Kiệt lí nhí đáp một tiếng, ngồi xuống phía bên kia chiếc bàn.

Chiếc bàn gỗ lim vuông vức bóng loáng như gương, bên trên đặt một ấm trà tinh xảo, mấy cái chén sứ Bích Giang óng ánh, cho dù Trương Thiếu Kiệt là võ phu không nhận ra là loại đồ gì, nhưng cũng biết ắt hẳn phải là món đồ cao cấp, giá cả kinh người.

Nhìn lại y phục trên người, rồi lúc nãy thộn mặt ra như tên nhà quê ra phố, trong lòng đột nhiên có chút tự ti mặc cảm, đột nhiên hắn nhớ lại lời Vương Mông, chẳng lẽ nàng là người tham luyện vinh hoa phú quý, cho nên mới bỏ lại mình, không từ mà biệt.

Không phải, nàng không phải là người như thế! Trong lòng hắn lập tức phản bác một câu ... Nhưng, nhưng không phải thế thì sao nàng lại cam tâm làm bộ tiểu thiếp dẽ tiện cho người ta?

Nàng làm thế là vì mua củ Tuyết Sâm kia ...

Nhưng nàng muốn đi thì ai cản được?

Hai loại tư tưởng cực đoan tranh đấu dữ dội, làm Trương Thiếu Kiệt vừa hoang mang, lúc này Vương Điền Thị lại lên tiếng:

- Thiếu Kiệt, hảo nam nhi chí tại bốn phương, phải hăng hái tranh đấu, hướng tới một ngày lập nên một phen sự nghiệp, không thẹn sinh ra trên đời này. Vừa rồi thiếp thân đã nói, công tử nếu có được chỗ dựa, thêm vào bản lĩnh của bản thân, sau này ắt bay ao, thế nào? Người di mẫu này công tử có nhận không?

Đôi mắt Vương Điền Thị cong cong như vầng trăng non, mang theo chút lả lơi, môi cười chúm chím nhìn chàng hậu sinh tuần tú.

Đúng thế, hảo nam nhi chí tại bốn phương, mình phải sống sao cho ra sống mới được! Đầu óc Trương Thiếu Kiệt đang lúc hỗn loạn, lý trí và dục vọng giằng co, một câu này tức thì ngã hẳn về phía kia, cảm thấy câu này rất có lý, nếu như mình có đủ quyền thế và tiền bạc, nàng nhất định không bỏ mình mà đi.

Lúc này Trương Thiếu Kiệt quên hết những lời dạy dỗ, biến thành kẻ mê muội vì lợi ích.

Vì tỏ lòng trung thành với Vương Mông, từ đó có được hỗ trợ, Trương Thiếu Kiệt không đắn đo thêm nữa, đứng dậy, khom lưng cung kính thi lễ với Vương Điền Thị:

- Thiếu Kiệt ra mắt di mẫu.

- Hi hi, Thiếu Kiệt quả nhiên là biết nghe lời.

Vương Điền Thị đi tới nắm lấy tay Trương Thiếu Kiệt, hắn muốn rút lại, nhưng sợ làm Vương Điền Thị, vả lại cảm giác mềm mềm láng mịn làm hắn lại lần nữa đấu tranh vất vả, mặt đỏ lên ngượng ngùng như tiểu cô nương.

Nhìn dáng vẻ xấu hổ của Trương Thiếu Kiệt, Vương Điền Thị mê tíit thò lò, chàng trai hậu sinh cường tráng tuần tú còn mặt mông như vậy, ả đúng là vớ bở rồi, từ khi đám gia đình trong phủ không dám lén phéng với ả nữa, ả chỉ từng lén lút vụng trộm với tên tổng bộ đầu họ Âm kia vài lần, giờ một con dẽ non ngon lành dâng tới trước mặt, ả chỉ muốn nuốt chửng vào bụng.

Có điều muốn thì muốn, ả vẫn cố nhịn, con mồi ngon như vậy, ả phải thông thả buông câu, hưởng thụ quá trình đó mới hấp dẫn, vả lại ả cũng không muốn Trương Thiếu Kiệt có được cơ thể mình quá dễ dàng, nếu không hẳn sẽ không biết trân trọng, ả biết Trương Thiếu Kiệt định dựa vào Vương Mông, nhưng Vương Mông có thể lực lớn bằng ả sao?

Cái tên đốn hèn đó thậm chí để nhĩ tử bị người ta ức hiếp ngay tên địa bản của mình, trông đợi vào hắn có mà đổ thóc giống ra mà ăn.

Mê luyện liếc nhìn bàn tay rắn chắc của Trương Thiếu Kiệt, Vương Điền Thị buông tay ra, cười tủm tỉm:

- Thiếu Kiệt mặt mông chưa kìa, còn đỏ mặt nữa, nhưng mà đừng quên nhé, từ nay chỗ đi thiếp thân là di mẫu của công tử đó, trường bối nắm tay vẫn bối có sao đâu.

Trương Thiếu Kiệt chỉ biết vâng dạ.

Vương Điền Thị uốn éo về chỗ ngồi, cùng Trương Thiếu Kiệt hàn huyên, chủ đề rất rộng, mặt mày nghiêm túc, thế là Trương Thiếu Kiệt còn tưởng vừa rồi mình hiểu lầm ả thật.

Một lúc sau có hạ nhân tới chuyển lời, nói Vương Mông tìm Trương Thiếu Kiệt, tới nha môn làm quen với chức trách.

Trương Thiếu Kiệt đứng dậy cáo từ, Vương Điền Thị không giữ, mỉm cười tiễn chân.

Từ buổi sáng quyết liệt với Vương Mông ngay tại chỗ đó, đã nhiều ngày trôi qua, mọi thứ rất yên bình, quan phủ không còn tìm Đường gia gây phiền toái nữa.

Công trình đào kênh diễn ra thuận lợi, dưới sự đồng tâm hiệp lực không ngại khổ cực của nạn dân, tiến triển nhanh chóng, phòng ốc cơ bản đã được xây xong, mặc dù cơ bản rất đơn sơ, tường bao và cửa sổ còn chưa được hoàn thiện, nhưng đêm đến có thể ở trong gian nhà che được sương gió với nạn dân mà nói là điều vô cùng hạnh phúc rồi.

Ngày hôm đó Đường Kính Chi và Ngọc Nhi tới chỗ đất hoang chưa được bao lâu thì cuồng phong nổi lên bốn phía, từ chân trời từng đám mây đen kìn kịt cuộn cuộn kéo đến, nhìn thế trận này mưa chắc chắn không nhỏ, Đường Kính Chi vội lệnh cho hạ nhân chỉ huy nạn dân về nhà tránh mưa, nếu không các nạn dân gần như không có y phục để thay đổi nếu bị mưa ướt nhất định có nhiều người đổ bệnh.

Đường Kính Chi, Ngọc Nhi và mười mấy hộ vệ Đường gia đi phía cuối cùng, trước khi mưa lớn trút xuống tới xem xét mấy nhà dân, cảm thụ hơi lạnh cơn mưa mang tới y như mây lại, phát hiện ra một vấn đề lớn.

Lạc thành dù ở phương nam lại có Phượng Hoàng sơn che chắn phần lớn không khí lạnh phía đông bắc tràn về, nhưng tới cuối thu đã có chút hơi lạnh, chẳng bao lâu nữa thôi là lập đông rồi, nhiệt độ càng xuống thấp, nếu buổi tối ngủ không cho chăn đắp, nhất định sẽ đổ bệnh.

Những nạn dân này chỉ có chừng một phần năm là nhà ở gần Lạc thành, mang theo chăn đệm và y phục để thay, còn đại đa số thì ngoài cái bát xin ăn trong tay ra thì chẳng có gì hết.

Bọn họ lúc chạy nạn cũng có mang theo, nhưng trên đường đi đói khát, sức lực suy giảm nên vứt giữa đường rồi, lúc đó ai chỉ lo kiếm lấy cái ăn cho vào miệng để sống đã, chẳng nghĩ tới gì khác.

Vấn đề chăn đệm cần phải giải quyết, nếu không tới khi không khí lạnh tới sẽ gay go to.

- Nhị gia, những nạn dân này ngủ trên mặt đất liệu có bị lạnh không?

Ngọc Nhi hiển nhiên cũng ý thức được vấn đề.

Một số nạn dân cắt cỏ định phơi khô trải trên mặt đất nằm cho ấm, nhưng hiện giờ cỏ vẫn còn chưa dùng được.

Một cơn gió thu lướt nhẹ qua, mang theo cái cảm giác se lạnh, Đường Kính Chi gật đầu:

- Trời mỗi lúc một lạnh rồi, phải nghĩ cách mua ít chăn đệm mới được.

Có hộ vệ đi đằng sau bước lên nói:

- Nhị gia, mấy ngày trước nô tài lên phố thấy hiệu Giả Ký đang bán áo bông và chăn đệm cũ, nếu như người muốn mua có thể tới đó hỏi.

- Ô, là hiệu vải Giả Ký à?

Đường Kính Chi nhớ ra đó chẳng phải cửa hiệu do nhà Giả Lâm mở sao, xem ra mình có thể tiết kiệm được một khoản chi tiêu rồi.

Ngọc Nhi từng gặp Giả Lâm vài lần, nghe tới Giả Ký là nhớ tới cái tên háo sắc nói ba câu thể nào cũng có câu dính tới “Lưu Yên Các”, thấy Đường Kính Chi cười, hiểu hiệu vải Giả Ký phải có liên quan nhất định tới tên đó.

256. Chương 262: Nữ Tử Khá Nhau Có Mùi Vị Khác Nhau

Tâm sự được giải quyết, Đường Kính Chi nhẹ nhõm hơn nhiều, cùng Ngọc Nhi tới thăm nhà tiếp theo, thành linh phía chân trời có tiếng nổ “uỳnh” đình tai nhức óc, ánh chớp màu vàng lóe lên, đám mây đen bao phủ trên đầu bắt đầu lác đác có hạt mưa rơi xuống, không khí ngọt ngào trước đó theo cùng giọt nước thấm vào đất tiêu tan không còn vết tích.

Vì trời mưa nên nạn dân trở nên nhà, có điều vì mới sáng sớm, mọi người vừa thức dậy cho nên đa phần không quay trở về phòng nghỉ ngơi mà tập trung thành từng vòng người, ngồi dưới mái hiên nói chuyện.

Có chuyện thú vị ở quê quán, có người kể chuyện những điều mắt thấy tai nghe trên đường chạy nạn, có người kể chuyện chủ tử Đường gia Lạc thành thiện lương, cũng có một số nam tử túm tụm chơi bạc.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi trò chuyện trong nhà một nạn dân, mưa bên ngoài lớn dần, nước mưa trút xuống mái nhà lộp độp nghe như tiếng rang ngô.

- Ngọc Nhi, mưa to qua, chúng ta ở lại đây nghỉ ngơi một lát vậy.

Đường Kính Chi thò tay ra cửa đón hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống, mưa to tới mức làm da tay y cảm thấy ran rát.

Ngọc Nhi im lặng gật đầu, lùi lại một bước.

Hộ vệ theo bên cạnh nghe thấy chủ tử nói muốn nghỉ ngơi tại đây liền có người chạy đi kiếm được bàn với dụng cụ pha trà bày biện chỉnh tề, trước khi ra khỏi nhà, Lâm Úc Hương còn làm sẵn được thiện có thể ăn nguội cho đầy vào hộp để hộ vệ mang theo lúc này cũng được bày hết lên bàn.

Chủ nhà biết ý kiếm cơm đi rồi, đám hộ vệ tất nhiên càng không quấy nhiễu, đi tới chỗ khác nghỉ ngơi, nhường gian phòng lại riêng cho chủ tử.

Ngồi xuống ghế, Đường Kính Chi mở hộp thức ăn ra, xếp đĩa thức ăn lên bàn, có cả một bầu rượu, nói:

- Trời hơi lạnh, chúng ta làm chén rượu cho ấm người.

Rồi thấy Ngọc Nhi không phản đối liền rót đầy hai chén rượu.

Từ khi gả vào Đường phủ, Ngọc Nhi chưa từng uống lấy một giọt rượu, chẳng cần Đường Kính Chi phải mời, nàng tự mình cầm lấy chén rượu, ngửa cổ uống cạn, rượu rất thuần, mang chút vị cay, chảy từ cổ họng vào bụng, tỏa ra hơi ấm, hơi lạnh toàn thân tiêu tan, cực kỳ dễ chịu.

Nàng thấy Đường Kính Chi cầm bầu rượu ngậy ra nhìn mình, mặt hơi đỏ lên, dù có lớp khăn che đi rồi vẫn hơi quay đầu sang một bên, tự phân bua:

- Thiếp từ nhỏ đã theo gia gia lang bạt chân trời góc biển, cũng đã lên phương bắc, nơi đó mùa đông băng thiên tuyết địa, gia gia sợ thiếp lạnh tổn hại người dạy thiếp uống rượu từ đó.

Nói tới đó dừng lại một chút, giọng hồi tưởng:

- Rượu phương bắc mạnh hơn nhiều lắm, có loại uống vào như nuốt hòn than vậy, cổ bỏng rát, nhưng làm người ta dù đứng trong tuyết cũng không lạnh chút nào, gia gia chỉ thích rượu mạnh ...

Chẳng mấy khi Ngọc Nhi chịu nói nhiều như thế, nhất là lại kể chuyện cũ, Đường Kính Chi lòng hớn hở, vậy là nàng bắt đầu mở lòng mình với y rồi, rót đầy chén rượu cho nàng:

- Ta cũng được chứng kiến mùa đông phương bắc rồi, đúng là lạnh tới làm người ta không muốn lộ tay ra ngoài không khí, tới cả hai dòng Đường Thủy, Hán Thủy to như thế cũng đóng băng hết cả.

Vương triều Minh Hà có ba con sông lớn gần như chảy khắp lãnh thổ, Đường Thủy chảy từ bắc xuống nam, Hán Thủy chảy từ giữa sang phía đông, còn Thông Thiên Hà chảy suốt vùng phía tây vương triều.

- Vâng.

Ngọc Nhi thấy tướng công thư sinh không ghét mình là nữ nhi mà còn thích rượu thì thiện cảm với y tăng lên rất nhiều, có điều nữ nhân dù sao cũng là nữ nhân, trước mặt tướng công phải biết tiết chế, cho nâng nằng không cầm chén uống tiếp.

- Uống rượu không những có thể làm dịu tâm tình, càng có thể nhất túy giải thiên sầu, trước đây chẳng phải đã có người đã nói, “cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh”, Những người phiêu bạt giang hồ chúng ta, đêm dài dằng dặc nếu như không có một chén rượu, càng không biết sẽ tịch mịch như thế nào!”

Đường Kính Chi đột nhiên nhớ ra mấy lời của đám ma rượu trong truyện kiếm hiệp mà y từng đọc, làm ra vẻ hào khí nói:

- Cho nên cơm có thể không ăn, nhưng rượu vạn vạn lần không thể không uống! Cô nương, mời!

***

thánh hiền tên tuổi bắt đi, chỉ phường thánh rượu tiếng ghi muôn đời.

Ngọc Nhi nghe Đường Kính Chi nói thì trở mắt, đi khi y làm vẻ lục lâm giang hồ ngựa cổ uống chén rượu xong ho sù sụ thì phì cười, cùng lúc đó bên ngoài phòng cũng có tiếng nam nhân cười rộ lên.

- Không phải Lão Vương ta khoe khoang chứ, từ năm mười bốn tuổi ta đã ngủ với nữ nhân rồi, cô nương ở kỹ viện, muội muội nhà bên, còn cả tiểu quả phụ hơn ta mấy tuổi ta đều thưởng thức mùi vị rồi, khả khả, tới nay tính ra dứt khoát không dưới mười lăm nằng.

Lời này phát ra tức thì truyền tới tiếng hò hét huyên náo, có người tiếp lời:

- Bốc phét thoải mái đi, dù sao ở đây cũng có ai biết ông là ai đâu.

- Đúng thế chuyện hay như thế làm sao một lão điền nông như ông chiếm sạch hết trơn như vậy được.

- Phải đấy, nói không chừng tới giờ ông chỉ biết Ngũ cô nương thôi.

Thế là cả đám nam nhân cười hô hố tán thưởng.

- Nực cười, Lão Vương ta cả đời chưa bao giờ lừa gạt ai cả.

Lão Vương thấy nhiều người không tin, xả họng rống lên:

Đám đông vây xung quanh người tin kẻ ngờ, cũng có người hiền lành thực thà nói:

- Lão Vương đúng là có phúc.

- Đúng thế Lão Vương, hay là ông kể cho mọi người nghe đi.

- Tư vị những nữ nhân đó có phải là khác nhau không?

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi dù cách khá xa vẫn nghe rõ, Ngọc Nhi nhú mày tỏ vẻ ghét bỏ, Đường Kính Chi là nam nhân, tất nhiên tò mò, hơn nữa trong đám nam nhân phụ họa kia y còn nghe được một giọng nói quen quen, đó là giọng của tên Từ Thức Từ Chí Minh.

Tên này tính tình hòa đồng, vui vẻ đi tới đâu cũng bắt chuyện làm quen được.

Cái lán gỗ kia ngay bên căn nhà này, vì không có tường bao, cho nên qua khe cửa có thể nhìn thấy một nam tử trung đứng giữa một đám đông, nói:

- Đương nhiên là không giống nhau rồi, nữ nhân dung mạo khác nhau, tư vị đương nhiên cũng khác nhau.

Nghe Lão Vương mặt đê mê, giọng có vẻ thật Từ Thức ngựa ngáy cầm đầu đám đông thúc giục:

- Khác nhau thế nào, kể cho mọi người nghe đi.

- Kể đi, kể đi!

Ngọc Nhi cực kỳ căm ghét, thậm chí thấy người này không khác gì đám lưu manh vô lại, Đường Kính Chi thì muốn nghe xem nữ nhân khác nhau có tư vị nhau ra làm sao.

Lão Vương mặc áo vải gai, bên trên chỉ chít mảnh vá, tuổi chạc tứ tuần, dáng rất cao, gầy gò, có điều nhìn ông ta vừa nói vừa vùng chân vùng tay thì biết cơ thể rất rắn chắc, đốt ngón tay rất thô, gân xanh trên tay gồ lên, làm người ta có cảm giác bên trong chứa đầy sức lực.

Là người trông trọt, quay năm làm lưng vất vả trên đồng, nên da đen thui, cằm nhọn, mặt dài, khi nói chuyện miệng lệch sang một bên, có thể thấy là người rất thích nói chuyện, thích khoe khoang.

Lão Vương thấy người xung quanh bị lời của mình khơi lên hứng thú mặt nghênh nghênh trông rõ ngứa, mắt ngược nhìn lên trời.

Đến khi năm sáu người cùng lên tiếng thúc giục, Lão Vương mới khệnh khạng kể:

- Nữ nhân đầu tiên của ta là tiểu nha đầu nhà sát bên, nhà nàng nghèo, huynh đệ tỷ muội lại đông, năm đó quê ta xảy ra nạn đói, cha nàng nhận lời thông gia của cha ta, sinh lễ là hai bao ngô, khi ấy ta mới mười bốn, nàng thì mười ba.

Lão Vương bắt đầu kể, bốn xung quanh im lặng, tập trung ánh mắt lên người ông ta.

- Hôm động phòng ta uống hơi quá chén, đầu óc văng vất, thế là quên bém hết mấy lời dạy dỗ chuyện nam nữ của thím cạnh nhà, sau khi về phòng vén rèm chòm đầu của nàng, kẻ nàng ngúng ngẩy nói không muốn, ta ôm lấy nàng ngủ liền một lèo cho tới tận sáng.

- Kha kha kha ...

Đám nạn dân cười phá lên, Từ Thức cười hô hố chế nhạo:

- Lão Vương, ông thật vô dụng.

- Phải đó, chỉ biết ôm tức phụ ngủ, hay là ông có bệnh.

257. Chương 263: Cuộc Đời Lão Vương.

Lão Vương cười mắng, chẳng hề giận bị trêu ghẹo:

- Hôm đó ta uống hơi nhiều cho nên quên mất chuyện kia, đến tối hôm sau liền đền bù, ta còn nhớ rất rõ tức phụ ta trách ta đêm động phòng không làm lễ Chu Công với nàng, cho nên nàng không cho ta đụng vào, sống chết cũng không cho, nhưng nàng sao khỏe bằng ta được? Thế là chẳng bao lâu đã bị ta chinh phục rồi, chắc chắn, cảm giác lần đầu tiên, đúng là khỏi phải nói.

Nạn dân xung quanh đa phần đã lấy vợ, gặt gù tỏ ý rất tán đồng, mấy tiểu tử ít tuổi thì chẳng hiểu cảm giác đó là gì, sao lại khỏi phải nói.

Ngọc Nhi nghe tới đó thì mặt đỏ dừ, khóe mắt liếc nhìn Đường Kính Chi ở phía đối diện, thấy y cười xấu xa mắt còn nhìn mình chằm chằm, tức tối muốn trừng mắt lên với y, chẳng hiểu sao không làm nổi, quay đầu sang một bên.

- Vậy tư vị cô nương ở nhà chứa thế nào.

Một ông già tuổi trên năm mươi đột nhiên hỏi, dứt lời thấy cả đám người ngó mình lom lom, ngượng ngịu ho khò khè che dấu.

Người khác bảo:

- Xem chừng tức phụ của ông tính cũng cương, có nàng ở đó ông làm sao dám tới nhà chứa tìm cô nương? Không tin, nhất định là ông bốc phét rồi.

Đêm động phòng hoa chúc không bị phá thân, liền giận dữ không cho tương công động vào, từ đó nhìn ra nữ nhân đó tính cách khá dữ, nhiều nạn dân luôn mồm phụ họa.

Lão Vương thấy mọi người không tin, vội nói:

- Tức phụ của ta đúng là tính khá dữ dằn, có điều tiền môn được ba mùa đông, nàng vì khó sinh mà qua đời.

Dứt lời mặt Lão Vương buồn bã chừng như nhớ về thê tử đã mất, mọi người cũng im lặng.

Vốn sắp được làm cha rồi, kết quả cả vợ và con đều không còn, dù là ai gặp chuyện này cũng là đả kích vô cùng đau đớn, có điều Lão Vương hiển nhiên là người lạc quan, mặt chỉ thoáng ảm đạm rồi mau chóng điều chỉnh lại:

- Phải nói các nàng trong nhà chứa tư vị không tệ.

Nhắc lại đề tài cô nương ở nhà chứa, đám nạn dân lại trở nên háo hức, phải biết người ở đây đều quanh năm bán mặt cho đất bán lưng cho trời, sống khốn khó, ăn chưa đủ no tiền đâu ra mà đi nhà chứa tìm tỹ muội giải sầu, ai nấy mắt to mắt nhỏ nhìn Lão Vương.

- Nói mau, rốt cuộc tư vị ra làm sao?

- Lão Vương, nói đi, đừng làm người ta thêm nữa.

Nạn dân thấy Lão Vương ngậm miệng thì có người còn bực tức phun ra mấy câu chửi tục tĩu, đương nhiên kẻ đầu tiên luôn là Từ Thúc.

Lão Vương cười ha hả nói:

- Nói tới tỹ muội nhà chứa à, làm người ta thêm nhất là người trắng này, da non này, choa, cởi sạch y phục rồi cứ như bông tuyết mùa đông, sờ vào cứ trơn trơn là, còn mềm nữa, khỏi nói sướng tới chừng nào. Còn nữa các nàng lớn gan, phóng đảng, chỉ cần người có tiền, cả đêm nàng dính tới người không xuống. Đến ngày hôm sau, hô hô hô, đảm bảo chân nhũn ra, tới ruộng chẳng còn làm ăn gì được nữa, ấy là cả đêm người không cần nhúc nhích một ngón tay chỉ việc nằm tận hưởng rồi đấy.

Nói tới câu cuối giọng Lão Vương vồng lên, còn vung chân vung tay, nạn dân cười rầm trời, lúc này Lão Vương đứng giữa đám đông, như thuyết thư tiên sinh vậy.

Từ Thúc cười ha hả:

- Lão Vương ông thật là đại, thế đâu phải ông sướng mà là người ta sướng, ông rõ ràng chỉ là công cụ cho mấy nàng đó phát tiết, đã thế lại còn mất tiền.

Lão Vương bị Từ Thúc trêu mấy lần, tức khí hằm hằm nói:

- Người có muốn nghe không, không nghe xéo chỗ khác cho ta.

- Nghe, nghe nghe.

Từ Thúc giơ tay đầu hàng:

- Còn tiểu quả phụ thì thế nào.

- Đúng thế, tư vị tiểu quả phụ ra sao?

Nạn dân lúc này hứng bừng bừng, hai người này giọng khàn khàn, rõ ràng nghe tới mê rồi.

- Cái đó hả?

Lão Vương khép mắt lại, tặc lưỡi liên hồi:

- Còn nhớ năm đó ta mười bảy tuổi, một hôm từ ruộng về, liền thấy Triệu quả phụ có vẻ bị bệnh ngã trước cổng nhà, ta đi tới hỏi mới biết nàng đã mấy ngày không có gì bỏ bụng rồi, hơn nữa còn bị cảm nữa.

Ông ta than dài:

- Vì năm ngoái ruộng thu hoạch không tệ, cho nên ta vội vàng về nhà lấy ít bánh bao cho nàng ăn, còn mời cả y sư trong thôn bắt mạch kê đơn cho nàng ...

- Vậy đêm đó ông liền bò lên giường Triệu quả phụ à?

Một anh chàng ít tuổi chen ngang:

Lão Vương đá hắt một cái:

- Đùa à, có cái bánh bao với một thang thuốc mà mò lên giường người ta được? Trên đời đâu ra chuyện ngon lành thế?

- Ha ha ha ha, đúng thế, không có đâu tiểu tử.

- Này tiểu tử, có phải nhìn trúng quả phụ nhà nào nên định học theo không?

Mọi người cười vui vẻ không quên trêu chọc vài câu làm anh chàng ít tuổi kia xấu hổ nín luôn, không dám hỏi han nữa.

Kể đó là Bành Việt, một “chiến hữu” khác của Đường Kính Chi.

Biết bằng hữu da mặt mỏng, Từ Thúc lên tiếng giải vây:

- Vậy rốt cuộc ông có bò lên được giường Triệu quả phụ không?

- Hà hà, nói ra cũng thật khéo, tên y sư hôm đó ta mời về kê đơn bốc thuốc cho Triệu quả phụ đó, hấn nhìn trúng mỹ sắc của nàng, hôm sau mò tới quấy nhiễu người ta, Triệu quả phụ chân yếu tay mềm, trong nhà không có nam nhân, đầu sao nổi hấn? Cuối cùng không còn cách nào khác phải đến nhờ ta.

Lão Vương ưỡn ngực oai hùng nói:

- Con người ta được cái thẳng tính, không chịu nổi người hiền lành bị bắt nạt, sau khi nghe nàng kể khổ, không nói một lời xách cuốc đuổi tên y sư đó, nếu chẳng phải hấn nhanh chân ta đập gãy cái chân chó của hấn rồi.

- Hay! Lão Vương làm đúng.

- Phải rồi, bắt nạt quả phụ đâu đáng mặt nam nhi.

- Người ta sống đâu dễ, ta mà gặp tên y sư đó dứt khoát cũng làm như Lão Vương.

Nạn dân lớn tiếng khen ngợi:

Được tán dương mặt Lão Vương càng hếch tận trời, cứ như tướng quân đánh thắng trận trở về.

Đợi tiếng hò hét dần lắng xuống, Lão Vương đổi sang bộ mặt rất gian nói:

- Từ ngày hôm đó trở đi Triệu quả phụ liền có thiện cảm với ta, về sau chẳng tìm bà mai, chuyển tới ở với ta luôn.

Rồi lên giọng dạy đời:

- Cho nên sau này mọi người gặp phải chuyện như thế phải trượng nghĩa ra tay mới được, nữ nhân mà, đều thích anh hùng, người ra tay lúc nàng cần nhất, nàng sẽ ghi nhớ cả đời.

- Nữ nhân đi cùng ông chính là Triệu quả phụ sao?

Từ Thúc đã từng thấy Lão Vương ở cùng một nữ tử với hai đứa bé liền hỏi:

Lão Vương đột nhiên mặt thất thần, vẻ phấn khích mất hết, mắt nhìn xa xăm, làm Đường Kính Chi và nạn dân linh cảm được có chuyện chẳng lành.

Lão Vương rất có duyên với nữ nhân, nhưng nữ nhân theo ông ta, toàn hồng nhan bạc mệnh.

- Ưu điểm của tiểu quả phụ là cơ thể đầy đặn, nhìn một cái thôi là người bốc lửa rồi, hơn nữa các nàng đa phần ngoài lạnh trong nóng, ban ngày thì nghiêm chỉnh đoan trang, nhưng đêm đêm người không làm nàng thỏa mãn, nàng không cho người ngủ ...

Lão Vương gượng cười, giọng cứ như của người khác, cũng không nói cuối cùng Triệu quả phụ ra sao.

Nét mặt Lão Vương rất biểu cảm, mọi người đều nhận ra bi thương trong đó, cho nên chỉ cười xòa cho qua chuyện, cả Từ Thúc hay pha trò cũng không nhẫn tâm xát muối vào vết thương của người ta.

Lão Vương thấy không khí trầm xuống, vỗ tay lấy lại tinh thần nói lớn:

- Thế nào, thấy Lão Vương ta không lừa mọi người chứ, nữ nhân đúng là mùi vị rất khác nhau.

- Vậy ông thích mùi vị nữ nhân kiểu nào nhất?

Có người cười khi hỏi ngay, hiển nhiên đây là hứng thú muôn thừa của nam nhân, mắt Đường Kính Chi bất giác sáng lên, nhìn Lão Vương không chớp.

Ngọc Nhi thấy thế thì hậm hực đậm chân, chỉ muốn xông ra đánh cho tên chết tiệt Lão Vương kia một trận.

258. Chương 264: Bà Nương Đó Do Ta Cướp Được.

Ngọc Nhi nghĩ Đường Kính Chi là gia chủ Đường gia, không giống bách tính bình dân, nếu như y bị Lão Vương dạy hư, muốn đi thanh lâu tìm đám kỹ nữ thì tiền không thiếu, y muốn tiểu quả phụ thì có thể sai gia nô cướp về, y muốn tiểu cô nương nhà bên thì bằng tài hoa khiến bao thiếu nữ say mê của y, nàng lại có thêm tỷ muội, như thế chẳng phải thành loại phong lưu hảo sắc làm đủ chuyện tồi tệ sao?

Nếu đổi lại là trước kia, Đường Kính Chi thành kẻ xấu nàng sẽ không chút do dự giáo huấn y, nhưng giờ hai người ở lâu bên nhau, hiểu con người của nhau, tình cảm âm thầm nảy sinh, nàng không nhẫn tâm làm y đau như trước kia được nữa.

Lúc này toàn bộ tâm tư của Đường Kính Chi đã bị Lão Vương thu hút, ngay cả tiếng đậm chân của Ngọc Nhi cũng không nghe thấy.

- Cái này à?

Lão Vương lấy tay ve cằm, trầm tư một lúc mới nói:

- Kỹ nữ vừa trắng vừa mềm, tiểu quả phụ vú to, mộng nở, rất bốc lửa. Có điều so tới tức phụ đầu tiên của ta thì đều kém cả.

- Vì sao? Ông nói tức phụ của ông khi đó không cho ông chạm vào mà? Với lại tiểu cô nương làm sao so được với kỹ nữ và quả phụ.

Anh chàng trai tơ Bành Việt tỏ ý nghi ngờ.

Lão Vương lắc đầu phản bác:

- Khi đó nàng còn nhỏ, nhưng nàng khiến ta từ một tên tiểu tử biến thành nam nhân, hơn nữa tỷ muội nhà chưa chỉ biết tiền, còn quả phụ thỏa mãn xong chỉ muốn ngủ, chẳng có cảm giác gì nữa.

Ông ta dừng một chút rồi bổ sung:

- Tức phụ vẫn luôn là nhất, nàng chẳng những ban ngày giúp ta làm đồng, về nhà nấu cơm cho ta ăn, ban đêm rửa chân cho ta, giặt y phục cho ta, chăm sóc ta lúc ốm đau còn sẵn lòng sinh con cho ta.

Nghe Lão Vương nói mãi nói mãi giọng dần trở nên nặng nề, Từ Thức an ủi:

- Lão Vương, chuyện qua rồi cho qua đi, chúng ta phải nhìn về phía trước, chẳng phải giờ ông lại cười bà nương, có trâu có nghé rồi sao?

- Đúng vậy, ta lại có bà nương rồi, hơn nữa còn có con của mình.

Lão Vương thành linh vỗ đùi, tinh thần lần nữa trở nên phấn chấn, rồi dưới ánh mắt chăm chú của mọi người nói một câu khiến tất cả biến sắc:

- Mọi người có biết bà nương đó ở đâu ra không? Hô hô hô, ta cướp về đây.

Ngọc Nhi mắt phượng xé lên, đứng bật dậy, nàng sớm ngứa mắt với Lão Vương rồi, giờ nghe thấy ông ta làm cái chuyện chiếm đoạt dân phụ, làm sao tha cho ông ta được.

Đường Kính Chi cũng giật mình, nghe lời Lão Vương nói chuyện này giờ có thể nhận ra ông ta là người không tệ, sao lại nói những lời này, y thấy Ngọc Nhi định xông ra đánh người vội vàng đi tới nắm lấy tay nàng, Ngọc Nhi phẫn nộ trợn mắt lên, Đường Kính Chi lắc đầu, ý bảo nàng đừng nóng, y cảm thấy lời của Lão Vương có uẩn khúc khác.

Người này khiến mọi người thấy ông ta ba hoa khoe khoang, nhưng là người nhiệt tình có tình, nếu không chẳng có chuyện vác cuốc đuổi đánh y sư háo sắc, còn tưởng nhớ tới vợ như thế.

- Lão Vương, ông nói lẩn đây à?

- Cướp bà nương là không được, là phạm pháp đấy, nếu công sai ở nha môn bắt được là phải ngồi nhà lao đấy.

- Hay là ông thả mẹ con họ ra đi, rồi dỗ dành họ mấy câu, bảo họ đừng báo quan.

Đám nạn dân sững sốt một lúc mới tỉnh lại, bày tỏ ý kiến của mình, có người hoài nghi ông ta nói đùa, người tin ông ta nói thật, khuyên nhủ ông ta mau thả người, nếu không để quan sai biết thì nguy.

Nhà lao vào thì dễ chứ muốn ra thì khó càng thêm khó.

Trong những tiếng ồn ào hỗn loạn, Lão Vương xua tay cười lớn:

- Ta không đùa với mọi người đâu, bà nương ở trong phòng đúng là do ta cướp được giữa đường đấy.

Đám nạn dân đưa mắt nhìn nhau, xung quanh yên tĩnh hẳn, không ai biết phải nói gì nữa, đều cảm thấy quá đột ngột, có vẻ không phù hợp với tính cách của Lão Vương.

Lão Vương xắn tay áo lên, người đột nhiên phát ra vẻ hung hãn:

- Đó là một tháng trước, ta chạy nạn bị lạc đường, tới một ngọn núi, đi mới thì tìm thấy thôn trang, ước chừng có hai mươi nóc nhà, bọn họ đều là thợ săn, ở đó ta gặp mấy tên thanh niên bao vây nàng.

Ngọc Nhi nghe đến đó mới ý thức được có ẩn tình, không giận đối Đường Kính Chi nữa, gương tai lắng nghe.

- Mọi người biết bọn chúng bao vây ba mẹ con nàng muốn làm gì không? Hắc hắc, giống ta, cũng muốn bắt về làm tức phụ.

Có người kinh ngạc nói ngay:

- Hả, bọn chúng không sợ bị quan phủ bắt vào đại lao sao?

- Sợ cái rắm!

Lão Vương lườm hần:

- Bọn họ ở trong núi sâu rừng thẳm, quan sai nào thèm tới chỗ chim chằng thềm ỉa đó? Kỳ thực cũng chính bởi vì nơi đó quá nghèo, xung quanh chẳng ai muốn gả con gái tới, cho nên nàng đi ngang qua, mấy thanh niên đó muốn bắt về làm tức phụ.

- Mọi người cũng đừng cười ta, thực ra khi đó ta không dám lên cứu nàng đâu, vì bọn chúng đông người, có tới bảy tám tên thanh niên cường tráng, có điều ta ở xa nghe bọn chúng thương lượng với nhau thì tức bực phổi.

Lão Vương mặt hầm hờ như nhìn thấy mấy tên thanh niên kia ở phía trước:

- Các người có biết bọn chúng nói gì không?

Đám đông đều lắc đầu, mắt nhìn chăm chăm Lão Vương, nóng lòng biết đáp án, tức thì xung quanh trừ giọng Lão Vương chỉ còn tiếng mưa gió:

- Không ngờ bọn chúng chỉ cần nữ nhân, không cần trẻ con, hơn nữa ... ài, đám súc sinh ...

Đường Kính Chi cau mày, không khó đoán ra kết quả, tiểu thôn trang Lão Vương lạc đường đi qua rất nghèo khó, có nhiều thanh niên đến tuổi không kiếm nổi vợ, bọn chúng bao vây ba mẹ con kia, khi dễ người ta không có nam nhân, muốn cướp về làm vợ, mà thường ngày người trong thôn ăn chưa đủ no, tất nhiên là không cần hai đứa bé chỉ biết ăn không biết làm.

Kết quả của hai đứa bé chưa tới mười tuổi kia khỏi đoán cũng biết.

Khi đó Lão Vương nghe thấy trong lòng đùng đùng nổi giận, nhưng đối phương có tám người mà ông ta chỉ có một thân một mình, không có gan đi tới ôm rơm nặng bụng, nhưng khi nghe thấy tiếp đó đối phương thương lượng cướp phụ nữ kia về sẽ làm vợ chung của cả đám, mỗi đêm ngủ một người cuối cùng làm máu nóng của ông ta sôi lên.

Lão Vương bẽ một cành cây to bằng cổ tay, bắt chấp hậu quả xông tới.

Một tên thanh niên còn chưa kịp phản ứng đã bị ông ta nện một gậy vào thẳng mặt, hấn gào thảm thiết, máu tươi tung tóe, đau lặn lộn trên mặt đất, mấy tên thanh niên khác bị đôi mắt đỏ dữ sát khí ngùn ngụt của ông ta dọa chạy, rất hiển nhiên đã hiểu lầm Lão Vương chính là tướng công của nữ tử kia.

Đuổi theo một đoạn, Lão Vương quay lại, sau đó dẫn ba mẹ con nhà kia rời đi.

Quê Lão Vương cách vài ba năm lại có một trận thiên tai, vì kiếm thêm cái ăn cho no bụng, ông ta thường vào núi săn bắn, cũng hiểu chút kỹ xảo thợ săn, cho nên những ngày sau đó ba mẹ con kia dựa vào ông ta mới sống được.

Bốn người sống chung với nhau, Lão Vương lại rất có khí khái trách nhiệm nam nhân, cũng ra dáng từ phụ, mỗi lần đi săn về đều đợi đám trẻ con ăn no mới cùng nữ nhân kia chia đôi số thức ăn còn lại, bất kể no đói.

Lão Vương hóm hỉnh lạc quan, từ biểu hiện vừa rồi của ông ta có thể đoán thời gian đó nữ nhân kia bị ông chinh phục trái tim, đám trẻ cũng yêu quý ông ta, thế là bốn người họ thành một nhà.

Nghe hết chuyện của Lão Vương, tất cả mọi người đều giơ ngón tay cái, khen ông ta là người tốt.

Đường Kính Chi nắm tay Ngọc Nhi quay trở lại chỗ ngồi, lúc này hình tượng Lão Vương trong lòng Ngọc Nhi đã hoàn toàn đảo ngược, nàng là nữ nhi giang hồ, bội phục nghĩa hiệp của ông ta, hơn nhiều kẻ ăn sống nói gió rất cuộc chỉ giỏi làm chuyện trộm gà bắt chó.

Đường Kính Chi sau khi ngồi xuống thì trầm ngâm không nói, y ý thức được một vấn đề, hiện đám Điền Cơ Vương Mông thêm khát gia sản Đường gia, tình cảnh không tốt, nếu như mình bị hại, Đường gia đổ rồi, vậy Lâm Úc Hương, Chu Quế Phương và mấy thê thiếp khác sẽ gặp phải số phận ra sao.

Lúc này y bỗng nhận ra trách nhiệm của một nam nhân nặng nề như thế nào.

259. Chương 265: Chủ Ý Xấu.

Mưa ngày càng lớn, tiếng mưa lộp bộp biến tiếng sầm sập, bên ngoài màn mưa mù mịt trắng xóa không nhìn rõ cảnh vật thế nào nữa, nước mưa từ trên mái đổ xuống thành thác, rồi một luồng sét xé nát trời cùng với tiếng sấm nổ kinh thiên động địa đánh thức mọi người.

Từ Thức chỉ về phía nhà ở của Lão Vương hơn hử hỏi:

- Vậy tư vị nữ tử đó ra sao?

Nghe câu này đám nạn dân sôi nổi hẳn lên, Đường Kính Chi chỉ muốn ra sát ngay cửa tránh cơn mưa lớn làm nghe lọt điều gì.

Cái bộ dạng của y nhận được một cái lườm xém mày của Ngọc Nhi.

Lão Vương cười ha hả, mặc vênh lên rất đắc ý, còn chưa kịp trả lời thì trong cửa phòng nhà ông ta có một nữ tử chạy ra, giọng mang vẻ lo lắng:

- Hán Ngưu, đám nhỏ cứ kêu lạnh, người run cả lên rồi, phải làm sao bây giờ?

Nghe tiếng bà nương của mình gọi, Lão Vương chẳng để ý đám người đang đợi ông ta kể chuyện, co cẳng chạy luôn, nước mưa phủ kín người ông ta.

Đường Kính Chi giương mắt nhìn qua màn mưa mờ mịt, chỉ thấy một nữ tử đầy đà, vì cách khá xa, y mơ hồ nhận ra tướng mạo của nữ tử này không tệ, nhất là đôi môi đỏ thắm, rất thu hút ánh mắt của nam nhân, giọng nói rất dễ nghe.

Lão Vương chạy vào nhà không lâu thì khoác một cái áo mưa bên bằng cỏ xanh chạy ra, nhưng ông ta chạy quá nhanh, áo mưa bay lất phất, chẳng cản được giọt mưa xiên xiên làm ướt hết người, ông ta vừa chạy vừa hét về phía đám đông lúc nãy:

- Không hay, con ta bị lạnh rồi, ta phải chạy vào thành mua thuốc, lần sau chúng ta nói chuyện tiếp.

Lâm Kính Chi nhíu mày, nơi này cách Lạc thành mấy chục dặm, trời còn mưa gió như thế, nếu dùng hai chân mà chạy thì đi về cũng mất nửa ngày, hơn nữa chạy xa như thế người toát mồ hôi, dầm trong mưa lạnh, cho dù Lão Vương có là hán tử luyện bằng thép cũng đổ bệnh.

Ngọc Nhi mắt tinh hơn còn nhận ra khi Lão Vương chạy ra ngoài thì cái áo gai vá chẳng vá đụp đã cởi mất, hẳn là đắp lên người đám nhỏ rồi, lòng xúc động tới nghẹn lời.

Làm cha tới mức này đúng là không thể chê bai vào đâu được nữa.

- Người đâu?

Đường Kính Chi đứng dậy đưa tay vào lòng, vì gần đây y thường xuyên ra ngoài, Lâm Úc Hương chuẩn bị cho y mấy loại thuốc liền đề đề phòng, y đổ ra sáu viên thuốc đưa cho hộ vệ chạy tới nhận lệnh:

- Mau chặn hán tử tên Lão Vương kia lại, đưa cho con ông ta uống, đảm bảo khỏi bệnh.

Một hộ vệ nhận lấy co cẳng đuổi theo Lão Vương.

Đường Kính Chi gọi với theo:

- Nhớ bảo Lão Vương, một lần hai viên, ngày uống ba lần.

- Nô tài biết rồi.

Hộ vệ kia đáp, bọn họ được Tri Đông “hối lộ” cho ít thuốc nên hiểu cách dùng.

Không biết ông trời kiếm đâu ra nhiều nước như thế, mưa xối xả, mưa như trút, ngồi trong gian phòng nhỏ, tâm tình Đường Kính Chi bị thời tiết làm ảnh hưởng, có chút nặng nề, người vợ đầu tiên của Lão Vương vì khó sinh mà qua đời, khiến y nhớ tới cái thế giới này trình độ y được rất kém, nữ nhân sinh con cũng bằng với đi tới Quỷ môn quan một chuyến, không may một chút thôi là một đi không về.

Y có nhiều thê thiếp như vậy, còn nghĩ tương lai con cháu đầy nhà.

Trận mưa này tới tận giữa trưa mới nhỏ dần, rồi dừng hẳn, Đường Kính Chi nhìn bầu trời âm u, mây đen vần vũ, xa xa thì thoáng nhá lên ánh chớp, liền biết buổi chiều vẫn chưa thể làm việc, liền bảo Bàng Lộc đã trú hẳn lại nơi này cho nạn dân nghỉ một ngày, cơm nước vẫn phải đảm bảo, cố gắng nấu ít nước gừng nóng để nạn dân tránh cảm lạnh.

Mấy ngày qua số lượng nạn dân đã tăng lên tới 12 vạn người, hơn nữa mỗi ngày có thêm vài trăm người gia nhập, theo tốc độ đào kênh hiện nay mà tính, chỉ cần không có gì bất ngờ, đầu tháng hai năm sau hoàn thành là không thành vấn đề.

Không còn chuyện gì nữa Đường Kính Chi liền cùng Ngọc Nhi về phủ.

Trước đó mưa to làm đường đất nhão nhoét, đã thê còn rất nhiều hố đục ngầu không rõ nông sâu thế nào, đoàn người Đường Kính Chi không dám cho ngựa chạy quá nhanh, dù vậy vẫn có một hộ vệ bị sụt hố, ngựa bị thương phải ở lại, những người khác thì ướt cũng nước.

Rẽ qua một khoảnh rừng, không gian trước mắt mở rộng, Ngọc Nhi mắt tinh chỉ tay về phía trước nói:

- Đại nhân ở bên kia có người.

Đường Kính Chi nhìn theo tay nàng chỉ, thấy một con tuần mã phóng như chớp, người này hẳn phải có chuyện gấp lắm mới dám thúc ngựa chạy một cách nguy hiểm như thế.

Y đang suy đoán thì Ngọc Nhi truyền âm vào tai :” Nhị gia đó là một ám vệ của Đường gia.”

Tim Đường Kính Chi giật đánh thót.

Đường Kính Chi xua tay, lệnh cho hộ vệ giảm tốc độ, còn y và Ngọc Nhi kẹp bụng ngựa, quát lớn phóng tới đón, người kia nhận ra chủ tử càng phóng nhanh hơn ba phần.

Đường trợn mắt, lại còn mấp mô, con ngựa của ám vệ kia mỗi lần đạp vó xuống là bùn đất lẫn nước đều bắn lên quá người nó, do chạy một đoạn đường khá xa, bụng ngựa lẫn bốn vó của nó kết một lớp bùn vàng dày.

Cách Đường Kính Chi còn ba trượng, ám vệ kia giật mạnh cương, con ngựa hí vang, vó trước dừng thẳng lên, còn bản thân ám vệ kia thì ấn đầu ngựa mượn lực quán tính lao về phía trước, hấn cần khoảng cách rất chuẩn xác, vừa vặn đáp xuống trước mặt hai vị chủ tử không để bùn bắn lên người trúng vào chủ, quỳ xuống hô:

- Nô tài Mã Vĩnh báii kiến Nhị gia, Ngọc di nương.

Ngọc Nhi khẽ gật đầu thềm khen khinh công của ám vệ này, Đường Kính Chi nóng ruột hỏi ngay:

- Mau đứng dậy đi, người tới đây có gì bẩm báo.

Mã Vĩnh còn rất trẻ chỉ mười bảy mười tám, người cao lêu nghêu, hấn giỏi cưỡi ngựa thân pháp cũng cao, được gọi là Tật Phong Mã Vĩnh, đứng dậy cho tay vào lòng lấy ra phong thư đưa tới, cung kính đáp:

- Nhị gia, kinh thành truyền tin, nói đương kim hoàng thượng đăng cơ chưa được bao lâu liền muốn lệ tình đồ trị, hơn nữa còn muốn lấy tham quan địa phương ra khai đao, mười ngày trước hoàng thượng phái khâm sai rời Kinh Châu nam hạ.

Đợi chủ tử nhận thư rồi liền nói thêm:

- Ngoài ra, mật thám ở Kinh Châu truyền tin về nói khâm sai dọc đường đi qua mười hai quận thành, chém đầu 43 tham quan ô lại, tịch biên gia sản hơn 80 vạn lượng.

***

Lệ Tình Đồ Trị: Hán Tuyên Đế trừ nhà họ Hoắc nắm hết quân quyền, đích thân nắm lấy việc nước, nghiêm khắc khảo sát quan viên, cổ vũ phát triển nông nghiệp chấn hưng quốc gia, thành ngữ này bắt nguồn từ đó, ý nói bậc quân vương muốn dùng pháp lệnh nghiêm khắc chấn chỉnh quốc gia.

Đường Kính Chi mở thư ra xem thật kỹ, hồi lâu sau chưa hết chấn kinh, mặt mày trắng nhợt, tên hoàng đế này muốn cái gì đây?

Lệ tình đồ trị?

Hay là thấy quốc khố trống không, không có năng lực chấn cứu nạn dân cho nên mới nghĩ ra cái chủ ý xấu xa, muốn cướp bạc từ tay tham quan?

Đúng là với tình hình này nếu triều đình có được số tiền lớn thu mua lương thực chấn tai, có thể ổn định lại Vương triều Minh Hà đang hết sức bấp bênh, nhưng cái cách vơ tiền này không thể dùng được.

Cứ nhìn suốt dọc chiều dài lịch sử, bất kể là quốc gia nào, vương triều nào, cả vị đại đế hiem có trong lịch sử thống nhất toàn bộ đại lục kia lập nên quốc gia với chế độ tưởng chừng hoàn thiện cũng không tránh khỏi qua nhiều đời, sinh ra vô số “tham quan ô lại”, bọn chúng như con sâu hai, hủ hóa, ăn mòn quốc gia, khiến quốc gia thủng lỗ chỗ.

Bọn chúng chính là những tên đao phủ kết thúc mỗi một vương triều.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ai chẳng có thất tình lục dục, ai không muốn gia tài bạc triệu, tận hưởng phú quý nhân gian, sở hữu vô số mỹ nữ? Vì thế bắt đầu thái bình nhiều người buông thả đi vào lối rẽ.

Tham quan ô lại xuất hiện là hiện tượng rất bình thường, cũng là hiện tượng tất yếu.

Nói trừu tượng hơn, triều đại có hưng có suy, thiên hạ có tan có hợp.

Mỗi lần ấy là lần phân phối lại lợi ích thiên hạ.

260. Chương 266: Lợi Dụng Nạn Dân.

Hiện nay Vương triều Minh Hà đã kéo dài trên ba trăm năm, có thể nói tham quan ăn vào tận xương sống vương triều, lan tỏa từng mạch máu, tân đế đăng cơ không phải đang lệ tình đồ trị, cũng không phải là đang bổ sung ngân lượng cho quốc khố trống không, mà là ép quan viên địa phương dựng cờ tạo phản.

Biết chắc là sẽ chết, ai chẳng muốn liều một phen.

Hiện tân hoàng đăng cơ chưa lâu, uy tín còn thấp, phương bắc đang rối ren, lòng người hoảng loạn, chỉ cần có một kẻ cầm đầu, ắt sẽ có rất nhiều tham quan ùa theo tạo phản, tới khi đó binh tai khắp nơi, Vương triều Minh Hà xem như xong.

Đường Kính Chi nghĩ tới đó trán vã mồ hôi lạnh.

Vùng trung tâm vương triều có ba châu quan trọng, Hùng Châu phía tây với Ngọc Môn Quan, Gia Dục Quan là phiên dậu tây Kinh Châu, đông là Tịnh Châu thông nam giáp bắc kề đông, khâm sai kia nam hạ, hoặc tới Lưu Châu tiếp giáp với Tịnh Châu hoặc là Vân Châu tiếp giáp với Hùng Châu.

Điền Cơ khởi phải nói, khẳng định là tên đại đại tham quan rồi, nếu như khâm sai tới Lưu Châu, kẻ này gây dựng ở Lưu Châu nhiều năm, bồi dưỡng mấy chục tên thuộc hạ trung thành như Vương Mông, há chịu ngồi yên chờ chết.

Còn về Tuyên Uy tướng quân Trịnh Thắng, mặc dù ông tay không tham lam như Điền Cơ, nhưng nếu bảo ông ta là thanh quan trong sạch liêm khiết là không thể nào.

Cho nên kết quả cuối cùng rất có khả năng là hai người này đạt thành hiệp nghị nào đó nắm tay hợp tác, cùng giương cờ tạo phản.

Trịnh Thắng có quân, Điền Cơ có tiền, trừ phi triều đình phái ra được ít nhất 30 vạn quân đội trấn áp, nếu không căn bản khó làm gì được hai người này.

Hơn nữa còn chưa kể quan lớn các châu khác cũng học theo.

Còn Điền Cơ hợp tác với Trịnh gia thật, chẳng phải Đường gia sẽ thảm sao?

Phải biết rằng chỗ dựa lớn nhất của Đường gia hiện nay là Trịnh gia.

Điền Cơ lại chẳng đường hoàng tịch thu gia sản Đường gia để lấy tiền tạo phản sao, Trịnh gia lúc ấy vui vẻ đứng bên nhìn.

Giao tình không đáng tin cậy, còn hợp tác vì lợi, nhưng có cái lợi nào lớn hơn cái kho tiền của Đường gia?

Nếu như trước kia Đường Kính Chi đồng ý hôn sự kia, có quan hệ thông gia với Trịnh phủ, nói không chừng Đường gia có thể an toàn, đương nhiên như thế cũng có cái hại, tạo phản là tru di cửu tộc, thế gia có quan hệ thông gia với Trịnh gia tất nhiên cũng bị chém cả nhà.

Ngọc Nhi nghe xong cũng nhú mày, thấy sắc mặt Đường Kính Chi cực kém, liền vỗ về:

- Nhị gia, đừng lo quá, chủ ý sức khỏe.

Im lặng gật đầu, Đường Kính Chi gấp thư lại cho vào trong lòng, hạ lệnh lên ngựa về phủ gấp, còn phải thương lượng với lão thái quân cách ứng phó.

- Nhị gia, tình hình tệ lắm sao?

Ngọc Nhi thấy Đường Kính Chi vẫn nhú mày, mặt âm u như có mây đen không xua đi được thì lòng cũng rất khó chịu.

Đường Kính Chi biết Ngọc Nhi kiên cường nên không che giấu nằng, đem lo lắng của mình nói ra, nếu như đổi lại Nhu Nhi hoặc Uyển Nhi hỏi, y quyết không nói ra, nếu không hai nàng nhất định ăn không ngon ngủ không yên.

Ngọc Nhi nghe xong phải sững người hồi lâu, nếu chuyện thực sự nghiêm trọng như vậy thì Đường gia hết rồi.

- Ngọc Nhi, lần trước bảo nàng an bài đường lui đã chuẩn bị ra sao rồi?

Qua một lúc Đường Kính Chi dần trấn tĩnh lại hỏi:

- Các ám vệ đã xuống phương nam mua đất rải rác ở các châu quận, tài sản chủ yếu sẽ chuyển tới Lạc Na, thiếp đảm bảo sau này Vương Mông sẽ không truy cứu được chút tin tức nào của chúng ta, cùng lắm chúng ta chuyển tới Lạc Na, khi đó trừ phi Vương Mông lên làm hoàng đế nếu không hẳn không làm gì nổi Đường gia chúng ta.

Lạc Na là quê hương của du hiệp, là vùng đất tiếp giáp với thảo nguyên rộng lớn phương nam, mặc dù tiểu quốc này phụ thuộc vào Vương triều Minh Hà, nhưng triều đình trừ việc phái quân đồn trú thì không can dự vào việc nơi này, dùng nó làm vùng đệm để ngăn chặn quốc gia thảo nguyên phương nam.

Xa xưa trong những câu chuyện cổ tích du hiệp Lạc Na là hóa thân của anh hùng hiệp nghĩa, bảo vệ công bằng chính nghĩa trên thế giới, nhưng đó là chuyện xa xưa rồi, hiện du hiệp Lạc Na nhiều lắm có thể coi là kẻ vô công cao cường không thích ràng buộc mà thôi, đừng nói tới tới hiệp nghĩa anh hùng, bọn họ không chà đạp lên công bằng chính nghĩa là may mắn lắm rồi.

“Hiệp” trong du hiệp giờ đây chỉ còn là cách gọi theo thói quen có từ xưa mà thôi.

Nghe thế cũng đủ biết đó là vùng đất dữ, không tới đường cùng Đường gia không muốn tới nơi này, nếu không tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dưa.

Xưa kia tổ tiên Đường gia là Đường Kinh cũng chính từ nơi này đi ra, tới Lạc Thành rửa tay gác kiếm, an cư lạc nghiệp.

Nghe câu trả lời khẳng định của Ngọc Nhi, Đường Kính Chi nhẹ lòng hơn một chút, có đường lui ít nhất y có thể đảm bảo ngày sau Đường gia không tuyệt đường hương hỏa.

- Nhị gia, tỳ thiếp thấy Đường gia không phải là không có chút năng lực phản kháng nào.

Im lặng đi được một đoạn đường, thành linh Ngọc Nhi nói:

Đường Kính Chi hỏi gấp:

- Vậy tức là sao?

Ngọc Nhi trình bày suy nghĩ của mình, nàng cho rằng nếu như Đường gia muốn phản kháng có thể lôi kéo lợi dụng nạn dân.

Đường Kính Chi nghe không sót lời nào, cảm thấy cách Ngọc Nhi nói cũng có thể, hiện nạn dân giúp Đường gia đào kênh khai hoang có tới 12 vạn người, nếu như có thể quy tụ bọn họ đứng bên Đường gia thì sẽ là một thế lực tương đối hùng mạnh.

Chỉ có điều lôi kéo ra sao?

Nếu Trịnh - Điền câu kết, ắt sẽ diệt Đường gia trước lấy tiền tạo phản, khi đó giúp Đường gia đối kháng với quan phủ là bằng với mưu nghịch, là tru di cửu tộc.

Cho dù nạn dân hiện phải dựa vào Đường gia mới có thể sinh tồn được, nhưng chỉ vịn vịn dựa vào đó muốn bọn họ đứng lên bảo vệ Đường gia thì khó lắm.

Thời này dân trí còn chưa khai sáng, với triều đình và quan viên, mang nỗi sợ hãi trong tiềm thức, muốn bọn họ cầm vũ khí chống lại triều đình, trừ khi bọn họ phải lâm vào đường cùng.

Ân tình của Đường gia cùng lắm sau này họ dựng bài vị thấp cho nén hương thôi, chứ bảo bọn họ hi sinh vì Đường gia là cực khó.

Có điều khó chứ không phải là không thể.

- Ngọc Nhi, biện pháp nàng nói ta thấy có thể được đấy, đi nào, chúng ta về thành, trước tiên cứ giúp nạn dân giải quyết vấn đề chăn độn đã, họ hiện là sức mạnh của Đường gia, càng không thể để tổn thất.

Đường Kính Chi dứt lời quát mạnh vào mông con bạch mã, phi nước kiệu phóng đi, để lại dấu móng ngựa sâu hoắm.

Muốn lợi dụng nạn dân, tất nhiên phải làm thêm nhiều chuyện cho người ta, để người ta nhớ lấy cái tốt của mình đã, lúc này bỏ ra bao nhiêu cũng đáng.

Con ngựa đen của Ngọc Nhi rất có linh tính, không cần nàg dùng roi, đã tung vó đuổi theo.

Trở về Lạc thành, Đường Kính Chi thay một bộ y phục sạch sẽ rồi tới thăm Giả gia đại viện, vì nhà họ Giả không có người làm quan không được xưng phủ, nếu không bị gán mưu đồ bất chính.

Sau này nếu quan phủ làm khó Đường gia, đất khai hoang kia khả năng không thành, tiền của Giả gia sẽ cũng ném xuống sông, cho nên y có vốn liếng đàm phán khá khá để ép giá Giả gia.

Giao tình ra giao tình, làm ăn ra làm ăn, không lẫn lộn được.

Lúc đầu nghe thấy Giả gia bán chần đệm, quần áo cũ y còn định lấy miễn phí.

Giả gia cũng là đại hộ của Lạc thành, tuy Giả gia đang lên còn Đường gia đi xuống, nhưng so với Đường gia cũng chỉ là nhà giàu mới nổi thôi, Giả gia đại viện cả về quy mô lẫn sự khí phái đều không thể so sánh được.

Ngọc Nhi thân phận tiểu thiếp không tiện mang theo báỉ phỏng, Đường Kính Chi dẫn theo tám hộ vệ tới thăm Gia gia đại viện.

261. Chương 267: Tới Thăm Giả Gia.

Do không phải phủ, đại môn Giả gia tuy rộng chừng hai trượng, nhưng sơn đen chứ không sơn đỏ, cổng tuy dài nhưng không được cao như cổng Đường phủ, mấy điều này Vương triều Minh Hà có quy định khắk khe, cũng không có sự tử đá oai phong đứng hai bên, không có hộ vệ cầm đao canh gác, chính vì vậy mới không thể khí phái bằng Đường phủ.

Đường Kính Chi khoát tay, hộ vệ đi tới nắm cái vòng sắt đập khê.

- Ai đấy?

Bên trong liền có người trung niên nam tử vọng ra.

Tiếp đó là “két” một cái, cánh cửa nhỏ trên cửa lớn mở ra, người trung niên kia thò đầu ra ngoài, ông ta tất nhiên không lạ gì Đường Kính Chi, vội quay đầu vào trong hét lớn:

- Hai tiểu tử kia, mau mở đại môn ra.

Rồi đi tới khom lưng cung kính hành lễ:

- Tiểu nhân báỉ kiến Đường nhị gia, ngài tới tìm thiếu gia nhà tiểu nhân à?

Đường Kính Chi tới đây chơi nhiều, cũng quen ông già canh cửa này tùy ý nói:

- Không ta tới tham lão gia nhà người, Giả thúc có nhà không?

- Có có, cả lão gia và thiếu gia đều có nhà, mời Đường nhị gia vào.

Cửa lớn sau lưng mở rộng, ông gác cửa cũng khom mình đứng sang bên nhường đường:

Chẳng cần ai dẫn đường Đường Kính Chi vẫn tới được đại sảnh, tự nhiên sải bước đi vào, kiểm ghế ngồi xuống, hộ vệ Đường gia chia ra đứng gác hai bên cửa.

Không phải đợi lâu liền thấy Giả Nam Sơn mặc cẩm bào hoa lệ màu lục đi vào, mới tới cửa đã tươi cười chấp tay nói:

- Khách quý, khách quý, hôm nay ngọn gió nào thổi hiền chất tới đây thế?

Thái độ Giả Nam Sơn thay đổi so với lần trước là vì Đường Kính Chi giúp Giả gia có giao tình với Trịnh phủ, lại còn tác thành hai nhà hợp lực khai hoang.

Đường Kính Chi vội đứng dậy chấp tay đáp lễ:

- Giả thúc nói đùa rồi.

Hai người phân chủ khách ngồi xuống, nha hoàn xinh xắn đi tới pha trà rót nước.

- Kính Chi, cháu ... Ôi chào! Nếu Lâm Nhi nó có một nửa bản lĩnh như cháu thì tốt quá rồi.

Giả Nam Sơn vốn định hỏi Đường Kính Chi tới có việc gì, nhưng thấy y tuổi còn trẻ hơn con mình, ngồi đó đường hoàng đĩnh đạc, toàn thân toát ra vẻ trầm ổn thậm chí có thể nói là lão luyện, không kìm được một tiếng thở dài.

Cùng là người, cùng do cha sinh mẹ đẻ sao lại chênh lệch nhau lớn thế?

Bỗng nhiên Giả Nam Sơn lại thở dài làm Đường Kính Chi chẳng hiểu ra sao, chẳng lẽ Giả Lâm lại làm chuyện gì khiến cha hấn giận sao?

Tạm gác lại mục đích chuyến viếng thăm này, Đường Kính Chi thấy cũng nên nói đỡ cho bằng hữu một câu:

- Giả thúc, Lâm đại ca tuy ham chơi một chút, nhưng mà đầu óc linh hoạt nạy bén, thêm vài năm nữa chừng chạc hơn rồi chắc chắn không thua kém ai.

Y tuy ít hơn Giả Lâm bốn năm tuổi, lại lên giọng như huynh trưởng, có điều Giả Nam Sơn chẳng thấy có gì không ổn, vì Đường Kính Chi mười bốn tuổi đã gánh vác sản nghiệp trong nhà, y đủ tư cách nói những lời này.

Giả Nam Sơn mặt mày rầu rĩ lắc đầu:

- Ta chẳng hi vọng nó bằng được cháu, chỉ mong nó có đủ bản lĩnh trông coi sản nghiệp Gia gia là ta hài lòng rồi, không thì hi vọng nó sớm có con, ta dạy dỗ được cháu ta trước khi nhắm mắt ...

- Giả thúc ...

Đường Kính Chi định nói nữa nhưng Giả Nam Sơn gạt tay cắt ngang:

- Đừng khuyên ta nữa, nó là con ta, ta chẳng hiểu sao, ài, cái thằng nghiệt chủng đó.

Nhìn khuôn mặt sa sút của Giả Nam Sơn, Đường Kính Chi cũng thương thương, lên tiếng hỏi nguyên nhân, nếu như Giả Lâm không làm chuyện gì thái quá đã chẳng làm phụ thân hấn giận thành thế này, vì chuyện hấn háo sắc đâu phải ngày một ngày hai nữa, việc gì giờ mới giận như thế.

Giả Nam Sơn biết nhi tử và Đường Kính Chi quan hệ cực tốt nên không dấu diếm, đem chuyện hay ho mà Giả Lâm làm hôm qua kể ra, càng nói mặt càng tím tái.

Nghe Giả Nam Sơn kể xong, Đường Kính Chi cười không nổi.

Thì ra từ sau khi Đường Kính Chi đưa ra cho Giả Lâm chủ ý muốn hấn cùng Trịnh gia khai hoang, Giả Lâm dồn hết tinh thần vào việc này, trong quá trình đó Giả Lâm biểu hiện rất tốt, khiến Giả Nam Sơn hiểu lầm nhi tử của mình cuối cùng cũng tỉnh ngộ rồi, biết đặt tâm tư vào chuyện làm ăn, liền cho phép hấn có thể tùy ý rút tiền từ cửa hiệu trong Lạc thành, chỉ cần không quá 2000 lượng thì chẳng quấy không cần báo cho ông.

Mấy ngày đầu Giả Lâm vì tự mình hoàn thành được một vụ mua bán lớn đúng là nổi lên hứng thú lớn với chuyện làm ăn, gần như ngày nào cũng chạy tới các cửa hiệu, nghĩ cách làm sao kiếm được nhiều lợi nhuận hơn, nhưng hấn mới bước vào nghề, kiến thức không, kinh nghiệm không chỉ dựa vào may mắn còn làm được một vụ chứ đâu dễ dàng đến thế?

Vì vậy chẳng bao lâu không nghĩ được cách nào, Giả Lâm bị đả kích, nhiệt tình với chuyện làm ăn giảm mạnh.

Rồi tới hôm kia chứng nào tật nấy Giả Lâm như mọi ngày, tới Yên Vân Các uống rượu.

Giả Nam Sơn biết nhi tử tự cho mình là phong lưu, khoái cái món này, cho nên thường ngày tuy có đánh có mắng, nhưng cũng không nhất định phải sửa cái thói xấu này, thực ra cũng có cái nguyên nhân của nó, con người bất kể làm việc gì cũng cần quá trình từ non nớt tới thành thục, nên nam nhân của đại tộc thường

dung túng chuyện nam nữ, có khi 14, 15 tuổi là trưởng bối chủ động cho nếm mùi đời rồi, tránh sau này lớn lên còn ngầy ngỗ xử lý chuyện trong gia tộc bị người ta nắm lấy điểm yếu này mà dắt mũi.

Giả Lâm tất nhiên cũng được đào tạo như thế, có điều ông ta không ngờ rằng đứa nhi tử bảo bối tối hôm trước vì túi rủng rỉnh tiền một đêm ném đi hơn nghìn lượng bạc.

Cho dù Lưu Vân Các là nơi khá cao cấp trong chốn phong nguyệt ở Lạc Thành, cô nương tiếp rượu chỉ mất ba lượng mà thôi, một vài kỹ nữ có chút danh tiếng, chọn lấy ả đẹp nhất cũng tuyệt đối không quá 100 lượng, hơn 1000 lượng bạc, vậy hẳn phải gọi bao nhiêu nữ nhân bởi rượu mới đốt hết được.

Thế còn chưa hết, Giả Lâm không ngờ vì đánh cược với người ta, nói muốn bỏ ra 8888 lượng bạc, mau lấy Đỗ Thi Thi thị nữ thiếp thân của Đỗ Phiêu Phiêu hoa khôi hàng đầu Lưu Vân Các, còn giấy trắng mực đen ký tên đảm bảo với người đánh cược.

Tối hôm đó Giả Lâm say lướt về tới nhà, đem chuyện này nói cho Giả Nam Sơn nghe, Giả Nam Sơn vừa nhen lên chút hi vọng vào nhi tử, bị hiện thực bóp tắt một cách tàn nhẫn.

Không nói một lời, ông gọi ngay hạ nhân tới giữ chặt lấy Giả Lâm, đích thân chấp hành gia pháp, đánh cho Giả Lâm một trận, cho tới bây giờ Giả Lâm còn nằm trên giường chưa bò dậy được.

- Giả thúc, vết thương của Lâm đại ca không sao chứ?

Đường Kính Chi thực sự không biết phải khuyên nhủ Giả Nam Sơn ra sao nữa, chuyện này Giả Lâm thực sự là quá đáng lắm rồi.

- Cái thằng nghiệt chủng, chết càng tốt.

Chuyện đã qua hai ngày, nhưng nhắc tới nhi tử, Giả Nam Sơn vẫn không nén nổi giận.

Đường Kính Chi cười khổ:

- Giả thúc, mặc dù Lâm đại ca thường ngày đúng là có hơi phong lưu một chút, nhưng làm việc vẫn có chừng mực, thúc không hỏi huynh ấy xem bên trong có uẩn khúc gì không à?

Giả Nam Sơn hậm hực nói:

- Lúc đó ta sắp giận hộc máu rồi, còn tâm tình nào mà hỏi có ẩn tình hay không? Chắc là hôm đó nó uống nước đá ngựa nên quân mất bản thân là ai.

Thấy Giả Nam Sơn nói thế nhưng sắc mặt hoàn hoàn dần, Đường Kính Chi đoán, nhất định là Giả Nam Sơn quá giận không hỏi trắng đen đã đánh con một trận nát đất, sau đó tuy ý thức được có chuyện bất thường, nhưng không bỏ thể diện xuống để hỏi được, cho nên mới đem chuyện này nói cho mình, ý muốn mình hỏi giúp một phen.

Giả Lâm có thể nói là hảo hữu duy nhất của Đường Kính Chi, hiện hẳn bị thương, Đường Kính Chi tất nhiên phải đến thăm một phen, còn ẩn tình ra sao mà lại làm chuyện hoang đường như thế, cũng phải hỏi cho kỹ càng.

- Giả thúc, cháu muốn tới hậu viện thăm Lâm đại ca, không biết có tiện không?

Đường Kính Chi nói rồi đứng dậy.

262. Chương 268: Tàu Tử Xinh Đẹp.

Giả Nam Sơn phẩy tay:

- Có gì mà không tiện, cháu muốn đi thì cứ đi đi.

- Vâng.

Đường Kính Chi chấp tay thi lễ, rồi theo một nha hoàn đi vào hậu viện Giả gia, vì y là nam nhân không thể tùy tiện đi lại trong hậu viện nhà người ta, nên theo sát nha hoàn dẫn đường, mắt nhìn thẳng không ngó nghiêng lung tung.

Hậu viện Giả gia rất rộng, hai bên đường lát đá trồng toàn liễu, gió thu thổi vi vu, những cành liễu rủ phất phơ quệt nhẹ vào vai, đi qua mấy hành lang dài, mấy cổng cong, lúc này mới tới tiểu viện Giả Lâm ở.

Đường Kính Chi đứng ở ngoài cổng tiểu viện, nha hoàn đi vào thông báo.

Tiểu nha hoàn đi vào không lâu thì thấy “xoạch” một tiếng rèm cửa vén lên, tiếp đó một mỹ thiếu phụ mặc váy lam, vóc dáng yếu điệu yêu kiều đi ra, Đường Kính Chi vội đi tới thi lễ:

- Kính Chi bái kiến tẩu tẩu, không biết gần đây tẩu tẩu có khỏe không?

Thiếu phục này là chính thê của Giả Lâm, Giả Giang Thị.

Nhà mẹ đẻ Giả Giang Thị làm xưởng dệt, là hào môn một phương, nàng sở dĩ gả vào Giả phủ vì có nhân tố thông hôn thương nghiệp.

Nếu chẳng phải như thế nhà nàng tuyệt đối không nhìn trúng Giả Lâm không học vấn không nghề nghiệp.

Giả Giang Thị là mỹ nữ nhan sắc mặn mà, ngũ quan tinh tế nhất là đôi mắt long lanh như biết nói, mắt nàng to, con ngươi đen, như đầm nước sâu thẳm, cực kỳ thu hút ánh mắt của nam nhân.

Nàng và Đường Kính Chi chẳng xa lạ gì, đi tới trước mặt y dừng bước, hai tay đặt bên eo, thi lễ vạn phúc:

- Đại ca đệ bị đánh thành ra như thế, tẩu tẩu làm sao mà khỏe được? Kính Chi, trông đệ khỏe ra nhiều đấy, trước kia nghe đệ bệnh nặng, tẩu tẩu lo mãi, đã khỏi hẳn chưa?

Giả Giang Thị mặc dù nói không khỏe, nhưng giọng thì chẳng có chút nào là không vui, đôi mắt đẹp phát tán ánh sáng mê hoặc, chiếu thẳng vào khuôn mặt tuần tú của Đường Kính Chi không chớp.

Đem so với Đường Kính Chi thì Giả Lâm quá bình thường, hơn nữa tài danh của y còn vang xa, là tình nhân trong mộng của vô số thiếu nữ hoài xuân, Giả Giang Thị chú ý tới y là chuyện bình thường, nhưng nàng là chính thê của Giả Lâm, Đường Kính Chi không dám có chút ý nghĩ không đúng phải với thê tử bằng hữu.

- Tiểu đệ khỏi hẳn rồi, làm phiền tẩu tẩu phải lo lắng, tẩu tẩu, chúng ta vào phòng nói chuyện đi.

Nàng đứng gần tới mức làm Đường Kính Chi ngửi được hương thơm trên cơ thể, mặt hơi đỏ lên, nói:

Giả Giang Thị thành hôn gần năm năm, chẳng phải là thiếu nữ vô tri mặt mông nữa, nàng thấy Đường Kính Chi đỏ mặt thì lấy khăn lụa che miệng cười khúc khích không ngớt, bên cạnh có mấy tiểu nha hoàn đang đứng, nàng cũng chẳng kỵ húp.

Đôi mắt như nước liếc qua mặt Đường Kính Chi thêm vài lượt nữa, Giả Giang Thị mới nũng nịu nói:

- Ủ, theo tẩu tẩu vào thăm tên đại ca chẳng ra sao của đệ đệ đi.

Giọng nói như tình nhân làm nũng, cái nhìn như có chút oán hờn làm Đường Kính Chi giật thót một cái, lòng nổi sóng từng cơn.

Nói ra cũng chẳng thể trách nàng, Giả Lâm phong lưu háo sắc, gần như ngày nào cũng tới Lưu Vân Các phong lưu khoái hoạt, để Giả Giang Thị một mình vô vô đợi chờ trong phòng trống, nàng đang ở độ tuổi khao khát chuyện nam nữ hoan ái, đột nhiên nam tử xuất sắc như Đường Kính Chi xuất hiện, lòng khó tránh khỏi ý nghĩ vẩn vơ.

Giả Giang Thị miệng bảo Đường Kính Chi đi theo mình, nhưng nàng đi rất chậm, kề sát với y, cùng y sóng vai mà đi, thi thoảng vai thơm tựa như vô ý khẽ chạm nhẹ vào người y.

Đường Kính Chi không có các cảm với hành vi này của nàng, nhưng trong lòng càng thêm thiếu tự nhiên.

Đi gần tới cửa, Giả Giang Thị mới đột nhiên bước nhanh hơn, bước qua ngưỡng cửa trước, vòng eo nhỏ nhắn yếu điệu thướt tha, cặp mông vừa tròn vừa cong dong đưa đập thẳng vào mắt, Đường Kính Chi thoáng thất thần, vội vàng chuyển ánh mắt đi.

Giả Lâm nằm trên giường, sớm đã nghe thấy giọng Đường Kính Chi, thấy y đi tới gian ngoài, lên tiếng gọi:

- Kính Chi, mau, mau vào đây.

Đường Kính Chi lúc này sợ nhất ở bên Giả Giang Thị, vội đi thật nhanh vào.

Vào trong, Đường Kính Chi liền thấy Giả Lâm nằm sắp trên giường, mông băng bó một lớp vải trắng rất dày, hiển nhiên tên này đã phải trả một cái giá cực đắt cũng cực đáng đời khi dám dùng giọng say rượu lẽ nhè yêu cầu ngay trước mặt Giả Nam Sơn, muốn bỏ ra 8888 lượng tới Lưu Yên Các chuộc người.

Giả Lâm thấy Đường Kính Chi đi vào, cười hì hì cợt nhả:

- Vi huynh đang buồn không có ai chơi thì đệ đến, không hổ là hảo huynh đệ của ta.

- Huynh biến đi.

Đường Kính Chi chẳng chút khách khí trợn mắt lên, rồi cất giọng mỉa mai:

- Để các cô nương của Lưu Yên Các giúp huynh giải sầu thì hơn, chắc chắn, một tối tiêu mất hơn nghìn lượng, Giả huynh đúng là rộng rãi đấy, tiểu đệ bội phục, bội phục cực kỳ.

Giả Lâm nghe thế cũng có chút ngượng ngùng.

Lúc này Giả Giang Thị đi theo sau lưng Đường Kính Chi đột nhiên cười khúc khích, rồi đi tới bĩu môi nói:

- Kính Chi nói cực đúng, tướng công, hay là thiếp thân đi tìm quản gia, bảo ông ấy tới Lưu Yên Các mời mấy vị cô nương tới bồi tiếp nhé? Để giải sầu cho Giả đại gia người.

- Đi đi đi, phải làm gì thì làm đi!

Giả Lâm thẹn quá hóa giận phẩy tay liên hồi:

Giả Giang Thị căn bản không thêm sợ hãi, ngón tay ngọc thon thả đưa ra nhẹ nhàng búng một cái lá liễu trên vai Đường Kính Chi, nói:

- Tẩu tẩu cũng đang buồn chết đây, lát nữa ở lại nói chuyện với tẩu tẩu chút nhé.

Giả Lâm và Đường Kính Chi thân nhau như thế, cử chỉ và lời nói này của Giả Giang Thị đặt vào thời hiện đại thì không có gì, nhưng ở Vương triều Minh Hà này thì tuyệt đối không thể chấp nhận, Đường Kính Chi không thể tránh người đi, nhìn cặp mắt làm nam nhân xiêu hồn lạc phách của nàng lúng liếng nhìn mình đầy quyến rũ, toát mồ hôi nói:

- Tẩu tẩu nói đùa rồi.

Giả Giang Thị cũng không thái quá, cười chum chím, vén rèm lên thoáng cái bóng lưng yếu điệu biến mất trong rèm trúc lay động.

- Tẩu tử giận rồi đấy.

Đường Kính Chi đi tới bên giường, ngồi xuống cười khổ nói:

Giả Lâm chẳng bận tâm, quay đầu sang một bên:

- Giận chết luôn càng tốt, vi huynh từ cái hôm bị đánh tới giờ cô ta chẳng thèm quan tâm hỏi một câu, chỉ biết trêu chọc ta, mỉa mai ta, so với các cô nương ở Lưu Yên Các thì kém xa.

- Nói lung tung.

Đường Kính Chi vỗ mông Giả Lâm một cái không nặng không nhẹ, đủ cho mặt Giả Lâm dúm dọ lại, nghiêm giọng nói:

- Sao huynh có thể lấy nữ tử phong trần ra so sánh với tẩu tử được chứ? Đúng là hồ đồ.

Giả Lâm cũng hiểu những lời thế này không thể nói bừa được, thấy trong phòng chỉ có hai người cho nên mới làu bàu vài câu mà thôi, thấy Đường Kính Chi chỉ trích thì không nói nữa.

Bất kể ở thời đại nào thì thân phận nữ tử thanh lâu cũng bị xếp dưới đáy xã hội, lấy thê tử đem so với nữ tử phong trần thì có khác nào tự vả vào mặt mình, nhất là trong các đại hộ trọng thể diện càng ngàn vạn lần không thể nói, dù có là đùa, nếu để truyền ra ngoài Giả gia không dám ngẩng đầu lên ở Lạc thành này nữa.

Chưa kể nữ tử trọng danh tiết, miệng lưỡi thế gian đáng sợ, Giả Giang Thị có treo cổ cũng không rửa sạch được xỉ nhục này.

- Vậy tối hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đường Kính Chi quay trở lại chuyện chính:

Giả Lâm hiện cực kỳ hối hận vì hành động hoang đường của mình:

- Đừng nhắc tới nữa, tất cả đều tại cái con rùa họ Vũ kia, nếu không phải tại hần chuyện gì cũng muốn phân cao thấp với ta, ta đã chẳng tiêu hết hơn nghìn lượng bạc trong một đêm.

263. Chương 269: Điều Kiện.

Đường Kính Chi cũng biết con rùa họ Vũ trong miệng Giả Lâm, tên đó cũng xuất thân hào môn, khi nhỏ đọc sách trong trường tư thực là đệ đệ theo đuôi Giả Lâm, về sau Vũ gia phát lên, tên họ Vũ đó cũng thay đổi, cùng Giả Lâm tranh đấu mấy năm rồi.

Nghe tới hần là Đường Kính Chi đã hiểu đại khái nguồn cơn sự việc, nhất định là hai người lại chạm trán với nhau ở Lưu Yên Các, thế là bắt đầu khoe xem ai lắm tiền hơn, cuối cùng chỉ sướng cho các cô nương tiếp rượu.

- Huynh, ài, huynh bảo đệ phải nói thế nào đây?

Đường Kính Chi bất lực lắc đầu, Giả Lâm đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi tâm tính còn không chịu trưởng thành như thế.

Thực ra Giả Lâm sở dĩ vung tay quá trán như thế trừ muốn tranh hơn thua với người ta, vì uống nhiều, còn vì trước đó hợp tác thành công với Trịnh gia khai hoang, làm được vụ mua bán lớn, liền trở nên đắc ý, quên mất luôn bản thân là ai?

Nói tới chuyện tối hôm đó, Giả Lâm không khỏi xấu hổ, đột nhiên trờng mắt nói:

- Kính Chi, đệ cho ta vay chút bạc được không?

Đường Kính Chi sững sốt:

- Không phải huynh vẫn còn muốn mua nha hoàn thiếp thân của cô hoa khôi gì gì đó về nhà đấy chứ?

- Không phải là hoa khôi gì đó mà là Đỗ Phiêu Phiêu, nàng ấy mang một mối tình si với đệ đấy, Kính Chi ... Nhắc tới chủ đề này là Giả Lâm bắt đầu mồm mép có điều thấy Đường Kính Chi sắc mặt bất thiện, không dám nói nữa:

- Đây không phải là vấn đề mua hay không mua, mà là tối hôm đó ta đánh cược với con rùa họ Vũ, nếu như trong ba ngày ta không mua được Đỗ Thi Thi về ... Sau này ta không còn mặt mũi thấy ai nữa.

Không còn mặt mũi nào tới Lưu Yên Các uống rượu thì có.

Đường Kính Chi giận dữ trờng mắt lên.

Mặc dù Đường Kính Chi không nói ra ngoài miệng, nhưng Giả Lâm cũng biết tâm tư của mình bị y nhìn thấu rồi, tỏ vẻ đáng thương nài nỉ:

- Kính Chi, lần này bất kể như thế nào đệ cũng phải giúp ta đấy.

Là nam nhân có ai không sĩ diện, có nam nhân thậm chí còn coi thể diện hơn cả sinh mạng, điều này Đường Kính Chi cũng rõ, huống hồ chuyện này Giả Lâm đánh cược với họ Vũ kia, nếu thua rồi không chỉ là không còn mặt mũi nào tới Lưu Yên Các uống rượu mà còn mất mặt trong giới công tử hào môn, hiện chưa sao trong mắt trờng bối chỉ là đám trẻ con chơi đùa không biết chừng mực, nhưng những tên công tử kia mai này có kẻ nắm sản nghiệp gia tộc, đến khi Giả Lâm thay thế Giả Nam Sơn thì không ngẩng đầu lên nổi.

Nói thì nói thế nhưng 8888 lượng bạc trắng không phải con số nhỏ, lại còn đem mua nữ tử thanh lâu không đáng chút nào, hơn nữa với cái giá này đừng nói là mua nha hoàn thiếp thân của hoa khôi, mua chính hoa khôi chừng cũng đủ rồi.

Ở thanh lâu bình thường, hoa khôi hàng đầu dần có tuổi muốn chuộc thân chỉ có giá chừng hai ba nghìn lượng.

Thấy Đường Kính Chi không đáp lời chỉ nhú mày, Giả Lâm lại nói:

- Lần trước chẳng phải đệ đã nói sao, nếu như ta sẵn lòng mua Đỗ Thi Thi về, đệ sẽ tới Yên Vân Các gặp Đỗ Phiêu Phiêu.

Đúng là lần trước Đường Kính Chi có nói câu này, khi đó y thấy Đỗ Thi Thi còn tấm thân thanh bạch, nếu được Giả Lâm mua về làm tiểu thiếp, bằng với cứu cả đời một cô nương, chỉ có điều, chỉ có điều tuy y mang lòng thương hương tiếc ngọc cũng có giới hạn thôi, 8888 lượng bạc là quá nhiều.

- Kính Chi...

Giả Lâm định lên tiếng cầu khẩn tiếp thì Đường Kính Chi chợt mở miệng:

- Giả huynh, tiểu đệ có cách này khiến huynh không cần vay bạc của đệ cũng có thể chuộc Đỗ Thi Thi về, chỉ là huynh phải chấp nhận một điều kiện.

- Điều kiện gì ta cũng đồng ý.

Giả Lâm mắt sáng lên, không suy nghĩ gì đã đồng ý ngay.

- Huynh đừng có gật nhanh như thế.

Đường Kính Chi xua tay, bảo Giả Lâm bình tĩnh, nhớ tới đôi mắt của Giả Giang Thị, y thầm thở dài, ở cái thời này y không thể trực tiếp bảo Giả Lâm quan tâm tới thế tử nhiều hơn, nói:

- Đệ muốn huynh sau khi mua Đỗ Thi Thi về không bước chân vào Lưu Yên Các nữa, cùng với tất cả thanh lâu kỹ viện.

- Cái gì?

Giả Lâm há hốc mồm ra:

Đường Kính Chi mặc kệ hần chết đứng, vỗ nhẹ lên vai, nói tiếp:

- Nếu như huynh chấp nhận điều kiện này, đệ có thể đi tìm Giả thúc nói đỡ, để huynh mang ngân phiếu, quang minh chính đại mua Đỗ Thi Thi về ngay trước mặt con rùa họ Vưu kia.

- Không! Không và không! Ta không đồng ý, cha ta cũng không đồng ý.

Giả Lâm sờ cái mong bị trọng thương lắc đầu liên hồi kỳ trận.

- Chỉ cần huynh đồng ý là đủ rồi, chuyện này đệ nắm được tám phần có thể thuyết phục Giả thúc chấp thuận.

Giả Lâm là độc tử của Giả Nam Sơn, tương lai phải gánh vác gia nghiệp, mà hiện giờ tật xấu lớn nhất của Giả Lâm là phong lưu hảo sắc, nếu như Đường Kính Chi có thể khuyên nhủ Giả Lâm sau này không tới kỹ viện nữa, từ đó thay đổi tật xấu này, Giả Nam Sơn đúng là rất có khả năng đồng ý cho nhi tử mang tiền đi mua Đỗ Thi Thi về.

Đối với Giả gia mà nói, đem so với việc Giả Lâm cải tà quy chính thì 8888 lượng bạc đâu có là cái gì, dù sao Giả Lâm là người kế thừa duy nhất, nếu hần thế này mai, tương lai gia sản sẽ lụi bại hết trong tay hần.

Giả Lâm nghe xong không nói gì hết, im lặng suy nghĩ, có điều nhìn vẻ mặt của hần xem chừng nghĩ cả đời cũng chẳng quyết được, Đường Kính Chi quyết định phải đánh vào đáy lòng hần, ngâm:

- Quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát, triều như thanh ti mộ thành tuyết... ..

***

Tương Tiên Tử, Lý Bạch ...

Soi gương, sương điểm bao giờ

Nổi dài nghìn trượng, tóc chưa bằng sầu

Giả Lâm thường ngày háo sắc phong lưu, tiêu pha hoang phí, còn thích dẫn gia nô đi đánh nhau với người ta, đúng là một tên hoàn khố, có điều hắn chỉ ham vui ham chơi thôi, không bao giờ ức hiếp bách tính, nói ra thì bản tính của hắn không phải tệ.

‘quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết!’

Miệng lẩm bẩm câu này, Giả Lâm đột nhiên nhớ tới phụ thân gần đây mỗi lần xem xong sổ sách, thường dùng tay dấm lưng mỗi, về một mỗi lộ ra trong tích tắc đó làm lòng hắn quặn đau.

Phụ thân tuổi cao rồi, tóc điểm sương không biết tự bao giờ, mình không thể chỉ biết ham chơi như trước kia nữa.

- Được, ta đồng ý với điều kiện của đệ.

Giả Lâm cắn răng đồng ý.

Đường Kính Chi thấy Giả Lâm đồng ý rồi lòng mừng rỡ, khuyên được bằng hữu lạc lối quay về là chuyện cực tốt:

- Huynh cứ đợi ở đây, đệ ra đại sảnh thương lượng với Giả thúc.

Nói rồi Đường Kính Chi rời phòng, chỉ sợ gặp phải Giả Giang Thị, vén rèm thò đầu ngó quanh, không thấy nàng đâu, vất giơ lên cổ chạy bất chấp đám nha hoàn tròn mắt nhìn.

Giả Nam Sơn rất muốn biết làm sao nhi tử lại có thể làm ra chuyện hoang đường bậc đó, cho nên vẫn ngồi ở đại sảnh đợi, thấy Đường Kính Chi quay lại, vội đứng dậy hỏi:

- Hiền chất, cháu hỏi kỹ chưa, cái thằng nghiệt chủng kia vì sao lại làm chuyện ngu xuẩn đó.

Đường Kính Chi xua tay, bảo toàn bộ hạ nhân trong đại sảnh lui ra, lúc này mới ngồi xuống, đem sự tình đại khái kể cho Giả Nam Sơn nghe.

Giả Nam Sơn nghe xong không chửi mắng nữa, khe thở dài, mặt đầy thất vọng:

- Thằng nghiệt chủng đó quá quá dễ kích động, người ta chỉ kích cho vài câu thôi là nó đã thành ra như thế, bảo ta làm sao yên tâm giao gia nghiệp cho nó quản lý cho được.

Thấy Giả Nam Sơn không giận, mà chỉ buồn bã, Đường Kính Chi đoán nhất định là ông ta tuổi ngày một nhiều, ý thức được sức khỏe không được như xưa nữa, cho nên bắt đầu suy nghĩ tới việc nối nghiệp gia sản rồi, người tới tuổi nhất định mới có suy nghĩ này.

Người trẻ tuổi, hoặc là thấy sức khỏe mình còn tốt tuyệt đối không suy nghĩ tới chuyện này.

264. Chương 270: Cõi Như Người Trưởng Thành.

- Giả thúc, cháu cho rằng tính tình con người sẽ theo tuổi tác tăng lên mà dần trở nên trầm ổn, hơn nữa Lâm đại ca trước giờ chưa từng tự chủ quản lý chuyện làm ăn, huynh ấy ít va chạm, cho nên mới bộp chộp, đây cũng là chuyện bình thường thôi mà.

Đường Kính Chi cân nhắc từ ngữ nói:

- Lâm đại ca rất thông minh, chẳng qua không được cuộc sống rèn luyện, sau này thúc làm việc đưa huynh ấy đi theo nhiều hơn, giao cho huynh ấy việc từ nhỏ nhất trước, chỉ bảo huynh ấy, nhất định sau này hai vai huynh ấy có thể gánh được trời.

Giả Nam Sơn nghe những lời an ủi này tâm tình chuyển biến tốt hơn một chút, tạm gạt chuyện nhi tử sang bên, hỏi:

- Hôm nay cháu tới nhà ta là có chuyện muốn bàn phải không?

- Vâng ạ.

Đường Kính Chi thì lại có suy nghĩ khác:

- Hôm nay cháu tới đây đúng là có chuyện muốn thương lượng với Giả thúc, có điều chuyện này tạm gác đấy đã .. Cháu thấy cứ giải quyết chuyện Lâm đại ca trước, chuyện cháu định nói có liên quan tới nữ tử thanh lâu tên Đỗ Thi Thi kia, xin thúc bình tĩnh, đừng nổi giận vội.

Vừa nghe tới hai chữ thanh lâu thì sắc mặt Giả Nam Sơn đã trở nên khó coi rồi, có điều thân phận Đường Kính Chi không tầm thường, ông phải cố áp chế lửa giận trong lòng, không nói một lời, chỉ gật đầu rất miễn cưỡng.

- Vừa rồi, cháu tới hậu viện thăm Lâm đại ca, có nói với huynh ấy, nếu như huynh ấy đồng ý một điều kiện, cháu sẽ thuyết phục Giả thúc mua Đỗ Thi Thi về ...

Mới nghe tới đó thôi sắc mặt Giả Nam Sơn đã đại biến, vỗ mạnh bàn làm ầm chén rung rinh, quát lớn:

- Không thể, lão phu tuyệt đối không đồng ý chuyện này.

- Giả thúc, người bớt giận đã, người biết điều kiện cháu bắt Lâm đại ca phải đồng ý là gì không?

- Là gì cũng không được.

Giả Nam Sơn mặt hầm hầm, quay đầu sang một bên, trong mắt ông nhất định là hai đứa này quan hệ rất tốt, cho nên Đường Kính Chi mới nói giúp cho nhi tử của mình.

Đường Kính Chi không để ý tới thái độ ác liệt của Giả Nam Sơn, dù sao ai gặp chuyện này cũng tức xì khói, y thông thả cầm chén trà lên uống cho nhuận cổ họng mới tiếp tục:

- Điều kiện cháu bắt huynh ấy chấp thuận là từ nay về sau không được tới thanh lâu kỹ viện nữa.

- Cái gì?

Giả Nam Sơn quay ngoắt lại, còn tưởng rằng mình nghe nhầm, nhi tử mình mà chịu đồng ý từ nay không bước chân vào thanh lâu kỹ viện nữa?

Vì chuyện này trước kia ông đánh cho đứa con không có ý chí tiến thủ đó không biết bao lần mà kể nhưng hiệu quả lại chẳng được là bao.

Sau mỗi trận đòn Giả Lâm ngoan ngoãn một thời gian, nhưng vài ngày là nó lại chứng nào tật đấy.

- Hiền chất, nó chịu thật sao?

Đường Kính Chi gật đầu khẳng định.

Giả Nam Sơn trước tiên là mừng rỡ nhưng chẳng mấy chốc làm trầm ngâm:

- Thăng nguyệt chương đó nuốt lời thì sao?

- Nếu như Giả thúc vẫn như trước kia mặc cho huynh ấy nhàn nhã rảnh rỗi lang thang suốt ngày thì đoán chừng chỉ mấy ngày là huynh ấy nuốt lời ngay, vì huynh ấy quá buồn chán. Có điều nếu sau này thúc thường xuyên đem huynh ấy theo bên cạnh, dạy huynh ấy kinh doanh ra sao, xem sách thế nào, phải quan hệ với người khác ... Có chuyện để làm, bận rộn rồi, huynh ấy dần dần sẽ chuyển biến, không bước chân vào thanh lâu nữa.

Đường Kính Chi kiên nhẫn khuyên nhủ:

Giả Nam Sơn nghe thấy cũng có lý, nói:

- Vậy ta không bỏ tiền mua nữ tử thanh lâu kia về, mà từ ngày mai liền mang nó theo người, hết lòng dạy bảo thì cháu thấy thế nào.

Lắc đầu, Đường Kính Chi phủ quyết:

- Nếu thúc làm như thế, Lâm đại ca nhất định vì đánh cược thua người ta mà oán trách thúc, trong lòng uất ức, làm sao huynh ấy nghe thúc được? Giả thúc, thứ cho cháu vô lễ hỏi người một câu, thúc cũng là nam nhân, nếu như có người làm mất mặt thúc thì thúc sẽ làm thế nào?

Thực ra Giả Nam Sơn đã có chút động lòng rồi, trong mắt ông ta thì 8888 lượng bạc không là gì cả:

- Cháu nói có lý lắm, có điều ta vẫn cứ lo nó nói lời không giữ lời, đợi ta mua nữ tử thanh lâu đó về, chẳng được mấy ngày nó lại chạy tới mấy chồn tường hoa ngõ liễu đó.

- Giả thúc, Lâm đại ca đã không còn nhỏ nữa rồi, thúc cứ tin huynh ấy một lần xem, để huynh ấy tự gánh vác một cửa hiệu chẳng hạn, như thế trên người có áp lực, tất nhiên huynh ấy sẽ nỗ lực tiến thủ.

Giả Nam Sơn gật gù:

- Ý cháu là coi nó như một người trưởng thành thực sự?

- Đúng là, ý cháu đúng là như thế! Trừ chuyện tự quản lý cửa hiệu ra thúc còn phải cố kỵ thể diện cho huynh ấy một chút, đừng hơi một chút là đánh là mắng huynh ấy, sau này huynh ấy kế thừa vị trí của thúc, thúc ngàn vạn lần đừng để chuyện này làm mất mặt huynh ấy, nếu không chẳng biết có bao nhiêu người cùng trang lứa lấy huynh ấy ra làm trò đùa.

Cầm chén trà lên, Giả Nam Sơn vừa uống vừa nghĩ những lời Đường Kính Chi nói.

- Thực ra tất cả những điều cháu vừa nói đều là những chuyện bản thân cháu đã trải qua, thúc cũng biết đầy phụ mẫu cháu mất sớm, trong nhà chỉ có một nãi nãi, cháu bỏ quan đồ, gánh lấy chuyện kinh doanh trong phủ là vì cảm nhận được áp lực trên vai, từng bước vừa học vừa làm, rồi cũng qua được.

Đường Kính Chi nói hết sức chân thành, Giả Lâm là bằng hữu duy nhất của y, y thực lòng muốn tốt cho Giả Lâm.

Giả Nam Sơn sao không hiểu tâm ý của Đường Kính Chi, ông không do dự nữa, vỗ đùi cao giọng tuyên bố:

- Được, thúc nghe cháu một lần. Kính Chi, ta đi lấy ngay phiếu cho Lâm Nhi, còn nữa, cháu muốn để nó độc lập xử lý công việc để nó thấy được áp lực và trách nhiệm? Lần này chuyện cháu tới Giả phủ, ta giao cho nó phụ trách, cháu cần gì cứ trao đổi trực tiếp với nó là được.

Giả Nam Sơn dứt lời liền hấp tấp rời đại sảnh.

Tới khi Đường Kính Chi quay trở lại phòng Giả Lâm, đem chuyện cha hẳn đồng ý bỏ tiền cho hắn mua Đỗ Thi Thi về, Giả Lâm mừng phát điên quên cả cái mông bị thương nhảy cẫng lên, sau đó đau đớn nằm xuống, nhưng hai mắt vẫn sáng rực vì vui mừng:

- Kính Chi, lần này may nhờ có đệ đấy, lát nữa chúng ta cùng tới Lưu Yên Các mua người, để xem ta chọn túc con rùa họ Vương kia ra sao.

- Đệ thì khỏi ...

Đường Kính Chi không hứng thú tới những chốn như thế:

Nhưng y chưa nói hết, Giả Lâm đã vội vàng nói:

- Không được, Kính Chi, đệ nhất định phải đi với ta, nếu không dù trong tay vi huynh có cả đồng bạc cũng không mua được Đỗ Thi Thi.

Đỗ Thi Thi là nha hoàn thiếp thân của Đỗ Phiêu Phiêu, nếu như Đỗ Phiêu Phiêu không gặt đầu, không ai dám làm chủ bán Đỗ Thi Thi cho Giả Lâm, có lẽ trong mắt nhiều người nàng chỉ là nữ tử phong trần, là đồ chơi cho nam nhân tiết dục, nhưng ở Lưu Yên Các, địa vị của đệ nhất hoa khôi là cực cao.

- Kính Chi, đệ không thích chốn phong nguyệt ta có giải thích đệ cũng không hiểu đâu, có điều Đỗ Phiêu Phiêu có địa vị siêu nhiên ở Lưu Yên Các, nói đơn giản thế này nhé, nàng ấy không cần tiếp khách, mỗi tháng một lần ngồi sau màn gẩy khúc đàn là có thể kiếm được cả đồng tiền từ phú thương rồi.

Dù có đọc truyện xem phim không phải là không biết, nhưng Đường Kính Chi tận tai nghe thấy vẫn không khỏi ngạc nhiên:

- Hả, nàng ấy nấp sau màn, ngay cả mặt cũng không lộ ra mà có người sẵn lòng bỏ tiền à?

Nói tới chuyện phong nguyệt, hiển nhiên Đường Kính Chi phải tôn Giả Lâm làm thầy, hiếm được một lần khoe khoang trước mặt hảo hữu, Giả Lâm nhích người tới gần Đường Kính Chi, nhồm người lên, mặt mày đắc ý nói:

- Kính Chi, đệ đúng là dân ngoài nghề, hắc hắc, đệ cho rằng loại nữ nhân nào thu hút nam nhân nhất? Khuôn mặt xinh đẹp? Vóc người lả lướt?

- Vậy nữ nhân như thế nào mới thu hút nam nhân nhất?

Đường Kính Chi bị khơi lên hứng thú, tỏ ra hiếu học.

265. Chương 271: Tiềm Chất Gian Thương.

Về mặt Giả Lâm thay đổi mắt ngơ ngơ như đang nhìn cái gì đó trong hư vô, đáp:

- Mông lung, thần bí, làm người ta tò mò muốn tìm hiểu tới cùng, Kính Chi, đệ đừng chỉ thấy Đỗ Phiêu Phiêu lừng danh Lưu Yên Các mà nhầm, thực ra chưa được mấy người thấy mặt nàng đâu.

Đường Kính Chi nghe cũng thấy có vài phần đạo lý, có điều với những chuyện này y chỉ biết cho thỏa mãn tò mò, không nghĩ sâu hơn.

Giả Lâm vẫn dùng cái bộ mặt mơ màng nói tiếp:

- Còn một điểm quan trọng nhất là phải giữ được tấm thân xử nữ, nếu chỉ luận tướng mạo, những hoa khôi trong Lưu Yên Các có nàng nào không xinh đẹp tuyệt trần? Nhưng bọn họ đều qua tay nam nhân rồi, còn ai coi trọng nữa? Ở chốn thanh lâu, nữ nhân càng sạch sẽ càng nổi tiếng, người thèm khát càng nhiều.

Nghe tới đó Đường Kính Chi nhớ tới một danh ngôn chí lý, thứ không có được mới là thứ tốt nhất.

Trước kia Giả Lâm từng nói với Đường Kính Chi, nàng Đỗ Phiêu Phiêu này ngưỡng mộ tài hoa của y, từng tuyên bố ai mời được Đường Kính Chi tới Lưu Yên Các gặp nàng, nàng sẽ cho người đó được hưởng trọn giấc xuân với nha hoàn thiếp thân của nàng. Hiện Giả Lâm muốn Đường Kính Chi đi cùng mục đích rõ ràng là muốn mượn miệng y, xin nàng cho Giả Lâm mua Đỗ Thị Thi về làm tiểu thiếp.

- Kính Chi, ta biết đệ hành sự chính phái, là quân tử thực sự, nhưng Đỗ Phiêu Phiêu danh tiếng lan xa, tài mạo song toàn, chẳng lẽ đệ không động lòng chút nào à?

Giả Lâm nhìn chằm chằm vào mặt Đường Kính Chi, hòng phát hiện ý nghĩ thực sự trong lòng y.

Đường Kính Chi có năm sáu cô vợ rồi, lòng y đã quá thỏa mãn, căn bản chưa từng sinh ra ý nghĩ phi phạm nào ở phương diện này:

- Đừng nói thừa nữa, khi nào chúng ta đi? Đệ đang bận đây này.

Y vừa dứt lời thì bên ngoài có giọng một nam nhân truyền vào xin gặp, nguyên đó là quản gia được Giả Nam Sơn bảo đem ngân phiếu tới, Giả Lâm thu lấy bảo quản gia đi chuẩn bị xe ngựa, mặc dù cái mông hắn bị thương chưa lành, nhưng chỉ cần tưởng tượng ra cái bản mặt như ruồi chui vào miệng của con rùa họ Vưu là hấn hững phân quên cả đau rồi.

Đấu đá với họ Dư gần chục năm trời, lần này hấn được lên mặt.

Chẳng bao lâu quản gia báo xe ngựa đã chuẩn bị xong, thay một bộ y phục đẹp nhất, Giả Lâm vịn vai Đường Kính Chi đi ra ngoài, Đường Chi bảo hấn làm cái cáng bảo hạ nhân khiêng nhưng hấn không nghe, bảo như thế mất phong độ, nhưng nhìn mỗi bước đi làm rụng tới viết thương khiến hấn đau tới méo mặt, Đường Kính Chi buồn cười, phong độ chẳng thấy đâu chỉ thấy con khỉ ăn ớt, chỉ vì được vênh mặt với người ta mà chịu đau đớn cỡ này, có đáng không?

Trên đường đi ra không gặp Giả Giang Thị nữa, Đường Kính Chi thở phào, hình như nữ tử thành thực có sức hút đặc biệt với y.

Hai người đi tới cổng thì thấy một cái xe ngựa xa hoa màu đỏ rực, ngựa thì cao lớn thần tuấn, hai bên có cửa sổ treo rèm màu lam thẫm.

Đờ Giả Lâm lên xe, Đường Kính Chi kéo cái bộ đoàn ngồ dựa vào khoang xe, nói:

- Giả huynh, lúc này Giả thúc nói muốn huynh phụ trách chuyện đệ tới đây lần này, dù sao đường tới Lưu Yên Các còn xa, chúng ta bàn chuyện luôn nhé?

Giả Lâm nằm trên một chăn gấm dày, mông chống lên, nói:

- Ủ, đệ cứ nói đi.

- Chuyện là như thế này, đệ nghe nói gần đây Giả gia bán ra rất nhiều chăn đệm áo bông cũ, đệ muốn mua tặng cho nạn dân, trời lạnh rồi, nếu để nạn dân bị lạnh ngã bệnh sẽ ảnh hưởng tới tiến độ công trình.

Đường Kính Chi thu nụ cười lại, nghiêm túc nói:

- Nạn dân chạy nạn tới đây chỉ qua mùa đông là sẽ trở về thôi, nếu như trước lúc đó việc đào kênh còn dang dở thì hỏng hết chuyện.

Vừa nghe thấy có liên quan tới công trình khai hoang, Giả Lâm không dám xem thường, nhíu mày suy nghĩ nói:

- Kính Chi, đệ biết đấy, mặc dù phụ thân ta bảo ta phụ trách việc này, nhưng thực ra ở nhà ta, người định đoạt thực sự là phụ thân ta. Ta hiểu giai đoạn đầu việc đào kênh Giả gia và Trịnh gia hưởng lợi lớn, bảo hiện giờ cha ta bỏ tiền ra đào kênh là không thể.

Quan hệ hai người rất tốt, cho nên Giả Lâm có gì nói nấy, không phải kiêng kỵ gì:

- Đệ xem hay là thế này, mấy ngày trước ta nghe phụ thân nói có ý bỏ chút lương thực mang tới bên đất hoang, coi như đầu tư cho tiền kỳ công trình, để bảo đảm phụ thân ta đem lương thực đổi thành chăn đệm? Nếu đệ đồng ý, ta sẽ hạ lệnh cho toàn bộ chương quầy ngừng bán hàng, còn thừa bao nhiêu mang hết tới chỗ đất hoang.

- Huynh không sợ Giả thúc đánh cho một trận nữa à?

Giả Cổ Nam xứng danh “vô thương bất gian”, giáo hoạt như hồ ly, từ khi nghe thấy phương bắc xảy ra nạn châu chấu, ai cũng nghĩ tới lương thực, còn ông ta thì đi thu mùa tích trữ chăn áo cũ, bây giờ Giả Lâm đem hết sang chỗ đất hoang, còn chẳng làm ông ta tức chết?

Giả Lâm bĩu môi, chẳng sợ:

- Kính Chi, đệ là người thông minh, nhưng vì huynh cũng không ngốc, ở chuyện khai hoang đào kênh này, Giả gia và Trịnh gia hưởng lợi lớn ra sao bọn ta đều rõ, cho dù đem hết chăn đệm sang đó cho đệ thì vẫn lãi hơn là tự mình đào kênh.

Giả Lâm thấy Đường Kính Chi vẫn nhíu mày biết y thực sự lo mình bị đánh, cười hì hì gian manh nói:

- Thực ra trừ Lạc thành ra thì mấy cửa hiệu của Giả gia ở các thành trì quanh đây đều có hàng tồn, nạn dân nhiều như thế, hàng của mỗi Lạc thành sao mà đủ, đệ có muốn mua hết không? Vì huynh có thể giảm giá cho.

Đường Kính Chi tức khí chỉ muốn đập cho hắn một cái, uống cho mình còn lo thay hắn, đúng là “rau nào sâu nấy” mà, tên này không thiếu tiềm chất gian thương.

Nếu Đường gia mua hết hàng tồn ở thành trì quanh đây chắc chắn đủ bù số hàng Giả gia đem tặng miễn phí, lại có ngay tiền mặt luôn chuyển vốn tiếp.

- Xong.

Đường Kính Chi cũng cười gian, vỗ mạnh một phát vào mông Giả Lâm.

Giả Lâm đang cười toét miệng thức thì biến thành tiếng kêu thảm thiết.

Từ trong xe nhìn thấy một con hẻm nhỏ bên đường vô cùng phồn hoa, đầu hẻm có một quán rượu, cờ bay phất phới, vô cùng náo nhiệt, Vương triều Minh Hà không cấm mở thanh lâu, thậm chí chính triều đình còn mở kỹ viện kinh doanh phụ nữ, nơi đó được gọi là « giáo phường ty », đưa gia quyến phạm quan vào đó làm kỹ nữ miễn phí.

Có điều thanh lâu phải tập trung ở vào chỗ quy định tiện quản lý, nơi xe ngựa đi vào là hẻm Bạch Lăng, chốn phong nguyệt lớn nhất Lạc Thành, nơi đây chính là thiên đường của nam nhân.

Xe ngựa dừng lại, đỡ Giả Lâm mộng bị trọng thương lên xuống xe ngựa, Đường Kính Chi mới có thời gian nhìn kỹ nơi đót tiền hàng đầu Lạc Thành.

Toàn bộ bao phủ bởi màu đỏ thắm, cửa sổ khắc hoa, lầu gác cao tới năm tầng, làm Lưu Yên Các trông hùng tráng mà không mất tinh tế, trước cửa chẳng có vật trang trí nào chỉ có một tấm biển lớn, chữ viết trên đó mềm mại, bút họa lưu loát, Đường Kính Chi phải gật gù khen, tuy chữ mới đạt được phần hình chưa có ý nhưng cũng hiếm có lắm rồi.

Hai người vừa xuống xe, các cô nương trên lầu vịn lan can nhìn xuống, nam nhân thích nữ nhân xinh đẹp, nữ nhân há chẳng thích nam tử tuấn tú, cũng là tiếp khách tội gì chẳng chọn nam nhân xuất sắc.

Đường Kính Chi đang ngẩng đầu quan sát Lưu Yên Các, đột nhiên thấy mấy chục ánh mắt nóng bỏng cùng chiếu vào mặt mình, các cô nương nơi này ăn mặc cực kỳ thoáng đảng, những cặp đùi và bộ ngực trắng nõn cứ lấp loáng làm đau mắt người khác, y chịu không thấu, vội vàng cúi đầu xuống.

Giả Lâm là khách quen ở nơi này rồi, vốn định lên tiếng trêu ghẹo mấy cô nương quen thuộc, không ngờ đám nữ tử đó đem toàn bộ sự chú ý đặt lên người hào hảo bên cạnh rồi, lòng hơi ghen tị, nhưng cũng biết tướng mạo khí chất Đường Kính Chi ăn đứt mình, chưa kể giờ hắn bị thương, mặt mày nhợt nhạt, phong độ giảm sút, càng không so được.

266. Chương 272: Lưu Yên Các.

Đẩy tay Đường Kính Chi ra, Giả Lâm cố nhịn đau tự đi, nếu không để địch thủ nhìn ra hắn bị ăn đòn thì nhục mặt.

Đường Kính Chi mặc hắn, chấp tay sau lưng đứng đỉnh đi vào, lòng thầm cảnh báo bản thân :” Đám cô nương thanh lâu này gan rất lớn, lát nữa mình phải thật cẩn thận, nếu không bị đám nữ nhân này ăn sạch sẽ, cả mẫu xương cũng chẳng còn.”

- Ủi chao, đây chẳng phải là Giả công tử hay sao, Hồng Anh đợi công tử trong khuê phòng nó mấy ngày rồi đó.

Giả Lâm vừa mới bước qua ngưỡng cửa liền giọng nói đon đả chào đón, khác hẳn với hình tượng mấy mục tử bà to béo mặt trát đầy phấn, người đi tới là mỹ phụ tuổi hơn ba mươi mang theo hương thơm ngào ngạt, làn thu ba dập dờn xinh đẹp và sắc sảo, dáng vẻ thướt tha rung động lòng người, vẫn còn thấp thoáng nhìn ra được thời thiếu nữ nhất định là mỹ nhân có hạng.

Đương nhiên hiện giờ nàng vẫn phong tình đủ diên đảo nam nhân, eo nhỏ dong đưa, khe phẩy khăn lụa, ánh mắt làm bộ oán hờn trách móc, môi cười như hoa xuân, mỗi cử chỉ điệu bộ tràn ngập phong tình thực nữ.

Giả Lâm thấy mỹ phụ đó đi tới đưa tay ra định sờ xoạng, nhưng mỹ phụ đó khéo léo tránh đi, còn khẽ đánh tay Giả Lâm, ném cho hắn một cái lườm quyền rũ, nữ tử thanh lâu từ chối khách cũng rất biết cách tránh làm khách phật ý.

Đường Kính Chi thấy mỹ phụ đó lúng liếng nhìn mình, chẳng biết phải ứng phó ra sao, thề có trời làm chứng, hai kiếp làm người y chưa từng tới những chốn thế này.

- Giả công tử, vị công tử này là ai thế?

Mỹ phụ thấy Đường Kính Chi da mặt mỏng như thế thì che môi cười khúc khích, thướt tha rời bước, đi tới khẽ dựa vào vai Đường Kính Chi, ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn tú của y.

Giả Lâm mặc dù quen biết mỹ phụ này mấy năm rồi, nhưng chưa bao giờ được đụng chạm vào nàng, hẳn cũng biết nữ tử này có địa vị ở Lưu Yên Các, không phải ai muốn sờ là sờ được, giờ thấy nàng chủ động tiếp cận Đường Kính Chi, hai mắt không che dấu được vẻ hâm mộ.

Mỹ phụ này đã hơi có tuổi rồi, nhưng nhiều năm lăn lộn nơi phong nguyệt, luyện được khí chất mê người, nếu nàng cố ý có động tác dụ hoặc, đoán chừng không có mấy nam nhân kháng cự nổi, đem so với những hoa khôi non nớt phong tình còn cao hơn mặt bậc.

Giơ ngón cái với Đường Kính Chi đang lúng ta lúng túng không biết phải làm sao, Giả Lâm mới cười khi khi giới thiệu:

- Liễu tỷ, vị huynh đệ này của ta mặc dù tỷ chưa từng gặp, nhưng nhất định nghe qua đại danh của y.

Liễu tỷ thoáng mỉm môi suy nghĩ rồi bật thốt lên:

- Chẳng lẽ vị công tử này chính là Đường đại tài tử của Lạc thành chúng ta.

Các cô nương dựa lan can làm đỏm làm dáng nhìn Đường Kính Chi ánh mắt vốn đã nóng bỏng lắm rồi, nghe câu này đột nhiên mắt mở lớn vài phần, chẳng lẽ đây chính là niềm kiêu hãnh của Lạc thành, gia chủ Đường gia chẳng những tài hoa hơn người còn tuất dật phi phạm đó sao?

Mặc dù chưa ai lên tiếng khẳng định nhưng từ khí chất bất tục trên người y, các nàng đã khẳng định bảy tám phần.

Liễu tỷ nói xong tự lùi lại một bước, rồi cơ thể cực độ căm dỗ tách khỏi vai Đường Kính Chi.

- Không sai, chính là tại hạ.

Đường Kính Chi khách khí chấp tay đáp, hơi mỉm cười không tỏ ra buông thả cũng không nghiêm túc:

Lời này vừa phát ra, tức thì trong lầu vang lên tiếng nhao nhao, có điều những cô nương kia dù mắt không che dấu sự ngưỡng mộ, có điều chỉ kể tai thì thầm với nhau, không đi tới tự hiển mình.

Đường Kính Chi ngạc nhiên ngó quanh, hình như trong mắt những nữ tử đó có chút tự ti, làm y càng thấy mình đúng là tên ngốc ở chốn này.

- Đường công tử tới Lưu Yên Các có phải muốn gặp mặt Phiêu Phiêu?

Thần thái Liễu tỷ biến đổi hẳn, chuyển thành đoan trang mực thước, giọng nói không còn kèm theo âm mũi nũng nịu nữa.

- Chuyện này, ừm, đúng thế.

Biết mình không gặp Đỗ Phiêu Phiêu thì không thể giúp Giả Lâm mua Đỗ Thi Thi về, cho nên Đường Kính Chi gật đầu:

Liễu tỷ nghe thế thì mặt mừng rỡ, cố áp kích động trong lòng xuống, gọi mấy cô nương xinh đẹp tới, sau đó đưa tay mời:

- Đường công tử, xin theo ta lên lầu.

Rồi quay người đi trước:

Giả Lâm nghĩ từ mai trở đi mình không còn cơ hội tới Lưu Yên Các uống rượu nữa rồi, bỏ mặc Đường Kính Chi, mỗi tay ôm eo một nàng đi vào trong, nói ôm eo không chính xác phải nói bóp hông đúng hơn, hai ả kia vừa áp sát cơ thể trắng trẻo lên người hắn, vừa làm bộ ngưng ngáy :

- Công tử xấu chết đi à ..

- Không đợi tới lúc vào phòng được sao ?

Giả Lâm cười ha hả, hôm nay phải chơi tới bến mới được.

Đường Kính Chi không để ý xung quanh lắm, vì theo sau Liễu tỷ, thi thoảng liếc nhìn bóng lưng thực nữ xinh đẹp này, nói thực sức hút của mỹ phụ này với y rất lớn.

Bước lên cầu thang, Đường Kính Chi lên thẳng tầng cao nhất, tầng năm.

Ở Lưu Yên Các, phòng các cô nương phân theo giá trị bản thân, ở phòng càng cao càng có địa vị và ngược lại, Đỗ Phiêu Phiêu là đệ nhất hoa khôi cho nên nàng ở chỗ cao nhất, ở đây nhìn từ lan can xuống có thể bao quát khung cảnh của toàn bộ Lạc thành, nơi này trừ nàng ra còn có hai hoa khôi khác đứng thứ hai thứ ba.

Tới tầng thượng, Liễu tỷ lễ độ bảo Đường Kính Chi đứng đợi một lát, nàng vào truyền lời, dù sao cũng rảnh rồi chẳng có gì làm, Đường Kính Chi định đi xem có thấy được Đường gia từ nơi này không.

Còn nhớ loáng thoáng trong Minh sử ở thế giới kia của y thì những công trình trong thành không được phép xây cao hơn nhà môn, vậy mà cái Lưu Yên Các này cũng như Thiên Lý Hương rõ ràng ăn đứt chiều cao của nhà môn rồi.

Đường Kính Chi thăm nghĩ xem ra vương triều Minh Hà này có vẻ tương đồng thời Đường Tống khi các loại văn hóa phát triển rực rỡ tự do, hơn là cái triều Minh gò bó ngột ngạt.

Có điều vừa quay đầu nhìn ngó thì phát hiện qua khe cửa có rất nhiều cặp mắt đang nhìn mình, Đường Kính Chi rất xấu hổ, thế là cứ đứng yên tại chỗ mắt nhìn phía trước, như một khúc gỗ.

Đợi được một lúc Liễu tỷ đi ra, nàng thấy Đường Kính Chi có chút câu nệ khác hẳn thần thái điềm nhiên ở cửa, mắng khê:

- Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy công tử tuần tú bao giờ à?

Những cảnh cửa xung quanh đóng chặt lại trong tiếng cười rúc rích, nàng cũng che miệng cười, nói:

- Đường công tử, Phiêu Phiêu có lời mời.

Đường Kính Chi bị cười thì càng thêm xấu hổ, nhưng thế nào cũng phải gặp Đỗ Phiêu Phiêu, liền hít sâu một hơi, vững vàng đi vào.

“Tĩnh...”

Vừa bước qua ngưỡng cửa, chân trước mới chạm đất, trong phong tức thì vang lên tiếng đàn trong trẻo, đáng lý ra Đường Kính Chi đã được nghe rất nhiều nhạc khí hợp âm hiện đại, không thể bị âm điệu đơn điệu này thu hút, nhưng bước chân y vẫn khựng lại như trúng ma pháp.

Trong rừng túc, gió thổi vi vu, cành lá xào xạc, dưới chân là con sông nhỏ, nước chảy róc rách êm tai, chốc lát sau trên đầu có đàn chim bay qua, phát ra tiếng kêu tươi vui.

Núi cao suối đổ, bọt nước trắng xóa, chim ca lạnh lạnh, hoa khoe sắc thắm, nghe tiếng cổ cầm từ trong phòng truyền ra, tiềm thức thôi thúc Đường Kính Chi nhắm mắt lại, dùng tâm cảm thụ, thời khắc đó, y như đặt mình trong rừng trúc tươi mát.

“Tĩnh”

Âm điệu cuối cùng rời xuống đất, Đường Kính Chi vẫn vương vấn trong khung cảnh tĩnh mịch an tường ảo tưởng kia.

- Đường công tử thấy cảm nghệ của Phiêu Phiêu ra sao? Đột nhiên sau tấm bình phong vẽ hoa có giọng nữ ôn nhu truyền ra.

- Phần bác quy chân, còn gì hơn được âm điệu tự nhiên đó, cô nương đạt tới cảnh giới này, tại hạ dùng ngôn tử hoa mỹ mà khen thì thành tục mất rồi.

Đường Kính Chi không cần suy nghĩ, đáp theo bản năng, hiển nhiên y không có nỗi trịnh độ thường thức âm nhạc cao đến thế, đó hoàn toàn nhờ vào kiến thức vị đại tài từ ẩn sâu trong tiềm thức của y.

267. Chương 273: Đỗ Phiêu Phiêu.

Sau bình phong im lặng hồi lâu, như đang nghiền ngẫm thâm ý trong lời khen của Đường Kính Chi, một hồi lâu sau mới có tiếng nữ tử truyền ra;

- Ai ai cũng bảo Đường công tử tài hoa hơn người, trăm năm khó gặp, Phiêu Phiêu mới đầu còn có chút hoài nghi, hôm nay xem ra tài tình của Đường công tử còn hơn thế. Có điều công tử nói phản bác quy chân thì Phiêu Phiêu không dám nhận đâu.

- Được chứ, tiếng đàn cô nương gảy mỗi nốt nhạc đều đi sâu vào tâm thức, khơi lên được cảm xúc con người, cầm nghệ cao bậc này, tại hạ cả đời chưa nghe qua.

Lần này là Đường Kính Chi hiện tại trả lời, y nghe qua vô số ca khúc thời thượng, thế mà vẫn bị âm điệu cổ điển mê hoặc, có thể thấy cầm nghệ của Đỗ Phiêu Phiêu đã đạt tới cảnh giới nhân cầm hợp nhất, giống như thư họa của “y” đạt tới được vẻ đẹp thực sự, không cần nhờ vào kỹ xảo hoa mỹ.

- Đường công tử quá khen rồi.

Nữ tử sau bình phong khiêm tốn nói:

- Phiêu phiêu xuất thân đệ tiện, không biết Đường công tử có chịu di giá vào trong phòng gặp mặt.

- Đó là vinh hạnh của tại hạ.

Hiện giờ Đường Kính Chi khơi lên sự tò mò, Đỗ Phiêu Phiêu rốt cuộc là cô gái thế nào có thể đàn ra âm thanh của tự nhiên như thế.

Đường Kính Chi bước vào, được chừng năm sáu bước vòng qua tấm bình phong màu lam, thấu qua màn màu hầu mờ mờ, có thể nhìn thấy bên trong có hai nữ tử, một mặc váy trắng mỹ miều ngồi bên cây đàn, một thì cung kính đứng ở sau lưng.

Nữ tử đang ngồi thấy bóng dáng Đường Kính Chi đứng dậy đón.

Đường Kính Chi vén màn lên, thấy nàng hai tay đặt bên eo, từ từ nhún mình xuống, duyên dáng thi lễ:

- Phiêu phiêu ra mắt Đường công tử.

Khuôn mặt nàng khuất sau tấm紗 trắng mỏng, chiếc váy dài tôn lên vóc dáng thướt tha, trang phục thanh nhã vô song, cùng cơ thể mảnh mai, dù không nhìn thấy được dung mạo của nàng, vẫn khiến Đường Kính Chi thoáng chần động, vội chấp tay đáp lễ:

- Lâm mỗ xin có lễ.

Ánh mắt y ngây dại quyền luyến trên người nàng không muốn thu về.

Đỗ Phiêu Phiêu toàn thân váy sa trắng như tuyết, đẹp tựa tiên tử giáng trần, đặc biệt y phục của nàng không phải thứ kín cổng cao tường cổ hủ, có chút phóng khoáng, chiếc cổ thiên nga trắng treo phoir bày ra ngoài, lụa mỏng dán lên đôi ngực vun tròn mê đắm, vòng eo thắt dải lụa đào, thon thả cực kỳ, quyến rũ mà không dung tục.

Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp trong veo liếc qua khuôn mặt tuấn dật của Đường Kính Chi như có hòn đá ném vào lòng hồ, gợn lên đợt sóng lăn tăn, má nàng ửng hồng, lại cúi đầu xuống.

Lúc này nữ tử đứng sau lưng Đỗ Phiêu Phiêu mắt thoáng qua chút kinh ngạc, vì nàng chưa bao giờ thấy tiểu thư nhà mình lại có lúc bối rối lúng túng như vậy, che dấu cho chủ tử, nàng chủ động thi lễ nói:

- Đường công tử, mời ngồi.

Nói rồi cầm ấm chà rót cho mỗi người một chén trà thơm.

Được nha hoàn kia chen ngang, Đỗ Phiêu Phiêu lấy lại được chân định, mỉm cười nói:

- Đường công tử đại giá quang lâm tới đây, làm khuê phòng của Phiêu Phiêu được thơm lây, không biết Đường công tử có chút thời gian rảnh, cùng Phiêu Phiêu uống ấm trà thơm, trò chuyện một phen không? Không dẫu công tử, Phiêu Phiêu từ khi nghe công tử mười bốn tuổi trúng cử nhân, trong lòng đã ngưỡng mộ, không lâu trước đó lại được nghe bài thất ngôn tuyệt cú kia, càng phục sát đất.

Được một mỹ nhân đẹp như tiên nữ khen ngợi ngay trước mặt, Đường Kính Chi sao không cao hứng? Nhưng mà bài thơ đó do y ăn trộm bản quyền của người khác, chẳng có gì để tự hào;

- Đổ cô nương quá khen, tại hạ chỉ nhất thời nổi hứng mà được bài thơ đó, thực sự không xứng với lời khen của cô nương.

Đỗ Phiêu Phiêu được nghe đồn Đường Kính Chi là quân tử khiêm nhường, thấy quả nhiên tin đồn không sai, mắt ánh lên vẻ tán thưởng, hai người thi lễ rồi đi tới bên bàn gỗ ngồi xuống.

Nha hoàn kia định dâng trà Đường Kính Chi, nhưng vừa mới có động tác, thì bị tiểu thư nhà mình giành trước, thấy chủ tử đưa mắt liếc qua, nha hoàn đó thức thời lùi lại mấy bước, đứng bên tường cách xa hai người.

- Đường công tử, đây là trà xuân Kiêu Dương, công tử nếm thử xem có hợp với khẩu vị không?

Đỗ Phiêu Phiêu vừa nói vừa cầm chén trà đưa tới.

Thành Kiêu Dương ở Liễu Châu, vùng đất trồng trà nổi danh của Vương triều Minh Hà, trong đó trà xuân hái trước khi có sương là thứ cao cấp nhất, thứ có phẩm chất cao nhất một lạng bán được 200 lượng bạc.

Đường gia kinh doanh trà, nhưng thường ngày Đường Kính Chi uống trong phủ, thậm chí tiếp khách cũng rất ít dùng tới loại trà này, nhìn đái ngộ của Đỗ Phiêu Phiêu đủ thấy địa vị cực lớn của nàng, quả không hổ danh nơi đầu tiên hàng đầu Lạc Thành.

Đường Kính Chi mở nắp chén ra, thấy vài lá trà nổi bập bềnh trong làn nước xanh biếc, một mùi thơm dịu lan tỏa làm người ta cảm thấy dễ chịu, hương thơm không nồng mà cứ vấn vít trong mũi.

Mở miệng nhắm một ngụm nhỏ, Đường Kính Chi tận hưởng hương vị của nó một lúc mới nói:

- Trà ngon, thanh mát dễ chịu, hương thơm thấm miệng, trà xuân Kiêu Dương đúng là quân tử trong các thứ trà.

- Đường công tử thích thì tốt quá.

Đỗ Phiêu Phiêu mỉm cười, đưa mắt lên thấy trong ánh mắt Đường Kính Chi có chút thất vọng, nàng mới nhớ ra mình còn đeo khăn che mặt, vội nói:

- Phiêu Phiêu thất lễ, mong công tử chớ trách.

Cùng với mảnh khăn lụa từ từ hé mở, đường nét thanh tú tao nhã của tiên tử xuất hiện trước trần thế, miệng nhỏ xinh xinh như trái anh đào, mũi quỳnh mắt hạnh, tim Đường Kính Chi đập dữ dội vài cái.

Lâm Úc Hương đẹp lộng lẫy rực rỡ, Ngọc Nhi thì hoang dại nóng bỏng, còn Đỗ Phiêu Phiêu thì hơn được ở khí chất thanh nhã điềm tĩnh, nhu mì nữ tính.

Đường Kính Chi đang thất thần thì khuôn mặt tuyệt mỹ của Đỗ Phiêu Phiêu mang chút đượm buồn mắt mấp, làm như có kim châm vào tim y.

Đỗ Phiêu Phiêu mí mắt hạ xuống, giọng xa xăm:

- Chỉ tiếc Đường công tử lần này tới đây là vì bằng hữu, muốn mua thị nữ của Phiêu Phiêu mà không phải chuyên môn tới hội diện, đàm đạo nhân sinh cùng Phiêu Phiêu.

Đường Kính Chi tim đau đầu cũng đau, đành nói:

- Vì tại hạ trước kia chưa được nghe tới tiếng đàn của Đỗ cô nương, nếu sớm biết trên đời có thứ tiên âm này, tại hạ dù có đạp nát thiên sơn vạn thủy cũng tới nghe.

Đôi mắt Đỗ Phiêu Phiêu sáng lên, đầu hơi cúi xuống, khuôn mặt tuyệt diệu hiện lên vẻ thẹn thùng mà chỉ nữ nhân chìm trong biển tình mới có.

Cảnh này tình này làm trong lòng Đường Kính Chi đột nhiên nổi lên câu “Tối thị na nhất đề đầu đích ôn nhu, tượng nhất đoá thủy liên hoa bất thắng lương phong đích kiều tu”, may mà chưa vọt miệng đọc ra.

(*) Đại ý Một cái cúi đầu dịu dàng, tựa như đoá hoa sen yếu đuối thẹn thùng trước cơn gió lạnh.

- Nếu công tử đã thích nghe, vậy Phiêu Phiêu đàn thêm một khúc.

Khuôn mặt điềm tĩnh của Đỗ Phiêu Phiêu lúc này hồng hào, nàng như tiên nữ rời ao sen, biến thành người phàm, nha hoàn đứng ở bên tường nghe câu này ánh mắt lo lắng, hé miệng định nói gì nhưng lại không dám lên tiếng.

Đường Kính Chi vừa rồi nghe chưa đã nghiền, nhắm mắt lại, yên tĩnh chờ đợi.

Đỗ Phiêu Phiêu khoan thai ngồi xuống bên cổ cầm, đưa mắt nhìn Đường Kính Chi một cái si mê nhu mì, rồi mời đưa hai tay ra đặt lên giây đàn.

“Tĩnh”

Nước sông cuộn cuộn, bọt nước sôi trào, chảy ầm ầm tới hạ dụ cao trăm trượng, hình thành một thác nước trắng xóa, đổ xuống ao nước phía dưới ...

Khúc đàn mới bắt đầu Đường Kính Chi nhận ra đây là nàng đang phỏng theo ý tứ bài “Vọng Lư Sơn Bộc Bồ”, kỳ nghệ của nàng đúng là thoát khỏi phạm cảnh chỉ biết mô phỏng học theo giai điệu cổ, có thể sáng tạo tự nhiên rồi, một thanh thế hùng tráng “như ngân hà tuột khỏi mây” vừa mới xuất hiện trước mắt, thì nghe “phụt” một tiếng, đồng thời tiếng đàn ngưng bật.

268. Chương 274: Vưu Vật Trời Sinh.

Đường Kính Chi vừa mới mở mắt ra thì có một bóng người màu đen nhanh như sao xa, vẽ lên một bóng mờ, vượt qua trước mặt y tới bên Đỗ Phiêu Phiêu.

Người đó ngồi sau lưng Đỗ Phiêu Phiêu, một tay đỡ vai nàng, một tay đặt lên lưng, giống cảnh cao thủ võ lâm dùng nội công trị thương hay thấy trên TV.

Một hương thơm nữ nhân thoảng trước mặt, làm Đường Kính Chi không đành lòng được hít một hơi, tới khi y chuyển mắt tới nhìn rõ vóng dáng yêu mị của người áo đen kia, trong đầu hiện ra bốn chữ “vưu vật trời sinh”.

Người xông vào là nữ tử che mặt vóc dáng mê người, phong tư mị hoặc, tuổi tác tương đương với Đỗ Phiêu Phiêu, nàng mặc váy đen trong mờ, xuyên qua lớp sa mỏng, có thể nhìn thấy bờ vai ẩn hiện trắng hơn tuyết, cùng áo yếm màu tím, nàng là nữ nhân ăn mặc táo bạo nhất mà Đường Kính Chi được thấy từ khi tới đây.

Nữ tử đó dù xoay lưng lại phía Đường Kính Chi, nhưng y vẫn cảm thụ được sự dụ hoặc vô hạn có thể khiến tất cả nam nhân nhìn thấy chỉ sinh ra duy nhất một thứ dục vọng khao khát chiếm đoạt, nếu như nhất định phải dùng từ ngữ nào để hình dung vẫn chỉ có bốn chữ khi này “vưu vật trời sinh”!

Khác với vẻ đẹp không nhuốm bụi trần của Đỗ Phiêu Phiêu thì nữ tử chính là thứ “hồng nhan họa thủy, họa quốc ương dân” mà người ta hay nói.

Đường Kính Chi đang ngây ngốc thì nữ tử áo đen kia lên tiếng, giọng nàng không trong mà mang chút trầm trầm vẫn rất êm tai dễ nghe.

Có điều lời nàng nói ra lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Đường Kính Chi:

- Hừm, biết rõ sức khỏe mình đã không ra sao mà còn muốn gây đàn cho tên nam nhân thối đó nghe, chẳng lẽ đệ nhất hoa khôi của Lưu Yên Các chúng ta thực sự đồng xuân tình, vì một nụ cười của y mà mạng cũng không cần.

Nói tới đó nàng quay lại khinh khỉnh liếc Đường Kính Chi một cái:

- Trông cũng được đấy, có điều cũng chỉ là tên mặt trắng sức trời gà không chặt mà thôi.

Vô duyên vô cớ bị người ta mỉa mai, Đường Kính Chi hơi khó chịu, có điều y thấy nữ tử áo đen đang cứu Đỗ Phiêu Phiêu nên không lên tiếng nói gì, lúc này Đỗ Phiêu Phiêu hai mắt nhắm nghiền, mặt dù có thoa phấn mỏng nhưng không che dấu được vẻ nhợt nhạt, tiểu tụy vô cùng, khóe miệng còn có vết máu chưa khô, còn trên cây cổ cầm là vũng máu lớn làm người ta nhìn mà giật mình.

Tim như như bị bàn tay vô hình bóp lại, đau đớn khiến khóe miệng y co giật.

Phải mất tới mấy tuần hương Đỗ Phiêu Phiêu mới mở mắt trở lại, vừa rồi nàng không ngất, chỉ là hơi thở yếu ớt, toàn thân không có chút sức lực nào, nữ tử áo đen thấy thấy nàng đã mở mắt liền đỡ nàng ngồi thẳng dậy, đứng dậy tránh sang bên một chút.

Đỗ Phiêu Phiêu nghe thấy hết lời của nữ tử áo đen, cáo điều nàng không giải thích, gượng cười xin lỗi Đường Kính Chi:

- Phiêu Phiêu từ nhỏ đã yếu ớt lắm bệnh, thật là vô dụng, hôm nay sợ là không còn sức đánh đàn cho Đường công tử rồi.

Nhìn vết máu trên khóe miệng của Đỗ Phiêu Phiêu, không biết cái gì xui khiến Đường Kính Chi đột nhiên đi tới, lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau cho nàng:

- Cô nương cảm nghệ thiên hạ vô song, sao lại bảo vô dụng? Nếu như ngay cả cô nương mà cũng có thể xưng là vô dụng thì trên thế gian này còn mấy người hữu dụng nữa.

Đỗ Phiêu Phiêu không hề né tránh, chỉ mở to đôi mắt đẹp nhìn Đường Kính Chi không chớp, nàng cười hạnh phúc.

Nhìn khuôn mặt tươi như hoa tràn trề vui sướng của nàng, Đường Kính Chi cũng mừng, nhưng đa phần là hoang mang, cho dù mình trông rất điển trai phong độ, nhưng đâu tới mức để đệ nhất hoa khôi Lưu Yên Các vừa nhìn đã yêu.

Phải biết những công tử ca trẻ trung tới lầu xanh uống rượu vợ một cái cũng có cả đống, thiếu gì kẻ tuấn tú, thi thư đầy bụng, y không tin chỉ dựa vào mỗi tướng mạo của mình cùng tài danh đồn thổi là chiếm được trái tim của hoa khôi vang danh xa gần này.

Mà đáng lý ra nữ tử thanh lâu gặp vô số loại người, càng nhìn rõ bản tính con người hơn bất kỳ ai, đây là chốn bạc tình cũng là chốn bi ai nhất thiên hạ, muốn các nàng động chân tình phải khó hơn nữ tử bình thường cả trăm lần mới đúng.

Lúc này nữ tử áo đen kia lại cất giọng cất giọng trầm bổng:

- Choa, mới lần đầu gặp nhau đã tình ý miên man rồi, làm người ta hâm mộ quá ha, chẳng lẽ giữa ban này mà xuân tình đã nhộn nhạo rồi? Sao, có cần bản cô nương tránh đi để nhường chỗ cho hai người không?

Đường Kính Chi không hiểu vì sao nữ tử áo đen này lúc nào cũng nhắm vào mình, Đỗ Phiêu Phiêu ngồi thẳng dậy, lạnh nhạt lên tiếng:

- Ta không mời muội vào.

- Tỷ, hừm ...

Nữ tử áo đen và Đỗ Phiêu Phiêu hình như đã quen đấu đá rồi, chỉ hừm một tiếng rồi không thèm để ý tới nàng, chuyển ánh mắt sang Đường Kính Chi, che hờ miệng, cười quyến rũ:

- Đường công tử, nô gia cũng muốn ngồi lại uống chén trà, công tử thấy có được không?

Nữ tử áo đen thay đổi thái độ nhanh hơn cả lật sách, mà trong lúc nói chuyện, chẳng những tự xưng nô gia, làm lắc hông làm bộ không nhẽo.

Đường Kính Chi nghe hai từ nô gia thì nuốt nước bọt, tự nhiên mơ tưởng trong nhà có nô tỳ yêu tinh thế này sướng biết chừng nào.

Hai mắt thì bị cơ thể gợi cảm kia hút chặt, nhất là cái áo đen trong mờ mờ, nhìn thấy bờ vai cân đối, chiếc yếm buộc hững hờ, lớp lụa mong manh bị đội lên bởi hai ngọn núi cao vút, khe sâu lồ lộ làm người ta chấn động tâm hồn, thấp thoáng hai hạt anh đào nhô lên đủ thấy độ săn chắc của nó.

Không kháng cự nổi sức hút đó, y vội quay đầu sang một bên, cô ta ăn mặc không biết xấu hổ như thế thì còn cần che mặt làm cái gì? Mặc dù nữ tử áo đen này nói chuyện rất khó nghe, nhưng bất kể thế nào thì nàng cũng ra tay cứu giúp Đỗ Phiêu Phiêu, cho nên y không thể nói lời cự tuyệt, gật đầu đồng ý:

- Mời cô nương ngồi.

- Đa tạ Đường công tử.

Nữ tử áo đen thẽ thọt nói, rồi hết sức đường hoàng ngồi xuống đối diện với Đường Kính Chi, hai mắt bạo dạn nhìn ngấm khuôn mặt Đường Kính Chi.

Đỗ Phiêu Phiêu thấy Đường Kính Chi đồng ý cho nữ tử áo đen ở lại thì miệng như có nụ cười khổ, có điều trong lòng nàng không hề có ý trách móc.

Đường Kính Chi bị nữ tử áo đen nhìn tới mắt tự nhiên, mặt ửng đỏ, ho khẽ một tiếng, quan tâm hỏi:

- Đỗ cô nương, cô nương làm sao vậy, vì sao đánh một khúc đàn lại nôn ra máu?

- Cô ta à, từ nhỏ sức khỏe đã chẳng ra làm sao, nếu chẳng phải được gia gia coi thứ vô dụng như bảo bối chăm chút tỉ mỉ thì cô ta đã sớm đi đầu thai rồi.

Đỗ Phiêu Phiêu vừa hé miệng thì nữ tử áo đen đã cướp lời:

- Đồ vô dụng.

Lời nói vẫn khó nghe, có điều Đường Kính Chi nhận ra được một tin tức trong đó, quan hệ giữa hai nữ tử này không tầm thường, nếu không đã chẳng biết chuyện lúc còn nhỏ của Đỗ Phiêu Phiêu.

- Đồ cô nương tuy sức khỏe kém, nhưng tuyệt đối không phải vô dụng!

Đường Kính Chi nghiêm mặt nói:

Nữ tử áo đen không phục, phản bác:

- Hừm, ngay cả đánh hai khúc đàn còn chẳng nổi, không phải vô dụng thì là cái gì?

Đường Kính Chi nhìn thẳng vào mắt cô ta không nhún nhường:

- Tại hạ vẫn nói câu đó, Đỗ cô nương tài nghệ cao tuyệt như thế mà là vô dụng thì, thì trên thế giới này không có mấy người không phải vô dụng.

- Dù sao thì cũng chỉ biết đánh vài khúc đàn thôi, có gì mà ghê gớm.

Nữ tử áo đen lâu bầu, khí thế rõ ràng yếu hơn ba phần. Có điều vừa nói xong thì ngó ra, sao mình lại thua một tên thư sinh trói gà không chặt được, háo thắng nổi lên, lại cười mỉa:

- Cô ta có phải đồ vô dụng không, không phải do người nói mà tính được.

- Cũng không phải do cô nương nói mà tính.

Đường Kính Chi bất tri bất giác cuốn vào cuộc cãi vã như trẻ con

269. Chương 275: Quan Hệ Quá Loạn.

Nữ tử áo đen đột nhiên cười khúc khích, lắc đầu nói với điệu bộ thần bí:

- Không, người nói không tính, nhưng ta nói lại được tính đấy.

- Vì sao?

Không trả lời, nữ tử áo đen chỉ nâng bàn tay nhỏ nhắn trắng không tỳ vết, chậm chậm vén khăn che mặt xuống, đôi mắt đẹp nhìn khuôn mặt chấn kinh của Đường Kính Chi với vẻ bồn chột.

Đường Kính Chi mắt trở ra không hết nhìn nữ tử áo đen lại nhìn Đỗ Phiêu Phiêu, kinh ngạc nói:

- Các, các cô, hai cô ...

- Đúng thế, bọn ta là tỷ muội! Hơn nữa lại còn sinh đôi.

Nữ tử áo đen che miệng cười thích chí, làm hai bầu ngực no căng trước ngực rung rinh, quẩy rũ vô song, nói rồi còn ôm lấy vai Đỗ Phiêu Phiêu, đặt hai khuôn mặt sát bên nhau cho Đường Kính Chi so sánh.

Đỗ Phiêu Phiêu mặc kệ hành vi của nữ tử áo đen, miệng cười nhẹ, như giếng cổ tình lặng ngàn năm.

Một như bông hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Một như yêu tinh họa quốc ương dân.

Không ngờ lại là đôi tỷ muội song sinh, Đường Kính Chi mắt mở to hết cỡ, còn chưa hết kinh ngạc, nhìn thật kỹ thật lâu, cũng chỉ phát hiện ra đôi mày của Đỗ Phiêu Phiêu dài hơn, cong hơn, ngoài ra thì quá rõ ràng là nữ tử áo đen vóc người đầy đặn, ngực nở mông mẩy, đường cong nữ tử lả lướt, cực kỳ khuêu gợi, còn Đỗ Phiêu Phiêu mảnh mai, khí sắc trên mặt cũng kém hơn.

Nữ tử áo đen đưa tay ra vuốt ve mái tóc của Đỗ Phiêu Phiêu, thần thái lại thay đổi, cười như cơn gió mang hơi thở ấm áp của mùa xuân thổi qua đồng nổi, con mắt nàng chớp chớp:

- Sao rồi, Đường công tử thấy nô gia nói có thể tính được chứ hả?

Đỗ Phiêu Phiêu từ đầu tới cuối không để ý, cứ như trong phòng không tồn tại người này vậy.

Đường Kính Chi không hiểu vì sao đôi tỷ muội sinh đôi này lại như băng với lửa như thế, lắc đầu nói:

- Không, cho dù cô nương có là tỷ muội của Đỗ cô nương thì cũng không có quyền nhận định cô ấy là đồ vô dụng.

- Người...

Nữ tử áo đen đứng bật dậy, đôi mắt đẹp lóe hàn quang lạnh lẽo.

Đỗ Phiêu Phiêu thấy nàng ta sắp nổi giận, lên tiếng:

- Muội muội, tỷ tỷ khỏe hơn rồi, không còn chuyện gì nữa thì muội mau lui đi.

- Hừm, chỉ biết lấy thân phận tỷ tỷ ra chèn ép ta.

Nữ tử áo đen mặc dù không cam tâm, nhưng chỉ ngưng ngẩng dặm chân như đứa trẻ con, nghe lời đứng lên bước đi thật.

Có điều đi được một bước nàng thành linh quay lại, chỉ mặt thị nữ kia quát:

- Thứ ăn hại, rõ ràng biết sức khỏe chủ tử không tốt, không thể quá lao tâm lao lực mà không biết khuyên can, ta thấy ngươi chán sống rồi.

Thị nữ đó mặt tức thì trắng bệch, hai chân nhũn ra, quỳ sụp xuống đất, nữ tử áo đen tích uy trong lòng nàng quá sâu, làm nàng không dám cãi lại, người run lên từng cơn.

“Rầm!” Nữ tử áo đen đập một bình sứ lên bàn, mắt long lên, giọng rin rít:

- Còn không mau đi rót nước ấm cho chủ tử uống thuốc, nếu có lần sau, ta sẽ lột da ngươi.

- Vâng, sau này nô tỳ nhất định sẽ chiều cố thật tốt cho tiểu thư.

Thị nữ hứa xong, vội bỏ chạy nhanh sang phòng sát bên, nơi đó có bếp lò ủ lửa giữ nước ấm.

Tới lúc này Đường Kính Chi mới chú ý tới thị nữ đó, mặc dù ăn mặc trang phục của nha hoàn, nhưng mày liễu má đào, tướng mạo cực kỳ xuất chúng không thua kém tỷ muội song sinh kia là bao, chỉ là người rúm ró trông cực kỳ tội nghiệp, vả lại có cái gì đó là lạ, Đường Kính Chi rung mình thầm nhủ :” Chẳng lẽ đó là Đỗ Thi Thi!”

Nữ tử áo đen thấy Đường Kính Chi nhìn sang thị nữ kia, lạnh lùng liếc y một cái, khóe miệng cười quỷ dị, cất bước yếu điệu đi về phía cửa.

Nữ tử áo đen đó chẳng những toàn thân ngập tràn mị lực chết người mà ngay hương thơm trên cơ thể cũng thuộc hàng cực phẩm, nàng chỉ đi lướt qua bên người y cũng để lại hương thơm khiến người ta nhận nhận, có điều bên tai lại truyền tới giọng nói lạnh như băng khiến dục hỏa vừa nhen nhúm đã tắt ngúm.

« Từ nhỏ tới lớn chuyện ta thích làm nhất là đem từng món từng món đồ mà tỷ tỷ thích phá đi, đập đi, kể cả người cũng thế. »

Đường Kính Chi sững sốt quay sang nhìn nàng, chỉ thấy sắc mặt nàng phẳng phất như đóng lại thành sương lạnh màu xám xịt, tích tắc khuôn mặt trái xoan nõn nà như ngọc nở nụ cười nhẹ nhàng tựa thiên sứ, sinh ra mị hoặc vô hạn, làm y cảm thấy người nhẹ bỗng đi, nhưng thoáng thất thần y lại có cảm giác không rét mà run, vì đó không phải thiên sứ, mà là ma quỷ giả mạo thiên sứ, biết nữ tử đó không đùa.

Trước đó Đường Kính Chi đã được chứng kiến thân pháp như quỷ mị của nữ tử này, biết võ công nàng không kém, nếu nàng muốn ra tay, y không có năng lực kháng cự.

Nữ tử áo đen đột nhiên đưa tay ra làm động tác kéo cắt, nụ cười như hồ ly tinh.

Cứ như có gió lạnh ù ù thổi qua sau gáy Đường Kính Chi.

- Đường công tử, Phiêu Phiêu gây phiền toái cho công tử rồi.

Đỗ Phiêu Phiêu và muội muội song sinh này lớn lên cùng nhau, sao nàng chẳng hiểu muội muội muốn làm gì, chỉ là sức khỏe nàng không tốt, căn bản không làm gì nổi muội muội.

Nhìn khuôn mặt Đỗ Phiêu Phiêu vẫn chưa phục hồi được chút sắc máu nào, Đường Kính Chi thấy lòng xót xa:

- Không sao, cô nương cứ uống thuốc đi, phiền toái của tại hạ không ít, thêm một bớt một không là gì.

Lúc này thị nữ kia đã mang ấm nước quay lại, rót một chén nước, Đường Kính Chi mở bình sứ ra, lấy một viên thuốc màu đỏ.

Vươn tay nhón lấy viên thuốc ngậm vào miệng, Đỗ Phiêu Phiêu cầm chén nước uống một ngụm nhỏ, cổ hơi ngửa lên, nuốt viên thuốc xuống, Đường Kính Chi thấy nàng cầm chén nước thôi tựa hồ cũng rất tốn sức, vội đưa tay đón lấy, quan tâm hỏi:

- Muốn uống nữa không?

Thuốc rất đắng, vị vẫn còn đọng lại ở cổ, Đỗ Phiêu Phiêu nhàu mày lắc đầu.

Về yếu đuối của nàng khiến nam nhân nào cũng muốn ôm vào lòng vỗ về chở che, Đường Kính Chi thấy tim đau đau, cầm chén trà, từ mình đỡ nàng uống.

Đỗ Phiêu Phiêu rất phối hợp, không có chút phản kháng nào.

Uống nước xong, Đỗ Phiêu Phiêu nhoẽn miệng dịu dàng cười với Đường Kính Chi, đưa tay chải lại mái tóc, nói:

- Thi Thi, người đi dọn đồ đi rồi lát nữa theo Đường công tử, với thân phận tỷ nữ của người mà bán được 8888 lượng bạc là hiếm có lắm rồi.

Ra thị nữ này đúng là Đỗ Thi Thi thật.

Bất ngờ nghe được câu này, Đỗ Thi Thi hoảng loạn, chân tay luống cuống không biết phải làm sao, quỳ sụp xuống.

- Đi đi, người có thể đem theo toàn bộ trang sức và vật phẩm trong phòng người.

Đỗ Phiêu Phiêu khẽ phẩy tay:

Nhìn ra được chủ tử thực sự muốn thả cho mình đi, Đỗ Thi Thi không dám tin, đôi mắt trào ra mấy giọt lệ hoa, dập đầu mấy cái rồi vội chạy về phòng dọn đồ.

Nhìn Đỗ Thi Thi có phản ứng lớn như thế, Đường Kính Chi thở dài vui mừng, xem ra việc mình làm không sai. Đỗ Phiêu Phiêu do dự một chút rồi nói:

- Đường công tử, thực không muốn dấu, Thi Thi trừ là thị nữ thiếp thân của Phiêu Phiêu ra nó còn là muội muội cùng cha khác mẹ của Phiêu Phiêu.

- Hả?

Đường Kính Chi há hốc mồm:

Thảo nào, thảo nào lúc nãy nhìn nàng có cảm giác là lạ, đó là vì ba nàng giống nhau ...

Nhưng kinh ngạc còn chưa hết.

- Vì chuyện của phụ thân, muội muội của Phiêu Phiêu rất hận nam nhân, cho nên công tử đừng để bề ngoài của nó cho mắt, vốn theo ý nó, phải để Thi Thi chịu đủ mọi nhục nhã trên đời mà chết. Nhưng công tử đã lên tiếng, Phiêu Phiêu sẽ cho Thi Thi rời đi, hi vọng Thi Thi theo vị Giả công tử đó sẽ có cuộc sống tốt đẹp.

Nghe thêm câu này Đường Kính Chi cảm thấy đầu óc không đủ sử dụng nữa rồi.

Quan hệ giữa ba nữ tử đúng là loạn xà ngầu.

270. Chương 276: Ân Oán Dây Dưa.

Đỗ Phiêu Phiêu thấy cái mặt ngơ ngác của y thì phì cười, lộ ra nụ cười ranh mãnh hiểm có:

- Đường công tử bị Phiêu Phiêu làm hồ Hồ rồi chứ gì?

- Ủm, nếu Đỗ Thi Thi là muội muội cùng cha khác mẹ với cô nương, sao cô nương lại tuyên bố nếu ai mời được tại hạ tới Lưu Yên Các thì cô nương sẽ để người đó hưởng giấc xuân với Đỗ Thi Thi? Còn nữa muội muội sinh đôi của cô nương sao lại hận cô ấy như thế, còn muốn cô ấy chịu hết nhục nhã mà chết?

Đường Kính Chi không còn hiểu ra sao nữa:

Đỗ Phiêu Phiêu nói ra chuyện này là đã lường trước câu hỏi của Đường Kính Chi, cười chua chát:

- Kỳ thực đó đều là ân oán của đời trước ...

Chừng nửa nén hương sau, Đỗ Phiêu Phiêu đem hết thân thể của nàng cùng mọi ân oán với Đỗ Phiêu Phiêu kể cho y nghe.

Đường Kính Chi nghe xong chỉ biết thở dài lắc đầu, không thể nói gì hơn.

Thì ra Đỗ Phiêu Phiêu tên thật là Hồ Kiều Kiều, còn Đỗ Phiêu Phiêu chỉ là tên giả, muội muội sinh đôi của nàng tên là Hồ Phụng Kiều, hoa khôi chân chính của Lưu Yên Các là cả hai tỷ muội nàng chứ không phải một.

Hồ Kiều Kiều sức khỏe không tốt, mỗi tháng nàng chỉ tới sân khấu Lưu Yên Các gảy một khúc nhạc, còn Hồ Phụng Kiều thì phụ trách tiếp đãi một số cuộc gặp gỡ không thể từ chối được, nếu Hồ Kiều Kiều vì nguyên nhân sức khỏe không thể gảy đàn, Hồ Phụng Kiều sẽ lên sân khấu dùng vũ đạo bù đắp.

Hai nàng là tỷ muội sinh đôi, hơn nữa bất kể đánh đàn hay là nhảy múa, đều ẩn sau màn trướng, cho nên không sợ ai nhận ra đệ nhất hoa khôi lại là hai người.

Hồ Kiều Kiều và Hồ Phụng Kiều sinh ra trong một gia đình không được mỹ mãn, mẫu thân các nàng họ Hồ, là nữ hiệp võ lâm, về sau yêu một thư sinh mặt trắng, thư sinh đó là đại tài tử đương thời, tài hoa nức tiếng, có điều kẻ này cưới mẫu thân Hồ Kiều Kiều chưa được nửa năm thì thay lòng đổi dạ, muốn bỏ chính thể, cưới nữ tử nhà quan.

Hiển nhiên phụ thân các nàng sở dĩ muốn cưới nữ tử nhà quan kia chỉ vì muốn dựa vào thế lực gia tộc bên nữ, bước vào quan đồ.

Có điều không may mẫu thân Hồ Kiều Kiều cay đắng nhường vị trí hai năm thì vị quan kia gặp đại nạn, thế là tên thư sinh bạc tình còn chưa làm quan được bao lâu bị cuốn vào.

Mẫu thân Hồ Kiều Kiều hay tin, nể tình nghĩa phu thê trước kia đang đêm đột nhập nhà lao cứu Đỗ Thi Thi mới sinh được mấy tháng ra.

Bà là nữ tử chân tình chân tính, dù tên thư sinh kia phản bội bạc bẽo, tình yêu với trượng phu không đổi, về sau tận mắt nhìn trượng phu bị kéo lên đoạn đầu đài chặn bay đầu, tinh thần bị trọng thương, chỉ vài năm sau, một nữ tử đang tuổi hoa rực rỡ buông tay từ bỏ cõi đời.

Trước khi chết bà đem cả ba nữ nhi gửi gắm cho phụ thân mình nuôi dưỡng, là ngoại công của Hồ Kiều Kiều, Hồ Định Phương.

Hồ Định Phương tính cách thẳng thắn, là nhật vật giang hồ có võ công cao tuyệt, chẳng thể nói là người tốt, cũng chẳng thể nói là đạo tặc thổ phỉ, ông ta chỉ có một đứa con gái, thấy con gái vì ái tình mà thương tâm, trong lòng cực kỳ đau đớn, biết Đỗ Thi Thi là con của thứ bội tình kia với nữ nhân khác, vốn không định nhận, nhưng không thể từ chối lời cầu khẩn lúc lâm chung của con yêu.

Về sau ông một tay nuôi nấng Đỗ Thi Thi lớn lên, tuy chẳng bị ngược đãi, có điều cũng chẳng dạy cho chút bản lĩnh nào, từ dung mạo xuất sắc, chỉ là một nữ tử bình thường.

Còn với hai đứa cháu ngoại của mình, tất nhiên là khác hẳn, Hồ Định Phương cực kỳ thương yêu chiều chuộng, Hồ Kiều Kiều là tỷ tỷ, sức khỏe lại không tốt, ông liền mời người dạy nàng đọc sách, vẽ tranh, đánh cờ.

Hồ Phụng Kiều trời sinh ngang bướng ương ngạnh, không chịu thua ai, ông dốc toàn bộ bản lĩnh truyền thụ.

Hồ Định Phương căm hận tên thư sinh vô lương tâm kia, cho nên khi hai tỷ muội Hồ Kiều Kiều còn rất nhỏ đã nói Đỗ Thi Thi không phải là người thân của các nàng, hai tỷ muội lớn lên, dần dần hiểu một số chuyện, không mang họ cha nữa mà đổi sang họ Hồ, đồng thời gọi ngoại công của mình là gia gia.

Đỗ Thi Thi cũng biết thân phận của mình, cho nên nói là tiểu thư, chẳng bằng nói là nha hoàn hầu hạ hai tỷ muội Hồ Kiều Kiều.

Hồ Phụng Kiều là người yêu hận rõ ràng, theo ý nàng thì phải để Đỗ Thi Thi tiếp khách, thậm chí là loại khách mặt hạng nhất, có điều Hồ Kiều Kiều tâm địa thiện lương, hơn nữa dầu sao cũng lớn lên bên nhau từ nhỏ, không đành lòng làm thế, cho nên mới giữ Đỗ Thi Thi ở bên cạnh, vì thế mới còn tấm thân thanh bạch.

Ngoài ra Hồ Kiều Kiều còn nói cho Đường Kính Chi biết, Lưu Yên Các kỳ thực là sản nghiệp của Hồ gia.

Tới đó, Đỗ Phiêu Phiêu tựa còn điều gì muốn nói, nhưng lại thôi.

- Ài, thực ra Đỗ Thi Thi cũng là nữ tử khổ mệnh.

Cho dù biết Đỗ Phiêu Phiêu cũng không có tình cảm với Đỗ Thi Thi, nhưng Đường Kính Chi vẫn biện hộ cho nàng một câu:

Hồ Kiều Kiều trầm mặc một hồi mới nói:

- Cho nên Kiều Kiều mới cho công tử đem nó đi.

- Tại hạ bội phục.

Đỗ Thi Thi có thể rời Lưu Yên Các hay không kỳ thực đã liên quan tới chuyện nhà của Hồ Kiều Kiều, hơn nữa chuyện này chẳng thể nói ai đúng ai sai, có điều Hồ Kiều Kiều chấp nhận để Đỗ Thi Thi ra đi là hành động nhân từ rồi, Đường Kính Chi nói xong chấp tay thi lễ.

- Đường công tử không cần phải thế, Kiều Kiều làm như vậy kỳ thực vì muốn sau này xuống âm phủ gặp mẫu thân còn ăn nói được thôi.

Hồ Kiều Kiều khom mình đáp lễ, khi ngẩng đầu lên thì khuôn mặt có chút lưu luyến:

- Chuyện công tử nhận lời với bằng hữu đã xong, có phải công tử sẽ đi ngay không?

Đường Kính Chi vốn không muốn đi ngay, nhưng nghe lời này lại không tìm được cớ để ở lại.

Đang không biết phải đối đáp thế nào thì Hồ Phụng Kiều đột nhiên lại lửa giận phừng phừng xông vào:

- Tỷ tỷ định cho con tiện tỳ đó đi thật à?

Hồ Kiều Kiều chỉ ngồi đó khẽ gật đầu, không nói gì.

Mặc dù Hồ Kiều Kiều ít nói, cũng không phải là người mạnh mẽ, nhưng Hồ Phụng Kiều hiểu rõ, tỷ tỷ này tính tình còn quật cường hơn nàng ba phần, đã quyết chuyện gì là không có khả năng vãn hồi nữa.

Đôi bàn tay nhỏ siết chặt, Hồ Phụng Kiều quay ngoắt lại, mắt nhìn xoáy vào mặt Đường Kính Chi, giận dữ thét lên:

- Chuyện hay ho ngươi làm đấy. Hừm, ta nhắc ngươi một câu, lời vừa rồi ta nói ngươi nhớ kỹ vào.

Nói rồi quay người bỏ đi, dù chân dậm sầm sầm vì giận, nhưng cơ thể đang đưa vẫn mang theo dụ hoặc vô tận.

Tới cửa, đột nhiên nàng dừng lại, cười nhạt báng:

- Vì một tên nam nhân mà quên hết lời của gia gia, đúng là hảo tử tử của ta! Có điều tử rồi sẽ hối hận thôi, thiên hạ này trừ gia gia ra, không có tên nam nhân nào tử tế hết.

- Đường công tử là người thế nào, chẳng phải muội hiểu rất rõ sao? Sao muội lại không nhận?

Hồ Kiều Kiều sắc mặt vẫn bình thản, nói một câu làm Đường Kính Chi như đi trong sương mù.

Mình là người như thế nào sao Hồ Phụng Kiều lại hiểu rất rõ?

Hồ Phụng Kiều nghe thế khuôn mặt kiều mị biến ảo không ngừng, ngực phập phồng vì không phản bác lại được, hồi lâu sau nói một câu làm Hồ Kiều Kiều mặt càng thêm nhợt nhạt:

- Tử đừng quên, tên nam nhân này đã có một thê bốn thiếp rồi ... à không y còn sắp cưới cả đại tẩu của mình nữa.

Đồng thời bên tai Đường Kính Chi vang lên một giọng nói :” Cho tử tử của ta uống thêm một viên thuốc nữa!”

Đường Kính Chi đưa tay ra, nhưng vừa chạm vào bình sứ thì toàn thân chấn động, truyền âm mật nhập! Cô ta cũng biết tuyệt kỹ này!

Hơn nữa ở khoảng cách xa như thế, chứng tỏ võ nghệ không thua kém Ngọc Nhi của mình.

271. Chương 277: Ái Duyên Vì Hiếu Kỳ.

Hồ Kiều Kiều trước đó từng đoán được muội muội của mình sẽ lấy Đường Kính Chi ra khai đao, có điều cho rằng tối đa chỉ đánh cho y một trận, muội muội nàng thế nào, nàng sao chẳng hiểu, nhưng đột nhiên nghe khẩu khí của muội muội trở nên bất thường, vội nói:

- Thuốc uống sau cũng được, Kính Chi, nói cho thiếp biết trước đó Phụng Kiều nói gì với chàng?

Đường Kính Chi thấy mặt mày Hồ Kiều Kiều nhợt nhạt, mặt mày khấn trương, không trả lời ngay mà lấy một viên thuốc, nói:

- Đừng vội, cô nương hãy uống thuốc đã rồi chúng ta trò chuyện.

Hồ Kiều Kiều vốn tính trầm ổn điềm tĩnh, vừa rồi chỉ là quá lo nên mới tỏ ra hơi nóng ruột, nghe Đường Kính Chi vỗ về, nàng ổn định lại tâm thần, uống viên thuốc kia.

“Vừa rồi không ngờ mình lại gọi tên của chàng!” Trấn tĩnh rồi Hồ Kiều Kiều mới ý thức được mình lỡ lời, gọi quá thân thiết, không dám nhìn Đường Kính Chi, đem ánh mắt chăm chú nhìn vào chén trà trong tay, khuôn mặt đỏ lựng làm lòng người ngất ngây.

- Ý của cô ấy là muốn hạ sát tử với ta.

Đường Kính Chi không nhận thức được Hồ Kiều Kiều gọi thẳng tên mình có gì không ổn, đợi nàng uống thuốc xong một lúc, thần sắc đỡ đỡ rồi mới nói:

Mặc dù nguyên văn của Hồ Phụng Kiều không phải như thế.

Đã có chuẩn bị tâm lý song Hồ Kiều Kiều vẫn biến sắc mặt, nàng lạ gì tính muội muội của mình, nếu Hồ Phụng Kiều đã nói thế thì chuyện không hay rồi.

Từ cách cư xử của hai nàng vừa rồi nhìn ra quan hệ hai tỷ muội này không được tốt cho lắm, Đường Kính Chi:

- Đồ cô nương, cô và muội muội mình phải chăng là có mâu thuẫn gì?

Mâu thuẫn?

Vén lọn tóc rủ xuống trán, Đồ Kiều Kiều cười khổ:

- Đường công tử, muội muội của Kiều Kiều cái gì cũng tốt, chỉ là nó quá háo thắng, không chịu nổi người ta giỏi hơn mình dù chỉ một chút.

Thế là nàng đem mâu thuẫn giữa mình và muội muội kể tỉ mỉ cho Đường Kính Chi.

Thì ra mặc dù Đồ Kiều Kiều và Đồ Phụng Kiều giống nhau y như đúc, nhưng từ nhỏ đến lớn tất cả những người gặp hai nàng đều nói tỷ tỷ Đồ Kiều Kiều tao nhã, xinh đẹp hơn đáng yêu hơn, mà vì Đồ Kiều Kiều sức khỏe rất kém, cho nên gia gia các nàng lại càng thêm quan tâm.

Vì hai nguyên nhân đó Đồ Phụng Kiều không phục, hết sức ghen tị với nàng.

Nghe giải thích xong Đường Kính Chi mới vỡ lẽ, chẳng trách trước đó Đồ Phụng Kiều nói với y là từ nhỏ tới lớn chuyện nàng thích làm nhất chính là tự mình hủy từng món đồ tỷ tỷ thích, thì ra do ghen tị.

Do dự một hồi, y hỏi với giọng không chắc chắn:

- Cô ấy nói đùa thôi phải không?

- Không đâu!

Đồ Kiều Kiều buông tiếng thở dài, miệng cười càng thêm chua chát, đứa muội muội này mặc dù thường ngày rất quan tâm tới sức khỏe của nàng, cũng rất thương nàng, chưa từng chống đối nàng trước mặt, nhưng sau lưng lại giở không ít trò.

Những chuyện đó nàng lại không thể ra mặt trách cứ, nếu không chọc giận muội muội mình, hậu quả càng tệ hơn.

- Đường công tử hãy ngồi chỗ Kiều Kiều thêm một chút, nói không chừng nó nguôi giận sẽ quên việc này.

Đồ Kiều Kiều nói không tự tin chút nào:

Đường Kính Chi vốn không định đi, y còn nghi vấn muốn được giải đáp:

- Đồ cô nương, vừa rồi vì sao cô nương lại nói muội muội cô rất hiểu con người ta.

- Á.

Mặc cho Đồ Kiều Kiều diễm đạm tới đâu, nghe câu đó cũng xấu hổ vô cùng kêu lên một tiếng, cúi đầu xuống, mặt như vùi vào ngực.

Đường Kính Chi thấy phản ứng nàng như thế càng như có mèo cào, càng tò mò muốn có đáp án.

Đồ Kiều Kiều cứ cúi gằm mặt như vậy một lúc rất lâu mới cắn răng cố nén thẹn thùng, ngẩng đầu lên, giọng như hồi ức:

- Đường công tử có còn nhớ ba năm trước đi thi, lần đầu đã đỗ cử nhân không?

Có còn nhớ hai năm rưỡi trước một lần bàn chuyện làm ăn, vì mắc sai lầm lớn lỗ mười mấy vạn lượng.

Có còn nhớ lần đi xa tới Yến Châu gặp phải cướp không?

Có còn nhớ ...

Đường Kính Chi ngời thộn mặt ra, nghe một điều là mồm lại há ra thêm một phần, y không hiểu sao nữ tử này lại biết quá khứ của Đường Kính Chi trước kia rõ như vậy.

Càng nói giọng Đồ Kiều Kiều lại càng ôn nhu say đắm, ánh mắt nhìn Đường Kính Chi thêm mơ màng, tình ý lộ hết ra ngoài, nhỏ nhẹ hỏi:

- Giờ Đường công tử đã hiểu vì sao Kiều Kiều lại nói câu đó chưa?

Đường Kính Chi giọng hơi lấp bắp:

- Cô ... Cô nương phải người điều tra ta ba năm trời, vì sao? Vì sao muốn điều tra ta?

- Hiếu kỳ.

Đồ Kiều Kiều nhoẻn miệng cười:

Một nữ nhân, hiếu kỳ về một nam nhân? Đường Kính Chi giờ mới thấy Đồ Kiều Kiều đúng là tỷ tỷ của Đồ Phụng Kiều, đều có cái gì đó ... không bình thường, có người lòng hiếu kỳ lớn tới mức đó sao?

- Tò mò vì sao công tử có thể đỡ cử nhân với tuổi đó, lại là đỡ đầu, trong hơn 300 năm lịch sử của Vương triều Minh Hà, tìm không được người thứ hai.

- Cho nên cô nương cho người điều tra ta?

- Ừm, không những điều tra trước kia, cũng tra sau đó, cho nên chuyện về Đường công tử mấy năm qua, Phiêu Phiêu đều rất rõ, có điều nói thật Kiều Kiều cũng từng hoài nghi tài hoa của công tử, cho tới khi bài thơ thất công tuyệt cú của công tử xuất thế ....

Lại là bài thơ đó, Đường Kính Chi cười xấu hổ, đồng thời lòng cũng ngỡ vực, thiếu nữ mang vẻ đẹp như không thuộc về trần thế này chẳng lẽ thích mình rồi ?

Rất nhiều chuyện ái tình bắt đầu từ sự tò mò, sau đó phát hiện từng ưu điểm trên người đối phương, bắt tri bất giác chuyển thành tình yêu.

Nhất là khuôn mặt bừng bừng say đắm kia của Đồ Kiều Kiều thì trừ khi mù mới không nhận ra tình cảm của nàng.

Biết Đường Kính Chi nhận ra tâm ý của mình, trái tim Đồ Kiều Kiều như con hươu con chạy loạn, vừa khẩn trương vừa mong đợi, nhưng nàng không trốn tránh mà dũng cảm đón nhận ánh mắt của Đường Kính Chi, lúc này đây nàng vô cùng xinh đẹp.

Không dẫn lòng được, Đường Kính Chi đưa tay ra kéo tiên tử có thể làm ngàn vạn tuần kiệt diên đảo áy vào lòng, Đồ Kiều Kiều người run lên, đôi mắt trong sáng nhìn y với sung sướng vô hạn...cuối cùng nàng e thẹn chậm chậm khép hai mắt lại, nép mình vào lòng người yêu thương.

Đường Kính Chi cảm giác mình đang ôm lấy cơ thể làm bằng nước, hơn nữa còn là suối nước nóng, ấm ấm mềm mềm, cực kỳ êm đềm, cực kỳ thoải mái và cũng không chân thực, tới giờ y vẫn cảm thấy chuyện này thật khó tin.

- Tại hạ có tài đức gì mà được Đồ cô nương khuynh tâm ái mộ như thế?

Dùng khuôn mặt cọ vào lòng ngực nóng ấm của Đường Kính Chi, Đồ Kiều Kiều dùng giọng mũi thở thở hỏi lại:

- Đường công tử, sau này Kiều Kiều có thể gọi chàng là Kính Chi không?

- Được chứ, Kiều Kiều.

Trong gian phòng nhỏ, có hai người ôm nhau, dù chỉ là lần đầu gặp mặt, cũng không có lời âu yếm ngọt ngào nào, nhưng đều cảm giác thân thiết, có điều cả hai đều không nhìn thấy lúc này ở khe cửa có đôi mắt nhìn bọn họ, rực lửa hờn ghen.

Người đứng sau cửa nhìn trộm hồi lâu, bỏ lại một cái nhìn oán độc rồi lặng lẽ rời đi.

Ôm Hồ Kiều Kiều trong lòng, Đường Kính Chi thi thoảng cúi đầu xuống nhìn nàng, nữ tử này lúc thì bạo dạn lớn gan, lúc thì thẹn thùng như tiểu cô nương, lúc điềm tĩnh tự nhiên, nhưng bất kỳ thần thái nào cũng làm người ta ngất ngây, y ít nhiều có chút hoang mang như người ở trong mộng.

Chuyện ngày hôm nay y ngay cả mơ cũng chưa nghĩ tới.

- Kính Chi, Kiều Kiều biết gần đây tình cảnh của Đường gia không tốt, chàng định ứng phó như thế nào?

Lòng ngực Đường Kính Chi rất ấm, dựa vào đó cảm giác an tâm vô cùng, Đồ Kiều Kiều cậy mình, tìm mộ vị trí cho thật thoải mái.

Nói tới chuyện Đường gia, Đường Kính Chi nhú mày lại.

- Nàng biết ân oán giữa Đường gia và Vương Mông sao?

Đường Kính Chi chưa tới mức mê muội, cẩn thận thăm dò.

272. Chương 278: Ta Để Ý.

- Kiều Kiều chẳng những biết ân oán giữa Đường gia và Vương Mông mà còn biết đằng sau Vương Mông có Điền Cơ chống lưng.

Hồ Kiều Kiều rời lòng Đường Kính Chi, ngồi thẳng dậy:

Giai nhân rời khỏi lòng, Đường Kính Chi thấy chút mất mát, thăm mắng mình chẳng ra sao, đây đâu phải lúc tơ tưởng mấy chuyện này, do dự một chút rồi mới nói:

- Ủ, ta cũng nghĩ tới lợi dụng nạn dân đối phó với Vương Mông, nhưng đương kim hoàng thượng đúng là quá hồ hồ, hẳn sao có thể giữ cái trò lấy danh nghĩa trừng trị tham quan mà vợ vết tiền tài chứ?

Chẳng có lý do gì để không tin nàng, nếu nàng có ý Hồ bất thiện, hôm nay y một mình tới đây không có Ngọc Nhi bảo vệ, dựa vào võ công Hồ Phụng Kiều, muốn摸摸 xỏ gì tùy ý, đâu thể kê vai tựa má giai nhân như thế này?

Đường Kính Chi không biết thế lực trong tay Hồ Kiều Kiều lớn thế nào, có điều mới quen cho nên tiện không nói kỹ.

- Đương kim mới chỉ mười tám tuổi, cho nên tầm nhìn quá hạn hẹp.

Đường Kính Chi dám lên tiếng bình phẩm thiên tử, dù là sau lưng chẳng nữa cũng là chuyện đại nghịch bất đạo rồi, nếu là nữ tử bình thường có khi tái mặt vì sợ, không chừng đi báo quan, Hồ Kiều Kiều lên tiếng tán thành lời của y, chứng tỏ Lưu Yên Các không phải chốn phong nguyệt tầm thường.

- Lạc Thành hiện đã có gần 15 vạn nạn dân, nếu như chàng có thể gom lại giữ chắc trong tay, cho dù sau này Điền Cơ bị ép tạo phản thì lão cũng chẳng làm gì được chàng.

Đường Kính Chi gật đầu:

- Nàng nói đúng, kỳ thực hôm nay ta tới Giả phủ chính là để mua chăn áo cũ của bọn họ, sau đó phát cho nạn dân để lung lạc lòng người.

Trầm ngâm tính:

- Cái tên khâm sai đại thần tra xét tham quan đó phải tìm chứng cứ dọc đường, đợi đến khi hẳn tới được Lưu Châu cũng phải mất chừng 20 ngày, ta phải thu được nạn dân vào tay trong 20 ngày này.

- Chàng có biện pháp thì Kiều Kiều yên tâm rồi.

Hồ Kiều Kiều bịn rịn không muốn rời tình lang, có điều đành lòng nói:

- Kính Chi, mai này còn dài, chàng mau chóng làm chính sự đi, nếu có tin tức gì, Kiều Kiều sẽ sai người báo ngay cho chàng biết ...

Đường Kính Chi vốn định nói câu cảm ơn, nhưng lời ra đến miệng lại thôi, nói cảm ơn với nữ nhân của mình, chẳng phải quá xa lạ sao?

Im lặng ngắm nhìn dung nhan tuyệt thế đó thật lâu, Đường Kính Chi mới đứng dậy, Hồ Kiều Kiều đi tới chu đáo giúp y vuốt phẳng nếp nhăn trên y phục, động tác cực kỳ tự nhiên.

- Ta phải đi đây.

Đường Kính Chi nắm tay Kiều Kiều nói nhỏ:

- Kiều Kiều tiến chàng.

Hai người nắm tay nhau rời khỏi khuê phòng, Đỗ Thi Thi đã xách bọc hành lý đứng cách đó không xa, thấy họ đi ra vội cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng.

- Sức khỏe nàng không tốt, tiến tới đây thôi.

Tới cửa cầu thang Đường Kính Chi quỳn luyến buông bàn tay nhỏ, nhẹ giọng nói:

Hồ Kiều Kiều cũng hiểu với thân phận của mình nếu đích thân tiến Đường Kính Chi xuống lầu, rất có khả năng gây ra phong ba, chuốc thêm cho y kẻ địch không cần thiết, liền gật đầu. Dù hiểu hiện Đường gia nhiều chuyện, Đường Kính Chi khẳng định rất bận rộn, nhưng nàng vẫn không kìm được hỏi:

- Kính Chi, khi, khi nào chàng mới lại tới thăm Kiều Kiều.

Nhìn đôi mắt đẹp tràn ngập mong đợi của Hồ Kiều Kiều, Đường Kính Chi rất muốn nói ngày mai, có điều vẫn dằn lòng lại:

- Rảnh rồi ta sẽ tới thăm nàng, nhớ phải bảo trọng sức khỏe của mình.

- Ừm, Kiều Kiều nhớ mà.

Đường Kính Chi bóp nhẹ tay nàng một cái rồi quyết tâm quay người, dẫn Đỗ Thi Thi xuống lầu.

Nấp ở góc cầu thang, Đỗ Kiều Kiều dõi theo bóng tình lang, đột nhiên Hồ Phụng Kiều xuất hiện sau lưng, đưa tay ôm lấy eo, tựa cằm lên vai nàng, hỏi:

- Tỷ thực sự không để bụng y đã có một thê bốn thiếp sao, không lâu nữa còn nạp thêm một bình thê.

Nhìn cảnh này ai dám nói bọn họ có mâu thuẫn, đúng là một cặp tỷ muội kỳ lạ.

Buông một tiếng thở dài, Hồ Kiều Kiều giọng buồn buồn xa xăm:

- Nếu nói ta không bận lòng thì muội có tin không?

Không trả lời, Hồ Phụng Kiều chỉ khẽ lắc đầu, nàng và tỷ tỷ đều là người được trời cao ưu ái ban cho bản lĩnh hơn người, kiều ngạo từ bề ngoài tới tận xương tủy, làm gì có chuyện cùng người khác chia xẻ trượng phu.

- Ta để bụng chứ, có điều biết làm sao được, ba năm rồi, bắt đầu chỉ là chút tò mò, ngay cả ta cũng không ngờ mình yêu chàng sâu như thế. Vả lại chuyện gì cũng có trước sau, bọn họ đều đã là người trong phòng của chàng rồi, chẳng lẽ tỷ tỷ bảo chàng đuổi hết bọn họ đi sao? Thêm nữa ...

Nói tới đó mặt Đỗ Kiều Kiều thành đau khổ:

- Bất hiếu có ba điều, trong đó không có hậu đại là lớn nhất, muội thấy với cái cơ thể bệnh tật này của tỷ, có thể sinh con cho chàng sao?

Dù Hồ Phụng Kiều lúc nào cũng ghen tỵ với tỷ tỷ cái gì cũng hơn mình một bậc, luôn được mọi người yêu quý, nhưng cũng rất thương tỷ tỷ quanh năm đau bệnh, thấy tỷ tỷ mặt mày u ám, nàng chuyển đề tài, cười lạnh:

- Yêu y thì phải độc chiếm y, chuyện này việc gì phải quan tâm tới trước hay sau? Còn về không sinh được con có hề gì, cứ nhận từ thân thích của y một đứa bé về nuôi cho nó thừa tự là được.

- Nhưng nhận về nuôi dù sao cũng không phải con của mình.

- Hừm! Không phải thì sao nào, có gì to tát chứ? Nếu như y yêu tỷ tỷ thật, y sẽ không để ý nhiều như thế, ta thấy tỷ quá nhu nhược thì có.

Hồ Phụng Kiều buông tỷ tỷ ra, xoay người bỏ đi.

- Không để ý?

Hồ Kiều Kiều vịn cầu thang, lẩm bẩm:

- Cho dù chàng không để ý thì ta cũng để ý.

Bóng lưng mê đắm sấm biến mất sau góc rẽ cắt giọng khó nghe:

- Tỷ sẽ hối hận, thế nào cũng có một ngày tỷ phải hối hận vì quyết định của mình.

Đường Kính Chi xuống lầu liền thấy Giả Lâm đang ôm hai cô nương ăn mặt hờ hang đứng ở giữa đại sảnh, tay bóp hông một ả, miệng hôn cổ một ả, thái độ dương dương đắc ý, còn ngồi cách Giả Lâm không xa có một tên công tử ca sắc mặt tối tăm, cực kỳ khó coi.

Chẳng cần hỏi cũng biết tên đó là “con rùa họ Vưu” trong miệng Giả Lâm.

- Giả huynh.

Thậm chí đến Đường Kính Chi cũng thấy không vừa mắt với bản mặt của Giả Lâm lúc này, quát:

Giả Lâm giật mình, rồi phát hiện ra Đỗ Thi Thi đứng đằng sau lưng y, mặt mày càng thêm hớn hở, ném cho tên Vưu công tử một cái nhìn gây hấn rồi buông hai nữ tử trong lòng ra, đi nhanh tới.

Thấy Giả Lâm tới lúc này rồi vẫn hoàn toàn là dáng vẻ của tay ăn chơi, Đường Kính Chi nhú mày, hiện giờ y cũng hoài nghi, có phải mình sai lầm rồi hay không?

Liều tỷ lắc hông yểu điệu từ bên cạnh đi tới, cười duyên dáng:

- Đường công tử quả nhiên đáng nể, lại có thể lấy được Thi Thi từ trong tay Phiêu Phiêu.

Giả Lâm cười ha hả, móc ra từ trong lòng ra một xấp ngân phiếu đưa cho Liều tỷ:

- Đúng 8888 lượng bạc đấy, Liều tỷ đếm lại đi,

Liều tỷ đưa tay ra đón lấy, khéo léo tránh bàn tay có ý định sờ trộm của Giả Lâm, tươi cười đáp:

- Tỷ tỷ còn không tin vào Giả công tử hay sao? Không cần phải đếm nữa.

Rồi nhét xấp ngân phiếu vào ống tay áo, đi tới bên Đỗ Thi Thi, dặn:

- Từ hôm nay trở đi muội là người của Giả công tử rồi, không giống như ở đây có Phiêu Phiêu cô nương bảo vệ muội, sau này làm gì cũng phải cẩn thận, đừng để đắc tội với Giả thiếu nữ nãi, không lại khổ đấy.

Đỗ Thi Thi cúi đầu, khẽ vâng một tiếng.

Nghe Liều tỷ nói xong, Giả Lâm định đi tới ôm Đỗ Thi Thi vào lòng để trêu tức Vưu công tử một phen, có điều Đường Kính Chi bước sang một bước chắn đường hăn, trừng mắt lên, Đỗ Thi Thi cho tới giờ còn thanh bạch, hơn nữa lại là muội muội cùng cha khác mẹ của Hồ Kiều Kiều, y tất nhiên phải che chở cho nàng.

273. Chương 279: Nhận Một Muội Muội.

Giả Lâm thấy Đường Kính Chi giận rồi, cười khan một tiếng quay người đi, một mình bước về phía tên Vưu công tử.

Vưu công tử thua kẻ đối đầu chục năm nay, mặt đã tím tái như gan lợn, không đợi Giả Lâm tới gần lấy khế ước đánh cược ra xé nát, sau đó lấy trong ống tay áo ra một vật, ném cho hạ nhân bên cạnh, đầu không quay lại hằm hằm bỏ đi.

Hạ nhân kia cầm vật đó khom lưng đi tới đưa cho Giả Lâm rồi đuổi theo chủ tử.

- Ha ha ha.

Giả Lâm ngửa mặt lên trời cười sảng khoái:

Đường Kính Chi nhìn cảnh này mà chán, khẽ lắc đầu, kệ hăn đứng đó khoe khoang đắc ý, dẫn Đỗ Thi Thi đi ra ngoài trong đủ ánh mắt ghen tị lẫn hâm mộ. Liều Tỷ đi theo, đơn dả chào mời:

- Đường công tử, sau này rảnh rồi nhớ thường xuyên tới Lưu Yên Các chiếu cố cho chuyện làm ăn của Phiêu Phiêu nhé.

- Được.

Đường Kính Chi gật đầu, bước ra cửa quay lại nhìn lên tầng năm, nơi đó thấp thoáng có một bóng trắng.

Rời Lưu Yên Các, Đường Kính Chi đỡ Giả Lâm mặt tươi hơn hẳn lên xe, dặn:

- Giả huynh, đệ sẽ lập tức phái người tới cửa hiệu lấy hàng, huynh cũng nhanh lên, ngàn vạn lần đừng để lỡ chính sự.

Giả Lâm hôm nay tâm tình cực tốt, vỗ ngực nói:

- Đệ yên tâm, chuyện này cứ đặt hết lên người ta.

Chuyện như vậy là xong, Đường Kính Chi định nói với Đỗ Thi Thi câu trân trọng rồi dẫn hộ vệ về phủ, mới để ý thấy hành lý của Đỗ Thi Thi chỉ có một bọc nhỏ xem ra không có bao nhiêu, y phục trên người cũng chỉ là vải rẻ tiền, Hồ Kiều Kiều tuy bảo vệ Đỗ Thi Thi nhưng không thích gì, còn Hồ Phụng Kiều thì khỏi nói.

Có vẻ nhiều năm sống trong lo sợ, Đỗ Thi Thi không có chút gì của cô gái sống thanh lâu, ánh mắt khiếp sợ rụt rè cực kỳ tội nghiệp bước lên xe, trông nàng không giống như vừa thoát khỏi lò lửa, mà giống vừa rời miệng hầm lại sắp vào hang sói, mà con sói kia đang hau háu chờ đợi bên trong xe.

Một nữ tử sống trong đại viện hào môn không có nơi nương tựa sẽ ra sao, từ chuyện nhà mình Đường Kính Chi hiểu rất rõ. Giả Lâm ư ? Chẳng biết hẳn được ba bảy hai một ngày không ?

Còn lại một Giả Giang Thị như oán phụ kia nữa.

Đường Kính Chi thở dài, y biết mình quá mềm lòng, chuyện này vốn chẳng liên quan gì tới y, y có thể phải tay về nhà rồi, nhưng y không thể cứ vậy bỏ đi được.

Đưa Phật đưa tới Tây Thiên.

Đường Kính Chi dẫn dò hộ vệ bên cạnh vài câu rồi lên xe nói lớn :

- Đưa ta tới chùa Tê Hà.

Giả Lâm ngạc nhiên lắm :

- Kính Chi, đệ định làm gì thế ?

Đường Kính Chi không thèm để ý tới hắn, chăm chú nhìn Đỗ Thi Thi nói :

- Thi Thi cô nương, tại hạ trước giờ luôn mong muốn có một muội muội, tiếc là trong nhà chỉ có bốn đệ đệ. Hai ta gặp nhau thế này là có duyên, không bằng chúng ta kết bái huynh muội nhé ?

Cả Giả Lâm lẫn Đỗ Thi Thi đều ngây ra như phỗng, sao chẳng có dấu hiệu gì báo trước đột ngột có quyết định này, Giả Lâm lắp bắp :

- Kính Chi, đệ ... đệ định hót tay trên của ta à ? Ta mới là người trả tiền đây nhé !

Đường Kính Chi trừng mắt lên nhìn hắn :

- Thi Thi giờ là muội muội của đệ đây, từ giờ huynh học cách tôn trọng cô ấy đi.

Đỗ Thi Thi vẫn còn chưa bắt kịp diễn biến đột ngột này, xua tay :

- Đường công tử, chuyện này, chuyện này ...

Đường Kính Chi nắm lấy tay Thi Thi, nói:

- Muội cứ để ta lo chuyện này.

Chùa Tê Hà là ngôi chùa nhỏ ở Lạc Thành, nơi này không có nhiều hương khách lắm, nguyên nhân có lẽ bụt chùa nhà không thiêng, người dâng hương ra chùa miếu đạo quán ngoài thành hết, người tới đây chủ yếu là các cô nương ngõ liễu gần đó.

Chẳng mấy chốc xe tới nơi, Đường Kính Chi kéo Đỗ Thi Thi còn ngây ngốc xuống xe, tới đại điện có hộ vệ Đường gia tới trước quỳ tiền nhà chùa chuẩn bị sẵn hương án hoa quả, Đường Kính Chi nắm tay Đỗ Thi

Thi quỳ xuống, nhận lấy hương từ trong tay nhà sư, học theo mấy lời thề kết nghĩa y xem rất nhiều trên truyện lẫn TV, Đỗ Thi Thi bị y cưỡng ép chỉ biết máy móc học theo.

Nghi lễ hoàn thành, Đường Kính Chi tận cho Đỗ Thi Thi một miếng ngọc bội có chữ « Phúc » vừa bảo hộ vệ đi lấy, thân thiết nói :

- Muội muội có ca che chở cho muội, nếu gặp ủy khuất gì cứ nói với ta.

Đỗ Thi Thi cảm động vô cùng, cả đời chưa ai nói với nàng một câu ấm lòng như thế, quỳ xuống dập đầu bái lạy mãi.

Giả Lâm mặt vẫn dần ra, tới giờ hán vẫn chưa hiểu ra sao.

Nửa tuần hương sau đã có thể thấy Đường phủ từ xa xa rồi, Đường Kính Chi đi bộ về nhà, phải lung lạc nạn dân ra sao cần phải tính toán kỹ càng, chuyện này chỉ một sai sót nhỏ thôi là Đường gia rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, nên y cần đi bộ suy nghĩ.

Lúc này sắc trời âm u, mưa nhỏ lách rích rơi xuống, khiến mặt đường vốn ướt lại càng thêm lầy lội, lúc này một hộ vệ vội vàng mở ô lụa ra che cho y.

Ô lụa là ô che mưa ở thời đại này, lấy trúc làm khung ô, lấy lụa phủ bề mặt, nhẹ nhàng đẹp mắt, chỉ có nhà phú quý mới dùng nổi, bách tính đại đa số dùng ô bằng giấy dầu.

Ngẩng đầu nhìn mây đen giăng kín phía đông đang kéo nhanh tới, rất có khả năng sắp mưa to, Đường Kính Chi xua tay:

- Sắp mưa rồi, mọi người nhanh chân lên.

Nói xong vén vạt áo chạy nhanh về phía cửa phủ.

Chạy một hơi nước rút, chân vừa bước vào mái hiên thì cơn mưa như trút đổ xuống, nước mưa rơi xuống mặt đất bắn lên hoa nước màu trắng, rồi còn có cả mưa đá lộp độp rơi xuống.

Mưa đá chỉ to bằng cái ngón tay cái, không tính là to lắm, có điều may mà thời gian trước đã gặt hết lương thực vào kho, nếu không trúng phải trận mưa đá này lúa chín bị đập gãy dập hết, thế thì tổn thất lớn.

- Các người đi nghỉ đi, hôm nay ta không đi đâu nữa.

Đường Kính Chi thấy mây đen kín trời thế này chừng mưa còn lâu mới tạnh được, nhận lấy ô, bảo đám hộ vệ.

Đám hộ vệ dạ ran, hớn hở lui xuống, chẳng ai muốn vất vả trong thời tiết quỷ quái này.

Gương ô lên, mặc cho không ít nước mưa bắn lên người, Đường Kính Chi hôm nay làm được việc tốt lòng rất vui, thông thả đi trong cơn mưa, cảm thấy nó đầy tình thơ ý họa, qua hành lang dài, thấy một đám tiểu nha hoàn đang giương ô đi dưới mưa như thoi đưa, náo nhiệt cùng.

Thời gian trước tiên hoàng qua đời, lụa trắng treo trên mái hiên đã tháo xuống, thay bằng lụa đỏ, trông đầy không khí ngày lễ tết, Đường Kính Chi hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ trong phủ có chuyện vui gì hay sao?

Đám nha hoàn thấy y trở về, từng đứa chạy tới uốn gối thi lễ, y xua tay, định quay về tiểu viện của mình thì Thúy Nhi từ tiểu viện của Chu Quế Phương chạy ra, thở hổn hển nói:

- Nhị gia, lão thái quân có lời mời.

- Ô, lão thái quân ở đó à?

Đường Kính Chi liền chuyển hướng theo Thúy Nhi, tới trước cửa phòng giao ô lại cho nàng.

- Nhị gia đã về.

Lúc này không khí trong đại sảnh rất náo nhiệt, chẳng những có lão thái quân, Chu Quế Phương mà ngay cả Lâm Úc Hương và bốn vị di nương cũng tới đủ.

Ở Đường phủ được vài tháng, được Đường Kính Chi ra sức nuông chiều dung túng, Nhu Nhi bạo dạn hơn nhiều, khôi phục lại bản tính ngây thơ của nàng khi còn ở nhà mẹ đẻ, thấy tướng công về, quên cả Đường lão thái quân ở bên, cao hứng reo lên chạy ra đón.

Đường lão thái quân chỉ cười nhẹ không trách móc gì, bà đúng là rất nghiêm khắc, coi trọng quy củ, nhưng không cứng nhắc tới mức lúc nào cũng bắt giữ quy củ, nếu đây là ở nhà ăn có các chủ tử khác chẳng hạn đây là chuyện không chấp nhận được, nhưng xung quanh chỉ có nữ nhân của đích tôn nên bà bỏ qua.

Đường Kính Chi nắm lấy tay Nhu Nhi đang lè lưỡi nhỏ vì nhận ra vừa rồi mình phạm quy củ, cười trấn an nàng, rồi nhìn về phía lão thái quân hỏi:

- Nãi nãi, hôm nay là ngày vui gì mà người có hứng tới đây còn gọi hết các nàng đến vậy ?

274. Chương 280: Chuyển Biến.

- Chẳng có gì cả, nãi nãi tính ngày chỉ còn nửa tháng nữa là ngày thành hôn của cháu và Quế Phương rồi, cho nên nãi nãi bảo đám nha hoàn chăm chỉ chút, trang trí trong phủ thêm vui tươi.

Đường lão thái quân vừa nói vừa nhìn Chu Quế Phương mặt đỏ ửng:

- Mà gần đây cháu cũng bận, chọn ngày trời mưa, tập trung chúng lại ăn bữa cơm đoàn viên.

Đường Kính Chi quay sang nhìn Chu Quế Phương, chỉ thấy nàng mặc áo mặc khoác áo chèn màu tím ngấn tay dùng trong nhà, tóc mai xõa tung, dáng thiếu nữ thành thực ấy quyến rũ khôn tả, vóc người đầy đặn, thân dưới thon dài, váy mềm ôm sát thân, phơi bày đường cong đẹp đẽ của cơ thể, hết sức mê người.

Nhìn tới ngẩn ngơ, Đường Kính Chi thầm tính, chỉ còn mười lăm ngày nữa thôi mỹ phụ khiến y chao đảo từ lâu này sẽ là của mình rồi.

Hàm Hương không cần Đường lão thái quân phải bảo đã đi ra ngoài truyền cơm.

Xoa xoa cái bụng, Đường Kính Chi đúng là thấy đói ngấu rồi.

- Lãng Nhi, chuyện khai hoang tuy gấp, nhưng sức khỏe còn quan trọng hơn, cháu lưu ý đừng để mệt quá hại thân.

Nhìn đích tôn giày lấm lem, tay áo thì ướt, Đường lão thái quân thương lắm.

Chu Quế Phương nghe thế ngẩng đầu lên, liếc nhanh Đường Kính Chi một cái, răng ngà cắn môi đỏ, lí nhí nói:

- Nhị gia, hay là để thiếp thân giúp người thay một bộ y phục sạch?

Đường Kính Chi cúi đầu xuống nhìn, hiện áo ngoài hơi ẩm, để thế này ngồi ăn cơm khó chịu lắm, liền gật đầu đi vào gian trong.

Vốn đây là tiểu viện của Chu Quế Phương, đáng lẽ phải để nàng theo vào hầu hạ mới đúng, có điều Lâm Úc Hương lại đi trước một bước.

Chu Quế Phương thấy vậy chân khựng lại, ngồi xuống.

Đường lão thái quân thấy dáng vẻ vội vã của Lâm Úc Hương thì cười tủm tỉm.

Vốn Đường Kính Chi đang lo Chu Quế Phương theo vào phải đối diện thế nào, nhưng phát hiện ra là Lâm Úc Hương thì thở phào.

- Úc Hương, gần đây ta bận quá, thực sự không bỏ thời gian ra thăm đám Nhu Nhi được, nếu nàng rảnh rồi thì tới thăm các nàng ấy hộ ta nhé!

- Ừm, mấy ngày trước thiếp thân có tới thăm các muội muội rồi, còn hỏi có cần đồ sinh hoạt gì sau đó đã bảo quản sự trong phủ mua đủ, Nhị gia đừng lo.

Đường Úc Hương mở tủ áo ra, lấy một chiếc trường sam màu đen ướm lên người Đường Kính Chi:

- Nhị gia thấy chiếc áo màu đen này thế nào.

- Được, mặc nó đi.

Đường Kính Chi vừa nói vừa cởi áo ngoài ra đặt sang một bên, hai người sống cùng phòng với nhau đã lâu, chuyện thế này gặp nhiều rồi, đến cả thân trần của Đường Kính Chi nàng còn thấy rồi nữa là, nên cũng chẳng đỏ mặt, rất tự nhiên đứng sau Đường Kính Chi, hầu hạ y mặc áo lên người.

- Úc Hương, nàng có tâm sự phải không?

Lúc Lâm Úc Hương ra phía trước chỉnh lại vạt áo, phát hiện đôi mày phượng của nàng nhíu lại như có điều lo lắng, Đường Kính Chi hỏi nhỏ:

Gần đây bên phía Tế Sinh Đường đúng là phát sinh một vài vấn đề khiến Lâm Úc Hương ứng phó mệt mỏi, nếu chẳng phải Đường gia và Tế Sinh Đường có hiệp nghị hợp tác, lại thương nạn dân, Lâm Úc Hương chỉ muốn đóng cửa cho xong.

- Không có, Nhị gia không cần ...

Lâm Úc Hương không dám để Đường Kính Chi biết Tế Sinh Đường là sản nghiệp của mình, hơn nữa gần đây tướng công vớ bở bận tới mất rồi, mỗi lần về tới nhà ăn cơm xong mệt không nói lên lời, nằm xuống giường ngủ thẳng căng, nàng không muốn để y bận lòng thêm về chuyện của mình.

Nàng mới nói được một nửa đột nhiên cảm thấy mày mát lạnh, phát hiện ra Đường Kính Chi đưa tay vuốt phẳng lông mày của mình, nàng không tránh, lại để tướng công nắm bàn tay nhỏ nhắn, nghe bên tai truyền tới giọng nam trầm:

- Nếu như nàng cần ta giúp gì thì cứ nói ra, chúng ta là phu thê, vốn là một thể, nàng không cần khách khí hay che giấu ta bất kỳ điều gì.

Nói xong nắm tay Lâm Úc Hương dẫn ra ngoài.

Đường lão thái quân lần đầu tiên nhìn thấy tôn tức ngoan ngoãn để dich tôn nắm tay, miệng cong lên thành nụ cười vui vẻ.

Bữa cơm đó Đường lão thái quân không để Chu Quế Phương hầu hạ mà bảo Lâm Úc Hương tới gấp thức ăn cho mình, các vị dĩ nường cũng được khai ân đặc biệt cho ngồi cùng bàn, cả nhà quây quần ăn uống thoải mái.

- Nãi nãi, gần đây cháu không đi thăm Tam đệ được, nó có khỏe không ạ?

Ăn được mấy miếng, bụng không còn đói nữa, Đường Kính Chi hỏi.

Nhắc tới Đường Lễ Chi, vẻ mặt Đường lão thái quân kích động một cách rõ rệt:

- Khỏe, nó khỏe lắm! Lãng Nhi, tại gần đây cháu bận rộn không ở nhà nhiều cho nên không biết đấy thôi, Tam đệ cháu nó thay đổi nhiều lắm rồi, chẳng những thay đổi hết những tật xấu trước kia lại còn cầm lại bút sách, nỗ lực vô cùng khắc khổ! Ừm, chịu khó không kém gì cháu năm xưa đâu.

- Oa, nếu đúng thế thì tốt quá.

Đường Kính Chi nghe thế thì hưng phấn, nếu như tương lai Đường Lễ Chi có thể thi được công danh thì không còn gì tốt hơn nữa.

Thực ra trong bốn đứa đệ đệ của y, Đường Lễ Chi và Đường Học Chi đều khá là thông minh, Đường Lễ Chi chẳng qua tính cách quá hiếu động từ nhỏ lại được nuông chiều sinh hư, còn lão tử Đường Liêm Chi và lão ngũ Đường Diệu Chi thì hơi ngu dốt, dù thường ngày có vui đầu đọc sách nhưng y không đánh giá cao bọn chúng.

Đúng là cần cù có thể bù khả năng, nhưng mỗi lần tham gia khoa cử, người đỗ đạt có thể nói là thiên binh vạn mã qua cầu độc mộc, tỉ lệ thi đỗ còn khó hơn trăm lần thi đại học hiện nay, người thông minh mà khắc khổ bị loại còn có cả đồng, nên kém thông minh một chút thôi đã là vô vọng rồi.

Đường lão thái quân cười lắc đầu:

- Nãi nãi không hi vọng nó thi đỗ công danh, vẻ vang tổ tiên gì cả, chỉ mong nó sửa đổi tật xấu cũ làm người đàng hoàng là được. Nếu nó có thể làm thế được, nãi nãi sẽ cấp cho nó một phần điền sản lớn để đời này nó không lo lắng gì nữa.

Nói tới Đường lão thái quân kín đáo liếc nhìn Đường Kính Chi, thấy đích tôn không có vẻ gì là không vui mới thở phào, gia nghiệp hoàn toàn do Đường Kính Chi kế thừa, những huynh đệ khác có thể được phân chia cho một số gia sản để hưởng lợi tức, nhưng không được quyền sở hay chuyển nhượng, nếu không gia sản lớn đến mấy chia ra thì gia tộc lớn cũng thành gia tộc nhỏ còn nói làm gì.

- Nãi nãi, cháu thấy cứ để Tam đệ yên tâm đọc sách, thi lấy công danh thì hơn.

Đường Kính Chi lại nói:

Đường lão thái quân hiểu rõ tình cảnh hiện tại của Đường gia, tất nhiên đoán được suy tính của đích tôn, nghĩ một lúc rồi nói:

- Ủ, để nó chuyên tâm đọc sách cũng tốt, dù sao nó vẫn còn ít tuổi.

Đường lão thái quân tuổi đã cao, khẩu vị không tốt, chưa ăn được bao nhiêu đã no, biết mình ở lại đây ảnh hưởng tới đám tiểu bối nói chuyện liên chủ động quay về.

Đường Kính Chi dẫn đám thê thiếp tiến ra tới cửa, đợi lão thái quân đi xa rồi mới quay lại bàn.

Trong phòng không còn trưởng bối nữa mà Đường Kính Chi thường ngày lại rất dễ nói chuyện, thế là chẳng mấy chốc trong phòng vang lên những tiếng riu rít, náo nhiệt tưng bừng.

Trong đó nói nhiều nhất lại là Nhu Nhi, lúc thì bắt chuyện với người này, lúc thì cười với người kia, như chú chim sơn ca hay hót, cuối cùng cho tay vào lòng lấy khăn thêu mới nhất ra khoe với Đường Kính Chi.

Bị Nhu Nhi ảnh hưởng, Đường Kính Chi vứt bỏ chuyện phiền lòng, tâm tình cũng cực tốt, y cầm khăn thêu trong tay khen Nhu Nhi không ngớt miệng, làm Nhu Nhi mặt mày hưng phấn, má đỏ bừng bừng rất là đáng yêu.

Thế là Đường Kính Chi lại lần nữa đàng hoàng nắm lấy tay nàng.

Bên ngoài cơn mưa nặng hạt lớn, nước cứ đổ ào ào xuống mái, những nữ tử trong phòng tuy đều là thê thiếp của Đường Kính Chi, nhưng mà cứ ngồi không như thế cũng hơi tẻ nhạt, các nàng thì không thiếu đề tài nói với nhau, làm y thi thoảng cứ vô tình bị gạt ra ngoài.

Đường Kính Chi nghĩ một lúc sai người đi lấy bàn cờ vây tới.

275. Chương 281: Chơi Cờ Kiểu Đường Gia.

Trong các nàng thì chỉ có Sương Nhi điều kiện gia đình cực tốt là học cờ vây, có điều Đường Kính Chi lại dạy các nàng một trò khác.

Cờ ca rô.

Trò chơi này nói đơn giản thì cũng đơn giản, bảo phức tạp thì nó phức tạp, nhưng không thể phủ nhận là học rất dễ, Đường Kính Chi sau khi kiên nhẫn làm mẫu mười mấy ván, toàn bộ các nàng đều đã hiểu cách chơi.

Sương Nhi có thiên phú đánh cờ cao nhất, vì thế nàng được đẩy ra làm đối thủ với Đường Kính Chi.

- Thắng rồi!

Đường Kính Chi đặt một quân cờ đen xuống, nói chéo hai đầu thành năm quân liên tiếp, cười ha hả, định đưa tay xóa bàn cờ chơi ván mới.

Có điều y vừa mới dứt lời liền thấy một bàn tay nhỏ trắng trẻo thò vào bàn cờ, nhặt quân cờ mà y vừa đặt xuống lên:

- Khoan đã, nước này không tính.

Người lên tiếng là Nhu Nhi, lúc này nàng nhú mày, nhìn chăm chăm vào bàn cờ, vẻ mặt căng thẳng, cứ như nàng đang là người đánh cờ vậy, hơn nữa còn không cam tâm chịu thua.

Không phải là một ván cờ thôi sao, có gì to tát đâu.

Đường Kính Chi buồn cười, gật đầu.

Sương Nhi thấy y gật đầu rồi liền nhặt quân nàng vừa đặt xuống, nghiên cứu chỗ đặt mới.

Thế là hai người tiếp tục ván cờ.

Bốn năm nước sau, Đường Kính Chi lại chộp được sơ hở, nối liền năm quân đen với nhau, reo lớn:

- Ha ha ha, ta thắng nhé.

- Khoan khoan, nước này không tính.

Đường Kính Chi đắc ý quá sớm, Uyển Nhi, mỹ nhân diễm tinh hiền diệu nhất cũng bị ván cờ khơi lên lòng háo thắng, nói xong chẳng đợi Đường Kính Chi gật đầu đã nhặt quân đen bỏ tọt vào tay y.

Lại không tính?

Đường Kính Chi vuốt mũi, ai bảo đối thủ là nữ nhân của mình cơ chứ, lại phải gặt đầu, cho hoãn cờ, Sương Nhi cũng nhanh không kém rút ngay quân cờ trắng vừa đặt cho vào chỗ quân đen mới bị bỏ ra.

Mặc dù Sương Nhi đã hoãn hai lần cờ rồi, nhưng chơi cờ gì thì ăn thua cũng nhờ vào thực lực, mà đám thê thiếp của Đường Kính Chi mới nhập môn, còn chưa mò ra mảnh khóe trong đó, thế là chẳng bao lâu Đường Kính Chi lại nối năm quân đen vào với nhau.

Lần này thì y còn chưa kịp cười đã thay một bàn tay nhặt quân cờ y vừa đặt bỏ ra, người chen vào là Chu Quế Phương.

Không những thế Chu Quế Phương còn chỉ luôn một nước khác:

- Còn phải chặn cả bốn quân này nữa, nếu không là lại thua đấy.

Sương Nhi vỡ lẽ, ngẩng đầu lên liếc nhanh Đường Kính Chi một cái, vội vàng chặn ngay nước thua.

Nhận lại quân cờ từ tay Chu Quế Phương, Đường Kính Chi nhú mày, song chỉ còn cách đi tìm cơ hội chiến thắng khác.

.....

Chừng nửa khắc sau, quân đen quân trắng trên bàn nhiều lắm rồi, Sương Nhi lộ sơ hở ngày một nhiều, khi Đường Kính Chi vừa đặt cờ xuống nối liền năm quân thì Ngọc Nhi tính cách lạnh đạm cũng không nhịn được ra tay lấy lại quân cờ đó, rồi không nói gì hết, lạnh lùng khoanh tay đứng đó.

Hoãn cờ nhiều như vậy rồi Sương Nhi không còn dám nhìn tướng công nhà mình nữa, chỉ mau chóng lấp chỗ hở.

Lại hoãn nữa?

Cho dù Đường Kính Chi có dễ tính đến mấy thì lúc này sắc mặt cũng trầm xuống, có kiểu đánh cờ thế này à? Liên tiếp hoãn ba bốn lần rồi, cứ đánh thế này mình còn thắng được sao?

Có điều dù trong lòng không thoải mái, Đường Kính Chi cuối cùng vẫn không nói gì, dù sao đối diện toàn là nữ nhân của mình.

Thế là y đành cúi đầu xuống, bình tâm lại, tìm kiếm cơ hội chiến thắng.

Trong phòng tổng cộng có năm nam sáu nữ, lúc này toàn bộ chìm đắm trong bàn cờ, vò đầu bứt tai, tìm cách thắng đối thủ, thế là trong phòng chỉ còn lại mỗi tiếng thở và tiếng tim đập.

Không khí có chiều hướng căng thẳng ....

Sương Nhi lúc này đầu nhâm nhảm đau, mắt cũng mờ mờ, do dự rất lâu, cuối cùng đặt cờ trong tay xuống, Đường Kính Chi sáng mắt, có điều y chưa kịp phản ứng thì Lâm Úc Hương vươn tay, tốc độ chẳng kém chớp giật là bao.

- Không được, phải đánh vào đây này.

Lâm Úc Hương tay trái đặt lên ngực, vỗ vỗ tim đang đập loạn, tay phải cầm quân cờ trắng đặt vào sơ hở mà Đường Kính Chi vừa mới phát hiện:

- Hút chết nhé!

Tay buông cờ là không được thay đổi nữa, thế này cũng là hoãn cờ.

Khuôn mặt tuần tú của Đường Kính Chi hơi tối lại.

Nếu là bình thường Sương Nhi sẽ chẳng thêm để ý tới Lâm Úc Hương, nhưng ván cờ này hao tổn quá nhiều tinh thần lẫn tinh lực của nàng, lúc này thấy Lâm Úc Hương giúp mình vặn hồi vận mệnh bại trận, cảm kích mỉm cười, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng có thể thấy được nàng rất khẩn trương, rất kích động.

Lâm Úc Hương cũng đáp lại bằng một nụ cười, nhưng tắt rất nhanh, không phải nàng cười giả dối mà vì nàng còn bận chú ý vào bàn cờ.

Chuyến này Đường Kính Chi cẩn thận hơn, quyết tâm phải tìm một thế nước đôi cho các nàng hết đường hoãn, không khó lắm Đường Kính Chi nhìn thấy chiêm hiểm rồi.

Đang thâm đắc ý, chiến thắng nắm chắc trong tầm tay, Sương Nhi thì nhìn quanh đám tử muội một vòng, dứt thử cờ vào một vị trí, thấy không ai phản đối mới chậm chậm đặt cờ xuống.

Đúng là gà! Tới hai sơ hở mà không nhận ra.

Đường Kính Chi làm bộ làm tịch thở dài, hả hê cầm cờ lên, đặt xuống, quân đen vừa chạm bàn, các nàng biết ngay là thất sách rồi, không cần ai phải bảo, Sương Nhi tự rút cờ về, đánh cờ bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên nàng chơi xấu.

Phẩy tay tiêu sái, Đường Kính Chi ung dung đợi Sương Nhi lấp sơ hở mới đặt cờ vào một sơ hở khác.

Tức thì sáu nàng cùng choáng váng.

Thế này thì phải làm sao bây giờ?

Nếu như ván cờ chỉ chơi mấy nước đã thua rồi các nàng có lẽ không để ý lắm, cả Đường Kính Chi cũng vậy, nhưng đánh tới đây, ai cũng nghĩ vỡ đầu rồi, nên đều không muốn thua.

Nhu Nhi thò tay ra, định hoãn cờ, hơn nữa hoãn liền hai nước.

Đường Kính Chi thấy vậy cuống lên, đưa tay ra che bàn cờ:

- Không được còn hoãn cờ thì đánh sao được nữa.

Nhu Nhi không cam lòng, môi giảo lên thật cao, đôi mắt đã to càng mở to hơn, long lanh nước nhìn y, làm Đường Kính Chi bị nhìn tới xấu hổ, nhưng y không muốn bỏ cơ hội tốt thế này.

Y cũng tổn cả đồng tế bào não chứ đùa à.

- Nhị gia.

Uyển Nhi lắc tay y nũng nịu, cái âm mũi đó truyền vào tai làm xương khớp Đường Kính Chi mềm nhũn.

- Cái này ... Ván này thua thì chúng ta đánh ván khác được cơ mà.

Đường Kính Chi lúc này không thể rộng lượng được nên né tránh ánh mắt của Uyển Nhi.

- Lần này nữa thôi.

Nhu Nhi mặc kệ, đưa tay ra định nhặt thêm quân cờ đen nữa.

Đường Kính Chi vội đưa tay ra cản, thế là tay Nhu Nhi chạm vào tay Sương Nhi, quân cờ trắng trong tay Sương Nhi rơi xuống, lăn đi, cuối cùng dừng lại ở một vị trí hết sức quý dị.

Thua ... Thua rồi.

Thắng rồi.

Tất cả cùng trở mắt ra.

Thực ra trình độ cờ ca rô của Đường Kính Chi chẳng ra làm sao, nếu không đã chẳng giằng co với mấy nữ tử vừa học được quy tắc chưa bao lâu, mà quân cờ đó ma xui quỷ khiến thế nào mà rơi vào một vị trí không ai phát hiện ra, thế là Đường Kính Chi hào phóng cho thê thiếp hoãn mấy nước cờ liền thất bại trong tay những nữ nhân của mình như thế đấy.

Các nàng chẳng để thể diện cho Đường Kính Chi, đồng thanh reo hò, Nhu Nhi và Sương Nhi ôm chầm lấy nhau, cứ như đánh thắng một trận lớn vậy.

Ngọc Nhi đứng một mình, nhìn khuôn mặt bức tức của tướng công thư sinh cũng phì cười, đẹp không sao tả siết.

Sớm biết như thế chẳng thà cho các nàng hoãn hai nước! Như thế có thua cũng thua có phong độ.

Khóe miệng Đường Kính Chi giãn gập, thua rất ầm ỹ.

Có điều chỉ một lúc y chợt vỗ trán, thâm buồn cười, mình làm sao thế này? Vốn chẳng để ý ai thắng ai thua, sao càng đánh càng hăng, trở thành quyết ăn thua với các nàng rồi?

Được nhìn các nàng vui vẻ như thế, mục đích của mình chẳng phải đạt được rồi sao?

276. Chương 282: Thực Sự Không Lo Sao?

Tâm tư xoay chuyển, Đường Kính Chi nhìn đám oanh oanh yến yến trước mắt, cười nói:

- Nào, ai muốn đánh nữa thì ngồi vào chỗ ta.

Nói rồi chủ động nhường vị trí.

Nhu Nhi thấy có chỗ trống bỏ Uyển Nhi, hớn hờ chạy tới:

- Thiếp đánh, thiếp muốn đánh.

Cuống cả lên quân luôn phải xưng “tỳ thiếp”.

- Rồi rồi, có ai tranh với nàng đâu.

Đường Kính Chi buồn cười xoa đầu nàng:

Tiếp đó y đứng sau lưng Nhu Nhi chỉ điểm, thắng liền mấy trận, khiến Nhu Nhi sung sướng cười híp mắt, miệng thì không khép lại được.

Vì Đường Kính Chi từ mình chuyển sang ám, cho nên các nàng không hợp lực đấu với y được nữa, Chu Quế Phương xem một lúc hứng thú giảm mạnh, quay đầu sang vừa đúng lúc thấy Đường Kính Chi đang ngáp sái quai hàm.

Mấy ngày qua y bận rộn, mỗi ngày về tới nhà là mệt lử, ăn tối xong về phòng lăn quay ra ngủ ngay, có hôm còn ở lại cả chỗ đất hoang, những chuyện này các nàng đều biết cả.

Cho nên do dự một chút Chu Quế Phương lên tiếng khuyên:

- Nhị gia, nếu người mệt rồi thì nên về phòng nghỉ ngơi đi.

Nghe thấy thế những nàng còn lại cũng quay sang, đều nhận thấy sự mệt mỏi hằn rõ trên mặt tướng công.

- Không sao đâu, chẳng mấy khi được nửa ngày rảnh rỗi, ta muốn ở bên các nàng thêm lúc nữa.

Nghe tới hai chữ nghỉ ngơi, Đường Kính Chi cứ như bị thôi miên, hai mắt díp lại, cố mở được mắt thì miệng cũng mở theo ngáp một cái, lúc bận rộn không thấy gì, vừa buồn lơ đãng nghỉ ngơi, nhất là vừa song vận động đầu óc căng thẳng, càng mệt mỏi.

Cho dù thân trong đám kiêu thê mỹ thiếp, tinh thần của y cũng vẫn dần suy giảm, cơn buồn ngủ như sóng thủy triều, hết đợt nọ tới đợt ập tới không cản nổi.

Lâm Úc Hương lại càng hiểu y mới khỏi bệnh chưa bao lâu, nếu để cơ thể mệt mỏi, mà gốc rễ duy trì cơ thể còn chưa phục hồi, rất dễ bệnh nặng lần nữa, vội vàng đi tới đỡ lấy cánh tay y diu vào trong phòng, dùng khẩu khí không cho tranh cãi, nói:

- Nhị gia, người vào gian trong chợp mắt chút đi, chẳng may bệnh rồi thì một đồng chuyện ngoài kia biết giao cho ai? Vả ... Vả lại ngày thành hôn của người và Phương muội muội sắp tới ...

Nghe nàng nhắc tới hôn sự của mình, Đường Kính Chi mất tự nhiên, vội cắt ngang:

- Được rồi, ta nghe nàng mà, chẳng phải đang vào trong phòng nghỉ ngơi đây sao?

Đây là tiểu viện của Chu Quế Phương, gian trong tất nhiên là khuê phòng của nàng, Chu Quế Phương thoáng ngần ngừ rồi cũng theo vào.

Vào phòng rồi, hai nàng nhìn nhau có chút ngượng ngùng, Đường Kính Chi cởi áo ngoài, chẳng biết phải nói gì, dù sao cũng có cơ mệt mỏi thể là y nhắm mắt lại luôn.

Hai nàng cũng chỉ nghĩ y đã mệt, không để ý nhiều, Chu Quế Phương giúp kéo chăn đắp lên người y, còn tỉ mỉ vuốt bằng che kín bốn chung quanh, Lâm Úc Hương thì cởi giày và tắt cho y.

Thường ngày thoáng ngửi mùi tho trên người Chu Quế Phương đã làm y ngứa ngáy rồi, giờ chăn đệm ngào ngạt mùi thơm cơ thể của nàng, mắt díp lại, nhưng lòng thì rạo rực, có điều trong phòng có hai nữ tử, y không dám hành động tùy tiện, vờ ngủ, tới khi nghe thấy bước chân hai nàng sắp ra tới cửa mới đột nhiên lên tiếng.

- Úc Hương, đợi lát nữa ngớt mưa nàng sai hạ nhân tới cửa hiệu Giả Ký lấy hết chăn áo cũ về nhé, sáng ngày mai ta đem tới chỗ đất hoang.

Lâm Úc Hương khẽ “vâng” một tiếng, cùng Chu Quế Phương lùi ra.

Tiếng rèm vừa buông xuống, Đường Kính Chi mở mắt ra ngay, còn cẩn thận nhìn về phía cửa, mới ôm chăn vào lòng, hít cho thật đã, tưởng tượng đang ôm cơ thể đầy đặn của Chu Quế Phương trong lòng.

Hít mấy hơi, chợt trong đầu y nảy ra một người, đó là Hồ Phụng Kiều, mùi hương cơ thể nàng cũng cực kỳ kích thích, hơn nữa phong tư quyến rũ, vóc người bốc lửa, cùng cách ăn mặc lớn mật của nàng, tất cả đều để lại ấn tượng khó phai.

Ngủ trong chăn của giai nhân, tất nhiên đầu óc không khỏi nảy sinh tư tưởng vẩn vơ, có điều Đường Kính Chi mệt thật, cho nên chẳng bao lâu ngủ thiếp đi.

Y ngủ bên trong, các nàng ở gian ngoài chơi cờ đều phải cố gắng hạ thấp giọng xuống, nên dần dần hứng trí sứt giảm, cuối cùng Lâm Úc Hương nói:

- Các muội cứ chơi nhé, ta về trước đây.

Nàng là chính thê cho nên những nàng khác đều phải đứng dậy tiễn, Lâm Úc Hương đi tới cửa thì quay lại bảo Chu Quế Phương:

- Phương muội muội, Nhị gia ngủ hay đã chắn ra lắm, muội chú ý nhé, trời lạnh rồi, đừng để Nhị gia nhiễm lạnh.

- Vâng, tỷ tỷ yên tâm, muội nhất định chiếu cố Nhị gia chu đáo.

Chu Quế Phương uốn gối thi lễ:

Vì Chu Quế Phương đã kết hôn rồi, hơn nữa còn chu đáo trầm ổn, biết thương người cho nên Lâm Úc Hương khá yên tâm về nàng, gật đầu rồi rời đi.

Vừa mới về tới tiểu viện của mình thì hai tiểu nha hoàn đã chạy lên đón, là Tri Đông Tri Thu, qua một thời gian điều dưỡng, Tri Thu đã khỏe bảy tám phần rồi, Đường Úc Hương bảo nó nghỉ cho khỏe hẳn đã, nhưng Tri Thu hiểu động, nằm một thời gian mốc người rồi, không chịu nổi nữa, nên vừa đứng lên được là về ngay.

- Nhị nãi nãi, Nhị gia đâu rồi?

Tri Thu thấy chủ tử về một mình, tay che ô, cổ vươn dài ra ngó nghiêng bốn xung quanh:

- Nghỉ ở chỗ Phương nãi nãi rồi.

- Cái gì?

Tri Thu la hoảng, miệng há hốc.

Chẳng phải vì Đường Kính Chi còn chưa kết hôn với Chu Quế Phương đã tới đó ngủ mà tại vì từ khi nó vào phủ, chưa thấy Nhị gia nghỉ ngơi ở tiểu viện khác bao giờ.

Chẳng lẽ Nhị gia bắt đầu chán Nhị nãi nãi rồi sao?

Tri Thu kêu lên thì Tri Đông cũng nhú mày lại.

Chuyện này trong lòng Lâm Úc Hương cũng không dễ chịu chút nào, cảm thấy như có cái gì tắc ở lồng ngực, cảm thấy rất bức bối, có điều tình hình lúc đó như vậy, chẳng lẽ nàng bảo Đường Kính Chi về tiểu viện của mình ngủ được sao?

Nghe Tri Thu kêu như thế, sắc mặt biến đổi, Lâm Úc Hương nhướng mày nhìn nói:

- Lần trước ăn đòn còn chưa nhớ à?

Mặt Tri Thu tức thì trắng bệch, vội lấy tay bịt chặt miệng lại.

Tri Đông thấy bạn sợ hãi, đi tới vỗ lưng Tri Thu an ủi, rồi quay sang hỏi chủ tử:

- Nhị nãi nãi, Nhị gia ngủ ở đó, người thực sự không lo chút nào sao?

Nếu là lúc mới vào phủ Lâm Úc Hương khẳng định thấy càng nhẹ nợ, nhưng bây giờ thì ..

Hiện thờ nàng chỉ thấy tim thất lại, khẽ thở dài.

Nhấc chân chậm rãi đi vào phòng, trong màn mưa, khuôn mặt kiều diễm như hoa của Đường Úc Hương chắt chứa nỗi buồn, như mây đen khó tan trên trời.

Trước khi bị cướp vào Đường phủ, nhà nàng nghèo, thiếu thốn đủ bề, sống rất gian nan, nhưng giờ sống trong giàu sang phú quý, vẫn thấy mệt như trước kia.

Mà với tình hình bây giờ, nếu như rời Đường phủ, tương lai càng đáng ngại.

Trước đó nàng mua hiệu thuốc, đặt tên là Tế Sinh Đường, mới đầu tuy định giá rất thấp, nhưng vì nạn dân đông, bán số lượng lớn còn kiếm được không ít ngân lượng, nhưng mười ngày trước từ có mấy tên lưu manh vô lại không ngờ dám ngang nhiên tới Tế Sinh Đường thu phí bảo hộ giữa ban ngày ban mặt, nàng không còn thu nhập nữa, thậm chí lỗ vốn mất rồi.

Đó là chưa kể tiền củi lửa, chưa kể dùng sức lao động miễn phí của Đường gia.

Nàng chỉ muốn đóng cửa bég cho xong, vậy mà cửa hiệu của nàng nhưng nàng không đóng được.

Bước trên con đường trải đá ướt nước, nàng nặng nề lê bước vào phòng.

Hai tiểu nha đều biết chuyện làm ăn của Tế Sinh Đường khó khăn, việc này trước giờ do Tri Đông phụ trách, nên rót cho chủ tử chén trà rồi hỏi:

- Nhị nãi nãi, chuyện bên Tế Sinh Đường rốt cuộc người định xử lý thế nào?

Lâm Úc Hương nghe mà đau đầu, đặt chén trà xuống, chống tay bóp trán.

- Nhị nãi nãi.

Tri Thu sau khi khỏe lại liền cùng Tri Đông quản lý Tế Sinh Đường, cho nên nó cũng rất hiểu hiện trạng của hiệu thuốc, thấy tới nước này rồi mà chủ tử vẫn không nói cho Nhị gia biết, quýnh lên nói:

- Đám lưu manh đó tới tận nhà khi dễ chúng ta rồi, người còn muốn dấu Nhị gia tới bao giờ nữa?

277. Chương 283: Cầu Cứu Lão Thái Quân.

- Hoãn thêm thời gian nữa đã.

Lâm Úc Hương thực sự không muốn nói chuyện này chút nào.

- Hoãn đến bao giờ?

Tật xấu của Tri Thu lại tái phát rồi, giọng nó cao vút lên:

- Hoãn thêm nữa thì đám lưu manh kia chiếm Tế Sinh Đường mất! Đó, đó là tận 1000 lượng bạc trắng, Nhị nãi nãi, người không xót sao?

1000 lượng bạc sáng bóng, xuất thân bản cùng như Lâm Úc Hương sao chẳng xót, huống hồ còn là tiền bán thân của nàng.

Tri Đông thấy chủ tử vẫn trầm mặc không đáp cũng nói vào:

- Nhị nãi nãi, người nghe nô tỳ khuyên một câu đi, mau đem chuyện này nói với Nhị gia, nếu không Tế Sinh Đường ...

- Đừng nói nữa.

Lâm Úc Hương thành linh đứng dậy:

- Tế Sinh Đường là do ta mua, hiện giờ có kẻ tới tranh giành, ta không giận sao? Đừng nói là những kẻ đó còn lòng tham không đầy muốn chiếm cả cửa hiệu! Nhưng ... Nhưng hiện giờ Nhị gia đang bận tới mảy tới mặt như thế, các người đâu phải không biết, sao ta có thể vì chuyện nhỏ này làm phiền người được?

Không một ai biết Tế Sinh Đường có ý nghĩa lớn thế nào với Lâm Úc Hương, cửa hiệu xảy ra bao nhiêu chuyện phiền hà ngoài ý muốn như thế, nàng mới là người bị đả kích lớn nhất.

Đó là thứ nàng dựa vào để sống khi rời Đường phủ.

Hiện giờ đám lưu manh kia chen vào, chẳng khác gì chặn đường lui của nàng, hủy đi hi vọng của nàng.

Đương nhiên Đường Kính Chi quá bận rộn, nàng không muốn gây thêm phiền toái cho y là thật, nhưng đa phần vì lòng còn toán tính muốn rời Đường phủ, cũng khiến nàng khó mở miệng cầu cứu y.

Tri Đông và Tri Thu thấy chủ tử nổi giận, sợ hãi không dám khuyên nữa.

Nói một câu nặng lời, phát tiết chút tức giận, Lâm Úc Hương bình tĩnh lại đôi chút:

- Ta vào phòng nghỉ, các người không cần đi theo.

- Vâng.

Hai tiểu nha đầu lúc này không dám nói gì khác:

Đi gần tới cửa, vén rèm lên Lâm Úc Hương mới nhớ ra lời dặn của Đường Kính Chi lúc trước, lại bảo:

- Khi nào ngớt mưa thì gọi ta một tiếng, ta có việc cần làm, Tri Đông, người qua chỗ Phương nãi nãi đi, đợi Nhị gia dậy thì bảo người về nghỉ ngơi, dù sao Nhị gia và Phương nãi nãi chưa chính thức thành thân, nếu qua đêm ở đó ảnh hưởng không tốt.

Tri Đông nghe vậy dạ một tiếng rõ to rồi chạy đi như một cơn gió.

Tri Thu cũng cực mừng, đôi mắt to cười thành chỉ còn một khe hẹp, Nhị nãi nãi cuối cùng cũng chịu bỏ sĩ diện đi, cùng mấy nữ chủ tử tranh đoạt Nhị gia rồi, đây là chuyện đáng mừng.

Sai bảo xong, Lâm Úc Hương đỏ hết cả mặt, chẳng dám nhìn Tri Thu, bước vội vào phòng, đi tới bên giường ngồi xuống, lại buồn phiền về chuyện của Tế Sinh Đường.

Làm sao bây giờ 1000 lượng bạc, nàng không cam tâm để bị người khác chiếm mất, tan thành bong bóng.

Nhưng nàng không muốn chất thêm gánh nặng lên vai Đường Kính Chi.

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, chẳng hiểu thế nào lại nghĩ tới Đường lão thái quân, trong Đường phủ, trừ Đường Kính Chi ra chỉ có Đường lão thái quân có năng lực giúp nàng nữa thôi.

Có điều với tính cách của Đường lão thái quân, sau khi biết chuyện này rồi liệu có trừng phạt mình không?

Chỉ nghĩ thôi Lâm Úc Hương đã thấy lạnh tới tận xương sống.

Có điều sợ thì sợ, nhưng hiện giờ nàng không còn cách nào khác, vì Tế Sinh Đường dù chịu chút đau khổ cũng đáng.

Quyết định xong, nàng nằm xuống giường, lật qua, lật lại, lòng bồn chồn, chẳng sao yên tĩnh được, cuối cùng cắn hàm răng trắng, ngồi dậy thay y phục chỉnh tề, gọi Tri Thu theo, tới thẳng tiểu viện của Đường lão thái quân.

Hai người đi tới cửa thì gặp Hàm Hương làm việc xong trở về, Hàm Hương ngạc nhiên lắm, không hiểu hôm nay ngọn gió nào có thể thổi được Nhị nãi nãi tới đây.

Phải biết rằng từ trước tới giờ nếu chẳng phải lão thái quân cho gọi hoặc tới thỉnh an, vị Nhị nãi nãi này tuyệt không dám tới gần cái tiểu viện này.

- Nô tỳ thỉnh an Nhị nãi nãi.

Hàm Hương đứng trong mưa, uyển chuyển nhún eo thi lễ.

Tường viện trắng trắng, con đường trải đá xám, cơn mưa rả rích mang theo chút gì đó cô quạnh của ngày cuối thu sang đông, trong khung cảnh đó một thiếu nữ váy xanh tay cầm chiếc ô vàng, tay khẽ nâng váy gối hơi nhún xuống, một đẹp tự nhiên thanh thoát như hòa vào trong khung cảnh cổ điển, vẻ đẹp tĩnh lặng mà thâm thúy, nếu chẳng phải trang phục nha hoàn kia, chắc chắn ai cũng khẳng định nàng là một đại tiểu thư trâm anh thế phiệt.

Mưa thu như sinh ra để tôn vinh vẻ đẹp của thiếu nữ này vậy, ba chủ tớ Lâm Úc Hương cũng nhìn tới ngơ ngẩn, mới đi tới đỡ nàng lên:

- Đứng khách khí như thế, mau đứng dậy đi.

- Nhị nãi nãi là chủ tử, nô tỳ thi lễ với người là chuyện phải làm.

Hàm Hương thấy chủ tử đi tới, vội vàng khép ô trong tay lại, tránh nước mưa trên ô nhỏ xuống làm ướt người Lâm Úc Hương.

Ở trong phủ ngay tới cả đại quân gia cũng phải khách khí gọi nàng là cô nương, nhưng nàng luôn ghi nhớ thân phận hạ nhân của mình, không hề dám ỷ vào là nha hoàn bên cạnh Đường lão thái quân mà kiêu ngạo, càng không dám lên mặt trước bất kỳ một vị chủ tử nào.

Chính vì như thế nàng bình an ở bên Đường lão thái quân gần mười năm trời.

Mưa rất to, chỉ một thoáng Lâm Úc Hương đi tới tóc Hàm Hương đã ướt hết.

Lâm Úc Hương lúc này rất khẩn trương, tay vịn tay Hàm Hương, nắm rất mạnh, Hàm Hương cảm thấy đau, nhưng nàng không tránh, cũng không thể hiện ra mặt chút nào, chỉ nghi hoặc hỏi:

- Nhị nãi nãi, người tới tìm lão thái quân bàn việc sao?

- À, ừ ... Đúng thế đấy, lão thái quân có ở trong phòng không?

- Có ạ! Nô tỳ đi chuyển lời cho người.

Lâm Úc Hương buông tay ra, để cho Hàm Hương đi vào phòng, tay nàng nắm chặt, không biết lão thái quân biết chuyện rồi có trừng phạt mình không??

Nếu có sẽ trừng phạt ra sao đây?

Hàm Hương vào không lâu thì truyền lời Đường lão thái quân bảo Lâm Úc Hương vào, Tri Thu giương ô, ở lại dưới mái hiên nhà đợi, chỉ người có địa vị cao hơn đi tới chỗ người địa vị thấp hơn mới được mang theo nha hoàn đi hầu hạ, như Lâm Úc Hương tới chỗ Chu Quế Phương có thể dẫn Tri Đông Tri Thu vào phòng, còn ngược lại thì không, Chu Quế Phương tới chỗ bốn vị di nương được mang theo Thúy Nhi.

Vén rèm lên, một luồng hơi ấm áp tới, toàn thân Lâm Úc Hương trở nên ấm áp hơn rất nhiều, Đường lão thái quân sợ lạnh, cho nên sai hạ nhân đốt bồn lửa trong phòng, thứ than bà dùng là than không khói, còn gọi là “ngân thán”, vì dùng nó cũng chẳng khác đốt bạc là bao.

- Tôn tức thỉnh an lão thái quân.

Lâm Úc Hương không dám ngẩng đầu, đi tới trước mặt Đường lão thái quân quỳ xuống.

Vốn ngày thường gặp mặt chỉ cần thi lễ vạn phúc là được, nhưng hôm nay rất có khả năng nàng sẽ bị trừng phạt, không bằng hiện giờ cung kính một chút, lát nữa có khi bớt được phần nào.

- Nhị nãi nãi, người làm cái gì thế?

Đường lão thái quân ánh mắt sắc bén nhìn nàng, sao không đoán ra đứa tôn tức này lại phạm lỗi rồi, đưa mắt cho Hàm Hương, Hàm Hương nhanh chân đi tới đỡ lấy Lâm Úc Hương trước khi nàng kịp quỳ xuống:

- Lão thái quân còn thích người thường đến đây chơi ấy chứ, Nhị nãi nãi ngồi đi.

Rồi kéo Lâm Úc Hương ngồi xuống ghế bên cạnh.

Nếu vừa rồi quỳ xuống Lâm Úc Hương còn dễ mở miệng nói chuyện Tế Sinh Đường, nhưng hiện giờ ngồi trên ghế lại thành khó ăn khó nói rồi.

278. Chương 284: Biết Sai Phải Sửa.

- Úc Hương, hôm nay ngươi tới thăm lão thân làm lão thân rất mừng, sau này nếu rảnh nhớ tới chơi với lão thái bà này cho đỡ buồn.

Đường lão thái quân còn đắp một cái chăn mỏng trên người, hiển nhiên chưa hài lòng lắm với nhiệt độ trong phòng, có điều nụ cười của bà rất hiền từ nóng ấm:

- Dạ .. Tôn, tôn tức biết rồi ạ.

Lâm Úc Hương như ngồi trên bàn chông, ấp úng đáp.

- Úc Hương, gần đây Nhị gia bận rộn như vậy người càng phải chú ý nhiều hơn, bệnh quay lại là càng khó trị ...

Trong mắt Đường lão thái quân chỉ có đứa đích tôn này, nên nói chuyện chẳng bao lâu lại nhắc tới Đường Kính Chi.

Lâm Úc Hương vội gật đầu:

- Vâng ạ, tôn tức mấy ngày qua đều đun nước thuốc cho Nhị gia ngâm chân, còn xoa bóp cho Nhị gia thông máu để ngủ phục hồi thể lực, xin lão thái quân cứ yên tâm.

Đường lão thái quân nghe thế hài lòng gật gù, Hàm Hương pha nước xong đi tới sau lưng bà bóp vai, tay Hàm Hương rất mềm, lực đạo vừa đủ, chỉ bóp vài cái Đường lão thái quân đã thoải mái khép mắt lại.

Lâm Úc Hương thấy bà không nói nữa càng không ngồi yên nổi, do dự một lúc rồi hạ quyết tâm cắn chặt răng ngà, quỳ xuống đất:

- Tôn tức có lỗi, xin lão thái quân trách phạt!

- Hử?

Đường lão thái quân đột nhiên nhở mắt ra.

Chỉ một âm tiết thôi làm Lâm Úc Hương sợ rúm người, không dám đón nhận ánh mắt của Đường lão thái quân.

Nhích người, ngồi thẳng dậy, Đường lão thái quân cau mày hỏi:

- Có chuyện gì, người nói ra xem đã.

- Tôn tước không dám ạ.

Lâm Úc Hương vừa rồi quỳ xuống quá mạnh, đầu gối nện xuống đất làm nàng đau chảy nước mắt.

- Hừm!!

Đường lão thái quân xua tay:

- Người thân là Nhị thiếu nữ của Đường gia, há có thể quỳ ở trước mặt một hạ nhân, nói quỳ là quỳ ngay được. Uy nghiêm của người ở đâu?

Hàm Hương vội vàng đi tới đỡ Lâm Úc Hương đứng dậy lần nữa.

- Nói, rốt cuộc là chuyện gì?

Đường lão thái quân quát;

Lâm Úc Hương hai chân run cầm cập, lắp ba lắp bắp kể ra đại khái sự việc.

Đường lão thái quân hai mắt lóe hung quang, đập bàn đánh sầm, rít lên:

- To gan lắm!

Lâm Úc Hương kinh hãi quỳ ngay xuống, Đường lão thái quân thường ngày chỉ một cái cau mày đã làm nửa Đường phủ phải run rẩy rồi nữa là đáng về đáng sợ này.

Hàm Hương cũng chấn kinh há hốc miệng, nếu chẳng phải vị Nhị nữ gan lớn chồm trời này tự mình nói ra, ai có thể đoán được Tế Sinh Đường lại là sản nghiệp nàng lên mua.

Tự mau cửa hiệu không cho ai biết, tự mình lén lút kinh doanh!

Vị Nhị nữ này nghĩ cái gì trong đầu thế?

Hàm Hương không dám đỡ Lâm Úc Hương đứng lên nữa.

- Tôn tước biết sai rồi, xin lão thái quân khai ân.

Cho dù sớm biết sẽ bị trừng phạt, tinh thần chuẩn bị đầy đủ, nhưng trước mặt Đường lão thái quân, bao nhiêu trí tuệ dũng khí của nàng trôi đi sạch sẽ.

Không nói gì, Đường lão thái quân nhìn Lâm Úc Hương chăm chăm.

Chỉ cần nghĩ một chút thôi, bà không khó đoán ra mục đích đưa tôn tước này mua Tế Sinh Đường tự mình kinh doanh.

Nhưng một số chuyện không thể phơi bày ra, nếu không sau này khó nhìn mặt nhau, chỉ cần cả hai ngầm hiểu là đủ rồi.

- Biết sai? Người thực sự đã biết sai ở đâu sao?

Đường lão thái quân sở dĩ không nổi giận là vì bà tin lời Xung Hư đạo trưởng, một số việc thà tin có chứ không tin không, dù một phần trăm khả năng bà cũng không đem tính mạng và tiền đồ của đích tôn ra đùa.

- Tôn ... Tôn tước biết ... Biết sai ở đâu rồi.

Lâm Úc Hương nắm chặt hai bàn tay ướt đầm mồ hôi, có điều mặc dù miệng nàng nói biết sai, nhưng không dám nói ra sai ở đâu, nếu không lão thái bà tàn nhẫn này dám kéo nàng ra đánh chết lắm.

Đã là vợ người còn tính chuyện trốn ra ngoài, bất kể nguyên nhân là gì, không ai cần biết, ở Vương triều này chỉ cần biết nàng là đưa con dâu trốn khỏi nhà chồng là trăm miệng như một đòi cho vào lồng thả trôi sông.

Tưởng tượng cảnh đám người hung dữ vây quanh cầm đá ném vào người, còn mình thì nằm trong cái lồng chật hẹp, chân tay bó chặt từ từ chìm xuống dòng nước tối tăm, Lâm Úc Hương hối hận vô cùng, Tế Sinh Đường quan trọng, nạn dân quan trọng, nhưng sao so được với cái mạng nhỏ của mình.

- Biết sai rồi còn phải biết sửa mới được.

Đường lão thái quân nói đầy thâm ý:

Lâm Úc Hương lúc này còn nghĩ cái gì nữa, rồi rít đáp:

- Vâng, tôn tức nhất định sẽ sửa.

- Đứng dậy đi.

Nằm ngoài dự liệu của Lâm Úc Hương và Hàm Hương, Đường lão thái quân rộng lượng phát tay:

- Ngồi nói chuyện cho tử tế.

Hàm Hương lúc này mới dám đi tới đỡ, còn Lâm Úc Hương không dám ngỗ nghịch chút nào, nơm nớp lo sợ ngồi xuống.

- Cả gan lắm, dám thu tiền bảo hộ cửa hiệu của Đường gia, người nói cho lão thân biết mấy kẻ đó tên là gì?

Tri Đông và Tri Thu sớm đã đi điều tra báo về, Lâm Úc Hương vội nói ra mấy cái tên, Đường lão thái quân dù thân phận tôn quý, lại đang nổi giận, nhưng bà sống thành tinh rồi, không hành động theo cảm tính, đôi khi thấy bà nổi giận hạ lệnh cũng dừng nhằm, ẩn sau đó thường có toan tính khó ai biết được, nghe xong chỉ bảo Hàm Hương tìm mấy quần sự hay ra ngoài phủ làm việc nghe ngóng tình hình trước.

Đường lão thái quân thấy Lâm Úc Hương nói xong rồi mà vẫn cứ ngồi đó run lấy bầy, nói thực lòng bà rất thích đứa tôn tức này, nếu như Lâm Úc Hương có thể ngoan ngoãn thực hiện chức phận thê tử, ở lại Đường phủ thì tốt biết nhường nào.

Người ta tuổi càng cao càng trọng tình thân, bà cũng muốn đứa tôn tức này giống như nhà khác, hiếu thuận hiền huệ, thường tới bên gối bà, cùng bà tâm sự trò chuyện, cười nói vui vẻ lắm chứ.

- Úc Hương, tới đây bóp vai cho nãi nãi nào.

Đường lão thái quân ngả lưng ra sau dựa vào ghế, uể oải nói:

Lâm Úc Hương nói xong chính sự, vốn định cáo từ, song lúc này chỉ đành vâng lời, đi tới giúp bà bóp vai, nàng học kỹ xảo xoa bóp trên y thư, luận riêng thủ pháp, cao hơn Hàm Hương không ít.

Mấy huyết trên vai được bàn tay linh hoạt của Lâm Úc Hương ấn vào, tuy hơi đau đau tê tê, nhưng sau đó lại cực kỳ thư thái, Đường lão thái quân cười nói:

- Ủm, vẫn cứ là Úc Hương khéo tay nhất, sau này rảnh, thường tới xoa bóp cho lão thân nhé.

- Dạ, vâng.

Lâm Úc Hương nhỏ nhẹ đáp, dù sợ vị lão thái quân này vô cùng, nhưng nếu có thể lấy được lòng bà, khổ một chút mệt một chút có là cái gì.

Ngoài trời mưa chưa ngớt, tiếng mưa rơi đều đều làm không khí trong phòng lắng dịu, Đường lão thái quân hưởng thụ tôn tức xoa bóp cho một hồi, chợt lên tiếng hỏi:

- Úc Hương, cá con nha đầu Tri Thu kia đã khỏe chưa?

- Dạ khỏe rồi ạ.

Lâm Úc Hương giật mình cả kinh, lực tay bắt giắc tăng thêm vài phần.

Đường lão thái quân khẽ vỗ bàn tay nàng không hiểu trấn an hay bảo nàng nhẹ thôi, lại hỏi:

- Ủm, không để lại mầm bệnh chứ?

- Không, không ạ, nó khôi phục rất tốt.

- Úc Hương, người thấy Hàm Hương theo bên ta thế nào?

Tư duy Đường lão thái quân nhảy cóc quá mức, làm Lâm Úc Hương không hiểu ra sao cả, không có thời gian cân nhắc hay suy nghĩ, đành có sai nói vậy:

- Nha đầu Hàm Hương này không tệ ă, chẳng những xinh đẹp, tâm tư nhạy bén, hơn nữa chưa từng lên mặt với người khác, làm việc có chừng mực, biết đại cục, nhiều khi tôn tức thấy nó không giống một hạ nhân, mà giống như đại thiên kim hào môn.

Hàm Hương là tâm huyết chục năm trời của bà, được Lâm Úc Hương khen như thế, Đường lão thái quân hài lòng gật đầu, bỗng nhiên đổi đề tài:

- Vậy Tri Đông và Tri Thu bên người thế nào?

Lâm Úc Hương chợt hiểu ra, hiển nhiên hai tiểu nha đầu bên cạnh nàng không thể đem so với Hàm Hương được, hơi ấp úng:

- Bọn ... Bọn chúng ...

- Cứ nói thật, không phải sợ.

- Dạ, Tri Đông thì cẩn trọng một chút, làm việc chăm chỉ, hai điều này có vài phần giống Hàm Hương, có điều nó không có tâm nhìn, không hiểu đại cục, cũng không thông tuệ bằng.

Lâm Úc Hương càng nói càng xấu hổ:

- Tri Thu là đứa bộp chộp, to gan, dễ kích động, thường phạm lỗi nhỏ, càng không có gì để so sánh.

- Chỉ phạm lỗi nhỏ thôi sao?

Đường lão thái quân nhún mày.

279. Chương 285: Dạy Bảo.

Lâm Úc Hương mới giật mình nhớ ra chuyện Tri Thu đắc tội với Chu Quế Phương, phân bua:

- Nó chỉ nhất thời vượt miệng không kịp nghĩ, không có ý xấu gì đâu ă.

- Sao? Người thấy nó bị ăn đòn là oan uổng ă?

Đường lão thái quân nghiêng đầu nhìn tôn tức:

Lâm Úc Hương thấy sắc mặt bà không có vẻ gì là không vui, bạo gan một lần:

- Tôn tức thấy Tri Thu ăn trận đòn đó là hơi mạnh tay.

- Người đó.

Lâm Úc Hương dám nói suy nghĩ thật không ngờ làm tâm tình Đường lão thái quân rất tốt, cười mấy tiếng rồi nghiêm mặt lại, nói:

- Lão thân trước tiên hỏi người về Hàm Hương, là muốn người đem Tri Đông Tri Thu ra so sánh với nó, xem nha đầu bên cạnh mình có khuyết điểm gì, nên sửa phải sửa, nếu không sửa được, lão thân dùng gậy dạy nó.

Giọng bà càng nói càng nghiêm khắc, nhưng Lâm Úc Hương lại không cảm thấy sợ hãi, chăm chú lắng nghe trưởng bối dạy bảo.

- Sở dĩ người người cảm thấy nó bị trừng phạt nặng, chẳng qua là vì thấy nó là nha hoàn thiếp thân của người. Vậy chuyển một góc nhìn xem nhé, nếu nha đầu bên cạnh Quế Phương hay đám Sương Nhi mĩa mai lên mặt với người ngay trước mặt mọi người, cảm giác của người cảm thấy ra sao?

Lâm Úc Hương sực tỉnh, điểm này nàng chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng những tủi hờn nhục nhã khi mới vào phủ bị đám nha hoàn bà tả rửa rồi chửi bới, nàng làm sao mà quên được.

- Úc Hương, có một điều người phải nhớ kỹ, chủ tử là chủ tử, hạ nhân là hạ nhân. Cho dù Hàm Hương là nha đầu bên cạnh ta thì địa vị của nó vẫn không sao sánh bằng các người được, hiện giờ người đã hiểu chưa?

Lâm Úc Hương trầm tư gật đầu.

- Hôm nay lão thân sở dĩ nói những lời này vì người là chủ mẫu tương lai của Đường phủ, phải gánh vác toàn bộ hậu viện của Lâm gia! Chủ mẫu phải có uy, bên cạnh cũng cần có mấy trợ thủ đắc lực, nếu không không có người giúp người, thì dù người là chủ mẫu cũng không quản lý nổi hậu viện, bị người ta che tai bịt mắt, thành bù nhìn thôi. Chính bởi vì như thế, lần trước nha đầu Tri Thu giúp người lấy uy trước mặt Lý Trung, cho nên ta không đánh chết nó.

Đường lão thái quân nói tới đó dừng lại, nhích người để ngồi thoải mái hơn mới tiếp tục:

- Nhưng bồi dưỡng trợ thủ cho mình cũng phải chú ý phương pháp, cứ lấy lỗi Tri Thu phạm phải ra mà nói, người thấy nó nhất thời kích động, nói câu không nên nói. Nhưng trong mắt lão thân nó ỷ vào thân phận, khinh nhờn chủ tử.

- Không, lão thái quân ...

Lâm Úc Hương nghe thế thề cả kinh, nếu Lâm lão thái quân cứ nhớ mãi chuyện này thì về sau tính mạng Tri Thu khó bảo toàn, nàng quýnh lên định giải thích hộ Tri Thu, nhưng Đường lão thái quân cắt ngang:

- Dừng nói, lão thân nói với người nhiều như thế, người còn chưa hiểu sao? Nô tài là nô tài, dù nó phục vụ chủ mẫu thì cũng chỉ là nô tài, không được ỷ vào thân phận chủ tử quên phận nô tài. Nếu bên cạnh chủ mẫu có loại nô tài như thế, nhẹ thì nó lên mặt trước chủ tử khác, mồm miệng thiếu tôn trọng. Nhưng đứa lớn gan hơn thì nó thành nô tài khinh chủ.

Lão thái quân thở dài:

- Ài, từ chuyện Lý Trung mà người không học được điều gì sao?

Lý Trung do đích thân Lâm Úc Hương xử lý, cuối cùng tên ác nô đó còn chết trước mặt nàng, tất nhiên nàng như kỹ, trước kia khi báo kết quả xử lý cho lão thái quân, nàng còn bị bà khéo léo trừng phạt quỳ trước cửa.

Lâm Úc Hương nghe tới đó thì hoàn toàn hiểu ra, vị lão thái quân này không phải có ý trừng phạt Tri Thu, mà đang truyền dạy kinh nghiệm cho nàng.

Có điều Tri Thu đơn thuần như thế, liệu nó có khả năng biến thành thứ ác nô như Lý Trung sao?

Nói tới Tri Thu thì đặc điểm lớn nhất là dễ kích động, to gan.

Lâm Úc Hương giữ nó ở bên mình là vì thích nó thẳng tính, lại trung thành, thêm nữa còn vì nàng cô đơn, muốn có người chia sẻ tâm sự, như Tri Xuân Tri Hạ chỉ biết gọi dạ bảo vâng không hợp với yêu cầu.

Nhưng được Đường lão thái quân nhắc nhở nàng giật mình, hiện giờ ở trong phủ mình không có chút quyền lực nào, Tri Thu dám hỗn xược với Chu Quế Phương, tuy vì tốt cho mình, nhưng đúng là có xu thế của ác nô.

Chưa nói tới khía cạnh chủ nô, nói tới khía cạnh con người, Tri Thu thực sự không phải là đứa hiền lành thiện lương, giả sử sau này mình nắm quyền rồi, trong tay nó có quyền lực, nó vì mình đi trấn áp các di nương khác với danh nghĩa vì tranh sủng cho mình thì thế nào? Đơn giản chỉ nói vì trung thành nữa sao?

Đường lão thái quân để cho Lâm Úc Hương bình tĩnh suy nghĩ một lúc mới nói:

- Úc Hương, người là chính thê, khác hẳn với Quế Phương và đám Nhu Nhi, nếu người không khống chế được trợ thủ đắc lực của mình, tương lai rất có khả năng chúng sẽ biến thành ác nô. Ta không dấu người, trước kia ta độc một thân một mình từ kinh thành xa xôi trở về chiều cổ công bà bệnh nặng, từng bị hạ độc từng bị ám sát, có đứa nào không phải danh nghĩa trung thành với chủ? Nhưng trung thành hay chúng lo cho lợi ích bản thân bị ảnh hưởng, bọn chúng không phải chủ tử nên không quan tâm tới đại cục, chỉ nghĩ tới lợi ích được mất, như người hay đám Nhu Nhi có thể vì muốn trong nhà hài hòa mà nhường nhịn, nhưng bọn chúng thì không. May mà trời cao chiếu cố, ta thoát khỏi tai ách, ta giết hết đám ác nô đó rồi

luôn ngằm chú ý hạ nhân bên cạnh, nếu có kẻ nào dám ý vào ta mà quên đi phép tắc, ta sẽ cho chúng ra trang viên ngoài thành.

Đưa ra trang viên ngoài thành, không có Đường lão thái quân làm chỗ dựa, những kẻ đó thành hạ nhân bình thường, bằng với đi đây.

- Những lời lão thái quân nói tôn tức đều hiểu cả.

Đường Úc Hương hiểu thấu đạo lý trong đó, quyết định phải giáo dục Tri Đông Tri Thu cho tới nơi tới chốn, vạn lần không thể để chúng biến thành ác nô như Lý Trung, chỉ có điều muốn để chúng thay đổi khuyết điểm cần có thời gian, mà cũng cần có thời gian cho cả nàng:

- Tri Thu sau khi bị ăn đòn đã thành thực hơn nhiều, sau này xin lão thái quân cho tôn tức thêm thời gian dạy bảo bọn chúng.

- Được!

Đường lão thái quân rộng rãi đồng ý, dù sao bên cạnh Lâm Úc Hương chỉ có hai tiểu nha hoàn này dùng thuận tay, có điều Lâm Úc Hương vừa thở phào thì Đường lão thái quân nói một câu rất bình đạm, song không có chút tình cảm nào, khiến tim nàng nhảy vọt lên cổ:

- Có điều nếu sau này bọn chúng còn dám khiêu chiến uy nghiêm của chủ tử, lão thân sai thô sử bà kéo ra hậu hoa viên đánh chết ngay.

- Vâng!

....

Chừng nửa canh giờ sau cơn mưa lớn cuối cùng cũng ngớt dần, Lâm Úc Hương nhớ ra chuyện Đường Kính Chi cần dặn trước khi đi ngủ, cáo từ Đường lão thái quân, gọi Chu Hậu quản sự trưởng phòng tới, bảo ông ta chuẩn bị xe ngựa, tới hiệu Giả Ký lấy hàng, sau đó về tiểu viện của mình.

Tri Đông nhận mệnh lệnh của nàng tới tiểu viện của Chu Quế Phương cho tới bây giờ vẫn chưa về, chứng tỏ Đường Kính Chi còn chưa tỉnh.

Ngồi xuống giường, Lâm Úc Hương cởi hài tất, cẩn thận vén váy lên, cổ chân như bạch ngọc hiện ra, tiếp đó là bắp chân cánh cung uốn lượn mượt mà, có điều đợi tới khi nàng kéo váy tới gối, Tri Thu đứng bên cạnh giường la hoảng:

- Nhị nãi nãi, lão thái quân lại phạt người sao?

Lặng lẽ lắc đầu, Lâm Úc Hương nói:

- Không phải đâu, đó là do ta tự quỳ chạm vào đấy.

Vừa nói nàng vừa cho tay vào trong lòng lấy một bình dược cao, cho tay quạt ít thuốc, bôi lên chỗ thâm tím trên gối.

- Nếu chẳng phải lão thái quân dọa người, người đã chẳng ..

Tri Thu nghe vậy hằm hừ lẩm bẩm, có điều lời này lọt vào tai Lâm Úc Hương mang một tư vị khác hẳn.

Nếu là trước kia, nhất định nàng cho rằng Tri Thu thương mình, nên cùng mang lòng thù địch, nhưng được Đường lão thái quân nhắc nhở, tâm cảnh nàng đã có thay đổi căn bản, tức thì sầm mặt xuống, cắt ngang lời Tri Thu:

- Cầm mồm! Mông hết đau là quên rồi sao? Ngay lão thái quân mà người cũng dám oán giận.

- Không, không phải, Nhị nãi nãi, ý nô tỳ là trong phòng ...

280. Chương 286: Tha Hồ Quỳ.

Tri Thu vừa định phân bua, có điều lại bị Lâm Úc Hương quát:

- Đừng nói nữa, từ nay trở đi trông coi cái mồm của ngươi cho kỹ vào, đừng có muốn nói gì thì nói! Chớ trách ta không nhắc ngươi, lần sau ngươi còn dám đắc tội với chủ tử nào, lão thái quân sẽ cho ngươi đánh chết ngươi ngay.

- Á.

Tri Thu hét lên, loạng choạng lùi lại.

Lâm Úc Hương tuy không nỡ dọa nó, nhưng vẫn cứng rắn nói:

- Đừng nghĩ ta lừa ngươi, không tin ngươi cứ thử đi, có điều tới khi đó đừng trách ta không nói đỡ cho ngươi.

Lần trước ăn đòn bị đánh bong da tróc thịt, nằm trên giường mới 20 ngày mới xuống được đất đi lại, có thể nói là suýt mất cái mạng nhỏ, giờ nghe Đường lão thái quân còn chưa quên chuyện này, làm sao nó không sợ cho được?

- Nhị nãi nãi, nô tỳ biết sai rồi, sau này không dám nữa.

- Ngươi nói với ta thì có ích gì, có phải ta muốn đánh chết ngươi đâu.

Lâm Úc Hương quyết phải dùng thuốc mạnh, không con nha đầu này chỉ vài ngày là quên hết.

Tri Thu nhìn vào mắt chủ tử, thấy khác hẳn thường ngày, thêm phần ác liệt và xa cách, vội quỳ xuống khóc lóc:

- Nhị nãi nãi, nô tỳ biết sai thật rồi mà.

Đợi Tri Thu khóc đỏ mắt Lâm Úc Hương mới nói:

- Tri Thu, thường ngày ngươi ở bên ta không biết lớn biết nhỏ, ta không tính toán, hơn nữa còn coi ngươi như tỷ muội, nhường nhịn ngươi, nhưng ngươi chớ quên thân phận của mình. Chủ tử là chủ tử, sau này nếu ngươi còn ở hỗn láo trước mặt Phương nãi nãi hay các vị di nương khác đừng nói lão thái quân, ta cũng không tha cho ngươi, hiểu chưa?

- Nô tỳ hiểu ạ.

Tri Thu không hiểu vì sao chủ tử chỉ tới chỗ lão thái quân một chuyến mà biến thành người khác hẳn, lau nước mắt tủi thân nói:

Nói cho cùng nó vì thương chủ tử nên mới đắc tội với Chu Quế Phương rồi bị ăn đòn cơ mà.

Trước khi đi Đường lão thái quân còn dặn dò Lâm Úc Hương mấy câu, bảo nàng ngự hạ cũng không nên quá nghiêm khắc, nếu không nô tài quá nhất gan cũng không thể trở thành cánh tay trái phải cho nàng, nhưng vì giữ cái mạng cho Tri Thu, nàng phải dọa cho con tiểu nha đầu này nhớ đời.

- Tốt nhất là ngươi hiểu thật!

Lâm Úc Hương còn định nói thêm vài câu thì rèm cửa bị người ta vén lên, thì ra Đường Kính Chi tỉnh dậy, được Tri Đông hầu hạ thay y phục, rồi uyển chuyển nói lời chủ tử dặn.

Vì sắp thành thân với Chu Quế Phương, Đường Kính Chi không muốn có chuyện không vui với Lâm Úc Hương, cho nên chơi đùa với Đường Thiên một lúc rồi trở về.

Vừa mới đi qua cửa y đã thấy đôi chân ngọc ngà của kiều thê, dù ánh sáng trong phòng không đủ, nhưng Đường Kính Chi vẫn ngay lập tức phát hiện ra đầu gối nàng có hai mảng tím bầm.

Chẳng lẽ lão thái quân lại phạt nàng rồi?

Buông rèm xuống y đi thật nhanh tới, tim nhói đau.

Lâm Úc Hương không ngờ Đường Kính Chi lại xông vào lúc này, cuống quýt đặt lọ thuốc xuống, muốn kéo váy che chân, có điều Đường Kính Chi không cho nàng cơ hội, ngồi xuống giường nắm lấy tay nàng.

Đôi chân vừa trắng vừa mịn, làm vết thương càng thêm bắt mắt.

- Úc Hương, lão thái quân lại phạt quỳ nàng sao?

Đường Kính Chi đau lòng hỏi:

Đôi chân trần của nữ nhân, đâu thể cho nam nhân tùy tiện nhìn được.

Lâm Úc Hương không dám nhìn vào mắt Đường Kính Chi, xấu hổ đỏ dừ mặt, nàng muốn kéo váy xuống, nhưng giờ nàng không khỏe bằng tướng công vợ bỏ nữa rồi:

- Không phải, không phải, đây là do thiếp thân ...

- Để ta giúp nàng bôi thuốc.

Không nghe nàng giải thích, ở Đường phủ này ngoại trừ Đường lão thái quân thì còn có ai dám bắt kiêu thê của mình quỳ? Đường Kính Chi ngăn cản động tác của nàng, đưa tay lấy bình thuốc.

Nếu tướng công vợ bỏ tỏ ra háo sắc, Lâm Úc Hương nhất định dốc hết sức che chân đi, nhưng hiện giờ trên mặt Đường Kính Chi chỉ có đau xót, nàng từ chối không được quyết liệt lắm.

Nửa đùn nửa đẩy, hai bàn tay nàng nắm chặt mép váy, cứ thế để Đường Kính Chi giúp nàng bôi thuốc.

Động tác của Đường Kính Chi rất ôn nhu, rất cẩn thận, Lâm Úc Hương đưa tay che mặt lên nhìn trộm y, tim như hươu chạy loạn, đồng thời như có mật ngọt lan khắp người.

Diện tích bị thương không lớn, Đường Kính Chi cúi người xuống, sợ làm thê tử bị đau, bôi thuốc cực kỳ chuyên tâm, không dám có chút lơ là nào, đợi tới khi bôi hết lượt, mới ngồi thẳng dậy thở phào.

Lâm Úc Hương bối rối kéo váy che đi cặp chân mê người.

Nhìn động tác vội vàng của kiêu thê, Đường Kính Chi mới choàng tỉnh, vừa rồi chỉ để ý tới vết thương của kiêu thê mà quên mất đây là Vương triều Minh Hà, ở đây đôi bàn chân nữ nhân quan trọng hơn cả trình tiết, là bộ phận mà cả tướng công cũng không cho tùy tiện đụng chạm, ý thức được mình quá lỗ mãng, Đường Kính Chi đặt bình thuốc xuống, kín đáo nhìn kiêu thê, thấy nàng không có vẻ nổi giận mới yên tâm.

Khi Đường Kính Chi bôi thuốc cho Lâm Úc Hương thì Tri Thu đã biết ý lặng lẽ lui ra rồi, lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người, nghe thấy cả tiếng hơi thở lẫn nhịp tim của nhau, không khí càng thêm xấu hổ gượng gạo.

- Úc Hương, lão thái quân mặc dù hơi nghiêm khắc, nhưng chúng ta là văn bối, đôi khi phải nhẫn nhịn một chút vậy.

Đường Kính Chi im lặng một hồi rồi đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Úc Hương, nói:

Mặc dù Đường Kính Chi là thư sinh, nhưng dù gì cũng là nam nhân, tay y to hơn tay Lâm Úc Hương rất nhiều, lại không có chai tay, nàng cố nhịn xấu hổ không rút về, chỉ thấy tay tướng công thư sinh rất ấm rất dễ chịu, không hề có chút bài xích nào, lí nhí đáp:

- Ừm, thiếp thân biết rồi.

Quan hệ giữa hai người càng lúc càng trở nên vi diệu, Lâm Úc Hương càng không muốn đem chuyện Tế Sinh Đường ra kể với y, chỉ âm ừ, không đem chuyện mình quỳ kể ra.

Đường lão thái quân là trưởng bối, mệnh lệnh của bà là không thể làm trái, hơn nữa Đường Kính Chi biết kiêu thê rất sợ bà, cho nên nếu không muốn nàng chịu khổ thì tự mình phải nghĩ cách.

Linh quang lóe lên, y đột nhiên nhớ ra một người không hiểu quy củ cũng suốt ngày bị phạt quỳ, cuối cùng thông minh tự nghiên cứu sáng chế ra món đồ đặt tên “tha hồ quỳ”, nàng là Tiểu Yến Tử tinh nghịch.

Nghĩ tới là làm, nhưng mà không nỡ buông tay kiêu thê ra, thế là y ngồi đó gọi Tri Đông Tri Thu vào, Lâm Úc Hương then thùng không thôi, nhưng rút mấy cái mà không rút về được.

Hai tiểu nha đầu nối nhau đi vào, thấy Nhị gia nắm tay Nhị nãi nãi, còn Nhị nãi nãi ngồi im, bên lên như tân nương tử đều cúi đầu cầu nhau rúc rích cười trộm.

Đường Kính Chi bảo Tri Đông lấy kim chỉ, Tri Thu lấy bông vải, sau đó chỉ dẫn bọn chúng may một cái gối bông dựa theo kích thước đầu gối của Lâm Úc cùng một cái vỏ vải hơi giống hình cái khẩu trang.

- Xong rồi! Nào, để ta buộc cho nàng.

Đường Kính Chi nhận lấy cái vỏ vải, cười ha hả, nâng cổ chân Lâm Úc Hương lên, muốn giúp nàng buộc vào.

- Á!

Hai tiểu nha đầu thấy cử động thân mật cả chủ tử, xấu hổ hét lên rồi chạy ù mất dạng.

Lâm Úc Hương không đề phòng, cho nên bị Đường Kính Chi tóm lấy cổ chân, nàng sưng sỡ quên luôn cả rứt chân lại, thế là bị tướng công vớ bở buộc cái thứ kỳ lạ kia lên đầu gối.

- Nào, còn một cái nữa.

Đường Kính Chi nhất thời nổi hứng, mặc kệ cả hai tiểu nha hoàn kia hò hét, hơn nữa Lâm Úc Hương cho y nắm tay, lòng y càng lâng lâng quên hết cả.

Lúc này Lâm Úc Hương mới tỉnh ra, nhưng giờ có phản kháng thành thừa rồi, hé răng cắn nhẹ làn môi đỏ, đôi mắt phượng xinh đẹp quyen rũ khép lại như một sợi tơ để cho y buộc nốt cái vỏ vải còn lại. Đường Kính Chi làm xong đỡ nàng dậy:

- Úc Hương, giờ nàng thử quỳ đi.

281. Chương 287: Kích Động.

Tới giờ đầu óc bỗng nhiên trở nên chậm chạp của nàng mới vỡ lẽ, tướng công vớ bở thương nàng, không muốn nàng bị đau khi quỳ cho nên mới làm hai thứ này, lòng cảm động nghẹn ngào, nàng nghe lời quỳ xuống, vì có hai cái gối bông đệm gối, quả nhiên nàng quỳ không đau chút nào nữa.

Chỉ có điều như thế mình thì dễ chịu rồi, song tướng công vớ bở sẽ phải mang tội danh bất hiếu.

Văn bối quỳ khấu đầu hành lễ với trưởng bối là quy củ, là lễ số, làm sai chuyện bị phạt quỳ cũng điều bình thường, không thể dùng thủ đoạn để đối phó.

Lâm Úc Hương do dự:

- Nhị gia, làm thế không hay đâu.

Đường Kính Chi khoát tay:

- Không sao cả, đây là chuyện nhỏ thôi, sau này nàng tới tiểu viện của lão thái quân thì cứ đeo hai cái này vào, ha ha ha.

Nói tới đó bất giác nghĩ tới Tiểu Yến Tử, y nhin không được cười lớn.

Người này chính là Đường nhị gia từ nhỏ đọc thuộc sách thánh hiền, trọng lễ nghi, tôn quy củ mà Lạc thành không ai không biết, không ai không hay đấy sao?

Lâm Úc Hương tự hỏi một câu, thầm nghĩ, lời đồn quả nhiên không thể tin hết được.

Ngồi co chân trên giường, mép váy rũ xuống không che hết chân của nàng, bàn chân nhỏ xinh cùng làn da trắng nõn lọt vào mắt Đường Kính Chi, làm xong chính sự rồi, sắc tâm của nam nhân ngọc ngậy trời dậy.

Lâm Úc Hương nghe Đường Kính Chi nói thế thì không phản bác nữa, nàng là y sự, hiểu rõ nếu thường xuyên quỳ trên mặt đất lạnh, hai chân sẽ để lại bệnh, tới khi già gặp ngày ẩm thấp lạnh lẽo là bị nó cắn rứt không chịu nổi, mà loại bệnh thấp khớp này không thể chữa hết.

Nàng đưa tay dịch chuyển hai vỏ vải, muốn tìm vị trí buộc sao cho dễ chịu nhất, không hề nhìn thấy một bàn tay đang âm thầm hướng về chân mình.

Đường Úc Hương chẳng những có dung mạo diên đảo chúng sinh, da dẻ trơn mịn như ngọc, ai bàn chân lộ ra ngoài mép váy thật nhỏ nhắn, gọn gàng, làn da trắng như tuyết, lóng lánh, hiện lên vẻ nhẵn bóng, thanh tú đẹp đẽ, ngón chân xinh xinh chụm lại giống như mười cánh hoa nhỏ, làm Đường Kính Chi chỉ muốn đưa tay ra sờ.

Trước đó nàng cho mình nắm tay rồi, cho nên giờ nên mạnh dạn một chút, chắc nàng không tới mức trở mặt đầu nhĩ?

Lâm Úc Hương rút cuộc cũng tìm được vị trí tốt nhất, vừa định điều chỉnh thì người đột nhiên cứng lại, khuôn mặt tuyệt mỹ chớp mắt nóng bừng, đỏ rực như hòn than.

Mà lúc này tay của Đường Kính Chi đã đặt trên bắp chân của nàng.

Thực là mềm tựa sa, trơn tựa ngọc,

Đó là cảm giác khi Đường Kính Chi chạm vào làn da mong manh mà không mất tính đàn hồi của kiều thể, y vốn định lớn gan làm liều một lần rồi buông tay, nhưng cảm giác đó quá mỹ diệu làm y không buông ra được, bất giác nắn bóp dỗi dần dần đưa lên trên.

Người cứng đờ, đầu óc Lâm Úc Hương trống rỗng, mặc cho tướng công vớ bở làm xằng làm bậy.

Nếu là lúc mới bị cướp về phủ, nếu Đường Kính Chi muốn đụng chạm vào người nàng, nàng khẳng định sẽ liều chết kháng cự. Nếu hai tháng trước, y mà dám phóng túng, nàng sẽ mở miệng mắng chửi. Nếu là tháng trước nàng trừng mắt lên dọa y, nhưng hiện giờ nàng không biết phải ứng phó thế nào.

Nam nhân tuần dật này luôn chiều chuộng những tính xấu của nàng, mỗi lần nàng bị Đường lão thái quân trách phạt, y đều lên tiếng nói đỡ cho nàng, vào Đường phủ đã lâu, nàng dần dần cảm thụ sâu sắc sự quan tâm Đường Kính Chi dành cho nàng, sự quan tâm đó xuất phát từ nội tâm, nó thể hiện ở từng việc nhỏ nhặt mà ngọt ngào trong cuộc sống.

Hơn nữa từ khi kinh doanh Tế Sinh Đường, nàng phát hiện ra, dù mình có tiền, rời Đường phủ rồi cũng chẳng thể độc lập sinh tồn, mà chỉ chuốc lấy nhiều ánh mắt bất lương.

Nhìn không thấy phương hướng tương lai, nàng mất tự tin.

Xoa lên bóp xuống cái chân trơn mềm tựa lụa là của Lâm Úc Hương, hơi thở Đường Kính Chi dần trở nên nặng nhọc, hai mắt đỏ bừng, tay càng lúc càng xoa mạnh, càng lúc càng không thể kiềm chế được nữa.

Một cái tay còn lại của y cũng đưa lên.

Lâm Úc Hương bất giác không nén nổi bật kêu “Ưm!” một tiếng, ánh mắt hoảng loạn, tim đập thình thình như trống trận.

Gạt ... Mình phải gạt tay của y ra.

Tĩnh lại rồi, đầu óc Lâm Úc Hương dần dần có năng lực tư duy, nhưng tĩnh lại làm nàng thấy toàn thân nóng hổi rạo rực, biết phải làm gì nhưng chân tay không nghe nàng sai bảo nữa.

Bàng hoàng, mang theo chút sợ hãi với chuyện sắp xảy ra, toàn thân nàng run lên, đột nhiên phát hiện bụng dưới có thêm một bàn tay, rồi người nàng ngã vào lòng Đường Kính Chi.

- Đứng, đứng mà.

Ý thức Lâm Úc Hương muốn thoát khỏi bàn tay của Đường Kính Chi, nhưng bàn tay nóng hổi kia cơ thể nàng như có trăm ngàn dòng điện li ti chạy khắp người, làm nàng tê đi trong cảm giác hưng phấn đáng sợ, khiến sự chống cự yếu ớt tới đáng thương.

- Úc ... Úc Hương ... nàng thực sự...thực sự...rất đẹp...

Đường Kính ôm chặt lấy cả hai cánh tay của kiều thể, cứng như vòng kim cô, siết chặt lấy eo nhỏ của nàng, hai mắt nhìn đôi môi đỏ mọng kiều diễm đầy ham muốn, từng chút từng chút một, hần dần tiến sát đến.

Hơi thở nam nhân nồng nồng phả lên mặt nàng, Đường Úc Hương càng cuống lên.

- Nhị gia, không ... Không ...

Vắt vả rút được hai tay ra, chống lên ngực Đường Kính Chi, muốn đẩy y ra thật xa, nhưng mới nói được một nửa đôi môi nàng đã bị tướng công vớ bở hần phủ lên...

Đôi mắt nàng tức thì tròn xoe.

Bờ môi non nớt đỏ thật mềm mại, cảm giác tiêu hồn không sao tả siết, u hương từ đôi môi trinh trắng thuần khiết khiến y say sưa ngầu ngẩn. Sự bá đạo và dũng mãnh của y làm Lâm Úc Hương ngây ngất “ưm ưm” vài tiếng vô nghĩa rồi từ bỏ phản kháng, hai mắt dần khép lại, hai tay buông thõng, dần mê đi ...

Tay Đường Kính Chi như tự có ý thức vuốt dọc tấm lưng nàng, rồi dờ lên trên, áp vào đôi ngực tròn trịa của nàng, xoa bóp vầy vò, rồi không thỏa mãn với tiếp xúc còn cách trở đó, ngón tay lách vào cổ áo nàng ...

Có điều Đường Kính Chi đang dục hỏa thiêu đốt thì đột nhiên, nghe thấy gian ngoài có giọng nữ dễ nghe:

- Nhị gia, Nhị nãi nãi! Lão thái quân mời tới phòng ăn dùng cơm.

Giọng nói này truyền vào, cả hai tức thì tỉnh lại, tách nhau ra như lò xo nén chặt, Đường Kính Chi lui hơi gập, ngực lại bị cái bàn tay nhỏ đầy cho một phát, loạng choạng lùi liền năm sáu bước, cuối cùng vẫn không trụ nổi, ngã phịch xuống đất.

Đau đơn từ xương cụt truyền tới làm y méo cả mặt.

Người ở bên ngoài nghe thấy tiếng động bên trong bất thường, không biết xảy ra chuyện gì, liền xông cả vào, Tri Đông Tri Thu chạy trước, thấy Nhị gia ngã dưới đất, vội đi nhanh tới đỡ lên.

- Nhị gia, sao người ngồi dưới đất ?

- Nhị gia, người không sao chứ?

Trong lúc hai tiểu nha đầu lo lắng hỏi thì lại có một người nữa đi vào, chính là Hàm Hương trước đó đứng ở cửa chuyển lời.

Lâm Úc Hương nghe thấy tiếng rèm cửa lay động, theo bản năng đỏ mặt quay đầu về phía đó liếc một cái, rồi cúi đầu xuống, không ngờ một cái liếc nhìn đó làm Hàm Hương chấn động ngây người.

Hàm Hương cũng là một đại mỹ nữ, bất kể khí chất, tướng mạo đều hơn người, có điều nhìn dáng vẻ thẹn thùng xấu hổ, tóc tai rối loạn, cánh môi ướm mềm, đôi mắt lập lờ xuân ý, đầy phong tình nữ nhân, nàng cũng phải thừa nhận thua kém.

Nhị nãi nãi đẹp như tiên nữ.

Hàm Hương không phải đám Tri Đông Tri Thu nàng cần trọng khéo léo, trước đó đứng ở cửa đã ý thức được điều gì đó rồi, nên mới báo trước một tiếng.

Vì thế nhìn hai vị chủ tử thế này sao không hiểu mình vừa mới làm đôi uyên ương sợ hãi tách nhau ra.

282. Chương 288: Nhị Gia Có Thích Phương Tử Tử Không.

Hàm Hương thường theo bên người Đường lão thái quân, biết bà muốn bề trọng tôn tới nhường nào, thâm thử dài, đúng là trùng hợp, nàng cũng đành chịu.

Có điều mặc dù nàng phá hỏng một chuyện tốt của chủ tử, nhưng nàng cũng hiểu, tình cảm của đôi phu thê oan gia đang ngày càng sâu đậm, đã có ý định viên phòng rồi.

Cho nên nàng định đem chuyện này nói cho Đường lão thái quân nghe, khi đó bị trách là không thể thiếu, nhưng lão nhân gia vui vẻ còn nhiều hơn.

- Tri Đông Tri Thu, hai người mau đi lấy ngược giúp Nhị gia và Nhị nãi nãi rửa tay rửa mặt, rồi thay y phục đi, đến giờ cơm tối rồi, đừng để lão thái quân đợi lâu.

Đứng trong phòng, Hàm Hương ra lệnh đầu ra đó, đợi Tri Đông Tri Thu đi làm, nàng cũng thức thối lui ra.

Rèm buông xuống, bóng người ba nha hoàn biến mất, trong phòng lại chỉ còn lại đôi phu thê oan gia.

Đường Kính Chi vẫn đứng tại chỗ bị ngã, có hơi thấp thỏm bất an, y không đoán được tâm tư Lâm Úc Hương thế nào, liền tục liếc trộm về phía giường rồi mới lấy gan nhắc chân lên đi về phía giường một bước.

- Đứng qua đây.

Lâm Úc Hương như con thỏ bị sợ hãi, lập tức nhảy vào trong giường, lưng dựa vào tường nhìn y đầy cảnh giác.

.....

Sáng hôm sau, mây đen bao phủ bầu trời đã tan hết, mặt đất sương nhạt lững lờ trôi trong không trung, trong khung cảnh mông lung, có một đội xe ngựa dài đi men theo quan đạo ướt át, chậm rãi rời cổng thành đông, trên mỗi cỗ xe ngựa đều chất đầy áo bông và chăn đệm cũ, được dùng dây thừng buộc chặt, trông như những ngọn núi nhỏ.

Hôm qua trời mưa lớn suốt một ngày, quan đạo bùn lầy dính nhớp, những vũng nước khắp nơi, rất là khó đi, Đường Kính Chi ở trong một cái xe ngựa, tuy nằm nhưng vẫn lắc lư không ngừng.

- Nhị gia, người đừng có cười ngu ngốc như vậy được không?

Ngọc Nhi ngồi phía đối diện không sao chịu nổi phải lên tiếng, nàng vốn định cười ngựa, nhưng bị tướng công thư sinh kéo vào trong xe, còn nói cái gì mà trong sương có nhiều tạp chất, hít vào người không tốt cho cơ thể.

Đó là tri thức hiện đại, Ngọc Nhi tất nhiên không hiểu, nàng còn tưởng tướng công thư sinh mang tâm tư xấu gì với mình, khẩn trương hồi hộp không thôi, nhưng từ lúc vào trong khoang xe, Đường Kính Chi chỉ nằm đó, cười như một tên ngốc.

Đường Kính Chi tối hôm qua có một bước tiến lớn với Lâm Úc Hương, mà cuối cùng kiêu thê lại không nổi giận với y, điều này làm y rất hưng phấn, vậy là kiêu thê đã dần chấp nhận y rồi, cuộc sống tươi đẹp không còn xa nữa, cứ nghĩ tới là cái miệng bất giác cười toét ra.

Nghe giọng của Ngọc Nhi, Đường Kính Chi theo bản năng đưa ống tay áo lên lau khóe miệng.

Thấy Đường Kính Chi không để ý tới mình, lại lần nữa cười ngu ngốc, Ngọc Nhi thầm thắc mắc rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì làm y vui mừng như thế?

Nàng muốn nhắm mắt lại, khỏi nhìn cho đỡ ngứa mắt, nhưng lại sợ tướng công thư sinh đột nhiên sinh lòng háo sắc sàm sỡ mình, trong khoang xe chỉ có hai người bọn họ, thật sự không đủ an toàn.

- Nhị gia, người đã nghĩ cách lôi kéo nạn dân sang phía Đường gia thế nào chưa?

Ngọc Nhi nghĩ một lúc rồi nói tới chính sự:

Quả nhiên cái nụ cười ngu ngốc trên mặt Đường Kính Chi biết mất, chống tay ngồi dậy, hôm qua ăn tối xong y nghĩ nếu đem chuyện thiên tử giết tham quan vợ tiền nói cho lão thái quân thì cũng chẳng thể nghĩ ra biện pháp gì hay, nên che dấu bà, tránh lão nhân gia lo lắng thêm.

- Ta định dẫn dụ nạn dân từng bước một, đầu tiên là cho bọn họ cảm thụ được chỗ tốt của Đường gia, sau đó dần dần ý thức được nếu không có Đường gia bọn họ sẽ không thể sinh tồn, như vậy bọn họ sẽ đứng bên phía Đường gia ta.

Nhắc tới chính sự Đường Kính Chi không dám khinh xuất, nghiêm túc đáp:

Ngọc Nhi gật đầu phụ họa:

- Cách này cũng được, có điều tỷ thiếp thấy chúng ta cứ chuẩn bị song hành với đường lui thì tốt hơn, hiện nên dần âm thầm chuyển từng chủ tử của Đường gia ra khỏi Lạc thành cho đảm bảo.

- Ủ, nàng nói đúng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Đường Kính Chi tán đồng, chớ cùng dứt dậu không thể lường trước được bất kỳ điều gì, dù hiện giờ Ngọc Nhi đã điều cả ám vệ tới, tăng cường phòng vệ cho Đường phủ, nhưng khó đảm bảo tuyệt đối sự kiện bất cớ Đường Lễ Chi không xảy ra nữa:

- Thiên Nhi ít tuổi nhất, ta thấy nên đưa nó đi trước, nàng thấy sao?

Trẻ con dễ ẩn nấp lại không quá gây chú ý, đưa nó đi là thích hợp, có điều Ngọc Nhi lại lắc đầu:

- Hiện giờ chưa được, hôn lễ của Nhị gia và Phương tỷ tỷ sắp tới rồi, tới lúc đó không thấy nó đâu, thế nào cũng khiến người khác cảnh giác.

Đường Kính Chi thấy Ngọc Nhi nói có lý, có điều trừ Đường Thiên thì các chủ tử khác không thể rời đi quá sớm, nếu không cũng sẽ khiến kẻ khác chú ý, hơn nữa một khi tin tức Đường gia bị quan phủ nhắm nhe truyền ra, sẽ khiến lòng người hoảng loạn, càng dễ sinh ra chuyện.

- Đành đợi thêm vậy.

Đường Kính Chi thở dài, tiếc là Đường gia không có cái đường hầm bí mật thông ra ngoài thành như trong truyện, nếu không coi như xong rồi. Gần đây phía Vương Mông khá yên tĩnh, chưa thấy chiều hướng Trịnh gia và Diên Cơ đạt thành hiệp nghị gì:

- Thêm nửa tháng nữa là tới hôn lễ của ta và Quế Phương rồi, lúc đó hẳn thế cục đã rõ ràng, tiến hay lui tới khi đó hãy quyết.

- Nhị gia, có có thích Phương tỷ tỷ không?

Bất thành linh Ngọc Nhi hỏi, giọng có vẻ mang chút chua chua.

Đường Kính Chi gãi đầu cười ngượng nghịu.

Tình cảm của y với Chu Quế Phương có chút phức tạp.

.....

Sáng sớm thức dậy, Lâm Úc Hương đi thỉnh an Đường lão thái quân rồi bầu bạn bên cạnh bà, ăn sáng xong tiễn Đường Kính Chi rời phủ, Đường lão thái quân thì triệu tập hộ vệ Đường gia tới, sau đó rầm rầm rộ rộ kéo thẳng tới Tế Sinh Đường.

Từ chỗ những quân sự ra ngoài tìm hiểu được biết mấy tên lưu manh kia chỉ là hạng tôm tép, cho nên Đường lão thái quân cho chúng biết mặt.

Thời gian qua Tri Đông và Tri Thu trong nom Tế Sinh Đường chẳng những bị đám lưu manh đòi tiền bảo hộ kia ức hiếp, còn chịu không ít ám sát từ nhà Chu Định, nhất là tên Chu Bảo, cứ thấy hai chúng nó là buông lời cợt nhả phóng túng, làm cho hai tiểu nha đầu hận tới cắn nát răng.

Xe tới cửa Tế Sinh Đường, hạ nhân vén rèm lên, Hàm Hương ngồi hầu hạ trong khoang xe xuống trước, sau người mang ghế tới đặt dưới xe, rồi đưa tay ra cẩn thận dìu Đường lão thái quân xuống.

Hôm qua trời mưa, nhiệt độ giảm nhanh, rất nhiều nạn dân và bách tính mắc phong hàn, người nhẹ thì đứng xếp hàng ho khò khè, hắt hơi liên hồi, người bị nặng hơn thì trán nóng rực, dựa vào người thân, ngóng ngóng đợi tới phiên mình.

Chu Bảo mấy ngày nay ở trong hiệu, lấy được hoàn của Lâm Úc Hương luyện chế, thay bao bì, kiếm được một đồng tiền, hẳn thấy một đội xe ngựa lớn đỗ bên ngoài, cho rằng có khách quý tới, vội khom lưng cười nịnh nọt chạy ra đón.

Chu Định liếc nhìn Nhi tử một cái rồi tiếp tục bắt mạch kê đơn cho bệnh nhân, khước miệng kín đáo nhếch lên một chút, cho thấy ông ta rất vui vẻ.

Nhi tử hồi cải, chịu khó giúp ông ta để ý chuyện làm ăn của hiệu thuốc, sao ông ta lại chẳng vui? Chỉ có điều ông ta quên mất một điều, Tế Sinh Đường không thuộc sở hữu của Chu gia nữa.

Nhìn bộ mặt nịnh bợ đáng tởm của Chu Bảo, đứng sau đám đông Tri Đông Tri Thu cắn chặt răng, chỉ muốn tát cho hắn sưng mặt lên, có điều chúng là hạ nhân, chủ tử chưa cho nói, chúng không dám nói gì.

- Tiểu nhân Chu Bảo thỉnh an lão phu nhân.

Chu Bảo không thấy Tri Đông Tri Thu, trước kia hẳn cũng chưa gặp Lâm Úc Hương, còn đang choáng váng vì sắc đẹp của nàng mà không hề biết rằng đại họa sắp đổ xuống đầu.

Đường lão thái quân khinh miệt nhìn Chu Bảo, không thèm để ý tới hắn, quay sang hỏi:

- Nhị tôn tước, đây chính là cái Tế Sinh Đường mà người mua đó sao?

283. Chương 289: Tra Xét Tế Sinh Đường.

- Vâng ạ.

Lâm Úc Hương không chỉ một lần nghe hai tiểu nha đầu nói tới tên Chu Bảo này, thấy con mắt hấn lảo liên nhìn trộm mình, mặt thoáng qua vẻ tức giận, khẽ đáp:

Nụ cười đóng cứng trên môi, Chu Bảo rung mình có một cơn gió lạnh thổi thấu tận xương hấn.

Chu gia vụn vụn lần không ngờ được, chủ nhà trong mắt chúng luôn nhu nhược mềm yếu lại có thể lực lớn như thế này, Chu Bảo chỉ là thằng lưu manh có chút khôn vặt, làm sao ứng phó nổi với tình huống này.

Chỉ một câu đối thoại giữa Đường lão thái quân và Lâm Úc Hương đã khiến cho hấn sợ tới chết đứng ngay tại chỗ.

Hôm nay Đường lão thái quân vì bắt mấy tên lưu manh dám cả gan thu phí bảo hộ của Đường phủ mà dẫn theo tới tận 60 hộ vệ, trong đó một nửa là hộ vệ đeo đao, hào môn thế tộc là như thế, tiền bạc là chuyện nhỏ, thể diện là chuyện lớn, nếu không giáo huấn đám lưu manh vô lại này một trận, Đường gia không còn mặt mũi nào ở lại Lạc thành này.

Lần trước Đường gia vì nhần nhện đám lưu manh tới tới cửa hiệu quấy phá mà khiến cho đám thương nhân khác được thể lần tới, lần này bà quyết làm một chuyến oanh động dừng lại uy thế Đường gia, nếu không để những kẻ đó vào hòa với Vương Mông được nước lần tới sẽ càng nguy.

Lâm Úc Hương hôm nay toàn thân váy gấm đỏ rực, khoác hồ một chiếc áo choàng thêu mẫu đơn, mái tóc đen huyền, da trắng như tuyết, đứng dưới ánh mặt trời đẹp rực rỡ khiến người ta không dám nhìn thẳng, cực kỳ đoan trang quý phái.

Nàng không sợ tên Chu Bảo kia dám bỏ chạy, dụ Đường lão thái quân đi vào trong hiệu.

- Lão thái quân, đường trơn lắm, người đi cẩn thận một chút.

Để cẩn thận, Hàm Hương đỡ bên kia Đường lão thái quân:

Khẽ gạt đầu, Đường lão thái quân được cả đoàn người xúm quanh cất bước đi tới Tế Sinh Đường.

Chu Định đang chẩn mạch cho bệnh nhân, nghe bên ngoài có tiếng náo động, nghiêng đầu qua nhìn, trước tiên là thấy Đường lão thái quân, tiếp đó là Đường Úc Hương trong bộ váy đỏ cực kỳ bắt mắt cũng ở trong số đó, làm ông ta la hoảng, hóa đá tức thì.

Đường lão thái quân được đỡ ngồi xuống ghế, bà chẳng hề khách khí chỉ vào Chu Định hỏi:

- Tên cậu nô tài đó là được sư ngươi mới quản lý hiệu thuốc đó à?

Lâm Úc Hương gạt đầu, chỉ biết thầm thở dài, nàng không ngờ Chu Định trước kia chẩn bệnh miễn phí cho nạn nhân, nhìn như có vẻ nhân cách không tệ lại có một mặt tham lam như thế.

Nàng mặc dù chưa biết Chu gia gỡ thủ đoạn lấy được hoàn của nàng ra kiếm tiền, nhưng nàng được Tri Đông Tri Thu đi do thám báo về, cha con họ Chu rất thân thuộc với mấy tên lưu manh kia.

Cho nên nàng suy đoán những kẻ này cùng một bọn, tìm cách chiếm đoạt không hiệu thuốc của nàng.

Nghe hai người đối đáp, Chu Định giật mình tỉnh lại, không dám chậm trễ đi tới nghênh đón.

Chu Định dù sao quản lý hiệu thuốc mấy chục năm, trải qua không ít chuyện, tất nhiên là trầm ổn hơn thằng con vô tích sự nhiều, khom lưng thi lễ với Lâm Úc Hương, cố gắng để giọng mình thật bình tĩnh:

- Tiểu nhân Chu Định, bái kiến phu nhân.

- Hừm!

Đường lão thái quân phong cách làm việc luôn dứt khoát mạnh mẽ, không giống như Lâm Úc Hương nhân từ mềm lòng, nhận ra bộ dạng đang tận lực trấn tĩnh của Chu Định, cười nhạt:

- Đại họa sắp tới, ngươi định bao biện thế nào đây?

Mặt Chu Định hơi tái đi, lắc đầu:

- Tiểu nhân không hiểu câu này của lão thái quân có ý gì.
- Người có hiểu hay cũng chẳng sao cả, kết quả đều như nhau thôi.

Với thân phận của Chu Định, còn chưa đáng để Đường lão thái quân phải giải thích gì, bà vẫy tay gọi Tri Đông và Tri Thu tới, hỏi:

- Mấy tên vô lại kia thường thì lúc nào tới thu phí bảo hộ?

Tri Thu từ khi bị Đường lão thái quân xếp đặt đánh cho một trận càng sợ bà hơn, đẩy Tri Đông đi trước, cùng tới thì lễ đáp:

- Bẩm lão thái quân, những tên đó đều tới thu phí bảo hộ của Tế Sinh Đường vào buổi sáng.

Tri Đông Tri Thu lần nào cũng tới đưa thuốc, lấy bạc vào sáng sớm, quy luật này bị mấy tên lưu manh nắm bắt được, biết đợi hai tiểu nha đầu này rời Tế Sinh Đường thì tiền kiếm được hôm qua bị lấy hết, cho nên phải ra tay trước.

Hơn nữa đám lưu manh này còn nói cười với Chu Bảo, làm hai đứa nó nghi Chu gia thông đồng với bọn lưu manh âm mưu chiếm cửa hiệu.

Đường lão thái quân gật gù, Tri Đông liếc xéo Chu Định một cái, cắn môi, bạo gan nói thêm một câu:

- Lão thái quân, người của Chu gia thường ngày ngoại trừ dây dưa trong việc giao sổ sách còn có hiềm nghi ăn chặn tiền của Tế Sinh Đường.

Chuyện này vốn Lâm Úc Hương thấy bên mình không có chứng cứ rõ ràng cho nên không định truy cứu, nhưng Tri Đông thấy Chu Bảo là tức không để đâu cho hết, hơn nữa cho dù chuyện này có khả năng là nó đa nghi thật nó cũng muốn ý vào thế lực Đường gia, tra xét một phen, không đúng Chu gia cũng làm gì được nó.

- Hử?

Đường lão thái quân hơi nheo mắt lại.

- Người, người ngậm máu phun người.

Chu Định cuống lên phân bua, nếu không Chu gia coi như xong:

- Lão phu nhân, Chu mỗ cả đời trọng danh dự, hơn nữa thường ngày làm không ít việc thiện, hàng xóm xung quanh đây đều biết con người Chu mỗ, tuyệt đối không có chuyện tham lam ăn chặn bạc. Không tin lão phu nhân cho người nghe ngóng mà xem.
- Khởi cần, người đâu, lục soát thật kỹ cho ta.

Đường lão thái quân vừa dứt lời, lập tức có năm sáu hộ vệ đi thẳng vào nội đường, Chu Định cuống lên định ngăn cản, nhưng nghe “keng” một cái, có người mang trang phục hộ vệ rút đao ra một nửa, mặt lạnh lùng chặn đường.

Lúc này ông ta mới chú ý thấy hạ nhân đối phương đeo đao, điều này nói lên cái gì? Nói lên đối phương là thân quyến của quan gia.

Mồ hôi lạnh từ hai bên tóc mai ông ta nhỏ xuống ròng ròng.

Chu Bảo thấy thế lực chủ nhà lớn như thế, định âm thầm đánh bài chuồn, nhưng hộ vệ Đường gia không cho hắn toại nguyện, thấy hắn cứ đứng ở bên ngoài mãi, liền phan ra một người đẩy hắn vào trong.

Vừa vào trong hiệu, Chu Định thấy mấy tráng hán đang lục soát cửa hiệu, sợ tới hai chân nhũn ra, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Dựa vào chủ ý của y, gần đây Chu gia kiếm được không ít tiền, đều đã đổi thành ngân phiếu cất ở trong nhà, nếu bị người ta tìm ra, Chu gia không có cách nào giải thích được. Hơn nữa thời gian qua Tri Đông

và Tri Thu cực kỳ nhẩn nhện, làm Chu gia nghĩ chủ nhà là nữ tử yếu đuối không có thể lực, nên chẳng có phòng bị gì cả.

Chu Khương Thị đứng ở sau quầy bốc thuốc từ đầu tới giờ không dám nói lời nào, mặt mày nhợt nhạt, tay nắm góc áo, nhích người tới cạnh nam nhân của mình.

- Chu choa, Chu đại chưởng quầy, hôm nay có nhà phú hào nào tới thế?

Hộ vệ vừa vào trong lòng sục chẳng bao lâu, còn chưa tìm ra được cái gì thì đã nghe thấy bên ngoài có giọng cọt nhả vọng vào.

Từ thì có năm sáu tên thanh niên y phục lôi thôi lếch thếch đi vào, đám thanh niên này bước đi lắc lư, còn thì thoảng nhìn trộm nha hoàn đi hầu hạ chủ tử của Đường gia, cái thái độ đó đủ thấy chẳng phải hạng tốt đẹp.

Phản ứng mọi người trong phòng đủ loại, Đường lão thái quân và Đường Úc Hương nhú mào, ghét bỏ ra mặt, cả nhà Chu gia thì run lấy bầy.

Tri Đông và Tri Thu gần như đồng thanh:

- Lão thái quân chính đám lưu manh này dám thu phí bảo hộ của Tế Sinh Đường.

Đám thanh niên nghe thế sắc mặt tái đi, ý thức được chuyện chẳng lành, vội xoay người bỏ chạy, có điều hộ vệ Đường gia đã ủa tới chặn đường, tay đặt lên chuôi đao, vây bọn chúng ở cửa.

- Chỉ vền vện mấy tên cẩu nô tài nhãi nhép mà dám tới cửa hiệu Đường gia ta thu phí, người đâu, bắt hết lấy bọn chúng cho ta.

Nhận lệnh, ngoài mấy hộ vệ rút cương đao uy hiếp khiến mấy tên lưu manh không dám phản kháng, số còn lại xông tới đâm đá một trận.

Hồ Định là người trầm tính nghiêm khắc, thường ngày rèn luyện hộ vệ Đường gia cực kỳ khắc khổ, bọn họ đều khí lực rất lớn, trận đòn này đánh cho mấy tên lưu manh la thảm thiết, môi dập nát, mặt sưng vù, nằm lẩn dưới đất rên hừ hừ như chó chết, không phản kháng được chút nào, đánh xanh các hộ vệ lôi chúng vào bên trong.

284. Chương 290: Bát Gia.

” Uych, uych ...”

Sáu tên lưu manh rơi xuống đất như sáu cái bao tải.

Ba người nhà Chu gia nhìn cảnh tượng đám lưu manh bị đánh thảm hại như thế, mặt vàng như nghệ, chân tay run rẩy, trong đó Chu Định càng hồi hận không thôi.

- Hừ!

Lâm Úc Hương thấy mấy tên lưu manh như thế thì động lòng trắc ẩn, Đường lão thái quân thì chỉ hừ lạnh một tiếng, mặt mày sương giá, dừng nói là chỉ đánh cho một trận, dù giết chết chúng tại chỗ bà cũng không nhú mào lấy một cái.

Hơi cúi người xuống, Đường lão thái quân quát:

- Nói, kẻ nào cho các người cái gan lớn tới mức đến cửa hiệu của Đường gia thu phí bảo hộ?

Một lần nữa nghe thấy hai chữ Đường gia, Chu Định mới biết mình không nghe nhầm, hai chữ này không khác gì sét đánh, ông ta đâu ngờ chủ nhà lại là chủ tử của Đường gia Lạc thành.

Mấy tên vô lại lẩn lộn trên mặt đất cũng sợ vỡ mật, Đường gia Lạc Thành thì có ai không biết, gần đây danh tiếng càng nổi như cồn. Nếu bọn chúng sớm biết Tế Sinh Đường là sản nghiệp của Đường gia thì cho bọn chúng ăn tim gấu gan báo bọn chúng cũng không dám thu phí bảo hộ.

Như vậy người đang ngồi kia là vị Đường lão thái quân lừng danh trong truyền thuyết sao?

- Đường ... Đường lão thái quân, bọn bọn tiểu nhân mắt chó, không nhận ra sản nghiệp của Đường gia, cầu ... cầu xin người tha cho bọn tiểu nhân lần này.

Tên dũng cảm nhất trong số sáu tên lên tiếng cầu xin:

Đường lão thái quân cười lạnh:

- Bạc của Đường gia dễ lấy thế sao? Nói đi, ngươi muốn để lại hai cánh tay hay hai cái chân chó?

Cả đám lưu manh nhện đau bò dậy, vái như tể sao:

- Đừng đừng, lão thái quân, người là bồ tát đại từ đại bi chuyển thế, xin người, cầu xin người tha cho bọn tiểu nhân, bọn tiểu nhân không dám nữa.

- Bọn tiểu nhân biết sai rồi, lần sau không còn dám nữa.

- Lão thái quân, trong nhà tiểu nhân còn có mẹ già tám mươi tuổi phải nuôi.

Mất mạng trong tay Đường lão thái quân không có 100 người thì cũng hơn 80, có ai trước khi chết mà không cầu khẩn, nên bà nghe nhiều rồi, không có cảm giác gì cả:

- Nếu các ngươi không quyết định được thì lão thân quyết định thay các ngươi, người đâu, kéo mấy tên ác ôn này đi, phé mỗi tên một cánh tay một cái chân.

Lời này không có lấy chút tình cảm nào, cứ như đang sai bảo một chuyện rất tầm thường diễn ra hàng ngày vậy, làm cả Lâm Úc Hương ở bên cũng thầm kinh sợ, cảnh tỉnh bản thân.

“Vị lão thái quân này đúng là máu lạnh vô tình, sau này mình nhất quyết phải cực kỳ cẩn thận, nếu không chọc giận vị lão tổ tông này thì hậu quả vô cùng bi thảm.”

Tri Thu từng ăn đòn là sợ nhất, bất giác lùi lại một bước nữa, hai tay xoắn chặt lấy nhau. Tri Đông hay bị đám lưu manh này dùng miệng lưỡi chọc ghẹo, nhưng cũng sinh lòng thương hại.

Nghe chủ tử ra lệnh, mười hai hộ vệ Đường phủ đi lên, cứ hai người kẹp nách một tên lỏi ra ngoài hành hình, lúc này một tên lưu manh quá sợ rú lên:

- Đừng, đừng, tiểu nhân khai, tiểu nhân khai, kỳ thực Bát gia sai tiểu nhân tới thu phí bảo hộ.

- Bát gia? Bát gia nào?

Đường lão thái quân chưa bao giờ nghe nói ở Lạc thành còn có nhân vật như thế, vẫy tay bảo hộ vệ dừng lại, lên tiếng hỏi:

Tên kia đã sợ vỡ tim gan rồi, hỏi sao trả lời thế:

- Là Bát gia của đồ phường Tụ Nhạc, lão thái quân, bọn tiểu nhân bị người ta sai phái mới tới thu phí bảo hộ, xin người mở lòng từ bi.

- Đồ phường Tụ Nhạc à?

Đường lão thái quân vẫn chưa từng nghe thấy:

Hồ Định đi tới một bước, nói nhỏ:

- Bẩm lão thái quân, nô tài đã tới cái tụ phường Đồ Nhạc đó vài lần, người tên Bát gia kia nô tài cũng biết.

- Ồ, người mà cũng đi đánh bạc à?

Đường lão thái quân biết Hồ Định là người nghiêm khắc kỷ luật:

Hồ Định lắc đầu, giọng càng nhỏ hơn:

- Không phải ạ, mà là Tam gia ...

Nghe được tới đó Đường lão thái quân vãn tay ý bảo không cần nói nữa, mặt trầm xuống, hỏi:

- Vậy người biết tên Bát gia lai lịch thế nào chứ?

- Điều này nô tài cũng chỉ nghe nói có một quan viên Lạc thành chống lưng cho hấn, nhưng cụ thể là ai thì nô tài không rõ.

Đường lão thái quân nghe vậy thì im lặng, một lúc sau mới nhìn sang mấy tên lưu manh, lạnh nhạt nói:

- Một tin tức quan trọng đổi lấy một cánh tay hoặc một cái chân, các người tự xem lấy mà làm.

- Bẩm lão thái quân, chỗ dựa của Bát gia là Trương Tú đại nhân.

Tên lưu manh trả lời trước đó vội vàng giành trước.

- Hấn đã trả lời hai vấn đề, tha cho hấn.

- Vâng.

Hai hộ vệ vội vàng lùi sang một bên.

Tên lưu manh đó mừng phát điên, vội vàng vãi lạy chẳng để ý tới đám bạn đã chạy mất, nhưng chuyện chưa xong hộ vệ Đường gia sao cho hấn đi.

Đám lưu manh này mặc dù hiểu Bát gia là kẻ bạc bẽo vô tình, độc ác tàn nhẫn, nhưng cũng biết bọn chúng thường ngày làm tay chân cho hấn đắc tội với cả đồng người, nếu như bị đánh gãy chân gãy tay, sau này kết cục sẽ vô cùng bi thảm.

Mà Bát gia đối đầu với Đường gia cũng chẳng có được mấy phần thắng.

Thế là mấy tên còn lại thoáng do dự đôi chút liền đem tuốt tuột tin tức bọn chúng biết được nói ra, có điều bọn chúng nhiều người, nói ra khó tránh khỏi trùng nhau, kể nói sau tất nhiên là bị thiệt.

Trong đó có một tên hơi chậm chậm, cuối cùng vẫn thiếu một tin tức hữu dụng nữa, thấy hai hộ vệ nắm tay xóc lên định kéo ra ngoài, thì đột nhiên hấn nhớ ra một chuyện, la lớn:

- Khoan, khoan, tiểu nhân nhớ ra rồi, thời gian trước có ba tên lưu manh tới báo tin cho Bát gia, nói chủ của Tế Sinh Đường chỉ là một phụ nhân không có thế lực, cho nên Bát gia mới sai bọn tiểu nhân tới đây thu phí.

Uy nghiêm của hào môn là thứ cao hơn tất cả, Trương Tú chẳng là cái gì, Đường lão thái quân hạ quyết tâm phải cho Bát gia kia trả giả đất rồi, giờ nghe thấy còn có cá lọt lưới, quát:

- Là kẻ nào, nói ra mau.

- Dạ đó bọn Vương Hồ ...

Tên lưu manh đó tất nhiên khai tuốt, Bát gia hấn còn bán đứng rồi, nề hà gì mấy tên lưu manh khác.

- Người đâu, đi theo hấn tới nhà ba tên khốn kiếp kia, bắt chúng tới đây cho ta.

Lập tức có hộ vệ đi vào kéo tên lưu manh đó đi bắt người.

Đường gia bày ra thế trận lớn như thế, thêm vào Đường lão thái quân làm việc mạnh mẽ không chút cố kỵ gì làm người Chu gia và mấy tên lưu manh còn lại mặt vàng như nghệ, chỉ còn biết thẳm cầu khẩn trời phật cho tai qua nạn khỏi.

- Tìm thấy rồi.

Lúc này ở gian trong đột nhiên có tiếng reo hò, tiếp đó một hộ vệ ôm cái hộp gỗ màu tím bước nhanh ra:

- Bẩm lão thái quân, nô tài tìm được ở trong phòng mấy ngàn lượng bạc.

Lời vừa phát ra, hai chân Chu Bảo mềm nhũn, ngã ục ịch xuống đất.

Chu Định thấy con trai vô dụng như thế lòng khẩn trương vô cùng, theo cách làm việc của lão thái bà trước mắt này, nếu chuyện Chu gia làm bị tra ra rõ ràng, thì kết cục cực thảm, ông ta nảy giờ thẳm nghĩ lời nói đối biện hộ, để giải vây cho Chu gia, nhưng thẳng con trai này thực sự ăn hại quá mức.

Vốn ông ta chỉ miễn cưỡng trấn định được thôi, giờ thì cũng hoảng rồi.

- Mở ra.

Đường lão thái quân lệnh:

- Vâng.

Hộ vệ mở hộp, quỳ xuống trình trước mặt Đường lão thái quân.

Đưa tay ra cho vào trong hộp lấy ngân phiếu, đếm kỹ một lượt, tới tận ba ngàn tám trăm lượng, Đường lão thái quân cười lạnh lùng, ánh mắt nhìn Chu Định cực kỳ đáng sợ:

- Người chỉ là một tên được sư được người ta thuê trông hiệu thuốc, lấy đâu ra nhiều tiền thế?

Chu Định đi tới một bước, khom lưng xuống đáp cùn:

- Bẩm lão thái quân, tiểu nhân sinh trong nhà nhiều đời làm y, gia cảnh khá dư dả, cửa hiệu này chính là do tổ tiên truyền lại, số tiền này do ba đời nhà tiểu nhân tích góp được.

285. Chương 291: Nhân Quả.

Đường lão thái quân hừ khế :

- Nếu trong nhà có nhiều tiền như thế, vậy vì sao ngươi lại phải bán hiệu thuốc đi?

- Chuyện này ...

Chu Định còn đang ấp a ấp úng thì Lâm Úc Hương đã cắt ngang:

- Lão thái quân, khi đó con trai Chu y sư đi vay nặng lãi bị người ta bắt, muốn ông ta mang bạc đi chuộc, trong tay ông ta không có đủ tiền cho nên mới phải bán cửa hiệu cho tôn tức.

- Có phải như thế không?

Đường lão thái quân cười mỉa:

- Không, không phải như thế.

Chu Định nâng ống tay áo lên lau mồ hôi trên trán, bịa ra một lời nói dối:

- Thực ra tiểu nhân không thiếu tiền, mà là nhìn ra đối phương có mưu đồ xấu với cửa hiệu cho nên mới bán cho vị phu nhân này.

Chu Định trả lời tuy có mấy phần hợp lý, nhưng chỉ cần không mù là nhìn ra ông ta khẩn trương cùng đứa con sợ vỡ mật, đủ biết trong này có vấn đề.

Lúc này Đường lão thái quân quân không gấp, hơn nữa nếu thực sự bà muốn trị Chu gia, đừng nói bọn họ tham ô thật, cho dù bọn họ không tham ô đi chăng nữa chỉ cần có chút bất kính với Đường gia, bà cũng kiếm được cơ đánh cả nhà bọn họ một trận.

- Nô tài thỉnh an lão thái quân.

Đường lão thái quân đang thông thả uống trà đột nhiên ở cửa có một người trung niên ăn mặc kiêu quân sự đi vào thấy bà vội vàng thỉnh an, ông ta chính là vị quân sự được Đường Kính Chi an bài ở đây ghi chép sổ sách.

Đường lão thái quân từng có một thời gian hiệp trợ đích tôn quản lý chuyện làm ăn của phủ cho nên có ấn tượng nhất định với người này, bà cũng biết chuyện Đường gia hợp tác với Tế Sinh Đường, liền hỏi:

- Người chính là quân sự do Nhị gia phái tới Tế Sinh Đường?

- Vâng đúng là nô tài ạ.

Người trung niên gật đầu:

Đỡ hờ một cái cho ông ta đứng lên, Đường lão thái quân hỏi:

- Nếu người luôn ở chỗ này ghi sổ vậy phải biết thời gian qua Tế Sinh Đường tổng cộng bán được bao nhiêu được hoàn, lỗ lãi thế nào?

Người trung niên không biết Tế Sinh Đường là sản nghiệp của Nhị nãi nãi, lòng nghi hoặc vì sao lão thái quân lại xen vào chuyện này, song vẫn rất cung kính đáp:

- Bẩm lão thái quân, nô tài chỉ phụ trách ghi chép sổ thuốc mà Tế Sinh Đường bán cho nạn dân và bách tính cùng khổ của Lạc thành, còn được hoàn cao cấp Tế Sinh Đường bán cho nhà hào phú thì nô tài không rõ.

Từ khi nhìn thấy vị quân sự này đi vào sắc mặt Chu Định đại biến, vừa rồi tình thế cấp bách, ông ta quên mất chuyện Tế Sinh Đường hợp tác với Đường gia, có người này làm chứng, cho dù miệng mình có thể nói cho hoa nở cũng vô ích.

Hết rồi, hết rồi! Chu Định thấy mắt tối xầm, loạng choạng lùi lại, lòng ngộp ngất như cho tằm.

Lâm Úc Hương lên mua Tế Sinh Đường, rồi Đường Kính Chi tới cửa bàn chuyện hợp tác, cái việc buồn cười này đúng là hiếm thấy.

- Được hoàn cao cấp, làm gì có được hoàn cao cấp?

Lâm Úc Hương nghe tới đó thì mặt đầy nghi hoặc, thuốc nạng đưa cho Tri Đông cái nào cũng giống như cái nào.

Lúc này có hạ nhân đi tới nói nhỏ, người trung niên mới biết đây là chủ mẫu tương lai, vội vàng thi lễ, đáp:

- Bẩm Nhị nãi nãi, Tế Sinh Đường có mấy loại thuốc thì nô tài không được rõ lắm, chỉ biết bọn họ bán cho nạn dân và bách tính bình thường là thứ thuốc thấp kém nhất. Còn được hoàn bán cho hào phú thì đắt khủng khiếp, nô tài tận mắt thấy có một hộp thuốc mà bọn họ bán tới tận 200 lượng bạc.

Tới đây Chu Định hiểu, chỉ có thành khẩn khai báo mới giữ được mạng cho cả nhà, kéo tay thê tử, hai người cùng quỳ xuống đất, sau đó đem chuyện nhi tử nảy ra chủ ý dùng một bộ phận thuốc thay vỏ xa hoa một chút rồi bán với giá cao.

Nghe xong chủ tử Lâm Úc Hương vỡ lẽ, Đường lão thái quân gật gù, trầm tư, hiển nhiên tên Chu Bảo này là kẻ chẳng ra sao nhưng có chút khôn vặt.

Chu Bảo thấy cha đem hết mọi chuyện kể ra thì sợ diếng người, mặt mày không còn chút sắc máu nào nữa, chủ ý do hắn đưa ra, cái chuyện kinh doanh thuốc giá cao này cũng do hắn quản lý, nếu Đường gia truy cứu há chẳng phải sẽ trút hết giận lên hắn.

- Không, không phải, chủ ý này tuy của tiểu nhân, nhưng cha tiểu nhân cũng gật đầu đồng ý.

Chu Bảo sợ chết khiếp, hoảng loạn bò tới nói lớn, hắn không muốn bị đánh gãy chân tay, cũng không muốn một mình gánh trách nhiệm ...

Trước đó nghe Chu Định kể chủ ý do con trai mình nghĩ ra, Đường lão thái quân nhìn Chu Bảo với con mắt khác, thấy kẻ này tuy nhất gan, nhưng không phải là vô tích sự.

Có điều lúc này nghe Chu Bảo vì bảo toàn bản thân, không ngờ bất chấp tình thân, đem trách nhiệm đẩy lên đầu phụ thân, mày nhíu lại, càng nhìn càng cảm ghét.

Đúng là hạng vô tình vô nghĩa không bằng con súc sinh.

Chu Định nghe thế thì máu nóng xộc lên đầu, thiếu chút nữa ngất xỉu, đây chính là đứa con trai mình vô cùng cưng chiều, nuôi nấng mười mấy năm trời đấy sao?

Chu Khương Thị ý thức được tương công mình không ổn, vội vàng đỡ lấy ông ta.

Vì giữ cho bản thân vẹn toàn, Chu Bảo bất chấp hết tất cả, có điều hắn chưa kịp bò tới cầu xin thì nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân và tiếng rên rỉ đau đớn.

Tiếp đó rèm cửa lay động, mấy hộ vệ Đường gia đưa ba thanh niên vào, thuận tay ném bọn chúng xuống đất, một người đi tới bẩm báo:

- Bẩm lão thái quân, ba tên đó đã được đem tới cả rồi.

Đường lão thái quân phẩy tay cho hộ vệ lui, quan sát ba tên thanh niên, thấy bọn chúng đều bị thương ở chân, có lẽ trên đường đi bị hộ vệ kéo thô bạo nên chạm vào vết thương, tên nào tên nấy đau tới mặt mày biến dạng, nằm co quắp trên mặt đất:

- Chính mấy đứa các người báo cho tên Bát gia gì đó nói chủ Tể Sinh Đường chỉ là một nữ tử bình thường?

Ba tên này còn chưa hiểu lợi hại, chỉ lo cho vết thương ở chân, không trả lời Đường lão thái quân, mấy hộ vệ đứng đằng sau không đợi chủ tử ra lệnh, xông tới dẫm đá túi bụi không chút thương xót nào, chỉ một lúc đánh cho cả ba tên vừa gào đau đớn vừa khóc lóc thảm thiết.

Lâm Úc Hương ngay từ đầu đã nhận ra ba tên này bị thương ở chân, mấp máy môi định lên tiếng cầu xin cho chúng, nhưng bị Đường lão thái quân trừng mắt cho một cái.

Làm chủ nhậu cả Đường phủ to như thế, không tàn nhẫn một chút không chỉ thiệt thân mà hậu viện cũng loạn.

Đánh đúng thời gian uống một chén trà, Đường lão thái quân mới phất tay bảo hộ vệ lui ra:

- Lời lão thân vừa hỏi các người có nghe rõ không?

- Nghe rõ rồi ạ, tiểu nhân nghe rõ.

- Tiểu nhân có mắt không trông đắc tội với quý nhân, mong lão phu nhân rộng lòng bỏ qua.

- Vâng vâng, ...

Ba tên mặc dù khắp người đau đớn, nhưng không dám lời câu hỏi của Đường lão thái quân như trước nữa, dùng cả chân lẫn tay cố nhịn đau quỳ trên mặt đất cầu khẩn.

Tên thứ ba còn chưa kịp nói thì đột nhiên có tiếng nữ tử hét lên:

- Thì ra là các người.

Người đó là Tri Đông, thấy chủ tử nhìn qua, nó vội vàng đi tới thi lễ, sau đó đem chuyện giở trúc bị cướp, lừa vào ngõ sâu, thiếu chút nữa bị bắt cóc kể ra, Lâm Úc Hương nghe thế không còn chút thương hại nào nữa.

Đường lão thái quân nhìn Lâm Úc Hương, ý bảo nàng “đã thấy chưa?”, rồi nghiêm mặt mắng:

- Đúng là con nha đầu vô dụng, cái thủ đoạn hạng bét thế mà cũng mắc lừa, chẳng bằng hôm đó để bọn chúng bắt người đi cho xong, dù sao người ở lại bên Nhị nãi nãi cũng không được tích sự gì.

Nha hoàn thiếp thân ở bên cạnh chủ là nuôi để dùng, Đường lão thái quân tất nhiên chẳng thèm để ý gì tới cái gọi là chúng sinh bình đẳng, nếu quá ngu ngốc, chẳng bằng bán đi, không thì cho đi làm việc nặng.

Tri Đông sợ hãi quỳ vội xuống đất:

- Nô tỳ vô dụng, xin lão thái quân trách phạt.

286. Chương 292: Phế Đi.

Thực ra Đường lão thái quân cũng vì thích tiểu nha đầu này, thấy nó có phần nào giống Hàm Hương năm xưa, cho nên mới tức giận như thế, quát mắng lên, nói:

- Đứng dậy đi, sau này làm việc thì động não nhiều vào, chủ tử mang người theo bên cạnh không phải để trang trí.

- Vâng ạ.

Tri Đông vội đứng dậy chạy ra sau Lâm Úc Hương, lấy người chủ tử che tầm mắt của Đường lão thái quân.

Đây là lần đầu tiên nó bị Đường lão thái quân giận dữ quát mắng, nên sợ lắm.

Lâm Úc Hương là hiểu sự đáng sợ của Đường lão thái quân nhất, kín đáo đưa tay ra nắm lấy tay nó an ủi.

- Đám cầu nô tài to tan, ngay cả người của Đường gia ta mà cũng dám bắt cóc, lôi ra, phé chúng đi.

Phé tức là đánh đập nát bốn chân tay, hơn nữa vết thương này dù có mời y sư cao minh nhất cũng không thể chữa trị nổi.

- Dừng, dừng.

- Bọn tiểu nhân biết sai rồi ..

Ba tên này là Vương Hồ, Dương Bình và Tôn Nhị bạn xấu trước kia của Chu Bảo.

Hôm đó bọn chúng bắt cóc Tri Đông bị người ta đánh xuyên đầu gối cho tới giờ vết thương còn chưa lành hẳn, bị hộ vệ Đường gia kéo đi một quãng đường dài, vết thương cũ tái phát, đã đau lắm rồi, còn bị đánh cho một trận tàn bạo, coi như đã bị chút trừng phạt cho tội lỗi bọn chúng làm trước đó.

Vương Hồ và Tôn Nhị sợ tới mức vía, chỉ còn biết cầu xin, Dương Bình bị kéo đi vài bước đột nhiên gào lên:

- Lão thái quân, bọn tiểu nhân được người ta ủy thác cho nên mới đặt bẫy bắt người.

Chu Bảo kinh sợ, run run nhích người lại phía sau, tìm đường trốn thoát, nhưng trốn đi đâu? Chạm vào chân một hộ vệ Đường gia, bị hộ vệ đó lạnh lùng trừng mắt nhìn, sợ thiếu điều sồn ra quần.

- Thế sao?

Đường lão thái quân không ngờ đằng sau chuyện này còn có ẩn tình, ra hiệu cho hộ vệ dừng tay, hỏi:

- Kẻ nào sai các người làm?

- Lão phu nhân đồng ý tha cho bọn tiểu nhân, tiểu nhân sẽ nói.

Đầu óc Vương Hồ vận chuyển nhanh nhất, vội nói:

Nhưng lần này hấn phạm sai lầm chết người.

Đường lão thái quân cười nhạt, phất tay:

- Kéo ra, phé hấn trước đi.

Hai hộ vệ không nói một lời kéo ra ngoài, rèm cửa còn đang đung đưa, người trong phòng nghe thấy tiếng gào khiến người ta sồn gai ốc.

Vị trí của Lâm Úc Hương vừa vận nhìn được cảnh hành hình bên ngoài, chỉ thấy hai hộ vệ kia kéo Vương Hồ ra ngoài, tiếp đó có mấy hộ vệ khác tới giúp, ấn chặn Vương Hồ xuống đất, hộ vệ khác dùng sống dao, đập từ cổ tay tới bắp tay hấn như giã giò.

Đau đớn cỡ này con người sao chịu nổi.

Nhưng Vương Hồ bị giữ chặt tứ chi, ngoại trừ gào thét thì chỉ quấy mình trong phạm vi hữu hạn.

Tới khi một cánh tay bị sống dao đánh nát, hộ vệ kia quay sang cái tay thứ hai, tiếng gào thét của Vương Hồ khàn đi, nhỏ dần, nhỏ dần ...

Gian nan nuốt nước bọt, Lâm Úc Hương đột nhiên thấy tay Tri Đông run không ngừng, bóp tay nó một cái, rồi đi tới che trước mặt Tri Đông.

Động tác này bị Đường lão thái quân nhìn thấy, khẽ gật đầu mỉm cười.

Làm chủ mẫu không có can đảm và khí phách là không được, cho nên thấy Lâm Úc Hương dám đứng ra che cho Tri Thu, Đường lão thái quân rất tán thưởng, nói thực so với chính bà mấy chục năm trước khi mới gả vào Đường phủ thì Lâm Úc Hương hơn không ít, thủ đoạn tàn nhẫn, tính cách máu lạnh của bà là do hoàn cảnh ép buộc mà ra thôi.

Tới khi hộ vệ Đường gia dùng dao đánh dập hết hai chân hai tay Vương Hồ thì hấn chỉ còn thở thoi thóp, không kêu la gì nổi nữa.

Lâm Úc Hương không dám nhìn, nhưng lại chẳng điều khiển được mắt mình, cứ liếc nhìn ra ngoài, Vương Hổ dù không có chút máu me nào, nhưng cách đập này khiến cho xương đã đập nát hết rồi, dù thiên hạ đệ nhất thần y tới thì cũng chỉ biết lắc đầu, cách trừng phạt này khủng khiếp hơn cả cái chết, khôn ngoan nhất là chặt cả hai chân hai tay đi, nếu không tới lúc trái gió trở trời thì ...

Vương Hổ gào thét chẳng những dọa cho hai tét đồng bọn sợ tái mào mà ba người nhà Chu gia cùng mấy tên vô lại đi thu phí bảo hộ cũng như gặp ác mộng.

- Ai sai khiến các người?

Đường lão thái quân ra ngoài, Hàm Hương mang ấm chén cùng trà riêng theo, lúc này bà khẽ hợp một ngụm trà, giọng lãnh đạm hỏi:

Tới đây hai tên kia còn dám nghĩ tới điều kiện gì nữa, lập tức khai Chu Bảo ra, đồng thời cũng nói vắt tắt vì sao hôm đó Chu Bảo thuê bọn chúng bắt Tri Đông.

- Lão thái quân, bọn tiểu nhân mù mắt cho nên mới xúc phạm tới Đường gia, có điều chuyện báo tin cho Bát gia dù bọn tiểu nhân không làm thì Bát gia cũng phái người tới nghe ngóng. Cái cửa hiệu này từ khi ở trong tay lão già Chu Định thì đã bị Bát gia thêm khát muốn chiếm đoạt rồi.

Tôn Nhị sợ hãi cả điều Đường lão thái quân không hỏi cũng khai ra sạch bách, hi vọng nhờ nó giảm chút đau đớn xác thịt.

- Kéo ra, đánh gãy hai chân hai tay chúng.

Đường lão thái quân phẩy tay:

Đánh gãy khác với phế, xương gãy có thể mời y sư tới nối lại, sau này trừ không thể lao động nặng ra thì không khác gì người thường, so với phế rõ ràng đỡ hơn nhiều lắm.

Có điều hai tên này đầu gối đã bị thương, nếu đánh gãy ở chỗ này thì đoán chừng cả đời không đứng dậy được nữa.

Trong tiếng kêu gào thảm thiết, Tôn Nhị và Dương Bình bị hộ vệ Đường gia đánh gãy tứ chi.

Xử lý xong ba tên lưu manh, Đường lão thái quân nhìn Chu Bảo, đồng lõa được thuê đã bị trừng trị như thế, tên chủ mưu tất nhiên không thể nhẹ hơn.

Ánh mắt Đường lão thái quân quét qua, Chu Bao cứ như bị tử nhân nhìn vào, run lẩy bẩy nói:

- Đừng, đừng giết tiểu nhân, chuyện chuyện bắt Tri Đông cô nương cả cha mẹ tiểu nhân cũng biết.

Vì giữ mạng hần chỉ muốn cách kéo thêm càng nhiều người vào chịu trách nhiệm càng tốt.

Cha mẹ hần lúc này thành dê thế tội mà hần chọn.

Vốn được thê tử vỗ về, Chu Định đã đỡ hơn nhiều nhưng nghe thẳng quý tử nói thế, đổ mắt tía tai, tay run run chỉ con trai đột nhiên “phụt” một tiếng, phun ra cả đồng máu lớn.

Máu tươi vương trên mép làm Chu Định vô cùng thê lương, tròn mắt trắng dã, ngã vật ra đất ngất xỉu.

Trong mắt Đường lão thái quân thì Chu Định đúng là có chút đáng thương, có điều tên tiểu nhân vong ân bội nghĩa như thế có chết cũng đáng đời.

Lâm Úc Hương thì nhớ lại lần đầu gặp ông ta chẩn bệnh miễn phí có chút cảm khái, khẽ phẩy tay bảo một y sư đi tới chẩn mạch cho Chu Định.

Đường phủ đông người như thế tất nhiên có y sư riêng, hôm nay Đường gia muốn thu hồi Tế Sinh Đường cho nên Đường lão thái quân gọi một y sư đi theo, thay Chu Định kinh doanh Tế Sinh Đường.

Y sư kia nắm cổ tay phải Chu Định, bắt mạch, chuyển sang tay trái, chẩn đoán xong, đứng dậy khom lưng với lão thái quân, nói:

- Bẩm lão thái quân, Nhị nãi nãi, người này bị khí nộ công tâm, tổn thương tâm mạch, sau này cho dù có tỉnh lại được thì nửa đời tiếp theo cũng chỉ có thể nằm trên giường.

Chu Khương Thị nghe thế ôm trượng phu khóc lóc không thôi.

- Gieo gió gặt bão.

Đường lão thái quân mặt không có chút thương xót nào đứng dậy nói:

- Đi thôi, chúng ta tới đồ trường Tụ Nhạc gặp tên Bát gia gì đó ... À phải, tên kia phé đi.

Với bà Chu Bảo chỉ như con kiến không đáng quan tâm nữa, thuận tay nhét sổ ngân phiếu kia vào trong tay Lâm Úc Hương.

Lâm Úc Hương thấy kết cục của Chu gia cũng hơi bù ngùi, thấy Chu Khương Thị khóc lóc đáng thương, do dự một chút, khi đi qua lên rút ra 500 lượng, nhét vào lòng bà ta.

Đường lão thái quân người hơi khựng lại rồi bước tiếp, không nói gì.

287. Chương 293: Đốt Đi.

Đồ trường Tụ Nhạc, một trong những đồ trường lớn của Lạc Thành, ông chủ của nó họ Kiều, xếp thứ tám trong nhà, vì thế được người ta gọi là Bát gia.

Nói tới Bát gia thì ở trong Lạc thành này cũng là nhân vật đáng kể, có mưu mô có thủ đoạn, không nhân tính, biết nịnh hót luồn cúi, vốn xuất thân từ một nông hộ bình thường, nhưng dựa vào hai bàn tay trắng dựng lên một cơ nghiệp lớn.

Trừ đồ trường Tụ Nhạc ra, hẳn còn mua mấy trăm khoảnh ruộng tốt ngoại thành, mặc dù trong số phú hào Lạc Thành chưa được xếp hạng, nhưng gia sản xem như cũng dư dả rồi.

Đường lão thái quân ngồi xe ngựa, dẫn theo mấy mục hộ vệ tới thẳng đồ trường Tụ Nhạc, đến cổng nhưng không xuống, vén rèm xe lên nhìn đồ trường diện tích không nhỏ, người ra vào tấp nập, xem quang cảnh thì làm ăn rôm rả lắm, lạnh lùng lệnh:

- Xông vào, cái gì đập được thì đập hết cho ta, kẻ nào phản kháng, phé!

Hộ vệ Đường gia dạ ran, trừ 10 hộ vệ ở lại bảo vệ quanh xe thì số còn lại rút vũ khí theo Hồ Định xông vào đồ trường Tụ Nhạc.

Lâm Úc Hương ngồi ở bên cạnh Đường lão thái quân, đầu tiên là nghe thấy tiếng đồ vỡ, tiếp đó là tiếng người kêu thảm, không cần nói, người của đồ trường đã ra tay đánh nhau với hộ vệ Đường gia rồi.

Nghe tiếng đánh nhau, Đường lão thái quân vốn nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở ra, mày nhướng lên, không vén rèm xe mà lệnh trực tiếp:

- Người đâu, đi mời toàn bộ bách tính xung quanh đồ trường Tụ Nhạc ra ngoài cho ta, lão thân còn có sai bảo.

Với bản lĩnh hộ vệ Đường gia, hơn nữa còn có cương đao, tất nhiên không bị thua thiệt, nhưng đối phương dám đánh trả, điều này làm bà không tha thứ.

Vây quanh xe ngoại trừ mười hộ vệ còn có mười mấy gia đình, hộ vệ phải bảo vệ chủ tử, tất nhiên không thể rời vị trí, nên mười mấy gia đình kia tuân lệnh chạy tới những nhà xung quanh đồ trường.

Lâm Úc Hương không nhìn thấy tình cảnh bên ngoài, chỉ nghe thấy những tiếng động hỗn loạn đan xen vào vào, đây là lần đầu tiên nàng dẫn gia nô đi đập phá nhà người ta, tất nhiên trong lòng khẩn trương hồi hộp không thôi, siết chặt khăn lụa trong tay, len lén nhìn Đường lão thái quân, chỉ thấy bà khép mắt dưỡng thần, như hoàn toàn chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Ước chừng một khắc sau, bên ngoài có tiếng bấm báo của Hồ Định:

- Lão thái quân, đồ đạc bên trong nô tài đã đập hết, ngoài ra còn đánh gãy chân tay hai mươi mấy tên lưu manh.

Đường lão thái quân mở mắt ra hỏi:

- Cái tên Bát gia kia vẫn chưa tới sao?

- Vâng ạ.

- Châm lửa đốt trụ cái đồ phường này cho ta.

Đường lão thái quân hừ lạnh một tiếng.

Lâm Úc Hương hít sâu một hơi, vị lão thái quân này đúng là việc gì cũng dám làm.

Ngoài xe Hồ Định cũng nhúu mày, nhưng đồ đạc đã đập người đã đánh, oán thù không thể cởi bỏ nữa, đốt nữa cũng thế, nên xoay người quay trở lại hạ lệnh.

Hộ vệ Đường gia lôi hai mấy tên lưu manh ra ngoài, sau đó lấy mỗi lửa châm bốn xung quanh, chẳng bao lâu đồ trường Tụ Nhạc đã bốc ngùn ngụt.

- Cứu hỏa, mau mau cứu hỏa ...

Lúc này ở trên phố cách đó không xa có một đám người chạy tới, kẻ đi đâu tuổi ước chừng bốn mươi, cao to vạm vỡ, mặt đen râu xồm, trông uy mãnh khí thế song mặc y phục hoa lệ kịch cỡm vừa chạy vừa hò hét quát tháo.

Đám người chạy theo sau kẻ này lập tức tăng tốc chạy đi cứu hỏa, nhưng tới gần đồ trường Tụ Nhạc thì “xoạt xoạt xoạt”, hộ vệ Đường gia đã rút cương đao bên hông ra.

Hộ vệ Đường gia xếp thành mấy hàng liền chặn kín toàn bộ con đường, mấy chục thanh cương đao sáng loang loáng trước ánh mặt trời, đám người kia thấy đối phương sát khí ngùn ngụt, không dám tới gần nửa bước, toàn bộ dừng hết lại.

- Tránh ra, mau tránh gia, trước tiên để bọn ta cứu hỏa đã.

Nam tử mặt đen lúc này cũng đuổi tới, rống lớn:

Hồ Định coi như chẳng nghe thấy, lạnh nhạt nói:

- Bát gia, cuối cùng thì người cũng đã tới.

Giọng hấn khá lớn, cổ tình để Đường lão thái quân và Lâm Úc Hương nghe thấy.

- Úc Hương, đi nào, chúng ta xuống gặp cái tên Bát gia kia.

Đường lão thái quân nói xong, hạ nhân đứng hầu bên xe ngựa lập tức vén lên.

Đường lão thái quân và Lâm Úc Hương nói nhau đi xuống, người bốn xung quanh đều nhin hết vào hai bọn họ, hộ vệ Đường gia đứng giữa đường liền tránh ra thành một lối đi.

Bị bao nhiêu người xung quanh nhìn vào như thế, Lâm Úc Hương rất khấn trương, nhìn sang bên cạnh, thấy lão thái quân mặt bình đạm, không có chút biến đổi nào, căn bản coi người xung quanh như không tồn tại, đó mới thực sự là khí chất của người quen chỉ tay ra lệnh người khác lâu năm.

- Đường lão thái quân, liệu có thể cho hộ vệ quý phủ tránh đường để tại hạ vào cứu hỏa được không?

Tên nam nhân mặt đen chính là Kiều bát gia, thấy thế lửa mỗi lúc một dữ, lòng nóng như lửa đốt, cho nên khi nói chuyện giọng không khỏi hơi lớn một chút.

Đường lão thái quân cười:

- Chẳng lẽ ngươi không biết là ai phóng hỏa à?

Kiều bát gia nghe thế tức thì mặt đỏ bừng bừng, khi hộ vệ Đường gia xông vào đồ trường liền có hạ nhân đi truyền tin cho hấn rồi, nhưng ông chủ một cái đồ trường nho nhỏ làm sao dám đối kháng với Đường lão thái quân? Chỉ đành vội sai người đi tìm chỗ dựa của mình là Trương Tú, còn hấn dẫn một đám thủ hạ nấp ở cách đó không xa.

Vốn hấn tưởng Đường lão thái quân đập phá đánh người xong hấn hả giận về phủ, ông ngờ lão thái bà này chưa chịu thôi, đốt luôn cả đồ trường.

Cái đồ trường Tụ Nhạc này chậu vàng của hần, có lúc một ngày thu được nghìn lượng, lao sao có thể tro mắt ra nhìn tâm huyết của mình bị đốt thành tro.

Thế là hần cuống lên dẫn đám thủ hạ xông tới.

- Lão thái quân, lần này là Kiều mỗ sai trước, không nên tham Tế Sinh Đường của Đường gia, có điều hiện đồ cũng đã đập, người cũng đã đánh, không biết lão thái quân có thể giơ cao đánh khẽ cho không?

Kiều bát gia nhìn khói đen bốc lên cuộn cuộn mà lòng như có dao cắt, nhưng hộ vệ Đường gia chắn trước mặt, hần không dám chọi cứng, đành áp oán hận xuống, cầu khẩn.

“Hừm” Đường lão thái quân tỏ thái độ rất khó hiểu, vẫn vịn tay Lâm Úc Hương đi tới.

Mặc dù người từ đối diện đi tới chỉ là hai phụ nhân một già một trẻ, nhưng Đường bát gia xưa nay hung tàn máu lạnh chẳng hiểu sao không dám ngẩng đầu lên nhìn, mơ hồ cảm giác trên người đối phương có khí thế làm hần thấy mình nhỏ bé, bị một cái bóng người khổng lồ bao phủ toàn thân.

Lâm Úc Hương đẹp tới kinh tâm động phách, nhưng Đường lão thái quân đi bên cạnh mới là trung tâm chú ý của mọi người.

- Kể nào phỏng hỏa thế này?

Đột nhiên ở cuối con đường đằng xa có tiếng rống lớn giận dữ, tiếp đó là một đám quan binh cầm trường thương chạy nhanh tới bên này.

Nhìn thấy quan binh, Lâm Úc Hương như bao bách tính bình dân khác, lòng run sợ, Đường lão thái quân thấy vậy khẽ vỗ tay nàng, trấn tĩnh như không.

Hộ vệ Đường gia thấy quan binh tới đa phần cũng hoảng loạn, bất kể nói thế nào thì dân cũng không thể đấu với quan, nếu không đó là tạo phản.

Bọn họ muốn thu hồi cương đao, nhưng chủ tử còn chưa lên tiếng, đánh cổ trấn tĩnh đứng nguyên tại chỗ.

Kiều bát gia nghe thấy giọng này thì mừng rỡ, hần đang không biết ứng phó với lão thái bà đáng sợ này ra sao thì cứu tinh tới.

Đúng vậy, người tới là thủ bị Lạc thành, Trương Tú.

Chẳng bao lâu Trương Tú dẫn hơn một trăm binh sĩ chạy tới, nhìn chằm chằm vào Đường lão thái quân, tay chỉ đồ trường Tụ Nhạc quát:

- Kể nào ăn tim gấu gan bao giữa ban ngày ban mặt phóng hỏa đốt nhà.

- Ta đây!

Đường lão thái quân chẳng hề sợ hãi, thản nhiên thừa nhận

288. Chương 294: Sống Có Tốt Không.

Hơn một trăm binh sĩ cầm trường thương, hơn tám mươi hạ nhân Đường gia cùng mấy chục thủ hạ Kiều bát gia, hai bên cộng lại gần ba trăm người.

Đồ trường Tụ Nhạc có tới trên tám mươi phần trăm kiến trúc được làm bằng gỗ, bên ngoài chỉ nói vài câu thôi mà lửa đã bén tới tận nóc nhà, có điều do hôm qua trời mưa, gỗ bị ướt, nếu hiện giờ mau chóng cứu hỏa cũng có thể giữ được.

Trương Tú chống lưng cho Kiều bát gia tất nhiên có lợi trong đó, nếu như không giữ được đồ trường Tụ Nhạc, thời gian nó đóng cửa hần sẽ tổn thất không ít, lúc này thấy mình đã tới mà Đường lão thái quân còn chưa nhường đường, mắt long lên sòng sọc:

- Giữa thanh thiên bạch nhật, bà dám sai nô bộc trong nhà phóng hỏa, trong mắt bà còn có vương pháp không?

- Vương pháp à?

Đường lão thái quân hỏi lại bằng giọng mỉa mai, dặt tay Lâm Úc Hương chậm rãi đi tới.

Lâm Úc Hương năm nay còn chưa tròn mười tám, cho dù tính nàng rất quật cường, đem so với người cùng tuổi thì từng trải lớn gan hơn không ít, nhưng đối diện với Trương Tú và hơn trăm quân sĩ thì hai chân cũng vẫn nhũn ra, lúc này nếu chẳng phải được Đường lão thái quân ngăm vừa dịu vừa kéo nàng, thì nàng chẳng nhắc được hai chân lên nữa.

Trương Tú không biết vị Đường lão thái quân này muốn làm gì, thấy hai người họ đi tới, hấn định quát bọn họ tránh ra thì độ nhiên Đường lão thái quân giơ tay lên.

“Bốp!”

Một tiếng động giòn tan, má trai Trương Tú đau rát.

Hơn ba trăm người hai bên cùng mấy trăm người dân đứng vây quanh đều sững sờ, vị lão thái quân kia không ngờ dám dùng thanh trúc trong tay tát cho Trương Tú một cái.

Bốn sung quanh tức thì lặng ngắt như tờ, mắt ai nấy muốn rớt ra ngoài.

Chính Trương Tú cũng bị đánh cho ngu người không có chút phản ứng nào ...

“Bốp!” Đường lão thái quân trở tay đánh cho một cái nữa.

Trương Tú lúc này mới tỉnh lại, toàn thân run lẩy bẩy vì giận, thiếu chút nữa phát điên:

- Bà ... Bà to gan, dám đánh mệnh quan triều đình, người đầu, bắt, bắt lấy toàn bộ người của Đường gia.

Bị một lão thái bà đánh giữa đường giữa chợ thế này về sau hấn còn mặt mũi nào ra đường nhìn ai nữa?

- Ai dám?

Đường lão thái quân quát lớn, vẫn không chút sợ hãi.

Đám binh sĩ vừa mới đáp lời còn chưa đi được tới bước thứ hai liền dừng hết lại, phải nói đám này không phải binh sĩ quân đội thực sự, là đám dân thường trang bị vũ khí, thiếu rèn luyện, bắt nạt dân chúng bình thường còn được, đối diện khí thế Đường lão thái quân bùng phát làm giật mình.

Ba trăm năm hòa bình, không thể trách đám binh sĩ thủ thành này được.

Đường lão thái quân chậm chậm quét mắt nhìn xung quanh, ánh mắt ác liệt, khí thế khiếp người, phàm là quân sĩ bị mắt bà quét qua, không cúi đầu xuống thì quay đi, có kẻ còn lùi lại, không ai dám nhìn bà.

- Trương Tú, ngươi biết thân phận lão thân là gì không?

Thu hồi ánh mắt, Đường lão thái quân nhìn chằm chằm Trương Tú hỏi:

Đừng quên trước kia Đường lão thái quân đá tung cửa làm Đường Kinh Chi phải kinh sợ, hai cái tát vừa rồi cực mạnh, đánh cho Trương Tú váng đầu ù tai, má sưng đỏ, hấn thấy thủ hạ của mình bị một câu nói của người ta dọa cho sợ đứng chôn chân tại chỗ càng thấy mất hết thể diện:

- Đường nhiên là biết, bà chẳng phải là lão thái quân của Đường gia sao?

- Lão toét!

Đường lão thái quân quát lớn, giơ thanh trúc lên:

Trương Tú hốt hoảng lùi lại, lúc này Đường lão thái quân mới nói:

- Lão thân là thất phẩm cáo mệnh phu nhân do hoàng gia phong, ngươi chỉ là một tên thủ bị nho nhỏ dám ăn nói với lão thân như thế, ta hỏi ngươi có còn coi hoàng thất long tộc vào mắt không?

Chết rồi, sao mình quên bég mất điều này chứ? Trương Tú toát mồ hôi lạnh.

Ở Vương triều Minh Hà tất nhiên không có cái khái niệm nào gọi là mọi người bình đẳng, ngược lại tôn ti trật tự rõ ràng, sĩ nông công thương từng tầng từng lớp rạch ròi, trên quan trường từng phẩm từng cấp lễ số đâu ra đó, ngoài dân gian sang hèn khác biệt.

Ngoài ra còn có một kiểu phân chia khác, đó là người trong hoàng thất, Vương triều Minh Hà hoàng thất tự xưng con cháu long tộc, thân phận tối cao, cho dù tể tướng nhất phẩm đương triều có gặp hoàng tử long tôn vẫn phải khấu đầu vãn an.

Trừ người hoàng thất thì tiếp đến là các vị vương gia khác họ, rồi đến phong hiệu công bá hầu.

Nhưng danh hiệu đó đều do hoàng thất phong tặng, cực kỳ hiếm có, trong ba trăm năm vương triều Minh Hà, số vương gia khác họ được phong có thể tính trên đầu ngón tay, phong “công” nhiều hơn một chút nhưng cũng chưa tròn một trăm.

Vào thời Vương triều ổn định, được phong “bá” không ai không là đại tướng lập công lao hiển hách cho quốc gia, năm ngoài lão tướng quân Vương Xương Long trấn thủ biên cương mấy chục năm chiến tử sa trường mới được truy tặng “An Bắc Bá”.

Dưới “bá” là hầu, phong hiệu này tương đối nhiều hơn một chút, người được phong tặng đa phần là hoàng thân quốc thích, ví như phò mã, hoặc có nữ nhi được gả vào trong cung.

Quan lớn trong triều đa số là không có phong hiệu, bọn họ nếu đi trên đường gặp mặt những người này dù quan chức lớn hơn cũng phải chủ động nhường đường, người có phong hiệu gặp bọn họ không cần phải hành lễ, có thể ngồi ngang hàng.

Trên là phong hiệu dành nam nhân, còn nữ tử thì trong cung hoàng thái hậu, hoàng hậu to nhất, tiếp đến là quý phi nương nương, tần phi nương nương, cùng công chúa, quận chúa và vương phi của vương gia ..v..v..v..

Trừ những người đó thì là nữ tử được phong cáo mệnh phu nhân rồi, mặc dù Đường lão thái quân chỉ được phong thất phẩm cáo mệnh, nhưng từ khi Vương triều Minh Hà lập quốc tới nay, chuyện phong hiệu rất nghiêm khắc, cho nên đừng nói là tên thủ bị Trương Tú, dù là thành thủ Vương Mông tới cũng phải chủ động khom lưng thi lễ với Đường lão thái quân.

Trương Tú trước đó chẳng những không hành lễ vãn an, ngược lại còn dám quát tháo trước mặt Đường lão thái quân là phạm quy củ rành rành.

Nói nhẹ thì là không biết tôn ti, làm hỏng lễ tiết, nhưng nói nặng lên chẳng phải là khinh rẻ hoàng tộc sao?

Nghe Đường lão thái quân quát hỏi như thế Trương Tú nào dám chống đối nữa, hai chân khụy xuống đất:

- Hạ quan nhất thời nóng nảy xúc phạm lão thái quân, xin người trách phạt.

“Bốp, bốp, bốp!”

Đường lão thái quân chẳng khách khí, đi tới một bước vùng thanh trúc trên tay lên vả liên hồi, trước kia bà nghe đích tôn kể chuyện Vương Mông quỳ tiền ở Thiên Lý Hương, tên Trương Tú này vào hòa làm khó đích tôn của bà, giờ có được cơ hội, bà tất nhiên phải xả hận trong lòng.

Ở trong vương triều rộng lớn, thậm chí ở Lưu Châu, một tên thủ bị đâu có là gì, nhưng ở trong cái Lạc Thành nho nhỏ này, quan viên có thể cười lên đầu Trương Tú không có mấy, lúc này thấy hấn quỳ trên mặt đất, mặc cho Đường lão thái quân đánh mặt là mát sạch thể diện rồi.

Đường lão thái quân dấu sao là hào môn quý phụ ăn sung mặc sướng, lại còn đã có tuổi, tuy thân thể rất khỏe mạnh, nhưng thể lực không đủ nữa, đánh hai ba chục cái thì hết sức, thở dốc dùng tay, lạnh lùng quay đầu sang nhìn Kiều bát gia lạnh lùng đứng một bên.

Kiều bát gia thân phận càng thấp hơn Trương Tú, chỉ là bách tính bình thường, hấn tuy là kẻ thô tục, không hiểu quy củ lắm, nhưng thấy ngay cả Trương Tú cũng không dám phản kháng, để người ta mặc sức đánh tất nhiên dám nói gì, quỳ sụp xuống.

- Một tên cầu nô tài ti tiện mà cũng dám tự xưng là Kiều mẫu trước mặt lão thân, Nhị tôn tức, lên giúp lão thân giáo huấn tên khốn kiếp không biết lễ số này.

Đường lão thái quân nói xong đem thanh trúc dài một xích cho Lâm Úc Hương.

- Giải cho Đường lão thái quân, quả nhiên đúng như trong lời đồn cao minh cay độc.

Trong đám bách tính xung quanh xô xao nghị luận có hai thanh niên tuấn tú mặc trường sam đứng nói chuyện với nhau, người bên trái mặt kính nề thâm lẫm lẫm.

Người còn lại cũng thán phục gật đầu.

Hai người thì thầm với nhau không biết cách đó không xa một thanh niên nam tử dáng vẻ lãng tử phong trần lưng đeo trường kiếm đứng trên mái nhà, ánh mắt nhìn bọn họ một lúc rồi di chuyển đi, tiếp tục quan sát diễn biến.

“Hai người này chính là Đường lão thái quân và Đường gia Nhị nãi nãi sao? Không biết nàng sống dưới họ có tốt không ...”

289. Chương 295: Đánh Mặt.

Nhìn cái thanh trúc vẫn còn dính máu, Lâm Úc Hương run run đưa tay ra cầm lấy, thanh trúc này được làm từ thứ trúc lâu năm, xuất phát từ nghi lễ xưa khi quan viên lên châu cầm theo thẻ trúc, cần gì viết vào tau lên, sau này phát minh ra giấy nó không còn tác dụng nữa, nhưng khi phong quan vẫn được phát cho thanh trúc này, nữ quan tuy không lên châu nhưng lễ phải có đủ.

Hàm Hương đứng sau lưng hai người, vừa rồi nàng không hiểu vì sao chủ tử không cho mình đỡ, thì ra là đầu thanh trúc này trong ống tay áo, vậy là lão thái quân chuẩn bị đánh người từ trước rồi.

Vừa nhận lấy thanh trúc, Lâm Úc Hương liền nhìn thấy ánh mắt khuyến khích của Đường lão thái quân, cắn chặt môi hồng, cố gắng trấn định cất bước hướng về phía Kiều bát gia.

Kiều bát gia cao to lực lưỡng, da đen râu xồm, mắt trâu mỡ trườn trườn, trông như một tên sát thần, nếu là trước kia Lâm Úc Hương thấy loại người này tránh còn không kịp nói gì tới đánh người?

Nhìn Đường gia Nhị nãi nãi xinh đẹp như tiên, thướt tha đi tới, khuôn mặt hung dữ của Kiều bát gia trở nên cực kỳ khó coi, nói thực, hẳn thà để cho một nam nhân khỏe mạnh của Đường gia tới đánh còn hơn nữ tử yếu đuối thế này, nữ nhân là cái gì? Trong mắt hắn chẳng qua là đồ chơi, là công cụ tiết dục mà thôi.

Nếu như hôm nay hắn thực sự bị mỹ phụ này đánh ở giữa đường thì sau này hắn còn lăn lộn trong ở Lạc thành làm sao được nữa? Người giang hồ coi thể diện quan trọng hơn tính mạng, mà loại người như Kiều bát gia thể diện cũng mất thì đừng mơ giấc đầu được lên nữa.

Hai bàn tay to lớn nắm chặt, mặt âm trầm biến đổi không ngừng, nói lên trong lòng hắn rất phức tạp, không quyết định được.

Lúc này Lâm Úc Hương đã đi tới trước mặt hắn, giơ tay, quất thanh trúc tới.

“Bốp!”

Lâm Úc Hương vì trong lòng sợ hãi, cú đánh này mặc dù không mạnh, nhưng do thanh trúc bản rất rộng, nhưng âm rất vang, truyền đi rất xa.

“Bốp!” Cái nữa, mặt Kiều bát gia đã đỏ gay, không phải bị đánh mà là do tức giận, đường đường một đại nam nhân mà bị đánh giữa phố.

“Bốp, bốp, bốp!”

Cái thứ ba, cái thứ tư, cái thứ năm, Lâm Úc Hương dần dần quen tay, chính tên khốn kiếp này mưu tính chiếm đoạt Tế Sinh Đường của nàng, làm kế hoạch thoát khỏi Đường phủ của nàng tan tành, cũng chặn luôn đường lui của nàng.

Một ngọn lửa vô hình ngùn ngụt bốc lên trong lòng, lực tay nàng càng lúc càng mạnh, nàng còn trẻ, sức lực lẫn thể lực đều hơn Đường lão thái quân rất nhiều, những tiếng bôm bốp như pháo nổ vang lên, mặt Kiều bát gia bị đánh sưng vù, da thịt rách nát, máu bắn tung tóe.

Chẳng biết đánh bao nhiêu cái Lâm Úc Hương mới dừng tay, lúc này Kiều bát gia đã không còn ra dạng người nữa rồi, trong mắt mọi người, nàng trờ dung mạo nghiêng nước nghiêng thành ra, cũng biến thành người lòng dạ tàn nhẫn như Đường lão thái quân rồi.

Cả đám lưu manh và binh sĩ lúc đầu nhìn trộm nàng giờ cũng không còn dám nữa, có kẻ nhát gan còn âm thầm lùi lại kéo giãn khoảng cách, chỉ sợ thành mục tiêu tiếp theo.

“Sầm!”

Lâm Úc Hương vừa mới dừng tay bên cạnh liền có tiếng động cực lớn, làm nàng giật mình, thiếu chút nữa ném cả thanh trúc đi.

Ánh mắt mọi người đều bị thu hút về phía phát ra âm thanh đó, thì ra đồ trưởng Tụ Nhạc tắm trong ngọn lửa rừng rực đã sụp đổ, khói bụi mù mịt, đóm lửa văng tứ tung, mấy căn nhà cửa hiệu bên cạnh cũng bắt lửa.

Lúc này chủ nhà cuống cả lên, chạy đi chạy lại trước cửa nhà mình, muốn tới cứu hỏa nhưng không dám.

Đường lão thái quân chỉ tay vào đám lưu manh và quân sĩ phía đối diện, nói gọn:

- Đi cứu hỏa.

Hộ vệ Đường gia cuối cùng cũng tránh sang bên nhường đường.

Cấp trên và lão đại của những kẻ này còn bị người ta đánh giữa phố mà không dám phản kháng, bọn chúng nào dám không nghe lệnh, vội vàng chạy tới xung quanh tìm chậu gỗ múc nước cứu hỏa.

May là thời đấy nhà nào cũng có giếng nước trong sân, không giếng thì cũng có chum chứa nước cứu hỏa, người dân xung quanh cũng nhiệt tình giúp đỡ, chẳng mấy chốc lửa được khống chế, có điều cho dù là thế mấy gian nhà xung quanh cũng bị tổn hại lớn.

- Trương thủ bị, tên khốn kiếp này phải người tới ép thu phí bảo hộ sản nghiệp của Đường gia, đồng thời muốn chiếm đoạt nó, ông thấy nên xử lý ra sao?

Đường lão thái quân làm náo loạn trời đất nửa ngày, xả hết bức bối trong lòng bao lâu mới bắt đầu xử lý chính sự.

Trương Trú đứng dậy theo ý Đường lão thái quân, nhưng lưng vẫn lom khom, sắc mặt cực kỳ mất tự nhiên:

- Hạ quan cho rằng nêm đưa kẻ này tới nha môn, do Vương đại nhân xử lý.

- Không cần phiền phức vậy đâu.

Đường lão thái quân xua tay:

- Theo lão thân thấy, không bằng bắt hắn trả 2 vạn lượng bạc bảo hộ mà hắn lấy của Đường gia, sau đó bồi thường tổn thất cho mấy ngôi nhà xung quanh là được rồi.

- Vâng, lão thái quân nói cực đúng.

Trương Tú mặc dù lúc này lửa giận ngập lòng, nhưng không dám có chút bất kính nào với Đường lão thái quân nữa.

Kiều bát gia thì khóe miệng giần giật, đúng là diên tiết sôi gan, 2 vạn lượng bạc, đây đúng là tổng tiền một cách trắng trợn.

Nhưng để người ta đánh đòn rồi, giờ còn diên lên vì chuyện này thì không đáng, hắn chỉ đành nhẫn nhịn, quỳ xuống nói:

- Tiểu nhân sẵn lòng trả lại cho Đường gia hai vạn lượng bạc và bồi thường cho hàng xóm xung quanh.

- Vậy thì mau đi lấy bạc đi, lão thân mệt rồi, đang muốn về phủ nghỉ sớm đây.

Đường lão thái quân vẫy tay bảo Lâm Úc Hương quay về, nắm lấy bàn tay đang run run của tôn tước.

Lâm Úc Hương đánh người xong có chút sợ hãi, tim đập loạn xạ ngẫu, đến cả sắc mặt cũng hơi nhợt nhạt.

Kiều bát gia không dám chậm trễ, vội về nhà lấy bạc, Đường lão thái quân thì dẫn Lâm Úc Hương lên xe chờ đợi.

Quay lại hai thanh niên tuấn tú nói chuyện với nhau trước đó, bọn họ xoay người bỏ đi, cách một quãng xa không còn ai xung quanh nữa thanh niên bên trái mới lạnh nhạt nói:

- Tên Kiều bát gia đó chẳng phải hạng xoàng, phái người diệt hắn đi.
- Ủm, muội cũng không ngờ rằng vừa rồi hắn lại có thể nhẫn nhịn được.

Thanh niên bên phải vừa nói vừa mân mê ngón tay giữa khe ngón tay có thứ lóe sáng, không ngờ là cây phi tiêu nhỏ:

- Nếu vừa rồi hắn mà động thủ thì bớt được rất nhiều việc.
- Càng nhẫn nhịn càng phải diệt trừ.

Người bên phải gật đầu, tiếp đó theo thói quen đưa tay lên che miệng, nụ cười có chút phóng đãng.

- Cô Đường gia Nhị nãi nãi đó thật là xinh đẹp, ngay muội cũng bị cô ta mê hoặc rồi, dung mạo tỷ không kém cô ta, nhưng quá diễm đạm, sợ sau này gả vào Đường phủ sẽ không tranh nổi với cô ta.

Người bên trái sắc mặt rất phức tạp, rất lâu sau mới khẽ thở dài:

- Cô ta là chính thể, mà ta tương lai gả vào Đường phủ cũng chỉ là một tiểu thiếp thôi, không tranh được thì không tranh nữa.
- Hừm, không có chí khí, muội còn tưởng được xem trò vui tranh đấu hậu viện chứ?

Hai bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, không nhìn thấy một thanh niên ẩn trong đám đông mảy may kiêu nhú lại, nhìn theo bóng họ một lúc mới thu ánh mắt lại.

“Hậu viện Đường gia phức tạp như thế, chẳng biết nàng sống có ổn không?”

Kiều bát gia làm việc rất nhanh, chẳng bao lâu đã đưa ngân phiếu tới, Đường lão thái quân cũng chẳng đếm, đưa trực tiếp cho Lâm Úc Hương, hai vạn lượng đúng là không phải con số nhỏ, nhưng chưa tới mức làm Đường lão thái quân tự làm mất phẩm giá, tham lam dứt túi.

Cầm hai vạn lượng bạc trong tay, Lâm Úc Hương gian nan nuốt nước bọt, cảm xúc lẫn lộn, còn nhớ khi làm du y nông thôn, suốt ngày nàng chạy đông chạy tây khám bệnh cho người ta, chịu khổ chịu cực, đừng nói bạc, ngày nào kiếm được mấy chục đồng đã là to lắm rồi, hiện giờ cầm tới hai vạn lượng bạc, nàng rất kích động.

Liếc trộm mặt bên của Đường lão thái quân, trong lòng nàng do dự, không biết có nên cho số tiền này vào túi không, nói không chừng là lão thái quân chỉ đang giả dối đưa nàng, hoặc là chỉ bảo nàng cầm giúp trước lấy lại sau.

Đường lão thái quân làm việc mạnh bạo như tỉ mỉ, cũng rất chú trọng nguyên tắc, bà đợi tận mắt chứng kiến Kiều Bát đền bù cho những nhà hàng xóm xung quanh mới hạ lệnh “thu quân” về phủ.

290. Chương 296: Phát Tán Tin Đồn.

Đội đoàn người Đường gia đã đi xa, Kiều Bát mới nhỏ phỉ bãi nước bọt, bên trong lẫn cả máu, mặt đau méo mó, giọng nói biến dạng:

- Trương đại nhân, cái thể diện của Kiều Bát này mất sạch sẽ rồi, ngài có kế gì hay báo thù không? Nếu có cứ báo một tiếng, Kiều Bát này tuyệt đối không hai lời.

” Bốp!” Trương Tú xoay người, vung tay tát cho Kiều Bát một cái nổ đom đóm, mặt mày tím tái:

- Ngươi là cái đồ con lợn, bắt chẹt tiền nhà nào không làm, lại đi chọc vào Đường gia, lão tổ tông đó là người chúng ta trêu chọc được à? Vương đại nhân muốn ra tay với Đường gia từ lâu rồi, nhưng tới giờ vẫn kỵ húy thân phận lão thái bà này, giờ thì hay lắm, tới bản quan cũng bị đánh giữa đường, ngươi nói xem, sau này bản quan đối diện với cấp dưới và quan viên Lạc thành thế nào?

Kiều Bát mặc dù cao to, nhưng cũng không chịu nổi cái tát này của Trương Tú, ăn một cái tát, xoay tay chỗ mấy vòng, thiếu chút nữa ngã xuống đất, cái tát này khiến một bên tai của hắn ù luôn.

Có điều Kiêu Bát rốt cuộc vẫn là nhân vật từng trải, cố gắng đứng vững, trong lòng toan tính, nếu Vương đại nhân muốn đối phó với Đường gia thì sau này sợ gì không có cơ hội báo thù.

Tất một cái rõ mạnh, Trương Tú phát tiết được phần nào, nhìn theo hướng đội xe của Đường gia, mặt âm trầm nói:

- Mỗi thù hôm nay, ngày sau ắt có đáp trả.

Rồi bả Kiêu Bát:

- Người mau cho người mau chóng dừng lại đỡ trường Tụ Nhạc, tiếp tục kinh doanh, còn nữa, tiền kiếm được sau này ta sẽ lấy một nửa.

Nói xong dẫn hơn một trăm tên binh sĩ bỏ đi.

Nghe Trương Tú nói thế, Kiêu Bát nghiêng răng ken két, đỡ trường bị người ta đốt rồi, mình phụ trách bỏ tiền xây dựng lại mà Trương Tú lại đòi ăn phần lớn, làm sao hắn không giận cho được? Có điều giận thì giận, chung quy hắn cũng chỉ có thể cố nuốt vào bụng, đem thù oán này tính hết lên người Đường gia.

- Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau tìm người khởi công?

Kiều Bát trút giận lên đám thủ hạ, đám này toàn là lưu manh vô lại, không biết xây nhà lợp mái.

- Vâng ..

Đám lưu manh lác đác tên đáp tên không, sau đó tản ra, Kiêu Bát mặt biến sắc, miễn cảm phát hiện trong mắt những kẻ này đã không còn kính phục hắn như trước kia nữa rồi.

Cái nghề này kiếm ăn bằng nắm đầm thật, nhưng thể diện còn trọng yếu hơn cả quan viên, giờ hắn bị một nữ nhân đánh ngay giữa phố mà không dám hé răng nửa lời, nếu chẳng phải sau lưng hắn có Trương Tú làm chỗ dựa thì đám lưu manh này căn bản không coi hắn ra gì nữa.

Kiều Bát quát tháo ra lệnh vài câu rồi đi tìm y sư trị thương, hắn không phát hiện có một thanh niên thông thả đi theo, bám sát hắn như hình với bóng.

Đường Kính Chi từ sáng sớm tinh mơ đã dẫn đội xe xuất phát đi tới chỗ đất hoang, do hôm qua mưa to, mặt đường trở nên lầy lội khó đi, mãi gần trưa mới tới đến nơi, lúc này phía nạn dân đã bắt đầu ăn cơm, nạn dân chỉ thành từng hàng một linh thức ăn, đám trẻ con không chịu ở yên một chỗ, đuổi nhau đùa giỡn, người lớn quát tháo không cho chúng nghịch bẩn, tuy hơi náo loạn nhưng đầy không khí cuộc sống.

Đội xe của Đường gia vừa tới gần là có người phát hiện rồi, ai lĩnh được thực ăn là cầm bát vừa ăn vừa chạy tới, có người bỏ cả hàng đến xem, trận mưa hôm qua làm ai nấy cảm thụ rõ ràng cái lạnh mùa đông đang ở cạnh họ rất gần, cho nên nhìn thấy chăn áo bông ai chẳng thêm, bọn họ rì rầm rỉ tai nhau không biết số đồ này Đường gia phân phát thế nào, bán hay là lại có điều kiện gì.

Chỗ đất hoang này tụ tập tới mười mấy vạn người, nhưng do Đường Kính Chi đã có chuẩn bị từ trước, đem toàn bộ quân sự và người làm các cửa hiệu tới giúp, thêm vào hạ nhân lựa trọn trong phủ, tổng cộng tới hơn 200 người, cho nên quản lý rất tốt, cũng khá hiểu gia cảnh của các nạn dân.

Bàng Lộc thấy chủ tử tới, bỏ hộp thức ăn đi tới thỉnh an, Đường Kính Chi tự mình đỡ ông ta dậy, từ lúc công trình khởi công, Bàng Lộc gần như ở luôn tại chỗ này cùng nạn dân, lao tâm lao lực khiến người vốn chẳng béo đã gầy dộc hẳn đi:

- Thời gian qua vất vả cho ông quá.

- Không vất vả, không vất vả, đều là chuyện thuộc phận sự lão nô thôi mà.

Bàng Lộc vội khom lưng đáp.

- Hôm nay ta đem đến một đồng chăn áo bông cũ, định phân phát cho mọi người, ông đi gọi người phụ trách tới đây, xem nhà nào nhiều người già hoặc trẻ nhỏ thì ưu tiên phân cho bọn họ trước, số còn lại thì đợi

những ngày tới Giả gia chuyển hàng của bọn họ ở những tòa thành gần đây tới rồi thống nhất phân phối sau.

Đường Kính Chi ra lệnh:

Bàng Lộc nhận lệnh đi làm, chẳng bao lâu sau toàn bộ số quân sự tới nơi, bọn họ thảo luận một phen, sau đó công bố ra, nạn dân xung quanh hò reo rầm trời, có người quỳ xuống bái lạy, lạy chủ tử Đường gia, người bái lạy thần thánh, rồi tản ra đi theo các quân sự Đường gia tới điểm phân phát.

- Đại quân sự, hôm nay trừ mang chăn áo tới, ta còn đại sự muốn bàn bạc với ông.

Đường Kính Chi phất tay, ngoại trừ Ngọc Nhi, Bàng Lộc, Thị Mặc và Từ Thức, Bàng Việt thì toàn bộ hộ vệ đứng ra xa cảnh giới.

Từ Thức và Bàng Việt đã được Đường Kính Chi cho phép Bàng Lộc kể tình thế Đường gia cho họ biết, bồi dưỡng hộ thành lực lượng nòng cốt tiếp theo của Đường gia, hai người này thông minh đa trí, chỉ cần rèn thêm kinh nghiệm, ắt sẽ thành trợ thủ đắc lực của y trong tương lai không xa, dù sao Bàng Lộc tuổi đã cao, không tiện bốn ba đường xa nữa, Thị Mặc thì còn quá nhỏ, tính tình chưa đủ thuần thực.

Bàng Lộc đỡ Đường Kính Chi xuống một cái ghế vừa cho mang tới:

- Có chuyện gì Nhị gia cứ sai bảo.

- Là thế này ...

Đường Kính Chi đem chuyện hoàng thượng phái khâm sai tuần thị phương nam, chém giết quan tham vợ vét tiền tài nói ra, đồng thời ảnh hưởng của việc này tới Đường gia:

Từ Thức và Bàng Việt nhìn nhau tròn mắt kinh ngạc.

Bàng Lộc nghe xong mày nhíu chặt, đáp:

- Nhị gia, lợi dụng nạn dân bảo vệ Đường gia là ý hay, nhưng nạn dân quá đông, nếu bọn họ thuận theo ý Đường gia đổi đầu với quan phủ vậy Điền Cơ Vương Mông liệu có nhân cơ hội gán Đường gia tội danh tạo phản hay không?

Đường Kính Chi day huyệt thái dương, Ngọc Nhi nói xen vào:

- Vậy đám cầu quan kia muốn ra tay thì chúng ta lấy gì đổi phó? Hiện tình cảnh của Đường gia đã tệ lắm rồi, nếu không sớm không chế nạn dân trong tay, một khi đối phương đánh tới thì Đường gia coi như xong, phản kháng còn cơ hội.

- Di nương nói rất phải.

Bàng Lộc gật đầu:

- Có điều lão nô thấy chúng ta nên ngầm bố trí đường lui, như thế tương lai nếu đầu không lại cũng không tới mức tuyệt đường.

- Đã chuẩn bị thời gian dài rồi.

Ngọc Nhi không nói rõ cho Bàng Lộc, không phải không tin ông ta mà chuyện càng ít người biết càng tốt, vả lời Bàng Lộc bận chuyện ở đây là đủ rồi, có biết không giúp ích được gì.

Tiếp đó năm người thương lượng việc tung tin đồn, Đường Kính Chi muốn càng nhanh càng tốt, vì thế trao đổi xong Bàng Lộc vội vàng dẫn đám Thị Mặc rời đi bố trí nhân thủ phát tán tin đồn.

Tin đồn đáng sợ vì nó có tốc độ truyền bá nhanh, khó không chế, trong quá trình lan đi, rất dễ tam sao thất bản, tới lúc tin đồn lan tràn, trăm miệng một lời thì thật cũng thành giả mà giả cũng thành thật, người dân Vương triều Minh Hà lại rất thích những tin đồn.

Đường gia chỉ phái vài người trà trộn vào trong nạn dân hàm hồ nói vài câu quan phủ muốn gây chuyện bất lợi với Đường gia đại loại như ” nghe đâu quan phủ thấy Đường gia nhiều tiền cứu tế nạn dân nên có ý nhắm vào gia sản Đường gia“, ” ta nghe loáng thoáng trên phố có người bàn tán bảo quan phủ đang định

phá hoại chuyện Đường gia khai hoang” v.v.v.. nói chung chỉ là lời không đầu không cuối chẳng có chứng cứ gì, nhưng chỉ nửa ngày mấy chục phiên bản truyền khắp nạn dân.

Trong phiên bản này thậm chí có người thề thốt nghe thấy quan sai rục rịch chuẩn bị ngày mai cho người tới Đường phủ kiểm có tịch thu gia sản Đường gia, khiến một số nạn dân hoảng loạn, nhẹ nhất cũng nói quan phủ hiện đang điều tra Đường gia phạm tội gì chứ chưa định ra tay, nhưng tựu chung là không cần biết nguyên nhân thế nào, ai cũng tin chắc một điều rằng, quan phủ có ý đồ không tốt với Đường gia.

291. Chương 297: Nhị Gia Không Ở Lại Qua Đêm À?

Đường Kính Chi muốn biết kết quả cho nên ở lại chờ đợi, khi hạ nhân nghe ngóng báo tin về y cười khỏ không thôi, đồng thời cảnh báo bản thân về sau nếu còn làm chuyện này phải cẩn thận không để dẫn lửa đốt mình.

Tin đồn một khi lan ra thì không khống chế được nữa, cho dù Đường Kính Chi có đích thân ra mặt giải thích cũng không ăn thua gì, cho nên nghĩ rồi y chỉ bản Bàng Lộc khi ăn tối trấn an nạn dân, để bọn họ không quá hoảng loạn gây ảnh hưởng tới công việc.

Xử lý xong chuyện này thì thời gian không còn sớm nữa, y lên xe ngựa về phủ, hiện công việc đã vào guồng, sự hiện diện của y không còn tác dụng mấy nữa.

Vừa về tới phủ Đường lão thái quân gọi y tới tiểu viện, đem chuyện xảy ra hôm nay kể tỉ mỉ với y một lượt.

Tể Sinh Đường là sản nghiệp do Lâm Úc Hương lén mua?

Đường Kính Chi há hốc mồm, không biết phải nói gì, cái trò đùa này quá lớn rồi.

Thời gian trước y còn đi tới Tế Sinh Đường đàm phán chuyện hợp tác, té ra chủ thực sự của nó lại là người ngày ngày ngủ cùng một phòng với mình.

Lâm Úc Hương vẻ mặt khấn trương, tay vịn góc áo, đầu cúi gằm, mắt nhìn chăm chăm mũi bàn chân, không dám nhìn Đường Kính Chi cái nào, cứ như đứa bé biết mình làm sai vậy.

Qua kinh ngạc ban đầu, Đường Kính Chi nhú mày, chuyện này díu lú tới Trương Tú, không biết đối phương đáp trả thế nào đây? Vương Mông có kiểm có làm khó không, dù sao những người kia không phải người Đường phủ, bình thường nề mặt Đường gia, quan phủ sẽ không làm gì, nhưng tình cảnh thế này rất khó nói trước là chuyện tốt hay xấu, phải chuẩn bị trước một chút.

Thấy Đường Kính Chi mãi không nói một lời nào, Lâm Úc Hương lấy can đảm nhìn trộm y một cái, tức thì mặt trắng bệch, y ... y giận mình thật rồi sao?

Đường lão thái quân thấy đích tôn mặt mày âm trầm cũng cho rằng y đang giận Lâm Úc Hương, cười khuyên:

- Lãng Nhi, Úc Hương nó nhất thời nghịch ngợm ham vui nên mới mua Tế Sinh Đường, đây cũng chẳng phải là chuyện lớn gì, cháu nhìn thoáng một chút, đừng để bụng làm gì?

- À, dạ, cháu biết ạ.

Đường Kính Chi ngờ người, rồi hiểu ra lão thái quân hiểu lầm y, rồi trong lòng hoang mang, lão thái quân tốt với Lâm Úc Hương như thế từ bao giờ, rõ ràng chuyện này Lâm Úc Hương sai rõ ràng rành, bà không những không trách phạt lại còn chủ động ra mặt giải quyết cho nàng, hiện nói đỡ cả hộ nàng nữa là vì sao?

Y không hiểu rằng Đường lão thái quân rất hài lòng với biểu hiện của Lâm Úc Hương hôm nay, vả lại bà thích Lâm Úc Hương từ ngày đầu gặp mặt, một lòng bồi dưỡng nàng thành chủ mẫu hợp cách cho nên phạm chuyện nhỏ bà phạt nặng, nhưng chuyện nàng phạm lỗi lớn thì bà sẽ biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ.

Nghe tướng công vợ bỏ có vẻ không giận mình nữa, Lâm Úc Hương thở phào, không đợi Đường lão thái quân phải bảo, nàng vội đi tới rót cho y một chén trà, sau đó ngoan ngoãn đứng đằng sau hầu hạ.

Đường lão thái quân thấy thế tất nhiên mừng như có hoa nở trong lòng, hôm qua Hàm Hương nói cho bà biết hai đứa trẻ này tình cảm phát triển, đã có xu thế muốn viên phòng rồi, bà còn không tin, hôm nay xem ra đúng là thật, vậy là chẳng bao lâu nữa bà sẽ được bế trọng tôn.

Đường Kính Chi trong lòng có tâm sự, ăn cơm cùng Đường lão thái quân xong thì về, suốt thời gian đó rất ít nói, khi sắp về tới tiểu viện, đột nhiên dừng lại bảo với Lâm Úc Hương:

- Úc Hương, nàng về phòng ngủ trước đi, ta phải tới tiểu viện của Ngọc Nhi bàn việc.

Nói xong liền đi luôn.

Lâm Úc Hương vốn chưa hết lo lắng, chỉ sợ tướng công thư sinh sẽ trách mình, giờ trời đã tối rồi, Đường Kính Chi không về tiểu viện mà tới chỗ Ngọc Nhi, chưa xót tràn ngập cõi lòng, cứ đứng nguyên tại chỗ nhìn Đường Kính Chi đi mà không quay lại lần nào, tới khi y khuất hẳn trong bóng tối mới lau nước mắt, lủi thủi về phòng.

Đường Kính Chi tới tiểu viện của Ngọc Nhi mà không gặp ai, đến khi thẳng gian trong của nàng mới thấy Châu Nhi và Viên Nhi đang tròn mắt nghe chủ tử kể chuyện, thấy Nhị gia vào, vội vàng thi lễ, ôm mặt chạy mất.

Trước khi đi ánh mắt chứa ẩn ý của hai tiểu nha đầu làm mặt Ngọc Nhi đỏ lựng, luống cuống không biết phải xử lý chuyện này ra sao.

Vì sáng nay lão thái quân đích thân đánh Trương Tú gây âm ỉ khá lớn, Đường Kính Chi cứ canh cánh trong lòng nên không nhận ra vẻ khác thường của Ngọc Nhi, uống chén trà liền đi thẳng vào vấn đề.

Ngọc Nhi thấy tướng công thư sinh tối thế này còn tới đây, tưởng rằng y muốn ngủ qua đêm, quỳnh lên, nàng tuy đã mơ hồ nảy sinh tình cảm với y, nhưng chuyện này chưa có chút tâm lý chuẩn bị nào, nghe y nói xong mới thở phào, nhưng chẳng cảm thấy vui, nói:

- Chuyện này đúng là làm mâu thuẫn giữa quan phủ và Đường gia thêm gay gắt, Nhị gia nói chúng ta phải làm sao bây giờ.

- Phía ám vệ có tin gì của Điền Cơ không?

Ngọc Nhi lắc đầu:

- Vị trí của bọn họ không đủ cao, Điền Cơ cũng không phải hạng dễ tin người.

- Hiện chỗ dựa lớn nhất của chúng ta là Trịnh gia, không bằng thế này, tối nay viết một phong thư, sáng sớm mai cho người dùng khoái mã tới Kiên Thành chuyển tới tay Trịnh Kiểm Thu, mời hẳn tới Lạc thành thị sát tiến độ công trình.

Đường Kính Chi nghĩ rồi nói:

- Nhị gia muốn thăm dò Trịnh phủ và Điền Cơ đã ngầm có tiếp xúc với nhau về chuyện khâm sai hay chưa à?

- Đúng vậy, bọn chúng chắc chắn biết tin sớm hơn chúng ta, chuyện mưu phản không phải chơi, dù chưa tới bước đường cùng chẳng ai muốn làm phản, song thế nào cần chuẩn bị càng sớm càng tốt, nếu như Trịnh Kiểm Thu nhận lời tới đây, tức là chưa có gì.

Đường Kính Chi nắm chặt chén trà trong tay:

- Ngược lại nếu Trịnh Kiểm Thu kiếm cớ chối từ đùn đẩy, có ý xa lánh Đường gia thì chúng ta không chậm trễ nữa, lập tức lên đèm chủ tử Đường gia ra ngoài.

- Tỳ thiếp sẽ bảo ám vệ chuẩn bị sẵn sàng, một khi có tín hiệu không tốt là đưa người đi ngay.

Ngọc Nhi nói tới đó thì hơi ngần ngại, giọng có vẻ không chắc :

- Nhị gia, hôm nay thiếp chú ý hình như hai người bạn học thừa nhỏ của Nhị gia có vẻ định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Đường Kính Chi vỗ đầu bồm bộp :

- Ta quên đấy, có đại quân sự ở đó hai tên tiểu tử này không dám nói gì đâu, để mai ta gọi họ tới hỏi vậy.

Đường Kính Chi bàn việc xong mang tâm sự ngổn ngang rời khỏi tiểu viện của Ngọc Nhi, y phải tính toán hết khả năng xấu nhất.

Y đang suy nghĩ ứng phó ra sao, phía Vương Mông cũng đau đầu không kém, Điền Cơ vừa cho người thúc dục mấy lần rồi, Vương Mông biết không trì hoãn được nữa, hôm nay nghe nói Trương Tú bị Đường lão thái quân đánh ở giữa đường, liền sai người mời hẳn tới phủ.

Lâm Úc Hương một mình về phòng, không cho Tri Đông Tri Thu đi theo, một mình ngồi dựa vào thành giường, lòng hết sức bất an :” Nhị gia đêm nay liệu có về không? Khuya thế này rồi còn chuyện gì mà bàn chứ ?”

Cứ nghĩ tới khả năng tướng công vợ bỏ có thể qua đêm ở chỗ Ngọc Nhi, nàng cảm thấy tức ngực khó thở, không tìm lý do bao biện cho cảm xúc của mình nữa, có thứ không phải cứ phủ nhận là nó không tồn tại.

Đợi rất lâu vẫn không thấy Đường Kính Chi trở về, Lâm Úc Hương thở dài, cởi tú hoa hài, trèo lên giường, buông màn xuống.

Từ từ cởi váy dài, Lâm Úc Hương đang định gấp cho gọn gàng thì phát hiện ở ống tay áo và bên hông có vết máu rất rõ, từ sau khi ra ngoài đánh người, nàng bị Đường lão thái quân giữ lại ở tiểu viện trò chuyện cả ngày, giờ nhớ lại chuyện ấy không còn sợ nữa.

Nói thực suốt quá trình đánh người, Lâm Úc Hương cực sợ, nếu chẳng phải đánh xong lên xe, được Đường lão thái quân nắm tay trấn an, nàng đã sợ tới mất vía rồi.

“Lão thái quân đúng là người đem lại cho người khác cảm giác an toàn!” Lúc này Lâm Úc Hương cuối cùng cũng phát hiện ra trên người Đường lão thái quân có ưu điểm.

“Roẹt!” Nàng đang trầm tư thì Đường Kính Chi vén rèm cửa đi vào, Lâm Úc Hương nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên nhìn, thấy tướng công vợ bỏ về rồi, không áp được mừng rỡ trong lòng, vọt miệng hỏi:

- Nhị gia, người không lại chỗ Ngọc Nhi muội muội qua đêm à?

292. Chương 298: Âm Mưu Trong Thư Phòng

Đường Kính Chi đang bận suy nghĩ, nghe thế chỉ thuận miệng đáp:

- À không, vừa rồi ta tới chỗ Ngọc Nhi bàn việc.

Lâm Úc Hương khẽ “ừm” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Thoảng chút do dự, Đường Kính Chi chuyển hướng đi tới bên giường, Lâm Úc Hương nhìn thấy, tim đập dữ dội, nàng cuống cuống lấy chăn cuốn mình lại thật chặt.

Thường ngày nàng mặc nguyên xi váy áo đi ngủ cho nên không sợ lắm, nhưng hôm nay nàng cởi váy ra rồi.

Tới bên giường, Đường Kính Chi vén màn lên, treo lên vách tường, ngồi xuống nói:

- Chẳng trách ngày nào nàng cũng luyện chế thuốc, thì ra là mang tới Tể Sinh Đường bán.

Lâm Úc Hương lòng hoảng loạn không nghe ra được lời này của tướng công thư sinh có phải mang ý trách mình hay không, lí nhí đáp:

- Thiếp thân biết rồi, sau này không dám nữa.

- Nàng đó!

Nhìn Lâm Úc Hương rúm người lại, Đường Kính Chi buồn cười, đưa tay khẽ bẹo má kiều thê:

- Giờ trời lạnh rồi, nạn dân không đủ áo ấm để mặc, nhiều người mắc bệnh, Tể Sinh Đường làm sao đóng cửa được?

Đây là lần đầu tiên Lâm Úc Hương bị Đường Kính Chi véo má, thẹn đỏ chín mặt, lòng khấn trương đồng thời cũng cả kinh, sao mình lại không có chút ý phản kháng nào, chỉ thẹn thẹn thò thò như tiểu cô nương thế ngày?

Vì động tác của tướng công vớ bở quá tự nhiên, không hàm chứa tình dục sao?

- Thiếp thân biết rồi.

Lâm Úc Hương hoảng loạn không dám nhìn Đường Kính Chi, giọng lí nhí như muỗi kêu.

- Ừ biết rồi thì tốt.

Đường Kính Chi nói tới đó chợt phát hiện ra bộ váy gấp chỉnh tề đặt đầu giường, đó chẳng phải bộ váy đỏ mà nàng mặc hôm nay.

Chẳng trách mà nàng lại quần chặt chần như phòng bị cái gì đó.

Lại nghĩ tới câu hỏi trước đó của Lâm Úc Hương, Đường Kính Chi chán chường, nàng muốn đuổi mình tới chỗ Ngọc Nhi ở hay sao?

Nghĩ tới đó nàng không còn tâm tư nói chuyện nữa, đứng dậy thả rèm xuống nói một câu ngủ ngon rồi về ghế nằm của mình.

~~~~~o0o~~~~~

Trong thư phòng Vương phủ.

Nghe nói Trương Tú bị đánh mà hôm qua Điền Cơ lại cho người tới thúc giục, bảo hấn sớm ngày động thủ với Đường gia, Vương Mông thấy đây là một cơ hội tốt, hấn có thể lợi dụng tên thủ hạ đang lên cơn này, nếu mọi chuyện an bài thỏa đáng, chuyện gì cũng dễ Trương Tú ra mặt, như thế tương lai cho dù có xảy ra chuyện gì, hấn cũng có thể phủ sạch bách, đem toàn bộ tội trạng đẩy lên đầu Trương Tú.

Bị Đường lão thái quân đánh, Trương Tú lợi dụng chức quyền báo thù, lối tư duy này rất bình thường, làm cho kín không dây dưa tới mình là xong.

Mấy lần có hành động với Đường gia đều bị đáp trả, mà lần nào hấn cũng là bên thua thiệt, Vương Mông có hơi chùn, Đường Kính Chi đã chứng tỏ được bản thân không phải tên thư sinh chỉ biết sách thánh hiền, lại còn kéo cả Trịnh gia vào làm chỗ dựa, hấn cần cẩn thận.

Mặt Trương Tú lúc này được bằng như cái xác ướp, chỉ chừa mỗi phần miệng, tuy không thể nhìn được sắc mặt, nhưng từ giọng nói cũng có thể nhận ra hấn rất căm phẫn:

- Vương đại nhân, mụ già đó quá ngông cuồng, ý mình có thân phận cáo mệnh, căn bản không coi hạ quan ra gì.

- Ài, chuyện này ...

Vương Mông làm vẻ bất đắc dĩ, thở dài sườn sượt:

- Trương đại nhân, ông cũng biết mà, cho dù là bản quan có gặp lão thái bà đó cũng phải chủ động thi lễ vấn an, ông ... Ài, ông nhịn chút đi, chuyện này coi như qua ...

- Cái gì? Vương đại nhân chẳng phải luôn muốn ra tay với Đường gia sao?

Bị một lão thái bà đánh giữa phố, cái cục tức này làm sao hấn nuốt trôi được:

Cả ngày hôm nay hấn ru rú ở trong nhà, không dám đi đâu cả, sợ người ta nhận ra, cho dù hấn biết chuyện mình bị đánh chần chẫn đã truyền khắp ngõ ngách của Lạc Thành, nhưng hấn không muốn ra phố cho người ta chỉ chỗ sau lưng.

Vương Mông lại thở dài:

- Bản quan thấy tên Đường Kính Chi kia sắp chết nên thêm gia sản khổng lồ của bọn chúng, nhưng giờ hấn khỏe mạnh như thế, mà Đường lão thái quân không dễ đối phó cho nên ...

Trương Tú thấy cấp trên bỏ ý định, tức thì cuống lên, nói ngang:

- Mụ lão thái quân đó mặc dù không dễ đối phó, nhưng chúng ta có thể tính kế với tên Đường Kính Chi kia. Đại nhân, lần trước y bắt kính với ngài ở Thiên Lý Hương, chẳng lẽ ngài quên rồi sao?

Nghe thuộc hạ nói tới chuyện cũ, mặt Vương Mông cứng lại, nhưng cũng giãn ra rất nhanh, Trương Tú lúc này trong đầu chỉ có báo thù và báo thù cho nên không nhận ra, Vương Mông đang tìm cách thoái thác thì ngoài phòng có người nói vọng vào:

- Vương đại nhân, ti chức đã tới.

- Vào đi.

Wương Mông đứng dậy.

Cửa mở ra, một thanh niên tuấn dật đi vào, đó chính là Trương Thiếu Kiệt vừa mới chuyển tới Vương phủ không bao lâu.

Lúc này Trương Thiếu Kiệt mặc đồng phục quan sai lục phiên môn, người cao thẳng, cực kỳ hiên ngang tuấn tú, khiến hai nam nhân Vương Mông và Trương Tú cũng phải thán thưởng, có điều mặt hơi hồng, không tự nhiên cho lắm.

Trương Thiếu Kiệt đi tới định quỳ một gối xuống hành lễ, nhưng Vương Mông nhanh chân hơn ngăn cản động tác của hắn:

- Thiếu Kiệt không cần phải đa lễ như thế, nào nào nào, ngồi xuống nói chuyện.

Trương Thiếu Kiệt và Trương Tú cũng là người quen, chỉ gật đầu với nhau, hắn bị Vương Mông ấn ngồi xuống ghế.

- Thiếu Kiệt, người có nghe Trương đại nhân nói tới chuyện hôm nay bị người ta đánh ở giữa phố không?

Wương Mông về chỗ ngồi, lúc quay đi mắt lóe hàn quang, có điều quay lại thì giọng đã trở nên rất tự nhiên.

Trương Tú nghe vậy hổ thẹn nhìn sang một bên, không dám đối diện với Trương Thiếu Kiệt, không ngờ Trương Thiếu Kiệt càng có vẻ lúng túng, ấp úng nói:

- Hạ quan hôm nay bận rộn cho nên chưa được nghe tới chuyện này.

- Ủm, Thiếu Kiệt lên nhậm chức chưa lâu, đúng là nên nỗ lực làm việc.

Wương Mông cầm chén trà lên nhấp một ngụm rồi mới thông thả đem chuyện kể ra.

- Mụ Đường lão thái quân đó đúng là to gan, dám đánh mệnh quan triều đình giữa phố, Trương đại nhân, vì sao không bắt mụ ta ngay tại chỗ ?

Trương Thiếu Kiệt xuất thân giang hồ, không hề biết cáo mệnh phu nhân rốt cuộc là cái gì.

Nhìn dáng vẻ kích động của hắn, Vương Mông kín đáo cười nham hiểm, Trương Tú chỉ hậm hực giải thích nguyên nhân hắn không dám động thủ bắt người.

Vì người đó, Trương Thiếu Kiệt chẳng có chút thiện cảm nào với Đường gia, nghe vậy thì mày kiếm nhúu chặt :” Lão thái quân đó thân phận cao quý như vậy, chẳng phải giữa ta và nàng càng không có khả năng ...”

Wương Mông tính toán cả rồi, Trương Tú là thủ bị Lạc thành, muốn đối phó với Đường gia thì trong tay có 1500 quân, Trương Thiếu Kiệt là phó tổng bộ đầu lục phiên môn, có thể lợi dụng chức quyền, bịa đặt án oan, sau đó vu cho Đường Kính Chi, như thế quan phủ có thể đường hoàng bắt Đường Kính Chi vào đại lao.

Điều này hắn không phải là chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng Vương Mông thường ngày không phải ngu, chuyện gì lớn cũng cẩn thận xin chỉ thị hắn mới làm, tên Âm Lôi căn gian giảo không dễ để hắn vu cáo một cử nhân như Đường Kính Chi chuộc lấy hậu quả khó lường.

Giờ hắn mới có hai nhân tuyển thích hợp.

Chỉ cần Đường gia không còn Đường Kính Chi thì cho dù Đường lão thái quân có bản lĩnh thông thiên chẳng nữa thì một lão phụ nhân không thể gây nên sóng gió gì.

Ở cái Vương triều Minh Hà này, muốn làm chuyện gì, nếu không có nam nhân ra mặt là không xong, Đường lão thái quân có năng lực hơn Đường Kính Chi chẳng nữa cũng không tiện thường xuyên rời phủ, xuất đầu lộ diện, nên thường ngày bà cũng chỉ có thể ở nhà đưa ý kiến giúp đích tôn.

293. Chương 299: Là Huynh.

Hiện giờ Vương Mông bị áp lực nặng nề từ bên trên, thấy hai người kia đều có ý đụng vào Đường gia, nên vội vịt nói:

- Trương thủ bị, bản quan và ông quen nhau nhiều năm, giao tình không cạn, đương nhiên không thể trở mặt ngồi nhìn ông bị người ta làm nhục, thế này đi, chúng ta hợp nhau đặt kế hạ Đường gia.
- Không thành vấn đề. Vương đại nhân chỉ đâu hạ quan đánh đó.

Trương Tú vội vàng vỗ ngực nói:

Trương Thiếu Kiệt thì tỏ ra do dự, Vương Mông mắt đảo một vòng, xúi bẩy:

- Hiền chất, Đường gia tích lũy nhiều đời, vàng bạc, cửa hiệu, điền sản vô số, nếu hạ được bọn chúng, sau này ba ta kiếm được không ít lợi lộc, người không còn nghèo khó như trước kia, muốn mua bao nhiêu mỹ nữ thì mua, hào trạch cũng dư sức kiếm một tọa, tha hồ hưởng thụ lạc thú nhân gian.

Hai chữ “nghèo khó” vừa lọt vào tai Trương Thiếu Kiệt, làm hắn vứt bỏ hết e dè do dự, chấp tay nói:

- Ti chúc nghe đại nhân sai khiến.

Nàng chính vì không có tiền nên mới gả mình vào Đường gia, đợi mình có tiền rồi, chẳng phải nàng sẽ quay về bên mình hay sao? Trương Thiếu Kiệt thầm siết chặt nắm đấm, vì tiền hắn có thể làm tất cả.

- Như thế mới đúng chứ! Nam nhân không thể thiếu khí phách, càng không thể dă tâm, nếu không vất vả cả đời đi chẳng nữa cũng chẳng làm nên trò trống gì!

Vương Mông vỗ tay nói lớn:

Khí phách?

Dă tâm?

Trương Thiếu Kiệt nghe tới đây như tỉnh ngộ, vài Vương Mông một cái thật sâu:

- Đa tạ Vương đại nhân chỉ điểm bến mê, ti chúc cảm tạ bất tận.

Vương Mông cười sang sảng:

- Ha ha ha, Thiếu Kiệt không cần khách khí như thế, ngồi, ngồi xuống đi chúng ta nói chuyện.

Đợi Vương Kiệt ngồi về chỗ, Vương Mông mới nói ra kế hoạch của mình:

- Biện pháp của bản quan rất đơn giản, đó là tạo ra một án mạng, sau đó Thiếu Kiệt vu cho Đường Kính Chi, tới khi đó chúng ta có cớ tổng y vào đại lao, dùng chút thủ đoạn thì lo gì tên thư sinh da trắng thịt mềm đó không ngoan ngoãn nhận tội.

Trương Thiếu Kiệt gật đầu lia lịa, hiện người hắn hận nhất

Có điều Trương Tú nghe thế nhú mày:

- Vương đại nhân, Đường Kính Chi là cử nhân, nếu không có chứng cứ xác thực quan phủ không có quyền bắt y, hơn nữa dù bắt y vào đại lao rồi chúng ta cũng không được dùng hình tra tấn.

Vương triều Minh Hà cực kỳ coi trọng người có công danh, dưới tình huống bình thường, tú tài lên công đường không cần phải quỳ, còn cử nhân thậm chí được phép ngồi trả lời, còn muốn dùng hình nhất định phải báo lên trên khi có đủ nhân chứng vật chứng mới được, tuyệt đối không thể thiếu điều nào.

Vương Mông tính toán chuyện này đã lâu, chỉ còn thiếu người thực thi, nên nói chắc chắn:

- Không có chứng cứ thì chúng ta có thể bịa ra, nếu Đường gia không chịu giao người thì trong tay chúng ta có hơn 1500 binh mã thủ bị, chẳng lẽ không phá nổi một cái Đường gia?

- Chuyện này ...

Trương Tú buổi sáng mới bị ăn đòn, hiện giờ cực kỳ kiêng kỵ Đường lão thái quân, hắn không có gan tới Đường phủ bắt người.

- Ông sợ mù già kia sao?

Vương Mông đoán trúng tâm tư của Trương Tú.

- Vương đại nhân, mù ta dù gì cũng là cáo mệnh phu nhân do hoàng gia phong thưởng, hạ quan gặp phải bà ta nào dám bắt kính? Nếu bà ta chặn cửa không cho vào thì hạ quan biết làm sao?

Biết làm sao thì ta chẳng cần đợi tới bây giờ, Vương Mông nghĩ thế nhưng cười lạnh nói:

- Trương Tú à Trương Tú, ta thấy ông bị mù già đó đánh cho sợ rồi, bà ta tuy là cáo mệnh phu nhân nhưng đâu thể khinh nhờn quốc pháp, nếu bà ta dám cho hộ vệ chặn cửa, người cứ cho quân sĩ xông vào, chỉ cần dặn dò quân sĩ trước không gây tổn hại cho bà ta thì những kẻ khác giết bao nhiêu cũng không đáng ngại.

Mỗi khi một người được phong hiệu qua đời, hoàng gia cực kỳ coi trọng đều phái người tới thăm hỏi, cho nên đám Vương Mông không dám làm gì Đường lão thái quân, nếu không khi sử giả được phái tới phát hiện ra có gì lạ thường thì bọn chúng có bao nhiêu cái đầu cũng chẳng đủ để chém.

Dám động vào người hoàng gia phong hiệu khác gì không coi hoàng thất vào trong mắt? Uy nghiêm hoàng thất là không thể bị khiêu chiến.

Trương Tú bị khích bác, đầu như muốn bốc khói, hắn bị Đường lão thái quân đánh giữa phố đã mất mặt lắm rồi, sao chịu được bị cái danh hèn nhất nữa, nên tuy có chút không ngoan, nhưng rốt cuộc là kẻ võ phu, hắn cắn răng nói:

- Hạ quan tuân lệnh, nhất định không làm đại nhân thất vọng.

Tuân lệnh?

Người tuân lệnh ai?

Vương Mông cười thâm, chuyện này bất kể thuận lợi hay không cũng có kẻ phải giơ đầu chịu tội, nhưng chẳng liên quan gì tới hắn hết, kẻ vu cáo hãm hại là Trương Thiếu Kiệt, mà kẻ ra tay bắt người là Trương Tú.

Tên Trương Tú này bảo vệ được thì tốt, coi như dẫn mặt để hắn biết trên đầu hắn có ai, không nhờ Đường lão thái quân thì Vương Mông không biết tên này kiếm chác sau lưng mình nhiều như thế, không được cũng hơi đáng tiếc, tên thủ hạ ngu xi nghe lời như thế không dễ kiếm.

Còn tên Trương Thiếu Kiệt kia, chẳng qua là tên lưu manh giang hồ, nếu không vì ả tiểu thiếp kia của Đường Kính Chi thì ta chẳng đưa người về đây để người ... Hừ, người chết cũng đủ đến bù rồi.

- Được chuyện này cứ quyết định như thế, ngày mai chúng ta chia nhau ra bố trí, đợi mọi việc chuẩn bị thỏa đáng, do Trương đại nhân phụ trách bắt người.

Vương Mông nói xong, ba tên thương lượng thêm chi tiết rồi giải tán.

Hôm sau rồi quang mây tạnh, nhiệt độ có ấm lên so với hai ngày trước đó, nhưng rõ ràng không thể quay về nhiệt độ trước kia được nữa, ra ban ngày trời nắng ra được không còn ai dám mặc phong phanh, ban đêm không đắp chăn là không chịu nổi nữa rồi.

Mười mấy chiếc xe hàng của Giả gia từ các thành xung quanh lục tục tới nơi vào buổi sáng, Đường Kính Chi không mặc cả, mua hết toàn bộ.

Người mang hàng tới là một chàng quỳ của Giả gia, không thấy mặt mũi của Giả Lâm đâu, chẳng biết do hôm nọ vác cái mông bị thương đi chỉ để nhìn hả hê với địch thủ cho nên vết thương rách ra không lết ra đường được nữa, hay là ôm được giai nhân về không còn thiết tha tới chuyện khác.

Đường Kính Chi đoán nguyên nhân trước cao hơn, nếu vì nguyên nhân thứ hai thì chắc chắn nó cũng sẽ gây ra hậu quả giống như nguyên nhân thứ nhất rồi, lệnh hạ nhân chuyển hàng lên xe của Đường gia, y ăn sáng xong, chuẩn bị đưa hàng tới bên chỗ đất hoang thì có một nha hoàn vội vàng chạy tới báo:

- Nhị gia, có người ở nha môn tới, mời Nhị gia qua đó ngay.

Người của nha môn ?

Lai giả bất thiện, Đường Kính Chi nhíu mày, bọn chúng cũng nhanh đấy.

Ngọc Nhi lo đối phương gây chuyện bất lợi cho tướng công thư sinh, nói:

- Nhị gia, để tỳ thiếp theo người tới đại sảnh.

- Ừm.

Đường Kính Chi gạt đầu, dám Vương Mông không dám làm gì Đường lão thái quân, chắc chắn quay sang nhắm vào y, liền gạt đầu:

Rời hậu viện, hai người tới đại sảnh, Đường Kính Chi vừa bước qua ngưỡng cửa thì thấy có hai nam tử, một quen một không, y định lên tiếng thì sau lưng có tiếng kêu kinh ngạc:

- Là huynh!

Hai nam tử tới Đường phủ một là tên công sai của nha môn, Hoắc Canh sinh, tên này trước kia được Vương Mông sai phái, từng tới Đường gia điều võ dương oai, định xui bầy đồ thêm dầu vào lửa mâu thuẫn của Đường Kính Chi và Đường Lễ Chi, để thừa cơ lợi dụng, cuối cùng không được việc gì mà còn bị Đường Kính Chi đuổi khỏi cửa.

Còn lại là một công tử tuần tũ, toàn thân trường sam trắng, lưng đeo kiếm tua đỏ, phong độ ngời ngời, Đường Kính Chi nghe Ngọc Nhi ở sau lưng thốt lên thì giật mình, y chưa bao giờ thấy Ngọc Nhi thất thố như vậy, tức là quan hệ giữa nàng và tên thanh niên kia không hề tầm thường

294. Chương 300: Lăn Đầu Gặp Tình Địch.

Người mặc áo trắng đó là Trương Thiếu Kiệt, nhìn thấy Ngọc Nhi không kiềm chế được nhưng nhớ kích động, từ khi biết nàng ở Đường gia, hắn mấy lần định đang đêm đột nhập vào Đường phủ gặp nàng, nhưng Đường gia canh gác quá nghiêm ngặt, dù mấy hộ vệ của Đường gia không ngăn cản được hắn nhưng muốn gặp nàng một cách âm thầm là không thể, chưa nói hắn mơ hồ nhận ra vừa tới gần Đường gia là bị ánh mắt theo dõi ở trong bóng tối, nên hắn đành kiềm chế.

Nhưng lúc này hắn không dằn lòng được nữa, đứng bật dậy đi tới:

- Hồng Nương, thời gian qua muội sống ra sao?

Trương Thiếu Kiệt và Ngọc Nhi sớm chiều ở bên nhau gần mười năm, thoáng nhìn một cái hắn có thể nhận ngay ra nàng sau tấm khăn che mặt.

Đường Kính Chi mặt sa sầm.

Ngọc Nhi đã gả vào Đường phủ, thành nữ nhân của y, vậy mà tên công tử này gọi thẳng khuê danh của nàng ngay trước mặt y, hiển nhiên không coi mình vào đâu.

Phải, y biết nàng tên là Dư Hồng Nương, nhưng nàng không muốn y gọi như thế.

Giữa bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì?

Ngọc Nhi chậm chậm bỏ khăn che mặt xuống, hàm răng đều đặn như ngọc trai cắn môi hồng, lòng cũng cảm xúc ngổn ngang trăm mối, ấp úng nói:

- Muội sống rất tốt, Nhị sư huynh, gia gia, gia gia ...

- Không còn nữa.

Trương Thiếu Kiệt mặt mày buồn bã, dừng bước, quay đầu sang một bên.

- Cái gì?

Ngọc Nhi sắc mặt đại biến, đi nhanh tới trước mặt Trương Thiếu Kiệt, hỏi lớn:

- Lúc muội đi có để lại thư nói Tuyết Sâm đặt trong phòng, chẳng lẽ các huynh không phát hiện ra?

- Không, không phải không phát hiện, mà mà trong lúc chữa trị gia gia không chịu phối hợp, cuối cùng ...

Trương Thiếu Kiệt lắp bắp mãi mới nói hết, Ngọc Nhi như trúng sét đánh, đứng chết lặng tại chỗ.

Người này là Nhị sư huynh của Ngọc Nhi?

Hiểu được quan hệ của hai bọn họ Đường Kính Chi chẳng yểu tâm hơn, vì Trương Thiếu Kiệt đáng vẻ bất phàm, hơn nữa là nam nhân, y nhận ra được ánh mắt mang tình cảm nồng cháy của Trương Thiếu Kiệt khi thấy Ngọc Nhi, đó không phải đơn thuần là tình cảm sư huynh dành cho sư muội mà là tình cảm nam nữ.

Thân thể của Ngọc Nhi tới nay với y vẫn là một câu đố, cho nên Đường Kính Chi không yên lòng, trước kia y từng nhiều lần chủ động đề cập tới chuyện này, nhưng Ngọc Nhi nếu không lắng đi thì im lặng không đáp.

- Mộ gia gia ở đâu, nếu rảnh huynh đưa muội đi thăm.

Nước mắt lặng lẽ chảy ra, ướt đầm gò má, Ngọc Nhi đứng một lúc rất lâu họng mới nghèn nghẹn phát ra được vài câu:

Trương Thiếu Kiệt lòng như sát muối, đưa ống tay áo lên định lau nước mắt cho Ngọc Nhi, Đường Kính Chi thấy vậy mặt biến sắc, ho mạnh một tiếng.

Nghe thấy tiếng ho này, Ngọc Nhi bình tĩnh, vội vàng lùi lại mấy bước, Đường Kính Chi đi tới đưa cho nàng một cái khăn lụa.

Nhìn sắc mặt tướng công thư sinh khó coi, Ngọc Nhi mới ý thức được mình đã là vợ người, không thể quá thân cận với sư huynh nữa rồi.

Cảnh này lọt vào mắt Trương Thiếu Kiệt thì biến vị, cho rằng Đường Kính Chi hăm dọa Ngọc Nhi, y sau chịu để người trong lòng chịu ủy khuất, dùng dùng nỗi giận quát:

- Người chính là Đường Kính Chi?

Thái độ lúc đầu của Trương Thiếu Kiệt làm Đường Kính Chi không có chút thiện cảm nào với “ông anh vợ” này, giờ nghe ngữ khí hằn hắt thiện lạnh nhạt đáp:

- Chính là tại hạ.

Không thèm nhìn hắn đi thẳng tới chủ vị ngồi xuống.

Trương Thiếu Kiệt thấy Đường Kính Chi ngông cuồng không xem mình vào đâu thì muốn ra tay giáo huấn, nhưng Ngọc Nhi liên tiếp mấy lần đưa mắt ra hiệu, hắn phải nhẫn nhịn.

- Hừm!

Phất mạnh ống tay áo, chẳng đợi chủ nhân mời Trương Thiếu Kiệt tự tìm vị trí ngồi xuống.

Nha hoàn phục vụ ở đại sảnh định đi tới rót trà cho khách nhưng bị Đường Kính Chi phất tay đuổi lui.

Ngọc Nhi không hiểu vì sao Đường Kính Chi vì sao lại vô lễ với Nhị sư huynh của mình như thế, lòng nàng rất bất bình, nhưng nhớ ra hiện mình chỉ là một tiểu thiếp thấp kém, Nhị sư huynh nàng cũng chỉ là người đứng với Đường gia, bất bình chuyển biến thành đau đớn tủi hờn.

Dư Hồng Nương nàng cao ngạo chưa bao giờ để thanh niên tuấn kiệt trong võ lâm theo đuổi vào mắt, nào ngờ một ngày làm tiểu thiếp cho người ta.

Chính vì không thể tiếp nhận thân phận này, cho nên nàng mới suốt ngày lấy khăn che mặt, hờn thẹn không muốn gặp ai.

Ngồi xuống uống mấy ngụm trà, Đường Kính Chi dần lắng dịu lại, mắt nghi hoặc liếc nhìn qua lại giữa Trương Thiếu Kiệt và Hoắc Canh Sinh, hai người này tình cờ tới cùng lúc hay là cùng một bọn.

Không thể nào!

- Ngọc Nhi, nàng không định giới thiệu bọn ta với nhau sao?

Nếu là thân thích của chính thê tới nơi, phía nam ít nhất phải ra cổng nghênh đón, bày bàn tiệc nhà thịnh soạn, nhiệt tình khoản đãi, lúc này Ngọc Nhi thấy Đường Kính Chi chẳng những không khách khí với Nhị sư huynh của mình, thậm chí cả trà cũng không cho, lòng cực kỳ đau khổ.

Tiểu thiếp.

Mình chỉ là một tiểu thiếp thấp kém mà thôi, bằng vào cái gì người ta phải khách khí với sư huynh của mình?

Hít sâu một hơi, cố gắng áp chế vết thương lòng, Ngọc Nhi mới nói:

- Nhị gia, đây là Nhị sư huynh của tỳ thiếp, họ Trương, tên Thiếu Kiệt.

Trương Thiếu Kiệt nếu đã tới đây, tất nhiên đã biết về Đường gia, nàng không giới thiệu thêm.

Nhưng sắc mặt Đường Kính Chi tối thêm ba phần, chẳng lẽ nàng không muốn nói mình là tương công của nàng hay sao?

- Thì ra là Nhị sư huynh của Ngọc Nhi, hân hạnh được gặp.

Dù sao cũng phải khách khí nói vài câu, nếu không tiếp theo khó mà nói chuyện được, Đường Kính Chi nói xong chỉ tùy ý chấp tay:

Trương Thiếu Kiệt hận kẻ này cướp đi sư muội vốn thuộc về mình, y lại còn cố ý lạnh nhạt, tức thiếu chút nữa bẽ phối, ánh mắt như hai mũi tên bén nhọn nhim soáy vào mặt Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi cũng cực kỳ không thoải mái, đâu sợ gì hắn, trừng mắt hung hăng nhìn lại, hai ánh mắt gặp nhau như tạo ra tiếng đao kiếm loảng xoảng.

Hai người này cứ như hai con gà chọi, vừa gặp nhau một cái là thấy ngứa mắt, làm Ngọc Nhi bị kẹp ở giữa rất khó xử, tuy có hơi giận Đường Kính Chi không nể mặt mình, không coi người thân của mình ra gì, nhưng nàng vẫn tỉnh táo hiểu thân phận của bản thân.

Còn về Nhị sư huynh vì sao lại nổi giận thì nàng rõ hơn ai hết.

- Nhị sư huynh tới tím muội có chuyện gì không?

Ngọc Nhi thực sự không muốn quan hệ của hai nam nhân đều rất trọng yếu với nàng trở nên quá căng thẳng, chủ động phá tan im lặng.

Thu hồi ánh mắt lại, Trương Thiếu Kiệt sắc mặt phức tạp, nhìn Ngọc Nhi thẩn thờ, Ngọc Nhi thấy vậy cúi đầu cười buồn.

- Chẳng lẽ không có chuyện gì thì huynh không tới thăm muội được sao?

Trương Thiếu Kiệt do dự một hồi, cuối cùng không nói ra chính sự:

Đường Kính Chi siết chặt nắm đấm, thấy như có tảng đá đè trên ngực, dù y có mù cũng nhìn ra Trương Thiếu Kiệt có lòng bất chính với Ngọc Nhi.

Nếu chẳng phải cố kỵ hắn là Nhị sư huynh của Ngọc Nhi, Đường Kính Chi đã quát hạ nhân đuổi ra ngoài.

Nếu chỉ đơn thuần là sư huynh tới thăm sư muội thì tất nhiên là được, nhưng ... Ngọc Nhi gương gạo gặt đầu.

Đường Kính Chi thấy lòng bức bối, quay sang Hoắc Canh Sinh hừ lạnh:

- Người chạy tới Đường phủ làm cái gì?

Lần này tới nhà, Hoắc Canh Sinh chỉ là người dẫn đường, còn việc do Trương Thiếu Kiệt ra mặt, nhưng nhìn sang thấy Trương Thiếu Kiệt không có ý định trả lời thăm chửi rửa, mặt vẫn phải tỏ ra khi thể nói:

- Lần này bản công sai tới Đường phủ là muốn mời Đường nhị gia tới nha môn một chuyến, phối hợp với quan phủ điều tra một vụ án mạng.

- Cái gì? Án mạng nào?

Hoắc Canh Sinh đứng dậy nói:

- Hôm qua ở thành bắc có xảy ra một vụ án mạng, người bị chết họ Kiều, xếp thứ tám trong nhà, nên gọi là Kiều Bát, kẻ này mở một đồ trường có tên là Tự Nhạc cũng có chút tên tuổi, nghe nói trước đó không lâu sai lưu manh tới Tế Sinh Đường của Đường gia thu phí bảo hộ, kết quả hôm qua còn bị Nhị nãi nãi của quý phủ đánh giữa phố.

Kiều Bát chết rồi?

295. Chương 301: Lại Thêm Một Vị Khách.

Đường Kính Chi cả kinh, lòng cuộn sóng, cố gắng bình tĩnh lại, lúc này không còn bận tâm tới Trương Thiếu Kiệt nữa, Kiều Bát ban ngày có xung đột với Đường gia, buổi tối bị giết, nhìn bề ngoài đúng là Đường gia đáng nghi nhất.

- Chỉ vì thế mà bảo Đường mỗ tới nha môn nhận thăm vấn sao?

Đường Kính Chi cười lạnh:

Trước khi tới bên trên đã nói phải dùng biện pháp cứng rắn, nên Hoắc Canh Sinh không sợ không mời được Đường Kính Chi, chỉ cần chọc giận y để y đối địch với quan phủ là được, nên Hoắc Canh Sinh lớn giọng quát:

- Thế nào, lý do này còn chưa đủ à?

- Nực cười!

Đường Kính Chi khinh bỉ nói:

- Tên Kiều Bát đó là hạng lưu manh mở đồ trường, Lạc thành này ai lạ gì hắn, thường ngày hắn làm không biết bao nhiêu chuyện ác, cờ gian bạc lận khiến bao nhiêu người táng gia bại sản, ta có thể ra đường vợ một đồng người ngày đêm mong chờ hắn chết cho sớm. Đường gia hôm nay người đã đánh, tiền đã lấy, giết hắn để làm gì nữa?

- Chuyện này ...

Hoắc Canh Sinh á khẩu:

Thấy Hoắc Canh Sinh bị người ta nói cho cứng họng, không biết ứng phó ra sao, liên tục đưa mắt ra hiệu với mình, sắc mặt Trương Thiếu Kiệt cực kỳ khó coi, mặc dù hắn đã bị Vương Mông thuyết phục, nhưng không dám để sư muội biết mình làm quan trong nha môn.

Đường Kính Chi luôn quan sát Hoắc Canh Sinh, cho nên động tác nhỏ của kẻ này không qua được mắt y, nhìn sang Trương Thiếu Kiệt, thấy ánh mắt hắn có vẻ né tránh, thăm kinh ngạc, tên Trương Thiếu Kiệt này câu kết với quan phủ thật sao?

Không đúng Ngọc Nhi luôn căm ghét quan phủ, bọn họ là huynh muội, làm sao khác nhau như thế?

Lúc này Ngọc Nhi cũng nhận ra có điều bất thường, ánh mắt bắt chết trên người Trương Thiếu Kiệt với vẻ không sao tin nổi.

Trương Thiếu Kiệt mặt ửng đỏ, hắn biết chuyện đã thế này mình không thể không đứng ra được nữa.

Khí phách, đã tâm!

Những lời Vương Mông nói bỗng vang lên trong đầu, Trương Thiếu Kiệt đứng bật dậy, hừ một tiếng:

- Kiều Bát đắc tội với không ít người, nhưng có năng lực giết hắn chỉ có Đường gia các người thôi.

- Nhị sư huynh!

Ngọc Nhi hét lên, chỉ mặt hắn:

- Huynh, huynh ...

- Tiểu sư muội, hắn không phải là Trương Thiếu Kiệt trước kia nữa rồi.

Ngọc Nhi chưa dứt lời, ở cửa có giọng nam trầm xa lạ truyền vào, Đường Kính Chi thấy cửa đại sảnh trống trơn, thoát cái có một bóng người màu xanh xuất hiện.

Giữa ban ngày ban mặt kẻ này có thể đột nhập vào Đường gia mà không ai phát hiện được ... Như vậy bản lĩnh phải cực kỳ đáng sợ.

Hiện Đường gia không chỉ tăng cường hộ vệ tuần tra nhiều lớp, bố trí chòi canh ngầm mà có cả ám vệ bố trí bên ngoài, chính Ngọc Nhi là người tự bố trí việc phòng vệ này, nàng thừa nhận bản thân không thể vào Đường gia mà không bị ai phát hiện.

Đường Kính Chi đang chấn động thì bên kia cả Trịnh Kiểm Thu và Ngọc Nhi gần như đồng thanh hô lên:

- Đại sư huynh.

- Đại sư huynh cũng tới sao?

So với Trương Thiếu Kiệt thì rõ ràng Ngọc Nhi thân thiết với vị đại sư huynh này hơn nhiều, vừa dứt lời thì vội chạy tới đón.

Có điều nàng chỉ bước được một bước thì tay bị giữ chặt, người khựng lại.

Tận mắt thấy Ngọc Nhi thiếu chút nữa để Trương Thiếu Kiệt lấy ống tay áo lau nước mắt, Đường Kính Chi đã có chuẩn bị tâm lý, nhìn dáng vẻ này của Ngọc Nhi, chỉ e bảy phần nàng chạy tới nhào vào lòng vị Đại sư huynh gì đó kia.

Có thể nhìn ra quan hệ ba người này rất thân, hơn nữa bọn họ đều là người trong giang hồ, không chú trọng lễ nghi lắm, điều Đường Kính Chi lo lắng không phải không có khả năng xảy ra.

Cảnh đó y không muốn thấy, mà không thể để cho nó diễn ra, nếu không lọt vào tai lão thái quân thì bà chiều y đến đâu cũng dứt khoát cho người đánh chết Ngọc Nhi, nên vội giữ lấy nàng.

- Tiểu sư muội, thời gian qua muội chịu khổ rồi.

Đại sư huynh này tuổi chạc 30, mắt sao mày kiếm, thể hình tráng kiện, mỗi bước chân mạnh mẽ chắc chắn, khuôn mặt đường nét sắc cạnh như đao vót, làm người ta cảm thấy đây là người rất kiên nghị, cùng mái tóc rối chỉ buộc dải băng trên đầu, trông đầy vẻ phong trần lãng tử..

Nhưng khi nói lời này khuôn mặt hắn nhu hòa hơn rất nhiều.

Ngọc Nhi nghe vậy bao tủi hờn chất chứa trong lòng dâng lên, nước mắt trào ra như đê vỡ, nàng khóc òa lên, tay bị Đường Kính Chi nắm chặt, không có chỗ trốn, nên vội đầu luôn vào ngực y khóc nức nở, chẳng bao lâu vạt áo y đã thấm nước mắt.

Nhìn Ngọc Nhi khóc lác giọng, Đường Kính Chi dù không hiểu nguyên nhân, nhưng lòng đau xót, đưa tay ra vỗ nhẹ lên lưng ong của giai nhân trong lòng.

Có tám phần mười là vì tiền bạc nên Ngọc Nhi mới khuất nhục bán mình vào Đường phủ.

Nhưng nếu nàng không làm thế, mình sao có được thê tử xinh đẹp kiêm võ công cao thâm như vậy? Chẳng lẽ tới giờ nàng vẫn thấy theo bên mình là vô cùng ủy khuất sao?

Nghĩ thế dù Đường Kính Chi tính tình ôn hòa rộng rãi cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

- Đại, đại sư huynh, sao huynh lại tới đây?

Trương Thiếu Kiệt tỏ ra rất sợ vị Đại sư huynh này, mấp máy môi hỏi:

- Hừm.

Đại sư huynh nhìn chằm chằm vào mắt Trương Thiếu Kiệt, giọng dứt khoát:

- Người mà không từ cái chức phó tổng bộ đầu lục phiên môn thì sau này đừng gọi ta là Đại sư huynh nữa.

- Cái gì? Nhị sư huynh vào lục phiên môn, lại còn làm phó tổng bộ đầu.

Ngọc Nhi cả kinh, ngẩng đầu mở to đôi mắt sững húp lên :

Trương Thiếu Kiệt quay đi, không dám đối diện với nàng.

- Nhị sư huynh, huynh hãy nói là không phải đi.

Thái độ của hắn tỏ cáo tất cả rồi, Ngọc Nhi không tiếp nhận được, tự lừa mình nói:

- Không sai, là như thế đấy.

Trương Thiếu Kiệt ưỡn ngực lớn tiếng đáp, lúc này hắn chỉ thấy lời Vương Mông nói có lý, nam tử đại trượng phu, sinh ra trong trời đất thì phải có sự nghiệp gì đó chẳng lẽ sống tầm thường rồi chết đi không để lại chút gì sao, phải có dã tâm, phải làm quan lớn, phải hưởng trọn vinh hoa diễm phúc nhân gian:

- Vào lục phiên môn thì sao nào? Làm phó tổng bộ đầu thì sao nào?

Ngọc Nhi bàng hoàng, không ngờ Trương Thiếu Kiệt thừa nhận thản nhiên như thế, hơn nữa khẩu khí còn dứt khoát, đứng ngay ra.

Đây, đây thực sự là Nhị sư huynh của mình sao?

- Ta vào lục phiên môn, ra sức vì triều đình, kiếm tiền đồ tươi sáng thì có gì sai?

Trương Thiếu Kiệt càng nói càng kích động, cuối cùng rống lên:

- Câm mồm, từ hôm nay trở đi, người không phải là Nhị sư huynh của ta nữa.

Ngọc Nhi tỉnh lại, giận dữ quát:

Trương Thiếu Kiệt cuống lên định phân bua thì Đại sư huynh cũng lên tiếng:

- Còn ta nữa, từ hôm nay ta và người không còn chút tình nghĩa nào cả.

- Vì sao? Vì sao?

Trương Thiếu Kiệt không phục:

- Lục phiên môn là nơi như thế nào chẳng lẽ người không biết sao mà còn hỏi?

Ngọc Nhi nói làm là làm, cách xưng hô cũng thay khiến hô hấp Trương Thiếu Kiệt như nghẹn lại ở cổ.

Lục phiên môn thuộc về bộ khoái nha môn, nhưng thân phận địa vị những bộ khoái ở đây lại cao hơn nha dịch bình thường rất nhiều, nhìn Lôi Âm chỉ là một tổng bộ đầu của lục phiên môn có thể thân cận bên Vương Mông là quan ngũ phẩm là đủ thấy thân phận hắn khá cao.

Nếu chỉ là đầu lĩnh bộ khoái bình thường ngay mặt Vương Mông cũng chẳng được thấy.

Ngọc Nhi và Đại sư huynh quyết liệt như thế là vì bộ khoái của lục phiên môn phụ trách xử lý chuyện trong giang hồ, truy lùng nhân sĩ võ lâm phạm tội, thường được người trong giang hồ gọi chung là “ưng khuyến” của triều đình.

Người trong giang hồ thường ỷ vào võ công không tuân theo pháp luật.

Đó là chuyện bất kỳ người nắm quyền ở thời đại nào cũng không chấp nhận, cho nên trừ bắt bớ người trong võ lâm phạm tội, bộ khoái của lục phiên môn còn theo chỉ thị của triều đình, làm những việc bất chính vu cáo hãm hại, gây xung đột chia rẽ giữa các môn phái trong giang hồ.

Cho nên người trong giang hồ đều coi bộ khoái lục phiên môn là rắn rết, thề không đội trời chung.

296. Chương 302: Hạ Sát.

Gia gia của Trương Thiếu Kiệt tên là Trương Thiên Hoa, một kỳ nhân lừng lẫy võ lâm, người này võ nghệ cao tuyệt, tập võ tới si dại, không chính không tà, mặc dù ông ta chẳng hề thù địch quan phủ, nhưng cũng không ít tham quan ô lại chết trong tay ông ta, bị ông ta ảnh hưởng, Ngọc Nhi và Đại sư huynh đều căm ghét quan phủ.

Một thời gian trước, Trương Thiên Hoa và một vị võ lâm cao thủ hẹn nhau quyết chiến, kết quả là đánh ngang tay, song cả hai đều bị trọng thương.

Khi đó Trương Thiên Hoa kinh mạch đã đứt, chẳng còn sống được bao ngày nữa, Ngọc Nhi lòng như lửa đốt, nghe nói một sàu đầu giá ở Kiên Thành bán một cây Tuyết Sâm ngàn năm bán mới giá khởi điểm 1000 lượng bạc, nàng một mình tới Đường gia, bán thân làm thiếp, sau đó lấy bạc, đem vào sàu đầu giá, lấy củ Tuyết Sâm kia rồi để lại 1000 lượng bạc.

Tuyết Sâm ngàn năm có thể kéo dài tuổi thọ, trị bệnh liệu thương, nếu như Trương Thiên Hoa ăn Tuyết Sâm, sau đó Trương Thiếu Kiệt và Đại sư huynh thay nhau truyền công trị bệnh, giữ lại được tính mạng không thành vấn đề.

Có điều Ngọc Nhi bỏ đi khiến Trương Thiên Hoa và Trương Thiếu Kiệt không thể tập trung tinh thần trị thương, nên trong một lần truyền công xảy ra sự cố, Trương Thiên Hoa mới mất mạng.

Chính lúc Trương Thiếu Kiệt bị nói cho không biết phải trả lời thế nào thì khước mắt hần vô tình nhìn thấy Đường Kính Chi đang khoanh tay ngồi xem trò hay ở một bên, tức tối chỉ vào mặt y, nói lớn:

- Ta làm bộ đầu thì không được, còn y thì sao? Nếu một ngày y vào triều làm quan thì thế nào, hai người cũng ân đoạn nghĩa tuyệt với y chứ?

Không nghĩ đột nhiên bị lôi vào cuộc, nhưng Đường Kính Chi phản ứng cực nhanh, sợ Ngọc Nhi trong lúc kích động sẽ nói ra lời gì đó không thể văn hồi:

- Đường mỗ có vào triều làm quan hay không là chuyện nhà của, Ngọc Nhi hiện đã gả vào Đường phủ, đời này, nàng là thê tử của Đường mỗ.

Đó là thời đại trọng nam khinh nữ, nam nhân muốn làm gì, thê thiếp không có quyền can thiệp, Ngọc Nhi dù là người giang hồ cũng biết đạo lý này, nhất thời không biết nói sao.

Đại sư huynh nhú mày, song không có lý do gì để bắt bẻ Đường Kính Chi.

- Hừm.

Trương Thiếu Kiệt tức thì được thể hung hăng nói:

- Y có thể làm quan, nhưng ta lại không được ra sức vì triều đình đình, đây là cái lý quái quỷ gì? Nói cho cùng còn chẳng phải vì tên họ Đường này có tiền sao, Hồng Nương, nàng cứ đợi đó, sẽ có ngày ta leo lên ngôi cao, rồi đường đường hoàng hoàng cưới muội về phủ.

- Nằm mơ.

Ngọc Nhi thấy trời đất đảo lộn, may mà có Đường Kính Chi đỡ ở bên cạnh nếu không nàng đã ngã rồi, nàng không sao ngồi được, chỉ vài tháng không gặp mà Trương Thiếu Kiệt đã trở thành con người khác, hơn nữa trong mắt hần, nàng còn thành loại nữ nhân ham mê giàu sang phú quý.

Đại sư huynh tức giận quát:

- Câm mồm, tiểu sư muội vì cứu mạng gia gia cho nên mới phải bán mình vào Đường phủ, muội ấy phải chịu ủy khuất lớn như thế là vì ta và người vô dụng không cứu nổi gia gia, người không biết an ủi thì thôi còn xỉ nhục muội ấy, người tự xem lại mình là loại người gì.

Đường Kính Chi mặt tối sầm như trời sắp mưa, tên Trương Thiếu Kiệt này quá mức ngông cuồng rồi, dám nói sẽ cưới nữ nhân của y ngay trước mặt y.

- Cút xéo! Đường gia không hoan nghênh các người, cút ngay cho ta.

Tới mức này khỏi cần giữ thể diện với phong độ, Đường Kính Chi lớn tiếng chửi:

- Người muốn chết!

Trương Thiếu Kiệt gầm lên xông tới:

- Cẩn thận!

Đại sư huynh biết Trương Thiếu Kiệt đã lạc lối, một khi ra tay ắt sẽ là sát chiêu.

Đường Kính Chi là một thư sinh, dùng miệng chửi mắng y không thua kém ai, nhưng động thủ đánh nhau lại không bằng người, đúng lúc này Ngọc Nhi phất tay phải, ba mũi cương châm lóe sáng, bắn thẳng vào yết hầu Trương Thiếu Kiệt.

Yết hầu là tử huyệt, bị đánh trúng chết là cái chắc.

Trương Thiếu Kiệt kinh hoàng biến sắc, không ngờ Ngọc Nhi lại hạ sát thủ với mình, trong ba người bọn họ, võ nghệ đại sư huynh cao nhất, ám khí của tiểu sư muội lợi hại nhất, nhìn ba ánh ngân quang xẹt tới, y vút cả thể diện, lăn mình sang bên mới thoát được trong gang tấc.

- Muội, muội .. Vì cái tên họ Đường này mà muội hạ sát thủ với ta sao?

Trương Thiếu Kiệt chặt vật bỏ dây, mặt đầy đau đớn nói:

Hai mắt hấn đầy vẻ không thể tin nổi, tại sao, tại sao chứ? Hấn và tiểu sư muội sống với nhau gần chục năm, Dư Hồng Nương thanh mai trúc mã của hấn lại tàn nhẫn ra tay sát thủ với hấn.

Vừa rồi hấn chỉ né chậm nửa nhịp thôi là đã thành cái xác chết rồi.

Đường Kính Chi cũng điên tiết, y không đánh được, nhưng có thể dùng miệng xả hận:

- Thối lắm, người muốn giết tướng công của nàng, nàng có thể tha cho người à? Đúng là thằng đàn.

Câu này truyền vào tai Trương Thiếu Kiệt thấy hòng ngòn ngọt thiếu chút nữa phun máu ra ngoài.

Trương Thiếu Kiệt giận thì giận, nhưng lúc này đây hấn không dám xông lên ra tay nữa, bản lĩnh Ngọc Nhi không kém hấn, nếu nàng liều mạng, hấn không có chút cơ may nào.

Thì thế hấn chỉ có thể trợn mắt lên, mặt hầm hầm nhìn Đường Kính Chi như muốn ăn tươi nuốt sống.

Đại sư huynh thấy Ngọc Nhi ra tay ngăn Trương Thiếu Kiệt lại thì thở phào, gài thanh trường kiếm màu đen lại vào đai trên lưng ra.

Tiếng cầm kiếm Trương Thiếu Kiệt lạnh gáy, giận quá mất khôn, thanh kiếm của Đại sư huynh còn đáng sợ hơn ám khí của tiểu sư muội, nếu vừa rồi Đại sư huynh ra tay thì hấn chết rồi.

- Trương Thiếu Kiệt, hôm nay người tới Đường phủ là để điều tra cái chết của Kiều Bát chứ gì? Vậy giờ ta cho người biết, Kiều Bát do ta giết đấy.

- Không thể, huynh và tên Kiều Bát đó không thù không oán, vì sao giết hấn?

Tối hôm qua đám người Vương Mông còn chưa thương lượng xong phải giết ai mới có thể vu cáo cho Đường gia thì nghe công sai báo tin, Kiều Bát vừa mới đắc tội với Đường gia đã bị giết rồi.

Ba bọn chúng mừng húm, lập tức quyết định lợi dụng vụ án sẵn có này hãm hại Đường Kính Chi.

Trương Thiếu Kiệt tới đây là để bắt Đường Kính Chi, tất nhiên không thể để Đại sư huynh phá hỏng chuyện của mình, liền lớn tiếng phản bác.

- Kiều Bát mở đồ tướng sông bạc, chơi gian lận cướp tiền người ta, rồi cho người ta vay nặng lãi, hại không biết bao người nhà tan cửa nát, ngoài ra hấn còn phái bọn tay chân đi thu phí bảo hộ phá hoại chuyện kinh doanh của các tiểu hộ, nhằm ép họ bán tài sản với giá thấp. Trương Thiếu Kiệt, con người ta thế nào người còn chưa rõ sao?

Trương Thiếu Kiệt biết đại sư huynh hành hiệp trọng nghĩa, cực kỳ ghét loại ác bá hoành hành gây hại bách tính, tức thì tin thêm vài phần.

Đại sư huynh ung dung nói:

- Tên Kiều Bát đó bị ta vặn gãy cổ mà chết, Trương Thiếu Kiệt, người thấy ta nói đúng chứ?

Trương Thiếu Kiệt phụ trách vu cáo Đường gia, tất nhiên hắn đã tới hiện trường kiểm tra, đồng thời bố trí một chút để manh mối ở hiện trường hướng về phía Đường gia, khi đó hắn kiểm tra xác của Kiều Bát, phát hiện cổ kẻ này có vết thâm, bị người ta bóp gãy cổ mà chết, như vậy xem ra hung thủ đúng là Đại sư huynh của hắn rồi.

- Tới đây đi, có giải thì tới mà bắt ta.

Đại sư huynh chia trường kiếm màu đen về phía Trịnh Thiếu Kiệt, cười lạnh.

Trương Thiếu Kiệt sao dám động thủ với đại sư huynh, càng không dám nói ra những chứng cứ hắn chuẩn bị cố gán tội cho Đường Kính Chi nữa, vừa rồi hắn còn có thể lên mặt làm việc công, nếu để Đại sư huynh biết hắn cố ý tới đây vu cáo hãm hại, với tính cách của Đại sư huynh e khó an lành trở về, sắc mặt biến ảo một hồi rồi dậm chân dẫn Hoắc Canh Sinh rời Đường phủ.

- Tại hạ Hồng Phong, ra mắt Đường công tử.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng Trương Thiếu Kiệt đi xa dần, Hồng Phong thở dài, tra kiếm vào vỏ rồi khom lưng thi lễ với Đường Kính Chi.

297. Chương 303: Hồng Phong.

Đường Kính Chi có vài phần thiện cảm với Hồng Phong, vội chấp tay đáp lễ:

- Hồng huynh là Đại sư huynh thì cũng là đại ca của Lâm mỗ, không cần đa lễ, mời, chúng ta ngồi xuống nói chuyện.

Hồng Phong là người tính cách hào sảng thoải mái, không khách khí, tự tìm chỗ ngồi xuống.

Gọi nha hoàn đứng ở cửa vào rót trà cho Hồng Phong, Đường Kính Chi nắm tay Ngọc Nhi tới chủ vị, chủ vị có hai chỗ ngồi, nhưng cách nhau một cái bàn, y liền bê ghế bên phải sang, để hai cái ghế ở cạnh nhau rồi kéo Ngọc Nhi ngồi xuống.

Hành động này lọt vào mắt Hồng Phong, làm hắn ngẫm tán thưởng :” Xem ra vị Đường nhị gia này không phải là người cổ hủ xem trọng lễ giáo như thiên hạ đồn!”

Đội nha hoàn pha trà xong, Đường Kính Chi đuổi ra ngoài rồi mới hỏi:

- Hồng huynh, tên Kiều Bát kia là do huynh giết thật à?

Hồng Phong nâng chén trà lên uống một ngụm, thản nhiên thừa nhận:

- Không sai, hôm qua Hồng mỗ vừa vặn gặp Nhị nãi nãi quý phủ giáo huấn kẻ này trên phố, khi đó Kiều Bát không dám phản kháng, nhưng sau chuyện định liên hợp quan viên Lạc thành báo thù Đường gia, Hồng mỗ nghe ngóng biết hắn là tên ác bá khiến quanh đó không ai không nghiêng răng căm hận, cho nên tối hôm qua thuận tay trừ luôn kẻ này, không nghĩ gây rắc rối cho Đường gia.

Đường Kính Chi vỡ lẽ, y cũng không trách Hồng Phong, dù sao nếu không có chuyện này đám Vương Mông cũng kiếm một cái cớ khác thôi:

- Thì ra là thế.

- Đại sư huynh, huynh và Nhị sư huynh vì sao tìm tới được Đường gia?

Ngọc Nhi tính cách kiên cường, trước đó vì đột nhiên nghe tin gia gia qua đời tâm tình mới xao động kịch liệt, hiện giờ lau khô nước mắt, tuy mí mắt hơi sưng đỏ, nhưng lòng đã bình tĩnh trở lại.

Hồng Phong nhìn tiểu sư muội với ánh mắt hiền từ của huynh trưởng:

- Huynh đi theo sau Thiếu Kiệt cho nên mới tìm được muội, còn về phần hắn vì sao hắn biết muội ở Đường phủ thì huynh không rõ.

Đề tài vừa liên quan tới Trương Thiếu Kiệt, sắc mặt Ngọc Nhi rất phức tạp, Đường Kính Chi nhận ra, lòng nổi lên nghi vấn :” Ngọc Nhi và tên mặt trắng đó thực sự chỉ là sư huynh muội bình thường sao?”

Không có được đáp án, lòng y như mèo cào, bứt rứt khó chịu.

- Đường công tử, mấy ngày qua Hồng mỗ theo sát phía sau Thiếu Kiệt, hẳn qua lại rất gần gũi với đám người Vương Mông, hình như muốn đối phó với Đường gia, công tử phải chuẩn bị sẵn sàng ứng phó.

Tiểu sư muội gả cho Đường Kính Chi là điều không thể thay đổi được nữa, cho nên Hồng Phong thấy mình phải có trách nhiệm nhắc nhở vị muội phu này.

Đường Kính Chi gật đầu:

- Đa tạ Hồng huynh nhắc nhở, thực ra Đường mỗ đã biết đám Vương Mông đó muốn đối phó với Đường gia lâu rồi.

- Ô, vì sao bọn chúng muốn đối phó với Đường gia?

Mặc dù Đường Kính Chi khá có thiện cảm với Hồng Phong, nhưng dù sao chưa hiểu hẳn là người thế nào, thân thế ra sao, chuyển lại liên quan tới vận mệnh của Đường gia nên cần phải cẩn thận, nhưng y chưa trả lời Ngọc Nhi đã nói:

- Vì gia sản Đường gia, tên Vương Mông đó còn có tri châu Điền Cơ chống lưng, chủ mưu cũng chính là tên cầu quan Điền Cơ đó.

Hồng Phong nghe vậy mặt trầm xuống:

- Nếu đúng là thế thật thật thì mọi người phải hết sức đề phòng, ta có nghe vài tin đồn về Điền Cơ, dưới trướng lão ta có không ít nhân vật giang hồ.

- Đại sư huynh, tại sao gia gia lại mất? Chẳng lẽ củ tuyết sâm đó có vấn đề?

Ngọc Nhi quan tâm nhất vẫn là chuyện về Trương Thiên Hoa.

Hồng Phong lắc đầu, ôm trách nhiệm vào người:

- Tuyết Sâm không có vấn đề gì, là do huynh và Thiếu Kiệt vận công trị thương cho gia gia xảy ra vấn đề.

Kỳ thực Hồng Phong không muốn nói cho Ngọc Nhi biết nguyên nhân thực sự, đó là Trương Thiên Hoa lo cho Ngọc Nhi không chịu hợp tác, dứt khoát muốn bọn họ đi tìm Ngọc Nhi, từ năm tám tuổi Ngọc Nhi luôn theo bên ông, Trương Thiên Hoa quá hiểu tính nàng, biết vì củ tuyết sâm này rất có khả năng nàng làm việc quá khích thiếu suy nghĩ.

Về sau tuy thuyết phục được Trương Thiên Hoa dùng tuyết sâm, nhưng ông ta vì lo cho Ngọc Nhi, trong lòng bất an nên để xảy ra sự cố.

Nếu nói thật tiểu sư muội chắc chắn sẽ tự trách mình không thôi, cho nên Hồng Phong mới nói như vậy, vì cứu Trương gia gia, tiểu sư muội đã phải hi sinh nhiều rồi.

- Muội muốn tới mộ gia gia bái tế.

Ngọc Nhi không nghĩ nhiều, rơm rớm nước mắt mím môi nói:

- Ta sẽ dẫn muội đi.

Hồng Phong đồng ý, nhưng Đường Kính Chi nhướng mày lên, y còn chưa rõ rốt cuộc quan hệ giữa Ngọc Nhi và Trương Thiếu Kiệt ra sao, còn Hồng Phong là người thế nào, cho nên y không yên tâm cho nàng theo họ rời phủ.

Lòng suy nghĩ, bắt giắc tay nắm lấy tay Ngọc Nhi chặt hơn.

Bất kể Trương Thiếu Kiệt hay Hồng Phong đều có tướng mạo xuất chúng, hơn nữa cả hai đều có tình cảm sâu sắc với Ngọc Nhi, ở cạnh nhau gần mười năm, Đường Kính Chi mang lòng cảnh giác với họ cũng là chuyện thường.

Dù sao Ngọc Nhi chưa cùng y chưa có phu thê ân ái thực sự, không có ràng buộc, y không yên tâm, nàng là nữ nhi giang hồ là con chim nhỏ tự do.

Ngọc Nhi nói xong định đi ngay, nhưng bị Đường Kính Chi kéo tay, không còn cách nào khác phải ngồi xuống, Hồng Phong thấy vậy có chút trầm tư.

- Hồng huynh, Ngọc Nhi từ khi gả vào Đường phủ chưa bao giờ nói tới chuyện quá khứ với tiểu đệ, hôm nay gặp được sư huynh của nàng, tiểu đệ vốn nên chuẩn bị rượu thịt, cùng huynh trưởng uống rượu chuyện trò, nhưng biết sao chuyện trong phủ quá nhiều, thực sự không có thời gian.

Đường Kính Chi chấp tay tạ lỗi, thực sự cũng không phải y kiếm cớ, việc giao áo chần có thể sai hạ nhân làm, nhưng y cần tìm Bằng Việt và Từ Thức, hai người này thông minh mưu trí, không chừng có cách giúp Đường gia:

Hồng Phong đứng dậy nói:

- Hiền đệ với sức một mình, khởi động công trình lớn như khai hoang đào kênh, chẳng những cứu tế mười mấy vạn nạn dân phương bắc, lại còn tạo phúc đời đời cho bách tính vùng này, vi huynh bội phục vô cùng, hiền đệ hôm nay còn có chuyện phải làm, vậy ta không quấy quả nữa .

- Đại sư huynh ...

Ngọc Nhi thấy Hồng Phong muốn đi, vội vàng giữ lại, có điều nàng mới nói được ba chữ, Đường Kính Chi đã cắt ngang:

- Ngọc Nhi hôm nay nàng còn phải theo ta tới chỗ đất hoang một chuyến, chuyển chần áo cũ cho nạn dân, thực sự không có thời gian đâu. Hay là thế này, chúng ta cùng Hồng huynh hẹn thời gian cùng đi tế mộ Trương gia gia.

Ngọc Nhi chỉ là tiểu thiếp, ngay cả thân nhân của nàng còn chẳng liên quan gì tới Đường gia, nói gì vị Trương gia gia kia vốn chẳng phải thân gia gia của nàng, Đường Kính Chi với thân phận gia chủ gia tộc lớn Lạc thành, hạ mình đi cùng bái tế là cấp cho Ngọc Nhi thể diện lớn lắm rồi.

Hồng Phong dù đoán được Đường Kính Chi nhất định muốn đi cùng là có mục đích khác, nhưng thiện cảm với y vẫn tăng mạnh, đi tới một bước, đưa tay ra vỗ vai y, cười sáng khoái:

- Được, không thành vấn đề, vi huynh là kẻ lang thang nhàn rồi, chỉ xem khi nào đệ có thời gian là được.

- Chập tối hôm nay là được.

Đường Kính Chi biết Ngọc Nhi lúc này rất muốn đi bái tế Trương gia gia, nên cố gắng không trì hoãn lâu.

- Vậy thì chập tối hôm nay ta sẽ tới Đường phủ tìm mọi người.

Hồng Phong nói xong, không để ý tới ánh mắt cố giữ lại, xoay người đi.

Đường Kính Chi rất bận, và lại y có quá nhiều điều muốn hỏi riêng Ngọc Nhi, chỉ nắm tay nàng tiến ra tới cửa, Hồng Phong rất thích hành động phóng khoáng không chú ý lễ nghi phiến toái của y :” Thế này xem ra tiểu sư muội ở bên y cũng không phải quá gò bó.”

Tiến Hồng Phong đi rồi, Đường Kính Chi kệ Ngọc Nhi làm mặt lạnh, kéo tay nàng tới hậu viện, đợi hạ nhân chuẩn bị hàng hóa đầy đủ, liền lên xe ngựa.

298. Chương 304: Thân Thế.

Đội xe lắc lư rời Đường phủ, xuyên qua đường chính, rời Lạc thành.

Trong xe, Đường Kính Chi vẫn nắm lấy tay Ngọc Nhi, cứ như sợ buông ra một cái nàng sẽ biến thành chim bay mất vậy, y vén rèm xe lên bảo hộ vệ xung quanh tránh xa hơn một chút, mới hỏi:

- Ngọc Nhi, nàng giận ta đấy à?

“Hừm!” Ngọc Nhi quay mặt đi không thèm đáp, trước đó dù Đường Kính Chi ngữ khí ôn hòa, thái độ nhiệt tình, nhưng Hồng Phong chẳng khác gì bị y đuổi khỏi phủ, Ngọc Nhi sao có thể không giận.

Chỉ nhìn thấy một bên mặt, nhưng thấy rõ mắt nàng đỏ hoe, Đường Kính Chi rất đau lòng:

- Ngọc Nhi, ta muốn hỏi, nàng và Trương Thiếu Kiệt rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Nếu nghi vấn cứ giữ trong lòng không hỏi ra, thế nào cũng sinh suy đoán lung tung, chẳng bằng hỏi sớm tránh chuyện không hay.

Đường Kính Chi hỏi quá thẳng, làm ánh mắt Ngọc Nhi có chút bối rối:

- Là sư huynh sư muội.

- Còn gì nữa?

Đường Kính Chi hỏi tới:

- Không còn gì nữa.

Ngọc Nhi đáp rõ ràng không thật lòng lắm:

- Ta không tin.

Ngọc Nhi chưa bao giờ bị người khác tra hỏi như thế, có hơi bực tức:

- Nhị gia hoài nghi thiếp?

- Không phải là hoài nghi, mà là ta muốn biết thêm chuyện về nàng thôi.

Đường Kính Chi cố gắng nói sao cho thật bình thường.

- Chẳng có gì để nói.

Ngọc Nhi rút tay ra, muốn rời khoang xe, ra ngoài cưỡi ngựa.

Nhưng Đường Kính Chi không buông tay, dứt khoát muốn làm cho ra nhẽ:

- Thực sự không có gì để nói sao? Lúc này ngay trước mặt ta tên Trương Thiếu Kiệt kia lớn tiếng tuyên bố sẽ đường hoàng cưới nàng về Trương phủ đấy.

Ngọc Nhi nói sao vẫn là cô nương, nghe thế xấu hổ đỏ mặt, hơn nữa Nhị sư huynh biến thành con người như thế là đả kích không nhỏ với nàng, tức giận nói:

- Nhị gia muốn biết chứ gì? Được, tỳ thiếp sẽ nói hết cho người nghe ...

Ngọc Nhi nói rất lâu mới làm rõ hết được quan hệ phức tạp của hai người ...

Thì ra cha mẹ Ngọc Nhi mất khi nàng còn rất nhỏ, nàng lớn lên cùng gia gia, gia gia nàng họ Dư tên Chấn, ở trên giang hồ cũng là một cao thủ thuộc hàng nhất lưu, từ năm tuổi Dư Chấn đã dạy nàng võ nghệ, tới năm nàng tám tuổi, Dư Chấn bị mấy bộ đầu lục phiến môn vây công ở kinh thành, ông trọng thương đem cháu gái chạy tháo thân, tìm hảo hữu Trương Thiên Hoa phó thác.

Chưa nói được mấy câu với Trương Thiên Hoa thì Dư Chấn đã qua đời.

Dư Chấn chết rồi, Trương Thiên Hoa đối đãi với Ngọc Nhi như cháu ruột, Trương Thiếu Kiệt là đích tôn của Trương Thiên Hoa, hai người thành huynh muội.

Từ nhỏ Trương Thiếu Kiệt thích quần lấy Ngọc Nhi cùng chơi đùa học võ, càng lớn Ngọc Nhi càng xinh đẹp tuyệt trần, đem lòng yêu thương nàng, có điều Ngọc Nhi coi Trương Thiếu Kiệt như ca ca, không có tình cảm nam nữ.

Sau khi hai người đã lớn, Trương Thiên Hoa nhận ra tâm ý của đích tôn, thấy hai người đúng là rất xứng đôi, vì thế thường vun vào cho bọn họ, vì chuyện này Ngọc Nhi rất buồn phiền.

Trương Thiên Hoa có ơn nuôi dưỡng truyền nghề cho nàng, lại coi nàng như người thân, Ngọc Nhi làm trái ý ông sẽ thành kẻ vong ân phụ nghĩa, nên nàng chỉ có thể giả ngốc, hoặc né tránh chủ đề này, cứ thế tới khi

Trương Thiên Hoa trọng thương, nàng bán mình vào Đường gia, để lại tiền cho sàן đấu gia, lấy đi củ tuyết sâm.

Hành động này trừ cứu Trương Thiên Hoa, cũng là để báo ơn dưỡng dục.

Đường Kính Chi nghe xong lòng thoải mái hơn không ít, thì ra Trương Thiếu Kiệt mang mối tình đơn phương mà thôi.

- Vậy Đại sư huynh của nàng thì sao?

Hồng Phong là nam tử đầy sức hút, nhất là mái tóc lãng tử, khuôn mặt kiên cường, có thể làm siêu lòng bất kỳ thiếu nữ nào, Đường Kính Chi không yên tâm hỏi thêm.

Ngọc Nhi nhướn mày bất mãn:

- Nhị gia nói thế là có ý gì, chẳng lẽ trong mắt người, Dư Hồng Nương này là nữ nhân dễ tiện không biết liêm sỉ, mời ông gọi bướm sao?

- Nàng đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, điều này không trách ta được, ai bảo trước kia nàng không cho ta biết chút gì về thân thể của mình.

Đường Kính Chi biết mình có chút nhỏ nhen, nhưng y thích Ngọc Nhi, không hỏi cho rõ, y ăn không ngon ngủ không yên.

Với tính cách cao ngạo của Ngọc Nhi, gả vào Đường phủ làm một tiểu thiếp, nàng sao có thể nói cho Đường Kính Chi biết thân thể của mình? Và lại thể sự khó lường, nàng không ngờ rằng tới một ngày mình thực sự không nở rời khỏi Đường gia.

Đường Kính Chi đa nghi tra hỏi làm nàng hết sức khó chịu, có ai thích bị người khác hoài nghi, song nàng cố vẫn cố nén giận giới thiệu vị Đại sư huynh kia.

Té ra Hồng Phong cũng không có thân nhân, vì mấy chục năm trước gia gia của hắn từng cứu mạng Trương Thiên Hoa, cho nên khi người thân qua đời, hắn theo Trương Thiên Hoa tập võ, tuổi hắn lớn nhất trong ba người, nên thành đại sư huynh.

Hồng Phong tính cách hào sảng, hiệp nghĩa trời sinh, căm thù nhất là địa chủ ác bá, tham quan ô lại ức hiếp bách tính, kẻ ác chết dưới thanh trường kiếm của hắn không một trăm thì cũng tám mươi rồi.

Vì tuổi tác chênh nhau gần chục tuổi, Hồng Phong hoàn toàn chỉ coi Ngọc Nhi là tiểu muội, nên Ngọc Nhi không có áp lực gì khi ở cạnh Hồng Phong, càng thân thiết với hắn hơn Trương Thiếu Kiệt.

Nghe Ngọc Nhi kể xong, thiện cảm của Đường Kính Chi với Hồng Phong tăng mạnh, lúc này Ngọc Nhi dùng sức rút mạnh tay về.

- Ngọc Nhi, có phải ta vô dụng lắm không?

Đột nhiên Đường Kính Chi vọt miệng hỏi, lần giáo huấn Hứa Dũng hỗn xược ở Đường gia, giết đám thổ phỉ phá rối Đường gia thí cháo, bắt cóc con trai của Vương Mông, nếu không có Ngọc Nhi thì có lẽ bây giờ tình hình Đường gia cực kỳ tồi tệ rồi, lại còn lúc này Trương Thiếu Kiệt nói cưới Ngọc Nhi về, y lớn tiếng nói được vài câu cuối cùng phải dựa vào Ngọc Nhi ra tay, nếu không mất hết cả tôn nghiêm lẫn tính mạng.

Ngọc Nhi lại không hiểu, thời đại đó “vạn bản giai hạ phẩm, chỉ hữu độc thư cao”, người đọc sách địa vị cao nhất, biết làm thơ viết văn, thi đỗ công danh mới là bản lĩnh thực sự của nam nhân.

Không trả lời nghi hoặc của Ngọc Nhi, Đường Kính Chi chuyển đề tài:

- Ngọc Nhi, ta biết nàng và Hồng huynh tình cảm sâu đậm, giống như thân huynh muội. Nhưng vừa rồi nàng cũng đã nói, huynh ấy đã giết không ít quan viên, cho nên ta không thể giữ huynh ấy ở lại phủ.

- Hừ! Nhất gan.

Ngọc Nhi thấy Đường Kính Chi sợ bị Hồng Phong làm liên lụy, lên tiếng mĩa mai:

Đường Kính Chi bản tính cũng có chút hào khí, y cũng muốn cùng Hồng Phong ngồi uống rượu chén lớn, ăn bát to, trở thành hảo hữu tri giao, những nhân vật anh hùng hiệp nghĩa như Kiều Phong, Hồng Thất Công, y vô cùng kính phục.

Nhưng hiện thực y dám làm như thế sao?

Không hề tức giận vì bị Ngọc Nhi chế nhạo, Đường Kính Chi chân thành nói:

- Ngọc Nhi, ta biết nàng nhiều năm hành tẩu giang hồ, làm việc chỉ cần không thẹn với lòng, có ân báo ân, có oán trả oán, cuộc sống như vậy đúng là tự do sướng khoái, nhưng ta thì không được. Thân là gia chủ Đường gia, là tộc trưởng Đường thị, ta có trọng trách trên vai mình, nếu ta chỉ làm việc theo cảm thích, cho bản thân được thoải mái, thế nào cũng có ngày hại tới tính mạng toàn bộ Đường gia. Nếu là một nơi khác, một hoàn cảnh khác thì không sao, nhưng Đường gia hiện nay ...

Riêng trong Đường phủ đã có hơn năm trăm người, toàn bộ Đường thị Lạc thành cộng lại có tới cả nghìn, nếu phạm vào tội lớn chém cả nhà, sẽ có vô số người vô tội bị liên lụy.

Có bằng đẩy mạng sống đặt trên vai, Đường Kính Chi sao có thể làm việc một cách khinh suất.

Ngọc Nhi không phải không biết, chẳng qua nàng tự do quen rồi, nói ra lời vừa rồi chỉ là vuột miệng, hiện nhớ lại tình cảnh Đường gia, trầm mặc không nói thêm gì nữa.

299. Chương 305: Có Thể Không Làm Quan Không?

- Hồng Huynh thừa nhận giết Kiều Bát trước mặt Trương Thiếu Kiệt, nếu ta giữ huynh ấy ở lại phủ, hẳn có thể cho người tới bắt ta vì tội chứa chấp tội phạm.

Để Ngọc Nhi suy nghĩ một lúc, Đường Kính Chi lại nói:

- Không chỉ ta, sau này nàng cũng thế, ngàn vạn lần đừng làm việc chỉ cần thống khoái, bất kể hậu quả như trước kia.

Lặng lẽ gật đầu, mặt Ngọc Nhi đột nhiên trở nên phức tạp, hỏi:

- Sau này Nhị gia có thể vĩnh viễn không làm quan không?

Không làm quan?

Gia gia của Ngọc Nhi bị bộ khoái trong lục phiên môn giết chết, cho nên nàng thù địch với triều đình, nhưng y có thể nhận lời nàng không, y không muốn làm quan, y ghét làm quan, nhưng có thể tới một ngày y phải làm cái chuyện bản thân không muốn đó.

Cười khổ một tiếng, Đường Kính Chi khẽ lắc đầu, tức thì sắc mặt Ngọc Nhi trở nên băng lãnh như trước kia:

- Coi như tỳ thiếp chưa nói gì.

- Ngọc Nhi, nàng nghe ta nói đã ...

Đường Kính Chi định khuyên giải, nhưng Ngọc Nhi đã vén rèm nhảy xuống ngựa, chỉ để lại một bóng lưng yếu điệu.

Trước kia Đường Kính Chi đã thề cả đời không vào triều làm quan, y vứt công danh, xếp bút nghiêng, cầm lấy cái cân, gánh vác chuyện nhà.

Nhưng y hiện giờ có thể làm thế nữa sao?

Không bước vào triều đình, dựa vào thân phận thương nhân đầu sao nổi với âm mưu quỷ kế của đám Vương Mông.

Lợi dụng nạn dân chỉ là hạ hạ sách, vì nó là con dao hai lưỡi, không cẩn thận bị đối thủ chụp cho cái mũ tạo phản thì đó là tội tru di cửu tộc.

Lúc đó sẽ có hàng nghìn cái đầu bị rơi xuống.

Tình thế như vậy khiến y không có quyền tự chủ nữa, điều gì tốt nhất cho Đường gia thì y sẽ phải làm.

Ngọc Nhi cũng có khổ tâm của nàng, cho nên y không trách nàng không biết để ý tới đại cục, giận dữ với mình, trọng trách dù sao phải do nam nhân gánh vác, Ngọc Nhi không hành động theo cảm tính, hơi chút là giết người gây họa, còn giúp y quản lý tốt âm vệ là y đã thỏa mãn rồi.

Còn về Hồng Phong, mặc dù bề ngoài y không muốn có liên quan gì, nhưng muốn lợi dụng Ngọc Nhi giữ hân lại, có một cao thủ tuyệt đỉnh như thế ngầm giúp y đối phó với quan phủ thì quá tốt rồi.

~~~~~o0o~~~~~

Trương Thiếu Kiệt rời Đường phủ, cùng Hoắc Canh Sinh về nha môn, Vương Mông thấy hân không bắt được người về, đang chuẩn bị phái người thông báo cho Trương Tú dẫn quân sĩ tới Đường phủ bắt người thì Trương Thiếu Kiệt ngăn lại.

Nghe Trương Thiếu Kiệt giải thích xong, Vương Mông vỗ bàn chửi rủa:

- Ăn hại, con mẹ nó, một đám ăn hại, ngay cả chuyện nhỏ như thế mà không làm được thì ta cần các người để làm cái gì?

Hoắc Canh Sinh quỳ sụp ngay xuống, run rẩy dập đầu không ngừng, Trương Thiếu Kiệt mặt tối sầm, cắn chặt răng, từ nhỏ tới lớn hân chưa bao giờ bị người ta xỉ nhục như vậy.

Vương Mông được tin Kiều Bát chết thì mừng rỡ, đúng là cơ hội trời cho, lần này Đường Kính Chi hết đường chạy thoát, ai ngờ tên hung thủ thực sự nhảy ra, khiến chuyện hồng bét, hân nhất thời tức giận nói không lựa lời, đợi mắng chửi xong nguôi giận rồi mới phát hiện ra sắc mặt Trương Thiếu Kiệt cực tệ.

Người trong giang hồ tính cách kiệt ngạo, hân biết mình chửi mắng hơi quá rồi, có điều Vương Mông ở vị trí cao lâu năm, còn Trương Thiếu Kiệt ở vị trí dưới, hân không bỏ thể diện xuống xin lỗi được, phát tay hăm hăm bỏ đi.

Đến khi bóng lưng Vương Mông đã biến mất Hoắc Canh Sinh mới dám đứng dậy, lau mồ hôi trên trán, định chào Trương Thiếu Kiệt một câu, nhưng thấy mặt hân lúc xanh lúc tím cực kỳ đáng sợ, không dám quấy nhiễu, quyết định chuẩn luôn cho lành.

Ở nha môn tức giận hồi lâu, Trương Thiếu Kiệt bỏ đi, kiếm một quán rượu gần đó, định mượn rượu giải sầu, nhưng có một nha hoàn mười sáu mười bảy tuổi chạy tới, thì lễ nói nhỏ:

- Trương đại nhân, phu nhân tìm ngài có chuyện muốn bàn.

Trương Thiếu Kiệt nhận ra nha hoàn này là tâm phúc của Vương Diên Thị, trước mắt liền hiện ra hình ảnh nữ nhân lả lơi, đường cong mê hồn, do dự một chút rồi tới phủ Vương Mông.

Trở về phủ, tiểu nha hoàn đi trước dẫn đường, qua cửa sau, đi vòng vèo trên con đường tắt vắng bóng người, tới Thanh Trúc Viện nơi ở tạm thời của Trương Thiếu Kiệt, ở cửa viện có mấy nha hoàn đứng đợi, đồng loạt thi lễ, một đứa trong đó đi tới nói:

- Phu nhân có dặn, Trương công tử tới không cần thông báo, cứ vào thẳng là được.

Giọng nó khá to đủ cho bên trong nghe thấy.

Trương Thiếu Kiệt gạt đầu sải bước đi vào, tới đại sảnh, không thấy bóng dáng Vương Diên Thị, hân bước ra, đi sang sương phòng bên cạnh, mỗi lần Vương Diên Thị tới tìm hân nói chuyện đều thích gian phòng phía bên trái này.

Tới cửa phòng, hân không hỏi tiếng nói cứ thế đi thẳng vào gian trong, tiếp đó đứng như trời chồng tại chỗ.

Chỉ thấy phía trước là tấm bình phong trong mờ, bên trên là hình khổng tước bảy màu, in dấu rõ ràng bóng dáng nữ nhân thành thực, người ngồi trên giường, đang chậm rãi cở bỏ y phục.

Vương Diên Thị thường xuyên tới Thanh Trúc Viện thăm hân, nói là quan tâm hỏi thăm, nhưng ả chẳng những ăn mặc rất thoáng, mà mỗi hành vi cử chỉ lại lả lơi khêu gợi không sao tả hết, có lúc còn ỷ vào thân phận trưởng bối nắm tay hân, gãi lòng bàn tay hân, Trương Thiếu Kiệt sớm bị thực phụ này quyến rũ không chịu nổi nữa rồi.

Trước kia hắn luôn cảnh cáo bản thân đây là nữ nhân của Vương Mông, mình không được động vào, nhưng hôm nay bị chửi mắng té tát, lòng chưa hết bất bình, hắn tất nhiên là bất chấp hết.

Chỉ chừng vài nhịp thở Vương Điền Thị ở trên giường đã cởi sạch y phục, nửa thân trên trần truồng, đường con mê đắm ẩn ẩn lộ lộ khơi gợi trí tưởng tượng của nam nhân, ánh mắt Trương Thiếu Kiệt như bị đóng đinh trên tấm bình phong không rời đi được nữa.

“ừm”

Đúng lúc này Vương Điền Thị cầm lấy thứ gì đó trên giường đưa lên mũi ngửi khê, di chuyển tới trước ngực nắn bóp, theo cùng động tác đó, cổ họng ả phát ra tiếng rên rỉ như có như không.

Âm thanh đó lọt vào tai, bụng dưới Trương Thiếu Kiệt trào dâng tà hỏa, gian nan nuốt nước bọt, hơi thở gấp gáp, hắn từ từ bước tới.

Vương Điền Thị ở sau tấm bình phong cứ như không hề hay biết, tay càng bóp mạnh, tiếng rên siết càng lúc càng dâm dục, bắt hết hồn phách của Trương Thiếu Kiệt, chút lí trí cuối cùng của hắn trôi tuột đi theo nó, lách người phóng qua bình phong, nhìn lên giường.

“Ừnh!” Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu Trương Thiếu Kiệt.

Chỉ thấy Vương Điền Thị ngồi ở trên giường, hai tay ôm một bộ y phục nam tử màu trắng, lấy nó vò lên bầu ngực ngạo ngễ, hai tay cùng lúc cử động, khiến hai cái bánh bao trắng trẻo bị vầy vò thành đủ mọi hình lúc hiện hết ra lúc bị che đi, cảnh tượng đó khiến mạch máu Trương Thiếu Kiệt căng phồng.

Lúc này Vương Điền Thị đang nắm mắt rên rỉ tựa hồ phát giác ra, đột nhiên mắt mở lớn, tiếp đó la hoảng, rồi như con thỏ trắng nhìn thấy sói xám, hoảng loạn bò lên giường, bộ y phục y tuy rộng, nhưng lúc cấp thiết không thể che đi toàn bộ cơ thể ả, che được chỗ này lại lộ ra chỗ kia.

Cặp mông núng nính kia chìa ngay vào mặt Trương Thiếu Kiệt, khe lạch hồng hồng ở giữa, tức thì thu hút ánh mắt của hắn.

- Thiếu Kiệt, sao ngươi lại tới đây?

Trương Thiếu Kiệt nhìn một cái nhận ra ngay chiếc áo trắng trên người Vương Điền Thị là của mình, không trả lời mà rống lên một tiếng trầm chất chứa dã tính của giống đực, nhào bổ vào ả.

Nhìn con thú bị mắc bẫy, Vương Điền Thị mỉm cười đắc ý, nhưng miệng lại la hét chói lói:

- Đừng, Thiếu Kiệt, ngươi mau lùi ra ngoài ngay.

Vút hét ả vừa đâm đá vùng vẫy.

Hai mắt Trương Thiếu Kiệt giăng đầy tơ máu, yết hầu cuộn lên cuộn xuống, hơi thở nóng rực rừng của nam nhân phả lên mặt Vương Điền Thị, ả chống cự rất vừa mực, làm thú dục của Trương Thiếu Kiệt sôi trào.

300. Chương 306: Gian Tình!

“Xoạt” bị xé mạnh một cách thô bạo, y phục vốn chẳng còn mấy trên người Vương Điền Thị tơi tả, từng mảng da thịt trắng nõn lộ vào mắt, trong đầu Trương Thiếu Kiệt không còn gì ngoài chiếm hữu, cúi đầu lấp kín lấy miệng Vương Điền Thị, đôi tay sờ soạng khắp cơ thể nữ nhân đè phía dưới.

Sau tấm bình phong tinh xảo, hai bóng người quấn lấy nhu lẫn lộn trên giường, tiếng thở càng lúc càng nặng nề, Vương Điền Thị vẫn giãy dụa, nhưng miệng ả lại nói ra lời cấm kỵ tà ác nhất, triệt để kích thích dục vọng tối tăm lẫn khuất trong đáy lòng nam nhân:

- Thiếu Kiệt, đừng, đừng làm như thế, thiếp thân là di mẫu của ngươi mà ... Á ..ừ...

Trong phòng hai người điên đảo loạn phượng, chẳng bao lâu đã cuồng loạn không biết gì tới bên ngoài nữa, Trương Thiếu Kiệt võ công cao tuyệt không nhận ra được một bóng người màu xanh cách đó không bao xa liên tiếp nhún mình mấy cái đã đáp xuống nóc căn phòng này.

Bóng người màu xanh đỏ sau khi dừng lại, nằm rạp người trên mái nhà, hết sức thận trọng kéo một phiến ngói ra, những tiếng “bành bịch” rõ ràng lọt vào tai, còn nhìn thấy hai bóng người trần truồng xoắn vào nhau trên giường, bóng người màu xanh đỏ lại khẽ khàng đặt phiến ngói về vị trí cũ, chớp mắt lại biến mất trong rừng trúc xung quanh.

Lên đỉnh Vu Sơn, cả hai cơ thể đầm mồ hôi, một bên trên một bên dưới, vẫn giữ nguyên tư thế đó, không muốn tách rời nhau.

Đợi người có chút sức lực, Vương Điện Thị ném cho Trương Thiếu Kiệt một cái nhìn quyến rũ, nũng nịu mắng:

- Người đứng là gan lớn bằng trời, ngay cả thê tử của thượng quan mà cũng dám phi lễ.

Đã chiếm được cơ thể của Vương Điện Thị rồi, Trương Thiếu Kiệt không còn sợ ả nữa, tay vẫn đặt trên ngực ả bóp mạnh một cái, cười thỏa mãn:

- Vương đại nhân từng nói, nam nhân phải có dã tâm phải có khí phách.

- Cho nên người dùng hết khí phách lên người thiếp thân đây hả?

Vương Điện Thị cười khúc khích, khiến Trương Thiếu Kiệt lại lên cơn vui đầu vào giữa ngực ả như con chó tham lam hết cắn lại mút, Vương Điện Thị đợi cho hắn thỏa thuê rồi mới hờ hững, nhắc đầu hắn lên nói vào chuyện chính:

- Thiếu Kiệt, hôm nay người bị tên Vương bát dẫn đó mắng à?

Ở trong phủ lâu như thế, tất nhiên Trương Thiếu Kiệt đã phát giác ra Vương Mông và Vương Điện Thị bất hòa, tên Vương bát dẫn trong miệng ả còn có thể nói tới ai được nữa.

Trương Thiếu Kiệt “ừm” một tiếng.

Nhìn hắn bao nhiêu tức tối khó chịu đều lộ hết ra ngoài mặt, Vương Điện Thị đưa tay nhẹ nhàng vuốt ngực giúp hắn nguôi giận, ả xuất thân từ hào môn, sống trong nhung lụa sung sướng, tay vừa mịn vừa trơn, làm Trương Thiếu Kiệt cực kỳ thoải mái.

Vương Điện Thị thấy Trương Thiếu Kiệt khép mắt lại mặt dề mề hưởng thụ, nghĩ :” Tên tiểu tử này đúng là như trang giấy trắng, chẳng có chút tâm kế nào, không ý thức được thủ đoạn của ta, nếu là nữ tử khác trong phủ, làm sao có thể biết hắn bị Vương Mông mắng sớm như thế? Có điều càng đơn thuần càng dễ khống chế.

Nghĩ tới đó lòng Vương Điện Thị càng mừng rỡ.

Chẳng biết từ lúc nào bàn tay nhỏ của Vương Điện Thị từ vuốt ve đã chuyển thành dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực Trương Thiếu Kiệt:

- Thiếu Kiệt, tên Vương bát dẫn kia muốn lợi dụng người đối phó với Đường gia đây có biết không?

“Ừm” Trương Thiếu Kiệt lười nhác ừm một tiếng.

- Vậy người có biết chẳng may tương lai Đường gia bị hạ rồi, người bên trên phát giác, gây ra họa, hắn sẽ đẩy người ra làm dê thế tội không?

Trương Thiếu Kiệt tức thì mở ngay mắt ra.

Vương Điện Thị lớn lên trong hào môn đại viện, ngoại trừ giữ được dung nhan trẻ trung quyến rũ, còn thấy quen đâu đó trong nhà, ả ta lại có chút thủ đoạn, trước kia Điện Cơ gả ả cho Vương Mông chính là nhìn trúng điều này, ả chính là mật thám mà Điện Cơ dùng để ngầm giám thị Vương Mông.

Vương Mông bày trò ma quỷ gì chỉ có thể lừa được kẻ ít kinh nghiệm như Trương Thiếu Kiệt và tên vô phu lỗ mãng Trương Tú chứ làm sao qua mắt được ả.

Vương Điện Thị rất thích cảm giác nằm trên lồng ngực cường tráng, vuốt ve cơ bắp rắn chắc của Trương Thiếu Kiệt, hai tay đẩy khẽ, ngăn hắn đang định ngồi dậy:

- Không chỉ người, mà cả Trương Tú cũng là còn dê thế tội mà tên Vương bát đản đó chuẩn bị trước, một khi chuyện bại lộ, mà chắc chắn sẽ bại lộ, kẻ sách ngu xuẩn từ cái đầu heo của hắn thì người ta nhìn cái là thấu, một khi sự việc bại lộ rồi, hai người các người một vu oan hãm hại, một dẫn quân sĩ bắt người, tới khi đó hắn sẽ chối không hề biết gì, dù hắn không thoát khỏi trách nhiệm, nhưng tội danh là gì.

Nói tới đó ả cười nhạt:

- Thất chức, phạt một hai năm bổng lộc là cùng.

Trương Thiếu Kiệt càng nghe càng kinh hãi:

- Nhưng lệnh cho ta vu hãm Đường gia là hắn, lệnh Trương Tú bắt người cũng là hắn.

- Người đó.

Vương Điện Thị yêu kiều gất một tiếng, lấy ngón tay chỉ vào trán hắn:

- Người có chứng cứ gì nói là hắn sai phái, nói là hắn ra lệnh cho các người?

Ba bọn chúng ngồi trong thư phòng bàn việc, không còn ai khác, chỉ thỏa thuận miệng, lấy đầu ra chứng cứ, tới lúc đó hắn khai ra, Vương Mông còn còn thể tố cáo hắn vu cáo, còn Trương Tú là kẻ có tội lỗi làm chúng vô giá trị.

Nhìn Trương Thiếu Kiệt mồm há ra, Vương Điện Thị lại nói:

- Quan gia phán án coi trọng chứng cứ, không phải người và Trương Tú nói là bọn họ tin, giờ đã hiểu chưa?

Trương Thiếu Kiệt còn không hiểu thì là con heo rồi, hắn nghiêng răng rít lên:

- Uống cho ta trước đó cảm kích ơn đề bạt, một lòng một dạ trung thành với hắn, thì ra tên khốn kiếp đó cho ta quan chức là để cho ta gánh tội thay hắn.

- Vương Mông leo lên được vị trí hôm nay không biết đã hãm hại biết bao nhiêu người, Thiếu Kiệt, sau này người làm việc dưới tay hắn cần phải hết sức dè chừng.

Vương Điện Thị nói xong nhích người kiểm chỗ nằm cho thật thoải mái.

Cả hai đều cùng trần truồng, ả vừa cử động da thịt ma sát, Trương Thiếu Kiệt chịu không thấu kích thích từ cơ thể thực phụ này, có điều tay hắn vừa sờ lên mông ả thì bị Vương Điện Thị gạt ra, làm bộ hờn trách lườm hắn một cái, ả ngừng ngắt nói:

- Còn chưa nói hết chuyện chính đã muốn làm việc xấu rồi.

Trương Thiếu Kiệt không nghe theo, tay định tiếp tục có động tác thì Vương Điện Thị nói vội:

- Thiếu Kiệt, đừng gấp, tấm thân này của thiếp thân đã thuộc về người rồi, sau này người muốn lúc nào, thiếp thân cho người lúc đó, còn bất giờ chúng ta phải thương lượng kỹ đường ra sau này cho người đã được không?

Ả rất khéo léo dùng ngữ khí nửa thương lượng nửa nhõng nhẽo làm Trương Thiếu Kiệt không hề phản cảm vì bị nữ nhân chỉ chỗ sai bảo:

- Người là nam nhân, lại có võ nghệ cao cường, chỉ cần chọn đúng đường, không sợ sau này không thể bay cao.

Nói tới tiền đồ, dã tâm của Trương Thiếu Kiệt bị khơi lên, cổ áp lửa dục xuống, nhúu mày hỏi:

- Vương Mông không đáng tin, sau này ta không một lòng bán mạng cho hắn nữa, song ta mới bước vào quan trường bao lâu, không quen biết viên quan lớn nào, vậy phải làm sao bây giờ.

Vương Điện Thị cười tủm tỉm, đắc ý nói:

- Ai bảo không, người đừng quên thân phận của di ... của tỷ tỷ.

- Ta không muốn nàng làm tỷ tỷ, muốn nàng làm di mẫu thôi.

Trương Thiếu Kiệt vỗ mông ả đánh bốp một cái, thần thái có chút bất thường.

Cái mông lớn trắng bóc của Vương Điền Thị có thêm một dấu bàn tay, có điều ả không kêu đau mà rên một tiếng dâm dăng, cắn chiếc môi đầy đặn hấp dẫn, bộ ngực cao vút phập phồng:

- Được, thì di mẫu, sau này thiếp thân vẫn là di mẫu của người.

Điều bộ lạng lơ của ả khiến Trương Thiếu Kiệt lại muốn ra tay, lần này Vương Điền Thị không ngăn cản, mặc cho hay tay hấn nóp mông mình, ả chỉ thở dốc liên hồi, mắt lim dim thích thú, giọng nói đứt quãng:

- Di mẫu ... Di mẫu là cháu gái của tri châu Điền đại nhân ... Người nghe lời, sau này ... Nhất định di mẫu giúp người leo lên cao, hương vinh hoa phú quý nhân gian.

301. Chương 307: Tìm Người Giúp!

- Chẳng trách nàng không sợ Vương Mông:

Trương Thiếu Kiệt vỡ lẽ, miệng nhả nứm vú sần cứng của ả ra, chẳng hề khách khí gọi thẳng tên Vương Mông:

Wương Điền Thị cười hi hi:

- Thế nào, cái đồ xấu xa, sau này có nghe thiếp thân không?

- Nghe, đương nhiên là nghe.

Hai tay Trương Thiếu Kiệt đột nhiên dùng lực thật mạnh, làm Vương Điền Thị phát ra tiếng rên dài khoan khoái, cảm kích nói:

- Di mẫu chẳng những giúp ta vạch trần mưu kế của tên cầu quan đó, còn giúp ta có lối thoát khác, sao ta không nghe chứ? Có điều tên cầu quan đó ban đầu bày kế hãm hại ta, sau lại còn xỉ nhục ta, ta nhất định phải nghĩ cách trả lại món nợ này.

- Đồ xấu xa, hiện giờ người ngủ với nữ nhân của hấn mà còn chưa hả giận sao?

Wương Điền Thị da ửng hồng, mắt mông lung, bụng dưới liên tục chà sát lên người Trương Thiếu Kiệt đầy thèm muốn.

- Chưa đủ.

Trương Thiếu Kiệt trở mình đè Vương Điền Thị xuống dưới.

Wương Điền Thị biết hiện Vương Mông là trợ thủ đắc lực của Điền Cơ, cũng giống như Trương Thiếu Kiệt và Trương Tú, Vương Mông là con dê thể tội Điền Cơ chuẩn bị cho mình, tạm thời không thể đụng vào được, vừa rên rĩ vừa đem chuyện này giải thích với Trương Thiếu Kiệt.

Trương Thiếu Kiệt hiểu ra sau này Vương Mông nhất định không có kết cục tốt đẹp, cơn giận trong ngực mới nguôi đi.

- Vậy nàng phải nhận lời với ta, sau này không cho tên cầu quan kia đụng vào nàng nữa.

- Ừm, sau này di mẫu sẽ chỉ là của một mình người thôi.

Lời ả vừa dứt, hai cơ thể lại lao vào một trận đại chiến.

~~~~~oOo~~~~~

Đường Kính Chi theo xe ngựa tới chỗ đất hoang, đem y phục chăn đệm phân phát cho nạn dân, mấy ngày qua mưa lạnh, nạn dân chịu đủ cực khổ rồi, nhận được chăn áo, ai nấy cảm kích rơi lệ, quỳ xuống vái lạy.

Cảm kích, đồng thời càng ỷ lại vào Đường gia.

Phân phát hết vật phẩm, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi dẫn hộ vệ đi tới nơi thi công kênh đào, Ngọc Nhi vẫn còn chưa hết giận cho nên đi cách y một quãng xa, Đường Kính Chi chỉ biết cười khổ.

Là gia chủ Đường gia, việc y làm phải đặt trên cơ sở lợi ích của Đường gia.

Chỉ cần giúp Đường gia thoát khỏi nguy khốn, y thích cũng được, không thích cũng được, y đều làm không chút ngần ngại.

Thời gian qua Trương Gia luôn bận rộn ở công trường, đã khá lâu không gặp Đường Kính Chi, thấy y tới, liền kéo y đi thị sát công trình.

Tới chỗ địa thế khá cao bên bờ sông, Trương Gia mặt hào hứng chỉ kênh đào đã hoàn thành một đoạn rất dài:

- Đường công tử, hiện giờ nạn dân tụ tập ở nơi này đã lên tới mười lăm vạn người, lao động tráng niên có thể làm việc nặng tới bảy tám vạn, trừ một số đi san đất, vãn kênh đào mỗi ngày có thể đào được một dặm rưỡi, Trương mỗ dám vỗ ngực đảm bảo, trước tháng hai năm sau có thể xong.

Theo quy hoạch, con kênh đào này dài chừng 120 dặm, mỗi ngày đào được dặm rưỡi, một tháng đào được chừng 40 -50 dặm, cho dù sẽ có ngày bị thời tiết ảnh hưởng phải nghỉ việc, làm lỡ một ít thời gian, tổng cộng ước chừng không cần tới ba tháng, tiến độ này nhanh hơn dự tính của Đường Kính Chi không ít:

- Đến khi kênh đào xong, đất ruộng cũng được san bằng rồi chứ?

Trương Gia nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Cái này đoán chừng không thể, có điều đợi kênh được đào xong, điều nạn dân đi san đất, nhiều lắm cũng chỉ cần dùng mười ngày là có thể san bằng.

Dải đất quanh Lạc Thành này cơ bản tới trung tuần tháng ba bắt đầu cấy cấy reo mẫm, cứ theo tiến độ này hẳn không làm lỡ vụ thu hoạch năm sau.

Đường Kính Chi gật đầu hài lòng:

- Được, tiến độ này rất tốt, Trương tiên sinh, chuyện này tại hạ là người ngoài nghề, mọi việc gửi gắm hết vào tiên sinh.

- Xin Đường công tử yên tâm, Trương mỗ dứt khoát sẽ tận tâm tận lực.

Trương Gia nói xong thì có vẻ ngần ngại, một lúc sau mới hạ quyết tâm nói:

- Đường công tử, Trương mỗ nghe công tử khuyến cáo đưa toàn bộ người thân của mình và mấy thủ hạ tới bên này ở, có điều Trương mỗ không yên tâm, Đường gia có năng lực đối kháng được với quan phủ sao?

Trước khi khai hoang Đường Kính Chi từng tiết lộ với Trương Gia chuyện Đường gia và Vương Mông có khúc mắc, muốn ông ta chú ý đề phòng, mau chóng chuyển nhà sang bên này ở, thêm vào hai ngày qua Đường gia cố ý truyền tin đồn nói quan phủ có ý gây bất lợi với Đường gia, Trương Gia nghe được ăn không ngon ngủ không yên, hôm nay Đường Kính Chi không tới, đoán chừng ông ta sẽ đi tìm y hỏi cho ra nhẽ.

Khai hoang, đào kênh, tạo phúc cho bách tính một phương, đó là mộng tưởng của ông ta, nếu thực sự chuyện này hỏng giữa chừng, đó là đả kích khó chấp nhận được với ông ta.

Đường Kính Chi không đáp ngay, nhìn dòng sông cuộn cuộn chảy về phía đông, suy nghĩ kỹ rồi mới nói:

- Trương tiên sinh, chuyện đã tới mức này Đường mỗ cũng không dẫu tiên sinh nữa, dẫn đầu với quan thì có được mấy phần thắng, cho nên mới cố ý phát tán tin đồn kia, mục đích là muốn lợi dụng số lượng nạn dân khổng lồ đối kháng với quan phủ.

- Cái gì? Công tử không sợ Vương đại nhân gán cho Đường gia cái tội tạo phản sao?

Trương Gia kinh hãi:

- Sợ, nhưng sợ thì có tác dụng gì?

Ngữ khí của Đường Kính Chi đột nhiên trở nên cực kỳ cứng rắn:

- Vương Mông là tên lòng lang dạ sói, hẳn thêm khát gia sản của Đường gia, chẳng lẽ Đường mỗ phải làm con dê ăn cỏ, ngoan ngoãn đợi phân thây? Trương tiên sinh, chúng ta nói thẳng ra nhẽ, nếu Đường gia bị Vương Mông hãm hại sụp đổ, thì công trình vĩ đại của chúng ta chắc chắn dang dở, cho nên Trương mỗ có chuyện muốn nhờ, không biết Trương tiên sinh có chịu giúp không?

- Công ... Công tử muốn ta giúp cái gì?

Trương Gia trước kia là quan viên triều đình, đối với hoàng thất cũng trung thành son sắc, dù bị bãi chức cũng chưa có một lời oán trách triều đình, lúc này nghe Đường Kính Chi muốn mình giúp đối kháng với quan phủ, lòng cực kỳ hoảng loạn.

Đường Kính Chi hiểu Trương Gia tính cách cương trực lỗi lạc, cho nên không ngại nói thẳng chuyện ra, và lại y còn chiêu sát thủ chắc chắn lôi kéo được người này:

- Rất đơn giản, đó là muốn nhờ Trương tiên sinh giúp tổ chức nạn dân, đoàn kết bọn họ vào một mối.

- Cái gì?

Trương Gia la hoảng, không nghĩ Đường Kính Chi lại muốn kéo mình xuống bùn:

Đường Kính Chi cười khê, tung ra đòn sát thủ của mình:

- Chẳng lẽ Trương tiên sinh cứ thế trơ mắt nhìn tâm huyết bao năm của mình tan tành hay sao? Còn nữa, nếu Đường gia không còn, mười mấy vạn nạn dân ở đây ăn bằng gì, mặc bằng cái gì? Tiên sinh nghĩ tên cầu quan họ Vương kia bận tâm tới sống chết của bọn họ sao?

Trương Gia cũng được nghe vài chuyện về nhân cách của Vương Mông, hơn nữa sau khi nạn dân tràn vào Lạc Thành, rõ ràng quan phủ dựng lều cứu tế nạn dân chỉ có có lệ, nên ông ta thừa nhận lời của Đường Kính Chi.

Có điều Vương Mông là quan, đối kháng với hắn là chống lại Vương triều Minh Hà, là tạo phản, một người được nuôi dạy với lòng trung quân ái quốc ăn sâu trong tâm thức như Trương Gia không sao tiếp nhận được.

Nhờ không bằng khích, Đường Kính Chi làm bộ lắc đầu thở dài:

- Đường mỗ luôn cho rằng Trương tiên sinh là người tại nhân đại nghĩa, là kẻ sĩ trung quân ái quốc, lúc cung tận tụy, quên mình vì nước, không ngờ ...

Trương Gia phát tay, mặt hiện vẻ quyết liệt:

- Đường công tử không cần phải nói, chuyện khai hoang đào kênh tạo phúc muôn đời cho bách tính, đừng nói là cái mạng của Trương mỗ, cho dù là cả nhà bị chém, Trương mỗ cũng không do dự. Còn lòng son này sáng cùng nhật nguyệt, công tội đúng sai hãy để người đời sau phán xét, Trương mỗ không thẹn với lương tâm là được.

- Trương tiên sinh nghĩa cả, tại hạ bội phục.

Đường Kính Chi khom lưng thi lễ tiễn Trương Gia đi.

302. Chương 308: Tình Hình Xấu Đi!

Đường Kính Chi rất có thiện cảm với con người của Trương Gia, ông ta là tổng chỉ huy công trình, thời gian qua ăn ngủ chia sẻ gian khổ cùng với nạn dân, lập nên uy tín cao vời, lôi kéo được ông ta đứng về phía Đường gia sẽ là một trợ lực lớn.

Đứng bên bờ sông quan sát, nạn dân phân chia từng nhóm tự động tự giác làm việc, người ở đây đa phần thật thà thuần phác, tới cụ già không làm được việc gì cũng ra cổ vũ đốc thúc con cháu, ai nấy hăng hái như làm việc trên mảnh ruộng nhà mình, chẳng trách tiến độ lại nhanh như thế.

- Ngọc Nhi, thời gian sắp tới Vương Mông rất có khả năng lại làm khó Đường gia, nàng có thể mời vị Đại sư huynh kia ngầm giúp Đường gia một tay không?

Đường Kính Chi nghiêng đầu nhìn Ngọc Nhi đứng ở bên hỏi:

Gió bên sông rất lớn, thổi tung mái tóc dài của Ngọc Nhi, vén mấy lọn tóc vương trước mặt, nàng cười khẩy:

- Đờng hòng.

Ngọc Nhi vẫn còn đang giận mình cố ý giữ khoảng cách với Hồng Phong, Đường Kính Chi chẳng biết làm sao, hiện mặt dày nhờ nàng đi tìm Hồng Phong giúp đỡ đúng là không hay ho gì, nhưng nếu Đường gia quá gần gũi thì khó tránh khỏi bị hấn làm liên lụy, vả lại Hồng Phong nếu một thân một mình, dựa vào võ nghệ của hấn, giết bao nhiêu tham quan ác bá, hấn triều đình chẳng làm gì nổi, còn nếu hòa với Đường gia làm một, sau này đám Điền Cơ ra tay, hấn không thể tiêu sái thoát thân một mình, cuối cùng cũng chỉ còn một con đường chết.

“Nàng không nói thì ta nói!” Đường Kính Chi nhìn ra được tình cảm giữa Hồng Phong và Ngọc Nhi hết sức sâu nặng, tin rằng Hồng Phong sẽ không khoan tay ngồi nhìn tiểu sư muội gặp bất trắc.

Một lúc sau Từ Thức và Bàng Việt tới nơi, Đường Kính Chi cùng bọn họ đi lên ngọn đồi gần đó, lệnh hộ vệ tản ra bốn xung quanh không cho bất kỳ ai tới gần, mới hỏi:

- Từ Thức Bàng Việt, hôm qua có điều gì muốn nói phải không?

- Đúng là hôm qua nô tài có vài ý nghĩ, nhưng chưa chu đáo, định bàn tính kỹ Nguyên Tiết đã rồi với nói cho Nhị gia.

Từ Thức biết sự thể nghiêm trọng, không cười đùa như mọi khi:

Đường Kính Chi gật đầu ý bảo hấn nói tiếp.

Bàng Việt trầm ngâm hỏi:

- Nhị gia, Vương Mông chắc hấn phái người tới đây giám thị hoặc ngầm phá đám chúng ta, liệu có thể tìm được những kẻ này không?

Đường Kính Chi nhìn Ngọc Nhi, Ngọc Nhi tuy giận y, nhưng chuyện nào ra chuyện nấy, đáp:

- Tổng cộng có 16 tên, trong đó có cả người của nha môn và gia nô của Điền phủ, chúng đều bị ... giám sát chặt chẽ cho nên tới nay chưa gỡ được trò gì.

Nàng không chắc là bọn họ có biết về ám vệ không nên không nói.

Lần xòe bài thuyết phục nạn dân đi khai hoang, có người của Vương Mông trà trộn vào trong số nạn dân chia rẽ phá đám, Đường Kính Chi phát hiện ra những kẻ đó nhưng không lật mặt mà bảo Ngọc Nhi cho ám vệ ngầm giám sát, qua một thời gian theo dõi đã phát hiện toàn bộ bọn chúng.

- Vậy càng dễ dàng rồi.

Từ Thức vỗ đùi mắt ánh lên vẻ trí tuệ, hấn tuy xưng nô tài với Đường Kính Chi nhưng ở trước mặt y vẫn tự nhiên, không dè dặt khúm núm như những hạ nhân khác:

- Nhị gia, kỳ thực để nạn dân cam tâm tình nguyện bán mạng cho Đường gia ta không phải chuyện khó, quan trọng là loại bỏ hậu họa về sau, nếu không chống lại được Vương Mông rồi mang tội danh tạo phản thì ...

- Cái này ta hiểu, tiểu tử, đừng làm người ta hồi hộp nữa nói mau lên.

Đường Kính Chi giục:

- Nhị gia chúng ta làm thế này ...

Đường Kính Chi nghe Từ Thức và Bàng Việt thay nhau trình bày kế hoạch của họ, càng nghe mắt càng sáng lên gật đầu liên hồi, lòng mừng rỡ khôn siết, nhớ lại lời mình vừa nói với Trương Gia đúng là ngây ngô tới đáng thương, trí tuệ hai người này làm y kinh ngạc, nghe hết vở vai hai bọn họ cười ha hả:

- Các người nên đổi tên là Bàng Thống và Từ Thứ thì hơn!

Bàn bạc kế hoạch thêm một hồi, Đường Kính Chi lên xe ngựa về thành, Ngọc Nhi làm mình làm mẩy cười con ngựa đen đi bên ngoài.

Về tới phủ Đường Kính Chi miêu tả đại khái hình dáng của Hồng Phong, bảo bọn họ nếu sau này người như thế tới phủ bái phỏng, có thể mời thẳng vào đại sảnh.

Lúc này đã là chiều rồi, Đường Kính Chi ăn cơm trưa xong, tâm tình thoải mái hơn đang chuẩn bị đi tìm mấy vị di nương của mình trò chuyện, nửa đường có một hộ vệ Đường phủ chạy tới:

- Nô tài thỉnh an Nhị gia.

Đường Kính Chi thấy vẻ mặt người này khẩn trương, vội hỏi:

- Sáng nay ta bảo người đưa thư tới Trịnh phủ, tình hình thế nào?

- Bẩm Nhị gia, nô tài đợi trước cửa Trịnh phủ hơn một canh giờ, nhưng không gặp được Trịnh công tử.

Lời này làm tim Đường Kính Chi giật đánh thót một cái, chẳng lẽ tình hình xấu nhất đã xảy ra, Trịnh phủ và Điền Cơ đã bắt tay với nhau.

- Nói mau, Trịnh công tử không có ở nhà hay là hộ vệ Trịnh phủ không cho người vào.

- Chuyện này ...

Hộ vệ kia hạ giọng nói:

- Hộ vệ Trịnh phủ nói Trịnh công tử không có ở nhà, nhưng nô tài đợi ở cổng Trịnh phủ thời gian dài, thấy không ít thanh niên công tử tới Trịnh phủ làm khách, nô tài nghe ngóng biết một số bọn họ là bằng hữu của Trịnh công tử.

Sắc mặt Đường Kính Chi tức thì trở nên âm trầm, hộ vệ kia lấy ra một phong thư, hai tay cung kính dâng lên:

- Nhị gia, đây là thư tín quân gia biệt viết Kiên Thành bảo nô tài mang về, mời người xem.

Đường Kính Chi từng dặn quân gia phía Kiên Thành thường ngày chú ý theo dõi hành động của Trịnh gia và Điền gia, nhận lấy thư mở ra xem, sắc mặt đại biến.

Trịnh gia và Điền gia qua lại mật thiết, chỉ vài ngày ngắn ngủi Trịnh Thắng và Điền Cơ gặp nhau gần mười lần.

Quân doanh đồn trú cách Kiên Thành không xa đột nhiên mở rộng vòng cảnh giới, chốt chặn lập nên khắp nơi, tất nhiên chỉ có thể ngăn cản người thường, còn ám vệ chuyên làm nhiệm vụ đột nhập thì không thể, song bọn họ không thể tiếp cận quá gần, chỉ nghe thấy tiếng hò hét rung trời, quân sĩ điều động liên tục, có dấu hiệu của việc đang mô phỏng thực chiến.

Đường Kính Chi càng xem tay chân càng giá lạnh, tình thế còn nghiêm trọng hơn cả dự liệu của y.

Phẩy tay bảo hộ vệ đó lui ra, Đường Kính Chi đứng đó như tượng gỗ, Trịnh Thắng và Điền Cơ vốn bất hòa hợp tác với nhau hiển nhiên là vì tên khâm sai đại thần kia dọc đường giết tham quan quá dữ dội, Trịnh Thắng tuy là viên quan không tệ, nhưng nếu bảo ông ta không tham ô là tuyệt đối không thể.

Thời đại hoa bình, thanh quan không tham tiền quá ít.

Bị uy hiếp từ tên khâm sai kia, hai kẻ đó vì giữ tính mạng của cả nhà, chỉ có thể vứt bỏ hiềm khích xưa, bắt tay nhau, đặt hiệp nghị cùng tiến cùng lui.

Như thế tức là không còn hi vọng được gì vào Trịnh gia nữa.

Muốn bảo toàn Đường gia, chỗ dựa duy nhất chỉ còn là nạn dân, tuy kế hoạch của Bành Việt và Từ Thức có thể đảm bảo chắc chắn nạn dân đứng về phía Đường gia kháng cự với Vương Mông, nhưng nếu quân đội chính quy tới thì không nói trước được điều gì.

Tình hình tồi tệ như vậy làm Đường Kính Chi hết sức đau đầu, xem ra phải nhanh chóng thực hiện kế hoạch đưa chủ tử Đường gia rời khỏi Lạc thành, chuyện này cần báo với Đường lão thái quân để thương lượng kỹ càng một phen.

Đường lão thái quân đang ngồi trong phòng để Hàm Hương bóp vai, thấy đích tôn sắc mặt rất khó coi đi vào, nghi hoặc hỏi:

- Lăng Nhi, có chuyện gì mà cháu lại muốn gặp nãi nãi vào lúc này.

Đường Kính Chi ngồi xuống, không trả lời ngay mà bảo Hàm Hương lui ra.

Đường lão thái quân thấy vậy cả kinh, Hàm Hương là tâm phúc số một của bà, trừ khi là có chuyện cực lớn, hơn nữa là tin xấu, nếu không đích tôn không tránh nằng.

Ngồi thẳng người lại, Đường lão thái quân tập trung tinh thần chờ đợi.

Khi Hàm Hương rời phòng, đóng cửa lại, Đường Kính Chi liền đem truyện khâm sai điều tra tham quan, cùng Điền Cơ và Trịnh Thắng bắt tay hợp tác kể ra, dù Đường lão thái quân trải qua không ít sóng to gió lớn cũng phải hoảng lên.

303. Chương 309: Hải Đông Thanh!

- Nãi nãi, người đừng gấp, tình thế còn chưa xấu tới mức không thể cứu vãn, người đừng quên, hiện Đường gia ta đang nuôi mười mấy vạn dân.

Đường Kính Chi trấn an:

Đường lão thái quân qua hoảng loạn ban đầu, nhanh chóng trấn tĩnh lại, nhưng đôi mày vẫn chẳng hề dãn ra:

- Nạn dân đúng là trợ lực lớn cho Đường gia chúng ta, nhưng trong tay Trịnh Thắng có tới mười mấy vạn quân sĩ.

- Vậy thì sao ạ? Chẳng lẽ Trịnh Thắng dám đem toàn bộ mười vạn quân ra trấn áp nạn dân? Không thể nào, khi bọn chúng bị tên khâm sai kia ép tới mức phải dấy binh tạo phản thì lúc nào cũng phải ứng phó với quân đội châu quân bên cạnh tới vây công trấn áp, tới khi ấy mười mấy vạn quân sẽ phải phân tán ra các thành trấn để đóng giữ phòng ngự, chúng căn bản không có bao lực lượng để đối phó với chúng ta.

Đường Kính Chi phân tích:

- Nhưng tên khâm sai kia thực sự có thể ép hai tên Trịnh Điền đó tạo phản sao? Nếu có rồi châu quan xung quanh cùng dấy binh tạo phản, như vậy phải làm thế nào?

Đường lão thái quân thấy nhiều hiểu rộng, tất nhiên nhìn trúng chỗ yếu hại trong đó.

Đây cũng chính là điều Đường Kính Chi lo lắng nhất, nghĩ một hồi, bất ngờ đứng dậy tới bên cạnh Đường lão thái quân thì thầm vài câu.

Đường lão thái quân nghe xong hít một hơi khí lạnh:

- Chuyện này, làm thế quá mạo hiểm.

- Nãi nãi, hiện tình thế cực kỳ bất lợi cho Đường gia ta, mặc dù chưa tới tuyệt lộ, nhưng nếu cứ mặc cho nó diễn biến xấu đi, thì ngày diên môn của Đường gia ta không còn xa nữa. Khâm sai chẳng bao lâu nữa sẽ tới, Trịnh Điền nếu có tạo phản sẽ sớm thôi, tính toán thời gian cho dù bên trên nổi giận thật, đợi phái người tới đây bắt Đường gia cũng muộn mất rồi.

Đường Kính Chi dừng một lúc rồi bỏ xưng:

- Hơn nữa cháu cũng đã chuẩn bị đường lui rồi, nếu tình hình thực sự không thể khống chế được, cháu sẽ cho ám vệ chuyển từng chủ tử của Đường gia rời khỏi Lạc thành, tới khi đó chỉ để lại cho bọn chúng cái vỏ rỗng mà thôi.

Đường lão thái quân gật gù, nay Đường gia đã không còn đường lui, còn phải sợ gì nữa:

- Được, vậy chúng ta đánh cược một phen!

Dứt lời bà đứng dậy, để Đường Kính Chi đi vào trong phòng, hai bà cháu ở trong đó một hồi thì Đường Kính Chi cầm một vật vội vã rời đi, tới thẳng tiểu viện của Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi trong lòng chưa hết giận, quay mặt đi không thèm nhìn y, Đường Kính Chi chẳng để ý, làm một hơi hết cốc trà, nói luôn vào chính sự, Ngọc Nhi nghe xong bàng hoàng, không dám giận dỗi nữa, đi ra sân

đặt tay lên miệng huýt sáo, tiếng sáo rất kỳ quái, không bao lâu sau từ phía nam có một con chim dữ bay tới.

Con chim này dài chừng một thước rưỡi (~ 50cm), đôi cánh giang ra phải hơn một mét, hai con mắt không lớn mà vàng lục chứa đầy hung quang, toàn thân toát lên vẻ dữ dội, mỏ cong vuốt sắc, Đường Kính Chi nhận ra nó là con chim ưng ở bờ biển đông nam, còn đường gọi là Hải Đông Thanh.

Hải Đông Thanh là loài hung dữ nhất trong số các loài ưng, cắt, cực kỳ hiếm có, ở phương nam nó là bá vương không trung không cần bàn cãi, mục dân phương nam gọi nó là “Hùng Khố Lỗ”, dịch ra tiếng Đường tộc là loài chim nhanh nhất thế giới, hàm nghĩa “vạn ưng chi thần”, trong truyền thuyết hàng vạn con thần ưng mới có một con Hải Đông Thanh.

Hải Đông Thanh đại biểu cho dũng cảm, trí tuệ, kiên nhẫn, chính trực, hùng mạnh, vĩnh viễn hướng về phía trước, vĩnh viễn không từ bỏ, là biểu tượng của không ít bộ tộc thảo nguyên phương nam.

Cho tới giờ Đường gia chỉ có một con Hải Đông Thanh này, do ám vệ bỏ không ít tiền bạc cùng vận may mới có được, dày công thuần dưỡng, sử dụng giống như chim bồ câu, dùng để truyền tin.

Con Hải Đông Thanh bay tới gần, đậu lên vai Ngọc Nhi, móng vuốt của nó cực kỳ sắc bén, nhưng không đâm qua y phục của nàng, Đường Kính Chi nhìn đã ngán, dù thấy nó rất uy mãnh, bộ lông mượt mà cực đẹp, nhưng không dám tới sờ, không biết Ngọc Nhi thân thiết với nó từ khi nào.

Thuần dưỡng được Hải Đông Thanh khó hơn bồ câu trăm lần, nhưng nó cũng thông minh hơn rất nhiều, trông thì cực kỳ đáng sợ, nhưng không gây tổn thương cho chủ, Ngọc Nhi khê vỗ đầu nó, Hải Đông Thanh rúc lên mấy tiếng thích thú, dùng đầu cọ cọ vào má Ngọc Nhi đùa giỡn.

Đúng là cảnh tượng người đẹp và quái thú, xem ra Ngọc Nhi rất có duyên với mấy con thú hung dữ, nhìn đáng yêu đáng yêu của nó, Đường Kính Chi cũng cực thích, lúc này mới dám đánh bạo đi tới đằng sau nó, cẩn thận đưa tay ra vuốt ve.

Con Hải Đông Thanh này toàn thân phủ lông vũ màu lam, sờ cực kỳ dễ chịu, nhưng con Hải Đông Thanh lại chẳng hề tỏ ra dễ chịu, nó ngoái đầu nhìn Đường Kính Chi với ánh mắt căm tức, giang cánh bay sang vai bên kia của Ngọc Nhi.

Nó là chim đực hay chim cái nhỉ?

Thấy con Hải Đông Thanh tránh sang một bên, trong đầu Đường Kính Chi nảy ra câu hỏi như thế, rồi đáp án cũng tự nảy ra, tám phần là chim đực, đồ háo sắc.

Ngọc Nhi cười hi hi, lấy từ trong tay tướng công thư sinh một cuốn sách nhỏ từ trong tay tướng công thư sinh, buột lên chân phải con chim.

Làm xong rồi Ngọc Nhi thưởng cho nó ít thức ăn, vỗ nhẹ lên lưng con Hải Đông Thanh chỉ về phía bắc, con ưng nhận mệnh lệnh, quẹo lượn rúc to vài tiếng, hai chân đạp mạnh, vỗ cánh bay vút lên, chẳng mấy chốc hòa vào sắc xanh của bầu trời rồi biến mất tăm tích.

- Thiếp từng mang nó đi săn mấy lần, nó rất dũng mãnh.

Một lúc sau Ngọc Nhi mới thu ánh mắt lại, nói:

“Ừ, còn rất háo sắc!” Đường Kính Chi thầm bồi thêm một câu.

Khi con Hải Đông Thanh bay xa, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi quay về phòng.

- Ngọc Nhi, tình thế hiện nay đã rất tệ, nàng dặn ám vệ sẵn sàng mọi lúc để đưa chủ tử của Đường gia rời khỏi Lạc thành.

Đường Kính Chi ngồi lại ghế dựa dò:

Ngọc Nhi gật đầu:

- Các ám vệ đã chuẩn bị xong tuyến đường bỏ chạy, điền sản các nơi bố trí xong, chỉ đợi một câu của Nhị gia là có thực thi, thậm chí ngay trong đêm nay.

- Tốt rồi.

Đường Kính Chi lòng nhẹ nhõm, như thể y yên tâm rảnh tay đối phó với đám Điền Cơ, dưới vẻ ngoài hiền lành y là đứa trẻ mồ côi quật cường không chịu khuất phục, y nhất quyết phải cho kẻ đụng vào người thân của y phải trả giá đắt, nhưng giờ y chưa vội nói ra.

Tiếp đó Ngọc Nhi trình bày kế hoạch cho Đường Kính Chi nghe, như trong trường hợp bất đắc dĩ phải ẩn náu tạm trong Lạc thành đợi tình hình lắng xuống ra sao, rồi trốn tránh đám người Điền Cơ truy lùng thể nào, chuyện này người lang bạt giang hồ giết quan tham trốn truy lùng như nàng tất nhiên có kinh nghiệm phong phú, lại thêm bàn bạc với ám vệ, Đường Kính Chi chỉ có phận ngồi nghe không góp ý được gì.

Hai người đang nói chuyện thì có hạ nhân tới báo Hồng Phong đã đến, đang ở đại sảnh, Đường Kính Chi bảo tiểu nha hoàn Viên Nhi đi chuẩn bị rượu ngon, hoa quả, tiền giấy, những đồ chuẩn bị cho bái tế rồi cùng Ngọc Nhi ra đại sảnh.

Vừa bước qua ngưỡng cửa, Đường Kính Chi đã chấp tay cười nói:

- Hồng huynh, đệ và Ngọc Nhi đợi huynh ở trong phủ lâu lắm rồi đó.

Thái độ rõ ràng niềm nở hơn trong thấy.

- Ha ha, ta còn sợ hai người bận quá cho nên mới cố ý tới trễ một lúc, xem ra ta quá lo rồi.

Hồng Phong đội nón rộng vành kéo rất thấp che đi khuôn mặt hiền nhiên hẳn cũng biết Đường Kính Chi không muốn mình làm liên lụy tới Đường gia, đứng dậy chào, tiếng cười lúc nào cũng thật vang:

- Đại sư huynh, phần mộ của gia gia có cách Lạc thành xa lắm không?

Nói tới Trương Thiên Hoa, vành mắt Ngọc Nhi liền đỏ hoe, ông già đó khi còn sống thực sự coi nàng như cháu gái ruột của mình.

Hồng Phong mặt mày buồn bã, không cười nữa:

- Trong khu rừng phía tây Lạc thành, cách chừng hơn hai mươi dặm.

Đường Kính Chi đề nghị:

- Giờ trời không còn sớm nữa, vậy chúng ta xuất phát ngay thôi.

Hai người gật đầu, cùng đi ra đại sảnh, ngoài cửa đã có hạ nhân chuẩn bị ba thớt ngựa, còn có hai người xách giỏ trúc chứa đồ bái tế.

304. Chương 310: Tế Mộ!

Có Ngọc Nhi và Hồng Phong ở bên cạnh, an toàn của Đường Kính Chi được đảm bảo tuyệt đối, cho nên y không cho hộ vệ nào đi theo, ba người nhận lấy giỏ trúc, lên ngựa quất roi phóng đi.

Con ngựa đen Ngọc Nhi cười là lương câu hiểm có, mà nàng lại cấp thiết tới mộ tế bái gia gia, sau khi hỏi rõ phương hướng liền thúc ngựa đi trước. Đường Kính Chi kỹ thuật kém nhất, người rạp lên lưng ngựa, tay nắm chặt lấy giây cương, may mà thời gian qua y cười ngựa không ít, cho nên không tới mức nín chân người khác.

Mới đầu Hồng Phong cũng để cho tuấn mã thỏa sức phi nước kiệu, có điều chẳng chạy được bao xa liền phát hiện ra tình trạng của Đường Kính Chi, thế là y giảm tốc độ, cùng cười ngựa đi ngang hàng.

- Đường hiền đệ, Trương gia gia rất cưng tiểu sư muội, cho nên tiểu sư muội và Trương gia gia tình cảm rất khăng khít, hiện muội ấy quá nóng lòng cho nên không sơ xuất không để ý tới đệ, đệ đừng giận muội ấy nhé.

Ngồi trên lưng ngựa Hồng Phong nói thật lớn:

Mặc dù chỉ có hai con ngựa, nhưng đều phi nước kiệu, gió rít ù ù, vó ngựa nện xuống đất như trống trận, nếu không nói thật to, đối phương sẽ không nghe thấy.

Trừ mới ban đầu Đường Kính Chi bị Ngọc Nhi dùng roi quần cho mấy lần, thì Ngọc Nhi luôn rất quy củ trước mặt y, Đường Kính Chi gật đầu hết đáp:

- Chuyện nhỏ này đệ không để bụng đâu, Hồng huynh, hôm nay đệ còn có một việc muốn nhờ, mong huynh ra tay tương trợ.
- Có chuyện gì, hiền đệ cứ nói.

Hồng Phong đúng như trong dự liệu của Đường Kính Chi, rất dễ nói chuyện, nên y không vòng vo làm gì, liền đem tình cảnh tồi tệ của Đường gia hiện nay kể ra đại khái, trực tiếp nhờ hãn ngẫm tương trợ.

Cho dù Hồng Phong sớm biết Đường gia và Vương Mông có va chạm, tình hình không được tốt, nhưng nghe Đường Kính Chi kể xong vẫn thất kinh, Đường gia Lạc Thành bề ngoài vẻ vàng rực rõ là vậy, thế mà đang đứng trước nguy cơ diệt tộc, trầm mặc hồi lâu hãn mới nói:

- Vi huynh từ lâu đã không còn người thân, giờ đây chỉ còn một tiểu sư muội này nữa thôi, ta sẽ dốc sức tương trợ Đường gia, chỉ có điều sau lưng Vương Mông còn có Điền Cơ, vả lại bọn chúng đại biểu cho quan phủ, Đường gia đối kháng với chúng là không khôn ngoan.
- Đệ cũng biết như vậy, nhưng chẳng lẽ Đường gia chấp tay dâng gia sản lên cho đám cầu quan khốn kiếp đó.
- Hay là huynh đi Kiên Thành một chuyến, kiếm cơ hội giải quyết Điền Cơ?

Giống như Ngọc Nhi, ý nghĩ đầu tiên của nhân vật giang hồ như Hồng Phong là kết liễu tính mạng đối phương, đó là cách giải quyết vấn đề nhanh nhất.

- Không được.

Đường Kính Chi vội cự tuyệt, một quan lớn tứ phẩm của triều đình bị ám sát, ắt sẽ là chấn động cực lớn, cả hoàng thượng cũng sẽ phái khâm sai xuống điều tra, rất có khả năng truy tới Đường gia, với lại một viên quan tứ phẩm đứng đầu cả châu dễ giết như vậy được sao?

Hiện nay Điền Cơ bị sức ép của vị khâm sai kia, tình hình chính trị Lưu Châu cực độ khẩn trương, biện pháp bảo hộ bên cạnh lão ta ắt phải cực kỳ nghiêm ngặt, trong giai đoạn này muốn ám sát Điền Cơ, khả năng gần như bằng 0.

Đem lo lắng của mình nói ra đại khái một lượt, Đường Kính Chi lại nói:

- Tiểu đệ chỉ mong huynh ngẫm giám thị Vương Mông để phát hiện trước âm mưu quỷ kế của hãn, để Đường gia có cách ứng phó.
- Không vấn đề gì.

Hồng Phong sáng khoái đồng ý:

Ước chừng nửa canh giờ sau, ba người tới một khu rừng, Hồng Phong xuống ngựa trước, buộc dây cương vào cây bên cạnh:

- Phía này, chúng ta đi bộ một lát nữa là tới.

Ngọc Nhi nghe vậy nhảy từ trên lưng ngựa xuống, cấp thiết theo hướng tay Hồng Phong chỉ, chạy thẳng vào rừng.

- Con ngựa đen đó không cần phải buộc đâu.

Đường Kính Chi thấy Hồng Phong muốn giúp Ngọc Nhi buộc ngựa tránh ngựa chạy mất thì cười bảo, đi tới bên cạnh con ngựa đen, vuốt ve lưng nó, con ngựa đen lâu rồi không đùa nghịch với Đường Kính Chi, lấy đầu dụi vào người y, mũi thở phì phì tỏ vẻ vui sướng.

Con ngựa trắng của Đường Kính Chi cũng là loại lương câu không thua kém, không cần phải buộc, đi tới đứng yên tĩnh bên con ngựa đen.

Hồng Phong nghe vậy quan sát kỹ con ngựa đen, trước kia hẳn nhiều năm phiêu bạt giang hồ cùng Trương Thiên Hoa, tất nhiên ngựa là người bạn đồng hành thân thiết, cực kỳ thích ngựa, nhất là tuần mã có lính tể, có điều con ngựa đen rất không thân thiện, không cho hấn chạm vào.

- Hồng huynh, chúng ta cũng vào thôi.

Đường Kính Chi gọi Hồng Phong đi vào rừng, hai con ngựa trắng đen chỉ hí lên mấy tiếng chứ không đi theo.

Chưa đi được mấy bước đã nghe thấy sâu trong rừng truyền ra tiếng khóc bi thương thống thiết, Ngọc Nhi trong mắt Đường Kính Chi luôn luôn kiên cường, phải là mắt mắt lớn cỡ nào nàng mới bật ra tiếng khóc đó, Đường Kính Chi thấy tim đa nhói, tăng tốc đi nhanh tới nơi phát ra tiếng khóc.

Không lâu sau Đường Kính Chi nhìn thấy Ngọc Nhi quỳ trước một phần mộ khóc nức lên, y không an ủi, chỉ tới bên nàng, rồi lặng lẽ quỳ xuống.

Cảnh này lọt vào mắt Hồng Phong, trong lòng ngạc nhiên, với thân phận của Đường Kính Chi thực sự không cần quỳ xuống bái tế Trương gia gia.

Ngọc Nhi mặc dù khóc rất thương tâm, nhưng trong lòng cũng giật mình, nhìn tướng công thư sinh lần lượt đồ tể lễ ra bày biện đầu vào đó, rồi đánh lửa đốt tiền, trong lòng trào dâng cảm động.

Ở vương triều Minh Hà, trượng phu chỉ quỳ bái thân nhân trực hệ của chính thê.

Mặt trời ngả về phía tây, sắc trời tối dần, trong rừng cây âm u, một đồng lửa lớn khói thơm lượn lờ, đốm lửa nổ tí tách, ngọn lửa màu đỏ bập bùng chiếu sáng bốn xung quanh.

Ngọc Nhi vẫn quỳ trước mộ, nhưng nước mắt đã cạn khô, cứ bần thần nhìn nấm mộ cỏ chưa phủ kín.

Cho thêm một nắm tiền giấy nữa vào đồng lửa, lần thứ ba Đường Kính Chi lên tiếng:

- Ngọc Nhi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta về nhà thôi, đợi sau này rảnh rỗi, ta lại cùng nàng đi bái tế Trương gia gia.

- Tiểu sư muội, nếu không về cổng thành sẽ đóng cửa đấy.

Hồng Phong nói xong đánh mắt cho Đường Kính Chi, y gật đầu, chống tay lên mặt đất từ từ đứng dậy, hoạt động hai chân tê dại vì quỳ quá lâu.

Đợi hai chân khôi phục được sức lực, liền đi tới đỡ Ngọc Nhi lên.

- Không!

Ngọc Nhi đẩy y ra, nước mắt lần nữa trào ra như suối:

- Gia gia không còn nữa, người đi thật rồi ... Ngọc Nhi bất hiểu, ngay cả lần gặp mặt gia gia cuối cùng cũng không có ..

Đường Kính Chi bị tâm tình của nàng cảm nhiễm, vành mặt cay cay:

- Nàng đừng như thế, nếu không Trương gia gia ở trên trời nhìn thấy sẽ rất đau lòng.

Nói rồi kệ cho Ngọc Nhi vùng vẫy, bế sốc nàng lên, Ngọc Nhi khóc lóc đầm lên vai y, chẳng mấy chốc nước mắt thấm ướt hai vai Đường Kính Chi.

Mấy cú đầm của Ngọc Nhi không phải là nhẹ, Đường Kính Chi nhin đau vẫn bế Ngọc Nhi đi ra ngoài rừng, ra tới đường thì Ngọc Nhi đã không khóc nữa, chuyển thành ôm lấy cổ y khóc thút thít.

Con ngựa màu đen sớm đã nghe thấy tiếng chủ chạy tới, nó không hiểu vì sao chủ thương tâm, chỉ không ngừng đi vòng tròn, có vẻ lo lắng.

Vẫy tay bảo con ngựa đen quỳ xuống, Đường Kính Chi bế Ngọc Nhi ngồi lên mình ngựa.

Con ngựa đen cực kỳ trang kiện, khỏe hơn ngựa bình thường rất nhiều, hai người cưỡi trên lưng mà nói đứng dậy nhẹ nhàng như không, rồi không cần chủ phải bảo chậm rãi đi về phía Lạc thành, con ngựa trắng vẫy đuôi đi bên cạnh.

Hồng Phong cưỡi dây cương ngựa của mình, đuổi theo từ phía sau.

- Hiền đệ, kỳ thực trước kia Thiếu Kiệt là người không tệ, nó không thích nói chuyện, làm việc không có chủ kiến, khi nhỏ thích leo đèo chạy sau đít ta, hiện giờ nhìn nói biến thành người như thế, ta ... Ài...

Dâng hương cho Trương Thiên Hoa, Hồng Phong khó tránh khỏi nhớ tới Trương Thiếu Kiệt, lòng rất khó chịu.

305. Chương 311: Nửa Đêm Kinh Hoàng.

Đường Kính Chi khẽ xuyt một tiếng, chỉ vào người ngọc trong lòng, thì ra Ngọc Nhi khóc hồi lâu, tinh thần mỗi một đã gục vào lòng y ngủ rồi. Hồng Phong nghiêng đầu qua nhìn một cái, im lặng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Quan sát sắc trời, ước chừng cách giờ đóng cửa thành gần rồi, Đường Kính Chi kẹp bụng ngựa tăng tốc, cuối cùng kẹp vào trong thành trước khi đóng cửa, vì con ngựa đen chạy rất êm, nên Ngọc Nhi nép mình trong lòng Đường Kính Chi không bị đánh thức.

Tới một ngã tư, Đường Kính Chi khẽ kéo cương, dừng ngựa lại:

- Hồng huynh, đệ về phủ trước đây, con ngựa đó huynh cứ giữ lại mà dùng.

Hồng Phong không khách khí:

- Ta sẽ tận lực giám sát nhất cử nhất động của Vương Mông, nếu có tin gì sẽ thông báo cho đệ ngay, có điều đệ cũng không được lơ là.

Dứt lời cưỡi ngựa đi ngay.

Lúc này trời đã tối, đường vắng người không gây chú ý, vì không để đánh thức Ngọc Nhi, Đường Kính Chi cưỡi ngựa đi tới thẳng trước cửa tiểu viện của nàng, bảo con ngựa đen chậm chậm quỳ xuống, ôm giai nhân rồi lưng ngựa.

Vừa bước vào tiểu viện, hai tiểu nha đầu Châu Nhi và Viên Nhi đi tới đón, Đường Kính Chi đặt tay lên môi bảo bọn chúng giữ im lặng, khẽ bảo chúng vào phòng trải chăn đệm, rồi bế Ngọc Nhi tới tận giường.

- Các người lui đi.

Đường Kính Chi vừa kéo chăn đắp lên người Ngọc Nhi vừa vẫy tay bảo nha hoàn lui ra, Ngọc Nhi khóc rất lâu, hai mắt sưng đỏ cả rồi, trên má còn vương vệt nước mắt, Đường Kính Chi nhìn vừa yêu vừa thương, không nhịn được cúi người xuống, hôn lên môi nàng.

Đang ngủ say, nhưng bị hơi nóng của Đường Kính Chi phủ vào mặt, tựa hồ nhận ra, Ngọc Nhi khẽ “ừm” một tiếng, rụt người lại, Đường Kính Chi giật mình, vội vàng ngồi thẳng dậy, tới khi phát hiện Ngọc Nhi không tỉnh lại mới thở phào.

Lúc này đã tới giờ cơm tối, Đường Kính Chi vuốt thẳng bốn góc đệm rồi quỳ luyến rời phòng, dặn Châu Nhi và Viên Nhi:

- Các người tới nhà bếp lấy thức ăn rồi để ở bếp giữ nóng, khi nào Ngọc di nương thức dậy thì các người hầu hạ nàng ăn lúc đó, không cần đánh thức, nghe chưa?

- Nô tỳ biết rồi.

Đúng giờ tới nhà ăn dùng cơm tối, sau đó cùng Lâm Úc Hương trở về tiểu viện, trong bữa cơm Đường lão thái quân lần nữa nhắc tới hôn lễ giữa Đường Kính Chi và Chu Quế Phương sắp tới, khiến trong lòng Lâm Úc Hương rất phiền muộn, Đường Kính Chi nhận ra sắc mặt nàng không tốt, quan tâm hỏi:

- Úc Hương, nàng làm sao vậy, có phải trong người có chỗ nào không được khỏe?

- Không có gì, thiếp thân ổn mà.

Lâm Úc Hương ngẩng đầu cười gượng lấy bừa một lý do:

- Chắc hôm nay luyện thuốc hơi nhiều.
- Ừm, nàng chú ý đó, đừng để luyện thuốc cho người rồi bản thân bị bệnh.

Đường Kính Chi lúc này áp lực ngoài phủ rất lớn, không nghĩ nhiều, chỉ nắm lấy tay nàng căn dặn:

Lâm Úc Hương đỏ mặt, chỉ hơi rút lại rồi mặc tướng công vớ bỏ nắm tay mình, càng về gần tới phòng tìm nàng càng đập dữ dội, căng thẳng tới mức chẳng biết đi qua cửa phòng lúc nào, tới khi Đường Kính Chi chúc ngủ ngon rồi cởi trường sam ngằm xuống ghế mới nhận ra.

Thầm thở phào một tiếng, Lâm Úc Hương cũng lên giường, chui vào trong chăn.

Trời đêm trong như nước, ánh trăng bạc tỏa sáng dịu xuyên qua tầng không không có chút mây đen nào ngăn trở, rưới một lớp màu thần bí phủ khắp mặt đất, gió thổi qua tàng cây đã dần thưa lá, tạo ra tiếng xào xạc khe khẽ ru người ta chìm vào trong giấc ngủ.

Trong đêm yên tĩnh đó, hậu viện Đường phủ đột nhiên có tiếng thét kinh hồn:

- Không xong, lão thái quân xảy ra chuyện rồi.

Tiếng thét đó chẳng khác gì sấm rền, làm mười mấy nha hoàn bà tử trong tiểu viện Đường lão thái quân dựng dậy, tất cả chạy cả vào phòng, người vừa mới thét lên chính là Hàm Hương xưa nay luôn làm việc cẩn thận vững vàng, nếu chẳng phải chính tai nghe thấy, không ai nghĩ nàng cũng có lúc kinh hoàng hoảng loạn như vậy, hét xong, Hàm Hương đẩy đám nha hoàn chặn đường phía trước, chạy thẳng tới tiểu viện của Đường Kính Chi và Lâm Úc Hương.

Đường Kính Chi đã ngủ say, nghe thấy ngoài phòng có tiếng người la hét, ban đầu y còn bức tức, khoác áo hầm hầm đi ra, tìm xem kẻ nào quấy phá giấc ngủ của mình, có điều khi làm rõ tình hình, đầu óc choáng váng, người loạng choạng lùi lại mới đứng vững được, chẳng ngờ là lão thái quân xảy ra chuyện.

Hơn nữa ...

Chẳng kịp suy nghĩ, Đường Kính Chi chạy trở lại phòng, tới bên giường, giật tung màn ra, Lâm Úc Hương cũng bị tiếng huyền não đánh thức, mắt lèm nhèm, đang lầu bàu gì đó thấy thể kinh hoàng thét lên, nàng còn chưa kịp nắm lấy chăn thì tiếp ngay đó chăn bị tướng công vớ bỏ tóm lấy ném sang một bên.

Ngày nào cũng mặc nguyên vẹn y phục để ngủ không thoải mái chút nào, hơn nữa hôm sau thức dậy còn cảm thấy rất mệt mỏi, nên gần đây lòng cảnh giác với Đường Kính Chi giảm xuống, Lâm Úc Hương cởi áo đi ngủ, chỉ mặc chiếc áo trắng mỏng manh, bên trong là chiếc yếm đỏ như lửa, lúc này Đường Kính Chi hất chăn ra, cả mảng xuân quang phơi phới trình diện.

Có điều hiện giờ Đường Kính Chi chẳng có thời gian thưởng thức, lấy y phục gấp bên giường nhét vào trong tay Lâm Úc Hương, cấp thiết giục:

- Mau mau rời giường, lão thái quân có chuyện rồi, chúng ta phải tới ngay.

Người mới tỉnh giấc phản ứng đều rất chậm chạp, Lâm Úc Hương đang định giật lại chăn che mình thì nghe thấy câu này, lòng kinh hãi, chẳng để ý các thứ khác nữa, ngồi thẳng dậy, vội vàng mặc y phục.

Đường Kính Chi thì ngồi xuống, giúp nàng đi hài vào chân.

Nhìn thấy y có động tác như thế, Lâm Úc Hương khựng lại mất một lúc rồi nhanh chóng mặc áo vào :” Nam nhân này có thể bất chấp thân phận, đi hài cho nữ nhân ?”

Đây tuyệt đối là hành động kinh thiên động địa, nếu để người khác biết được, dù có là nữ nhân e chẳng mấy ai khen còn cho đó là đại xỉ nhục của nam nhân.

Hai người mặc y phục qua loa, kệ nó còn nhăn nhúm xộc xệch, chạy vội tới tiểu viện của Đường lão thái quân, Lâm Úc Hương không quên mang theo cả ngân châm của mình.

Đội bọn họ tới nơi thì đã có rất đông nha hoàn bà tử vây quanh, xảy ra chuyện lớn như thế, ai nấy kinh hoàng, thấy họ tới, đều quỳ sụp cả xuống.

Đường Kính Chi chạy thẳng vào phòng, đi tới bên giường nhưng Lâm Úc Hương ngăn cản:

- Nhị gia, người hãy ra ngoài đi, để thiếp thân bắt mạch cho lão thái quân, người cứ đợi tin ở bên ngoài.

Rồi nàng đưa mắt ra hiệu cho Hàm Hương, Hàm Hương hiểu ý đi tới đỡ tay Đường Kính Chi kéo ra ngoài.

Đường Kính Chi biết mình ở lại đây sẽ quấy rầy kiểu thê khám bệnh cho lão thái quân, nhưng lý trí là thế còn lòng không sao yên tâm được, trong lúc do dự bị Hàm Hương kéo ra ngoài.

Đường Kính Chi ra ngoài rồi Lâm Úc Hương mới ôm hộp chứa ngân châm ngồi xuống bên giường, khi vào phòng, nàng lập tức chú ý tới sắc mặt của Đường lão thái quân, thấy da mặt bà hơi đen, hốc mắt tối, đoán bà trúng độc, không chậm trễ ra cửa bảo Tri Đông về lấy thuốc.

Cầm lấy cổ tay Đường lão thái quân, tập trung tinh thần bắt mạch, một lúc sau Lâm Úc Hương thở phào một hơi dài, kết quả giống như lúc đầu nàng nhìn thấy, độc không mạnh, lại là loại thường thấy, nếu như có người cố ý hạ độc, vậy nói rõ đối phương không có ý sát hại Đường lão thái quân.

Lúc này Tri Đông cũng đã mang hòm thuốc của nàng tới, Lâm Úc Hương bảo nó ra ngoài, rồi thuốc giải độc do tự mình luyện chế, rót nước ấm, dứt cho Đường lão thái quân uống.

Đường Kính Chi ở gian ngoài lòng như có lửa đốt đi đi lại lại, thấy Lâm Úc Hương đi ra, lao ngay tới nắm lấy tay nàng hỏi vội:

- Chuyện gì đã xảy ra? Rốt cuộc nãi nãi bị làm sao?

- Nhị gia đừng hoảng, lão thái quân bị người ta hạ độc.

Hàm Hương cũng đã nhìn ra phần nào, cho nên mới cấp bách chạy đi mời Nhị nãi nãi có y thuật cao minh tới, lúc này nghe vậy tim treo ngược lên, nàng là nha hoàn thiếp thân của Đường lão thái quân, chủ tử xảy ra chuyện, nàng chịu trách nhiệm không thể chối bỏ.

- Cái gì? Nãi nãi trúng độc.

Đường Kính Chi thất kinh:

- Độc có nặng không? Nãi nãi bây giờ làm sao rồi?

306. Chương 312: Trúng Độc.

Bị tay Đường Kính Chi siết chặt, Lâm Úc Hương biết y đang hết sức nóng lòng lo cho an nguy lão thái quân, nhịn đau an ủi:

- Nhị gia đừng gấp, từ từ nghe thiếp nói, lão thái quân trúng độc không nặng, thiếp thân có thể nắm chắc mười phần có thể chữa khỏi cho lão thái quân, nhưng đây là loại độc được mạn tính, muốn hoàn toàn loại trừ được nó ra ngoài cơ thể ít nhất cần ba tháng, hơn nữa trong ba tháng này, mỗi ngày thiếp phải dùng ngân châm ép độc tố khỏi cơ thể.

Nghe Đường lão thái quân không có nguy hiểm tới tính mạng Đường Kính Chi mới thở phào, rồi nhú mào:

- Đang yên đang lành, làm sao nãi nãi lại trúng độc cơ chứ?

Hàm Hương đi tới quỳ xuống đất, giọng run run:

- Tại nô tỳ chiếu cố lão thái quân thiếu chu toàn, xin Nhị gia, Nhị nãi nãi trách phạt.

Lâm Úc Hương thấy tướng công có dấu hiệu nổi giận, vội nói:

- Trong phủ xảy ra chuyện lớn như thế này, trách nhiệm của Hàm Hương đúng là lớn nhất, có điều thiếp thân hoài nghi độc này có kẻ cố ý hạ, cho nên hiện giờ quan trọng nhất là bắt lấy hung thủ.

Đường Kính Chi quá lo cho Đường lão thái quân nên bấn loạn không làm được gì, lúc này được kiểu thê nhắc mới nhớ ra tuyệt đối không thể để hung thủ chạy thoát:

- Người đầu, đánh thức toàn bộ hộ vệ trong phủ dậy cho ta, canh gác các nơi, không có lệnh của ta, một con ruồi cũng không cho bay khỏi phủ.

- Nô tài đã làm theo rồi.

Trả lời là Đại quản gia Từ Phúc đứng ở ngoài cửa:

Từ Phúc làm đại quản gia bao năm, chuyện lớn chuyện nhỏ gặp vô số, xử sự trầm ổn hơn Đường Kính Chi rất nhiều, gặp chuyện không cần sai bảo tự biết xử lý.

Đường Kính Chi liền bảo Từ Phúc ở ngoài chủ trì mọi việc, bản thân thì cố gắng lấy lại trấn tĩnh, ngồi xuống ghế hỏi:

- Hàm Hương, người phát hiện lão thái quân khác thường vào lúc nào?

Hàm Hương chỉ chén trà trên bàn:

- Vấn đề chắc chắn là ở ẩm trà kia, lão thái quân mỗi ngày đều có thói quen uống trà ban đêm, nô tỳ vừa hầu hạ lão thái quân uống trà, chưa nằm xuống được bao lâu đã nghe thấy lão thái quân kêu đau, sau đó bất tỉnh nhân sự.

Lâm Úc Hương đi tới bên càn, mở nắp trà ra, đưa nến tới gần nhìn màu sắc, rồi đặt gần mũi ngửi, gật đầu:

- Nhị gia, vấn đề đúng là ở ẩm trà này.

Đường Kính Chi lại hỏi:

- Ẩm trà này do ai đưa tới?

- Bẩm Nhị gia, là bọn nô tỳ.

Hai nha hoàn quanh năm hầu hạ bên cạnh lão thái quân hoảng sợ quỳ ngay xuống, đồng loạt run rẩy nói:

Hai hai nha hoàn này thừa nhận, Đường Kính Chi biết bọn họ không phải là hung thủ, y lo cho an nguy của lão thái quân, nhìn kiểu thế:

- Úc Hương, chuyện truy lùng hung thủ để ta làm, nàng vào phòng chiếu cố cho nãi nãi đi.

- Vâng.

Lâm Úc Hương quay trở lại gian trong, tới cửa đứng lại nói:

- Nhị gia, giờ thiếp thân sẽ dùng ngâm châm giải trừ độc tố cho lão thái quân, người đừng quá lo.

Lâm Úc Hương bị Đường lão thái quân cướp về phủ, về sau lại nhiều lần trách phạt nàng, chịu không ít khổ cực, Đường Kính Chi thấy kiểu thế không vì chuyện cũ mà ghi hận, chu đáo như thế thì cảm động nói:

- Làm phiền nàng rồi.

Lâm Úc Hương nghe giọng Đường Kính Chi có chút khác lạ, căn môi, sắc mặt trở nên rất phức tạp.

Đi tới bên giường, Lâm Úc Hương lại giúp Đường lão thái quân kiểm tra mạch, hiện đã được uống thuốc giải độc, mạch của bà bình ổn và khỏe hơn nhiều, rút tay lại, nàng lẳng lẽ nhìn Đường lão thái quân mắt nhắm nghiền, nắm tay siết chặt.

Chính vị lão thái quân này đã cướp nàng về Đường phủ, thay đổi cả cuộc đời của nàng.

Trong lòng nàng có hận không?

Có chứ!

Có ý nghĩ báo thù không?

Cũng có!

Nhưng ngồi hồi lâu, nàng vẫn đưa tay cởi y phục của Đường lão thái quân ra, lấy ngân châm giúp bà ép độc, sử dụng ngân châm cần tập trung tinh thần cao độ, đây là một chuyện cực kỳ hao tổn tinh thần, chẳng bao lâu sau trên trán nàng đã lấp tấm mồ hôi, có giọt chảy xuống áo, có giọt thuận theo sống mũi nàng nhỏ xuống người Đường lão thái quân.

Nàng thì vẫn tập trung hết tinh thần vào từng mũi châm.

Ở gian ngoài, Đường Kính Chi vẫn đang truy tìm hung thủ hạ độc.

Khóc lóc sụt sùi, hai nha hoàn đem chuyện đã qua kể lại một lượt, thì ra bọn chúng đêm tới nhà bếp đun nước cho Đường lão thái quân, thấy trên bếp có một cái ấm nước để sẵn, không biết là ai đun, bọn chúng lười, dùng luôn nước có sẵn pha trà.

Không phải nghi ngờ gì nữa, kẻ kia chắc chắn biết thói quen của Đường lão thái quân, nên dễ dàng đặt bẫy.

Hai nha hoàn này có sai, nhưng hiện giờ không phải là lúc truy cứu, Đường Kính Chi đứng dậy ra khỏi phòng, Từ Phúc vẫn túc trực ngoài cửa, đi vội tới hỏi:

- Nhị gia, lão thái quân sao rồi?
- Trúng độc không nặng, không có lo lắng tới tính mạng.

Đường Kính Chi trả lời vắn tắt, lại nói:

- Hiện giờ đã có thể khẳng định, chuyện lão thái quân trúng độc là do người làm, hiện ông lập tức lệnh các quản sự trong phủ tập trung hết nha hoàn gia đình tới, tra hỏi thật kỹ, xem kẻ nào có hành động đáng nghi.

Truy tìm hung thủ trong hậu viện thì Từ Phúc có kinh nghiệm phong phú rồi, nghe thấy Đường lão thái quân không có gì đáng ngại, thấp thỏm suốt này giờ mới yên tâm được phần nào, nói có chút hung dữ:

- Chỉ cần kẻ gian còn ở trong phủ, lão nô nhất định lôi nó ra.
- Kẻ kia mục đích rõ ràng nhắm vào lão thái quân, hơn nữa ta cũng đoán được đại khái kẻ đứng đằng sau sai phái, cho nên không tận mắt nhìn thấy lão thái quân ngã bệnh, kẻ đó sẽ không rời khỏi phủ đâu.

Kể đầu tiên Đường Kính Chi nghĩ tới tất nhiên là Vương Mông.

Nếu như y đoán không sai, nếu Vương Mông đã đánh liều dùng tới thủ đoạn này thì tên nội gián kia tuyệt đối không thể tùy tiện rời khỏi Đường phủ khi chưa xác nhận được kết quả, dù sao muốn thuận lợi trà trộn được vào Đường phủ không phải là chuyện dễ.

Còn Vương Mông chắc chắn chẳng bận tâm tới tính mạng của thủ hạ, cho nên nhất định tên hung thủ vẫn còn ở trong phủ.

Đường lão thái quân, người nắm quyền tối cao trong hậu viện Đường gia bị người ta hạ độc, đây là chuyện oanh động? Tin tức này lan đi, cứ như có sấm nổ bao phủ bầu trời, làm hậu viện Đường gia náo loạn, Từ Phúc đi chưa lâu, Đường phủ đèn đuốc sáng choang, tiếng người huyên náo, một lúc sau mấy vị di nương cũng kéo tới.

Sương Nhi trung tình với trang phục trắng, trong đêm tối, mép váy phát phơ, giống như tinh linh đang nhảy múa:

- Nhị gia, lão thái quân không sao chứ?

Nhu Nhi thì siết chặt nắm đấm nhỏ, mặt mày chứa đầy sợ hãi khẩn trương, nàng nép sát sau lưng Uyển Nhi, Uyển Nhi cũng bị tin tức lão thái quân trúng độc làm kinh hoàng, tay phải nắm lấy tay Nhu Nhi, mắt thì nhìn Đường Kính Chi không chớp, chờ đợi đáp án.

- Không sao đâu, lão thái quân trúng độc không nặng, không có nguy hiểm tới tính mạng.

Thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt các nàng dần ra không ít.

Nhìn dáng vẻ yếu đuối của Nhu Nhi, Đường Kính Chi đau lòng, đi tới đón lấy từ trong tay Uyển Nhi, hiển nhiên lồng ngực Đường Kính Chi mang lại cảm giác an toàn hơn, Nhu Nhi ôm lưng tướng công, một lúc sau tìm đập đều trở lại, người không còn run rẩy nữa.

- Ngọc Nhi, nàng dậy rồi hả, có đói không?

Ngọc Nhi hôm qua ban ngày khóc quá nhiều, tinh thần suy kiệt, trước lúc ngủ chưa ăn miếng nào.

Đường Kính Chi nói xong cũng không đợi Ngọc Nhi trả lời, ra cửa bảo hạ nhân tới nhà bếp làm ít đồ ăn khuya.

Thấy trong phủ xảy ra chuyện lớn như vậy mà tướng công thư sinh vẫn còn nhớ tới mình chưa ăn tối, Ngọc Nhi tới giờ cảm thụ được sự quan tâm của người thân ở sâu trong đại trạch viện mà nàng vốn cho rằng là chốn bất công này, đôi mắt đẹp nhìn Đường Kính Chi thêm vài phần nhu tình làm tan chảy băng giá.

307. Chương 313: Thế Nào Cũng Phải Ra Tay.

Cùng buổi tối hôm đó ở bãi đất hoang, Lý Cối nhận bánh bao và cháo xong thì đi kiếm chỗ ngồi ăn một mình, chưa ăn được vài miếng có người đi ngang qua ra ám hiệu, hẩn ngó quanh không thấy ai chú ý đi theo người đó tới khoảnh rừng bên cạnh.

Tới chỗ cách xa tầm mắt toàn bộ nạn dân, người kia quay lại, Lý Cối thấy người này hoàn toàn xa lạ cảnh giác lùi lại nói:

- Huynh đệ là ai, sao ta chưa gặp giờ?

- Mã Toàn, vừa ở bên ngoài về thị bị Vương đại nhân bảo tới tăng viện cho các người.

Người kia lười biếng móc một tấm yêu bài ném cho Lý Cối rồi ngồi xuống mở cái bọc khoác trên lưng ra.

Lý Cối lật xem, thì ra là yêu bài của lục phiến môn, người của lục phiến môn không phải lúc nào cũng mặc đồng phục làm việc trong nha môn như nha dịch bình thường bọn chúng, mà hay ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, hẩn không nhận ra là bình thường, địa vị bộ khoái lục phiến môn cao hơn bọn chúng, thế nên Lý Cối chấp tay khách khí :

- Ra là Mã đại ca, tiểu đệ thất lễ.

- Huynh đệ trong nhà cả, khách khí làm gì, nào ngồi xuống đây đánh chén cái. Mẹ nó ở chốn quái quỷ này không rượu không chịu nổi.

Thì ra trong bọc hành lý kia của Mã Toàn có một con gà rán, một gói lòng lợn nóng hổi, hẩn còn lấy trong lòng ra một túi rượu.

- Không khách khí, không khách khí.

Lý Cối nhìn mà nuốt nước bọt, nửa tháng qua hẩn cảm chột ở đây, suốt ngày bánh bao cháo, sớm đã ngán tới tận cổ rồi, vội vàng ngồi xuống, thái độ càng thêm khúm núm.

Diệt nửa số mỗi, uống vài tuần rượu, hai bên trở nên thân thiết hơn nhiều, Lý Cối mới hỏi :

- Không biết Lý đại ca gặp đệ có chỉ thị gì ?

- Vương đại nhân không hài lòng về các người, cho nên phái ta tới đốc thúc.

Mã Toàn vừa vung vẩy cái đùi gà vừa nói :

- Người chỉ cần tăng cường bám sát mấy nhân vật trọng yếu của Đường gia là được, nhất là tên Đường Kính Chi, nếu y tới đây nhất định phải tìm cách tới gần nghe ngóng.

- Mã đại ca, không chắc mới về chưa rõ tình hình.

Lý Cối cười khổ :

- Tên họ Đường đó đi tới đâu cũng có mấy chục hộ vệ đi cùng, nhất là ả tiểu thiếp kia một bước không rời, ngay cả Âm đại nhân còn bại dưới tay ả, đệ không dám lỗ mắng.

- Cái đó ta biết, có điều ăn trộm suốt ngày được chứ làm sao phòng trộm suốt ngày được, thế nào cũng có lúc bọn chúng lộ sơ hở, người chỉ cần nghe được dăm ba câu báo về là được thưởng lớn.

- Mã đại ca, thực lòng đệ thấy không hi vọng gì, huynh cũng biết ở Lạc thành này bao nhiêu bách tính sống nhờ vào Đường gia, giờ cửa hiệu bọn họ đóng cửa, không ít người phải ra ngoài thành khai hoang kiếm cái ăn rồi, họ hàng đệ cũng có, đệ không dám về nhà sợ họ kéo tới nhà chửi mắng, các huynh đệ khác cũng thế. Mà xem chừng các vị đại nhân cũng chùn tay rồi, nói không chừng hôm nào đó phải tới Đường phủ nhận sai

Mã Toàn bỏ miếng thịt gà xuống, đứng dậy cẩn thận nhìn quanh, sau đó bảo Lý Cối tới gần, nói nhỏ :

- Người nhầm rồi, bất kể các vị đó có chùn hay không đều phải ra tay, hơn nữa sắp rồi, nghe nói hoàng thượng cử khâm sai nam hạ, vị khâm sai này đi tới đâu chém tham quan tới đó, đến nay có gần trăm tên tham quan bỏ mạng dưới đao của ông ta ...

- Cái gì ? Nói thế chẳng phải Vương đại nhân cũng ...

Lý Cối khê la hoảng, thủ thành đại nhân là loại người gì bọn chúng rất rõ :

- Nhưng thế thì liên quan gì tới việc đại nhân ra tay với Đường gia?

- Thường ngày không chịu đọc sách học lấy vài cái chữ, đúng là ngu dốt, ta nói cho mà nghe.

Mã Toàn lên giọng kể cả :

- Đại nhân nhầm nhe gia sản của Đường gia, thế nên nếu hạ được Đường gia, ông ta sẽ có bạc bù vào khoản tiền ông ta tham ô chứ còn sao nữa. Nên lần này đã không ra tay thì thôi, mà ra tay thì thế nào cũng ...

Nói tới đó hắn đưa tay lên làm động tác cứa cổ.

- Cái đó đệ hiểu, có điều giờ nạn dân sống dựa vào Đường gia, không có Đường gia cứu tế nữa chẳng phải họ sẽ làm loạn sao? Tới khi đó bọn họ vào thành cướp bóc phá phách, Vương đại nhân cũng mất chức.

Lý Cối tỏ vẻ bán tín bán nghi :

- Người biết một mà không biết hai, Đường gia lúc đấy không cứu tế nữa, nạn dân làm loạn, chẳng phải do Đường gia tụ tập bọn họ nên mới gây họa sao ? Tất cả mọi tội lỗi sẽ đổ hết lên Đường gia, thậm chí đại nhân mong loạn mà không được, có thể đánh lạc hướng khâm sai, có khi ông ta không phải bù khoản tiền tham ô nữa, được như thế đoán chừng ông ta còn giết thêm vài tên nạn dân có uy tín để kích thích bạo động, ông ta đóng cổng thành lại, đợi quân đội tới dẹp loạn là xong.

Lý Cối gật đầu liên hồi :

- Mã đại ca đúng là đi đây đi đó nhiều, tầm nhìn rộng, hơn hẳn đám suốt ngày ru rú trong nha môn như bọn đệ. Mà sao huynh mang yêu bài theo người ? Lỡ bị phát hiện thì phiền lắm.

- Người lại không hiểu rồi, phiền còn hơn là mất mạng.

Mã Toàn lại lên giọng bề trên :

Lý Cối lúc này phục hấn sát đất, mặt giống như học sinh nghe thầy giáo giảng bài, chấp tay nói :

- Xin Mã huynh chỉ dạy.

- Chắc người cũng biết chuyện Đường gia giết đám thổ phỉ tới gây chuyện rồi chứ, nếu trong lúc người làm nhiệm vụ bị hộ vệ Đường gia phát hiện ra thì sao ? Nếu người có thể bài này bọn chúng không dám làm gì người, cùng lắm ăn trận đòn, nếu không chúng coi người là thổ phỉ tới phá hoại giết phứt đi thì sao ? Tới lúc đó người tưởng các vị đại nhân sẽ ra mặt cho người à ? Dù có ra mặt thì người cũng chết rồi, còn nói làm gì nữa.

Lý Cối toát mồ hôi, thầm nhủ ngày mai nhất định sẽ về lấy tấm bùa hộ mạng này ngay lập tức.

~~~~~oOo~~~~~

Từ Phúc làm việc với hiệu suất rất cao, không bao lâu toàn bộ hạ nhân trong phủ đã tập trung lại, lần này vì người xảy ra chuyện là Đường lão thái quân, cho nên thủ đoạn rất máu lạnh, chỉ cần không nói được buổi tối ở đâu, lại không có ai đứng ra chứng minh cũng lôi ra dùng cực hình tra hỏi.

Còn cả nếu chỉ hai ba người làm chứng cho nhau, không một ai nhìn thấy cũng đánh luôn.

Tục ngữ nói rất đúng, muốn người ta không biết, trừ khi đừng làm.

Dưới thủ đoạn máu lạnh vô tình của Từ Phúc, một số hạ nhân nhát gan vì bảo toàn bản thân bất chấp lúc này nói ra những lời có thể đắc tội với người khác, chỉ là chút nghi ngờ đối phương cũng khai ra hết, thế là chẳng bao lâu, tiếng hành hình vang lên khắp nơi trong phủ, tránh kinh động tới Đường lão thái quân đang

ngủ ngơi, những kẻ bị hành hình đều bị buộc gậy gỗ vào miệng cho không hét được, cần khai đưa tay ra vậy.

Người hành hình cũng hiểu chuyện tày trời, nên khi ra tay với cả người thường ngày vui vẻ trò chuyện cũng không có chút dung tình nào.

Vì thế bên phía Đường Kính Chi vừa ngồi xuống ăn được vài miếng thì Từ Phúc đã tra ra hung thủ rồi, hạ độc là thô sử bà tuổi chừng bốn mươi, bị đánh cho toàn thân máu me be bét, vừa rồi không chịu nổi đòn tra tấn, còn khai thêm cả hai đồng bọn nữa.

Đường Kính Chi hay tin lập tức tới nơi, lúc này những hạ nhân khác đều được cho lui, Đường Kính Chi nghiêng răng hỏi:

- Nói, kẻ nào sai các người hạ độc hại lão thái quân?

Ba kẻ đó quỳ trên mặt đất, không nói gì, Từ Phúc mặt âm lãnh nói:

- Nhị gia, người cứ để ba kẻ này cho lão nô, trước khi trời sáng, lão nô sẽ khiến bọn chúng phải nói ra toàn bộ.

Đường Kính Chi vốn định tự mình tra hỏi, nhưng lúc này Tri Đông chạy tới báo:

- Nhị gia, lão thái quân tỉnh rồi, Nhị nãi nãi bảo người tới mau.

- Được, Đại quân gia, người giao cho ông đó, nếu bọn chúng không chịu khai ra cũng không cần dùng cực hình nữa, đưa người thân của bọn chúng ra, cho bọn chúng thưởng thức tư vị thân nhân bị người khác hại nó như thế nào.

Đường Kính Chi bỏ lại một câu vô nhân tính rồi nhanh chóng bỏ đi khiến ba kẻ kia mặt cắt không ra máu.

308. Chương 314: Cảnh Cáo.

Đi như chạy trở về tiểu viện của Đường lão thái quân, tới thẳng bên giường, nắm tay bà, giọng nghèn nghẹn hỏi:

- Nãi nãi, hiện giờ người cảm thấy thế nào rồi, đã đỡ hơn chưa.

Mặc dù Lâm Úc Hương đã dùng ngân châm ép được ra không ít độc tố, nhưng độc vào người hủy hoại cơ thể, vả lại vẫn chưa hoàn toàn trừ được hết độc, Đường lão thái quân sắc mặt sa sút, hai mắt mờ đục, như già thêm chục tuổi, cười gượng:

- Nãi nãi còn chưa thấy trọng tôn, chưa chết được đâu.

Khi linh hồn xuyên việt tới đây, Đường Kính Chi bị đánh thức bởi tiếng khóc xé lòng của bà, lần đầu tiên mở mắt ra cũng là hình ảnh Đường lão thái quân ngồi bên giường, khóc sưng đỏ mắt, nhìn y đành hiền từ, lúc này hai người hoán đổi vị trí, Đường Kính Chi dù cố gắng kiềm chế, nhưng nước mắt vẫn lặng lẽ chảy ra.

Đường lão thái quân run run đưa tay lên lau đi mấy giọt nước mắt cho đích tôn, giọng yếu ớt:

- Đừng khóc, cháu là gia chủ Đường gia, nước mắt là vàng đó, nãi nãi gọi cháu tới là muốn nhắc cháu một câu, phải chỉnh đốn hậu viện Đường gia đến nơi đến chốn, nếu không loại chuyện thế này sẽ còn xảy ra.

- Cháu hiểu ạ.

Đường Kính Chi nắm lấy tay Đường lão thái quân đặt lên má mình, giọng tuy nhỏ nhưng kiên quyết:

- Ủ, hiểu là tốt, còn nữa, chuyện hậu viện do nữ nhân quản, cứ giao cho Úc Hương xử lý đi.

Đường lão thái quân nhìn sang Lâm Úc Hương nói:

Lâm Úc Hương nhún eo nói:

- Vâng, tôn tức tuân lệnh.

Hàm Hương lúc này đứng phía sau Lâm Úc Hương không xa, đi tới quỳ xuống trước giường:

- Lão thái quân, do nô tỳ sơ xuất hại người bị kẻ gian hãm hại, xin người trách phạt.
- Mọi chuyện ta giao cho Úc Hương rồi, Úc Hương người thấy nên xử phạt Hàm Hương thế nào?

Đường lão thái quân chậm rãi nói:

Lâm Úc Hương nhúu mày không biết phải làm sao.

Hàm Hương là trợ thủ đắc lực nhất của Đường lão thái quân, Lâm Úc Hương không muốn đắc tội, nhưng lão thái quân bị đầu độc, nếu không trừng phạt Hàm Hương một phen thì không được.

Đường Kính Chi cũng hiểu chuyện này không dễ xử lý, định nói xen vào giúp kiều thế thì Lâm Úc Hương nói trước:

- Lão thái quân, do Hàm Hương quá lơ là sơ ý chức phận, khiến kẻ gian mới thừa cơ hãm hại người, tôn tước cho rằng phải phạt thật nặng mới có thể răn đe kẻ khác.

Mọi người đều giật mình, con người của Đường lão thái quân cũng hơi co lại.

Từ xưa tới nay vở kịch thường xuyên diễn ra nhất trong hào môn đại viện là tranh quyền đoạt lợi, lúc này Đường lão thái quân đổ bệnh nằm giường, Lâm Úc Hương muốn trừng phạt thật nặng trợ thủ đắc lực của bà, khó khiến người ta không nảy sinh ý nghĩ méo mó, có phải Lâm Úc Hương muốn thừa cơ chiếm quyền.

Đường lão thái quân từ kinh thành trở về không ít lần phải tranh đấu sống chết, cho nên với loại chuyện này bà cực kỳ miễn cảm, nhưng bà là người tôi luyện có con mắt nhìn người của mình, chỉ hỏi:

- Úc Hương, vậy theo người thấy nên phạt nha đầu này thế nào?

Đường Kính Chi cũng thấy câu nói của kiều thê quá đột ngột, ở thời kỳ đặc thù thế này vốn cần cẩn thận, câu trả lời tốt nhất là đẩy lại, để lão thái quân tự xử phạt.

- Đánh mười lăm gậy, phạt một năm tiền lương.

Lâm Úc Hương lại lần nữa nói ra lời khiến người ta kinh hãi.

Trừng phạt thế này là khá nặng rồi, dù là một tráng hán bị đánh cho mười lăm gậy cũng phải nằm trên giường mười mấy hai mươi ngày mới có thể xuống đất.

Còn về tiền lương, nha hoàn hầu hạ sát bên chủ vốn không sống dựa vào mấy đồng tiền đó, Hàm Hương càng như thế.

Hàm Hương lần đầu tiên bị vị Nhị nãi nãi này làm cho hoảng sợ, trước kia Lâm Úc Hương trong mắt nàng là người hơi nhất gan, không dễ gần nhưng hiền lành, không muốn đắc tội với người khác, không hiểu vì sao Nhị nãi nãi đột nhiên lại có chuyển biến lớn đến thế.

- Ừm, Úc Hương đã nói thế thì cứ theo đó mà làm.

Đường lão thái quân khép mắt lại:

- Vâng, nô tỳ lùi ra nhận phạt.

Hàm Hương không cầu xin, giống như trước giờ lặng lẽ như cái bóng chủ bảo sao làm vậy, tính ý lắm mới nhận ra giọng nàng hơi run run.

- Chậm đã!

Lâm Úc Hương lại lên tiếng:

- Lão thái quân, mặc dù Hàm Hương tội không nhỏ, nhưng dù sao nó cũng là nha đầu mà người sai bảo quen tay rồi, nếu như đánh một trận phải nằm trên giường nghỉ thì lấy ai hầu hạ người? Cho nên tôn tước nghỉ thế này, mười lăm gậy đó tất nhiên không thể thiếu, nhưng chia ra đánh, hôm nay đánh ba cái đã, còn lại mỗi ngày đánh một cái là được.

Lâm Úc Hương nhất định phải đánh Hàm Hương là để cảnh tỉnh những nha hoàn bà tử khác, sau này làm việc phải cẩn thận, không được sơ ý phạm lỗi nữa, tới ngay cả nha hoàn thiếp thân của Đường lão thái quân còn bị đánh, nếu là bọn chúng còn chẳng bị đánh chết ngay sao?

Đường lão thái quân tinh minh nhường nào, ngay từ đầu bà đã đoán ra được tôn tức nhất định có mục đích khác rồi, nghe vậy càng thêm hài lòng, nha đầu này đúng là nhân tuyển chủ mẫu tốt nhất:

- Úc Hương suy nghĩ chu đáo lắm, Hàm Hương còn không mau tạ ơn Nhị nãi nãi đi.
- Nô tỳ tạ ơn Nhị nãi nãi nương tay.

Hàm Hương xoay đầu gối hướng về phía Lâm Úc Hương dập đầu liên mấy cái.

- Nhớ kỹ sau này hầu hạ lão thái quân phải thật cẩn thận, tự đi lĩnh phạt đi.

Lâm Úc Hương xử lý Hàm Hương xong thì tới lượt hai nha hoàn đi lấy nước, hai nha hoàn này mắc tội trực tiếp, không thể nương nhẹ, nàng lệnh kéo ra đánh hai mươi gậy, đồng thời hạ từ nha hoàn nhị đẳng xuống thành nha hoàn tam đẳng, tiền lương phạt một năm rưỡi.

Thấy Lâm Úc Hương xử lý thỏa đáng rồi, Đường lão thái quân mới nói:

- Lăng Nhi, ai muốn hại ta trong lòng cháu đã rõ, những ngày tới cháu phải tăng cường đề phòng, nãi nãi mệt rồi, lui cả đi..
- Vâng, nãi nãi nghỉ đi ạ, chuyện bên ngoài cứ giao cho cháu xử lý.

Đường Kính Chi vâng lời cùng Lâm Úc Hương đi tới kéo lại chắn cho Đường lão thái quân, chỉ để lại hai nha hoàn hầu hạ, còn lại đều lui ra hết

Ra tới sân Đường Kính Chi chỉ huy nha hoàn cầm đèn lồng đứng từ sân ra hành lang bên ngoài, chiếu sáng cả một vùng rộng, đề phòng nửa đêm có chuyện gì thì đi lại nhanh chóng thuận tiện.

- Nhị gia, vừa rồi lão thái quân nói người biết kẻ hạ độc, hẳn là ai, vì sao muốn hãm hại lão thái quân?

Lâm Úc Hương kéo Đường Kính Chi sang một bên, cách mấy vị di nương một khoảng, nghi hoặc hỏi.

- Chuyện này dài lắm, đợi có thời gian ta sẽ kể chi tiết cho nàng nghe.

Hiện Lâm Úc Hương chỉ biết Đường gia có va chạm với Vương Mông, muốn giải thích rõ ràng toàn bộ sự việc cho nàng, e là tốt khá nhiều thời gian.

Lâm Úc Hương hiểu chuyện không hỏi thêm nữa, chỉ nói:

- Nhị gia, có vẻ như đối phương không muốn dồn lão thái quân vào chỗ chết, cho nên mới dùng độc được mạn tính, chưa nói có thiếp thân ở trong phủ, cho dù sáng mai mới có người phát hiện lão thái quân trúng độc mời y sư cũng sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, chỉ là gây hại cho cơ thể nhiều hơn, cần thêm thời gian phục hồi.
- Thế sao?

Đường Kính Chi ngạc nhiên, nghĩ một lúc đã có ngay đáp án.

Đường lão thái quân là cáo mệnh phu nhân do hoàng gia sắc phong, sau khi chết sẽ báo lên kinh thành, hoàng thất sẽ phái sứ giả tới thăm hỏi, nếu biết Đường lão thái quân bị đầu độc chết thì chuyện gì xảy ra tiếp đó? Vương Mông lăn lộn quan trường nhiều năm, hiển nhiên chưa ngu xuẩn tới mức hại chết lão thái quân.

Chẳng lẽ muốn làm suy yếu thực lực của Đường gia?

Khả năng này rất lớn, như vậy Vương Mông ắt phải có hậu chiêu, và mục tiêu của hẳn vẫn là nhắm vào mình.

Hắn muốn loại bỏ chỗ dựa của Đường gia trước rồi ra tay với mình đây.

309. Chương 315: Không Được Kích Động.

Đường Kính Chi tới bên mấy vị di nương, trừ Ngọc Nhi, các nàng khác đều đi tới vây quanh y, Đường Kính Chi khẽ vỗ má Nhu Nhi nói:

- Kể ngần hạ độc đã bị bắt, lúc này trời không còn sớm nữa, các nàng về nghỉ đi, Nhu Nhi, nếu nàng sợ thì tới chỗ Uyển Nhi ở tạm.

- Nhị gia, tỳ thiếp sẽ chăm sóc Nhu tử tử.

Nhu Nhi còn chưa đáp thì Uyển Nhi đã nói trước, đêm đã khuya, mấy vị di nương không quấy nhiễu y nữa, hành lễ lui về tiểu viện của mình.

- Úc Hương, ta còn có chuyện muốn bàn với Ngọc Nhi, nàng cũng về nghỉ đi.

Lâm Úc Hương nửa đêm dậy châm cứu ép độc cho Đường lão thái quân, lúc này chẳng những tinh thần uể oải, trán vẫn còn đầm mồ hôi, Đường Kính Chi âu yếm lau mồ hôi cho nàng bảo:

Mặc dù lần trước Đường Kính Chi cũng tới tiểu viện Ngọc Nhi bàn việc vào buổi tối, cuối cùng có trở về ngủ, nhưng Lâm Úc Hương nghe thấy vẫn lo lo, nhìn theo lưng Đường Kính Chi tới lúc y đi thật xa.

Đuổi kịp Ngọc Nhi, cùng nàng vào khuê phòng, đợi Châu Nhi thấp đèn lên rồi bảo nó lui ra, nói:

- Ngọc Nhi, kể chủ mưu chuyện này thế nào hẳn nàng cũng đoán được rồi.

Ngọc Nhi đương nhiên cũng đoán ra, chỉ khẽ gật đầu, thấy mặt tướng công thư sinh lúc này còn mỉm cười hòa nhà căn dặn thê thiếp, lúc này đã âm u đáng sợ.

- Ủm, vấn đề là chúng ta phải ứng phó ra sao đây?

Ngọc Nhi rót cho Đường Kính Chi một chén trà nóng, khuyên y uống cho bớt giận:

Vương Mông hạ độc Đường lão thái quân, là sờ vào vẩy ngược của Đường Kính Chi rồi, e toàn bộ nước Lạc Hà cũng không dập tắt được lửa giận ngàn ngút trong lòng y, nói gì tới một chén trà.

Phải làm sao?

Có qua không có lại là thất lễ.

Đường Kính Chi quyết định phải phản kích, có điều không phải là bây giờ, cần lựa chọn thời cơ thích hợp mới được.

- Ngọc Nhi, quỹ kế của Vương Mông đã thành công, theo ta thấy hẳn sẽ có động tác tiếp theo nhanh thôi, nàng hãy bảo các ám vệ chuẩn bị sẵn sàng cho mọi tình huống, hẳn chỉ trong ngày một ngày hai sẽ cần dùng tới toàn bộ lực lượng.

Ngọc Nhi nhún mày:

- Nhị gia, theo tỳ thiếp đây, Vương Mông hạ độc lão thái quân ngoại trừ trừ bỏ bùa hộ mệnh của Đường gia, còn muốn chọc giận người nữa, tỳ thiếp thấy, Nhị gia ngàn vạn lần không thể có hành động quá khích lúc này, nếu không nói không chừng lọt vào bẫy bọn chúng giăng trước, nên kiên nhẫn đợi kế của Từ Thức và Bành Việt thành rồi, lúc đó có viện trợ lớn từ nạn dân không phải lo gì nữa.

Đường Kính Chi biết lo lắng của Ngọc Nhi có lý do, lần trước vì chuyện của Đường Lễ Chi cũng làm y mất bình tĩnh:

- Ủm, ta sẽ cẩn thận ứng phó, nàng yên tâm, sai lầm cũ ta sẽ không phạm phải nữa.

Ngập ngừng một lúc y hỏi:

- Ngọc Nhi, nàng có cách nào liên hệ khẩn cấp với Hồng huynh không?

Ngọc Nhi nheo mày lại nhìn y.

- Khụ, hôm nay trên đường tới bái tế mộ Trương gia gia, ta có nhờ Hồng huynh ngầm ra tay giúp Đường gia, huynh ấy đồng ý rồi.

Nói ra những lời này Đường Kính Chi cũng có phần nào xấu hổ.

Nếu là buổi chiều mà nghe lời này, Ngọc Nhi nhất định sẽ không hài lòng, truy hỏi cho ra ngọn ngành, có điều đêm nay xảy ra chuyện lớn như vậy Đường Kính Chi vẫn nhớ tới nàng chưa ăn tối, cho hạ nhân chuẩn bị đồ ăn cho nàng, trái tim nàng dần dà ngả về phía y.

Tục ngữ nói rồi mà ” nữ nhi hướng ngoại”, điều này cũng có sai chút nào.

Sinh nữ nhi sớm muộn gì cũng gả đi.

Một khi gả sang nhà chồng, chẳng những người thuộc về nhà chồng, ngay cả lòng cũng thiên vị phía nhà chồng.

Đương nhiên cũng có nữ nhân nói nhà mẹ đẻ là quan trọng nhất, có điều nữ nhân như thế đều bị người ta cho là “ngu ngốc”.

Hồng Phong thực ra cũng không khác gì nhà mẹ đẻ của Ngọc Nhi, không thể phủ nhận, trong lòng Ngọc Nhi, Hồng Phong là ca ca của mình, tình cảm rất sâu đậm, có điều hiện giờ tam cảnh của Ngọc Nhi đã bất tri bất giác có chuyển biến sang phương hướng vợ người, cho nên ca ca bị kéo xuống thành vị trí thứ hai sau Đường Kính Chi.

Ngọc Nhi chỉ hơi do dự một chút, rồi nói:

- Tỳ thiếp có cách, nhưng Nhị gia không được để Đại sư huynh đi vào chỗ nguy hiểm.

Đường Kính Chi không nghĩ Ngọc Nhi chấp thuận nhanh chóng như vậy, y còn chuẩn bị thuyết phục nàng một phen, hơi ngạc nhiên nói nhanh:

- Nàng yên tâm, Hồng huynh cũng là sư huynh của ta, ta sẽ không để huynh ấy gặp nguy hiểm.

Mỗi người mỗi khác, tiêu chuẩn nguy hiểm cũng không giống nhau, với thân thủ của Hồng Phong mà tính, có vẻ ở Lạc Thành này chẳng có chỗ nào là chỗ nguy hiểm cả.

Ngọc Nhi biết điều đó nên chỉ im lặng.

Nói chuyện thêm vài câu, Đường Kính Chi trở về tiểu viện, chẳng ngờ được mấy thì trời đã sáng rồi, Tri Đông Tri Thu vào hầu hạ mặc y phục rửa ráy, không đi học võ như thường lệ mà cùng Đường Úc Hương tới tiểu viện Đường lão thái quân thỉnh an.

Hai người vừa tới sân thì thấy Từ Phúc mất đồ kè, hẳn cả đêm không ngủ, đang đứng đợi ngoại cửa.

Từ Phúc thấy bọn họ thì đi tới quỳ xuống khấu đầu:

- Lão nô đã tra hỏi rõ, sau khi nạn dân đổ vào Lạc Thành, Đường gia ta dựng lều tể cháo, trong phủ thiếu người, ba kẻ đó trà trộn vào số nô bộc mới mua.

Đường Kính Chi thấy Từ Phúc hành đại lễ thì giật mình, định đỡ ông ta dậy thì Lâm Úc Hương đột nhiên đưa tay ra chặn lại:

- Đại quân gia, lần đó mua nô bộc là do ông phụ trách phải không?

- Vâng, lão nô có tội!

Từ Phúc dập đầu đáp, hành động của Lâm Úc Hương làm ông hơi bất ngờ, ánh mắt lão thái quân đúng là rất chuẩn xác, tới cả ông vốn cũng có hơi xem thường vị Nhị nãi nãi này.

Đường Kính Chi không ngờ tới Lâm Úc Hương có hành động này, mày hơi nhíu lại, nói thực y không thích nàng như vậy, thậm chí còn có chút phản cảm.

Lâm Úc Hương có vẻ cũng nhận ra, kín đáo liếc qua tướng công vợ võ mới nói:

- Hẳn lúc này lão thái quân cũng đã dậy rồi, xử lý ra sao chúng ta vào phòng hãy nói.

- Vâng.

Từ Phúc khom người theo hai bọn họ vào trong phòng.

Hàm Hương hôm qua bị đánh ba gậy, mông thâm tím, may mà còn chưa đánh cái thứ tư, nếu không đã tét da chảy máu rồi, nằng cả đêm hôm qua cũng không ngủ, nhin đau hầu hạ bên Đường lão thái quân.

Lúc này Đường lão thái quân đã dậy, đang được Hàm Hương dùng thìa đút cháo.

Thấy hai vị chủ tử đi vào, Hàm Hương đặt chén cháo qua một bên, lấy khăn tay lau miệng cho Đường lão thái quân, rồi lui xuống cho các chủ tử nói chuyện.

Nhìn động tác của Hàm Hương không được tự nhiên, Đường Kính Chi cũng thấy tội nghiệp, nói thực chuyện hôm qua không thể trách Hàm Hương, chẳng qua nàng là người phụ trách chỗ này, phải chịu trách nhiệm, nên nói:

- Hàm Hương, người hay nghỉ ngơi chút đi.

- Nô tỳ vẫn chịu được.

Hàm Hương chỉ đáp khẽ:

- Chịu được cũng nghỉ đi, ban ngày nhiều người, lão thái quân có bọn ta trông nom sẽ không có chuyện gì, buổi tối người mới cần cẩn thận không có sức khỏe tốt là không được, nói thực, không có người ở đây, ta cũng không yên tâm.

Lâm Úc Hương nhận ra Hàm Hương cần nghỉ ngơi lắm rồi, kiếm một lý do nói:

- Ủm, Hàm Hương, nghe Nhị nãi nãi nói, lui ra nghỉ ngơi đi.

Đường lão thái quân cũng phẩy tay bảo:

Hàm Hương cảm kích nhìn Lâm Úc Hương một cái mới vâng lời lui ra.

Đường Kính Chi thấy lão thái quân giơ tay lên rất yếu ớt, vội đi tới nắm lấy tay bà, ngồi xuống giường:

- Nãi nãi, người nói một câu là được rồi mà.

Đường lão thái quân cười nhẹ:

- Không sao đâu, sáng nay nãi nãi tỉnh lại cảm thấy khỏe hơn đêm qua rất nhiều, phải nói Úc Hương đúng là nha đầu giỏi giang.

Lâm Úc Hương vội khiêm tốn nói:

- Tôn tước giỏi gì đâu ạ, là do lão thái quân phúc lớn.

Đường Kính Chi hỏi han tình hình lão thái quân vài câu rồi bảo nha hoàn lui ra đi vào chuyện chính:

- Đại quân gia, ba kẻ kia đã nói gì rồi?

310. Chương 316: Dự Cảm.

Vì có tội trên người, Từ Phúc nghe hỏi quỳ xuống đáp:

- Lão nô đã tra khảo ra, bọn chúng nói chỉ sai phái chính là thành thủ Vương Mông.

- Quả nhiên là tên cầu quan đó giờ trò.

Đường Kính Chi dù đoán trước nhưng vẫn sầm mặt lại:

Đường lão thái quân trầm ổn hơn:

- Ba kẻ đó không phải là thứ tử tế gì, không cần biết nguyên nhân vì sao bọn chúng làm thế, chúng đã vào đây hại người thì không để chúng ra được nữa.

- Vâng.

Từ Phúc dập đầu đáp:

- Sao vậy, ông còn có chuyện à?

Đường lão thái quân thấy Từ Phúc không thi hành mệnh lệnh thì nghi hoặc hỏi:

Từ Phúc không dám che giấu chút nào, đem chuyện ba kẻ kia do mình mua về phủ, kể ra Đường Kính Chi cũng nhớ khi đó trên đường mình về có gặp dẫn một đám người về phủ, Từ Phúc có xin ý kiến, y bảo Từ Phúc từ quyết định.

Đường lão thái quân nói:

- Úc Hương, giờ tất cả mọi chuyện trong phủ đã giao cho người xử trí rồi, tự quyết đi.

Hôm qua Đường lão thái quân để Lâm Úc Hương phạt Hàm Hương đã là một vấn đề hóc búa với nàng, lúc này lại phải xử lý Đại quân gia Từ Phúc, Lâm Úc Hương than khổ không thôi.

Đúng lúc này bên ngoài có nha hoàn bẩm báo:

- Lão thái quân, Phương nãi nãi và các vị di nương tới thỉnh an.

Đường lão thái quân ngã bệnh, Chu Quế Phương cùng mấy vị di nương đương nhiên phải tới thỉnh an, tỏ lòng hiếu thảo.

Nghe trong phòng truyền cho vào, Chu Quế Phương nắm tay nhi tử đi phía trước, cùng đám Sương Nhi nói nhau đi vào, Đường Thiên tuy còn nhỏ nhưng đã hiểu chuyện, nó cũng rất nhớ lão thái quân, cho nên vừa mới bước qua ngưỡng cửa, nó vùng tay thoát khỏi sự kiềm chế của mẹ, tự chạy tới bên giường:

- Tổ nãi nãi, người không sao chứ, Thiên Nhi tới thăm người đây này.

Đối đãi với người thân của mình Đường lão thái quân luôn nở nụ cười hiền từ nhất thế gian, bà đưa tay ra véo cái má phúng phích của Đường Thiên, cười nói:

- Không sao, tổ nãi nãi không sao cả.

Đợi Đường lão thái quân nói xong, Đường Kính Chi bèn Đường Thiên lên đặt ở bên cạnh, tiện cho nó nói chuyện với Đường lão thái quân.

Lúc này Chu Quế Phương và mấy vị di nương lần lượt tới thỉnh an.

Chu Quế Phương nghiêm mặt, mắng:

- Thiên Nhi, trước khi tới đây nương thân đã dạy con thế nào, sao vừa thấy lão thái quân đã quên hết quy củ.

Đường Thiên xụ mặt xuống, Đường Kính Chi nói đỡ cho nó:

- Đó là do Thiên Nhi quan tâm tới lão thái quân mà, Quế Phương, nàng đừng trách nó.

Đường lão thái quân cũng gật đầu phụ họa:

- Phải đấy Thiên Nhi quan tâm tới lão thân mà.

Thấy cả hai người này đều nói đỡ, Chu Quế Phương không trách nhi tử nữa, trừng mắt lên với nó, lui sang một bên.

Các nàng tất nhiên đều biết Từ Phúc, đang thắc mắc ông phạm lỗi gì mà lại bị phạt quỳ thì Đường lão thái quân buông Đường Thiên ra, nói:

- Tới cả rồi cũng tốt, Đại quân gia mắc sai lầm, Úc Hương, người thấy nên xử phạt ra sao?

Lâm Úc Hương lại lén nhìn Đường Kính Chi một cái mới trầm giọng nói:

- Lần này lão thái quân bị người ta hạ độc, là chuyện lớn nên phạm là những ai phạm lỗi đều phải xử phạt, hôm qua Hàm Hương do sơ xuất không thử độc trong trà trước đã bị phạt, Đại quân gia tuy là lão nhân của Đường phủ, nhưng cũng không thể tha được.

Lời này khiến mấy vị di nương thất kinh, vì trong mắt bọn họ vị Đại quân gia này không tệ, hơn nữa trong phủ tuy chỉ là hạ nhân nhưng quyền lực sau mỗi lão thái quân thậm chí hơn cả đại nha hoàn Hàm Hương.

Đường Kính Chi hơi nhú mày, nhưng người trúng độc là chí thân của y, không xen vào.

Phạt hai người địa vị không thấp trong phủ, đúng là có tác dụng răn đe cảnh tỉnh những hạ nhân khác làm việc phải cẩn thận.

Lâm Úc Hương mắt đảo quanh, nhìn thấy hết vẻ mặt từng người trong phòng, nàng đã có cân nhắc, tự tin nói:

- Có điều nay phủ ta đang trong thời kỳ đặc thù, nô bộc ở hậu viện không thể thiếu sự ước thúc của Đại quản gia. Không bằng thế này, trước tiên phạt Đại quản gia một năm tiền lương, đánh mười lăm gậy, món nợ này tạm ghi đó đã, đợi qua một thời gian nữa nếu Đại quản gia quản lý tốt hạ nhân trong phủ, lấy công chuộc tội thì có thể xử lý nhẹ bớt, còn nếu như lại có chuyện xảy ra, thì chức Đại quản gia này để người khác làm.

Những lời này Lâm Úc Hương nói có tình có lý, nhưng ai nấy nghe đều giật mình, nhất là câu cuối cùng nàng lại còn muốn thay cả Đại quản gia, cái gan này không nhỏ.

Trong rất nhiều đại tộc, chức Đại quản gia này thường thay đổi khi thay người nắm quyền tối cao của hậu viện, do chủ nhân mới lên thay bằng tâm phúc của mình.

Thế nên cả gian phòng lặng ngắt như tờ, chỉ còn lại tiếng hít thở rất khẽ của mọi người.

Đường Kính Chi toát mồ hôi thay cho kiều thê, để ý lão thái quân, thấy sắc mặt bà hơi trầm xuống, không có dấu hiệu gì muốn nổi giận mới hơi yên tâm.

Nghĩ cho kỹ thì phương thức xử lý của Lâm Úc Hương rất thích hợp ở thời điểm này, mặc dù hơi lớn gan một chút, nhưng Đường gia đang ở thời kỳ phi thường, nếu như không nghiêm gia pháp, sau này khó tránh khỏi bị đối thủ thừa cơ gây chuyện, lần này người trúng độc là mình, hơn nữa trị khỏi rồi, nhưng nếu như đối thủ nhắm vào đích tôn thì sao?

Nghĩ như thế bà không phản đối nữa, gật đầu nói:

- Ừm, vậy cứ theo lời Úc Hương mà làm.

- Đa tạ lão thái quân khai ân.

Từ Phúc thấy thoát được trận đòn cũng thở phào, đương nhiên cũng cảnh cáo bản thân về sau không được lơ là nữa, nếu không cái ghế đại quản gia này sẽ bị người khác cướp mất.

Nhìn đại quản gia quỳ khấu đầu lui ra, tảng đá vô hình đè trên vai Lâm Úc Hương mới biến mất, nàng nói xong những lời đó tim cũng đập thon thót, nhưng để đảm bảo hậu viện không xảy ra chuyện nữa nàng phải nói.

Từ Phúc lui rồi, mọi người trong phòng mới trò chuyện, có điều trừ Đường lão thái quân những vị di nương khác gồm cả Chu Quế Phương đều không dám bắt chuyện với Lâm Úc Hương, được Đường lão thái quân thừa nhận và ủng hộ, khiến địa vị của nàng tăng lên không ít.

Đồng thời khoảng cách giữa nàng và các tỷ muội cũng xa hơn.

Đường lão thái quân còn bệnh, phải nghỉ ngơi nhiều, không thể quấy rầy lâu, Đường Kính Chi và mấy vị di nương lui ra, Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương ở lại, một trông nom bên giường, một thì dùng châm giúp Đường lão thái quân ép độc.

Nắm tay Thiên Nhi cùng nó nô đùa một lúc trên đường rồi giao cho Uyển Nhi, nhờ nàng đưa nó về tiểu viện.

- Nhị gia, nếu người rảnh rồi nhớ tới xem mẫu thêu mới của Nhu Nhi nhé.

Trước khi đi, Nhu Nhi bịn rịn nắm tay Đường Kính Chi lắc nhẹ nói:

Đường Kính Chi cũng muốn ở cạnh thê thiếp của mình lắm chứ, nếu mọi chuyện ổn thỏa, đó là việc y muốn làm hơn bất kỳ thứ gì trên đời, nhưng bây giờ thì không được rồi.

- Ừ, nếu nàng ở một mình thấy buồn thì tới tiểu viện của Uyển Nhi ở cũng được, dù sao cũng nhiều phòng mà, ngoài ra còn có thể tìm Sương Nhi trò chuyện đánh cờ.

Đường Kính Chi phải cắn răng đẩy người ngọc trong lòng sang cho Uyển Nhi.

Sương Nhi cũng nhớ nhưng tướng công vô cùng, nhưng nàng hiểu chuyện, biết không thể làm bận lòng tướng công thêm vào lúc mọi việc rối ren bộn bề thế này, chỉ nhìn Đường Kính Chi một cái đầy thâm tình rồi kết bạn với đám Sương Nhi rời đi.

- Ngọc Nhi nàng ra phủ tìm Hồng huynh đi, thật nhanh nhé.

Chẳng biết vì sao, Đường Kính Chi cảm thấy lòng bồn chồn khó yên, dự cảm được chuyện lớn sắp xảy ra.

Ngọc Nhi gật đầu, nhanh chóng về tiểu viện thay nam trang, rời phủ.

311. Chương 317: Muộn Rồi.

Không có Ngọc Nhi ở bên cạnh nữa, Đường Kính Chi càng thêm hoảng loạn, nghĩ một lúc liền gọi tới 30 hộ vệ theo cùng tới chỗ đất hoang.

Phóng liền một hơi tới nơi, chưa xuống ngựa đã lệnh thủ hạ đi tìm Trương Gia, Bàng Lộc cùng Thị Mặc tới để bàn việc.

Hôm nay Ngọc Nhi rời phủ không cưỡi ngựa, cho nên Đường Kính Chi cưỡi con ngựa đen, nó chẳng những chạy nhanh, có tiết tấu người cũng vững vàng, chứ không chồm lên như những con ngựa khác, cho nên Đường Kính Chi phi nước kiệu thẳng một lèo hơn 40 dặm đường cũng không mệt lắm.

Vượt ve bờm ngựa, chơi đùa mới nó một lúc thì thấy đám Trương Gia từ những hướng khác nhau đi nhanh tới bên này.

- Lão nô thỉnh an Nhị gia.

Bàng Lộc là người tới đầu tiên, vì đi quá nhanh trán đổ mồ hôi ròng ròng, người tới thứ hai là Trương Gia, còn Thị Mặc do ở quá xa nên tới cuối cùng.

Rất lâu rồi không ở bên cạnh hầu hạ chủ tử, Thị Mặc không nén được kích động, dập đầu liền mấy cái:

- Thị Mặc thỉnh an Nhị gia.

Đường Kính Chi cũng rất nhớ con khỉ này, đi tới đỡ Thị Mặc lên, da đen hơn, gầy hơn, nhưng trông rắn chắc tinh thần hơn trước nhiều, vui vẻ vỗ vai nó, sau đó tìm một nơi ít người bảo hộ vệ tản ra xung quanh không cho ai tới gần, cùng bàn chính sự.

- Đêm qua lão thái quân bị người ta hạ độc.

Trước tiên Đường Kính Chi thông báo chuyện xảy ra đêm qua:

Bàng Lộc và Thị Mặc đều chấn động, gần như đồng thanh hỏi:

- Lão thái quân không sao chứ ạ?

Cả Lạc thành này chỉ một mình Đường lão thái quân được hoàng phong, là nhân vật truyền kỳ, Trương Gia có nghe chuyện về bà, nhưng dù sao cũng không thân quen, chỉ im lặng đợi câu trả lời.

- Ừm, lão thái quân không sao cả.

Đường Kính Chi sở dĩ mở đầu bằng tin tức này là để ba người bọn họ ý thức tầm nghiêm trọng của vấn đề, sau đó đem cả suy đoán của mình và Ngọc Nhi nói ra.

Cả ba người kia đều hết sức khẩn trương.

- Đại quân sự, ta bảo ông phát tán tin đồn quan phủ muốn đổi phó với Đường gia, đồng thời thăm dò lời kéo một số người đứng về phía Đường gia ta, kết quả ra sao?

Bàng Lộc mặt nghiêm trọng đáp:

- Bẩm Nhị gia, hiện giờ lão nô đã thăm dò được hơn một nhóm nạn dân sẵn lòng ra sức vì Đường gia, nếu như quan phủ dám ra tay với Đường gia, lão nô có thể nắm chắc sai những người này cầm cuộc xéng tới công quan phủ kiểm chuyện.

- Nô tài cũng đã tiếp xúc trò chuyện với một vài người có thể lực ở địa phương cũ, bọn họ cảm kích ân điển của Đường gia ta, trong tay bọn họ có ít thân thích từ quê chạy theo, không ngại hỗ trợ Đường gia lúc cấp thiết.

Không cần đợi chủ tử hỏi tới, Thị Mặc đã chủ động trả lời, thời gian qua nó phụ trách việc cơm nước của nạn dân, muốn lôi kéo bọn họ đúng là tiện hơn một chút.

Dù sao nạn dân sở dĩ đứng về phía Đường phủ là vì kiếm lấy cái ăn khỏi chết đói, còn về phần báo đáp ơn nghĩa thú thực chính Đường Kính Chi cũng không tin tưởng lắm.

- Giải lắm.

Đường Kính Chi đám Thị Mặc một cái, quay sang Trương Gia:

- Trương tiên sinh, còn ngài thì sao?

Trương Gia là người đã không nhận lời thì thôi, một khi nói là sẽ dốc toàn lực mà làm:

- Ước chừng có khoảng một nghìn người, có điều nếu như ba chúng tôi đem nan dân sẵn sàng giúp sức tụ tập lại, sau đó nói rõ cho bọn họ biết quan hệ lợi hại trong đó, muốn lôi kéo được khoảng hai ba vạn người ủng hộ Đường gia hẳn không thành vấn đề.

- Tốt, có hai ba vạn người là đủ rồi!

Đường Kính Chi cao hứng vỗ tay, Lạc Thành chỉ có tổng cộng 1500 quân thủ bị, thêm vào nha dịch, công sai, bộ khoái, và hạ nhân của đám người trong phủ Vương Mông, Trương Tú cũng không thể quá 3000 người, thực lực chênh lệch như thế Vương Mông thua chắc.

Trương Gia do dự một chút nói ra câu mà ông vốn không muốn nói, những nghĩ cho toàn cục thì đây là cách tốt nhất:

- Thêm nữa, theo Trương mô tả, nếu như Đường gia gặp chuyện, cắt ba bữa cơm của nạn dân, đoán chừng đa phần bọn họ sẽ kéo nhau đi kiếm quan phủ nói chuyện.

Đường Kính Chi gật đầu hiểu ý, một người như Trương gia nói câu này là cực kỳ hiếm có.

Đợi ba người này đi làm việc của mình Đường Kính Chi mới cho gọi Từ Thức và Bàn Việt tới, chuyện bọn họ đang làm tuyệt đối giữ bí mật, càng ít người làm càng tốt, thấy hai người kia Đường Kính Chi kích động hỏi ngay:

- Thế nào rồi? Đã chuẩn bị xong chưa?

- Nhị gia, đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần người hạ lệnh một tiếng thì ngay ngày mai chúng ta có thể thực hiện bước tiếp theo.

Từ Thức đáp:

- Vậy ngày mai thực hiện luôn đi, tình hình không trì hoãn thêm ngày nào nữa.

Đường Kính Chi đem chuyện lão thái quân bị hạ độc cho họ nghe:

Cả hai người kia nghe xong đều im lặng, một lúc sau Từ Thức mới nói:

- Đúng vậy, nô tài đi thu xếp ngay, ngày mai thực hiện kế hoạch.

Bàn Việt lắc đầu, mặt hết sức nghiêm trọng:

- Muộn rồi, chỉ e Vương Mông sẽ ra tay trong ngày hôm nay, cần có cách ứng phó khẩn cấp mới được.

Đường Kính Chi và Từ Thức cùng kinh ngạc hỏi:

- Vì sao?

Luận bày mưu kế thì Từ Thức hơn Bằng Việt, nhưng luận về chu đáo tỉ mỉ thì Bằng Việt lại hơn:

- Giờ đám nội gián đã chết, Vương Mông giờ không rõ tình hình lão thái quân ra sao, trúng độc có nặng không, ắt không dám đem dài lăm mòng, phải ra tay ngay ...

Bằng Việt không nói hết, nhưng hai người còn lại cũng hiểu, hôm qua cách xử lý chính xác nhất phải là tung tin Đường lão thái quân trúng độc cực nặng, trong phủ hoảng loạn cho những kẻ kia trốn đi báo tin, Vương Mông nhận tin mới yên tâm bài bố kế hoạch, giờ hẳn chắc chắn phải ra tay gấp.

Đương nhiên ở bên ngoài nhìn vào mới có thể phân tích tinh táo như vậy, nếu người trong cuộc có thể tính toán tới nước ấy thì không khỏi quá máu lạnh.

Bọn họ đang ngồi bàn tính thì ở trên đường có hai thớt ngựa đang phóng như bay tới đây.

Mông của hai con ngựa này bị người cưỡi bên trên quất cho toét máu, bị đau, lồng lên lao tới như thú điên, kéo theo từng trận cát bụi mù mù đằng sau.

Đường Kính Chi tỉnh mắt, nhận ra hai người đó là Hồng Phong và Ngọc Nhi mặc nam trang, trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ đúng như dự cảm của y, ở Lạc Thành đã xảy ra chuyện lớn rồi sao? Nếu không làm sao họ cấp bách như thế?

Y đứng bật dậy, gọi con ngựa đen tới, nhảy lên ngựa phi tới đón.

Bằng Việt và Từ Thức thấy vậy cũng đoán có chuyện lớn rồi, bảo hộ vệ mang ngựa tới đuổi theo sau.

Hồng Phong và Ngọc Nhi thấy Đường Kính Chi phóng ngựa tới đón lại lần nữa vùng roi quất ngựa, tới khi cách nhau hơn ba trượng mới ghìm cương dừng lại, con ngựa đen chạy nhanh, bỏ đám người Bằng Việt một quãng hơn mười trượng, cho nên Ngọc Nhi không sợ bị người khác nghe thấy, nói vội:

- Nhị gia, không xong, Vương Mông giở thủ đoạn dê tiện rồi.

- Rốt cuộc là chuyện gì, đừng hoảng, thông thả nói.

Tuy hai người kia đã dừng lại, nhưng do đúng chiều gió Đường Kính Chi lấy tay áo che mặt, tránh bụi do ngựa của bọn họ cuốn lên làm bị sặc:

Hồng Phong tiếp lời giải thích:

- Chuyện là thế này ...

Đường Kính Chi càng nghe càng kinh hãi càng phẫn nộ, Vương Mông vì hãm hại Đường gia, không ngờ ngầm hạ độc mấy bệnh nhân từng khám bệnh mua thuốc ở Tế Sinh Đường, rồi cho người rêu rao khắp nơi Đường gia bán thuốc có độc.

Mạng người trọng đại, nếu vụ án này bị phán có tội, là gia chủ, Đường Kính Chi ít nhất cũng bị khắc chữ đầy đi biên quan.

Cho dù có hi sinh người gánh tội thay thì đây cũng sẽ là đòn đả kích mạnh vào thanh danh của Đường gia.

Còn Đường gia không có Đường Kính Chi tọa trấn, sao có thể đấu với Điền Cơ Vương Mông? Tới khi đó Đường gia xong rồi.

312. Chương 318: Thăng Đường Xử Án.

- Tên cầu quan khốn kiếp, vì đối phó với Đường gia mà bọn chúng hại cả người dân vô tội.

Đường Kính Chi nghiêng răng ken két, hận không thể bóp cổ tên quan chó má đó:

Ngọc Nhi và Hồng Phong mới nghe chuyện này cũng hết sức phẫn nộ, nếu là trước kia bọn họ đã ra tay giết phút Vương Mông rồi, nhưng giờ giết người không giải quyết được vấn đề gì còn làm tình hình tồi tệ hơn.

- Hiền đệ, bình tĩnh lại đi, chúng ta phải nghĩ cách ứng phó mới được.

Hồng Phong khuyên:

Lúc này ba người Bàn Việt cũng đã tới kịp, Đường Kính Chi nói cho bọn họ chuyện đã xảy ra:

- Muốn rửa sạch hiềm nghi cho Đường gia thì phải tìm ra nguyên nhân cái chết thực sự của những người bị độc hại, ít nhất cũng phải chứng minh bọn họ không chết dùng được hoàn của Tế Sinh Đường.

- Chuyện này e rất khó.

Ngọc Nhi lo lắng nói:

Vương Mông nếu đã dám lấy chuyện này ra hãm hại Đường gia, nói rõ hẳn sớm đã chuẩn bị kỹ càng tất cả, muốn tìm được sơ hở đâu phải đơn giản.

- Không khó.

Bàn Việt lắc đầu, Từ Thức cũng hưởng ứng:

- Nhị gia, người chỉ cần đối phó được qua hôm nay tới ngày mai Vương Mông sẽ bị gậy ông đập lưng ông, chuyện ở đây cứ giao cho thuộc hạ bố trí.

- Tên cầu quan này đúng là thứ táng tận lương tâm, nếu như hắn giở thủ đoạn âm hiểm vậy chúng ta cũng không cần quang minh chính đại nữa.

Đường Kính Chi tin tưởng hai người bọn họ, nheo mắt lại lạnh lùng nói:

- Ngọc Nhi hãy bảo vài ám vệ tới tìm bọn họ để phối hợp.

Vốn chuyện Đường lão thái quân bị hạ độc đã khiến Đường Kính Chi nổi giận xung thiên rồi, đó là nãi nãi của y.

Giờ lại thêm chuyện Vương Mông vì vu oan giá họa cho Đường gia mà hạ độc giết bách tính vô tội, y không nhịn được nữa, muốn ra tay phản kích.

Dặn dò Hồng Phong và Ngọc Nhi vài câu, hai người bọn họ do dự một chút rồi đi trước.

- Tình hình lại lần nữa xấu đi, phía bên đất hoang này dựa vào mọi người đó.

Đường Kính Chi nói với Bàn Việt và Từ Thức.

Hai bọn họ kia không dám coi nhẹ, ngay lập tức đi bố trí.

- Chúng ta về Lạc Thành!

Đường Kính Chi lên ngựa, dẫn ba mươi hộ vệ quay về thành.

Khi đoàn người Đường Kính Chi về tới nơi thì Ngọc Nhi đã đợi từ lâu, thúc ngựa đi tới, khẽ gật đầu, ý bảo nàng đã chuẩn bị xong xuôi chuyện y cần dặn.

- Vương Mông phái công sai tới Đường phủ tìm ta chưa?

Tin tức trước đó là khi Hồng Phong và Ngọc Nhi ra ngoài thành báo tin thì Vương Mông đang thẳng đường xử án:

Ngọc Nhi gật đầu đáp:

- Ừm, bọn chúng cho người tới tìm rồi.

- Vậy chúng ta tới thẳng nha môn thôi!

Đường Kính Chi không hề sợ hãi, kẹp bụng ngựa dẫn hộ vệ đi về phía nha môn.

Ngọc Nhi không sao hết lo lắng được, đuổi sát theo nói nhỏ một câu:

- Lát nữa Nhị gia nhất định lúc nào cũng phải đứng gần tỳ thiếp, không được đi quá xa.

- Là nàng đứng gần ta mới đúng.

Câu này của Đường Kính Chi khiến Ngọc Nhi nghẹn trợn mắt lên, muốn người ta bảo vệ còn nói đường hoàng như thế được, có điều sự bình tĩnh của y khiến Ngọc Nhi không còn lo lắng như trước nữa.

Vó ngựa dầm lên con đường lát đá, phát ra tiếng động giòn tan hỗn loạn, Đường Kính Chi hiên ngang dẫn mấy chục hộ vệ tới cửa nha môn, có không ít người dân đứng bên ngoài xì xào bàn tán, mấy tên nha dịch tay đặt trên đao đứng phía trước, tên trên cùng chính là Hoắc Canh Sinh, tên này thấy Đường Kính Chi cưỡi ngựa “dẫn quân” tới nghe thẩm án, tức giận chỉ mặt y quát:

- Đường Kính Chi nơi này là huyện nha Lạc thành, còn không mau xuống ngựa.

Thấy Đường Kính Chi nghe lời xuống ngựa, những hộ vệ khác cũng đồng loạt xuống theo, Hoắc Canh Sinh cực kỳ đắc ý, định lên mặt quát tháo vài câu nữa thì Đường Kính Chi đã sai bước đi tới vung tay tát liên hồi:

- Mù mắt chó rồi à, Đường mỡ đường đường là cử nhân, thứ dê tiện như đồng phân chó nhà người có thể nói thẳng tên họ của ta ra sao?

- Người, người to gan, người là tù phạm, tới đây để tiếp nhận thẩm vấn ...

Hoắc Canh Sinh bị đánh quá bất ngờ, đầu óc váng vất:

- Thối lắm.

Đường Kính Chi chứa đầy một bụng tức, giơ chân đạp Hoắc Canh Sinh ngã lăn ra đất:

- Còn chưa xử án người đã nhận định Đường mỡ là tù phạm rồi à?

Chuyến này Hoắc Canh Sinh cũng tham dự hãm hại Đường gia, trong mắt hắn, lần này Đường Kính Chi tới nha môn chỉ có đi chứ không có về, nên mới cả gan gọi thẳng tên họ Đường Kính Chi quát tháo, nhưng thấy y nổi giận như thế, khi thể nhụt đi ba phần, không dám đánh trả.

“Phi!” Nhổ toẹt một bãi nước bọt vào mặt Hoắc Canh Sinh, Đường Kính Chi vén vạt áo đi thẳng vào trong nha môn, mấy nha dịch còn lại không rõ chuyện càng chẳng dám chọc vào gia chủ Đường gia, vội vàng tránh sang bên nhường đường.

Đây mới là lần đầu tiên Ngọc Nhi chứng kiến Đường Kính Chi ra tay đánh người, dù lực không đủ mạnh, nhưng y ra tay dứt khoát mạnh mẽ, khí thế ngùn ngụt, rất có khí khí nam tử.

- Nhìn cái gì mà nhìn!

Hộ vệ Đường gia cũng theo sát phía sau tiến vào đại sảnh, đợi người Đường gia đi hết rồi Hoắc Canh Sinh mới lau mặt, quát người dân quanh đó, ánh mắt oán độc nhìn theo :” Hừm, để ta xem các người còn uy phong được bao lâu nữa?”

Vào đại sảnh, chỉ thấy Vương Mông mặc quan bào uy nghi ngồi sau bàn, trên đỉnh đầu là tấm biển có bốn chữ lớn vuông vức “minh kính cao huyền”.

***Gương sáng treo cao.

Đứng ở hai bên là hai mươi tên nha dịch cầm gậy, kẻ nào kẻ này mặt mày nghiêm nghị, thấy y đi vào đồng loạt gõ gậy xuống hô lớn:

- Uy vũ.

Tiếng hô vang vọng trong đại sảnh, chấn động màng tai, rất có thanh thế.

Bước chân Đường Kính Chi chỉ hơi khựng lại, còn mấy bách tính quỳ giữa đại sảnh thì cúi rạp mình xuống, không dám khóc lóc nữa.

Chưa đợi Vương Mông kịp lên tiếng nói gì, Đường Kính Chi phẩy tay, mấy hộ vệ đi tới, đuổi tên sư gia đang ngồi ghi chép ra, lấy ghế của hắn mang tới.

Vương Mông nổi giận, mặt hết xanh lại tới trắng, nếu chẳng phải hôm nay hắn đã sắp đặt thỏa đáng, nắm chắc có thể bắt được Đường Kính Chi thì đã không cần rảnh rỗi nhìn như thế này.

Đường Kính Chi làm như không nhìn thấy gì, ngồi chễm chệ xuống ghế.

- Kẻ tới là ai?

Vương Mông hít sâu một hơi, lên tiếng hỏi theo trình tự.

Tên sư gia thấy Vương Mông không nói gì, càng im thin thít đứng ghi chép.

Đường Kính Chi không lập tức trả lời mà đưa mắt nhìn bốn cổ thi thể đặt giữa đại đường, chỉ thấy người chết mặt tím đen, thất khiếu chảy máu, mặt mày nhăm nhúm, chết không nhắm mắt.

Người chết toàn bộ đều là nam, có hai ông già, một chàng trai, còn có một chàng trai trẻ tuổi.

- Vương đại nhân, hai ta biết nhau không phải ngày một ngày hai nữa, có cần phải hỏi tên tuổi như thế không?

Đường Kính Chi cố ý quấy rối cho nên không trả lời đàng hoàng:

- Người ...

Vương Mông vỗ bàn đứng bật dậy:

- Đường Kính Chi, đây là công đường, nơi triều đình xử án, nếu người còn dám càn quấy vô lý thì đừng trách bản quan trở mặt vô tình.

- Ồ!

Đường Kính Chi cười khẩy:

- Vương đại nhân còn biết đây là nơi triều đình xử án, chủ trì chính nghĩa cơ à? Nếu như thế Vương đại nhân hẳn là biết câu lười trời lồng lộng, thừa mà khó lọt.

- Người nói thế là ý gì?

Vương Mông không nghĩ thái độ Đường Kính Chi lại cứng rắn điềm tĩnh như thế, loạn hết tính toán của hắn:

Đường Kính Chi ung dung phủ bụi trên áo, chẳng thèm nhìn hắn nói:

- Vì sao Đường mỗ nói câu này trong lòng đại nhân hiểu hơn bất kỳ ai, cần gì phải hỏi thêm nữa.

Vương Mông siết chặt hai nắm đấm, giận tới toàn thân run lên, có điều hắn vẫn nén giận ngồi xuống lòng thầm suy tính đợi bắt được Đường Kính Chi vào đại lao, có bao nhiêu cách hành hình âm độc hắn sẽ mang ra chiêu đãi hết một lượt.

- Đường Kính Chi, mấy người dân này nói bọn họ sau khi dùng được hoàn của Tế Sinh Đường liền trúng độc mà chết, người giải thích sao đây?

Vương Mông không quan co tránh Đường Kính Chi lời sang chuyện không liên quan chẳng biết bao giờ mới xong, liền vào thẳng đề.

313. Chương 319: Nghi Vấn.

- Chuyện này làm sao Đường mỗ biết được? Tế Sinh Đường mỗi ngày bán hàng trăm, thậm chí cả nghìn được hoàn, những người đó vì sao không trúng độc, hơn nữa còn khỏi bệnh.

Đường Kính Chi vừa dứt lời, mấy người quỳ dưới đất dập đầu khóc lóc, lớn tiếng cầu xin Vương Mông làm chủ đòi lại công bằng cho họ, người dân bên ngoài có kẻ la ó chửi bới Đường gia, nhưng y không bận tâm chắc chắn là người Vương Mông gài vào bói nhọ Đường gia, y tin Từ Thức và Bành Việt.

- Không biết? Đường Kính Chi, hiện giờ Tế Sinh Đường của Đường gia các người gây ra án mạng, chẳng lẽ người tưởng rằng nói một câu không biết là xong à?

Vương Mông chỉ đám người đang khóc lóc, lớn tiếng quát hỏi:

Trên đường đi Đường Kính Chi đã suy nghĩ cách ứng phó, bình thần nói:

- Được hoàn của Tế Sinh Đường tuyệt đối không có vấn đề, Vương đại nhân, Lâm mỗ có vài nghi vấn, không biết hỏi bọn họ vài câu có được không?

Sự bình tĩnh tự tin của y làm Vương Mông nhú mày, chẳng lẽ tên Đường Kính Chi này phát hiện ra sơ hở gì? Không thể nào, chuyện này hẳn phải thủ hạ làm kín kẽ, dứt khoát không có sơ hở được.

Hắn đương nhiên chỉ muốn bắt lấy Đường Kính Chi càng nhanh càng tốt, nhưng lại không thể đối xử với y như bách tính bình thường là trực tiếp phán định sai người tống vào đại lao, cho nên đành phải gật đầu.

Mấy người dân kia bị hạ độc có trách nhiệm nhất định của Đường gia, nếu không vì tranh đấu hai bên, mấy người đó cũng không chết oan uổng.

Đường Kính Chi tuy có chút áy náy, nhưng để giữ Đường gia, đành ủy khuất bọn họ:

- Các người nói người nhà các người vì uống thuốc của Tế Sinh Đường nên mới trúng độc mà chết.

Mấy người kia nhao nhao nói:

- Đúng thế, người nhà bọn ta chính vì dùng thuốc của Tế Sinh Đường nên mới chết.

Có một phụ nữ trung niên mặc áo vá chằng vá đụp, khóc lóc bi thương, song lại kể rất chi tiết:

- Đại Hổ nhà dân phụ năm nay mới 16 tuổi, hôm qua nó bị nhiễm lạnh, nghe nói được hoàn của Tế Sinh Đường chẳng những giá rẻ, hơn nữa hiệu quả rất tốt, dân phụ liền cho nó mấy đồng, bảo nó tới Tế Sinh Đường mua thuốc.

Nói tới đó khóc rống lên một hồi mới kể tiếp:

- Không ngờ, không ngờ ... Nó đi chưa được bao lâu liền có hàng xóm tới nói với dân phụ, Đại Hổ nhà dân phụ uống thuốc do y sư Tế Sinh Đường kê đơn đã chết rồi ... Ôi trời ơi, thương cho nó còn chưa kịp cưới tức phụ đã đi rồi, hu hu, thanh thiên đại lão gia, người nhất định phải đòi lại công bằng cho dân phụ.

Mấy người còn lại cũng gào tướng lên, kể chuyện của mình, lời kể có một điểm giống nhau, ra ngoài không lâu thì chết, bên ngoài không ít người đồng tình than thở không thôi.

Vương Mông giả dối đưa ống tay áo lên thấm nước mắt, làm ra vẻ bi thương:

- Đường Kính Chi, đó là chuyện hay ho do Đường gia người làm đấy, người còn gì để nói nữa?

Mấy người dân kia nghe Vương Mông chỉ trích Đường gia đều dập đầu bình bịch kêu gào, công đường tức thì náo loạn như chợ vỡ.

- Đường gia các người là đồ tham tiền bất nhân sẽ không được chết tử tế.

- Đại nhân, hãy bắt người của Đường gia trả thù cho nhi tử của thảo dân ...

- Con ơi, con chết thảm quá.

Lâm Kính Chi thấy có hai tên nha dịch nhận ám thị ngầm của Vương Mông, cầm xích sắt muốn bắt mình, hừ lạnh một tiếng, hộ vệ Đường gia đồng loạt đi tới một bước, rút nửa đao ra khỏi vỏ.

Mấy chục thanh cương đao sáng loáng làm hai tên nha dịch kia hoảng sợ lùi lại.

- To gan! Các người dám rút đao hành hung trên công đường, định tạo phản chắc?

Vương Mông gõ đường mộc đánh sầm một cái, khiến mấy người nhát gan run rẩy.

Nếu nói hộ vệ Đường gia không biết sợ thì là nói dối, nhưng bọn họ là gia nô của Đường gia, nếu như chủ tử gặp tai ương, bọn họ cũng sẽ khốn đốn, cho nên chưa nói vì chủ tử, vì bản thân bọn họ cũng cần rằng chống đỡ.

- Vương đại nhân ghê gớm thật, thoáng cái đã chụp ngay cho Đường gia cái tội tạo phản.

Đường Kính Chi lạnh lùng nói:

- Đường gia ta có mấy chục người làm quan trong triều, một lòng trung trinh với vương triều Minh Hà, Đường mỗ không dám gánh cái tội có xuồng xuôi vàng cũng không dám nhìn mặt liệt tổ liệt tông ấy đâu.

- Nếu người trung quân ái quốc thật thì mau bảo bọn chúng lui ra, ngoan ngoãn đưa tay chịu trời.
- Vương đại nhân xử án kiểu đó sao, nực cười, Đường mỡ vô tội, vì sao phải nhận?

Đường Kính Chi phất tay ra sau, bảo hộ vệ thu đao lui lại, quay sang nhìn mấy người dân:

- Nếu như Đường mỡ nghe không nhầm thì vừa rồi các người đều nói người thân của mình chết ở bên ngoài chứ không phải là chết ở nhà, ta hỏi các người, vì sao các người dám quả quyết bọn họ dùng thuốc của Tế Sinh Đường mà chết?

Một lão hán hùng hổ quay sang đáp:

- Bọn họ đều đi tới Tế Sinh Đường khám bệnh, hơn nữa đều chết ở ngoài cửa Tế Sinh Đường, không phải thuốc của các người hại chết người thì do cái gì?
- Nếu không phải người mắc bệnh nặng, không có năng lực đi lại, Tế Sinh Đường không cấp nước ấm uống thuốc, nên ta cũng thắc mắc, bọn họ không có nước thì uống thuốc ra sao? Hơn nữa phạm là người bị bệnh thì thường mang thuốc về nhà mới uống, có gì bọn họ vừa ra khỏi cửa đã vội vàng uống thuốc vào rồi?

Mấy nghi vấn Đường Kính Chi nói ra đều là kiến thức bình thường, được hoàn rất to, mặc dù không có nước cũng có thể uống vào, nhưng rất rất hòng, người bình thường chẳng ai đi uống thuốc như thế, hơn nữa người bệnh thường mang thuốc về nhà, uống xong lên giường ngủ, chẳng lại uống thuốc ngoài đường.

- Không có nước thì có thể nuốt thẳng, hơn nữa vương pháp cũng không quy định phải về nhà mới được uống thuốc, Đường Kính Chi, người đừng cãi cùn nữa.

Vương Mông tất nhiên không cho Đường Kính Chi giải thích, nói át đi:

- Nếu người thống khoái nhận tội, bản quan niệm tình xử nhẹ cho, nhưng nếu người không chịu tỉnh ngộ, đừng trách bản quan dùng tới cực hình.

Mấy người dân kia vốn nghe Đường Kính Chi nói cũng nghi ngờ rồi, nhưng người dân ngu xuẩn, thấy Vương Mông dùng lý lẽ cùn cũng tin theo, lại ngã sang chiều tin Đường gia hại chết người thân của mình.

Đường Kính Chi thừa biết Vương Mông chỉ hăm dọa, hấn hoàn toàn không có quyền hành hình mình, nên chẳng coi vào đâu:

- Đường mỡ nói là có lý có cứ đằng hoàng, ngoài ra có một vấn đề nữa.
- Vấn đề gì?

Vương Mông cười gằn, hấn chuẩn bị đầy đủ rồi, Đường Kính Chi nói gì hấn cũng có cách phản bác:

- Đơn giản thôi, nếu như bọn họ chết cả ở bên ngoài tức là không ai tận mắt nhìn thấy bọn họ uống thuốc Tế Sinh Đường rồi chết.

Mấy người dân kia ngơ ra nhìn nhau, im lặng, đúng là bọn họ đều không nhìn thấy người thân của mình uống thuốc Tế Sinh Đường, chỉ nghe người quen kể lại như thế.

Vương Mông cười thâm, chỉ vào một người trung niên quỳ phía dưới, đắc ý nói:

- Ai bảo không có ai nhìn thấy, trước đó bản quan thẩm án, người này tận mắt nhìn thấy mấy người kia uống thuốc xong liền ngã xuống đất không đứng lên nổi nữa, nha dịch cũng đã tìm kiếm trên người bị hại, không tìm thấy thuốc bọn họ đã mua ở Tế Sinh Đường, chẳng lẽ những viên thuốc đó tự mọc cánh mà bay à?
- Đúng thế, khi ấy tiểu nhân đi qua Tế Sinh Đường, vừa vặn tận mắt nhìn thấy bọn họ uống thuốc mua từ Tế Sinh Đường.

Tên trung niên kia là người do Vương Mông an bài trước, mục đích là để hấn xúi bẩy khích bác, khiến người dân căm phẫn, nếu không bách tính bình thường sợ thế lực Đường gia không dám báo quan thì hấn toi công.

Tin tưởng chắc chắn được hoàn của Tế Sinh Đường không có vấn đề, mặc dù tên trung niên kia biểu hiện rất thành thực, nhưng chẳng cần nghĩ cũng biết hấn là quân cờ do Vương Mông ngầm bố trí, Đường Kính Chi cười nhạt:

- Trừ ngươi ra, còn có ai khác nhìn thấy bọn họ uống thuốc của Tế Sinh Đường không?

314. Chương 320: Hành Thích.

Tên trung niên này được Vương Mông chọn vu oan giá họa tất nhiên chẳng phải kẻ tầm thường, đối diện với Đường Kính Chi không sợ hãi, ngược lại càng tỏ ra chắc phắc thực thà:

- Cái này tiểu nhân sao biết được, có thể cũng có người khác nhìn thấy, nhưng bọn họ sợ chuốc họa vào thân nên không dám đi làm nhân chứng.

- Mỗi ngày người tới Tế Sinh Đường mua thuốc không một nghìn cũng tới tám trăm, chắc bốn người đó xếp hàng uống thuốc cho người xem hả, thật nực cười.

Vương Mông đột ngột vỗ ngực, nói lớn:

- Muốn người ta không biết trừ khi đừng có làm, người này nhìn thấy cảnh những người dân hiền lành đáng thương kia dùng thuốc của Tế Sinh Đường mà mất mạng chứng tỏ trời cao có mắt không cho Đường gia các ngươi thoát tội! Đường Kính Chi, ngươi còn có gì để nói nữa không?

Tránh đem dài lăm mòng, khiến Đường Kính Chi tìm ra sơ hở gì, nên hắn vội vàng quát ngang không cho Đường Kính Chi đối chất tiếp.

- Ha ha ha ha ...

Đường Kính Chi chợt ngửa mặt lên trời cười lớn:

Ngọc Nhi ngậm vắn tay cho hộ vệ Đường gia tránh sang hai bên, nhường đường tiền vào đại sảnh.

- Hay cho câu trời cao có mắt ...

Đường Kính Chi cười cuồng ngạo một nửa thì bất thình lình ở cửa có bảy tám người bịt mặt xông vào, người đi đầu tay lăm lăm thanh kiếm bén nhọn, lao thẳng về phía Vương Mông, quát lớn:

- Cầu quan, ngươi còn nhớ năm ngoái vì cướp ruộng nhà người khác, ngươi để con trai dẫn đám cướp gia nô đánh chết cả nhà năm người của Lưu Đại Đầu không? Hôm nay ta sẽ vì dân trừ hại.

Diễn biến quá đột ngột làm không ai kịp phản ứng, Ngọc Nhi hét lên:

- Mau mau bảo vệ Nhị gia.

Hộ vệ Đường gia rút đao xoang xoảng, tụ lại một chỗ, vây Đường Kính Chi và Ngọc Nhi vào giữa.

Đám nha dịch ở hai bên vội vàng vung gậy ngăn cản, bảo vệ thượng quan, có điều hai người đi đầu tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã tới bên bàn.

Vương Mông còn đang choáng váng vì giữa bàn ngày ban mặt có kẻ cả gan xông vào công đường ám sát mình, nên vẫn còn đứng đó như trời trồng, nhìn hai tay kiếm đồng loạt đâm vào ngực mình.

Đúng lúc mọi người cho rằng Vương Mông đã chết chắc thì có hai bóng người từ hai bên đại đường tung người bay ra, dùng vũ khí gạt hai thanh kiếm kia ra đúng lúc.

Hai người đó chính là Trương Thiếu Kiệt và Âm Lôi.

Ở Quỷ Môn Quan đi một vòng quay về, làm Vương Mông mặt vàng như nghệ, thời khắc sống chết thể này hắn chẳng thêm bận tâm tới thể diện gì nữa:

- Có thích khách, mau mau bảo vệ ta.

Hô xong chui tọt xuống gầm bàn.

Phía này Trương Thiếu Kiệt chặn được một thích khách, hai người kiếm qua kiếm lại, nhất thời chưa nhận ra hơn kém, bên kia Âm Lôi dùng song kiếm, lợi thế bất ngờ, kiếm pháp âm hiểm, đánh đối thủ liên tiếp lui lại, có điều người che mặt đó võ công cũng không thường, lúc đầu vì bất ngờ nên hơi lúng túng thôi, khi

đứng ổn định lại rồi, thực lực liền thể hiện ra, thanh kiếm trong tay giáng xuống những đòn như búa bổ xuống đầu, Âm Lôi đập cả hai thanh kiếm nhưng chỉ thủ không công nổi nữa.

Mấy thích khách che mặt còn lại bị hai mươi tên nha dịch vây vào giữa, bọn chúng tuy đông người hơn nhưng võ công kém xa, liên tiếp bị thích khách chém trúng, chỉ còn cách cắn răng cầm cự đợi đồng bạn tới tiếp viện.

Kịch biến bất thành linh làm mấy người dân kia kinh hoàng chỉ biết ôm nhau run rẩy, Đường Kính Chi ra lệnh hộ vệ kéo bọn họ về phía mình bảo vệ, có điều tên trung niên được Vương Mông gài vào bọn họ thì chẳng biết từ lúc nào hai tay ôm cổ, mắt lờ ra, tắt thở mà chết.

- Cầu quan, chết đi.

Người che mặt đấu với Trương Thiếu Kiệt đột nhiên tấn công dữ dội, ép hắn rút lui, sau đó co chân đã tung bàn, Vương Mông mất chỗ trốn, bò như chó trốn chạy, người che mặt đang định cho một kiếm thì Trương Thiếu Kiệt lại lần nữa kịp thời ngăn cản.

Nói thì lâu thực ra cuộc chiến chỉ mới diễn ra trong chốc lát, Đường Kính Chi nấp sau lưng các hộ vệ, phát hiện ra mặt đất chấn động, thầm kêu không xong, nhất định Vương Mông biết mình sẽ không chịu khoanh tay chờ chết nên mai phục không ít người xung quanh.

Chính lúc y đang lo lắng không thôi thì phía cửa lại có người nữa xông vào, người này thân hình mảnh khảnh, khinh công cực cao, nhón chân một cái là phóng xa tới gần chục mét, Đường Kính Chi cứ cảm thấy có chút gì đó quen quen.

Ngọc Nhi lúc này cũng lo thất ruột, nhưng vừa không thể hỗ trợ lại không thể hô lên cảnh báo, chẳng biết phải làm thế nào.

Người gầy nhỏ kia rút ra hai thanh kiếm ngắn, xuất chiêu như chớp giật nhắm vào Trương Thiếu Kiệt, người này chẳng những cực nhanh, mà động tác phiêu dật như đang bay múa, làm Trương Thiếu Kiệt chống đỡ bờ hơi tai.

Người này gia nhập, tình thế chuyển biến lớn, cao thủ che mặt không tận dụng thời cơ hạ Trương Thiếu Kiệt mà quay sang Vương Mông, Vương Mông lúc này ôm lấy đầu chạy về phía cánh cửa bên thông ra sau đại đường.

- Chết đi.

Cao thủ che mặt bùng mình lên trên không, chân đá vào lưng Vương Mông, Vương Mông cảm giác như bị trúng một chùy nặng, người bay lên không, đầu ngửa ra đằng sau, phun ra một màn sương máu.

Người che mặt đó còn phóng về phía Vương Mông một mũi phi tiêu rồi quát:

- Cầu quan đã chết, lui.

Những người che mặt còn lại đều dốc sức tung đòn dữ dội nhằm thoát khỏi đối thủ, sau đó lui nhanh về phía cửa, đám nha dịch nghe nói Vương Mông đã chết sợ bị tội không bảo vệ được quan trên nên liều mạng ngăn cản, nhưng bị người vừa giết Vương Mông kia dùng kiếm cắt cổ giết sạch.

Người đang chiến đấu với Âm Lôi bỗng lên một tiếng như hổ gầm làm Âm Lôi choáng váng, lùi lại, người đó không truy sát mà lui ra cửa, còn người gầy gò tới sau cùng kia tung mình lao đi, khinh công người này cực kỳ đáng sợ, Trương Thiếu Kiệt muốn đuổi theo cũng không kịp nữa.

Tới nhanh, đi cũng nhanh, đợi đám quân sĩ thủ thành mai phục bốn xung quanh bao vây huyện nha thì nhóm người kia đã chạy mất hút.

Tên cầm đầu đám quân sĩ đương nhiên là Trương Tú, chẳng để ý tới Đường Kính Chi, hốt ha hốt hải chạy thẳng tới chỗ Vương Mông, thấy hắn ngã trong vũng máu, mặt trắng bệch.

- Vương đại nhân.

Trương Thiếu Kiệt truy đuổi không thu hoạch được gì, tới khi quay về thấy Trương Tú bé Vương Mông máu me be bét chạy ra đường, Âm Lôi theo sau, hấn do dự một chút, chẳng ngờ chuyển hướng, chạy về phía phủ thành thủ.

Giữa ban ngày ban mặt, thành thủ Vương Mông bị người ta hành thích ngay trên công đường, tin tức chấn động này không chân mà chạy đi khắp đường lớn ngõ nhỏ của Lạc thành, đồng thời biến thành vô số phiên bản.

Thích khách khi hành thích đã tuyên bố lý do, được người hiểu sự xác nhận, thế là hiện giờ ai cũng tin chắc chắn cả nhà năm người Lưu Đại Đầu bị nhĩ tử của Vương Mông dẫn nô bộc tới đánh chết.

Thế là những câu chữ bối cầu quan, tham quan nhắm vào Vương Mông vang lên từ trong nhà tới ngoài ngõ, chuyện Tế Sinh Đường làm người dân bị trúng độc chết trở thành chuyện thứ yếu.

Vương Mông không rõ sống chết, Đường Kính Chi tất nhiên bình an vô, được hộ vệ cẩn thận bảo vệ đưa về phủ.

Suốt đường đi, Đường Kính Chi cười khoan khoái, từ lúc xuyên việt tới đây y luôn bị Vương Mông chèn ép, giờ cuối cùng cũng nhờ được cục tức này ra khỏi hòng, tâm tình thư thái cỡ nào khỏi nói cũng biết.

Về tới phủ, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi cùng nhau vào thư phòng.

- Vương Mông trọng thương, lúc này trong thành đại loạn, hấn Hồng huynh và các ám vệ đã thuận lợi thoát ra ngoài thành rồi.

Đường Kính Chi ngồi xuống ghế, tâm tình dần bình tĩnh trở lại.

Mấy người che mặt đó không phải ai khác mà là Hồng Phong, Dương Uy cùng với mấy ám vệ Đường gia, chuyển hành thích này y cũng không định giết chết Vương Mông, nếu không đường đường một viên quan ngũ phẩm bị người ta hành thích mất mạng không phải là một chuyện nhỏ.

Nhất là Điền Cơ còn đang ngầm theo dõi, nếu Vương Mông chết, kẻ này lợi dụng vu vạ cho Đường gia thì bọn họ không ứng phó nổi.

315. Chương 321: Chết Cho Xong.

Ngọc di nương gật đầu, với võ công của Hồng Phong, Đường Uy muốn bỏ chạy chẳng ai cản nổi, còn ám vệ được chọn lần này đều là người ưu tiên khinh công lên hàng đầu, chắc chắn hiện giờ đều tới chỗ an toàn, quay về thân phận thường ngày của họ:

- Nhị gia, theo ý người Vương Mông bị đánh trọng thương, tạm thời không thể quản lý công việc, như thế Đường gia ta tranh thủ thêm được một ít thời gian, có điều sớm muộn gì cũng có ngày hấn bình phục, tới khi đó hấn sẽ diện cuồng ra tay với Đường gia.

Vương Mông chưa ngu tới mức không nghĩ tới chuyện hành thích này do Đường gia giật dây, quan hệ hai bên tới mức sống chết như thế, hấn chắc chắn bất chấp mọi thứ để diệt trừ Đường gia.

Đường Kính Chi tính thời gian, thấy không thể dựa vào kỳ tích xuất hiện, nói:

- Vậy thì bắt đầu từ ngày mai bắt đầu chia từng đợt đưa chủ tử của Đường gia rời thành! Đợi tới khi thương thế của hấn đã lành thì người của Đường gia chúng ta cũng đã rút hết.

- Vâng, tỳ thiếp cũng thấy chuyện này càng nhanh càng tốt.

Ngọc Nhi tán thành, rồi nhíu mày lại, nghi hoặc hỏi:

- Nhị gia, vừa rồi nữ tử che mặt vào cuối cùng là trợ thủ do người mời à?

- Cái gì? Đó là nữ à?

Nhãn lực Ngọc Nhi tất nhiên không tốt hơn Đường Kính Chi là bao, nhưng kinh nghiệm của nàng thì ăn đứt:

- Đúng thế người đó là nữ, nói như vậy thì Nhị gia cũng không biết người đó.

- Cái này ...

Đường Kính Chi đột nhiên nhớ tới Hồ Phụng Kiều, Hồ Kiều Kiều luôn phải người chú ý tới Đường gia, có lẽ nàng phải muội muội của mình ra tay tương trợ.

Có điều chuyện này y không dám chắc.

- Vậy người đó là kẻ thù của Vương Mông rồi.

Ngọc Nhi có vẻ tiếc nuối:

- Nếu có thể kết bạn với người đó thì tốt quá.

Nhân sĩ giang hồ phần đông tính tình hào sảng, thích kết giao bằng hữu, đối phương lại là nữ nhân, Đường Kính Chi không ngại để Ngọc Nhi kết giao, đồng thời cũng tính nếu rảnh rỗi tới Lưu Yên Các một chuyến, thuận tiện hỏi người giúp đỡ Đường gia vừa rồi có phải là Hồ Phụng Kiều không.

Nếu đúng là nàng phải tạ ơn người ta mới được.

~~~~~oOo~~~~~

Trương Thiếu Kiệt không theo xem thương thế của Vương Mông thế nào mà trực tiếp về phủ thành thủ, không kiêng dè gì đến thẳng tiểu viện của Vương Diên Thị.

Đám nha hoàn đều biết quan hệ của chủ tử và Trương Thiếu Kiệt, chỉ khuyu gói vắn an, không ngăn cản.

Vương Diên Thị đang ngồi trường gương đồng trang điểm, thấy Trương Thiếu Kiệt hoảng hốt chạy vào, liền vẫy tay đuổi hai nha hoàn thiếp thân ra ngoài, nghi hoặc hỏi:

- Thiếu Kiệt, xảy ra chuyện gì mà hoảng hốt như thế?

- Không hay rồi, Vương Mông vừa rồi xử án Đường Kính Chi ở công đường bị kẻ gian hành thích.

Trương Thiếu Kiệt chạy một quãng đường dài, cổ họng khát khô, cầm luôn chén trà của Vương Diên Thị uống một hơi cạn sạch.

Vương Diên Thị vội đứng dậy, chu đáo khế vuốt lưng cho hắn, ả lo Trương Thiếu Kiệt bị sặc, nhưng chẳng bận tâm Vương Mông sống hay chết:

- Nói thế là cái tên vô tích sự chưa hạ nổi Đường gia?

- Ừ.

Trương Thiếu Kiệt gật mạnh đầu:

- Đúng là cái tên ngu xuẩn vô tích sự, lần trước nhi tử bị người ta bắt cóc ngay trên địa bàn của mình, đã mất hết thể diện rồi, lần này thì chính bản thân bị người ta hành thích giữa công đường nữa chứ.

Vương Diên Thị lấy khăn tay lau sạch vệt nước chè bên khóe miệng Trương Thiếu Kiệt, hậm hực nói:

- Thúc phụ lệnh cho hắn hạ Đường gia từ một năm trước, hắn làm được gì, lẽ mà lẽ mề tới giờ chẳng làm nên trò trống gì.

- Chết quách đi cho xong.

Một câu chua ngoa của ả làm Trương Thiếu Kiệt mừng hơn hớn, từ sau cái lần bị Vương Mông chửi mắng đó, hắn đã thê không đội trời chung với Vương Mông nữa.

Trước đó trong phòng không có người, lại đốt lò sưởi ấm, cho nên Vương Diên Thị ăn mặc rất thoáng, cổ áo mở rộng, bên trong lộ ra từng mảng da thịt trắng nõn, Trương Thiếu Kiệt từ trên nhìn xuống thấy cả hai quả cầu thịt sống động cứ như muốn phá áo bung ra ngoài.

Hắn chẳng chút khách khí đưa tay ra bóp ngực Vương Diên Thị.

Tích tắc ngực bị tập kích, toàn thân Vương Điền Thị run lên, chỉ thoáng chốc thôi mà đôi mắt ánh lên vẻ mê ly, ả lang chạ với rất nhiều nam nhân, nhưng chỉ lúc ở cạnh Vương Thiếu Kiệt cơ thể mới đặc biệt mẫn cảm như thế, có điều dù sao Vương Điền Thị không phải nữ nhân tầm thường, cố áp chế khao khát, thở dốc nói:

- Thiếu ... Thiếu Kiệt, đừng như thế, chúng ta bàn chính sự đã, được không?

- Hừm, còn nói là không bận tâm tới hần sống chết vậy mà đã vội hỏi như thế rồi.

Trương Thiếu Kiệt ghen tuông hừ một tiếng, chẳng những không dừng lại mà còn thô bạo cho hần tay vào trong áo lót của ả, vạy vò bầu vú.

Tay của hần do tập võ từ nhỏ nên vừa to vừa thô ráp, làm khoái cảm ào ào đổ tới, Vương Điền Thị người nóng hầm hập như lên cơn sốt, nhưng vẫn đưa tay ra đẩy vai hần một cái, hờn dỗi nói:

- Ai bảo người ta hỏi tới con sơn dương đen đó, là ta đột nhiên nghĩ ra một cách để người làm quen với thức phụ thôi.

- Hả? Cách gì vậy, nàng mau nói đi.

Trương Thiếu Kiệt mắt sáng lên, rốt cuộc cũng chịu dừng tay.

Vương Điền Thị thấy Trương Thiếu Kiệt dừng tay thì lại có vẻ thất vọng, song vẫn kéo hần ngồi xuống ghế, rót cho hần chén trà, rồi mới nói ra cách của mình:

- Vương Mông bị hành thích, ta phải gửi thư báo cho thức phụ biết, người cầm thư do chính tay ta viết, thế nào cũng được gặp thức phụ ...

- Hay, đúng là cách hay.

Trương Thiếu Kiệt hưng phấn vỗ tay:

Vương Điền Thị lả lơi nguýt Trương Thiếu Kiệt một cái, lấy ngón tay dỉ vào trán hần:

- Đừng có chen ngang, di mẫu còn chưa nói xong.

Đôi gian phu dâm phụ này từ khi nếm trái cấm, Vương Điền Thị mỗi lần muốn ân ái đều xưng là di mẫu, còn Trương Thiếu Kiệt mỗi lần nghe thấy hai chữ này, trong lòng trào dâng thứ dục vọng biến thái, lần này cũng thế bế xốc ả lên đặt ngồi lên đùi mình, vùi mặt vào ngực ả, hai tay cũng đồng loạt ra trận, sờ soạng khắp cơ thể đầy đặn của ả.

Vương Điền Thị bị sờ cho mặt đỏ bừng bừng, hơi thở rối loạn:

- Thiếu Kiệt ... Ngừng, ngừng nghe di mẫu nói hết đã nào.

Mấy ngày qua Vương Điền Thị được Trương Thiếu Kiệt tưới tắm, dung nhan tỏa sáng, cứ như trẻ hơn chục tuổi, lúc động tình còn mê người hơn cả thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, Trương Thiếu Kiệt lại đứng vào độ tuổi sung mãn ham muốn nhất nhất của nam nhân thì làm sao mà chịu nổi? Tay vừa lần mò cởi váy ả, vừa thở nặng nề nói:

- Di mẫu còn điều gì hay thì mau nói đi, ta sắp không chịu nổi nữa rồi.

Vương Điền Thị thực sự không chịu nổi khiêu khích, phải dùng toàn bộ sức mạnh và lý trí giữ lấy hai tay Trương Thiếu Kiệt:

- Còn điều nữa là phải nghĩ cách, tranh thủ cơ hội thích hợp thể hiện bản lĩnh của mình trước mặt thức phụ, sau đó ta sẽ diện kiến thức phụ, nói giúp cho người vài câu ...

- Được, được, ta nghe di mẫu hết.

Trương Thiếu Kiệt bị chính sự thu hút, tay nơi lỏng vài phần, Vương Điền Thị tranh thủ thoát khỏi lòng hần.

Lúc này y phục của ả đã xộc xệch hết cả, dải lụa bên hông bị cởi ra, chiếc yếm lót màu đỏ cũng tuột mất một bên, lộ ra nửa bầu vú mơn mớn.

Nữ nhân thành thực là lời, y phục nửa che nửa hở thể này luôn hấp dẫn nhất, Trương Thiếu Kiệt nhẩn nại sao nổi, hai mắt sung huyết, muốn nhào tới đè nghiền ả xuống đất phát tiết dụng vọng sôi sùng sục trong người.

- Đứng, Thiếu Kiệt, cái con sơn dương đen đó bị hành thích dù không chết thì cũng ngắc ngoải, thời gian tới di mâu đều của người cả rồi, gấp gài chứ, hiện giờ quan trọng nhất là ngay lập tức báo tin cho thúc phụ biết.

Vương Điền Thị sớm đã nhìn thấu tính tình của hần rồi, vội vàng kéo cổ áo che đi xuân quang trước ngực, lúi lại nói:

- Thúc phụ là người đa nghi, trừ ta ra thể nào cũng có mặt thám khác, chúng ta phải là người đầu tiên truyền tin tới Kiên Thành, như thế mới thể hiện được lòng trung thành, người lại là người trong cuộc, càng không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Trương Thiếu Kiệt nghe ả nói rất có lý, miễn cưỡng hít liên mấy hơi trấn tĩnh trở lại:

- Vậy ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tới Lạc Thành.

- Ừm, ta viết thư ngay cho người, người đi chuẩn bị ngựa nhanh nhất đi.

316. Chương 322: Điều Dưỡng.

Điền Vương Thị viết thư xong, Trương Thiếu Kiệt cho thư vào trong lòng, cả hai cùng rời tiểu viện, đi tới chuồng ngựa ở hậu viện, Vương Mông là kẻ mê ngựa, nơi này có mấy chục con tuần mã, trong đó con màu mận chín là trắng kiện nhất, cũng được Vương Mông yêu thích nhất.

Hạ nhân phụ trách nuôi ngựa thấy chủ tử tới vội vàng tới khấu đầu thỉnh an.

Vương Điền Thị chẳng rảnh để ý tới đám mã phu, bảo với Trương Thiếu Kiệt:

- Con ngựa này chạy nhanh nhất, cưỡi nói đi.

Trương Thiếu Kiệt định mở rào chắn thì mã phu ngăn cản:

- Không được, đó là con “Hồng Ngọc” mà lão gia yêu thích, công tử hãy ...

Hần mới nói tới đó đã bị Vương Điền Thị đạp cho một cái ngã lăn lông lốc:

- Cút xéo, lão nương là chủ mẫu, chẳng lẽ muốn dùng một con ngựa cũng không được à? Người còn dám nói nhảm, cẩn thận ta cắt lưỡi của người.

Mã phu bị ăn đòn không dám ngăn cản nữa, nơm nớp lo sợ bỏ sang một bên.

Trương Thiếu Kiệt dắt ngựa cùng Vương Điền Thị sóng vai đi tới cửa sau, Vương Điền Thị không yên tâm với tính cách xốc nổi thiếu suy nghĩ của Trương Thiếu Kiệt:

- Bên cạnh thúc phụ cao thủ như mây, người phải nhớ kỹ, đừng thể hiện quá mức.

Trương Thiếu Kiệt nghe vậy không được thoải mái cho lắm, cảm thấy Vương Điền Thị coi thường mình, chỉ gật đầu ứng phó, rồi lên ngựa phóng như bay trên đường, làm người dân kinh hoàng né tránh, “cao thủ như mây, hừ, xem ta đánh cho đám cao thủ đó quỳ gối xin tha!”

Tiền Trương Thiếu Kiệt đi rồi, Vương Điền Thị về tiểu viện của mình, nghe hạ nhân báo Vương Mông gặp thích khách bị trọng thương, được Trương Tú phái người đưa về phủ, liền chỉnh trang lại y phục, ung dung đi thăm.

~~~~~oOo~~~~~

Đường Kính Chi bàn bạc với Ngọc Nhi một hồi, nàng ra ngoài liên hệ với ám vệ bố trí, còn y quay về tiểu viện, Lâm Úc Hương và mấy vị di nương dĩ nhiên đều đã biết quan phủ muốn bắt tướng công thẩm vấn, đều đang sốt ruột tụ tập một chỗ chờ đợi tin tức.

Vì sức khỏe Đường lão thái quân không tốt, Lâm Úc Hương lớn gan tự chủ trương áp chuyện này xuống, không cho hạ nhân thông báo với bà, người trúng độc tối kỵ kích động, khiến độc bộc phát lan đi nhanh hơn.

- Nhị gia về rồi, Nhị gia về rồi.

Tri Thu được giao nhiệm vụ ra cổng đợi tin, nó chạy như bay về, vừa tới cửa tiểu viện đã hét tướng lên, làm các nàng trong phòng thở phào nhẹ nhõm, chạy vội ra hỏi han.

Biết tướng công đang bàn việc với Ngọc di nương ở thư phòng, các nàng tuy lo lắng, nhưng là nữ quyến không thể tùy tiện rời hậu viện, đành nhẫn nại ngồi đợi.

Đường Kính Chi vừa vào tới sân, Tri Thu lại to mồm reo hò, đám thê thiếp chạy ủa cả ra, chạy đầu tiên là Nhu Nhi, tiểu nha đầu này luôn là người thiếu kiên nhẫn nhất:

- Nhị gia, người không sao chứ?

- Không sao, ngoan, đừng sợ.

Đường Kính Chi ôm lấy Nhu Nhi, khẽ vỗ lưng nàng an ủi:

Những nàng còn lại đều dùng ánh mắt quan tâm nhìn tướng công của mình, các nàng cũng đã quen tướng công có cử chỉ âu yếm trước mặt người khác, với các nàng thì không hề gì nhưng dẫu sao làm thế trước mặt ngoài không phải chuyện hay, Uyển Nhi đi tới đón lấy Nhu Nhi, nói:

- Nhị gia, người nhất định mệt rồi, vào phòng ngồi nghỉ đã.

Đường Kính Chi đang có chuyện muốn nói, gạt đầu đi vào phòng ra hiệu cho tất cả các nàng ngồi xuống.

- Đầu tại thiếp thân không tốt, gây ra bao nhiêu phiền phức cho Đường gia.

Lâm Úc Hương mặt đầy day dứt đi tới trước mặt Đường Kính Chi thì lễ tạ lỗi.

Trước kia lúc nàng lên mua Tế Sinh Đường đâu có ngờ tới một ngày gây ra biết bao rắc rối thế này.

Đầu tiên là có kẻ nhắm nhe chiếm đoạt, rồi lại có người chết ngay ở cửa, mặc dù nàng tin tưởng thuốc mình luyện chế tuyệt đối không có vấn đề, nhưng nếu nàng không mua Tế Sinh Đường thì cũng không gây ra một loạt chuyện phiền phức này.

Mạng người lớn bằng trời, nếu không tra rõ được, chẳng phải nàng hại tướng công vớ bở sao? Nên hiện giờ nàng tự trách không thôi.

Đường Kính Chi đặt chén trà xuống, đỡ nàng đứng lên:

- Chuyện này không trách nàng được, cho dù không có Tế Sinh Đường thì tên cầu quan họ Vương đó cũng sẽ nghĩ cách khác đối phó với Đường gia.

Ngày mai Đường Kính Chi sẽ đưa dân chủ tử trong phủ ra ngoài thành, cho nên không che dấu, đem chuyện tình cảnh Đường gia không tốt kể hết ra.

Các nàng vừa nghe vừa run sợ, đợi tới khi Đường Kính Chi nói xong thì toàn bộ trầm mặc, trước kia mấy vị di nương ít nhiều còn oán tránh Đường Kính Chi không tới tiểu viện của bọn họ qua đêm, giờ mới hiểu ra trên vai tướng công mang gánh nặng lớn như thế.

Có lẽ vì là người từng trải nhất, Lâm Úc Hương tỉnh lại trước tiên, hiểu rõ sự kiện này là cạm bẫy do Vương Mông cố ý sắp đặt, không phải là do ngoài ý muốn, lòng phần nào dễ chịu hơn:

- Nhị gia, lão thái quân bị trúng độc, thiếp thân tự ý chủ trương dấu chuyện Tế Sinh Đường đi, chỉ là hiện giờ tình thế Đường gia hiểm ác như thế, người xem ...

Đường Kính Chi gạt gù:

- Tình cảnh của Đường gia ta thì lão thái quân đã biết rồi, có điều hiện lão nhân gia không nên tức giận, che dấu chuyện này đi cũng tốt, chỉ là .... Mai ta định đưa các nàng ra khỏi thành, phải làm thế nào đây?

Trải qua chấn kinh ban đầu, Sương Nhi cũng ôm ngực dần bình tĩnh lại, nàng thấy Lâm Úc Hương mặc dù mặt mày khấn trương, nhưng ngồi ngay ngắn trên ghế, từ đầu tới cuối vẫn trấn định, thâm than mình đúng là thua kém người ta ba phần, nghe thấy tướng công gặp phải chuyện khó xử, nghiêng ngả một hồi hiến kế:

- Hay là chúng ta che dấu lão thái quân cả chuyện chuyển khỏi phủ luôn?

- Nhưng phải dùng lý do gì để nói dối lão thái quân.

- Điều dưỡng.

Sương Nhi phải nói là nữ nhân thông minh nhất của Đường Kính Chi, thoáng cái nàng đã có biện pháp tốt:

- Nhị gia, chúng ta có thể nói với lão thái quân rằng sức khỏe của người cần tĩnh dưỡng một thời gian mới phục hồi, cho nên đưa lão thái quân ra biệt viện ngoài thành.

- Hay, cách này được ...

Đường Kính Chi mừng rỡ gật đầu, Sương Nhi lại nói tiếp:

- Tỳ thiếp còn lo lắng một điều, cho nên người đưa chủ ý điều dưỡng cho lão thái quân phải tuyệt đối không thể để có chút sơ xảy nào.

- Ô, nàng còn lo gì nữa?

Đường Kính Chi tò mò hỏi:

Về mặt Sương Nhi cực kỳ nghiêm trọng đáp:

- Đường gia Lạc Thành là danh gia vọng tộc truyền đời, mặc dù có nhiều đời gặp kiếp nạn, cũng xuống dốc một thời gian, nhưng trước giờ vẫn đứng hiên ngang tại đất này, chưa bao giờ rời đi đâu. Mà lão thái quân lại ở nơi này mấy chục năm, cảm tình khỏi nói cũng biết, cho nên một khi lão thái quân hiểu rõ nguyên nhân sẽ ở lại sống chết với tòa tổ trạch mấy trăm năm lịch sử này.

Nàng xuất thân từ thế gia, nên hiểu chuyện này hơn bất kỳ ai.

Đường Kính Chi nghe vậy choàng tỉnh, linh hồn y tới từ hiện đại nên không có ý thức về việc này, thế nhưng từng xem qua một số phim truyện, rất nhiều cổ nhân khi gia tộc gặp họa, thà biến thành tro bụi với cổ trạch chứ không bỏ chạy.

Ví như trong Tầm Tần Ký, Ô lão gia chẳng phải không chịu rời Triệu, nổi lửa tự thiêu cả bản thân và Ô gia trạch viện đấy sao?

Nếu như Sương Nhi không kịp thời nhắc nhở chỉ e ... Mồ hôi lạnh toát ra, Đường Kính Chi đưa tay lau trán nói:

- Úc Hương, chuyện này giao cho nàng đây, hơn nữa nhất quyết không thể để có chút sơ hở nào.

Đối diện với ánh mắt của tướng công vớ bở, Lâm Úc Hương gật mạnh đầu.

- Nhị gia, nếu tình huống khẩn cấp như thế rồi không bằng ngay hôm nay mời lão thái quân lên đường thôi.

Lúc này Uyển Nhi cũng xen vào một câu:

Đường Kính Chi hiểu ý nàng, Đường lão thái quân là người nắm quyền tối cao ở đây, mặc dù Lâm Úc Hương cố ý che dấu chuyện hôm nay, nhưng che dấu được bao lâu?

Nhu Nhi cũng rụt rè nói:

- Còn Hàm Hương nữa, nếu có cô ấy giúp thì sẽ che dấu được lâu hơn.

317. Chương 323: Điền Cơ (1).

Đường Kính Chi vỗ đầu, nếu không có các nàng đúng là chuyện này y làm hỏng be bét hết cả:

- Đúng đúng, hai nàng nói có lý, Úc Hương chúng ta đi thôi. Hiện đã là buổi chiều, nếu để muộn hơn nhất định sẽ khiến lão thái quân cảnh giác.

Lâm Úc Hương không có ý kiến gì, chỉ tận lực bình tĩnh lại, tránh để lộ chân tướng.

Đưa Đường lão thái quân ra biệt viện điều dưỡng không phải là chuyện nhỏ, nếu đổi lại là trước kia, khẳng định phải mang không ít vật phẩm, tổ chức nhân thủ, mất cả ngày, lần này đi vội vàng, Đường Kính Chi đơn giản hóa tối đa.

Sau khi lệnh quân sự trong phủ thu thập đồ đạc, Đường Kính Chi và Lâm Úc Hương tới tiểu viện của Đường lão thái quân, mấy di nương không đi theo, nếu không người càng nhiều càng dễ lộ sơ hở.

Buổi chiều khí sắc đã tốt hơn một chút, trên mặt chỉ còn nhìn thấy một lớp xanh lơ mờ, hiển nhiên Lâm Úc Hương trị liệu đã có hiệu quả.

Đường Kính Chi đi tới bên giường cười vui vẻ:

- Nãi nãi, cháu về rồi này, trong nãi nãi khỏe hơn nhiều rồi.

- Một không, ngồi xuống đi.

Đường lão thái quân nắm tay đích tôn, cười nói:

- Đó đều là công lao của Úc Hương đấy, sau này cháu phải đối xử với nó cho tốt.

- Dạ, sau này cháu nhất định đối xử với Úc Hương tốt hơn.

Đường Kính Chi phụ họa:

Lâm Úc Hương thi lễ xong đứng một bên, lông mày hơi nhíu lại, làm bộ khó nghĩ.

Đường lão thái quân mắt vẫn rất sắc, nghi hoặc hỏi:

- Úc Hương, người làm sao thế? Có tâm sự à?

- Nãi nãi, Úc Hương đang lo cho sức khỏe của người đấy, vừa rồi nàng nói với cháu, nãi nãi trúng độc mạn tính, phải tĩnh dưỡng một thời gian rất dài. Cho nên nàng góp ý với cháu, nói có thể đưa nãi nãi ra biệt viện ngoài thành trị thương.

Đường Kính Chi phối hợp nói:

- Cháu nghĩ cũng đúng, biệt viện ngoài thành dựa núi kề sông, đông ẩm hè lạnh, nơi khí hậu dễ chịu nhất. Vả lại năm nay nhiều việc, mùa hè nãi nãi cũng không tới biệt viện chơi, vừa vận hôm nay cháu rảnh cho nên cháu cả gan chưa xin phép người, sai hạ nhân chuẩn bị xe ngựa rồi.

Đường lão thái quân không tỏ thái độ vội, Hàm Hương đứng bên cạnh lại kinh hãi, lão thái quân vừa ngã bệnh, Nhị nãi nãi đã muốn đưa người ra ngoài biệt viện dưỡng bệnh, chẳng lẽ Nhị nãi nãi muốn đoạt quyền?

Đường lão thái quân nghĩ một lúc rồi nói:

- Ra biệt viện tĩnh dưỡng mặc dù có lợi cho sức khỏe của nãi nãi, nhưng Úc Hương phải luôn ở bên cạnh giúp nãi nãi trị bệnh, hai bọn ta đều đi rồi, vậy lấy ai quản lý hậu viện?

- Có thể giao cho Quế Phương ạ.

Đường Kính Chi kiến nghị, Lâm Úc Hương cũng nói:

- Đúng ạ, Phương muội muội tính cách cẩn thận, chừng chặc, làm việc gì cũng ổn thỏa, không nói vội, chắc chắn có thể quán xuyến được hậu viện.

Nằm ngoài dự liệu của hai người là Đường lão thái quân lại rất dễ thuyết phục, đồng ý luôn:

- Tốt, cứ làm như thế đi, Úc Hương, khi nào chúng ta lên đường?

Lâm Úc Hương và Đường Kính Chi đều không ngờ lão thái quân chấp thuận nhanh như thế, đều ngó người tích tắc mới vội nói:

- Xe ngựa đã chuẩn bị thỏa đáng rồi ạ, chỉ còn sắp xếp thêm một ít vật dụng là có thể lên đường.

Hàm Hương thăm thử phào, thì ra Nhị nãi nãi cũng đi tới biệt viện.

~~~~~oOo~~~~~

Cùng lúc đó Trương Thiếu Kiệt ngựa không ngừng vó, đã tới được Kiên Thành, phóng ngựa thẳng hướng phủ Điền Cơ.

Điền phủ cực lớn, diện tích so ra không kém đại trạch viện của Đường gia là bao, tường cao vút, cách một đoạn lại có trạm gác, trước đại môn là hai hàng hộ vệ cầm trường thương, oai phong凛凛.

Trương Thiếu Kiệt làm quan chưa lâu, không hiểu quy củ cứ thế đường hoàng cưỡi ngựa tới đại môn Điền phủ, nhóm hộ vệ kia phát hiện ra từ xa, huýt sao một tiếng, lập tức xếp thành một hàng, trường thương chìa về phía trước xông lên chặn đường, một kẻ trong đó quát lớn:

- Cuồng đồ to gan, còn không mau xuống ngựa cho ta.

Đồng thời trong cửa cũng có một nhóm người nữa xông ra.

Trương Thiếu Kiệt nghe lời Vương Điền Thị, vì biểu lộ lòng trung thành, dùng tốc độ nhanh nhất tới Kiên Thành, vào thành rồi hỏi người qua đường phủ tri châu, biết rõ phương hướng không ngại nghỉ chút nào phóng ngựa tới.

Với hấn mà nói thời gian là vô cùng trọng yếu, vạn lần không thể để cho mật thám khác của Điền Cơ thông báo tin tức trước, cho nên đối diện với thế trận phòng vệ phía đối diện hấn chỉ lớn tiếng giải thích một câu, không kịp thời dừng ngựa:

- Ta tới đưa tin.

Đúng lúc ấy trong cổng có hơn hai mươi quân sĩ tay cầm trường cung xông ra, thấy ngựa của y phi rất nhanh, không chút do dự giương cung lấp tên.

Người giang hồ sợ nhất cái gì? Đó chính là cung cứng nỏ mạnh của quân đội.

“Viu, viuu, viuu ..”

Hơn hai mươi mũi lang nha tiễn hàn quang lấp lóe mang theo tiếng gió rít rợn người bắn thẳng vào Trương Thiếu Kiệt trên mình ngựa, Trương Thiếu Kiệt thấy có một đám quân sĩ cầm cung xông ra đã ý thức được chuyện chẳng lành, có điều hấn nghĩ mình tới báo tin, chỉ giải thích một tiếng là đủ.

Nhưng không ngờ còn vừa lên tiếng đối phương đã buông dây cung.

Hai mươi mũi tên khóa chặt trái phải không cho hấn đường né tránh, nếu hai chân chạm đất hấn vẫn có thể né được, nhưng hiện giờ không thể rồi ...

Có điều Trương Thiếu Kiệt võ nghệ bất phàm, bản lĩnh của hấn là thứ hàng thật giá thật, chỉ thấy hấn kéo mạnh danh cương, con ngựa màu mận đỏ dựng vó lên, Trương Thiếu Kiệt lộn mình ra sau, hai tay nắm yên ngựa ấn mạnh, làm con ngựa đang chồm lên bị ấn ngồi xuống đất, còn hấn thì nấp sau lưng nó.

“Phụt ... phụt ... Phụt!” Chớp mắt toàn bộ số lang nha tiễn cắm trúng bụng, cổ con ngựa xẩu số, máu tươi tung tóe, con ngựa hí lên một tiếng khàn đục rồi tắt thở.

Đám cung tiễn thủ thấy chưa giết được đối phương rút tên giương cung chuẩn bị bắn tiếp, Trương Thiếu Kiệt hô lớn:

- Dừng tay, dừng tay, ta từ Lạc thành tới báo tin.

Giọng hấn có hơi run run, không run sao được, nếu vừa rồi không phản ứng nhanh thì hấn thành cái xác chết nằm ở kia như con ngựa rồi.

Đám cung tiễn thủ không hề nơi lỏng cảnh giác chút nào, tuy không bắn, nhưng cung vẫn chìa về phía hấn, một tên đội trưởng nói:

- Muốn bọn ta tin ngươi thì lập tức ném vũ khí sang một bên, nằm xuống đất không được nhúc nhích.

Bị hơn hai mươi mũi lang nha tiễn chĩa vào, Trương Thiếu Kiệt không dám không nghe lời, cưỡi trường kiếm ném sang bên cạnh, bản thân đành chịu nhục nằm bò dưới đất.

Tên đội trưởng phát tay, một tên binh sĩ chạy vào phủ lấy giấy tờ ra, cẩn thận tới bên cạnh Trương Thiếu Kiệt, trói chéo tay hắn ra đằng sau.

Tên binh sĩ đó rất có kinh nghiệm, thường lại chắc, làm hai tay Trương Thiếu Kiệt không cựa quậy được chút nào.

Lúc này tên đội trưởng mới dẫn thủ hạ cầm trường thương đi tới chĩa vào người Trương Thiếu Kiệt, nghiêm mặt nói:

- To gan lắm, dám phóng ngựa trước cổng phủ tri châu, chẳng lẽ ngươi không biết dù là quan ngũ phẩm tới bãi phóng cũng phải xuống kiệu cách trăm thước hay sao?

Trương Thiếu Kiệt làm sao mà hiểu những chuyện này được, nghe thế ừ ừ ừ không biết giải thích thế nào.

- Ngươi có chuyện gì muốn bẩm báo đại nhân?

Tên đội trưởng lại hỏi:

Trương Thiếu Kiệt vội vàng đáp:

- Phía bên Lạc thành có đại sự, ta phải bẩm báo trước mặt Điện đại nhân gấp.

- Có gì chứng minh không?

- Thẻ bài trên người.

Một tên binh sĩ lục soát người hắn lấy ra thẻ bài của lục phiên môn, tên đội trưởng thay đổi thái độ, dẫn hắn vào trong phủ, nhưng không cởi dây trói, đi qua hết hành lang này tới hành lang khác, chỗ nào cũng có hộ vệ đứng canh, thậm chí còn có cả chó gác.

Đi rất lâu, Trương Thiếu Kiệt không còn nhớ đường nữa mới tới trước thư phòng, tên đội trưởng lên tiếng thông báo, được cho phép hắn mới đi vào, một lúc sau mới ra cho Trương Thiếu Kiệt vào.

318. Chương 324: Điện Cơ (2).

Trương Thiếu Kiệt vừa đi qua ngưỡng cửa tức thì có người quát:

- Khốn kiếp, còn không mau quỳ xuống.

Tiếp ngay sau đó hai chân hắn bị đá mạnh từ đằng sau, gối đập bộp xuống đất, nhưng đau đớn không thể so với uất hận trong lòng, trước kia hành tẩu giang hồ, tiêu dao tự tại, từng bao giờ phải quỳ trước mặt ai.

Theo bản năng vận công dồn lực lên hai tay.

- Kẻ tới là ai?

Một giọng nói uy nghiêm từ chủ vị vang lên:

Trương Thiếu Kiệt giật mình, nhớ ra thân phận của mình, tức thì khí thế tiêu tan hết, cúi đầu xuống, đáp:

- Bẩm đại nhân, ti chức là Trương Thiếu Kiệt phó tổng bộ đầu lục phiên môn Lạc thành, là thuộc hạ của Vương đại nhân.

-Ồ, vậy ngươi tới Kiên thành làm cái gì?

Trước đó vào phòng hắn kịp liếc nhìn qua trong phòng có mười mấy quan viên mặt mày nghiêm nghị hẳn phải đang bàn chuyện lớn, đó là thói quen người trong giang hồ, luôn nắm bắt tình hình xung quanh, đề phòng tình huống xấu nhất, hắn không biết những người kia là ai, cho nên không dám bộc lộ mình có quan hệ không tầm thường với Vương Điện Thị:

- Bẩm đại nhân, tì chức lần này tới Kiên Thành là để thông bẩm báo một tin trọng đại, thành thủ đại nhân sáng nay khi thẩm án bị người ta hành thích trọng thương.

Trương Thiếu Kiệt nhân lực cực tốt, sớm nhìn ra Vương Mông không chết, chỉ bị trọng thương.

- Cái gì?

Điền Cơ ngồi ở chủ vị dù trầm ổn đến mấy cũng phải thất kinh, Vương Mông bị hành thích ngay trên công đường?

Hung thủ là ai? Vì sao lại hành thích hắn?

Trương Thiếu Kiệt vội kể lại sự việc một lượt, nói xong len lén đưa mắt quan sát Điền Cơ, rồi nhanh chóng cúi đầu xuống trước khi bị phát hiện.

Điền Cơ tuy gần 60 nhưng trông chỉ như trên năm mươi tuổi, dáng không cao, nhưng nghiêm nghị, mắt sắc, cầm đề râu ba tấc, lúc này mày nhíu lại, rất oai nghiêm.

- Vương đại nhân bị người ta hành thích, người phải ở lại Lạc Thành truy nã nghi phạm mới phải, vì sao bỏ công việc chạy tới đây báo tin cho bản quan?

Qua kinh ngạc, Điền Cơ trầm giọng nói:

- Chuyện này ...

Trương Thiếu Kiệt ngẩng đầu nhìn bốn xung quanh.

- Không sao, bọn họ đều là tâm phúc của bản quan cả, có gì cứ nói thẳng.

Điền Cơ phát tay:

- Vâng, kỳ thực tì thức là là trợ thủ đắc lực của Vương phu nhân, trong lòng có phong thư do đích thân phu nhân viết.

Vương Điền Thị.

Điền Cơ tất nhiên không nghĩ tới Vương phu nhân khác, mắt liếc qua liếc lại trên mặt Trương Thiếu Kiệt, chẳng lẽ con tiểu dam phụ đó gần đây còn trẻ lại? Nếu không hạng tàn hoa bại liễu như thế làm sao hạ được chàng trai anh tuấn thể này.

Hiển nhiên Điền Cơ cực hiểu Vương Điền Thị.

- Người đâu, lấy thư ra đây.

Điền Cơ hạ lệnh, tên đội trưởng lúc này đi tới lục soát trong lòng Trương Thiếu Kiệt lấy ra một phong thư, khom lưng cung kính trình lên trước mặt.

Nhận lấy thư, nhìn liếc qua đề danh bên ngoài là Điền Cơ nhận ra bút tích của Vương Điền Thị, tới khi xem nội dung xong liền phát tay ra hiệu thả Trương Thiếu Kiệt ra:

- Khi Vương Mông thẩm vấn vụ án của Đường gia thì bị người ta hành thích.

- Vâng ạ, khi đó tì chức cũng có mặt.

Trương Thiếu Kiệt bị trói một lúc lâu, huyết mạch không thông, tay đau nhức, vừa trả lời, vừa kín đáo hoạt động cho thông máu.

- Hừm! Thân là phó tổng bộ đầu của lục phiên mông nhưng ngay thượng quân cũng không bảo vệ nổi, vậy mà còn không biết xấu hổ thừa nhận mình cũng có mặt.

Đột nhiên có một giọng nói rất ngứa tai xen vào, làm mặt Trương Thiếu Kiệt nóng rực.

Trương Thiếu Kiệt xưa nay luôn kiêu ngạo về võ công của mình, hiện có người nhạo báng hắn không bảo vệ nổi quan trên trước mặt bao người khác, làm sao hắn không nổi giận cho được.

Nhưng hiện giờ hắn đã bước vào quan trường, không giống như trước kia, muốn động thủ là động thủ không cần bận tâm nhiều nữa.

Ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy người vừa lên tiếng là nam nhân chừng 30 tuổi, hông đeo bảo kiếm, mặt khinh khỉnh đứng sau lưng Vương Mông, thấy hắn nhìn chỉ cười nhạt, tỏ vẻ không coi vào đâu.

Vốn Trương Thiếu Kiệt chân ướt chân ráo tới đây không muốn đắc tội với ai, nhưng đợi tới khi nhìn rõ kẻ đó mặc trang phục thị vệ, tâm tư xoay chuyển, Vương Điền Thị muốn hắn tìm cơ hội thể hiện bản lĩnh trước mặt Điền Cơ, đây chẳng phải là cơ hội tốt sao?

Đó gọi là nghề con không biết sợ hổ, Trương Thiếu Kiệt tuổi trẻ xốc nổi, quên luôn lời Vương Điền Thị dặn chớ thể hiện thái qua, đắp chất lại:

- Khi đó kẻ gian quá đông, không thiếu cao thủ, ti chức cho dù ba đầu sáu tay, đối phó với hai cao thủ tuyệt đỉnh cho nên mới không bảo vệ được Vương đại nhân.

- Vô dụng là vô dụng, cần gì phải nói dối cho ngượng mặt thêm? Tuyệt đỉnh cao thủ? Người tưởng tùy tiện cho tên mãi võ thanh kiếm cũng là tuyệt đỉnh cao thủ à? Thường ngày các người lấy chổi quét nhà tập luyện phải không?

Lời này tức thì làm người trong phòng cười phá lên, cả Điền Cơ cũng khẽ mỉm cười, trong thư Vương Điền Thị có nhắc tới Trương Thiếu Kiệt, cho nên lão không ngăn cản hai người đấu khẩu với nhau, ngược lại muốn xem xem rốt cuộc tên Trương Thiếu Kiệt này có mấy phần bản lĩnh.

Tình thế hiện nay, bên người có càng nhiều cao thủ càng tốt.

Trương Thiếu Kiệt đã quyết phải thể hiện một phen, nên ưỡn ngực lên nói lớn:

- Mồm mép lợi hại thì làm gì? Người dám tỷ thí với ta không?

- Tỷ thí thì tỷ nhí, ai sợ người cơ chứ?

Tên kia nhún vai, bước lên phía trước một bước, trước đó tên đội trưởng cảnh vệ đi vào có kể Trương Thiếu Kiệt võ nghệ bất phàm tránh được hơn hai mươi mũi tên, lại còn ẩn được cả con tuần mã trắng kiện xuống đất, hắn đã ngứa ngáy chân tay muốn thử sức một phen rồi, cho nên vừa rồi mới buông lời khích bác.

Điền Cơ vuốt chòm râu hổ, cố làm ra vẻ do dự:

- Chuyện này hay là thôi đi, nếu không động thủ khó tránh khỏi bị thương.

Thị vệ kia cười tiếp lời:

- Đại nhân nói phải, thôi vậy, nếu không vị phó tổng bộ đầu lấy một chọi hai kia bị thương, Lạc Thành lại mất đi một cao thủ tuyệt đỉnh.

Quan viên trong phòng rất thân thuộc với thị vệ đó đều bật cười.

- Ai thắng ai thua chưa biết đâu, người đừng quá ngông cuồng!

Trương Thiếu Kiệt từ lúc tới đây mấy lần chịu nhục, trong bụng chứa đầy lửa giận phải phát tiết, hướng hồ hắn muốn thể hiện bản lĩnh trước mặt Điền Cơ:

- Điền đại nhân, người tập võ há sợ đao thương tổn hại, ti chức có bị thương cũng là do tài nghệ không bằng người, tuyệt không oán trách ai, xin đại nhân cho được tỷ thí.

- Được rồi, cả hai đã nói thế thì bản quan chấp nhận.

Điền Cơ thấy Trương Thiếu Kiệt bị người ta nói khích vài câu đã không nhẫn nhịn nổi thì không xem trọng hắn lắm, song vẫn gật đầu đồng ý.

- Huynh đài, trong phòng nhỏ hẹp, chúng ta ra ngoài sân đấu cho thoải mái.

Trương Thiếu Kiệt thấy Điền Cơ chấp thuận thì mừng lắm, nói xong đi ngay ra ngoài, thị vệ thân nhiên đi theo, Điền Cơ và đám quan viên đi sau cùng, tới khi bọn chúng ra tới sân thì sớm có hạ nhân xếp bàn bày biện trà nước hoa quả rồi.

- Đao kiếm không có mất, cố gắng điểm tới là dừng, đừng để quá tay.

Điền Cơ thông thả ngồi xuống ghế của mình, còn dặn một câu:

- Vị thị vệ này của ta là du hiệp tới từ Lạc Na, Trương Thiếu Kiệt người cẩn thận đó.

Thị vệ chấp tay tuân lệnh, tuy nghe kể Trương Thiếu Kiệt bản lĩnh không tồi, nhưng hắn chưa bao giờ nghe nói tới cái Lạc thành nhỏ tẹo có cao thủ gì, định chơi đùa một phen.

Còn Trương Thiếu Kiệt muốn hạ gục đối phương trước mặt quan trên để kiếm cơ hội thăng tiến, cho nên nghe tới du hiệp Lạc Na, nhưng trong lòng chẳng coi vào đâu.

- Tại hạ Trương Thiếu Kiệt, huynh đài, mời!

Về bản lĩnh của bản thân thì Trương Thiếu Kiệt tự tin mười phần, ngoại trừ Đại sư huynh ra thì hắn chưa từng thua một người cùng bối phận nào, ngay cả sư muội nếu không dùng tới ám khí thì cùng lắm cũng chỉ đấu ngang với hắn mà thôi.

Tay nắm trường kiếm dài hơn ba thước, hiên ngang đứng đó, lúc này khí chất trên người hắn đột nhiên biến đổi, trầm ổn hơn nhiều.

Điền Cơ khẽ gật gù, hứng thú tăng mạnh.

Người kia cười nhạt, bày thế, hai chân dừng kiễ cung bộ, trầm eo tọa mã, thân trên hơi ngửa ra sau, kiếm lấp lóe dưới ánh mặt trời chỉ về phía ngực Trương Thiếu Kiệt đang đứng ngoài hai mươi bước, chuôi kiếm ép sát ngực, khiến người ta cảm thấy sức mạnh to lớn của hắn đang chờ phát động, trong tích tắc:

- Hoa Phương Thiên, cứ lên đi.

- Hoa gia? Lạc Na.

Trương Thiếu Kiệt không khỏi ngạc nhiên, Hoa gia là thế gia võ thuật hàng đầu Lạc Na, vì vương triều Minh Hà cấm võ nghiêm ngặt, cũng là số ít thế gia võ thuật đáng kể còn tồn tại tới bây giờ.

- Thế nào sợ rồi sao?

Hoa Phương Thiên cười nhạt:

- Ai sợ lát nữa sẽ biết, lên ...

319. Chương 325: Rời Thành.

Vẫn vô đệ nhất vô đệ nhị, Hoa Phương Thiên thoáng chút ngạc nhiên, nhưng chỉ coi đối phương thích làm ra vẻ thôi, chẳng muốn rườm rà, uốn thẳng eo, mượn lực tay đẩy về phía trước, kiếm xẹt tới, đâm vào huyệt dưới vai đối phương, vừa chuẩn vừa độc., tiếng xé gió rít lên bên tai, khiến quan viên xung quanh vỗ tay reo hò.

Trương Thiếu Kiệt lui sang một bên, ung dung rút kiếm ứng phó.

Gia gia của hắn là cao thủ võ lâm oai trấn một phương dạy được ba đồ đệ bản lĩnh phi phàm, đem so ra thì dù Trương Thiếu Kiệt bị xếp cuối, nhưng cho dù võ nghệ siêu quần như Hồng Phong muốn đánh bại hắn tối thiểu cũng phải hơn trăm chiêu.

“Cheng, cheng, cheng!” Liên tiếp dùng thế kiếm cực hiểm ngăn cản liền ba chiêu của Hoa Phương Thiên, nắm qua được đường lối võ công của người này, Trương Thiếu Kiệt bắt đầu phản kích.

Trương Thiếu Kiệt sở trường là kiếm thuật, lại có ý khoe khoang trước mặt Điền Cơ, dốc hết bản lĩnh, múa kiếm như bay, mỗi chiêu mọi thức phiêu hốt vô cùng, ánh kiếm loang loáng cực kỳ tinh diệu.

Hắn vừa ra tay, quan viên bên ngoài mới hiểu được hắn lợi hại, bắt đầu vỗ tay cho hắn, Điền Cơ cũng cực kỳ ngạc nhiên, không ngờ Trương Thiếu Kiệt tuổi còn trẻ mà có thành tựu cao như vậy, không biết con tiểu dame phụ kia gặp vận may gì mà nhạt được viên ngọc thô đáng giá như thế này.

~~~~~o0o~~~~~

Bên Kiên Thành đang tỷ võ, thì ở phía Lạc Thành, Đường Kính Chi đã thu thập đồ đạc xong, dìu Đường lão thái quân lên xe ngựa, trừ Lâm Úc Hương ra thì Đường Kính Chi còn để Đường Thiên cũng theo cùng tới biệt viện ở vài ngày.

Biệt viện tây thành là trạm vận chuyển bị mất thứ nhất được các ám vệ bố trí xong xuôi, từ chỗ này dù đi theo đường sông hay đường bộ đều rất thuận tiện, nếu như tình thế diễn biến xấu hơn, lập tức chuyển đi.

Tuy nói là chỉ thu thập đơn giản, nhưng y phục và dụng cụ sinh hoạt cũng chứa đầy sáu cỗ xe lớn, thêm vào nô bộc hạ nhân, đi trên đường cũng tạo thành đội ngũ dài.

Đường Kính Chi là gia chủ tất nhiên cũng phải đi theo, định an bài thỏa đáng cho lão thái quân xong mới trở về thành, đội xe rầm rộ đi về phía cổng thành tây, nhưng tới trước cổng đột nhiên có tiếng náo loạn tiếp đó xe ngựa dừng lại.

- Nhị gia, liệu bên ngoài có chuyện gì không?

Lâm Úc Hương bất an hỏi:

Đường Kính Chi khẽ nắm tay nàng trấn an:

- Nàng chớ lo, để ta ra ngoài xem sao.

Nói rồi vén rèm nhảy xuống xe ngựa.

Vương Mông là quan phụ mẫu của Lạc thành, hẳn bị người ta hành thích, quân sĩ tất nhiên phải tra xét nghiêm ngặt, đội xe của Đường gia tới cổng thành thì bị quân sĩ ở đây chặn lại.

Đường Kính Chi xuống xe, chỉ thấy phía trước có bốn năm chục tên quân sĩ đứng sau rào chắn, xa phu của Đường gia xuống nói chuyện, nhưng bị đuổi về không chút khách khí.

Đi tới bên xe ngựa của Đường lão thái quân, Đường Kính Chi báo:

- Nãi nãi, trong thành hình như xảy ra chuyện gì đó, quân sĩ đang chặn đường tra xét, để cháu tới nói chuyện.

- Ủ, cháu đi đi.

Tiếng Đường lão thái quân từ trong xe truyền ra:

Đường Kính Chi đi tới, quân sĩ thủ thành đa phần đều nhận ra y, một tên có vẻ là đội trưởng tay đặt lên đao đeo hông, ánh mắt quan sát kỹ khắp lượt đội xe của Đường gia.

Đường Kính Chi tỏ ý không vui nói, giọng vừa phải y không muốn kinh động lão thái quân:

- Các người vì sao không tránh đường, chẳng lẽ không biết đây là đội xe của Đường gia?

Viên đội trưởng khom lưng chấp tay đáp:

- Thì ra là Đường nhị gia, thứ cho tiểu nhân mắt kém không nhận ra ngài ngay, có điều hôm nay thủ thành đại nhân bị kẻ gian hành thích ở công đường, tiểu nhân phụ trách bắt thích khách, thực sự không thể để xe của Đường gia đi qua được.

Đường Kính Chi nhướng mày lên:

- Hừ, ý người nói thích khách ở trong xe sao của Đường gia ta?

Thành thực mà nói thì đám quân sĩ bọn chúng còn cảm ơn Đường gia không thôi, nếu Đường gia kéo hết nạn dân ra khỏi thành, bọn chúng sớm kiệt sức vì lo trị an rồi loạn trong thành rồi, không muốn làm khó họ, còn chuyện bên trên tranh đấu không liên quan người dưới bọn chúng, song việc nào ra việc nấy viên đội trưởng cuống quýt xua tay:

- Không, không! Tiểu nhân không có ý đó, Đường nhị gia hiểu lầm rồi, tiểu nhân chỉ thực hiện bổn phận của mình.

Tuy biết hẳn nói hợp tình hợp lý, nhưng tình thế không cho Đường Kính Chi nói lý:

- To gan, người có biết lão thái quân của Đường gia ta ở trong xe không? Bàng vào đám các người mà dám ngăn cản xa giá của cáo mệnh phu nhân à? Ta thấy người chán sống rồi đấy.

Viên đội trưởng mặt tái dại, nhưng vẫn cắn răng nói:

- Đường nhị gia, bên trên truyền lệnh xuống, bất kể là ai, muốn rời thành đều phải kiểm tra thân phận, xin ngài lượng thứ.

Phía Đường Kính Chi nói chuyện khá to, truyền vào tai Đường lão thái quân, y đang lý luận thì Hàm Hương từ xe Đường lão thái quân đi xuống, tới gần.

- Khốn kiếp, bên trên hạ lệnh? Ở Lạc thành ai có thân phận cao hơn lão thái quân của Đường gia ta?

Đường Kính Chi nói xong thì nghe xong lưng có tiếng Hàm Hương:

- Nhị gia, lão thái quân nói, kẻ nào dám ngăn cản đội xe thì người cứ dùng thanh trúc này đánh vào mặt kẻ đó.

Lời này có tác dụng cực lớn, viên đội trưởng cùng mấy chục tên quân sĩ thủ thành sắc mặt đại biến, giờ ở Lạc Thành còn ai lạ gì chuyện Đường lão thái quân dùng thanh trúc đánh Trương Tú nát mặt trước phố, tới giờ vẫn còn quần băng.

Trương Tú là cấp trên trực tiếp của bọn chúng, ngay cấp trên còn chẳng dám né tránh, huống chi là đám binh tôm tướng cá bọn chúng.

Đường Kính Chi mừng lắm, cầm ngay thanh trúc đi tới phía tên đội trưởng.

Tên đội trưởng đó cuống quýt nhảy lui về phía sau:

- Thì ra Đường lão thái quân cũng ở trên xe, tiểu nhân đường đột rồi, mong Nhị gia thứ lỗi.

Rồi quay sang bên quát:

- Lũ khốn kiếp còn không mau tránh ra nhường đường ... Mời Đường lão thái quân rời thành!

Đám quân sĩ kia chắc chắn chẳng một ai dám quên mình vì chức vụ cả, làm công việc này là mong kiếm miếng ăn, chẳng ai mong đợi gì giết địch lập nghiệp, nếu không trực tiếp xin vào quân đội rồi, đa phần là đám nhất gan thích bắt nạt bách tính, ào một cái đã mau mắn kéo rào gỗ sang một bên.

Đường Kính Chi hừ một tiếng, phát tay lệnh xe phu lên đường.

Biệt viện tây thành của Đường gia ngoại trừ bốn mùa như xuân, còn có một chỗ đặc biệt nữa, đó là có một suối nước nóng chảy qua, mùa đông trời chuyển lạnh, ngâm mình trong đó khỏi phải nói sang khoái tới mức nào.

Ước chừng một canh giờ sau, đội xe tới được biệt viện tây thành, quân gia biệt viện không nhận được tin chủ tử muốn tới, vội vàng triệu tập hạ nhân xếp hàng nghênh đón.

Đường Kính Chi và Lâm Úc Hương một trái một phải đỡ Đường lão thái quân vào biệt viện.

- Lãng Nhi, trời không còn sớm nữa, nãi nãi không giữ cháu lại dùng cơm, nhớ về phủ rồi chiều cố cho Quế Phương nhiều hơn.

Tới đại sảnh ngồi xuống, Đường lão thái quân căn dặn:

Chu Quế Phương mặc dù trầm ổn, nhưng trước kia cẩn thận nhút nhát, chưa từng quản lý sự vụ, giao ngay hậu viện Đường gia cho nàng, Đường lão thái quân không được yên tâm lắm.

- Vâng, cháu hiểu ạ.

Đường Kính Chi vâng lời, lén nháy mắt ra hiệu với Lâm Úc Hương, nàng hiểu ý liền lấy có tiền y, cùng đi ra cửa.

- Úc Hương, tình hình Đường gia hiện nay thì nàng cũng rõ rồi đấy, cho nên nàng mau chóng giúp lão thái quân bình phục nhé, nếu không chẳng bao lâu nữa nếu phải rời khỏi đây, chỉ e với sức khỏe của lão thái quân sẽ chịu không nổi.

Đường Kính Chi lo lắng dặn:

Lâm Úc Hương khẽ gật đầu:

- Nhị gia yên tâm, thiếp thân nhớ rồi.

Ra tới cửa biệt viện, hạ nhân đã chuẩn bị ngựa sẵn sàng, Đường Kính Chi nhận lấy giây cương lên ngựa:

- Ta về đây, nàng cũng nghỉ ngơi đi.

- Vâng, Nhị gia đi chậm thôi, cẩn thận kéo ngã.

Từ khi vào Đường phủ, Lâm Úc Hương gần như ngày nào cũng cùng Đường Kính Chi ngủ cùng một tiểu viện, đột nhiên chia tay, lòng nàng trống rỗng mất mát.

Đường Kính Chi nhìn ra kiêu thê có chút khác thường, cười nói:

- Rảnh rồi ta sẽ qua đây thăm nàng, nàng cũng phải chiều cổ cho bản thân đấy.

Lâm Úc Hương lặng lẽ gật đầu, đứng ở trước cổng đưa mắt nhìn Đường Kính Chi đi xa, tận khi bóng lưng tướng công vờ mờ chỉ còn là một cái bóng nhỏ, nàng vẫn bản thân đứng đó.

320. Chương 326: Hổ Trợ.

Đường Kính Chi đi được chưa bao lâu thì gặp Ngọc Nhi, nàng đã thuận lợi tìm được Hồng Phong cùng đám người Đường Uy.

- Lần này may nhờ có Hồng huynh tương trợ Đường gia mới tai qua nạn khỏi, tiểu đệ xin tạ ơn.

Đường Kính Chi xuống ngựa, chấp tay vái thật sâu, chân thành cảm ơn.

Hồng Phong vội nhảy xuống ngựa, đỡ Đường Kính Chi đứng dậy:

- Hiền đệ đa lễ làm gì, chuyện nhỏ thôi mà.

Đội đám Đường Uy thi lễ xong, Đường Kính Chi nói:

- Các người làm rất tốt, mỗi người thưởng 50 lượng bạc trắng.

Hiện Đường gia đang lúc dùng người, dù đối đãi với hạ nhân của mình cũng không thể nhỏ nhen:

Mấy hộ vệ quả nhiên mừng rỡ, năm mươi lượng bạc đủ mua mười mấy mẫu ruộng tốt, chắc chắn lúc này bọn họ không có ai định cầm tiền thưởng đi mua ruộng ...

~~~~~oOo~~~~~

Trong sân nhỏ trước thư phòng phủ tri châu, tiếng hò hét vang dội.

Nhờ đối phương quá khinh địch, lúc này Trương Thiếu Kiệt chiếm hết ưu thế, múa kiếm vù vù, tạo thành tấm lưới kín như bưng, giam đối phương trong đó, Hoa Phương Thiên hồi hận vô cùng, nhưng lúc này chỉ biết tập trung phòng thủ, bảo vệ bản thân.

Điền Cơ mắt hơi nheo lại, nhìn Trương Thiếu Kiệt cố ý khoe mẽ, lão thâm gật đầu, Trương Thiếu Kiệt võ công cao cường, nhưng đầu óc đơn giản, gần như không có tâm cơ gì, đáng lời kéo sử dụng.

Hiện tình thế phức tạp, chẳng ai biết ngày mai sẽ thế nào, bên cạnh có thêm một người giúp sức, là có thêm một cơ hội sống sót, thời gian quan lão đã chiêu mộ thêm rất nhiều nhân sĩ giang hồ võ nghệ bất phàm.

Nhớ tới tình thế hiện tại, lão lại có chút đau đầu, Trịnh gia mặc dù vì áp lực vị khâm sai kia, tạm thời phải cùng bắt tay với hắn, nhưng quan hệ giữ hai nhà không tốt, đề phòng nghi kỵ lẫn nhau, dù sao trước kia bọn họ có không ít mâu thuẫn.

Lão làm quan tham, quan gian hơn Trịnh Thắng nhiều lắm.

Vì thế lão rất lo thời gian sắp tới vị khâm sai kia giết người quá nhiều bị áp lực triều đình phải chùn tay, như thế Trịnh Thắng tội nhẹ hơn tất nhiên không còn muốn tạo phản, còn lão thì không chỉ tham ô quá

nhiều, mà còn hăm hỗi, giết người vô số, trong đó có cả quan viên đồng liêu, tuyệt đối không có khả năng được xá miễn.

Trịnh gia lui rồi, lão chết là cái chắc.

Còn nữa, cho dù là sau này Trịnh Thắng có bị ép tạo phản thì lão cũng vẫn trong dầu sôi lửa bỏng, trước kia lão luôn kiêu ngạo vì quan chức lớn Trịnh Thắng, nhưng hiện giờ cực kỳ hăm mộ người ta có chục vạn quân đội trong tay, lúc nguy nan, nắm quân quyền trong tay mới đảm bảo nhất, cho nên lão ngẫm chiều mộ quân sĩ, tích trữ lương thực.

Lão ta đang suy nghĩ thì Hoa Phương Thiên bị đánh lui liên tục, hấn theo Điền Cơ khá nhiều năm, biết lão ta là kẻ vô tình vô nghĩa nhất thế gian, nếu mình thua rồi sẽ có kết cục gì.

Lại lui thêm một bước, hấn cắn chặt răng, đột nhiên hét lên, không thèm phòng ngự nữa, đập mạnh một bước, trường kiếm đâm thẳng vào ngực Trương Thiếu Kiệt.

Trương Thiếu không ngờ đối phương giờ trở vô lại, dùng chiêu số đồng quy vu tận, vội vàng thu kiếm lui lại, ngất nghèo tránh được chiêu này, thế công bị đình trệ, Hoa Phương Thiên kia không bỏ lỡ thời cơ, hươ kiếm sử dụng toàn lực, không nương tay nữa.

Vì tiền đồ, vì danh dự, hấn dùng toàn chiêu sát thủ cũng là chiêu liều mạng.

Vốn bản lĩnh Hoa Phương Thiên không hề kém Trương Thiếu Kiệt là bao, chẳng qua trước đó quá khinh địch cho nên mới dễ dàng rơi vào thế hạ phong, lúc này lại kích động tấn công, dù thế kiếm dữ dội nhưng mất đi sự tinh tế chính xác.

Đám thị vệ Trịnh phủ chưa biết, càng reo hò tợn.

Cao thủ giao đấu, quan trọng nhất là giữ được tâm cảnh bình tĩnh mới phát huy được trọn vẹn thực lực, Trương Thiếu Kiệt lúc này tuy có ý khoe khoang, thực ra không hề lơ là, thấy đối phương đã loạn thế trận, vội để lộ sơ hở, quả nhiên đối phương không hề suy nghĩ công vào, hấn khéo léo tránh khỏi công liên mấy chiêu ngoan độc.

“Xoẹt xoẹt!” Hoa Phương Thiên tránh không kịp trên ngực có hai vết thương dài nửa xích.

- Chết đi.

Hoa Phương Thiên rống lên dữ dội, hai mắt đỏ sẫm, như con thú dữ bị thương, nhào bổ vào Trương Thiếu Kiệt.

Hẹp lượng phi quân tử, vô độc bất trượng phu.

Trương Thiếu Kiệt không phải là kẻ mềm lòng lương thiện, thành linh chém mạnh vào kiếm đối phương, “cheng” một cái, hổ khẩu Hoa Phương Thiên chấn động toác ra, liên tiếp lui lại, Trương Thiếu Kiệt không tha, xông tới vùng kiếm mang theo một màn sương máu.

- Á

Thị vệ kia hô thảm, dùng tay trái ôm vết thương lăn lộn trên mặt đất.

Quan viên xung quanh rùng mình, thì ra Trương Thiếu Kiệt chặt cổ tay hấn.

“Kẻ này tuổi không nhiều, nhưng tâm địa rất độc!”

Mấy viên quan nhìn nhau, trong lòng bắt đầu đề phòng Trương Thiếu Kiệt.

- Đại nhân, ti chức nhất thời lỡ tay, xin đại nhân trách phạt!

Trương Thiếu Kiệt tất nhiên phải vờ vịt thỉnh tội.

Điền Cơ sao chẳng nhìn ra hấn cố ý, có điều lão chỉ quan tâm ai thắng ai thua, ra hiệu cho Trương Thiếu Kiệt đứng dậy, thở dài:

- Hai người tỷ thí đao kiếm, nhất thời thất thủ cũng là khó tránh khỏi, người đâu, mang Hoa thị vệ đi, mời danh y tới trị thương.

Điền Cơ không thèm nhìn Hoa Phương Thiên thêm cái nào, xoay người vào thư phòng, đám quan viên đi theo, Trương Thiếu Kiệt đi cuối cùng, thị vệ Điền phủ ném cho Trương Thiếu Kiệt cái nhìn căm tức đỡ Hoa Phương Thiên đi, đám hạ nhân thì nhanh chân chạy tới, nhận cái bàn tay bị chặt lia lên, đồng thời mang thùng nước tới lau dọn, chỉ thoáng chốc, vết máu được lau sạch, nước bốc hơi hết, mọi thứ khôi phục lại như chưa từng có gì xảy ra.

Vào tới thư phòng, thái độ của Điền Cơ rõ ràng là nhiệt tình hơn nhiều, sai hạ nhân mang ghế tới cho Trương Thiếu Kiệt, làm hắn luôn miệng tạ ơn, trong lòng mừng rỡ không thôi.

- Thiếu Kiệt, nếu ngươi có giao hảo với Vương phu nhân cháu ta, vậy ngươi cũng là tâm phúc của bản quan, ta hỏi ngươi, chuyện Vương Mông bị ám sát lần này ngươi thấy thế nào?

Hai chữ “tâm phúc” từ miệng Điền Cơ nói ra khiến Trương Thiếu Kiệt như nở hoa trong bụng, thế là mình thoát được cái bóng của Vương Mông, tìm được chỗ dựa lớn hơn, ôm quyền thi lễ:

- Bẩm đại nhân, ti chức cho rằng chuyện Vương đại nhân bị kẻ gian hành thích, dứt khoát có liên quan tới Đường gia Lạc thành.

-Ồ vì sao?

Trương Thiếu Kiệt nghĩ người ở đây chắc chắn phải là tâm phúc của Điền Cơ, nên chẳng kỳ huy gì nói ra:

- Theo ti chức thấy, tên Đường Kính Chi gia chủ Đường gia ấy sớm đã nhận ra Vương đại nhân muốn gây bất lợi với Đường gia, cho nên có chuẩn bị trước, y biết vụ án này được Vương đại nhân cố ý dàn xếp, Đường gia cần bản không thể thanh minh, cho nên mới dám mạo hiểm hành thích! Hơn nữa ...

Nói tới đó thì hắn trở nên ngập ngừng.

Điền Cơ trầm giọng nói:

- Hơn nữa cái gì? Nói mau, không được che giấu!

- Vâng ..

Trương Thiếu Kiệt giật mình, vội vàng đứng dậy, quỳ một gối xuống:

- Hơn nữa tên thích khách cầm đầu chính là Đại sư huynh của ti chức...

Rồi hắn đem quan hệ giữa Ngọc Nhi, Hồng Phong và Đường gia kể đại khái một lượt.

Điền Cơ nghe xong khoát tay, lạnh lùng nói:

- Thiếu Kiệt, cái thế giới này rất hiện thực, đôi khi ngươi muốn có quyền lực, địa vị thì phải từ bỏ một số thứ cản đường mình, hiểu chưa?

- Ti chức hiểu ạ!

Trương Thiếu Kiệt cúi đầu, trán đã có mồ hôi lạnh.

- Tốt, hiểu được là tốt, ngồi xuống nói chuyện.

Điền Cơ đã gặp quá nhiều loại người trẻ tuổi lập trường không ổn định như Trương Thiếu Kiệt rồi, lão đủ thủ đoạn khiến hắn bán mạng cho mình:

- Vậy theo ngươi thấy phải làm sao mới hạ được Đường gia?

Người trẻ tuổi thường suy nghĩ thiếu chu toàn, làm việc bất kể hậu quả, thêm vào Trương Thiếu Kiệt không rõ luật pháp vương triều Minh Hà lắm, hơi nhú mày mà nói:

- Bẩm đại nhân, ti chức có thể trực tiếp lấy lý do Vương đại nhân bị hành thích đi bắt Đường Kính Chi, nhưng mà ...

- Nhưng mà cái gì?

- Nhưng mà ti chức đâu không lại Đại .. À, đâu không lại Hồng Phong và Dư Hồng Nương, cần có người hỗ trợ.

321. Chương 327: Người Sống Ta Chết.

Muốn chiêu binh mãi mã thì phải tốn rất nhiều tiền, đó là nguyên nhân vì sao gần đây Điền Cơ liên tục thúc dục Vương phải hạ cho được Đường gia.

Nghe nói Trương Thiếu Kiệt muốn người hỗ trợ, Điền Cơ gật đầu không chút do dự, đồng thời cho hạ nhân đi gọi mười mấy nhân sĩ giảng hồ mà lão nuôi trong phủ tới, chỉ thị cho bọn họ phải nghe theo sự điều khiển của Trương Thiếu Kiệt.

Trương Thiếu Kiệt thấy Điền Cơ coi trọng mình như thế, lòng mừng rỡ, vội quỳ xuống lạy tạ, luôn mồm thề thốt bày tỏ trung thành.

Biết ngựa của Trương Thiếu Kiệt bị cung tiễn thủ ở cổng bắn chết, Điền Cơ còn rộng rãi tặng cho hắn một con tuần mã toàn thân trắng như tuyết, rồi mới bảo hắn dẫn mười mấy người giảng hồ kia quay về Lạc thành.

Để mua chuộc lòng người, Điền Cơ còn đích thân tiễn Trương Thiếu Kiệt ra tận cổng, một quan viên đợi hắn đi xa rồi mới nhíu mày nói:

- Đại nhân, hạ quan thấy kẻ này tích cách quá khích, thích công to, bảo hắn đi đối phó với Đường gia liệu có ổn thỏa không?

Điền Cơ chỉ cười không đáp, Vương Mông chính vì quá cẩn thận lo trước sợ sau cho nên tới tận bây giờ mới không làm gì nổi Đường gia.

Đợi tới khi Trương Thiếu Kiệt về tới Lạc thành thì đã là nửa đêm rồi, may là trên người hắn có yêu bài phó tổng bộ đầu lục phiên môn, cho nên quân sĩ canh cổng liền mở cổng thành cho hắn vào.

Vương Mông bị người ta hành thích trọng thương bất tỉnh, phủ thành thủ đèn đuốc sáng choang, Vương Mông da nhót nhạt như xác chết nằm trên giường, chính thê của hắn thì tay cầm khăn thấm nước mắt thút thít không ngừng.

Vương Điền Thị cũng ở trong phòng, nghe một hồi thì bực tức quát:

- Khóc cái gì mà khóc, vừa rồi chẳng phải y sư đã nói không chết được rồi đấy à?

Vương phu nhân thường bị xuyên bị Vương Điền Thị chửi mắng, biết tính ả hung bạo, không dám cãi, đầu cúi xuống, cổ gồng khóc thật nhỏ:

- Mẹ, phụ thân sinh tử chưa rõ, người đừng làm ồn nữa.

Vương nhị công tử đứng dậy khuyên can.

Vương Điền Thị vung tay tát đánh chát một cái, không có chút thương xót nào, cứ như thanh niên này không phải con ả vậy:

- Xéo ngay, cái đồ vô dụng, lão nương muốn làm gì cần người phải dạy à?

Vương nhị công tử bị đòn đau, ôm má hừ một cái chạy ra khỏi phòng, Vương Điền Thị tức tối chửi với theo, nói cũng khéo, ả ta vừa chửi mắng, dừng lại nghĩ thì nghe thấy Vương Mông nằm trên giường rên khe khẽ, từ từ tỉnh lại, Vương phu nhân đem toàn bộ tâm thần đặt lên người trượng phu nên phát hiện ra ngay, kêu một tiếng lão gia rồi nhào tới.

- Dừng, đừng khóc, vì phu không chết được đâu.

Vương Mông và chính thất phu nhân tình cảm sâu nặng, lấy hết sức lực an ủi.

- Ta đã nói mà, tướng công phúc lớn mạng lớn, không chết được đâu, cứ không nghe, khóc, khóc, khóc, điếc hết cả tai.

Vương Điền Thị giọng chua ngoa, đang đưa đi tới.

Nghe lời lẽ của ả, máu nóng xộc lên, Vương Mông ho khù khụ, Vương phu nhân hoảng hồn đỡ hấn dậy, giúp hấn vỗ lưng thuận khí, ho hồi lâu Vương Mông mới thở đều lại, mắt nhìn Vương Diên Thị chăm chăm, mặt tối xầm.

“Hừm! Nếu chẳng phải bên này không thể thiếu con sơn dương đen người tọa trấn, lão nương đã chẳng bị ...” Vương Diên Thị bị nhìn chăm chăm tới khó chịu, quay ngoắt đầu sang một bên.

Nhịn, đã nhịn bao năm rồi, giờ càng phải nhịn, Vương Mông hít mấy hơi lớn, miễn cưỡng áp lửa giận xuống:

- Âm Lôi, Trương Tú và Thiếu Kiệt có ở trong phủ không? Ta có chuyện muốn thương lượng với bọn họ.

Hấn biết kẻ hành thích mình khó thoát khỏi liên quan tới Đường gia.

Vương phu nhân nhú mày, khuyên nhủ:

- Lão gia, y sư nói lần này người bị thương cực nặng, phải tĩnh dưỡng ...

Mới nói tới đó thì Vương Diên Thị cắt ngang:

- Trừ Thiếu Kiệt ra thì hai người kia đều ở trong phủ.

- Các nàng lui đi, gọi bọn họ vào đây.

Vương Mông nhìn Vương Diên Thị một cái cũng sôi máu rồi nên nói xong nhắm mắt lại.

Vương phu nhân là người nhu nhược, chỉ biết cắn môi lui ra, Vương Diên Thị thì phẩy khăn tay, lắc mông bước đi, như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Không lâu sau Trương Tú và Âm Lôi đi vào, vừa thấy Vương Mông nằm trên giường đều đồng loạt quỳ xuống thỉnh tội:

- Thuộc hạ bảo hộ không chu đáo, hại đại nhân bị trọng thương, xin đại nhân trách phạt.

Vương Mông mở mắt ra, cố gắng lắm mới chống tay ngồi dựa được vào đầu giường, nói:

- Đứng dậy đi, chuyện này không trách các người được, đám người đó tới quá đột nhiên, hơn nữa kẻ nào kẻ nấy thân thủ lại cao cường!

Hai tên đó đi tới giường, lấy gối lót lưng cho Vương Mông.

- Các người nói xem, lần này bản quan bị hành thích có liên quan gì tới Đường gia?

Vương Mông yếu ớt hỏi:

Trương Tú tới giờ vẫn chưa quên mối hận bị đánh giữa đường, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bẩm đại nhân, theo hạ quan thấy, đám người đó căn bản là do Đường gia phái tới.

- Vâng, ti chức cũng nghĩ như vậy.

Âm Lôi phụ họa:

- Nhất định là tên Đường Kính Chi kia biết khó thoát được tội mới to gan lớn mật phái người hành thích đại nhân.

Vương Mông trầm mặc rất lâu, thở dài:

- Chúng ta vẫn coi thường lá gan của tên thư sinh đó, Đường gia lập nghiệp ở Lạc thành này mấy trăm năm, xem ra có không ít lực lượng bí mật.

Hai tên Trương Tú và Âm Lôi đều im lặng, đúng thế, bọn chúng không ngờ Đường Kính Chi dám phái người hành thích Vương Mông, cũng không ngờ lực lượng Đường gia mạnh như thế.

Phải biết rằng 20 tên nha dịch bên trong công đường không phải nha dịch tầm thường, đều là kẻ xuất sắc nhất trong lục phiên môn, chuyên đối phó với người trong giang hồ, rồi cả Âm Lôi và Trương Thiếu Kiệt nấp sẵn hai bên, vốn cho rằng đối phương chỉ có ả nữ nhân bịt mặt kia là đáng sợ, không ngờ xuất hiện gần đây cao thủ.

- Sau khi bản quan bị hành thích bên phía Đường gia có động tĩnh gì không?

Vương Mông thở dài lần nữa hỏi:

Trương Tú mặt mày ngưng ngui, ấp úng đáp:

- Đại nhân bị hành thích không lâu, lão thái quân của Đường gia liền lên xe ngựa rời Lạc thành, tới biệt viện phía tây ... Đại nhân, mục lão thái bà đó có hoàng phong, cho nên, cho nên ...

- Không cần phải nói nữa, bản quan hiểu cái khó của ông, nhớ phái người theo dõi, không để bà ta bỏ chạy.

- Vâng hạ quan hiểu.

Vương Mông tựa mình gồi thẳng dậy, mặt nghiêm nghị nhìn hai tên kia:

- Hai ông cũng hiểu rồi, giờ không phải là chuyện gia sản của Đường gia nữa, mà là chuyện sinh tử tồn vong, thù oán của hai bên không thể cởi bỏ được, nếu để Đường gia sống, thì chúng ta sẽ chết, cho nên không cần kiêng kỵ gì nữa, còn bao nhiêu lực lượng thì dùng cả đi ... Nhưng cũng phải tính toán vẹn toàn, đã ra tay phải dồn Đường gia vào chỗ chết, cơ hội sẽ không có lần thứ hai.

Hai tên kia nặng nề gật đầu, tới nước này rồi cũng chỉ còn cách đâm lao phải theo lao chứ biết sao được.

Vương Mông tỉnh lại không lâu thì Trương Thiếu Kiệt dẫn mười mấy tên nhân sĩ giang hồ quay về Lạc Thành, hẳn hiện giờ không phải là con chim non trước kia nữa, dẫn thẳng mười mấy tên thuộc hạ tới kỹ viện lớn nhất Lạc thành, rồi gọi một bàn thức ăn lớn, kêu cả đám kỹ nữ tới bồi tiếp, rồi mới về phủ thành thủ.

Tới nơi hẳn cũng không thêm kiêng dè, tới luôn phòng ngủ của Vương Diên Thị, Vương Diên Thị sớm phái nha hoàn tâm phúc đợi sẵn ở cửa, chỉ cần hẳn về là tới thẳng chỗ Vương Mông gọi ả.

Vương Diên Thị hay tin hồi hã quay về, hỏi:

- Thiếu Kiệt, thế nào, lần này đưa thư có thuận lợi không?

Trương Thiếu Kiệt cười hắc hắc, đi tới ôm Vương Diên Thị vào lòng, vuốt ve cơ thể lúc nào cũng bưng bưng khao khát của ả, chẳng mấy chốc Vương Diên Thị má đỏ như hoa đào, miệng rên rỉ liên tục, cúi đầu xuống vừa hôn vành tai của ả Trương Thiếu Kiệt đặc ý đem chuyện xảy ra ở Diên phủ kể một lượt.

Không ngờ Vương Diên Thị nghe xong thình lình đẩy một cái, thoát khỏi lòng Trương Thiếu Kiệt.

322. Chương 328: Đêm Nay Ai Bồi Tiếp?

Vương Diên Thị là cháu gái Diên Cơ, trước khi gả đi, ả qua lại mật thiết với Diên phủ, nếu không Diên Cơ cũng chẳng yên tâm đưa ả tới Lạc thành làm tai mắt, Diên Cơ hiểu ả, giống như thế, ả cũng có hiểu biết nhất định về Diên Cơ.

Ả cũng từng được nghe tới thế lực ẩn tàng trong Diên phủ.

Thấy Trương Thiếu Kiệt không chịu nghe khuyên cáo, thể hiện quá mức trước mặt Diên Cơ, lại còn chặt tay một thị vệ tâm phúc của lão, Vương Diên Thị vừa giận vừa lo:

- Thiết Kiệt, chẳng phải ta đã dặn rồi sao, chỉ cần thể hiện một chút bản lĩnh trước mặt thúc phụ là được, ngàn vạn lần không thể để lộ hết thực lực.

Trương Thiếu Kiệt đang cao hứng vì được Diên Cơ tán thưởng, nghe vậy phật ý nói:

- Diên đại nhân chẳng phải là thúc phụ của nàng sao, tiền đồ sau này của ta nắm hết trong tay ông ấy, đương nhiên phải để cho ông ấy biết ta lợi hại tới cỡ nào, nếu không gây được ấn tượng mạnh mẽ làm sao sau này có cơ hội đề bạt quan viên ông ấy nhớ tới ta được.

Rồi xụ mặt như đứa trẻ con, đi sang bên ngồi xuống.

Vương Diên Thị tức tối dậm chân, cổ áp lửa giận xuống, rót một chén trà cho hẳn:

- Thiếu Kiệt, người, người quá thật thà, không có chút tâm cơ gì cả. Điền đại nhân đúng là thúc phụ của ta thật, nhưng ông ấy làm việc gì cũng chỉ cân nhắc tới lợi và hại, không bận tâm tới chút thân tình ân nghĩa gì hết, cho nên phải cảnh giác đề phòng, giữ lại một phần thực lực, nếu không sau này ông ta không yên tâm về người, muốn trừ người thì chẳng phải không còn gì cứu mạng nữa sao?

Trương Thiếu Kiệt vừa cầm chén trà lên định uống nghe thế thì ngần ngừ;

- Điền đại nhân thực sự là người như thế sao?

Hắn thấy Điền Cơ tuy uy nghiêm nhưng mà cũng rất dễ gần cơ mà.

- Ài, thiếp thân đối đãi với người như thế nào, ta coi người như người một nhà, chẳng lẽ còn lừa người à?

Vương Điền Thị bắt mắt lườm Trương Thiếu Kiệt một cái, ngồi phịch xuống:

- Hơn nữa tên Hoa thị vệ kia theo thúc phụ ta đã lâu, trong phủ có không ít người quen biết và thủ hạ tâm phúc, người vừa mới tới chưa có căn cơ gì đã đắc tội với cả đám người sau này làm việc sẽ rất khó khăn. Những người khác không liên quan biết chuyện hôm nay sinh lòng đề phòng với người, sợ người leo lên đầu bọn họ, chỉ cần bọn họ nói xấu người bên tai thúc phụ ta sau này người khó thăng tiến ... Thúc phụ ta dù tán thưởng người đến đâu cũng phải chiếu cố tới người theo ông ấy nhiều năm.

Những lời của Vương Điền Thị chẳng khác gì những chậu nước lạnh liên tiếp đổ lên đầu Trương Thiếu Kiệt, không còn chút hưng phấn nào vì được Điền Cơ thưởng thức nữa, quỳnh quáng hỏi:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Chuyện đã tới nước này chỉ còn cách đi nước nào tính nước đó thôi.

Vương Điền Thị lắc đầu ngao ngán:

Tiếp đó Trương Thiếu Kiệt lại nói một câu làm Vương Điền Thị tức điên:

- Nàng thực sự coi ta là người nhà sao?

- Khốn kiếp!

Quát một tiếng, Vương Điền Thị ba máu sáu cơn xông tới, ra sức đâm đá cào cào Trương Thiếu Kiệt, làm hắn vội vàng ôm đầu né tránh, kết quả bị Vương Điền Thị ôm lấy một cánh tay hắn, ngoạm một cái.

- Úi cha, nàng cắn thật à?

Trương Thiếu Kiệt bị đau đẩy mạnh ả ra, thấy ả vẫn chưa chịu thôi liền bế xốc ả lên.

- Buông ra, mau buông ta ra!

Vương Điền Thị vùng vẫy.

Trương Thiếu Kiệt cười dâm dăng:

- Di mẩu đờng nóng vội, ta sắp buông di mẩu ra ngay thôi, sợ lúc đấy di mẩu lại không chịu buông tha cho ta.

Nói rồi đi thẳng về phía giường.

Nghe tới hai chữ di mẩu, tim Vương Điền Thị run rẩy, chống cự yếu ớt hơn rất nhiều:

- Đừng, Vương Mông vừa rồi còn muốn tìm người bàn chuyện đấy.

- Muốn bàn chuyện gì thì cũng phải đợi xong việc của hai chúng ta đã.

Trương Thiếu Kiệt ném Vương Điền Thị xuống giường, nhào tới.

~~~~~oOo~~~~~

Nửa đêm, hậu viện Đường gia.

Đường lão thái quân tới biệt viện, Lâm Úc Hương cũng đi theo, trước khi đi còn đem toàn bộ sự vụ của hậu viện Đường gia giao cho Chu Quế Phương trông nom, Chu Quế Phương mặc dù trước kia là Đại nãi

nãi của Đường phủ, nhưng nàng cẩn thận dè dặt, trừ quần áo mấy tiểu nha đầu trong tiểu viện của mình, thì thực sự nàng chẳng có chút kinh nghiệm quản việc nhà nào.

Lần này đột ngột nắm quyền lớn, Chu Quế Phương ít nhiều có chút khẩn trương, chỉ sợ hậu viện xảy ra chuyện, may mà có Đại quản gia Từ Phúc ở bên giúp đỡ chỉ bảo, nàng mới dần dần yên tâm.

Có điều khi trời bắt đầu tối dần, nàng đột nhiên nhớ tới một vấn đề xấu hổ, Lâm Úc Hương rời phủ rồi, buổi tối để ai ngủ với Nhị gia đây?

Thế nào cũng không thể để Nhị gia ngủ một mình trong phòng.

Nghĩ tới đó nàng hơi cuống, hay là gọi hết các muội muội tới, xem Nhị gia muốn giữ ai lại?

Không được, như thế người không được giữ lại trong lòng sẽ không thoải mái.

Chu Quế Phương không giống Lâm Úc Hương, quan hệ giữa nàng và mấy vị di nương còn lại rất tốt, biết trừ Ngọc Nhi ra, ba muội muội còn lại đều mong mỗi sớm ngày viên phòng với Đường Kính Chi, chẳng may không được chọn người rời đi nhìn người ở lại sẽ đau khổ buồn tủi như thế nào?

Rốt cuộc phải làm sao bây giờ.

Nhìn thấy bóng đêm bên ngoài mỗi lúc một tối, Chu Quế Phương hít hơi hạ quyết tâm, cắn môi đi tới tiểu viện của Đường Kính Chi, thấy chính phòng còn tối, tức là Nhị gia vẫn đang ở thư phòng xử lý công việc.

- Nô tỳ thỉnh an Phương nãi nãi.

Vì Tri Đông chu đáo lại quen hầu hạ Đường Kính Chi, cho nên trước khi đi, Lâm Úc Hương để nó ở lại chiếu cố sinh hoạt của Đường Kính Chi.

Chu Quế Phương lòng mang tâm sự, không nói gì đi thẳng vào phòng.

Tri Đông nhìn ra Chu Quế Phương thần thái khác thường, tim đập loạn, chẳng lẽ Phương nãi nãi định thừa lúc chủ tử không có ở đây, tự tới hầu hạ Nhị gia.

Có điều Nhị nãi nãi không ở trong phủ, đúng là cũng không thể để Nhị gia ngủ một mình trong phòng, Tri Đông rất mâu thuẫn.

~~~~~oOo~~~~~

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi ở thư phòng bàn việc ngày mai, đồng thời ăn cơm tối ở đó, Vương Mông hôm nay thiếu chút nữa mất mạng, tiếp theo đó phản kích sẽ là đòn sấm sét, bọn họ cần phải có cách ứng phó vẹn toàn.

Bàn bạc tới tận đêm khuya y mới cùng Ngọc Nhi rời thư phòng, đi tới cổng tiểu viện, Ngọc Nhi nói một câu cáo lui rồi đi nhanh về tiểu viện của mình.

Đưa mắt nhìn theo Ngọc Nhi một quãng xa, Đường Kính Chi mới vào tiểu viện của mình, thấy gian trong sang đèn thì ngạc nhiên, Úc Hương đi tới biệt viện rồi, vậy trong phòng là ai.

Chu Quế Phương ngồi đợi trong phòng, trời càng tối lòng nàng càng bồn chồn như có lửa đốt, nghe thấy bên ngoài có tiếng Tri Đông chào Đường Kính Chi đứng bật dậy, cố gắng trấn tĩnh đứng dậy đi đón.

- Thiếp thân thỉnh an Nhị gia.

Đường Kính Chi vừa vào phòng thì thấy Chu Quế Phương nhún eo thi lễ, liền đi tới đỡ nàng đứng dậy, nghi hoặc hỏi:

- Đêm khuya rồi sao nàng còn chưa ngủ, hay là có chuyện muốn thương lượng với ta?

Lời này nàng biết trả lời thế nào, Chu Quế Phương tức thì đỏ mặt.

Nhìn mỹ nhân dưới ánh đèn môi đào má phấn, đáng vẻ thẹn thùng, xinh đẹp muôn phần Đường Kính Chi không khỏi rung động.

Mùi hương mê người quen thuộc luồn vào mũi.

Thời gian qua quá bận rộn, y đã lâu lắm rồi không ngắm nhìn thật kỹ dung nhan mê người của nàng rồi.

- Quế Phương.

Vì hai người cách nhau rất gần, Đường Kính Chi vừa lên tiếng, Chu Quế Phương đã thấy hơi thở nam nhân nóng bỏng phả vào mặt, làm nàng ngượng ngùng không thôi.

- Nhị ... Nhị gia.

Cổ lấy dũng khí ngẩng đầu lên, Chu Quế Phương thấy hai mắt Đường Kính Chi đỏ rực, hô hấp gấp gáp, tim nàng đập thót một cái, nàng là thực nữ được nam nhân tưới tắm, sao không hiểu ánh mắt đó có nghĩa gì.

- Nhị gia, thiếp thân tới đây là muốn hỏi Nhị gia tối nay muốn vị muối muối nào bồi tiếp để thiếp thân an bài.

Chu Quế Phương hoảng loạn nói thật nhanh rồi rút tay lùi lại:

Thình lình bị giai nhân rút tay ra, Đường Kính Chi đi tới muốn nắm lại, Chu Quế Phương thất kinh, co chân chạy luôn.

Chạy liền một hơi rời khỏi tiểu viện, Chu Quế Phương mới chạy chậm lại, thở phào, gió đêm thổi qua, nàng thấy tay mát lạnh, thì ra chẳng biết từ lúc nào, lòng bàn tay nàng ướt đầm mồ hôi.

Có điều, có điều mình sớm muộn cũng có ngày thành nữ nhân của y.

323. Chương 329: Để Kẻ Khác Chết Thay

Sau trận mây mưa, hai cơ thể trắng trẻo trần truồng quấn lấy nhau trong màn hồng, cùng thở hổn hển.

Đề lên cơ thể mềm mại của Vương Điện Thị, Trương Thiếu Kiệt chưa hết lo lắng hỏi:

- Nếu như thúc phụ của nàng đúng là kẻ tiểu nhân vô tình vô nghĩa, vậy ta làm việc dưới tay ông ta chẳng phải sẽ rất nguy hiểm hay sao?

Nam nhân thích đề nữ nhân, nữ nhân thích được nam nhân đề lên, Vương Điện Thị ôm lưng hổ của Trương Thiếu Kiệt, ngón tay khẽ hoạt động trên ngực hắn:

- Nguy hiểm thì đúng là có, nhưng bước vào quan trường thì làm việc dưới tay ai chẳng nguy hiểm? Có thể leo lên vị trí cao, cực phẩm nhân thần, có ai không phải đạp cả đồng người dưới chân? Trên chiến trường, nhất tướng công thành vạn cốt khô, quan trường cũng như vậy đấy, chỉ có điều máu tanh không ở ngoài cho người ta thấy mà thôi..

Vương Điện Thị nói với ngữ khí rất bình đạm, nhưng lọt vào tai Trương Thiếu Kiệt lại là những lời khiến hắn tỉnh ngộ, càng nghĩ càng cảm thấy ả nói có lý.

- Người đừng có thấy những viên quang lớn kia mũ áo chỉnh tề, trong miệng nếu chẳng trung quân ái quốc thì cũng là yêu dân như con, thực ra trên đời này, bọn chúng là kẻ tâm địa đen tối nhất. Cứ lấy thúc phụ ta ra mà nói, ông ta hãm hại không biết bao nhiêu người mà kẻ, hơn nữa nếu ông ta chẳng phải hạng máu lạnh tanh lòng, sao đẩy ta cho con sơn dương đen xấu xí này để làm mặt thám?

Vương Điện Thị nói tới đó tổng kết:

- Muốn leo cao trên quan trường thì phải dẫm lên vai kẻ khác, dùng thủ đoạn nào cũng được, chỉ cần đứng bên trên kẻ khác thì là người thắng cuộc.

Trương Thiếu Kiệt gù gù hết sức tán đồng, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Lần này Điện đại nhân đặt hi vọng rất lớn vào ta, phải cho ta mười mấy hảo thủ giang hồ giúp sức cho ta, muốn ta mau chóng hạ Đường gia, nàng nói xem phải làm thế nào bây giờ?

- Giúp sức? Là không yên tâm về người thì có, ông ta không dễ tin người khác đâu, chẳng qua sợ người chỉ nói không làm, cho nên mới phái người giám thị người đấy.

Vương Điền Thị nói trúng chỗ yếu hại:

- Thiếu Kiệt, sau này bất kể là nói hay là làm gì đều phải lưu tâm một chút, đừng coi bọn chúng là tâm phúc.

- Cũng may có nàng ở bên cạnh, nếu không ta ngay cả chết thế nào cũng chẳng biết.

Trương Thiếu Kiệt cúi đầu xuống, ôn nhu hôn lên môi Vương Điền Thị, hai cái quần lấy nhau thật lâu mới chịu buông ra:

- Vậy nàng nói xem tiếp theo ta phải làm thế nào?

- Đơn giản lắm, chẳng phải còn có hấn sao?

Vương Điền Thị chỉ về phía tiểu viện của Vương Mông:

Trương Thiếu Kiệt há mồm, vừa ngạc nhiên vừa không cam lòng:

- Nhưng một cơ hội lập công tốt như thế bày ra trước mặt nếu bỏ lỡ không phải đáng tiếc à?

- Người!... Sao người còn chưa thông nhỉ? Cơ hội và nguy hiểm luôn song hành, lúc đáng liều, lúc không, người không thử nghĩ xem, tên Vương Mông đó là quan phụ mẫu của Lạc Thành, từ một năm trước đã lập kế hoạch đối phó với Đường gia, vì sao tới tận bây giờ vẫn chưa làm được gì?

Vương Điền Thị ngơ ngón tay lên chỉ vào trán Trương Thiếu Kiệt.

Tất nhiên là không hiểu nguyên nhân trong đó, Trương Thiếu Kiệt thành thực lắc đầu.

- Nguyên nhân có ba cái, thứ nhất Đường gia là hào môn thế tộc bén rễ ở Lạc thành này mấy trăm năm, mặc dù mấy năm qua đã đi xuống, nhưng thế lực của Đường gia tuyệt đối không thể xem thường. Thế nên một năm trời tên họ Vương kia tập trung dần dần làm suy giảm sức ảnh hưởng của Đường gia, âm thầm ra tay.

Vương Điền Thị hết sức kiên nhẫn giải thích, không khác gì dạy bảo con nhỏ:

- Thứ hai, Đường Kính Chi là đại tài tử vang danh Lưu Châu, thậm chí cả vương triều Minh Hà này cũng rất có tiếng tăm, thân phận của y không tầm thường, đụng vào y không có lý do hợp lý là không được, Vương Mông luôn kiểm ma thế mạng là vì thế.

- Điều quan trọng nhất là vị Đường lão thái quân kia được hoàng phong, dù không có quyền lực gì, nhưng luận riêng thân phận, có thể ngồi ngang hàng với thúc phụ của ta.

Hai điểm đầu tiên thì Trương Thiếu Kiệt gật đầu thừa nhận, như đám cao thủ hôm nọ chẳng hạn, bỏ đi Đại sư huynh của hấn thì cũng là lực lượng không nhỏ, trong thời gian ngắn huy động thế lực như thế, đứng phía sau phải có thế lực lớn hơn nhiều.

Nhưng điểm cuối thì hấn không đồng ý, dù sao trời cao hoàng đế xa, Lạc Thành xảy ra chuyện gì chắc gì hoàng đế đã biết:

- Chẳng qua là một lão thái bà nửa người đã chôn dưới đất vàng rồi, có gì đáng nói.

Vương Điền Thị lắc đầu:

- Sai! Thực ra Vương Mông sợ nhất là vị lão thái quân đó, trước kia người sống trong giang hồ không biết pháp luật triều đình, cáo mệnh phu nhân một khi qua đời sẽ báo lên cho hoàng thất, khi ấy hoàng gia sẽ phái sứ tiết tới thăm hỏi, xác thực tin tức rồi mới trừ danh trong sách sắc phong.

- Cái gì? Theo như nàng nói thì cho dù tương lai hạ được cái Đường gia kia rồi cũng không được đụng vào lão thái bà đó?

Vương Điền Thị cười tủm tỉm rất thần bí:

- Nếu như là trước kia thì đúng là không đụng vào được, có điều hiện giờ thì khó nói.

- Vì sao?

- Vì ...

Vương Điền Thị vừa yêu vừa hận cái đầu óc quá đơn giản này của Trương Thiếu Kiệt, thế là phân tích tỉ mỉ cho hắn biết thế cục của triều đình hiện nay cùng tình cảnh vi diệu của Điền Cơ.

Qua một lúc rất lâu Trương Thiếu Kiệt vẫn còn chưa hết chấn động, Điền Cơ có khả năng đang âm mưu làm phản sao?

Trước kia hắn làm việc xốc nổi, không suy xét tới hậu quả là vì kiến thức về quan trường quá ít, giờ biết nhiều rồi, hắn cũng hiểu phải suy tính cho an toàn của bản thân.

Nếu như hắn làm càn hạ Đường gia, tương lai Điền Cơ tạo phản còn đỡ, hắn xem như là công thần, nhưng nếu tên khâm sai kia giết chóc vợ vết đủ rồi, quay về kinh thành, bên trên biết chuyện Đường gia, hắn chẳng phải là con dê thế tội sao?

Xem ra chuyện đối phó với Đường gia cứ giao cho Vương Mông làm là tốt nhất.

Vương Điền Thị thấy Trương Thiếu Kiệt trầm ngâm không nói biết hắn nghe vào rồi:

- Trong tay vị lão thái quân kia còn có một tấm ngọc điệp, cái này còn lợi hại hơn cả tấu chương của quan viên, vì nó được gửi thẳng lên cho hoàng hậu, mặc dù ngọc điệp không thể dùng tùy tiện, trình lên cũng không đơn giản, nhưng một khi bị hoàng gia thu được, hậu quả khôn lường. Vương Mông sau khi nhận được mệnh lệnh đối phó Đường gia đã cho người chặn những nẻo đường từ Lạc Thành thông tới kinh thành, phát hiện người khả nghi là bắt chấp mọi giá bắt giữ.

Nghe tới đó Trương Thiếu Kiệt mới hiểu đối phó với Đường gia không đơn giản chút nào.

~~~~~oOo~~~~~

Trời còn tờ mờ, mặt trời ngái ngủ vẫn chưa chịu thức dậy.

Trong lòng có tâm sự nên Đường Kính Chi dậy rất sớm, chuẩn bị đợi cửa thành mở một cái là sẽ cùng Ngọc Nhi tới chỗ đất hoang, tới thời khắc này, bên phía nạn dân cũng phải có hành động rồi.

Tri Đông hôm nay có vẻ rất vui, tíu ta tíu tít nói không ngừng, giúp y mặc áo, rồi chạy đi lấy nước, nó vừa mới bê chậu gỗ vào thì nghe có tiếng của Chu Quế Phương:

- Tri Đông, Nhị gia đã dậy chưa?

Giờ phút hiếm hoi được ở bên Nhị gia bị phá hỏng, Tri Đông không vui, vẫn phải đáp lời đi ra mở cửa, tiếp đó Chu Quế Phương dẫn hai nha hoàn đi vào:

- Thiếp thân thỉnh an Nhị gia.

Trong phòng còn có hạ nhân nên Đường Kính Chi chỉ đưa tay đỡ hờ:

- Còn sớm mà, sao nàng không ngủ thêm một lúc.

- Thiếp thân biết Nhị gia rất bận rộn cho nên dậy sớm bảo nhà bếp làm thức ăn, thế nên mang tới cho Nhị gia.

Chu Quế Phương khẽ mỉm cười, rất hạnh phúc, trong phòng có mùi vị của gia đình, nàng đón lấy hộp thức ăn trong tay nha hoàn, tự mình bày từng món ăn lên bàn.

- Nàng thật chu đáo.

Đường Kính Chi không khách khí, cầm đũa lên ăn:

Chu Quế Phương bày biện hết thức ăn xong bàn cũng kín chỗ, phẩy tay bảo nha hoàn lui ra, đứng ở bên hầu Đường Kính Chi ăn cơm.

- Không cần khách khí như thế, nàng cũng ngồi xuống ăn đi.

Vì phải gấp thức ăn, cho nên Chu Quế Phương đứng rất gần, cổ tay trắng nõn cứ lướt qua lướt lại trước mắt Đường Kính Chi, làm y nhớ lại đêm qua, miệng nói tay làm, nắm luôn tay nàng.

324. Chương 330: Tình Thiêu Thục Nữ.

Chu Quế Phương hơi giật mình, nhưng nàng không tránh, thực ra nàng sớm đã nghĩ thông suốt rồi, Đường Kính Chi là chỗ dựa mai này của nàng, hôm qua sở dĩ nàng bỏ chạy vì lần đầu tiên ở cùng với y trong phòng giữa đêm tối như thế, lại chỉ có hai người, nàng chưa chuẩn bị đủ tâm lý.

Đem so với mùi hương trên cơ thể của Chu Quế Phương, hương vị thức ăn rõ ràng phai nhạt hơn không ít, hai mặt đối diện nhau, bốn mắt tiếp xúc.

Lần này Chu Quế Phương dừng cảm hơn rất nhiều, không hề dời ánh mắt đi, chỉ có vẻ bối rối không biết làm sao, bầu ngực cao vút phập phồng kịch liệt, Đường Kính Chi thấy Chu Quế Phương không kháng cự, tựa hồ ngầm chấp nhận hành động của y, khẽ kéo nàng ngồi lên đùi mình.

Hai má Chu Quế Phương càng đỏ hơn, đầu cúi gằm xuống. Đường Kính Chi chậm rãi đưa tay ra, trước tiên ve vuốt bên eo nàng, sau đó vòng qua sau lưng, rồi quàng qua bên eo bên kia, Chu Quế Phương quá miễn cưỡng lập tức ngồi vững không vững, kêu lên một tiếng, nửa người đổ về phía trước, nhũ phong xấp mềm ép sát lên ngực y.

Hô hấp của người người tức thì trở nên nặng nề. nàng giống như chú chim con bị hoảng sợ run rẩy trong lòng y, nhưng không hề có chút phản đối hay chống cự, có điều tai cũng đỏ rực cả lên, lòng như lò lửa, cảm giác rạo rực từ quá khứ xa xăm ùa về...

Những ngày tháng qua dài biết nhường nào.

Đường Kính Chi nâng mặt nàng lên, thiếu chút nữa chạm lên cánh môi thơm, dịu dàng nói:

- Quế Phương, nàng còn thơm hơn cả hoa quế.

- Nhị gia, ăn sáng đi, lát nữa người còn phải ... ư...

Nàng mới nói một nửa thì phải ngừng lại thì ra có một đôi môi lấp kín miệng nàng, hôn cuồng nhiệt, một bên kéo nàng ôm sát vào người, một tay vẫn giữ chặt lấy chiếc eo thon, tay kia vuốt lên gò má mỏng manh, chiếc tai nhỏ, mái tóc và chiếc váy non mềm. Hai tay nàng bầu chặt lấy vạt áo của y, run lẩy bẩy cùng hô hấp dồn dập, đôi mắt đẹp khép hờ, ý chí bị nụ hôn dài từng bước một làm tan rã. .

Cảm giác mê mên truyền khắp toàn thân người nàng mỗi lúc một nhũn ra, đột nhiên ngực bị tập kích, cứ như có dòng điện chạy qua, cơ thể mềm mại của nàng khẽ run lên.

Nàng đưa tay lên ngăn cản theo bản năng, nhưng chẳng có chút sức lực nào.

Bầu ngực lọt vào tay rất hùng vĩ, rất mềm, cũng rất đàn hồi, ngón tay nhẹ nhàng nắn bóp, nó biến thành đủ mọi loại hình dạng, bàn tay khác của Đường Kính Chi cũng không nhàn nhà, thuận theo eo thon của nàng tiến thẳng tới cái mông vểnh, bóp thỏa thuê.

Chu Quế Phương đoan trang giữ lễ, khi Đường Kính Chi còn sống, sinh hoạt phu thê cũng cực kỳ quy củ, ngoài lúc trên giường, gần như không có chút tiếp xúc cơ thể nào, nên dưới sự mạnh bạo của Đường Kính Chi khiến nàng trải qua kích thích chưa từng có.

Quá lâu rồi không được mưa móc, Chu Quế Phương sao chịu nổi khiêu khích như thế, hô hấp dồn dập, mắt đẹp mê ly, đã bắt đầu không kìm được từng cơn khoái cảm dồn dập ập tới, từ trong cổ họng phát ra tiếng rên khe khẽ.

Đối với nam nhân mà nói, âm thanh nào dễ nghe nhất.

Chẳng cần phải nghĩ ngợi gì, đó là tiếng rên rỉ lúc động tình của nữ nhân, tích tắc, bảo bối phía dưới của Đường Kính Chi có phản ứng, lực đạo ở tay không chịu khống chế, mỗi lúc một mạnh.

Bỏ cái miệng nhỏ nhắn, Đường Kính Chi hôn dọc khắp gò má đỏ lựng của nàng, di chuyển tới chiếc cổ đang rướn cao, đồng thời tay không thỏa mãn cưỡi dải lụa thắt bên hông nàng.

Chu Quế Phương đã qua tuổi hai mươi, lại còn sinh con, cơ thể đầy đặn gợi cảm hơn xa những thiếu nữ mười mấy, toàn thân như một quả táo đỏ chín mọng, dải lụa tuột ra, váy hoa theo đó mà rơi xuống, Đường Kính Chi nôn nóng xé toạc áo trong của nàng.

Bên trong là chiếc yếm lụa màu tím, trước ngực nhô lên hai bầu vú tròn tròn, lúc này đưa tay mơn trớn trên đó, ngoài cảm giác mịn màng như lụa, còn cảm giác được nhiệt độ cơ thể của nàng.

Chu Quế Phương dùng chút lý trí còn sót lại cắn chặt răng, tận lực áp chế tiếng rên rỉ, nếu không để Tri Đông ở bên ngoài nghe được, phát hiện mới sáng sớm ngày ra nàng đã cùng Nhị gia ... Chẳng phải thẹn chết người sao?

Miệng Đường Kính Chi lại di chuyển tới hai gò núi tuyết trắng của Chu Quế Phương, đúng lúc này rèm cửa đột ngột bị vén lên, tiếp đó một giọng nói cũng vang lên:

- Nhị gia, hạ nhân nói cửa thành mở ...

Chỉ nói được một nửa Ngọc Nhi đã đứng sững tại chỗ, trời còn chưa sáng nàng đã sai hạ nhân ra cổng thành đợi, vừa rồi hạ nhân đó chạy về báo cổng thành đã mở, nàng liền vội vàng vào báo tin ... Không ngờ, không ngờ chứng kiến cảnh nóng bỏng này.

Miệng Đường Kính Chi vẫn ngậm núm vú Chu Quế Phương, còn Chu Quế Phương đầu ngả ra sau, mắt nhắm nhạo xuân tình, Ngọc Nhi thì há hốc miệng, cả ba cứ như bị điểm huyệt, rồi Chu Quế Phương thét lên kinh hãi, sau đó nhảy bật dậy như lò so, thoát khỏi vòng tay của Đường Kính Chi, hai tay ôm lấy y phục nhào thẳng lên giường.

"Xoạt!"

Màn kéo xuống, che khuất bóng người gọi cảm.

Ngọc Nhi đã bao giờ chứng kiến cảnh tượng như thế? Mặt tức thì nóng rực như lửa đốt, đứng đó luống cuống không biết phải làm sao, Đường Kính Chi xấu hổ hết sức, muốn đứng dậy, nhưng không thể, vì có cái gây cứng ngắc đang dựng lều phía dưới.

- Khụ, Ngọc Nhi, nàng, nàng đỡ ăn sáng chưa?

Trong phòng yên tĩnh hồi lâu Đường Kính Chi mới gian nan nói được một câu:

- Chưa ...

Ngọc Nhi theo bản năng nói thật, nói xong lại xua tay:

- Không, tỳ thiếp ăn rồi, tỳ thiếp đợi Nhị gia ở cổng.

Rồi chạy biến mất.

"Phù!" Ngọc Nhi chạy đi rồi, Đường Kính Chi thở phào nhẹ nhõm, chuyện này ... Đúng là quá trùng hợp! Ngồi yên tĩnh một lúc Đường Kính Chi mới cúi xuống nhặt dải lụa màu xanh biếc của Chu Quế Phương lên, đi tới bên giường.

Khê vén màn lên, Đường Kính Chi bật cười, thì ra vì quá xấu hổ, trốn trong màn chưa đủ, nàng còn kéo luôn cả chăn chui vào bên trong.

- Quế Phương, lát nữa ta tới bên chỗ đất hoang, buổi chiều có khả năng không về, nàng cứ ăn cơm nhé, không cần đợi ta.

Đường Kính Chi đặt dải lụa xuống, nhẹ nhàng kéo chăn, khuôn mặt kiêu diễm như hoa đào lộ ra.

Nhìn gò má đỏ au xinh đẹp đó, Đường Kính Chi không nhận được, cúi xuống hôn một cái.

- Thiếp ... Thiếp thân biết rồi.

Chu Quế Phương không né tránh, đáp lí nhí, đôi mắt long lanh nước có chút bối rối, không dám nhìn y.

- Vậy nàng nghỉ nhé, ta đi trước đây.

Đường Kính Chi chu đáo giúp nàng kéo chăn che chỗ lọt gió, quyến luyến rời phòng.

Chu Quế Phương đợi tiếng rèm trúc yên ắng lại một lúc mới dám quay sang, tay ôm ngực, thấy bên trong đập thành thịch, tim đập như sấm vậy, nàng vén chăn, cởi váy ra, gấp chỉnh tề, cúi đầu xuống nhìn chiếc áo trong bị xé toạc phần cổ, yếm lót xộc xệch, trên bầu vú trắng mịn có vết hồng rõ rệt ....

Giữa ban ngày ban mặt mình lại để Nhị gia ... Thẹn chết mất.

Hai tay che cổ áo, nàng lại chui tọt vào trong chăn, cuộn chặt mình.

Đi tới cổng chính, hạ thân Đường Kính Chi mới khôi phục trạng thái bình thường, thấy Ngọc Nhi đã ngồi sẵn trên ngựa, y đi nhanh tới đưa cho nàng hộp thức ăn có hai cái bánh bao còn nóng và mấy món ăn kèm:

- Ngọc Nhi, buổi sáng đừng để bị đói, nàng cầm lấy đi, trên đường thông thả ăn.

Ngọc Nhi tới lúc này vẫn không dám nhìn vào mắt Đường Kính Chi, hoảng loạn nhận lấy, đáp khẽ một tiếng.

Đường gia dám hành thích Vương Mông tất nhiên phải đề phòng đối phương gây ông đập lưng ông, cho nên hiện giờ chỉ cần Đường Kính Chi bước ra khỏi phủ là sẽ có mấy chục hộ vệ đi cùng.

325. Chương 331: Lại Có Người Trúng Độc.

Mọi người cưỡi ngựa đi thông thả cho Ngọc Nhi ăn sáng, sau đó mới tăng tốc tới thẳng chỗ đất hoang, đến nơi chỉ thấy nạn dân hăng hái nhiệt tình làm việc, mồ hôi đổ như mưa, y đi qua mọi người đều dừng tay, đa phần cúi chào, nhưng có số ít nhìn y với lo âu sợ hãi, xem ra chuyện hôm qua truyền tới đây rồi.

Đường Kính Chi đi thẳng tới một căn nhà rộng cách bếp không xa, gọi là nhà cũng không đúng lắm, thực chất chỉ là gian phòng rộng, có bàn lớn đặt ở giữa, nơi này mới xây xong, dùng để thảo luận việc quan trọng.

Hôm qua Đường Kính Chi đã phát ra lời mời những nhân vật có uy tín trong số nạn dân, tới đây bàn việc.

Lúc này còn sớm, nên chỉ mới có Bằng Lộc, Trương Gia và Thị Mặc.

- Nhị gia, chuyện Vương Mông hành thích ...

Thị Mặc tuổi còn nhỏ, không kiềm chế được, vừa thấy y đi vào đã cấp thiết hỏi.

Trong ánh mắt chờ đợi của ba người, Đường Kính Chi gật đầu.

- Hay, thật thông minh!

Thị Mặc hưng phấn vỗ tay, rồi lại thở dài tiếc nuối:

- Chỉ tiếc không giết được tên cầu quan đó.

- Hiện Vương Mông còn chưa thể chết!

Đường Kính Chi vỗ vai Thị Mặc, giải thích nguyên nhân, Bằng Lộc nghe xong vuốt râu gật gù, với tình hình hiện giờ Vương Mông mà chết đúng là rất bất lợi cho Đường gia.

- Đường công tử, lần này phản kích khiến Vương Mông trọng thương tất nhiên hả giận, nhưng khiến bọn chúng nghĩ Đường gia nhất định sẽ giết mình ắt bất chấp thủ đoạn tiêu diệt Đường gia, chứ không phải là chuyện gia sản của Đường gia nữa, e tình cảnh Đường gia càng khó ...

Từ đầu tới giờ Trương Gia nói xen vào.

- Có làm hấn bị thương hay không tình cảnh Đường gia cũng sẽ rất tệ ....

Đường Kính Chi kể chuyện khâm sai nam hạ, cùng hoàn cảnh của Diên Cơ và Trịnh gia cho ông ta nghe.

Cho dù đã mất quan chức, nhưng ông ta vẫn một lòng trung thành với hoàng thất, nghe thế thì kinh hãi:

- Nếu như Diên Cơ và Trịnh Thắng cùng bắt tay nhau tạo phản thì biết phải làm thế nào?

Đường Kính Chi chẳng lo cho quốc gia đại sự như ông ta, y chẳng trung thành với hoàng thất, trong lòng y, Đường gia mới ở vị trí hàng đầu.

- Trương tiên sinh, thực ra Diên Cơ muốn chiếm đoạt tài sản của Đường gia, lấy tiền tích trữ thế lực của mình, tiên sinh lo cho quốc gia tất nhiên là vì bổn phận của thần tử. Nhưng thay bằng lo lắng chuyện không

có năng lực làm được chẳng bằng tập trung giúp Đường gia, tiên sinh nghĩ xem nếu như Đường gia có thể chống lại bọn chúng, không cho chúng chiếm đoạt gia sản, chẳng bằng tước bớt thực lực của bọn chúng sao?

Trương Gia gật gù.

- Còn nữa, ở Lạc thành có mười mấy vạn nạn dân, thanh tráng niên tới năm vạn, nếu chúng ta đoàn kết bọn họ vào một khối, một khi Điền Cơ và Trịnh gia tạo phản, chúng ta còn có thể giúp triều đình kiềm chế binh lực của bọn chúng.

- Đường công tử nhìn xa trông rộng, Trương mỗ bái phục.

Trương Gia nghe xong tỉnh ngộ, vái một cái thật sâu.

Đường Kính Chi đỡ ông ta lên:

- Trương tiên sinh đừng như thế, hôm nay ta mời mọi người tới đây là để thương lượng cách ứng phó.

Đang trò chuyện thì có một đoàn người chừng hơn một chục người đi vào, đó là những đại biểu được nạn dân đề cử ra, đều là những người có uy tín lớn, Trương Gia là tổng phụ trách công trình nên quen biết hết bọn họ đứng lên giới thiệu ...

Lý Cối ăn sáng xong, nhận xẻng đi làm việc, rồi như mọi lần hẩn tranh thủ đông người lộn xộn chuồn mất, tới gần bếp, chuyện Đường gia mời đại biểu nạn dân tới bàn việc hẩn được nghe rồi, lại thêm chuyện Vương Mông bị hành thích, hẩn linh cảm hôm nay ở đây thế nào cũng có chuyện lớn xảy ra, nếu nghe ngóng được chút gì đó sẽ lập công lớn.

Hẩn lảng vảng xung quanh căn nhà kia, phát hiện được mấy chỗ gần cửa sổ có bụi cây che chắn, phía trước lại có hai cây sồi cổ thụ lớn cách bụi cây không xa, chỉ cần nấp sau đó kiểm cơ hội chạy trốn trong bụi cây chắc chắn nghe được toàn bộ câu chuyện trong phòng.

Chỉ tiếc là ngay từ sáng sớm hộ vệ Đường gia đã đứng gác xung quanh không cho hẩn cơ hội tiếp cận.

Nhìn đám Bàng Lộc đi vào, không lâu sau Đường Kính Chi tới nơi, rồi đại biểu nạn dân lần lượt kéo đến, Lý Cối càng lúc càng sốt ruột, nhưng hẩn vắt óc suy nghĩ cũng không có cách nào tiếp cận, hộ vệ Đường gia ai nấy đứng im như tượng đá mắt cảnh giác nhìn xung quanh, mấy lần quét qua làm hẩn thót tim.

Lý Cối chán nản đang định từ bỏ thì hộ vệ phía trước đột nhiên mặt mày nhăn nhó ôm lấy bụng, nhưng vẫn kiên trì đứng gác, tim hẩn đập thình thịch, bụng thăm nhử cơ hội đây rồi.

Quả nhiên hộ vệ kia không cầm cự được lâu, cắn răng đi sang bên cạnh, hình như định nhờ hộ vệ khác canh chừng vị trí của mình, nếu là bình thường Lý Cối không dám liều, nhưng cuộc họp kia nhất định rất quan trọng, nếu nghe trộm được thế nào cũng được thưởng lớn, nên hộ vệ kia quay đi, hẩn rời chỗ nấp, lom khom chạy nhanh tới, chui tọt vào trong bụi cây.

Nín thở ôm ngực nấp trong bụi cây, nghe tiếng người sai hộ vệ khác tới thế chỗ, đợi một lúc, không thấy ai phát hiện ra mình, Lý Cối mừng như điên, hẩn cẩn thận nhích người tới bên cửa sổ áp tai vào tường gỗ nghe trộm.

- Mọi người nhận lời mời của Đường gia tới đây làm Đường mỗ rất cảm kích.

Tiếp đó là những lời khách sáo đáp lại.

Lý Cối mừng rỡ, xem ra bên trong chưa bàn bạc, hẩn được nghe từ đầu, có điều hẩn chẳng mừng được lâu thì đằng sau có tiếng quát yêu kiều:

- Tên kia, người làm gì đó?

“Không xong! Bị phát hiện rồi sao?” Lý Cối kinh hoàng quay lại, qua kẽ lá nhìn thấy mấy bóng người mặc váy đi tới, không kịp suy nghĩ bỏ xông ra khỏi bụi rậm, vì hai bên đầu có hộ vệ Đường gia, chạy về phía đó chắc chắn không thoát nên hẩn chạy về phía mấy nữ tử kia, vừa chạy vừa đe dọa:

- Tránh đường không thì chết.

- Ha, không biết ai chết đâu.

Vẫn là giọng nói yêu kiều quát hần đáp lại.

Lý Cối thấy đó chỉ là một thiếu nữ thì xem thường, hần là nha dịch có sức khỏe, cũng có chút võ công, liền vung tay chém ngang cổ thiếu nữ kia, không ngờ bị một bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng đỡ lấy, tiếp đó thiếu nữ kia rùn người luồn qua tay y, Lý Cối chỉ thấy trời đất đảo lộn rồi ngã vật xuống đất, bả vai truyền tới cơn đau tột độ, hần lăn lộn trên mặt đất kêu gào.

- Nằm vạ hả? Đứng lên mau, người là ai, sao lại tới đây nghe lén.

Thiếu nữ tóm cổ áo Lý Cối xách lên hỏi:

Lý Cối chưa trả lời thì trong phòng có ba người chạy ra, người đi đầu quát:

- Liên Tâm, làm cái gì mà rộn lên thế hả? Có biết bên trong mọi người có việc quan trọng không, đây đâu phải chỗ cho con chơi đùa.

Chỉ thấy người đó tuổi chạc bốn mươi, cao lớn vạm vỡ, mặt vuông chữ điền, râu quai nón, giọng rất vang.

Thiếu nữ kia không phải ai khác chính là Cao Liên Tâm, chính là cô gái hôm đó Đường Kính Chi từng thấy nàng dẫn một đám thiếu nữ đi lên núi hái rau bắt thú mang về bếp, từng hỏi về nàng với Thị Mặc, còn được Ngọc Nhi cho biết thiếu nữ này có luyện võ.

Cao Liên Tâm biết hôm nay có cuộc họp quan trọng nên sáng sớm kéo đội quân nữ nhi của nàng lên núi, vừa mang chiến lợi phẩm về đi qua đây, thì không biết ai ở bên cạnh nói trong bụi cây có người, nàng đi tới gần quả nhiên phát hiện Lý Cối đang nghe trộm.

Nam tử trung niên vừa quát nàng là Cao Mộc, tiêu đầu của tiêu cục nhỏ Yến Châu, chạy tới phương nam tị nạn, hai thanh niên theo sau ông ta là đại ca và nhị ca của Cao Liên Tâm.

Cao Liên Tâm bị oan giận dữ nói:

- Cha con không chơi đùa, tên này nghe trộm bị con bắt được.

Lúc này Đường Kính Chi cùng những người khác cũng chạy ra, còn chưa kịp hỏi han gì thì một người hốt ha hốt hải chạy tới báo:

- Không xong, Nhị gia, trong bếp có người trúng độc.

326. Chương 332: Lấy Vợ Đi Rồi Sẽ Hiểu.

- Cái gì?

Đường Kính Chi giật mình, không kịp hỏi han chuyện kẻ nghe trộm, chạy vội tới bếp gần đó.

Chỉ thấy bên cạnh bàn ăn xếp đủ món ăn ngon lành thịt cá đầy đủ, bên dưới hai người mặt mày tím tái ôm bụng rên rỉ, mắt dại đi, những người khác trong bếp luống cuống chân tay không biết phải làm sao.

Một người cao lớn chạy vượt qua mặt Đường Kính Chi, đưa tay bắt mạch cho hai người kia, nói gấp:

- Đường nhị gia, độc tính rất mạnh, nếu trong vòng một canh giờ không có thuốc giải sẽ mất mạng.

Người này tên Vương Hải tuổi trên ba mươi, cao lớn, da mặt xạm đen khắc khổ, hần là lý chính một thôn phương bắc, thiên tai xảy ra, biết thế nào cũng đại loạn, quyết đoán lệnh toàn thôn thu dọn vật dụng xuống phía nam, đến được Lạc thành người trong thôn không chết một ai, nhà hần làm nghề y truyền đời, tuy hần không chuyên tâm theo nghiệp này nhưng y thuật không tệ.

Đường Kính Chi lúc này được nghe giới thiệu về Vương Hải, tới nơi nhận ra hai người nằm trên mặt đất là đầu bếp trong Đường phủ mới đưa tới chuẩn bị cho hôm nay, gấp giọng hỏi:

- Vương huynh có thuốc giải không?

- Ài, dù chỗ gia gia tại hạ chỉ có thuốc trị bệnh thông thường, Đường nhị gia, mau đưa họ về thành tìm y sư, may ra vẫn kịp.

Không đợi Đường Kính Chi ra lệnh, Thị Mặc đã chạy đi bảo hộ vệ mang ngựa tới, bốn hộ vệ khác đi tới dìu hai đầu bếp kia ra ngoài, ngựa ở rất gần nên bọn họ nhanh chóng đưa lên lưng ngựa, buộc chặt vào người phía sau, phi nhanh về phía Lạc thành.

Đường Kính Chi chợt nhớ ra một chuyện, hoảng hốt nói:

- Mau mau, đi xem nạn dân sáng nay ăn sáng có ai bị làm sao không?

Tức thì có hộ vệ chạy đi, Bàng Lộc thì tới trước mặt hạ nhân trong bếp đang mặt tái đi vì sợ hãi, hỏi:

- Hai người đó vì sao trúng độc?

- Bẩm, bẩm Đại quân sự, hai người đó ăn vụng, được một lúc thì ngã lăn ra.

Một hạ nhân Đường gia run rẩy chỉ lên bàn nói:

Vương Hải đi tới bên bàn, ngửi hít một hồi nói:

- Thức ăn có độc, tất cả thức ăn đều có.

Toàn bộ người từ trong nhà vừa chạy ra đều chấn kinh, số thức ăn trên bàn này vốn chuẩn bị mang lên cho bọn họ, nếu chẳng phải hai người kia tham ăn thì lúc này nằm trên mặt đất là bọn họ rồi.

- Mau kiểm tra những chum nước khác.

Bàng Lộc là người trấn tĩnh nhất, đầu bếp hoàn toàn không có vấn đề vì họ là người Đường gia, thức ăn có độc thì một vài món thôi, chẳng lẽ ... ông đi nhanh tới chum nước, lấy con cá sống thả vào, những người khác chạy tới, chưa đầy một khắc sau con cá bơi lờ đờ, lờ đờ dần rồi chết.

Cá trong những chum khác không sao, chứng tỏ kẻ hạ độc nhắm vào cái chum này dùng lấy nước nấu ăn cho bữa tiệc hôm nay, chứ không phải toàn bộ nạn dân.

- Buông ta ra, buông ta ra, tại sao các ngươi bắt ta, ta không làm gì hết.

Mọi người còn chưa hết bàng hoàng thì có tiếng người la hét, khi mọi ánh mắt đổ dồn về phía đó thì thấy một người ăn mặc rách rưới bị hai hộ vệ Đường gia kẹp hai bên, đang ra sức vùng vẫy la hét.

Hai hộ vệ kéo kẻ đó tới trước mặt Đường Kính Chi ẩn hẩn quỳ xuống đất:

- Nhị gia, bọn nô tài thấy tên này lăm lét quanh đây nên bắt hẩn tới.

Một đầu bếp đang quỳ đột nhiên kêu lên:

- Nhị gia, kẻ này sáng sớm đã quanh quẩn gần đây, có điều lúc đó nô tài đang bận không chú ý, vì hẩn có nốt ruồi lớn bên mép nên vẫn nhớ mặt.

Nốt ruồi vẫn vùng vẫy hét:

- Ngươi nói láo, vừa rồi ta thấy ở đây tụ tập đông người nên mới tò mò tới xem sao.

Đường Kính Chi mặt âm trầm nói:

- Xét người.

Một hộ vệ khác đi lục soát kẻ đó lấy ra được một vật làm tất cả không ngờ: yêu bài công sai.

Người của quan phủ.

Hay trường hợp này nói rõ hơn là người của Vương Mông.

Tích tắc, tất cả mọi người đều liên tưởng tới chuyện người dân trúng độc chết trước cửa Tế Sinh Đường.

Nam nhân có khuôn mặt ôn hòa, để râu theo kiểu đạo sĩ, trông có vài phần tiên phong đạo cốt, đi tới cạnh Đường Kính Chi nhắc nhở:

- Chúng ta nên đem hẩn về phòng xét hỏi tránh ồn ào.

Đường Kính Chi gật đầu:

- Quan lão nói đúng, người đầu đưa hấn tới căn phòng kia.

Người vừa nhắc nhở Đường Kính Chi tên là Quan Chấn Đông, đứng đầu một hào tộc ở địa phương, nạn đói xảy ra ông ta đem toàn bộ lương thực phân phát cho người dân, cuối cùng hết thức ăn phải đi về phía nam, trên đường đi vợ con ông ta không may mắc bệnh qua đời, Quan Chấn Đông là người có uy vọng cao nhất trong nạn dân, hơn cả Cao Mộc và Vương Hải.

Quay trở lại phòng, cảnh giới càng thắt chặt, lúc này trong phòng chỉ có Cao Liên Tâm đập lên lưng Lý Cối.

Hộ vệ dọn bàn đi, nhường ra khoảng đất trống, xếp ghế cho mọi người ngồi hướng về một phía.

Đường Kính Chi chấp tay với Cao Liên Tâm:

- Vừa rồi đa tạ Cao cô nương ra tay.

- Không có gì, không có gì.

Tuy miệng nói thế nhưng mặt Cao Liên Tâm tỏ ra rất đắc ý:

Cao Mộc trừng mắt nhìn con gái hất mặt ra ngoài cửa, nhưng cô nàng này không chịu chạy vào góc phòng.

Tên mặt nốt rồi được hai hộ vệ giải vào, nhìn thấy Lý Cối nằm rên rỉ trên mặt đất thì mặt vàng như nghệ, chân tay bắt đầu run run, chưa ai làm gì đã hết lên:

- Ta là công sai, các người không thả ta ra là phạm tội.

Không ai để ý tới hấn.

Một hộ vệ đi tới lục soát người Lý Cối, cũng lấy ra một yêu bài nữa, đưa lên cho Đường Kính Chi.

Xác nhận yêu bài này không phải đồ giả, Đường Kính Chi giao cho những người còn lại xem một lượt, ai nấy sắc mặt đều trở nên hết sức nghiêm trọng.

- Ai phái các người tới đây, làm gì ? Kể nào hạ độc hại bọn ta, khai ra mau.

Đường Kính Chi lạnh lùng nói :

- Chỗ này nạn dân tụ tập đông đúc, bọn ta là công sai tất nhiên phải tới đây duy trì trật tự.

- Các người mau thả ta ra, chuyện này bọn ta coi như không có, nên nhớ các người bắt người của quan phủ, là trọng tội.

Hai tên công sai nối nhau nói :

Đường Kính Chi đứng dậy, xoay về phía những người còn lại, chấp tay nói :

- Các vị, hôm nay hộ vệ Đường gia bắt được hai tên thổ phỉ có mưu đồ bất chính, mong các vị làm chứng.

Những người kia đều thông minh, sao không hiểu ý tứ Đường Kính Chi, chỉ cần coi hai tên này là thổ phỉ thì có thể tùy ý xử trí rồi, bọn họ căm hận đám người này suýt nữa hại chết mình nên đều hưởng ứng :

- Đường Nhị gia, tại hạ làm chứng bọn chúng là thổ phỉ.

- Đúng là thổ phỉ.

Hai tên công sai phía dưới kinh hoàng, chuyện Đường gia giết chết đám thổ phỉ tới quấy nhiễu bọn chúng đều biết cả.

- Đa tạ.

Đường Kính Chi quay lại, lệnh cho Bàn Lộ :

- Đại quân sự, ông đem một tên ra ngoài tra hỏi cho ta, lát nữa ta đối chiếu lời khai của bọn chúng, sai một câu để lại một cái tay.

Bàn Lộ tuân lệnh kéo tên nốt ruồi ra ngoài tra hỏi.

Trong phòng Lý Cối không còn cách nào khác đem toàn bộ cuộc nói chuyện với Mã Toàn đem hôm đó thuật lại, không biết rằng ngoài kia tên đồng bạn cũng kể một câu chuyện tương tự, cũng do một người tên Mã Toàn nói cho, hay nói chính xác là mớm cho bọn chúng.

....

Bên ngoài phòng có hai thanh niên đứng nghe trộm cuộc nói chuyện bên trong, chỉ lạ cái là hộ vệ Đường gia không ai ngăn cản, vì hai người đó là Từ Thức và Bàn Việt.

Không sai, toàn bộ kế hoạch này là do bọn họ bày ra, mục đích không có gì khác khiến nạn dân chỉ còn đường tuyệt đối dựa vào Đường gia mới có thể sinh tồn được, còn tội lỗi sẽ đổ hết lên đầu Vương Mông, như thế sẽ khắc phục được sợ hãi của bọn họ khi phải đối đầu với quan phủ.

Nghe một lúc biết kế đã thành, hai người bọn họ rời đi, Bàn Việt tặc lưỡi :

- Nhị gia giỏi đóng kịch như thế từ bao giờ nhỉ ? Đến ta suýt nữa tưởng thật.

Từ Thức cười hô hố :

- Nhị gia có một thê bốn thiếp, muốn không giỏi nói dối cũng không được, Nguyên Tiết cứ cười tức phụ về đi rồi người sẽ hiểu.

327. Chương 333: Hai Bức Thư.

Tiến đám Quan Chấn Đông, Cao Mộc, Vương Hải đi rồi, Đường Kính Chi dẫn hộ vệ lên ngọn đồi cách đó không xa, Từ Thức và Bàn Việt đã đợi sẵn bọn họ ở đó.

Từ Thức cười hì hì:

- Nhị gia, chuyện sao rồi ạ?

- Tên tiểu tử nguời vờ hỏi để khoe công à, tất nhiên hoàn mỹ rồi.

Bàn Việt đám Từ Thức một cái:

Hai tên công sai đã bị giam giữ, dự phòng sau này còn dùng tới, đám Quan Chấn Đông thì phần nộ thê không đội trời chung với Vương Mông đã đi tập hợp người, chuẩn bị sẵn sàng nếu Vương Mông dám dùng vũ lực.

Tất nhiên khi chuyện này lan ra, nạn dân kích động, bất kỳ một quân sự nào của Đường gia cũng có thể cầm đầu nạn dân chứ không cần những đại biểu nạn dân kia, nhưng Đường gia phải tránh mọi liên quan hết mức có thể, để mọi chuyện trông như hành động tự phát của nạn dân chứ không phải do Đường gia giật dây.

Thậm chí Đường gia bây giờ còn phải khuyên nạn dân đừng quá khích.

Nên nói hoàn mỹ cũng không phải ngoa.

Đường Kính Chi vỗ vai cả hai khen ngợi, hỏi:

- Mấy đầu bếp kia ổn chứ?

Từ Thức nhún vai:

- Đau đốn một chút là khó tránh khỏi, nhưng bọn họ uống thuốc giải giữa đường rồi, Nhị gia yên tâm.

Bọn họ đang ngồi nói chuyện thì một khối mã từ phía quan đạo phóng tới, nhìn trang phục thì là hộ vệ Đường gia, Đường Kính Chi sai hạ nhân tới đón, còn y và Ngọc Nhi đi tới một cây lớn ngồi đợi.

Hộ vệ kia tới gần, lấy từ trong lòng ra hai phong thư, quỳ gối dâng lên:

- Nhị gia, có người để lại một phong thư, Phương nãi nãi bảo nô tài mang tới.

- Hả? Thư của ai vậy?

Đường Kính Chi ngạc nhiên:

Hộ vệ kia đáp:

- Nô tài không biết, Phương nãi nãi cũng hỏi nhưng người kia không để lại tên, chỉ nói Nhị gia xem thư là biết. Ngoài ra người của chúng ta từ Trịnh phủ mang về một lá thư nữa.

Đường Kính Chi vội vàng xé ngay thư đem từ Trịnh phủ về, thời gian qua y liên tục gửi thư cầu viện tới Trịnh phủ, cho cả hạ nhân tới đó xin cầu kiến, tới hôm nay mới có thư về, sao y không nóng ruột cho được.

“ Mau rời Lạc Thành ngay” cuối thư không có chữ ký chỉ có hai câu thơ “ Thập lý bình hồ sương mãn thiên, thốn thốn thanh ti sầu hoa niên .. ”

Tim Đường Kính Chi thất lại, hỏi vội:

- Thư này ai đưa?

- Bẩm Nhị gia, có một hạ nhân Trịnh phủ nhét lá thư này vào tay người của ta nhưng, không nói gì cả đã đi ngay, có vẻ không muốn ai biết.

Đường Kính Chi bần thần một lúc mới thở dài, mở thư ra xem, liền thấy mũi u hương thoang thoảng.

- Nhị gia, thư của ai thế?

Ngọc Nhi thính mũi ngửi được tởm ghê đầu tới.

Đường Kính Chi xem phần ký tên, chỉ có duy nhất một chữ “Hồ”, chớp mắt hiểu ra, lần trước Đường Kính Chi và Giả Lâm tới Lưu Yên Các thì Ngọc Nhi không có ở bên cạnh, định giải thích nhưng mở miệng ra lại không biết phải nói ra sao, loại địa phương như Lưu Yên Các, đúng là dễ khiến cho người ta hiểu lầm.

Trong lúc do dự y đã xem xong nội dung trong thư, nói Trương Thiếu Kiệt dẫn theo mười sáu nhân vật giang hồ về Lạc Thành, lần lượt là “Khai Bi Thủ” Đồng Việt, “Quỷ Ảnh” Phương Duệ, “Thần Tiên” Điền Viên, “Âm Dương Kiếm” Kiều Phát Nhất, “Trích Tâm Sứ Giả” Cốc Ngộ Tử ...v...v...v...

Đi kèm với tên tuổi danh hiệu giang hồ, còn có cả tư liệu võ nghệ và vũ khí sở trường.

Ngọc Nhi chen ở bên cạnh cũng xem hết nội dung trong thư, mặt biến sắc, nếu những kẻ này đều đặt mục tiêu vào Đường Kính Chi thì nàng không thể bảo vệ cho y được.

Tới tận 16 cao thủ thành danh, xem ra chuyến này Điền Cơ nhất quyết tiêu diệt Đường gia rồi.

- Nhị gia, hay là chúng ta ra tay trước, diệt trừ vài kẻ để suy giảm thực lực của chúng.

Ngọc Nhi cảm thấy rất áp lực, đề nghị:

Đường Kính Chi không đáp, trầm ngâm một hồi mới hỏi:

- Ngọc Nhi, nàng có biết những người nhắc tới trong thư không?

- Có nghe qua, nhưng thiếp chưa bao giờ gặp bọn họ.

Có thể ra tay trước diệt trừ bọn chúng là tốt nhất, nhưng y không muốn Ngọc Nhi mạo hiểm, nghĩ một lúc, thấy cần phải tới Lưu Yên Các một chuyến.

Đường Kính Chi dẫn dò bàn bạc cùng Từ Thức và Bành Việt một lúc, sau đó cùng Ngọc Nhi dẫn theo mấy chục hộ vệ về thành.

- Ngọc Nhi, Trương Thiếu Kiệt dẫn tới mười mấy cao thủ võ lâm, hay là nàng đi tìm Hồng huynh, nói với huynh ấy một tiếng?

Do dự rất lâu, tới khi nhìn thấy cổng thành, Đường Kính Chi mới nói:

Một lát nữa y sẽ tới Lưu Yên Các, đó không phải là chỗ Ngọc Nhi có thể vào, vả lại còn chuyện y và Hồ Kiều Kiều nữa.

Nếu bảo Đường Kính Chi có tình cảm sâu nặng với Hồ Kiều Kiều thì là rất khó, hai người mới gặp nhau lần đầu, nhưng nữ tử đó biết quá nhiều về y, nếu Đường Kính Chi đoán không nhầm, trong Đường phủ cũng có người của nàng.

Đứng sau Lưu Yên Các hẳn phải là thế lực lớn.

Y cần phải lợi dụng thế lực này, nhưng y không muốn lợi dụng tình cảm của một nữ tử như thế, cho nên Đường Kính Chi do dự, y không quay lại Lưu Yên Các thêm lần nào, cũng chưa từng hỏi Hồ Kiều Kiều thế lực sau lưng nàng.

Ngọc Nhi đầu biết tâm tư của y, đáp:

- Không cần, đợi lát nữa về phủ, tỳ thiếp truyền tin cho ám vệ, để bọn họ chuyển lời cho Đại sư huynh biết.

Đường Kính Chi cũng không tiện kiên trì, sợ nàng sinh nghi, đầu suy tính cách khác.

Chu Quế Phương nghe nói y đã về vội bảo nhà bếp chuẩn bị cơm trưa, sau đó đi ra đón, nàng đứng trong gió, xiêm y phất phơ, gò má ửng hồng, rõ ràng kiều diễm động lòng người hơn trước ba phần.

Ngọc Nhi thấy Chu Quế Phương lại nghĩ tới cảnh sáng nay, vốn muốn đi, nhưng lát nữa còn cùng Đường Kính Chi rời phủ, quay mặt sang coi như không thấy.

- Nhị gia, thiếp thân sai hạ nhân đưa thư tới cho người, người đã nhận được chưa.

Chu Quế Phương ngượng ngùng nhìn trộm Ngọc Nhi, hỏi:

Đường Kính Chi gật đầu:

- Ừm, nhận được rồi, nàng và đám Sương Nhi ăn trưa rồi chứ?

- Rồi ạ, Nhị gia, có cần thiếp gọi đám Sương Nhi muối muối tới đây không?

- Không cần đâu, ta còn có đại sự phải làm, tới tối ta nói chuyện với các nàng ấy.

Ăn qua loa bữa trưa rồi Đường Kính Chi và Ngọc Nhi lại rời Đường phủ, trước khi đi không quên bảo Ngọc Nhi đổi sang nam trang, Ngọc Nhi không hiểu nguyên nhân nhưng nàng chẳng hỏi.

Đi trên đường, nghĩ mãi, Đường Kính Chi thấy cần thiết phải nói cho nàng biết chuyện về Hồ Kiều Kiều, đồng thời cũng nói với nàng, nữ tử đột nhiên xuất hiện ở công đường hỗ trợ hôm đó rất có khả năng là Hồ Phụng Kiều.

Ngọc Nhi vốn không ưa gì nữ tử thanh lâu, cho rằng bọn họ không có phẩm hạnh, không biết quý trọng bản thân, nhưng nghe hai tỳ muội họ Hồ là chủ nhân Lưu Yên Các, hơn nữa không bán thân, vả lại Hồ Phụng Kiều còn là cao thủ thì hứng thú lớn, ít nhất không cảm thấy ghét bỏ nữa.

Đường Kính Chi thấy Ngọc Nhi có vẻ hưng phấn, không thể không nói:

- Ngọc Nhi, cái cô Hồ Phụng Kiều kia tính khí rất quái dị, lại bất hòa với ta, nàng đừng chủ động kết giao với cô ta, nếu không bị cô ta làm tức chết đó.

Người trong giang hồ tính khí quái dị khác người, cái đó Ngọc Nhi không ngại, nhưng nếu là người bất hòa với tướng công thư sinh thì nàng không tiện tiếp xúc rồi, không khỏi thất vọng, nữ nhi chốn giang hồ vốn đã ít, có được người võ công cao cường càng hiếm như sừng lân lông phượng, vậy mà không có duyên phận kết giao, Ngọc Nhi không khỏi thất vọng.

Chẳng mấy chốc hai người đã tới cổng Lưu Yên Các.

328. Chương 334: Ngu Trung?

- Đùng khản trương, lát nữa cứ đi sát bên ta, đừng để lạc.

Cho dù Ngọc Nhi trước kia hành tẩu giang hồ, đi nhiều thấy nhiều, nhưng thanh lâu kỹ viện thì lần đầu tiên vào, lại là thân nữ nhi, sao tránh được khản trương lúc túng, Đường Kính Chi trấn an một câu rồi đi vào trước.

Lâm trước Đường Kính Chi tới đây để lại ấn tượng rất sâu trong lòng các cô nương, thấy y lại tới, các nàng kiểng chân nhìn ngó, nhưng không hề đi tới chào mời.

- Ui cha, chẳng phải Đường nhị gia đây sao, hôm nay ngọn gió nào thổi ngài tới đây vậy?

Đại sảnh tăng một đột nhiên yên tĩnh khiến Liễu tỷ chú ý, thấy Đường Kính Chi tới, điệu đà phẩy khăn tay lên đón, mỗi bước đi bầu ngực đầy đà rung rinh lên xuống, khiến không ít nam nhân xung quanh chảy nước miếng.

- Liễu tỷ gần đây có khỏe không?

Đường Kính Chi khách khí chấp tay chào.

Liễu tỷ ngúng nguẩy, lườm y hờn dỗi:

- Không khỏe chút nào cả, từ lần trước công tử đi rồi, trong lòng tỷ tỷ ta ...

Nghe trong lời Liễu tỷ có ý ám chỉ, Đường Kính Chi không khỏi hổ thẹn, Hồ Kiều Kiều ôm một mối thâm tình với y, nhưng y lại chẳng chủ động tới thăm nàng được một lần, tới tận hôm nay vì cần nhờ tới người ta mới tới.

- Đường nhị gia, vị này là?

Liễu tỷ thấy Đường Kính Chi mặt tỏ ra áy náy thì không nói thêm nữa, nhìn sang phía Ngọc Nhi, ánh mắt chớp động, khẽ hỏi:

Với con mắt sắc bén cùng kiến thức rộng rãi của một ma ma như Liễu tỷ, chuyện Ngọc Nhi giả nam sao che dấu được nàng, Đường Kính Chi biết vậy nhưng không tiện nói thân phận của nàng ở nơi thế này, mỉm cười không dám. Liễu tỷ che miệng cười khúc khích, quay người đi dẫn bọn họ lên lầu.

Ngọc Nhi theo sau, thấy Đường Kính Chi thì thoảng lại liếc nhìn cặp mông tròn đưa qua đưa lại của Liễu tỷ thì thầm khó chịu :” Người ta nói nam nhân đều giống mèo, kẻ nào cũng thích ăn vụng, quả nhiên không sai chút nào!”

Tới tầng thượng, Liễu tỷ không vào truyền lời như lần trước, chỉ khẽ nói hãy chiếu cố Kiều Kiều tiểu thư, rồi xuống lầu.

- Nhị gia, mời vào đi.

Trong lầu các có giọng nhỏ nhẹ truyền ra:

Đường Kính Chi nhận ra giọng Hồ Kiều Kiều, liền cùng Ngọc Nhi đi vào, mới bước qua ngưỡng cửa đã la hoảng:

- Kiều Kiều, nàng làm sao thế này?

Rồi chạy vội tới, bế Hồ Kiều Kiều đang nằm trên ghế tựa đắp chăn dày vào lòng.

- Không sao, thiếp thân vốn hay bệnh mà, thì thoảng lại bệnh nặng vài ngày, rồi bình thường thôi, không sao cả.

Hồ Kiều Kiều mặt mày nhợt nhạt, nhưng không làm suy giảm vẻ đẹp của nàng, nỗ lực mỉm cười để Đường Kính Chi yên tâm, nhưng không biết mình làm thế khiến Đường Kính Chi càng thêm đau lòng, càng áy náy.

- Chắc chắc, ta vốn tưởng tỷ tỷ đời này không gặp được tên phụ tình người lần nào nữa, không ngờ, không người còn vác mặt tới ...

Tiếp đó một thân ảnh yếu kiều chỉ khoác trên người chiếc áo lụa đỏ mỏng như cánh chuồn, nhìn thấy luôn cả yếm lót bên trong vén rèm trúc đi vào. Ngọc Nhi nghe tiếng quay lại, tức thì tròn mắt, mặt đỏ bừng, thầm mắng :” Đúng là một con hồ ly tinh lả lơi, chẳng trách nam nhân đua nhau chui vào chốn thế này đốt tiền!”

Người tới còn có thể là ai ngoài Hồ Phụng Kiều.

- Kính Chi sao có là người bạc tình được.

Hồ Kiều Kiều đặt cầm lên vai Đường Kính Chi, phản bác thay cho nam nhân trong lòng:

Hồ Phụng Kiều bĩu môi dè bĩu:

- Y mà không phải là kẻ phụ tình thì trên cái thế giới này không còn nam nhân phụ tình nữa rồi. Tỷ ngày đêm nhung nhớ y, vậy mà y quay lưng một cái đi biệt dạng, chẳng thèm tới thăm tỷ một lần, hôm nay tới đây chẳng phải là để thăm tỷ đâu ... Hừm, e là có việc muốn hỏi thôi, phải không Đường nhị gia?

Đường Kính Chi bị Hồ Phụng Kiều nói cho không biết dấu mặt vào đâu.

Ngọc Nhi cũng xấu hổ không thôi, đúng là nữ tử thanh lâu, những lời nhớ nhung nam nhân thế này mà cũng nói ra khỏi miệng được, thực không biết thẹn.

- Kính Chi là nam nhân, là gia chủ của Đường gia, mỗi ngày từ sáng tới tối có không biết bao nhiêu đại sự phải lo, đâu thể chỉ biết nghĩ tới tư tình như tỷ được.

Hồ Kiều Kiều khẽ lắc đầu, giọng nhỏ nhẹ nhưng kiên định:

- Hơn nữa hiện giờ tình cảnh Đường gia không tốt, ngoài thành lại còn có mười mấy vạn nạn dân đáng thương cần chăm lo cơm áo, có cả công trình lớn phải hoàn thành, không có thời gian tới thăm tỷ cũng là chuyện thường tình.

- Chỉ biết an ủi bản thân, người ta có cả một đồng kiều thê mỹ thiếp, trong lòng còn có tỷ nữa mới là lạ.

Hồ Phụng Kiều vừa nói vừa nhìn Ngọc Nhi:

Ngọc Nhi thì lại chú ý tới sắc mặt trắng nhợt của Hồ Kiều Kiều, có vẻ trầm tư.

- Kiều Kiều, đều tại ta không tốt.

Ôm chặt giai nhân trong lòng, Đường Kính Chi xin lỗi, ngữ khí rất chân thành.

Hồ Kiều Kiều mỉm cười, giống như đoá bách hợp trong giông bão, đẹp, nhưng mong manh yếu ớt:

- Kính Chi đừng như thế, Kiều Kiều biết trong lòng chàng có Kiều Kiều là đủ rồi. Thử Kiều Kiều nhờ người đưa cho chàng, chàng nhận được rồi chứ?

- Ủ, ta nhận được rồi.

Đường Kính Chi không muốn bàn chính sự với nàng lúc này, nhưng không thể không nói:

- Ngoài chuyện đám người võ lâm kia ra, còn có một chuyện quan trọng nữa thiếp phải nói với chàng.

Hồ Kiều Kiều trở nên nghiêm túc, khẽ cựa mình muốn ngồi dậy.

Đường Kính Chi buông tay ra, cẩn thận dùng chân quẩn lên người nàng thật kín rồi mới hỏi:

- Chuyện gì thế?

Người trong lòng chu đáo ôn nhu như thế, Hồ Kiều Kiều thấy ấm áp, Hồ Phụng Kiều thì quay đầu sang một bên, vẻ mặt không biết nên diễn tả là ghen tỵ hay hâm mộ, hoặc có lẽ là tình cảm phức tạp nào đó khác.

- Trịnh Thắng đồng ý làm thông gia với Điền Cơ rồi.

Đường Kính Chi không kinh ngạc, từ lúc xem bức thư kia y đã biết Trịnh gia đã quyết ý rồi, sau này không hi vọng gì được nữa. Nhưng mà đừng nói là Trịnh Tuyết Nhi ... thảo nào nàng viết là thư ấy cho mình, nữ tử thông minh đó đã đoán được chuyện gì xảy ra rồi

- Hôm qua khâm khai thay thiên tử tuần thú thiên hạ đột nhiên cấp tốc nam hạ, dừng lại ở Túc Thanh thành, nói đó có bảy huyện nha, chỉ trong một đêm trên từ thành thủ, dưới tới bộ khoái nha dịch, quan viên bị bắt lên tới 72 người. Xử phạt đều là chém lập tức.

Túc Thanh thành là một tòa thành khá lớn, nằm ở giao giới giữa Kinh Châu và Lưu Châu, Vân Châu.

Đường Kính Chi “ồ” một tiếng, chẳng trách mà Trịnh gia lại đồng ý thông gia với Điền gia!

- Tên hoàng đế nhãi con đó đúng là thứ hồ đồ, phương bắc nạn dân lưu tán, đạo phải nổi lên bốn phía, lòng người bất ổn. Biên quan thì người Ngột Thử đang như hổ rình mồi ngồi bên, hẳn muốn chấn chỉnh xã tắc cũng đành đi, còn rút thượng phương bảo kiếm ép quan viên địa phương làm phản!

Hồ Phụng Kiều tìm chỗ ngồi xuống, hoàn toàn không coi hoàng đế ra cái gì:

Đường Kính Chi khê lắc đầu:

- Giết tham quan, thu tiền tài cũng không nhất định là sai, dù sao hiện quốc khố trống rỗng, cần có đủ tiền để cứu tế nạn dân, đảm bảo tiếp tế cho tướng sĩ biên quan.

- Đồ một sách ngu trung.

Hồ Phụng Kiều khinh bỉ mắng:

Đường Kính Chi cười lớn, mình mà là con một sách ngu trung à? Đó là điều nực cười nhất mà y từng nghe, y chỉ thấy sao nói vậy thôi, biện pháp thì không tệ, chỉ có kẻ thực thi là quá ngu xuẩn.

Hồ Kiều Kiều cũng không tán đồng với quan điểm của Đường Kính Chi, nhưng lời nàng nói hòa nhã hơn:

- Thiếp cũng thấy đương kim chuyển này làm việc thiếu thỏa đáng, chỉ cần giữ phương nam, phương tây ổn định, là có thể vượt qua được giai đoạn khó khăn này, giờ thì cả phía nam cũng sắp loạn rồi, không biết bỏ cái cần bỏ giữ lấy toàn cục, vị thiên tử này không hợp cách.

Nhìn ra giai nhân có thoáng lo lắng, Đường Kính Chi lại cười, chẳng lẽ nha đầu này cũng cho rằng mình là con một sách ngu trung.

329. Chương 335: Bệnh Mỹ Nhân.

Ở cái vương triều khá giống với Trung Quốc cổ đại này người những con một sách ngu trung đúng là rất nhiều, loại người này nếu sinh ra trong thời loạn sẽ có kết cục thê thảm, hẳn Hồ Kiều Kiều lo lắng là vì nguyên cố này.

- Kiều Kiều, nàng yên tâm, ta không phải là tên ngốc chỉ biết lời dạy của thánh hiền trong sách vở, chỉ biết trung thành mù quáng.

Đường Kính Chi giải thích:

- Ta nói hành động của thiên tử không nhất định là sai vì chỉ cần nắm đúng mức độ, đây là chuyện cũng có lợi. Nàng nói cũng không sai, chỉ cần giữ vững phương tây và phương nam thì căn bản không cần lo lắng, người Ngột Thử cùng lắm chỉ cần quét một phen rồi về, nhưng nếu hoàng thượng khoanh tay để phương bắc gặp nạn, mất đi nhân tâm, e là mầm họa lớn sau này. Còn nữa giết tham quan, chém ác đồ làm bách tính vỗ tay reo hò, phương nam càng thêm vững vàng, hoàng đế lại lập nên được uy tín của mình.

Nói tới đó thở dài:

- Giết gà dọa khỉ là đủ, đám tham quan khác trông đó làm gương không dám tham ô, xà xẻo bách tính nữa. Nói cho cùng thì vị khâm sai ấy quá tay, làm mọi chuyện tốt thành hỏng hết cả.

Hồ Phụng Kiều cảm thấy cũng có lý, nhưng nàng sao chịu thua:

- Ủm, chính xác thì nói cho cùng vẫn là tên hoàng đế kia không nắm được chừng mực, tên hoàng đế ngu xuẩn đó không khéo khiến cả vương triều này sụp đổ.

Lời của Hồ Phụng Kiều tuyệt đối không quá, tên khâm sai kia nếu không ngừng tay, có khi quan viên ở Vân Châu cũng không chịu nổi áp lực mà dấy binh tạo phản, có người dẫn đầu, trong lúc bất ổn thế này sẽ không ít kẻ cơ hội học theo.

Ngoài ra còn có đám vương gia các nơi nói không chừng cũng chen một chân vào, đám vương gia này mới là đáng sợ nhất, vì chúng là người hoàng tộc, có thể đường hoàng giương cờ giúp vua trừ gian nịnh hại nước gì gì đó.

- Kính ... Kính Chi.

Hồ Kiều Kiều đang nói dở dang đột nhiên thấy mắt tối xầm, trời đất chao đảo, Đường Kính Chi hốt hoảng định bế nàng lên thì một bóng người loáng lên như ánh chớp xuất hiện bên cạnh, tóm lấy tay y ném đi dễ như ném một món đồ chơi:

- Biết sức khỏe của tỷ tỷ ta không tốt, không thể hao tổn tâm thần quá độ còn tới bàn mấy chuyện này ... Người chờ đó, nếu tỷ tỷ ta có mệnh hệ gì, ta nhất định bắt người đền mạng.

Vừa nói Hồ Phụng Kiều vừa nhét được hoàn vào miệng Hồ Kiều Kiều, đồng thời vận công bồi khí hồi thần cho tỷ tỷ.

Thấy Đường Kính Chi bị người ta ném đi, Ngọc Nhi vội tung mình đón lấy y, ôm vào trong lòng, nếu là lúc khác Đường Kính Chi không mong đợi gì hơn có tiếp xúc thân mật như thế với Ngọc Nhi, tiếc rằng lúc này người đề liên gò đồi mê hồn của nàng nhưng tâm tư lại đặt hết lên sức khỏe của Hồ Kiều Kiều, đợi đứng vững lại liền chạy ngay tới.

Mặc dù Hồ Phụng Kiều thường ngày không mĩa mai thì châm chích tỷ tỷ chỉ ra đời sớm hơn nàng chút xíu này, nhưng thấy tỷ tỷ hôn mê, sống chết không rõ, nàng còn lo hơn lo cho bản thân.

Đường Kính Chi thấy Hồ Phụng Kiều trán mồ hôi lâm tẩm, toàn lực vận công cứu trợ tỷ tỷ, chỉ đứng một bên tự trách bản thân không thôi.

Mắt Ngọc Nhi thì nhìn Hồ Phụng Kiều không chớp, vừa rồi chỉ một cú lắc mình Hồ Phụng Kiều đã tới bên tường công thư sinh rồi ném y đi, khinh công cỡ này nàng then không bằng, chẳng lẽ đây đúng là nữ tử đột nhiên xông vào công đường hỗ trợ hôm đó.

Tính khí quái dị, luôn đối đầu với Nhị gia, đúng với lời Nhị gia nói trên đường đi, xem ra đúng là người này rồi, có điều mặc dù trong lòng nàng đã xác nhận, song lại có chút khó tin, con hồ ly tinh lừa dối này vô nghệ lại có thể không thua kém mình sao?

Qua thời gian rất lâu, Hồ Kiều Kiều cuối cùng khẽ rên một tiếng, mở hai mắt ra, chỉ có điều ánh mắt ảm đạm, trông còn suy kiệt hơn trước vài phần, giống như ngọn nến leo lét trong gió, có thể tắt bất kỳ lúc nào.

- Kiều Kiều, nàng không sao chứ?

Đường Kính Chi thấy Hồ Kiều Kiều sau khi mở mắt ra liền tìm kiếm mình, vội vàng đi tới.

- Đây của ngươi đây, ngoài ôm ôm ấp ấp ra thì chẳng được cái tích sự gì.

Hồ Phụng Kiều thì tức giận vì trong mắt tỷ tỷ chẳng có mình, đẩy ngay nàng vào lòng Đường Kính Chi, rồi sang một bên vận công điều dưỡng.

Ngọc Nhi thấy ánh mắt này rồi, đó là ánh mắt của Sương Nhi, tựa hồ lúc nào xung quanh chỉ duy nhất có một người tồn tại, dù trong lòng có chút ghen tuông, nhưng cũng thương tiếc, do dự một chút rồi nói:

- Nhị gia, thiếp thấy có một cách nói không chừng giúp được cô nương này đây.

- A, cách gì?

Đường Kính Chi xoay người hỏi gấp:

Tỷ muội Hồ Kiều Kiều cũng tức thì nhìn hết lên người nàng.

- Nhị gia, chẳng lẽ người quên mất Nhị nãi nãi rồi sao?

Một câu của Ngọc Nhi làm Đường Kính Chi vỗ đầu bồm bộp:

- Sao ta lại quên mất điều này chứ?

Y thuật của Lâm Úc Hương cao siêu, đáng quý nhất là nàng không bị gò bó bởi chuẩn mực bình thường, đọc nhiều sách tạp nham, tâm tư linh hoạt, nói không chừng có thể tìm được cách chữa trị cho Hồ Kiều Kiều.

- Đi, chúng ta tới biệt viện tây thành.

Đường Kính Chi vừa nói vừa bế xốc Hồ Kiều Kiều lên:

- Chuyện ... Chuyện này sợ không hay, Đường nhị nãi nãi là chủ mẫu đời tiếp theo của Đường gia, Kiều Kiều sao có thể làm phiền cô ấy chữa bệnh ... Hơn nữa, thiếp còn xuất thân thanh lâu...

Hồ Kiều Kiều cắn môi, mặt đầy phức tạp, có điều nàng mới chỉ nói được một nửa đã bị Đường Kính Chi cắt ngang, chân tình của nữ nhân này làm y cảm động:

- Đừng nghĩ nhiều, nàng là nữ nhân của ta, là muội muội của Úc Hương, Úc Hương trị bệnh cho nàng là điều nên làm.

- Để muội đi chuẩn bị xe ngựa!

Hồ Phụng Kiều nghe thấy tỷ tỷ có khả năng chữa được là không cần biết gì hết, lập tức hành động ngay:

Chẳng bao lâu Hồ Phụng Kiều đã mặc y phục nam tử, đồng thời sai hạ nhân chuẩn bị xe săn sàng, do Hồ Kiều Kiều thân phận đặc thù, nên trước tiên đuổi hết hạ nhân đi, sau đó mới dùng khăn lụa che mặt, để Đường Kính Chi bế xuống theo lối cửa sau lên xe ngựa, xa phu liền rong ngựa tới thẳng cổng tây Lạc thành.

Cùng lúc đó ở phủ thành thủ, Vương Mông vừa mới tiễn một nhóm khách về, tâm tình của cực tẻ, nếu chẳng phải thương thế chưa lành không cho phép cử động mạnh, chỉ e hần đã phá nát cái thư phòng này rồi.

- Nói đi, tên ngu xuẩn nào làm chuyện này? Chẳng phải ta đã nói là tạm thời phải án binh bất động hay sao ?

Vương Mông nhận được tin từ phía chỗ đất hoang báo về, hiện nạn dân ai nấy sức sôi căm phẫn, nhẹ thì mắng chửi, nặng thì hô hào tố cáo hần với quan trên, có người kích động trực tiếp đòi tới lấy mạng hần, tình hình rất tệ, làm bao tính toán của hần hỏng hết.

Chuyện tốt chưa ra khỏi nhà, chuyện xấu đã truyền khắp ngõ, tin tức lan tới Lạc thành, khiến chút tiếng xấu mà hần đổ vấy cho Đường gia qua chuyện Tế Sinh Đường hại chết người giờ đập ngược lại lên người hần, khắp Lạc thành này nhắc tới tên hần là người người phỉ nhổ rồi.

Trương Tú kêu oan:

- Đại nhân, không phải ti chức làm, mấy ngày qua ti chức tập trung sàng lọc cách ly những kẻ có quan hệ với Đường gia trong quân thủ bị, không rảnh chú ý tới việc khác.

Quân thủ bị tuyển người địa phương, trong khi đó Đường gia ở Lạc thành tới mấy trăm năm, số người mang họ Đường rất nhiều, trong đó có người làm tới chức đội trưởng trong quân thủ bị, chuẩn bị cho kế hoạch sắp tới, Trương Tú cần loại bỏ những người này.

- Đại nhân, có khả năng chính là tên Đường Kính Chi đó bày trò.

Lục phiến môn chuyên đi vu oan giá họa cho nên Âm Lôi suy bụng ta ra bụng người:

Vương Mông suy nghĩ một chút, cảm thấy Âm Lôi nói có lý, nhưng ngoài nghiêng răng ken két ra thì không biết phải làm sao.

Trong khi ba người bọn chúng ta mặt mày u ám, tinh thần sa sút thì có một hạ nhân đi vào thi thắm bên tai hần vài câu, Vương Mông tức thì sáng mắt giục:

- Mau mau mời người đó vào.

330. Chương 336: Biệt Viện Chẩn Bệnh.

Biệt viện Đường gia cách thành không xa, chừng nửa canh giờ là xe ngựa đã tới nơi, Đường Kính Chi nhảy xuống ngựa trước gọi nô bộc mở cửa.

Đi qua cổng được một quãng đi Lâm Úc Hương đi lên đón, khuôn mặt vốn có chút kích động nhìn thấy Đường Kính Chi bế một nữ tử xa lạ tuy có vẻ bệnh tật nhưng vẫn xinh đẹp tuyệt trần, mặt tức thì sầm xuống, trong lòng khó chịu cực độ.

- Úc Hương, có phòng trống không, mau đưa ta tới đó.

Vì đề phòng có kẻ gian giở trò, từ sau khi tới biệt viện, Lâm Úc Hương liền chú ý nắm bắt hoàn cảnh xung quanh, đồng thời lệnh mấy quân sự trong phủ mang theo quân lý hạ nhân thật nghiêm ngặt, nhất là chuyển ra vào, ăn uống ở biệt viện.

Dù trong lòng không vui Lâm Úc Hương nhưng nàng hiểu phần nào con người tướng công vợ bỏ, thấy vẻ mặt y cấp thiết, không nói gì, đi trước dẫn đường, tới một tiểu viện vốn chuẩn bị cho chủ tử Đường gia nhân rồi tới đây, hiện giờ chưa có người ở.

Đặt Hồ Kiều Kiều lên giường, Đường Kính Chi nói vội:

- Úc Hương, trước đó Kiều Kiều sức khỏe không tốt, đã ngất xỉu, nàng mau bắt mạch cho nàng ấy.

Thấy Đường Kính Chi lo lắng cho nữ tử xa lạ, Lâm Úc Hương cố dần cảm xúc không tốt trong lòng xuống, ngồi xuống bên giường hít sâu tận lực bình tĩnh trở lại, lúc này mới nhắm mắt chẩn mạch cho Hồ Kiều Kiều, thời gian trôi đi từng chút từng chút một, đôi mày liễu của nàng cũng càng lúc càng nhíu chặt.

- Thế nào?

Thấy Lâm Úc Hương mở mắt ra, Đường Kính Chi hỏi gấp:

Lâm Úc Hương không thèm nhìn y, kéo chăn đắp kín người Hồ Kiều Kiều, nói:

- Sức khỏe cô ấy rất yếu, tuyệt đối không được để gặp gió.

Đường Kính Chi liền tới giúp, lấy chăn bọc kín Hồ Kiều Kiều như gói bánh.

Thấy y lại muốn lên tiếng hỏi, Lâm Úc Hương kín đáo đưa mắt ra hiệu, rồi đi trước, Ngọc Nhi cũng ra theo, trong phòng còn lại mỗi Hồ Phụng Kiều.

- Muội muội, muội nói xem bệnh của tỷ liệu có chữa được không?

Nằm thiêm thiếp trên giường, Hồ Kiều Kiều hiếm một lần chủ động nói chuyện với muội muội:

Hồ Phụng Kiều mũi cay cay, quát nhẹ:

- Đừng có nói vớ vẩn, gia gia mới đi không lâu, chẳng lẽ tỷ muốn bỏ muội mà đi à?

Hồ Phụng Kiều nhìn muội muội rồi nhắm mắt lại không nói nữa.

Rời phòng, ra cổng tiểu viện, Lâm Úc Hương mới đứng lại, giọng lạnh tanh:

- Nhị gia, cô nương đó là ai?

Đường Kính Chi không biết trả lời ra sao, ấp úng một hồi nói:

- Nàng kẻ người ta là ai, nói trước cô ấy bị bệnh gì, có thể chữa được hay không đã.

Trước đó Đường Kính Chi bế Hồ Kiều Kiều như thế, chẳng cần y nói Lâm Úc Hương cũng đoán được vài phần, nghĩ tướng công vợ bỏ đã có bốn vị di nương, nàng khó khăn lắm mới chấp nhận được, vậy mà còn ra ngoài trêu hoa ghẹo cỏ, lòng bực bội không sao chịu nổi.

Kẻ đa tình cũng chính là kẻ bạc tình.

Trong nhà có bao nhiêu thê thiếp ngóng chờ, vậy mà y còn ra ngoài ...

Càng nghĩ càng giận, bao nhiêu ôn nhu bao nhiêu quan tâm trù mền trước đó của y lúc này với nàng nếu biến thành giả dối, đều biến thành biểu hiện của kẻ tham hoa háo sắc bạc tình.

Đường Kính Chi lúc này lo cho Hồ Kiều Kiều nên không nghĩ tới phương diện khác, thấy Lâm Úc Hương mặt âm trầm không nói không rằng thì tay chân giá băng, chẳng lẽ ứng vào câu hồng nhan bạc mệnh, Hồ Kiều Kiều mắc bệnh nan y gì đó sao?

Lâm Úc Hương miễn cưỡng thu lại tâm tình, tự an ủi bản thân hẳn có ẩn tình khác chuyện chưa chắc như mình nhìn thấy, lên tiếng nói:

- Cô nương đó mặc dù chỉ cảm lạnh thông thường, nhưng do bẩm sinh thể chất yếu ớt, kinh mạch ứ tắc, cho nên bệnh mới nghiêm trọng như thế, dùng được hoàn do thiếp thân luyện chế, ba ngày là có thể bình phục rồi.

- Bình phục được là tốt rồi.

Đường Kính Chi thở phào:

Có điều tiếp đó Lâm Úc Hương lại làm y lo cuống lên:

- Có điều thể chất cô nương này kém hơn người bình thường quá nhiều, dù lần này có chữa khỏi thì sau này gặp bệnh nhẹ cũng có thể mất mạng.

Sinh mạng nàng thực sự mong manh thế sao, giờ nàng vừa tròn 18, chính tuổi đẹp nhất của người thiếu nữ, chính lúc tuổi xuân tràn trề.

Hiện giờ nàng đã suy yếu như thế, qua vài năm nữa còn thế nào? Nghe Lâm Úc Hương nói thế, Đường Kính Chi cảm thấy khó tin, khó chấp nhận.

- Úc Hương, nàng nhất định phải nghĩ cách cứu Kiều Kiều.

Quá khẩn trương, Đường Kính Chi đi tới nắm chặt tay Lâm Úc Hương.

Tay bị bóp quá chặt, Lâm Úc Hương đau tới nhú máu, “Rốt cuộc nữ tử này là ai, vì sao khiến tướng công vợ bỏ này coi trọng như thế? Trước giờ chưa từng nghe nói y có hồng nhan tri kỷ ở bên ngoài!”

- Điều này, muốn trị khỏi cũng không phải là không có cách, nhưng sẽ mất rất rất nhiều thời gian, rất tổn công sức.

- Thật sao? Chỉ cần chữa được là tốt rồi.

Đường Kính Chi mừng rỡ:

Lâm Úc Hương khẽ gật đầu, cắn môi nói:

- Phương pháp là cần tĩnh dưỡng, tâm tình phải bình ổn, không được lo lắng, suy nghĩ nhiều, ngoài ra ..

- Ngoài ra làm sao?

- Nhị gia rốt cuộc cô nương ấy là ai?

Lâm Úc Hương cuối cùng không nhịn được lên tiếng hỏi:

Ngọc Nhi nghe nói Hồ Kiều Kiều có thể cứu được, mừng thay cho nàng, có điều thêm một người chia sẻ tướng công của mình, nếu nói trong lòng nàng không khó chịu thì là giả dối.

Đường Kính Chi thấy Lâm Úc Hương cố chấp muốn biết thân phận của Hồ Kiều Kiều, do dự một chút rồi đem hết ngọn nguồn kể cho nàng nghe, đồng thời tuyên bố rõ ràng rành mạch sau này sẽ cưới Hồ Kiều Kiều về phủ.

Lâm Úc Hương sớm đã có dự cảm rồi, đứng im lặng rất lâu mới lạnh nhạt nói:

- Nếu đã như thế thì giữ cô ấy ở lại biệt viện đi, sức khỏe cô ấy quá yếu, cần nghỉ ngơi nhiều, không thể phiền lòng vì chuyện vụn vặt.

Y là gia chủ muốn cưới ai thì cưới, nàng không có quyền gì ngăn cản, nhưng y không hề nói gì với nàng hay các tỷ muội khác đã tuyên bố như thế, tức là y không tôn trọng các nàng.

- Vậy, còn chữa trị ...

- Dùng được thiện điều dưỡng nhẹ nhàng lâu sẽ khỏi, bao lâu phải xem sức khỏe của cô ấy.

Lâm Úc Hương dứt lời không thèm nhìn Đường Kính Chi cái nào, nghe hết chuyện nàng nhận ra tướng công vợ bỏ không phải là háo sắc đi trêu hoa ghẹo nguyệt mà là mềm lòng, nàng quá hiểu tướng công của mình, y dễ mềm lòng trước nữ nhân.

Song dù y không phải kẻ bạc tình thì kết quả vẫn thế, nàng không vui, có điều việc cần làm vẫn phải làm định tới báo cho Đường lão thái quân, đây là chuyện lớn nàng không thể không bẩm báo:

Đường Kính Chi mở hồ cảm giác mình làm sai chuyện gì đó rồi, lúc này tạm như thế đã, nói chuyện với nàng sau vậy, liền quay lại bên giường báo tin mừng:

- Kiều Kiều, Úc Hương nói có cách trị bệnh cho nàng, từ hôm nay trở đi nàng ở lại nơi này chuyên tâm điều dưỡng.

- Thật sao?

Tỷ muội Hồ Kiều Kiều đồng thanh hỏi:

Đường Kính Chi gật mạnh đầu khẳng định:

- Úc Hương bảo nàng cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không được suy nghĩ việc gì cả, từ giờ trở đi nàng ở đây, không được đi đâu hết.

- Vâng.

Hồ Kiều Kiều không chút do dự, chấp nhận luôn:

Hồ Kiều Nô thì không vừa lòng:

- Tỷ đồng ý nhanh thật đấy, tỷ ở đây thì Lưu Yên Các phải làm sao? Đám người kia nếu như đòi tỷ đánh đàn thì muội phải xử lý thế nào?

- Cùng lắm thì đóng cửa.

Đường Kính Chi quay người lại, nổi giận với Hồ Phụng Kiều, nha đầu này chẳng lẽ không nhìn ra sinh mạng tỷ tỷ mình đã gặp rắc rối rồi sao?

- Người biết cái gì? Người hiểu được bao nhiêu chuyện ...thứ nam nhân thói tha các người luôn tưởng mình làm đúng ...

- Muội muội, từ hôm nay trở đi tất cả sản nghiệp của Hồ gia đều thuộc về muội.

Hồ Phụng Kiều mặt biến sắc, vừa nổi giận thì bị Hồ Kiều Kiều nhẹ nhàng cắt ngang.

Sắc mặt Hồ Phụng Kiều càng thêm khó coi:

- Phiêu Phiêu tuy hai là một, tỷ tỷ, tỷ muốn buông tay, bỏ mặc hết sao?

331. Chương 337: Khách Tới Thăm.

Hồ Kiều Kiều áy náy nói:

- Phụng Kiều, tỷ thực sự không giúp gì được muội nữa.

- Hừm, gia gia đi không lâu, giờ tỷ tỷ cũng muốn đi ...

Hồ Phụng Kiều mi liễu run run, phát tay áo bỏ đi.

Hồ Kiều Kiều không giữ, chỉ nói:

- Tình cảnh Đường gia không tốt, nếu bên muội có tin tức gì, nhớ thông báo cho Đường phủ một tiếng.

- Muội mặc xác.

Hồ Phụng Kiều không thềm quay đầu lại, giọng căm tức:

Dù sao Đường Kính Chi cũng là chủ nhân, Hồ Phụng Kiều muốn đi, y phải đi tiễn, suốt dọc đường đi Hồ Phụng Kiều không thềm nhìn y cái nào, đợi nàng lên xe ngựa đi rất xa rồi, Đường Kính Chi vẫn còn đứng thừ người ra đó thêm một lúc rồi mới thở dài quay về.

Hôm nay đầu óc y cứ rối tung lên, cảm thấy mình làm việc không được ổn thỏa cho lắm, nhưng nghĩ mãi không ra mình làm gì không ổn.

Đến khi quay về tiểu viện Hồ Kiều Kiều nghỉ ngơi, phát hiện cửa có thêm mấy hạ nhân quen mặt, tất cả đều là người bên cạnh lão thái quân.

“Không xong, lão thái quân sẽ không làm khó Kiều Kiều chứ?” Lòng giật đánh thót một cái, y đi nhanh vào trong.

Nhưng cảnh tượng bên trong lại hoàn toàn khác suy nghĩ của y, khác tới mức làm Đường Kính Chi tưởng mình hoa mắt, chỉ thấy Đường lão thái quân nằm trên ghế đu mang từ Đường phủ tới chuyện trò vui vẻ với Hồ Kiều Kiều, Lâm Úc Hương và Ngọc Nhi cùng kính đứng bên.

Đường lão thái quân thấy y quay lại thì vui vẻ vẫy tay gọi:

- Lăng Nhi, lần này cháu tìm cho nãi nãi một đồng bạn tốt đấy.

Lời này khiến mọi người trong phòng mỉm cười, Đường Kính Chi thoáng ngớ ra rồi cũng bật cười, hiện giờ lão thái quân cũng rất yếu, chỉ đi lại thôi khó khăn, Hồ Kiều Kiều cũng như thế, hai người bệnh đều chỉ nằm trên giường, chẳng phải đôi bạn đồng bệnh tương lân hay sao?

- Nãi nãi, không bao lâu nữa Úc Hương sẽ chữa lành cho mọi người mà.

Đường Kính Chi quay sang nhìn Lâm Úc Hương cảm kích:

- Ủ, Úc Hương đúng là có bản lĩnh này.

Đường lão thái quân vừa nói vừa kéo Lâm Úc Hương ngồi xuống bên giường.

Chuyện Hồ Kiều Kiều vậy là xong, Đường Kính Chi chỉ ở lại trò chuyện một lúc phải cáo từ rời đi, Đường lão thái quân bảo Lâm Úc Hương đi tiễn, còn bà nhìn đích tôn có vẻ dăm chiêu.

Lâm Úc Hương vốn đang bất mãn vì y có cả đồng kiều thê mỹ thiếp rồi, vậy mà còn tham lam ôm nữ nhân về, nhưng thấy y mới ngồi được một lúc đã phải tắt bật rời đi, trong lòng có chút quyến luyến, đưa mắt tiễn Đường Kính Chi tới lúc y biến mất trong con đường nhỏ giữa rừng, nàng thở dài quay về.

Sáng hôm sau, Đường Kính Chi tập võ xong, đang ăn sáng trong tiểu viện của Ngọc Nhi thì có hạ nhân tới báo có khách đến, nhưng không nói danh tính, đang đợi ở đại sảnh.

Tình hình hiện giờ không cho phép nơi lòng, cho nên dù ở trong phủ Ngọc Nhi vẫn theo sát Đường Kính Chi ra đại sảnh gặp khách.

Bước qua ngưỡng cửa chỉ thấy một người cao to đội mũ rộng vành, mặc võ phục, lưng đeo kiếm, đang đứng xoay lưng lại phía cửa chính, nhìn ra cửa sổ bên ngoài.

Sao hộ vệ lại để một người lai lịch bất minh đem theo vũ khí vào đây thế này, Đường Kính Chi cảnh giác dừng bước, chấp tay hỏi:

- Xin hỏi huynh đệ là ?

Người kia không quay lại, tay cầm hồ lô bạch ngọc đưa ra :

- Tại hạ có rượu, các hạ có sẵn lòng làm một chén không ?

Ặc, tưởng ai hóa ra là hán thảo nào ...Đường Kính Chi phì cười.

Ngọc Nhi thì lại nhặt nhẻo nói:

- Nhị gia, tỳ thiếp có việc xin lui trước, lát nữa Nhị gia có ra ngoài thì cho người gọi tỳ thiếp một tiếng.

Người đó chẳng phải ai xa lạ mà là Giả Lâm hảo hữu của Đường Kính Chi, hay có thể nói là muội phu của y cũng được.

Biết Ngọc Nhi không thích Giả Lâm nên Đường Kính Chi để nàng tự nhiên, đi tới nhìn Giả Lâm từ trên xuống dưới một lượt :

- Giả huynh, huynh ăn mặc kiểu gì thế này ?

- Hà hà, giống khách giang hồ không ? Nói cho đệ biết ngoài cửa Đường phủ rất nhiều kẻ khả nghi, nên ta phải ăn mặc thế này che mắt chúng đấy.

- Giống, đệ suýt nữa bị lừa.

Kẻ khả nghi đó toàn là nạn dân, ám vệ Đường gia trải quanh phủ để phòng bị, Đường Kính Chi không giải thích phẩy tay đuổi hết nha hoàn hạ nhân ra ngoài, lấy chén đặt lên bàn, biết hẳn không vô cớ tới đây trong thời điểm nhạy cảm thế này ắt có việc trọng đại, nhưng câu đầu tiên Đường Kính Chi lại hỏi :

- Thi Thi sao rồi, có quen với cuộc sống mới chưa ?

- Thi Thi à ... biết nói sao đây ?

Giả Lâm chép miệng :

Chẳng lẽ Giả Giang Thị làm khó nàng, Đường Kính Chi hỏi gấp :

- Thi Thi làm sao ?

- Đệ sờ cái hồ lô ngọc này đi.

Giả Lâm đột nhiên chuyển đề tài làm Đường Kính Chi chẳng hiểu ra sao, chẳng lẽ cái hồ lô bạch ngọc này có liên quan tới Thi Thi, đưa tay sờ hồ lô sáng bóng, sờ cảm giác trơn mịn không chút gợn nào.

- Cái hồ lô ngọc này giống cơ thể Thi Thi vậy, không có chút tỳ vết nào, đường cong uốn lượn mềm mại, nhất là khi nàng nằm sấp xuống, bờ vai thon thon này, cái lưng ong mượt mà và cặp mông tròn mẩy đầy đặn càng không khác gì, đưa tay sờ chỗ nào cũng thấy mềm mại mịn màng như ngọc, sáng khoai vô tận, làm người người ta hồn siêu phách lạc. Đặt nàng nằm lên gối vuốt ve dọc người nàng, nghe tiếng nàng thở dốc rên siết, âm thanh vừa ngây thơ vừa buông thả phát ra từ mũi nàng, ôi cảm giác đó tuyệt vời ....

- Nhưng, ngừng ở đó.

Đường Kính Chi không chịu nổi nữa, vội lên tiếng ngăn hẳn lại:

- Thi Thi là muội muội của đệ đấy.

Giả Lâm háy mắt, cười dâm:

- Thế mới kích thích phải không?

Đường Kính Chi ho khan một tiếng tên này cái gì không thông chứ chuyện nam nữ đúng là lão tổ, nghe chừng Đỗ Thi Thi vẫn ổn, tạm thời vậy là đủ, hiện y cũng không thể quan tâm nhiều hơn, nói lảng sang chủ đề khác:

- Hôm nay huynh tới đây để làm gì?

- À phải, Kính Chi, đệ không phải huynh đệ tốt, ta muốn nhìn cảnh tên cầu quan đó chui xuống gầm bàn trốn như con chó biết chừng nào ...

Hai ngày qua chi tiết vụ hành thích Vương Mông qua gia công chế biến của “ai đó” truyền khắp Lạc Thành, nhất là hai phần Vương Mông hèn nhát hèn nhát ra sao, và nghi vấn có ý ám chỉ rõ ràng trong sự kiện trúng độc ở Tế Sinh Đường, người khác có thể không đoán ra chủ mưu vụ hành thích kia, Giả Lâm đủ thông tin và thông minh đoán ra được.

Thấy Đường Kính Chi trừng mắt, Giả Lâm cười hì hì nói:

- Đệ thật không biết hưởng thụ cuộc sống ... thế này tên cầu quan đó hôm qua bí mật cho mời gia chủ của lục đại gia Lạc thành ta tới bàn việc, chỉ thiếu Giả gia ta và Đường gia của đệ.

Sáu gia tộc lớn nhất Lạc Thành vượt trội các gia tộc khác lần lượt là Đường gia, Tiền gia, Vu gia, Dương gia, Giả gia, Hạ gia.

Đường Kính Chi giật mình, y hoàn toàn không có tin tức gì về việc này dù cho người theo dõi sát xao phủ thành thủ, có thể thấy cuộc tụ hội này vô cùng quan trọng, sốt ruột giục:

- Chuyện đó thế nào, huynh có biết không?
- Biết, tối hôm qua Hạ lão gia bí mật tới gặp phụ thân ta.
- Hạ lão gia?

Đường Kính Chi sửng sốt:

- Hắc hắc, đúng đấy, người từng thế không bao giờ cho một người họ Đường bước qua ngưỡng cửa Hạ gia ấy, nhờ công của đệ mà, không nhớ sao?

Giả Lâm trêu ghẹo:

Đường Kính Chi tất nhiên biết, vì cô tiểu thư của Hạ gia không nghe cha mẹ khuyên can, nhất định gả cho y làm thiếp mà lại, Hạ lão gia cuối cùng phải chiều ý con, nhưng đồng thời cũng lập lời thề độc kia.

Xem ra Hạ lão gia mạnh mẽ song vẫn lo cho con, nên gián tiếp dùng cách này truyền lời tới tai Đường Kính Chi.

332. Chương 338: Lại Tới Công Đường.

Đường Kính Chi xua tay bảo Giả Lâm nói tiếp.

- Hạ lão gia kể, tên cầu quan đó muốn bọn họ quyên tiền, quyên lương thực chẩn tã, đồng thời muốn bọn họ thu nhận nạn dân vào làm việc, hắn sẽ xin triều đình ca tụng công đức, ngoài ra còn ngầm ám thị sau này sẽ để bọn họ mua rẻ lại gia sản của Đường gia ..

- Hắn nằm mơ nói mộng.

- Đúng vậy, nếu cách đây hơn một tháng có khi hắn thành công, hiện danh dự của cầu quan đã tổn hại nghiêm trọng, liên tiếp chuyện con hắn bị bắt, hắn bị hành thích, tên chó săn Trương Tú bị Đường lão thái quân đánh giữa đường, không ai tin hắn có thể làm gì được Đường gia nữa. Vả lại nhờ có Đường gia đưa hết nạn dân ra ngoài, trị an trong thành trở lại bình thường, bọn họ mới có thể kinh doanh làm ăn, tên cầu quan ấy định kéo nạn dân lại ai mà chịu chứ, Tiền gia và Vu gia thì nói chuyện trọng đại cần suy nghĩ, còn Hạ gia và Dương gia lấy lý do gần đây làm ăn không tốt từ chối rồi. Đúng là tên ngu xuẩn không biết thời thế.

Giả Lâm cười nhạo báng:

- Là hắn cùng đường thôi.

Đường Kính Chi lắc đầu, lại hỏi:

- Còn nữa không?

.....

Tiền Giả Lâm về rồi, Đường Kính Chi đi tìm Ngọc Nhi cùng ra chỗ đất hoang, trên đường đi đem chuyện Giả Lâm kể nói cho nàng nghe.

- Cái gì, Vương Mông vì không cho nạn dân tương trợ Đường gia, bỏ tiền mua lương thực cứu tế, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Mười mấy vạn nạn dân, mỗi ngày ăn bao nhiêu lương thực, Đường gia nuôi nổi là vì trước khi thiên tai bùng phát đã tích trữ lương lớn lương thực, còn bây giờ giá lương thực đã tăng lên gấp cả chục lần, Đường gia có giàu tới mấy cũng không nuôi nổi.

Quan trọng hơn nữa hiện giờ mua được một lượng lớn lương thực như vậy là rất khó.

Đường Kính Chi giải thích cho Ngọc Nhi nghe, tuy nàng hơi lo xa nhưng vấn đề này cần thận vẫn hơn, nói:

- Hiện giờ hai bên đã ở vào thế quyết đọan đối phương vào chỗ chết cho bằng được, Vương Mông chắc chắn nghĩ tới việc lôi kéo nạn dân để cô lập Đường gia ta, hắn có thể mua lương thực cứu tế trong khoảng vài ngày để lừa nạn dân quay sang phía mình, đó ắt sẽ là thời gian hắn ra tay với Đường gia. Như vậy cũng tốt,

chỉ cần hẩn thực hiện kế hoạch này, chúng ta sẽ biết ngay hẩn sắp giờ trò, cho nên giờ cần phát tán tin tức này ra, như thế nạn dân sẽ không mắc lừa nữa.

Thậm chí Đường Kính Chi còn thấy đây là một cơ hội, có thể lợi dụng để lực lượng mà bọn họ tập hợp được vờ bị Vương Mông lung lạc để vào thành, sẵn sàng ứng phó trường hợp khẩn cấp.

Chỉ một điều duy nhất y chưa hiểu là Giả Lâm nói trước khi về Hạ lão gia nói “có chuyện chạy về cửa bắc là có ý gì”

Theo kiến nghị của Bàng Việt và Từ Thức, Đường Kính Chi để lộ ra những địa điểm dấu lương thực của Đường gia, dụ đám Trương Thiếu Kiệt tới nhằm tiêu diệt bớt lực lượng của bọn chúng, nhưng cuối cùng kẻ tới là người của Chân Uy tiêu cực có quan hệ với Điền gia, đám Trương Thiếu Kiệt không thấy đâu.

Rồi vài ngày tiếp đó Lạc Thành đột nhiên trở nên yên tĩnh, có vẻ như mọi chuyện quay trở lại bình thường.

Có điều Đường Kính Chi biết đó là bình yên trước cơn bão.

Vương Mông khẩn trương bố trí cạm bẫy, Đường Kính Chi cũng chẳng rảnh rỗi, mấy ngày sau đó y đã bí mật đưa hết toàn bộ chủ tử còn lại của Đường gia ra ngoài thành.

Sương Nhi, Nhu Nhi và Uyển Nhi vốn không muốn đi, muốn ở lại công cam cộng khổ với y, nhưng Đường Kính Chi dứt khoát không cho, người của Đường gia càng ít, một khi có nguy hiểm, y mới càng dễ thoát thân, hiện giờ ở trong Đường phủ chỉ có y, Ngọc Nhi cùng Từ Phúc.

Từ Phúc vì Đường gia vất vả cả đời, nơi này là nhà ông, ông quyết liều chết ở lại bảo vệ nó.

Ngày hôm đó Đường Kính Chi và Ngọc Nhi dẫn mấy chục hộ vệ từ chỗ đất hoang trở về thì gặp mấy tên công sai cầm cương đao đứng trước cổng, Hoắc Canh Sinh cũng trong số đó, thấy y, tên chó săn cười lạnh chùng rất đặc ý nói:

- Đường nhị gia, hôm nay Vương đại nhân xét xử vụ án quan viên Lạc thành tham ô hối lộ, muốn mời ngài tới đó một chuyến, hiệp trợ điều tra.

Tôi rồi đây, Đường Kính Chi thăm nhủ, thản nhiên hỏi:

- Hả? Ai hối lộ, liên quan gì tới ta.

Hoắc Canh Sinh vờ cung kính rất đều giả:

- Chuyện này tiểu nhân không biết, đợi tới khi lên công đường thì ngài sẽ hiểu thôi.

Lúc này trời đã xẩm tối, Vương Mông chọn xử án vào giờ này, có thể thấy muốn loại bỏ trợ lực của Đường gia từ nạn dân, chỉ cần hẩn hạ lệnh đóng cửa thành ...

Đường Kính Chi hơi nhíu mày, thoáng chốc hiểu ra câu nói kia của Hạ lão gia.

- Đường nhị gia, không nên để Vương đại nhân đợi lâu, không hay.

Hoắc Canh Sinh giục:

- Đi trước dẫn đường!

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đưa mắt nhìn nhau trao đổi, thì thầm dặn ám vệ bên cạnh sau đó đi về phía nha môn.

Tới công đường thấy có không ít người dân tụ tập bên ngoài xem xử án, Cao Mộc, Vương Hải, Quan Chấn Đông cũng có mặt trong đám đông.

Vào trong, Vương Mông sắc mặt nghiêm nghị ngồi sau bàn xử án, thấy Đường Kính Chi xuất hiện thì khóe miệng nhếch lên cười lạnh lùng.

Giữa công đường quỳ có một người quỳ, tóc tai xõa xượi che khuất mặt không nhìn rõ là ai, dù đã quỳ những người lão đảo như chực ngã đến nơi.

- Đường Kính Chi, lâu rồi không gặp.

Vương Mông cười rất âm hiểm:

Đường Kính Chi chỉ tùy ý chấp tay, nhếch mép lạnh nhạt nói:

- Phải, từ ngày Vương đại nhân bị thích khách ám sát tới giờ chưa gặp rồi, bị đá một phát bay vèo đi như thế mà vẫn bình an vô sự, đúng là ở hiền gặp lành.

Vương Mông tức tím mặt, râu dê rung rung, đã sắp không áp chế được lửa giận rồi.

- Lão xược, dám nhạo báng mệnh quan triều đình giữa công đường, người đâu, kéo ra đánh hai mươi gậy.

Âm Lôi ở bên cạnh đột ngột nhảy ra quát:

Mấy tên nha dịch bước tới định thi hành mệnh lệnh.

“Cheng” một tiếng cực đều, hộ vệ Đường gia rút đao ra một nửa, Âm Lôi thấy mấy tên nha dịch hoảng sợ thối lui cười gằn:

- Đường Kính Chi, ngươi muốn tạo phản à?

- Đường mỗ từ nhỏ đọc sách thánh hiền, trung quân ái quốc, làm gì có chuyện tạo phản.

Đường Kính Chi chấp tay hướng về phía kính thành, ung dung đáp:

- Âm Lôi, ngươi là tên nha lại nhỏ bé ngu dốt ta không chấp, đừng quên ta là cử nhân, ngươi không đánh được ta đâu. Vả lại ngươi bảo ta nhạo báng mệnh quan triều đình, tức là ta bảo Vương đại nhân “ở hiền gặp lành” là sai à? Ý ngươi Vương đại nhân là gian ác xảo trá, đáng lẽ bị thích khách giết chết mới đúng?

Ngoài cửa người dân nghe vậy cười ồ cả lên, làm mặt Âm Lôi cực kỳ khó coi.

- Im lặng!

Biết luận mồm mép mười tên Âm Lôi cũng chẳng nói lại nổi Đường Kính Chi, vả lại mấy trò dọa dẫm này dùng với kẻ tầm thường còn được, dùng với Đường Kính Chi chỉ tốn thời gian, Vương Mông gõ mõ một đường, quát hỏi:

- Đường Kính Chi, ngươi có biết hôm nay bản quân gọi ngươi tới công đường là có việc gì không?

- Mong được Vương đại nhân chi rõ.

- Được, bản quan hỏi ngươi, ngươi mua mảnh đất hoang ngoài thành tổng cộng tốn bao nhiêu tiền?

Vương Mông uy nghiêm quát hỏi:

- Ba mươi vạn lượng bạc.

Quả nhiên hần nhấm vào chuyện này, đây là yếu điểm lớn nhất đương nhiên Đường Kính Chi đã chuẩn bị trước:

Cầm mõ đường gõ đánh “sầm” một cái xuống bàn, Vương Mông hỏi tiếp:

- Ba mươi vạn lượng bạc? Đường Kính Chi ngươi có biết mảnh đất hoang đó lớn cỡ nào không?

- Không biết.

Y giả trò vô lại làm Vương Mông ngớ ra:

- Đừng có giả vờ hồ đồ, mảnh đất hoang đó do ngươi mua, ngươi lại không biết diện tích bao nhiêu à?

333. Chương 339: Vẫn Còn Nhân Chứng.

Đường Kính Chi nhún vai, cố tình nói:

- Đường mỗ chỉ biết mảnh đất hoang đó chất lượng đất không tệ, nếu như đào một con kênh cải tạo thành ruộng tốt thì giá trị tăng lên rất nhiều.

Chỉ có nhà cửa và ruộng vườn mới đo đạc diện tích ghi sổ sách kỹ càng, còn vùng đất ngoại thành như Đường gia mua chỉ miêu tả rất mơ hồ cách thành bao nhiêu dặm, hình dạng thế nào.

- Nói láo! Nếu người không biết mảnh đất đó diện tích bao nhiêu, kiếm được bao nhiêu tiền há bỏ ra tận 2 vạn lượng bạc đi hối lộ quan trên? Hơn nữa chuyện này thành rồi, còn hứa cho Lưu Bưu một vạn lượng bạc!

Vương Mông sớm điều tra việc này rõ ràng, nói ra có chứng có cứ:

Bên ngoài lại xôn xao, có điều chỉ vì tặc lưỡi vì tiền tài của Đường gia, chẳng thể nói có cảm xúc gì về chuyện Đường gia đi hối lộ, hay quan viên nhận hối lộ, ở Vương triều Minh Hà lúc này nó thành chuyện hiển nhiên rồi.

Đường Kính Chi vẫn tiếp tục giả ngốc:

- Vương đại nhân nói cái gì thế, Đường mỗ không hiểu.

- Hừm, Lưu Bưu ở đây người không cãi được đâu.

Vương Mông chỉ người tóc tai bù xù quỳ dưới công đường:

- Đây, đây là Lưu đại nhân sao?

Đường Kính Chi giật mình, người gầy gò da bọc xương kia chính là Lưu Bưu vốn to béo như con hà mã đó sao, không biết Vương Mông dày vò thế nào mà trông hẩn không còn ra dạng người như thế.

Vương Mông thấy Đường Kính Chi biến sắc thì cười đắc thắng:

- Đương nhiên là hẩn rồi, sao? Người không tin à?

- Nếu đúng là Lưu đại nhân thì sao nào? Có chứng cứ gì chứng minh Đường mỗ đưa cho hẩn tiền hối lộ quan trên, hơn nữa Vương đại nhân tội này phải có hai người, xin hỏi vị quan nào ăn hối lộ vậy? Đại nhân đã tra ra chưa?

Đương Kính Chi chẳng hoảng, đứng đĩnh hoi lại:

- Được coi như người mồm mép, chuyện này người không thừa nhận cứ đặt qua đã, không phải người dựa vào mồm mép là có thể xóa tội được đâu.

Sắc mặt Vương Mông chỉ hơi biến đổi, hiển nhiên hẩn dự liệu được chuyện này không dễ bắt Đường Kính Chi nhận tội, hỏi tiếp:

- Vậy ta hỏi người, lần trước Tế Sinh Đường làm người bệnh trúng độc chết, người có nhận tội không?

- Nực cười! Tế Sinh Đường của Đường gia ta bán được hoàn cứu người vô số, làm gì có chuyện làm người ta bị độc chết, Lâm mỗ vì sao phải nhận tội?

Đường Kính Chi phui áo cười khẩy.

Đường Kính Chi dứt lời thì bên ngoài đã sôi trào.

- Đại nhân, chuyện này nhất định có kẻ hãm hại Đường gia.

Không ít nạn dân xô đẩy nha dịch

Thậm chí có người chửi bới thẳng tên Vương Mông, nhưng họ quá đông, nha dịch không bắt được ai.

Vương Mông gõ bàn mấy lần không ăn thua, tức tối rống lên:

- Mấy người đó đều tới Tế Sinh Đường xem bệnh bốc thuốc, sau đó chết trước cổng Tế Sinh Đường, không phải bọn họ trúng độc từ được hoàn của Tế Sinh Đường thì sao mà chết?

- Chuyện này Vương đại nhân phải rõ hơn Đường mỗ chứ!

Đường Kính Chi cười lạnh:

- Giỏi, giỏi, giỏi! Đường Kính Chi, vụ án này người cũng có thể chối, vậy bản quan hỏi người lần nữa, lần trước bản quan xử án trên công được, đột nhiên có mấy kẻ gian xông vào hành thích, mấy kẻ đó có phải do người sai phải không?

Vương Mông hỏi hết vụ án này tới vụ án khác, hiển nhiên chuyện này nhất định phải hạ được Đường gia.

- Không phải, Đường mỗ lấy đâu ra cái gan lớn thế.

Đường Kính Chi mĩa mai:

- Vương đại nhân quên rồi sao, bọn họ xông vào là để đòi mạng cho nhà “Lưu đại đầu” ai đó bị cho người tới giết người cướp đất, chứ đâu phải đòi lại công bằng cho Đường gia.

Bên ngoài tức thì không ít người cười rộ lên.

- Đường Kính Chi!

Vương Mông mặt mày dữ tợn, cầm đường mộc đập xuống bàn, tiếng động truyền đi rất xa, làm người nhất gan sợ run người:

- Cho dù người khua môi múa mép, lần này bản quan cũng sẽ khiến người cúi đầu nhận tội, người đâu, dẫn nhân chứng.

Đường Kính Chi nghe vậy thì sững sốt, lần hành thích đó ngoại trừ Hồng Phong ra thì những người còn lại đều là ám vệ của Đường gia, hấn lấy đâu ra nhân chứng, nếu người nào đó bị bắt thì y phải biết chứ?

Y đang nghi hoặc thì một thanh niên đi vào công đường, Đường Kính Chi bật cười, thì ra nhân chứng mà Vương Mông nói lại là Trương Thiếu Kiệt.

- Đường Kính Chi, người nhận ra người này chứ?

Vương Mông chỉ Trương Thiếu Kiệt hỏi:

Đường Kính Chi vốn muốn nói là không nhận ra, nhưng mắt đảo một vòng, lời ra đến bên miệng lại thay đổi:

- Đường nhiên nhận ra, đây chẳng phải Trương Thiếu Kiệt Trương đại nhân vinh quang thăng lên làm phó tổng bộ đầu Lục phiên môn đó sao?

Trương Thiếu Kiệt mặt hơi biến sắc, hung dữ trừng mắt lên nhìn sang, Ngọc Nhi lúc này đứng bên Đường Kính Chi, thần sắc vốn phức tạp trong nháy mắt trở thành băng giá.

- Hừm, Trương đại nhân trừ là phó tổng bộ đầu Lục phiên môn còn có một thân phận khác, đó là sư đệ tên đầu lĩnh hành thích bản quan.

Bên ngoài có người dân thường không hiểu chuyện xôn xao bàn tán, thế này tức là sao? Quan viên triều đình có liên quan tới thích khách? Thế thì sao lại đổ cho Đường gia?

- A, nếu đã như thế Vương đại nhân phải bắt lấy kẻ này, nghiêm hình tra khảo, hỏi cho ra tung tích sư huynh của hấn chứ?

Đường Kính Chi làm bộ kinh ngạc:

- Đường Kính Chi, chuyện tới nước này người còn muốn cãi à? Bản quan nói cho người biết, bộ đầu của lục phiên môn khác với công sai bình thường, thân phận bọn họ đặc thù, khi xử lý chuyện phức tạp, hoặc gặp phải nguy hiểm, có thể tùy cơ ứng biến, tên thích khách đó có là sư huynh của Trương đại nhân, cũng không vi phạm luật pháp Minh Hà.

Đường Kính Chi gật gù:

- Ý Vương đại nhân là Trương đại nhân có thể tùy cơ ứng biến vu oan hãm hại chứ gì người khác chứ gì ?

Người dân đứng ngoài cửa cười rộ lên, chỉ chỗ mặt Trương Thiếu Kiệt.

Không chịu nổi bị người khác cười nhạo, Trương Thiếu Kiệt mặt mày tím tái, Vương Mông lại đập đường mộc, cười gằn:

- Bản quan biết người không phục, người đâu, tiếp tục cho nhân chứng lên!

Vẫn còn nhân chứng.

Đường Kính Chi lập tức sắc mặt đại biến, chỉ thấy một trong số những người đứng đầu nạn dân là Quan Chấn Đông đột nhiên đi tới, quỳ giữa công đường:

- Thảo dân Quan Chấn Đông bái kiến thanh thiên đại lão gia.

Nạn dân trà trộn bên ngoài cũng sợ.

- Đường Kính Chi người biết người này chứ?

Vương Mông mỉm cười rất đắc ý:

Đường Kính Chi thầm hô không xong, đưa tay ra hiệu cho Ngọc Nhi và các hộ vệ chuẩn bị sẵn sàng, cố lấy bình tĩnh đáp:

- Không nhận ra.

Thực ra Quan Chấn Đông từng là lý chính trong thôn, là thân sĩ có chút thiện danh, trong nhà cũng dư dả, nạn đói xảy ra ông ta lấy lương thực tích trữ trong nhà chia cho người dân trong thôn ăn là đúng sự thực.

Tiếp đó nạn dân tràn qua thôn ông ta, nghe nói có cái ăn tự tập tễnh, Quan Chấn Đông chỉ hơi dư dả chu cấp cho người trong thôn làm sao ứng phó nổi đông người như thế, nên không cứu tế nữa, trong số nạn dân có không ít kẻ bất lương, cũng có người đói quá làm liều, thế là một đám nạn dân xông thẳng vào nhà ông ta cướp bóc.

Quan Chấn Đông dẫn vợ con bỏ chạy, vì vợ con ông ta đều sống sung sướng quen, không chịu được đói khát khổ sở nên đều chết dọc đường, vì thế tâm tính Quan Chấn Đông chuyển biến, với nạn dân chỉ có thù hận, không có chút thương hại nào, chỉ có điều thường ngày ông ta che giấu rất tốt, người khác không nhận ra.

Về sau ông ta được tín nhiệm tuyển làm một trong những người đứng đầu, ngay ngày đầu tiên tới Lạc thành, Quan Chấn Đông đã tìm Vương Mông, cam nguyện làm nội gián truyền tin.

334. Chương 340: Trả Nợ.

Quan Chấn Đông quay sang nheo mắt nhìn Đường Kính Chi cười nhạt:

- Đường nhị gia, mấy ngày trước ngài còn bảo ta nghe tên thổ phỉ giang hồ Hồng Phong kia điều khiển, sao quên nhanh như thế?

Nạn dân lúc này mới không còn nghi ngờ gì nữa, hùa nhau chửi bới:

- Quan Chấn Đông, tên bất tín bội nghĩa kia, rốt cuộc đám cướp quan đã cho người cái gì?

- Ta mù mắt rồi, vậy mà trước đây còn coi hắn như huynh đệ trong nhà.

- Người quên đám cướp quan đó từng hại chúng ta sao?

- Tên ác ôn chết băm kia, người không biết nếu không có Đường gia, mấy chục vạn nạn dân sẽ chết cả sao?

Quan Chấn Đông hai mắt long lên sòng sòng, thần thái có vài phần điên cuồng, lòng thầm rủa: “Chết hết, chết hết càng tốt, đừng nói mười mấy vạn người, mấy chục vạn nạn dân các ngươi có chết cũng không đủ đền mạng cho vợ con ta đâu ...”

Kỳ thực chuyện tới mức này Đường Kính Chi và Vương Mông chẳng còn gì mà nói nữa, cãi nhau trên công đường chẳng qua chỉ cho có mà thôi.

Phía Đường gia những gì cần làm Đường Kính Chi đã làm hết, phán xét được Đường gia là người bên trên, Vương Mông chỉ muốn hợp thức hóa phần nào chuyện bắt Đường Kính Chi phòng hờ sau này, còn hắn phải lật nhào Đường gia bằng mọi giá.

Đường Kính Chi không sợ gì cả, Quan Chấn Đông phản bội chỉ càng làm cho nạn dân đoàn kết hơn, không suy chuyển lực lượng của bọn họ, y tin chắc dựa vào lực lượng nạn dân có bảy phần thoát thân an toàn.

Điều duy nhất cần phòng bị là mười mấy tên cao thủ võ lâm kia thôi, nếu đám này xông cả lên, nhắm vào y thì sẽ khá nguy hiểm.

Phản ứng của nạn dân bên ngoài đã gián tiếp chứng minh lời của Quan Chấn Đông rồi, Vương Mông chuyển này nắm được thóp dương dương đắc ý nói:

- Đường Kính Chi, ngươi còn gì để nói nữa thôi.

Đường Kính Chi kín đáo lui lại, hừ lạnh một tiếng:

- Vương đại nhân muốn chiếm đoạt gia sản của Đường gia ta không phải ngày một ngày hai nữa, hôm nay Đường mỗ không nhận tội, ngày mai Vương đại nhân cũng hạ độc chết thêm những người vô tội rồi mua chuộc những kẻ bất lương làm chứng hãm hại Đường gia thôi ...

- Bản quan nhận ơn sâu thiên tử cai quản nơi này, làm sao có thể làm chuyện độc ác như thế? Đường Kính Chi, ngươi đứng có cùng đường ngậm máu phun người, hiện giờ nhân chứng vật chứng đều đủ, còn không mau mau nhận tội, bản quan từ bi tha cho một con đường sống.

Quan Chấn Đông cũng lên tiếng phụ họa:

- Đường nhị gia, ngài đừng nên kích động nạn dân tạo phản nữa! Nếu không Vương đại nhân hạ lệnh một tiếng, năm nghìn quân sĩ sẽ bao vây nơi này, nhất định sẽ có cảnh máu chảy thành sông.

Rồi hắn đứng dậy quay về phía đại đường:

- Mọi người nghe đây, Vương đại nhân đã nói, chỉ cần các người không theo Đường gia gây chuyện, quan phủ sẽ dựng lều tế cháo, đảm bảo các người không ai bị chết đói ...

Phải nói rằng tên Quan Chấn Đông này rất có thủ đoạn, biết kích động, lại còn nói vớ số lượng quân sĩ lên, tiếc là giờ hắn nói gì cũng vô ích, nếu hắn không đóng vai kẻ phản bội mà vẫn lấy thân phận của một thân sĩ tử thiện khuyên nhủ nạn dân có không ít người nghe.

Cho nên phía nạn dân chỉ hơi lắng lại thoáng chốc, tiếp đó Cao Mộc và Vương Hải dẫn đầu chửi bới, lần này thì toàn từ ngữ bẩn thỉu thô tục, lời cả tổ tiên mười tám đời Quan Chấn Đông ra chửi, bất kể nam nữ đều được ân cần hỏi thăm.

Bị nạn dân chửi cho mặt đỏ mặt tía tai không cãi lại nổi nạn dân, Vương Mông lại quát:

- Đường Kính Chi, ngươi thực sự muốn phát động nạn dân làm phản, đối đầu với quan phủ sao?

Trương Thiếu Kiệt cũng nói:

- Hồng Nương, nàng tỉnh ngộ chưa, mau qua chỗ ta, ta sẽ xin Vương đại nhân niệm tình nàng bị lừa gạt tha cho.

Ngọc Nhi mặt không chút tình cảm nào đáp:

- Súc sinh, ta có chết cũng làm ma Đường gia, ngươi đừng mơ tưởng.

- Hừm.

Đường Kính Chi không khách khí nữa:

- Vương Mông, ngươi đừng tưởng khoác áo quan lên người là đại biểu được cho triều đình, ngươi và tên Điền Cơ tội ác ngăm trời, sợ khâm sai đại nhân tới đây, cho nên ngấm tích trữ thế lực làm phản, mưu đồ đã phơi bày khắp bàn dân thiên hạ rồi, Đường gia và nạn dân không làm phản, chúng ta đang bảo vệ quốc gia, bảo vệ xã tắc Minh Hà, các người mới chính là kẻ tạo phản.

- To gan, dám vu khống bản quan, người đâu, bắt hết bọn chúng cho ta!

Vương Mông dứt lời đứng bật dậy nấp sau đám nha dịch, tiếp đó hai bên công đường có một đám quân sĩ cầm trường thương xông vào.

Toàn bộ ám vệ có 150 người, 30 người đảm bảo liên hệ thông suốt tới kinh thành, 20 người xuống phương nam lo bố trí sản nghiệp chuẩn bị làm đường lui cho Đường gia, 30 người hiện đang ở ngoài thành tiếp ứng, 20 người võ công cao nhất đóng giả hộ vệ bảo vệ sát bên Đường Kính Chi, 50 người trà trộn vào nạn dân để làm việc tung tin đồn, đi đầu làm gương dẫn dắt nạn dân hành động theo ý muốn của Đường gia.

Bên cạnh Đường Kính Chi tổng cộng 40 hộ vệ lẫn ám vệ, tất cả đều không chút do dự rút đao xông lên chém giết.

Lúc này ai nhất gan mềm lòng sẽ thành vong hồn dưới đao.

Phía này chém giết, Đường Kính Chi được Ngọc Nhi và mười hộ vệ bảo hộ lui khỏi đại sảnh, Trương Thiếu Kiệt đánh lui ba hộ vệ cản đường đuổi theo.

Ngọc Nhi tức khắc tung ra ba mũi tên cản đường, Trương Thiếu Kiệt đánh bay hai cái, né được một cái, định dồn toàn bộ công lực dùng sát chiêu giết ngay Đường Kính Chi, đột nhiên vai trái nhói đau, không ngờ hần trúng một mũi cương châm.

Mũi cương châm này lực đạo không đủ mạnh, vừa cảm giác đau hần lập tức theo bản năng luyện võ lâu năm vận sức ép chặt da thịt nơi đó không cho đi sâu vào, nên mũi cương châm chỉ đâm vào nửa tắc, chưa chảy máu nhưng một giọng nói vang lên làm hần tức muốn hộc máu.

- Trả món nợ hôm nọ lại cho người đó.

Ngày đó ở đại sảnh Đường phủ, Trương Thiếu Kiệt lớn tiếng tuyên bố cưới Ngọc Nhi về, còn rút kiếm định giết y, Đường Kính Chi vẫn ghi nhớ.

Đường Kính Chi ! Tên thư sinh khốn kiếp đó làm mình bị thương được sao ?

Lúc hần đang bàng hoàng thì ba ám vệ đuổi theo vây lấy hần không cho hần đuổi theo chủ tử.

- Ngọc di nương, để hần cho nô tài, người đưa Nhị gia lui mau.

Một bóng người nhỏ lộn mình lên không trung đâm kiếm phóng tới Trương Thiếu Kiệt.

Đường Kính Chi nhận ra hần là Tật Phong Mã Vĩnh, nghe Ngọc Nhi nói thì là người có khinh công cao nhất trong số ám vệ.

Đám nha dịch gác cửa đã bị nạn dân đánh bại, vũ khí của nạn dân được đưa vào thành cải trang dưới những xe rau, đa phần là gậy gộc và cuốc xẻng, bọn họ ra tới giữa đường cùng nạn dân tụ họp lại một chỗ, liền nghe đằng xa có tiếng bước chân hỗn loạn, rồi hơn nghìn binh sĩ cầm trường thương chặn hai phía đầu đường.

Cho dù sớm biết Vương Mông bố trí cạm bẫy, nhưng lần đầu tiên thực sự tham gia cuộc chiến, Đường Kính Chi khẩn trương toát mồ hôi lạnh.

- Bỏ mạng lại đây.

Trên nóc nhà cách Đường Kính Chi không xa, đột nhiên có mười mấy bóng người nhảy xuống, không phải đoán cũng biết đó là đám người giang hồ Trương Thiếu Kiệt mang từ kinh thành tới, đám người này còn ở trên không đã rải ám khí như mưa.

- Bảo vệ Nhị gia.

Ngọc Nhi đang mãi chú ý dè chừng Trương Thiếu Kiệt, Hồ Định là người đầu tiên kịp thời quát lớn, liều mình xông tới phía trước múa kiếm ngăn cản, có điều ám khí quá nhiều, sống sót không chỉ dựa vào võ công mà còn vận may, Hồ Định không được may lắm một ám khí lực đạo khá mạnh chạm kiếm đổi hướng đâm vào mắt hần.

Nhờ tiếng cảnh báo Ngọc Nhi và mười hộ vệ múa kiếm đánh bay toàn bộ số ám khí nhằm vào người Đường Kính Chi, vừa múa kiếm Ngọc Nhi đưa tay trái vuốt bên hông một cái, tức thì xuất hiện ba mũi cương châm, phóng ra như chớp, một tên giang hồ bị cương châm xuyên qua họng bỏ mạng tại chỗ.

Đám người võ lâm này thân thủ cao cường, ra tay tàn độc, vừa mới chạm đất liền tung ám khí mở đường tới chỗ Đường Kính Chi, nạn dân làm sao là đối thủ của bọn chúng, thoáng cái đã có mấy chục người ngã xuống tiếng kêu thảm thiết nối nhau vang lên..

335. Chương 341: Cuộc Chiến Trong Thành.

Đường Kính Chi được mấy hộ vệ vây kín xung quanh, nghe tiếng hò hét chém giết, tiếng đao kiếm loảng xoảng, hay tiếng người kêu thảm thiết, tưởng chừng thoáng cái từ nhân gian xuống địa ngục, chờ người nhìn hai nạn dân ôm cổ hồng kêu ú ở không thành tiếng, máu tươi tuôn ra ồ ạt, cách đó không xa một hộ vệ trẻ thường xuyên đi bên cạnh y ngã xuống, xác bị cả người bên ta lẫn bên địch dày đi xéo lại, tuy lý trí nói tội ác này do đám Vương Mông gây ra, nhưng bao người mất mạng oan uổng như vậy, làm y cảm thấy hết sức tội lỗi, nhất là các nạn dân, chẳng khác gì tự mình đẩy họ vào chỗ chết.

Đường Kính Chi trợn mắt như muốn toét cả ra, nhưng không giúp gì được, may lúc này đám người Hồng Phong và ám vệ ẩn trong cũng kịp xông tới, giao chiến với đám người giang hồ ngăn cản bọn chúng.

Ở phía sau Trương Tú đứng sau hai hàng quân thủ bị cầm trường thương lớn giọng quát:

- Đường Kính Chi, người nhìn thấy rồi đó. Hôm nay các người có mạng cánh không thoát khỏi đây được đâu, mau hạ vũ khí đầu hàng tránh người dân vô tội phải đổ máu vô ích, may ra còn được nhận hưởng lương khoan hồng có một con đường sống.

Lúc này Cao Mộc thể hiện bản lĩnh của một tiêu đầu lần lộn kiếm sống trên đầu đao mũi kiếm ở phương bắc khắc nghiệt nhiều năm, lâm nguy không loạn, hô lớn :

- Vương huynh đệ, mau tới phía trước mở đường, ta chặn hậu cho.

Nói rồi lấy thanh đao hộ vệ dẫn hai người con trai và những tiêu sư đi theo lâu năm xông ra phía sau căn đường.

- Cao huynh đệ, tối nay hẹn uống rượu đó đừng có quên.

Đánh trận không thể thiếu tướng chỉ huy nên Vương Hải không nhiều lời dẫn tráng hán thân tín kéo về phía trước.

Đám quân thủ bị tuy vũ khí đằng hoàng, nhưng toàn hạng nhất gan, bọn chúng vào quân vệ thành để kiếm cơm chứ không phải để liều mạng, Lạc Thành lại hòa bình hơn mấy trăm năm rồi, bọn chúng đều là tân binh ra trận lần đầu, mặc Trương Tú hò hét thế nào cũng chỉ dứ dứ thương không chịu xông lên.

Trong khi đó nạn dân đa phần tới từ phương bắc, quanh năm đối diện với thổ phỉ, rồi người Ngột Thử tới cướp bóc, tuy cảm thấy gộc cổ nhưng lại rất hung hăng, thành ra đám Trương Tú không làm gì được.

Cuộc chiến thực sự chỉ diễn ra dữ dội ở một vài điểm như nơi Hồng Phong đang một mình đấu ba tên cao thủ võ lâm, Đường Uy đối chiến với một tên cao lớn dùng tay không, cùng các ám vệ ngăn cản đám người giang hồ, hay Trương Thiệu Kiệt cùng đám bộ đầu lục phiến môn ra sức tiến về phía Đường Kính Chi, đám người này cực kỳ tàn nhẫn, chỉ cần có nạn dân trong tầm tay chúng là không tránh được cái chết, dần dà thành giáp chiến toàn diện với hộ vệ của Đường gia rồi.

Mặc dù cuộc chiến lúc này đang giằng co, nhưng không mau chóng rồi đi thương vong càng nhiều.

- Đường Kính Chi, cửa bắc đã được mở, mau tiến về phía này.

Lòng đang nóng như lửa đốt thì đằng xa có giọng nữ tử truyền tới, Đường Kính Chi mừng rỡ đưa mắt nhìn, quả nhiên thấy Hồ Phụng Kiều mặc đồ đen bịt mặt đứng trên nóc nhà vẩy tay về phía bên này.

Lấy dũng khí Đường Kính Chi hét lớn:

- Hay lắm, Cao cô nương đã thành công rồi, mọi người nỗ lực lên, hướng về cổng thành phía bắc, bên đó cửa đã mở rồi.

Thì ra Đường Kính Chi đoán phía cổng bắc ắt phải có người quen của Hạ lão gia trông coi, nên phát hiện Vương Mông có ý định đóng cửa thành vây mình bên trong thành thì bảo hộ vệ đi liên lạc với nạn dân cho người mở cổng thành, trước lúc vào cổng đường Cao Mộc nói nhỏ đã phải con gái mình đi.

- Tiến về cổng thành bắc.

Hộ vệ xung quanh hét lớn hỗ trợ, nạn dân cầm gậy tấn công quân sĩ ở đầu kia, nơi đó có hơn năm trăm tên, áp lực tăng mạnh, bọn chúng dần không cần cự nổi nữa.

Hai bên chém giết chừng một tuần hương, hơn nghìn nạn dân phá được tuyến phòng tỏa phía bắc, do quân sĩ dùng trường thương nên trả giá không nhỏ, phía trước không còn ngăn cản, nạn dân như nước lũ vỡ đê đổ về phía bắc.

Vương Mông đứng trong nha môn nhìn ra cửa, thấy nạn dân ùn ùn kéo đi tựa như không có gì ngăn cản thì bất chấp nguy hiểm chạy từ cổng đường ra, thấy Đường Kính Chi vẫn còn sống, lòng lộn rống lên:

- Đuổi, đuổi cho ta, nhất định phải bắt được Đường Kính Chi, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Vương Mông hôm nay an bài một nghìn binh sĩ mai phục bốn xung quanh nha môn, còn lại chia ra giữ bốn cổng thành, hiện nghe cổng phía bắc bị mở, lo cuống lên, một khi để Đường Kính Chi chạy ra khỏi thành tụ hợp với nạn dân thì hẳn không còn cơ hội nữa.

Nhưng lúc hắn chạy ra ngoài thì thấy quân thủ bị không còn bao nhiêu nữa, nhìn xác trên mặt đường lại không có mấy, cứ ngớ ra, hắn đâu biết rằng quân thủ bị đa phần không muốn chiến đấu, không ít kẻ nhân hỗn loạn vứt vũ khí bỏ trốn rồi.

Vương Mông tay chân lạnh giá, chẳng lẽ hết rồi? Lúc này một người áo xanh dẫn hơn mấy trăm mặc y phục gia đình và hộ vệ tay cầm đủ loại vũ khí chạy tới :

- Chủ tử, lão nô tới tiếp viện đây.

Nhìn lại thì ra hạ nhân trong nhà, Vương Mông mừng rỡ, đám người này khác với đám quân thủ bị hèn nhát, vận mệnh gắn liền với hắn, hắn có làm sao thì bọn cũng gặp tai ương, vội vàng chạy tới chỗ Trương Tú quát :

- Mau sai người gọi hạ nhân trong phủ của người tới, có bao nhiêu gọi bấy nhiêu tới lúc sống chết rồi.

Nói rồi dẫn hạ nhân trong phủ đuổi theo đám người Đường Kính Chi.

Lúc này nạn dân đi đâu đã hoàn toàn khống chế được cửa thành bắc, không cho những kẻ có ý đồ chiếm lại cổng thành một cơ hội nào nữa.

Đường Kính Chi được hộ vệ đưa tới đầu phố nối liền với cổng thành, mắt thấy sắp thoát tới nơi thì y chợt nhận ra một mình mắc một sai sót khủng khiếp, hiện trong Đường phủ còn hơn ba trăm người, nam nhân khỏe mạnh đã tham gia hộ vệ gần hết, còn lại đa phần là nữ nhân và người già yếu trẻ nhỏ, nếu y chạy thoát, đám Vương Mông nhất định sẽ trút hận lên đầu bọn họ.

Hậu viện Đường gia có rất nhiều nha hoàn xinh đẹp, nếu rơi vào tay bọn chúng thế nào cũng bị lăng nhục, ai chưa nói như tiểu nha đầu Tri Đông xinh đẹp đáng yêu đó, ngày ngày chu đáo chăm chút tới từng sợi tóc của y, Đường Kính Chi sao có thể bỏ chạy để nó gặp tai ương vì mình, nếu không cả đời y khó sống yên.

Thấy Đường Kính Chi đột nhiên đứng đờ ra, mặt tái me tái mét, phía sau lên vang lên tiếng hò hét rầm trời, Ngọc Nhi vội thúc giục :

- Nhị gia, mau chạy đi, đối phương có tăng viện đây.

- Không được, Ngọc Nhi ta không thể đi, trong phủ còn nhiều người như vậy, ta mà đi họ sẽ chết hết.

Ngọc Nhi rõ ràng cũng không tính tới chuyện này, mặt tái đi, run run nói :

- Nhị gia, phải làm sao bây giờ ?

- Không được làm hại chủ của ta.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi giật mình quay sang.

Thì ra một tên nhân sĩ vô lâm thấy Đường Kính Chi đột nhiên dừng lại đấy, còn Ngọc Nhi khiến bọn chúng e dè không dám tiếp cận cũng thất thần thì mừng rỡ, định nhân hỗn loạn ám sát, đúng lúc đó một bóng người to lớn chồm tới qua người Đường Kính Chi như hồ dữ, hai mắt trợn tròn, hàm én vênh ngược, khuôn mặt ngăm đen trông như hung thần, quát dữ dội.

Vù một phát, cây gậy to như cái cái miệng bát thúc mạnh vào ngực tên nhân sĩ vô lâm đó, đòn này sức lực vô mạnh vô cùng, tên kia dù kịp giơ đao đỡ vẫn loạn choạng lù lị, còn chưa kịp đứng vững, đại hán kia vặn eo bước tới, cây gậy đen xì như giao long quẫy đuôi “bốp bốp bốp” như pháo rang, vai, ngực, hông của kẻ xấu số liên tiếp trúng những đòn như trời giáng, Đường Kính Chi nghe thấy rõ ràng cả tiếng xương vỡ nát, tên nhân sĩ vô lâm kia thân hình khá to lớn bắn đi như điều đứt dây.

336. Chương 342: Kỵ Binh.

Đại hán đen xì đó đắc ý cười ha ha:

- Võ công có chừng đó mà dám hại Nhị gia của ta.
- Con Thiết Ngưu ngu xuẩn, hần không làm được nhưng ngươi thì suýt nữa thành công rồi đấy.

Ngọc Nhi tức tối quát, vừa rồi nàng không kịp kéo Đường Kính Chi lại thì cái gậy to lớn kia lấy luôn mạng tướng công thư sinh rồi.

Đại hán vạm vỡ này tên Thiết Ngưu, vì hần cao lớn lại đen trùi trùi nên mới có cái biệt danh này, người ám vệ quen gọi hần như thế, tên thật thì mọi người quên rồi, hần là một trong số những kẻ không phục Ngọc Nhi lúc nàng mới nắm quyền ám vệ, là tên to mồm nhất nên bị Ngọc Nhi đánh cho nằm một tháng, mấy ngày trước mới bình phục hoàn toàn.

Thiết Ngưu võ công đứng khoảng 10 hạng đầu trong ám vệ, nhưng sức lực vô cùng, vật tay thì ngay cả Đường Uy cũng chịu thua, quen sử dụng một cái gậy to bọc sắt hai đầu.

Hồ Định bằng một con mắt bị thương, chém chết tên công sai gần đó, nhảy lùi lại hét lớn:

- Ngọc di nương, sao chưa đưa Nhị gia lui đi.

Lúc này Cao Mộc máu me be bét cùng hai người con trai đoạn hậu cùng những nạn dân cuối cùng cũng đã lui tới chỗ Đường Kính Chi, thấy y chưa chịu đi liền lên tiếng hỏi, sau khi biết nguồn cơn cười lớn nói:

- Đường nhị gia trọng tình trọng nghĩa, Cao mỗ bội phục, ngài mau cho hạ nhân thông báo cho người của quý phủ rút lui, Cao mỗ sẽ ở lại cùng ngài ngăn địch.

Biết tướng công thư sinh rất cố chấp ở những chuyện thế này, có khuyên cũng vô ích, Ngọc Nhi liền gọi Mã Vĩnh, bảo hần mau chóng phá vây đi thông báo cho người trong Đường phủ rút lui.

Toàn bộ hộ vệ Đường gia đã lui về hộ chủ, bên phía đám người Vương Mông thấy có chuyện bất thường, hơn nữa Đường Kính Chi không có ý định bỏ chạy thì cũng dừng tay lui cả lại.

Hồng Phong, Ngọc Nhi, Hồ Định, Thiết Ngưu, Cao Mộc đứng trên hàng đầu, đối diện với Trương Thiếu Kiệt, Âm Lôi, Khai Bi Thủ Đồng Việt, Quỷ Ảnh Phương Duệ ...

Mấy chục cặp mặt gườm gườm nhìn nhau.

Chiến trường đột nhiên trở nên yên tĩnh, một sự yên tĩnh chết chóc.

Ở mái nhà gần đó, có khoảng chừng hơn hai mươi người áo đen bịt mặt ẩn nấp, một người trong đó nhìn chằm chằm Đường Kính Chi, ánh mắt phức tạp:

- Tên ngu xuẩn phiền phức, sao không chết quách cho rồi.

Đồng thời đưa tay ra hiệu cho những người còn lại chuẩn bị sẵn sàng.

Vương Mông, Trương Tú dẫn gần năm trăm hạ nhân chạy đến, không biết chuyện gì xảy ra nhưng thấy Đường Kính Chi chưa đi thì mừng lắm, hét lớn:

- Giết y, mau giết y, nếu không chúng ta sẽ chết hết.

Thời khắc một cuộc chiến đẫm máu nữa sắp nổ ra thì cách cổng thành bắc không xa loáng thoáng có tiếng vó ngựa, bụi bốc mù, từ tiếng vó ngựa ầm ầm đó mà xét, chỉ sợ có khoảng mấy trăm kỵ binh đang kéo đến.

Đường Kính Chi biến sắc, kỵ binh, chẳng lẽ là kỵ binh của quân đội từ Kiên Thành tới? Trịnh Thăng cuối cùng đã hạ quyết tâm rồi sao?

Nạn dân đã thoát ra ngoài cổng thành khiếp hãi, hai chân run lên cầm cập, người dân bọn họ dám liều với mấy tên binh sĩ thủ thành, nhưng đối diện kỵ binh của quân đội chính quy, người ta chỉ cần một đợt xung phong đã đủ giết quá nửa, hoảng hồn bỏ chạy tứ tán.

Như vậy chỉ e hôm nay khó thoát thân.

Vương Mông cũng hơi ngạc nhiên, nhưng thoáng cái mừng như điên, ân sư phái người tới tiếp viện rồi, hẳn muốn dành khoảng trống cho kỵ binh xung kích nên hô lớn :

- Tất cả lùi lại, giữ đội hình chỉ không cho bọn chúng chạy thoát là được.

Không đợi kỵ binh vào thành Ngọc Nhi đột nhiên lao về phía nhà dân bên cạnh, chân đạp tường mấy cái đã lên được nóc nhà, hô lớn:

- Nhị gia mau tới đây, thiếp kéo người lên trên.

- Mọi người trèo lên mái nhà, không thì tránh sang hai bên đường để kỵ binh xô phải.

Dù chỉ xem qua phim ảnh Đường Kính Chi cũng biết sự lợi hại của kỵ binh, nắm lấy dây thừng Ngọc Nhi ném xuống, trèo lên trên.

Nạn dân tán loạn người trốn sang hai bên cổng thành, người thì leo vội lên nhà, không còn chút trật tự nào nữa, không thể trách bọn họ dù hộ vệ Đường gia cũng không thể chống lại kỵ binh chính quy.

Chẳng bao lâu đội ngũ kỵ binh kia xông vào thành, có điều những người này hiển nhiên không ngờ có hai phái nhân mã đánh nhau trong thành, những kỵ binh đi đầu đều vội vàng ghìm cương lại.

Đường Kính Chi đã lên được nóc nhà, nhìn xuống thấy những kỵ binh này khoác áo choàng tím, khôi giáp sáng loáng, hông đeo cương đao, ngựa phía dưới con nào con nấy thần tuấn phi phàm, đang thở hồng hộc, hiển nhiên là đã đi một quãng đường dài.

- To gan, các người là điều dân phương nào, dám đối kháng với quan phủ, chẳng lẽ không sợ bị tru di cửu tộc hay sao?

Toàn bộ kỵ binh đã dừng lại, ước chừng có ba trăm người, tiếp đó một người mặc áo gấm xông lên phía trước, dùng roi ngựa chỉ vào nạn dân cất giọng eo éo quát:

Nghe âm thanh này Đường Kính Chi giật mình, chẳng lẽ đây là ...

Nạn dân bị vây ở giữa, trước không lối thoát, sau có truy binh, ai nấy mặt xám như tro tàn, cho rằng hôm nay chết là cái chắc rồi, đúng lúc này Cao Mộc hét lớn:

- Quan phủ bất nhân, muốn giết gia chủ Đường gia cho chúng tôi cái ăn, hôm nay chúng tôi không phản kháng cũng chỉ còn đường chết thôi.

Vương Hải cũng rẽ đám đông đi lên:

- Đúng thế, chúng tôi không tạo phản, chúng tôi chỉ giúp Đường gia chống lại đám quan phủ bất nhân.

Người áo gấm kia đột nhiên tức giận tiêu tan cả, nghi hoặc hỏi:

- Đường gia? Các người nói Đường gia nào?

Đường Kính Chi trên mái nhà đứng dậy lớn tiếng đáp đầy kiêu ngạo:

- Lạc thành chỉ có duy nhất một Đường gia.

- Ô, là Đường gia có một vị lão thái quân được hoàng thất phong làm cáo mệnh phu nhân phải không?

Người áo gấm nói tới hai chữ hoàng thất thì hướng về phía kinh thành chấp tay nói:

Đường Kính Chi không kiềm được vui mừng, vội đáp:

- Không sai, vị cáo mệnh phu nhân đó là nãi nãi của Đường mỗ.
- A, vậy hẳn công tử chính là Đường Kính Chi?
- Chính tại hạ.

Đường Kính Chi nhìn thấy, chỉ về phía đó nói lớn:

- Đại nhân, tên cầu quan đó hãm hại Đường mỗ, ý đồ chiếm đoạt gia sản của Đường gia, xin đại nhân làm chủ.
- To gan lắm, ngay cả gia sản của cáo mệnh phu nhân cũng dám chiếm đoạt, trong mắt tên cầu quan này còn hoàng thất nữa không? Người đâu, mau bắt hắn cho ta.

Người áo gấm hạ lệnh, một đội kỵ binh chừng 50 người xông tới, Vương Mông chưa hết bàng hoàng vì đội kỵ binh từ trên trời giáng xuống này, hắn ở xa không nghe thấy mẩu đối thoại vừa rồi, định sai quân sĩ xung quanh xếp đội tấn công thì thấy một người rút yêu bài vàng sáng loáng bên hông ra:

- Bọn ta là Vũ Lâm quân của kinh thành, lần này theo khâm sai đại nhân tuần thị địa phương, các người còn không mau quỳ xuống.

Lời này chẳng khác nào sét đánh bên tai, Vương Mông mất luôn tri giác, Vũ Lâm quân, những kỵ binh này không ngờ lại là Vũ Lâm quân theo khâm sai nam hạ.

Vương Mông mặt mày nhợt nhạt, con người gặp chuyện thế này chỉ có hai phản ứng, một chống lại, hai là bỏ chạy, Vương Mông chọn cách thứ hai quay đầu chạy luôn.

Chủ soái đã chạy, đám người còn lại dù kẻ không biết Vũ Lâm quân là cái gì cũng chạy theo.

- To gan, dám bỏ chạy, bắt lấy tên mặt quan bào kia cho ta.

Đội kỵ binh như thủy triều tràn lên, Vũ Lâm quân là quân đội bảo vệ hoàng đế, trang bị tốt nhất, huấn luyện bài bản nhất, sức chiến đấu cực mạnh, chẳng khác gì sói xông vào bầy cừu, thoáng cái đám người xung quanh Vương Mông những kẻ nào không chịu quỳ xuống đều bị chém chết hết.

Chiếc quan bào của Vương Mông tạm thời giữ cho hắn được cái đầu trên cổ.

- Tại hạ Đường Kính Chi bái kiến đại nhân.

Trận chiến kết thúc đột ngột tới mức Đường Kính Chi cảm thấy khó tin, song vẫn nhanh nhẹn từ trên nóc nhà xuống, tới trước mặt người áo gấm kia thì lễ:

Người áo gấm nhảy xuống ngựa, loạng choạng thiếu chút nữa thì ngã, may có người bên cạnh đỡ lấy:

- Ui cha, cưỡi ngựa đi đường đúng là chuyện khổ sai, còn chạy liên ba ngày ba đêm, xương khớp của cha gia rời hết cả ra rồi.

Nghe đối phương tự xưng cha gia, Đường Kính Chi có thể khẳng định đây chính là thái giám phục vụ hoàng thất, trước giờ mới nghe tới trong sách vở.

337. Chương 343: Vương Mông Đền Tội.

- Đừng gọi cha gia là đại nhân, cha gia chỉ là nô tài hầu hạ trong cung thôi, không nhận nổi, cứ gọi cha gia là Toàn công công là được.

Toàn công công tự giới thiệu xong thì phất tay ra hiệu người không liên quan lui ra, Vũ Lâm quân tức thì đi tới lập ra hàng rào cách lý, Ngọc Nhi không yên tâm, nhưng thấy Đường Kính Chi đưa mắt ra hiệu, ngoan ngoãn lui ra cách chừng năm trượng.

- Ngọc điệp là do công tử viết, sau đó sai nô tài trong nhà quỳ trước cửa cung dâng lên phải không?

Toàn công công hạ thấp giọng hỏi :

Đường Kính Chi gật đầu thừa nhận.

- Được, vậy là không sai rồi, công tử thu đoạn nhanh đi, mai theo cha gia lên kinh thành diện thánh!

Toàn công công nói xong chỉ Vương Mông hỏi:

- Kẻ này quan chức là gì, thành thủ Lạc thành ở đâu?

- Bẩm công công, người này chính là thành thủ Lạc thành tên Vương Mông.

Đường Kính Chi trả lời:

- A!

Toàn công công nhìn Đường Kính Chi chăm chăm:

- Công tử gan không nhỏ, dám tụ tập người đối kháng với thành thủ đại nhân chưởng quản một thành, ít nhất có hai ba nghìn quân phải không?

Đường Kính Chi luôn mồm nói không dám, rồi đem chuyện Đường gia khai hoang kể ra đại khái, Toàn công công chỉ gật gù, hai người vừa nói chuyện vừa đi tới nha môn, dọc đường đi xác người nằm ngổn ngang, máu chảy thành sông, cứ mỗi lần thấy một xác chết như gai đâm vào tim, những người này đều có cha mẹ con cái cả.

Trận chiến đó diễn ra chưa tới một canh giờ, nhưng đã có hơn trăm người chết.

Đường Kính Chi lặng người nhìn cảnh chiến trường, cổ kìm chế lắm mới ngăn được nước mắt chảy ra, chấp tay nói :

- Toàn công công, cho Đường mỗ chút thời gian tưởng niệm họ được không?

Toàn công công khẽ gật đầu, cũng đứng lại chờ đợi.

Chừng nửa khắc sau, Toàn công công mới vỗ vai Đường Kính Chi, nói :

- Đường công tử, chúng ta còn nhiều việc phải làm, những người này ghi danh lại, về sau cho bọn họ bạc an ủi là được.

Đường Kính Chi gật đầu, trong lòng thề, sau này nhất định chiếu cố tốt cho người nhà của họ.

Tới công đường ngồi xuống, Toàn công công sai người đưa Vương Mông tới, lúc này hấn tóc tai rối bù, trông rất thảm hại, thở một lúc tâm thần ổn định lại rồi, Vương Mông hỏi:

- Ngươi, ngươi là ai, vì sao dám bắt mệnh quan triều đình giữa đường?

- Bẩm công công được đương kim thánh thượng điểm danh, theo bên khâm sai đại nhân hiệp trợ bắt tham quan, phụng khẩu dụ hoàng thượng, tuyên Đường Kính Chi Đường công tử vào kinh diện thánh.

Vương Mông lúc này không cách nào trấn định được nữa, ngã lăn ra đất, hoàng thượng, hoàng thượng vì sao muốn triệu kiến Đường Kính Chi?

Trên đường tới đây, Đường Kính Chi đếm qua loa cũng có gần 300 thi thể nạn dân, mỗi thù này không báo, làm sao xứng với vong hồn bọn họ.

Tiếp đó Đường Kính Chi đem từng chuyện tàn ác của Vương Mông kể ra cho Toàn công công biết, càng nghe ánh mắt vị công công thấy quen tình người âm lạnh trong cũng cũng sắc mặt âm trầm.

Vương Mông rống lên:

- Ngươi vu khống, Đường gia các ngươi làm bao chuyện xấu xa, bị quan phủ phát hiện, nên kích động nạn dân chống đối, đại nhân minh xét, hấn ngậm máu phun người.

- Im mồm! Vậy vừa rồi tại sao ngươi còn bỏ chạy? Bẩm công công theo khâm sai nam hạ, đã gặp nhiều tên tham quan rồi, đừng tưởng giáo biện.

Toàn công công đập mộc đường quát:

- Người đầu, bắt tên tham quan này vào xe tù, đưa lên kinh thành xét xử.

Nếu là đích thân khâm sai tới đây, có thượng phương bảo kiếm có thể chém đầu Vương Mông, nhưng Toàn công công chỉ phụng lệnh hiệp trợ, cho nên không có quyền lực giết mệnh quan triều đình.

Như thế làm sao đủ cho Đường Kính Chi hả giận, lại nói:

- Toàn công công, tên Vương Mông này tham lam cực độ, trong nhà tiền tài bất nghĩa vô số ...

Không cần y nói hết, lần này khâm sai nam hạ với dụng ý gì Toàn công công hiểu rõ, lệnh:

- Người đầu, lập tập niêm phong nhà Vương Mông cho ta, không cho phép kẻ nào ra vào.

- Vâng!

Một viên đội trưởng tức thì tìm nha dịch bắt chỉ đường tới thẳng phủ thành thủ.

Toàn công công lại hỏi:

- Đường công tử sống nơi này, hẳn biết Lạc thành còn có những tên tham quan nào?

Quả nhiên như thế, không biết là chủ ý xấu của tên nào, mặc dù biết làm thế không ổn, nhưng Đường Kính Chi mặc xác, trước hết cứ diệt sạch bè đảng của Vương Mông đã, còn cái vương triều này thế nào, có người bên trên lo, không phải việc của y, liền khai hết tâm phúc của Vương Mông ra. Toàn công công này cũng là người dứt khoát quyết đoán, theo danh sách cho niêm phong gia sản, bắt người ...

Đường Kính Chi hưng phấn cưỡi ngựa trở về biệt viện tây thành, Toàn công công lấy có ngày mai y phải lên đường sớm cho nên đuổi y về trước, đồng thời phái hai mươi đi theo với danh nghĩa bảo vệ an toàn cho y, Đường Kính Chi biết tên Toàn công công này trong lúc xét nhà thế nào cũng vợ vét chút túi một phen nên mới kiếm có đuổi y đi sớm, còn đám người kia thực chất đi theo giám thị.

Trước khi đi Đường Kính Chi còn ra sức tiến cử Trương Gia tạm thời thay thế Vương Mông quản lý Lạc thành, nếu không một lúc bắt đi nhiều quan viên như thế, Lạc thành ắt loạn, Toàn công công gật đầu nói sẽ xem xét.

Mấy ngày trước y vốn muốn đưa Đường lão thái quân tới nơi an toàn được ám vệ chuẩn bị trước, nhưng sợ bà đòi về Đường phủ bảo vệ tổ trạch cho nên tới giờ vẫn chưa nói rõ tình cảnh Đường gia, chỉ phái ám vệ phân tán xung quanh giám sát tình hình, đồng thời cách biệt viện không xa cũng an bài hơn năm trăm nạn dân khỏe mạnh bảo hộ.

Thời gian qua ám vệ Đường gia đã giết chết hơn ba mươi tên thám tử có hành tung mờ ám.

Tới cổng biệt viện, sớm có mười mấy hộ vệ nghe tiếng vó ngựa dàn hàng chắn trước cửa, thấy chủ tử về mới vội lui sang hai bên thỉnh an.

Đường Kính Chi nhảy từ trên ngựa xuống, chạy mấy bước mới nhớ ra quay đầu nói:

- Đám Vương Mông rút dài hết rồi, các người đi nghỉ đi, tiếp theo còn có chuyện phải làm.

- Vâng.

Mười mấy hộ vệ dạ ran, nhưng ngơ ngác nhìn nhau, sao Vương Mông đột nhiên rút dài như thế, mấy ngày qua thần kinh bọn họ lúc nào cũng căng như dây đàn, thậm chí sẵn sàng hi sinh bảo vệ chủ, rồi thoáng cái chuyện xong xuôi hết cả nên không thích ứng ngay được.

Tới tiểu viện Đường lão thái quân, trong phòng đèn còn sáng, Đường Kính Chi đang rất phấn khích, nóng lòng báo tin vui nên không để Hàm Hương thông báo đã vào, vào phòng rồi thấy trừ Đường lão thái quân ra còn có cả Hồ Kiều Kiều.

Hai người này lại còn nằm chung một giường.

- Lăng Nhi, có chuyện gì mà gấp gáp như vậy?

Đường lão thái quân ít thấy đích tôn có bộ dạng hốt hoảng thế này, phải biết đây là phòng ngủ của bà, cho dù là bà cháu cũng không thể tùy tiện vào như thế, ngồi bật dậy hỏi.

Hồ Kiều Kiều nằm bên trong, cũng ngồi dậy, đôi mắt chứa đầy lo lắng.

- Nãi nãi, Vương Mông xong đời rồi, hiện giờ hắn đã bị nhốt vào trong xe tù, ngày mai giải lên kinh xét xử.

Đường Kính Chi nói xong, không kìm được cười sảng khoái.

- Thật sao?

Đường lão thái quân sớm nhận ra đám tiểu bối cho chuyện che dấu mình, vừa rồi bà còn tưởng có chuyện xấu gì, không ngờ lại là tin tức tốt lành.

Hồ Kiều Kiều mắt mở to, không dám tin.

Đường Kính Chi gật đầu xác nhận, rồi kéo ghế ngồi xuống, kể tỉ mỉ chuyện đã xảy ra.

Thì ra trước đó không lâu, Đường Kính Chi thấy tình thế nguy cấp, Vương Mông ngày một lần tới, hơn nữa càng lúc càng trắng trợn, liền có một quyết định táo bạo, dùng thân phận cáo mệnh phu nhân của Đường lão thái quân, trình ngọc điệp lên cho đương kim hoàng thái hậu, bên trong ngọc điệp đem tình thế Lưu Châu và Vân Châu trình bày tỉ mỉ, đồng thời để gây chú ý còn dùng mực đỏ để viết.

Ngọc điệp chính được con Hải Đông Thanh kia đưa lên kinh thành.

Chuyện giao ngọc điệp đương nhiên Đường lão thái quân cũng biết.

Kết quả là chuyện xảy ra ngày hôm nay, thiết nghĩ không cần nhiều lời nữa.

338. Chương 344: Hôn Lễ.

Về mặt Đường lão theo quân biến đổi không liên tục theo lời kể của đích tước, nhất là đoạn nghe đoạn nạn dân khai chiến với quan phủ liên tiếp bị đánh lui càng toát mồ hôi, may mà cuối cùng giành thắng lợi:

- Tốt, bắt là tốt, tên cầu quan đó đáng bị xét nhà, nam tử đầy lên biên cương, mãi mãi không cho về, nữ nhân phải cho hết vào giáo phường ty mới đáng đời bọn chúng.

Đường Kính Chi tới không bao lâu thì Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương nhận được tin tức nối nhau vào phòng, vì mấy vị di nương khác chia ra chỗ khác, không có mặt ở đây, tránh có sự cố thì toàn bộ không thoát được, trước khi tới đây Đường Kính Chi cho người đưa tin bảo bọn họ ngày mai tới đại viện Đường phủ.

Chuyến này từ biệt không biết ngày nào mới gặp lại nhau.

Hai nàng tới, Đường Kính Chi kể lại chuyện một lượt, chuyện vui thế này cho y kể thêm vài lần nữa cũng không chán, nghe Vương Mông cuối cùng phải đền tội, cả hai đều mừng khôn xiết, có điều cuối cùng nghe Đường Kính Chi nói sẽ phải vào kinh diện thánh thì không vui nổi nữa.

Diện thánh không phải là chuyện nhỏ, bất cẩn một chút thôi sẽ bị chặt đầu, các nàng thường ngày chỉ ở trong hậu viện, chẳng biết mấy chuyện đời, cho nên đối với loại chuyện này, trong lòng mang sự sợ hãi từ tiềm thức.

Vả lại kinh thành và Lạc thành cách nhau rất xa, Điền Cơ vẫn còn đó, lão ta dứt khoát chưa chịu thôi, chuyến này sẽ hung hiểm vạn phần.

Đừng nói Đường lão thái quân, Hồ Kiều Kiều cùng với Chu Quế Phương, tới ngay cả Lâm Úc Hương tới giờ vẫn còn chưa rõ mình đã quyết định chấp nhận số mệnh, chưa rõ tình cảm dần dần thích Đường Kính Chi cũng mặt mày âu sầu, thi thoảng lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn dật của tướng công vợ bỏ, lòng có chút quyến không nói lên lời.

- Lãng Nhi, nãi nãi định để cháu cưới Quế Phương về vào ngài mừng sáu, nhưng lần này cháu đi chưa biết thế nào, không bằng hôm nay, tổ chức hôn sự cho cháu luôn đi.

Lời này tức thì làm mặt Chu Quế Phương đỏ bừng, Đường lão thái quân hiển nhiên không định thương lượng với đích tôn, nắm tay nàng nói:

- Chỉ là gấp gáp như thế thì hơi thiệt thòi cho Quế Phương.

Đường Kính Chi nhìn trộm khuôn mặt xấu hổ bên lên mân mê vạt áo của Chu Quế Phương, không hề phản đối, vị tẩu tẩu này lấy mất hôn vía của y từ lâu rồi.

- Úc Hương, còn không mau sai hạ nhân chuẩn bị đi.

Lâm Úc Hương cắn môi vâng lời rời khỏi phòng, vì hôm nay đã là mừng 3 tháng 11 rồi, cách hôn lễ rất gần, hơn nữa vì Đường lão thái quân không tiện di chuyển nhiều, cho nên hôn lễ đã tính tổ chức tại biệt viện, đã có chuẩn bị, dải lụa đỏ, đèn lồng dán chữ đỏ, những cây nến đỏ mang hình may mắn, thậm chí đều đã sẵn sàng, đám nha hoàn vui vẻ tất bật làm việc, dọn dẹp một tiểu viện thanh nhã phía nam, bố trí thành phòng tân hôn đầy không khí vui tươi.

- Quế Phương, lão thân còn có chuyện nữa thương lượng với người.

Đường lão thái quân kéo Chu Quế Phương ngồi xuống giường, hiền từ nói:

Chu Quế Phương đầu cúi gằm:

- Lão thái quân có chuyện gì cứ sai bảo là được.

- Kiều Kiều ở trong phủ ta, nếu không có danh phận gì thì không hay, đứa nhỏ này hiểu chuyện, đậm bạc danh lợi, là nữ nhân hiền thảo, cho nên lão thân định để nó và người cùng gả vào hậu viện của Nhị gia, người có đồng ý không?

Vừa nói Đường lão thái quân vừa vỗ nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của Chu Quế Phương.

Bất kể có muốn hay không thì Chu Quế Phương chỉ có một cách trả lời thôi:

- Tôn tức không có ý kiến gì.

- Tốt, người đồng ý là tốt rồi.

Đường lão thái quân lại kéo tay Hồ Kiều Kiều đặt vào lòng bàn tay Chu Quế Phương:

- Nói ra thì người là bình thê của Nhị gia, trong hậu viện địa vị chỉ kém hơn Úc Hương chút xíu, là tỷ tỷ của Kiều Kiều, là tỷ tỷ phải chiều cố cho muội muội.

Chu Quế Phương khẽ cười gật đầu gật đầu với Hồ Kiều Kiều.

Đường Kính Chi rất hiểu Đường lão thái quân, cho nên không rõ vì sao nãi nãi luôn trọng quy củ, giữ địa vị cấp bậc rạch ròi lại cùng Hồ Kiều Kiều nằm chung giường, hơn nữa còn rất bênh vực thiên vị nàng, chẳng lẽ thấy Hồ Kiều Kiều yếu đuối bệnh tật cho nên thương hại.

Y đang còn trầm suy nghĩ thì thấy Hồ Kiều Kiều sau lưng Đường lão thái quân nghiêng đầu ra, thè lưỡi làm mặt quỷ trên y, tức thì từ tiên tử không nhuộm chút bụi trần hóa thành con yêu tinh đáng yêu.

Hơi ngẩn người, Đường Kính Chi bật cười, xem ra mình còn chưa hiểu hết năng bệnh mỹ nhân này.

Thời gian không còn sớm, Đường lão thái quân bảo tân lang tân nương đi thay y phục, còn bà được Hàm Hương giúp đỡ, thay một bộ cẩm bào màu tím cao quý, vì đã hạ được tên gian quan giải nguy cho Đường gia, hơn nữa đích tôn cưới thêm thê thiếp, cho nên Đường lão thái quân thần sắc phấn chấn, bệnh tật trên người như đã lành quá nửa.

Đôi khi người ta dùng xung hỉ để trị bệnh tuy mang màu sắc mê tín nhưng không phải là không có đạo lý.

Đường Kính Chi cáo lui về thì Ngọc Nhi lấy có mai lên đường cần liên lạc ám vệ để chuẩn bị trước, biết nàng không muốn nhìn thấy cảnh y thành thân với người khác, Đường Kính Chi đồng ý, bất giác nhớ ra không hiểu tâm trạng của Lâm Úc Hương lúc này thế nào ..

Lâm Úc Hương vừa mới chỉ huy nha hoàn dọn dẹp xong một cái tiểu viện thì có hạ nhân tới truyền lời, nói trừ Chu Quế Phương thì Hồ Kiều Kiều cũng đồng thời gả vào Đường gia, dù trong lòng tức tối, nhưng đành

đi bố trí một tiểu viện nữa, thời gian qua nàng xử lý chuyện trong phủ đã quen, hạ nhân lại nhiều, ước chừng nửa canh giờ mọi thứ đã được bố trí thỏa đáng.

Mặc dù cả hai tân nương đều ở biệt viện, nhưng theo quy củ vẫn chuẩn bị kiệu hoa, trong tiếng nhạc tươi vui, đội rước dâu hùng hậu dẫn đầu là Đường Kính Chi mặc áo hồng, trước ngực có bông hoa lớn, cưỡi con ngựa trắng quần lụa đỏ trên cổ, theo sau là hai hàng tám gia đình, cầm những biển lớn ghi lời lành như “Long phụng trình tường”, “Hòa hảo viên nguyệt” ...

Đoàn rước dâu đi vòng quanh biệt viện, sau đó tới đại đường, đứng đợi ở đây, Đường Kính Chi xuống ngựa, trước tiên đỡ Chu Quế Phương khỏi kiệu hoa, tiếp đó là đến Hồ Kiều Kiều.

Hai nàng đều đội mũ phượng khăn vàng, trên đầu là khăn chùm đầu màu đỏ, theo chỉ dẫn của Tường Vi a di, làm hết quy củ, sau đó vào đại đường.

Đường lão thái quân và Lâm Úc Hương đã ngồi trình trọng bên trong.

Lễ quan hô lớn:

- Nhất bái thiên địa.

Cả ba quay ra cửa khấu đầu.

- Nhị bái cao đường.

Đường lão thái quân ngồi trên ghế, nụ cười ngập tràn, nhận cái khấu đầu của ba người, đưa tay đỡ hồ nói:

- Đứng cả đi, đứng cả đi.

- Phu thê quỳ bái.

Nghe tiếng hô này Đường Kính Chi thoáng do dự, khẽ nắm tay Hồ Kiều Kiều một cái rồi quay sang quỳ xuống khấu đầu cùng Chu Quế Phương.

Vì Hồ Kiều Kiều là tiểu thiếp, nên không thực hiện cái lễ thứ ba này, trước đó Đường Kính Chi còn rất cao hứng, lúc này trong lòng có tư vị khó tả.

Hồ Kiều Kiều được tướng công nắm tay an ủi, trong lòng đang có chút chua xót tan biến sạch, trên mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Từ hôm nay trở đi mình chính thức thành nữ nhân của chàng rồi.

Chỉ đáng tiếc muội muội không nhìn thấy mình trong trang phục tân nương.

- Tân nương kính trà ...

Hai nàng lần lượt đi tới dâng trà cho Đường lão thái quân và Lâm Úc Hương, việc dâng trà này để nữ tử mới về biết ai lớn ai bé.

Hoàn thành lễ tiết, theo quy củ Đường lão thái quân sẽ còn răn dạy quy củ, nhưng lúc này trời không còn sớm nữa, bà chỉ dặn dò vài câu cho đúng lễ, rồi cho tân nhân về phòng.

Đưa hai tân nương tử ai về tiểu viện người nấy, Đường Kính Chi lại đi ra, dù nói thế nào thì cử hành hôn lễ không thể thiếu bàn tiệc, tuy toàn là người trong nhà, cũng phải tiếp đãi.

339. Chương 345: Rượu Giao Bôi Muộn.

Lúc này, trời đã tối, ngoài vườn có treo mấy chục cái đèn lồng lớn, chiếu bốn phía sáng trưng, pháo hoa bắt đầu bắn lên, tuy không nhiều màu sắc như thời hiện đại y sống, nhưng mỗi quả pháo bắn lên cũng làm mọi người vỗ tay reo hò tưng bừng.

Vì tổ chức vội vàng cho nên không có khách bên ngoài tới chúc mừng, Đường lão thái quân sợ quá tẻ nhạt, cho nên bảo các quản phủ trong phủ cùng tới uống rượu chúc mừng, thế nhưng những quản sự này gan to lắm cũng chỉ dám mời y vài chén rượu, không dám chúc say.

Tửu lượng Đường Kính Chi không tốt, uống vài chén cũng lằng lằng rồi, bỏ mấy quả sự tới chỗ Đường lão thái quân, vài thật sâu:

- Nãi nãi vì cháu mà ngày đêm vất vả, là do cháu bất hiếu.
- Nói gì thế, ngồi xuống ăn chút đi, để bụng đói uống rượu không tốt.

Đường lão thái quân cười rất hiền từ:

Lâm Úc Hương đi tới đỡ tướng công vớ bỏ ngồi xuống, hầu hạ y dùng cơm, nhìn Đường Kính Chi trong đồ tâm lang, vẻ vui mừng lộ hết ngoài mặt, nàng buồn tủi vô cùng.

Đợi cho đích tôn ăn chừng lững bụng rồi, Đường lão thái quân nhìn Lâm Úc Hương với ánh mắt nhiều ẩn ý:

- Lãng Nhi, hôm nay tổ chức chuyện hỉ cho cháu và Quế Phương, nãi nãi mới nhớ trước kia cháu và Úc Hương thành hôn chưa làm đủ quy củ, như vậy là không lành, hay là thế này giờ hai đứa uống chén rượu giao bôi đi.

Trong lúc Đường Kính Chi và Lâm Úc Hương còn ngớ người thì Hàm Hương bê một bầu rượu, rót ra hai cái chén bày trước mặt hai người.

Trước mặt bao nhiêu người thế này uống rượu giao bôi với tướng công?

Thoáng chốc mặt Lâm Úc Hương đã đỏ bừng, như quả táo chín sắp chảy ra mật, Đường Kính Chi thì lại thấy không có gì không ổn, cầm hai chén rượu lên, đưa cho kiều thê một chén.

Lời của Đường lão thái quân thì Lâm Úc Hương không dám không nghe, hít sâu một hơi nhận lấy chén rượu, đứng dậy, vắt chéo tay, đưa chén rượu lên môi, uống cạn.

Hàm Hương hơi cúi đầu cười tủm tỉm, đi tới đón lấy ly rượu.

- Tốt rồi, thời gian không còn sớm nữa, Úc Hương, dìu Nhị gia về phòng nghỉ ngơi đi.
- Vâng.

Lâm Úc Hương ngạc nhiên lắm, đáng lý ra phải do nha hoàn đưa Đường Kính Chi về phòng mới đúng, nàng là chính thê, chạy tới tân phòng của tướng công vớ bỏ làm cái gì?

Có điều nghi hoặc thì nghi hoặc nàng vẫn nghe lời.

Hai người dìu nhau theo nha hoàn cầm đèn lồng đỏ đi xa dần, không nhìn thấy được nụ cười mang vẻ âm mưu đã thành của Đường lão thái quân.

Uống kha khá rượu, đợi Đường Kính Chi tới tiểu viện của Chu Quế Phương thì rượu thấm vào người say ngất ngưỡng, đi đường cũng không vững, chẳng hiểu sao Lâm Úc Hương cũng thấy má nóng dữ dội, cảm thấy trong người có gì đó không ổn, môi thì khô, cổ họng như có lửa, mùi nam nhân từ người tướng công vớ bỏ bên cạnh tỏa ra làm nàng không kìm được muốn hít vào, hít rồi muốn hít nữa, cảm thấy rất dễ chịu.

Nhìn thấy cửa tân phòng rồi, Lâm Úc Hương có chút bối rối, muốn bỏ Đường Kính Chi lại cho y vào một mình, nhưng thấy y chân nam đá chân xiêu, đã không tự đi được nữa rồi, đành cắn răng đỡ y qua cửa.

Trong phòng có hai tiểu nha hoàn đứng bên Chu Quế Phương trùm khăn che đầu, thấy Nhị nãi nãi cũng tới, kinh ngạc nhìn nhau rồi vội vàng lui ra.

Khăn trùm đầu của Chu Quế Phương ắt phải do Đường Kính Chi vén lên, đành đỡ y đi tới trước bàn, lấy cái đòn cân, dùng đòn cân vén khăn đỏ, ngụ ý là vừa lòng đẹp ý.

Đường Kính Chi lúc này còn lại chút lý trí, nghe lời dùng đòn cân vén khăn trùm đầu của Chu Quế Phương, muôn khuôn mặt đẹp lộng lẫy đập vào mắt, đồng thời mùi thơm cơ thể như có như không luồn vào mũi.

Có lẽ bị bị dung mạo như hoa cùng mùi hương đặc biệt trên cơ thể Chu Quế Phương kích thích, Đường Kính Chi cảm thấy từ đan điền có lửa bốc lên ngùn ngụt, hai mắt trở nên nóng bỏng, bàn tay vịn vai Lâm Úc Hương cũng trở nên mẫn cảm.

Lâm Úc Hương đầu đầy mồ hôi, toàn thân nóng như lửa đốt, đôi mắt đẹp long lanh, dáng vẻ xuân tình xao động.

Chu Quế Phương thấy tình trạng khác lạ của họ thì thất kinh, định đứng dậy đỡ thì Đường Kính Chi ôm Lâm Úc Hương vào lòng, hôn hít loạn xạ, Lâm Úc Hương chẳng né tránh, hai tay vòng ra sau ôm lấy cổ Đường Kính Chi ...

Trong tân phòng, tất cả đồ dùng đều sử dụng màu đỏ, nền đỏ, bàn ghế đỏ, chăn đệm đỏ, màn cũng màu đỏ, tất cả mọi thứ tràn ngập màu tốt lành vui tươi của đêm tân hôn.

Ngọn lửa lay động trên cây nến to bằng cổ tay người lớn chiếu lên mặt người trong phòng, thêm một phần mờ mịt lung lự hoặc.

Chu Quế Phương là bình thê, nàng có thể mặc màu đỏ, nhưng nhạt hơn một chút, Hồ Kiều Kiều gả cùng nàng thì trường bào tân nương màu phấn hồng. Màu đỏ thắm, màu đỏ tươi chỉ có chính thê mới được mặc, không chỉ đêm tân hôn, mà trong cả sinh hoạt thường ngày cũng như thế, đó là tượng trưng địa vị ở trong hào môn đại tộc.

Trừ nền đỏ, trên mặt bàn còn có hồ lô rượu màu đỏ, chuẩn bị cho tân nhân uống rượu giao bôi, nhưng giờ hình như không dùng được nữa rồi.

Mở to mắt, hai má Chu Quế Phương vốn xoa chút phấn hồng, lúc này lại đỏ như lửa, cứ như thế lạng người nhìn Đường Kính Chi và Lâm Úc Hương ôm nhau, tiếng môi hôn nhau chùn chụt truyền vào trong tay, phải mất rất lâu nàng mới tỉnh lại.

May là nàng từng trải, có kinh nghiệm chuyện này, nên trầm ổn hơn nhiều, nếu không đổi lại là một thiếu nữ ngây thơ không biết gì, lại nhất gan chỉ e sớm đã hét lên rồi.

Cổ dẫn xuống xuân tình nhộn nhào trong lòng, Chu Quế Phương cẩn thận đi tới, vừa kéo vừa đẩy đôi nam nữ khát tình quần lấy nhau quên trời đất tới bên giường, tiếp đó cả hai ngã ngay xuống giường.

Vừa nằm lên giường, động tác hai người càng kịch liệt, nhất là Đường Kính Chi, hai mắt phun lửa, thở thì phò như trâu, tay vuốt ve khắp người Lâm Úc Hương, cuối cùng tìm được dải lụa bên hông.

Dải lụa rơi xuống, y phục cùng bị y cởi từng lớp từng lớp một, hai người kia vẫn say sưa khám phá cơ thể đối phương, chỉ khổ cho Chu Quế Phương ở bên cạnh, giờ nàng ở cũng không được, đi cũng không xong.

Ồ lại, một nữ nhân như nàng sao có thể không biết xấu hổ như thế.

Đi, đây là đêm động phòng của nàng, nàng đi đâu được?

Huống hồ nàng nhìn ra hai người này tựa hồ trúng thứ thuốc kích dục nào đó, nhớ lại hồi sắp về nhà chồng, có a di dạy nàng sử dụng thứ này giữ lấy trái tim nam nhân.

Trong hào môn đại viện, chuyện này không phải hiếm thấy.

Chỉ có điều ai cho hai người này dùng thuốc?

Vừa nghĩ tới vấn đề này, khuôn mặt Đường lão thái quân lóe lên trước mắt nàng, nhất định là Đường lão thái quân rồi, nếu không còn còn ai dám làm chuyện này nữa.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ thì Đường Kính Chi đã lột sạch Lâm Úc Hương thành con dê non trắng trẻo, dưới ánh nến, làn da của Lâm Úc Hương biến thành màu hồng, càng dụ người ta tơ tưởng, Đường Kính Chi lúc này bị nữ nhân trần truồng phía dưới kích thích, lý trí mất hết, hai bầy tay lúc thì xoa bóp hai bầu vú săn chắc, lúc thì vuốt ve cặp mông tròn trịa.

Vuốt ve một lúc, y bỏ cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Úc Hương, hôn dọc xuống, tới khi y ngậm nụ hoa hồng, tiếng rên rỉ như mèo cái gọi bạn tình của Lâm Úc Hương khiến Chu Quế Phương hô hấp gấp gáp, kéo màn xuống, quay lưng lại, nhưng nàng không thể đi được, một không có chỗ nào mà đi, hai là lo Lâm Úc Hương mang thân xử nữ, nếu chẳng may Đường lão thái quân dùng thuốc hơi quá, sẽ không chịu nổi sức công kích của Đường Kính Chi.

Nàng biết chuyện này vì hôm đó vào trong phòng ngủ của Đường Kính Chi, phát hiện có cả giường lẫn ghế, có hai bộ chăn đệm, kết hợp hành vi của hai người đó lúc thường ngày nàng có thể đoán ra phần nào.

340. Chương 346: Nhất Long Nhị Phụng.

Trong màn hai người kia thở dốc, rên rỉ, âm thanh kích thích đó khiến Chu Quế Phương không sao chịu nổi, nàng cắn răng cởi áo hỉ xuống, mới cảm thấy người đỡ nóng hơn, vén màn rời giường, đi tới trước gương đồng cẩn thận cởi chiếc mũ phượng xuống.

Nàng ngồi trước gương chốc lát, nuốt nước bọt quay trở lại, vừa vén rèm lên, miệng la một tiếng, ráng hồng tức thì đốt cháy suốt từ tai tới cổ.

Thì ra lúc này Đường Kính Chi cũng không còn tặc vãi trên người, tay rút lại, do dự một lúc nàng cắn răng vén một góc màn lên, Đường Kính Chi là quân tử, chưa bao giờ giao hoan với nữ nhân, cho nên, nên nàng sợ ... sợ y không tìm được vị trí.

Chẳng lẽ Đường lão thái quân chính vì tính tới có mình ở bên cạnh cho nên mới cho hai người không có chút kinh nghiệm gì này dùng thuốc.

Nghĩ thông điều ấy Chu Quế Phương mặt đỏ như gấc, đồng thời cười khổ.

Cứ như chứng minh suy đoán của Chu Quế Phương không sai, chỉ thấy Đường Kính Chi nằm lên người giai nhân đẹp như mộng lại trần truồng không hôn hít thì sờ soạng, kêu gọi cho Lâm Úc Hương rên như bị bệnh, da đỏ hồng, hay tay ôm lấy lưng Đường Kính Chi sờ lên sờ xuống, như đòi hỏi gì đó mà lại không biết phải làm gì.

Còn Đường Kính Chi bên trên mãi mà chưa thấy vùng thương vào trận.

Chẳng ... Chẳng lẽ muốn mình giúp thật sao?

Chu Quế Phương cắn môi tới rỉ máu.

Do dự một hồi, cuối cùng nàng áp khăn trương trong lòng xuống, từ từ bỏ lên giường, hai cơ thể trắng trẻo trước mắt không có gì che chắn làm nàng không dám nhìn, lúc này Lâm Úc Hương rên rỉ mỗi lúc một lớn, tóc tai xòa tung, mồ hôi tuôn như suối, chẳng mấy chốc làm gối trên đầu ướt sũng.

“Không được, không thể trì hoãn nữa, nếu không Nhị nữ nữ sẽ để lại bệnh!” Chu Quế Phương không dám do dự nữa, vội vàng ngăn động tác vuốt ve của Đường Kính Chi, đẩy y di chuyển xuống dưới, tay chạm vào da thịt Đường Kính Chi làm nàng run bắn lên.

Nỗ lực của Chu Quế Phương không uống phí, quả nhiên Đường Kính Chi vào tư thế sẵn sàng, chợt nàng lại nhớ tới một vấn đề, không thể không có khăn trắng kiểm chứng dấu lạc hồng, nhưng nàng không phải xử nữ cho nên trong phòng không chuẩn bị cái này.

Linh quang lóe lên, Chu Quế Phương rút khăn tay ra, mặc dù màu vàng, nhưng so với đệm giường màu đỏ thì tốt hơn nhiều.

Nàng vừa mới bày xong khăn thì thấy Đường Kính Chi rướn người tiến tới ...

Chu Quế Phương vội quay đầu đi, bỏ chạy khỏi giường, bên trong tức thì truyền tới tiếng kêu đau đớn, tiếng kêu này truyền đi rất xa, làm hai người ăn trong chỗ tối cười liên hồi.

Hàm Hương vừa then vừa sợ, nhưng có chút phấn khích mơ hồ, hỏi:

- Lão thái quân, liệu Nhị nữ nữ .. Có, có chịu nổi không?

- Còn Quế Phương cơ mà, lo gì.

Hai người đó nhỏ giọng nói chuyện, đi xa dần.

Lâm Úc Hương kêu thảm một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp vằn vẹo, bị đau đơn kích thích, lý trí nàng tức thì khôi phục lại, hai mắt mở trừng trừng, Đường Kính Chi chỉ dừng tích tắc rồi tiếp tục cử động.

- Á ... Tránh ra.

Lâm Úc Hương cuối cùng đã nhận ra chuyện gì, kinh hoàng chống hai tay lên ngực tướng công vớ bở, nhưng toàn thân bủn rủn, làm nàng căn bản không đẩy được chút nào.

Nghe thấy tiếng Lâm Úc Hương, biết nàng đã khôi phục lý trí, Chu Quế Phương ngằn ngừ, cách màn cẩn thận nói nhỏ:

- Úc Hương tỷ tỷ, tỷ và Nhị gia tựa hồ đều trúng xuân dược rồi, đừng phản kháng nữa.

Lâm Úc Hương là y sư, sao không hiểu tác dụng của xuân dược? Nàng nhịn đau nhìn Đường Kính Chi, chỉ thấy mặt hắc đỏ như máu, con ngươi nhìn không có tiêu cự, căn bản không còn lý trí nữa, còn nàng cơ thể không có chút sức lực nào, muốn phản kháng cũng không được.

Trúng phải xuân dược, nếu không kịp thời hoan ái cùng người khác giới hoan ái, sức thuốc không được giải tỏa, ngấm lại vào người gây bệnh.

Chu Quế Phương đứng ở bên giường bồn chồn không yên, nói thực, nàng rất sợ vị Nhị nãi nãi không tiếp nhận nổi bất chấp tất cả, liệu mình phản kháng, may mà chốc lát sau, bên trong truyền ra tiếng rên rỉ cổ ý áp xuống.

Trải qua đau đớn ban đầu, Lâm Úc Hương bình tĩnh thả lỏng mình bản thân, lúc này sức thuốc trong cơ thể phát huy tác dụng, nhanh chóng xua tan đi cơn đau, làm nàng lần đầu tiên thưởng thức được sự mỹ diệu của nam nữ hoan ái, từng đợt xung kích mạnh mẽ làm lỗ chân lông toàn thân nàng như nở ra, khoan khoái nói không nên lời, làm nàng lịm đi trong đó.

Giường rung rinh, rèm lay động, qua một thời gian rất lâu rồi mà nam tử bên trong vẫn không có dấu hiệu gì dừng lại, thế là Chu Quế Phương lại hoảng lên.

Rón rén dùng tay vén một góc màn, chỉ thấy hai người bên trong toàn thân ướt đầm mồ hôi, cơ thể Lâm Úc Hương đã khôi phục làn da màu trắng như ngọc, nhưng Đường Kính Chi như không biết mệt mỏi, vẫn còn ra sức cây cậy.

“Hồngбет, chẳng lẽ lão thái quân dùng thuốc quá mức?” Chu Quế Phương thâm kinh hãi.

Lại thêm một lúc nữa, Đường Kính Chi rống lên một tiếng trầm thấp, hông đẩy mạnh về hạ thân Lâm Úc Hương phía dưới, đồng thời cơ thể Lâm Úc Hương run run, co giật.

Chu Quế Phương chưa kịp thở phào đã thấy Đường Kính Chi tiếp tục rướn mình tới công kích, đây là lần đầu tiên của Lâm Úc Hương, nàng làm sao chịu nổi, đôi mắt tỉnh táo trở lại, nỗ lực đẩy Đường Kính Chi ra. Trái ngược, đây là “lần đầu tiên” của Đường Kính Chi, lại đang tuổi trẻ trung hỏa vượng, còn trúng xuân dược, làm sao chỉ một lần mà phát tiết hết được.

Có điều trong mắt y lửa dục đã không còn dữ dội như trước, khôi phục được rất nhiều lý trí, nhưng bản năng nguyên thủy vẫn là thứ chiến thắng, không khống chế được cơ thể mình.

Lâm Úc Hương giãy dụa lung tung, muốn trốn tránh, nhưng đối diện với tướng công vớ bở còn đang long tinh hổ mãnh, loại kháng cự này không có chút hiệu quả nào.

“Xoạt”

Chu Quế Phương buông đai lưng, y phục theo theo cơ thể đầy đặn tuột xuống, nàng biết tới lúc mình phải thay thế cho Lâm Úc Hương rồi, cơ thể nàng đầy đặn hơn Lâm Úc Hương nhiều, trắng mịn như mỡ đông, tròn trịa gợi tình, không có chút cảm giác chảy xệ nào, hai bầu ngực ngạo nghễ đầy yếm đỏ lên thật cao, eo liễu mảnh mai, xuống dưới nữa là cặp mông phì nhiêu trời sinh.

Hông nở, mông to, có nghĩa dễ sinh con, cũng chính vì thế Đường lão thái quân mới gả nàng cho Đường Kính Chi.

Xấu hổ không dám cử yếm, tâm tình khẩn trương, hai bản tay nắm chặt vào nhau, cuối cùng nàng nhắm mắt nhào người tới.

Bị Chu Quế Phương xô một cái, Đường Kính Chi và Lâm Úc Hương tách nhau ra, thoát nạn, chẳng kịp nghĩ nhiều, lấy hết sức lực toàn thân lăn vào sâu bên trong giường.

Đường Kính Chi trở tay kéo Chu Quế Phương đè xuống dưới, hiện lý trí của y đã phục hồi, không còn chỉ hành động theo bản năng nữa, người mẫn cảm hơn nhiều, vươn tay nắm bóp hai cái bánh bao căng phồng, cảm giác vừa trơn vừa mềm, dễ chịu vô cùng.

Đường Kính Chi kéo phăng cái yếm lót đáng ghét cản trở, hai con thỏ trắng trẻo hoàn mỹ bật ra, rung rinh trước mắt, làm người ta trào máu mũi, Đường Kính Chi vui đầu ngay xuống giữa hai gò núi đó.

Đôi nhũ hoa mang theo hương thơm mê người lọt thỏm giữa miệng và lưỡi của Đường Kính Chi, Chu Quế Phương trước đó xem hai người đại chiến, đã động tình lắm rồi, giờ ngực bị “hành hạ đủ kiểu”, khép mắt lại, rên dài một tiếng phát tiết :” Y .. y vừa này rõ ràng còn không hiểu cả chuyện đó ... sao lúc này biết đùa bốn người ta như thế ... ”

- Tướng công, tới đi ....

Hết cần lại mút một hồi khiến Chu Quế Phương cứ như gãi ngứa ngoài giày không sao chịu nổi, phải lên tiếng khê van vỉ bên tai, Đường Kính Chi tìm đúng vị trí cắm vào.

Lâm Úc Hương ở bên cạnh đang nhìn, nàng chỉ bưng tai trộm chuông nhắm mắt lại.

Đôi chân thon dài mà săn chắc, làn da mịn mượt như lụa, đôi nhu phong cao vút,. Cặp ngọc nhũ tròn mẩy mà cao vút, Đường Kính Chi lúc này mới cảm giác rõ ràng sự sáng khoái, bắt đầu điều chỉnh nhịp độ, tìm lấy khoái cảm lớn nhất.

Chốc lát, như núi lửa phun trào, phát tiết hết mầm sinh mạng, người gục xuống cơ thể mềm mại của Chu Quế Phương, hương thơm khác thường kia theo mồ hôi tỏa ra càng thêm nồng, y ra sức hít hà, Chu Quế Phương vươn tay ra ôm lấy lưng y.

341. Chương 348: Tâm Sự.

Mở hai mắt, bản thân nhìn trần nhà, Lâm Úc Hương nằm im không nhúc nhích.

Lúc Đường Kính Chi đi nàng cũng gượng mình muốn xuống đất đi về tiểu viện, nhưng hạ thân quá đau đớn, nàng đành nghe lời Chu Quế Phương ở lại nơi này.

Vừa phá thân, bị dày vò không thương tiếc, dù là ai cũng không chịu đựng nổi.

Chu Quế Phương mặc một bộ áo trong, đi chân đất, dọn dẹp chần dệm, cái phải thay đã thay, cái phải cất đã cất, nhất là đầu lạc hồng của Lâm Úc Hương, nàng gấp cẩn thận cho vào ngăn kéo, ngày mai Đường lão thái quân chắc chắn sẽ phái người tới kiểm tra.

Nó là thứ chứng minh cho phẩm hạnh và thanh bạch của Lâm Úc Hương trước khi gả vào Đường phủ, vạn lần không thể thiếu.

Dọn dẹp xong hết thấy, Chu Quế Phương chui vào chăn, thấy Lâm Úc Hương vẫn thất thần, nàng nhìn mà thương, Lâm Úc Hương bị cướp về phủ, rồi tới hôm nay bị Đường lão thái quan cho uống thuốc khiến thất thần, nàng ở bên nhìn thấy hết, trong lòng cảm thông cho vị Nhị nãi nãi này, có điều gặp được tướng công tốt như Nhị gia, cũng xem như sự bù đắp, khê thở dài:

- Úc Hương tỷ tỷ, không còn sớm nữa, chúng ta ngủ thôi.

Lâm Úc Hương như không hề nghe thấy, chẳng nói chẳng rằng, vẫn nhìn lên trần nhà.

Nhích người sang bên, cẩn thận kéo chăn đắp cho Lâm Úc Hương, Chu Quế Phương nói một câu kéo tâm thần nàng trở về.

- Úc Hương tỷ tỷ, tỷ đừng buồn nữa, tỷ mệnh khổ, cũng khổ bằng muội không?

Chu Quế Phương ôn nhu thiện lượng, dù biết Lâm Úc Hương không phải người thân thiện lắm, nhưng cũng là nữ tử mệnh khổ, liền nói:

Lâm Úc Hương cuối cùng cũng có phản ứng, quay đầu sang nhìn Chu Quế Phương.

- Muội tuy xuất thân nhà phú quý, cũng được gả vào làm chính thể cho hào môn như Đường gia, nhưng tỷ cũng biết, muội là quả phụ di sương đã có con. Trước kia còn là đại tẩu của Nhị gia.

Nặng ra một nụ cười méo xẹo, Lâm Úc Hương lại nói:

- Úc Hương tỷ tỷ, có phải tỷ cũng xem thường muội không? Thấy muội không nên đồng ý hôn sự này, phải kiên trì chờ chồng ... Muội biết ít nhất Sương Nhi rất khinh bỉ muội ...

Lâm Úc Hương ban đầu đúng là có ý kiến chuyện gả Chu Quế Phương cho Đường Kính Chi, nhưng nàng bất mãn là vì bất mãn Đường Kính Chi không phản đối, nàng cũng hiểu chuyện này Chu Quế Phương không định đoạt được, cho nên thực ra cũng không xem thường Chu Quế Phương.

Không biết có phải vì đêm khuya trời lạnh, Chu Quế Phương kéo chăn quá cổ, chỉ để lộ ra đôi mắt, giọng u buồn:

- Kỳ thực ban đầu lão thái quân nhắc tới chuyện này, muội cũng từng phản đối, tẩu tẩu sao gả cho tiểu thúc được ... Nhưng, nhưng muội là tước phụ họ ngoài, tướng công không còn, chuyện muội có thể tự quyết rất hữu hạn ... Tỷ còn nhớ không lúc tỷ mới vào Đường phủ, bị biết bao nhiêu lời mỉa mai nhạo báng, đến đám hạ nhân nô bộc cũng dám hắt hàm quát tháo tỷ .. Muội nói thế không phải chọc giận tỷ, mà vì không có nam nân, nữ nhân chúng ta sống trong hào môn đại viện gian nan cỡ nào.

Điều này Lâm Úc Hương cảm thụ rất sâu sắc, từ khi Đường Kính Chi tỉnh lại, cuộc sống của nàng thay đổi hoàn toàn.

- Tỷ cũng biết, muội còn có đứa con chưa tròn bốn tuổi phải nuôi, cho nên vì Thiên Nhi, muội không còn lựa chọn nào khác.

Chu Quế Phương nói mãi nói mãi đọng tới tâm sự sâu tận đáy lòng, đôi mắt ầng nước mắt:

- Vì thế bất kể người ta nhìn muội ánh mắt thế nào, muội cũng phải đồng ý.

Giọng nói thương cảm bất lực trước vận mệnh của Chu Quế Phương khơi lên chuyện thương tâm trong quá khứ của Lâm Úc Hương.

Im lặng hồi lâu, cảm xúc lắng xuống, Chu Quế Phương mới lên tiếng, ngữ khí lúc này có chuyển biến:

- Có điều nói đi cũng phải nói lại, Nhị gia tuổi trẻ tài cao, nhân phẩm rất tốt, được gả cho người, cũng là phúc của muội, hôn sự này thành rồi, muội cảm thấy mình không xứng với Nhị gia. Trước kia Tam gia cũng từng thêm muốn dung mạo của muội, nhưng muội tránh hẳn thật xa, nếu lão thái quân gả muội cho hắn, muội chỉ còn đường chết.

Nói tới đó đột nhiên nàng quay sang:

- Úc Hương tỷ tỷ, muội có nghi vấn này, hỏi ra tỷ đừng giận nhé?

Lâm Úc Hương đoán được Chu Quế Phương muốn hỏi gì, chỉ im lặng.

- Nhị gia tuyệt đối là nam nhân hiếm có, biết quan tâm, biết nghĩ cho nữ nhân chúng ta, tướng mạo tài tình càng không cần phải nói, vì sao tỷ không thích Nhị gia? Hay Nhị gia có điều gì làm tỷ giận? Hay tại đêm tân hôn Nhị gia nôn ra máu bất tỉnh, hại tỷ phải chịu bao nhiêu ủy khuất?

Những nghi vấn này áp trong lòng Chu Quế Phương rất lâu, vì hiếu kỳ, vì cởi bỏ khúc mắc cho Lâm Úc Hương, nàng phải hỏi:

- Khuya rồi, ngủ đi.

Lâm Úc Hương khẽ thở dài, rụt người lại, ngay cả đầu cũng giấu vào trong chăn.

Trời vừa tảng sáng Đường lão thái quân đã phái Hàm Hương tới tiểu viện của Chu Quế Phương, hôm nay Đường Kính Chi và Toàn công công đã phải lên kinh diện thánh, các nàng là thê tử phải dậy sớm trang điểm tiễn biệt.

Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương tối qua ngủ muộn, đến khi Hàm Hương vào gọi mới thức dậy, Chu Quế Phương vội vàng dậy ngay, còn Lâm Úc Hương siết chặt nắm đấm, chuyện này hôm qua nhất định không thiếu phần của con nha đầu này.

Thấy ánh mắt Lâm Úc Hương dữ dội, vẻ mặt cực kỳ bất thiện, Hàm Hương vội nói:

- Lão thái quân nói lát nữa Nhị gia tới Lạc thành, sau đó lên đường tới kinh thành, bảo Nhị nãi nãi và Phương nãi nãi ở bên này tùy ý ăn sáng lót dạ, không cần tới bên kia thỉnh an, nếu không sợ không kịp.

Nói xong cầm vội khăn nghiệm chứng từ Chu Quế Phương, bỏ đi như chạy, sau lần lão thái quân trúng độc, Hàm Hương thực sự nhận ra vị Nhị nãi nãi này bề ngoài hiền lành nhút nhát, bên trong không vừa chút nào, trong lòng có vài phần sợ hãi, mặc dù bỏ xuân được vào rượu là mệnh lệnh của lão thái quân, nhưng thực hiện là nằng, cũng xem như đồng lõa.

Chạy vù ra khỏi tiểu viện, không nghe thấy tiếng quát mắng, Hàm Hương mới vỗ ngực thở hắt ra :” Thảo nào lão thái quân bảo mình lấy khăn xong là chạy ngay, không được ở lại, vị Nhị nãi nãi này thật dễ sợ.”

Lâm Úc Hương ngồi bật dậy, mặc kệ cho chân rơi xuống, lộ ra bờ vai mịn và xương quai xanh quyến rũ trong không khí, định lên tiếng quát hỏi Hàm Hương một phen, ai ngờ nằng chưa kịp mở miệng Hàm Hương đã chạy biến mất dạng, làm lửa giận nghẹn lại trong lòng ngực, bức bối vô cùng.

Chu Quế Phương thấy nằng ngồi thở phì phì, hai mắt trợn lên, vội tới vỗ về một phen, Lâm Úc Hương mới nuốt giận xuống, rồi giường thay y phục.

Một lúc sau có người mang đồ ăn sáng tới.

Đêm qua động phòng liền hai lần, ngủ cũng muộn, nhưng trong lòng có chuyện, lại quen giờ dậy luyện võ, Đường Kính Chi không cần ai gọi cũng tự thức dậy, chẳng bao lâu nữa y phải lên kinh diện thánh rồi, không khỏi lo lắng cho tiền đồ chưa rõ, cũng kích động hình dung hoàng thượng là người như thế nào.

Đất nước y đã từng sống thì vua chúa chỉ còn là truyền thuyết, nhưng câu làm bạn với vua như chơi với hổ với hổ thì ai cũng thuộc lòng, sau này phải cẩn thận từng lời ăn tiếng nói, nếu không nói không chừng chỉ lỡ lời một câu bay đầu như chơi.

Y tỉnh dậy không lâu thì có hạ nhân tới gọi, lúc này Hồ Kiều Kiều rúc trong lòng y cũng bị đánh thức.

- Kiều Kiều, nếu như nằng vẫn thấy mệt thì ngủ chút đi.

Son phấn trên mặt Hồ Kiều Kiều đã bôi hết lên áo Đường Kính Chi rồi, hiện ra sắc mặt nhợt nhạt bệnh tật, làm y nhìn mà đau lòng.

Khẽ lắc đầu, Kiều Kiều chun mũi, làm mặt xấu:

- Không được, người ta phải hầu hạ chàng rửa mặt thay y phục chứ, Kiều Kiều đợi ngày này lâu lắm rồi.

- Được rồi, nằng ngồi đợi đó.

Đường Kính Chi bật cười, khẽ vuốt chóp mũi nằng, rõ ràng không đủ sức làm còn nói ngược lại để y khỏi lo, nha đầu này dẻo miệng biết lấy lòng người như thế, chẳng trách được lão thái quân yêu thích, y ấn nằng ngồi xuống, giúp nằng mặc y phục, rồi bảo nha hoàn lấy nước khăn để ngoài cửa, y bê lên giường để nằng lau mặt mặc áo cho mình.

Hồ Kiều Kiều cười ngọt lịm, đời này, mình không gả nhầm người, không biết muội muội thấy cảnh này nó sẽ nghĩ gì.

342. Chương 349: Tiễn Biệt.

Đem cả bữa sáng lên giường, vui vẻ ăn xong, Đường Kính Chi dìu Hồ Kiều Kiều ra ngoài, vừa vặn gặp Lâm Úc Hương cũng được Chu Quế Phương và Tri Thu từ tiểu viện sát bên dìu đi ra.

- Úc Hương, nằng đỡ chưa?

Đường Kính Chi dìu Hồ Kiều Kiều tới gần, quan tâm hỏi:

Nói nàng không oán giận Đường Kính Chi chút nào là không thể, nhưng nghĩ tới y sắp đi rồi, Lâm Úc Hương không muốn nổi giận với y, chỉ khẽ gật đầu.

- Nhị gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong, chúng ta về thành thôi, tranh thủ còn gặp ba vị muội muội, nếu không e chưa gặp được ba muội muội đã phải đi rồi.

Chu Quế Phương nhắc:

Nhớ tới ba tiểu thê tử, Đường Kính Chi gật đầu ngay, đi ra cửa biệt viện.

Đường Kính Chi ngồi xe ngựa lên đường từ biệt viện tây thành thì trời vẫn còn tờ mờ sáng, mặt trời chưa thấy đâu, tới cổng Đường phủ thì ba vị di nương đã đứng ở cổng chờ đợi lâu rồi, thi lễ với lão thái quân xong đều chạy cả tới bên tường công của mình.

- Nhị gia, người phải lên kinh thành diện thánh thật sao?

Nhu Nhi mắt sưng đỏ, nhìn là biết cả đêm không ngủ, vừa thấy Đường Kính Chi nước mắt đã trào ra, nếu chẳng phải có hạ nhân bên cạnh nàng đã nhào vào lòng Đường Kính Chi.

Sương Nhi chỉ đứng im nhìn Đường Kính Chi ánh mắt chứa thâm tình như biển, dùng ánh mắt biết nói biểu lộ thay cho tất cả.

Uyển Nhi luôn là cô gái biết cư xử nhất, đi tới nắm lấy tay Hồ Kiều Kiều:

- Là Kiều Kiều muội muội phải không, nghe nói hôm qua muội đã cùng Nhị gia bái đường.

Hồ Kiều Kiều đỏ mặt khẽ gật đầu, lần lượt thi lễ với ba tỷ tỷ.

Nhìn Nhu Nhi mà lòng y chua xót, từ lúc tới đây suốt ngày bận rộn chuyện nợ chuyện kia, giờ khó khăn lắm mới diệt được Vương Mông thì phải đi mà chưa biết bao giờ quay về, Đường Kính Chi ít nhiều mắc nợ với mấy nàng:

- Nhu Nhi ngoan, đừng khóc, còn khóc nữa, còn khóc là thành con mèo khóc nhè đấy.

- Nhu Nhi không phải là mèo khóc nhè.

Nhu Nhi lau nước mắt nũng nịu:

Nếu như là lúc mới vào Đường phủ, Nhu Nhi không có gan này, Đường Kính Chi thấy nàng càng ngày càng tùy tiện trước mặt mình, không giận mà càng cao hứng, lúc này Lâm Úc Hương được Chu Quế Phương dìu tới, lên tiếng:

- Nhu Nhi, Nhị gia sắp lên đường rồi, lão thái quân chắc chắn còn nhiều điều muốn căn dặn, chúng ta vào thôi.

- Vâng.

Với vị Nhị nãi nãi này hiện cả phủ đều kiêng dè kính sợ, Nhu Nhi vội vàng vâng lời.

Đường Kính Chi nắm tay Nhu Nhi trông như nàng đang dìu y, nói:

- Chúng ta đi nào.

Lâm Úc Hương nói rất có lý, y dù muốn cùng thê thiếp tâm sự thêm vài câu, nhưng không thể không để ý tới cảm thụ của Đường lão thái quân.

Đám Sương Nhi đều không biết Lâm Úc Hương và Đường Kính Chi đã viên phòng, thấy nàng được dìu, đi lại khó khăn, thì thoảng còn nhú mày, đều ngạc nhiên lắm.

Tới đại sảnh, Đường lão thái quân ngồi chủ vị, Đường Kính Chi ngồi phía dưới, còn bảo hạ nhân mang ghế tới cho Nhu Nhi, vẫn nắm tay nàng, theo lý thì hành vi này không đúng quy củ, có hiềm nghi quá chừng chiều tiểu thiếp, nhưng Đường Kính Chi sắp đi rồi, mà Nhu Nhi tính tình thế nào thì Đường lão thái quân cũng rõ, không lo tiểu nha đầu này được chiều sinh kiêu.

Đường lão thái quân căn dặn:

- Lăng Nhi, hiện đám Vương Mông đã ngã ngựa cả, hiện lại do Trương Gia tạm thời quản lý Lạc thành, cho nên phía chúng ta cháu có thể yên tâm rồi, lên đường không phải lo nghĩ gì.

Lúc này ra cổng thì Bàng Việt và Từ Thức đã đợi sẵn, bọn họ lên xe bàn việc sau khi Đường Kính Chi đi, hai người này làm chường quầy nhỏ thì quá phí phạm tài năng, hơn nữa làm việc dưới Bàng Lộc giới hạn bọn họ phát huy, Đường Kính Chi giao thẻ bài gia chủ lấy của Ngọc Nhi cho bọn họ, dặn bọn họ tùy cơ hội mà hành động, đồng thời cũng được bọn họ báo tin, Toàn công công sau khi cho người điều tra về Trương gia đã tiếp nhận ý kiến của y.

- Vâng, cháu hiểu ạ.

Đường Kính Chi cung kính đáp:

- Đi ra ngoài vạn sự phải phòng bị, cháu nhất định phải chiếu cố cho tốt sức khỏe của mình, tiếc là lần này phải cưỡi ngựa đi gấp, không được trì hoãn, nếu không nãi nãi đã để Úc Hương đi cùng với cháu rồi.

Đường lão thái quân vẫn lo lắng không thôi, đích tôn tuy đã khỏe lên nhiều, nhưng đó chỉ là bề ngoài, ba tháng điều dưỡng sao bù lại được ba năm ốm bệnh, chỉ sợ đích tôn bốn ba ngàn dặm, ăn gió nằm sương không chịu nổi.

- Nãi nãi, cháu đi rồi người cũng phải chú ý sức khỏe, đừng quá vất vả, chuyện trong phủ cứ giao cho Úc Hương xử lý.

- Ủm nãi nãi cũng tính toán như thế.

Đường lão thái quân cười nói:

- Lăng Nhi, đương kim thánh thượng là người thế nào, thái độ với bản ngọc điệp kia ra sao chúng ta đều không rõ, cho nên tới kinh sư, cháu nhất định càng thêm thận trọng.

- Cháu xin ghi nhớ trong lòng.

Về điểm này Đường lão thái quân không lo mấy, đứng dậy, tâm lý nói:

- Chuyến này từ biệt, phụ thê các cháu không biết tới lúc nào mới gặp lại nhau, có gì nói thì nói đi.

Rồi vịn tay Hàm Hương đi ra ngoài cửa, đồng thời ra hiệu cho tất cả hạ nhân ra ngoài.

Các nàng vội đi tới thi lễ đưa tiễn, Đường Kính Chi dìu bà ra tới cửa rồi quay về, lúc này không còn người ngoài nữa, các nàng không cần áp chế tình cảm, đều nhìn y thật sâu, như muốn khắc ghi hình ảnh của y vào trong lòng.

Đường Kính Chi đi tới bên Sương Nhi tính cách cô ngạo đầu tiên, dịu dàng vuốt tóc nàng, nói:

- Sương Nhi, ta không ở bên cạnh nàng, đừng quá đa sầu đa cảm mà mắc bệnh nhé, ta trở về nếu thấy nàng sức khỏe không tốt sẽ đau lòng lắm đấy.

Sương Nhi gạt đầu:

- Nhị gia yên tâm tỳ thiếp đợi người về hoan hỉ đoàn tụ.

- Ủm.

Đường Kính Chi vốn muốn đi tới an ủi cô bé Nhu Nhi một phen, nhưng khóe mắt nhìn thấy Uyển Nhi, chân dừng lại, thiếu nữ này trước giờ không tranh giành với ai, luôn giữ đúng phận hiền thê, lúc này cũng đứng đằng sau các nàng.

Bất tri bất giác mình cũng quên mất nàng, y liền đổi hướng, sải bước đi về phía Uyển Nhi, tính nàng hiền hòa, không phải quá thẹn thò, lúc này thấy tướng công đi tới bên cạnh, các tỷ muội xung quanh nhìn vào, xấu hổ cúi đầu xuống, không dám biểu lộ bịn rịn ra ngoài mặt.

Không hề do dự, Đường Kính Chi kéo nàng vào lòng, Uyển Nhi không hề có chuẩn bị trước, kết quả đâm lên chân Đường Kính Chi, luống cuống giải thích:

- Nhị gia, không phải tỳ thiếp cố .. Ủm ...

Mới nói tới đó miệng đã bị lấp kín.

Trao nàng nụ hôn ướt át thật lâu, Đường Kính Chi mới tách môi hồng của nàng ra, nhỏ giọng nói:

- Chúng ta là phu thê, đừng nói những lời xin lỗi, Úc Hương không dễ gần, nên ta giao Nhu Nhi và Sương Nhi cho nàng trông nom, nếu có chuyện gì, nhất định báo ngay lão thái quân biết nhé.

Sương Nhi trước kia chỉ vì chút xa cách của y mà mắc bệnh, Nhu Nhi vừa rồi khóc đỏ cả mắt, y thực sự không yên tâm.

Uyển Nhi mặt đỏ bừng, cực kỳ mê người, gật mạnh đầu.

Y còn muốn căn dặn thêm vài câu thì bên ngoài có tiếng hạ nhân bẩm báo:

- Nhị gia, Toàn công công phái người tới truyền lời, nói giờ khởi hành đã tới, mời Nhị gia lập tức tới cổng bắc.

Thời đó người ta cuộc sống tương đối khép kín, ít ra khỏi nhà, cho nên đi đâu đều xem lịch, nhất là chuyến đi xa thế này không thể trễ giờ tốt.

- Nhị gia.

Đường Kính Chi chưa kịp đáp thì Nhu Nhi đã chạy tới nhào vào lòng, khóc nức nở, y khẽ vuốt lưng nàng, nói:

- Nhu Nhi, ta đi rồi không được quên chuyện đồ thêu nhé, đó là thứ giúp Đường gia ta kiếm một khoản tiền lớn đó.

- Ừm, Nhu Nhi biết rồi.

Lâm Úc Hương rất muốn có thể thoải mái biểu lộ tình cảm như Nhu Nhi, nhưng lòng nàng vẫn còn có khúc mắc, mặt rất phức tạp, chỉ thi lễ:

- Cung tiễn Nhị gia.

Uyển Nhi đi tới đón lấy Nhu Nhi vào lòng, Đường Kính Chi cắn răng nói:

- Úc Hương, lão thái quân từ lúc trúng độc sức khỏe không còn như trước nữa, chuyện trong phủ cần nàng phí tâm nhiều hơn.

Nói rồi tách bàn tay Nhu Nhi bấu lấy áo mình, đi nhanh ra ngoài cửa.

343. Chương 350: Lên Đường.

Các nàng đuổi theo, ra tới cửa mới phát hiện lão thái quân đứng đó cùng Ngọc Nhi mặc nam trang, nên các nàng không dám quá buông thả nữa, Ngọc Nhi không thích gần gũi gửi số đông, không giỏi biểu lộ tình cảm, thi lễ đi trước.

Đường Kính Chi đi tới gần mới phát hiện lão thái quân cũng rơm rớm nước mắt, thương cảm quỳ xuống bái lạy:

- Nãi nãi, người bảo trọng.

Đường lão thái quân gật đầu, chỉ lặng lẽ đỡ y dậy giúp y vuốt lại mái tóc hơi rối, nhìn thật sâu một lần nữa rồi nói:

- Đi đi.

Đường Kính Chi gật mạnh đầu, không dám quay đầu lại nhìn cảnh thê thiếp thương cảm, lên ngựa quất mạnh roi phóng nhanh về phía cổng thành bắc.

Lúc này các nàng không không kìm chế được nữa, toàn bộ chạy ra ngoài cổng, nhìn hai bóng lưng đi xa dần.

Tới khi hai người rẽ qua góc phố, các nàng mới quyền duyên thu hồi ánh mắt, Đường lão thái quân thở dài một tiếng, quay về phủ đầu tiên, Lâm Úc Hương vẫn để bụng chuyện bị cho uống thuốc đêm qua, nhưng nhìn lão thái quân lưng khom khom, như già đi mấy tuổi, miệng mở ra nhưng không nói được gì.

Đột nhiên Đường lão thái quân dừng lại, nói:

- Úc Hương, phần chần tinh thần lên, chuyện hậu viện nằm hết trong tay người đó, nhớ kỹ phải dụng tâm, nhất định không để xảy ra chuyện gì.

- Vâng.

Lâm Úc Hương cắn môi đáp:

- Kiều Kiều, sức khỏe người không tốt, cùng lão thân về phòng nghỉ thôi.

Đường lão thái quân nắm tay Hồ Kiều Kiều, để Hàm Hương và nha hoàn nữa đỡ hai người về hậu viện.

Đường Kính Chi phóng ngựa qua hai dãy phố thấy Hồng Phong, Ngọc Nhi, Đường Uy đang đợi, lần này lên kinh nhất định có kẻ ra sức ngăn trở, nên cần phải đem đủ lực lượng phòng bị, còn có năm mươi ám vệ sẽ lên đường cùng với họ.

Đường Kính Chi ghì cương, chấp tay với Hồng Phong cười nói:

- Lại làm phiền Hồng huynh nữa rồi.

- Hiền đệ không cần khách khí, ta vốn là lãng tử sống lang bạt khắp nơi, lấy bốn biển làm nhà, đi đâu mà chẳng là đi? Hơn nữa nhiều năm trước gia gia của tiểu sư muội bị đám bộ đầu lục phiến môn vây công trọng thương mất mạng, chuyện này đi kinh thành vừa khéo thử vận may, xem có thể trả thù cho tiểu sư muội không.

Ngọc Nhi cảm kích nhìn Hồng Phong, Đường Kính Chi thì lòng giật đánh thót, thầm kêu không xong, bộ đầu lục phiến môn kinh thành hẳn càng lợi hại hơn Âm Lôi, nếu hai người bọn họ không giết được kẻ thù, ngược lại bị đối phương bắt được thì sao?

Liếc nhìn Ngọc Nhi một cái, Đường Kính Chi hơi do dự nhưng không nói gì, hiện tâm tình Ngọc Nhi đang kích động, giờ nói với nàng những câu như làm việc phải cẩn trọng, nhất định khiến nàng không vui.

Có lẽ mình quá lo, bọn họ hành tẩu giang hồ, tuy ân oán rạch ròi, nhưng khi hành động cẩn trọng hơn người thường nhiều lần, dù sao tới được kinh thành rồi tính.

Đường Kính Chi chuyển đề tài:

- Đường Uy, phía Lạc thành chúng ta có bao nhiêu người?

- Bẩm Nhị gia, tổng cộng có năm mươi người, chia nhau ngày đêm bảo vệ phủ, xin Nhị gia cứ yên tâm, trừ khi có cao thủ tuyệt đỉnh hoặc quân đội tới, nếu không tuyệt đối không có gì đáng ngại, hơn nữa kế hoạch rồi đi vẫn luôn sẵn sàng.

- Tốt, người làm việc thì ta yên tâm.

Đường Kính Chi gật đầu tán thưởng rồi thở dài:

- Chỉ tiếc hôm qua trời đã tối, khiến Trương Thiếu Kiệt chạy mất.

Ngọc Nhi và Hồng Phong nhìn nhau, vẻ mặt phức tạp, mặc dù bọn họ miệng thì nói cùng Trương Thiếu Kiệt ân đoạn nghĩa tuyệt, không có liên quan gì nữa, nhưng dù gì ba sư huynh muội bọn họ lớn lên bên nhau, hơn nữa Trương Thiên Hoa có ân dưỡng dục truyền nghề cho hai bọn họ, sao có thể lấy oán báo ân.

Đừng nói hôm qua trời tối, dù là ban ngày phát hiện Trương Thiếu Kiệt bỏ trốn, bọn họ tuyệt đối không ngăn cản.

Đường Kính Chi cũng hiểu, nhưng ý ở lập trường khác hẳn, kẻ này có thể gây nguy hại cho Đường gia, có cơ hội y nhất định sẽ diệt trừ, quất roi ngựa đi trước:

- Đi, chúng ta tụ hợp với Toàn công công.

Hồng Phong thúc ngựa đuổi theo, hỏi:

- Hiền đệ, nữ tử áo đen hôm qua đứng trên nóc nhà nói chuyện với đệ là ai?
- Nàng là muội muội một tiểu thiếp của đệ, nàng cũng chính là người hôm đó xông vào công đường hỗ trợ chúng ta hành thích Vương Mông.
- Ồ, thì ra là thế.

Hồng Phong gật đầu, không nói gì thêm, chỉ là đôi mày kiếm nhíu lại.

Ngọc Nhi nhìn ra Đại sư huynh có tâm sự, ngạc nhiên lắm, chẳng lẽ Đại sư huynh có thiện cảm với nữ tử võ công cao cường ấy, thăm dò:

- Đại sư huynh, sao lại hỏi tới cô ấy?
- Chuyện này ... Tiểu sư muội, sau này gặp lại cô ta phải hết sức đề phòng, nhất định đừng để cô ta tới gần. Bất ngờ Hồng Phong lại nói một câu như thế, rồi quất mạnh móng ngựa phóng đi, không giải thích gì thêm.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đều ù ù cạc cạc, nói như thế Hồng Phong sớm biết Hồ Phụng Kiều rồi? Lúc này không tiện hỏi vì phía trước đã thấy đoàn người của Toàn công công rồi, Hồng Phong cùng ám vệ Đường gia chỉ ngậm bảo hộ Đường Kính Chi không đi cùng.

Tới gần, Đường Kính Chi xuống ngựa, cung kính thi lễ:

- Bái kiến Toàn công công, để công công phải đợi lâu, tại hạ thật áy náy.

Toàn công công ngồi trên mình ngựa chấp tay nói:

- Đường công tử không cần khách khí, hoàng thượng đang đợi chúng ta ở kinh thành, chúng ta lên đường ngay thôi.
- Vâng.

Đường Kính Chi lại lên lên ngựa.

- Toàn công công, tại hạ còn có một chuyện nữa, không biết có nên nói hay không.

Ba trăm kỵ binh chia làm hai đội một trước một sau, ba người Đường Kính Chi đi ở giữa, đi chưa được bao lâu, Đường Kính Chi đột nhiên nói.

Kéo cương cho ngựa đi chậm lại, Toàn công công nghi hoặc hỏi:

- Chuyện gì, Đường công tử cứ nói.

Đường Kính Chi thúc ngựa đi tới gần, định nói nhỏ với ông ta, nhưng có mùi phấn cực đậm truyền vào mũi, còn may là đang cưỡi ngựa có gió thổi qua, phân tán phần nào mùi vị, nếu không thế nào y cũng hắt hơi:

- Toàn công công, hần ngài cũng biết tình thế Lưu Châu, công công thấy Điền Cơ biết tại hạ lên kinh thành diện thánh, liệu có phải người hành thích chúng ta không?

Chuyện này y dám đảm bảo trăm phần trăm là có, nhưng người trong cung tính tình kiêu ngạo, không thích người khác chỉ bảo mình, nên y mới dùng ngữ điệu như thế.

Toàn công công nghe thế ngửa mặt cười dài, tiếng cười như dùng đá cào lên kính, nghe sồn gai gộc:

- Đường công tử quá lo rồi, Điền Cơ chỉ là quan viên tứ phẩm nho nhỏ thôi, lão có gan phải người hành thích bản công công sao? Công tử đừng lo, hần tuyệt đối không có cái gan đó đâu. Vả lại những người ta mang theo đều là cao thủ, hần mang tới bao nhiêu, ta giết bấy nhiêu.

Toàn công công lớn lên trong cung, trên hoàng đế, hoàng hậu, phi tần nương nường, dưới thì toàn nhân vật cực phẩm nhân thần như đại học sĩ, thượng thư, nguyên lão trong triều, còn nhân vật nào chưa thấy qua.

Ông ta là hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, tất nhiên không coi quan viên địa phương ra gì, Điền Cơ ở Lưu Châu này là to nhất, nhưng quan viên tứ phẩm kinh thành quơ tay ra một cái cũng vợ được cả đống.

Quả nhiên đúng như y lo lắng, Toàn công công không hề coi trọng lời nhắc nhở của y, đám Vũ Lâm quân kia có dựa được vào hay không thì Đường Kính Chi cũng rất nghi ngờ, căn bản đám người này là binh sĩ thủ thành, khí giáp sáng loáng thực đầy nhưng chưa bao giờ lên chiến trường, bày trận xếp đội thì uy thế cực kỳ, nhưng đánh nhau thực sự thì vô dụng.

Thế thì bên mình đành phải tăng cường đề phòng hơn mới được.

Toàn công công mặc dù chỉ là thái giám, nhưng vì tập võ nghệ, cho nên gân cốt không tệ, rời khỏi chỗ đông người, liền quát roi ngựa phóng đi như bay, mấy trăm người ngựa cùng phi nước kiệu, vó ngựa rền vang, cái khí thế này ít nhất cũng trấn an được lòng người.

344. Chương 350: Lên Đường.

Các nàng đuổi theo, ra tới cửa mới phát hiện lão thái quân đứng đó cùng Ngọc Nhi mặc nam trang, nên các nàng không dám quá buông thả nữa, Ngọc Nhi không thích gần gũi số đông, không giỏi biểu lộ tình cảm, thì lẽ dĩ dĩ nhiên.

Đường Kính Chi đi tới gần mới phát hiện lão thái quân cũng rơm rớm nước mắt, thương cảm quỳ xuống bái lạy:

- Nãi nãi, người bảo trọng.

Đường lão thái quân gật đầu, chỉ lặng lẽ đỡ y dậy giúp y vuốt lại mái tóc hơi rối, nhìn thật sâu một lần nữa rồi nói:

- Đi đi.

Đường Kính Chi gật mạnh đầu, không dám quay đầu lại nhìn cảnh thê thiếp thương cảm, lên ngựa quát mạnh roi phóng nhanh về phía cổng thành bắc.

Lúc này các nàng không không kìm chế được nữa, toàn bộ chạy ra ngoài cổng, nhìn hai bóng lưng đi xa dần.

Tới khi hai người rẽ qua góc phố, các nàng mới quyền duyên thu hồi ánh mắt, Đường lão thái quân thở dài một tiếng, quay về phủ đầu tiên, Lâm Úc Hương vẫn để bụng chuyện bị cho uống thuốc đêm qua, nhưng nhìn lão thái quân lưng khom khom, như già đi mấy tuổi, miệng mở ra nhưng không nói được gì.

Đột nhiên Đường lão thái quân dừng lại, nói:

- Úc Hương, phần chấn tinh thần lên, chuyện hậu viện nằm hết trong tay người đó, nhớ kỹ phải dụng tâm, nhất định không để xảy ra chuyện gì.

- Vâng.

Lâm Úc Hương cắn môi đáp:

- Kiều Kiều, sức khỏe người không tốt, cùng lão thân về phòng nghỉ thôi.

Đường lão thái quân nắm tay Hồ Kiều Kiều, để Hàm Hương và nha hoàn nữa đỡ hai người về hậu viện.

Đường Kính Chi phóng ngựa qua hai dãy phố thấy Hồng Phong, Ngọc Nhi, Đường Uy đang đợi, lần này lên kinh nhất định có kẻ ra sức ngăn trở, nên cần phải đem đủ lực lượng phòng bị, còn có năm mươi ám vệ sẽ lên đường cùng với họ.

Đường Kính Chi ghìm cương, chấp tay với Hồng Phong cười nói:

- Lại làm phiền Hồng huynh nữa rồi.

- Hiền đệ không cần khách khí, ta vốn là lãng tử sống lang bạt khắp nơi, lấy bốn biển làm nhà, đi đâu mà chẳng là đi? Hơn nữa nhiều năm trước gia gia của tiểu sư muội bị đám bộ đầu lục phiến môn vây công trọng thương mất mạng, chuyện này đi kinh thành vừa khéo thử vận may, xem có thể trả thù cho tiểu sư muội không.

Ngọc Nhi cảm kích nhìn Hồng Phong, Đường Kính Chi thì lòng giật đánh thót, thầm kêu không xong, bộ đầu lục phiên môn kinh thành hẳn càng lợi hại hơn Âm Lôi, nếu hai người bọn họ không giết được kẻ thù, ngược lại bị đối phương bắt được thì sao?

Liếc nhìn Ngọc Nhi một cái, Đường Kính Chi hơi do dự nhưng không nói gì, hiện tâm tình Ngọc Nhi đang kích động, giờ nói với nàng những câu như làm việc phải cẩn trọng, nhất định khiến nàng không vui.

Có lẽ mình quá lo, bọn họ hành tẩu giang hồ, tuy ân oán rạch ròi, nhưng khi hành động cẩn trọng hơn người thường nhiều lần, dù sao tới được kinh thành rồi tính.

Đường Kính Chi chuyển đề tài:

- Đường Uy, phía Lạc thành chúng ta có bao nhiêu người?

- Bẩm Nhị gia, tổng cộng có năm mươi người, chia nhau ngày đêm bảo vệ phủ, xin Nhị gia cứ yên tâm, trừ khi có cao thủ tuyệt đỉnh hoặc quân đội tới, nếu không tuyệt đối không có gì đáng ngại, hơn nữa kế hoạch rồi đi vẫn luôn sẵn sàng.

- Tốt, người làm việc thì ta yên tâm.

Đường Kính Chi gật đầu tán thưởng rồi thở dài:

- Chỉ tiếc hôm qua trời đã tối, khiến Trương Thiếu Kiệt chạy mất.

Ngọc Nhi và Hồng Phong nhìn nhau, vẻ mặt phức tạp, mặc dù bọn họ miệng thì nói cùng Trương Thiếu Kiệt ân đoạn nghĩa tuyệt, không có liên quan gì nữa, nhưng dù gì ba sư huynh muội bọn họ lớn lên bên nhau, hơn nữa Trương Thiên Hoa có ân dưỡng dục truyền nghề cho hai bọn họ, sao có thể lấy oán báo ân.

Đừng nói hôm qua trời tối, dù là ban ngày phát hiện Trương Thiếu Kiệt bỏ trốn, bọn họ tuyệt đối không ngăn cản.

Đường Kính Chi cũng hiểu, nhưng y ở lập trường khác hẳn, kẻ này có thể gây nguy hại cho Đường gia, có cơ hội y nhất định sẽ diệt trừ, quát roi ngựa đi trước:

- Đi, chúng ta tụ hợp với Toàn công công.

Hồng Phong thúc ngựa đuổi theo, hỏi:

- Hiền đệ, nữ tử áo đen hôm qua đứng trên nóc nhà nói chuyện với đệ là ai?

- Nàng là muội muội một tiểu thiếp của đệ, nàng cũng chính là người hôm đó xông vào công đường hỗ trợ chúng ta hành thích Vương Mông.

-Ồ, thì ra là thế.

Hồng Phong gật đầu, không nói gì thêm, chỉ là đôi mày kiếm nhíu lại.

Ngọc Nhi nhìn ra Đại sư huynh có tâm sự, ngạc nhiên lắm, chẳng lẽ Đại sư huynh có thiện cảm với nữ tử võ công cao cường ấy, thăm dò:

- Đại sư huynh, sao lại hỏi tới cô ấy?

- Chuyện này ... Tiểu sư muội, sau này gặp lại cô ta phải hết sức đề phòng, nhất định đừng để cô ta tới gần.

Bất ngờ Hồng Phong lại nói một câu như thế, rồi quát mạnh móng ngựa phóng đi, không giải thích gì thêm.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đều ừ ừ cạc cạc, nói như thế Hồng Phong sớm biết Hồ Phụng Kiều rồi? Lúc này không tiện hỏi vì phía trước đã thấy đoàn người của Toàn công công rồi, Hồng Phong cùng ám vệ Đường gia chỉ ngấm bảo hộ Đường Kính Chi không đi cùng.

Tới gần, Đường Kính Chi xuống ngựa, cung kính thi lễ:

- Bái kiến Toàn công công, để công công phải đợi lâu, tại hạ thật áy náy.

Toàn công công ngồi trên mình ngựa chấp tay nói:

- Đường công tử không cần khách khí, hoàng thượng đang đợi chúng ta ở kinh thành, chúng ta lên đường ngay thôi.

- Vâng.

Đường Kính Chi lại lên lên ngựa.

- Toàn công công, tại hạ còn có một chuyện nữa, không biết có nên nói hay không.

Ba trăm kỵ binh chia làm hai đội một trước một sau, ba người Đường Kính Chi đi ở giữa, đi chưa được bao lâu, Đường Kính Chi đột nhiên nói.

Kéo cương cho ngựa đi chậm lại, Toàn công công nghi hoặc hỏi:

- Chuyện gì, Đường công tử cứ nói.

Đường Kính Chi thúc ngựa đi tới gần, định nói nhỏ với ông ta, nhưng có mùi phấn cực đậm truyền vào mũi, còn may là đang cười ngựa có gió thổi qua, phân tán phần nào mùi vị, nếu không thế nào y cũng hắt hơi:

- Toàn công công, hần ngài cũng biết tình thế Lưu Châu, công công thấy Điền Cơ biết tại hạ lên kinh thành diện thánh, liệu có phái người hành thích chúng ta không?

Chuyện này y dám đảm bảo trăm phần trăm là có, nhưng người trong cung tính tình kiêu ngạo, không thích người khác chỉ bảo mình, nên y mới dùng ngữ điệu như thế.

Toàn công công nghe thế ngửa mặt cười dài, tiếng cười như dùng đá cào lên kính, nghe sồn gai gộc:

- Đường công tử quá lo rồi, Điền Cơ chỉ là quan viên tứ phẩm nho nhỏ thôi, lão có gan phái người hành thích bản công công sao? Công tử đừng lo, hần tuyệt đối không có cái gan đó đâu. Vả lại những người ta mang theo đều là cao thủ, hần mang tới bao nhiêu, ta giết bấy nhiêu.

Toàn công công lớn lên trong cung, trên hoàng đế, hoàng hậu, phi tần nương nương, dưới thì toàn nhân vật cực phẩm nhân thần như đại học sĩ, thượng thư, nguyên lão trong triều, còn nhân vật nào chưa thấy qua.

Ông ta là hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, tất nhiên không coi quan viên địa phương ra gì, Điền Cơ ở Lưu Châu này là to nhất, nhưng quan viên tứ phẩm kinh thành quơ tay ra một cái cũng vợ được cả đồng.

Quả nhiên đúng như y lo lắng, Toàn công công không hề coi trọng lời nhắc nhở của y, đám Vũ Lâm quân kia có dựa được vào hay không thì Đường Kính Chi cũng rất nghi ngờ, căn bản đám người này là binh sĩ thủ thành, khí giáp sáng loáng thực đầy nhưng chưa bao giờ lên chiến trường, bày trận xếp đội thì uy thế cực kỳ, nhưng đánh nhau thực sự thì vô dụng.

Thế thì bên mình đành phải tăng cường đề phòng hơn mới được.

Toàn công công mặc dù chỉ là thái giám, nhưng vì tập võ nghệ, cho nên gân cốt không tệ, rời khỏi chỗ đông người, liền quát roi ngựa phóng đi như bay, mấy trăm người ngựa cùng phi nước kiệu, vó ngựa rền vang, cái khí thế này ít nhất cũng trấn an được lòng người.

345. Chương 351: Đi Ngày Đi Đêm.

Ngày 3 tháng 11 năm 1361 thiên nguyên, Đường Kính Chi lên đường tiến kinh, liên tiếp ba ngày liền đoàn người đi cả ngày lẫn đêm, trừ lúc ăn trưa là dừng lại nghỉ một chút, thời gian còn lại đều sinh hoạt trên lưng ngựa, Đường Kính Chi tính cả hai kiếp cũng chưa bao giờ bao giờ phải chịu khổ cực thế này, lưng chừng gối mỏi, xương khớp rã rời.

Ngọc Nhi thì tưởng chừng được quay lại thời lưu lãng giang hồ như xưa, mấy ngày qua chịu khổ cực càng khiến nàng thêm tinh thần phấn chấn, mặc dù thương cho tướng công thư sinh, nhưng cũng chỉ có thể dùng ánh mắt biểu lộ quan tâm khích lệ, còn không cách nào khác.

Thánh dụ Toàn công công nhận được có hai chữ “hỏa tốc”, chỉ hận không thể chấp cánh ngay hôm sau có thể đem Đường Kính Chi tới trước mặt hoàng thượng biểu lộ trung thành.

Qua ba ngày đi đường, đoàn người cuối cùng rời khỏi Lưu Châu, bước vào địa giới Kinh Châu.

Buổi trưa ngày hôm đó, đoàn người bọn họ tới một tòa tiểu thành biên giới Kinh Châu tên là Liễu huyện, Toàn công công cho dừng lại ở ngoài thành, gọi đầu lĩnh Vũ Lâm quân tới dặn:

- Cha gia phải đưa Đường công tử lên kinh diện thánh gấp, không tới chỗ khâm sai đại nhân nữa, người chọn ra bao mươi hảo thủ hộ tống chúng ta vào kinh, số còn lại quay về bên khâm sai đại nhân làm việc đi.
- Vâng.

Đầu lĩnh kia tuân lệnh đi chọn ra ba mươi Vũ Lâm quân cường tráng, còn bản thân dẫn số còn lại tới Túc Thanh thành nơi khâm sai trú chân.

Toàn công công thấy mấy ngày qua Đường Kính Chi luôn nhú mày, biết y lo Điền Cơ phái người hành thích, thầm cười thư sinh đúng là thư sinh, toàn hạng chết nhất cả, ngoài miệng lên tiếng trấn an:

- Đường công tử, giờ chúng ta đã rời khỏi địa giới Lưu Châu, công tử đã yên tâm rồi chứ? Ta đã bảo Điền Cơ dù có ăn tim gấu gan báo cũng không dám hành thích sứ giả truyền chỉ.

Đường Kính Chi gượng cười không đáp, tới đây y càng lo lắng hơn thì có, vốn có 300 quân sĩ theo cùng, dù có bị phục kích cũng có thể phá vòng vây, giờ người đã ít ai nấy lại mỗi một cả, tình hình càng đáng lo ngại.

Hành thích ở Kinh Châu còn có cái lợi nữa là Điền Cơ không phải chịu trách nhiệm.

Đi vào Liễu huyện, mọi người tìm một tửu lâu, mấy ngày qua toàn ăn lương khô, giờ tới huyện thành, cách kinh thành không bao xa nữa, Toàn công công cho mọi người thả lỏng nghỉ ngơi một phen.

Toàn công công ngồi riêng một bàn, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi ngồi một bàn, ba mươi quân sĩ chia nhau ra ba bàn.

Lúc này đã cách Lạc thành mấy trăm dặm, thời tiết rất lạnh, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đều khoác thêm những chiếc áo dày.

- Nhị gia, thiếp thấy trời âm u, khả năng sắp đổ tuyết rồi, hay là để thiếp ra ngoài mua thêm ít y phục?

Đường Kính Chi lắc đầu, cầm bình rượu rót cho hai người:

- Không cần phiền phức, lạnh thêm nữa ta vẫn chịu được, đợi tới kinh thành rồi mua, nào, chúng ta uống chén rượu cho ấm người.

Ngọc Nhi gật đầu cùng Đường Kính Chi cụng ly.

Một lúc sau Toàn công công ăn xong, gọi một quân sĩ tới hỏi:

- Nếu bây giờ chúng ta lên đường thì tới tối có chỗ nghỉ ngơi không?

Mặc dù kinh thành đặt ở Kinh Châu, nhưng Kinh Châu không được như phương nam, những nơi chu vi trăm dặm không có bóng người là chuyện thường, hiện trời lạnh, cắm trại ngoài trời là điều không ai muốn.

- Bẩm công công, nếu bây giờ lên đường buổi tối có thể tới một dịch trạm địa giới Đức Dương thành nghỉ ngơi.

Quân sĩ kia khom lưng báo.

- Tốt, vậy chúng ta lập tức lên đường.

Mọi người tiếp tục hướng về phía bắc, càng đi trời càng lạnh, cười trên mình ngựa, gió quất vào mặt đau rất.

“Ồ phương nam vẫn dễ chịu hơn!” Đường Kính Chi cúi rạp trên mình ngựa, tận lực không để gió thổi vào người, trước khi trời tối cuối cùng cũng tới dịch trạm.

Thấy nơi nghỉ chân, mọi người đều mừng rỡ thúc ngựa đi nhanh hơn, có điều tới gần thì phát hiện trong sân của dịch trạm đã buộc đầy ngựa, nhìn một cái là biết chiến mã của quân đội, dịch trạm này không nhỏ, nếu không có hai trăm tuần mã thì không đầy được.

- Tất cả dừng lại.

Toàn công công ghìem cương dừng ngựa, quay lại nhìn Đường Kính Chi, mặt lộ vẻ kinh hoàng:

- Chẳng lẽ đây là người do Điền Cơ phái tới ?

” Giờ ai mới là kẻ nhất gan?” Đường Kính Chi biết Toàn công công này bề ngoài lúc nào cũng khách khí với mình, thực ra coi thường y là thư sinh nhút nhát, lắc đầu nói:

- Theo tại hạ thấy thì hẳn là không phải, nếu Điền Cơ phái người tới hành thích thì phải mai phục bên đường, đánh cho chúng ta trở tay không kịp, làm gì có chuyện đường hoàng vào dịch trạm đợi chúng ta thế này?

Toàn công công biết mình vừa nói một câu ngu ngốc, xấu hổ lắm, nhưng mà mặt ông ta cũng đỏ, nghiêm nghị bảo:

- Đường công tử nói rất có lý, nhưng chúng ta vẫn phải đề phòng, chẳng may đối phương truy đuổi chúng ta, tình cờ tới đây nghỉ ngơi.

Rồi gọi một tên quân sĩ tới, bảo hắn vào dịch trạm thăm dò.

Tên quân sĩ kia kia rất thận trọng, không đi vào ngay mà xem xét xung quanh, không thấy có dấu vết đánh nhau mới dắt ngựa đi vào.

Mọi người đợi ở bên ngoài chừng một khắc thì quân sĩ kia quay trở ra báo cáo:

- Công công, tiểu nhân đã nghe ngóng rõ rồi, hôm nay có một vị tiểu vương gia từ Hải Châu tới ở trong dịch trạm, tiểu vương gia đó nghe nói là công công tới còn bảo thủ hạ nhường lại sau gian phòng.

- A, tiểu vương gia tới từ Hải Châu, vậy chắc là Tam công tử của Đức Thọ vương rồi.

Toàn công công “ồ” một tiếng:

Hải Châu nằm tận cùng phía Nam của Vương triều Minh Hà, bắc giáp Ngân Châu, nam giáp Lạc Na, đó là nơi Đường Thủy đổ ra biển, diện tích lớn hơn Lưu Châu một chút, có rất nhiều hòn đảo nhỏ.

Toàn công công sở dĩ nói ngay tới Tam công tử của Đức Thọ vương vì vương tử vương tôn của Vương triều Minh Hà nếu kế thừa tước vị thì chỉ có con trưởng, Tam công tử của Đức Thọ vương vì quanh năm ở bên biển thao luyện quân sĩ, bảo vệ hải vực vương triều không bị ngoại tộc xâm phạm, lập vô số chiến công nên được hoàng phong.

Mặc dù hẳn được phong làm vương gia là nhờ cũng là hoàng tử long tôn, nhưng trong số bao nhiêu hoàng tử long tôn như thế chỉ một mình hắn là thứ tử được phong vương gia, nói rõ hẳn có bản lĩnh hơn người.

Nghe nói đối phương là vương gia, Toàn công công yên tâm hẳn, cười tuấn mã đi vào dịch trạm, vào trong phòng thì có một thanh niên mặc cẩm bào màu tím đi ra chấp tay nói:

- Sớm đã nghe nói tới đại danh của Toàn công công, hôm nay mới may mắn được gặp, bên ngoài trời lạnh, chúng ta vào trong nói chuyện đi.

Dù Toàn công công là hồng nhân bên cạnh hoàng đế, trước mặt một vị vương gia cũng không dám ra vẻ, vội vàng khom lưng thì lễ:

- Tiểu vương gia khách khí qua, nô tài chỉ là kẻ hầu hạ hoàng thượng, nói gì tới thanh danh, không dám để vương gia ra ngoài đón.

Nói thì nói thế nhưng vẻ đắc ý hiện rõ ra mặt, chẳng phải ông ta là kẻ đơn giản không có tâm cơ, có điều thái giám như ông ta luôn bị khinh bỉ, được một vị vương gia khách khí như thế đương nhiên là mừng.

- Đâu có đâu có.

Tiểu vương gia đi lên đỡ lấy Toàn công công, nhìn sang Đường Kính Chi hỏi:

- Toàn công công, vị này là?

- Tại hạ Đường Kính Chi, thỉnh an vương gia.

Đường Kính Chi có thể gặp quan không quỳ, nhưng gặp phải hoàng thân quý tộc có tước vị phải quỳ xuống thỉnh an.

Có điều y mới quỳ một nửa đã được tiểu vương gia đỡ dậy, kinh ngạc hỏi:

- Đường đại tài tử của Lưu châu phải không?

346. Chương 352: Tiểu Vương Gia.

Cử nhân của Vương triều Minh Hà là sĩ tử thông qua kỳ thi cấp châu, những sĩ tử này có thể lên kinh tham gia khoa cử từ đó, ba châu Bình Châu, Hải Châu, Lưu Châu dọc theo lưu vực Đường Thủy còn có kỳ thi chung xếp hạng.

Chính vì thế mà tiểu vương gia này biết Đường Kính Chi cũng là bình thường, chính kỳ thi đó y cũng đỗ đầu luôn, kỳ thực dù toàn kinh thành có biết tên Đường Kính Chi cũng không lạ, vì năm xưa gia gia y là hình mẫu của cả thế hệ sĩ tử, còn y lại làm trái ngược với gia gia mình, nổi tiếng thì chắc rồi, chưa chắc đã có thiện cảm với y.

Đường Kính Chi gật đầu thừa nhận, nhìn thấy nụ cười hòa nhã ấm áp của vị vương gia này, y cứ cảm thấy không thoải mái, có lẽ vì vị vương gia này tỏ ra qua thân thiện, gần gũi không phù hợp hình tượng một vương gia trong đầu y.

Vị tiểu vương gia này tên là Minh Húc, tuổi chừng 25, tướng mạo anh tuấn đường đường, trên người toát lên vẻ cao quý, làm người ta đứng bên cạnh hẳn luôn thành đồ trang trí thấp hơn một bậc.

- Mấy năm trước bản vương đã nghe tới tài danh của Đường công tử, hôm nay được gặp, quả nhiên là thanh niên tài tuấn, sau này có cơ hội chúng ta phải tiếp xúc với nhau nhiều hơn mới được.

Vị tiểu vương gia này thân phận cực cao nhưng ôn hòa cởi mở, tạo cho người ta cảm giác thân cận.

Đường Kính Chi chấp tay đáp:

- Có cơ hội nhất định quấy nhiễu vương gia.

- Tốt.

Tiểu vương gia cười sang sảng, quay sang nắm tay Toàn công công đi vào, Đường Kính Chi tuy có danh tiếng, nhưng chỉ đủ để hân khách khí thôi, chưa đủ để hẳn coi trọng, muốn được hẳn coi trọng thì phải có thực lực, Vương triều Minh Hà này bao la bát ngát như thế, người tài vô số, nhưng bao nhiêu thiên tài thực sự thành đạt được? Nên tiềm năng không phải lúc nào cũng được đánh giá cao.

Đường Kính Chi thấy người ta không gọi mình, cũng chẳng tới góp vui, y chẳng muốn phải khúm núm lấy lòng người khác, Ngọc Nhi nghe nói bên trong dịch trạm có một vị vương gia thì chủ động kéo dài khoảng cách, với bản tính kiêu ngạo của mình, nàng không cúi đầu thỉnh an tên vương gia gì đó.

Thực chất nàng và Đường Kính Chi đều là người kiêu ngạo, nhưng một thể hiện hẳn ra ngoài, còn một thì khéo léo ẩn dưới vẻ ngoài hòa nhã mà thôi.

Đường Kính Chi cùng Ngọc Nhi đi theo một binh sĩ, tới căn phòng trong cùng trong số căn phòng được vị vương gia kia nhường chỗ cho.

Vào trong phòng, Đường Kính Chi vươn hai tay, kêu một tiếng sảng khoái:

- Ngọc Nhi, chúng ta tranh thủ lúc Toàn công công và vị vương gia kia hàn huyên đánh một giấc phục hồi thể lực đi, đường còn khá xa đây.

Nói rồi y đi tới bên giường cởi tất leo lên, vốn đội ngũ bọn họ có mấy chục người Đường Kính Chi không dám nghỉ ngơi nhưng hiện giờ còn có hai trăm hộ vệ của Chu Húc, nên chẳng có gì phải lo nữa.

Ngọc Nhi thì mặt đỏ dừ, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Đường Kính Chi kéo chăn đắp lên người, thấy Ngọc Nhi còn chưa tới, vội dục:

- Nhanh lên, nói không chừng còn phải đi suốt đêm, chúng ta phải tranh thủ lúc này ngủ được lúc nào hay lúc ấy.

- Ừm.

Ngọc Nhi mân mê ống tay áo như tiểu cô nương bình thường, rụt rè đi về bên giường, mấy ngày qua bọn họ liên tục đi đường, nghỉ trưa cũng dựa vào thân cây mà ngủ một chút, hiện là lần đầu tiên ngủ cùng giường với Đường Kính Chi, xấu hổ không thôi.

Đường Kính Chi mệt lử rồi, căn bản không có tâm tư gì khác, thấy Ngọc Nhi đi như dầm kiến liền kéo nàng lên giường, nhìn khuôn mặt đỏ rực của nàng mới nhớ ra hai người chưa bao giờ ngủ cùng giường với nhau, nổi hứng tình nghịch, vùi đầu vào ngực nàng.

Ngọc Nhi bị kéo lên giường, người cứng đờ không biết phải làm sao, lúc này tim càng đập thình thịch như trống trận.

- Ngủ đi.

Đường Kính Chi rúc đầu vào bầu ngực mềm mại của nàng, tìm vị trí thoải mái, nhắm mắt lại chìm vào mộng đẹp.

Qua một lúc rất lâu nghe trước ngực có tiếng ngáy khò khò, Ngọc Nhi mới hoàn toàn.

Cúi đầu xuống nhìn thấy tướng công thư sinh miệng chóp chép thì khẽ mỉm cười, lớn chừng này rồi mà cứ như trẻ con vậy, nhẹ nhàng kéo chăn che kín cả hai người, ôm lấy đầu Đường Kính Chi.

Đêm khuya, trong rừng cây bên cạnh dịch trạm, từng bóng đen chớp lên, không rõ có bao nhiêu người, những người này tới ngoài tường bao dịch trạm mới dừng lại, một tên trong đó nói nhỏ:

- Phương Duệ, Cốc Ngộ Tử, hai người các người khinh công không tệ, cùng ta lên vào trong, xem xem có thể diệt tên họ Đường đó không, nếu bọn ta bị phát hiện, các người lập tức tấn công vào.

Tiếp đó ba bóng đen đứng lên vai đồng bọn, lấy đó làm điểm tựa, nhún mình nhảy vào trong tường.

Ba người đó lên vào dịch trạm, chia nhau ra tìm phòng ngủ của Đường Kính Chi, có một tiên người nhỏ nhắn hành động cực nhanh, chạy về phía đông mấy bước, thấy có mấy tên binh sĩ cầm đèn lồng đi tuần liên dừng lại, tính bắt một người để hỏi đường.

Vừa vặn lúc này có một tên binh sĩ giao đèn lồng cho đồng bạn bên cạnh, đi về phía nhà xí, hẩn âm thầm bám theo không một tiếng động.

” ****, lạnh tới nước đá cũng đóng băng luôn, phương nam chúng ta vẫn hơn.

Tên quân sĩ đó vừa đi vừa lau bầu chửi bới, bóng đen kia từ từ tiếp cận, tay khẽ rung một cái, thanh chuỷ thủ từ trong ống tay áo rơi xuống, khéo léo nắm lấy, có điều hẩn vừa định bắt người thì đột nhiên nghe thấy đằng xa có tiếng ngựa hí, tiếp đó có người hô hào:

- Ai đó? Dừng lại, người đâu, có thích khách.

Tiếng quát đó vừa vang lên, đám binh sĩ trong dịch trạm ào ào cầm vũ khí xông ra xông ra, tên binh sĩ vừa cầu nhau cũng rút cương đao, không đi tới nhà vệ sinh nữa mà chạy tới chỗ phát ra tiếng kêu kia.

Tên binh sĩ đó đi rồi, bóng đen mới từ đằng sau cỗ xe ngựa bước ra, nghe thấy tiếng chém giết hò hét rung trời thẳm chửi bới tên đồng bạn ăn hại.

“Xem ra đành phải đánh thẳng vào vậy!” Bóng đen thấy phương án ám sát không thành vẫn không từ bỏ, rút kiếm xông vào phía sương phòng dịch trạm, gặp đúng ba tên binh sĩ sát khí đằng đằng chạy ra, đám binh sĩ vừa quát lên bảo hẩn dừng lại thì trường kiếm vung lên, ánh bạc chớp nhoáng trong ánh lửa, ba tên xấu số đều ngã xuống vũng máu.

- Nhị gia, không hay rồi, có thích khách, mau tỉnh lại đi.

Từ khi tên binh sĩ kia hét lên tiếng đầu tiên là Ngọc Nhi cảnh giác cao độ đã tỉnh lại, vội vàng lắc vai Đường Kính Chi, nhưng y ngủ quá say, chỉ mơ mơ màng màng ậm ừ không mở mắt ra.

Ngọc Nhi thương lắm, biết tướng công thư sinh mấy ngày qua bị hành hạ trên đường đã kiệt sức rồi, nàng vội đẩy y qua một bên, đi giày tất vào, đẩy cửa phòng ra, bọn họ ở sương phòng tầng bốn, từ trên nhìn xuống dựa vào ánh đuốc có thể nhìn thấy từng đám hắc y nhân xông vào, đám người này binh khí đủ các loại, từ đại đao, trường thương tới kiếm, cùng quân sĩ của Minh Húc chiến đấu với nhau.

Trong đám hắc y nhân có mười mấy tên công phu cao cường, bộ pháp linh hoạt, vừa đánh vừa tung ám khí, nhìn là biết khách giang hồ, có điều thủ hạ của Minh Húc tay cầm trường thương, tay cầm khiên chắn, kết hợp với nhau tạo thành trận pháp che chắn cho nhau nên cũng chống lại được, đám hắc y nhân còn lại một đầu một hơn binh sĩ, nhưng đối diện với trận pháp thì không phải là đối thủ.

Mới ban đầu đám áo đen dựa vào ưu thế đột kích giết được mấy binh sĩ, nhưng tới khi những quân sĩ đó đứng cạnh nhau tạo thành trận pháp, liền bắt đầu bị chia cắt ra thành từng nhóm nhỏ, sau đó ép vào góc tường, bị loạn thương đâm chết, nhìn cảnh đó Ngọc Nhi thảm cả kinh, đám quân sĩ này khác hẳn thứ quân thủ bị vô dụng Lạc thành, e Vũ Lâm quân cũng không hơn được.

Cho dù nàng nhảy xuống nếu không dùng ám khí chưa chắc đối phó được với đám binh sĩ này.

Thấy đám hắc y nhân từng tên từng tên một bị đâm chết, mỗi lúc một ít, thế trận ngã hẳn về phía bên binh sĩ của Minh Húc, Ngọc Nhi vừa an tâm, thì sắc mặt đại biến.

347. Chương 353: Tập Kích Nửa Đêm.

- Nhị gia, dậy, dậy mau.

Nhào bổ tới bên giường, Ngọc Nhi nhét giày vải vào Đường Kính Chi nửa mê nửa tỉnh, xé chăn, rồi kéo người y vác lên vai mình, buột chặt lại.

Đường Kính Chi giờ mới nghe thấy tiếng chém giết, dụi mắt ngái ngủ hỏi:

- Ngọc Nhi, xảy ra chuyện gì thế?

Không thể trách y thiếu tính cảnh giác được, thực sự vì mấy ngày qua y quá mệt, lại thêm an tâm vào binh sĩ của Minh Húc nên mới buông lỏng đề phòng.

Ngọc Nhi vừa mới vác Đường Kính Chi chạy ra cổng thì thấy từ phương trời đằng xa bị ánh lửa chiếu sáng một vùng, từng mũi lang nha tiễn quần vải tẩm dầu, rạch qua bầu trời đêm mang theo hơi thở tử vong bắn tới, nàng thầm kêu không xong, vội rút trường kiếm chạy xuống lầu.

“Phập! Phập! Phập ..” Mấy chục mũi tên lửa rơi xuống, lập tức khiến đại lâu làm bằng gỗ bốc lửa, nhất là những ô cửa sổ chớp mắt bùng cháy, khói đen bốc lên cuộn cuộn, một số mũi tên bắn vào hai phe đang giao chiến trong sân, những người này đang chiến đấu kịch liệt không ngờ tử thần trên trời giáng xuống, tức thì ngã rạp cả mảng.

Một số người bị bắn trúng những chỗ không chí mạng y phục cũng bốc cháy, kêu gào lăn lộn trên mặt đất, cảnh tượng rất khủng khiếp.

- Không xong, bên ngoài còn có thích khách.

- Bảo vệ vương gia rút lui.

- Tập hợp, đội hình chống tên!

- Không được hoảng loạn! Đội hình chống tên!

Đám quân sĩ của Minh Húc không tầm thường, trấn tĩnh lại cực nhanh, phân chia đội bảo vệ Minh Húc, đội ngăn cản truy binh cực kỳ có trật tự, đám Vũ Lâm quân không kém tận dụng sự yểm hộ của binh sĩ bên phía kia bảo vệ Toàn công công xông ra ngoài.

- Thuần bài thủ, kết trận!

Một người trung niên thân hình khô vĩ mặc giáp tụ tay cầm cương đao đánh bay mỗi mũi tên quất, những đội hình nhỏ lẻ liền tụ lại phía ông ta, kết thành đại trận thần bài hai tầng kín mít.

Hỏa tiễn vẫn ào ạt bắn xuống, nhưng ngoài phát ra tiếng va chạm chất chứa thì không có hiệu quả gì.

- Tiến lên.

Tướng quân kia che chắn trước Minh Húc, bình tĩnh ra lệnh.

“Hãy, hãy, hãy ..” Đám quân sĩ đồng thanh hô vang, sau đó bước đều đi lên, tuy chỉ có hơn một trăm người, nhưng tạo thành uy thế chấn động, mặt đất như rung lên, tiến về phía đại môn dịch trạm, những người này đi cực đều cho dù đang tiến quân cũng không để lộ sơ hở.

Những quân sĩ tay cầm trường thương đang nấp sau tường bao cũng vội chạy tới nấp đằng sau trận thuận bài.

Còn về đám hắc y nhân thấy tình thế không ổn đã bỏ chạy hết cả, phía bắn tên kia hiển nhiên không biết đám hắc y nhân, thấy bọn chúng bỏ chạy liền chuyển hướng, một loạt mũi tên phóng tới, đám người này cực kỳ âm hiểm, bọn chúng cố tình bắn mũi tên lửa kèm theo mũi tên bình thường, khiến người ta nhầm lẫn chỉ chú ý né tránh mũi tên lửa sáng chói kia, không biết tử thần thực sự âm thầm ở bên cạnh, thế là một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám hắc y rơi lả tả, chốc lát không còn động tĩnh gì nữa.

Ngọc Nhi công Đường Kính Chi phi thân xuống lầu, chạy về phía dịch trạm, người trên không trung đã cho tay vào miệng huyết sáo, người vừa rơi xuống đất thì trong sân có tiếng ngựa hí vang, tiếp đó con ngựa đen dẫn con ngựa trắng chạy tới.

Đường Kính Chi đã thương lượng trước cùng đám Hồng Phong, nếu như nghỉ chân giữa đường gặp chuyện bất ngờ sẽ lập tức dọn dẹp kẻ địch ở phía tây bắc để mở đường cho Đường Kính Chi bỏ chạy.

Hai bên đánh nhau hỗn loạn hồi lâu mà Hồng Phong và các ám vệ không tới giúp là vì bọn họ đang tìm kẻ địch chặn đường lui, những ám vệ này võ nghệ cao cường, xông vào trận địch đã giết liền mấy chục tên, kết quả đám người kia phải rút cung tên, quay sang đối phó với ám vệ Đường gia.

Đám người này ngoại trừ tiền thuật khá cao minh thì võ công thua cả quân sĩ của Minh Húc, trận pháp thì không có, lại còn nhát chết, tới hơn bốn trăm tên mà bị năm mươi ám vệ đánh cho lui liên tục.

Thấy hai con ngựa chạy tới, Ngọc Nhi công Đường Kính Chi dĩ nhiên đã tỉnh táo trở lại đang ôm chặt cổ nàng, chẳng phải y sợ tới nhũn người, chẳng qua mấy ngày bốn ba làm xương khớp y cái nào cũng như rời khỏi vị trí, vừa rồi thả lỏng ngủ một giấc thức dậy, cơ bắp đau nhức cử động chậm chạp, để y tự đi không bằng Ngọc Nhi công cho nhanh.

Ngọc Nhi vươn tay ra nắm giây cương con ngựa đen, búng chân nhảy lên lưng nó, con ngựa đen cực kỳ trắng kiện, chở hai người mà vẫn phóng đi như một mũi tên.

Con ngựa trắng không có chủ vẫn thông minh bám sát.

Hai con ngựa chạy được một đoạn thì tới chỗ ám vệ giao chiến với kẻ địch, Ngọc Nhi huyết sáo thêm một cái nữa, rồi kéo cương ngựa chạy vào một con đường nhỏ.

Hồng Phong và các ám vệ nhận được tín hiệu, biết bọn họ bình an, liền đánh bừa một trận khiến kẻ địch rút lui rồi cũng tản ra trốn vào rừng bên cạnh.

Tên cầm đầu bên địch thấy phe mình bị giết gần một phần từ tức tối chửi bới, không dám đuổi theo, tổ chức nhân thủ chạy về phía dịch trạm.

- Ngọc Nhi, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Đợi chạy thêm một quãng xa nữa, tạm thời an toàn, Đường Kính Chi tháo tấm vải buộc trên người, tuột xuống ngồi trên lưng ngựa, tay ôm eo Ngọc Nhi hỏi:

Vừa xong khi hoàn toàn tỉnh lại được Ngọc Nhi công chạy ra cổng thì chỉ trong dịch trạm ánh kiếm chớp loáng, tên bay vù vù, khắp nơi lửa cháy khói đen ngùn ngụt, không nhìn rõ bên nào đánh nhau với bên nào nữa.

Ngọc Nhi vừa quát ngựa vừa đáp:

- Vừa rồi có hai đám thích khách tới tấn công, nhóm thứ nhất có vẻ là người giang hồ, bọn chúng định lên vào ám sát, có điều thuộc hạ vị vương gia kia cũng có cao thủ nên phát hiện ra, quân sĩ bọn họ rất có kỷ luật tuy yếu hơn nhưng đánh lui những kẻ này, đang đánh nhau thì có đám người thứ ba không phân địch ta bắn tên vào.

- Ô!

Đường Kính Chi nhíu mày, không biết hai nhóm người kia có nhóm nào do Điền Cơ phái tới giết mình không? Chắc cũng phải có một?

Vậy một nhóm nhắm vào vị vương gia kia sao? Không có manh mối gì suy nghĩ chỉ tổ đau đầu.

- Nhị gia, hiện giờ chúng ta tiếp tục chạy về phía trước hay là dừng lại tìm chỗ trốn đã?

Đường Kính Chi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tiếp tục chạy về phía trước đi, đám Hồng huynh sẽ đợi chúng ta ở cửa hiệu Đường gia phía trước, không sợ thất tán đâu.

- Vâng.

Đường Kính Chi phát hiện ra hai chân lạnh cóng, cúi đầu xuống nhìn thì ra mình không đi giày, cảm thấy cổ vướng vướng, đưa tay lên sờ, quả nhiên là giày đeo trên cổ, y không bảo Ngọc Nhi đừng ngựa mà một tay ôm eo nàng, một tay cầm giày đi vào chân.

Mặc dù con ngựa đen chạy rất vững, nhưng ngồi trên lưng ngựa đi giày vẫn là chuyện không dễ dàng, Đường Kính Chi khó khăn lắm mới đi xong một cái giày thì con ngựa đen nhảy qua hố trước mặt, làm y la hoảng, tay ôm eo Ngọc Nhi kéo lên trên, bóp vào vú trái nàng.

Ban đầu y không nhận ra, chỉ theo bản năng bóp thật chặt, đầy đàn hồi, tiếp đó là cơn đau nhói tim.

- Mau buông ra.

Ngọc Nhi bất thành linh bị một bàn tay bóp ngực, nàng cũng thất kinh, đưa tay néo mạnh một cái.

- Úi cha, nàng muốn mưu sát thân phu à?

Đường Kính Chi vội buông tay ra chuyển xuống dưới ôm eo nàng, được một lúc thì ngựa tay vòng phía trước sờ từng tí một tới cái bụng nhỏ không chút mỡ thừa nào.

Trước khi ngực bị tập kích, Ngọc Nhi bị ôm eo không cảm thấy gì, lúc này thấy bàn tay đó rất nóng, làm nàng sợ hãi, khẩn trương, không biết phải làm sao.

Trước khi lên đường y cùng Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương, người ta nói nữ nhân như thuốc phiện vậy, không biết thì thôi, bập vào là không dứt ra được nữa.

Có điều y hưởng thụ chẳng được bao lâu thì Ngọc Nhi kéo cương, đuổi y xuống, bắt y cưỡi ngựa trắng.

348. Chương 354: Giữa Đồi Hoang.

Không có Ngọc Nhi ở phía trước chắn gió cho, gió lạnh đua nhau chui vào cổ áo y, làm Đường Kính Chi run lên cầm cập, dục hỏa tắt ngấm, chạy thêm được một lúc nữa thì tay chân y tê dại, thực sự không chịu nổi, kêu Ngọc Nhi dừng lại.

- Nhị gia, làm sao thế?

Đường Kính Chi hai tay ôm bả vai, răng va vào nhau cồm cộp:

- Không được, lạnh quá, cứ đi như thế này khẳng định sẽ sinh bệnh, chúng ta kiếm chỗ nào đó nghỉ một đêm, ngày mai hẵng tiếp tục.

Ngọc Nhi thấy y nói cũng không còn rõ nữa liền xuống ngựa đi vào rừng cây bên cạnh, biết đang đêm tối có thể có kẻ địch truy lùng thế này đốt lửa là không sáng suốt, nhưng lúc bỏ đi vì quá vội vàng cả nàng và

Đường Kính Chi đều không mang áo khoác, nàng miễn cưỡng chịu được, tưởng công thư sinh dễ bị lạnh thế này sẽ rất nguy, liền tìm kiếm chỗ thật kín đáo, lấy đồ đánh lửa ra, đốt một đồng lửa vừa phải.

Đường Kính Chi thấy lửa vội chạy ngay tới, đưa tay ra hơ ấm.

- Nhị gia, đừng vội, nếu không sẽ rất đau tay đấy.

Ngọc Nhi thấy Đường Kính Chi vội vàng đưa tay ra đưa vào gần đồng lửa, vội vàng kéo tay y lại, dùng tay mình ủ ấm cho tay y.

Nàng từ nhỏ đã theo gia gia vào nam ra bắc, cũng biết một số kiến thức sinh tồn, ví dụ như khi hai tay bị lạnh một thời gian dài, không thể lập tức hơ lửa nóng ngay, nếu không các khớp xương sẽ rất đau, tay càng lạnh thì càng đau hơn.

Mặc cho Ngọc Nhi dùng hai tay chà tay mình, Đường Kính Chi nhích người về phía đồng lửa, chẳng sợ ngọn lửa bắt lên người, giờ y chỉ muốn sưởi ấm cơ thể sắp đông băng này.

- Nhị gia, chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này không an toàn, để tỳ thiếp đi quanh đây xem xem có sơn động nào tránh gió không nhé.

Một lúc sau, chà hai tay Đường Kính Chi ấm lên rồi, Ngọc Nhi buông ra, cho thêm cành cây vào trong đồng lửa, nói:

Đường Kính Chi nghe thấy có lý, gật đầu:

- Ủ, nàng cẩn thận một chút.

Ngọc Nhi đứng dậy đi sâu vào trong rừng, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng nữa, Đường Kính Chi ngồi co ro trước đồng lửa, hơ được mặt thì lạnh lưng, hết sức hối hận sáng nay không nghe lời Ngọc Nhi mua bộ y phục thật dày.

Đêm khuya, thi thoảng trên đỉnh đầu lại có mây đen bay qua, che đi ánh trăng đầu tháng vốn không được sáng tỏ cho lắm, hai con ngựa một đen một trắng đứng cách đó không xa, đang nhở nhợ gặm cỏ, mặc dù chạy một hồi, nhưng con ngựa đen vẫn rất khỏe, thi thoảng lại đùa giỡn cùng con ngựa trắng.

Đường Kính Chi ngồi bên đồng lửa, nghe tiếng nổ tí tách, càng lúc càng bất an :” Ngọc Nhi đi lâu như thế sao còn chưa về? Trong rừng có rất nhiều dã thú, chẳng may gặp phải hổ báo thì làm sao?”

Trong lúc y bồn chồn bất an thì trong rừng có tiếng chim kêu vang, tiếp đó khoảng rừng phía trước mặt có mấy con chim hoảng loạn vỗ cánh bay lên, làm y giật mình, hai con ngựa giơng thẳng lỗ tai lên cảnh giác nhìn xung quanh, Đường Kính Chi thầm mắng bản thân là đồ vô dụng, để nữ nhân của mình dẫn thân vào chỗ nguy hiểm, đứng dậy cầm lấy cành cây to, chạy về chỗ phát ra tiếng chim kêu, cành lá rậm rạp thì thoáng quét qua mặt, làm y đau rát.

- Ngọc Nhi, Ngọc Nhi, nàng ở đâu?

Vừa chạy Đường Kính Chi vừa chạy vừa gọi lớn, được chừng hai mươi dặm mới nghe thấy tiếng Ngọc Nhi đáp:

- Nhị gia, thiếp ở đây.

Nghe thấy giọng Ngọc Nhi, tảng đá đè lên ngực mới bỏ xuống, y chạy vội tới đó, thấy Ngọc Nhi đang khom người làm cái gì đó, tới gần nương theo ánh trăng mờ nhìn thấy dưới chân nàng có một con báo đen dài khoảng mét hai, chất lỏng óng ọc tuôn ra từ miệng nó, chắc hẳn là máu.

Đường Kính Chi kéo ngay Ngọc Nhi lại, xoay người nàng nhìn trước nhìn sau:

- Ngọc Nhi, nàng không sao chứ?

- Thiếp không sao, con súc sinh này phục kích trên cây định đánh lén thiếp, bị thiếp đâm một phát xuyên cổ, Nhị gia đợi lúc nữa thiếp lột da nó khoác lên người sẽ không còn lạnh nữa.

Ngọc Nhi nói với giọng hưng phấn:

Vừa mới nói xong thì bị Đường Kính Chi ôm chặt vào lòng, dù y không nói gì, nhưng nàng cảm thụ được y rất sợ, sợ mình gặp chuyện bất trắc.

Thả thanh kiếm xuống, nàng vòng tay ôm lấy lưng y, mỉm cười.

Mặc dù ở đây y mới chính là người khiến người ta lo lắng, nhưng lúc này nàng sẵn lòng làm tiểu cô nương yếu đuối, một lúc sau mới gọi khẽ:

- Nhị gia.

- Ngọc Nhi, sau này bất kể làm việc gì, nhất định phải đặt an toàn của bản thân lên hàng đầu, nhớ chưa?

Buông tay ra, Đường Kính Chi nghiêm túc dặn:

Nhìn đôi mắt nghiêm trọng của Đường Kính Chi, Ngọc Nhi khẽ gật đầu.

Con báo đen này tuổi hẳn không nhiều, vừa mới trưởng thành, bị Ngọc Nhi đâm kiếm xuyên xọng bỏ mạng tại chỗ, ám khí của Ngọc Nhi trong vòng mười mấy trượng có thể đâm trúng huyết đạo của kẻ địch, nhưng giết được con báo này không phải không có nguy hiểm.

Báo săn giỏi ẩn nấp, đột kích, trong bóng đêm nó càng như cá gặp nước, nếu chẳng phải con báo này chưa đủ kinh nghiệm, thì ai chết vào tay ai rất khó nói.

Ngọc Nhi thủ pháp rất linh hoạt, chẳng mấy chốc đã lột hoàn chỉnh bộ da con báo, Đường Kính Chi nhận lấy nhìn trái nhìn phải, thấy bên trên không có chút máu nào, nhìn tấm da báo này ai tin nàng lại không dùng nổi cái kim khâu, y khoác áo tấm da bao lên người, chỉ chốc lát sau không còn lạnh nữa.

Lột da báo xong Ngọc Nhi dùng kiếm chặt lấy hai chân sau của con báo, nói:

- Nhị gia, thiếp phát hiện có một cái sơn động, chúng ta tới đó ở đi.

Đường Kính Chi đồng ý ngay, ngủ ngoài trời thế này, đêm sương xuống thế nào cũng bị cảm lạnh, Ngọc Nhi gọi hai con ngựa rồi đi trước dẫn đường, cái sơn động này rất lớn, ước chừng to bằng hai gian phòng, Đường Kính Chi liền dẫn luôn cả hai con ngựa vào.

Ngọc Nhi đưa hai cái chân báo dầm đĩa máu cho Đường Kính Chi, xếp một đồng củi khô ở gần cửa động, rồi đốt lửa, lấy dao rạch một đường rất sâu trên đùi báo, rắc muối vào đó rồi đem nướng, muối nàng chuẩn bị trước chuyến đi để phòng trường hợp bất trắc như thế này.

Đồng lửa cháy bập bùng, Đường Kính Chi ngồi phía đối diện chống cằm lên gối ngắm nhìn dung mạo xinh đẹp của Ngọc Nhi, như nhìn thế nào cũng không đủ.

Ngọn lửa hồng chiếu lên mặt, làm Ngọc Nhi thêm muôn phần quyến rũ, mái tóc hơi rối rũ xuống trước trán, nhẹ nhàng lay động, Ngọc Nhi bị Đường Kính Chi nhìn chăm chăm, mặt nóng ran, đáng yêu vô cùng.

- Ôi, cháy mắt rồi.

Một lúc sau, cái mũi xinh của Ngọc Nhi hít hít rồi la hoảng, Đường Kính Chi phì cười, Ngọc Nhi nhìn thấy tức tối dậm chân, gắt gỏng nói:

- Tại Nhị gia hết đây.

Không giải thích, Đường Kính Chi chỉ cười như thằng ngốc.

Trước đó khi tới dịch trạm Đường Kính Chi đã mệt lử đỡ nên chẳng ăn uống gì đã lăn ra ngủ, giờ bụng đói meo, nhận lấy cái đùi báo, chẳng cần biết ba bảy hai một nhai nuốt ngấu nghiến, ăn thịt báo vào thời của y bị người ta phát hiện thì tù một gông.

Ngọc Nhi thì cắn từng miếng nhỏ một, ăn rất nhỏ nhẹ văn nhã, từ khi gả vào Đường phủ, rất nhiều thói quen sinh hoạt của nàng đã thay đổi rồi.

Ước chừng ăn được một phần ba thì Đường Kính Chi no bụng, người ấm áp khỏe khoắn hơn, y đặt cái đùi báo xuống, đi ra ngoài nhặt một bó củi khô lớn đặt bên đồng lửa, chuẩn bị giữ lửa ban đêm.

Dắt hai con ngựa tới, rải tấm da báo xuống đất giữa hai con ngựa, cách một quãng nhỏ, Đường Kính Chi nằm xuống, vỗ vỗ tấm da báo bên cạnh, nói với Ngọc Nhi:

- Ngọc Nhi, tới đây nào.

Ngọc Nhi cẩn thận gói số thịt hai người ăn thừa cho vào trong bọc hành lý, hơi do dự một chút, vịn về chéo áo ngược lưng đi tới, Đường Kính Chi nhích người ra sau, dựa vào lưng con ngựa đen, đợi Ngọc Nhi nằm xuống rồi chẳng chút khách khí kéo nàng vào lòng.

Ngọc Nhi cố gắng nhích người về phía con ngựa trắng, không trốn được bàn tay vô lại của Đường Kính Chi, trong lòng khẩn trương, mở miệng nói chuyện phân tán sự chú ý của tướng công thư sinh:

- Nhị gia, người nói xem bị tiểu vương gia cùng với cả Toàn công công sẽ không sao chứ?

349. Chương 355: Tối Được Ngô Định Thành.

Đây cũng tâm sự của Đường Kính Chi, nhưng lúc đó y ôm chặt lấy cổ Ngọc Nhi, chỉ thấy khói lửa tiếng la hét khắp nơi, sao đoán được, trầm ngâm hồi lại:

- Ngọc Nhi, liệu hai nhóm thích khách đó có phải tới hành thích tiểu vương gia không?

Ngọc Nhi gật đầu:

- Theo tỳ thiếp thấy thì đám thích khách hắc y ban đầu rất có thể nhắm vào chúng ta, còn đám người thứ hai dùng cung tiễn thì nhắm vào tiểu vương gia, cung tiễn bắn với độ chính xác cao trong đêm tối, hơn nữa tổ chức được lực lượng lớn cung thủ như thế chỉ có người trong quân đội thôi.

Khi Đường Kính Chi và Ngọc Nhi bỏ chạy, đám người chặn ở cổng sau thấy bọn họ nhưng không tên nào có ý định đuổi theo, có thể thấy khả năng mục tiêu của bọn chúng là Minh Húc rất cao, kẻ nào dám hành thích một vị vương gia? Song dù là ai thì y cũng không cần bận tâm làm gì, vì đối thủ vượt quá tầm của y.

Đường Kính Chi vốn còn định dựa vào thể lực của người ta để thoát khỏi sự truy sát của đám người Điền Cơ, không ngờ ngược lại còn liên lụy, thiếu chút nữa táng thân trong biển lửa.

May mà có Ngọc Nhi ở bên cạnh, nếu không y chết chắc rồi, thực ra không có nàng thì y chết từ lâu rồi.

- Không biết tên Trương Thiếu Kiệt kia có tới không?

Chợt Đường Kính Chi lẩm bẩm:

Ngọc Nhi lòng trùng xuống, lúc đầu nàng ở trên lầu nhìn xuống không thấy bóng dáng của Trương Thiếu Kiệt, nhưng nếu như đúng là Điền Cơ phái người tới, thế nào cũng không thể thiếu hắn, lần sau gặp lại phải làm sao?

- Mong rằng Toàn công công bình yên trốn thoát, chúng ta ngủ thôi.

Đường Kính Chi kéo Ngọc Nhi vào lòng, nhắm mắt lại là ngủ thiếp đi rồi, hiện sức mạnh của y không kém gì nam nhân bình thường, nhờ luyện võ chăm chỉ, cơ bắp rắn chắc hơn nhiều, nhưng thể lực và sức chịu đựng thì vẫn còn rất kém.

Sáng sớm, sương mỏng mờ mờ lung, trời rét căm, trên mặt đất phủ lớp sương muối màu bạc trông rất đẹp.

Hai người bọn họ dậy từ rất sớm luyện tập một hồi, rồi mang thịt ra nướng lại ăn, tiếp tục lên ngựa hướng về phía bắc, trước khi lên đường ám vệ Đường gia đã vẽ sẵn những tuyến đường phòng khi bị thất tán, hai người chỉ cần nhắm phương hướng đại khái thế nào cũng gặp lại được nhau.

Chỉ vài ngày thôi là lập đông rồi, nhưng nhiệt độ phương bắc đã lạnh hơn cả ngày lạnh nhất trong năm ở Lưu Châu, hai bọn họ đi một lúc chớp mũi đã lạnh đỏ bừng, Đường Kính Chi rét run, xem bản đồ thì tòa thành gần nhất cũng phải đi ngựa ba canh giờ nữa mới tới, ngoài cần răng chịu đựng thì không còn cách nào khác.

Tấm da báo kia vốn rất ấm, nhưng không chế tác thành y phục che kín người, hai là cưỡi ngựa, cần ngẩng đầu lên nhìn phương hướng, gió chui vào khe hở, nên tác dụng không nhiều.

Tuy nói chỉ làm theo chức trách, nhưng mấy ngày trước Toàn công công kịp thời tới nơi, xem như là ân nhân của y, cho nên Đường Kính Chi rất lo lắng cho an nguy của ông ta, chỉ nghỉ trên đường một lần, đến chiều bọn họ tới được tòa thành nhỏ, tên là Ngô Định Thành.

Xuống ngựa ở cổng thành, nộp bốn đồng lệ phí vào thành, đây là tòa thành nhỏ, tường đắp bằng đất, nhìn quanh chẳng có mấy công trình ra hồn, đường không lát đá, cây cối trơ trụi, trời lạnh lại là buổi sáng, người đi đường rất ít, từng cơn gió thổi qua làm rác rến bay khắp nơi, trông khá là thê lương, đây là tòa thành nghèo, thời tiết lại lạnh bọn họ không dừng chân ở đây.

Trong tòa thành nhỏ này có cửa hiệu của Đường gia, mỗi năm qua tết là Đường Kính Chi đi thị sát kiểm tra sổ sách cửa hiệu một lần, tới nay y đã đến đây hai lần.

Dắt ngựa đi tới một khách sạn nhỏ, tiểu nhị hăm hở chạy ra chào mời niềm nở:

- Hai vị khách quan, xin hỏi là muốn ăn cơm hay muốn thuê phòng? Chỗ tiểu nhân giường chiếu sạch sẽ, giá cả phải chăng, thức ăn hương sắc vị vẹn toàn, đảm bảo khách quan hài lòng.

Đường Kính Chi phẩy tay:

- Cả ăn cơm trước đã, vừa ý thì thuê phòng ở lại.

- Vâng vâng, đảm bảo hai vị vừa ý ạ.

Tiểu nhị cúi người xuống làm động tác mời, áp giọng nói nhỏ:

- Đường đầu lĩnh đang đợi, mời hai vị.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi nhìn nhau rồi theo tiểu nhị đi vào, không biết rằng trong tửu quán đối diện có đôi mắt quỳnh rũ nhìn theo bọn họ.

Đi theo tiểu nhị kia tới một gian phòng, tiểu nhị gõ cửa, người đi ra mở là Đường Uy, hay hai vị chủ tử bình an vô sự, Đường Uy mừng rỡ quỳ xuống:

- Nhị gia và Ngọc di nương quả nhiên là người tốt có trời phù trợ, trở về bình an, nô tài thỉnh an.

Đường Kính Chi đích thân đi tới đỡ hấn lên:

- Cũng may nhờ Ngọc di nương võ nghệ cao cường, nếu không Nhị gia người đã lành ít dữ nhiều rồi.

Nghe Đường Kính Chi khen mình trước mặt hạ nhân, Ngọc Nhi đỏ mặt.

- Ấy, Nhị gia, thứ trong tay người là?

Đường Kính Chi lúc xuống ngựa ở cổng thành đã cuộn da báo lại ôm trong lòng, Đường Uy nhìn thấy tò mò hỏi:

- Cái này hả?

Đường Kính Chi trải tấm da báo ra:

- Đêm qua Ngọc di nương giết trong rừng đấy, con thú đen đui này chọn nhầm vật săn bị đâm một kiếm xuyên họng luôn.

- A? Là một con hắc báo.

Đường Uy giật mình hô lớn, dù võ nghệ của hấn rất cao, nhưng chiến đấu với một con báo linh hoạt trong rừng vào ban đêm, cũng không dám tự tin nói sẽ thắng.

Ở Vương triều Minh Hà này nếu như nữ tử nào đó còn mạnh mẽ, giỏi giang hơn tướng công của mình, nam nhân sẽ cảm thấy cực kỳ mất mặt, thậm chí ghét thê tử của mình, nhưng hiển nhiên Đường Kính Chi không phải người như thế, y kiêu ngạo vì cưới được một nữ cao thủ võ lâm lại còn xinh đẹp.

Nhìn tướng công khen mình thì mặt dương dương đắc ý cứ như con báo do chính y giết, Ngọc Nhi thầm thở phào, khóe miệng cong lên thành nụ cười nhẹ.

Gấp tấm da báo lại, Đường Kính Chi nói:

- Đợi ta tới kinh thành sẽ tìm thợ may chế nó thành một cái áo choàng khoác lên người.
- Đúng đấy ạ, hiện giờ kinh thành hẳn là ngập trong tuyết rồi, có áo choàng da báo sẽ ấm hơn nhiều.

Tránh đường cho Ngọc Nhi đi vào trước rồi Đường Uy mới đi theo, tiểu nhị kia không cần phải bảo đã chạy đi chuẩn bị cơm nước rồi.

- Phải rồi, người có tin tức của Toàn công công không?

Vừa ngồi xuống ghế, Đường Kính Chi hỏi ngay:

Đường Uy chấp tay đáp:

- Bẩm Nhị gia, hôm qua Hồng đại hiệp và bọn tiểu nhân trên đường rút lui vừa vấp gặp được Toàn công công và đám Vũ Lâm quân đang bị kẻ địch công kích, liền thuận tiện cứu họ, Toàn công công sợ hãi quá độ, thấy Hồng đại hiệp võ nghệ cao minh, liền nhờ Hồng đại hiệp hộ tống lên kinh thành trước rồi.

- Toàn công công không sao là tốt rồi.

Với tính cách Hồng Phong mà nói, ắt sẽ không để Toàn công công vào mắt, hẳn đồng ý hộ tống ông ta lên kinh cũng là sợ ông ta có mệnh hệ gì thì liên lụy đến Đường Kính Chi.

Nếu Hồng Phong có thể đưa Toàn công công bình an tới kinh thành thì đó là ân tình rất lớn! Ở kinh thành y không có một người bạn nào, đây là chuyện có lợi.

Ngọc Nhi thì nường mảy, cực kỳ bất mãn với Toàn công công, nơi này còn cách kinh thành rất xa, Hồng Phong đi rồi, tướng công thư sinh sẽ mất đi một phần an toàn.

Ba người đang nói chuyện thì tiểu nhị gõ cửa:

- Khách quan, thức ăn xong rồi ạ.
- Vào đi.

Hiện là buổi chiều, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đều đã đổi meo, tiểu nhị đi vào xếp thức ăn lên bàn rồi cung kính lui ra, tổng cộng có sáu món ăn và một bát canh gà bốc hơi nghi ngút.

- Đường Uy, người cũng ăn đi.

Đường Kính Chi đẩy cho Đường Uy hai món ăn một chay một mặn, còn múc cho hắn một bát canh gà, trời lạnh như thế này có bát canh gà nóng vào bụng đi đường sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Đường Uy lại nhận lấy bát cơm do Ngọc Nhi đưa cho rồi rít tọt ăn một bên.

350. Chương 356: Găng Tay Tình Yêu.

Toàn công công không chết cũng là một chuyện tốt cho Vương triều Minh Hà, nếu không tân đế đăng cơ không lâu thì thái giám tâm phúc được cử ra ngoài làm việc bị người ta giết chết, khó tránh được long nham đại nộ, lệnh cho khám sai mau chóng truy lùng hung thủ, tới khi đó đoán chừng chỉ ép Điền Cơ và Trịnh thắng mau chóng tạo phản.

Vừa ăn cơm Đường Kính Chi đầu óc vẫn vận chuyển, cảm thấy mình phải nhanh chóng tới kinh thành, nếu không Toàn công công quá sợ hãi xúi bẩy nói năng lung tung trước mặt hoàng đế có khi hỏng việc, mặc dù hiện giờ Lạc thành đã thoát khỏi sự khống chế của Điền Cơ, nhưng một khi hắn tạo phản, không thể không hạ Lạc thành trước.

Nắm Lạc thành trong tay, khống chế được Lạc hồ, không sợ thủy quân xuôi dòng công kích Kiên thành, đồng thời dẹp nội loạn, toàn tâm toàn ý đối phó quân đội triều đình tới trấn áp.

- Ngọc Nhi, chúng ta ăn nhanh rồi còn lên đường.

Nghĩ tới đó Đường Kính Chi giục:

Chẳng mấy chốc số thức ăn bị ba người bọn họ tiêu diệt sạch sẽ, Đường Kính Chi đứng dậy định lên đường ngay, nhưng nhớ ra một việc, trải tấm da báo lên giường, tìm kéo ước lượng trên tấm da.

Ngọc Nhi không hiểu tướng công thư sinh định làm cái gì, tò mò hỏi:

- Nhị gia định làm gì thế?

- Găng tay tình yêu.

Đường Kính Chi cười hì hì.

Đường Kính Chi chiếu theo kích cỡ bàn tay của mình và Ngọc Nhi cắt ra mấy tấm da báo, có điều vì tấm da báo quá dày, nên cắt xiêu vẹo không được đẹp cho lắm.

Tiểu nhị mang kim chỉ đến, Đường Kính Chi tự mình khâu, nhưng bị Ngọc Nhi giành lấy, việc này để tướng công thư sinh làm thì nàng dẫu mặt đi đâu được chứ, tướng công thư sinh không để ý, nhưng nàng để ý.

Cho dù kỹ năng khâu vá của Ngọc Nhi không tốt, nhưng công việc cũng không phải phức tạp, theo sự chỉ dẫn của Đường Kính Chi, khâu được hai cái găng tay, lông báo đen cực đẹp, che đi thiếu sót kỹ thuật, nên trông cũng rất vừa mắt.

Đường Kính Chi giúp Ngọc Nhi đeo găng tay vào, Ngọc Nhi giơ hai tay lên, ngạc nhiên nói:

- Nhị gia, cái găng tay này chẳng những ấm mà còn linh hoạt hơn nhiều.

Ở đây găng tay trừ ngón tay ra thì bốn ngón khác liền với nhau, cho nên lần đầu đeo cái găng tay thế này, Ngọc Nhi tỏ ra rất thích thú, xòe ngón tay ra xoay trước xoay sau để nhìn.

Đường Kính Chi gật đầu, cũng đeo hai cái găng tay của mình vào, cảm thấy ấm áp hẳn:

- Thế này khi cưỡi ngựa tay cầm giây cương không lo bị lạnh nữa.

- Khách quan, có người gửi thư cho ngài.

Tiểu nhị này rất cẩn trọng, biết chuyển đi này của chủ tử phải giữ bí mật, lúc nào cũng gọi Đường Kính Chi là khách quan.

Đường Kính Chi ngạc nhiên lắm, hay là nhầm lẫn, ai lại gửi thư cho mình chứ?

- Vào đi.

Tiểu nhị đi vào cung kính dùng hai tay dâng lên, Đường Kính Chi nhận lấy nhíu mày hỏi:

- Người đưa thư đâu?

- Khách quan, người đưa thư là một nạn dân, hần nói chỉ cần ngài mở ra sẽ biết, đã bỏ đi rồi ạ.

- Người lui đi.

Ngọc Nhi ghé tới, muốn xem thư của ai.

Mở phong bì ra, một mùi hương nữ nhân thơm của nữ nhân luồn vào mũi, làm người ta không kìm được phải hít vào, Đường Kính Chi vội gấp thư lại :” Thì ra là cô ta!”

Mùi hương trên thư chẳng phải của Hồ Phụng Kiều này thì là của ai? Đôi tỷ muội song sinh này ngoại trừ tướng mạo ra thì những cái khác hình như hoàn toàn khác nhau.

Hồ Kiều Kiều như tiên tử lạc phàm trần, Hồ Phụng Kiều thì như hồ ly tinh chuyên gây hại nhân gian. Tỷ tỷ hương thơm thanh đậm như u lan sơn cốc, còn muội muội này chẳng khác gì ma túy cực phẩm, dụ dỗ người ta phạm tội.

Còn nhớ lúc mới rời khỏi Lạc thành, Hồng Phong có dặn Ngọc Nhi sau này gặp Hồ Phụng Kiều, không được cho cô ta tới gần, lúc đó bận đi không kịp suy nghĩ.

Ngọc Nhi thì chắc chắn trước đó không hề biết Hồ Phụng Kiều, lần trước hai bọn họ tới Lưu Yên Các, hai nữ tử này gặp nhau thái độ như người qua đường xa lạ, vậy làm sao bọn họ lại có ân oán được?

Không né tránh Ngọc Nhi, Đường Kính Chi rút thư ra, chỉ thấy bên trên là một hàng chữ đẹp đẽ :” Ra cửa rẽ trái, tửu quán Hồ Ký, tầng hai, đi một mình!”

Không có chữ ký, xem ra cô nàng này tự tin vào mùi hương đặc trưng của mình.

Ngọc Nhi không đọc được hết, nhưng mũi nàng rất nhạy, hỏi:

- Nhị gia, phong thư này do Hồ Phụng Kiều nhờ người chuyển đến phải không?

Khẽ gật đầu, Đường Kính Chi nói:

- Chính là cô ta đấy, Ngọc Nhi, giờ ta đi gặp mặt, nàng và Đường Uy ra phố mua thêm y phục giữ ấm, cả các ám vệ cũng phải chuẩn bị thêm áo mới được.

Nói rồi lấy ngân phiếu ra đưa cho Ngọc Nhi, mặc dù có thể bảo họ tự rút tiền ở cửa hiệu trong thành đi mua, nhưng chủ mua cho là khái niệm hoàn toàn khác.

Tục ngữ có câu “cùng gia phú lộ”, huống hồ lần này Đường Kính Chi lên kinh, hoàng thượng tìm y không biết là chuyện tốt hay xấu, không thể không chuẩn bị ít tiền lo lót, cho nên trên người y có tới 50 vạn lượng bạc bằng ngân phiếu.

*** Ở nhà nghèo cũng được, nhưng ra đường là phải có tiền dắt lưng.

Ngọc Nhi vốn không yên tâm để tướng công thư sinh đi một mình, nhưng thấy y không để mình nói đã bước ra ngoài, nên đành để y đi, nàng cùng Đường Uy trao đổi xem cần mua bao nhiêu y phục, sau đó hỏi đường tiểu nhị, tới thẳng hiệu y phục.

Đường Kính Chi rời khách sạn, tới thẳng tửu quán Hồ Ký, một tửu quán không có gì đặc biệt, giống mọi thứ ở đây lụp xụp và tồi tàn, đi lên tầng hai, nhìn thấy ngay một nữ tử che khăn đen, vóc người lả lướt ngồi ở góc gần cửa sổ, y gặp Hồ Phụng Kiều không nhiều, nhưng nữ nhân thế này, nam nhân gặp một lần thôi là khó quên được.

- Hồ cô nương lần này tìm tại hạ có việc gì?

Đường Kính Chi tới trước bàn hỏi:

Hồ Phụng Kiều toàn thân váy dài vừa vặn, làm cơ thể đầy đặn nổi bật cực kỳ gợi cảm, cả khuôn mặt được che chiếc mũ lớn rộng vành bên trên phủ khăn màu đen buông kín bốn xung quanh, tuy không nhìn rõ tướng mạo nhưng thêm phần thần bí dụ dỗ, khiến nam nhân nhìn thấy chỉ muốn vạch ra xem dung mạo bên trong.

- Ngồi.

Hôm nay Hồ Phụng Kiều rõ ràng còn lạnh lùng hơn thường ngày:

Đường Kính Chi nhún vai ngồi xuống, tính tình cô nàng này là thế chấp nhận vô ích.

- Người rất tò mò vì sao ta theo người phải không?

- Ừm, cô ...

Đường Kính Chi vừa lên tiếng đã bị Hồ Phụng Kiều ngắt lời:

- Người cũng thắc mắc vì sao ta lại có ân oán với tiểu thiếp của người và Đại sư huynh của cô ta đúng không?

- Đúng thế, cô nương nói cho ta biết được không?

- Không thể.

Hồ Kiều Nô vén tấm khăn lụa mong manh, nhấp một ngụm rượu, cánh môi hồng nhuận bôi lớp son bóng, cực kỳ cảm dỗ.

- Vì sao?

Đường Kính Chi hỏi tiếp, với nữ tử này cần cẩn trọng và đủ kiên nhẫn mới được:

Hồ Phụng Kiều đặt chén rượu trong tay xuống, khẽ lắc đầu:

- Nói cũng vô ích, ta và bọn họ không chết không thôi. Nếu như người coi trọng tỷ tỷ của ta, nhận ta là người thân thì hãy bỏ ả đi, hoặc giúp ta diệt trừ ả.

Nói rồi phẩy tay, một cái gói nhỏ bay tới trước mặt Đường Kính Chi:

- Đây là nhuyễn cân tán, không mùi không vị, ăn phải chân tay sẽ mềm nhũn ...

- Không được.

Đường Kính Chi đẩy ngay cái gói thuốc đó lại, nực cười, Ngọc Nhi là nữ nhân của y, nữ tử này nghĩ gì trong đầu tưởng y sẽ làm việc này, giọng dứt khoát cương quyết:

- Cô nương và Ngọc Nhi nhà ta rốt cuộc có ân oán gì mà nhất định phải sống chết với nhau? Liệu có nhầm lẫn không, lần trước gặp mặt hai người rõ ràng còn không quen nhau cơ mà.

Hồ Phụng Kiều thong thả vươn bàn tay nòn nà ra, dùng ngón cái và ngón giữa nhón lấy gói thuốc, hỏi lại lần nữa:

- Thực sự không được sao? Người muốn suy nghĩ lại không? Nếu như người chấp thuận, ta cũng có thể theo sát bên người, bảo vệ người an toàn lên kinh diện thánh, hơn nữa còn một chuyện nữa người chắc còn chưa biết.

- Chuyện gì?

351. Chương 357: Tuyết Rơi Rồi.

- Lưu Yên Các bề ngoài là thanh lâu, nhưng còn ngầm làm một loại kinh doanh khác.

Hồ Phụng Kiều đưa tay trái lên khê cửa qua cổ.

Đường Kính Chi tròn mắt chấn động.

- Người đoán đúng rồi đấy.

Hồ Phụng Kiều cười tủm tỉm, chân nọ vạt lên chân kia, đá nhẹ vào chân bàn, tiếng thành thạch khe khe như đá vào tim Đường Kính Chi, sóng mắt long lanh lưu chuyển, tựa như một đứa bé vô tư, lại giống như một thiếu phụ bất cần đời:

- Đã hiểu vì sao Lưu Yên Các không có quan viên chống lưng vẫn có thể thành thanh lâu lớn nhất Lạc thành mà không kẻ nào dám sinh sự, cũng không kẻ nào dám cưỡng ép Đỗ Phiêu Phiêu rồi chứ? Hơn nữa không chỉ ở Lạc thành, ở kinh thành cũng có thanh lâu của chúng ta. Hiện người còn một cơ hội nữa để thay đổi ý kiến đấy, giúp ta trừ Dư Hồng Nương, mạng lưới tình báo của chúng ta có thể thăm dò tin tức giúp người ...

Nói tới đó thổi một hơi mang theo hương thơm mê người kia, dụ dỗ:

- Còn có thể cho người hưởng trọn khoái lạc nhân gian.

Thảo nào Đỗ Phiêu Phiêu tuy một mà là hai, đây hẳn là biện pháp che mắt thiên hạ, hôm đó Hồ Kiều Kiều nói bỏ Lưu Yên Các, Hồ Phụng Kiều lại có phản ứng lớn như vậy, Đường Kính Chi hít sâu một hơi, điều này quá bất ngờ, có điều y vẫn kiên quyết từ chối:

- Tại sao chúng ta không nói chuyện ngược lại, Kiều Kiều là nương tử của ta, nếu cô nương coi ta là người thân, hãy từ bỏ ân oán này.

- Không thể!

Hồ Phụng Kiều chém đinh chặt sắt nói, sau đó thuận tay ném gói thuốc ra người:

- Người đã không đồng ý, vậy chúng ta không còn gì để nói nữa, tỷ tỷ ta gả cho người, ta không hại người, nhưng Dư Hồng Nương đó, ta sẽ không bỏ qua. Nể mặt người là tỷ phu của ta, ta cung cấp cho người một tin miễn phí, Trương Thiếu Kiệt tới rồi, lần này số cao thủ hẳn dẫn theo còn đông hơn lần trước, phải tới ba trăm người đó ... Hi hi, ngoài ra còn có một tin vui lắm, nô gia nhận bạc của Điện Cơ, đồng ý đối phó với các người.

Đường Kính Chi cả kinh, đang sững sờ thì Hồ Phụng Kiều đứng dậy, yếu điệu đi tới gần, mùi thơm cơ thể cực kỳ dụ hoặc kia làm tim Đường Kính Chi đập rộn lên, mùi thơm nay khác với mùi thơm trên người Chu Quế Phương, có cái gì đó khiến đầu óc người ta như gặp ảo giác.

Thái độ lạnh giá trước đó của Hồ Phụng Kiều thay đổi hẳn, đôi mắt ôn nhu như nước, có vài phần giống tỷ tỷ nàng, giọng nói nũng nịu khiến nam nhân như có mèo cào trong lòng:

- Tỷ phu không đồng ý cũng tốt, nếu không nô gia coi thường tỷ phu đó, hơn nữa không đồng ý tiếp theo trò chơi mới vui, mới thú vị! Hi hi hi ...

Trong tiếng cười trong trẻo như chuông ngân, Hồ Phụng Kiều thi triển khinh công như quỷ mị biến mất.

Hồ Phụng Kiều đi một lúc rồi Đường Kính Chi vẫn ngồi đó mày nhú chặt, xem ra từ miệng nữ tử tâm tính bất thường này không hỏi được gì rồi, Ngọc Nhi có vẻ không biết gì cả, chỉ còn cách đợi lên kinh thành tìm Hồng Phong mới có đáp án.

“Trương Thiếu Kiệt, sắp đến rồi, nơi này không thể ở lâu!” Đường Kính Chi thu lại tâm tình, vội vàng xuống lầu.

Đường Kính Chi quay về khách sạn một lúc thì Ngọc Nhi và Đường Uy dẫn mấy người làm của hiệu y phục kéo mấy cái xe tới, liền gọi hai người bọn họ vào phòng, kể lại chuyện đi gặp Hồ Phụng Kiều.

Nghe tin quả nhiên Trương Thiếu Kiệt đã tới, hơn nữa lần này dẫn theo nhiều người hơn, Ngọc Nhi đưa y phục cho Đường Kính Chi, giục:

- Nhị gia, không thể chậm trễ được nữa, chúng ta lên đường thôi.

Đường Kính Chi nhận lấy chiếc trường bào lót vài bông, bên ngoài là lụa mềm sang trọng mặc lên người:

- Đường Uy, trận chiến hôm qua chúng ta tổn thất ra sao?

- Vì đêm qua bọn nô tài cùng Hồng đại hiệp tấn công bất ngờ, hơn nữa đối phương là cung tiễn thủ, cận chiến không giỏi, chưa đánh đã lui rồi, cho nên chỉ có một người bị trọng thương, tám người bị thương nhẹ, không ảnh hưởng tới sức chiến đấu.

- Ủm, người bị thương nặng thì để lại khách sạn điều dưỡng cho tốt, bị thương nhẹ thì băng bó cẩn thận, tiếp tục lên đường.

Đường Kính Chi ra lệnh, lần này nhân số đối phương gấp mấy lần bọn họ, lại có không ít cao thủ, bên bọn họ phải tận dụng hết nhân lực có thể sử dụng.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi dẫn ngựa rời khỏi thành bắc thì Đường Uy và mấy chục ám vệ cũng tới, Thiết Ngưu đi sau lưng Đường Kính Chi lâu bầu :

- Năm nay sao thời tiết lại cứ trái khoáy như thế, vừa mới ấm lên một chút lại sắp có tuyết đổ xuống rồi.

Đường Kính Chi dừng lại hỏi:

- Tuyết sắp rơi sao ?

Thiết Ngưu chỉ đám mây đen rất dày từ phương bắc bay tới, trả lời:

- Nhị gia, nô tài lớn lên ở nơi này, nên hiểu thời tiết nơi đây, nhìn tốc độ đám mây kia thì biết gió thổi tới rất to, thế này tới đa một canh giờ nữa sẽ có tuyết rất lớn.

Đường Kính Chi trầm mặc, kẻ địch tới rất gần rồi, hôm nay sẽ phải đi cả đêm, trận tuyết này sẽ là phiên toái lớn, nhưng không còn cách nào khác:

- Đường Uy, mọi người đã có đầy đủ đồ giữ ấm rồi chứ?

- Bẩm Nhị gia, đủ rồi ạ.

- Thiếu một cái cũng không sao.

Ngọc Nhi mát mẻ nói :

- Có tên da dày không cần áo.

Mọi người cười ha hả, Thiết Ngưu bị trêu nhưng không giận cũng gãi đầu cười hì hì.

- Tốt, chúng ta xuất phát thôi, tranh thủ tận dụng trận tuyết này cắt đuôi kẻ địch.

Phất tay bảo mấy ám vệ đi trước mở đường, rồi quát mạnh móng ngựa, con ngựa trắng bị đau, tung vó phi về phía bắc.

Thiết Ngưu nói không sai bọn họ đi được một lúc thì tuyết lát phát rơi, ước chừng tới Thân (15 -17h pm), đám mây đen kia bay tới đỉnh đầu bọn họ, những bông tuyết phát phơ đó không lâu sau thành lông ngỗng rải đầy trời, ùn ùn đổ xuống, lại thêm cuồng phong rít gào, nhiệt độ giảm mạnh, mọi người phải lấy khăn quần kín cổ chỉ để lộ ra đôi mắt, mặc dù thế nhưng Đường Kính Chi vẫn rùng mình, chỉ có bàn tay đeo găng làm bằng da báo là không cảm thấy lạnh.

Đi được hơn năm mươi dặm nữa, tới một ngã tư, Đường Kính Chi dừng lại, hét lớn hỏi Đường Uy:

- Ở đây có hai con đường, tình hình thế này nên đi đường nào?

- Nhị gia, đi đường bên phải xuyên qua rừng có thể tránh gió, đường trái gần hơn một chút nhưng lại là chỗ bằng phẳng.

Gió rất mạnh Đường Uy cũng phải nói to, đáp:

- Vậy chúng ta đi đường bên phải.

- Ai?

Đường Kính Chi vừa vung roi ngựa chuẩn bị lên đường thì Ngọc Nhi quát một tiếng, tiếp đó lòng bàn tay vỗ lưng ngựa, vọt lên cao hơn một mét, tay phải vung ra, ba mũi cương châm như điện xẹt bắn vào rừng cây bên cạnh.

“Á” có tiếng kêu thảm vang lên, tiếp đó “bịch” một cái, như có vật nặng từ trên cây rơi xuống, đập vào mặt đất.

- Để nô tài đi kiểm tra.

Có ám vệ tự động xuống ngựa, cẩn thận tiến vào rừng, một lát sau mang ra một cỗ thi thể.

- Kẻ này là thám tử của Trương Thiếu Kiệt?

Đường Kính Chi nhú mày:

Trời lạnh như thế này chẳng ai đi ăn no rừng mỡ leo lên cây trong rừng ẩn nấp, hơn nữa nhìn hần mặc y phục bó sát người, hông đeo cương đao, cũng không giống thợ săn.

Ngọc Nhi nhảy xuống ngựa, đi vòng quanh cái xác quan sát:

- Tên này ăn mặc giống với đám người đầu tiên tấn công chúng ta đêm qua, hẳn là người của Điện Cơ. Giờ mật thám của chúng ta đã bị ta giết, con đường lộ rồi, có lẽ chúng ta nên đi đường khác thôi.

- Di nương, thứ lỗi cho nô tài vô lễ, chắc chắn bọn chúng đã rải mật thám kín các con đường tới kinh thành rồi, chúng ta đi tới đâu dù giết mật thám của chúng hay không vẫn bị chúng phát hiện thôi

Đường Uy trầm ngâm:

- Nô tài cho rằng Trương Thiếu Kiệt đi tới đây thấy mật thám bị giết, không rõ chúng ta đi hướng nào, ý bản thân đồng người sẽ chia ra truy sát, không bằng chúng ta lợi dụng đường rừng mai phục đánh cho chúng trở tay không kịp.

Đường Kính Chi do dự, phải nói Đường Uy hơi lớn mật, đừng nói Trương Thiếu Kiệt chưa chắc đã chia quân, dù có chia làm hai thì bên bọn chúng vẫn có ưu thế số lượng.

- Nhị gia, tỷ thiếp thấy cách này không tệ, chỉ cần chúng ta chuẩn bị kỹ lưỡng thì cho dù đối phương đông gấp đôi cũng không đáng sợ.

Hiển nhiên kế hoạch của Đường Uy rất hợp khẩu vị của Ngọc Nhi:

- Được, vậy chúng ta đi đường này.

Đường Kính Chi không thể tỏ ra nhát gan hơn nàng được, vả lại y không hiểu rõ thực lực của ám vệ bằng Đường Uy, tốt nhất nên nghe lời hần.

Bọn họ vừa quát ngựa đi thì từng mảng tuyết lớn rơi xuống, che đi dấu vết trên mặt đất ....

352. Chương 358: Phục Kích.

Ước chừng nửa canh giờ sau có một đội nhân mã có khoảng mấy trăm người đuổi tới, lúc này tuyết rất lớn phủ lên người bọn họ, nhưng không ai phải đi, miệt mài phóng ngựa tới tốc độ cực nhanh bất chấp nguy hiểm.

Đi tới ngã rẽ, thanh niên anh tuấn đi đầu kéo cương ngựa dừng lại, con ngựa đã chạy một thời gian dài, mũi phun sương trắng, hần đợi một lúc không thấy có ai ra, liền đặt tay lên miệng huyết sáo vang.

Tiếng sáo vang lên ba lần nhưng không có một ai đáp lại.

Tức thì có năm người phóng ngựa đi tới lưng sục, chừng một tuần trà có người hô lớn, tiếp đó hai người khiêng một cỗ thi thể cứng đờ phủ tuyết đi ra.

Thanh niên kia tức tối mắng:

- Đúng là đồ vô dụng, ngay chút chuyện nhỏ như thế này mà không làm được.

- Trương bộ đầu, người đã chết rồi, có chửi mắng nữa cũng ích gì? Hơn nữa năm nay tuyết sớm hơn mọi năm, đây là điều không ai lường trước được, hần lại ăn mặc mỏng manh thế này, nấp trong rừng khó tránh khỏi hắt hơi sổ mũi gì đó, đây cũng là chuyện không ai muốn.

Thanh niên mắng mỏ là Trương Thiếu Kiệt, còn người lên tiếng phản bác là một trung niên mặt nghiêm nghị, đó là đầu lĩnh hộ vệ của Điện phủ, tên Lưu Vân.

Lưu Vân là gia nô của Điện phủ, lớn lên trong Điện phủ, là tâm phúc của Điện Cơ, ông ta bắt mẫn Trương Thiếu Kiệt còn trẻ đã được giao chỉ huy chuyện này, lúc này thấy hần chửi thủ hạ đã chết của mình, tất nhiên lên tiếng.

- Trước khi tới ta đã nói với hần rồi, đối phương có cao thủ, hần nhất định phải cẩn thận! Giờ thì hay rồi, hần chết, người cũng mất dấu, phía trước có hai con đường, ông nói phải đi lối nào đây?

Trương Thiếu Kiệt vẫn hàm hừ:

Đêm ngày hôm đó thấy Vương Mông bị bắt, Trương Thiếu Kiệt dựa vào thân thủ cao cường chạy về phủ thành thủ, cứu Vương Điện Thị ra, sau đó ngay trong đêm rời thành, nương tựa Điện Cơ, mặc dù Điện Cơ thu nhận bọn họ nhưng cực kỳ bất mãn vì Trương Thiếu Kiệt không nghe lời lão mau chóng ra tay với Đường gia.

Cho nên đây là cơ hội lập công chuộc tội của Trương Thiếu Kiệt, lần này có giết được Đường Kính Chi hay không liên quan tới tiền đồ gấm vóc mà hần hằng ao ước, vì vậy thời gian qua Trương Thiếu Kiệt rất dễ cáu giận.

Thấy Trương Thiếu Kiệt dễ mất bình tĩnh như thế, Lưu Vân hừ lạnh một tiếng, mắt hiện vẻ khinh miệt:

- Trước khi tới lão gia đã bảo ta nghe người chỉ huy.

Trương Thiếu Kiệt nghiêng rắng nuốt lửa giận vào trong lòng, mặc dù hần ngựa mất với Lưu Vân, nhưng ông ta là tâm phúc của Điện Cơ, đám người hần dẫn theo tuy được lệnh của Điện Cơ phải nghe lời hần, nhưng đa phần lại là thủ hạ của Lưu Vân, chỉ có mười mấy người giang hồ là đứng về phía hần, không có sự hợp tác của Lưu Vân, hần khó làm được gì?

- Trương đại nhân, hay là chúng ta truy binh ra đuổi.

Một người đi ngang với Trương Thiếu Kiệt lên tiếng hỏi, kẻ này tên Đồng Việt, nghe đồn hai bàn tay cực khỏe, có thể đâm vỡ đá, cho nên trong giang hồ hắn có ngoại hiệu là Khai Bia Thủ.

- Đề nghị của Đồng đại ca được đấy, đám người đó nhân số kém xa chúng ta mà.

Một người trung niên vóc người thấp bé lên tiếng phụ họa, đó là Phương Duệ, khinh công cực tốt, giỏi sử dụng ám khí, ngoại hiệu Quỷ Ảnh.

Trương Thiếu Kiệt nhìn sang một nữ tử mặc áo đen bó sát người, đội nón rộng vành trùm khăn sa đen làm người ta nhìn không rõ tướng mạo, nhưng vóc dáng yếu diệu đủ khiến nam nhân chảy nước dãi:

- Lâu chủ thấy thế nào.

Nữ tử này tuy cực kỳ gợi cảm nóng bỏng, nhưng lại lạnh lùng như băng, giọng điệu không có chút tình cảm nào, nhìn sang Lưu Vân rồi mới nói:

- Biện pháp này cũng được, có điều chia quân phải tính cho kỹ thực lực, nếu không ai đó bị đối phương phục kích thì ...

- Nực cười họ Đường đó có nổi mấy người? Ta chỉ cần 100 hộ vệ Đường gia là có thể bắt được y.

Thấy nữ tử thần bí khiến tim người ta đập thành thịch này có ý coi thường mình, Lưu Vân không phục lớn tiếng nói:

Không một nam nhân nào muốn bị một nữ nhân coi thường, huống hồ trước mắt Lưu Vân là mỹ nhân thiên kiều bá mị, tuy đã gần 50 tuổi đầu, đã qua thời trẻ tuổi kích động, Lưu Vân vẫn không chịu nổi bị mỹ nhân xem nhẹ.

Trương Thiếu Kiệt nhú mày, định lên tiếng thì Lưu Vân làm đầu lĩnh đã quen rồi vung tay lên quát:

- Ta cần một trăm người đi theo, kẻ nào nhát chết thì khỏi.

Nói xong thúc ngựa đi trước.

Thấy Lưu Vân tự ý hành động dẫn một đám hộ vệ bỏ đi trước, Trương Thiếu Kiệt tức tím mặt, kẻ này miệng thì lúc nào cũng bảo nghe hần, nhưng hành động thì tự tung tự tác, không coi hần vào đâu, lần trước cũng như thế.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Trương Thiếu Kiệt cực giận, không thèm nhìn Lưu Vân thêm cái nào nữa, dẫn hơn hai trăm thủ hạ đi con đường còn lại.

Nữ tử che mặt nhìn cảnh này thì cười tủm tỉm, nàng cũng quát roi ngựa đuổi theo, đằng sau nàng có mười mấy người cả nam lẫn nữ, nữ ăn mặc giống như nàng, con nam áo đuôi ngắn, buộc khăn đen che mặt chỉ để lộ mỗi đôi mắt, nghiêm nghị lạnh lùng, từ đầu tới giờ không hề nói chuyện với người ngoài.

Tuyết càng rơi càng lớn, làm tầm nhìn giảm xuống rất thấp căn mắt ra cũng không nhìn được xa quá năm mươi bước chân, đi được ước chừng mười mấy dặm, Trương Thiếu Kiệt dần dần bình tĩnh trở lại, Lưu Vân không coi hần ra gì tất nhiên là đáng hận, nhưng nếu như đám người kia có bắt trắc gì thì không ổn.

Chuyến này đi kinh thành đường xá xa xôi, lại trăm lối vạn ngã, không đủ nhân lực thì sao truy sát được Đường Kính Chi? Mấy chục hộ vệ trong tay y cũng không phải là hạng vừa.

Cơ hội lần này là nhờ Vương Điền Thị cầu xin mãi mới được, hần tuyệt đối không thể thất bại.

Nhớ nhân lực không đủ Trương Thiếu Kiệt tức điên, hôm qua hắn dẫn Đồng Việt và Phương Duệ đi ám sát, Lưu Vân sợ hần cướp được công đầu sau này ngồi lên đầu ông ta nên cũng phái người đi, kết quả lũ ngu xuẩn đó để bị phát hiện, người bên ngoài đành xông vào cứu viện.

Không ngờ đám quân sĩ trong dịch trạm lại đáng sợ như thế, tiếp đó lại gặp thế lực không rõ tập kích, kết quả là mất một nửa nhân thủ, từ 600 người còn hơn 300.

Thình lình hần kéo mạnh cương, tuấn mã ngửa đầu hí vang, thân hình dừng lại, hai vó đạp mạnh xuống đất, tuyết bắn tung tóe:

- Phương Duệ, bên phía Lưu đầu lĩnh nhân thủ quá ít, chỉ e không phải đối thủ của Đường Kính Chi, người dẫn thêm năm mươi người theo sau hỗ trợ cho ông ta.

Phương Duệ cũng chẳng ưa gì Lưu Vân, nhưng Trương Thiếu Kiệt đã nói hẳn đành nghe theo, chọn 50 người nữa, đuổi theo.

Gió lặng dần, nhưng tuyết thì càng ngày càng lớn, rơi mù mịt che hết tầm nhìn, phủ lên mặt đất một lớp dày, lúc này tuy không còn sớm nữa, nhưng đất trời một màu trắng xóa cho nên ánh sáng vẫn còn khá tốt.

Lưu Vân dẫn một trăm hộ vệ chạy trên quan đạo, tốc độ đã giảm bớt lại, chẳng phải là hấn sợ Đường Kính Chi, mà vì mặt đất trải một lớp tuyết dày ba tấc, ngựa nhìn không rõ mặt đường, nếu chạy quá nhanh lỡ dẫm xuống hố dễ bị trật chân.

Tuyết cũng xóa hết mọi dấu vết trên mặt đất, truy đuổi hồi lâu cũng chẳng có gì chứng tỏ Đường Kính Chi ở phía trước, một tên trung niên thúc ngựa đuổi sát bên ông ta, nói:

- Lưu đại ca, chúng ta đã truy đuổi lâu như vậy rồi mà không thấy bóng dáng Đường Kính Chi đâu, chắc bọn chúng đi đường khác rồi.

Kể này là Lục Bình, là huynh đệ kết bái của Lưu Vân.

- Ta cũng đoán ...

Lưu Vân vừa mới nói tới đó thì trong rừng cây hai bên “viu viu viu” bắn ra một loạt mũi tiễn nhỏ, hấn cả kinh, còn chưa kịp hét lên cảnh báo những người phía sau thì mi tâm mát lạnh, miệng há rộng mà không có tiếng nào phát ra, mắt mở lớn từ từ ngã xuống ngựa.

Trước lúc mọi thứ tối lại, Lưu Vân nhìn thấy Lục Bình cũng giống hệt mình, mắt lồi ra, mi tâm có một chấm đỏ.

- Á á á ...

Hộ vệ Điền phủ kêu gào thảm thiết nói nhau ngã xuống đất, có tên không may bị biến thành con nhím.

Số còn lại vội vàng nhảy xuống, dùng ngựa làm lá chắn.

353. Chương 359: Chiến Đấu Trên Đất Tuyết.

- Giết.

Qua ba lượt mưa tên, ám vệ Đường gia đột nhiên từ dưới mặt đất nhảy lên, rút cương đao từ hai bên rừng xông tới, do trước đó bọn họ nằm trên mặt đất mai phục rất lâu, trên người phủ lớp tuyết dày cả tấc, nên mấy chục người vừa hò hét đứng dậy, tuyết rơi rào rào, cực kỳ thanh thế.

Phục kích quá bất ngờ làm hộ vệ Điền phủ trở tay không kịp, nhiều tên còn chưa kịp rút cương đao ra thì đã thành vong hồn trên đất tuyết, đám kịp phản ứng thì không có thủ lĩnh chỉ huy, tên đánh tên chạy rồi loạn đội ngũ.

Nhân mã hai phe chém giết trên quan đạo, tiếng la hét làm tuyết động trên cành cây ven đường rơi xuống lả tả, Đường Kính Chi cũng bị một mảng tuyết lớn ụp xuống đầu, mặc dù trước đó y đã lấy tấm da báo làm chăn khoác lên người, nhưng vẫn bị tuyết chui vào tai vào cổ làm y rùng mình, thấy Ngọc Nhi vẫn đứng bên cạnh không ra tay thì giục:

- Ngọc Nhi, nàng không cần lo cho ta mau giúp họ đi.

Ngọc Nhi nhìn bốn xung quanh, thấy đối phương đã bị vây kín không có khả năng xông ra mới gật đầu rút kiếm nhập trận, Ngọc Nhi võ nghệ cao cường, mỗi lần vung kiếm lại có một kẻ mất mạng.

Nàng vừa gia nhập số lượng kẻ địch phía đối phương đã giảm mạnh, số còn lại không còn ý chí chiến đấu nữa, vội trèo lên ngựa muốn bỏ chạy.

- Muốn chạy sao?

Nhân số bọn họ ít hơn, Ngọc Nhi sao có thể để bọn chúng trốn thoát về báo tin cho Trương Thiếu Kiệt truy sát mình.

Chỉ thấy nàng khom lưng xuống, rút mấy mũi tên trên thi thể hộ vệ Điền phủ ném ra, hàn quang lóe lên, mấy tên vừa mới leo lên mình ngựa đều ngã xuống.

“Không đúng, sao trong đám này lại không có cao thủ?” Trãi qua liên tiếp mấy cuộc hỗn chiến mài rũa, Đường Kính Chi rõ ràng đã lớn gan hơn con mắt cũng có kinh nghiệm hơn, y đứng bên ngoài nhìn ra có điều không thích hợp.

Bên cạnh Trương Thiếu Kiệt có 16 tên võ công cao cường, hôm đó hỗn chiến ở Lạc thành chỉ mới giết được 3 tên, hơn nữa đám người này nhân số cũng ít, chẳng lẽ là bên mình giết nhầm người?

Nghĩ tới đó y vội kêu lớn:

- Ngọc Nhi giữ lại mấy kẻ ta muốn hỏi thăm chút tin tức.

Ngọc Nhi đáp lời, liên tiếp điểm trúng huyệt đạo của mấy người, chỉ chốc lát toàn bộ hộ vệ Điền phủ đã ngã trong vũng máu, Đường Uy thấy chủ tử đi ra, liền bấm báo:

- Nhị gia, những kẻ này mạnh hơn đám cung tiễn thủ hôm qua tập kích chúng ta không ít, phía ta chết hai người, bị thương nặng ba người, thương nhẹ sáu người.

Đường Kính Chi nghe nói có người chết, biết đây là chuyện khó tránh khỏi, nhưng trong lòng vẫn đau lòng:

- Những người này trung nghĩa can đảm, không thẹn với Đường gia, ta sẽ không bạc đãi họ, đợi tới kinh thành rồi gửi cho người nhà của họ một trăm lượng mỗi người! Hiện tình thế cấp bách, tạm đào hố chôn bọn họ đã, sau này đưa về quê hương sau.

- Vâng!

Đường Uy nhận lệnh đi an táng cho người đã chết.

- Nay con trâu ngu ngốc, người để bị thương trong trận đánh thế này sao ?

Đường Kính Chi nghe giọng Ngọc Nhi thì quay lại thấy Thiết Ngưu, trán be bét máu, chân tập tậ tập tễnh, đang ngượng ngịu phân bua :

- Lúc nô tài xông ra thì bước hụt xuống hố phủ tuyết, sau đó đập đầu vào tảng đá, cứ tưởng chết rồi cơ.

Ám vệ bên cạnh cười hô hố :

- Hắn còn chưa kịp đánh ai đã tự loại mình khỏi vòng chiến rồi.

- Bị ngã ? Không phải trước kia người đứt lót để được vào ám vệ đấy chứ?

Ngọc Nhi thở dài ngao ngán, không nghĩ đường còn xa mà hắn bị loại rồi, Thiết Ngưu rất khỏe đặc biệt là trong hỗn chiến thì tên này chẳng khác gì hung thần, thiếu đi hắn là thiếu một phần trợ lực:

Thiết Ngưu rất ám ức, hắn cũng đâu có muốn, nhưng gần đây hắn sao ấy, cứ như bị quỷ ám, xui xẻo liên tục.

Thời gian cấp bách Đường Kính Chi không đi tham gia chôn cất những ám vệ bỏ mình, tới trước mặt những kẻ còn sống tra hỏi, biết được bọn chúng là người Điền phủ và vì sao lại ít người như thế, y quay lưng đi chặt tay xuống.

Ngọc Nhi lau kiếm trên xác một tên hộ vệ Điền phủ, đi tới nói:

- Nhị gia, bọn chúng có tổng cộng một trăm người ..

Nàng vừa nói tới đó thì đằng xa có tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới.

Đường Kính Chi giật mình, chẳng lẽ Trương Thiếu Kiệt đuổi tới rồi? Đoạn này đường vòng vèo, hai bên lại là cây che kín cho nên bọn họ chỉ nghe thấy âm thanh, không thấy người.

Ngọc Nhi vội tung mình vào rừng cây dất hai con ngựa trắng đen của họ, Đường Uy thì quỳ xuống áp tai xuống mặt đất lắng nghe, khi Ngọc Nhi dất ngựa ra thì hần đứng dậy nói:

- Nhị gia, số lượng đối phương không nhiều, từ 40 tới 80.

Đường Uy giỏi truy tung, thính lực cực tốt, nếu không phải hôm nay tuyết quá dày hần có thể đoán được số lượng đối phương chênh lệnh không quá 10 người, chứ không phải là khổng hàm hồ thế này.

- Vậy hần là Trương Thiếu Kiệt không yên tâm cho nên phái người tăng viện rồi.

Đường Kính Chi suy đoán:

Nghe thấy số lượng đối phương không nhiều, Ngọc Nhi yên tâm đi tới phụ họa:

- Nhị gia nói rất có lý, tiếc là chúng ta không có thời gian chôn thi thể nữa, nếu không có thể phục kích thêm một chuyến.

- Đường Uy, bảo bọn họ dừng lại đi, đừng thu mũi tên nữa, chúng ta lên đường ngay thôi.

Cho dù đối phương chỉ có mấy chục người thì Đường Kính Chi cũng không muốn đánh, chưa nói tới tổn thất, đối phương còn rất có khả năng chỉ theo sau bọn họ không chém giết, lúc đó sẽ có một cái đuôi rất phiền phức.

Đường Uy nghe vậy vội triệu tập ám vệ vào rừng lấy ngựa, đợi hần đi ra Đường Kính Chi đưa cho hần một tờ ngân phiếu dẫn:

- Đưa cho ba người bảo bọn họ đưa ba người bị thương nặng rời chỗ này tìm nơi chữa thương, đợi khỏi rồi về Lạc thành báo cáo.

Người của Đường gia đi không lâu, Phương Duệ dẫn người tới nơi, nhìn thấy phía trước có vô số thi thể, vội ra hiệu hiệu cả đoàn dừng lại.

- Người, người, cả người nữa, đi xem trong rừng còn có kẻ mai phục không?

Phương Duệ quay lại chỉ ba tên đi đằng sau:

Ba tên đó nhìn thắm cảnh phía trước mắt trong lòng sợ hãi nhưng không dám kháng lệnh, nhảy xuống ngựa dè dặt tiến từng bước một, trước tiên xem xét thi thể, sau đó vào rừng tìm kiếm một hồi mới nhanh chân chạy về báo cáo.

Phương Duệ thấy an toàn rồi mới tới đích thân kiểm tra, sờ dấu máu trên thi thể vẫn còn ấm, biết người Đường gia đi chưa lâu, do dự một lúc cho tay vào lòng lấy ra một quả pháo trúc, đốt ngòi rồi ném mạnh lên không trung.

”Đùng!:

Một tiếng nổ lớn phát ra trên không, khói đen bốc lên lên rất cao.

Đám Đường Kính Chi đi chưa xa lắm nên nghe rõ tiếng nổ này, Ngọc Nhi biến sắc giục:

- Nhị gia, đám người phía sau tới nơi báo cho Trương Thiếu Kiệt đấy, chúng ta phải chạy nhanh lên mới được.

Đường Uy vẫn còn tiếc nuối nói:

- Bọn chúng thấy đồng bạn bị phục kích rồi sẽ không dễ mắc bẫy của chúng ta nữa.

- Không phải không có cái lợi, có tấm gương tày liếp đó bọn chúng cũng không dám truy sát quá gắt nữa.

Đường Kính Chi quát roi, con ngựa trắng tức thì tăng tốc tới đa.

Trương Thiếu Kiệt đang cưỡi ngựa phi nhanh, đột nhiên tai khê rung lên, kéo mạnh cương ngựa lại, quay sang nhìn nữ tử hắc y thần bí, nữ tử này là lâu chủ tổ chức sát thủ tên Yên Vũ lâu, khí thế trên người không kém, võ nghệ không dưới hần.

Nữ tử hắc y đó không nói, chỉ khê gật đầu.

- Họ Đường đi đường kia, chúng ta đuổi theo.

Trương Thiếu Kiệt hô lớn, quay đầu ngựa chạy căn rặng truy đuổi, cách xa như thế đừng nói là hộ vệ Đường phủ, tới những tên nhân sĩ võ lâm khác cũng không nghe thấy tiếng pháo trúc nổ, hoang mang nhìn hai người kia, nhưng không nói gì, quay đầu ngựa đuổi theo.

354. Chương 360: Đêm Trong Miếu Hoang.

Trời đã tối nhưng tuyết không giảm đi chút nào, lại thêm gió nữa, khiến mọi người không sao mở mắt ra được, mà thực ra có mở mắt cũng vô ích vì bốn bề tuyết trắng mênh mông, nhìn chỗ nào cũng giống chỗ nào.

Tất nhiên đó là bề ngoài thôi, đây là đường núi mấp mô, dưới chân chẳng biết ẩn chứa bao nhiêu cạm bẫy châu chực, Thiết Ngưu là một tấm gương.

- Dừng lại, phái vài người đi dò đường xem có chỗ nào có thể an toàn cắm trại được không.

Đường Kính Chi không muốn mọi người mạo hiểm :

Đường Uy phái 10 người đi xung quanh dò đường, một lúc sau Mã Vĩnh hớn hử chạy về báo cáo :

- Xung quanh đây năm sáu dặm không một bóng người, nhưng có một cái miếu hoang cách đây không xa, chúng ta có thể tới đó trú tạm.

Mới hơn một tuần hương mà đi được năm sáu dặm, người này quả không hổ danh khinh công cao nhất của ám vệ.

Mọi người đi thêm một dặm thì thấy một cái chùa hoang phủ trong tuyết, có điều tuy sập xệ nhưng nóc vẫn còn.

- Hay lắm, có thức ăn ngon rồi, mọi người chuẩn bị đi sẵn nào.

Đường Uy phấn khởi nói, mà cũng không cần hẳn phải nói ám vệ khác đã rút Mai Hoa tỵ tiễn, rón chân áp sát rồi.

Đường Kính Chi không hiểu, Ngọc Nhi nhỏ giọng giải thích :

- Bốn xung quanh đây không có người, nơi này ẩm áp, ắt có chim hoang vào làm tổ.

Quả nhiên Đường Uy ném một viên đá vào, đám chim kinh hãi vỗ cánh phành phạch từ các hướng bay ra, các ám vệ bắn nỏ theo, chiến tích là 17 con chim to bé đủ kiểu tuy hơi gầy, nhưng cũng đủ rồi.

Chẳng mấy chốc.

Ngọn lửa lay động phát ra tiếng nổ lép bép, trên những đồng lửa là những con chim ngon lành, lúc này đã được nướng thành màu vàng cháy, mỡ nhỏ xuống đồng lửa, phát ra tiếng xèo xèo.

Trước đó Đường Uy đã cho người đào hố đặt bẫy xung quanh, đề phòng có kẻ xâm nhập, từ hôm qua đến giờ bọn họ đã giết ba tên thám tử xấu số bám đuôi.

Ngọc Nhi ngồi bên cạnh một đồng lửa, cẩn thận xoay cành cây, không để chim bị cháy, thấy tướng công thư sinh mặt mày bơ phờ, mi mắt sụp xuống vẫn cố gắng gượng, nàng nhìn mà xót lòng:

- Nhị gia, nếu như mệt quá thì ngủ một chút đi.

Đường Kính Chi vốn sắp ngủ gật mí mắt mở to, lấy hai tay vỗ mạnh lên má lắc đầu:

- Không được, trời lạnh thế này nếu ngủ ở đây sẽ bị bệnh, hơn nữa Trương Thiếu Kiệt đang đuổi đằng sau, chúng ta ăn xong tiếp tục lên đường.

Ngọc Nhi không khuyên thêm nữa, chuyên tâm nướng chim, được một lúc thì vai trầm xuống, thì ra Đường Kính Chi dựa vào người nàng ngủ rồi, nàng biết gân cốt tướng công thư sinh còn rất yếu, mấy ngày qua đi đường như thế nếu đổi lại là người khác sớm đã gục rồi, nam nhân bề ngoài yếu đuối này vẫn kiên cường chịu đựng.

Nàng không đánh thức y, hết sức nhẹ nhàng đỡ hai vai y, đặt đầu tướng công thư sinh gối lên đùi mình, rồi lấy tấm da báo che kín người Đường Kính Chi đã cuộn tròn lại, chu đáo không thua gì một thê tử hiền thực nào.

Làm xong tất cả, nàng tiếp tục nướng thịt.

Tới nửa đêm thì tuyết ngừng rơi, hiện giờ mặt đất đã phủ một lớp tuyết dày tới nửa thước.

Chừng nửa canh giờ thì thử được nướng chín.

- Nhị gia, dậy ăn một chút đi.

Dù tướng công thư sinh ngủ rất say, nhưng Ngọc Nhi vẫn phải lắc vai y lay dậy.

Đường Kính Chi đang ngủ ngon, mơ mơ hồ hồ rúc đầu vào bụng Ngọc Nhi:

- Ủ, ta muốn ngủ nữa.

Bụng dưới truyền tới từng trận tê tê ngứa ngứa, làm Ngọc Nhi thoáng cái thẹn chín mặt, liếc nhìn bốn xung quanh, thấy các ám vệ đều xoay lưng lại mới thăm thở phào, đưa tay ra đẩy đầu tướng công thư sinh khỏi bụng mình, tiếp tục lắc:

- Nhị gia, mau dậy đi, ăn chút ít rồi chúng ta tiếp tục lên đường.

Lần này Ngọc Nhi lay rất mạnh, làm Đường Kính Chi tỉnh lại, y dụi mắt ngồi dậy, nhìn quanh mới nhớ ra mình đang bị người ta truy sát:

- Sao ta lại ngủ thiếp đi vậy, Ngọc Nhi nàng không được để ta ngủ mới đúng.

Ngọc Nhi không giải thích, xé một cái cánh chim đưa cho y.

Đường Kính Chi đói ngấu, thấy miếng thịt chim thơm phức thì sáng mắt, cầm ngay lấy ngoạm một miếng.

- Cẩn thận nóng!

Nhưng Ngọc Nhi hô lên quá muộn, Đường Kính Chi nhổ phỉ miếng thịt thả ra, lè lưỡi hít hà, chảy cả nước mắt, còn may lúc này Ngọc Nhi đánh thức y hơi mất thời gian một chút, nếu không thịt vừa lấy khỏi lửa đảm bảo làm y rộp miệng luôn.

Tướng công thư sinh đôi lúc như đứa trẻ con vậy, lơ đãng ra là khiến người ta phải lo, Ngọc Nhi cho tay vào trong lòng lấy khăn lau nước mắt cho y:

- Nhị gia bắt cẩn quá đấy.

Bị bỏng làm lưỡi Đường Kính Chi mất luôn cảm giác, nhưng mà y đói quá rồi, bất chấp luôn, thối phũ phũ mấy cái rồi ăn tiếp.

Mấy ngày qua đi đường làm Ngọc Nhi có cảm giác như quay về thời lang bạt khắp chốn, hứng chí nổi lên, xé một cái chân, cho cả vào mồm nhai nhồm nhoàm, tỏ ra thích thú vô cùng.

Hai người ăn được nửa con chim thì Đường Uy đi tới, cung kính đưa cho họ một cái túi rượu:

- Nhị gia, Ngọc di nương, uống chút rượu cho ấm người, túi rượu này nô tài mua ở Ngô Định thành, chưa ai dùng qua.

Dù tửu lượng của Đường Kính Chi không ra gì, nhưng vẫn đón lấy, trời lạnh thế này có được ngụm rượu đương nhiên là chuyện tốt, rượu trong túi rất mạnh, vừa vào miệng đã khiến lưỡi cay rất, uống đến đâu biết đến đấy, hơi ấm lan tỏa toàn thân xua đi cái lạnh:

- Ngọc Nhi, nàng cũng làm một ngụm.

- Vâng.

Ngọc Nhi chẳng khách khí, nhận túi rượu, cũng chẳng để ý bên trên dính nước bọt của tướng công thư sinh, đưa lên miệng nhỏ hồng nhuận, tu liền mấy ngụm lớn.

- Ngọc Nhi, giờ tuyết đã dừng, chúng ta đi tới đâu cũng sẽ để lại dấu vết, hơn nữa tòa thành gần đây nhất cũng phải đi hai ngày, phải làm sao bây giờ ?

Đường Kính Chi mặt lộ vẻ lo lắng hỏi:

Hôm qua nhờ có tuyết lớn nên bọn họ mới phục kích thành công, nhưng giờ tuyết ngừng rơi, bất kể bọn họ đi hướng nào cũng sẽ chỉ rõ phương hướng cho đám Trương Thiếu Kiệt.

Ngọc Nhi cũng đang đau đầu vì vấn đề này.

Đường Uy ngồi ở bên nghe thấy bỏ miếng thịt thỏ xuống, đi tới chấp tay nói:

- Nhị gia đừng lo, nô tài đã có cách, gọi là chia lẻ xé nhỏ, chúng ta sẽ làm như thế này ...

Chuyến này có thể chặn giết được Đường Kính Chi hay không rất trọng yếu với Trương Thiếu Kiệt, Đường Kính Chi đi suốt đêm, hắn cũng không nghỉ ngơi, còn không tiếc sức ngựa, dọc đường đi khiến mười mấy con ngựa sa hố bị thương, hắn sai người vớt ngựa, hai người cưỡi chung một con.

Hắn đã đuổi kịp đám người Phương Duệ, cảm giác cách đám Đường Kính Chi càng ngày càng gần.

Đám Đường Kính Chi đi được không bao lâu thì Trương Thiếu Kiệt tìm được cái chùa hoang đám Đường Kính Chi đốt lửa nướng thịt, tới được đây hắn phải trả giá bằng sáu tên hộ vệ Điền phủ bởi những cái bẫy chết người, nhưng sau khi sò tro lấp dưới tuyết vẫn còn âm ập thì hắn mừng rỡ quên luôn chút tổn thất nhỏ nhỏ đó:

- Đuổi, chúng ta sắp đuổi kịp bọn chúng rồi.

Đám người sau lưng dạ ran, nhưng có chút mỗi một rời rạc, đại bộ phận bọn chúng mặt tỏ vẻ bất mãn, bọn chúng ngày hôm qua còn chưa được ăn tối, lại chạy suốt cả đêm, không còn chút hăng hái nào nữa.

Nữ tử áo đen và mười mấy thủ hạ của nàng luôn đi cuối cùng đội nhân mã, nghe lệnh của Trương Thiếu Kiệt, nàng hừ khê một tiếng, đúng là cái đồ óc heo ngu xuẩn, ngay cả vài câu nói tử tế cũng chẳng biết. Nếu như đổi lại là nàng khẳng định sẽ thêm vào một câu, đợi bắt được Đường Kính Chi sẽ đưa tất cả tới thanh lâu chiều dài! Hoặc là thưởng cho mỗi người mười lượng bạc trắng.

Có những lời khích lệ này sợ đám người kia không nỗ lực xông tới sao?

Có điều họ Trương này ngu xuẩn cũng là điều tốt, ánh mắt nữ tử hắc y ánh lên một tia sắc lạnh, chỉ thoáng qua rất nhanh rồi khôi phục về bình thường.

355. Chương 361: Chia Nhỏ Xé Lẻ.

Ước chừng một tuần hương, Trương Thiếu Kiệt dừng ngựa, nhìn dấu vết vó ngựa đi về hai phía, tức giận chửi bới:

- ***, tên họ Đường chó má đó đúng là giảo hoạt.

Đám hộ vệ Điền phủ lúc này cũng đã đuổi kịp, nhìn hai hướng dấu chân ngựa không khác nhau là mấy, một số trong bọn chúng là người từ nha môn, giới truy tung ngồi xuống kiểm tra dấu chân, một người đứng dậy định nói gì đó nhưng chợt bị một người khác giữ lại.

- Trương đại nhân, chúng ta phải làm sao bây giờ, có chia nhau ra đuổi không?

Khai Bia Thủ Đổng Việt có quan hệ rất tốt với Trương Thiếu Kiệt lên tiếng hỏi:

- Chúng ta cũng chia người ra đi, chỉ cần phân đều thực lực cùng với cẩn thận một chút là được, thực lực chúng ta vẫn hơn bọn chúng.

Nữ tử hắc y kẹp bụng ngựa, tuần mã thông thả đi tới.

Lần trước chia quân ra đã hao binh tổn tướng rồi thế nên Trương Thiếu Kiệt rất do dự, nghiêng rằng ken két không biết làm sao, cuối cùng chỉ còn cách chia quân:

- Đồng Việt, Phương Duệ, các người dẫn mười người chúng ta và 150 hộ vệ đi đường bên trái, hết sức cẩn thận đừng để bọn chúng giở trò cũ, nếu bị phục kích cũng đừng ý đông hơn mà ở lại giao chiến với bọn chúng, cứ phóng thẳng về phía trước, rồi bắn pháo hiệu thông báo cho ta, đến lúc đó ta sẽ tới giáp kích không cho chúng thoát.

10 người chúng ta mà hần nói ở đây là đám khách giang hồ.

- Vâng!

Đồng Việt ôm quyền dẫn người đuổi theo đường bên trái.

- Lâu chủ chúng ta đi đường bên phải.

Hắc y nữ tử là người Điền Cơ mời tới hỗ trợ, không do hần quản và lại người ta có bản lĩnh thực sự, Trương Thiếu Kiệt không dám xem thường:

Hắc y nữ tử chỉ khẽ gật đầu.

Trương Thiếu Kiệt vốn định cưới ngựa đi ngang với nữ tử vóc người mạo hiểm này, nhưng thấy người ta không nhúc nhích, chỉ đành cưới ngựa đi trước, có điều đi được chừng một canh giờ hần dừng lại, chửi toáng lên, vì từ chỗ này nhân mã của Đường gia tiếp tục chia làm hai.

Mấy người khi nãy phát hiện ra dấu hiệu khác thường tụt lại phía sau, thì thầm với nhau :

- Đồ đại ca, rõ ràng dấu vết một bên bước nhân ngựa dài và mờ hơn, lại không thẳng, rõ ràng là ...

- Xuyt, người dám đảm bảo không, nếu bên ít người lại đúng là kẻ ta cần tìm thì sao? Không tìm được thì thôi, coi như đi vô ích chuyến này, đừng đại chuốc họa vào thân, mặc xác thằng ngu đó muốn làm gì thì làm.

Vị Đồ đại ca không lên tiếng:

- Lần này hần thành công trở về chẳng phải chúng ta bị hần đề đầu cưới cổ sao? Đừng quên tâm gương của Hoa thị vệ.

Mấy người khác cũng khẽ gật đầu, thái độ hống hách của Trương Thiếu Kiệt mấy ngày qua làm bọn họ cảm ghét.

Chẳng những Trương Thiếu Kiệt gặp phải vấn đề này mà Đồng Việt và Phương Duệ cũng gặp vấn đề tương tự.

- Phương đại hiệp, Đường gia lại phân binh rồi, phải làm sao bây giờ?

Đồng Việt hết nhìn trái nhìn phải, không nhận ra hai dấu vết này có gì khác nhau.

Phương Duệ thở dài:

- Biết làm sao, chúng phân binh thì chúng ta cũng làm thế thôi, nhớ lời đại nhân dặn đó.

Phân tích dấu chân ngựa để lại phía Phương Duệ đuổi theo thì chỉ có chừng 10 con ngựa, mà hần thì có tới 70 người, ý bản lĩnh của mình, hần thúc ngựa đi trước, tới một ngã ba, dấu chân ngựa lại chia làm hai, hần định chia người ra truy đuổi thì đột nhiên một loạt mưa tên dày đặc bắn tới.

“Hồngбет, trúng phục kích rồi!”

Nghe tiếng mũi tên xé gió, Phương Duyệt không chút do dự lặn vọt xuống ngựa, chân còn chưa chạm đất đi vai truyền tới cơn đau nhói tim, còn tên khách giang hồ đi ngang với hần người cứng đờ, mi tâm có một dấu đỏ sẫm, ngã thẳng xuống.

Phương Duyệt sớm được Trương Thiếu Kiệt kể về công phu ám khí của Dư Hồng Nương, không ngờ mình phản ứng thần tốc như vậy vẫn bị thương.

Cúi đầu xuống chỉ thấy một mũi cương châm cắm sâu vào da thịt, xuyên qua cả xương bả vai của hần, Phương Duệ cắn chặt răng cầm đuôi mũi châm rút mạnh ra, cơn đau làm mặt hần nhăn nhúm.

“Viu, viuu, viuu ..”

Thứ mà hộ vệ Đường gia sử dụng gọi là mai hoa tụ tiễn, đây là loại nỏ bé có giấu trong ống tay áo, đầu tiễn nặng, thân tiễn nhẹ, phạm vi sát thương trong vòng ba mươi bước, mỗi lần lắp được sáu mũi tiễn, bắn liên tiếp hai mũi tiễn liền một đợt, loại tiễn này cái lợi là bắn nhanh, nhưng lực sát thương tương đối nhỏ, không bắn trúng chỗ yếu hại, không giết được người.

Đem so với cung cứng nỏ mạnh của quân đội thì Mai Hoa tụ tiễn tiện đem trên người, thích hợp chiến đấu trong địa hình chật hẹp.

Vương triều Minh Hà quản lý vũ khí sắt cũng như cung nỏ cực kỳ nghiêm khắc, nỏ tuyệt đối không cho phép dùng, còn cung tuy thợ săn có dùng nhưng là loại cung tầm bắn tương đối ngắn và lại tuyệt đối không cho phép mang vào các thành trì.

Hộ vệ Đường gia được phép mang đao kiếm không quá ba thước, không được dùng trường thương cũng không được dùng cung tiễn.

Hiển nhiên thứ Mai Hoa tụ tiễn này thuộc loại phi pháp.

Bên hộ vệ Điện gia không ngừng có người trúng tiễn, mặc dù số bị chết không nhiều, nhưng sức chiến đấu suy giảm đáng kể.

Bọn chúng không hề nghĩ bị công kích lúc này, khi toàn bộ đang lơ lửng suy đoán đối phương chạy hướng nào, đây có thể gọi là bầy trong bầy.

Bị đánh quá bất ngờ, bọn chúng chỉ còn cách nhanh chóng xuống ngựa lấy ngựa làm lá chắn, sau ba đợt tên, hộ vệ Đường gia thấy không bắn được đối phương nữa thì đồng loạt hô lớn, dưới sự cầm đầu của Đường Uy từ sau rừng cây xông ra.

Phương Duệ thấy máu từ vết thương chảy ra màu đỏ tươi, không trúng độc thì thở phào, lấy pháo trúc trong lòng ra nhanh chóng đốt lên, dùng toàn lực ném lên trên trời, một tiếng nổ đinh tai nhức óc phát ra cùng với cột khói đen.

Hai cánh Trương Kiệt và Đồng Việt vừa mới rời đi chưa lâu đều vội vàng xoay đầu ngựa xông tới.

Giương cung phải cung cứng,

Dùng tên phải tên dài.

Bắn người, bắn ngựa trước,

Bắt giặc, bắt chúa ngay.

Ngọc Nhi lúc đầu ném liền ba mũi cương châm vào ba kẻ nòng cho là thủ lĩnh của nhóm này, giết một tên, làm bị thương hai tên, không ngờ vẫn để chúng phát tín hiệu, nhận ra đó là kẻ cầm đầu thực sự, nòng phóng người phi thân tới.

Hai đội nhân mã xô vào nhau chém giết, tiếng binh khí va chạm vang lên không ngớt bên tai, phía bên Điện gia mặc dù chiếm ưu thế về số lượng, nhưng do bất ngờ lại bị thương khá nhiều nên rơi vào thế yếu rõ rệt, Đường gia tuy chỉ có trên ba mươi người nhưng vẫn làm Phương Duệ giật nảy mình, Đường gia chẳng phải chỉ có mười lăm người thôi sao, thế nào chia quân mấy đợt rồi mà vẫn còn đông như thế?

Chẳng lẽ Đường gia có thêm viện binh.

Đang lúc Phương Duệ nghi thần nghi quỷ thì có một người rõ ràng là nữ cải nam trang xách kiếm xông tới phía hắn.

“Gay to, đây nhất định là Dư Hồng Nương, sư muội của Trương Thiếu Kiệt” Hắn từng thử sức với Trương Thiếu Kiệt, kết quả không chống nổi năm mươi chiêu, thế nên mới rất nghe lời Trương Thiếu Kiệt, giờ hắn bị thương sao đối nổi với người không kém Trương Thiếu Kiệt?

Phương Duệ ôm vai trái lảo nhao vào trong đám đông đang chém giết.

Ngọc Nhi lúc nào cũng theo sát Đường Kính Chi nên cách khá xa, đợi lúc nàng tới gần thì không thấy Phương Duệ đâu nữa.

Cánh này trừ Phương Duệ ra còn có bốn tên hảo thủ giang hồ, trước đó nàng dùng ám khí giết một tên, làm bị thương một tên, hiện giờ vẫn còn hai tên nữa cầm đao chiến đấu với ám vệ Đường gia, thấy hai tên này đã giết mấy ám vệ liền, Ngọc Nhi nhóm mũi chân tung mình tới.

“Keng, keng”

Hai tiếng va chạm chất chúa, Ngọc Nhi hóa giải thế công của hai tên kia, cứu hai ám vệ, yêu kiều quát:

- Để bọn chúng cho ta, các người đi giúp những người khác đi.

Hai tên này tuy võ công rất khá, nhưng so với Ngọc Nhi vẫn còn thua kém nhiều lắm, chỉ giao chiến gần hai mươi chiêu đã dần không chống đỡ được nữa.

356. Chương 362: Tới Lúc Rồi.

Đường Kính Chi khẩn trương nhìn hai bên giao chiến, tay siết chặt lại, bắt giác đi về phía trước mà không hay, lần trước phục kích vì đối phương không có cao thủ nên phía Đường gia chỉ hi sinh hai người, lần này riêng hai tên khách giang hồ kia đã giết mất năm ám vệ rồi.

Nhìn cảnh máu me đó hai tay y nắm chặt run lên, nhưng không phải vì sợ hãi, mà vì kích động phấn khích, lúc này y chỉ tiếc mình không có khả năng xông lên chém giết ngoài kia.

Còn hai tên bị thương hợp sức với đám hộ vệ kiểm chân Đường Uy, chiến đấu không phân cao thấp.

Hai người võ công cao nhất của Đường gia bị kiểm chế, tuy ám vệ Đường gia lấy ít địch nhiều vẫn chiếm ưu thế nhưng thì thoảng lại có người ngã xuống.

Ngọc Nhi vừa chiến đấu vừa quan sát tình thế xung quanh, sợ có kẻ đột nhiên nhảy ra làm bị thương tướng công thư sinh, nhưng lúc này thấy phe mình tổn thất ngày một nhiều không dám lơ là, vội tinh tâm một lòng đối địch, tức thì áp lực cho hai tên kia tăng vọt.

Phương Duệ cùng một tên giang hồ khác chiến đấu với Đường Uy, thấy thủ hạ bị giết từng tên từng tên một, trong lòng bất an, quan sát xung quanh kiếm đường tẩu thoát thì lấy một thanh niên tay không tác sát đứng ở bên bìa rừng.

Chẳng lẽ đây chính là Đường Kính Chi! Phương Duệ mừng rỡ.

Mục tiêu truy sát lần này của bọn chúng chỉ một mình Đường Kính Chi thôi, diệt được kẻ này là nhiệm vụ hoàn thành, còn ả Dư Hồng Nương kia đánh không được hẳn vẫn có thể dựa vào khinh công cao cường cướp đường mà chạy.

Ngoại hiệu của hắn là Quỷ Ảnh, gì không nói bộ pháp quỷ dị thuộc hàng hiếm có trên giang hồ.

Tính tới đó Phương Duệ ném ra một nắm kim tiền tiêu, Đường Uy tránh sang né đòn, hắn búng chân, đập lên đầu hai tên bên cạnh, thì triển khinh công Bát Bộ Cẩn Thiên tới mức cao nhất bay về phía Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi đang quan sát cuộc chiến đột nhiên thấy một kẻ xách kiếm lao về phía mình không kịp suy nghĩ lùi lại phía sau, hai tay ném liền hai mũi cương châm về phía kẻ đó.

- Trò trẻ con.

Phương Duệ tốc độ không giảm, cười gằn vung kiếm bay cả hai, ngoài khinh công ra hắn còn một sở trường là ám khí, làm sao để một kẻ học ám khí chưa đầy ba tháng làm bị thương được, nếu không phải tay kia bị thương nặng hẳn đã bắt gọn cương châm rồi.

- Nhị gia cẩn thận.

Đường Uy thấy vậy kinh hoàng, bỏ đám người kia xoay người đuổi theo, nhưng võ công của hắn đi theo đường cường cường, làm sao đuổi kịp Phương Duệ.

Ngọc Nhi sắp tiêu diệt được đối thủ tới nơi, nghe thế chấn động, lui lại nhìn, thấy có kẻ tấn công tướng công thư sinh, hồn phi phách tán.

Hai tên đánh với nàng cũng nhận ra tình hình, liền vội dốc sức phản công điên cuồng, hòng cầm chân nàng cho Phương Duệ, dù Ngọc Nhi võ nghệ cao cường, trong lúc phân thần cũng bị ép lui liên tục, Ngọc Nhi khấn trương tốt độ, vận công lực vào hai chân, gối khom lại, đột nhiên vọt lên không, cơ thể xoay tròn như lốc xoáy, nàng sử dụng tuyệt kỹ sở trường của mình, “Vạn Lưu Quy Tông!”

” viuu, viuu, viuu ...”

Từng ánh hàn quang nhỏ từ người Ngọc Nhi bắn ra tới tấp, trên chiến trường tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt, đừng nói đám hộ vệ Điền Phủ, ngay hai tên giang hồ kia cũng chỉ đỡ được vài đòn thì trúng liền mấy mũi cương châm chết tốt.

Phương Duệ biến Đường Kính Chi không biết võ công, nên dồn sức vào chân, chỉ vài nhịp thở đã kéo gần khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại hai trượng, tiếc là vừa nãy hắn đã dùng hết ám khí rồi nếu không trong khoảng cách này hắn có thể hạ được đối phương.

Đột nhiên thấy Đường Kính Chi đâm phải một cành cây trượt chân ngã xuống, Phương Duệ đắc ý cười lớn, xoay ngược kiếm vọt lên nhắm lưng đâm tới:

- Tiểu tử, chết đi.

- Ai chết chưa biết đâu.

Đường Kính Chi thình lình quay lại, chỉ thấy mỗi bên tay y kẹp ba mũi cương châm, dùng toàn lực ném tới.

“Khốn kiếp, tên gian xảo!” Thân hình ở giữa không trung, tưởng chừng không né tránh nổi nữa, nhưng không hổ danh Quỷ Ảnh, hắn còn có thể đá chân về phía trước, để lộn ngược lại, tiếc là hắn chưa kịp thực hiện có động tác thì một đạo hàn quang bắn vào lưng, khiến người hắn khựng lại giữa không trung.

“Phập! Phập! Phập! Phập! Phập! Phập!”

Toàn bộ sáu cái cương châm trúng đích, đâm dọc suốt từ họng xuống tới bụng hắn.

“Rầm!” Thi thể Phương Duệ ngã ngựa xuống, sáu mũi cương châm xếp thành hàng, trông vô cùng bắt mắt.

Yên tĩnh, trên chiến trường không một tiếng động, ngoại trừ Đường Uy và Ngọc Nhi thì tất cả đều chung một ý nghĩ, Quỷ Ảnh Phương Duệ bị một thư sinh dùng cương châm giết chết, ai nấy há hốc mồm, tới khi Ngọc Nhi đáp xuống đất mới có tiếng reo hò vang lên.

- Giết!

Ám vệ Đường gia sĩ khí tăng vọt xông vào kẻ thủ như mãnh hổ, đám hộ vệ Điền phủ mặt như tro tàn, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ là bỏ chạy cho nhanh.

- Nhị gia, viện binh đối phương sắp tới rồi chúng ta chạy thôi.

Ngọc Nhi không tham gia truy sát kẻ địch mà vừa chạy về phía Đường Kính Chi huyết sáo gọi ngựa tới, nhưng bước chân loạng choạng, người như chực ngã tới nơi.

- Ngọc Nhi, nàng làm sao thế?

Đường Kính Chi lần đầu giết người đang thất thần, thấy Ngọc Nhi như vậy thì tỉnh ngay lại, chạy tới:

- Nàng bị thương ở đâu à?

Tới gần phát hiện nàng mặc váy trắng bệch, vô cùng suy yếu, từ lúc quen nàng tới nay đây mới là lần đầu tiên y thấy Ngọc Nhi ở trong tình trạng này.

- Không sao, tỳ thiếp chỉ hao tổn thể lực quá lớn, nghỉ một chút là khỏe, chúng ta đi thôi.

Đường Uy thấy chủ tử không sao thì yên tâm, có điều ánh mắt nhìn Ngọc Nhi thêm một phần kính phục, vội dẫn hai con ngựa tới. Đường Kính Chi đỡ Ngọc Nhi lên ngựa rồi cũng nhảy lên lưng con ngựa màu trắng.

- Nhị gia, người và Ngọc di nương đi trước đi, nô tài chôn số thi thể này rồi sẽ theo sau.

Đường Uy nói xong không đợi chủ tử đồng ý vung roi quất thật mạnh vào mông hai con ngựa.

Ngựa bị đau, tung vó phóng về phía trước.

Đội hai con ngựa đi xa, Đường Uy mặt mày nghiêm trọng quay lại, lúc này ám vệ đã giết hết kẻ còn lại, thấy đầu linh như thế không thu mũi tiễn lại nữa, nhìn cả sang.

Kiến nghị chia quân mà Đường Uy đề xuất là chia ngựa không chia người, mỗi đường chỉ có ba bốn người dẫn mấy chục con ngựa đánh lạc hướng, đường còn lại thì hai ba người cưỡi một ngựa, vì thế mà chỗ Đường Kính Chi mới có hơn ba mươi người.

Có điều cách này có khuyết điểm là ngựa không chịu được tải trọng, không thể chạy xa, chỉ có thể kiếm cơ hội phục kích kẻ địch.

Trận này Đường gia mặc dù đánh thắng, nhưng gần như mất đi non nửa nhân thủ, nhìn thủ hạ ai nấy toàn thân máu me, Đường Uy trầm giọng nói:

- Nuôi binh ba năm dùng một ngày, hôm nay đã tới lúc các người tận trung vì Đường gia rồi.

Các ám vệ Đường gia đều chấn động.

- Nhị gia là chủ tử, chúng ta là nô tài, chết vì chủ là vinh hạnh cao nhất của chúng ta. Các người cũng thấy rồi, sát thủ Diên Cơ phái tới đã phát hiện ra chỗ này, nếu chúng ta không dùng chút thủ đoạn, bọn chúng sẽ đuổi kịp Nhị gia. Cho nên ta quyết định toàn bộ các người ở lại dẫn dụ kẻ địch truy kích, tranh thủ thời gian cho Nhị gia.

- Vâng!

Ám vệ nhận rõ tình thế đồng thanh dạ ran.

- Các huynh đệ, được quen biết với mọi người là vinh hạnh của Đường Uy này.

Từ từ nhìn qua những khuôn mặt đã quen biết mấy năm, thậm chí là mười mấy năm, Đường Uy chấp tay một lượt rồi lên ngựa, quát roi đuổi theo hai người Đường Kính Chi.

Hắn quanh năm bên ba bên ngoài phụ tranh chỉ huy bố trí sản nghiệp của ám vệ Đường gia, dù sẵn sàng hi sinh vì chủ, nhưng sau này phải gây dựng lại ám vệ, nên không thể thiếu hẳn.

Các ám vệ Đường gia, bọn họ thường ngày trừ tập võ thì còn trinh sát, truy tung, dụ địch, mai phục và đặt bẫy, chủ yếu là hoạt động độc lập, nên không cần ai chỉ huy bọn họ cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Không một ai nói gì, đưa mắt tiễn Đường Uy đi xa, những ám vệ lặng lẽ chôn cất đồng bạn rồi lên ngựa.

357. Chương 363: Hoàn Thành Nhiệm Vụ.

Nghe thấy pháo báo động, Đồng Việt vội vàng thúc ngựa chạy tới, đến điểm phục kích tìm kiếm một hồi mới thấy Phương Duệ, võ công Phương Duệ ra sao hắn biết rất rõ, thấy Phương Duệ chết thảm như thế lòng khiếp sợ, đang do dự không biết có đuổi hay không thì đằng sau có tiếng vó ngựa dồn dập, thì ra Trương Thiếu Kiệt đã đuổi tới.

Nhìn thấy cảnh xác chết ngổn ngang, sắc mặt Trương Thiếu Kiệt cực kỳ âm trầm, nhìn Đồng Việt với ánh mắt bất thiện, quát:

- Đã đuổi tới đây rồi vì sao không truy kích?

Đồng Việt cực kỳ khó chịu, nhưng người ta võ công cao hơn, lại còn là tổng chỉ huy của chuyến hành động này nên vẫn phải trả lời:

- Phương đại hiệp võ công ngang ngửa với Đồng mỗ, hơn nữa nhân thủ không ít, hơn, nếu gặp phải loại tình huống này thì sao? Đồng mỗ không phải đối thủ của sư muội đại nhân, hơn nữa đối phương hình như còn có cao thủ mà chúng ta không biết.

- Không thể nào!

Trương Thiếu Kiệt lúc này mới để ý tới sáu chiếc cương châm trên người Đồng Việt, thứ cương châm này nặng hơn cương châm tiểu sư muội của hắn dùng, vả lại lúc ở Lạc Thành hắn từng bị xỉ nhục vì nó làm sao không nhận ra:

- Kẻ này sao có thể giết được Phương Duệ?

Trương Thiếu Kiệt nhảy vội xuống ngựa lật xác Phương Duệ xem xét, rất nhanh phát hiện ra lỗ máu sau lưng, buông tay ra chạy vội trở lại nơi xảy ra chiến đấu, phát hiện rất nhiều thi thể khác chỉ chút lỗ máu, lòng mừng như điên “Vạn Lưu Quy Tông! Không ngờ sư muội dùng tới độc chiêu này, chắc chắn Phương Duệ phát hiện ra tên khốn này, định truy sát, sư muội mới dùng tới nó, tên khốn kia mới có cơ hội dùng thứ ám khí vứt đi của hắn, như vậy sư muội phải nghỉ tới hai ba ngày mới khôi phục lại hoàn toàn!”

Trong ba sư huynh muội bọn họ chỉ có Ngọc Nhi sở trường ám khí mới học tuyệt kỹ này, nhưng đây là chiêu cực kỳ hao tổn công lực, không phải lúc sống chết không dùng.

Vừa mừng hắn vừa ghen điên cuồng, sư muội coi tính mạng tên họ Đường kia hơn tính mạng bản thân sao?

Cho tới bây giờ, Trương Thiếu Kiệt vẫn mang mơ tưởng đoạt lại sư muội, không chiếm được tim nàng thì cũng phải chiếm được thân nàng.

Cơ hội này tuyệt đối không thể lãng phí.

- Đuổi!

Trương Thiếu Kiệt nói đúng một chữ rồi nhảy lên ngựa quát roi phóng đi.

Nữ tử hắc y tới nơi thấy vẻ mặt hắn kích động như thế thì ngạc nhiên lắm.

Chạy được ước chừng một canh giờ thấy người Đường gia lại chia quân, đang định chờ rửa thì hắn thính tai nghe thấy tiếng võ ngựa.

Hơn nữa cách đó không xa.

- Mau, bọn chúng ở đường này.

Trương Thiếu Kiệt mừng rỡ, nhanh chóng thúc ngựa lao vào phía bên phải, đám Đồng Việt công lực không bằng, không nghe thấy gì cả, chỉ bám sát đằng sau, chỉ có nữ tử hắc y là nhíu mày :” Đuổi kịp nhanh thế sao? Không thể nào!”

Nàng vùng roi ra hiệu, mười mấy thủ hạ do nàng chỉ huy lần đầu tiên tăng tốc lao lên hàng đầu.

- Không xong, bọn chúng đuổi kịp rồi!

Trên ba con tuần mã đang chạy có sáu người, trong đó ba người bị thương, vì chở nặng, ngựa chạy không nhanh nên sắp bị truy binh đuổi kịp.

- Ha ha ha, nhìn thấy chưa, bọn chúng ở phía trước kia.

Từ sau đêm hành thích đó, đây là lần đầu Trương Thiếu Kiệt đuổi kịp ám vệ Đường gia, hưng phấn rống lớn, tay quát mong ngựa tới tập, chẳng mấy chốc đã chỉ còn cách tám chín trượng.

Ám vệ Đường gia không cam tâm chịu trói, gươm Mai Hoa tụt tiền bắn loạn xạ một loạt, đám Trương Thiếu Kiệt và Đồng Việt đi đầu múa kiếm đánh bay hết, có điều có mấy con ngựa của hộ vệ Điền phủ trúng tên, cả người lẫn ngựa ngã xuống.

May là mặt đất dày, mấy kẻ này không bị thương.

Sáu ám vệ Đường gia bắn hết tên, rút cương đao ra, ba người bị trọng thương khi Trương Thiếu Kiệt đuổi tới gần đột nhiên cửa cổ tự vẫn, thi thể rơi xuống mình ngựa.

Đám Trương Thiếu Kiệt thấy vậy ngạc nhiên, lúc này ba ám vệ còn lại đột nhiên quay đầu ngựa, rống lên, liều mình xông tới. Trương Thiếu Kiệt võ công rất cao cường, nhưng ở trên lưng ngựa bị hạn chế rất lớn, không thể bắt sống được, vì thế hắn giết một người, hai người còn lại chết trong tay đám cao thủ giang hồ.

Thi thể ám vệ Đường gia bị ném sang bên đường, hai mắt nhắm lại, chết rất an tường, bọn họ biết mình chết rồi chủ tử sẽ không bạc đãi người nhà của mình.

Không còn người sống để tra hỏi, Trương Thiếu Kiệt nổi khùng, khó lắm mới có một lần tiểu sư muội dùng Vạn Lưu Quy Tông, thể lực kiệt quệ, cơ hội tốt thế này ngàn năm khó gặp! Tức chết đi được.

Âm Dương Kiếm Kiều Phân Nhất giải dùng đôi phán quan bút, giọng eo éo nói:

- Trương bộ đầu, ba kẻ này vì mang người bị thương cho nên mới tụt lại phía sau, hử Đường Kính Chi không còn xa nữa, chúng ta đuổi nhanh thôi.

- Đúng, đuổi theo!

Trương Thiếu Kiệt thúc ngựa đuổi theo, được chừng bốn năm dặm, qua một ngã rẽ, hử lại kêu lớn:

- Bọn chúng ở ngay phía trước rồi, mọi người mau lên.

Phía trước cũng có ba ngựa sáu người, ba người bị thương.

Giống hệt lần trước, ám vệ Đường gia bị đuổi gần bắn hết tên, sau đó người bị thương tự vẫn, người còn sống quay lại liều mạng.

Giết chết sáu người này, Trương Thiếu Kiệt không nổi giận nữa, ra sức truy đuổi, ông trời không làm hử thất vọng, nửa canh giờ sau nhìn thấy hai ám vệ cưỡi hai con ngựa, chỉ có tay quần băng trắng, chỉ bị thương nhẹ.

Đầu tiên đuổi kịp người bị thương nhẹ, sau đó là người bị thương nặng xem ra Đường Kính Chi không còn cách xa nữa.

Trương Thiếu Kiệt hận không thể lấp thêm hai cánh, bay tới phía trước, giết chết Đường Kính Chi, rồi bắt lấy Dư Hồng Nương đã kiệt sức.

Lúc đó hử chắc chắn sẽ được Diên Cơ trọng dụng, quan cao lộc dày chỉ đưa tay ra là có, rồi sư muội sẽ đổi ý, cả hai sống bên nhau chục năm, chẳng lẽ tình cảm thua tên họ Đường đó chỉ biết mấy tháng?

Hai ám vệ phía trước chỉ bị thương nhẹ cho nên phi ngựa rất nhanh, đám Trương Thiếu Kiệt quát ngựa không thương tiếc mới đuổi gần kịp, có điều khi còn cách hai trượng đột nhiên trong rừng một loạt mũi tên nhỏ bắn ra, Trương Thiếu Kiệt cả kinh, lặn nhanh xuống ngựa, cho dù hử võ nghệ cao đến mấy thì cũng không thể dùng kiếm chặn được hết mưa tên dày đặc như thế.

Hai ám vệ phía trước cũng quay lại dùng tự tiện bắn trợ lực.

Đám người giang hồ cũng nhanh chóng lặn xuống ngựa, có điều hộ vệ Diên phủ thì thê thảm, mười mấy tên bị bắn trúng, kêu thảm ngã xuống, đám ở phía sau đang chạy tốc độ cao không kịp lại được xô vào đám ở trước, ngã dòn cả đống trên đường.

Lặn trên tuyết vài vòng, Trương Thiếu Kiệt dùng chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh, lộn mình nấp sau một cây lớn, đợi đến khi mưa tên đã mới lao ra, thấy trong rừng có mười mấy người đang hoảng loạn bỏ chạy, trên cùng là hai người gầy gò, bước chân không vững, trông rất giống Đường Kính Chi và Dư Hồng Nương.

Trương Thiếu Kiệt dồn hết công lực vào hai chân, phóng vút tới như tên rời cung, ám vệ Đường gia như sợ hử làm hại hai người chạy trên cùng, quay lại ngăn cản, Trương Thiếu Kiệt không ngại hao phí công lực, dùng toàn bộ tuyệt kỹ đâm chết từng người một.

Lúc này đám Đồng Việt, Kiều Phân Nhất đã đuổi kịp, bọn họ xuyên qua rừng, cùng Trương Thiếu Kiệt giết sạch ám vệ, Trương Thiếu Kiệt hử hả hét to:

- Họ Đường kia đám cẩu nô tài của người bị ta giết hết rồi khôn hồn quỳ xuống, ta cho người chết toàn thân.

Có điều khi hai người kia dừng bước quay lại thì Trương Thiếu Kiệt biến sắc mặt.

Đó đâu phải Đường Kính Chi và Dư Hồng Nương, bị lừa như kẻ ngu, Trương Thiếu Kiệt gầm lên điên dại xông tới, nhưng hai ám vệ không đợi hử tới gần đã vùng kiệp tự sát.

Cho dù hai người đó đã chết Trương Thiếu Kiệt vẫn không buông tha, chém bay đầu bọn họ, máu tươi phun ra như suối.

Tới đây toàn bộ ám vệ Đường gia ở lại đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

- Trương bộ đầu, tiếp theo còn muốn truy đuổi không?

Nữ tử hắc y đi tới, ẩn sau lớp sa đen khoe môi nhếch lên thành nụ cười chế nhạo.

Tất cả đám còn lại đều đổ dồn ánh mắt tới làm mặt Trương Thiếu Kiệt đỏ bừng không biết dấu đi đâu cho hết xấu hổ, hấn mắc lừa người ta bị dụ đi xa như thế, giờ muốn đuổi theo đâu dễ, nhưng nếu không đuổi thì trở về tay trắng Điền Cơ sẽ không tha cho hắn.

358. Chương 364: Thiếp Giúp Nhị Gia.

Đường Kính Chi vì lo cho sức khỏe của Ngọc Nhi cho nên chạy khá xa mới nhớ tới ám vệ, quái thật, sao lâu như thế rồi chưa thấy họ đuổi theo?

Chẳng lẽ là lạc đường?

Kéo cương ngựa, giảm tốc độ lại, vừa định thương lượng với Ngọc Nhi xem có nên quay lại tìm hay không thì thấy một người cưỡi ngựa đen từ phía sau, vì vừa qua ngã rẽ không lâu, khoảng cách không xa lắm, cho nên hai bọn họ nhận ra ngay đó là Đường Uy.

- Đường Uy, sao chỉ có một mình ngươi, những người khác đâu rồi.

Đường Kính Chi nghi hoặc hỏi:

Đường Uy xuống ngựa, kệ cho mặt đất phủ đầy tuyết lạnh, quỳ thẳng xuống:

- Nhị gia, nô tài thấy sát thủ Điền Cơ phái tới tốc độ quá nhanh, nên nô tài để họ lại đánh lạc hướng kẻ địch rồi.

- Cái gì?

Đường Kính Chi người lão đảo, vội giữ chặt dây cương cho khỏi ngã.

Đường Uy cắn răng nói lại lần nữa.

- Làm càn.

Đường Kính Chi rống lên:

- Mau, chúng ta mau quay lại tìm bọn họ.

Vừa nói Đường Kính Chi vừa kéo giây cương quay đầu ngựa lại, có điều y còn chưa kịp đi thì Đường Uy nhào tới chắn trước đầu con ngựa, hét lớn:

- Nhị gia, bọn nô tài là ám vệ Đường gia, chết vì chủ là cái chết có nghĩa, người mau cùng Ngọc di nương lên kinh đi.

- Rắc thôi! Ngươi mau tránh ra.

Đó là ba mươi mạng người, Đường Kính Chi sao thần nhiên vứt bỏ như vậy được! Giơ roi ngựa lên quát, nhưng Đường Uy không tránh mà còn ôm lấy đầu ngựa:

- Không, Nhị gia đánh chết nô tài cũng không tránh đâu.

Những người đó là huynh đệ bao năm của hắn, quyết định đó tim hắn không nhỏ máu sao?

“Chát, chát, chát ..” Đường Kính Chi vung roi quát liên tiếp lên người Đường Uy, áo hắn rất dày nhưng lưng vẫn đau rát, nhất là mấy roi trúng cổ, da rách toạc, máu bắn ra.

Ngọc Nhi yếu ớt nằm trên lưng con ngựa đen, đi tới khuyên:

- Nhị gia, chúng ta nghe Đường Uy đi, hiện giờ Nhị gia quay lại không có ích gì đâu.

- Chẳng lẽ để bọn họ đi nạp mạng thế sao?

Đường Kính Chi quát lên cả với Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi quay đầu ngựa lại, nước mắt trào ra:

- Nhị gia, người quen bọn họ hơn Đường Uy sao, người nhớ được tên mấy người trong số bọn họ? Nhị gia quay lại làm gì, để nạp thêm ba cái mạng nữa à, không, không phải ba mạng đâu, còn lão thái quân còn các tỷ muội của thiếp nữa đấy! Nhị gia, nếu người quyết định như thế thì chúng ta quay lại.

Cánh tay giơ lên của Đường Kính Chi cứng lại trên không.

Đường Uy ôm chặt đầu ngựa, đợi một hồi không thấy chủ tử đánh nữa mới ngẩng đầu lên, thấy chủ tử ngồi như kẻ mất hồn, liền cầm cương quay đầu ngựa lại, quát vào mông nó một cái.

Ngọc Nhi cũng thúc ngựa phóng đi.

Trên cánh đồng tuyết bao la, ba con ngựa phi như điên, dưới chân ngựa bắn lên từng trận bụi tuyết, tới tận nửa đêm, bọn họ mới nhìn thấy ánh đèn ở phía trước.

- Ngọc di nương, chúng ta đi tới nhà dân nào đó xin tá túc một đêm đi.

Dọc đường đi Đường Kính Chi cứ lăm lăm lì lì không nói không rằng, Đường Uy xin chỉ thị Ngọc Nhi:

Nghi ngơi trên mình ngựa nửa ngày trời, Ngọc Nhi đã khôi phục được chút sức lực, khẽ gật đầu:

- Cũng được, thuận tiện mua chút đồ ăn.

- Vâng.

Đường Uy vùng roi ngựa đi trước.

Đây là thôn trang nhỏ có mười mấy hộ gia đình, cách thành thị cực xa, Đường Uy tới gõ cửa một ngôi nhà sáng đèn, hỏi han một hồi mới biết người ở đây đều là thợ săn, tổng cộng có bốn người, nam nhân trong nhà đi săn rồi, tới nay chưa về, bà tức nửa đêm thắp đèn là để chỉ đường cho người thân.

*** Nhắc lại bà tức là bà bà tức phụ, mẹ chồng và con dâu.

Nghe nói trong nhà chỉ có hai phụ nhân, Đường Uy không tiện lên tiếng xin tá túc, may là hai bà tức này rất nhiệt tình, thấy hắn đi đêm đi hôm chủ động hỏi han rồi đồng ý cho bọn họ ở nhờ.

Cuộc sống nơi này thuần phác, gần như cách biệt với bên ngoài, người biết chữ còn chẳng có, thế nên mấy tư tưởng nho gia cũng rất nhạt.

Đường Kính Chi vẫn ngây như con gà gỗ, để Đường Uy và Ngọc Nhi đỡ xống ngựa, đi vào đi vào căn nhà tối tăm, cửa sổ thủng lỗ chỗ gió lùa vào ù ù, có điều thế cũng ấm áp hơn bên ngoài rồi, nhà này chỉ có bốn gian, một bếp, hai gian phòng ngủ, một phòng khách, bà tức kia ở vào một gian, nhường một gian cho phu thê Đường Kính Chi, còn Đường Uy xuống bếp.

Lão bà bà không mấy khi giao tiếp người ngoài, chẳng nói gì cả chỉ thắp đèn cười hiền hòa rồi lui ra.

Dầu trong đèn không tốt, khói đen bốc lên dày đặc, ngọn lửa màu vàng mờ mờ, miễn cưỡng chiếu sáng được nửa gian phòng nhỏ.

Ngọc Nhi kéo Đường Kính Chi ngồi xuống giường, thấy y vẫn ngồi đó không nhúc nhích, nén ngượng ngùng, giúp y cởi áo ngoài và giày tất, đỡ y vào nằm bên trong, điều này đáng lẽ là sai, nàng phải nằm bên trong mới đúng quy củ, đây là quỹ củ rất nghiêm chứ không phải đùa, nhưng lúc này nàng phải nằm ngoài để ứng phó với trường hợp khẩn cấp.

Ngọc Nhi cởi áo ra, thối tất đèn chui vào chăn, được cái là căn nhà này nghèo nàn nhưng chăn đệm toàn làm bằng da lông động vật, cho nên khá ấm, có điều chủ yếu làm từ da lông đuôi và chân làm thành.

Còn phần trên người và đùi thì bọn họ không dám sài sang, đem đổi lấy tiền rồi mua nhu yếu phẩm khác.

Gió lạnh theo lỗ thủng lùa vào trong phòng, Ngọc Nhi sợ tướng công thư sinh lạnh, hơi do dự rồi nhích người nằm sát cạnh y cho ấm, đột nhiên Đường Kính Chi quay lại, ôm lấy eo nàng.

Cơ thể cứng đờ, Ngọc Nhi cảm thấy có chút sợ hãi vô danh.

- Bọn họ chết hết rồi phải không?

Rúc đầu vào lòng nàng, Đường Kính Chi lẩm bẩm:

Biết y tự trách vì mình khiến tốc độ của cả đoàn bị kéo xuống, nên cuối cùng các ám vệ mới phải hi sinh bảo vệ chủ, Ngọc Nhi đưa tay ra ôm lấy lưng y, đáp:

- Nhị gia, đó là chuyện chẳng ai muốn, người thực sự không nên trách bản thân, đều là tội ác của đám Điền Cơ, sau này chúng ta báo thù cho họ là được.

Hai tay Đường Kính Chi siết chặt, đầu vùi giữa hai bầu ngực của Ngọc Nhi, làm hai ngọn ngọc phong hoàn mỹ biến dạng.

Ngọc Nhi không kháng cự, cũng không né tránh, chỉ khẽ vuốt ve gò má của tướng công thư sinh, khuôn mặt đầy ôn nhu.

Không biết qua bao lâu Đường Kính Chi bất thành lời nói một câu:

- Ta nhất định sẽ giết Trương Thiếu Kiệt.

Qua chuyện lần này ý chí y càng thêm kiên định, ý nghĩ nhu nhược muốn buông xuôi tất cả như mấy ngày qua đã hoàn toàn biến mất.

Ngọc Nhi lòng run lên, im lặng một lúc mới đáp:

- Thiếp giúp Nhị gia.

....

Hôm sau còn chưa sáng lão phụ nhân và nhi tức phụ hộ thợ săn đã thức dậy, làm xong cơm nước, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi ngủ rất khuya nên phải đợi tới khi Đường Uy gõ cửa gọi mới thức dậy.

Từ lúc tỉnh dậy, Đường Kính Chi cứ chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Nhi không chớp.

Ngọc Nhi chịu không thấu, đỏ mặt nói:

- Nhị ... Nhị gia, phải dậy ... Còn lên đường.

- Ừ.

Đường Kính Chi miệng nói thế nhưng chẳng hề có ý rời giường, vì Ngọc Nhi mới tỉnh giấc suối tóc đen nhánh xõa xuống vai, mặt có chút ửng đỏ ngại ngủ, thêm phần vẻ đẹp dịu dàng thành thực hiếm có.

Cuối cùng đến lượt Đường Kính Chi không chịu nổi, ghé tới hôn lên cánh môi hồng nhuận của Ngọc Nhi, nàng ưm ưm được hai tiếng, chưa kịp phản ứng gì thì ngực bị bàn tay lớn tập kích, làm toàn thân run run.

Ngực Ngọc Nhi no tròn, nắm vừa vặn trong tay, mềm mềm đàn hồi, cứ như là một quả bóng được đổ đầy nước vậy, sờ dễ chịu vô cùng, có điều Đường Kính Chi cũng biết hiện quan trọng nhất là phải mau chóng tới kinh thành, tới lúc đó không thiếu thời gian mỹ hảo vô tận cùng giai nhân, liền chủ động buông tay ra.

Khi ngực bị đôi tay kia xoa bóp, Ngọc Nhi toàn thân nóng rực, miệng há ra thở hổn hển, cảm giác tê tê buồn buồn lan khắp toàn thân, cho tới khi tướng công thư sinh buông tay ra, người nàng vẫn bủn rủn không có chút sức lực nào cả.

Vì thế hôm qua nàng giúp Đường Kính Chi cởi giày cởi áo, sáng nay tới lượt y hầu hạ nàng.

359. Chương 365: Trạm Cuối.

Quần áo chỉnh tề, vật dụng thiết yếu sửa soạn xong Đường Kính Chi và Ngọc Nhi cùng đi ra gian phòng khách.

- Mọi người ngồi đi, trong nhà chẳng có gì ngon đãi khách, mọi người dùng tạm vậy nhé.

Lão phụ nhân nhiệt tình kéo ghế mời hai bọn họ.

Đường Kính Chi vội nói:

- Lão nhân gia, mời người ngồi trước đi ạ, chúng cháu đêm hôm quấy quả, thực ngại quá.

Lão phụ nhân lắc đầu, cười hiền hậu:

- Không sao, mấy thứ này làm cho mọi người ăn đó, nhìn mọi người nửa đêm khuya khoắt còn lặn lội vất vả, chắc đói rồi, ăn cho nóng.

Đường Kính Chi biết những người này chân tình chân tính, chẳng khách sáo nữa, y bị truy đuổi gấp, hai ngày qua toàn đi trong chốn hoang sơn dã lĩnh, ăn uống chẳng ra sao, ngồi xuống cầm bát cơm lên.

Chỉ là một hộ đi săn nghèo thì có gì ngon mà ăn? Đường Kính Chi ăn miếng đầu tiên thiếu chút nữa nhổ ra, chẳng phải y kén chọn, mà từ khi tới đây, y ăn sơn hào hải vị quen rồi, thói quen ăn uống bị chiều hư.

Gạo hầm, thức ăn không dầu, không muối, rau dại không biết tên.

Gian nan nuốt trọn nuốt trạo miếng cơm vào mồm, Đường Kính Chi nhìn thức ăn còn lại trong bát, đang cười khổ không thôi thì khéo mắt nhìn thấy hai bà tức bên cạnh nhìn chăm chăm bọn họ nuốt nước bọt.

Ngọc Nhi chú ý tới thiếu phụ mặc áo vải gai thô, tuy da dẻ sạm màu thô ráp, tóc sơ rối, nhưng ngũ quan đoan chính, nháy mắt với Đường Kính Chi một cái.

Hai phu thê miễn cưỡng ăn lưng bụng rồi đặt bát cơm xuống, Đường Uy miệng đầy thức ăn, hẩn quanh năm bốn ba bên ngoài, khổ quen rồi, chẳng để ý bên trong bát có cái gì, đang nhai nuốt hùng hục, thấy chủ tử dừng đĩa, cũng nuốt vội miếng thịt trong miệng, nghẹn chảy nước mắt, nhìn trái phải một lượt hiểu ra, móc trong lòng ngực mấy mẩu bạc vụn:

- Lão nãi nãi, chúng tôi có ít bạc, xem như trà tiền ăn.

Lão phụ nhân cả đời chưa bao giờ nhìn thấy bạc, trong nhà có ba xâu tiền đã thấy nhiều rồi, hoảng hốt xoa tay:

- Không không, nhiều tiền quá, chỉ mấy món cơm thô rau dại thôi mà, không không cần đâu, mọi người mau thu lại đi.

Đường Uy là người nhanh nhẹn, đưa tiền xong là ra ngoài dắt ngựa, Đường Kính Chi cùng Ngọc Nhi chấp tay từ biệt rồi đi ra ngoài lên lưng ngựa.

Lão phụ nhân ngáy ra mất một lúc mới cầm bạc đuổi theo, nói vội:

- Chàng trai trẻ, mọi người ra ngoài trên người phải có nhiều tiền mới được, mau thu lại đi.

- Lão nhân gia, trên người vãn bố nhiều tiền lắm, đa tạ người cho ta túc.

Đường Kính Chi cười sang sảng, quất ngựa phóng đi.

Bọn họ chuyên chọn đường rừng núi mà đi, vòng trái rẽ phải đánh lạc hướng nhiều lần, ăn rau dại thịt thú rừng chừng năm ngày chắc chắn cắt đuôi được Trương Thiếu Kiệt rồi, mới rời rừng núi ngày nhìn mặt trời, đêm dựa ánh sao nhắm hướng kinh thành tiến bước, thêm mười ngày nữa đứng trên một ngọn đồi cao đã nhìn nhìn thấy tường thành hùng vĩ từ xa.

- Nhị gia, kinh thành kia rồi.

Đường Kính Chi gạt đầu, lòng không khỏi kích động hít sâu một hơi, đương kim hoàng thượng rốt cuộc là người thế nào? Thái độ của hẩn với nội dung ngọc điệp ra sao? Vận mệnh của mình bước qua cánh cổng lớn kia có biến hóa gì không ...

Đi được nửa canh giờ, cách kinh thành không còn xa nữa, người đi đường đã đông hẳn lên, nhìn trang phục và đồ đạc thì chủ yếu là thương nhân, thi thoảng lại có người mặc trang phục quân sĩ phóng ngựa như bay, miệng la lớn tránh đường, bọn họ là những người đưa thư cho triều đình.

Đường Uy đột nhiên tăng tốc vượt lên phía trước, dẫn hai vị chủ tử vào thôn trang nhỏ, dẫn bọn họ tới trước một tửu điểm.

Tửu điểm này là điểm liên lạc của Đường gia ở kinh thành, cũng là nơi cuối cùng hện Hồng phong tụ họp, nơi này chủ yếu phục vụ người tới kinh nhưng lỡ giờ đóng cửa nên trọ lại, người thập phương qua lại đây rất đông, tiện che dấu lại dễ bề nghe ngóng tin tức.

Phía trước tửu điểm lúc này có gần chục đại hán vạm vỡ đứng gác, tuy ăn mặc bình thường nhưng Đường Uy nhận ra ngay, nói nhỏ với Đường Kính Chi:

- Nhị gia, bọn họ là quân sĩ cải trang đấy.

Đường Kính Chi đã nhận ra điều này, cùng Ngọc Nhi thận trọng đi vào, vừa mới bước qua cửa liền nhìn thấy một viên ngoại mặc áo gấm, mặt đầy lo lắng đi qua đi lại, đứng gần có bốn đại hán nữa, y vốn không để ý lắm nhưng viên ngoại kia ngẩng đầu lên nhìn rồi đứng sững lại.

- Đường công tử?

- Toàn công công?

Cả hai cùng thốt lên kinh ngạc.

Chẳng thể trách được họ, nửa tháng không gặp Toàn công công vốn béo tốt trắng trẻo là thế mà giờ gầy xẹp đi, mặt mày hốc hác, hai mắt thâm quầng rõ ràng do thiếu ngủ. Còn Đường Kính Chi thì râu ria xồm xoàm, giày hở cả mũi, y phục lộm thuộm không khác gì một tên ăn mày.

Toàn công công đương nhiên là lo rồi, hoảng để phái ông đi đón người, hần tham sống sợ chết bỏ chạy, nếu về một mình khó tránh khỏi bị phạt, không chừng bay đầu, thế nên từ miệng Hồng Phong biết được bọn họ hẹn gặp nhau ở chỗ này liền ở lại đợi, đồng thời phái người đi nghe ngóng tìm kiếm, vì tránh chú ý ông ta cải trang thành một viên ngoại, người Vũ Lâm quân thì ăn mặc như hộ vệ.

- Úi da, Đường công tử đúng là hồng phúc tề thiên, đại nạn không chết đúng như cha gia dự liệu!

Toàn công công mừng vui khôn xiết:

Hai bọn họ vốn chẳng thân thiết gì, trên đường đi cũng không nói chuyện nhiều, nhưng gặp nhau tình cảnh này mừng không khác gì người thân thất lạc lâu ngày gặp lại nhau, Đường Kính Chi hồ hởi đi tới nắm tay Toàn công công:

- Công công bình an vô sự, tại hạ yên tâm rồi.

Toàn công công nhìn dáo dác bốn phía nói với giọng hơi ngượng nghịu:

- Cha gia có thể bình an vô sự là nhờ vị Hồng đại hiệp hộ tống, Đường công tử, hôm đó sau khi đám thích khách kia bị đánh tan, cha gia cho người tìm công tử rất lâu, thực sự không tìm thấy nên mới đành về kinh trước.

Đường Kính Chi thừa hiểu lão này biết đi cạnh mình sẽ mang họa cho nên mới chuẩn trước, nhưng khéo léo đáp:

- Đêm hôm đó kẻ gian quả thực nhiều không sao kể hết, Đường mỗ trong lúc hoảng loạn chỉ biết cầm đầu mà chạy, cho nên lạc đường, khiến Toàn công công không tìm được, còn hại công công phải lo lắng.

- Ô, ra là lạc đường, không sao không sao, bình yên tới nơi là tốt rồi.

Toàn công công thấy Đường Kính Chi nắm bắt nhanh như thế cười càng tươi, bảo:

- Thế này đi, công tử ở lại đây nghỉ ngơi, ta vào đại nội phụng mệnh, sớm mai sẽ tới ngõ môn đón công tử diện thánh.

Rồi quay sang uy nghiêm nói với chủ quán:

- Người phục vụ công tử đây cho tốt, nếu không ta tới rờ cái lều rách của ngươi.

Chủ quán vàng dạ rồi rít đảm bảo luôn mồm.

Toàn công công dẫn bốn Vũ Lâm quân tới hoàng thành báo tin, số còn lại vẫn ở tửu điểm để bảo vệ Đường Kính Chi.

Chủ quan đi tới khom lưng nói:

- Khách quan, tiểu nhân có một tiểu viện sạch sẽ đằng sau, khách quan không chê mời tới đó ở tạm.

Nói rồi đi trước dẫn bọn họ ra sau tửu điểm, tới trước một tiểu viện gỗ cửa theo ám hiệu, không lâu sau “két” một tiếng, cửa mở ra, tiếp đó có giọng hai nam tử kích động nói:

- Cuối cùng mọi người cũng bình an tới nơi.

Một trong hai này có Thiết Ngưu, bọn họ bị thương nhẹ sau khi thương thế tạm ổn không về Lạc thành nghỉ ngơi mà tiếp tục bắc thượng đi tìm chủ, bọn họ đợi bao lâu không có tin tức gì chủ tử, tưởng chủ tử lành ít dữ nhiều rồi, lúc này đột ngột thấy bọn họ tới nơi, thiếu chút nữa quỳ xuống.

Nhưng Đường Uy kịp thời ngăn lại:

- Có gì chúng ta vào trong hãy nói.

Khẽ gạt đầu, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đi vào trước, tiểu viện này không lớn, bên trong chỉ có sáu gian phòng đắp bằng đất vàng, mái ngói gạch thām đen phủ rêu, một cái giếng nhỏ, mấy luống rau, trông rất bình thường.

Vừa mới đi được mấy bước thì có bóng đen từ trên đầu bổ xuống, Đường Kính Chi cả kinh.

360. Chương 366: Hoàng Đế Tuổi Teen.

Những tiếng lộc cộc lộc cộc cùng tiếng vó ngựa đều đều phá vỡ không khí tĩnh lặng buổi chiều tà, mười mấy chiếc xe tù chở theo mười mấy phạm nhân đầu bù tóc rối hai mắt thất thần đi trên quan đạo, trước sau hai bên đều có quân sĩ khôi giáp tinh tươm áp tải, ai có kinh nghiệm nhìn cảnh tượng này đủ hiểu phạm nhân kia không phải tầm thường, vì quân sĩ là người của Vũ Lâm quân.

Lúc này trời đã xẩm tối, nhưng vẫn còn một quãng nữa mới tới điểm nghỉ chân, một số quân sĩ tức tối thì thoảng lại có tiếng chửi rủa vang lên.

Đột nhiên giữa con đường xuyên rừng chỉ có âm thanh đều đều buồn tẻ đó bị một tiếng huýt sáo đánh tan.

Đoàn người xe ngựa nhiên nhìn quanh.

Thình lình từ rừng cây hai bên đường những bóng đen từ trên cây lướt xuống, âm khí rải như mưa, nhưng không nhằm vào người mà vào những con chiến mã.

- Cướp tù, có kẻ cướp tù.

Ngựa hí vang cùng tiếng người la hét.

Khung cảnh hỗn loạn, ngựa ngã người nhào, đội ngũ vốn chỉnh tề thoảng cái trở nên hỗn loạn.

Nhưng Vũ Lâm quân không hổ danh thân binh của hoàng đế, được huấn luyện cực tốt, không ai hoảng loạn, những người còn lại nhanh chóng rời ngựa rút đao lưng dựa vào xe tù vừa bảo vệ không cho kẻ gian cướp tù, vừa có chỗ dựa lưng chống đỡ.

Chỉ tiếc rằng đối thủ bọn họ chạm trán lần này càng đáng sợ.

Những bóng đen kia vùn vụt lao tới, có thể thấy bọn chúng đều cầm ngược những cây trùy thủ ngắn ánh hàn quang, chỗ bọn chúng phóng qua những quân sĩ Vũ Lâm quân ngã ngựa chưa kịp ngồi dậy đều bị một đao cắt cổ.

Tốc độ đối phương không giảm chút nào.

Một người dáng vẻ có lẽ cầm đầu đám Vũ Lâm quân này rút kiếm quát vang:

- Cuồng đồ to gan ở đâu dám cướp tù trong tay Vũ Lâm quân?

Một bóng đen mảnh khảnh yếu điệu đội nói che mặt quát:

- Xử lý đám còn này, tên này để ta.
- Hừ chỉ là một con ả mà dám lớn lối.

Người kia vung dao như ánh chớp chớp đâm xoẹt xoẹt liên ba chiêu, nhưng hấn kinh hoàng vì bóng đen kia không còn ở trước mắt, đồng thời điều cuối cùng hắn nghe được là câu:

- Tưởng người khá hơn chứ!

Tiếp đó một thanh trùy thủ sắc lạnh cửa qua cổ làm hắn mất hết tri giác.

Ả thích khách đó giết viên đội trưởng xong hỏi lớn:

- Vương đại nhân ở đâu?
- Đây, đây, ta ở đây mau lên!

Cái xe tù cách đó không xa, một người vui mừng la lớn:

Ả thích khách kia chạy tới cái xe tù đó, hai Vũ Lâm quân đang chống đỡ thích khách kia thấy có người tới muốn cứu tù phạm, thì chủ động xông lên ngăn chặn, có điều ả thích khách kia lao tới rất nhanh, hai người kia chỉ thấy miệng ngồn ngộn rồi ôm cổ hòng gục ngã.

- Đúng là Vương đại nhân chứ, không nhận ra ngài đó.

Vương Mông thấy Vũ Lâm quân trước mắt từng người từng người một gục ngã, cười ha hả:

- Ta biết ân sư sẽ không quên ta mà.

Ả thích khách kia cười khúc khích, đưa tay vuốt má Vương Mông :

- Tất nhiên rồi, ân sư của ngài là người rất chu đáo.

Tiếp đó chỉ nghe « rắc » một tiếng, đầu Vương Mông gần như bị bẻ ngoặt ra đằng sau, tới tận khi chết miệng vẫn mang nụ cười.

Không quá một tuần trà, trên con đường phủ tuyết chỉ còn thi thể ngổn ngang, máu tươi nhuộm đỏ tuyết trắng, cùng những con ngựa mất chủ chạy tán loạn ...

~~~~~oOo~~~~~

Đường Kính Chi kinh hãi thì Ngọc Nhi lại tỏ ra vui mừng.

Chỉ thấy một con chim lớn kêu to, giang đôi cánh lo lướt tới, đậu vững vàng trên vai Ngọc Nhi, lúc này Đường Kính Chi mới thở phào, thì ra là con Hải Đông Thanh mang thư lên kinh thành.

Nhẹ nhàng vuốt lông vũ xanh viếc trên cổ của con Hải Đông Thanh, Ngọc Nhi mỉm cười vui vẻ.

Nhìn thấy nó Đường Kính Chi chợt nhớ ra, mình đã tới kinh thành, phải viết thư báo tin bình an về nhà, tránh nãi nãi và các thê thiếp lo lắng.

Đi nhanh vào trong phòng, bảo ám vệ mang giấy mực tới, viết liền hai trang lớn, lúc ở nhà thì không thấy gì, lúc này đi xa, bất giác viết gần nhìn chữ mà còn chưa thấy đủ.

- Ngọc Nhi, nài bảo nó mang thư về Đường phủ Lạc thành đi.

Viết thư xong Đường Kính Chi thổi khô mực, cẩn thận gấp lại đưa cho Ngọc Nhi.

Kinh thành cách Lạc thành quá xa, dùng Hải Đông Thanh gửi thư, an toàn hơn dùng bồ câu nhiều.

Ngọc Nhi buộc thư xong, vỗ nhẹ nhẹ lên đầu con Hải Đông Thanh, nó rụi đầu vào cổ nàng rồi vỗ cánh bay lên cao, chỉ một tiếng rúc dài, đã hòa cùng màu xanh của bầu trời.

- Thiết Ngưu, lấy nước cho Nhị gia rửa mặt.

Xong xuôi cả Ngọc Nhi cùng Đường Kính Chi ra sân, bọn họ nhiều ngày chưa tắm rửa rồi, lúc này chưa tắm được nhưng cũng phải rửa ráy qua cho thoải mái.

Thiết Ngưu múc nước đổ vào chậu, Ngọc Nhi lấy khăn vắt nước định lau mặt cho Đường Kính Chi thì chợt bị y nắm lấy tay, mặt nàng đã gầy đi nhiều, làn da không còn mịn màng sáng bóng như trước nữa, mà xuất hiện một vẻ tiêu tụy chưa từng có, nhất là đôi tay hơi ram ráp rồi, lòng đau xót:

- Tay nàng nẻ hết rồi này...

Bị tướng công thư sinh nắm tay trước mặt người khác, Ngọc Nhi xấu hổ lắm, nhưng bị giọng nói của y làm cảm động:

- Mùa đông mà tay ai chẳng vậy, không sao đâu, tới mùa xuân sẽ lại bình thường thôi.

Đường Kính Chi nhẹ nhàng xoa tay nàng như muốn để nó khôi phục sự mịn màng trước kia.

Đôi chim uyên ương đang âu yếm tình tứ thì một giọng nói thô lỗ chen ngang:

- Đúng đấy, Nhị gia thời tiết quái quỷ, xem này tay nô tài nứt hết ra rồi, chạm vào nước là không chịu nổi ...

Rồi chia hai bàn tay to bè ra trước mặt bọn họ, không ngớt than phiền làn da « ngọc ngà » của mình giờ đã có vài vết nứt nẻ.

Với kẻ vô duyên cỡ này tốt nhất là lờ hẩn đi.

Rửa ráy xong xuôi Đường Kính Chi gọi chủ quán vào hỏi tình thế của kinh thành.

Chủ quán kia là mật thám trú ngoại vi kinh thành, tên Tiết Phúc, bẩm báo:

- Từ sau khi tiên hoàng bị thái tử làm giận hộc máu rồi đêm đó qua đời, thế cục trong kinh thành rất hỗn loạn ...

Đường Kính Chi kinh ngạc chen ngang:

- Cái gì? Tiên hoàng bị thái tử làm tức chết.

Tiết Phúc thở dài:

- Nói chính xác thì khi đó tiên hoàng đã mang bệnh nặng trên người rồi, chỉ nằm trên giường không xuống đất được nữa, có điều nếu không bị thái tử làm tức giận thì đoán chừng không cười hạc quy thiên nhanh như vậy.

Chuyện thâm cung bí sử luôn kích thích sự tò mò cũng như trí tưởng tượng của người dân, cho nên hoàng đế sống trong bốn bức tường có khi chẳng biết gì chuyện thiên hạ, còn thiên hạ hết sức rành mạch chuyện trong cung, tất nhiên tin tức trong cung truyền ra thì qua đủ mọi cái mồm, thật có giả có, thổi phồng cũng có, muốn biết tin nào là thật tin nào là giả có tầm nhìn bao quát sàng lọc mới được, tất nhiên một số tin tức không cố ý nghe ngóng thì không thể biết.

Tin tức này Tiết Phúc có được sau khi hạ táng tiên hoàng, cho nên chưa truyền về Lạc thành.

Tiết Phúc thấy chủ tử mặt mày âm trầm, không hỏi nguyên nhân vì sao tiên hoàng tức hộc máu thì nói tiếp:

- Hiện giờ mấy vị đại học sĩ nội các mặc dù ra sức ủng hộ hoàng thượng, nhưng hoàng thượng không nghe ý kiến của bọn họ, cứ ý ta ta làm, cho nên quan hệ quần thần không được hòa thuận.

Qua chuyện khâm sai nam hạ là Đường Kính Chi cũng đoán được vị hoàng thượng này mang tâm lý nổi loạn tuổi teen, xốc nổi, thích thể hiện rồi, mấy vị trọng thần kia nếu không khéo léo, ý già chỉ bảo hoàng đế thì hẳn làm trái lại là điều có thể đoán trước được.

- Ngoài ra còn cả mấy vị hoàng tử chưa được phong vương hình như có mưu đồ bất chính, âm thầm chia rẽ phá rối.

Nghe tới đó Đường Kính Chi càng bị quan cho chuyển vào cung kiến giá này của mình:

- Vậy bên cạnh hoàng thượng có những trợ thủ đắc lực nào? Quan chúc ra sao?

361. Chương 367: Kinh Đô Ni Lạc Thần.

- Bẩm Nhị gia, hoàng thượng từ khi đăng cơ, muốn trọng dụng những người theo bên mình ở đông cung, cất nhắc bọn họ lên vị trí trọng yếu. Có điều bị bách quan ngăn cản, nhất là mấy vị đại học sĩ quỳ trên kim loan điện nửa ngày, hoàng thượng đành thôi, may mà chưa viết thành thánh chỉ, nếu không e quan hệ hai bên không bao giờ dung hòa được nữa.

Đường Kính Chi khẽ thở phào, xem ra hoàng đế trẻ này còn chưa quá ngu xuẩn, nếu hắn cố chấp không thèm nghe theo ý bách quan thì Vương triều Minh Hà này sắp xong rồi, thực ra trong lòng y nghĩ cái vương triều này mục rỗng, làm gì cũng chỉ kéo dài thời gian hấp hối thôi, nhưng với y lúc này hấp hối là đủ.

Biết chủ tử sắp vào cung diện thánh, Tiết Phúc giới thiệu chi tiết:

- Bách quan sở dĩ dứt khoát ngăn cản là vì mấy vị đại thần ở đông cung đó tuổi còn quá trẻ, lịch duyệt ít, hơn nữa nhất là ba người được hoàng thượng tin cẩn lại là hạng cuồng ngạo.

Không có gì ngạc nhiên, có thể mới phù hợp với tính cách chưa được định vị của hoàng đế trẻ.

- Ngoài ra Nhị gia nên chú ý mấy vị thái giám trong cung, lần lượt là Tề Đức Thịnh, Tất Hổ, Toàn Kế ... Lý Chân nữa, sau khi hoàng thượng va chạm với mấy vị đại học sĩ, để mấy công công này xử lý chính sự.

Xong rồi, xem ra muốn cái vương triều này kéo dài chút hơi tàn cũng là chuyện xa vời, như trong lịch sử Hoa Hạ, cái vương triều nào dùng thái giám quản lý chính sự cũng có kết cục không tốt lành, ví dụ rõ nhất là triều Minh.

Ví như đám Lưu Cẩn, Ngụy Trung Hiền, Trương Vĩnh, những tên thái giám “vang danh thiên hạ” tên tuổi “lưu truyền thiên cổ”, đều từ triều Minh.

Đường Kính Chi hỏi thêm vài vấn đề nữa rồi bảo người dọn cơm ăn, vì mai phải vào cung nên Đường Kính Chi đi ngủ sớm, không giờ trò xấu với Ngọc Nhi.

Mùa đông năm 1361 là một mùa đông giá lạnh khác thường, cũng là một mùa đông thê thảm, từ cuối thu nạn dân bốn phương tám hướng bắt đầu đổ tới kinh thành, mới đầu số nạn dân còn ít, người kinh thành cũng thương hại họ, qua lại cho họ ít tiền, cho họ cái ăn, để họ ngủ lại dưới mái hiên nhà, nhưng chỉ vài ngày nạn dân đã tới cả vạn, mà không hề thấy có dấu hiệu nào sẽ dừng lại.

Tiếp đó chuyện trộm cắp, cướp bóc rồi những vụ giết người tranh cướp cái ăn xuất hiện ngay trên đường phố, kinh đô phồn hoa thoảng cái biến thành nhếch nhác nguy hiểm, ban ngày không ai dám ra đường, nhiều hoạt động đình trệ.

Thành thủ kinh thành cuối cùng phải hạ lệnh trục xuất nạn dân ra ngoài.

Cũng may là kinh thành có nhiều nhà giàu, bọn họ dựng lều tế cháo, cung cấp cái ăn cái mặc cho nạn dân, nên không tới mức có cảnh thây chất đầy đất.

Nhìn khắp bốn phía là những lều tạm bợ lụp xụp, người dân hoặc đứng hoặc ngồi, nhưng giống nhau, y phục đen nhem, mặt mũi lấm lem, tóc tai bù xù, đặt biệt đôi mắt lơ đãng, như mất đi sự sống mất đi hi vọng.

“Kinh thành đây sao? Chẳng khác gì khu ô chuột ở ở New Deldi” Đường Kính Chi thầm nghĩ, cảnh tượng này làm y không khỏi thất vọng.

Vũ Lâm quân đã thay đồng phục của bọn họ, hai hàng Vũ Lâm quân khôi giáp uy nghiêm, tuần mã cao lớn làm không ai dám tới gần bọn họ thuận lợi đi thẳng một lèo tới cổng thành.

Tường thành cao chừng bốn năm trượng (15 - 17 m), hùng vĩ cổ kính, nhìn hai bên không thấy điểm cuối, toàn bộ dùng đá lớn xếp thành, do trải qua thời gian dài mưa gió, toàn bộ mất đi màu sắc ban đầu mang màu xám xịt, càng thêm vẻ uy nghiêm.

Ngước đầu nhìn lên, đập vào mắt mà ba chữ lớn bằng đá “Ni Lạc Thần”.

Cái tên ai nhìn qua cũng biết không phải cái tên thuộc về Đường tộc.

Từng có thời đại tăm tối, khi dân số trên toàn bộ đại lục đã mất đi một phần năm, nỗi kinh hoàng reo rắc khắp nơi bởi tham vọng của một nam nhân và đội kỵ binh đen kịt khiếp của ông ta, làm cả đại lục sợ hãi, sợ tới cả cái tên của ông ta..

Họ sợ hãi cho tới tận ngày nay cho dù 1361 năm qua đi.

Cái tên ông ta không phải nỗi sợ khiến những bà mẹ hay lấy ra dọa đứa bé hư khi nó khóc nhè hay biếng ăn.

Họ sợ tới mức không nói thẳng tên ông ta ra, đến giờ người ta chỉ gọi ông ta là ác ma.

Đó là vị hoàng đế của vương quốc phía tây, từng lập nên đế chế lớn chưa từng có.

Sau khi chinh phục được quốc gia của người Đường tộc khi ấy, ông ta nhận ra kinh thành của bọn họ là nơi thích hợp làm kinh đô cho đế chế của ông ta, liền đóng đô ở đây, đặt tên nó là Ni Lạc Thần, một cái tên từ quê hương của ông ta.

Tất nhiên sau khi đế chế của ông ta sụp đổ, người Đường tộc đứng lên giành lại quốc gia của mình, nhưng không ai dám thay đổi cái tên này, vì thế cho tới tận ngày nay Ni Lạc Thần vẫn là cái tên đặt cho kinh đô của Vương triều Minh Hà.

Vừa mới bước qua cổng thành, lập tức như đi vào thế giới khác biệt hoàn toàn, đường thẳng tắp, nhà cửa hàng quán nối nhau san sát, hiệu thuốc, tửu lâu, quán ăn, khách sạn gì gì cũng có, rồi phủ đệ của vương công đại thần, phồn hoa không sao kể xiết, nhất tất cả mọi công trình đều thấp hơn công trình nguy nga tráng lệ xa xa dưới ánh mặt trời, đó là hoàng thành.

Đi cạnh dòng người đông đúc Đường Kính Chi nhận ra thêm một điều nữa, người dân nơi này đi lại đường hoàng đĩnh đạc, trên trán bọn họ như khắc sáu chữ « Ta là người Ni Lạc Thần », đó là tự tin và kiêu ngạo của bọn họ.

Đi được nửa canh giờ tới cửa hoàng thành, trước cửa cung là hai hàng Vũ Lâm quân cầm trường thương, phòng bị sâm nghiêm, ở công chính là quan lại xếp thành hàng đi chầu sớm.

- Nhị gia, hay là tỳ thiếp đi cùng người?

Ngọc Nhi không yên tâm vọt miệng nói, nói xong mới nhớ hoàng thượng chỉ truyền gặp tướng công thư sinh, đây đâu phải chốn ai muốn vào thì vào.

- Không cần, nàng tin ta đi, không có chuyện gì xảy ra được đâu, nàng và Đường Uy kiếm chỗ nghỉ, không bao lâu ta sẽ bình an trở ra.

Thấy Ngọc Nhi hơi ngượng ngùng, Đường Kính Chi hiểu là nàng đã biết mình không thể vào rồi, vỗ ngực bồm bộp, làm vể tự tin nói:

Quay sang nhìn đám Đường Uy, Mã Vĩnh, Thiết Ngưu, người nào người nấy gầy xẹp đi sau chuyến hành trình gian khổ, Đường Kính Chi chấp tay một vòng:

- Có điều này ta luôn muốn nói ... các huynh đệ, cảm ơn!

Chủ tử đi cảm ơn nô tài sao, lại còn gọi họ là huynh đệ, các ám vệ ai nấy đều hết sức cảm động, Đường Uy chấp tay nói:

- Nhị gia quá lời rồi, đó là chức phận của bọn nô tài, chúc người mọi việc thuận lợi.

Toàn công công đứng hện tới đón Đường Kính Chi, dẫn y đi cánh cửa nhỏ vào hoàng cung, chứ không phải cửa lớn như bách quan.

Nhìn từ đằng xa, uy nghiêm tráng lệ lầu son gác tía, nhưng tới gần thì không được như thế, tường cung cao vờn đỏ sậm khí thế, nhưng tới gần thì nước sơn không đồng đều, vì chỗ Đường Kính Chi đi vào là cửa phụ có lẽ ít được chú ý, y còn nhìn thấy cả chỗ sơn bong tróc.

Dù sao hồng cung đã có mấy trăm năm lịch sử rồi, dù có tu sửa kỹ tới đâu cũng khó che lấp hết sự suy bại của nó.

Giống như cái vương triều này.

Đường Kính Chi bất giác sinh ra liên tưởng như vậy.

Nói thể chứ hoàng cung vẫn là hoàng cung, tường đỏ ngói vàng, lầu gác trạm trổ, trông tráng lệ hùng vĩ, đường xá ở đây cũng khác, chia làm ba lần, lần đường giữa dành riêng cho hoàng đế, tất cả đều toát lên một vẻ tôn quý hơn bất kỳ nơi nào y đã tới, cũng làm người ta áp lực hơn rất nhiều.

Rẽ vòng rẽ vèo qua không biết bao nhiêu cánh cổng, cuối cùng Đường Kính Chi được Toàn công công đưa tới một gian phòng nhỏ, có thái giám tới dùng bùa đốt trước mặt y, rồi vẫy lên người y thứ nước thơm, vì y vừa đi xa về đó gọi là tẩy uế xua đi những điều xui xẻo.

Tiếp đó Toàn công công bảo y “chờ một chút”, sau buổi chiều sớm hoàng đế sẽ gặp y, rồi bỏ đi mất.

362. Chương 368: Chết Vắn Liên Tiếp.

Thế rồi một canh giờ, rồi hai canh giờ rồi mà vẫn không thấy bóng dáng Toàn công công đâu, y dậy từ lúc tù mù sáng, do căng thẳng chẳng ăn uống ra hồn, bụng đói meo, ác cái trong phòng chỉ có ấm trà, uống vào quá bằng chịu tội, biết hoàng cung chốn thâm nghiêm y không dám đi lung tung, ngoài ngời chửi bới “một số kẻ” ra thì không biết làm gì khác.

Tận khi mặt trời lên giữa tầng không, đã quá trưa Toàn công công mới quay lại, mặt ông ta nghiêm túc nụ cười trên môi tắt hẳn, hạ thấp giọng nói:

- Bây giờ cha gia đưa Đường công tử tới thư phòng gặp hoàng thượng, ở đó còn có Tần Mục Tần đại nhân, Bàng Vũ Bàng đại nhân, Đỗ Minh Đỗ đại nhân, Lô Cương Lô đại nhân và Bạch Dụ Bạch đại nhân.

Vậy chính là mấy tên cuồng sĩ mà Tiết Phúc đã kể rồi, xem ra mình phải thật cẩn thận mới được.

Nể tình Đường Kính Chi hôm qua rất thức thời không vạch trần cái xấu của mình, Toàn công công bổ xung:

- Đường công tử, mấy vị đại nhân này rất được hoàng thượng tin tưởng, tính tình lại cổ quái, lát nữa mấy vị đó có làm khó công tử thì tốt nhất hãy nhẫn nhịn, nếu không hậu quả khó lường.

Nói tới đó ông ta quay đi, bước nhanh hơn không nói gì thêm nữa.

Đường Kính Chi hơi nhú mày, làm khó mình, vì sao bọn họ muốn làm khó mình? Nghe Toàn công công này nói rất chắc chắn, chẳng lẽ mình đắc tội với bọn họ?

Hít sâu một hơi, Đường Kính Chi đuổi theo.

Lần này đi một đoạn ngắn tới nơi, ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy cửa có treo ba chữ lớn “ngự thư phòng”, đứng ngoài ngưỡng thấy mùi gỗ đàn thoang thoảng.

Toàn công công bảo y đợi ở đó trước, ông ta vào thông báo, một lúc sau có thái giám kéo dài giọng hô:

- Tuyên, Đường cử nhân Lạc thành vào kiến giá.

Đường Kính Chi vội phủ bụi trên y phục, cẩn thận cúi đầu đi vào.

Bước qua ngưỡng cửa, dẫm lên thảm đỏ đi được ba bước, y không dám ngẩng đầu ngó nghiêng lung tung, dù không muốn y vẫn quỳ xuống dập đầu đủ chín cái, lấy đủ hơi rồi cất cao giọng hô:

- Học sinh Đường Kính Chi, khấu kiến hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.

Hô xong y thấy ngưỡng mồm, cảm giác như diễn trò hề vậy.

Đường Kính Chi thực hiện nghi lễ rất đầy đủ, không có chút sai sót nào, nhưng lại nghe vị thiên tử ngồi trên hờ lạnh một tiếng rất khế, không hiểu là hấn bất mãn hay làm ra uy ra thế.

- Người chính là Đường Kính Chi đỗ cử nhân năm 14 tuổi đó hả?

Hoàng đế trẻ ngồi trên long ỷ nhìn Đường Kính Chi khắp lượt, hồi lâu mới trầm giọng lên tiếng hỏi:

- Chính là học sinh.

- Bản ngọc điệp mà Đường gia dâng lên kia chính là do người viết?

- Vâng, đúng là do học sinh đích thân viết.

Một quan viên trẻ ngồi ở bên bất thành linh đứng dậy, không xin phép hoàng đế đã lạnh giọng chất vấn:

- Bản quan đã đọc ngọc điệp do người viết rồi, ta hỏi người, nội dung trên ngọc điệp từng từ từng chữ là sự thực, không có chút giả dối nào chứ hả?

- Ngọc điệp được học sinh viết trình lên hoàng thái hậu và hoàng hậu, tất nhiên không có chút giả dối nào.

Do Đường Kính Chi cúi đầu, cho nên chỉ nhìn thấy mép trường sam với dày đen người đó, vào cung gặp hoàng đế mà không mặc quan bào, lại mặc đồ thường, có thể thấy rất được hoàng đế coi trọng.

Một chi tiết nữa, cho dù ở Đường phủ, người trên đang hỏi chuyện cũng không có chuyện người dưới chen ngang vô lễ như thế nữa là ở hoàng cung, trong đầu Đường Kính Chi lập tức hiện lên hai chữ “ác nô”.

- Được, bản quan lại hỏi người, trong ngọc điệp người viết, Điền Lưu Châu tham ô phạm pháp, xâm chiếm đất đai, hãm hại bách tính, hơn nữa gần đây còn còn Tuyên Uy tướng quân Trịnh Thắng kết đảng mưu nghịch, những chuyện này thực sự không phải do người múa mép nói càn, vu khống mệnh quan triều đình đấy chứ?

Tên quan trẻ kia bước tới thêm một bước nữa quát hỏi, giọng âm vang khí thế:

Điền Lưu Châu tức Điền Cơ, vì lão ta là viên quan tối cao ở Lưu Châu nên có cách gọi này.

Tự nhiên bị chất vấn như vỗ vào mặt, Đường Kính Chi rất khó chịu nhưng vẫn cung kính đáp:

- Học sinh chỉ là một thương nhân, sao dám vu khống đại quan tứ phẩm.

Viên quan trẻ “hừm” một tiếng phát mạnh ông tay áo:

- Toàn lời nói bậy một phía! Điền Lưu Châu từ khi thượng nhiệm tới nay quản lý Lưu Châu trận tự đâu ra đó, bách tính giàu có, tiến bộ từng ngày, mỗi năm bạc nộp vào quốc khố không thiếu một xu, nếu ông ấy là tham quan thì vì sao hơn trăm giám sát ngự sử của triều đình lại không có một ai tham tấu ông ta?

Một tên quan khác đang uống trà bồi thêm một câu:

- Phải chăng Đường gia người ý thể khinh hiếp lương dân, hoặc là trốn thuế phạm pháp, bị Điền đại nhân tra ra, cho nên mới dâng ngọc điệp vu oan hãm hại, hòng trốn tội?

Nghe tên quan trước giải vây cho Điền Cơ, giọng nói tuy quá khích nhưng cũng là nghi vấn hợp lý thôi, dù gì chuyện lớn như thế, không thể tùy tiện tin tưởng mà không hỏi gì, Đường Kính Chi còn định kể tao ngộ của Đường gia, nhưng lời tên phía sau rõ ràng là vu khống trắng trợn làm y tức nghẹn họng.

Đang lúc y muốn dấm vỡ mặt tên khốn kia thì nghe bên ngoài có giọng truyền:

- Hoàng thái hậu giá đáo.

Người trong phòng quỳ hết xuống, cúi rạp mình trán chạm tới đất, đồng thanh hô:

- Hoàng thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuệ.

Hoàng đế trẻ rời long ỷ, tới cổng khom lưng đợi đại giá hoàng thái hậu.

Tiếp theo đó là một hương thơm thoải vào ngự thư phòng, hoàng thái hậu mặc trường bào màu vàng, đầu đội phượng quan, ung dung cao quý vịn tay một thái giám già, đi vào.

- Hoàng nhi thỉnh an mẫu hậu.

- Bình thân!

Hoàng thái hậu đỡ hờ, đi tới chỗ ngồi, hoàng đế trẻ đỡ tay bà ngồi xuống.

Ngồi xuống rồi hoàng thái hậu liếc nhìn trong phòng một lượt, ánh mắt nhìn mấy tên quan viên trẻ kia ẩn dấu một sự căm ghét, đương kim hoàng đế thích đám cuồng sĩ khinh thường tôn ti lễ tiết, kiệt ngạo bất tuân này, nhưng bà thì ngược hẳn, nếu chẳng phải hoàng đế ra sức che chở, bà không muốn quan hệ mẹ con căng thẳng thì sớm đã chặt đầu toàn bộ đám này rồi.

- Bình thân đi.

- Tạ ơn hoàng thái hậu.

Mấy tên quan viên kia nói nhau đứng dậy, trừ tên đầu tiên chất vấn Đường Kính Chi vẫn đứng thẳng ưỡn ngực, mấy tên còn lại đều khom lưng khúm núm hơn.

Thấy trong phòng vẫn còn một người nữa quỳ, hoàng thái hậu biết ngay người này là Đường Kính Chi rồi, sợ dĩ bà tới đây là vì được tin nói tên Đường cử nhân to gan lớn mật dám dùng bút đỏ viết ngọc điệp hôm nay tới hoàng cung.

- Người chính là Đường cử nhân viết ngọc điệp sao?

- Bẩm hoàng thái hậu, chính học sinh.

Đường Kính Chi quỳ hồi lâu, hai gối tê tái, đang hồi hận không chuẩn bị trước cái “tha hồ quỳ” của Tiểu Yến Tử, thềm nhủ lần sau vào cung nhất định phải chuẩn bị món này.

- Ngẩng đầu lên cho ai gia xem nào.

Hoàng thái hậu thấy Đường Kính Chi thái độ cung kính, lễ nghi quy củ chuẩn mực thì sinh thiện cảm.

Cái này phải cảm ơn mấy tên cường sĩ kia, nếu không có bọn chúng thường ngày ngông cuồng thì thần tử quy củ lễ nghi là chuyện quá bình thường, sao có thể lấy được ấn tượng tốt từ bà.

Đường Kính Chi vâng lời ngẩng đầu lên, song mí mắt vẫn hướng xuống, dung nhan hoàng thái hậu chỉ có rất ít người được phép nhìn.

Thấy Đường Kính Chi tuấn tú đường hoàng, mặt mày sáng sủa, hoàng thái hậu lại thích thêm ba phần, bất kể nam hay nữ đều bản năng sinh thiện cảm với người khác giới có bề ngoài đẹp đẽ, trong đó không xen vào chút dục vọng hay ái tình gì, chỉ thuần túy là sự yêu thích giữa người với người thôi.

Rồi một câu nói của hoàng thái hậu khiến tất cả người trong phòng, kể cả hoàng đế trẻ cũng phải kinh ngạc:

- Người đâu, ban cho Đường cử nhân ngồi.

- Tạ ơn hoàng thái hậu.

Thái độ hai mẹ con nhà này khác hẳn nhau làm Đường Kính Chi ngạc nhiên, y đang mỗi chân chẳng dại gì mà vờ vịt chối từ.

363. Chương 369: Hoàng Thái Hậu Hỏi Chuyện.

Một thái giám mang đôn tới bên cạnh Đường Kính Chi, đám quan viên kia trước mặt hoàng đế cũng ngồi, có điều bọn chúng được ban cho ngồi ghế, có chỗ tựa lưng có tay vịn, đó là đãi ngộ khác hẳn.

Đợi Đường Kính Chi ngồi rồi hoàng thái hậu vẫy tay gọi một cung nữ bê chiếc đĩa có để ngọc điệp tới, hoàng thái hậu mở ra xem, sau đó đuổi hết những người không liên quan đi cùng ra ngoài, chỉ vị thái giám già còn ở lại, đọc ngọc điệp một lượt nữa mới nghiêm giọng hỏi:

- Đường cử nhân, nội dung trong tấm ngọc điệp này quá kinh thế hãi tục, ai gia xem xong ăn không ngon ngủ không yên, hôm nay gặp mặt ngươi, ai gia hỏi lần nữa, nội dung trong này có phải là sự thực không?

Chẳng thể trách hoàng thái hậu thận trọng như thế, vì nó liên quan tới quan lớn văn võ bên ngoài âm mưu cấu kết tạo phản, hơn nữa chẳng những chuyện ở Lưu Châu, mà Đường Kính Chi còn thêm dầu thêm mỡ viết cả Vân Châu, Bình Châu với Liễu Châu vào.

Thử nghĩ xem, Vương triều Minh Hà tổng cộng có 18 châu, giờ bốn châu có vấn đề, hoàng thái hậu có thể ăn ngon ngủ kỹ được mới là có vấn đề.

Phải nói Đường Kính Chi cũng liều, nhưng tình thế ép buộc thôi, lúc đó Đường gia nguy cấp, đã đặt một chân tới mép vực rồi, không phóng đại lên một chút làm sao khiến bên trên chú ý được.

Hơi ngả người tới, Đường Kính Chi hết sức cung kính chấp tay đáp:

- Hồi bẩm hoàng thái hậu, học sinh dám lấy đầu ra đảm bảo, nội dung bên trong ngọc điệp hoàn toàn là sự thực, không có nửa câu giả dối.

- Nói láo.

Tên quan ban đầu kia lại không xin phép tự ý lên tiếng, mấy tên còn lại liên tục ra hiệu cho hắn, bảo hắn bớt phóng túng, kẻ này không nghe.

Tới ngay hoàng đế cũng nhìn lên nhìn hoàng thái hậu, thấy mẫu hậu chỉ hơi nhíu mày không có dấu hiệu nổi giận, hắn thâm thở phào, đồng thời quay đầu nhìn tên quan kia với vẻ tán thưởng.

Nghiêng người ôm quyền hướng lên trên, quan viên kia nói tiếp:

- Tiên hoàng tại vị hai mươi ba năm, yêu dân như con, cần mẫn lo việc nước, được trăm quan hiệp trợ, đưa Vương triều Minh Hà ta hướng về khởi nguồn thịnh thế, làm bách tính giàu có, ca múa thanh bình, giờ tiên hoàng mới giá bằng mấy tháng, đâu ra chuyện quan viên địa phương giương cờ tạo phản? Chẳng lẽ trong mắt người tiên hoàng là hôn quân vô đạo, không biết nhìn người, dùng hạng tiểu nhân bất lương?

Đường Kính Chi chấn kinh, chẳng lẽ tên này có dính líu gì tới Điền Cơ hoặc Trịnh Thắng? Nếu không vì sao cứ đối địch với mình, còn cố ý chụp cái mũ lớn như thế.

Trấn tĩnh, trấn tĩnh, càng những lúc thế này càng trấn tĩnh, nếu không nói sai nửa câu sẽ thê thảm với đám điều ngoa này, cũng may ứng phó nhanh sở trường của Đường Kính Chi:

- Tiên hoàng anh minh thần võ, học sinh kính phục vô cùng.

Công bằng mà nói thì tiên hoàng đúng là vị vua hiền thương dân, tuy hơi mềm yếu nhu nhược, khiến chính sự trong nước rối ren, tham quan nhung nhúc.

Tên quan viên kia dồn ép:

- Vậy nội dung bản ngọc điệp người giải thích ra sao?

Đường Kính Chi ung dung đáp:

- Nhìn khắp mấy nghìn năm lịch sử, có triều đại nào không có tham quan ô lại, đó là do bản tính tham lam con người gây ra

Tên quan viên kia định vặn vẹo, nhưng Đường Kính Chi không cho hắn cơ hội, đứng lên chốt một câu khiến hắn câm nín:

- Nếu không khâm sai đại nhân tuần thị phương nam, vì sao còn chưa đi ra ngoài biên giới đã chém chết mấy trăm tham quan rồi?

Đường Kính Chi không biết rằng mấy tên cuồng sĩ kia sở dĩ thù địch y là vì hoàng thái hậu sau khi thu được ngọc điệp thái độ cứng rắn yêu cầu hoàng thượng truyền khẩu dụ không cho khâm sai kia nam hạ.

Khâm sai kia họ Mạnh tên Tử Đức, là người ngay thẳng chính trực, giỏi phá án, trước kia cũng là cự thần đông cung, là tri giao với mấy quan viên trong phòng này, chuyện này khâm sai nam tuần cũng là do mấy tên quan viên trẻ ra sức xúi bẩy hoàng thượng, một trong số mục đích chính là lập uy cho tân hoàng đăng cơ chưa lâu.

Còn nguyên nhân thứ hai như Đường Kính Chi nghĩ, muốn xét nhà lấy tiền, cho vào quốc khố.

Vốn vị khâm sai kia thẳng đường ca vang, đúng như bọn chúng dự liệu, chặt đầu vô số tham quan, nộp vào quốc khố không ít tiền bạc, hoàng đế trẻ cũng tưởng như thế bách quan sẽ sợ mình, cho rằng chủ ý đám quan viên kia cao minh, tán thưởng không ngớt.

Cả đám đang đắc ý thì Đường Kính Chi từ đâu nhảy ra, dâng một tấm ngọc điệp khiến hoàng thái hậu chấn kinh, ép hoàng thượng hạ chỉ khiến chuyện khâm sai nam tuần phải dừng lại, cho nên không chỉ đám quan viên kia mà chính hoàng đế trẻ cũng cực kỳ tức giận với y.

- Đường cử nhân bình thân, ngồi xuống đi.

Hoàng thái hậu nghe Đường Kính Chi nói rất có lý, thâm gật đầu, còn lạnh lùng nhìn tên quan kia.

Tên quan viên kia không cãi lại được, đành nén giận lui lại một bước.

- Tạ ơn hoàng thái hậu.

Bề ngoài Đường Kính Chi tỏ ra ung dung, thực chất lưng y ướt đẫm.

- Đường cử nhân, ai gia hỏi người, vì sao người biết Điền Cơ và Trịnh Thắng câu kết tạo phản?

Tạo phản tất nhiên ngầm tiến hành, hơn nữa bảo mật tuyệt đối, một thương nhân không liên quan, làm sao có được tin tức?

Vấn đề này với Đường Kính Chi mà nói dễ trả lời hơn một chút, y tổ chức lại ngôn từ, bắt đầu kể chuyện hàng hóa Đường gia bị tiểu cử tử của Điền Cơ cướp ra sao, Vương Mông nghe Điền cơ sai phái bức hại mình thế nào, rồi chuyện sau đó Trịnh Thắng bất ngờ tăng cường luyện quân, rồi kết thông gia với Điền Cơ vốn có mâu thuẫn.

Lời y nói đều là sự thực, cho nên hoàng thái hậu và hoàng thượng đều trầm ngâm, ba tên Tần Mục, Bàn Vũ và Đỗ Minh cũng giương tai lắng nghe, nhưng là để tìm kiếm sơ hở trong lời nói của y để phủ định toàn bộ.

Tên vừa nãy bồi thêm một câu vu khống Đường gia là Bàn Vũ, hẳn thấy vẻ mặt hoàng thượng có vẻ như dần bị thuyết phục, vội đi tới một bước, thì lễ nói:

- Vi thần cho rằng đây chỉ là lời một phía, tuyệt đối không thể tin, không bằng hoàng thượng hạ chỉ cho Điền Lưu Châu và Trịnh tướng quân vào kinh, đối chất ...

” Tên này điên à?” Đường Kính Chi giật nảy mình, định can ngăn thì hoàng thái hậu đã sầm mặt, vỗ tay vịn:

- Hoang đường! Lưu Châu tiếp giáp phương bắc, nạn dân đổ về vô số, Điền Cơ và Trịnh Thắng chưởng quản chính vụ quân sự một châu, há có thể tùy tiện rời chức vụ. Huống hồ, hai người này có mưu nghịch tạo phản hay không vẫn còn đang lúc do dự chưa quyết, nếu đúng là có, hoàng thượng lệnh chúng lên kinh đối chất, chẳng phải ép bọn chúng chém đầu thái giám truyền chỉ, mau chóng tạo phản sao? Ý kiến ngu xuẩn như thế mà người cũng nói ra khỏi miệng được.

Đám người Bàn Vũ kinh hãi, vội quỳ xuống đồng thanh nói:

- Vi thần biết sai, xin hoàng thái hậu bớt giận.

Đường Kính Chi mặc dù không cùng đường với đám người này, nhưng mà tình thế như vậy y cũng quỳ xuống nốt.

Hoàng đế trẻ cũng nhẹ nhàng an ủi mẫu hậu, có điều hoàng thái hậu rõ ràng giận thật rồi, chỉ đám Bàn Vũ, trách mắng:

- Đó là đám thần tử mà hoàng thượng tin dùng đó, ngay cả kiến thức tối thiểu cũng không biết, ai gia muốn xem hoàng thượng còn hồ đồ tới tận khi nào.

Hoàng đế trẻ bị thuyết giáo trước mặt thần tử, mặt đỏ lên, cúi đầu không nói.

Đường Kính Chi thì thâm lẻ lười, vị hoàng thái hậu này còn ghê gớm hơn cả nãi nãi của y, ít nhất nếu y làm gì sai bà đuổi hết hạ nhân đi rồi mắng riêng, không làm y mất mặt, có điều Đường Kính Chi cũng đồng tình với cách làm của hoàng thái hậu, đám người kia quá ngu xuẩn, không làm thế này chỉ e hoàng đế không thấm.

Hoàng thái hậu chỉ có một mình Đường Kính Chi ngồi về chỗ, tiếp tục hỏi:

- Theo người nói thì Trịnh Thắng và Điền Cơ kết đảng tạo phản cũng đành, nhưng tình thế Vân Châu, Bình Châu và cả Liễu Châu làm sao người biết được?

364. Chương 370: Cực Lực Đấu Tranh

Đường Kính Chi cẩn thận đối đáp:

- Bẩm hoàng thái hậu, nhà học sinh kinh doanh trà ngọc, ở các châu phương nam đều có rất nhiều cửa hiệu, từ khi bị đám Điền Cơ nhòm ngó gia sản, học sinh có ý di chuyển sản nghiệp xuống phía nam lánh nạn, cho nên đặc biệt cho hạ nhân đi nghe ngóng tính hình các nơi đó, nên mới biết.

- Hả, chẳng lẽ chuyện đám quan viên đó muốn tạo phản đã được mọi người biết cả?

- Không tới mức đó ạ, nhưng đã có nhiều lời bàn tán rồi, nhất là phú hào nổi danh ở châu quận phương nam, đa phần đã bị các quan viên kia lôi kéo.

Hoàng thái hậu lặng lẽ gật đầu, chuyện mưu phản này tất nhiên dù là tin đồn thôi cũng cần phải thận trọng đối đãi, cho nên Đường Kính Chi dù không đưa ra được chứng cứ cụ thể nhưng thế là đủ rồi.

Hoàng thái hậu không nói, thư phòng trở nên yên tĩnh, tới lúc này Đường Kính Chi mới lên ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

Đầu tiên y nhìn thấy hoàng đế trẻ mặc hoàng bào kim long cổ chặt, tướng mạo trông cũng được lắm, còn khá có uy, hơi thiếu sót là trông còn non nớt, không biết vì sao nhìn thấy hần, Đường Kính Chi liền tưởng ngay tới tiểu vương gia Minh Húc.

Người thứ hai là hoàng thái hậu, dung mạo xinh đẹp, ung dung cao quý, nhìn vẻ bề ngoài không đoán được tuổi tác của bà, nhưng tuyệt đối không ai nghĩ bà đã có đứa con mười mấy tuổi, trông bà như thiếu phụ ngoài đôi mươi, đẹp sắc xảo mặn mà, có điều y không dám nhìn lâu.

Tiếp đó y đưa mắt nhìn đám quan viên kia, vì bọn chúng đang quỳ nên chỉ nhìn thấy nửa bên mặt, tên đầu tiên lên tiếng làm khó y, đường nét khuôn mặt thô cứng, môi mím chặt, mặt đầy vẻ không cam tâm, hần hai lần tự ý lên tiếng, đủ biết ngông cuồng thế nào.

Tên quỳ bên trái nhìn nhìn rõ hơn một chút, kẻ này mặt hơi dài, cằm nhọn, làm Đường Kính Chi nghĩ tới một mẫu nhân vật chuyên đâm sau lưng, thích khích bác xúi bẩy.

Còn chưa kịp quan sát mấy người còn lại thì bất ngờ hoàng thái hậu hỏi:

- Đường cử nhân, có biết vì sao ai gia ban cho người ngồi không?

Đường Kính Chi hoang mang lắc đầu, y mới lần đầu gặp mặt hoàng thái hậu, thực sự không hiểu vì sao mỹ phụ cao quý này lại ban cho mình ngồi.

- Vì gia gia của người, Đường Hiến Chương!

Nói tới đó, mặt hoàng thái hậu hiện vẻ hoài niệm:

- Nhớ lại năm xưa gia gia người nhận hoàng mệnh tuần sát các châu thiên tai, biết song thân bệnh nặng, nhưng một lòng phụng sự vì triều đình, không về nhà, được lưu truyền kinh thành, trở thành tấm gương bao người. Khi đó ai gia còn ở đông cung, thái hoàng thái hậu muốn thưởng phong hiệu cáo mệnh cho nãi nãi của người, còn hỏi ý kiến của ai gia đó.

Nhắc tới trưởng bối trong nhà, Đường Kính Chi quỳ xuống, khấu đầu:

- Học sinh tạ ân điển hoàng thái hậu, chúc hoàng thái hậu hưởng trọn tiên phúc, thọ tử nam sơn.

Giờ hoàng thượng và những người khác mới hiểu vì sao hoàng thái hậu lại đối đãi đặc biệt với Đường Kính Chi, ra nhờ phúc âm của tổ tiên.

- Ai gia nghe nói người 14 tuổi trúng cử nhân, còn đỗ đầu kỳ thi ba châu, hần học thức không tẻ, với tình thế bốn châu phương nam, người có cách ứng phó thế nào?

Hoàng thái hậu ở hậu cung, đúng quy củ không nghị luận triều chính, có điều lần này Đường gia dâng lên ngọc điệp, không phải tấu chương, vốn do bà quản hạt, nên mới hỏi nhiều hơn, và lại hoàng đế trẻ trong dụng đám cuồng sĩ, đối đầu với bách quan, làm toàn việc hồ đồ, bà không thể khoanh tay ngồi nhìn.

Đường Kính Chi chỉ là một dân thường, y chẳng định xen vào chuyện triều chính, nhất là nghe xong Tiết Phúc miêu tả tình thế, y chỉ muốn diện thánh xong trở về Lạc thành, tổ chức lại Đường gia, chuẩn bị ứng phó với một thời kỳ biến động trước mắt.

Thế nhưng mấy vị tâm phúc bên cạnh thánh thượng quá mức kinh thế hãi tục, đến cả chuyện điều Diên Cơ và Trịnh Thắng lên triều đối chất mà cũng nghĩ ra được, nếu y còn bỏ mặc, e chưa về tới nhà, đám Diên Cơ đã bị ép tạo phản rồi.

Tới lúc đó kết cục của Đường gia không dám tưởng tượng.

- Bẩm hoàng thái hậu, Diên Cơ và Trịnh Thắng muốn tạo phản là vì sợ khâm sai nam hạ, nắm được chuyện xấu chúng làm, sợ bị chém đầu! Nên thần nghĩ, chỉ cần triệu khâm sai về kinh, bốn châu phương nam ắt sẽ bình yên ..

Đường Kính Chi khom người đáp:

- Nực cười, nếu làm như người nói thì uy nghiêm hoàng gia còn đâu?

Một tên quan nữa đứng lên nói:

Vốn hoàng đế trẻ nghe Đường Kính Chi nói có lý, đã định triệu hồi Mạnh Tử Đức về, nhưng nghe câu này lại lần nữa đổi ý:

- Đồ ái khanh nói đúng là, trẫm là hoàng đế, làm gì có lý nào lại sợ thần tử mà phải đổi thánh lệnh.

Xem ra kẻ vừa nói là Đồ Minh, Đường Kính Chi đưa mắt nhìn hắn, kẻ này tướng mạo bình thường, chẳng có gì đáng nhớ.

Đường Kính Chi ra sức đấu tranh:

- Hoàng thượng, nay bắc có thiên tai, nạn dân trôi dạt thất tán, lòng người bất an, lại có người Ngột Thử đang tập kết binh mã chỉ đợi thời cơ xâm chiếm. Nhất quyết phải giữ phương nam bình an đã, hoàng thượng lệnh khâm sai tuần sát, giết không ít tham quan, vạ dân tung hô hoàng thượng thánh minh, ai dám nói hoàng thượng sợ thần tử.

Hoàng đế trẻ không tỏ thái độ ngay mà im lặng ngẫm nghĩ.

Hoàng thái hậu biết hoàng nhi của mình mất ăn mất ngủ vì chuyện phương bắc xảy ra thiên tai, phần nhiều giết tham quan lấy tiền cứu tế là chính, còn lập uy chỉ là phụ, chỉ mấy kẻ bên cạnh mượn đây làm cơ hội lập uy cho bè đảng của mình mới đúng.

Trước đó không lâu, hoàng thượng vì tiết kiệm tiền bạc, thậm chí còn nảy ra ý cắt giảm chi tiêu trong cung, muốn ban thánh chỉ cho hơn hai nghìn cung nữ quanh về quê, giảm năm trăm thái giám, dùng ngự thiện giảm từ một trăm món xuống còn ba mươi món, phi tử, nương nương, công chúa cùng hoàng tử hoàng tôn cũng bị cưỡng ép cắt giảm một phần ba chi tiêu.

Nhi tử lo buồn, hoàng thái hậu nhìn thấy cả, sao không đau lòng cho được?

- Mẫu hậu, hay là trẫm bảo Mạnh ái khanh quay về?

Hoàng đế trẻ không phải ngốc, nghĩ kỹ hậu quả, không dám làm theo cảm tính nữa.

Thiên tai cũng được, giặc ngoài cũng được, rốt cuộc là họa nhỏ, nhưng nếu như ép quan tạo phản thì nó thành họa vong quốc rồi.

Hoàng thái hậu là phụ nhân, hơn nữa trước kia cũng không tham dự đại sự triều chính, do dự nhìn Đường Kính Chi hỏi:

- Đường cử nhân, Đường gia nhiều đời kinh thương, hẳn đối với cách kiếm tiền có chút kỹ xảo, nay quốc khó trống không, cần tiền gấp bổ xung, người có cách nào không?

- Chuyện này, Đường là chỉ là tiểu hộ thương nhân, miễn cưỡng kiếm chút tiền nuôi gia đình không khó, nhưng muốn phú quốc Thái hậu thứ tội, học sinh tài hèn thực sự không nghĩ ra cách nào cả.

Hoàng thượng đã muốn triệu hồi đại thần, mục đích chuyến đi này thế là đã đạt, Đường Kính Chi không muốn nghị luận quốc gia đại sự thêm nữa.

Nói sai thì trách tội, hoặc có khi cho vào ngục, nói đúng, chẳng may được hoàng đế và hoàng thái hậu tán thưởng lại không thể thoát thân về Lạc thành, trong khi bên cạnh hoàng thường có mấy tên cường sĩ lại chẳng có thiện cảm gì với y, thế nên cứ ngậm miệng lại là tốt nhất.

- Bẩm hoàng thái hậu, hoàng thượng, vi thần có số khải tấu.

Trong ngự thư phòng tổng cộng có năm quan viên trẻ, lúc này một người nữa lên tiếng, Đường Kính Chi nhìn sang, chỉ thấy người này mặt mày vuông vức, mũi to tai dài, đem so với ba tên lên tiếng công kích y thì người này thiếu chút ngông cuồng, thêm phần chính trực vững vàng.

Thuận tiện Đường Kính Chi quan sát người cuối cùng, người này tuổi chừng 20, mặt mày thanh tú, người mang khí chất nho nhã, phát giác ra Đường Kính Chi nhìn mình, không ngờ lại còn mỉm cười gật đầu.

” Tiết Phúc nói trong số cận thần trẻ mà hoàng thượng coi trọng chỉ có một người xử sự chừng mực, ôn hòa, vậy hẳn là hẳn là Bạch Dụ Sinh rồi!”

Hoàng đế trẻ đưa tay ra trước:

- Lư ái khanh có lời gì cứ nói thẳng đi.

- Vâng.

Lư Cương khom lưng xuống:

- Vi thần cho rằng lời của Đường cử nhân không hoàn toàn đáng tin, chỗ thần có lời chứng, có thể chứng minh Đường cử nhân từng bỏ số tiền lớn, hối lộ quan viên công bộ, dùng giá cực thấp mua một mảnh đất lớn mưu lợi.

365. Chương 371: Lật Lại Chuyện Khai Hoang

Lời này không khác gì quả lựu đạn nổ uỳnh một phát trong đầu Đường Kính Chi, làm hai chân y nhũn ra, chuyện mình hối lộ Lư Bưu làm sao tên họ Lư biết được? Chẳng lẽ người này có liên quan tới Điền Cơ, y biết Điền Cơ thế nào cũng có tai mắt trong triều.

Hoặc có lẽ là ...

Y đưa mắt nhìn quanh, thấy Toàn công công đứng trong góc, còn Toàn công công thấy Đường Kính Chi nhìn mình thì quay đầu né tránh.

Toàn công công thân là thái giám truyền chỉ, là tâm phúc bên cạnh đương kim hoàng thượng, người hoàng thượng muốn gặp tất nhiên ông ta phải điều tra kỹ lưỡng, đề phòng hoàng thượng cần hỏi tới, nên khi Đường Kính Chi tới biệt viện thành tây, ông ta cho quân sĩ đi điều tra, lời chứng này là lấy được theo lời khai của Vương Mông.

Lư Cương giọng trầm nghiêm nói:

- Lời chứng này có dấu tay của Thành thủ Lạc thành Vương Mông, Tổng bộ đầu Lục phiên môn Lạc thành Âm Lôi cùng Thủ bị Lạc thành Trương Tú. Nếu hoàng thái hậu và hoàng thượng hoài nghi, có thể để Đường cử nhân ở tạm kinh thành, đợi áp giải đám Vương Mông tới kinh thành, giao cho Đại lý tự xét xử.

Lư Cương nói có chứng có cứ, làm hoàng thái hậu và hoàng thượng hoài nghi, chẳng lẽ tên Đường Kính Chi này hối lộ quan viên thật.

Hoàng thái hậu ánh mắt sắc bén, thấy được Đường Kính Chi đang cố giữ vẻ mặt trấn tĩnh mà thôi, càng tin thêm vài phần, khuôn mặt xinh đẹp trong tích tắc đanh lại, lạnh lùng hỏi:

- Đường cử nhân, điều Lư đại nhân nói có thật không?

Cái Vương triều này tham quan nhung nhúc, người dân muốn làm chuyện gì cũng phải lo trên lót dưới, chuyện này thiên hạ coi nó như chuyện bình thường rồi, nếu đổi lại là tiên đế xử lý chính sự nhiều năm hiểu tệ nạn này có thể phẩy tay cho qua, nhưng hoàng thái hậu ở sâu trong cung cấm, hoàng đế quá trẻ còn quá lý tưởng hóa, chuyện hối lộ này sẽ thành hết sức nghiêm trọng.

Tệ nhất là nếu như y thừa nhận, hoàng thái hậu và hoàng thượng sẽ hoài nghi nhân phẩm của y, từ đó hoài nghi toàn bộ lời y nói trước đó phải chăng cũng là giả?

Nếu như không nhận, hoàng thái hậu và hoàng thượng ắt hạ lệnh bắt y ở lại kinh thành, đợi đám Vương Mông tới tra xét, chuyện thì rõ ràng, tra là thấy, tới lúc đó y sẽ gánh thêm tội khi quân.

Cần nhắc nhanh hai đảng, Đường Kính Chi cắn răng quỳ xuống:

- Chuyện này là sự thực, tội dâng trước khi mua đất, đúng là đã hối lộ quan viên công bộ, tổng cộng tổn ba vạn lượng bạc.

- To gan lắm Đường Kính Chi.

Cách xưng hô của hoàng thái hậu thay đổi, cho thấy bà thực sự nổi giận:

- Người làm như thế không xứng với liệt tổ liệt tông Đường gia xưa nay một lòng trung trinh với hoàng thất.

- Tội dân biết sai rồi.

Đường Kính Chi khấu đầu nhận tội.

Có điều phán đoán của y có chút sai lệch.

Đương kim hoàng đế còn trẻ, có chút ham chơi, thấy có người dám thừa nhận hối lộ quan viên ngay trước mặt mình, lại là con số khổng lồ, trong lòng tò mò, lúc này hẳn còn nghĩ cho dù mình và mẫu hậu có dùng cực hình, tên Đường Kính Chi này cũng không nhận tội, chẳng lẽ y không sợ mình nổi giận chém đầu y sao?

Trước đó hoàng thái hậu luôn có thiện cảm với Đường Kính Chi, hơn nữa y nói gì cũng hợp lý, thái độ đĩnh đạc đúng lễ nghi, càng thêm tán thưởng, giờ thấy y nhận tội thì vô cùng thất vọng.

Ba tên quan viên công kích Đường Kính Chi thì cười lạnh, hối lộ quan viên không phải trọng tội, xui xẻo là tên quan viên nhận tiền kia, vì quan viên tham ô ăn của đút bị trừng trị cực nặng, 100 lượng là đủ bay đầu còn phía hối lộ bị phạt tiền cùng lắm thêm đánh đòn.

Nhưng hiện giờ hoàng thái hậu và hoàng thượng thẩm vấn, hình phạt tất nhiên nghiêm trọng thêm bội phần, thêm vào bọn chúng đổ dầu vào lửa, dư sức đẩy tâm nghiêm trọng lên vô hạn, như coi thường pháp độ triều đình, làm hủ hóa quan viên, chừng ấy thừa sắc. lấy mạng Đường Kính Chi.

Nhưng Đường Kính Chi đã nhận tội đường nhiên y có cách của mình, không đợi hỏi chủ động giải thích:

- Bẩm hoàng thái hậu, hoàng thượng, tội dân tuy có hối lộ, nhưng cũng là có nguyên nhân, không hề vì mưu lợi cá nhân.

Khoảnh khắc liên quan tới sinh tử, Đường Kính Chi phát huy khả năng ăn nói tới đỉnh cao, dùng thời gian một chén trà đã đem chuyện lúc mình lên phương bắc vào mùa xuân bàn chuyện làm ăn phát hiện nhiều nơi hạn hán, kết hợp tạp thư suy đoán mùa thu khả năng xảy ra nạn châu chấu, rồi, tích trữ lương thực, hối lộ quan viên mua đất hoang khẩn tể nạn dân, khai hoang đào kênh ra sao nói hết một lượt.

Hoàng đế trẻ nghe rất hứng thú, có điều không biết thật giả ra sao, nhìn sang Toàn công công.

- Tô tài chỉ tra rõ được Đường gia đúng là tổ chức không ít nạn dân khai hoang đào kênh, những nạn dân đó cảm tạ ân đức, còn giúp Đường cử nhân đối kháng với Vương Mông.

Toàn công công bấm bảo đúng sự thực:

- Tên Vương Mông đó đúng là tham quan, hai ngày trước nô tài đem ngân phiếu lục soát được ở phủ của hắn nộp lên cho Tề công công, hắn vài ngày nữa thẩm vấn xong đám người Vương Mông, Tề công công sẽ bẩm cho hoàng thượng.

Tề Đức Thắng, năm nay trên bốn mươi, hầu hạ hoàng đế từ khi còn nhỏ, cho nên hiện là vị công công được trọng dụng nhất, tiếp theo là Tất công công, Toàn công công và Lý công công.

Hoàng thượng xung đột với quan viên trong triều, đem chính vụ cho Tề công công quản lý thay.

Thời cơ không thể mất, nếu không để đám người không có thiện cảm kia nói xen vào không biết cãi nhau tới bao giờ, mà trong việc này đúng là Đường gia có nhiều chỗ đuối lý, Đường Kính Chi nói vội:

- Tội dân sở dĩ hối lộ quan viên công bộ mua mảnh đất hoang đó là để tổ chức nạn dân khai hoang, tạo phúc con cháu đời đời của Lạc thành. Hai là có thể cứu tế nạn dân phương bắc.

Tới đó y dập đầu cái nữa giọng thêm chân thành:

- Hoàng thái hậu, hoàng thượng, hiện Đường gia chuẩn tể cho hơn 15 vạn nạn dân, hơn nữa số lượng còn đang tăng thêm.

- Cái gì, chỉ một mình Đường gia người mà mà chuẩn tể mười lăm vạn nạn dân.

Hoàng đế trẻ nghe tới đó không kìm được thốt lên, phương bắc có 500 vạn người, chỉ một mình Đường gia Lạc thành cứu tế được 15 vạn dân, nếu phú hào các nơi đều nghĩ ra chủ ý này, chẳng phải chỉ 40 nhà là giải quyết toàn bộ vấn đề cơm áo của nạn dân sao?

- Tội dân dám dùng đầu mình đảm bảo, nạn dân Đường gia chuẩn tể tuyệt đối có 15 vạn người! Hơn nữa chỉ nhiều hơn chứ không ít!

Đường Kính Chi nói chắc chắn:

Lư Cương quay sang nhìn y, giọng nghiêm khắc có chút vô cảm:

- Nếu Đường gia đã có lòng tốt như thế, vì sao không mua đất theo giá triều đình định ra? Nói cho cùng chỉ vì kiếm lời mà thôi.

- Đúng thế, không cần múa mép bao biện, vô thương bất gian, Đường gia nhiều đời kinh thương, khẳng định mục đích chính vì háms lợi.

Kể lên tiếng là Tần Mục, tên cứng đầu nhất cũng là tên được hoàng thượng tán thưởng nhất.

Đột nhiên Bạch Dụ Sinh lên tiếng:

- Vi thần cho rằng Đường cử nhân đúng là có lòng vì bách tính, sở dĩ không mua đất theo giá triều đình, hẳn là vì trong nhà không có đủ bạc!

Mấy tên cự thần đông cung không ai ngờ Bạch Dụ Sinh lại lên tiếng nói đỡ cho Đường Kính Chi, đều ngạc nhiên nhìn sang hắn, Bạch Dụ Sinh sắc mặt bình đạm, như giếng cổ ngàn năm.

Đường Kính Chi thầm nhủ, kẻ này mới là người “cuồng” thật sự, hẳn căn bản không bận tâm tới thái độ người khác, mấy tên kia nói chính xác là ngu xuẩn thích thể hiện thì đúng hơn.

- Đúng ạ, chính như lời Bạch đại nhân nói, nhà tội dân tuy có chút tiền tài, nhưng không có năng lực mua mảnh đất hoang đó theo đúng giá để cứu tế nạn dân nữa. Nếu Tần đại nhân và Lư đại nhân hoài nghi động cơ của tội dân, xin nghe tội dân tính.

Đường Kính Chi dập đầu nói:

- Trước thiên tai, Đường gia tích trữ 40 vạn lượng lương thảo, mà một tháng sau khi thiên tai bùng phát, giá lương thực đã tăng lên gấp 12 lần, đều Đường gia chỉ vì mưu lợi, trực tiếp bán lương thực kiếm tiền sẽ có ngay hơn 400 vạn lượng.

366. Chương 372: Lại Thoát Một Kiếp.

Lời này tức thì làm toàn bộ chấn động, nhất là hoàng đế trẻ đang suốt ngày vò đầu bứt tai nghĩ cách kiếm tiền càng sáng mắt, 400 vạn lượng, gần bằng thuế địa phương cả năm của cả vương triều rồi.

Nhưng bọn họ cũng biết, không dự đoán trước được thiên tai thì không dễ kiếm tiền như thế.

- Còn khai hoang thì sao?

Đường Kính Chi thông thả tính tiếp:

- Trước khi khai hoang tội dân đã tham dò cẩn thận, nếu khai hoang toàn bộ mảnh đất đó, có thể được chừng 5 vạn mẫu ruộng tốt, giá 15 bạc, tổng cộng 75 vạn lượng. Ruộng loại hai chừng 12 vạn mẫu, giá 8 lượng, tổng cộng 96 vạn lượng. Ruộng núi 30 vạn lượng, giá 4 lượng, tổng cộng 120 vạn lượng. Tổng cộng 281 vạn lượng.

Y tất nhiên cường điệu con số sao cho có lợi cho Đường gia, thực sự không ai có thể kiểm chứng chính xác được, chỉ có thể ước chừng:

- Nếu tính lợi nhuận phải trừ đi 30 vạn lượng tiền mua đất hoang, 40 vạn lượng tiền lương thực, còn dụng cụ khai hoang như cuốc xẻng, xe đẩy. Đường gia còn xây nhà cho nạn dân ở, mua chăn đệm cho nạn dân, cải thiện cuộc sống còn bỏ tiền mua muối ăn, thuốc thang tránh nạn dân mắc bệnh ... Chưa tính vì khai hoang mà Đường gia huy động toàn bộ nhân lực, bỏ các chuyện làm ăn khác, thiệt hại lớn, chỉ e cuối cùng lãi không được bao nhiêu nữa, hơn nữa nguy hiểm còn lớn, chẳng may công trình không hoàn thành nạn dân bỏ về thì quê thì Đường gia lỗ lớn.

Nghe lời y nói nếu trực tiếp bán lương thực Đường gia lãi hơn 400 vạn lượng, còn khai hoang thì lời lãi chưa rõ, Đường gia rút cuộc vì lợi ích bản thân hay đặt nạn dân lên trên khỏi nói cũng biết.

- Hoàng thượng, theo ai gia thấy Đường cử nhân đứng là đặt nạn dân ở vị trí hàng đầu, hơn nữa riêng một mình Đường gia đã giúp triều đình nuôi dưỡng 15 vạn nạn dân, công cao hơn tội, hay là hoàng thượng xóa tội cho y.

Hoàng thái hậu nói một câu công bằng cho Đường Kính Chi, nhưng ấn tượng của bà với y lại lần nữa thay đổi, thêm phần cảnh giác, người này chỉ là một thương nhân, có khả năng kích động nạn dân đối kháng với quan phủ, chứng tỏ không phải lương dân, cam nguyện vì quân vương vào chốn dầu sôi lửa bỏng.

Một thương nhân bị dồn ép còn đáp đối kháng với quan phủ, vậy những kẻ nắm đại quyền như Điền Cơ Trịnh Thắng ...

- Mẫu hậu nói phải.

Hoàng đế trẻ nhìn sang Đường Kính Chi:

- Đường cử nhân đứng dậy đi, lần này trăm thứ cho người vô tội.

- Đa tạ hoàng thái hậu, hoàng thượng khai ân.

Đường Kính Chi từ từ đứng lên, kín đáo lau mồ hôi lạnh trên trán.

Đám Tàn Mực thấy Đường Kính Chi bình an vô sự tránh được kiếp nạn hạn nghiêng răng ken két, đồng thời hận luôn Bạch Dụ Sinh hảo hữu trước kia.

Cuồng sĩ đúng là cuồng sĩ, loại người này có lẽ ở phương diện nào đó có tài kinh thế, nhưng nông cuồng cố chấp, làm việc chỉ quan tâm tới thắng bại bản thân, không thêm quan tâm công bằng thị phi, theo ngôn ngữ hiện đại thì đám người này mắc bệnh vĩ cuồng tâm niệm điều mình làm luôn đúng, say mê với cái sự vĩ đại không có thật của mình.

Đặc điểm chung của đám người vĩ cuồng là ích kỷ, thô bạo, có học thức nhưng tài năng thực chất chỉ tầm tầm.

- Hoàng thái hậu, hoàng thượng, học sinh cho rằng có thể hạ giá đất xuống tới chừng mười thích hợp, nói không chừng có thể khuyến khích phú thương các nơi mua đất đai chưa khai hoang ...

Đường Kính Chi hơi do dự nói thêm một câu, lời còn chưa nói hết đã thấy hoàng đế vỗ tay vịn, hưng phấn lộ hết ra mặt:

- Rất hay, chủ ý này của Đường cử nhân rất hay.

Vương triều Minh Hà cái thừa nhất là đất, nếu bán ra được lo gì không có tiền cứu tế nạn dân?

Hoàng đế trẻ không hỏi hoàng thái hậu, nói với một thái giám:

- Lý Chân, người tìm Tề Đức Thắng, nói chuyện giám giá đất hoang cho hắn biết, bảo hắn mau chóng nghĩ cách bán đất đi lấy tiền.

- Nô tài tuân chỉ.

Lý Chân vâng lời chạy nhanh khỏi ngự thư phòng.

Hoàng thái hậu thấy nhi tử cao hứng như thế cũng mỉm cười, có điều nghĩ một lúc lại thở dài:

- Hoàng thượng, bán đất đúng là cách hay, nhưng đợi Tiểu Tề Tử nghĩ được cách, rồi qua đại thần thảo luận, thực thi, thu bạc về, chỉ e cũng mất nửa tháng tới một năm, không giải quyết được vấn đề trước mắt.

Hoàng đế trẻ không suy nghĩ nói luôn:

- Vậy không để họ thảo luận nữa.

- Hồ đồ.

Hoàng thái hậu nghiêm mặt lại:

- Đại sự cỡ này không thương lượng với quần thần làm sao có thể biết được tệ nạn mà cải thiện.

Hoàng đế trẻ nghe thế vội nhận sai, tiu nghỉ nói:

- Đường cử nhân, cách của người tuy hay nhưng không được rồi.

- Vậy không bằng để Tề công công thương lượng với đại thần trong triều.

Đường Kính Chi vọt miệng nói:

- Đúng đúng, đơn giản vậy thôi, trăm gần đây bận bịu nhiều, hồ đồ mất rồi.

Hoàng đế thì vui rồi, nhưng Đường Kính Chi thì hối hận không thôi, vì y bất gặp ánh mắt lạnh lẽo của Toàn công công, hiện mấy vị thái giám được hoàng đế trọng dụng, mình nói câu này tước giảm đại quyền thao túng của Tề công công, phải biết đây là miếng bánh béo bở.

Đường Kính Chi cúi đầu xuống, quyết định không nói gì nữa, không khéo mang họa vào thân.

Đôi mắt tuyệt đẹp của hoàng thái hậu nhìn qua nhìn lại trên người Đường Kính Chi đánh giá :” Người này phán đoán trước thiên tai, lại biết lợi dụng nạn dân khai hoang, không phải là hạng thông minh kiểu một sách, y không có cách hóa giải tình trạng quốc khố thiếu thốn của triều đình sao?”

Nghĩ vậy, hoàng thái hậu tính dọa y một trận, xem y có cách kiếm tiền hay không:

- Hoàng thượng, lần này khâm sai nam hạ chém tham quan, tịch thu tài sản kiếm được hơn trăm vạn, tuy không đủ chấn tể nạn dân, nhưng cũng đủ hóa giải tình thế cấp bách, nếu lúc này triệu Mạnh khanh về, hoàng thượng kiếm đâu ra tiền mua lương?

Hoàng thượng nhíu mày suy nghĩ.

- Theo ai gia thấy không bằng cứ để Mạnh khanh tiếp tục xuống phía nam, hành sự cẩn thận, nếu như Điền Cơ, Trịnh Thắng có ý đồ tạo phản thật hăng triệu về kinh cũng không muộn.

Lời này tức thì làm Đường Kính Chi tái mặt.

Tình thế Lưu Châu hiện giờ rất căng rồi, trước khi y đi, Trịnh Thắng đã đồng ý kết thông gia với Điền Cơ, chỉ cần khâm sai kia tiếp tục đi về phía nam, bọn chúng tạo phản ngay, tới khi đó bọn chúng sẽ đưa tới không chế Lạc thành, Đường gia bị diệt môn là điều không cần nghi ngờ gì nữa.

- Hoàng thái hậu, tình hình Lưu châu đã cực kỳ nghiêm trọng, vạn vạn lần không thể để khâm sai nam hạ nữa.

Ở nhà có nãi nãi, có bao nhiêu kiểu mê mỵ thiếp của y, có huynh đệ, tộc nhân của y, Đường Kính Chi không để ý nhiều nữa, quỳ xuống dập đầu liên hồi.

- Ài! Đường cử nhân, ai gia và hoàng thượng cũng vì quốc khố trống rỗng cũng không còn cách nào khác, ai gia sẽ bảo hoàng thượng truyền chỉ lệnh Mạnh đại nhân cân nhắc hành sự, nhất định không ép quan viên Lưu Châu làm phản.

Tên khâm sai đó đi đến đâu giết tới đó, ác danh sớm truyền khắp năm châu phương nam rồi, Đường Kính Chi đâu dám để hắn đi về phía nam thêm một bước nào nữa:

- Học sinh có cách kiếm tiền, chỉ có điều ...

Nói tới đó Đường Kính Chi nhìn về phía số quan viên còn lại.

Hoàng thái hậu hiểu Đường gia và đám Điền cơ đã vào tình trạng không đội trời chung, nên cố ý dọa Đường Kính Chi, không ngờ y có cách thật, mắt phượng sáng lên, quả y như rằng ...

- Đường cử nhân tứ nói thoải mái, đây toàn là tâm phúc của trẫm.

Hoàng đế trẻ rất ấn tượng về thủ đoạn kiếm tiền của Đường Kính Chi, nên rất mong đợi cách y sắp nói ra, trong đó có phần thuần túy chỉ vì tính ham chơi, thích thử mới mẻ.

Có điều Đường Kính Chi lại cúi đầu xuống không nói nữa.

- Các người lui cả đi.

Hoàng thái hậu đoán cách này không đẹp dễ gì, người biết càng ít càng tốt.

367. Chương 373: Cách Kiếm Tiền Kinh Thế Hãi Tục.

Mấy tên đại thân cùng thám giám đều lui cả ra.

Tần Mục, Bàng Vũ và Đỗ Minh trước khi đi đều nhìn Đường Kính Chi gườm gườm, Lư Cương mặt vẫn cứng đờ vô cảm, Bạch Dụ Sinh lại tỏ vẻ nuối tiếc.

Rời khỏi thư phòng, Bàng Vũ vốn định chỉ trích Bạch Dụ Sinh nói đỡ cho Đường Kính Chi, nhưng bị Tần Vũ kéo sang một bên, tỏ ý rõ ràng từ nay đường ai nấy đi.

Bạch Dụ Sinh nhún vai, đứng một mình.

Lư Cương đi ra cuối cùng, nhìn trái phải một lượt rồi bước thẳng ra sân, đứng đó lưng thẳng tắp.

- Đường cử nhân, bọn họ lui cả rồi, hiện giờ người nói đi.

Hoàng thái hậu nhích người, đồ trang sức trên mũ phượng va chạm vào nhau, phát ra tiếng trong treo dễ nghe.

- Xin hoàng thái hậu và hoàng thượng miễn tội, học sinh mới giám nói.

- Ồ.

Hoàng thái hậu ngạc nhiên, hoàng đế trẻ thì càng hứng thú ra mặt, vẫy tay rồi rít:

- Thứ tội, thứ tội, người có gì cứ nói thoải mái.

Đường Kính Chi lấy dũng khí nói ra chủ ý xấu cực kỳ đại nghịch bất đạo:

- Cách của học sinh là đổi một vị khâm sai khác nam hạ, đồng thời ngầm chỉ thị, muốn khâm sai đó ra sức nhận hối lộ nộp vào quốc khố.

- Cái gì?

Dù hoàng thái hậu trầm tính cũng giật mình đứng bật dậy:

Hoàng đế trẻ thì há hốc mồm, tưởng mình nghe nhầm:

- Đường cử nhân, người, người nói lại lần nữa xem nào.

Nói ra rồi thì Đường Kính Chi ngại gì không lặp lại lần nữa.

- To gan.

Hoàng thái hậu mặt nghiêm lạnh, ngọc thủ chỉ Đường Kính Chi, giận không nói ra lời, nếu chẳng phải trước đó hoàng thượng thứ tội trước, bà đã lệnh người kéo y ra chém đầu rồi.

Thế này chẳng phải muốn kéo sập giang sơn xã tắc của Chu gia sao?

Hoàng đế trẻ tỉnh lại, dở khóc dở cười, vội đứng dậy vỗ lưng hoàng thái hậu.

- Bẩm hoàng thái hậu, hoàng thượng, cách này của học sinh đúng là to gan một chút, nhưng lại có tác dụng giống việc Mạnh đại nhân chém tham quan xét nhà ...

Đường Kính Chi vẫn tiếp tục trình bày ý kiến của mình:

- Láo xược.

Hoàng thái hậu giận dữ cắt lời:

- So với nghe người chẳng bằng bảo hoàng thượng bán quan, như thế còn thu được nhiều tiền hơn.

Đường Kính Chi làm bộ không hiểu, ngây thơ nói:

- Nhưng bán quan sẽ hủy giang sơn vương triều Minh Hà.

- Cách của người có khác gì?

Hoàng đế trẻ đỡ hoàng thái hậu ngồi xuống, hứng thú hỏi:

- Xin hoàng thái hậu bớt giận nghe học sinh nói.

Đường Kính Chi liếc trộm hoàng thái hậu một cái, thấy bà như muốn giết mình tới nơi thì cẩn thận vận dụng câu chữ:

- Bán quan bán chức thì làm thiên hạ biết cả, khiến quan viên muốn leo lên sẽ ra sức vơ vét của bách tính, như thế thành, quan ép dân phản, vương triều sẽ ... Khụ hậu quả không dám tưởng tượng. Còn cách học sinh nói chỉ có khâm sai kia biết, quan viên địa phương vì giữ mạng giữ chức, sẽ sẵn lòng bỏ tiền, hơn nữa còn giữ kín miệng, quốc khố không cần lo nữa.

Sắc mặt hoàng thái hậu hơi giãn ra, thâm cân nhấc.

- Nếu như đám Điền Cơ, Trịnh Thăng tiếc tiền không muốn bỏ ra, vẫn tạo phản thì sao?

Hoàng đế trẻ rất thích thú đề tài này, khơi chuyện:

- Bẩm hoàng thượng, những người đó tuy quyền cao chức trọng, nhưng không dám tùy tiện làm phản đâu ạ. Trước đó bọn họ vì giữ mạng nên mới phải làm liều, dù sao Minh gia là long tộc chính thống, nếu có thể bỏ tiền giải nạn, dù hai kẻ kia có tạo phản thì những người khác cũng chẳng theo, như vậy một công đôi việc, vừa có tiền lại hóa giải được nguy cơ phương nam.

- Ủ, nói có lý đấy.

Hoàng đế trẻ hơi động lòng:

Hoàng thái hậu thì tính nếu ngầm hạ lệnh, rồi sau khi khâm sai kia về kinh sẽ giết đi không cho tin tức truyền ra ngoài thì cách này đúng là có thể giải được nguy cơ trước mắt, trầm mặc một lúc rồi nói với hàm ý không rõ:

- Đường cử nhân, cách của người cũng có thể được, có điều nếu khâm sai đại thần ra sức nhận hối lộ, ắt mang ác danh trên người, khi về kinh bị bách quan tham tấu, chẳng phải là chết chắc à ?

Hoàng đế trẻ vốn tính để mấy quan viên tâm phúc của mình đi, như thế yên tâm bảo mật, nghe thế mới tỉnh ra.

- Đúng ạ, cho nên vị khâm sai đại thần này hoặc một lòng trung thành với hoàng thượng, nguyện quên mình vì nước, hoặc là có điểm yếu nắm trong tay hoàng thượng.

- Hoàng thượng, ai gia thấy mấy quan viên bên cạnh hoàng thượng có thể đảm trách được nhiệm vụ này, hay chọn trong đó một người.

Hoàng thái hậu sớm ngựa mất với đám Tần Mục, nếu trừ đi được tên nào hay tên đó, còn nữa, để an toàn hơn, ngay cả Đường Kính Chi cũng phải diệt trừ.

Hoàng đế trẻ mặt đại biến, mấy người đó đều là cự thần đông cung, một người hần cũng không nỡ.

Bất ngờ Đường Kính Chi cũng ngăn cản:

- Không được, hoàng thái hậu, mấy vị đại nhân đó đều không thích hợp làm khâm sai.

- Ô, vì sao?

Hoàng thái hậu nghi hoặc hỏi:

- Bẩm hoàng thái hậu, mặc dù học sinh vừa vào kinh chưa lâu những cũng biết mấy vị đại nhân đó không ai là người tham tài, nếu như phái bọn họ làm khâm sai, sau đó tính cách đột nhiên chuyển biến quá lớn, coi tiền tài như mạng, sợ không che mắt được người đời.

Hoàng đế trẻ hướng ứng ngay:

- Đường cử nhân nói phải đấy, bọn họ đều không thích hợp làm khâm sai.

Hoàng thái hậu nghĩ cũng phải, lần này lệnh khâm sai đi ăn hối lộ là chuyện tày trời, nhất định phải làm thật cẩn thận kín kẽ, chẳng may để người ta nhìn ra sơ hở gì thì không được:

- Vậy người nói phải làm sao đây ?

- Học sinh cho rằng chọn tham quan có điểm yếu nằm trong tay hoàng thượng là thích hợp nhất.

Sau câu này trong ngự thư phòng trở nên yên tĩnh, Đường Kính Chi cũng hiểu chủ ý của mình quá hoang đường, cần cho họ thời gian tiêu hóa, đợi một lúc không thấy ai nói gì, không kìm được ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy hoàng thái hậu và hoàng thượng, lặng lẽ nhìn nhau, hình như đã có nhân tuyển.

- Người nói tiếp đi.

Một lúc sau hoàng thái hậu lên tiếng:

- Còn điều nữa là để Mạnh khâm sai chịu chút ủy khuất, tìm lý do gì đó hạ ý chỉ tống vào xe tù áp giải về kinh, hơn nữa trong thời gian ngắn không được trọng dụng.

Bổ nhiệm khâm sai không phải trò đùa, không thể nói dối là dối mà không có lý do, thấy hai người kia gật đầu, Đường Kính Chi mới nói:

- Thêm nữa, hoàng thượng đăng cơ chưa lâu, uy vọng không thể bị tổn hại, nếu không khó trấn áp bách quan, nhất là quan lớn một vùng, hơn nữa Mạnh đại nhân được hoàng thượng trọng dụng, nếu do hoàng thượng triệu hồi ...

- Ý của người là muốn ai gia triệu hồi Mạnh khâm sai về, do ai gia hạ chỉ cho khâm sai thứ hai nam tuần?

Hoàng thái hậu hiểu ngay ra ý của Đường Kính Chi, cái tên này gan quá lớn, dám kéo cả đường đường hoàng thái hậu vào âm mưu quỷ kế của y.

- Cũng có thể để hoàng thái hậu ép hoàng thượng hạ chỉ.

Đường Kính Chi nói xong đưa mắt nhìn phía chân hoàng thái hậu, chỉ sợ đột ngột có bàn chân nhỏ vung ra đá cho mình một phát.

Hoàng đế trẻ thì quay đầu sang một bên, môi mím lại, nhin cười đến khổ.

- Hết rồi à?

Hoàng thái hậu hít sâu liền mấy hơi mới giữ được giọng trấn tĩnh hỏi:

“Hết thì để đời ta cũng hết luôn sao?” Đường Kính Chi cẩn thận nói:

- Học sinh không biết tên tuổi lẫn con người vị khâm sai này ra sao, nhưng mấy điểm sau thì ông ta nhất định phải có. Thứ nhất, phải biết tham ô, ví như khi nhận hối lộ phải nắm được chừng mực, một ngàn

cũng là tham, một vạn cũng là tham, lấy ít không đủ, lấy nhiều vượt quá giới hạn, quan viên địa phương tìm cách vơ vét của dân bù vào.

Hoàng thái hậu và hoàng đế đều không còn gì để nói, hay quá rồi, thì ra tham ô còn phải chú ý như thế, nực cười hơn có kẻ giao giảng kỹ xảo tham ô trước mặt họ.

- Thứ hai là khâm sai thứ hai không hòa hợp với hoàng thượng, như thế khâm sai này có tham tới đâu, tên tuổi có thói thể nào cũng không ảnh hưởng tới hoàng thượng.

368. Chương 374: Không Làm Quan.

Mây liễu nhướng lên, sắc mặt hoàng thái hậu tối thêm vài phần, tiếng xấu kia không tính lên đầu hoàng thượng, thì tính lên đầu bà chứ con ai nữa.

Có điều hoàng thượng là con đẻ của bà, chỉ cần giúp con vượt qua được cửa ải khó, tổn hại chút thanh danh đâu có là cái gì.

- Thứ ba, điểm yếu kia nằm trong tay hoàng thượng phải đủ chắc, phòng có biến.

Hoàng thái hậu và hoàng thượng nhỏ giọng trao đổi mấy câu, kết quả nói một hồi, bắt giác liếc nhìn thanh niên đang quỳ dưới đất, y nói tỉ mỉ kín kẽ như vậy, không để bất kỳ ai đoán ra được hoàng thượng lệnh khâm sai tham ô, có ý giữ cái mạng nhỏ của mình đây mà.

Đường Kính Chi đương nhiên có ý đó, kế mưu phải thật hợp lý kín kẽ, cho dù y đi nói cho người ta biết, người ta cũng không tin, như thế mới không lo bị giết người bị miêng.

- Mẫu hậu.

Hoàng đế trẻ thấy hoàng thái hậu thất thần, liền gọi khẽ:

Hoàng thái hậu tỉnh lại, nhìn Đường Kính Chi rất phức tạp, hỏi:

- Đường cử nhân, người có ý định vào triều làm quan không?

Hoàng đế trẻ nhìn Đường Kính Chi ánh mắt mong đợi, người này suy nghĩ mới mẻ, cứ như nhất định phải làm cho người ta tròn mắt kinh hãi mới hài lòng vậy, y mà làm quan hẳn rất đặc sắc.

- Chuyện này ... E là học sinh không có phúc phận được cử cung tận tụy cho hoàng thượng!

Đường Kính Chi kể chuyện mình về nhà phụ mẫu qua đời, trong lúc quá thương tâm đã lập ra lời thề độc kia.

- Thiên địa quân thân sư! Đường cử nhân, chẳng lẽ ngay cả câu này người cũng không biết.

Hoàng đế trẻ lòng rất bất mãn, mỗi thần dân đều lấy việc phụng hiếu cho hoàng gia long tộc là vinh diệu, nhưng kẻ này không biết tốt xấu, lên tiếng từ chối.

- Hoàng thượng, nhất vô tín bất lập. Học sinh năm xưa đã thề độc không vào triều làm quan rồi, nếu như không giữ lời sẽ thành kẻ tiểu nhân không cho chữ tín nói lời nuốt lời, e tới khi đó liên lụy tới thanh danh của hoàng thượng.

Đường Kính Chi sở dĩ dám nói cái cách kiếm tiền thối hoắc kia là vì trừ bị ép tới đường cùng, ngoài ra còn nguyên nhân nữa, y sẽ không ở lại kinh thành lâu, nói xong là y phải dứt bỏ đi, hoàng thượng và hoàng thái hậu ngày trăm công nghìn việc chừng chỉ một tháng là quên một kẻ như y tồn tại trên đời.

Nhưng nếu y ở lại, ngày ngày lượn lờ trước mặt bọn họ, nói không chừng ngày nào đó một trong hai bọn họ có tâm trạng không tốt, nhớ lại chuyện hôm nay, giận y lớn gan làm càn, có khi trực tiếp chém đầu y.

Cho nên Ni Lạc Thần tuyệt đối không thể ở lâu.

Trước khi tới đây y từng có ý định nếu có cơ hội vào triều làm quan để sau này có chỗ dựa cho Đường gia chống lại những kẻ như Điền Cơ, Vương Mông. Nhưng tình thế hiện giờ làm y từ bỏ hẳn ý nghĩ đó.

Lần này trái ngược với sự bất của hoàng đế trẻ, đôi mắt đẹp của hoàng thái hậu ánh lên, theo bà Đường Kính Chi bản lĩnh không nhỏ, tâm tư linh hoạt, nhất là y bạo gan không gì không dám nghĩ, không dám làm, nếu để y vào triều làm quan, rồi chẳng may sau này lên tới cực phẩm nhân thần, đại quyền trong tay chỉ e sẽ làm loạn triều cương, nếu như y không làm quan thì không còn gì phải lo nữa.

- Nếu thế ai gia và hoàng thượng không thể ép người vào chỗ thành kẻ bội tín bất nghĩa được.

Hoàng thái hậu cố ý thờ dài một tiếng, Đường Kính Chi chưa kịp vượt ngực thì nghe bà nói tiếp:

- Vậy người cứ lấy thân phận chân trắng hầu hạ bên cạnh hoàng thượng đi.

Đường Kính Chi há hốc mồm.

Biểu hiện trước đó của y dĩ nhiên đã được hoàng thái hậu và hoàng đế tán thưởng, tuy hoàng thái hậu thấy Đường Kính Chi lá gan quá lớn, nhưng hiện giờ mấy vị hoàng tử vẫn còn ở lại trong cung, hơn nữa nhiều vị đại thần còn ngằm qua lại với bọn họ, hoàng thượng có thêm một người có tâm cơ thực sự chứ không phải là đám ngu xuẩn nông cuồng bên cạnh sẽ có ích lớn.

Hoàng đế trẻ thì cười lớn vui vẻ, thấy Đường Kính Chi quỳ trên mặt đất mặt mày méo xẹo hết sức đau khổ, ngay hoàng thái hậu cũng khẽ mỉm cười.

Tiếp đó hoàng đế cho Đường Kính Chi một tấm yêu bài, muốn y mỗi ngày đứng giữa trưa vào cung báo cáo, rồi cho y lui, tới lúc này mới hỏi:

- Mẫu hậu, người thấy y thế nào?

Cách kiếm tiền, còn chủ ý trước đó của Đường Kính Chi để lại ấn tượng khắc sâu với hoàng thái hậu, nhất là khi bố trí nhân tuyển khâm sai, chỉ là biện pháp ứng phó nhất thời mà y nghĩ cách đề phòng tiết lộ tin tức chu đáo, có thể thấy kẻ này tâm tư kín kẽ, giỏi mưu tính, có đảm lược.

Người như thế vốn là đối tượng nên trọng dụng, nhưng đồng thời y cũng quá lớn gan, chuyện đại nghịch bất đạo như thế mà nghĩ ra được, kẻ này một khi nắm quyền hành thì khó làm người ta yên tâm được.

Cho nên nghe hoàng thượng hỏi như vậy, hoàng thái hậu đáp:

- Người này có thể dùng vào việc lớn, nhưng chỉ có thể phong tước vị, không nên để y vào triều làm quan, nắm quyền bính trong tay.

Rồi mặt nghiêm lại dặn:

- Hoàng thượng, chủ ý của Đường cử nhân nhất định không thể cho đám tâm phúc không biết trời cao đất dày của người biết.

Hoàng thượng vốn định chia sẻ niềm vui với đám Tần Mục, nghe thế sắc mặt không vui gật đầu.

Nhìn vẻ mặt của hần là bà hiểu, hoàng thái hậu trừng mắt phượng lên, lạnh lùng nói:

- Hoàng thượng, chuyện liên quan tới xã tắc vương triều, tuyệt không phải là trò đùa, nếu hoàng thượng dám để bọn họ biết, ai gia sẽ chặt đầu hết bọn chúng.

- Vâng, mẫu hậu yên tâm, trẫm dứt khoát sẽ không nói cho bọn họ biết.

Hoàng thái hậu mặc dù tính khí ôn hòa, nhưng một khi nghiêm túc, ngay tiên hoàng lúc sinh thời cũng phải kiêng kỵ ba phần chừng nói là hoàng đế trẻ, hoàng thái hậu nếu muốn lấy đầu đám Tần Mục, hần biết mình không ngăn cản nổi.

Sắc mặt hoàng thái hậu hòa hoãn hơn:

- Nếu như sự kiện này cần ai gia hạ mệnh lệnh thì chuyện tiếp theo cứ để ai gia xử lý đi, hoàng thượng chỉ cần giả vờ cãi nhau với ai gia, sắc mặt làm khó coi chút là được.

Rồi đứng dậy rời ngự thư phòng.

Ra tới cửa, hoàng thái hậu vờ như rất tức giận, còn đám người Tần Mục quay trở lại ngự thư phòng thấy hoàng đế trẻ mặt hầm hầm không để coi chút nào.

Cầm yêu bài bằng đồng đen, đi theo một tiểu thái giám rời hoàng cung, Đường Kính Chi mặt mày ủ rũ, hoàng thái hậu và hoàng thượng không cho y đi, vậy phải làm thế nào bây giờ? Tục ngữ có câu, làm bạn với vua như chơi với hổ, y không muốn ngày nào cũng ở cạnh con hổ có thể ăn thịt người bất kỳ lúc nào.

Bất giác Đường Kính Chi liên tưởng tới chuyện trong hậu viện Đường gia.

Y lúc này thực sự hiểu được cảm giác của một hạ nhân, mạng sống tùy tiện thao túng trong tay chủ tử.

Dưới áp lực đó người ta phải tìm đủ mọi cách sinh tồn, đôi khi phải trả đũa người khác.

Trước kia mình quá khắt khe với họ rồi.

Nhưng hiện thực là thế, ngay cả lật đổ vương triều này thì mọi thứ cũng không thay đổi, thứ duy nhất y có thể làm là quan tâm hơn tới người xung quanh.

Tên đội trưởng thị vệ hoàng thành thấy Đường Kính Chi được khách khí đưa ra ngoài, vội khom lưng đi tới cung kính vãn an.

Đường Kính Chi khách khí chấp tay với y rồi rời đi, y không khỏi thở dài ngao ngán cho cái vương triều này, một vị hoàng đế trẻ tính khí thất thường, một vị hoàng thái hậu có tâm cơ lại không có kinh nghiệm xử lý chính sự, một đám cường sĩ ngu xuẩn, những tên thái giám thất học háms lợi rồi thêm y, một kẻ không hiểu chính trị không rành trị nước lại là những người đang có ảnh hưởng lớn tới vương triều.

Đi được chừng hai mươi bước thì thấy Đường Uy đi nhanh tới đón, mặt mày căng thẳng hỏi:

- Nhị gia, hoàng thượng không làm khó người chứ?

- Một lời khó nói hết.

Đường Kính Chi vừa nói vừa nhìn quanh:

- Ngọc di nương đâu rồi?

- Nhị gia vào cung không lâu thì Hồng đại hiệp tìm tới, Ngọc di nương đang nói chuyện với Hồng đại hiệp thì đột nhiên nhìn ra đường hô một tiếng “ưng khuyến”, nô tài không hiểu ra sao cả, Ngọc di nương và Hồng đại hiệp bám theo một người trung niên đi về phía nam.

369. Chương 375: Hiểu Lắm.

- Sao?

Đường Kính Chi biến sắc, kẻ giết gia gia của Ngọc Nhi là mấy bộ đầu kinh thành, chẳng lẽ nàng gặp được kẻ thủ rồi.

Nếu hoàng thái hậu và hoàng thượng không giữ lại đã đành, giết người báo thù xong rồi chuồn cho nhanh, nhưng giờ hoàng thượng không cho y đi, ở lại đây với cái mối lo nơm nớp thì sao được.

Bộ đầu lục phiên môn kinh sư toàn cao thủ, không thể coi thường.

Đường Kính Chi dậm chân thở dài:

- Ngọc di nương đi bao lâu rồi?

- Bẩm Nhị gia, Ngọc di nương đã đi được nửa canh giờ.

Nửa canh giờ rồi?

Lâu như vậy đoán chừng Ngọc Nhi muốn ra tay thì đã ra tay, hiện giờ chỉ có thể đợi mệnh trời thôi. Dù Ngọc Nhi đã thay đổi không ít, làm việc biết cân nhắc thiệt hơn, nhưng nếu gặp kẻ thủ giết gia gia nàng, Đường Kính Chi không dám chắc nàng kiềm chế được.

Ni Lạc Thần không hẳn là nơi phồn hoa nhất vương triều Minh Hà, nhưng là nơi cạnh tranh kịch liệt nhất, cho dù là phú hào như Đường gia, không có quan lớn chống lưng cũng chỉ mở nổi hai hiệu bán ngọc, hai

cửa hiệu này chẳng kiếm được mấy đồng, tác dụng lớn nhất của nó là thăm dò tin tức kinh thành, đưa về Đường phủ.

Trừ cửa hiệu thì chỉ còn tửu quán bên ngoài thành kia nữa thôi, Đường Kính Chi và Đường Uy dắt ngựa rời thành, tới tửu quán kia, vì Ngọc Nhi chỉ biết tới đó tìm bọn họ.

Về tới tiểu viện không thấy bóng dáng Ngọc Nhi, Đường Kính Chi tâm thần bất an chỉ ăn qua loa lót da rồi, lên giường, từ khi rời Lạc Thành tới nay đã qua 20 ngày, trong thời gian đó y không ngủ được một giấc cho ra hồn, dù lòng mang tâm sự, nhưng mắt khép lại vẫn ngủ tít thò lò.

... ..

Đường Kính Chi bị tiếng gió bắc ù ù đánh thức, dù trong phòng có đốt lò than, nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp, y rên hừ hừ ôm lấy chăn, nhìn ra ngoài cửa, thấy ngay một bóng giai nhân mê người chiếu rõ ràng lên cửa sổ.

Cổ thon dài, trước ngực là hai đường cong đầy đặn tuyệt đẹp, gợi cảm vô song.

- Ngọc Nhi, nàng về rồi à?

Lúc này trời đã tối, bên ngoài trăng rất sáng, Đường Kính Chi mừng rỡ reo lên, vội vàng vén chăn khoác áo nhảy xuống giường, thắt lưng chưa buộc, giày cũng chẳng đi đã chạy vội ra mở cửa:

- Ngọc

Hô tới đó thì không còn âm thanh nào phát ra nữa.

Một nữ tử hắc y mê người khoanh tay đứng trước cửa sổ, tấm sa đen phủ trên chiếc nón rộng vành buông xuống, phấp phơ trong gió lạnh, che đi khuôn mặt nàng, nữ tử đó thấy Đường Kính Chi ngáy ra đó cười khúc khích, giọng mũi nũng nịu làm xương khớp người ta mềm ra:

- Sao thế, có vài ngày mà tỷ phu không nhận ra Phụng Kiều à?

Lòng thì thầm nghĩ :” Y đã thay đổi rồi!”

Quả thực qua thời gian bị Trương Thiếu Kiệt truy sát, nét thư sinh ốm yếu của Đường Kính Chi không còn, thay vào đó là vẻ rắn rỏi cương nghị, tăng thêm vị nam nhân mà không mất nho nhã, cực kỳ có sức hút.

- Đường ... Đường nhiên nhận ra rồi.

Cô nàng này vẫn thế, mặt thì che kín, nhưng ăn mặc như trêu ghẹo lý trí của nam nhân, Đường Kính Chi lấp bắp đáp, vội vàng thắt dây lưng:

- Hồ cô nương, sao cô tìm được tới nơi này.

- Chưa nói bản cô nương biết người vào cung diện thánh, cho dù là một người dân bình thường, nếu ta muốn tra, cũng dễ dàng tìm thấy.

Hồ Phụng Kiều đáp rất tự tin, thoáng cái giọng lại thay đổi:

- Lạnh thế này mà tỷ phu không mời muội vào phòng à?

- Mau, mau vào sưởi cho ấm.

Đường Kính Chi tim nẩy mạnh một cái, ổn định lại tâm thần phân tán bởi mùi hương trên người nàng, tránh sang một bên nhường đường.

Hồ Phụng Kiều thản nhiên ngồi xuống ghế, còn Đường Kính Chi thì tắt bật đi thắp đèn dầu lên, sau đó tới bên tường bê bốn than tới gần nàng, dùng cời sắt cời cho lửa cháy mạnh hơn, còn đi pha cho Hồ Phụng Kiều một chén trà ấm.

Đường Kính Chi chu đáo tỉ mỉ, còn hạ mình đi phục vụ nữ nhân làm mất Hồ Phụng Kiều thoáng qua chút ngạc nhiên:

- Tỷ phu, xa nhà lâu như thế, huynh viết thư về Lạc thành rồi chứ?

- Viết rồi, hôm qua đã gửi về.

Đường Kính Chi cũng tự rót cho mình một chén trà:

- Trong thư còn dặn tỷ tỷ cô phải bảo trọng thân thể.

- Mai về Lạc thành chứ?

Nghe y nhắc tới tỷ tỷ, giọng Hồ Phụng Kiều lạnh ngay xuống, đưa tay vén khăn sa, nhẹ nhàng thổi một hơi rồi nhấp ngụm trà.

Đường Kính Chi nhìn cặp môi hồng chúm chím đó thoáng thất thần, vội vàng thu ánh mắt lại, cô nàng này tính khí thất thường, không cần thận chẳng biết gây ra hậu quả gì:

- Sợ là trong thời gian ngắn ta không về nhà được nữa rồi.

- Ồ, vì sao?

Hồ Phụng Kiều nghi hoặc hỏi, đột nhiên nường mày, đặt chén trà xuống đi ra mở cửa, rồi quay đầu lại nói chuyện chẳng liên quan câu hỏi trước đó:

- Cần thận với Trương Thiếu Kiệt, hẳn tìm được một người hợp tác bối cảnh mạnh hơn nữa rồi ... Ngoài ra nô gia tới đây là để xem có cơ hội trừ đi vị Ngọc di nương, kiều diễm như hoa của tỷ phu hay không, hi hi.

Nói tới đó cười quynh rữ, bầu ngực cao ngất rung rinh mê người.

- Hồ cô nương, cô và Ngọc Nhi ...

Phong tình điên đảo chúng sinh của Hồ Phụng Kiều làm Đường Kính Chi ngất ngây, tới khi tỉnh lại định hỏi oán thù giữa nàng và Ngọc Nhi thì Hồ Kiều Nô đã phi lên tường, loáng cái đã biến mất hút trong bóng đêm.

Tay đưa ra, Đường Kính Chi đang định gọi tiếng nữa thì có người gõ cổng tiểu viện, cùng một giọng nói quen thuộc truyền vào:

- Mở cửa, ta về rồi.

Ngọc Nhi về rồi.

Đường Kính Chi vội vàng chạy ra kéo then cài cửa.

- Nhị gia, người tiến cung thuận lợi chứ?

Ngọc Nhi thấy Đường Kính Chi tự mình ra mở cửa, biết y lo cho mình, hỏi:

- Chuyện này ...

Đường Kính Chi còn chưa biết mở miệng ra sao thì Ngọc Nhi đã hưng phấn nói:

- Nhị gia, người biết không? Hôm nay ở cổng hoang cung, thiếp nhận ra một tên bộ đầu lục phiên môn năm xưa vây công gia gia thiếp năm xưa ...

- Bên ngoài lạnh, chúng ta vào trong rồi hẵng nói.

Hồng Phong lên tiếng.

Ngọc Nhi đám một tiếng, đi lên khoác tay Đường Kính Chi vừa đi vừa kể:

- Thiếp và sư huynh đi theo sau kẻ đó, phát hiện ra nơi ở của hắn, bọn thiếp định mai ra tay báo ...

- Không được.

Đường Kính Chi vội ngăn cản:

Ngọc Nhi đang cao hứng vì sau bao năm có thể báo thù cho gia gia, câu này như gáo nước lạnh tạt vào mặt nàng:

- Vì sao?

- Ngọc Nhi, nàng nghe ta nói ...

Nhưng Ngọc Nhi không chịu nghe, nghiêng rằng quát:

- Thiếp biết, Nhị gia sợ thiếp thất thủ, sẽ làm liên lụy tới người, tới Đường gia chứ gì?

- Không ...

- Đừng nói nữa, nếu Nhị gia chê thiếp là kẻ chuyên gây họa thì ngay bây giờ cứ bỏ thiếp đi.

Ngọc Nhi nước mắt trào ra, quay người chạy về phía gian phòng sáng đèn.

“Sầm!” Một tiếng, nàng đóng mạnh cửa lại, cài then, người dựa vào tường, yếu ớt từ từ tuột xuống.

Ngọc Nhi mắt nhắm lại, nước mắt trong suốt rơi lã chã như chuỗi hạt đứt, nàng không biết mình thích tướng công thư sinh từ lúc nào nữa.

Vừa xong hét lên một câu như thế, nàng chỉ thấy sống mũi cay xe, tim như có muôn vàn mũi châm đâm vào, từng cảnh từng cảnh từ lúc hai người quen nhau tới nay hiện ra trong đầu.

Khi nàng dùng roi quát y, y cắn răng không rên một tiếng.

Nàng xin y cho mình rời đi, y nói cả đời này không buông tay.

Tới kinh thành, nam nhân hẹp hòi đó không muốn cho nam nhân khác nhìn mình, khoác áo choàng cho mình, cố ý sờ trộm ngực mình.

Đến chỗ đất hoang, y sợ mình đói, lén dấu cho mình hai quả táo.

Rồi đêm ngủ nhờ trong hộ thợ săn, y vùi đầu vào lòng mình, run run hỏi có phải những ám vệ kia đã chết rồi không ...

Chàng bỏ mình sao? Mình không còn được ở bên chàng, không được thấy chàng nói cười nữa ư?

370. Chương 376: Tướng Công Vô Lại.

Đường Kính Chi thấy Ngọc Nhi bỏ chạy, định đuổi theo thì Hồng Phong nói:

- Đường hiền đệ, thù giết người thân không đội trời chung, đệ sợ liên lụy tới Đường gia mà không cho tiểu sư muội báo thù cho gia gia thì quá vô lý rồi đấy.

Thấy Ngọc Nhi hiểu lầm mình, Đường Kính Chi cuống lên, chẳng buồn nói gì với Hồng Phong, chỉ chấp tay một cái rồi đuổi theo, Đường Uy và mấy ám vệ nghe tiếng động chạy ra, lúc này thấy hai vị chủ tử mâu thuẫn, vội vàng lui trở lại phòng.

Tới gần cửa, cách lớp giấy trắng nhìn rõ bóng lưng của Ngọc Nhi run run, Đường Kính Chi gõ cửa gọi:

- Ngọc Nhi, nàng mở cửa cho ta vào đi.

- Không mở.

Ngọc Nhi thẫn thức đáp.

- Đừng, đừng khóc, Ngọc Nhi, ý ta không phải là thế.

Ngọc Nhi kiên cường đã khóc, Đường Kính Chi hốt hoảng nói gấp:

Nhắm chặt mắt, Ngọc Nhi cắn môi, máu chảy ra, nàng hét lớn:

- Không báo thù thì không báo thù, thiếp nghe rồi đó, đã được chưa? Nhị gia đi đi.

Hồng Phong đang đi vào gian phòng bên cạnh, chân khựng lại, mặt lộ vẻ khó tin, nghiêng đầu sang nhìn, tên Đường Kính Chi này rốt cuộc trọng yếu cỡ nào trong lòng tiểu sư muội mà khiến cho tiểu sư muội từ bỏ báo thù cho gia gia.

Đường Kính Chi vỗ mạnh cửa:

- Ngọc Nhi, không phải là ta không cho nàng báo thù, mà hoàng thượng hạ chỉ giữ ta ở lại kinh thành, nên lúc này thực sự không thích hợp để động thủ.

- Cái gì, hoàng thượng muốn Nhị gia ở lại kinh thành?

Ngọc Nhi la hoảng, vội kéo then cài mở cửa ra, nàng còn chưa kịp làm gì thì một bóng người lao tới ôm chặt nàng vào lòng.

Ôm giai nhân trong lòng thật lâu Đường Kính Chi mới buông vòng tay siết chặt, thấy trên mặt Ngọc Nhi đầy dấu nước mắt, đưa miệng tới hôn khô.

Năm xưa ba bộ đầu lục phiến môn liên thủ đánh gia gia nàng trọng thương, Ngọc Nhi mặc dù tin tưởng đơn đầu có thể giết được đôi thủ, nhưng không thể không để lại chút manh mối nào.

Lục phiến môn kinh thành không những nhiều cao thủ võ công còn sở trường truy tung, giải phá án, truy lùng tội phạm.

Biết mình hiểu lầm tướng công thư sinh rồi, Ngọc Nhi không dám nhìn y, ánh mắt né tránh, mặc y khinh bạc.

Hôn khô nước mắt của Ngọc Nhi, Đường Kính Chi trở tay đóng cửa lại, bế giai nhân tới bên giường ngồi xuống, y thực sự không biết nha đầu ngốc này yêu mình sâu như thế từ khi nào, vì mình có thể bỏ mối thủ giết người thân.

Không muốn buông cơ thể yêu kiều đầy sức sống trong lòng ra, Đường Kính Chi cứ như thế ôm nàng, kể chuyện xảy ra từ khi vào cung cho nàng nghe.

Ngọc Nhi vốn rất xấu hổ, mặt cứ đỏ ửng dấu mặt vào ngực y, nhưng nghe tướng công mấy lượt trải qua nguy hiểm, mồ hôi lạnh toát ra, càng xấu hổ vì chỉ biết nghĩ tới mình:

- Nhị gia, thiếp biết sai rồi.

- Sau này đừng gọi Nhị gia nữa, gọi ta là Kính Chi hoặc tướng công đi.

Ngọc Nhi lắc đầu liên hồi, nghe thấy sờn gai ốc rồi, gọi như thế vài lần mồm mọng nước, Đường Kính Chi cười hăng hắc, tay đặt lên cái bụng nhẵn mịn của nàng nhích lên trên từng chút một uy hiếp:

- Có gọi hay không?

Hai bầu ngực là chỗ mẫn cảm nhất trên người Ngọc Nhi, thấy tướng công thư sinh muốn sờ lên đó giờ trò xấu, Ngọc Nhi vội vàng cầu xin:

- Thiếp gọi, thiếp gọi là được chứ gì ... Tướng ... Tướng công.

- Lấp ba lấp bắp, không có thành ý gì cả.

Bàn tay đó đột nhiên nhích lên đoạn nữa, tới dưới chân núi rồi.

- Kính Chi, tướng công

Ngọc Nhi kinh hoàng chấp nhận số mệnh, nhưng miệng nhỏ của nàng đã bị Đường Kính Chi lấp kín, cái bàn tay kia vẫn không buông tha hai con thỏ trắng nõn nang sẵn chắc đầy lực đàn hồi đã nằm trọn trong tay y, toàn thân nàng run rẩy.

Ngậm cặp môi căng mọng, trong miệng có vị tanh mặn, biết trước đó nha đầu ngốc này hạ quyết tâm không báo thù nữa đã làm chuyện không biết thương tiếc bản thân, yêu thương trong lòng càng thêm đậm, rồi chiếc miệng nàng, dọc theo cái cổ ưu mỹ hôn dần xuống dưới.

Hai tay của Ngọc Nhi chẳng biết đẩy hay là ôm, đặt thông lên cổ tướng công thư sinh, luồng lửa nhiệt đôi môi đôi bàn tay kia như xuyên qua da thịt truyền vào trong cơ thể, miệng vừa được giải thoát, lúng búng nói nhanh để át đi tiếng rên khoan khoái chực thoát khỏi miệng:

- Nhị gia, tỳ thiếp đã gọi tướng công rồi mà, người giờ trò xấu ...

Đường Kính Chi lần tay xuống cởi dây lưng của Ngọc Nhi, hai vạt áo lỏng ra, thân thể mềm mại của nàng khiến người ta phải phát cuồng thấp thoáng hiện ra, chỗ nên cong thì cong, chỗ cần tròn thì tròn, vun cao có vun cao, y nuốt nước bọt nói:

- Xấu gì, chẳng phải ta đang thực hiện quyền lực của tướng công còn gì nữa ..

Dưới ánh đèn mờ ảo làn da mịn màng trơn láng của nàng như tỏa một quang sáng nhàn nhạt, làm nàng thêm lung linh ảo mộng, Ngọc Nhi xấu hổ hét khẽ một tiếng nằm xuống kéo chăn che người, nhưng trong lúc vội vàng không kịp che hết xuân quang, mái tóc xoã trên đôi vai trần, cặp đùi ngọc thon thả săn chắc không che kỹ thấp thoáng bờ mông uốn lượn, tròn lẳn trắng ngần ..

Ngón đèn trong phòng vụt tắt, chẳng bao lâu sau trong căn phòng tối chỉ còn tiếng rên rỉ, mơ hồ mang theo tiếng thút thít của nữ nhân, tiếng thở nặng nề của nam nhân hòa trộn vào nhau như bản giao hưởng hoan ca bất tận.

.....

Tiếng gà báo sáng kêu liên hồi đánh thức Đường Kính Chi, mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, một khuôn mặt mê người lọt vào mắt, lúc này trời đã sáng hẳn, ánh mặt trời chiếu qua khe cửa sổ tạo nên những cột sáng mờ ảo, một trong số đó chiếu lên trên giường.

Có một cái gì đó nắm trong tay, Đường Kính Chi theo bản năng bóp véo, đàn hồi đầy nhục cảm, làm Ngọc Nhi đang ngủ ngon rên khẽ một tiếng, nhưng không tỉnh, như con mèo con cuộn người rúc vào lòng y.

Mấy ngày qua kinh thành trời trong xanh, vạn dặm không gợn bóng mây, nhiệt độ ban ngày khá cao, đêm hôm qua sung sướng mê ly nhưng giai nhân xấu hổ nhất định đòi tắt đèn làm y không được nhìn cơ thể mà quý của nàng rốt cuộc thế nào, buông bầu ngực kia ra, nín thở từ từ kéo chăn xuống từng chút một.

Đầu tiên lộ là chiếc cổ trắng tuyệt đẹp, rồi tới hai chiếc xương quai xanh cân đối quyến rũ, ánh mặt trời chiếu lên da thịt sáng óng hoa mắt, rồi tiếp đó đó là hai ngọn ngọc phong hoàn mỹ dù đang nằm vẫn không thay đổi hình dạng, chấm hồng rung rinh vẫn nhô cao, lặng lẽ nằm trên đỉnh núi.

Nhìn rõ ràng cặp nhũ phòng trắng mịn màng, bên trên vẫn còn lưu lại dấu vết giao hoan đêm qua, Đường Kính Chi bất giác nuốt nước bọt đánh ực, định tiếp tục kéo chăn xuống, khám phá khu vườn thần bí mới được y khai phá thì Ngọc Nhi bị tiếng nuốt nước bọt của y đánh thức, phát hiện ra thân trên mình lộ ra ngoài, bên cạnh còn có một nam nhân đang hau háu nhìn, cuống cuồng kéo chăn che lấy đầu.

- Nhị gia, người ...

Trong chăn có tiếng giai nhân vừa then vừa giận:

Ngọc Nhi hoảng loạn kéo chăn quá mạnh, làm nửa trên được che kín rồi, nhưng đôi chân xinh xắn lại lộ ra dưới ánh sáng mặt trời, Đường Kính Chi nghe cách xưng hô của Ngọc Nhi với mình, cười xấu xa nhòai người nắm lấy bàn chân trắng hồng:

- Này, tiểu nương tử, nàng vừa gọi vi phu là gì thế?

Vừa nói vừa gãi lòng bàn chân của nàng.

Nghe Đường Kính Chi cố ý giở giọng vô lại, mặt Ngọc Nhi đỏ dừ, vùng vẫy muốn rút chân lại, nhưng tướng công thư sinh nắm quá chặt không cho nàng toại nguyện, hơn nữa tay còn lần theo chân nàng tìm lên trên:

- Tướng công, thiếp sai rồi.

Con thỏ trắng yếu ớt cầu xin không làm cho con sói xám động lòng, bàn tay hư hỏng của Đường Kính Chi vẫn mân mê cặp đùi tròn săn chắc, Ngọc Nhi không chịu nổi khiêu khích, hô hấp mỗi lúc một trở nên gấp gáp, tới khi vùng kín truyền tới cảm giác tê ngứa, cuống quýt đưa tay ra giữ lấy tay tướng công thư sinh, không cho ý động dấy.

- Ngọc Nhi, nàng nhẹ chút, bóp đau ta rồi.

Đường Kính Chi cố ý kêu lớn, Ngọc Nhi nghe vậy quả nhiên mắc lừa, tay vừa buông ra thì chặn bị y hất tung, sau đó đè lên người.

371. Chương 377: Tình Chàng Ý Thiếp.

Người Ngọc Nhi vừa êm vừa mềm, lại ấm áp, cực kỳ thoải mái.

- Á!

Ngọc Nhi với tư tưởng của người cổ đại, sao chấp nhận được chuyện nam nữ trần truồng ôm nhau giữa ban ngày, đưa tay ra đẩy, nhưng tướng công thư sinh như quý vô lại hai tay ôm chặt eo nàng, căn bản không đẩy nổi, chỉ còn biết đưa tay ôm mặt, giảm bớt ngưỡng ngùng trong lòng.

Thấy Ngọc Nhi xưa nay luôn mạnh mẽ, dưới người mình biến thành tiểu cô nương then thò, không còn chút vẻ nào của con báo cái hung mãnh nữa, lòng Đường Kính Chi trào dâng cảm giác thành tựu mãnh liệt, mắt đảo một vòng, cười gian:

- Tiểu nương tử, gọi thêm vài câu cho tướng công nghe.

- Không, tướng công, mau xuống đi ...

Ngọc Nhi lúc này then tới mức chỉ muốn tìm cái khe nứt nào chui vào cho xong.

Đường Kính Chi rút tay ra, vỗ đét lên bờ hông tròn căng của Ngọc Nhi:

- Dám xem thường mệnh lệnh của vi phu, đáng đánh.

Chẳng biết bao nhiêu năm rồi chưa bị người khác đánh hông, Ngọc Nhi phát ra tiếng kháng nghị mê hồn, buông hai tay che mặt ra, quấy đạp:

- Tướng công, mau buông tay, tha cho thiếp đi, then chết người rồi.

Đường Kính Chi không buông, vuốt ve dọc tấm lưng trần như thoa mỡ của nàng, Ngọc Nhi thì sợ làm tướng công thư sinh bị thương, chẳng còn cách nào, đành kéo chăn che lấy cả hai người.

Thấy Ngọc Nhi lại muốn che mặt, Đường Kính Chi vội giữ lấy tay nàng, cứ như thế nhìn ngắm nàng ở khoảng cách gần. Ngọc Nhi mặt nóng như phát sốt, chỉ còn biết nhắm tịt mắt lại, hàng mi run rẩy, tổ cáo chủ nhân nó đang cực kỳ khấn trương.

Nhìn ngắm khuôn mặt nàng thỏa thuê một hồi, Đường Kính Chi cúi đầu xuống, hôn lên cánh môi hồng ướm át.

Ngọc Nhi lắc đầu né tránh, van vãn:

- Đừng, tướng công, ban ngày, không được ...

- Ai nói ban ngày không được?

Hôn môi không được Đường Kính Chi ngậm dái tai nàng.

- Đừng, thiếp xin chàng đó ...

Ngọc Nhi người bủn rủn:

- Hừm, nằm mơ đi, trước kia nàng quất ta sao không nói tha cho ta.

Đường Kính Chi trượt xuống, miệng chạm tới hai ngọn đồi tuyết.

Ngọc Nhi người cứng đờ, hai mắt mở to:

- Chàng nhớ thù à?

- Dương nhiên

Đường Kính Chi lúc này chỉ lo hưởng thụ cơ thể mê người của mỹ nhân không nghĩ gì, đáp một câu, tới khi thấy Ngọc Nhi không có phản ứng gì mới ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy mặt nàng đã ướm đầm bi thương, nước mắt lặng lẽ chạy theo khóe mắt, Đường Kính Chi hốt hoảng bò lên:

- Ngọc Nhi, Ngọc Nhi, ta, ta chỉ vô tâm lỡ lời, nàng đừng khóc.
- Nếu như sớm biết con người của tướng công, thiếp sẽ không đánh.

Vừa rồi nghe thấy hai chữ “đương nhiên”, Ngọc Nhi cứ như bị đâm một đao xuyên tim, đau đớn đơn vô cùng.

Ôm khuôn mặt Ngọc Nhi, nhìn sâu vào mắt nàng, Đường Kính Chi hết sức thiết tha nói:

- Ta biết, ta biết hết, vừa rồi ta chỉ lỡ lời thôi, ta chưa bao giờ nhớ thù cả, cưới được nàng là phúc cả đời của ta, nàng đừng khóc nữa được không, nhìn nàng khóc làm ta đau lòng ...

Thấy nam nhân nằm trên người mình vẽ mặt chân thành, không phải giả dối, Ngọc Nhi thành linh ôm chặt lấy lưng y, đầu mặt vòng lồng ngực rộng ấm nóng của tướng công.

Bị chuyện vừa rồi phá ngang, dự hỏa của Đường Kính Chi tan đi, chỉ còn lại yêu thương, hơn nữa Ngọc Nhi đêm qua mới phá thân, không chịu nổi lần chinh phạt nữa, ôm nhau thủ thủ những lời tình ái làm Ngọc Nhi chịu không thấu, rất lâu sau hai người mới buông nhau ra, rời giường.

Ăn cơm xong y còn phải vào hoàng cung báo danh nữa.

Ngọc Nhi lúc này cũng đã hiểu phải phục vụ tướng công mặc áo rửa ráy, nàng cầm lấy cái yếm buộc lên người, nhịn đau, đi tú hoa hài, xuống đất khoáng trường sam dầy lên người tướng công, tối gần đưa tay ra buộc cả đai lưng cho y.

Cả người nàng dựa sát vào người Đường Kính Chi, làm y cúi đầu xuống nhìn thấy quá nửa bầu vú trắng mịn, lại ngứa ngáy chân tay bóp một cái.

Bị quấy rối, Ngọc Nhi khó khăn lắm mới hoàn thành được công việc của mình, rồi nhào vội lên giường, kéo chăn che đi xuân quang, xấu hổ nói:

- Nhị ... Khụ, tướng công, hôm nay chàng tự rửa ráy nhé, mai thiếp hầu hạ chàng.

Đường Kính Chi che miệng cười làm Ngọc Nhi đỏ mặt tía tai, nàng không biết lúc mình quay người bỏ chạy, mông trái có dấu tay đỏ, do bị y đánh lúc nãy, y đi tới gần, chính lại chặn cho nàng, hồi nhỏ:

- Ngọc Nhi, còn đau à?
- Ừm, hơi chút.

Ngọc Nhi thấy tướng công thư sinh không cười nữa, mặt đầy thương yêu quan tâm, dù chuyện này làm nàng khó mở miệng, nhưng vẫn lí nhí đáp, hạnh phúc chớp mắt bao phủ trọn cơ thể và trái tim nàng.

Đường Kính Chi dặn dò Ngọc Nhi mấy câu rồi mới rời phòng, vừa vặn Đường Uy lúc này từ bên ngoài về, tay cầm hộp thức ăn, theo sau có một phụ nữ và mấy tiểu nha đầu y phục mong manh chừng mười ba mười bốn tuổi, thấy y, Đường Uy vội đi tới thì lễ:

- Nhị gia, nô tài đi mua đầu bếp và vài tiểu nha đầu, người xem có vừa ý không?

Hôm qua thấy tay Ngọc Nhi nứt nẻ, từ hoàng cung về biết khả năng phải ở lại Ni Lạc Thần lâu, Đường Kính Chi bảo Đường Uy mua ít hạ nhân.

Phụ nữ kia tuổi trên dưới ba mươi, tuy ăn mặc tầm thường, nhưng da dẻ mịn màng, ngũ quan đoan chính, trông không giống người phải chịu cực khổ, có một tiểu nha đầu chừng mười hai tuổi ôm cánh tay nàng, rụt rè nép bên cạnh, len lén đưa mắt nhìn trộm Đường Kính Chi, thấy y nhìn tới vội vàng cúi đầu xuống.

Mấy tiểu nha đầu còn lại đưa nào đứa này gầy gò, đen đúa, mặt mày nơm nớp lo sợ, nhìn là biết xuất thân từ nhà cùng khổ, có điều do người môi giới muốn bán giá tốt nên cho tắm rửa sạch sẽ.

Đường Kính Chi còn chưa nói gì thì đột nhiên Đường Uy quát:

- To gan, thấy chủ tử sao không quỳ xuống!
- Thỉnh an chủ tử.

Phụ nữ dắt theo tiểu nha đầu kia uyển chuyển quỳ xuống, rất đúng tiêu chuẩn, đám tiểu nha đầu phía sau thì cuống cuống quỳ lạy, dập đầu lia lịa, có đứa còn luôn mồm xin tha tội, Đường Kính Chi thấy thế làm lạ, phụ nữ đó hẳn là đại gia khuê tú, không biết trong nhà gặp biến cố gì mà rơi vào tay đám buôn người.

Đường Kính Chi thấy tiểu nha đầu trong lòng phụ nữ đó không tệ, chỉ nó nói:

- Để nó hầu hạ bên người Ngọc di nương đi, những đứa còn lại người tự an bài.

Nói xong y quay người định đi rửa ráy, được vài bước đứng lại nói:

- Mấy tiểu nha đầu này còn nhỏ phân phối mấy việc quét dọn lấy nước là được, ngoài ra các người không được đụng vào người trong viện.

Nghe câu này phụ nữ kia ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy vẻ cảm kích.

Ấm vệ chấp hành nhiệm vụ khá nguy hiểm, cho nên thường ngày đều tranh thủ hưởng thụ, bọn họ tính xấu nhiều, lại khá thô bạo, không hiểu quy củ lắm, Đường Kính Chi kệ họ ở ngoài cờ bạc gái mướn thế nào, nhưng trong nhà, y không cho phép bọn họ xâm phạm nữ tử.

Rửa ráy xong, Đường Kính Chi xách hộp thức ăn về phòng, vừa mở cửa ra thấy Ngọc Nhi đã mặc xong y phục, đang quỳ trên giường cắt chỗ đệm có dấu lạc hồng đêm qua, thấy y không gõ cửa đã xông vào, then đổ mặt.

Đường Kính Chi vội không nhìn thấy, đi tới bên bàn xếp thức ăn, nói:

- Ngọc Nhi, nào, chúng ta ăn cơm.

- Vâng.

Ngọc Nhi gấp miếng đệm cho vào lòng.

Ăn sáng xong, thời gian cũng tới, dặn dò Ngọc Nhi ở lại nghỉ ngơi, cùng Đường Uy cưỡi ngựa tới hoàng cung, cách cửa cung một đoạn giao ngựa lại cho Đường Uy:

- Ta cũng không biết tới khi nào mới ra được, nếu về sớm sẽ tới hiệu ngọc của phủ xem xét.

Lấy yêu bài ra, tiếp nhận tra xét của Vũ Lâm quân, Đường Kính Chi thuận lời vào trong, đi một đoạn mới ngó ra, hôm qua y mới tới đây lần đầu, hoàng cung lớn như thế làm sao y nhớ đường cho được?

Định kiếm người hỏi đường bất ngờ chẳng thấy ai, kể cả quân lính canh gác cũng chẳng có, theo trí nhớ đi một đoạn tính gặp người rồi hỏi, không ngờ chưa đi được bao xa vừa rẽ qua một cổng tròn thì có người quát:

- Người là ai, sao dám cản đường phượng giá!

372. Chương 378: Bài Thơ Rắc Rối.

Đường Kính Chi giật mình thấy phía trước có một đại hán tướng quân dẫn đầu đội nghi trượng dài cầm theo đủ cờ quạt, phía sau là hàng cung nữ rồi tiếp đó là hàng thái giám, tán lọng vàng rợp trời là chiếc kiệu tám người khiêng thêu phượng hoàng, hai bên hai mươi cung nữ, trông rất khi thế.

Thiếu nữ váy hồng đi đầu đội ngũ, thấy đột nhiên có một nam tử đi tới, vội lên tiếng quát.

- Học sinh Đường Kính Chi, được hoàng thượng triệu kiến, vì không nhớ đường, mạo phạm phượng giá, xin nương nường khai ân.

Có thể bày ra thế trận này trong cung, lại có màn che thêu phượng hoàng, trừ hoàng thái hậu chỉ có hoàng hậu, Đường Kính Chi không rõ vị nào, nên khấu đầu gọi nương nường.

Dù hoàng thái hậu, hoàng hậu hay quý phi đều có thể gọi là nương nường.

Thiếu nữ váy hồng kia nghe thế quay lại bên kiệu, nhỏ giọng báo cáo, có thể thấy cung nữ này hiểu lý lẽ, không phải hạng ý thể khinh người.

Đường Kính Chi quỳ một lúc thì có tiếng bước chân đi tới, rồi thiếu nữ kia bảo:

- Đường cử nhân đứng dậy đi, hoàng hậu thứ cho ngươi vô tội.

Hoàng hậu cũng có quyền quản lý ngọc điệp do cáo mệnh phu nhân dâng lên, nên hoàng hậu đoán ra thân phận của mình không làm Đường Kính Chi ngạc nhiên.

Thiếu nữ váy hồng còn gọi một thái giám tới:

- Tiểu Phương Tử, ngươi tới đây, lát nữa đưa Đường cử nhân tới ngự thư phòng diện thánh.

Một tiểu thái giám tuổi chừng mười bốn mười lăm chạy tới, đứng bên cạnh Đường Kính Chi, thiếu nữ váy hồng lệnh đội ngũ tiếp tục lên đường.

Kiếp đi qua, người cầm cờ, lọng nườm nượp nối nhau không dứt, rất hoành tráng làm Đường Kính Chi không khỏi tò mò, liền lớn gan đưa mắt nhìn trộm, không ngờ gặp ngay một đôi mắt phượng nhìn qua khe rèm.

“Toi, bị phát hiện rồi!”

Đường Kính Chi toát mồ hôi lạnh, cúi đầu xuống.

- Đường cử nhân, mời!

Đội ngũ đi xa, tiểu thái giám vung phất trần trong tay, khom người nói nhỏ.

Nghe lời này Đường Kính Chi mới đứng dậy thở phào, thầm nhủ sau này vào cung không những quản lấy cái miệng mà còn quản cả đôi mắt, không lơ ngơ chết oan.

Trên đường đi dò hỏi mới biết thì ra đoạn đường vừa rồi không có ai đứng gác vì biết hoàng hậu sắp đi qua nên đều tới hành lễ rồi.

Đương kim hoàng hậu họ Mạnh, là tiểu tôn nữ của thượng thư lễ bộ Mạnh Khiêm.

Khi Đường Kính Chi tới ngự thư phòng, hoàng thượng mới tan triều không lâu, đang dùng ngọc thiện còn chưa tới, trong phòng chỉ có mấy người quen là Tần Mục, Bàng Vũ, Đỗ Minh, Lư Cương cùng với Bạch Dụ Sinh.

- Học sinh Đường Kính Chi tham kiến các vị đại nhân.

Đường Kính Chi không có quan chức, thấy bọn họ phải thỉnh an trước.

Ba tên Tần Mục, Bàng Vũ, Đỗ Minh không thèm nhìn y một cái, hừ lạnh quay đầu đi, Lư Cương tính tình cương nghị chính trực khề gặt đầu, chỉ có Bạch Dụ Sinh đi tới cười nói:

- Mấy năm trước bản quan nghe tới Lưu Châu xuất hiện vị tài tử trăm năm khó gặp, sau này chúng ta cùng giúp sức bên cạnh hoàng thượng, nên thân thiết với nhau hơn mới được.

Người này lúc nào cũng tỏ ra ôn hòa, nhưng Đường Kính Chi kiêng dè hơn cả đám cuồng ngạo Tần Mục, cẩn thận đối đáp:

- Bạch đại nhân quá lời, học sinh có chút tài mọn thôi.

- Hừm! Đọc sách thánh hiền bao năm, vậy mà chỉ vì phụ mẫu qua đời mà thê không bước vào sĩ đồ, đem đại nghĩa trung quân ái quốc vứt sang một bên, người có tầm nhìn hạn hẹp như thế sao đáng gọi là đại tài tử.

Tần Mục xưa nay luôn tự phụ tài hoa, nghe Bạch Dụ Sinh khen ngợi Đường Kính Chi, khinh bỉ liếc sang phía bọn họ một cái.

- Đúng thế, theo bản quan thấy chỉ là đứa trẻ con quần phụ mẫu mà thôi.

Bàng Vũ cũng lên tiếng phụ họa:

Bạch Dụ Sinh khề lắc đầu với Đường Kính Chi, ý bảo mặc kệ bọn chúng, kéo y sang một bên, chợt Lư Cương nghiêm mặt nói:

- Phụ mẫu của Đường cử nhân vì lo cho con mà bệnh qua đời, Đường cử nhân lòng day dứt, đó là lẽ thường tình, tuy lời thề độc kia có hơi quá thiếu suy nghĩ, nhưng khi đó Đường cử nhân còn nhỏ có thể cảm thông được, hai vị đại nhân nói thế là sai rồi.

Tính hấn cương trực thẳng thắn, không phải vì ai quen ai thân mình mà nói giúp người đó.

Đỗ Minh năm nay chưa tròn 20, xốc nổi háo thắng, cũng là tài tử một phương, không phục nói:

- Bản quan tuy tới 16 tuổi mới đỗ cử nhân, nhưng tự nhân văn tài không kém Đường cử nhân, hay là giờ chúng ta làm vài bài thơ, phân cao thấp?

- Ý Đỗ đại nhân rất hay, vậy thì ta cũng tham gia góp vui.

Bạch Vũ là tên chuyên đâm bị thọc chọc bị gạo nói:

- Trừ không thi lấy công danh, học sinh còn thể không ngâm thơ làm đối nữa, sợ là không nhận lời với các vị đại nhân được.

Đường Kính Chi tuy trong lòng bực bội, nhưng không muốn có xung đột với đám ngu xuẩn này nên chỉ khom người, giữ giọng bình hòa nói.

- Không dám thì thôi, cần gì phải lấy cớ này cớ nọ.

Tần Mục phát tay áo nói:

- Tần đại nhân nói câu này lại sai nữa rồi.

Giọng vô cảm của Lư Cương lại vang lên:

- Nhân vô tín bất lập, Đường cử nhân không nhận lời là hợp lẽ.

Đám Tần Mục biết tính Lư Cương nên không tranh cãi với hắn, Bàng Vũ còn định xúi bẩy thêm thì bên ngoài có giọng truyền:

- Hoàng thượng giá đáo.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Cả đám không cãi nhau nữa, vội quỳ xuống tung hô:

Hoàng đế trẻ như có chuyện gì gấp, đi nhanh vào thấy Đường Kính Chi thì mặt lộ vẻ vui mừng:

- Các ái khanh bình thân, Đường cử nhân cũng đứng lên đi.

Tới bên ghế ngồi xuống, phẩy tay cho đám Tần Mục ngồi, hắn bảo thái giám đưa cho Đường Kính Chi một tờ giấy nói:

- Đường cử nhân hãy xem bên trên viết cái gì?

Đường Kính Chi nhận lấy tờ giấy mở ra xem liền ngớ người, lại là bài thơ Vọng Lư Sơn bộc bố mà y ăn cắp bản quyền.

- Đường cử nhân, bài thơ này do người làm phải không?

Hoàng đế trẻ cấp thiết hỏi:

Đường Kính Chi liếc nhìn Toàn công công, người này chỉ tới Lạc thành một ngày mà tra được cả mấy chuyện này, đúng là tử mị:

- Bẩm hoàng thượng, mấy tháng trước học sinh ra ngoài thành dâng hương, nơi đó có một địa danh tên Thính Đào Các, nhất thời thi hứng nổi lên cho nên sáng tác ra.

- Vậy mà còn nói thề độc không ngâm thơ làm đối, thì ra người chủ tâm lừa gạt bọn ta.

Tần Mục đứng bật dậy bất mãn nói:

Bàng Vũ đảo mắt một vòng chêm vào:

- Đường cử nhân coi thường bọn ta không xứng thi thố với đại tài tử người?
 - Đường cử nhân, bản quan còn tưởng người trọng chữ tín, giữ hiếu đạo, là người chí tình, không ngờ lại là kẻ nói dối không chớp mắt lấy một cái, lần này xem như bản quan nhìn nhầm người rồi.
- Lư Cương nghiêm mặt quay người đi, tỏ vẻ khinh thường con người Đường Kính Chi.
- Hoàng đế trẻ ngơ ngác nhìn bọn họ hỏi:
- Các người có mâu thuẫn à?
- Bạch Dụ Sinh thông thả thuật lại chuyện vừa qua một lượt, hoàng đế trẻ cười ha hả:
- Tàn ái khanh, không cần so tài nữa đâu, luận văn tài, Đường cử nhân đúng là cao hơn các khanh một bậc đấy.
 - Cái gì?
- Đỗ Minh nhảy dựng dậy:
- Còn chưa tỷ thí, hoàng thượng đã biết y hơn bọn thần một bậc ư?
- Hoàng đế trẻ không đáp, ngâm lại bài thơ kia, đám Tàn Mục chấn kinh, bài thơ này câu từ không hoa lệ, nhưng ý cảnh hùng tráng, cảnh thác lớn cao ngàn trượng như đang đổ sầm sầm trong đầu bọn họ.
- Bạch Dụ Sinh ngâm lại lần nữa, gật gù tán thưởng:
- Hay, quá hay, bài thơ này đủ lưu truyền thiên cổ, không biết Đường cử nhân đặt tên là gì?
- Hoàng đế trẻ cũng hiếu kỳ nhìn Đường Kính Chi, Kế Toàn chép lại bài thơ này cho hẳn không có tên.
- Hoàng thượng, khi đó học sinh nhìn cảnh tượng tráng lệ của Thính Đào Các bất giác sinh cảm xúc đọc ra bài thơ này, lòng hổ thẹn vì phá lời thề, nào còn dám đặt tên cho nó.
- Đường Kính Chi cười khổ không thôi, không ngờ một lần lỡ miệng mà sinh ra lăm chuyện như thế.

373. Chương 379: Thư Phòng Luận Kế.

- Hoàng đế trẻ phẩy tay:
- Thơ hay như thế sao không thể không có tên, Đường cử nhân hay là giờ người nghĩ cho nó một cái tên đi.
- Đường Kính Chi quỳ xuống:
- Học sinh đã phạm sai lầm một lần, phải lấy đó cảnh cáo bản thân, không dám phạm sai lầm lần thứ hai, xin hoàng thượng thứ tội.
- Lần đầu có thể nói là cảm xúc đột phát, nếu có lần thứ hai thì cái tiếng bất tin y phải mang chắc rồi.
- To gan, dám kháng hoàng lệnh sao?
- Tàn Mục đột nhiên xen miệng vào:
- Đường Kính Chi vẫn quỳ trên mặt đất không nói, hành động này của y có mục đích để chuyển bài thơ kết thúc ở đây, về sau không ai có thể nói ra ra nói vào y không giữ lời nữa, dù sao y dám trái thánh lệnh đủ chứng minh y không có ý phá lời thề rồi.
- Hoàng đế trẻ ngạc nhiên, nếu nói tới kháng hoàng lệnh thì tên Tàn Mục này phạm vào nhiều nhất, giờ lại lên tiếng chỉ trích người khác làm hẳn hơi buồn cười.
- Hắn không phải kẻ ngốc, biết nếu tiếp tục ép Đường Kính Chi mà y từ chối thì mất uy vọng sẽ ảnh hưởng, thở dài nói:
- Đáng tiếc, thật là đáng tiếc, bài thơ hay như vậy mà lại không toàn vẹn. Đường cử nhân đứng dậy đi, trăm không trách tội.

Đường Kính Chi tạ ơn đứng dậy, đám Tần Mục thấy hoàng thượng không trách tội y thì đều tức tối.

- Hoàng thượng, hôm nay trong triều các đại thần có tấu chuyện gì trọng yếu không?

Giống như thường lệ, Lư Cương là người đầu tiên lên tiếng hỏi tới chính sự.

Hoàng đế trẻ nghe thể tinh thần đi xuống, lắc đầu nói:

- Hôm nay binh bộ dâng tấu, nói người Ngột Thử có động tĩnh, tổ chức những nhóm nhỏ vượt biên giới quấy nhiễu cướp bóc.

Lư Cương lại hỏi:

- Không biết ý Lưu đại nhân ra sao ạ?

Lưu đại nhân mà hần nói là Lưu Hoắc, giữ chức thượng thư binh bộ.

Phương bắc gặp thiên tai mất mùa nhưng người Ngột Thử xâm phạm vì bọn họ không chỉ cướp bóc không chỉ có lương thực, còn có người đem về làm nô lệ cùng các loại vật tư mà hoang nguyên A Nhĩ Kim thiếu thốn.

- Kiến nghị của Lưu ái khanh là tử thủ biên quan, nhưng muốn tử thủ được thì lương thực và các vật tư mùa đông nhất định phải sung túc.

Hoàng đế trẻ đau đầu day huyệt thái dương, giờ quốc khố trống không rồi, lấy đâu tiếp tế cho biên quan?

Thấy hoàng thượng thở ngắn than dài, ba tên Tần Mục hung hăng nhìn về phía Đường Kính Chi, y thì lơ đi coi như không thấy.

Than thở một hồi, hoàng đế trẻ đột nhiên nghiêng rằng nói:

- Quốc khố trống không đã đủ làm trầm phiền lòng rồi, đáng hận nhất là đám quan văn trong triều lại dâng tấu muốn trầm phái sứ giả đi giảng hòa với người Ngột Thử, nói có thể cung ứng cho bọn chúng chút lương thực vật tư, để thể hiện vương triều Minh Hà ta thiện tâm thương dân.

- Nhảm nhí.

Tần Mục là người đầu tiên nhảy ra phản đối:

- Đám người Ngột Thử đó là thứ không thông giáo hóa, bội tín bội nghĩa, lòng lang dạ sói. Chỉ cần không có cái ăn là đi cướp, vương triều Minh Hà chúng ta lập quốc bao năm, chúng từng đây năm xâm phạm cướp bóc, thù không đội trời chung, sao có chuyện giảng hòa.

Đỗ Minh luôn tự phụ văn võ toàn tài, hiên ngang bước ra nói lớn:

- Tử thủ cũng không phải là cách, biên giới rộng lớn như thế, nếu chia quân trấn thủ thì phải biết bao nhiêu cho đủ, như thế chẳng hóa giao quyền chủ động cho bọn chúng khiến bách tính bì dầy vò sao? Hoàng thượng cho thần một cánh quân thọc sâu vào hoang nguyên A Nhĩ Kim cho bọn chúng không dám

- Các khanh nói đúng lắm.

Lời này cực hợp tâm ý háo thắng không chịu cúi đầu nhận thua của hoàng đế trẻ, hần vỗ tay tán thưởng, chút phật ý vì trước đó Tần Mục trách Đường Kính Chi kháng lệnh đã hoàn toàn tan biến.

Mối quan hệ giữa Vương triều Minh Hà và bộ lạc trên hoang nguyên A Nhĩ Kim phần nào tương tự Trung Quốc và Mông Cổ ở thế giới cũ của Đường Kính Chi, đúng sai phải trái mỗi bên có cái lý của mình, lập trường của mình, đúng sai miễn bàn, tạm thời không cần biết quan văn hèn nhát hay cổ hủ, Đường Kính Chi thấy tạm thời giảng hòa hóa giải căng thẳng cũng không tệ, nhưng mà điều kiện thì phải bàn bạc, nhưng nhìn thái độ hoàng đế trẻ thể kia y quyết không bao giờ nói ra những lời này.

- Hoàng thượng, vi thần mong sớm ngày lên triều, để chia sẻ ưu tư cho hoàng thượng.

Đường Kính Chi đang trầm tư thì đột nhiên Tần Mục quỳ xuống dập đầu nói, đám Bàng Vũ Đỗ Minh cũng làm theo.

Vốn hoàng đế trẻ và đám Tần Mục nói chuyện hợp ý, đang cùng nhau nói xấu quan văn trên triều, bàn luận việc đưa quân chinh phạt, lấy lại long uy, mây đen trong lòng tan đi từng chút một, câu này làm mặt hắn cứng đờ, lại buông tiếng thở dài.

Thì theo tổ chế của Vương triều Minh Hà, sau khi tròn 15, đông cung thái tử có thể tự bổ nhiệm một số đại thần nhất định, vì bọn họ phò tá hoàng đế tương lai, nên phẩm cấp có thể đề bạt tới tam phẩm, có điều những đại thần đông cung lại không ở trong danh ngạch bách quan trong triều.

Nói rõ hơn một chút thì những đông cung đại thần này chỉ có hư danh, có lẽ phẩm cấp rất cao, nhưng lại không có chức vị và quyền lực thực sự. Nếu như không phải trước kia đã có quan chức, ngay cả tư cách lên Kim Loan Điện nghị triều cũng không có.

Đương nhiên đó chẳng phải là tổ chế có vấn đề, mà là vị hoàng đế trẻ này làm việc theo ý thích không theo quy củ, nếu là trước kia thái tử lựa chọn đông cung đại thần đều chọn bách quan trong triều, thường thì là lấy người từ viện hàn lâm, những người chức vị cao nhưng không có quyền lớn, thường không thuộc bè đảng, sau này thái tử đăng cơ lấy danh nghĩa phò trợ tân hoàng đăng cơ có công để tiến chức là điều hợp lý.

Nhưng vị hoàng đế trẻ này chê đám viện sĩ hàn lâm không phải hủ nho chỉ biết ra rả nói lời thành hiền, thì lại là hạng trôn như thạch, thế là hắn ngó nghiêng tìm kiếm một thời gian chẳng nhìn trúng một ai.

Về sau hoàng thượng chỉ phái một vài đông cung đại thần cho, hắn cũng không vừa mắt người nào. Còn đám Tần Mục do hoàng đế trẻ sai người đi nghe ngóng tài tử bốn phương, sưu tầm đem về đông cung.

Kết quả đúng là đám Tần Mục rất hợp khẩu vị của hoàng đế trẻ, sau khi tiên hoàng giá băng, hắn muốn đề bạt những đại thần đông cung này lên triều nghị chính, không ngờ bị bách quan ngăn cản, nhất là ba vị nội các đại học sĩ quỳ quyết lấy cái chết can gián, cuối cùng kinh động tới hoàng thái hậu, thế là hoàng đế trẻ bị mẫu hậu trách mắng một hồi, không dám hạ thánh chỉ cưỡng ép nữa.

Đám Tần Mục cũng biết cái khó của hoàng thượng, những bọn chúng tự cho mình có tài kinh bang tế thế, không thể mang cái phẩm cấp hão được.

Hoàng đế trẻ thì cảm thấy có lỗi với mấy trợ thủ đắc lực, lòng áy náy, lại nghĩ, những người này nếu chịu như Đường cử nhân, không ra triều làm quan, chỉ đứng sau rèm hiến kế cho mình thì tốt biết mấy, bất giác trước kia không vui vì Đường Kính Chi không chịu ra làm quan lại thành tán thưởng.

- Ài, các ái khanh hãy bình thân đi.

Hoàng đế trẻ đỡ hờ một cái, muốn chuyển hướng đề tài nên nói:

- Đường cử nhân, chuyện người Ngột Thử xâm phạm biên cương, ngươi có cái nhìn thế nào?

Đường Kính Chi không ngờ hoàng thượng lại hỏi tới mình, nghe chừng hoàng đế trẻ nổi giận có ý sai quân xuất chinh, cân nhắc rồi nói:

- Học sinh cho rằng lấy chống cự làm chính, kế mưu làm phụ.

-Ồ, câu này tức là sao?

Hoàng đế trẻ không nghĩ Đường Kính Chi lại nói một câu như thế, bị khơi lên hứng thú, người khác trong thư phòng cũng nhìn cả sang.

- Bẩm hoàng thượng, người Ngột Thử gan lớn trùm trời, dám xâm phạm biên cương chúng ta, giết con dân, hủy thành trì của Minh Hà, thần thần không đội trời chung với chúng.

Tuy y thuộc phái chủ hòa, nhưng vừa rồi thấy thái độ không chịu thỏa hiệp của hoàng thượng, nên nói một câu biểu lộ lập trường trước:

- Nhưng hiện phương bắc lòng người rối loạn, người Ngột Thử lại giỏi cưỡi ngựa, giống ngựa tốt hơn của chúng ta, cho nên muốn đánh người Ngột Thử còn phải tính kế lâu dài mới được, nếu không chỉ hao binh tổn tướng. Còn phòng thủ, chỉ cần thủ binh vững chắc ở Dương Bình Quan, Sơn Hải Quan, người Ngột Thử ắt không dám tiến sâu sợ bị cắt mất đường về, phương bắc lại gặp thiên tai, người dân không nam hạ thì đã vào thành trì lớn, không có nhiều lương cho chúng cướp bóc để lấy chiến nuôi chiến. Nên thần cho rằng triều đình phải lấy việc cung ứng lương thực vật tư cho mùa đông cho binh sĩ làm trọng, nếu không ăn

không no, mặc còn không đủ, lấy đâu sức để kháng cự với người Ngột Thử hung mãnh. Hơn nữa hậu cần không đảm bảo, quân sĩ sinh oán hận, sĩ khí sa sút.

374. Chương 380: “đường Phủ Lớn”.

- Đường cử nhân nói phải! Vậy câu kế mưu làm phụ có ý gì?

Những lời này hợp tình hợp lý hoàng đế trẻ nghe lọt tai, không giống như đám quan văn mồm ra rả việc binh là việc bất tường, là hung khí thiên hạ, không phải thứ quân tử nên dùng làm tức giận nhưng đó là lời tiên hiền, hẳn không thể phản bác được.

Thực ra hoàng đế trẻ không biết trước đó Vương Xương Long xuất binh lập chiến tích lấy lòng, tiếp đó con ông ta Vương Tích nổi nghiệp cha giành lại không ít đất đai cho vương triều, làm thời gian qua phe quan võ được thể lẫn át, đám quan văn mới bàn nhau nghĩ cách cầu hòa, chuyện này chỉ có thể do quan văn làm, lấy lại uy tín cho văn thần.

Thực chất đây còn là cuộc đấu tranh giữa hai phe văn võ.

- Học sinh cho rằng binh giả, quỷ đạo dã. Chỉ cần thắng đối phương, bất kỳ thủ đoạn gì cũng có thể dùng ...
Y chưa nói hết câu hoàng đế trẻ đã sang mắt lên:

- Đúng, câu này nói rất hay, trầm ghét nhất đám hủ nhỏ ba câu là lời thánh hiền ra, nào là việc binh là việc bất tường, không nên dùng, nào là Vương triều Minh Hà ta mang lòng nhân ái, lễ nghĩa nếu cũng dùng binh đáp trả có khác gì đám man di ... Trầm nghe nhầm tai rồi.

Đám Tần Mục vốn cũng nghĩ như thế, nhưng thấy Đường Kính Chi nói ra được lòng hoàng thượng thì bỏ suy nghĩ ban đầu, quay sang tìm sơ hở trong lời nói của y để đả kích.

- Kế của thần là bề ngoài thì nghe theo ý kiến các đại thần, phái sứ tiết sang đàm phán với người Ngột Thử, nhưng lại ngầm lấy lợi ích nhất định ra trao đổi với bộ lạc có thực lực không yếu có đủ năng lực tự bảo vệ mình không bị thôn tính, lại không đủ mạnh xâm nhập biên quan của chúng ta, để bọn họ từ bỏ ý định đánh chúng ta. Như vậy người Ngột Thử không thể đoàn kết thành một khối, quân số quấy nhiễu chúng ta cũng sẽ giảm đi, thậm chí nội bộ bọn chúng còn sinh nghi kỵ lẫn nhau, dẫn tới nội chiến ...

- Hay, chủ ý này không tệ.

Hoàng đế trẻ đứng dậy, đi đi lại lại suy nghĩ, bắt đầu tính tới chi tiết thực thi:

- Hoàng thượng, kế của học sinh không nhất định sẽ thành công, nhưng phái sứ tiết đi đàm phán, ít nhất có thể tranh thủ thời gian để chúng ta chuẩn bị hậu cần cho biên quan. Còn nữa kế này không đem ra thảo luận trong triều, sợ nhiều người biết khó giữ được bí mật ...

Hai bên đánh nhau bao đời, người Ngột Thử không phải chỉ là hạng ngốc dễ tin, chưa chắc đã mắc bẫy, nhưng chỉ cần khiến bọn chúng nghi kỵ lẫn nhau, đề phòng bộ lạc khác đâm sau lưng là đủ rồi, hoàng đế trẻ gật đầu:

- Đường cử nhân nói đúng, thế này, trầm giao cho Tề Đức Thịnh xử lý.

Đám Tần Mục thấy hoàng thượng đã định dùng kế của Đường Kính Chi nên gật đầu phụ họa, nhưng Đường Kính Chi nhú mày, chuyện quan trọng như thế sao giao cho tên thái giám xử lý được, biên quan không vững, tình lực triều đình đổ dồn về phía đó, Diên Cơ sẽ càng lộng hành.

Đường Kính Chi không phải là kỳ thị thái giám, thậm chí là thương hại bọn họ, nhưng thừa nhận thái giám ít học, tầm nhìn đại cục không có, chỉ thích háms lợi, điều này lịch sự bao đời đã chứng minh rồi, thái giám nắm quyền không được kết cục nào tốt, y vốn không muốn đắc tội với đám thái giám nhưng phải lên tiếng ngăn cản:

- Mặc dù năng lực Tề công công rất xuất chúng, nhưng liên quan tới việc dùng binh đánh trận, nên học sinh cho rằng nên để Tề công công hiệp trợ các đại nhân của binh bộ, như thế kín kẽ hơn.

Lời này vừa nói ra tức thì khiến Toàn Kế dừng sau long ý, cùng Lý Chân thường ngày theo hầu sát bên hoàng đế trẻ đều nhìn y.

Lần trước chuyện bán đất Đường Kính Chi đã lên tiếng ngăn cản hoàng thượng giao toàn bộ chuyện bán đất cho Tề Đức Thịnh xử lý, giờ lại thêm chuyện này, chẳng lẽ vị Đường cử nhân này cũng giống bách quan trong triều, coi thường đám người cơ thể tàn khuyết chúng ta?

Đường Kính Chi bất đắc dĩ giờ bỏ đi là không được thì phải suy tính cách bảo vệ bản thân qua y có liên tưởng bản thân đối diện với hoàng thái hậu và hoàng đế giống như thân phận hạ nhân ở Đường phủ, điểm yếu của y là không hiểu chuyện chính trị, nhưng y không ra làm quan tức là loại bỏ đi được điểm yếu này rồi, còn hoàng cung chỉ giống như một Đường phủ lớn hơn mà thôi.

Ví như coi hoàng thái hậu là lão thái quân, hoàng đế là Đường nhị gia y, còn hoàng hậu là Lâm Úc Hương, như thế có thể đem mọi thứ quay trở lại môi trường quen thuộc rồi, giờ y là hạ nhân phải nâng cao địa vị trong lòng chủ tử.

Làm việc bên cạnh hoàng đế, đúng hai sai chỉ là thứ yếu, quan trọng là có được thiện cảm và tin cậy của hoàng đế, làm việc gì cũng suy nghĩ tới cảm thụ của hoàng đế trước tiên, hiện đám Tần Mục không có thiện cảm với y, nếu không nhanh chóng được hoàng đế tán thưởng thì e kết cục không hay, nên bất kể thế nào y cần phải lấy lòng các chủ tử để đứng vững chân trong cái « Đường phủ lớn » này trước đã.

Hoàng đế trẻ sai Toàn Kế đi báo cho Tề Đức Thịnh và binh bộ thượng thư, định thưởng cho y cái gì đó nhưng mà hôm qua hoàng thái hậu trước khi đi có nói người này không được phong quan chức, chỉ được ban tước vị, mà tước vị thì từ thời lập quốc tới giờ phong thưởng rất nghiêm ngặt, không thể tùy ý, chỉ nói:

- Đường cử nhân, kể này nếu thành, về sau trăm ắt có phong thưởng.

- Tạ ơn hoàng thượng.

Thấy Đường Kính Chi không được lợi ích gì, trong lòng đám Tần Mục mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Dù chưa được cái gì, nhưng Đường Kính Chi nhìn ra hoàng đế trẻ đã tán thưởng y hơn rồi, chỉ thế là quá đủ.

Đang bàn việc đột nhiên có một thái giám tuổi chừng ba mươi vội vàng chạy vào, quỳ rạp xuống đất mừng rỡ lên trời:

- Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương bảo nô tài về cung xin cho Hồ thái y tới phủ lễ bộ thượng thư một chuyến.

Đường Kính Chi ngạc nhiên, chẳng lẽ hoàng hậu vừa xuất cung không lâu kia có bệnh đột phát.

Hoàng đế trẻ sắc mặt hơi biến đổi:

- Chẳng lẽ bệnh tình của Kim phu nhân xấu đi?

- Bẩm hoàng thượng, Kim phu nhân mắc phong hàn, nhưng ... Nhưng lão nhân gia ngại thuốc quá đắng, khuyên thế nào cũng không chịu uống thuốc.

Thái giám kia đáp:

- Vạy truyền chỉ của trẫm, lệnh Hồ thái y tới phủ Mạnh đại nhân xem bệnh cho Kim phu nhân!

- Tuân chỉ!

Thái giám kia bỏ dậy, định đi.

Kim phu nhân? Hẳn là trưởng bối của hoàng hậu.

- Chậm đã.

Đầu óc Đường Kính Chi vận chuyển mau chóng, đây chẳng phải cơ hội có thể lấy lòng « hoàng hậu – Lâm Úc Hương » sao, nên lên tiếng ngăn thái giám kia lại, hỏi:

- Hoàng thượng, cho học sinh hỏi vị công công này một câu, phải chăng Kim phu nhân chỉ mắc phong hàn, không muốn uống thuốc?

Hoàng đế trẻ không ngờ y đột nhiên hỏi cái này, tò mò hỏi lại:

- Chẳng lẽ Đường cử nhân còn có nghiên cứu y học.

- Bẩm hoàng thượng, học sinh tuy không hiểu y thuật, nhưng tiện nội say mê y thuật ...

Tần Mục thấy Đường Kính Chi “chơi trội” hết lần này tới lần khác thì cực kỳ khó chịu, quát:

- Nếu Đường cử nhân không thông y thuật thì có gì cần công công đi truyền thái y? Gây cản trở trị bệnh cho Kim phu nhân thì người gánh được tội không?

- Tiện nội có luyện được một loại dược hoàn, có thể uống trực tiếp với nước, dù có hơi đắng, nhưng so với uống thuốc sắc thì đỡ hơn nhiều lắm.

Đường Kính Chi lờ Tần Mục đi, cho tay vào lòng lấy ra một bình sứ màu xanh dâng lên:

Bình thuốc này trước khi lên đường Lâm Úc Hương bảo y mang theo, dùng trong lúc cấp kỳ, trên người y còn có cả mấy loại thuốc trị bệnh thông dụng khác.

-Ồ, lại còn có thứ thuốc thế à?

Hoàng đế trẻ lần đầu nghe thấy chuyện dược hoàn trị phong hàn, bảo Lý Chấn nhận lấy bình ngọc trình lên.

Tò mò mở nút ra, đổ dược hoàn chừng hạt đỗ màu đen ra tay, hoàng đế trẻ đưa lên mũi ngửi, nghi hoặc hỏi:

- Đường cử nhân, dược hoàn này có thể trị được phong hàn thật à?

- Nhà thần ở Lạc Thành có mở hiệu thuốc tên Tế Sinh Đường, bán loại thuốc này cho nạn dân, chưa khỏi vô số, học sinh dám lấy đầu đảm bảo dứt khoát có thể trừ được bệnh.

Đường Kính Chi nói vô cùng tự tin:

Hoàng đế trẻ cũng không nghĩ có ai dám mạo hiểm mất đầu đi lừa gạt quân chủ một nước, nghĩ rồi cho dược hoàn vào bình trả lại:

- Nếu Đường cử nhân đã nắm chắc như thế vậy hãy theo Hồ thái y tới phủ Mạnh đại nhân một chuyến xem sao.

375. Chương 381: Hiến Thuốc.

-Hồ thái y hiện là vị y sư có phẩm cấp cao nhất trong hoàng cung, thường ngày chỉ xem bệnh bắt mạch cho người thuốc cấp bậc tần phi trở lên, càng phụ trách trực tiếp theo dõi sức khỏe của hoàng thượng, chuyên trị các chứng bệnh cảm mạo phong hàn, cho nên không có ý chỉ của hoàng thượng dù là hoàng hậu cũng không thể lệnh ông rời cung khám bệnh cho người thân.

Thái giám kia lĩnh chỉ đi tìm Hồ thái y còn Đường Kính Chi thì do một tiểu thái giám dẫn đường, rời hoàng cung trước.

Đợi ở cửa hoàng cung không lâu thì thấy thái giám trung niên dẫn một quan viên mặt đỏ thông, để râu ba chòm hoa râu, tay ôm hộp thuốc đi tới.

Không cần phải đoán cũng biết là Hồ thái y rồi, Đường Kính Chi chủ động chào hỏi:

- Học sinh Đường Kính Chi thỉnh an Hồ đại nhân.

Hồ thái y cười hiền hòa không nói gì, đỡ hồ y đứng dậy.

Thái giám trung niên nói:

- Hoàng hậu nương nương đang nóng lòng chờ đợi, chúng ta cưỡi ngựa đi cho nhanh.

Hồ thái y tuổi đã cao nhưng gân cốt dẻo dai nhanh nhẹn lên ngựa, cùng hai người còn lại phi gấp tới phủ lễ bộ thượng thư.

Thượng thư cấp bậc chỉ kém nội các đại học sĩ, quan viên tòng nhất phẩm, tuy thế nhìn bề ngoài thì Mạnh phủ tuy cổng cao lớn uy nghi hơn không ít, nhưng diện tích có thể nói thua xa hào phú một phương như Đường phủ, nhưng không có nghĩa là Mạnh phủ ít tiền hơn hay vị Mạnh đại nhân này là thanh quan, có điều ở dưới vành mắt hoàng thượng nên kín đáo một chút vẫn hơn, không thể phô trương quá, hơn nữa kinh thành Ni Lạc Thần đất chật người đông tắc đất tắc vàng, nên chẳng thể xây to.

Trước Mạnh phủ thị vệ hoàng cung đứng kín mít, Đường Kính Chi còn chưa kịp quan sát kỹ xung quanh thì bị thái giám trung niên kéo đi, Hồ thái y kia bước chân cũng vù vù, hơi thở vẫn đều đặn, nhìn là biết am hiểu đạo dưỡng sinh.

Rẽ trái quẹo phải một hồi chóng cả mặt, ba người tới tới trước hậu viện Mạnh phủ, thị vệ cung nữ đứng dọc từ cổng phủ tới tận nơi này, đám thị vệ thì mặt nghiêm mắt thẳng, đứng như tượng, đám cung nữ lại tỏ ra hứng thú với y, đưa mắt nhìn theo.

Đường Kính Chi chưa vào hậu cung, chủ yếu chỉ nhìn thấy thái giám thị vệ, nên dù đi rất nhanh, không kịp ngó nghiêng phủ thượng thư nó ra làm sao, nhưng cung nữ y lại nhìn rất kỹ, tuy không phải nàng nào cũng quốc sắc thiên hương, nhưng được cái mặt mũi thanh tú vóc dáng cân đối, tuy khuôn mặt muôn vẻ song vóc dáng cao thấp gầy béo như cùng đập một khuôn, nhất là bọn họ mặc phục sức y trang nhau nên trông rất thích mắt.

Bọn họ vừa tới cửa hậu viện thì vừa vắn gặp một lão giả tuổi chừng sáu mươi, mặt mày có vẻ lo lắng đi ra.

- Nô tài thỉnh an Mạnh đại nhân.

Thái giám trung niên quỳ xuống thi lễ:

Hồ thái y và Đường Kính Chi thì chỉ khom lưng thi lễ.

Vị đó là lễ bộ thượng thư Mạnh Khiêm, ông ta chẳng để ý tới thái giám trung niên và Đường Kính Chi, đỡ hồ Hồ thái y, nói:

- Đứng dậy đi, mấy ngày qua tiện nội sinh bệnh, nhưng ương ngạnh như trẻ con không chịu uống thuốc, hôm nay phải làm phiền Hồ thái y rồi.

- Mạnh đại nhân khách khí, đây là bổn phận cả hạ quan.

Hồ thái y đứng dậy đáp:

Thái giám trung niên thấy bọn họ khách khí chào hỏi nhau, sốt ruột xen vào:

- Mạnh đại nhân, hoàng hậu nương nương đang đợi nô tài phải đưa Hồ thái y và Đường cử nhân vào ...

Mạnh Khiêm không nhận ra Đường Kính Chi, lúc đầu không để ý còn nghĩ là thư đồng gì đó của Mạnh Khiêm, ai ngờ không phải, dừng nói là phủ thượng thư, dù là Đường phủ cũng không thể để nam nhân xa lạ tùy ý vào hậu viện, nhú mày nói:

- Trình công công, vị Đường cử nhân này là ...

- Bẩm đại nhân, Đường cử nhân do hoàng thượng hạ chỉ phái tới xem bệnh cho Kim phu nhân.

Nghe nói là người hoàng thượng phái tới, Mạnh Khiêm dù không vừa lòng nhưng không dám ngăn cản, do dự một chút để bọn họ tới viện tử của Kim phu nhân.

“Té ra Kim phu nhân là thê tử của thượng thư đại nhân, nãi nãi của hoàng hậu! Chẳng trách có thể kinh động đại giá hoàng hậu tới thăm.” Đường Kính Chi lúc này mới biết thân phận Kim phu nhân.

Ba bọn họ đi qua cửa tiểu viện, Trình công công quỳ xuống trước chính phòng, nói:

- Hoàng hậu nương nương, nô tài phụng lệnh hoàng thượng đưa Hồ thái y và Đường cử nhân tới xem bệnh cho Kim phu nhân.

Hoàng hậu ngồi bên giường, tay cầm chén ngọc khuyên Kim phu nhân uống thuốc, vì còn cách một gian phòng nên không nghe rõ, vội lệnh:

- Đi vào đi.

Đường Kính Chi đi sau cùng theo hai người kia đi vào, qua ngưỡng cửa là ngửi thấy mùi đàn mộc thoang thoang, loại mùi này có tác dụng ngưng thần, hỗ trợ ngủ say, y chưa kịp nhìn nhiều thì hai người đi trước đã bước qua rèm cửa, nên bước nhanh theo, tiếp đó thấy hoàng hậu đương triều.

Vị hoàng hậu này tuổi chừng mười sáu mười bảy, mặc váy vàng mũ phượng xinh đẹp tuyệt trần, mi như trăng non, mắt tựa thu thủy, rèm châu trên mũ phượng rủ xuống càng làm tăng thêm mấy phần ý vị, thấy y đi vào tỏ vẻ kinh ngạc, môi anh đào hơi há ra, muôn phần quyến rũ.

Mạnh hoàng hậu không ngờ ngoài thái y còn có một thanh niên tuấn tú, hơi sững sốt rồi giao chén ngọc cho thiếu nữ váy hồng bên cạnh, tay để trước bụng, mặt nghiêm lại, ngồi thật ngay ngắn.

Đường Kính Chi lúc quỳ xuống thỉnh an, ánh mắt không chịu thành thực liếc nhìn phía trước, vừa vặn thấy cổ tay Mạnh hoàng hậu cầm chén thuốc lộ ra ngoài một đoạn, thâm nhú mảy.

Mạnh hoàng hậu nghiêm nghị nói:

- Đứng dậy cả đi, Hồ thái y, Kim phu nhân gần đây tuổi cao, tính tình chuyển biến lớn, như quay về thời trẻ con vậy, ăn cơm phải dễ, uống thuốc chớ đắng, người bên cạnh khuyên thế nào cũng không uống, ông thấy phải làm sao?

- Bẩm hoàng hậu, loại bệnh này của Kim phu nhân trong cổ thư đã có ghi chép, loạn chứng do tuổi tác gây ra, không thể chữa trị, điều duy nhất có thể làm là dỗ phu nhân vui như dỗ trẻ con, phu nhân vui vẻ rồi sẽ tự động uống thuốc.

Hồ thái y đứng dậy lắc đầu đáp:

Kim phu nhân là chính thê của Mạnh Khoan, năm nay đã trên sáu mươi, sở dĩ gọi bà là Kim phu nhân vì sau khi tân hoàng đăng cơ, hạ chỉ phong bà làm tứ phẩm cáo mệnh phu nhân, “Kim phu nhân” là phong hiệu ngự tử.

Mạnh hoàng hậu nghe thấy không có thuốc chữa trị thì chỉ biết thở dài, lệnh Hồ thái y tìm Kim phu nhân bắt mạch, Đường Kính Chi thì từ đầu tới giờ vẫn đứng bên cửa, mặt có vẻ trầm tư.

Hồ thái y đi tới bắt mạch cho Kim phu nhân, xác định đúng là chỉ ngẫu nhiên mắc phong hàn, không có gì đáng ngại, có điều Kim phu nhân tuổi cao, nếu không uống thuốc ngay, để bệnh xấu đi sẽ có hậu quả không dám tưởng tượng.

Tới đây thì Hồ thái y cũng hết cách ông ta có thể bốc loại thuốc tốt nhất, nhưng Kim phu nhân có uống hay không phụ thuộc vào người bên cạnh bà ta.

Xác thực là phong hàn rồi Đường Kính Chi mới khom lưng đi lên nói:

- Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng sở dĩ muốn học sinh tới đây là vì học sinh có biện pháp khắc phục chuyện Kim phu nhân không chịu uống thuốc.

Rồi lấy bình ngọc màu xanh trong lòng ra:

- Trong bình ngọc này chứa được hoàn chữa phong hàn, mỗi ngày uống ba lần, mỗi lần hai hai viên, tôi đã hai ngày sẽ bình phục.

Hoàng hậu ra hiệu cho thiếu nữ váy hồng trình lên, lấy ra một viên ngửi thử rồi để Hồ thái y kiểm tra.

Hồ thái y cũng lần đầu tiên gặp loại thuốc này, xem xét thật kỹ được hoàn mấy lần mới nhú mảy nói:

- Thứ được hoàn này đúng là luyện chế từ các loại thuốc trị phong hàn, nhưng trị bệnh được hay không thì vi thần không dám khẳng định.

- Bẩm hoàng hậu nương nương, thứ thuốc này do đích thân tiên nội chế luyện thành, cứu chữa cho vô số nạn dân Lạc thành, tuyệt đối không có vấn đề.

Đường Kính Chi tự tin nói:

Nhưng người mắc bệnh là nãi nãi của Mạnh hoàng hậu, nàng không dám qua loa, trầm ngâm một lúc lâu lại hỏi:

- Hồ thái y, ông thực sự không còn cách nào để Kim phu nhân uống thuốc sao?

376. Chương 382: Khoảng Cách Chênh Lệch.

Điều này ... Chỉ còn cách kiên nhẫn khuyên nhủ, để Kim phu nhân uống từng chút từng chút một thôi.

Hồ thái y tuy y thuật cao minh nhưng người bệnh không phối hợp thì ông cũng hết cách.

Mạnh hoàng hậu trước đó khuyên lâu lắm rồi mà Kim phu nhân không chịu uống, biết khuyên không ăn thua, đành nói:

- Vậy để Kim phu nhân uống thử một viên được hoàn xem sao.

Đường Kính Chi nghe vậy thì mừng rỡ, hiện nay hoàng thượng không cho y đi, vậy ở cái “Đường phủ lớn” này y càng lấy lòng nhiều chủ tử càng tốt, nhất là vị chủ tử trong yếu thể này, liền bảo thiếu nữ váy hồng cách dùng thuốc.

Thiếu nữ váy hồng rót nước, nhìn Mạnh hoàng hậu lần nữa, thấy hoàng hậu gật đầu, mới đưa thuốc tới bên miệng Kim phu nhân đỡ dành bà uống, nhưng Kim phu nhân vừa ngậm được hoàn vào miệng đã nhổ phỉ ngay ra:

- Đáng lắm ta không uống.

- Thế này phải làm sao đây?

Mạnh hoàng hậu lúc này hơi hoảng nhìn sang Hồ thái y mà nàng tin tưởng hơn, Kim phu nhân mắc bệnh đã một ngày trời, vì không ai khuyên nổi mới kinh động tới phượng giá của nàng, nàng thì giờ là hoàng hậu, không thể tùy ý xuất cung, dù nhà nàng ngay trong kinh thành cũng không thể tùy tiện ở lại qua đêm.

- Chuyện này ...

Hồ thái y biết làm sao, nếu là bệnh nhân bình thường ông bóp miệng bắt nuốt vào là xong, nhưng Kim phu nhân thân phận cao quý, ai dám làm như vậy?

- Hoàng hậu đừng lo, học sinh có cách để Kim phu nhân uống thuốc.

Trước đó lúc Kim phu nhân uống thuốc, Đường Kính Chi quan sát kỹ, dù bà ta tính tình biến đổi, thành trẻ con, nhưng vẫn hiểu bị bệnh phải uống thuốc, thực sự muốn uống thuốc rồi, nhưng vì được hoàn hơi to, cho nên khi uống dừng lại một chút, vị đắng lan ra lưỡi.

Nói rồi Đường Kính Chi không đợi hoàng hậu hạ lệnh, đi sang bên lấy nước rửa tay, chia được hoàn thành sáu phần, như thế dễ uống hơn, còn chưa yên tâm lại bảo hạ nhân Mạnh phủ đi lấy một đĩa mật ong, nói với thiếu nữ váy hồng:

- Cô nương, có thể chấm ít mật rồi cho Kim phu nhân uống.

- Cách này đúng là không tệ, nhưng liệu có ảnh hưởng tới hiệu quả của thuốc không?

Hồ thái y hầu hạ trong cung, làm việc thận trọng, hơn nữa y đạo không cho phép tùy tiện, nên ngăn lại hỏi.

Mạnh hoàng hậu cũng không yên tâm.

Đường Kính Chi đảm bảo:

- Hồ thái y yên tâm, mật ong sẽ không làm ảnh hưởng tới hiệu quả của thuốc.

Thấy Đường Kính Chi nói tự tin như vậy hoàng hậu bảo thiếu nữ váy hồng cho Kim phu nhân uống thuốc lần nữa, lần này Kim phu nhân thấy ngọt tất nhiên không nhổ ra nữa, thậm chí uống hết sáu phần còn muốn uống thêm, kết quả mọi người phải cho bà ăn mật không.

Vấn đề đã được giải quyết mọi người đều vui mừng, Mạnh hoàng hậu mời mọi người ra đại sảnh ngồi.

Tại đại sảnh, Mạnh hoàng hậu đoan trang ngồi ở chủ vị, Mạnh Khiêm tuy là gia gia của nàng nhưng trước mặt tôn nữ cũng chỉ có thể đứng nghe Mạnh hoàng hậu nói chuyện.

- Đường cử nhân, nếu như được hoàn có thể trị được bệnh cho Kim phu nhân, bản cung nhất định bẩm lên hoàng thượng, ban thưởng cho người.

Đường Kính Chi vội khom lưng thi lễ:

- Tạ ơn hoàng hậu nương nương.

Tuy hoàng gia phong thưởng là cao nhất rồi, Mạnh Khiêm vẫn phải tỏ thái độ:

- Nếu chuyết kinh trị dứt bệnh, lão phu trọng tạ.

Tiếp đó hàn huyên vài câu, Mạnh hoàng hậu muốn đi giá về cung.

Nhưng đột nhiên Đường Kính Chi đi ra khấu đầu nói:

- Hoàng hậu nương nương, học sinh có điều muốn khải tấu.

- Đường cử nhân có chuyện gì, nói đi.

Mạnh hoàng hậu không trách tội Đường Kính Chi lỗ mãng, ngồi trở lại hiếu kỳ hỏi:

- Chuyện này ...

Đường Kính Chi khó xử nhìn Hồ thái y và Mạnh Khiêm.

Ấy, chẳng lẽ còn có chuyện bí mật muốn tấu, Mạnh hoàng hậu cũng hiểu chuyện ngọc điệp, biết vì sao Đường Kính Chi được triệu vào cung diện thánh, nên hứng thú bị khơi lên vài phần.

Ở Vương triều Minh Hà lễ nghi quy củ cực nặng, nam nữ càng có nhiều điều kiêng kỵ, thế nhưng tới hoàng gia thì có khác biệt vi diệu. Ví dụ nếu đổi lại là quý phụ hào môn khác mà Đường Kính Chi công khai xin gặp riêng sẽ rất là vấn đề, gây ra quá nhiều thị phi, nhưng xin gặp hoàng hậu trong trường hợp như thế này lại không có kiêng kỵ quá lớn như thế.

Vì sao? Y là thần tử, còn nàng là hoàng hậu, đẳng cấp quá chênh lệch, nếu người khác có nghi kỵ thì nghĩ ngay tới tranh đấu quyền mưu là chính chứ không phải tư tình nam nữ.

Như lấy Đường phủ ra mà nói, khách nam tới nhà, Lâm Úc Hương không tiện ra tiếp, nhưng nàng xử lý sự vụ, sao có thể không tiếp xúc với những nam quân sự hay những gia đình nam, đó là điều bình thường không có vấn đề gì.

Khoảng cách chủ tử và hạ nhân đã lớn, khoảng cách hoàng hậu và thần tử càng lớn hơn nữa.

Có điều dấu thế nào cũng không hợp quy củ lắm, Mạnh hoàng hậu đang do dự thì thấy Đường Kính Chi dùng tay phải nắm lấy cổ tay trái.

- Mạnh đại nhân, Hồ thái y, các người lui trước đi.

Mạnh hoàng hậu tức thì quyết định dứt khoát.

Hồ thái y cáo lui, đi lùi mấy bước rồi mới xoay người rời đại sảnh, Mạnh Khiêm thì hơi nhú mào nhìn hoàng hậu.

Giờ phút này tâm tư Mạnh hoàng hậu không ở vào chuyện kia, vẫy tay bảo ông ta lui, Mạnh Khiêm khiêng không còn cách nào đành chấp tay tuân lệnh.

Lúc này trong đại sảnh chỉ còn thiếu nữ váy hồng vẫn đứng bên Mạnh hoàng hậu, còn cung nữ thái giám tuy không lui ra nhưng đứng ở cửa đại sảnh, đại sảnh này rất rộng, xa như thế không lo người khác có thể nghe thấy điều gì, Đường Kính Chi nói:

- Hoàng hậu nương nương, thứ cho học sinh trước đó vô tình nhìn thấy cổ tay người có một vết sẹo.

Mạnh hoàng hậu nhìn động tác lúc này của y là đoán ra được rồi, nghiêm mặt nói:

- Nếu người có cách chữa lành vết sẹo, bản cung sẽ thứ cho người vô tội.

Ngọc thể của hoàng hậu trừ hoàng thượng ra thì nam nhân khác sao được nhìn, theo luật Vương triều Minh Hà, tội của Đường Kính Chi không chặt đầu cũng phải móc mắt, nhưng y thấy vị hoàng hậu này tính tình có vẻ hiền hòa, cho nên mới dám đánh liều nói chuyện này.

Dám nói ra tất nhiên y nắm chắc trị được, Đường Kính Chi lấy ra một bình ngọc màu trắng, bên trong đó chứa kim sang được do Lâm Úc Hương luyện chế:

- Bẩm hoàng hậu, đây là kim sang được do tiện nội luyện chế, xoa lên vết thương, dù không tới mức không để lại sẹo, nhưng vết tích rất mờ, gần như không thể nhìn thấy.

-Ồ, mau đưa lên đây!

Vết sẹo trên cổ tay Mạnh hoàng hậu đó trước đó không lâu, do nàng không may làm vỡ chén trà, do sợ người khác biết, nàng giữ kín việc này, cho nên mới để lại vết màu trắng khá rõ.

Nếu đổi lại là một phụ nữ bình thường, bên trong cổ tay có vết sẹo không phải là vấn đề gì, nhưng đối với Mạnh hoàng hậu mà nói, đó là tai họa.

Trong cung có hơn ba ngàn giai lệ, dù nàng quốc sắc thiên hương cũng chẳng nổi trội hơn người khác, đem so ra chỉ hơn chút xíu mà thôi, nàng sợ hoàng thượng chê mình có tỳ vết không xứng ái nữa.

Thiếu nữ váy hồng nhận lệnh đi tới nhận lấy bình ngọc màu trắng dâng lên trước mặt hoàng hậu.

Lúc này Đường Kính Chi mới lên tiếng lần nữa:

- Hoàng hậu, mặc dù thứ thuốc này hiệu quả, nhưng muốn trừ đi vết sẹo, hoàng hậu cần chịu chút đau đớn....

- Hả?

Mạnh hoàng hậu không hiểu:

- Tức là hoàng hậu cần phải rạch một vết thương lên chỗ vết sẹo, sau đó mới rắc thuốc lên ...

Đường Kính Chi giải thích:

- To gan, phượng thể hoàng hậu nương nương trân quý nhường nào, sao có thể tùy tiện.

Thiếu nữ váy hồng biến sắc mặt, quát khê cắt ngang lời y:

Mạnh hoàng hậu thì xua tay, ý bảo thiếu nữ váy hồng im lặng, suy một lúc nàng thu bình ngọc vào ống tay áo, hiển nhiên nàng đã quyết định dùng nói.

- Đường cử nhân, nếu nó thực sự có hiệu quả, bản cung sẽ không quên người.

Đối với Mạnh hoàng hậu mà nói, thứ thuốc này quý trọng hơn cả bất kỳ thứ ngọc ngà trân báu nào:

- Dạ tạ hoàng hậu nương nương.

Đường Kính Chi khấu đầu tạ ơn.

Tiếp đó hoàng hậu hồi cung, Hồ thái y và Đường Kính Chi cũng rời Mạnh phủ.

377. Chương 383: Tình Tứ Trong Tiểu Viện.

Rời phủ thượng thư thì đã là giờ Dậu, nhiệt độ bắt đầu hạ xuống, Đường Kính Chi cảm khái ở Lạc Thành thì y là chủ tử giờ tới Ni Lạc Thần lại thành hạ nhân, ngoài cười nhún vai cười tự trào thì còn biết làm sao?

Y xác định phương hướng rồi đi tới một cửa hiệu bán ngọc của Đường gia, kinh thành đông người, cho tới tận lúc này người qua kẻ lại vẫn cứ hết sức tấp nập.

Cửa hiệu này cách hoàng cung không xa, Đường Uy ở đó đợi y, thấy chủ tử tới, vội vàng lên đón:

- Nhị gia, hôm nay tiến cung thuận lợi chứ?

- Thuận lợi!

Nhắc tới chuyện hôm nay Đường Kính Chi rất hài lòng.

Lệnh chưởng quầy cửa hiệu này là do năm ngoài Đường Kính Chi đề bạt lên, hỏi han tình hình một hồi rồi cùng Đường Uy lên ngựa rời thành.

- Nhị gia, nô tài vừa bàn bạc với Lệnh chưởng quầy hay là chúng ta mua một tiểu viện trong thành, nếu không ngày nào cũng ra thành vào thành rất bất tiện.

Ngồi trên lưng ngựa Đường Uy đề nghị:

Lúc đầu không định ở lại lâu nên không tính tới việc này, giờ xem ra phải làm thôi, Đường Kính Chi cười ngựa một lúc mà mặt lạnh cứng rồi:

- Ủ, người xem đó mà làm.

Vừa đi vừa nói chuyện đã tới cổng tiểu viện, Đường Kính Chi chưa kịp gõ cửa thì đã nghe thấy tiếng bước chân, rồi cửa viện từ mở ra, một phụ nhân tóc vấn cao, mặc váy hồng lọt vào mắt ...

- Ngọc Nhi.

Mỹ phụ trước mắt khuôn mặt xinh tươi, hồng thắm dải lụa đào, làm bầu ngực no căng cùng cặp mông mẩy nổi bật hết sức bắt mắt, khiến trời chiều ngả dần sang buổi tối như bừng sáng, Đường Kính Chi kinh ngạc thốt lên, Ngọc Nhi xưa nay không mặc váy đen thì cũng nam trang vậy mà lại mặc váy hồng.

Nhìn tướng công thư sinh há hốc mồm, Ngọc Nhi cúi đầu xem lại khắp một lượt, không thấy có vấn đề gì, mới hỏi nhỏ:

- Tướng công, thiếp mặc váy hồng không đẹp sao?

- Không, không, đẹp lắm.

Đường Kính Chi vẫn nhìn nàng ngây dại, tay bất giác đưa tay ra muốn ôm nàng vào lòng, sao không hiểu Ngọc Nhi vì y mới trang điểm xinh đẹp như thế.

Ngọc Nhi lại bị cử động của y làm giật nảy mình, giữa đường giữa cửa còn có người nhìn, tướng công sao có thể to gan như thế, vội vàng tránh đi, chỉ nói:

- Tướng công, chúng ta về phòng thôi, thức ăn đã được chuẩn bị xong rồi.

- À, ừ ...

Đường Kính Chi lúc này mới tỉnh lại, nghiêm mặt cùng nàng đi về phòng.

Tiểu viện này không lớn, tất nhiên không có nhà ăn riêng, khi ăn cơm ai nấy ăn luôn trong phòng ngủ của mình, vừa bước qua ngưỡng cửa, Đường Kính Chi dùng gót chân đóng cửa lại.

“Ưm” Ngọc Nhi tránh không kịp, cánh môi hồng nhuận bị Đường Kính Chi lấp kín, đồng thời tay y sờ soạng khắp cơ thể nóng bỏng của nàng, Ngọc Nhi ban đầu chỉ vùng vẫy cho có lệ, hô hấp trở nên gấp rút, cơ thể mẫn cảm nhanh chóng bị Đường Kính Chi làm nóng sôi từ từ nhắm mắt, mũi phát ra tiếng ư hử như lên cơn sốt, hàm răng nàng bị công phá, lưỡi nàng bị tóm gọn, toàn thân run rẩy mềm nhũn đi, phía dưới bụng âm ỉ truyền lại từng đợt sóng nóng bỏng có điều tức thì nàng cũng như nhớ ra điều gì, đẩy mạnh Đường Kính Chi ra.

Đường Kính Chi không hiểu ra sao, định hỏi thì thấy một khuôn mặt đang há mồm trợn mắt ra đứng đó nhìn bọn họ trân trân.

Xấu hổ chết thôi, Ngọc Nhi ôm mặt, chạy biến vào gian trong.

Đó là tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi trước đó được Đường Kính Chi chỉ định tới hầu hạ Ngọc Nhi, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh nam nữ thân thiết nên đứng như điểm huyệt tại đó.

Đường Kính Chi mặt khá dày, nhưng trước mặt một tiểu cô nương vị thành niên âu yếm nữ nhân của mình cũng đỏ mặt:

- Ta đói rồi, người đi chuẩn bị thức ăn đi.

- A .. Dạ dạ!

Nha hoàn kia choàng tỉnh, chạy vù ra khỏi phòng.

Thấy tiểu nha đầu này hoảng hốt tới mức thiếu chút nữa va đầu vào cửa, Đường Kính Chi cười hăng hắc, vén rèm đi vào gian trong.

Ngọc Nhi đang nằm úp trên giường, bộ dạng như không còn mặt mũi nào thấy ai, Đường Kính Chi chẳng nói chẳng rằng nhào bổ tới như hổ đói.

- Á, tướng công, đừng ...

- Đừng dừng lại hả? Ta biết mà ...

Đường Kính Chi giờ thích nhất bộ dạng má đào phớt đỏ, xấu hổ thẹn thùng của nữ hiệp ngang tàng này.

Ngọc Nhi thẹn vô cùng, vùng vẫy không cho Đường Kính Chi toại nguyện, hai người ôm nhau lăn lộn mấy vòng trên giường, kết thúc thắng lợi thuộc về kẻ mạnh, nàng ôm chặt Đường Kính Chi từ sau lưng, không cho y giở trò xấu:

- Tướng công, trời còn chưa tối, cơm còn chưa ăn mà.

Vô không bằng người, sức cũng thua người ta, Đường Kính Chi xị mặt ra, nhưng không còn cách nào, lúc này điều duy nhất mà y có thể làm là nghiêng răng nghiêng lợi thề ăn cơm xong tới lúc nghỉ ngơi, sẽ cho mỹ nữ sau lưng biết tay.

- Tướng công ..

Ngọc Nhi sợ Đường Kính Chi giận thận, cắn môi, dùng giọng mũi nũng nịu gọi một câu, đồng thời bầu ngực no căng cũng cọ cọ lên lưng y.

Đường Kính Chi toàn thân bủn rủn, đang định thương lượng một phen thì nghe thấy gian ngoài có người đi vào, tiếp đó là giọng như ôn nhu nhẹ nhàng truyền tới:

- Nhị gia, Ngọc di nương, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi.

Ngọc Nhi đáp lại rồi vội buông tay ra nhảy xuống giường.

Đường Kính Chi cố làm ra vẻ hung dữ trừng mắt nhìn Ngọc Nhi rồi mới ngồi dậy, Ngọc Nhi dù biết tướng công thư sinh tình tình ôn hòa, không dễ nổi giận, nhưng nam nhân mà lại yếu hơn nữ nhân đúng là mất mặt, đi tới giúp y sửa sang lại y phục lấy lòng.

Hai người ra tới gian ngoài thì thấy một phụ nhân mặc váy lam, hai tay đặt trước bụng, đứng đợi bên bàn, thấy họ tay đặt nhẹ lên eo, chân khụy xuống vừa đủ, thi lễ vạn phúc rất tiêu chuẩn:

- Nô tỳ thỉnh an Nhị gia, Ngọc di nương.

- Đứng dậy đi.

Không còn ở trong Đường gia đại viện, không lo đề phòng chuyện đến tai Đường lão thái quân, hay các tỷ muội, Ngọc Nhi bớt đi rất nhiều điều kiêng kỵ, thoải mái lên tiếng trước cả Đường Kính Chi, tới bên bàn ăn ngạc nhiên thốt lên:

- Hân Như, toàn bộ thức ăn trên bàn do một mình người làm sao?

- Bẩm Ngọc di nương, đúng là do nô tỳ làm.

Đường Kính Chi nhận ra phụ nhân này, chính là đầu bếp Đường Uy mua về, dung mạo thanh thoát, có vài phần nhu mì yếu đuối, làm người ta yêu thương, tiểu nha đầu trước đó nhìn thấy y và Ngọc Nhi hôn nhau chắc là con gái nàng, không biết nó có kể cho mẹ nghe không?

Đúng như Đường Kính Chi đoán, phụ nhân được gọi là Hân Như đó thi lễ lần nữa nói:

- Nữ nhi của nô tỳ không hiểu chuyện, nhìn chuyện không nên nhìn, nô tỳ nhất định giáo huấn nó một trận, mong Nhị gia và Ngọc di nương khai ân.

Ngọc Nhi đỏ mặt tía tai không biết phải trả lời thế nào, Đường Kính Chi phát tay nói:

- Chuyện nhỏ thôi, người không cần phải giáo huấn nó.

- Đa tạ Nhị gia khai ân.

Hân Như ngẩng đầu lên cảm kích nhìn Đường Kính Chi, nha hoàn thiếp thân bên chủ khó tránh khỏi gặp phải chuyện như vừa nãy, nhưng đứng tròn mắt ra nhìn như con nàng làm hồng chuyện của chủ là tội lớn, gặp phải chủ dữ một chút là ăn đòn chết thôi.

- Hân Như, người đi ăn cơm đi, không cần ở đây hầu hạ đâu.

Ngọc Nhi vẫn xấu hổ vô cùng, nên lên tiếng bảo Hân Như lui ra, rồi chu đào gấp thức ăn cho Đường Kính Chi:

- Tướng công, người thử món này.

Đường Kính Chi vô lại há mồm ra, ý tứ khỏi phải nói, muốn nàng dứt cho. Dù biết trong phòng không có người ngoài, Ngọc Nhi vẫn theo bản năng nhìn ra cửa một cái rồi xấu hổ dứt thức ăn vào miệng y.

Hạnh phúc này Đường Kính Chi không muốn hưởng một mình, cũng gấp một miếng ớt xào dứt cho Ngọc Nhi ăn, Ngọc Nhi dù mặt mông, nhưng nàng thực sự muốn được tướng công nàng yêu dứt thức ăn cho, há miệng nhỏ, ngậm thức ăn vào miệng, rồi hai tay ôm má nóng ran, nàng chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình lại làm cái chuyện xấu hổ này.

Thế là cả hai cứ thế dứt cho nhau ăn, vui vẻ vô cùng, hạnh phúc quăn quật lấy cơ thể tâm linh hai người.

378. Chương 384: Con Hồ Nổi Giận.

Ăn một lúc, Đường Kính Chi kể lại lại chuyện vào cung ngày hôm nay :

- ... May nhờ có được hoàn do Úc Hương luyện chế, mà ta lấy lòng được của Kim phu nhân và hoàng hậu

Nói tới đó đưa bất giác ngừng lại, nhắc tới Lâm Úc Hương, lòng nổi lên nhớ nhung vô hạn.

Gặp ngón tay mà tính thì y đã rời nhà được một tháng rồi, nãi nãi đã trị hết độc chưa, các nàng có khỏe không, chuyện khai hoang không biết thế nào, rồi hai tên Từ Thức và Bàng Việt kia đang làm trò gì hôm y đi lên kinh diện thánh, hai tên đó cười rất gian.

Không nhắc tới thì thôi, nhắc rồi hết chuyện nợ tới chuyện kia choán lấy tâm trí.

Vừa nghe tướng công thư sinh nhắc tới Lâm Úc Hương, nụ cười trên môi Ngọc Nhi cứng lại, lòng có chút không vui.

Đường Kính Chi không phát hiện ra, uống cạn một chén rượu, chợt nhớ nói:

- Ngọc Nhi, hôm qua trước khi nàng về muội muội của Kiều Kiều có tới, nói Trương Thiếu Kiệt tìm được chỗ dựa lớn, bảo ta phải tăng cường phòng bị. Phải rồi, hôm qua nàng gặp Hồng huynh có hỏi xem rốt cuộc nàng và Hồ Phụng Kiều có thù không đội trời chung gì không?

- Nhị gia, hôm qua thiếp hỏi Đại sư huynh rồi, có chút manh mối, nhưng còn chưa dám khẳng định.

Ngọc Nhi mặt lạnh xuống, mắt sắc như dao:

Thấy Ngọc Nhi như vậy, Đường Kính Chi hỏi vội:

- Ngọc Nhi, Hồng huynh đã nói với nàng điều gì?

- Nhị gia, nếu sự thực đúng như thiếp đoán thì sư huynh muội thiếp và Hồ cô nương đó, ắt không chết không thôi! Chuyện này chàng đừng hỏi nữa, vả lại dù chàng có thuyết phục được thiếp và Đại sư huynh không báo thù thì vị Hồ cô nương đó cũng không chịu buông tha đâu.

Đường Kính Chi chỉ biết thở dài, hiện ám vệ tổn thất nặng nề, mà kẻ địch ngày càng mạnh lên, y vốn định cùng bắt tay với tổ chức của Hồ Phụng Kiều, tình hình này xem ra đành phải bỏ thôi.

Ăn tối xong, bát đĩa để hạ nhân thu dọn, hai người quay về gian trong, cách giường Ngọc Nhi bước càng chậm, tim đập thình thịch như muốn vọt ra ngoài:

- Nhị gia ... Á ..

Ngọc Nhi đi trước, vừa mới quay mình, định cởi áo cho tướng công thư sinh thì bị Đường Kính Chi đẩy ngã xuống giường.

- Tướng công, ưm, đèn còn chưa ... Chưa tắt mà ...

Chỉ chốc lát cơ thể Ngọc Nhi bị Đường Kính Chi vuốt ve cho nóng rực, bủn rủn, người nhũn ra, hai bầu ngực phập phồng như sóng cuộn.

Đường Kính Chi bất kể đèn tắt hay chưa, đầu vùi vào cổ Ngọc Nhi hôn hít loạn bậy, đèn càng sáng càng tốt, như thế y mới có thể nhìn cho rõ xuân quang vô hạn phía dưới.

Váy hồng tuột xuống, đôi mắt Ngọc Nhi sáng sánh xuân tình, cố gắng áp xuống hơi thở dốc, nàng đưa tay ra rút một cây cương châm ở hông, phải tới ném tới cây châm thứ ba mới tắt được ngọn lửa trên bàn ...

Trong phòng tối xuống, chỉ còn lại tiếng rên rỉ khuấy động lòng người truyền ra sau tấm màn lay động ...

Sáng ngày hôm sau, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đều dậy muộn một canh giờ, có điều cho dù trời đã sáng hẳn, Ngọc Nhi vẫn kéo tướng công thư sinh lười biếng muốn ngủ nướng rời giường, chỗ này không vừa có công cụ để luyện tập ám khí, vừa không kín đáo cho nên y chạy bộ trong sân mấy chục vòng.

Được ái tính tuổi tằm, Ngọc Nhi như đóa hóa rũ bỏ sương giá bao phủ bên trên, tươi tắn mê hoặc, làm trong quá trình chạy bộ Đường Kính Chi không kìm được thò tay ra phá quấy làm tiểu nha hoàn lần nữa phải cuống cuống bỏ chạy ...

Hoàng thượng muốn Đường Kính Chi buổi trưa mỗi ngày tới hoàng cung, nhưng không nói rõ thời gian, Đường Kính Chi tránh phải ở riêng với đám Tần Mục nảy sinh va chạm không đáng có nên cố ý tới muộn một chút.

Được thái giám dẫn đường tới ngự thư phòng, hoàng thượng đã tới nơi, được cho phép vào, y phát hiện sắc mặt hoàng đế trẻ đành lại, mắt rùng rục lửa giận, không biết chuyện lớn gì đã xảy ra.

Con hổ hôm nay tâm trạng không tốt, Đường Kính Chi khấu đầu đứng sang một bên, im lặng không nói gì, cẩn thận tránh đụng chạm vào nó.

- Đường cử nhân, sáng nay trẫm thu được một bản tấu khẩn cấp, trên đó báo Vương Mông, Trương Tú, Âm Lôi cùng với mười mấy quan viên trên đường áp giải tới kinh thành bị người ta phục kích, toàn bộ đã chết.

Im lặng hồi lâu, hoàng đế trẻ mới nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Cái gì? Bọn chúng chết cả rồi?

Đường Kính Chi giật mình thốt lên:

Thoáng ngạc nhiên y bình thường trở lại, chuyện này thường thôi, Diên Cơ sao có thể để Vương Mông bình an lên kinh thành.

Chỉ trách mình hồ đồ không nghĩ ra sớm hơn.

Hoàng đế trẻ hừ một tiếng.

Lúc vừa nghe tin này hoàng đế trẻ tức bễ phổi, đám quan viên địa phương này ăn tìm gấu gan báo rồi, dám giết mười mấy quan viên, dù bọn chúng là tội thân phạm tội thì vẫn là quan viên triều đình, chỉ hấn mới có quyền xử trí! Trong mắt chúng còn thiên tử nữa không, còn long tộc nữa không?

Nếu như trước đó hoàng đế trẻ còn thấy lời Đường Kính Chi hơi thối phồng, hiện giờ hấn tin hấn rồi.

Chủ đề lại dính tới mình, Đường Kính Chi không thể vờ câm điếc được nữa, dè dặt hỏi:

- Vậy hoàng thượng định tính xử lý thế nào?

Tần Mục đột nhiên đứng ra nói lớn:

- Đường nhiên là hạ chỉ bắt đám Điền Cơ, Trịnh Thắng về kinh!

- Vạn lần không thể!

Đường Kính Chi vội ngăn cản:

Hoàng đế trẻ lần này không giận tới mức mất lý trí, âm trầm nói:

- Làm thế nhất định bọn chúng sẽ tạo phản ngay, Đường cử nhân thấy thế nào?

- Ý học sinh vẫn thế, chuyện này không chỉ là vấn đề của Lưu Châu nữa, rất có khả năng sẽ kinh động cả phương nam.

Đường Kính Chi thấy hoàng đế chưa giận quá mất khôn thì đi lên nói:

- Ý kiến của thần vẫn là võ về phương nam, phòng thủ phương bắc, với hiện trạng của triều đình bây giờ, nếu phái quân trấn áp, thì lương thực và vật tư cho biên quân sẽ thành có lòng không có sức, lúc đó chúng ta sẽ lưỡng bề thụ địch.

Bàng Vũ thấy hoàng thượng có vẻ bị chủ ý của Đường Kính Chi làm động lòng, đứng bật dậy phản bác:

- Chẳng lẽ người bảo hoàng thượng trở mắt nhìn những kẻ đó khiêu chiến hoàng quyền mà không có hành động gì? Nếu thế uy tín của hoàng thượng ở đâu?

Tới lúc nào rồi còn uy với tín.

Đường Kính Chi thầm hận đám ngu xuẩn này không thức thời, chẳng trách bách quan trong triều không cho bọn chúng vào triều nghị sự, nếu để bọn chúng khống chế quyền bính, thế nào cũng làm thiên hạ đại loạn.

Nói tới hoàng quyền mặt hoàng đế trẻ tái lại, có điều hắn tuy có láo nháo, dù sao cũng được dạy dỗ từ nhỏ để làm hoàng đế, biết nhìn đại cục, nếu không lúc hay tin nổi giận sớm đã hạ chỉ bắt đám Điền Cơ vào kinh rồi:

- Đường cử nhân, chuyện này quá lớn, không áp xuống được, trăm cũng không thể dồn ép đám Điền Cơ Trịnh Thắng quá mức, người nói xem phải làm sao?

Trầm ngâm một chút Đường Kính Chi nói:

- Bẩm hoàng thượng, xe tù bị cướp khiến mười mấy quan viên áp giải mất mạng, quan viên địa phương tất nhiên không thể không có trách nhiệm.

Cách này là bất đắc dĩ, thực sự không phải với những quan viên kia, nói thêm:

- Những quan viên đó mặc dù có trách nhiệm, song cũng không nên xử tử ngay, mà có thể cho vào thiên lao, đợi sau này bắt được đám Điền Cơ hãy thả bọn họ.

Hoàng đế trẻ không đồng ý, mắt lóe hàn quang, xảy ra chuyện lớn như thế, không chặt vài cái đầu thì uy tín của hắn giảm mạnh.

Nhìn sắc mặt của hắn là Đường Kính Chi hiểu rồi, nhưng nếu vì một câu nói của mình mà mấy quan viên địa phương chết một cách hồ đồ thì lương tâm của y không yên:

- Hoàng thượng, kỳ thực muốn bắt Điền Cơ không phải là không thể, chẳng qua cần chút thời gian để mưu tính mới được.

- Ừm ...

Hoàng đế trẻ tỉnh ý nhận ra từ đầu tới giờ Đường Kính Chi chỉ nhắc tới Điền Cơ mà không có Trịnh Thắng, thấy y nói lung chừng rồi thôi, hiểu trong chuyện này có ẩn tình không thể để nhiều người biết, liền xua tay:

- Các vị ái khanh, hôm nay hãy về trước đi, đợi ngày mai vào cung nghị sự.

379. Chương 385: Rào Trước Chấn Sau.

Thấy hoàng thượng trọng dụng Đường Kính Chi như thế, Tần Mục tức tím mặt, nghiến răng đăm lời, Bàng Vũ và Đỗ Minh hai mắt đầy ghen ghét, ba bọn chúng rời ngự thư phòng đưa mắt nhìn nhau trao đổi, kết bạn ra hoàng cung.

Hai người Lữ Cương, Bạch Dụ Sinh coi trọng chính sự nhất, thấy hôm nay không thể thương lượng triều chính, thở dài lui ra.

Đội người cuối cùng là Bạch Dụ Sinh với vẻ mặt phức tạp lui rồi, Đường Kính Chi mới khom lưng nói:

- Hoàng thượng, trong mắt Diên Cơ không còn hoàng thượng, không còn triều đình, to gan lớn mật, tội đáng chém đầu! Có điều muốn bắt người này, cần đội khâm sai thứ hai lên đường, võ về quan viên địa phương yên lòng đã mới được.

Hoàng đế trẻ gật đầu:

- Đúng thế, cần trấn an quan viên Lưu Châu để bọn họ không hùa theo Diên Cơ và Trịnh Thắng.

Hắn cố ý nhắc tới cả hai cái tên.

- Hoàng thượng, ngoài ra để cho chắc chắn cần phân hóa Diên Cơ và Trịnh Thắng.

Đường Kính Chi từng tới Trịnh phủ gặp Trịnh Thắng hai lần, mặc dù nói chuyện không nhiều, nhưng kết hợp tin tức nghe ngóng được, cũng có nhận thức đại khái về ông ta, tính ra trong thời buổi thiên hạ đầy quan viên sâu mọt này thì ông ta không tệ rồi, tuy tham ô, nhưng kiềm chế con cháu không ý thể ra ngoài làm càn, nếu chẳng phải bị tên Mạnh khâm sai kia ép thái quá, tuyệt đối không bắt tay với Diên Cơ, liền đem ấn tượng đánh giá của mình về Trịnh Thắng kể cho hoàng đế .

Hoàng đế trẻ nheo mắt lại, ý vị khó lường:

- Ý ngươi là muốn trảm miến tội cho Trịnh Thắng.

Chỉ có hai người bọn họ Đường Kính Chi nói thoải mái hơn:

- Đúng thế, chỉ cần hoàng thượng xá miến cho Trịnh gia, như vậy không cần hoàng gia ra tay cũng có thể hạ được Diên Cơ.

- Tuyệt đối không thể!

Hoàng đế trẻ đứng bật dậy, mặt sừng giá:

Hoàng gia có phương pháp giáo dục và thể giới quan riêng của hoàng gia, từ nhỏ hoàng đế trẻ được dạy bảo thiên hạ này là của Minh gia, đợi khi hắn ngồi lên ngôi báu, tất cả sẽ là của hắn, hắn là tối cao, tất cả phải trung thành phục tùng hắn.

Hiện giờ Trịnh Thắng dù mới chỉ có ý nghĩ mưu phản, là muốn muốn tranh đoạt giang sơn của hắn, làm sao hắn chấp nhận được.

Vả lại, quân bào thần chết, thần không thể không chết.

Trong mắt hắn, cho dù Mạnh khâm sai có muốn giết Trịnh Thắng, Trịnh Thắng cũng phải ngoan ngoãn giờ cổ chịu chém.

Vì giữ mạng mà tạo phản là phạm vào kỵ hủ, là xúc phạm long tộc chí tôn.

Nhìn đi nhìn lại trên người Đường Kính Chi mấy lượt, thấy trán y toát mồ hôi run lấy bầy, mới thu lửa giận lại, người giận phần nào ngồi xuống:

- Đường cử nhân, nếu có kẻ dám tạo phản mà trảm xá miến, vậy tương lai không biết bao kẻ học theo, cho nên Trịnh tặc phải chết.

- Hoàng thượng thánh minh!

Đường Kính Chi hưởng ứng, y toát mồ hôi là thật, còn run rẩy chỉ là để đóng giả cho thỏa mãn tự tôn của hoàng đế trẻ thôi, cái gọi là long khí hoàng uy gì gì đó chẳng là gì hết.

- Hoàng thái hậu đã tìm được nhân tuyển cho khâm sai thứ hai, ngày mai sẽ ra chiếu khiển trách Mạnh ái khanh giết người quá nhiều, làm chính vụ địa phương nhiều nơi trì trệ, dân tâm hoảng loạn, trăm cũng hạ ý chỉ, chỉ cần đợi khâm sai thứ hai tới là giải hấn vào kinh.

Hoàng đế trẻ ngừng một lúc rồi nói:

- Chuyện phân hóa Điền Cơ và Trịnh Thắng phải làm, thế này đi, ngươi là người Lưu Châu, hiểu biết nơi đó, chuyện này trăm giao cho ngươi. Giờ ngươi nghĩ xem, muốn hoàn thành chuyện này cần những gì, cứ việc nói thẳng, trăm sẽ tận lực thỏa mãn.

- Cái gì?

Đường Kính Chi ngẩng đầu, há hốc mồm, không nghĩ chuyện này rơi lên đầu mình, giờ y ở kinh thành cũng phải đề phòng đám người Trương Thiếu Kiệt ám sát, về Lưu Châu chẳng phải chỉ còn đường chết sao?

- Hoàng thượng, hiện học sinh là gai trong mắt Điền Cơ ...

Y mới nói tới đó mặt hoàng đế trẻ lạnh xuống:

- Cái gì, ngươi dám kháng hoàng lệnh?

- Học sinh không dám.

Đường Kính Chi cúi đầu xuống:

- Đường cử nhân, trăm không bắt ngươi làm không công, ngươi đã thề không thể làm quan, vậy trăm phong tước cho ngươi, chỉ cần ngươi làm được việc này, trăm phong cho ngươi làm tam đẳng Bình Lưu bá.

Lời này làm tim Đường Kính Chi giật đánh thót một cái, lão tướng quân Vương Xương Long vì nước trấn thủ biên cương bao năm, trải qua trăm trận, đánh lui người Ngột Thuật xâm phạm không biết bao lần cũng chỉ được phong nhị đẳng An Bắc bá thôi.

Có điều không phải là y động lòng vì tước vị.

Đường Kính Chi luôn cho rằng cái vương triều này đã mục rỗng rồi, sớm muộn gì cũng sập, thực lòng mà nói nếu Điền Cơ không phải là tử địch của Đường gia, lão ta và Trịnh Thắng tạo phản ắt phải lôi kéo hào phú địa phương ủng hộ, nói không chừng y cũng chấp nhận.

Nếu y nhận việc này, ắt không dấu được tai mắt của kẻ khác tức là từ nay về sau bị khắc dấu “phe bảo đế” lên mặt rồi.

Nói thì nói thế, nhưng lúc này y còn lựa chọn khác sao?

- Hoàng thượng, đợi khâm sai thứ hai tới Lưu Châu, mua chuộc lòng quan viên nơi đó, học sinh mới tiện tính kế, chuyện này trọng đại, xin cho thần vài ngày suy nghĩ mới có thể nói cần hỗ trợ gì.

Không còn đường thương lượng nữa, Đường Kính Chi đành chấp thuận, nhưng vẫn đề xuất điều kiện.

- Chuẩn!

Hoàng đế trẻ mỉm cười:

- Hoàng thượng, còn mấy quan viên địa phương kia?

Đường Kính Chi thấy hoàng đế tâm tình tốt hơn, tranh thủ cầu xin:

- Trăm đồng ý với ngươi, tạm thời giam bọn chúng vào thiên lao, nếu như ngươi trì hoãn quá lâu, trăm đành lôi bọn chúng ra ngọ môn thôi.

Hoàng đế trẻ không thông, vì sao Đường Kính Chi bị mình dọa cho sợ chết khiếp còn đi cầu xin cho người khác?

Vì y lương thiện?

Đường Kính Chi đúng là lương thiện, cũng không muốn vì mình làm lòi vài câu khiến bao người rơi đầu, tan nhà nát cửa, nhưng có nguyên nhân quan trọng hơn nữa, y biết trong mắt hoàng đế thậm chí hoàng thái hậu có ấn tượng về mình là kẻ mưu mô to gan, nếu còn thêm ấn tượng y là kẻ máu lạnh toan tính thiệt hơn thì thế nào cũng đề phòng mình, hạ nhân bị chủ tử phòng bị thì mãi mãi là kẻ bị sử dụng lợi dụng, chứ không được chủ quý trọng, như thế thì nguy to, thế nên mới mấy lượt nói đỡ cho quan viên kia, lấy ấn tượng thiện lương cải thiện phần nào.

Rời thư phòng được thái giám dẫn ra cửa cung, Đường Kính Chi định tới cửa hiệu tụ họp với Đường Uy, nhưng thấy một người mặc áo vải đi tới, dù nơi này gần cửa cung, nhưng Đường Kính Chi vẫn lùi lại mấy bước đề phòng bị tập kích.

Y chưa quen Trương Thiệu Kiệt đang ngầm theo dõi mình, đám người giang hồ thiếu gì kẻ bạt mạng, chưa kể gia nô tử sĩ của Điền Cơ chắc chắn cũng có, bọn chúng chẳng ngại giết người trước cửa cung.

Người kia thấy Đường Kính Chi có ý phòng bị thì dừng chân, chấp tay nói:

- Đường công tử, chủ nhân nhà ta bày tiệc ở Như Ý lâu, mời công tử tới đó uống vài chén.

-Ồ, chủ nhân của người là ai?

Đường Kính Chi nghi hoặc hỏi, tuy y tới kinh thành nhiều lần nhưng cũng chẳng có mấy người quen biết.

- Chủ nhân nhà ta họ Đỗ, cùng Đường công tử hầu hạ bên cạnh hoàng thượng.

Người đó tuy lời nói đúng mực, giọng điệu kiêu ngạo, lưng thẳng, ngực ưỡn lên, mời khách cũng chẳng hỏi người ta có thời gian không?

Đúng là chủ nào tớ này.

Đường Kính Chi không hiểu tên Đỗ Minh này nhìn mình không vừa mắt, sao đột nhiên lại đổi tính mời mình uống rượu, hỏi:

- Đỗ đại nhân là cánh tay đắc lực bên cạnh hoàng thượng, vì sao lại mời bách tính bình dân như Đường mỗ.

Đồng thời ngầm ra hiệu cho một người không cần tới gần, tuy người đó hóa trang, nhưng y nhận ra đó là Mã Vinh, hẳn nhận nhiệm vụ ngầm bảo vệ Đường Kính Chi.

- Chuyện này, chủ nhân nói Đường công tử văn tài phi phàm, lại cùng hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, nên cần thân cận nhiều hơn.

Đường Kính Chi luôn quan sát nhất cử nhất động của kẻ này, thấy hắn có vẻ không nói dối thì gật đầu, mặc dù y và đám người Đỗ Minh không cùng đường, nhưng người ta mời uống rượu, y không thể cự tuyệt, nói thế nào đó là hồng nhân bên cạnh hoàng đế, không thể đắc tội tới mức không hóa giải được.

Thấy y đồng ý, người kia đi trước dẫn đường, không có xe ngựa gì cả, từ điều này có thể nhìn ra, tên Đỗ Minh căn bản không coi y ra gì.

380. Chương 386: Bên Sông Tần Hoài.

Nếu người hỏi cảnh oanh ca yến vũ ở sông Tần Hoài được hình thành từ nơi nào, thì e rằng tới ngay cả người nhiều tuổi nhất, am hiểu nhất về Ni Lạc Thần cũng không thể giải thích được, bởi trong tiềm thức của cư dân Ni Lạc Thần, bọn họ sinh ra thì sông Tần Hoài đã như thế rồi, thậm chí gia gia, rồi tổ gia gia của họ cũng nói như thế.

Họ chỉ biết nó có từ lâu lâu lắm rồi.

Sông Tần Hoài vốn là một nhánh của Đường thủy, bắt nguồn từ Đường Thủy chảy qua Ni Lạc Thần rồi đổ vào Đường Thủy, nó tạo nên sự huy hoàng của Ni Lạc Thần, đồng thời tạo nên lịch sử truyền kỳ của Tần Hoài.

Nơi này, là giấc một ngọt ngào nhất của mỗi một nam nhân, cũng là thánh địa mà mỗi một nam nhân khao khát tới một lần, là nam nhân tới Ni Lạc Thần mà không tới bên bờ Tần Hoài, thì về nhà không dám khoe khoang với ai cả.

Nếu như lật hết tất cả sử sách chất cao như núi trong viện hàn lâm, thì có lẽ ở trong một cuốn sách ố vàng mốc meo nào đó có thể tìm ra được ít nhiều manh mối dấu vết nào đó của bụi mờ lịch sử bị gió cát che lấp đi, có lẽ những dấu vết này đã bị bóng đao ánh kiếm cùng máu và nước mắt lịch sử thấm ướt, nhưng từ trong những bản văn tự không được toàn vẹn, những người chú tâm vẫn có thể từ góc độ nào đấy biết được nguồn gốc của khung cảnh bên bờ sông Tần Hoài.

Năm xưa khi vị đại đế được gọi là ác ma đánh chiếm được kinh đô của người Đường tộc về sau có tên là Ni Lạc Thần, bản thân quân đội của ông ta cũng thương vong cực lớn, trong cơn phần nộ, ác ma theo thói quen quyết định lấy thủ đoạn đồ thành để phát tiết.

Nửa tháng trời đồ thành, làm cho trăm vạn nhân khẩu của Ni Lạc Thần hoàn toàn biết mất, máu tươi làm nước sông Tần Hoài biến thành máu đỏ sẫm, thi thể chất đồng trong dòng sông Tần Hoài còn làm cho nước sông ngừng chảy, tới hiện giờ vẫn làm đọng lại một hồ nước cực lớn bên sông Tần Hoài.

Vị đại đế ác ma đó tăng cũng giết, đạo cũng giết, trẻ không tha, già không thương, không ít bậc tiên hiền thánh nhân phản chiến cũng gục ngã dưới đồ đao của ông ta, nhưng ông ta có một tín ngưỡng không bao giờ giết nữ nhân, nữ nhân của Ni Lạc Thần đều được tập trung tới bên bờ Tần Hoài, để làm quân kỹ.

Cùng với năm tháng trôi đi, tất cả lịch sử dã man và đẫm máu liên quan tới ác ma bị người ta cố tình xóa bỏ, cái danh từ quân kỹ cũng dần dần biến mất, nhưng Tần Hoài là một khu làng chơi, là địa phương đèn hoa rực rỡ oanh ca yến vũ thì lại được bảo tồn mãi mãi.

Đó chính là lịch sử cả Tần Hoài.

Cũng nhớ Tần Hoài mà hơn nghìn năm qua, cái nghề kỹ nữ thành hợp pháp ở mảnh đất này cho dù bao nhiêu triều đại đã đổi thay.

Thậm chí từng có một vị hoàng đế trong hậu cung có tới ba nghìn giai lệ, cũng đã từng công khai tới sông Tân Hoài chơi gái, cho dù không lâu sau đó ông ta bởi vì hành động hoang đường này mà mất đi hoàng vị, song lại càng tôn đậm thêm danh tiếng của Tần Hoài.

Nơi này, là thiên đường của nam nhân.

Đây cũng là nơi chốn tiêu pha hoang phí nhất thiên hạ, không có một chút vốn liếng trên mình, mà tiến vào địa phương này, thì sẽ bị người ta cười cho thối mũi.

Ở đây tuổi tác không phải là khoảng cách, vóc dáng chẳng hề là vấn đề, cân nặng cũng không tạo nên áp lực, chỉ cần có tiền tất cả những vấn đề đó đều biến mất.

Sự rực rỡ của sông Tần Hoài còn được tạo dựng bởi ánh đèn của những chiếc hoa thuyền, có điều hiện giờ chưa phải là buổi tối nên không thấy được ánh đèn lộng lẫy muôn màu đó, chẳng biết có phải thế không mà lúc này một thanh niên tuấn dật bất phàm đứng nhìn dòng nước thở dài cảm khái.

Câu trả lời là không, vì nam nhân đó là Đường Kính Chi, vì hôm nay kẻ mời y tới đây là ba kẻ đáng ghét.

Như Ý lâu, là một tửu lâu bình thường, nó không phải là thanh lâu, Tần Hoài là cảnh sắc hiếm có thanh nhân nhả khách tới đây chỉ để ngắm cảnh làm thơ không phải ít.

Thấy có người vào, tiểu nhị nhiệt tình lên đón, chưa nói gì thì hạ nhân của Đỗ Minh đưa tay ngăn lại, dẫn thẳng Đường Kính Chi lên tầng ba, đi vào sương phòng, thấy đủ bộ ba Tần Mục, Bàn Vũ và Đỗ Minh.

Đỗ Minh lúc này không biết đã uống bao nhiêu rượu rồi, y phục xộc xệch, hai tay mỗi tay ôm một ca kỹ y ăn mặt hờ hang, thấy Đường Kính Chi tới ợ một tiếng, lè nhè nói:

- Đường cử nhân cuối cùng cũng đã tới rồi, ngồi đi ngồi đi.

Nhìn cảnh tượng bên trong thì nhú mày lại.

- Sao, Đường cử nhân xem thường bản quan, không muốn ngồi uống rượu cùng à?

Tần Mục cũng mồm đầy hơi rượu, ôm một ca kỹ trong lòng, thấy y cau mày thì giọng lạnh lùng:

Trong mắt hần, bọn chúng mời Đường Kính Chi uống rượu là cho y thể diện lớn lắm rồi.

Đường Kính Chi vốn chỉ muốn quay đầu đi ngay, nhưng biết ba kẻ này là cuồng sĩ, tính tình rất thối, nếu không uống vài chén rượu, làm chúng bẽ mặt, thế nào sau này e sẽ coi y như kẻ thù, hít một hơi trấn tĩnh lại:

- Tần đại nhân hiểu lắm rồi, học sinh đang nghỉ, vốn bữa rượu này do học sinh mời mới đúng, giờ lại khiến mấy vị đại nhân tốn kém, không nên chút nào.

“Hừm” Tần Mục sao chẳng nhìn ra y nói lời dối lòng mũi phát ra một tiếng khó chịu.

Đường Kính Chi vừa mới bước vào, đột nhiên nghe thấy tiếng thét đau đớn, nhìn qua chỉ thấy một ca kỹ dung mạo xinh đẹp, mặc chiếc váy vàng mỏng manh, mặt mày hơi nhợt nhạt.

Nhìn xuống dưới thì ra Tần Mục tâm tình không tốt cho nên bóp ngực ả một cái thật mạnh để phát tiết.

- Kêu cái gì mà kêu!

Tần Mục vung tay tát ca kỹ đó một cái đánh bốp, làm ả ngã lăn xuống đất.

Vốn Tần Mục định ra tay thì Đường Kính Chi có đủ thời gian ngăn cản, y tập võ bao lâu, hiện thân thủ linh hoạt hơn không ít, cái gì chưa dám nói chứ một kẻ cao lớn vạm vỡ như Tần Mục nhưng k

381. Chương 387: Tàn Nhẫn Máu Lạnh.

Đường Kính Chi rất muốn giúp ả, y cũng chẳng muốn kết giao với đám người Tần Mục, vừa rồi cũng nhìn ra thái độ của bọn chúng, căn bản quan hệ hai bên không có cách nào hòa hoãn được, trừ phi y cúi đầu thần phục những kẻ này.

Thế nhưng y nếu mình lên tiếng, chắc chắn khiến Tần Mục khó chịu càng không buông tha cho nữ tử này, cố ý nghiêm mặt lại nói:

- Người sống chết thế nào liên quan tới Đường mỗ.

Nữ tử váy vàng kia mặt xám như tro tàn, Tần Mục khế hừ lạnh một tiếng, đúng như Đường Kính Chi dự đoán, thấy y căn bản không coi nữ tử này ra gì, Tần Mục cũng mất hứng thú chơi đùa.

Có điều lửa giận trong lòng Tần Mục vẫn chưa tan, ngửa đầu uống hết chén rượu, đá thêm nữ tử kia một cái lăn đi.

Đường Kính Chi vờ không để ý, nhưng tay giấu trong ống tay áo bóp lại kêu răng rắc.

Lần đầu tới ngự thư phòng nhìn thấy Tần Mục, kẻ ngày cao lớn khôi ngô, đứng trước mặt hoàng đế mà lưng ưỡn thẳng, Đường Kính Chi còn sinh lòng kính phục, còn tưởng rằng hần là kẻ hào sĩ, không ngờ chỉ hai ngày tiếp xúc, làm y thất vọng tốt độ, nhìn rõ bản mặt cuồng vọng vô tri, máu lạnh vô tình của tên này.

Y liếc mắt nhìn Bàn Vũ và Đỗ Minh, hai tên này cứ như không nhìn thấy chuyện gì, tay sờ soạng nữ tử bên cạnh, cười dâm ô.

Đúng là một lũ súc sinh!

Nếu mình cũng trở mặt nhìn khác gì bọn chúng, vả lại loại người này hôm nay không trở mặt thì mai cũng phải trở mặt thôi, chẳng bằng trở mặt sớm cho đỡ khó chịu.

Đúng lúc Đường Kính Chi định đứng dậy đưa nữ tử kia ra ngoài thì phòng bao đột nhiên “sầm” một cái bị người ta đá văng ra.

- Kẻ nào to gan dám xông vào sương phòng của bản quan.

Tần Mục ném chén rượu xuống đất, từ khi đi theo hoàng thượng, tính cách của hắn từ kiêu ngạo, trở thành ngang ngược ngông nghênh rồi.

Đường Kính Chi là khách địa vị thấp kém nhất ở đây, cho nên ngồi quay lưng về phía cửa, nghe đằng sau lưng có tiếng động, tức thì quay người lại, trong tích tắc đó, thấy mặt Bàn Vũ và Đỗ Minh cứng đờ.

- Bản quan gan không to lắm, nhưng đủ đá cửa phòng bao này xông vào.

Cùng với giọng nói vang lên một quan viên tuổi cao mặc áo tím thẫm, đi giày thêu tiên hạc, mặt khô gầy, râu dài oai nghiêm sải bước đi vào.

Chưa nhìn rõ người, chỉ nghe giọng nói này, Tần Mục đã biến sắc, chỉnh trang lại y phục, đứng bật dậy dùng hai tên đồng bạn.

Quan bào màu tím.

Ở Vương triều Minh Hà này nó tượng trưng cho quan viên tam phẩm trở lên.

Tiên hạc, chỉ có trên y phục quan viên nhất phẩm mới được dùng.

- Hạ quan thỉnh an Trình đại nhân.

Ba tên này trước mặt hoàng đế trẻ dám lớn lối, lưng uốn thẳng, nhưng trước mặt vị quan viên này lại quy củ, nơm nớp lo sợ.

- Đi xem xem thương thế của cô nương kia ra sao?

Trình đại nhân đó không thềm để ý tới ba tên đó, khẽ phẩy tay ra lệnh:

Một thanh niên tuổi chừng ba mươi, người mặc cẩm bào màu lục theo sau lưng Trình đại nhân vội đi nhanh tới, khom lưng, bắt mạch cho ca kỹ váy vàng kia, một lúc sau mới lên tiếng:

- Đại nhân, nữ tử này bị phong hàn, cho nên sắc mặt nhợt nhạt, yếu ớt ...

Hắn hơi ngừng lại một chút mới nhìn ba tên Tần Mục, nói tiếp:

- Có điều nữ tử này bị người ta đá một cái vào ngực, lực đạo rất mạnh, đã tổn thương tới tâm mạch, nếu không kịp thời chữa trị, điều dưỡng chừng một tháng thì nhẹ sẽ để lại bệnh tim, nặng thì e chỉ sống được vài tháng.

- Giỏi, giỏi lắm, Tần đại nhân thật uy phong! Bản quan bội phục.

Trình đại nhân nghe thế tức tức chồm râu run lên, gằn giọng nói:

Tần Mục bị mắng đỏ mặt ấp a ấp úng không nói lên lời.

- Để lại chút bạc cho tửu lâu, đưa vị cô nương này về phủ chiếu cố.

Trình đại nhân lạnh lùng liếc nhìn ba người Tần Mục, bảo thanh niên kia.

Thanh niên kia vâng lời, đỡ nữ tử váy vàng lên đi ra ngoài.

Trình đại nhân kia vốn định đi, lúc quay người đi chợt nhớ ra cái gì, đột nhiên nhìn chăm chăm vào mặt Đường Kính Chi, hỏi:

- Người là Đường Kính Chi ở Lạc thành?

- Chính là học sinh.

Đường Kính Chi cung kính đáp:

- Thảo nào .. Ài.

Trình đại nhân kia gật gù rồi lại lắc đầu, vừa đi ra ngoài vừa lẩm bẩm:

- Đáng tiếc, thật là đáng tiếc.

Đường Kính Chi chẳng hiểu ra sao, nhưng nghe thấy tiếng thở dài của quan viên này thì ... chẳng lẽ ông ta hiểu lầm mình cùng bọn với đám Tần Mục?

Hay là lúc này mình cứ tuyệt không lên tiếng cho nữ tử áo vàng, bị ông ta nghe được.

Cứ như để chứng minh suy đoán của Đường Kính Chi, Trình đại nhân kia vừa đi ra ngoài, liền có người bước tới hỏi:

- Trình các lão, mấy quan viên ngồi ở phòng bao bên cạnh tên tuổi là gì? Bản vương muốn hỏi bọn chúng, trong mắt chúng có coi bách tính là người không, có còn vương pháp nữa hay không?

Bản vương? Không ngờ lại có một vị vương gia ngồi ở bên cạnh.

Còn vị đại nhân họ Trình kia là một trong ba vị nội các đại học sĩ.

Nghe giọng người xưng bản vương kia còn rất trẻ, vậy hẳn là một trong số mấy vị hoàng tử, đã được phong vương nhưng chưa rời kinh thành.

Đường Kính Chi giờ hối hận đã quá muộn, nếu lúc này quay đầu bỏ đi ngay thì đã không gặp phải chuyện này.

Ba tên Tần Mục cũng hoàn toàn không ngờ gặp phải hai nhân vật hiển hách như thế, sợ tới tái mặt, hai chân run rẩy, bọn chúng tuy là hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, nhưng so với người thuộc long tộc, căn bản chỉ con sâu cái kiến, đánh một ca kỹ tuy không phải là chuyện lớn, nhưng truyền đi, thanh danh của bọn chúng sẽ bị tổn hại nặng, trong triều càng có lý do không cho chúng lên triều nghị chính.

Phải biết rằng kỹ nữ là nghề hợp pháp, có đăng ký tên tuổi, có nộp thuế đảng hoàng cho vương triều, quan viên đi chơi gái không bị cấm, bọn họ tuy sống dưới đáy xã hội, nhưng được pháp luật thừa nhận chứ không giống như nô tỳ hạ nhân, tùy tiện đánh đập họ là vi phạm luật pháp.

Đặt biệt đây lại là sông Tần Hoài, kỹ nữ ở đây mua vui cho khách như bao nơi khác, nhưng các nàng được tôn trọng nhất định.

- Bỏ đi, Thuận Vương, những kẻ đó không đáng ...

Trình các lão ngăn cản vị vương gia kia, lời phía sau không nghe rõ nữa:

- Xúi quẩy.

Đợi cho bên ngoài không còn tiếng động nào nữa, Tần Mục mới đột nhiên dậm mạnh bàn, làm canh sánh hết cả ra ngoài.

Bàng Vũ và Đỗ Minh thì mặt mày khó coi, vốn định trách Tần Mục, nhưng chuyện thế này rồi, nói chỉ tăng thêm mâu thuẫn, căn bản không giải quyết được gì.

- Xéo!

Đấm bàn một cái đã thấy tay đau buốt, Tần Mục trút giận lên mấy ca kỹ, mấy ca kỹ kia sợ bị đánh, chạy hết cả.

Đường Kính Chi thầm hừ một tiếng, sau đó ôm quyền cáo từ:

- Thời gian không còn sớm nữa, nhà học sinh ở ngoài thành, cáo lui.

- Đúng lại!

Tần Mục đang sôi máu, thấy Đường Kính Chi bỏ đi, căn bản không coi bọn chúng vào đâu, nổi điên quát:

- Đùng tưởng mấy ngày qua được hoàng thượng khen ngợi vài câu là vênh đuôi lên, bản quan nói cho người biết, mấy người bọn ta mới là tâm phúc của hoàng thượng.

Tâm phúc của hoàng thượng?

Đường Kính Chi cười lạnh.

Hiện giờ hoàng đế còn trẻ, giống như một con hổ non, có móng vuốt, nhưng chưa biết dùng, còn hiếu kỳ thích thứ mới lạ, cho nên mới cho đám người này càn rỡ trước mặt, nhưng vài năm nữa, hổ đã lớn, uy đã có, còn chấp nhận đám Tần Mục không biết tôn ti, không biết lớn nhỏ nữa sao?

Ở Vương triều Minh Hà này, hoàng đế là sự tồn tại tối cao vô thượng, không biết giữ lễ trước mặt hần sớm muộn cũng gặp tai ương.

Hơn nữa đám Tần Mục không những bị bách quan xa lánh, hoàng thái hậu cũng không ưa gì bọn chúng, Đường Kính Chi biết chắc bọn chúng không có kết cục tốt.

Hơn nữa đám Tần Mục chính vì bị ba vị đại học sĩ dẫn đầu bách quan ngăn cản không cho bọn chúng lên triều nghị chính, hôm nay bị Trình các lão bất gặp chuyện không hay ho này, e ngày bước lên Kim Loan Điện bàn bạc quốc sự càng kéo dài rồi.

382. Chương 388: Thư Nhà.

Thấy Đường Kính Chi không nói, Tần Mục lại tưởng y sợ rồi, sắp cúi đầu rồi, phất vạt áo, ngồi xuống, nói ra mục đích mời Đường Kính Chi tới đây hôm nay:

- Đường cử nhân, bản quan thẳng tính, không thích vòng vo gì hết, hôm nay ba người bọn ta mời người tới đây là muốn cùng người kết bạn, sau này trước mặt hoàng thượng cùng tiến cùng lui.

Nghe nói Tần Mục muốn lôi kéo mình, Đường Kính Chi hơi ngạc nhiên, ba tên này luôn thù địch với mình, cái gì khiến bọn chúng thay đổi? Chẳng lẽ bọn chúng nhìn ra uy hiếp tương lai, muốn kết thêm đồng minh?

Xem ra cũng không phải hạng cuồng trí như bề ngoài.

Nhưng tiếp đó Bàng Vũ thêm một câu làm y thất vọng hoàn toàn.

- Đường cử nhân, Tần đại nhân nói khách khí như thế là cấp thể diện cho người, nhưng người đừng vọng tưởng có thể ngồi ngang hàng với bọn ta. Phải biết rằng bọn ta đều là cận thần bên cạnh hoàng thượng, phẩm cấp không thấp. Còn người là một cử nhân không quan không chức.

Bàng Vũ khinh khỉnh nói:

- Bản quan và Tần đại nhân vốn không muốn kết giao với người, nhưng Đỗ đại nhân nói người văn tài tạm được, với chính sự cũng có vài ý kiến có thể chấp nhận, chính vì thế nể mặt Đỗ đại nhân, bọn ta mới hạ mình kết giao với người.

Đường Kính Chi hiểu ngay, kết giao mà không ngồi ngang hàng, đám này chẳng phải đang thu nhận tiểu đệ để sai bảo sao?

- Đường cử nhân, được kết giao với bọn ta, là phúc phận tu mấy kiếp của các người rồi, trong bọn ta, lấy Tần đại nhân làm người cao nhất, được hoàng thượng trọng dụng, nếu người muốn có tiền đồ tốt, hãy mau bái huynh ấy làm thầy.

Đỗ Minh đứng đỉnh gập thức ăn nói:

Tần Mục ngồi thẳng dậy, hất mặt đợi Đường Kính Chi quỳ xuống bái sư.

Không những muốn nhận mình làm tiểu đệ, còn chưa yên tâm muốn mình bái sư, Đường Kính Chi bật cười, thấy mình lại nữa xem thường ba tên này rồi, có điều xem thường độ ngu xuẩn cuồng trí của bọn chúng, loại tư duy này y cam bái hạ phong.

Đường Kính Chi tủm tỉm cười thương hại cho bọn chúng, chấp tay nói:

- Học sinh mang lời thề độc trên người, đời này không thể làm quan, cho nên ý tốt của mấy vị đại nhân, chỉ xin tâm linh thôi, tái ngộ.

Đám Tần Mục không ngờ Đường Kính Chi lại cự tuyệt, toàn bộ sững sờ ngồi ngây tại chỗ, tới khi Đường Kính Chi đi tới cầu thang tầng ba mới nghe thấy phương hướng phòng bao có tiếng đập chén bát.

- Ngông cuồng, không còn coi ai ra gì nữa.

- Làm gì có cái lý này!

- Đợi đó rồi xem.

Trong đó giọng Tần Mục là to nhất.

Đường Kính Chi biết lần này kết oán không cởi bỏ với đám Tần Mục rồi, có điều lòng y thanh thản, đó chính là nguyên nhân khiến y biết mình không thể làm quan, y biết phải làm gì mới là chính xác nhất, nhưng y không thể làm thế được.

Đám người này tuy được hoàng đế tán thưởng, nhưng hoàng đế không phải ngu xuẩn, phải nói tâm tư hẳn rất linh hoạt, chẳng qua thiếu kinh nghiệm, làm việc chưa có tầm nhìn bao quát mà thôi, không phải không biết đúng sai.

Cho nên sau này chỉ cần đề phòng, không để bọn chúng ngầm dèm pha khiến hoàng đế ghét mình, còn bọn chúng chỉ có phẩm trật, không có thực quyền, ngoài nói vài câu cho sướng miệng thì căn bản không làm gì được mình.

Ngược lại, y chỉ phẩy tay một cái, Mã Vĩnh có thể xông vào lấy mạng ba bọn chúng bất kỳ lúc nào.

Rời Như Ý Lâu, bỏ lại những phiền não lần đầu tới thiên đường của nam nhân, Đường Kính Chi tới tìm Đường Uy ở hiệu ngọc, Đường Uy vừa thấy y chủ động báo:

- Nhị gia, nhà đã mua rồi, nô tài dẫn người đi xem.

Tiểu viện mới mua ở phía bắc Ni Lạc Thần, cách khá xa nên phải cưỡi ngựa tới đó.

Rời trục đường chính qua một con phố tấp nập, vào trong ngõ nơi này chỉ lác đác vài hộ dân, thẳng tiến tới một cánh cổng nhỏ sơn đen hết sức bình thường, Đường Kính Chi hơi ngạc nhiên, dù kinh thành là nơi phú hào quan viên toàn thiên hạ tụ tập, chỗ tốt bị người ta mua hết rồi, nhưng đâu tới mức phải mua căn nhà bé tẹo này, nhưng khi đi qua cổng rồi Đường Kính Chi mới biết mình nhầm.

Vừa bước qua cửa, thế giới huyền ảo bon chen như bị bỏ lại đằng sau, khác với sân có phần nhỏ hẹp ở phương nam, sân trước ở đây rộng rãi thoáng đãng, làm người ta thông dong nhẹ nhàng, nơi này chỉ có dãy nhà của hạ nhân, hộ vệ, một cái đại sảnh dùng để tiếp khách bình thường.

Tiếp tục đi qua nhị môn, Đường Kính Chi ngạc nhiên một lần nữa, sờ những cây cột mái hiên bằng gỗ thượng hạng, nước sơn sáng bóng tường chùng soi gương được, sân hoàn toàn được lát bằng đá xanh, không chỉ hoa cỏ tươi đẹp, còn có một giàn nho, một chiếc bộ bàn ghế trúc đặt phía dưới, đối lập hoàn toàn với vẻ đơn sơ bên ngoài.

Lúc này trong sân có mấy tiểu nha hoàn tíu tít dọn dẹp nhà mới, thì ra đám Ngọc Nhi đã tới trước rồi, thấy chủ tử về vội quỳ xuống thỉnh an.

Đường Kính Chi đỡ một đứa gần nhất lên:

- Không cần như thế, sau này thấy ta chỉ thi lễ vạn phúc là được.

- Nô tỳ tuân lệnh.

Đám nha hoàn ngoan ngoãn nói:

Nắm tay tiểu nha hoàn đó, Đường Kính Chi mới hiểu thế nào là gãy trơ xương, tay bọn chúng vừa mảnh vừa cứng, chùng như chỉ còn lại xương, chẳng có chút thịt nào, bọn chúng tuy thay áo mới, tắm rửa sạch sẽ, nhưng so hạ nhân ở Đường phủ chẳng khác nào ăn mày với phú hộ, bảo Đường Uy:

- Bọn chúng còn nhỏ, đang tuổi lớn, cơm nước phải đầy đủ, mua thêm chúng vài bộ y phục ấm ...

Mấy tiểu nha đầu cảm động vô cùng, nhưng bọn chúng tới từ nông thôn, chưa tiếp xúc với đời nhiều, chỉ biết rơm rớm nước mắt, không biết bày tỏ cảm kích ra sao.

Trái lại Đường Uy thì thộn mặt ra, bảo hần đi giết người phóng hỏa còn dễ hơn mấy chuyện này, đúng là không có ngựa bắt chó kéo xe mà, cái nhà này cũng do Tiết Phúc nghe ngóng được, rồi Lệnh chương quây hiệu ngọc lo giấy tờ, hần chỉ biết dẫn Đường Kính Chi, lúc này đành cười khổ tuân lệnh.

Đường Kính Chi đi vào chính phòng ở giữa, Ngọc Nhi sớm nghe thấy tiếng cửa ỹ rồi, nhưng sợ ỹ lại không quản được tay chân trước mặt hạ nhân, nên không ra đón.

Đội Đường Kính Chi vén rèm đi vào, Ngọc Nhi liền đi tới đỡ ỹ ngồi xuống ghế, pha trà cho ỹ:

- Tướng công, hôm nay tiến cung thế nào?

Đường Kính Chi uống mấy ngụm trà, người ầm áp hơn, nghĩ tới chuyện hôm nay lại phiền lòng, kể lại một lượt rồi thở dài:

- Xem chừng mấy ngày nữa sẽ phải lên đường ...

Mới tới Ni Lạc Thần, ỹ không muốn gì hơn là sớm ngày trở về, nhưng về kiểu thế này thì khác gì đi nạp mạng.

- Cái gì? Hoàng thượng muốn chàng đi phân hóa Điền Cơ và Trịnh Thắng.

Ngọc Nhi cả kinh, về Lưu Châu trong lúc lực lượng ám vệ tổn thất nặng nề thế này hậu quả không dám tưởng tượng.

- Điền Cơ và Trịnh Thắng là một giuộc, phân hóa cái gì chứ, rõ ràng muốn ám hại người ta, tên hoàng đế ngu xuẩn đó không biết nghe chủ ý xấu xa của ai... Á!

Ngọc Nhi tức giận oán trách, ngay hoàng đế cũng dám chửi, có điều nàng chưa nói hết câu đã bị Đường Kính Chi vỗ đét một cái vào miệng.

Ráng hồng nổi lên, Ngọc Nhi xấu hổ vô cùng.

Tiểu nha hoàn hầu hạ bên cạnh Ngọc Nhi đang dọn dẹp trong phòng, vừa đi ra thấy cảnh này, không nói lời nào chạy ỳ mất.

Vì quá hoảng loạn lần đầu tiên nó không đóng cửa, có điều chạy được vài bước nhớ ra quay lại đóng cửa.

- To gan, dám nói chủ ý của tướng công là xấu xa ..

Thấy trong phòng không còn cặp mắt thư ba nào nữa, Đường Kính Chi ôm lấy eo Ngọc Nhi, đặt nàng ngồi lên đùi mình.

Ngọc Nhi đỏ khốc đỏ cười:

- Tướng công, chủ ý này do chàng nghĩ ra à?

Đường Kính Chi yếu ớt gục đầu xuống:

- Theo hiểu biết của ta về Trịnh gia biện pháp này khả thi, chỉ có điều không ngờ hoàng thượng lại ném cái khúc xương khó nhai này cho ta!

Thấy tướng công thư sinh mặt mày rầu rĩ, Ngọc Nhi ôm lấy cổ ỹ:

- Tướng công yên tâm, tỳ thiếp nhất định sẽ toàn lực bảo vệ an toàn cho người.

- Ừ.

Đường Kính Chi chẳng biết xấu hổ ừ ngay.

Tên nào dám ý kiến thì có cười được nường tử giỏi giang như thế cho ta xem.

- Nhị gia, Lạc thành gửi thư tới.

Hai người ôm nhau âu yếm, đột nhiên ngoài cửa có tiếng cửa Đường Uy, Đường Kính Chi vội buông Ngọc Nhi ra, vội vàng tới cửa, xa nhà hơn một tháng, ỹ rất nhớ Đường lão thái quân và mấy kiều thê mỹ thiếp của mình.

Nhận lấy thư, vội vàng xé phong bì, Đường Kính Chi vừa trải thư ra xem, liền há hốc mồm.

383. Chương 389: Muôn Hoa Muôn Vẻ.

Đã gần trưa rồi, mặt trời treo giữa tầng không tỏa nắng vàng khắp nơi, mấy ngày qua Lạc thành trời trong xanh, ánh nắng dư dả, làm mặt đất ấm áp như xuân, trong tiểu viện khá lớn, nhưng bốn bề tĩnh mịch, chỉ có lá cây khẽ đu đưa trước gió, chiếu bóng lên cửa sổ.

Trong phòng, trước một cái bàn đặt gần cửa sổ, có một mỹ phụ tóc vấn cao mặc váy lụa đỏ rực, bên trên khoác áo mỏng, nhìn nàng không thấy xa hoa, chỉ thấy sự trang nhã, nàng đang ngồi đọc sách, tóc vấn đơn giản sau đầu, môi không son mà đỏ, mày chẳng vẽ mà cong, trông tha thướt yếu điệu, xinh đẹp vô ngần.

Ánh nắng bên ngoài chiếu lên cuốn sách không biết có từ đời nào, bìa da đã bong hết, nàng chăm chú đọc sách, tạo nên khung cảnh hết sức cổ điển.

Mỹ thiếu phụ đó mày liễu hơi nhíu lại, miệng thi thoảng lẩm bẩm rồi gật gù, lúc lại trầm tư nhìn trang sách như đang nghiền ngẫm vấn đề gì đó, xem xong một trang, dùng ngọc thủ thon thon lật trang giấy, rất cẩn thận, vì cuốn sách này thực sự quá cũ rồi, bất cẩn một chút có thể làm rách giấy, mất đi kiến thức trân quý không bao giờ tìm lại được.

- Nhị nãi nãi, Nhị nãi nãi ...

Thiếu phụ đó đang đọc sách thì đột nhiên bên ngoài sân có người reo hò mang vẻ vui mừng không thể kiềm chế, nàng thở dài lấy một tờ kẹp vào trang sách đang đọc để đánh dấu rồi gấp lại, mắng:

- Con nha đầu này chẳng tiến bộ nào, bao giờ người mới học được một phần trăm ỏn của Tri Đông.

Nàng vừa dứt lời thì cửa gian ngoài bị người ta đẩy mạnh, tiếng bước chân vội vã, rèm cửa leng keng, một tiểu nha đầu mặc váy dài vàng ruộm, đầu bện hai búi tóc như hai cái sừng trâu, hình như nó chạy một quãng đường rất xa rồi, tay ôm ngực, đứng đó thở hồng hộc.

Thiếu phụ trừng mắt lên, định trách nó mấy câu, nhưng nha hoàn kia đã nói trước:

- Nhị nãi nãi ... Nhị, Nhị gia gửi thư về.

- Cái gì, Nhị gia có thư à?

Thiếu phụ đứng bật dậy, khuôn mặt xinh đẹp chứa đựng cả nóng ruột lẫn vui mừng:

- Đâu rồi, thư đâu?

Nha hoàn kia lại thở thêm một lúc nữa mới nói mạch lạc được:

- Vâng ạ, Nhị gia bình an tới được kinh thành đã gửi thư về, thư ... thư đang ở chỗ lão thái quân, người mau tới xem đi.

Thiếu phụ vội vén váy chạy ra ngoài cửa, tiểu nha hoàn kia bĩu môi cười khúc khích, cũng chạy theo.

Chạy xuyên qua mấy hành lang, làm nha hoàn dọc đường trở mắt, không hiểu chuyện gì khiến Nhị nãi nãi vội vàng như thế, tới trước cổng tiểu viện nàng mới dừng bước, cố thở đều lại, đưa tay chỉnh lại đầu tóc.

- Nhị nãi nãi, Nhị gia gửi thư về thật à?

Sau lưng có người hỏi gấp, thiếu phụ váy đỏ quay lại, nói với một thiếu nữ mặt mày thanh tú, lấm tấm mồ hôi:

- Nhu Nhi, đi chậm thôi, cẩn thận dưới chân, đúng là Nhị gia gửi thư về, chúng ta cùng vào xem.

Trong tiểu viện có tiếng cười rộn rã càng làm các nàng nóng ruột.

Hai nàng vừa vào không lâu thì đằng xa lại có mấy bóng hình xinh đẹp chạy tới.

Trong phòng, Đường lão thái quân mặc váy gấm tím, đang cầm thư đọc, thấy cửa chưa có thông báo gì đã bị người ta đẩy ra, vì tâm tình rất vui, bà chẳng so đo, còn vỗ tay gọi:

- Úc Hương, Nhu Nhi mau tới đây xem đi, thư của Nhị gia đây, trong thư nói mọi thứ đều tốt cả, không cần chúng ta phải lo.

Lâm Úc Hương lẫn Nhu Nhi đều quên thi lễ, chạy ồa tới như gió cùng Đường lão thái quân vây quanh xem thư, còn chưa đọc được mấy chữ thì cửa lại bị đẩy ra, mấy thiếu phụ xinh đẹp bước vào.

Đường lão thái quân vẫn không giận, lại gọi cả các nàng tới, thế là sáu bảy cái đầu chúm chụm vào một chỗ, tìm kiếm xem trong thư tướng công có nhắc tới mình không.

Xem một lúc, từng khuôn mặt xinh đẹp chuyển từ lo lắng sang vui mừng.

“Nhị gia dặn mình tiếp tục dựa theo cách vẽ mới kia thêu tranh, không bao lâu nữa sẽ dùng tới, hơn nữa còn dặn mình chú ý tới sức khỏe và mắt.” Nhu Nhi theo Sương Nhi học chữ hai tháng, tự đọc được thư rồi, nhanh chóng tìm thấy đoạn nhắc tới mình.

Sương Nhi mắt không chớp, đọc đi đọc lại đoạn liên quan tới mình, đọc bao nhiêu cũng không đủ, dù chỉ là lời nhắc nhở nàng chú ý tới sức khỏe thôi.

” Nhị gia muốn mình để ý tới Nhu tỷ tỷ và Sương tỷ tỷ, phòng các tỷ ấy không nghe lời, làm ảnh hưởng tới sức khỏe, nếu mình hoàn thành nhiệm vụ, còn mua cho mình vòng tay ngọc thật đẹp.” Uyển Nhi chen lẫn trong đám đông, miệng nở nụ cười hạnh phúc.

“Trong thư Kính Chi nhắc tới mình chỉ sau mỗi lão thái quân và Nhị nãi nãi.” Sắc mặt Hồ Kiều Kiều nhợt nhạt, người vẫn rất gầy gò mong manh, nhưng đôi mắt bừng sáng, xinh đẹp làm người ta lóa mắt.

Chu Quế Phương bế Đường Thiên trong lòng, cũng tìm từng hàng từng câu liên quan tới nàng và con trai, đọc khẽ cho nó nghe.

Chẳng biết khi nào Lâm Úc Hương rời khỏi đám đông, tay siết chặt khăn lụa :” Đi cả tháng rồi chỉ viết về có mấy câu, y có khỏe không, có ăn uống đầy đủ không, ở nhà không phải cơm mình nấu là y ăn rất ít ..” Chẳng biết vì sao chỉ thế thôi, mũi nàng cảm thấy cay cay, nước mắt bất giác trào ra khỏi đôi mắt đẹp, nàng vội quay đi, lấy ống tay áo lau sạch.

- Một đám nha đầu ngốc, chẳng phải Nhị gia vẫn khỏe sao, các người khóc cái gì.

Thì ra Chu Quế Phương và mấy di nương xinh đẹp cũng đã khóc từ bao giờ, Đường lão thái quân tuy miệng trách nhưng nước mắt cũng chảy ra, Hàm Hương thấy thế vội đi tới lấy khăn lau.

Nghe Đường lão thái quân nói vậy, Lâm Úc Hương quay lại, nói:

- Nhị gia bình an tới kinh thành, chúng ta phải vui mừng mới đúng, mọi người đừng khóc, nếu không sẽ không may.

Lời này làm các nàng khác đã bắt đầu khóc ra tiếng vội mím môi ngăn tiếng khóc, ai nấy đưa tay lên lau nước mắt.

Đường lão thái quân nghiêng đầu đi, nhanh chóng tìm được nước mắt, gượng cười bảo:

- Úc Hương nói đúng lắm, không được khóc, không ai được khóc hết. Sương Nhi, người giỏi đàn, hay là đàn cho mọi người nghe khúc nhạc nào đó vui tươi, để mọi người vui vẻ một chút.

- Vâng!

Sương Nhi vâng lời, bảo nha hoàn tới tiểu viện của mình lấy đàn.

Nghe tới đánh đàn, mắt Hồ Kiều Kiều ảm đạm, từ khi gả vào Đường phủ, nàng đã không đụng tới đàn nữa rồi.

Chẳng bao lâu hạ nhân mang cổ cầm Sương Nhi hay dùng tới, cẩn thận đặt lên bàn, Sương Nhi thi lễ với mọi người rồi mới ngồi xuống.

” Ting” ngón tay thon thả khẽ gảy một giây đàn, âm điệu trong trẻo như suối chảy qua khe đá truyền vào tai mọi người.

Khúc nhạc reo rất bên tai, mỗi âm thanh đủ làm vẩn vút bên tai người nghe ba ngày, không khúc nhạc không chỉ chứa đựng sự vui tươi bản thân nó, còn mang theo niềm vui vô hạn của người gảy đàn.

Trước cửa sổ, bên hồ nước, dưới ánh trăng, từng khoảnh khắc hai người nắm tay nép mình bên nhau như những bức tranh hiện lên trước mắt Ngọc Nhi, dưới tâm cảnh đó, bất giác Sương Nhi đem tinh thần và khúc nhạc hòa trộn làm một, kỹ thuật đột phá cực hạn, bước vào cảnh giới mới.

Khúc nhạc đã ngừng, mọi người trong phòng đều im lặng, như không ai muốn phá hỏng dư âm mỹ diệu của nó.

Sau một hồi im lặng, Hồ Kiều Kiều đột nhiên đứng dậy, đi về phía bàn:

- Sương tỷ tỷ, tiểu muội từ nhỏ ốm yếu, chỉ nhốt mình trong phòng, cho nên si mê cầm kỳ thi họa, không biết tỷ tỷ có thể cho muội mượn đàn đánh một khúc không?

Sương Nhi vẫn còn đang chìm đắm trong khúc nhạc cùng khoảnh khắc ngọt ngào trước kia, chẳng nghe rõ Hồ Kiều Kiều nói gì, mặt ngơ ngác.

Đường lão thái quân hiếm khi thấy cháu chắt tề tũ thế này, nên muốn nghe thêm khúc đàn nữa giữ mọi người lại, vì sao bà yêu thích Hồ Kiều Kiều như thế, vì trong phủ ai cũng sợ bà, không dám quá thân cận, chỉ cô gái ốm yếu này thủ thủ tâm tình, thì thoảng còn làm nũng với bà, làm Đường lão thái quân rất vui vẻ, lên tiếng nói:

- Sương Nhi, cho Kiều Kiều mượn đàn một khúc đi.

384. Chương 390: Niềm Vui Bất Ngờ.

Tiểu thiếp vào nhà chồng là bỏ tên cũ, đặt tên mới, chỉ riêng cách xưng hô này đủ thấy Đường lão thái quân nhìn Hồ Kiều Kiều bằng con mắt khác.

Lâm Úc Hương thấy Hồ Kiều Kiều muốn đánh đàn, nhú mày lại định ngăn cản, nhưng Đường lão thái quân đã nói trước, nàng đành thôi.

- Vâng ạ.

Sương Nhi tỉnh lại, gạt đầu nhường chỗ.

Hồ Kiều Kiều giống như Sương Nhi, thích mặc váy trắng, cả hai đều thướt tha mảnh khảnh, lúc này đứng bên nhau như hai đóa hoa sen nở cùng một cành, nhìn thoảng qua còn giống tỷ muội song sinh hơn Hồ Phụng Kiều.

“Tĩnh!”

Chỉ một âm điệu vang lên, mọi người trong phòng đều sửng sốt, vì khúc nhạc Hồ Kiều Kiều gảy lại y hệt khúc Sương Nhi vừa rồi, tiếp đó mười ngón tay Hồ Kiều Kiều như tinh linh nhảy múa trên giây đàn, vẽ lên hình ảnh làm người ta hoa mắt.

Sương Nhi là người kinh ngạc nhất, có điều nghe một hồi, nàng khép mắt lại, dùng tâm cảm thụ.

Cho dù trong phòng không phải ai cũng tinh thông âm luật, nhưng trước sau nghe cùng một khúc nhạc, cảm giác được tài nghệ của Hồ Kiều Kiều hơn một bậc, có điều khi mọi người đang chìm đắm trong tiếng đàn thì Lâm Úc Hương lên tiếng quát:

- Dừng lại, Kiều Kiều, muội không được đàn nữa.

- Sao thế?

Đường lão thái quân đang cực độ tập trung vào tiếng đàn, bất thành linh nghe tiếng quát này làm giật nảy mình.

Những người khác đều tỉnh lại, chẳng hiểu sao.

- Bẩm lão thái quân, sức khỏe Kiều Kiều quá kém, không thể lao tâm lao lực.

Đường lão thái quân nhìn theo tay Lâm Úc Hương chỉ, lại giật mình lần nữa, chỉ thấy khuôn mặt Hồ Kiều Kiều vốn nhợt nhạt lúc này càng trắng như tờ giấy, mồ hôi lấm tấm, mắt ảm đạm, như sắp gục tới nơi:

- Kiều Kiều, sao lại thế này, Úc Hương, mau mau bắt mạch.

Không đợi Đường lão thái quân nói Lâm Úc Hương đã đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống đặt tay Hồ Kiều Kiều im lặng xem mạch.

- Sao rồi, Kiều Kiều có sao không?

Đường lão thái quân rất thích Hồ Kiều Kiều, lúc thì dịu dàng, lúc thì tinh nghịch, giảo hoạt, bù đắp lại cho bà không ít thiếu thốn tình cảm tuổi già, bà đau lòng muốn đi tới xem, nhưng lòng vừa kích động, chất động chưa tan hết phát tác, mắt tối đi, người ngã ra sau.

- Lão thái quân.

Hàm Hương và Chu Quế Phương tinh mắt đỡ lấy hai bên, từ từ dìu bà ngồi xuống, Đường lão thái quân mắt một lúc mới nhìn rõ cảnh vật trước mắt, đang định nói không sao thì Chu Quế Phương đột nhiên bịt miệng quay đầu đi.

Nghe tiếng hét Lâm Úc Hương quay đầu lại, thấy Chu Quế Phương tay che miệng, tay ôm bụng nôn khan không ngừng.

Mấy nàng còn lại cuống lên, sao bỗng dưng đang yên đang lành hết người này tới người kia gặp chuyện thế này, Đường Thiên càng sợ, tới đỡ lấy mẹ:

- Nương thân, nương thân, người làm sao thế.

- Kiều Kiều vì đánh đàn làm hao tổn tinh thần nên mới thế, không có gì đáng ngại.

Lâm Úc Hương vừa nói vừa đứng dậy, mắt nhìn Chu Quế Phương không chớp.

- Không sao là may rồi.

Đường lão thái quân vừa thở phào thì nhận ra vẻ mặt khác thường của Lâm Úc Hương, nhìn sang phía Chu Quế Phương, tim đập thót một cái, chẳng lẽ ...:

- Mau, Úc Hương, bắt mạch cho Quế Phương đi.

- Vâng.

Trong lòng Lâm Úc Hương rất nghi hoặc, võ về Đường Thiên bảo nó ngoan, đỡ Chu Quế Phương ngồi xuống, cầm lấy tay trái, trong ánh mắt mong đợi của Đường lão thái quân, nàng gật đầu:

- Chúc mừng lão thái quân, Quế Phương muối muối có tin mừng rồi.

- Á!

Mọi người trong phòng đều há hốc mồm, cả Chu Quế Phương cũng sững người, mình có tin mừng, mình mang cốt nhục của Nhị gia rồi!

- Tốt, Nhị gia cuối cùng cũng có hậu đại.

Đường lão thái quân là người tỉnh lại trước tiên, vỗ bàn nói lớn, mấy vị di nương tiêu hóa xong tin này vội đi tới chúc mừng.

- Đứng lên, đứng lên, các muội đứng lên cả đi.

Chu Quế Phương luống cuống nói, nàng vẫn không dám tin mình hoài thai rồi, nàng và Đường Kính Chi ân ái đúng một lần.

Thấy Chu Quế Phương định cúi xuống đỡ, Đường lão thái quân ngăn lại:

- Đứng im đó, Quế Phương, ngồi xuống đi, không được cử động. Từ hôm nay trở đi khác với trước kia rồi, người đã có thai, phải điều dưỡng.

- Dạ.

Chu Quế Phương ngồi xuống, mặt chưa hết hoang mang.

- Nương, có tin mừng là sao?

Đột nhiên Đường Thiên ngơ ngác hỏi:

Đường lão thái quân mặt biến sắc, trước đó mừng quá nổi, không ngờ quên mất chuyện Chu Quế Phương đã có con trai.

Chu Quế Phương sinh đứa con thứ nhất là con trai thứ, nếu sinh đứa thứ hai là con trưởng thì làm sao bây giờ? Đường lão thái quân thầm lo lắng.

Hào môn thế tộc không dựa theo nhân số mà chia gia sản, toàn bộ sẽ do trưởng tử kế thừa, nếu không gia sản lớn đến đâu qua vài đời cũng thành tiểu hộ. Đạo lý này cũng giống như thiên tử kế thừa vương vị, giang sơn chỉ của một người, nếu không dù to lớn đến mấy cũng chẳng đủ cho con cháu phân chia.

Nhưng trên trưởng tử lại có một thân ca ca, thế thì thành ẩn họa rồi.

Qua vui mừng ban đầu, Đường lão thái quân sinh lo lắng, lúc này Chu Quế Phương vẫn lặng lẽ hạnh phúc, không nhận ra, ôm Đường Thiên vào lòng:

- Chuyện này đợi về phòng nương thân sẽ nói cho con nghe.

- Úc Hương, mấy ngày qua người có thấy cơ thể khác thường không?

Đường lão thái quân mang theo hi vọng hỏi:

Từ lúc bắt được mạch Chu Quế Phương có mang, Lâm Úc Hương thần tình hoảng hốt, nghe thế ngó ra.

Chẳng biết từ lúc nào nàng ăn nhiều hơn, ngon miệng hơn, buổi sáng thích ngủ nướng, tinh thần uể oải, khiến cho việc luyện thuốc phải giao hết cho Tri Đông làm, mỗi ngày xử lý xong việc trong phủ nàng về phòng tĩnh lặng đọc sách.

Lại còn ngực thi thoảng lại căng lên, nhũ hoa to ra, mẫn cảm hơn trước rất nhiều, đôi khi cọ vào y phục cảm thấy ngứa ngứa, có lúc còn đau đớn.

Về mặt bất thường của Lâm Úc Hương làm Đường lão thái quân càng thêm hi vọng, vội vàng bảo nàng ngồi xuống, tự xem mạch.

Quế Phương có thai rồi, rất có khả năng sinh con trai cho tướng công vợ bỏ, còn mình, liệu mình có thai không? Nếu Quế Phương sinh trưởng tử cho Đường gia, Nhị gia liệu có sủng ái muội ấy hơn mình không?

Lâm Úc Hương đã viên phòng cùng Đường Kính Chi rồi, biết mình không còn có thể rời khỏi Đường phủ, sống cuộc sống tự do tự tại nữa, điều đó nàng để ý hơn tới địa vị trong phủ.

Cách chiếc ghế gần nhất chỉ có năm sáu bước chân mà tưởng chừng cách năm sáu dặm, Lâm Úc Hương đi rất lâu mới tới, ngồi xuống rồi, do quá khẩn trương, tim đập cuồng loạn không ngừng, dù cho nàng có y thuật cao minh đến mấy cũng không thể bắt mạch cho bản thân.

- Lão thái quân, tôn tức không xem ra.

Có câu dao sắc không gọt được chuối, Lâm Úc Hương bắt mạch một hồi căng thẳng nói:

Không xem ra chứ không phải là không có, Đường lão thái quân vẫn ôm hi vọng, dù trong phủ cũng có y sư nhưng bà vội bảo Hàm Hương đi mời y sư nổi danh nhất Lạc thành tới.

Hàm Hương biết lúc này Đường lão thái quân rất nóng ruột chạy đi như một trận gió.

“Xoạch!” Mùa đông tới, rèm cửa cũng thay sang loại dày hơn, Hàm Hương chạy đi, tiếng rèm vừa rơi xuống, trong phòng không có chút tiếng động nào nữa, yên tĩnh vô cùng, ai nấy như nghe được tiếng tim mình đập.

Chu Quế Phương đã hoài thai, mấy vị di nương đã rất ngạc nhiên, chẳng lẽ Nhị nãi nãi cũng vậy?

Đám Sương Nhi bắt giắc đều tập trung ánh mắt lên người Chu Quế Phương, hâm mộ không thôi, chẳng biết khi nào mình mới có thể sinh con cho Nhị gia.

Thấy phòng im lặng, Đường lão thái quân quan tâm hỏi thăm Hồ Kiều Kiều vài câu rồi khép mắt lại dưỡng thần.

Tĩnh lặng!

Trong phòng im lặng khác thường, làm không khí càng thêm áp lực, không biết qua bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng của Hàm Hương:

- Lão thái quân, nô tỳ mời Dương y sư tới rồi.

Dương Thái Thần ở thành bắc là y sư nổi tiếng nhất ở Lạc thành, tổ phụ từng làm thái y trong cung.

- Mau mau mời Dương y sư vào.

Đường lão thái quân vội vàng bảo.

385. Chương 391: Sắp Làm Cha Rồi.

Nếu là nam tử khác thì không tiện vào hậu viện, nhưng Dương Thái Thần thì khác, một vì ông ta tuổi đã cao, trên sáu mươi rồi, hai thân là y sư, kỵ húy cũng ít, đi vào thỉnh an Đường lão thái quân trước rồi hỏi nguyên do.

Cho dù Đường lão nóng lòng bế trọng tôn nhưng cũng không thể nói là mời người ta tới xem tôn tức nhà mình có hoài thai hay không, nếu không truyền ra thành trò cười, chỉ nói Lâm Úc Hương không được khỏe, muốn ông ta bắt mạch cho.

Đường lão thái quân nói xong có nha hoàn mang ghế tới đặt cách Lâm Úc Hương không xa, Hàm Hương đi tới lấy khăn lụa ra trải lên cổ tay trắng như bạch ngọc của nàng.

Nhìn động tác của mấy nha hoàn này, Dương Thái Thần hiểu ra ai là bệnh nhân, đi tới vén tay áo lên, dùng ba ngón tay đặt lên cổ tay Lâm Úc Hương.

Vừa rồi ngồi xuống một thời gian, tâm tình Lâm Úc Hương đã bình tĩnh hơn rất nhiều, chốc lát sau, Dương Thái Thần nhắc tay ra, đứng dậy chấp tay với Đường lão thái quân:

- Chúc mừng lão thái quân, Nhị nãi nãi của quý phủ có tin mừng rồi.

- A? Thật chứ, ông xác định không có nhầm lẫn chứ?

Đường lão thái quân đứng bật dậy, mặt mày kích động hỏi:

Dương Thái Thần đáp chắc chắn:

- Dương mỗ dám lấy thanh danh mình đảm bảo, tuyệt đối không có nhầm lẫn gì.

- Người đâu, mau thưởng cho Dương Thái Thần hồng bao mười lượng.

Dương Thái Thần chấp tay tạ ơn rồi lui ra.

Tới khi Dương y sư theo hạ nhân rời phủ rồi Lâm Úc Hương vẫn chưa hết bất ngờ, nàng vô thức đưa tay xoa bụng, không biết nói câu gì.

Các di nương cùng nha hoàn xung quanh xúm lấy chúc mừng, nàng chỉ cười nhẹ.

Từ lúc bắt mạch Chu Quế Phương hoài thai cho tới khi biết trong bụng mình cũng có sinh mệnh nhỏ, Lâm Úc Hương chưa hề có chút chuẩn bị làm mẹ, lòng bồn loạn, chỉ cảm thấy ngỡ ngàng bối rối, không có bao nhiêu hạnh phúc.

Trong số mọi người thì Đường lão thái quân là người cao hứng nhất, bà cười không khép miệng lại được, Lâm Úc Hương không những viên phòng cùng đích tôn, còn mang cốt nhục của Đường gia, thế nào cũng không nghĩ tới chuyện chạy ra ngoài nữa, chỉ cần nó ngoan ngoãn chấp nhận nơi này, lời Xung Hư đạo trưởng sẽ ứng nghiệm, Đường gia sẽ nhiều con cháu, trường thịnh muôn đời.

Cười một lúc bà nhú mày lại, nhớ ra một vấn đề, tuy câu này không tiện hỏi nhưng bà vẫn không kìm được hỏi ra:

- Úc Hương, người và Quế Phương hôm đó ai viên phòng với Nhị gia trước.

Chu Quế Phương nghe câu này thẹn chín cả mặt, Lâm Úc Hương thì vẫn mơ mơ hồ hồ, vọt miệng nói thật:

- Là tôn tức.

Lời này càng làm Đường lão thái quân vui khôn tả, Tri Thu vừa rồi được gọi vào, đứng bên cạnh sáng mắt lên :” Nếu như Nhị nãi nãi viên phòng với Nhị gia trước, như thế khả năng Nhị nãi nãi sinh tiêu thiếu gia sẽ lớn hơn nhiều!”

.....

Ngọc Nhi thấy tướng công thư sinh mồm há hốc, ngồi như tượng tại chỗ, tim thất lại, chẳng lẽ phía Lạc thành có đại sự gì xảy ra rồi.

Nàng vừa mới đi tới hồi thì Đường Kính Chi đột ngột nhảy dựng lên.

Ôm chặt lấy Ngọc Nhi, Đường Kính Chi hôn như mưa lên má nàng, rồi nhảy nhót reo hò:

- Ta sắp làm cha rồi, ta sắp làm cha rồi! Ha ha ha ha ...

Tới lượt Ngọc Nhi há hốc mồm, tướng công thư sinh sắp làm cha rồi?

Chẳng lẽ ...

Là Nhị nãi nãi có thai?

Không đúng, chắc là Quế Phương tỷ tỷ có tin mừng.

Bé bỏng giải nhân lên, chạy như điên mấy vòng trong phòng phát tiết vui sướng, Đường Kính Chi ấn Ngọc Nhi vào tường, đầu vùi vào giữa hai bầu ngực hoàn mỹ đầy đàn hồi đó, dụi đi dụi lại.

” Ba ba, chẳng bao lâu nữa sẽ có người gọi ta là ba ba rồi, hai chữ này tưởng thật xa xôi, vậy mà ...”

Khẽ ôm lấy cổ tướng công thư sinh, Ngọc Nhi cảm thụ được rõ ràng sự kích động và hưng phấn của y, phải rồi, ai sắp làm phụ thân mà chẳng vui chứ:

- Tướng công, trong thư nói ai mang cốt nhục của chàng?

Đường Kính Chi ngẩng đầu lên, cười toét miệng:

- Là Úc Hương, còn cả Quế Phương nữa, cả hai tỷ tỷ của nàng đều có thai rồi.

- Hả?

Ngọc Nhi tròn mắt, không nghĩ tới lại là cả hai người đó có thai một lúc.

- Hả cái gì mà hả? Đó là do tướng công nàng bản lĩnh.

Đường Kính Chi nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Ngọc Nhi cực kỳ đáng yêu, nhón chân lên, lấp kín miệng nàng, Ngọc Nhi định né tránh thì y buông tay ra thả nàng trượt xuống một đoạn, vươn tay ôm lấy cổ nàng, không cho giai nhân chạy thoát.

Có lẽ vì ảnh hưởng của tin tức kia, Ngọc Nhi hôm nay nhiệt tình khác thường, chủ động ôm lấy y, đưa lưỡi tiến vào miệng y, nụ hôn ấy của hai người như núi lửa phun trào, nóng chảy không gì cản được, hai cái lưỡi mãi miết quấn lấy nhau trong một trò chơi không biết chán:

Hôn nhau thật lâu Đường Kính Chi mới tách miệng ra, thở hào hển hỏi:

- Ngọc Nhi, nàng định bao giờ mới sinh em bé cho tướng công đây?

Cho dù đề tài này hết sức xấu hổ, nhưng đột nhiên nghe thấy cả Lâm Úc Hương lẫn Chu Quế Phương đều mang thai rồi, Ngọc Nhi hâm mộ hết sức, cắn môi khẽ đáp:

- Đợi tướng công lật nhào đám Điền Cơ Trịnh Thắng, rời khỏi vùng đất đầy thị phi này, không còn nguy hiểm nữa, thiếp sẽ sinh cho chàng một đứa bé ngoan.

- Một thôi à?

Giọng Đường Kính Chi có vẻ bất mãn, miệng nói tay vẫn nhiệt tình vuốt dọc thân hình căng tràn nhựa sống, một tay chiếm cứ đôi ngực nảy nở mềm mại của nàng:

Toàn thân run lên từng chập theo những cái vuốt ve nóng hổi của tướng công thư sinh, trong cơn mê mê tỉnh tỉnh, Ngọc Nhi hoàn toàn không hề hay rằng mình đang phát ra tiếng rên rỉ da diết:

- Hai .. hai cũng được.

Đường Kính Chi nghe những âm thanh đó thì hồn siêu phách tán, xương cốt toàn thân như tan chảy, y tựa như một cây củi khô, giai nhân trong lòng như đồng lửa, chỉ muốn ném mình vào trong cháy hết mình, bản năng vô thức sai khiến bàn tay Đường Kính Chi dần dần đi xuống dưới vùng cấm địa, mảy mò tìm lối vào bên trong, cuối cùng tay y cũng chạm được vùng da thịt mịn màng tiến vào vùng u ốc lầy lội:

- Vẫn ít.

- Tối đa là ba thôi.

Chẳng biết từ lúc nào xiêm áo nàng cái dưới đất cái vắt vẻo trên người, xấu hổ không sao tả siết, hơi thở nàng trở nên gấp gáp, mặt tựa hoa đào, tay ôm lấy cổ y, chân quắp lấy hông tình lang, cổ ngửa ra sau thở gấp:

- Tướng công, tắt đèn trước đi.

- Làm gì có đèn mà tắt.

Đường Kính Chi sao có thể kiềm chế nổi trước sự nhiệt tình đó của nàng, cảm nhận được sự ướt át bên dưới, y không còn kìm nén, hai tay giữ hông nàng tiến thẳng, Ngọc Nhi phát ra tiếng rên dài say người ...

Hai con chim nhỏ tận hưởng hoan lạc một hồi lâu mới ra ngoài bảo Đường Uy gọi hết hạ nhân trong viện tới, phát phong bao đỏ cho tất cả mọi người.

Thê tử có thai, đích hệ Đường gia có hậu đại, đây là chuyện mừng không còn gì lớn hơn nữa, Đường Kính Chi mỗi phong bao đều bảo sáu lượng bạc.

Đám tiểu nha đầu vừa mới vào phủ vui mừng không biết diễn ta thế nào, đứa nào đứa nấy ôm ghì lấy bạc trong lòng, còn tưởng mình đang nằm mơ.

Từ nhỏ tới lớn, bọn chúng chỉ nhìn thấy đồng tiền, có biết nén bạc nó trông như thế nào đâu.

- Nô tỳ chúc mừng Nhị gia, hôm nay là ngày vui lớn, hay để nô tỳ làm thêm vào món ăn chúc mừng một phen.

Đầu bếp mới mua về tên Trịnh Hân Như, Ngọc Nhi còn biết trượng phu nàng họ Quách, nữ nhi tên Quách Hỉ Nguyệt.

- Phải, phải rồi, nhất định phải chúc mừng chứ!

Đường Kính Chi vỗ tay hưởng ứng, vội bảo đám Đường Uy ra ngoài mua ít thịt, hao qua, còn bảo bọn họ tìm quán rượu tốt nhất, mua mấy cân rượu.

Đường Uy nhận lệnh, gọi mấy thủ hạ đi nhanh ra ngoài.

Đêm hôm đó trong tiểu viện náo nhiệt tưng bừng, tiếng cười nói không ngớt, Đường Kính Chi lệnh mọi người mang bàn xếp ở sân ghép lại thành một cái bàn lớn, ngồi xuống cùng một mâm, chẳng những chúc mừng sắp làm phụ thân, còn kéo gần khoảng cách với mọi người.

386. Chương 392: Chuyện Xấu.

Sáng sớm hôm sau Ngọc Nhi không cho tướng công thư sinh lười biếng nữa, kéo y ra khỏi chăn ấm, rửa ráy xong, vừa mở cửa ra, gió lạnh căm căm lùa vào phòng, Đường Kính Chi dù mặc rất dày, nhưng vẫn không kìm được rùng mình một cái.

Ra khỏi phòng Đường Kính Chi mới phát hiện không biết từ khi nào bầu trời mây mù phủ kín, thời tiết biến đổi rồi.

Chạy bộ mấy chục vòng Ngọc Nhi mới cho tướng công thư sinh về phòng nghỉ ngơi, còn nàng tiếp tục đứng trong gió lạnh, gần đây Ngọc Nhi càng chăm chỉ luyện tập hơn trước, Đường Kính Chi thấy nàng thường có động tác lạ, lặp đi lặp lại nhiều lần, có lẽ nàng đang luyện tập chiêu thức mới.

Tối trưa, Đường Kính Chi khoác áo choàng mới đi về phía kinh thành.

Tiểu viện Đường gia mới mua nằm ở khu vực tiểu thương hộ, nhưng lại sâu trong ngõ, xây dựng chẳng có quy hoạch gì, cho nên muốn ra đường lớn phải đi vòng đi vào một quãng đường khá dài, Đường Kính Chi đi chưa được bao xa thì đột nhiên thấy phía trước có một bóng người quen thuộc :” Người đó chẳng phải là Hồ Phụng Kiều sao?”

Đường Kính Chi chợt nhớ Hồ Phụng Kiều có nói, chỉ cần nàng muốn, có thể tìm ra bất kỳ một ai ở Ni Lạc Thần này, chẳng lẽ mình mới chuyển tới không bao lâu cũng bị cô ta tra rõ rồi.

Đường Kính Chi lo Hồ Phụng Kiều đối phó với Ngọc Nhi, nên bảo Đường Uy một tiếng rồi chạy vội theo.

Ước chừng chạy được năm mươi trượng, rẽ qua sáu cái ngõ, Đường Kính Chi lạc đường mới nhìn thấy Hồ Phụng Kiều, biết với khinh công của nàng thì mình không tài nào theo kịp, như thế hẳn nữ tử này muốn dẫn mình tới chỗ nào đó, cho nên Đường Kính Chi kiên nhẫn đuổi theo, lúc này một chạy một đuổi đã tới đường lớn, Hồ Phụng Kiều vẫn mặc áo đen, đội mũ rộng vành che mặt, hai tay khoanh trước ngực, hình như đang đợi y tới, Đường Kính Chi đến gần thì thấy Hồ Phụng Kiều chỉ tay sang bên phải.

Phía đó có bảy tám người, hai người đi trước, còn lại đều theo sau, giống như hộ vệ cho bọn họ vậy, nhìn rõ hai người đó, Đường Kính Chi vội vàng lùi lại, nấp vào trong ngõ.

Trương Thiếu Kiệt vì sao lại đi cùng vị tiểu vương gia kia?

Liên hệ với tin tức lần trước Hồ Phụng Kiều tiết lộ, y hít sâu một hơi, chẳng lẽ chỗ dựa mới Trương Thiếu Kiệt lại chính là Tiểu vương gia Minh Húc?

Nếu thế thì gay go rồi.

- Nhị gia, người vừa phát hiện ra cái gì thế?

Một lúc sau Đường Uy mới dắt hai con ngựa chạy tới hỏi:

Đường Kính Chi nhìn về phía Hồ Phụng Kiều, nhưng nơi đó đâu còn bóng dáng nàng nữa.

Quay đầu sang nhìn về phía đám người Trương Thiếu Kiệt, cũng không thấy tăm tích đâu.

- Đi, chúng ta mau tới hoàng cung!

Đường Kính Chi nhằm giảm thiểu khả năng bị Trương Thiếu Kiệt phát hiện, liền chọn con đường khác.

Hiện giờ Đường Kính Chi đã đại khái nhớ được đường tới ngự thư phòng rồi, chẳng bao lâu theo tiểu thái giám tới trước ngự thư phòng, chưa kịp thông báo thì có một thái giám khác chạy ra, thấy y thì vội giục bảo hoàng đế cho gọi y vào.

Chỉnh trang lại y phục trước, Đường Kính Chi nhìn tiểu thái giám vừa rồi hốt hoảng, biết có chuyện gấp, có lẽ hoàng đế trẻ đang nổi giận, chần chừ vào ngay, nên y kiểm cố trì hoãn chút thời gian mới vào.

- Học sinh bá kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Một ngày phải nói câu này không biết bao nhiêu lần Đường Kính Chi ngán lắm rồi, nhưng không thể không cung kính khấu đầu hô:

- Bình thân.

Hoàng đế trẻ đúng là mặt rất khó coi, chuyển ánh mắt sang phía Đường Kính Chi hỏi:

- Đường cử nhân, nghe nói hôm qua ở Như Ý lâu, người nhìn thấy Trình các lão và Thất hoàng tử bàn việc trong cùng một phòng bao?

Thất hoàng tử?

Hắn là vị Thuận Vương kia rồi.

- Bẩm hoàng thượng, hôm qua học sinh được Tần đại nhân tới Như Ý lâu uống rượu đúng là gặp được Trình các lão, còn nghe thấy giọng Thuận Vương nói chuyện với các lão.

Đường Kính Chi cẩn thận đáp:

- Có điều Trình các lão và Thuận Vương có bàn việc trong cùng một phòng bao hay không thì học sinh không biết.

- Hừ, bọn chúng tụ vào cùng một chỗ thì có chuyện gì hay ho.

Nghe Đường Kính Chi nói thế mặt hoàng đế trẻ càng âm trầm thêm vài phần, hàm hàm phát tay áo.

Đường Kính Chi trước khi vào cung gặp phải Trương Thiếu Kiệt và Minh Húc, trong lòng có chuyện gấp, nên phản ứng hơi chậm, giờ mới choàng tỉnh, một vị đại học sĩ quyền cao chức trọng, lại gặp mặt một vị vương gia, vào thời điểm thế này đúng là phạm kỵ húy của hoàng đế.

Đáng lý ra Thất hoàng tử sau khi được phong làm Thuận Vương phải lập tức lên đường tới đất phong, nhưng tiên hoàng qua đời được mấy tháng, hắn cứ kiêu cố ở lại Ni Lạc Thần chưa đi, khó tránh được người ta hoài nghi.

Hơn nữa Thất hoàng tử có thể ở lại tại Ni Lạc Thần, nói rõ sau lưng hắn ắt phải có thế lực nhất định, nếu không chỉ một đạo khẩu dụ của hoàng đế là hắn phải lên đường ngay lập tức.

Nói tới Thất hoàng tử, Đường Kính Chi chợt nhớ trước khi thiên tai bùng phát, Đường Uy từng báo với y, nghe đồn viên thiên tướng ám sát lão tướng quân Vương Xương Long là người do Thất hoàng tử tiến cử.

Chẳng lẽ tên hoàng tử này có ý đồ bất chính thật?

Nhưng hắn có vấn đề không có nghĩa là Trình các lão có vấn đề, chưa nói ông ta trọng nghĩa ra tay cứu một ca kỹ có phải chỉ là đóng kịch lấy danh không, chỉ riêng việc ông ta không ngại để đám Tần Mục nhìn thấy ông ta và Thất hoàng tử gặp nhau nói rõ ông ta quang minh lỗi lạc.

Leo lên được quan nhất phẩm như Trình các lão đâu phải dựa vào đức độ nhân phẩm mà được, cũng phải nhờ thủ đoạn dẫm đạp bao người mới có, ông ta làm gì có chuyện ngây thơ tới mức đi bàn chuyện không nên bàn với Thất hoàng tử còn chủ động đứng ra chỉ trích đám tâm phúc của hoàng đế.

- Hoàng thượng, Trình đại nhân là một đại học sĩ, quyền lực lẫn uy vọng cực cao trong triều, nếu như ông ta ngầm ngả theo hướng Thuận Vương, e rất bất lợi cho hoàng thượng.

Tần Mục đột nhiên đứng ra nói:

Bàng Vũ và Đỗ Minh cũng lên tiếng phụ họa, thêm mắm thêm muối, nghe khẩu khí của bọn chúng không phải hoài nghi Trình các lão, mà đã nhận định ông ta cùng Thất hoàng tử mật mưu cướp lấy giang sơn.

- Vậy các người nói trăm phải làm sao đây?

Đường Kính Chi thở dài, sao không nhìn ra ba tên tiểu nhân bỉ ổi này hôm qua bị Trình các lão làm bẽ mặt nên hôm nay buông lời dèm pha hãm hại, thậm hạ quyết tâm nhất định phải hạ mấy kẻ này, nếu không chẳng biết khi nào đột nhiên có đạo thánh chỉ hạ xuống chém bay đầu.

Tần Mục thấy hoàng đế trẻ tin lời mình lòng cuống lên rồi thì thầm vui mừng.

Thì ra sau khi Đường Kính Chi rời khỏi Như Ý lâu, đám Tần Mục đập phá một hồi, bình tĩnh lại nhớ tới chuyện phiên lòng, giờ mất lòng Trình các lão, xem ra mai này không còn hi vọng lên triều nghị chính nữa, thế là bọn chúng bàn nhau cáo trạng trước.

Bọn chúng tính nếu hạ được Trình các lão, không những trừ đi được một trở ngại trên đường thăng tiến, hơn nữa để quan viên trong triều nhìn thấy thực lực của bọn chúng, thế nào cũng có kẻ a dua hèn nhát trở cò, không đoàn kết lại với nhau chống đối bọn chúng nữa.

Tới khi đó đoán chừng chẳng cần bao lâu, bọn chúng có quan chức chính thức, lại được hoàng đế tin cậy, lo gì không nắm được đại quyền.

Cho nên sau khi nghĩ cách ứng phó, ba bọn chúng thấy hôm qua gặp Trình các lão và Thất hoàng tử, không những là chuyện xấu mà còn là chuyện cực tốt.

Tần Mục là tên cầm đầu, cho nên hắn đại biểu cả ba nói ra:

- Hoàng thượng, vi thần có hai cách, thứ nhất, trực tiếp hạ chỉ bắt Trình các lão vào đại lao, sau đó để Tề công công phái người của nội xưởng điều tra, không lo không tìm ra được chứng cứ.

387. Chương 393: Tiểu Nhân Gièm Pha.

- Không thể.

Đường Kính Chi vội lên tiếng ngăn cản, đám quan lại giỏi nhất theo gió trở cờ, nếu để ba tên này hình thành thế lực thì y làm sao đối phó nổi:

- Hoàng thượng, lúc này triều đình đang lúc rối ren bộn bề, cần phải lấy ổn định đại cục làm trọng, hoàng thượng nếu không có chút chứng cứ nào đã đẩy một đại học sĩ vào ngục, các quan viên khác sẽ có cảm tưởng gì? Chỉ e lòng bách quan nguội lạnh, nhất là hai vị đại học sĩ còn lại, bọn họ liệu cho cho rằng hoàng thượng kỳ huy bọn họ quyền cao chức trọng nên muốn trừ khử? Khi đó bách quan hoang mang lo sợ, không tránh khỏi tiểu nhân thừa cơ lợi dụng.

Những lời cuối cùng của Đường Kính Chi như có điều ám chỉ, ba tên kia nghiêng răng cắn hận, Bàng Vũ và Đỗ Minh càng quay sang hung hăng nhìn y uy hiếp.

Tần Mục tất nhiên không dễ dàng chịu thua, nói lớn:

- Hoàng thượng, cách thứ hai là có thể để Trình các lão cáo lão hoàn hương.
- Phải rồi, Trình các lão đã tròn sáu mươi, nhiều năm vất vả vì triều đình, nên nghỉ ngơi rồi, nếu không bách quan bảo đảm không biết quan tâm trọng thần.

Hoàng đế trẻ mắt sáng lên, gật gù liên hồi:

- Hoàng thượng, Trình các lão uy vọng cực cao, không biết là tấm gương cho bao nhiêu quan viên trong triều, nay sức khỏe đang tốt, tinh thần dư dật, sao có thể tùy ý bảo các lão cáo lão? Học sinh cho rằng cách này không thông, chỉ e là không qua mắt được người khác, lúc đó nghị kỵ càng lớn.

Đường Kính Chi đã nhìn ra không chỉ ba tên Tần Mục muốn hạ bệ vì các lão này mà xem ra ngay trong lòng hoàng đế trẻ cũng muốn lão thần ý thân phận chỉ chỗ hắn làm việc nên cũng có ý hạ bệ Trình các lão rồi, việc Trình các lão và Thất hoàng tử gặp nhau chỉ là giọt nước tràn ly, thế nên không suy nghĩ sâu xa hơn.

Hiểu điều đó y khéo léo chỉ nó là biện pháp không thỏa đáng, chứ không ngăn cản hoàng đế trẻ hạ Trình các lão.

Bàng Vũ đi tới nói:

- Hoàng thượng, vi thần có cách, vừa che mắt được kẻ khác, khiến bọn họ không còn gì để nói.
- Cách gì?

Hoàng đế trẻ hỏi gấp:

- Hoàng thượng có thể thêm vào trong thánh chỉ cho Trình các lão cáo quan về quê một điều, là ban cho ông ta tước vị.

Ngoài thăng trong giáng?

Đỗ Minh hơn hớn lên giọng tay lên khen ngợi Bàng Vũ.

- Đường cử nhân, người thấy biện pháp của Bàng ái khanh có được không?

Có lẽ mấy ngày qua quen với việc hỏi ý kiến của Đường Kính Chi nên hoàng đế trẻ thuận miệng hỏi:

” Đám người này tưởng thiên hạ ngu hết cả hay sao?” Đường Kính Chi lắc đầu đáp:

- Hoàng thượng, học sinh thấy vẫn không được, cách này người ngoài nhìn một cái là ra được, đúng là không ai có thể nói gì, nhưng không nói không có nghĩa là bọn họ không bắt mẫn. Thế này khác gì trò đùa.

- Nhảm nhí!

Tần Mục quay ngoắt người lại:

- Trò đùa? Chuyện này liên quan tới khả năng Thuận Vương và Trình các lão thông đồng mưu phản, vậy mà trong mắt người lại chỉ là trò đùa à?

Hắn cố ý bóp méo lời Đường Kính Chi.

Đỗ Minh cười nhạt, không để Đường Kính Chi cơ hội phản bác nói ngay:

- Đúng thế, còn may là chúng ta vô tình gặp được bọn họ, nếu không còn chẳng biết được quan hệ giữa bọn họ lại thân mật như thế.

Vô tình gặp được? Là người ta chủ động tìm tới cửa, đám người này diên đảo thị phi, đúng là lũ tiểu nhân vô sỉ.

Đường Kính Chi hối hận, vì không muốn giáp mặt đám người này nên y cố ý tới muộn, không ngờ để bọn chúng có cơ hội đặt điều gièm pha trước mặt hoàng đế.

Y chưa kịp nói gì thì hoàng đế trẻ lên tiếng:

- Trẫm thấy cách của Bàng ái khanh không tệ, ngay mai trẫm sẽ hạ chỉ phong Trình các lão làm Văn Đức công, cho ông ta ở lại kinh thành.

Nói tới đó mỉm cười:

- Thế là ba vị đại học sĩ thiếu mất hai, trẫm an bài các khanh lên triều nghị chính sẽ bớt chút trở lực.

- Hoàng thượng thánh minh, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Đám Tần Mục mừng rỡ, quỳ xuống khấu đầu.

Đường Kính Chi sao có thể trở mặt nhìn đám tiểu nhân này lên triều nắm quyền, để sau này chết trong tay bọn chúng à?

- Hoàng thượng, vạn vạn lần không được.

Đường Kính Chi bỏ hết e ngại, đi ra nói:

- Học sinh chưa bao giờ xem nhẹ chuyện Trình các lão và Thuận Vương gặp gỡ uống rượu, nhưng nói bọn họ thông đồng mật mưu với nhau thì có sơ hở lớn.

-Ồ, sơ hở gì?

Mặc dù hoàng đế trẻ có lòng trừ bỏ lão thần triều trước, nhưng khi thực thi thì trong lòng vẫn có cố kỵ, nhất là nếu làm việc không kín kẽ, bị hoàng thái hậu ít khi nổi giận nhưng một khi nổi giận thì thần tiên cũng phải e sợ biết được, lúc đó thế nào cũng bị mắng một trận.

Rồi sau đó ép hần thu hồi thánh chỉ, lúc đó thì bẽ mặt.

- Bẩm hoàng thượng, hôm qua Đỗ đại nhân phái hạ nhân tới mới học sinh tới Như Ý lâu, khi đó học sinh và ba vị đại nhân đều không hề biết Trình các lão ở gian phòng bao bên cạnh, rồi Tần đại nhân đánh chửi một ca kỹ, mới khiến Trình các lão nổi giận xông vào, nói Tần đại nhân uy phong, còn để lại bạc cho tửu lâu, đem ca kỹ bị thương kia về phủ chữa trị.

Không ngờ Đường Kính Chi lại đem sự thực nói ra, Tần Mục mặt đỏ bừng bừng, hai mắt tóe lửa hận thù, nhìn chăm chăm vào mặt Đường Kính Chi, trong lòng rít gào :” Thằng khốn, bản quan và người không chết không thôi!”

Bàng Vũ và Đỗ Minh cúi đầu xuống, cực kỳ mất tự nhiên.

Hoàng đế trẻ sắc mặt biến đổi, trước đó đám Tần Mục không nói chi tiết như vậy, chỉ nói bọn chúng uống rượu ở Như Ý Lâu vô tình nhìn thấy Trình các lão và Thuận Vương từ trong cùng một phòng bao đi ra, còn về phần Đường Kính Chi nói đúng hay sai thì nhìn thần sắc của ba kẻ kia là hoàng đế đã có đáp án.

- Trình các lão không nhận ra học sinh, nhưng nhận ra ba vị đại nhân, cho nên ở gian phòng kia mới nghe tiếng là nhận ra Tần đại nhân dọa ca kỹ kia. Thử hỏi nếu như Trình các lão thực sự cùng Thuận Vương thông đồng, sao còn chạy vào phòng bao bọn thần cứu người, hơn nữa là vì một ca kỹ.

Hoàng đế trẻ “hừm” một tiếng rất khế, nếu Đường Kính Chi nói đúng hết thì quan hệ giữa Trình các lão và Thuận vương hẳn là thanh bạch, có điều dù sao đám người Tần Mục là tâm phúc của hắn, hắn không muốn trách mắng bọn chúng trước mặt Đường Kính Chi.

- Vậy cũng có khả năng Trình các lão cố tình lộ diện để đánh tan hoài nghi của bọn ta.

Tần Mục cắn răng cãi cùn:

- Hoàng thượng, học sinh có một điều nữa không hiểu, Trình các lão nay phẩm cấp là chính nhất phẩm, chức vị là nội các đại học sĩ, quan cao tới mức không còn gì để thăng nữa. Vậy cứ giả sử Trình các lão mật mưu với Thuận Vương, vậy điều kiện gì đủ làm Trình các lão động lòng? Cam tâm vứt bỏ thanh danh gây dựng mấy chục năm trời mạo hiểm tội chu di cửu tộc để làm một kẻ nghịch thần tặc tử?

Ba tên Tần Mục á khẩu, đúng như thế, Trình các lão đã lên tới cực phẩm nhân thân rồi, liệu mình phản bội làm cái gì?

- Cho nên học sinh cho rằng khả năng Trình các lão thông đồng là rất khó, mà giả sử chuyện Thuận vương có ý đồ, đoán chừng hoàng thượng vừa hạ chỉ cho Trình các lão về quê, Thuận vương sẽ nói ra chân tướng sự việc hôm qua, bách quan sẽ chán nản, vậy là kẻ tiểu nhân càng có cơ hội lợi dụng.

Nghe lời Đường Kính Chi nói, hoàng đế trẻ toát mồ hôi, chẳng lẽ chuyện này là cái bẫy Thất đệ cố ý sắp đặt? Nếu không vì sao lại đúng vào gian phòng sát bới ba người Tần Mục?

Thực ra chuyện ba tên Tần Mục thường uống rượu đánh người thì hắn cũng biết rồi, nhưng nhân vô thập toàn, có tài có tật nên không vì thế mà đánh giá thấp bọn chúng, nhưng bọn chúng không nói thật, bịt tai che mắt hắn, suýt làm hắn có quyết định sai lầm, hoàng đế trẻ đề phòng, những kẻ này không phải thẳng tính như hắn nghĩ.

Xem ra cần phải phái Tề Đức Thịnh phái người của nội xưởng đi điều tra xem gần đây Thuận Vương làm cái gì?

388. Chương 394: Đắc Tội Hết Cả.

Đường Kính Chi nói có lý, hoàng đế trẻ tạm thời bỏ ý định để Trình các lão hoàn lương, lòng bức bội phát tay bảo bọn họ lui ra, đột nhiên Đường Kính Chi lại nói:

- Hoàng thượng, học sinh có chuyện muốn tấu.

- Nói đi ...

Đường Kính Chi do dự nhìn ba người Tần Mục, hoàng đế trẻ nhú mày, nhưng vẫn phát tay bảo bọn chúng lui, đợi ba tên đó tức tối lui ra, hoàng đế trẻ nói với vẻ không vui:

- Đường cử nhân, ba người bọn họ là tâm phúc của trẫm, vì sao người hai ba lần liền xa lánh bọn họ, chẳng phải hôm qua bọn họ chủ động mời người uống rượu, thu hẹp khoảng cách sao?

Hừ, muốn thu ta làm tiểu đệ, làm chó săn thì có.

Đường Kính Chi thầm chửi trong lòng, có điều y không thể nói những lời đám Tần Mục nói với y hôm qua ra, nếu không hoàng đế không tin, có khi còn cho rằng y có ý tranh sủng, nói xấu chia rẽ quan hệ ba người kia với hoàng thượng, giai đoạn tạo dựng lòng tin với hoàng đế, y cần cẩn thận.

- Hoàng thượng, chẳng qua là tin tức học sinh muốn báo cáo quá quan trọng, không tiện cho nhiều người biết.

Đường Kính Chi nghe ra khẩu khí của hoàng đế có chút bất mãn, vội nói ngay.

- Vậy người nói đi.

Lúc này bên cạnh hoàng đế trẻ chỉ có một tên thái giám là Lý Chân, đây là kẻ tin cẩn hầu hạ sát bên hần.

- Vâng.

Đường Kính Chi liền đem lai lịch Trương Thiếu Kiệt kể ra, lên kinh gặp Minh Húc giữa đường, cùng trước đó nhìn thấy Trương Thiếu Kiệt và Minh Húc đi cùng nhau, đương nhiên tất cả những chuyện có liên quan tới Hồ Phụng Kiều thì y che dấu hết.

- To gan.

Hoàng đế trẻ nghe được một nửa là mặt đã đành lại, nghe hết vỗ long ý đứng bật dậy:

- Tên Minh Húc này thật to gan, chưa có ý chỉ của trẫm, hần là một phiên vương bên ngoài dám tự ý vào kinh.

Hành vi của Minh Húc đem so với việc Thất hoàng tử ở lý trong kinh thành không chịu đi còn cả gan hơn.

- Lý Chân, truyền chỉ của trẫm, lập tức đóng cửa kinh thành, truy nã Trí Võ vương Minh Húc!

Hoàng đế trẻ nổi giận đi lại mấy vòng, rồi lớn tiếng quát:

Lý Chân khom lưng định ra ngoài truyền chỉ.

- Không được.

“Tên này dễ kích động quá đi, nếu để hần ở cạnh đám Tần Mục lâu đúng là đại họa, nhất định phải trừ bỏ tên kia sớm!” Đường Kính Chi ngăn cản:

- Hoàng thượng, Ni Lạc Thần rộng lớn, nhân khẩu trăm vạn, muốn tìm một người khác nào mò kim đáy bể. Hơn nữa trong kinh thành còn mấy vị hoàng tử chưa chịu tới đất phong, nếu bọn họ biết Võ vương vào kinh, nếu có ý đồ liên hợp với nhau, e là rất bất lợi với hoàng thượng.

Hoàng đế trẻ dừng bước, mày nhíu lại.

- Cho nên chuyện này chỉ có thể ngầm điều tra, không thể để gây xôn xao cho ai cũng biết.

Hoàng đế trẻ không gật, chỉ tội có cái tính dễ kích động, bình tĩnh trở lại biết phải làm gì:

- Lý Chân, người tới chỗ Tề Đức Thịnh truyền hai đạo khẩu dụ, thứ nhất lệnh hần dùng tất cả lực lượng có thể tin cậy ngầm điều tra tin tức của Trí Võ vương Minh Húc, một khi có manh mối gì, lập tức bắt giữ, không cần báo trước. Thứ hai theo dõi xem Thất hoàng tử, hần đi tới đâu, gặp ai đều ghi chép tỷ mỉ cho trẫm.

- Tuân chỉ!

Lý Chân vừa đi được vài bước lại bị hoàng đế trẻ gọi lại:

- Đợi đã, người tìm Toàn Kế lại đây cho trẫm, trẫm muốn hỏi hần, vì sao về kinh lại không báo chuyện giữa đường gặp Trí Võ vương Minh Húc.

- Vâng.

Lý Chân đi sát qua vai Đường Kính Chi trừng mắt lên, giận y suốt ngày gây hết chuyện nọ chuyện kia, khiến hoàng thượng nổi giận, hại bọn chúng hầu hạ bên cạnh cũng nơm nớp lo sợ.

Đường Kính Chi không hiểu vì sao tên Lý công công này lại bất mãn với mình.

Ước chừng một tuần hương sau, Toàn Kế cảm phát trần thổ hồng học chạy tới, hần được người ta báo tin trước, cho nên không đợi hoàng đế hỏi đã quỳ vội xuống đất, đem chuyện hôm đó tình cờ gặp Minh Húc giữa đường kể ra.

- Hoàng thượng, nô tài hôm đó chỉ nói chuyện mới Võ vương mấy câu, không nghĩ hần dám cả gan mạo hiểm tội mất đầu lên vào kinh thành, cho nên mới không kể, nô tài ngu xuẩn, xin hoàng thượng trách tội ...

Toàn Kế vả mặt bơm bóp khóc lóc nói:

Thực ra vương gia rời đất phong là phạm tội rồi, muốn đi đầu phải dâng tấu báo trước với triều đình đợi được phê duyệt mới được đi, mới đầu lập nước quy định này được tuân thủ nghiêm ngặt, về sau càng ngày càng nói lỏng.

Ví như Hải Châu tới Ni Lạc Thần cách nhau hơn ba nghìn dặm, công văn qua lại mất ba tháng, có chuyện gấp phải làm sao? Thế nên thực ra không ít vương gia tự ý rời đất phong, người khác biết cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, ai muốn đắc tội với một vị vương gia?

Hôm đó Toàn Kế cũng được Minh Húc dứt cho không ít, nên về cung hần chỉ bẩm báo là bị thích khách tấn công bất ngờ giữa đêm, rồi thất tán với Đường Kính Chi.

- Được rồi, đừng tát nữa, sau này cần phải chú tâm nhiều hơn, chuyện tuy nhỏ cũng phải chú ý!

Hoàng đế trẻ bực mình phát tay, hần không tin Toàn Kế tên thái giám theo mình từ nhỏ có câu kết với Minh Húc.

- Nô tài tuân chỉ!

Toàn Kế đứng dậy xoa mặt, hai má đã đỏ rát, cho thấy vừa rồi hần tự tát không phải giả vờ.

Đường Kính Chi báo tin xong định lui, lúc này hoàng đế trẻ đột nhiên nhớ ra điều gì, bảo Toàn Kế lui ra nói:

- Đường cử nhân, hoàng thái hậu đã quyết định được nhân tuyển khâm sai thứ hai, mai trẫm sẽ hạ chỉ cho khâm sai nam hạ, ngươi đã nghĩ xem cần hỗ trợ gì muốn trẫm giúp chưa?

Mai khâm sai thứ hai đã nam hạ rồi?

Đường Kính Chi thăm nhủ vị hoàng thái hậu này làm việc với hiệu suất thật cao, y do dự một nói:

- Hoàng thượng, khâm sai này và học sinh cùng nam hạ, cùng qua Lưu Châu, không biết học sinh có thể gặp mặt ông ấy một lần không? Như thế hai bên tiện bề hỗ trợ cho nhau.

- Không vấn đề gì, ngươi muốn gặp hần thì đợi tới tối đến phủ hần là được, sáng nay hần mới được hoàng thái hậu hạ chỉ phóng thích, e lúc này đang bày tiệc đãi khách trong nhà.

Hoàng đế trẻ gật đầu, nhưng không nói ra khâm sai thứ hai là ai:

- Ngươi hiện ở đâu báo cho Lý Chân một tiếng, tới tối trẫm sai người đưa ngươi tới.

- Vâng, học sinh tuân chỉ.

Đường Kính Chi rời thư phòng, nói cho Lý Chân chỗ ở của mình rồi theo một thái giám đi về phía cửa cung, đi được chừng chục trượng, qua một đoạn rẽ thì thấy một người đang đứng, Đường Kính Chi thấy thế biết hần đang đợi mình, vội đi tới, có điều Toàn công công này hiện mặt âm u, nhìn y với ánh mắt bất thiện.

Chẳng lẽ vì trước đó hoàng thượng trách hần vài câu nên vì thế hần giận mình?

Hiện giờ y đã đắc tội với đám Tần Mục rồi, nếu còn để mất lòng mấy tên công công tin cẩn bên cạnh hoàng đế thì tình hình rất nguy.

- Toàn công công ..

Đường Kính Chi vừa mới chấp tay chào thì Toàn Kế lạnh lùng cắt ngang:

- Đường cử nhân coi thường đám thái giám bọn ta hay sao?

- Học sinh không hiểu ý công công?

Bỗng nhiên Toàn Kế nói một câu như vậy làm Đường Kính Chi ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì:

- Hừm! Hôm trước hoàng thượng muốn đem chuyện bán đất giao cho Tề công công, kết quả người xen miệng vào, hại Tề công công đến giờ vẫn đang cãi nhau với mấy vị quan lớn chưa có kết quả gì. Rồi chuyện phải xử tiết đi tới hoang nguyên A Nhĩ Kim, hoàng thượng cũng muốn để Tề công công phải người đi, người nói cái gì mà đánh trận không thể thiếu binh bộ, chẳng phải là không tin năng lực Tề công công sao? Hơn nữa lần này người còn nói xấu bản công công trước mặt hoàng thượng.

Toàn công công càng nói mặt càng trở nên hung tợn:

- Ta hỏi người, có phải người coi thường đám thái giám thân thể tàn khuyết bọn ta hay không?

389. Chương 395: Gặp Lại Người Quen.

Với thái giám mà nói, thân thể tàn khuyết vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng bọn họ, đồng thời cùng tuổi tác càng cao, tâm lý càng biến thái, bọn họ tuy sống trong hoàng cung, hầu hạ quý nhân, rất nhiều người nịnh nọt, nhưng địa vị thực chất cực kỳ dễ tiện.

Quan viên trong triều không ít người coi bọn họ.

Người đọc sách ai cũng tự cho mình thanh cao hơn người, với thái giám càng coi như súc sinh không bằng, cho nên Toàn Kế miễn cảm hoài nghi Đường Kính Chi xem thường mình.

- Công công đa tâm rồi, học sinh chỉ là người dân thường, không quan không chức, sao dám xem thường hồng nhân bên cạnh hoàng thượng? Vả lại mấy tháng trước công công dẫn Vũ Lâm quân kịp thời tới Lạc thành giải vây cho Đường gia, học sinh cảm kích bất tận, sao dám nói xấu công công.

Đường Kính Chi cực kỳ chân thành nói:

- Vừa rồi sở dĩ nói ra chuyện ấy là vì hoàng thượng truy hỏi, học sinh không dám khi quân che giấu.

Toàn Kế nghe vậy mặt hơi dần ra được một chút, hừ lạnh nói:

- Tốt nhất là người nói thật, ta và Tề công công không phải người để ai cũng có thể bắt nạt.

Nhìn Toàn Kế hằm hằm đi xa, Đường Kính Chi cười khổ, xem ra Toàn chưa tới mức hận y vì việc này, nhưng chút xú giao tình có được nhờ Hồng Phong đưa tới kinh thành xem như đã tiêu hết rồi.

Trình các lão hiểu lầm y, đám Tàn Mục thù địch, thái giám trong cung không có thiện ý gì, có được chút thiện cảm từ hoàng hậu, nhưng hoàng hậu có nhiều chuyện không tiện nói, giúp được y cực kỳ hữu hạn.

Đột nhiên y cảm thấy ưu thế của mình đã mất hết, ở Ni Lạc Thần này thành tứ bề thọ địch rồi.

- Đường cử nhân, chúng ta mau đi thôi.

Tiểu thái giám dẫn đường thấy Đường Kính Chi đứng đắn ra đó hồi lâu thì lên tiếng giục.

Rời hoàng cung thì trời đổ mưa nhỏ, Đường Uy ở ngoài đã chuẩn bị áo tơi đi mưa trước, mưa tuy nhỏ nhưng rất khó chịu vì trời gió rét dù mặc áo mưa không che được mưa làm ướt mặt, lạnh cóng, Đường Kính Chi chỉ muốn về nhà cho thật nhanh, có điều không đi được bao xa thì y dừng lại mặt kinh ngạc.

Chỉ thấy phía trước có một nam tử toàn thân áo đen, vóc dáng tráng kiện, mặt đầu rìa lởm chởm, mắt đảo hai bên, có vẻ rất thận trọng, vẫy tay gọi y tới gần.

Dù người này đã hóa trang, tướng mạo thay đổi, nhưng Đường Kính Chi vẫn nhìn một cái là nhận ra, chính là Trịnh Kiểm Thu được kiều thê của y cứu một mạng ngoài Lạc thành.

Sao hán lại tới Ni Lạc Thần?

Định lấy mạng mình sao? Hay lấy lòng mình? Trong đầu Đường Kính Chi lóe lên mấy nghi vấn, có điều y vẫn nhanh chân đi tới.

Mấy ngày nữa thôi y phải phụng chỉ về Lưu Châu rồi, muốn chia rẽ Điền gia và Trịnh gia thì chỉ có thể hạ thủ ở Trịnh gia, giờ Trịnh Kiểm Thu tự dâng mình tới tận nơi, y không thể bỏ qua cơ hội này.

Đường Uy bám sát chủ tử, tập trung toàn bộ tinh thần ứng phó, đồng thời ngằm ra hiệu cho các ám vệ khác sẵn sàng, đó là cách làm việc của ám vệ, luôn có người bên ngoài bao quát toàn bộ tình huống, đồng thời làm kẻ địch bất ngờ.

Trịnh Kiếm Thu thấy Đường Kính Chi đi về phía mình thì thầm thở phào, xoay người rẽ vào ngõ gần đó, Đường Kính Chi qua khúc rẽ thì không thấy Trịnh Kiếm Thu đâu nữa, đang nghỉ hoặc thì thấy, y nhìn thấy một người quen, Hứa Dũng.

Hứa Dũng mặc áo vải thô, hóa trang thành hạ nhân bình thường, thấy y thì thi lễ mời lên chiếc xe ngựa đỗ gần đó.

Đường Kính Chi lên xe không do dự, Đường Uy ở ngoài ngồi cạnh xa phu và Hứa Dũng.

Xe ngựa dừng, nhưng vẫn chưa tới nơi, bọn họ đỗ lại trước một bến thuyền nhỏ, có chiếc thuyền mui che đã chờ sẵn, mời Đường Kính Chi lên đó.

Chiếc thuyền mui che chầm chậm đi trên sông Tần Hoài, mưa nhỏ lất phất hình thành lớp sương mờ mờ lung lung, tang thương mang mác, nhưng đầy tình thơ ý họa.

Dù không phải thi nhân, đứng trước khung cảnh này có lẽ ai ngờ cũng biến thành Lý Bạch, Đỗ Phủ.

Nhưng không phải Đường Kính Chi, y không có tâm trạng nào, lúc này đầu y chứa đầy thắc mắc và tính toán.

Trên dòng nước rộng lớn êm đềm, hoa thuyền đi đi lại lại, ở những nơi khác, hoa khôi có phòng riêng, nhưng ở Tần Hoài thì khác khi thành hoa khôi hàng đầu một thanh lâu kỹ viện bọn được một chiếc thuyền riêng, họ được gọi là những danh kỹ Tần Hoài, đó cũng là những cái hố không đáy, bao nhiêu vàng bạc đổ vào đó cũng không vữa.

Chiếc thuyền nhỏ len lỏi giữa chiếc thuyền xa hoa, có vài hạt mưa bị gió nhẹ thổi hất vào, đập vào mặt Đường Kính Chi, làm y tỉnh lại, thở dài một tiếng, hai lần tới đây đều trong tình cảnh đặc biệt, có lẽ y không có duyên với Tần Hoài.

Thuyền nhỏ đi tới cạnh một chiếc thuyền hoa thì đỗ lại.

Đường Kính Chi lên thuyền gật gù, hẹn gặp ở nơi như thế này không lo bị bám đuôi, càng không lo bị người khác nghe lén, đây mới là chỗ những kẻ mang mưu đồ âm u nên tới bàn việc.

- Đường hiền đệ, lâu lắm rồi mới gặp nhau, đệ có khỏe không?

Y vừa vào trong thì Trịnh Kiếm Thu nhiệt tình đứng lên nắm tay hỏi han:

Cho dù trong lòng thầm hận Trịnh gia quay lưng lại đúng lúc Đường gia cần nhất, nhưng Đường Kính Chi không để lộ ra ngoài, chỉ mấy ngày vào cung làm y thay đổi nhiều, cười sang sảng, nhiệt tình vô cùng:

- Vẫn khỏe, đa tạ Trịnh huynh quan tâm, khó khăn lắm mới tình cờ gặp nhau ở đây, nào nào, chúng ta uống vài chén mừng ngày hội ngộ.

Thấy Đường Kính Chi nói là tình cờ gặp nhau, nụ cười Trịnh Kiếm Thu hơi cứng lại, lần này hẳn tới tìm Đường Kính Chi là có chuyện trọng đại muốn thương lượng.

Hai người ngồi xuống, chén qua chén lại, Đường Kính Chi chỉ hỏi han chuyện vụn vặt, như tha hương gặp cố nhân, hỏi chuyện quê nhà vậy.

Đường Kính Chi không ngốc, chuyện này ai ra bài trước người đó sẽ thua thiệt, cho nên y loanh quanh chuyện nọ sang chuyện kia.

Rốt cuộc Trịnh Kiếm Thu không nhịn được phải lên tiếng trước.

Nhìn gần Đường Kính Chi mới phát hiện ra râu trên mặt Trịnh Kiếm Thu không ngờ lại là thật chứ không phải hóa trang, nhìn kỹ tiếp thì thấy hẳn thay đổi so với trước kia khá nhiều, da đen hơn, mặt gầy đi, không anh tuấn tinh thần như trước nhưng thêm phần thành thực vững vàng, tuy người bụi đất phong trần, nhưng đôi mắt chuyển động thêm phần tinh minh.

Đúng như y dự liệu, nếu chẳng phải bất đắc dĩ, Trịnh gia tuyệt đối không kết làm đồng minh với Điền Cơ, Trịnh Thắng là người quang minh lỗi lạc, giỏi dùng binh, trung thành với hoàng thất, nhưng trung thành tới đâu cũng chưa tới mức trợ mắt nhìn khâm sai tới nhà, chém đầu nam nhân Trịnh gia, đầy nữ tử đi làm ca kỹ.

Vì thế Trịnh gia chỉ có thể bắt tay với Điền Cơ.

Có điều tuy là thế, Trịnh Thắng vẫn ôm một tia hi vọng, mong khâm sai kia dừng bước, không tiến vào Lưu Châu, ông ta dự đoán được nếu tạo phản tám phần sẽ chết rất thảm, vì thiên tử tuy trẻ, tuy làm việc thiếu suy nghĩ, nhưng không phải hôn quân làm mất lòng dân, ngược lại khâm sai kia chém giết tham quan không dung thứ khiến lòng dân nô nức, tiếng tăm hoàng đế cực tốt, bọn họ không có cơ tạo phản.

Danh bất chính, ngôn bất thuận.

Bách tính muốn tạo phản phải thì giương cờ hôn quân vô đạo, khiến bách tính thiên hạ rơi vào dầu sôi lửa bỏng, hết đường sống đứng lên là chuyện thuận lý.

Phiên vương tạo phản thì lấy cớ cần vương, diệt trừ gian nịnh, trong sạch triều đình.

Phương bắc hiện lòng dân hoang mang, nhưng đó là do thiên tai, không phải do thiên tử vô đạo, cho nên nếu hai nhà Trịnh Điền làm phản, miễn cưỡng chỉ nói thiên tử vô dụng, làm bách tính trôi dạt khắp nơi, song không đủ đủ thuyết phục lòng dân.

Vương triều Minh Hà đã tồn tại ba trăm năm, Minh gia là long tộc đã ăn sâu vào lòng người, không dễ gì lay chuyển nổi.

Tình thế phương nam cực kỳ phức tạp, bọn họ tạo phản rất có khả năng người khác hòa theo, nhưng rất có khả năng người ta nhân cơ hội ném đá xuống giếng, lập công chuộc tội.

Thế nên không thể tùy tiện tạo phản, Trịnh gia mang áp lực rất lớn, do dự mãi, Điền Cơ mấy lần mời Trịnh Thắng lấy danh nghĩa nạn dân tụ tập quá đông, gây mất an toàn phái quân trú ngoài Lạc thành, nhưng Trịnh Thắng từ chối.

Về sau nghe nói Đường Kính Chi nhận được thánh chỉ nhập kinh, còn vị Mạnh khâm sai kia dừng lại ở biên giới giữa Kinh Châu và Lưu Châu không nam hạ nữa, Trịnh Thắng nhìn thấy hi vọng, vốn định gả nữ nhi kết thông gia với Điền Cơ, nhưng hiện giờ trì hoãn, không thực hiện lời hứa nữa.

390. Chương 396: Gặp Lại Người Quen (2)

Trịnh Kiểm Thu lần này phụng lệnh tới Ni Lạc Thần là muốn nghe ngóng hoàng đế lệnh khâm sai ngừng nam hạ là do đâu, có bọn họ đều đoán khả năng có liên quan tới Đường Kính Chi, nhưng cũng không thể khẳng định là y đã nói gì với hoàng đế, kỳ thực Trịnh Kiểm Thu đã tới kinh thành mấy ngày rồi, tới mấy nhà quan gia có quan hệ không tệ với Trịnh gia, có vài suy đoán, về sau lại nghe hoàng đế gần đây thu một sĩ tử chân trắng tên Đường Kính Chi làm cận thần, cho nên mới đảo quanh cửa cung đợi y.

Trịnh Kiểm Thu cũng hiểu trước đó Trịnh gia có điều không phải với Đường gia, cho nên mới đầu định thăm dò vài câu, kiểm lý do giải thích, bày tỏ áy náy, rồi mới đem mục đích chuyến đi nói ra, nhưng Đường Kính Chi làm như hai bên không có chuyện gì, huyền thuyên trời đất, làm hắn không nhận được phải lên tiếng trước:

- Đường hiền đệ, hai ta có duyên kết giao một hồi, tính ra có vài phần tình nghĩa, lần này vi huynh muốn hỏi, vì sao hoàng thượng lại bảo Mạnh khâm sai ngừng nam hạ? Chuyện này có liên quan tới đệ không?

Đường Kính Chi nhấp một ngụm rượu, cổ ý nhú mào:

- Chuyện này đúng là có chút liên quan tới đệ ...

- Hiền đệ, chúng ta là người ngay không nói lời mờ ám, trước đó vi huynh đúng là có chỗ không phải với Đường gia, có điều Trịnh gia cũng có cái khó của mình! Vấn đề này liên quan tới mấy trăm mạng người Trịnh gia, mong đệ có thể nói cho ta biết sự thực.

Trịnh Kiểm Thu thấy Đường Kính Chi hàm hồ, vội nói:

Hừ! Mấy trăm mạng của Trịnh gia?

Đường Kính Chi hừ lạnh trong lòng, người của Trịnh gia là người, người của Đường gia không phải là người sao? Trước đó tại Lạc Thành, lúc Đường gia vào tình cảnh dầu sôi lửa bỏng, đã gửi không ít thư cầu cứu Trịnh gia, nhưng toàn bộ như đá chìm đáy biển! Hạ nhân phải đi càng không gặp nổi mặt cha con chúng.

Cũng đúng thôi trong mắt quan lớn một phương như Trịnh gia, Đường gia có là cái gì?

Ở Trịnh gia, ngoài Trịnh Tuyết Mai, y không thương xót một kẻ nào hết.

Bất mãn thì bất mãn, Đường Kính Chi nghiêm mặt nói:

- Trịnh huynh chân thành như thế thì tiểu đệ đành nói thật, vị Mạnh khâm sai đó ngừng nam hạ đúng là có liên quan tới đệ, nhưng quan hệ không lớn!

- A, hiền đệ có thể nói rõ hơn được không?

- Tiểu đệ sở dĩ vào kinh là vì khi ở Lạc thành có mượn danh nghĩa lão thái quân, dâng ngọc điệp lên hoàng gia, trên ngọc điệp có nói đám người Điền Cơ Vương Mông tham ô hối lộ vô tội vạ, bị Mạnh khâm sai bức bách, có dấu hiệu tạo phản.

Nghe tới hai chữ tạo phản tim Trịnh Kiểm Thu đập bịch một cái, có điều chuyện hai nhà kết minh mật mưu vô cùng bí mật, hẳn không tin Đường Kính Chi tai mắt thông thiên, có thể nghe ngóng được chuyện này.

Trịnh Kiểm Thu nghĩ như thế không phải là không có lý, nhưng hẳn không biết hai điều, thứ nhất nhờ điều tra những chuyện hàng bị đánh cắp, ám vệ Đường gia mò tới Điền Cơ, đồng thời nằm vùng ở đó tới tận bây giờ, họ là con bài bí mật nhất của Đường gia nên hạn chế liên hệ đưa tin ra ngoài, chỉ dùng vào lúc quan trọng nhất, trước đó Đường gia chủ yếu đối đầu Vương Mông chưa dùng tới họ.

Thứ hai Hồ Kiều Kiều không ngừng theo dõi Đường Kính Chi, cũng mò tới được Điền Cơ, sau lưng Lưu Yên Các là một tổ chức sát thủ lớn có không ít hảo thủ võ lâm, cùng tai mắt thu thập tình báo.

Cho nên Đường Kính Chi không khó nghe ngóng được chuyện hai nhà này mật mưu, bằng chứng xác thực thì không có, nhưng đủ suy đoán được.

- Hiền đệ quả nhiên nhanh trí, nhưng sao chuyện này lại nói là không liên quan lớn tới đệ?

Nụ cười của Trịnh Kiểm Thu có hơi héo:

- Vì vị Mạnh khâm sai đó dọc đường giết chóc quá nhiều, đụng chạm tới không ít quan lớn, khiến cho người người oán hận, hơn nữa hẳn ta trong mười mấy ngày gần gũi giết hơn trăm viên quan, giết xong phải đi mất, làm những nơi hắn đi qua không có quan viên quản lý, bách tính làm náo loạn lên rồi.

Trịnh Kiểm Thu thầm mừng rỡ, quả nhiên chuyện không nằm ngoài dự liệu của phụ thân.

Trịnh Thắng sở dĩ có thể leo lên được vị trí Tuyên Uy tướng quân là trừ nhờ ông ta giỏi dùng binh, từng lập không ít công lao, rất được tiên hoàng coi trọng, còn điều nữa là kết thông gia với lão thần trong kinh, hai vị bình thê của ông ta đều tiểu thư nhà quan, không có người ở kinh nâng đỡ và tiến cử thì không thể có vị trí cao như vậy, cho nên ở Ni Lạc Thần, Trịnh gia có chút quan hệ.

Trịnh Kiểm Thu chuyển này lên kinh thành làm việc kỳ thực may nhờ Đường Kính Chi, trong mấy đứa con trai của Trịnh Thắng, chỉ có hắn là quen biết Đường Kính Chi, nếu không mấy tên đệ đệ của hắn thân thiết với quan viên trong kinh hơn, nhất định không cho hắn cơ hội thể hiện, ngoại công của bọn chúng ở trong kinh, muốn nghe ngóng tin tức thuận tiện hơn Trịnh Kiểm Thu nhiều.

- Ngoài ra thì còn một điều nữa, là mấy vị nội các đại học sĩ tổ cáo chuyện này với hoàng thái hậu, hoàng thái hậu nổi giận, trách mắng hoàng thượng, đồng thời bắt hoàng thượng hạ chỉ không cho Mạnh khâm sai nam hạ.

Những lời này của Đường Kính Chi là sự thực:

Đem so với tin tức mấy ngày qua nghe ngóng không khác bao nhiêu, Trịnh Kiếm Thu tin là thật, nếu như hoàng thượng không nghi tới Trịnh gia, vậy chỉ cần Mạnh khâm sai kia quay về thì Trịnh gia không cần dính líu Điền Cơ nữa.

Hắn đang trầm suy nghĩ thì Đường Kính Chi nói thêm một câu đánh vào trúng chỗ ngứa:

- Trịnh huynh, tiểu đệ mấy ngày qua ở bên hoàng thượng, còn biết hoàng thái hậu giận hoàng thượng làm bừa, bắt hoàng thượng hạ chỉ bắt Mạnh khâm sai vào xe tù, áp giải lên kinh, đồng thời đã chọn xong được khâm sai thứ hai, mai có khả năng lên đường.

- Thật sao?

Trịnh Kiếm Thu tìm chế lăm mới không lập tức đứng bật dậy:

- Vậy hiền đệ có biết vị khâm sai thứ hai là ai không?

- Cái này thì tiểu đệ không rõ, chỉ nghe nói là vị quan ấy cách đây không lâu còn trong đại lao, sáng nay mới được hoàng thái hậu hạ chỉ phóng thích.

Trịnh Kiếm Thu kinh ngạc :” Chẳng lẽ là hắn?”

Nếu thế thì Trịnh gia được cứu rồi, hai tay giấu trong ống tay áo của Trịnh Kiếm Thu bắt giắc siết chặt, mấy ngày qua hắn và cha hắn bị chuyện khâm sai, cùng việc Điền Cơ dồn ép, làm ngày ngày gặp ác mộng, lúc nào cũng là cảnh Vũ Lâm quân xông vào phủ giết người.

- Đa tạ hiền đệ cho biết, nào, chúng ta cạn chén.

- Cạn chén!

Đường Kính Chi nâng chén uống cạn.

Hai người bọn họ uống vài chén thì cửa phòng bao bị người ta đẩy ra, Hứa Dững đi vào, Đường Kính Chi vờ cúi đầu gấp thức ăn, khéo mắt để ý thấy Hứa Dững lắc đầu với Trịnh Kiếm Thu, không hiểu hai kẻ này giở trò gì.

Trịnh Kiếm Thu thầm thở phào, dù sao trước đó Trịnh gia có điều không phải với Đường gia, nên hắn sợ Đường Kính Chi vào kinh đắc thế sẽ gây chuyện bất lợi cho hắn.

Cho nên trước đó hắn không đợi Đường Kính Chi mà một mình đi trước, kỳ thực hắn ngầm phái hạ nhân nấp hai bên đường quan sát xem có người ngầm theo dõi không.

Có điều hắn không biết người thường sao nhận ra được ám vệ.

- Hiền đệ, nay đệ có may mắn hầu hạ bên hoàng thượng, tiền đồ ắt vô hạn, sau này đừng có quên vi huynh nhé.

Tâm sự được bỏ xuống, Trịnh Kiếm Thu cười sang sảng nói:

Đường Kính Chi lắc đầu:

- Trịnh huynh nhầm rồi, đệ đã thề không vào triều làm quan, điều này cũng đã nói với hoàng thượng, làm gì có tiền đồ gì.

Trịnh Kiếm Thu tròn mắt nhìn Đường Kính Chi như quái vật, rồi thở dài, trách:

- Hiền đệ ơi là hiền đệ, đệ có biết thiên hạ bao nhiêu người cả đời dùi mài kinh sử mong một lần đề danh bảng vàng, vào triều làm quan, nhưng đệ .. Ài, mọi thứ bày sẵn trước mặt lại gạt đi.

Đường Kính Chi chỉ mỉm cười mặc cho hắn nói, uống thêm vài chén rượu hai người ai nấy rời đi, Đường Kính Chi không mời Trịnh Kiếm Thu tới nhà, còn Trịnh Kiếm Thu chưa hết phòng bị, cũng không nói chỗ ở của hắn tại Ni Lạc Thần.

391. Chương 397: Khâm Sai Thứ Hai.

Đường Kính Chi về tới nhà thì gặp Ngọc Nhi ở sân, thấy y mặt lộ vẻ vui mừng chạy tới:

- Tướng công, chàng làm thiếp lo chết thôi, đang định chàng chưa về sẽ tới đó tìm.

Ngọc Nhi được ám vệ báo tin về tướng công thư sinh đi gặp Trịnh Kiểm Thu, sợ kẻ này hại y, nên lo lắng không thôi.

Đường Kính Chi nắm tay nàng vừa đi về phòng vừa kể chuyện, Trịnh Hân Như tới rót trà cho bọn họ, do dự nói:

- Nhị gia, Ngọc di nương, hồi nãy có mấy người che mặt xông vào nhà, làm mấy tiểu nha đầu sợ hãi, tới giờ vẫn hốt hoảng, hay là mới y sư tới xem sao?

Người che mặt?

Đường Kính Chi ngó nhìn Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi gật đầu kể chuyện đã xảy ra.

Thì ra Đường Kính Chi đi không lâu thì có sáu tên che mặt cầm cương đao leo tường vào, khi ấy mấy tiểu nha hoàn đang quét dọn giặt áo trong sân, sợ tới mất hồn, Ngọc Nhi và Thiết Ngưu nghe thấy tiếng hét chạy tới đấu với bọn chúng.

Đối phương võ công cao cường, Ngọc Nhi chỉ đã thương được một tên, bọn chúng yểm hộ nhau chạy thoát.

- Ngọc Nhi, nàng có sao không?

Đường Kính Chi đặt chén trà xuống, đỡ Ngọc Nhi lên nhìn trên dưới một lượt.

- Thiếp không sao đâu, tướng công đừng lo.

Ngọc Nhi an ủi tướng công thư sinh, nhú mào nói:

- Mục tiêu của những kẻ đó hình như là thiếp cho nên không đã thương mấy tiểu nha đầu.

Đường Kính Chi vừa rời tiểu viện không lâu thì Hồ Phụng Kiều xuất hiện dẫn y tới chỗ Trương Thiếu Kiệt và Minh Húc, hiện giờ Ngọc Nhi lại nói mục đích của đám người che mặt kia là một mình nàng, như vậy kẻ chủ mưu đằng sau đã rõ rồi.

Rốt cuộc Ngọc Nhi và Hồ Phụng Kiều có thâm thù đại hận gì đây, Đường Kính Chi đã hứa không hỏi nữa, nhưng chuyện liên quan tới an toàn của Ngọc Nhi, y không thể qua loa:

- Ngọc Nhi, mấy ngày qua Hồng huynh làm cái gì, sao không thấy bóng dáng của huynh ấy đâu?

Nếu như có thể mời Hồng Phong tới đây ở, an toàn của Ngọc Nhi được đảm bảo hơn, vì sau lưng Hồ Phụng Kiều là một thế lực.

- Đại sư huynh mấy ngày qua theo dõi tên ưng khuyến giết gia gia thiếp.

Đối với tính cách ân oán rạch ròi của Ngọc Nhi mà nói, có thể nhẫn nhịn nhiều ngày không đi báo thù là không tệ rồi.

Đường Kính Chi nhú mào biết muốn Ngọc Nhi tìm Hồng Phong, bỏ theo dõi kẻ kia là không thể, nhớ ra một chuyện nói:

- Hôm nay khi ta ra ngoài tình cờ gặp được Trương Thiếu Kiệt, hắn đi cùng với vị tiểu vương gia kia.

- Chính là cái người mà chúng ta gặp giữa đường khi lên kinh đấy à?

Ngọc Nhi ngạc nhiên, hai người đó sao lại đi cùng nhau chứ?

- Ủ.

Đường Kính Chi gật đầu xác nhận:

- Tướng công, đêm hôm đó thiếp nhìn thấy quân sĩ của tiểu vương gia đó kỷ luật nghiêm minh, hiểu trận pháp, bị tấn công bất ngờ vẫn lấy ít đánh nhiều, tiêu diệt được thích khách từ ngoài đánh vào, ngay cả những kẻ dùng tên tấn công cũng không tổn thương nhiều tới họ, phải hết sức cẩn thận với hắn.

Mặt Ngọc Nhi hiện vẻ lo lắng:

- Nàng cũng đừng lo.

Đường Kính Chi trấn an:

- Đây là kinh thành, Minh Húc không dám tùy tiện lộ diện, nếu không hẳn là phiên vương dám tự ý trà trộn vào kinh thành, tội danh không phải là nhỏ, chẳng may bị bắt được chỉ còn đường chết.

Ngọc Nhi tuy thấy có ý, nhưng vẫn không yên tâm, quyết định từ hôm nay trở đi, từng giờ từng khắc sẽ ở bên người tướng công thư sinh.

Gọi là ăn tối thực ra thời đại đó ăn cơm trước khi trời tối, Đường Kính Chi ăn cơm xong, bóng tối phủ xuống, có người tới gõ cửa.

Hạ nhân dân một nam tử gầy nhỏ, tuổi chừng trên hai mươi đi vào, trang phục bình thường, nhìn bề ngoài không nhận ra, nhưng vẻ lên tiếng là biết thái giám trong cung:

- Đường cử nhân, hoàng thượng bảo cha gia dẫn đường cho ngài, giờ chúng ta đi được chưa?

Đường Kính Chi đứng dậy định đi ngay, nhưng Ngọc Nhi ngăn lại, nàng không yên tâm cho an toàn của y, muốn đi theo, vào gian trong, chẳng bao lâu thay nam trang đi ra.

Ra ngoài, Đường Kính Chi lên tiếng hỏi:

- Dám hỏi tôn tính đại danh của công công, đảm nhận chức vụ gì trong cung?

- Đường cử nhân khách khí rồi, cứ gọi cha gia một tiếng Tiêu công công là được, cha gia cũng không có chức vụ gì cụ thể trong cung, thường ngày chỉ giúp hoàng thượng chạy đi chạy lại truyền lời thôi.

Tiêu công công khom lưng đáp rất khách khí.

- Thì ra là Tiêu công công, trời tối thế này còn khiến công công vất vả, thật áy náy quá ...

Đường Kính Chi chấp tay nói, lặng lẽ rút một tờ ngân phiếu vào tay hắn, hỏi:

- Học sinh tới giờ vẫn chưa hiểu tới phủ vị đại nhân nào?

Tiêu công công thu tiền cũng rất nhanh, nhìn quanh không thấy ai mới nói nhỏ:

- Khâm sai thứ hai là lại bộ tả thị lang Tô Bác, quan chính nhị phẩm, người này trước kia là tâm phúc của Ngũ hoàng tử, sau khi Ngũ hoàng tử mất mưu làm phản, bị hoàng thượng đẩy vào lãnh cung, người này cũng bị giam vào thiên lao.

Đường Kính Chi “ồ” một tiếng, y không biết chuyện mưu phản này, hắn mới trong giai đoạn đồ mưu chưa có hành động thực tế đã bị phát giác.

Lại bộ nắm giữa bổ nhiệm, sát hạch, điều động quan viên trong toàn quốc, có một thượng thư tòng nhất phẩm, tiếp theo tả hữu thị lang chính nhị phẩm, ở Vương triều Minh Hà lấy trái cao hơn phải, nên tả thị lang xếp trên hữu thị lang.

Đường Kính Chi thầm nhủ, vị Tiêu công công này biết được chuyện khâm sai thứ hai, xem ra cũng không phải chỉ là chân chạy vặt truyền lời bình thường như hắn nói.

Tiếp tục hỏi thêm tư liệu về Tô Bác, chẳng biết được bên trên đánh tiếng rồi hay nhờ ngân phiếu mở đường, Tiêu công công biết gì nói nấy.

Hóa ra Tô Bác bị liên lụy bởi Ngũ hoàng tử tạo phản vì vương phi của Ngũ hoàng tử là nữ nhi của ông ta, có hiểu biết nhất định về Tô Bác, Đường Kính Chi yên tâm, người này đủ điều kiện làm khâm sai thứ hai.

Đi được chừng nửa canh giờ thì tới được Tô phủ, khu vực này là nơi tập trung quan lại chức vị cao trong kinh, nên hàng xóm trái phải đều treo cao đèn, chiếu cả đoạn đường sáng choang.

Tiêu công công bảo Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đợi, một mình tới gõ cửa, thì thềm cách cửa với người bên trong mấy câu, cánh cửa mới cót kết mở ra.

Mở cửa là người trung niên tuổi chừng bốn mươi, người đậm chắc, ánh mắt sắc bén, liếc qua hai bọn họ rồi đứng sáng bên ngưỡng cửa.

Đường Kính Chi chấp tay một cái rồi đi vào, Ngọc Nhi theo sau, lúc sát qua vai ông ta, hai tay đột nhiên siết chặt.

Vị Tiêu công công này hóa ra rất thông thuộc Tô phủ, đi trước dẫn đường đưa bọn họ tới thẳng đại sảnh ở hậu viện, bên trong sáng đèn, nhưng tĩnh mịch, dọc đường đi cũng chẳng có gặp hạ nhân nào, bọn họ đi vào thì bên trong có giọng nói tang thương vang lên:

- Tiêu công công, lâu lắm rồi mới gặp, gần đây có khỏe không?

Trước đó Đường Kính Chi đã đoán địa vị Tiêu công công này không thấp, giờ hẳn vừa đi vào, Tô Bác đã nhận ra ngay, càng chứng tỏ địa vị của hắn còn hơn cả Đường Kính Chi tưởng tượng.

- Làm phiền Tô đại nhân quan tâm, cha gia khỏe lắm.

Tiêu công công đi vào lưng cúi xuống xuống, mặt tươi cười, thái độ hết sức cung kính, nhưng Đường Kính Chi nhìn thấy Tô Bác đứng dậy chấp tay chào, càng thêm tin tưởng nhận định của mình, Tiêu công công này không phải là hạng vô danh.

Lúc này ánh mắt Tô Bác chuyển qua Đường Kính Chi, bất ngờ nói một câu:

- Đây có phải là vị Đường cử nhân đã cứu tính mạng mạng của cả nhà bản quan đó không?

- Chính phải.

Tiêu công công cười gật đầu:

Mình cứu mạng cả nhà Tô Bác lúc nào?

Đường Kính Chi thoáng ngớ người rồi hiểu ra ngay, chẳng lẽ hoàng thái hậu lấy điều kiện tha cho cả nhà Tô Bác để ông ta làm khâm sai thứ hai? Nếu thế thì hoàng thái hậu bỏ vốn khá lớn, vì vị Tô đại nhân này phạm tội câu kết mưu phản, tru di cử tộc.

Có điều hoàng thái hậu ra điều kiện càng hậu đãi thì ân tình người này nợ mình càng lớn, sau này tới Lưu Châu làm việc, cần nhờ gì cũng thuận tiện hơn.

392. Chương 398: Oan Gia Hạp Lộ.

Đường Kính Chi khom lưng thi lễ:

- Học sinh Đường Kính Chi bái kiến Tô đại nhân.

- Ta hiện giờ là người mang tội, Đường cử nhân không cần khách khí.

Tô Bác không cao, người khá béo, mặt tròn tròn như phật Di Lặc, có điều do thời gian qua bị nhốt trong đại lao, ăn ngủ không tốt nên sắc mặt hơi nhợt nhạt, ông ta cúi mình xuống nói:

- Chủ ý của Đường cử nhân cứu mạng trăm người Tô gia, xin nhận của Tô mỗ một vái.

- Tô đại nhân khách khí quá.

Đường Kính Chi đáp lễ:

Tiêu công công cười lớn nói chen vào:

- Được rồi, được rồi, hai vị giờ đều ra sức cho hoàng thượng, đừng khách khí như thế, ngồi đi.

Ba người chia chủ khách ngồi xuống, Tô Bác lên tiếng trước:

- Lần trước Tiêu công công dẫn người của nội xưởng tới xét nhà, không may mắn tổn hại tới người nhà Tô mỗ, Tô mỗ xin tạ ơn.

Đường Kính Chi thăm cả kinh, nội xưởng, chẳng lẽ vị Tiêu công công này là người của nội xưởng?

Nội xưởng của Vương triều Minh Hà là cơ cấu không khác với Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng của triều Minh trong lịch sử Hoa Hạ là bao, đều phụ trách giám thị, điều tra, trấn áp hành vi phạm pháp của quan lại, nắm giữ cơ cấu này đều là tâm phúc thực sự của hoàng đế.

- Tô đại nhân là trọng thần trong triều, cha gia tới đây làm việc, tất nhiên phải ổn thỏa một chút.

Tiêu công công bình thần cầm chén trà lên nhấp một ngụm:

- Nếu Tô đại nhân thực lòng muốn tạ ơn cha gia, không bằng sau khi nam hạ tận lực vì hoàng thượng là được.

Tô Bác mặt cứng đờ, khẽ gật đầu.

Nhớ lại trước kia ông ta phản đối đương kim đăng cơ, ủng hộ Ngũ hoàng tử, giờ lại phải tới phương nam, giúp hoàng đế hóa giải nguy nan, nói ra đúng là sự mỉa mai lớn.

Có điều ông ta không cam tâm thì sao chứ, tính mạng cả nhà đang nằm trong tay người ta.

Thắng làm vua, thua làm giặc.

Qua cuộc trò chuyện, Đường Kính Chi thấy Tô Bác thực sự cảm kích với mình thì yên tâm, khâm sai nam hạ sẽ mang theo không ít Vũ Lâm quân hộ vệ, tới lúc gặp phải nguy nan, người này sẽ có ích lớn.

Ngồi ở Tô phủ chừng nửa canh giờ, Đường Kính Chi và Tiêu công công đứng dậy cáo từ, Tô Bác đích thân tiễn hai người ra cửa.

- Đường cử nhân, mai Tô đại nhân phải nam hạ rồi, ngài hẳn là cũng có việc phải chuẩn bị, cha gia không quấy nhiễu nữa, đi trước một bước đây.

- Tiêu công công mời.

Vị Tiêu công công này mặt lúc nào cũng cười thân thiện, nhưng Đường Kính Chi không dám xem thường hẳn, tên này rất có khả năng là kẻ tiểu diện hồ.

*** Hồ biết cười, ám chỉ kẻ ngoài nói cười vui vẻ, bên trong nham hiểm độc ác.

Đội Tiêu công công đi trước một đoạn, Đường Kính Chi mới đi về phía nhà mình, trong lòng mang nhiều suy nghĩ, không nhận ra Ngọc Nhi theo sau mắt nhắm lại, cũng có tâm sự.

Về tới tiểu viện, Đường Kính Chi nắm tay Ngọc Nhi vào phòng, định bế giai nhân đi nghỉ, Ngọc Nhi đột ngột nói:

- Tướng công, khi chàng tới Tô phủ, người trung niên ra mở cửa cho chúng ta là một trong số hung thủ vây công gia gia của thiếp năm xưa.

- Cái gì?

Đường Kính Chi ngạc nhiên, trùng hợp thế sao.

Ngọc Nhi nhìn thẳng vào mắt tướng công thư sinh, gật đầu:

- Thiếp và bọn chúng có thù không đội trời chung, tuyệt đối không nhầm được.

Chứng tỏ người kia không phải hạ nhân Tô phủ mà là người giám sát Tô Bác, có thể là người của nội xưởng.

Đường Kính Chi thở dài, đau đầu không thôi, giết người của lục phiên môn đã rắc rối rồi, giết người của nội xưởng thì tai họa.

- Tướng công đừng lo, trước khi người rời khỏi kinh thành, tỳ thiếp không lỡ mánh hành động đâu.

Ngọc Nhi cũng hiểu cái khó của Đường Kính Chi, trên hai vai gầy của tướng công thư sinh là mấy trăm mạng người của Đường gia, chuyện báo thù nàng phải hết sức thận trọng.

- Ta tin nàng mà.

Ngọc Nhi đã thay đổi rồi, Đường Kính Chi không lo nàng có hành động tùy tiện, có điều chuyện này không giải quyết thì mãi mãi là tâm bệnh trong lòng Ngọc Nhi.

Trong đầu cứ miên suy tính đủ mọi chuyện, nam hạ, phân hóa Trịnh Điền, Trương Thiếu Kiệt, báo thù cho Ngọc Nhi, Tần Mục ... Thiếp đi lúc nào không hay.

Gà mới gáy tiếng đầu tiên Đường Kính Chi đã bị Ngọc Nhi kéo khỏi chăn ấm, vì lo chuyển đi đầy hung hiểm sắp tới, Ngọc Nhi không cho tướng công thư sinh lười biếng, thể chất tốt, không nói chiến đấu, tới khi đó chạy nhanh hơn một chút cũng được.

Đường Kính Chi không ghét vận động, ý chí của y kiên cường, trải qua mười mấy ngày bị truy đuổi, cơ thể y vượt quá cực hạn cũ, thể chất tốt lên rất nhiều, nhưng Ngọc Nhi hôm nay khắt khe hơn rất nhiều luyện cho y toàn thân không còn chút sức lực nào mới tha cho y về phòng nghỉ ngơi.

Tối trưa Đường Kính Chi tới hoàng cung, Ngọc Nhi bỏ việc nhà đó, mặc nam trang theo sau.

Trên đường bình an vô sự, Đường Kính Chi theo tiểu thái giám tới ngự thư phòng.

Hôm nay tới ngự thư phòng, không đợi Đường Kính Chi mở miệng, hoàng đế trẻ đã phất tay bảo đám Tần Mục lui ra, làm bọn chúng cảm hận, trong lòng đồng thời nổi lên một cảm giác nguy hiểm, chẳng lẽ trong mắt hoàng thượng, tên cử nhân nho nhỏ vừa mới tới chưa được mấy ngày đã có thể thay thế bọn chúng.

Không thể nào.

Tần Mục ngầm nghĩ rằng.

- Đường cử nhân, sáng mai khâm sai thứ hai nam hạ, người định bao giờ sẽ lên đường?

Đám Tần Mục lui hết, hoàng đế trẻ mỉm cười hỏi:

Hôm nay tâm tình của hoàng đế trẻ rất tốt, vì chỉ cần Tô Bác tới nơi là có tiền bổ xung cho quốc khố rồi, khi có tiền chuyện đầu tiên hẳn là mua nhiều lương thảo và vật tư vận chuyển tới biên cương phương bắc.

- Bẩm hoàng thượng, trong một hai ngày tới học sinh sẽ lên đường, hôm nay học sinh có việc lớn cần bẩm báo.

Nghe thấy việc lớn là hoàng đế trẻ thích rồi:

- Việc gì thế, xấu hay tốt?

- Là việc tốt.

Đường Kính Chi liền đem chuyện Trịnh Kiểm Thu tới Ni Lạc Thần, mời y uống rượu, cùng nội dung cuộc đàm thoại hôm qua kể ra toàn bộ.

- Tên Trịnh Kiểm Thu này lá gan không phải nhỏ!

Hoàng đế trẻ nheo mắt lại:

- Hoàng thượng, vốn một mình Trịnh gia hay giao động không phải là mối lo lớn, có điều nay Trương Thiếu Kiệt ở dưới trướng Điền Cơ và Trí Võ Vương Minh Húc có quan hệ, chỉ e tình hình nghiêm trọng rồi.

- Người lo Phúc Thọ Vương và Điền Cơ câu kết với nhau à?

Hoàng đế trẻ giọng có vẻ không tin lắm:

Phúc Thọ Vương là huynh đệ của tiên đế, đất phong tại Hải Châu, là cha của Minh Húc.

- Đúng ạ.

- Đường cử nhân, người quá lo rồi, Phúc Thọ Vương nổi tiếng là vị vương gia vô dụng, người này trừ ham mê tửu sắc, thích hưởng thụ lười làm, thì chẳng còn cái gì khác, trăm cho rằng ông ta tuyệt đối không có gan tạo phản.

Hoàng đế trẻ lắc đầu cười khẩy.

Đường Kính Chi cũng đã nghe tới tiếng xấu của Phúc Thọ Vương, có điều ông ta mặc dù vô tích sự, nhưng lại sinh được mấy nhi tử có bản lĩnh, đặc biệt là Minh Húc, tuổi còn trẻ nổi danh thiện chiến, được tiên hoàng phong làm Trí Võ Vương, chuyện này phàm là người phương nam đều biết.

- Hoàng thượng, tiếng xấu háo sắc mê rượu Phúc Thọ Vương không phải là cố ý giả vờ, nhưng học sinh nghe nói ông ta có mấy người con, trong đó trưởng tử Minh Tuấn, tam nhi tử Minh Húc, lục nhi tử Minh Việt đều là bậc thiếu niên thiên tài, thuộc lòng binh thư, đặc biệt là Minh Húc, từng nổi danh vì dùng mấy trăm quân sĩ, đánh bại hơn ba nghìn hải tặc xâm nhập.

Đường Kính Chi cẩn thận nhắc:

- Ý người là Phúc Thọ Vương tuy không đáng lo, nhưng mấy nhi tử của ông ta khả năng mang dã tâm, liên hợp với Điền Cơ.

- Đúng thế, học sinh nghĩ thế.

Điền Cơ làm gì có chuyện không biết nếu đơn độc hành động, tám chín phần sẽ thất bại, còn Minh Húc nếu không có lòng khác, có gì mạo hiểm mang tội mất đầu lên vào kinh? Nên Đường Kính Chi tin chắc hai kẻ này có móc nối với nhau.

Hoàng đế trẻ trầm ngâm, không dám xem nhẹ nữa.

393. Chương 399: Điều Kiện.

Đường Kính Chi làm bộ mặt khó xử:

- Hoàng thượng, vốn học sinh có lòng tin phân hóa được hai nhà Trịnh Điền, nhưng hiện giờ có thể lực thứ ba xen vào, làm tình thế trở nên phức tạp. Nếu Phúc Thọ Vương đưa ra đủ điều kiện hậu đãi, e khó chia cắt được liên kết Trịnh Điền ...

Hoàng đế trẻ cũng là người nhanh trí, cắt ngang:

- Người muốn đặt điều kiện với trăm chứ gì?

- Học sinh không dám, có điều chuyện nam hạ này rất nguy hiểm, học sinh mất mạng là chuyện nhỏ, nhưng chỉ e làm lỡ chuyện lớn của hoàng thượng, nên có vài thỉnh cầu.

Đường Kính Chi vén vạt áo quỳ xuống cung kính khấu đầu:

- Nói, chỉ cần không thái quá, trăm sẽ đồng ý hết.

- Tạ ơn hoàng thượng.

Đường Kính Chi thầm thở nhẹ một tiếng, thiên hạ mấy ai dám đặt điều kiện với hoàng đế, vừa rồi đúng là y hơi lo, không biết vị hoàng đế trẻ tâm tính bất thường này có trở mặt không, nhưng vì cái mạng nhỏ này y không thể không nói:

- Thứ nhất, học sinh muốn lấy Trịnh Kiểm Thu làm chỗ đột phá, cho nên hi vọng hoàng thượng hạ ý chỉ, phong cho hắn làm chức quan nào đó, để võ về Trịnh gia, cho thấy hoàng gia vẫn tin vào bọn họ.

Hoàng đế trẻ tuy còn ít tuổi, nhưng lớn lên trong cung, sao có thể không có tâm kế, nếu như không có đám Tần Mục đưa chủ ý xấu xíu bày, vẫn có thể bình tĩnh nhìn nhận sự việc, hiểu Điền Cơ mới là kẻ chủ mưu trong việc này, Trịnh gia bắt đắc dĩ lắm mới phải hòa theo, nay trong khốn ngoài khó, không thể phá binh dẹp loạn, muốn hạ Điền Cơ phải dựa vào lực lượng của Trịnh gia.

- Chuẩn, nói tiếp đi.

- Thứ hai là trong tay Điền Cơ có không ít người giang hồ, bọn họ võ nghệ cao cường, giỏi ám sát hành thích. Học sinh e tới Lưu Châu bị hắn phát giác ra hành tung, hi vọng được hoàng thượng cấp cho một số thị vệ có võ công cao cường.

- Chuẩn.

Đường Kính Chi không nói thì hoàng đế trẻ cũng phái người đi theo y để giám thị, giờ y lên tiếng trước, hoàng đế khỏi mang tiếng dùng người mà còn nghi kỵ rồi, tất nhiên không cần suy nghĩ đồng ý ngay:

- Thứ ba, thế sự khó lường, không ai đoán trước được tương lai thế nào, cho nên học sinh hi vọng hoàng thượng cho phép khi gặp tình huống khẩn cấp cần ứng phó, học sinh có thể lộ ra thân phận, đồng thời thay hoàng thượng đáp ứng Trịnh gia một số điều kiện.

Hoàng đế trẻ trầm mặc, Trịnh gia từng có ý mưu nghịch, giống như cái xương ghen ở cổ, không nhổ ra không thấy thoải mái, suy nghĩ hồi lâu hẳn mới nói:

- Điều này trăm cũng có thể đồng ý, có điều khi ra điều kiện người nghĩ cho kỹ, nếu không về tới kinh thành, hừ!

Đường Kính Chi thầm khó chịu, lần này y mạo hiểm đương nhiên là vì diệt trừ mối nguy cho Đường gia, nhưng hoàng đế cũng là kẻ hưởng lợi lớn vậy mà còn dọa nạt y, có điều cũng hiểu không có khái niệm công bằng ở nơi này, nên dập đầu nói:

- Học sinh tuân chỉ.

- Còn nữa, trăm đã nói rồi, sẽ không dùng người miễn phí, nếu người làm thành việc này, trăm hạ chỉ phong cho người làm Bình Lưu Bá tam đẳng.

Giọng hoàng đế trẻ chuyển lạnh thêm ba phần:

- Ngược lại, nếu như người làm hỏng chuyện, trăm sẽ truy cứu trách nhiệm, nếu không trăm là hoàng đế há có thể thưởng phạt bất công.

Đường Kính Chi cũng thừa hiểu làm hỏng chuyện này hoàng đế sẽ không tha cho y, đành gật đầu nói hoàng thượng thánh minh, rồi vỗ ngực đảm bảo sẽ dốc toàn lực hoàn thành sứ mạng, sắc mặt hoàng đế trẻ mới khá hơn.

- Phương bắc thiên tai, lại chiến chinh liên miên làm lòng người bất ổn. Nếu chẳng phải tình thế hiện nay khiến năm châu phương nam trở nên quá trọng yếu, nên chuyện này có thể giải quyết hòa bình hay không liên quan tới hưng suy của vương triều, chuyển đi này của người cần hết sức dụng tâm.

Hoàng đế trẻ nói tới chính sự sắc mặt nghiêm trọng:

- Nếu chẳng phải như thế trăm cũng không dễ dàng hứa với người tước vị Bình Lưu Bá.

Vị hoàng đế này biết lo nước thương dân, chỉ có điều tuổi con trẻ, lịch duyệt không đủ, mới cùng đám Tần Mục làm chuyện hồ đồ.

Song sau này có thể thành bậc thánh quân hay không thì không nói chắc được, vì không ít vị vua lúc mới lên ngôi thì dốc lòng chăm lo việc nước, sau đó được một thời gian thì sao lãng đắm chìm vào ăn chơi hưởng lạc, quyền lực họ quá lớn, kẻ xu nịnh quá nhiều, quá nhiều thứ cám dỗ bao theo cả đời nên dù là thánh quân cũng có thể sa đọa bất kỳ lúc nào.

- Hoàng thượng, liên quan tới chuyện thiên tai, học sinh có chút ý kiến, không biết có nên nói hay không.

Đường Kính Chi ngẫm nghĩ, chuyện này y đi chưa biết mất bao lâu, đám Tần Mục ở bên cạnh nói ra nói vào, chẳng biết hoàng đế làm chuyện ngu xuẩn gì chưa, có khi ảnh hưởng của bản thân cũng bị suy giảm, phải có chuyện gì đó khiến hẳn phải luôn nhớ tới mình:

- Ô, người có ý kiến gì, nói ra cho trăm nghe xem nào, cứ nói thoải mái.

Hoàng đế trẻ ra hiệu cho y có thể ngồi ghế nói:

Đường Kính Chi tạ ơn ngồi xuống ghế nói:

- Thiên đạo vô thường, cứ cách vài năm lại có địa phương khác nhau bị thiên tai, tuy nam bắc đông tây mỗi nơi có một mối họa khác nhau, nhưng đều làm địa phương bị thiên tai bách tính phải trôi dạt khắp nơi, xác chết phơi đầy mặt đất.

Hoàng đế trẻ khẽ thở dài.

- Nhưng địa phương bị thiên tai, thực sự có phải chỉ vì quốc khố không đủ ngân lượng, mới khiến triều đình không thể chẩn tai không? Không, tuyệt đối không phải.

Đường Kính Chi đột nhiên đổi giọng khơi lên hứng thú của hoàng đế trẻ.

- Cứ lấy học sinh ra mà nói, trước khi phương bắc bùng phát nạn châu chấu, cùng một lượng lương thực, học sinh chỉ mua mất 40 vạn lượng, nhưng giờ giá tăng vọt từng ngày, bán đi đã hơn 400 lượng bạc rồi. Xin hỏi hoàng thượng, cho dù quốc khố hiện nay dư dả cũng có thể mua được lương thực chẩn tai hay không?

Nghe tới đó hoàng đế trẻ như điều ngộ ra điều gì:

- Đúng rồi, người nói có lý, quốc khố dư tiền cũng không thể mua được bao nhiêu lương thực. Ý người muốn trăm hạ chỉ cấm các nơi tăng giá lương?

Đường Kính Chi lắc đầu:

- Hoàng thượng, một khi nghe nơi nào đó có thiên tai là có đại hộ ra sức mua lương thực tích trữ chờ giá, thánh chỉ có xuống cũng vô ích, vì bọn họ có thể không bán lương thực ra, dân thiếu lương ăn càng loạn.

- Hừm, vậy thì trăm lệnh quan phủ đương địa trưng thu.

Sắc mặt hoàng đế trẻ lạnh xuống:

- Vạn vạn lần không thể! Lương thực mua về trong nhà, trở thành tài sản tư hữu, triều đình cưỡng ép, sẽ gây mất lòng dân lớn.

Đường Kính Chi vội ngăn cản:

- Biện pháp này chẳng khác gì uống thuốc độc giải khát, không phải kế lâu dài.

- Vậy thì phải làm sao?

- Bẩm hoàng thượng, biện pháp của học sinh là triều đình học theo thương buôn, tích trữ lượng lớn lương thực các nơi, phòng khi có thiên tai.

Hoàng đế trẻ xoa tay:

- Đường cử nhân có lẽ chưa hiểu hết chuyện triều đình, kỳ thực trước giờ triều đình luôn tích trữ lương thực.

- Hoàng thượng, ý học sinh là tích trữ lương thực với số lượng cực lớn, hơn nữa còn tích trữ liên tục, cho tới khi lương thực trong tay triều đình đủ nuôi toàn bộ bách tính vương triều Minh Hà ta trong vài tháng, thậm chí vài năm.

- Hả, như thế thì phải tiêu tốn mất bao nhiêu ngân lượng mới mua được ngần ấy lương thực.

Lúc này nhắc tới bạc là hoàng đế trẻ hết sức miễn cảm:

- Hạng mục này đúng là hao tổn không ít lương thực, nhưng không phải là hoàn thành ngay trong một năm hay hai năm, mà cần mười mấy năm, khi đó các nơi đều tích trữ được lượng lớn lương thực, bất kể là ở đâu sinh thiên tai, triều đình cũng không tới mức bó tay hết cách.

Đường Kính Chi giải thích:

- Hơn nữa hoàng thượng đừng quên, nếu như không giải quyết vấn đề này, tới khi đó triều đình còn phải bỏ ra số tiền gấp chục lần đi mua lương thực, khi đó tính ra triều đình chỉ tốn nhiều hơn chứ không ít.

Hoàng đế trẻ nuôi tiếc nói:

- Không tệ, cách này không tệ, nếu sớm có người đưa kiến nghị này với tiên đế thì giờ trăm đã không phải ngày đêm đau đầu vì chuyện ngân lượng nữa.

394. Chương 400: Như Đã Biết Trước.

Nếu là một vị hoàng đế nhìn xa trông rộng thì sẽ tính tới chuyện chục năm sau khi lương thực dự trữ dư dả, chứ không phải tiếc chuyện không thể sửa được, xem ra vị hoàng đế này tương lai cũng chỉ có thể làm vua hiền giống tiên đế, không phải là người có thể vực dậy vương triều đang đi xuống này:

- Hoàng thượng, nếu người thấy có thể, không bằng sớm cho quan viên hộ bộ biết, đệ bọn họ soạn thảo ra phương án khả thi.

Hoàng đế trẻ sắc mặt không vui:

- Đừng nói tới đám đại thần trong triều nữa, từ khi trầm đặng cơ tới nay, bọn họ cứ vin hết có này có nọ, chẳng nghe trầm câu nào! Để trầm giao cho Tề Đức Thịnh cho nhanh.

- Hoàng thượng nói câu này sai rồi.

Đang nói hăng nên Đường Kính Chi vọt miệng phản đối, thấy hoàng đế trẻ nheo mắt lại mới giật mình tỉnh ra, có phải đang bàn việc với đám Từ Thức, Bàng Việt đâu, hiện y đang nói chuyện với đấng cửu ngũ chí tôn, sao có thể nói hăng sai được, may mà hoàng đế không có dấu hiệu nổi giận, vội nói nhanh át đi:

- Thiên hạ biết bao nhiêu chuyện phức tạp rối rắm, thái tổ ta vì trị vì giang sơn cho tốt hơn nên mới thiết lập lục bộ, sau đó tập hợp lực lượng bách quan quản lý thiên hạ. Phân ra lục bộ rồi, quan viên dựa theo sở trường làm những việc khác nhau. Ví như quan viên công bộ thì am hiểu khai hoang, đắp thành lũy, triều đình có việc ở phương diện này thì giao cho họ. Rồi như binh bộ đa phần là tướng lĩnh thuộc lòng binh thư, võ nghệ cao cường, có chiến sự thì giao bọn họ ứng phó.

- Tề công công tuy có năng lực, được hoàng thượng coi trọng, nhưng một mình Tề công công sao có thể so với quan viên toàn thiên hạ. Chưa nói cái gì khác, riêng cái chén ngọc này Tề công công tuyệt đối không thể so được với mấy người thợ ...

Hoàng đế trẻ ghét nhất là là người khác giảng giải đạo đạo lý, may là Đường Kính Chi dùng ngôn từ bình dân dễ hiểu, không tuôn ra một tràng thánh nhân nói thế này, thánh nhân dạy thế kia, dù không giận song vẫn mất kiên nhẫn phẩy tay:

- Ý của người mỗi người có chức phận riêng chứ gì, cái này trầm hiểu, cùng lắm trầm giao chuyện này cho hộ bộ quản lý là được.

Sở dĩ Đường Kính Chi dám nói những lời này vì hôm nay bàn chuyện nam hạ, tối mật, trong thư phòng chỉ có hai người, nếu như tên Lý Chân kia cũng có mặt, y tuyệt đối không lắm mồm.

Hoàng đế trẻ uống một ngụm trà, nói:

- Người muốn Trầm phái cho ít thị vệ hắc, trầm sẽ gọi Tiêu Kiến tới, bảo hắn chọn cho người ít xướng vệ võ nghệ cao cường.

“Tiêu Kiến? Chẳng lẽ là vị Tiêu công công hôm qua đưa mình tới Tô phủ?” Đường Kính Chi liên tưởng ngay tới một người.

Lập tức lòng y máy động, nếu như nhân cơ hội này điều kẻ thù của Ngọc Nhi tới bên cạnh làm thị vệ, như vậy trên đường nam hạ, không thiếu cơ hội âm thầm giết hắn đi, báo thù cho gia gia của Ngọc Nhi.

Trong lúc y đang suy nghĩ thì hoàng đế đã gọi một tiểu thái giám vào đi tìm Tiêu Kiến.

- Hoàng thượng, học sinh đoán chừng Trịnh Kiểm Thu sẽ theo sát khâm sai thứ hai nam hạ, hoàng thượng liệu có thể hạ thánh chỉ phong cho Trịnh Kiểm Thu chức tước gì đó ngay bây giờ không?

Chuyện này hoàng đế trẻ đã đồng ý rồi, sớm muộn gì cũng cấp nên không lý do gì từ chối:

- Muốn mua được lòng người, quan chức không thể quá nhỏ, thế này đi, giờ trầm soạn ý chỉ, phong cho hắn làm đô thống thống lĩnh nghìn người, tạm thờ nhậm chức dưới trướng cha hắn.

Trịnh Kiểm Thu hiện là chân trắng, nhảy một bước lên chức đô thông, phong thường thể này không phải nhỏ, nhưng hoàng đế để tình cảm cá nhân xen vào chuyện này không muốn tăng thêm cho Trịnh gia chút quyền lực nào nữa, dù là tạm thời, nên Đường Kính Chi lại khom lưng lắc đầu:

- Hoàng thượng, học sinh cho rằng quan chức này không ổn.

- Hử, người cho là vẫn còn nhỏ à?

Hoàng đế trẻ nhú mày trầm ngâm:

- Bẩm hoàng thượng, không phải là nhỏ, mà học sinh cho rằng có vị trí tốt hơn.

Nên cấp quan chức gì cho Trịnh Kiểm Thu, Đường Kính Chi đã nghĩ kỹ rồi:

- Học sinh cho rằng, tốt nhất là phong Trịnh Kiểm Thu làm thủ bị Kiên Thành.

- Thủ bị Kiên Thành?Ồ .. Phải rồi.

Thủ bị một thành, tuy là chức quan võ, nhưng lại thuộc quản hạt của quan văn, có chức trách vệ thành, tuần đêm và hiệp trợ bắt giữ tội phạm. Chức thủ bị này luôn luôn là tâm phúc của thành thủ, như ở Kiên Thành là thành chính của Lưu Châu, nơi đặt nha môn tri phủ thì người đó phải là tâm phúc của Điền Cơ.

Hiện giờ nếu Trịnh Kiểm Thu được phong làm thủ bị Kiên Thành, Điền Cơ đang ngầm tạo phản sao chẳng sinh nghi kỵ? Cho dù hiện hai nhà đã đạt được thỏa thuận nào đó thì hiện giờ chưa tạo phản, vẫn còn đề phòng nhau.

Hơn nữa trước kia hai nhà đã có không ít hiềm khích, mâu thuẫn, nếu lấy mất chức thủ bị Kiên Thành của Điền Cơ, khác nào nhường cho người ta vị trí gác cổng nhà mình, làm sao Điền Cơ cam tâm.

Mà không nhường thì Trịnh gia tất nhiên không chịu.

Có điều hoàng đế trẻ vẫn tỏ ra nghi ngại:

- Như thế liệu có khéo quá hóa vụng không? Trịnh Thắng không ngốc.

Đường Kính Chi tự tin nói:

- Hoàng thượng, học sinh hiểu Trịnh Kiểm Thu, hẳn luôn tự phụ tài trí nhưng không có cơ hội thể hiện, Trịnh Thắng tất nhiên sẽ nghi thần nghi quỷ, nhưng ông ta là người thận trọng, càng nghi ngờ càng không dám làm gì, chỉ cần Trịnh Kiểm Thu tin là được, hẳn khao khát cơ hội này, hẳn không muốn tin điều khác, thế là đủ.

Con người tin vào cái mình muốn tin, y hiểu điều đó cũng như hiểu Trịnh Kiểm Thu.

Chỉ cần Trịnh gia phối hợp hạ Điền Cơ, y có thể lấy đó làm cơ xin hoàng đế miễn tội, giữ quan chức thì không dám nói, nhưng giữ mạng thì y dám đảm bảo, nhưng y sẽ không tiết lộ cho Trịnh Kiểm Thu biết, sợ Trịnh gia hay hoàng đế biết chúng âm mưu tạo phản có phản ứng khó lường.

Dù sao, đâu thể đặt niềm tin vào một kẻ không quan không chức như y có thể thuyết phục hoàng đế miễn tội?

- Được, trầm hạ chỉ ngay, lệnh Trịnh Kiểm Thu làm thủ bị Kiên Thành.

Hoàng đế trẻ vỗ tay tán đồng, chọn tên Đường Kính Chi này xem ra đúng người rồi.

Thực ra trong lòng hoàng đế trẻ cũng có toan tính khác, hẳn tất nhiên không thể xá miễn cho Trịnh gia trước để Trịnh gia làm việc cho mình, vì thân là hoàng đế chí tôn, nếu làm thế chẳng khác nào hạ mình đồng thời thừa nhận hẳn cử khâm sai nam hạ suýt gây họa là lỗi của bản thân, mất tôn nghiêm.

Chuyện phong chức này là một thuốc thử cho lòng trung thành của Trịnh Thắng, nếu Trịnh Thắng nhân đó mà lập công chuộc tội, tức là lòng còn có triều đình, hẳn có thể không giết, còn không tru di cửu tộc vẫn là nhẹ.

Có điều hẳn không nói với Đường Kính Chi.

Đội thánh chỉ soạn xong, Đường Kính Chi thu vào trong lòng, y định về tới Lưu Châu, tra rõ tình thế rồi kiểm cơ hội thích hợp đưa thánh chỉ ra, tránh Trịnh Kiểm Thu nghi ngờ, thánh chỉ này còn cần thái giám trong cung đọc, nhưng thế nào hoàng đế chẳng phái thái giám đi giám sát khâm sai thứ hai, lúc đó nhờ hần làm là được.

Một lúc sau Tiêu công công tới ngự thư phòng, hoàng đế có việc, bảo hai bọn họ ra chỗ khác thương lượng.

Tiêu Kiến đi trước, Đường Kính Chi tụt lại sau nửa bước, rồi khỏi hoàng cung.

- Bận rộn nửa ngày trời, bụng cha gia đói rồi, không biết Đường cử nhân có nề mặt, cùng cha gia tới tửu lâu làm vài chén không?

Tiêu Kiến tựa như lúc nào cũng thế, nụ cười rất thân thiết:

Đường Kính Chi mong mà chẳng được, đưa tay mời:

- Tiêu công công, bữa rượu này phải để học sinh mời mới đúng.

Tiêu Kiến cũng không dầm dấy, lúc này Ngọc Nhi và Đường Uy đi tới, Đường Kính Chi không giải thích, chỉ ra hiệu cho họ theo sau.

Tiêu Kiến thông thuộc kinh thành hơn, tất nhiên do hần giới thiệu tửu lâu, bọn họ tới trước một tửu lâu quy mô khí phái, vừa đi qua cửa có một người trung niên đi tới, thì thầm nói với Tiêu Kiến vài câu, đưa bọn họ tới thẳng tầng cao nhất của tửu lâu năm tầng này.

- Đường cử nhân, mời!

Tới một phòng bao gần cửa sổ, Tiêu Kiến đi vào trước:

Người trung niên kia không vào lịch sự mời Ngọc Nhi và Đường Uy tới phòng bao bên cạnh. Đường Kính Chi bước vào phòng bao phát hiện ra bên trên đã chuẩn bị rượu thịt sẵn sàng, như vị Tiêu công công này đã đoán trước mọi việc, thâm ngạc nhiên.

395. Chương 401: Thiên Chí Của Tiêu Kiến.

- Cha gia biết Đường cử nhân sắp nam hạ rồi, mời ngài một chén trước, chúc mã ngài đáo thành công.

Tiêu Kiến thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Đường Kính Chi thì cười tủm tỉm nâng chén rượu lên:

- Cảm ơn lời tốt lành của công công.

Đường Kính Chi nâng chén uống cạn:

Tiêu công công gấp cho y một miếng thịt, hỏi:

- Đường cử nhân, cha gia có nghe lúc mới vào cung ngài có nói trước mặt hoàng thái hậu và hoàng thượng là đời này sẽ không vào sĩ đồ.

- Ừm, đúng là có chuyện này.

Đường Kính Chi vừa thầm suy đoán dụng ý của Tiêu Kiến, vừa kể ra đầu đuôi câu chuyện, dù thừa biết hần hỏi như thế là biết rõ rồi.

- Đáng tiếc, thực sự là đáng tiếc!

Tiêu công công lắc đầu thở dài sườn sượt, cứ như thực sự nuối tiếc thay cho Tiêu công công vậy, rồi chuyển giọng:

- Có điều dù không vào quan trường, Đường cử nhân vẫn có thể thành người trên muôn người, cha gia nghe nói, chỉ cần chuyện này làm thành, ngài sẽ được phong làm tam đẳng Bình Lưu Bá?

Đường Kính Chi không biết mục đích của hần, nên chỉ gật đầu, không nói thêm gì cả.

Tiêu công công thấy y có ý phòng bị mình chẳng giận mà còn vui vẻ, nếu là kẻ không có chút tâm cơ nào, hẳn chẳng tổn công nói những lời này, đưa tay vào lòng lấy ra một chiếc khăn trắng lau miệng, động tác cực kỳ ưu nhã:

- Đường cử nhân, hôm nay cha gia mời ngài tới đây uống rượu không có ác ý gì, chỉ muốn thân cận với ngài thêm thôi.

Lời này thì Đường Kính Chi tin, dù sao hai người hoàn toàn không có chút khúc mắc nào, hiện y lại là cử nhân không quan chức, người ta không cần tổn tâm tư để hại y:

- Được Tiêu công công tán thưởng là vận khí của học sinh.

- Đường cử nhân khách khí rồi, nói thực, cha gia từ nhỏ lớn lên trong cung lần đầu tiên thấy một người vừa mới nhập cung đã được hoàng thái hậu và hoàng thượng khen không ngớt.

Tiêu công công nhỏ giọng xuống:

- À phải, còn cả hoàng hậu cũng khen ngợi ngài nữa đó.

Hai người đầu tiên khen y không có vấn đề gì, nhưng hoàng hậu khen ngợi y ắt chỉ có thể nói với người thân cận nhất, câu này của Tiêu Kiến không chỉ khen Đường Kính Chi còn ngầm thể hiện thế lực trong cung của hắn không nhỏ, Đường Kính Chi chấp tay nói:

- Công công quá khen.

- Không hề, cha gia nói thật đó.

Tiêu công công cẩn thận gấp chiếc khăn tay đã dùng đặt lên bàn:

- Tài trí của Đường cử nhân, lại được các vị chủ tử tán thưởng, hẳn tiền đồ vô hạn, nhưng ngài nổi lên quá nhanh, hình như làm không ít kẻ khó chịu.

Thái giám coi như gia nô của hoàng đế, nên cũng gọi hoàng thượng là chủ tử.

Đường Kính Chi cả kinh, chẳng lẽ Tiêu công công này cũng là người cùng hội với đám Tề Đức Thịnh, Toàn Kế tới đây cảnh cáo mình?

Thấy sắc mặt Đường Kính Chi biến đổi, Tiêu công công cười khẽ, cầm chén trà lên uống thông thả.

- Ý công công là?

Không đủ dữ liệu để suy đoán, Đường Kính Chi chẳng muốn tổn tế bào não, hỏi luôn:

Đặt chén trà xuống bàn, Tiêu công công hơi nhào người tới, cũng nói thẳng luôn:

- Ý tứ của cha gia rất đơn giản, cha gia nhìn trúng tiền đồ của Đường cử nhân, cho nên muốn thân cận hơn, kết thành bằng hữu.

Kết thành bằng hữu?

Đường Kính Chi không xem thường bản thân, nhưng cũng không tự đại, với điều kiện bản thân hiện nay, không quyền không thế, tiền đồ thì gặp ghềnh kẻ thù nhiều hơn bạn, dựa vào đâu vị Tiêu công công này đánh giá cao mình, đưa ra thiện chí?

- Đường cử nhân không nên tự xem nhẹ bản thân, chỉ cần ngài hoàn thành được nhiệm vụ lần này hoàng thượng giao cho, về sau ắt một bước lên trời. Hồng nhân bên cạnh hoàng thượng không ít nhưng Tần Múc, Bàng Vũ, Đỗ Minh là hạng cuồng sĩ vô tri, tuyệt đối không nhảy nhót được bao ngày, Lư Cương ngay thẳng nhưng quá cứng, sớm muộn cũng gãy, Bạch Dụ Sinh kẻ này thực chất bản tính càng cuồng, cuồng tới không thêm tranh đấu, ra vẻ thanh cao rồi cuối cùng cũng chẳng thể đi tới đâu.

Tiêu công công lớn lên ở đất thị phi, lại thông minh, quen nhìn người ta đấu đá, mưu trong kế ngoài, mặc dù hẳn chẳng hề có tâm nhìn đại cục, nhưng hẳn biết nhìn người, biết loại người nào có thể bay cao.

Đám Tần Mục hồng nhất là bị hoàng thái hậu căm ghét, vị hoàng thái hậu này không phải tầm thường, chẳng những thân thích nắm quyền cao trong triều, bản thân bà cũng rất mạnh mẽ thủ đoạn, là người không giận thì thôi, đã giận thế nào cũng có máu chảy thành sông.

Thực chất mấy tháng trước hoàng đế có thể thuận lợi đăng cơ, hoàn toàn dựa vào hoàng thái hậu.

Thêm nữa, hoàng thái hậu mẹ đẻ của hoàng đế, tình cảm mẹ con rất tốt, cho nên tới ngày nào đó hoàng thái hậu thấy đám Tần Mục quá đáng, nổi giận dám chém đầu toàn bộ bọn chúng, hoàng đế cũng không vì chuyện này mà mâu thuẫn với hoàng thái hậu.

Chưa kể hoàng đế một khi dần quen vai trò tối thượng của mình, sẽ không dung kẻ khác trái ý, đến lúc đó chính tay hoàng đế cũng sẽ xử lý đám Tần Mục.

Mấy chuyện này Tiêu công công sớm nhìn thấu triệt, cho nên thường ngày hẳn không đắc tội với đám Tần Mục, nhưng cũng không kết giao với bọn chúng, tránh bị bọn chúng làm liên lụy.

Còn Đường Kính Chi chưa nói tâm tư linh mẫn, giỏi ứng biến, kỳ thực y có điều kiện hơn tất cả mọi người để trở thành cận thần tâm phúc của hoàng đế, chính là là y có lời thề độc không ra làm quan, có hoàng đế nào không nghị kỵ, quan chức càng to càng bị hoàng đế đề phòng, thái giám được hoàng đế tin dùng vì không lo chúng tạo phản, Đường Kính Chi cũng có điều kiện để hoàng đế tin tưởng không khác thái giám là bao.

Không phải đại quan nhưng có thể thành cận thần.

Đường Kính Chi có thể sau này không có chức quyền lớn, nhưng được hoàng đế tin cậy, một câu nói của y có khi còn hiệu quả hơn các vị đại học sĩ.

Đương nhiên đó mới là điều kiện cần, muốn leo cao không thiếu năng lực, cũng không thể thiếu người nâng đỡ, nếu không chưa kịp bay cao bị kẻ khác bẻ cánh rồi.

Thêu hoa trên gấm sao bằng tảng than trong tuyết, Tiêu công công nhân lúc Đường Kính Chi cánh chưa vững nâng đỡ cho y một tay, nếu y thất bại cũng chẳng sao, nếu y thành công sau này được báo đáp lớn.

Làm ăn lãi như thế tội gì không làm?

Nghe Tiêu công công phân tích đám người Tần Mục, Đường Kính Chi ngạc nhiên, cái nhìn hai bọn họ không ngờ lại giống nhau.

Tiêu công công lại nói:

- Chuyến nam hạ này của Đường cử nhân nguy hiểm vô cùng, không biết ngài muốn bao nhiêu thị vệ võ công cao cường bảo hộ.

Riêng bên cạnh Trương Thiếu Kiệt đã có mười mấy nhân sĩ võ lâm, cho nên thị vệ tất nhiên càng nhiều càng tốt, Đường Kính Chi định lên tiếng nói ra con số thì Tiêu công công hạ thấp giọng, nói:

- Cha gia hiện là nội xưởng phó chỉ huy sứ, Đường cử nhân không cần khách khí, muốn bao nhiêu người cứ nói ra.

Vị Tiêu công công này lại là nhân vật số hai của nội xưởng?

Đường Kính Chi ngạc nhiên, xem ra mình vẫn xem thường hắn, do dự một chút rồi nói:

- Không biết công công có thể cấp cho 20 hảo thủ không?

Nội xưởng là thủ hạ trực hệ của hoàng đế, nhân số tuy không ít, nhưng đa phần là nhân viên tình báo bình thường, người thực sự có võ công cao cường không phải là nhiều.

- Quá ít, cha gia có thể điều cho ngài 10 xưởng vệ nội xưởng, ngoài ra có thể chọn 20 hảo thủ của lực phiên môn kinh thành.

Đường Kính Chi vội tạ ơn, lòng thầm nghĩ xem ra Tiêu công công này đúng là muốn lôi kéo mình nên mới bỏ vốn lớn như thế.

Mấy ngày trước Toàn Kế tỏ ra không vừa lòng với mình, đang lo không có chỗ dựa ở kinh thành, đúng là buồn ngủ lại gặp chiều manh.

Nhớ lại chuyện Ngọc Nhi, Đường Kính Chi làm bộ tùy ý nói:

- Hôm qua học sinh cùng công công tới Tô phủ, vị xướng vệ ra mở kia trông thể hình tráng kiện, anh mắt sắc bén, hân thân thủ không tệ, không biết Tiêu công công có thể cho mượn một thời gian hay không?

396. Chương 402: Một Thoáng Ấy Náy.

- Hầy, dù sao chỉ là võ nhân múa đao lộng thương thôi mà, có gì mà không thể? Lát nữa cha gia sẽ bảo hân tới chỗ ngài báo danh.

Tiêu công công có tài đến mấy cũng không ngờ trên đời có chuyện trùng hợp như vậy, phất tay hào phóng nói:

- Đường cử nhân yên tâm, cha gia sẽ răn đe bọn chúng, tuyệt đối nghe lệnh ngài, không được mảy may kháng lệnh.

Đường Kính Chi đứng dậy chấp tay nói:

- Tiêu công công, ân tình này học sinh ghi mãi nhớ trong lòng.

Ăn uống trò chuyện một hồi, Đường Kính Chi cáo từ về chuẩn bị, Tiêu công công tiễn tới tận cửa, nhìn y dần đi xa, thâm trầm bầm :” Đường cử nhân, ta coi trọng ngài như thế, ngàn vạn lần đừng để ta thất vọng đấy!”

Người trung niên gác cửa khi nãy đi tới nói:

- Tiêu công công, thuộc hạ đã theo căn dặn của ngài, phái ba mươi người tới chỗ Đường cử nhân báo danh rồi.

Rồi không nhịn được hỏi thêm:

- Công công, vị Đường cử nhân này chẳng có chút bối cảnh nào ở kinh thành, đáng để công công chuyên môn bỏ thời gian ra lời kéo không?

- Có đáng hay không thì phải xem biểu hiện của y ở chuyến đi này, dù sao mưu sự tại nhân thành sự tại thiên mà.

Tiêu công công khẽ vỗ vai người trung niên, làm giọng cao thâm nói:

- Có điều bất kể là đánh cờ hay làm việc cha gia đều thích đi trước một bước.

” Chỉ mong ngài nhìn người không tệ như ngài đánh cờ, nếu không đi trước mười bước cũng thua thảm thôi!” Người trung niên thâm nghĩ.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi, Đường Uy trên đường về lại gặp người quen.

Người chặn đường là Trịnh Kiểm Thu, trước khi về Lưu Châu hân muốn gặp Đường Kính Chi thêm lần nữa, Đường Kính Chi giờ hầu hạ bên hoàng đế, tận lực kết giao là chuyện nên làm:

- Đường hiền đệ, vi huynh sắp về rồi, không biết có thời gian uống chén rượu nhạt không?

- Trịnh huynh khách khí quá, tiểu đệ cũng đang có chuyện muốn báo cho huynh biết đây ..

- Hiền đệ, đệ có chuyện gì muốn nói với ta?

Lần này hân không tới chiếc thuyền hoa ở sông Tần Hoài, có thể vì những thông tin có được lần trước làm hân yên tâm hơn, cho nên chỉ vòng vèo đi vào ngõ sâu, tới một tửu quán vào trộm tìm lấy lấy vị trí vắng vẻ, vừa ngồi xuống Trịnh Kiểm Thu đã nóng vội hỏi:

Đường Kính Chi cố làm ra vẻ thần bí, hạ thấp giọng nói:

- Trịnh huynh, huynh sắp vào quan trường rồi.

Ngọc Nhi, Đường Uy, Thiết Ngưu cùng đám Hứa Dững đều không theo, phân tán ở bên gần căn người lạ tiếp cận.

- Hiền đệ làm sao mà biết được?

Trịnh Kiềm Thu nghi hoặc:

- Hắc hắc, chuyện này tiểu đệ một tay tạo thành mà, tất nhiên là biết trước.

Đường Kính Chi luôn tính muốn phân hóa Trịnh Điền phải làm tốt quan hệ với Trịnh gia, vậy phải dùng thân phận gì tiếp xúc với Trịnh Thăng đây?

Chỉ có thể dùng quan hệ tư nhân.

Nhưng y không quan không chức, lại là một hậu bối làm sao khiến người ta coi trọng được? Thế nên y phải cho Trịnh Kiềm Thu quan chức, như thế mới chứng minh được nay y đã khác xưa rồi, đã là hồng nhân bên cạnh hoàng đế, hơn nữa còn rất được trọng dụng, tiếng nói có sức nặng.

Còn lý do y nam hạ thì là về Lạc thành đón nữ quyến lên kinh thành ở, vậy là chuyện y nam hạ sẽ không có sơ hở gì nữa.

- Chẳng lẽ là hiền đệ thay vì huynh nói vài câu tốt đẹp trước mặt hoàng thượng?

Trịnh Kiềm Thu mừng rỡ, không áp nổi hưng phấn hỏi:

Đường Kính Chi mỉm cười gật đầu:

- Đúng thế, hôm nay tiểu đệ tới ngự thư phòng, vừa vặn gặp hoàng thái hậu đang hỏi chuyện phương nam, nói nhà tiểu đệ ở Lạc thành, hiểu rõ nơi đó, liền hỏi phong tục nhân tình, cùng nhân vật phương nam. Trong khi tiểu đệ trả lời vấn đề của hoàng thượng, có nhắc tới tên Trịnh huynh.

- Đa tạ hiền đệ.

Trịnh Kiềm Thu đột ngột đứng dậy, vài người thật sâu:

Thấy Trịnh Kiềm Thu chân thành như thế, Đường Kính Chi có chút áy náy, có điều chút áy náy đó chỉ thoáng qua một cái rồi mất ngay.

Luận quan hệ Đường gia và Trịnh gia, tất nhiên là Trịnh gia nợ Đường gia, trước tiên kiểu thù của y cứu mạng Trịnh Kiềm Thu, thứ hai y còn kéo Giả Lâm theo cùng, cho Trịnh gia vay 2 vạn lượng bạc dùng trong lúc quân lương cấp bách, lại còn gợi ý Giả gia cùng Trịnh gia khai hoang.

Nhưng cuối cùng Trịnh gia làm gì? Vứt bỏ Đường gia, mặc cho đám Điền Cơ, Vương Mông hại Đường gia.

Nếu Trịnh gia có chút tình người, đáng lẽ đứng ra nói một câu giảng hòa hai bên, nếu như thế bất kể Điền Cơ có chịu hòa giải hay không, Đường Kính Chi cũng không trách bọn họ.

Nhưng y bao lần gửi thư, gửi người tới cầu cứu đều bật vô tâm tín.

Chỉ có một lá thư của Trịnh Tuyết Mai.

Đường Kính Chi ân oán phân minh, Trịnh gia đã bất nghĩa trước, vậy y cũng chẳng cần vì lừa dối lợi dụng Trịnh gia mà cảm thấy áy náy.

- Trịnh huynh, mau đứng dậy đi, không cần khách khí như thế.

Đường Kính Chi vội đi tới đỡ Trịnh Kiềm Thu lên:

Lúc này Trịnh Kiềm Thu cực kỳ phấn khích, hẳn tuy là trưởng tử của Trịnh gia, nhưng do mẫu thân xuất thân bình dân, y không có chỗ dựa, địa vị trong phủ kém xa mấy đệ đích hệ có mẫu thân bối cảnh quan lớn kinh thành, hiện giờ tiền đồ đã có khởi điểm tốt đẹp, sao hẳn chẳng vui mừng.

Chỉ cần chuyện này thành, dù cuối cùng hẳn không được kế thừa gia sản Trịnh gia cũng có thể tự lập môn hộ rồi, hai người ngồi trở lại, Trịnh Kiềm Thu lại hỏi:

- Vậy hiền đệ có biết hoàng thượng định phong cho ta chức gì không?

- Cái này thì đệ không rõ.

Đường Kính Chi trầm ngâm:

- Chắc huynh cũng biết nhóm Tần đại nhân bên cạnh hoàng thượng chứ, trước kia bọn họ chỉ là sĩ tử không được đề danh bảng vàng, nhưng hoàng thượng nghe danh tiếng của họ, dùng bọn họ làm đại thần đồng cung, tới nay hết sức được trọng dụng. Trịnh huynh không những võ công cao cường, binh thư cũng thông thạo, hẳn tương lai không thua kém.

Chuyện đàm tâm phúc cuồng sĩ bên cạnh hoàng đế thì Trịnh Kiểm Thu cũng nghe nói tới rồi, tự cho luận binh pháp mình không thua kém ai, tương lai có cơ hội thể hiện nhất định quang vinh vô hạn.

Qua nhiều lần tiếp xúc, Trịnh Kiểm Thu mấy lượt thay đổi, còn có lần ý đồ gả Trịnh Tuyết Mai cho y, nên Đường Kính Chi nắm rõ điểm yếu của Trịnh Kiểm Thu.

Trò chuyện một hồi, Trịnh Kiểm Thu mai phải lên đường nên đứng dậy cáo từ, dẫn đám Hứa Dững rời đi.

Đường Kính Chi về nhà thì ba mươi hảo thủ do Tiêu công công phái tới đã đứng đợi trước cửa một thời gian dài rồi.

Ngọc Nhi đột nhiên nhìn thấy một trong số những tên hung thủ giết gia gia mình cũng có trong đó thì người run rẩy vì kích động, liếc nhìn tướng công thư sinh, thầm nghĩ :” Chẳng lẽ tướng công thư sinh vì giúp mình báo thù cho nên cố ý xin người này đi theo?”

Đường Kính Chi tới gần, một nam tử người gầy gò, ước chừng ba mươi tuổi đi tới, cung kính khom lưng thi lễ:

- Đường nhị gia, thuộc hạ phụng mệnh Tiêu công công tới đây báo danh.

- Người là thủ lĩnh của bọn họ à?

Đường Kính Chi nhìn hẩn một lượt, hỏi:

- Thuộc hạ họ Giang tên Cảnh, là một đầu mục trong nội xưởng, Tiêu công công lệnh thuộc hạ tới giúp ngài quản lý bọn chúng, nếu không sợ đám người lỗ mãng không biết lễ phép này có điều mạo phạm.

Giang Cảnh nói xong quay lại, nghiêm mặt nói:

- Chuyến này nam hạ nhiệm vụ của các người là bảo vệ tính mạng Đường nhị gia, nếu kẻ nào không dốc lòng, dù khiến Đường nhị gia mất một cọng lông, ta sẽ lột da kẻ đó.

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Cả đám dạ ran:

Đường Kính Chi thấy Tiêu công công chu toàn như thế thì cảm kích, trò chuyện làm quen với Giang cảnh một hồi liền cho bọn họ cảm kích, trong nhà tuy có chỗ an bài bọn họ nhưng đa phần là nữ quyến, đám người này lại toàn là hạng khó thuần, trái lệnh y thì không dám, nhưng khó tránh khỏi làm chuyện bậy bạ, hiện ở Ni Lạc Thần. bên cạnh y có mấy ám vệ bảo hộ là đủ rồi.

Đi vào phòng, Ngọc Nhi vọt lên phía trước người Đường Kính Chi hỏi gấp:

- Tướng công, người kia do chàng chủ động yêu cầu sao?

Đường Kính Chi vuốt má nàng gật đầu:

- Sẽ có cơ hội cho nàng, đừng vội.

Ngọc Nhi nhào vào lòng y, ôm siết lấy lưng:

- Tướng công, chàng thật tốt.

Khâm sai ngày hôm sau lên đường, Trịnh Kiểm Thu rời Ni Lạc Thần, Đường Kính Chi cũng muốn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ để về đoàn tụ với người thân.

Nữ nhân có thai sẽ bị ốm nghén, ăn uống không thấy ngon, chẳng biết Úc Hương và Quế Phương có khỏe không ...

397. Chương 403: Ai Trước Ai Sau.

“Oe...”

Một thiếu phụ váy đỏ đang nhòai người trên bàn đọc sách, đột nhiên thấy buồn nôn, vội vàng nghiêng đầu sang một bên nôn khan, nha hoàn bên cạnh thấy thế vội vàng chạy tới vỗ lưng nàng, phải một lúc lâu thấy thiếu phụ áo đỏ xua tay bảo mình dừng lại, mới lo lắng hỏi:

- Nhị nãi nãi, người đã đỡ hơn chưa?

- Ủ, đỡ hơn nhiều rồi.

Phát hiện ra có thai được vài ngày Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương giống nhau, đều có dấu hiệu ốm nghén, cầm lấy khăn lụa bên cạnh lau miệng, một câu nói vọt miệng mà ra:

- Tri Thu, hôm nay Nhị gia có thư về không?

- Không có!

Tri Thu giấu mỏ, oán trách:

- Nhị gia cũng thật là, biết người mang thai trưởng tôn của Đường gia vậy mà không viết lấy một phong thư quan tâm ..

- To gan, còn dám nói xấu Nhị gia sau lưng, cẩn thận ta nói với lão thái quân xé miệng người ra.

Lâm Úc Hương nghiêm mặt quát:

Có điều Tri Thu không sợ, nếu như Nhị nãi nãi giận thật, tự mình phạt là được, cần gì phải làm chuyện thừa thải bầm cho lão thái quân?

Ngay nói dối cũng không biết.

- Vốn là Nhị gia không đúng mà.

- Người, người, con nha đầu này càng ngày càng không có lớn nhỏ gì nữa.

Lâm Úc Hương tức giận gơ ngón tay xĩa vào trán Tri Thu, có điều miệng thì nói thế, nhưng trong lòng cảm thấy rất tủi thân.

Tri Thu biết Nhị nãi nãi mềm lòng, không phạt nó, giờ lại mang thai càng không có tâm tư nào đi phạt nó, đi tới gặp khăn Lâm Úc Hương đã dùng lại, rồi đi lấy thêm một cái khăn mới.

- Tri Thu, Nhị gia đi được bao lâu rồi.

Gần đây Lâm Úc Hương hay buồn ngủ, cả ngày từ sáng tới tối mắt lim dim, Tri Thu đột nhiên nhắc tới tướng công vớ bở, lòng nàng dâng lên nỗi nhớ nhung, không còn tâm tư đọc sách nữa.

Tri Thu nghiêng đầu ngẫm nghĩ, gập tay một lúc mới nói:

- Nhị gia lên đường ngày mùng 3 tháng 11, hiện đã là 15 tháng 12, như vậy Nhị gia đi được tròn 42 ngày rồi.

Đường Úc Hương ngáp nhẹ, dùng tay vỗ miệng, lười biếng “ừ” một tiếng biểu thị nàng có nghe.

- Nhị gia đi được 42 ngày, tiểu thiếu gia đã ở trong bụng người 42 ngày, Nhị nãi nãi, người có thấy tiểu thiếu gia đạp trong bụng chưa?

Tri Thu lại rất hứng thú với đề tài ngày, chạy tới nhìn bụng Lâm Úc Hương, mặt đầy hâm mộ.

- Cái đồ ngốc, mới 42 ngày, làm sao nó biết đạp.

Nhắc tới đứa con trong lòng, khuôn mặt hơi chút xanh xao càng tăng thêm phần quyến rũ của phụ nhân của nàng nở nụ cười hiền từ, hay tay xoa cái bụng hơi nhô lên còn chưa rõ mấy.

Cho dù nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện hoài thai cho tướng công vợ bỏ, nhưng đã có rồi nàng thực sự hạnh phúc, nó là cốt nhục của nàng, dù hiện giờ chưa biết quấy đạp, nhưng nàng cảm thụ được rõ ràng sự tồn tại của nó.

Chỉ là, mình thực sự sinh được nhi tử sao?

Nghĩ tới vấn đề này, Lâm Úc Hương có chút phiền lòng, là nam hay là nữ thì nàng không để ý, nàng sẽ yêu thương như nhau, nhưng lão thái quân, còn cả Nhị gia nữa, liệu có nghĩ giống nàng không?

Tướng công vợ bỏ nghĩ như thế nào thì Lâm Úc Hương không rõ, nhưng lão thái quân chắc chắn mong mỏi nàng sinh cho Đường gia một trưởng tôn.

Người ta nói thêm ăn chua sinh nam, thêm ăn cay sẽ sinh nữ, nên lão thái quân ngày nào cũng cho người mang sang một đĩa quả sơn trà vừa chua vừa chát, lại còn thêm cả cô muối muối mà tướng công vợ bỏ kết nghĩa cũng gửi tặng một đồng hoa quả, đa phần là quả chua.

Còn may là thời gian qua mình đúng là thích ăn chua, nếu không chẳng biết sống thế nào nữa.

Tri Thu nhìn đĩa sơn trà trên bàn, mặt thấp thoáng âu lo:

- Nhị nãi nãi, nô tỳ nghe nói Phương nãi nãi thích ăn đồ chua, tới lúc đó người phải cố lên, sinh tiểu thiếu gia trước Phương nãi nãi.

Cố thế nào mà cố, con nha đầu điên, có giỏi thì tự đi mà sinh.

- Tới khi đó hãy nói.

Lâm Úc Hương đau đầu day huyệt thái dương, mặc dù đêm hôm đó đúng là nàng cùng với tướng công vợ bỏ hoan hảo trước, nhưng chỉ chênh nhau một chút, chuyện sinh nở phức tạp, sinh trước sinh sau chỉ biết trông vào ông trời.

Tri Thu thấy thái độ Nhị nãi nãi rất hờ hợt, không vui nói:

- Chuyện này sao có thể tới lúc đó mới nói được, Nhị nãi nãi, người phải lúc nào cũng ghi nhớ chuyện này trong lòng mới được.

- Rồi, rồi, là nam hay nữ còn chưa biết mà.

Lâm Úc Hương bực mình phẩy tay:

- Con nha đầu ngươi chẳng giúp được gì còn làm ta thêm phiền lòng.

- Phì, phì, Nhị nãi nãi, chắc chắn phải là tiểu thiếu gia, loại lời này không thể nói tùy tiện.

Tri Thu cuống lên che miệng Lâm Úc Hương lại, sợ chủ tử nói ra điều gì không lành.

Lâm Úc Hương trừng mắt phượng lên, thấy chủ tử nghiêm túc, Tri Thu vội rút tay lại, nhưng cái mặt nó rất không cam lòng.

Trong đại viện Đường phủ, Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương giống nhau hiện giờ đa phần ở tiểu viện của mình dưỡng thai, Nhu Nhi và Sương Nhi thì thường xuyên tụ lại một chỗ bàn tán việc may vá thuê thùa, Đường lão thái quân sức khỏe không được như xưa nữa, lại không thể để Lâm Úc Hương mang thai nhọc lòng vì chuyện trong phủ, đem trọng trách đặt lên vai Sương Nhi, còn bà thì suốt ngày cùng Hồ Kiều Kiều vui đùa.

Sương Nhi xuất thân danh gia, lại cố ý so bì với Lâm Úc Hương, cho nên xử lý việc nhà hết sức để tâm, được Từ Phúc hỗ trợ, trong phủ mọi việc đâu ra đấy.

Ở ngoài thành có Bằng Lộc và Thị Mặc trông nom, Giả Lâm nhiệt tình phối hợp, cho nên công trình rất thuận lợi. Trương Gia vẫn tạm quyền vị trí thành thủ Lạc thành, do ông ta biết Điền gia có ý mưu phản, nên cẩn thận phòng bị không dám có chút lơ là nào.

Lại qua một ngày nữa, buổi sáng ngày 16 tháng 12 năm 1631 thiên nguyên, sông Dương Mịch ngoài Túc Thanh thành lúc này chật kín bởi hơn chục chiếc lầu thuyền ba tầng hoa lệ, hai bên mạn thuyền cao lớn mở ra chỉ chút mấy chục ô cửa sổ chèo thuyền, ở mũi thuyền có ba cột cờ cao sừng sững, cái ở giữa thêu hoa văn

hình rồng cuộn màu vàng, hai cái ở bên màu đỏ tía thêu có chữ « Tô » rất lớn, bay phấp phật trong cơn gió đông rét mướt.

Vì thế chẳng ai để ý ở cuối đội thuyền có một chiếc thuyền nhỏ, không xa hoa cũng không cồng kềnh gì hết.

Lúc này ở trên chiếc thuyền nhỏ có một công tử tuấn tú, mình mặc trường sam màu xanh nhạt, đầu buộc khăn thư sinh, lưng đeo ngọc bội như ý, phong thái nho nhã tiêu sái như cây ngọc đón gió, nhưng đôi mắt trầm tĩnh cương nghị.

Người đó chẳng phải ai khác là Đường Kính Chi, lúc này y đang nhìn dãy nhà xa hoa xây dựng sát bên sông, ngoài bến tàu trông rất mới thì không có công trình nào khác.

Thế nên cái dãy nhà xa hoa đó hiển nhiên không phù hợp chút nào, quanh đó cảnh sắc chẳng đẹp, lại vùng đất trũng dễ ngập nước vào mùa mưa, hiển nhiên không phải phú hào nào đó xây biệt viện nghỉ mát.

Vì đó là hành cung khâm sai, dựng tạm để đón khâm sai nam hạ.

Quan viên Túc Thanh thành xây dựng hành cung khâm sai bên sông cực kỳ hoành tráng lấy lòng khâm sai, mãi mai thay đó lại thành tội chứng khiến những quan viên xây lên nó phải mất đầu, rồi chính tại hành cung này, vị khâm sai dậm chân một cái khiến phương nam run rẩy, lại thành tù phạm, một vị khâm sai khác nữa đang ở đây uy phong bát diện, nhưng kết cục đầu lia khỏi cổ cũng được dự báo trước.

Chắc chắn kẻ xây nơi này không xem phong thủy.

Đường Kính Chi đang thăm cảm khái thì rèm cửa đằng sau vén lên, chỉ thấy một thư sinh áo trắng phong thái hiên ngang phóng khoáng hơn người đi ra, trong tay hắn có chiếc áo khoác đen viền đỏ, đi tới khoác lên vai Đường Kính Chi, nhẹ giọng nói:

- Tướng công, sông gió lớn, đừng đứng ở ngoài nữa không khéo bị cảm lạnh.

Hiển nhiên đó là Ngọc Nhi, hiện giờ nàng dù cải nam trang cũng cực kỳ chú ý cách ăn mặc, không tùy tiện qua loa như trước.

- Không, cảnh này ta nhất định phải xem.

Đường Kính Chi chỉ vào phía chiếc xe tù trước hành cung khâm sai:

Ngọc Nhi không nhận ra người đó, hỏi:

- Ai thế?

- Kẻ thiếu chút nữa dồn Đường gia ta vào tuyệt địa.

398. Chương 404: Diên Rồi.

.

Tiếng xích sắt loảng xoảng, một thanh niên tuổi chừng 20, bạch sam trước ngực trái phất đều viết chữ “tù”, bị năm tên binh sĩ hung tợn ấn xuống đất, dùng gông công lại.

Thanh niên nắm chặt hai tay, cổ tay gân xanh gồ lên từng đường, cắn chặt răng nhìn chằm chằm quan viên đứng cười nhạo bóng trước mắt.

Tới khi Mạnh Tử Đức bị thủ hạ xích chặt lại rồi, Tô Bác mới đứng định đi tới, giọng trêu tức:

- Mạnh đại nhân, ông dọc đường chém vô số quan viên, có bao giờ nghĩ tới một ngày mình cũng bị nhốt vào xe tù giải lên kinh không?

Da mặt Mạnh Tử Đức co giật, ánh mắt vốn mang theo phần nộ vô hạn ánh lên chút bi thương :” Hoàng thượng, cuối cùng người không chịu nổi áp lực của bách quan trong triều, bỏ vi thần rồi sao?”

- Mạnh Tử Đức, thái độ này của ngươi là sao? Bản quan hiện đường đường là khâm sai thay thiên tử tuần thị phương nam, ngươi trừng mắt lên làm gì, định hành hung bản quan à?

Thấy Mạnh Tử Đức không thèm trả lời, Tô Bác đánh mắt ra hiệu cho mấy tên quân sĩ.

- Quỳ xuống.

Hai tay bước tới, cầm đầu Mạnh Tử Đức ấn xuống đất.

Hiện là mùa đông, mặt đất vừa lạnh vừa cứng, Mạnh Tử Đức không đề phòng, đầu đập cái bộp xuống đất, đau như nứt toạc ra, trước mặt sao trời chỉ chít, tưởng chừng ngất xỉu.

Dọc đường nam hạ, hấn vì muốn quét sạch tham quan ung nhọt, ngày đêm lật xem sổ sách, không thiết ăn thiết ngủ, cơ thể suy nhược, nhưng bản tính hấn quật cường, cắn chặt răng không kêu lên tiếng nào.

- Lại dám bắt kính với khâm sai đại nhân, muốn ăn đòn.

Một tên quân sĩ khác quát mắng, cầm roi ngựa quật chan chát lên người Mạnh Tử Đức.

Y phục mỏng manh không chịu nổi rách bươm từng mảng, máu tươi thấm ra, làm chiếc áo tù màu trắng dần chuyển sang màu đỏ sẫm.

Quất chán chê tên quân sĩ kia mới dừng tay, Mạnh Tử Đức vừa thở phào thì bên tai có một câu nói nhỏ:

- Họ Mạnh kia, lần trước người dám tham tấu bản quan, mấy cái roi này là tiền lãi ta lấy trước, đợi bản quan tuần thị phương nam trở về sẽ tính sổ với người. Có điều, tiền đề là người còn sống sót trở về kinh đô.

Mạnh Tử Đức ngẩng đầu lên, chỉ còn nhìn thấy bóng lưng nghênh ngang đắc ý của Tô Bác.

- Mẹ nó, người chán sống à?

Hai tên binh sĩ không đề phòng, để Mạnh Tử Đức ngẩng đầu lên được, tức tối chửi bới vừa đá hấn.

Một lúc sau có mấy quân sĩ kéo xe tù làm bằng gỗ tới, ấn Mạnh Tử Đức vào trong đó, trên nóc xe tù có một cái lỗ, đợi tù nhân cho đầu qua, có thể điều chỉnh kích cỡ lớn nhỏ, không cho phạm nhân quỳ, cứ thế đứng chịu dày vò thể xác.

Đám quân sĩ vừa khóa xe tù lại thì nghe đằng xa có tiếng hô dài:

- Tô đại nhân có lệnh, cho bọn họ vào.

Cánh cửa lớn mở ra, một đám đông ồa vào như lũ, đám người đó Mạnh Tử Đức đều nhận ra, đó chính là gia quyến những quan viên bị hấn giam vào đại lao còn chưa chém đầu.

Đám người này chạy tới nhìn thấy Mạnh Tử Đức nhốt trong xe tù thì mừng rỡ, được cứu rồi, lão gia nhà mình được cứu rồi.

- Chớ hoảng, chớ hoảng, Tô đại nhân thiện đức công chính, nhất định sẽ trả lại công bằng cho lão gia nhà các người.

Một thái giám đứng ở cổng cười hì hì duy trì trật tự:

Xếp hàng xong, những người đó mặt mày khấn trương nối tiếp nhau đi vào, rồi nối nhau đi ra, khâm sai đại nhân thu lễ vật rồi, chẳng những đảm bảo ngày mai sẽ thả người, còn khéo léo ám thị chỉ cần có bạc có thể giúp lão gia nhà bọn họ thăng tiến.

Mạnh Tử Đức lúc làm khâm sai dọc đường giết người vô số, các huyện thành dọc đường có cả đồng chỗ trống.

Được ám thị, đám người kia co cẳng chạy mau về nhà thương lượng lấy bạc mong được thăng quan tiến chức.

- Phì, cái loại ngu xuẩn, ta biết thế nào người cũng có ngày hôm nay mà.

Một thanh niên chạy qua bên cạnh Mạnh Tử Đức chợt dừng lại, khạc một cục đờm nhổ lên người hấn, phía sau không ít người học theo.

Hai ngày trước, bọn họ vì người thân quỳ khóc van xin, nhưng Mạnh Tử Đức đều sai quân sĩ đuổi đi, hiện giờ thấy hấn từ khâm sai đại nhân uy phong thành tên tù, tất nhiên phải chửi mắng cho hả giận.

Càng lúc càng có nhiều người đi tới, trên mặt trên người Mạnh Tử Đức bị nước bọt làm ướt hết.

Mạnh Tử Đức đứng trong xe tù không nhúc nhích được, mặt tím tái, hai mắt như tóe lửa, răng run lên vì giận giữ :” Tên tặc tử khốn kiếp, không ngờ dám nhận hối lộ giữa ban ngày ban mặt, lẽ trời còn đâu! Đợi tới kinh thành, ta sẽ tham tấu tên cầu quan người, nhất định khiến người ...”

Nghĩ tới đó Mạnh Tử Đức rùng mình, mình hiện giờ là tù nhân rồi, dù về được tới Ni Lạc Thần cũng còn gặp được hoàng thượng nữa sao?

Lòng Mạnh Tử Đức trầm xuống.

Tối trưa, xe tù áp giải Mạnh Tử Đức bắt đầu đi về phía kinh thành, ra đường cái không lâu, hai bên đường đông nghìn nghịt, toàn là bách tính cùng khổ mặc áo vải, những người này nghe nói Thanh Thiên đại nhân phá án như thần, vì dân chủ trì chính nghĩa bị áp lên kinh xử tội, ai nấy sục sôi căm phẫn.

- Đây là thói đời gì vậy, tại sao quan tốt như Mạnh đại nhân lại gặp kết cục này.

- Oan quá, Mạnh đại nhân là thanh quan.

- Mạnh đại nhân là quan tốt.

Bách tính hai bên đường lớn tiếng kêu oan xô đẩy nha dịch đứng hai bên ngăn đường.

- Xéo, xéo ngay, không ta bắt cả các người vào bây giờ.

Quân sĩ mở đường vừa quát tháo, vừa dùng vũ khí dọa dẫm xua đuổi người dân.

- Phản rồi, dám ngăn cản xe áp giải tù nhân của triều đình, các người tin ta chém đầu các người ngay không?

- Mạnh đại nhân khâm sai đại nhân ...

Đám đông phía trước có người hét lên, chen lẫn chạy tới trước xe tù, đó là thiếu nữ tuổi đôi tám mặc đồ tang, xinh đẹp như hoa, thiếu nữ đó chạy quá gấp, vấp ngã trước xe, hai mắt đã khóc tới sưng vù như mặt đào:

- Đại nhân, ngài đi rồi oan khuất của phụ thân tiểu nữ sẽ do ai làm chủ ...

Nghe giọng thiếu nữ này, đôi mắt vốn trống rỗng của Mạnh Tử Đức đột nhiên ngời sáng, đúng thế, ta đi rồi ai làm chủ cho nàng, ai vì bách tính các châu quận phương nam đây?

- Bất công, ông trời bất công quá! Hoàng thượng ta muốn gặp hoàng thượng.

Mạnh Tử Đức ngửa mặt lên trời rống lớn đầy phẫn hận, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Trả lời chỉ có gió bắc lạnh như cắt ứa vào mặt.

Tên binh sĩ đứng bên xe tù bị tiếng hét bất thành linh của Mạnh Tử Đức làm váng tai, tức tối vung roi quát:

- Hét này, cho người hét ...

Tên quân sĩ đứng bên kia giơ tay ngăn lại, đột nhiên biên sắc nói:

- Mời y sư, mau mời y sư.

Điên rồi.

Một vị y sư già tóc hoa râm chạy tới đưa ra kết luận như thế.

Bách tính bốn xung quanh nghe thế quỳ xuống gào khóc, thương thay cho vị quan viên một lòng vì dân vậy mà ông trời không có mắt, người tốt không được báo đáp.

Tin tức khâm sai đại nhân giam Mạnh Tử Đức vào xe tù, nhận tham ô hối lộ, còn ngấm ngầm mua bán quan chức, chẳng bao lâu đã truyền khắp quan trường Lưu Châu, quan lại dọc đường đều vội vàng chuẩn bị tiền giữ mạng.

Vốn tình thế đúng như dự liệu của Đường Kính Chi, nhưng thấy Mạnh Tử Đức chịu không nổi gia quyền quan viên bị hấn bắt vũ nhục, hơn nữa đã kích quá lớn khi từ khâm sai thành tù phạm, thế nên phát điên, khiến y không làm sao vui nổi.

Người này là tâm phúc của hoàng đế, giờ vì chủ ý của mình gián tiếp khiến hấn phát điên, tương lai về tới kinh thành, hoàng đế nhất định không tha cho y. Lại thêm đám Tần Mục là tương giao với Mạnh Tử Đức đã xem y như gai trong mắt, dằm trong thịt, về sau càng quyết sống chết với y.

Gió lạnh gào thét, bầu trời âm u, nhiệt độ giảm mạnh, từ ngày Mạnh Tử Đức bị điên, thời tiết biến đổi, chẳng biết sắp mưa hay sắp tuyết.

399. Chương 405: Không Hận Nổi.

Đường Kính Chi đang ngồi trầm ngâm trước một đồng tài liệu thì Ngọc Nhi từ ngoài đi vào, cởi áo khoác treo lên mắc:

- Tướng công, thiếp đi hỏi những bách tính quanh đây, bọn họ đều nói Mạnh Tử Đức công minh chính trực, lật lại rất nhiều vụ án oan khuất, nhận cáo trạng không thu tiền, ngày nào cũng xử án tối tối mịt, ai ai cũng khen đó là vị Thanh Thiên đại nhân trăm năm hiếm có.

Chẳng biết Đường Kính Chi có nghe thấy nàng nói gì không, lại hỏi:

- Ngọc Nhi, nàng có biết tham ô bao nhiêu là bị mất đầu không?

Ngọc Nhi đâu biết được chuyện này, lờ mờ y một cái:

- Tướng công, chàng trêu thiếp đấy à?

- Chỉ thuận miệng hỏi thôi mà, nương tử đừng giận.

Đường Kính Chi cười hì hì, cho nàng biết đáp án:

- 100 lượng!

- 100 lượng! Không thể nào, làm sao có thể ít như vậy được, nếu theo đó mà xử phạt thì quan lại thiên hạ này bị chặt đầu cả rồi.

Ngọc Nhi nói hơi quá, thực ra có những viên thanh quan cực cả đời không tơ hào một đồng của dân, cũng có không ít vị học sĩ hàn lâm, biên soạn sử sách, chẳng ai đút lót cho, sống nghèo khổ không kém gì bách tính bình thường, có điều không phải họ không tham chẳng qua vị trí của họ chẳng tham ô nổi thôi.

Nếu nói tới quan viên địa phương thì 100 viên quan ắt tới 99 đủ tiêu chuẩn chặt đầu.

Cuộc đời muôn dạng muôn vẻ, con người muôn tính, quan lại tham ô trăm vạn nguyên nhân, vị trí bọn họ có quá nhiều cảm dỗ, mà quan chỉ là người, nếu muốn truy tìm nguyên nhân có lẽ nói ba ngày ba đêm không hết.

Có điều không phải ai tham ô cũng xấu, không phải là quan xấu thì đáng chém đầu hết.

Đường Kính Chi không định luận đạo với Ngọc Nhi, nếu không nàng tưởng y chê nàng học thức thấp thì nguy, chỉ lấy ví dụ đơn giản cầm lấy báo cáo của đám Giang Cảnh đưa lên, nói:

- Huyện lệnh huyện Bình Dương Kinh Châu tên Phạm Trung Trực, đỗ tiến sĩ năm 1360, mới tới nhậm chức đã nhận hối lộ quà cáp của phú hào địa phương địa phương tổng giá trị là hơn 500 lượng, nhân chứng vật chứng đủ cả, đã chém!

Ngọc Nhi lạnh lùng nói:

- Hừm, mới làm quan đã thế, sau này ắt thành tên đại tham quan, chém là đáng đời!

Đường Kính Chi kệ lời bình phẩm của nàng, tiếp tục:

- Phạm Trung Trực quê ở Hải Châu, từ đó tới nơi nhậm chức gần 3000 dặm đường, mẹ già thê tử và con nhỏ tổng cộng năm người từ quê tới huyện Bình Dương thì bệnh nặng, Phạm Trung Trực bán hết vật dụng, sách vở, không đủ tiền chữa trị, theo đó vào khoảng hơn 400 lượng bạc, nàng nói thế nào?

Ngọc Nhi há hốc miệng, mấp máy hồi lâu không có lời nào phát ra.

- Tàn huyện lệnh của huyện Thạch Khê nhận hối lộ từ đồ trường, thanh lâu, từ thương nhân buôn lậu muối số tiền trên vạn lượng bạc.

Đường Kính Chi thở dài:

- Hiển nhiên ông ta bị chém đầu rồi, có điều ông ta bỏ tiền củng cố đề điều, nạo vét kênh mương khơi dòng, huyện Thạch Khê vốn là nơi vốn là nơi năm nào cũng lụt lội, từ khi Tàn huyện lệnh tới nhậm chức, chưa năm nào xảy ra lũ lụt.

Ngọc Nhi hiểu được ý tướng công thư sinh, ngồi xuống xem tài liệu Đường Kính Chi vừa đọc, sắc mặt nặng nề.

- Lại một nơi nữa, huyện Hội Nam, 6 viên quan lại bị chặt đầu vì nhiều tội danh, đó gần như là nơi đầu tiên khâm sai tới, từ đó tới nay chưa có quan viên tới thay thế, cường hào địa phương lộng hành gây ra nhiều vụ án mạng, lưu manh côn đồ ngang nhiên cướp bóc giữa đường, gần như rơi vào hỗn loạn, người dân ban ngày cũng đóng cửa cài then, không dám ra ngoài, chẳng biết bách tính ở đó còn cảm kích vị Mạnh khâm sai kia không.

Ngọc Nhi hết sức hoang mang, độ tin cậy những tài liệu này không cần phải bàn, nhú mồm hỏi:

- Ý tướng công là những điều Mạnh Tử Đức là sai, giết tham quan là sai, minh oan vì dân là sai sao?

- Không, ý ta không phải thế, hấn làm việc tốt, Mạnh Tử Đức đúng là viên quan tốt, nhưng người tốt làm việc tốt, không phải bao giờ cũng có kết quả tốt.

Đường Kính Chi lắc đầu:

- Chỉ có điều tính hấn quá thẳng, trong mắt loại người đó, trắng là trắng, đen là đen, không có màu xám. Cho nên đám người đó cho rằng, chỉ có quan viên liêm khiết mới là quan tốt, mới là quan có lợi cho dân. Còn quan viên chỉ cần có chút tì vết nào về phẩm hạnh là quan xấu, làm bất kỳ việc gì cũng là việc xấu. Kẻ xấu không làm được việc tốt, quan tham là phải giết, thế thôi. Hấn nghĩ chém hết tham quan, thay hết tham quan thì thiên hạ sẽ hết tham quan, thực ngu xuẩn.

Ngọc Nhi xấu hổ, trước kia nàng giết tham quan không phải vì suy nghĩ đơn giản như vậy sao?

Đường Kính Chi càng nói càng hang,:

- Nói thực, cho ta chọn ta thà chết trong tay loại cầu quan như Vương Mông còn hơn chết trong tay thanh quan như Mạnh Tử Đức. Vương Mông hại Đường gia ta, ta căm thù hấn, Mạnh Tử Đức không những thiếu chút nữa khiến Đường gia bị diệt tộc, mà có thể khiến cả vương triều này chìm trong chiến tranh khói lửa, nhưng ta không căm hận hấn nổi, nàng nói xem có khó chịu không ?

Ngọc Nhi cũng không biết phải có thái độ gì với Mạnh Tử Đức cho đúng.

Không khí trong phòng trở nên nặng nề, hồi lâu không ai muốn nói gì, cho tới khi Giang Cảnh đi vào, Đường Kính Chi khoát tay nói:

- Không cần phải khách sáo! Nào, tới đây ngồi rồi hãy nói.

Giang Cảnh vẫn chấp tay thi lễ:

- Vâng! Thuộc hạ bái kiến Đường nhị gia.

Rồi ngồi xuống đối diện với Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi đẩy một chén trà qua:

- Mấy ngày vừa rồi thật vất vả cho Giang huynh, huynh nghe ngóng ra sao?

Giang Cảnh có vẻ thu được tin tức tốt, nên vẻ mặt tự kiêu, lấy ra một cuốn sổ nhỏ, hai tay dâng lên:

- Đường nhị gia, những gì thuộc hạ tìm hiểu được đều ở trong này.

Tin tức trong quyển sổ đó nói về Đỗ gia một địa chủ có tiếng ở Túc Thanh thành, gia chủ tên Đỗ Trung, chỉ vì sinh được nữ nhi xinh đẹp tên Đỗ Lệnh Hà, một lần đi chùa bị trưởng tử của Hồ Hòe An nhìn thấy mà gặp họa.

Trưởng tử của Hồ Hòe An nhờ người tới mai mối cầu hôn Đỗ Lệnh Hà, nhưng Đỗ Trung từ chối.

Hồ Hòe An là lang trung truân điền của Túc Thanh thành, lợi dụng quyền lực, tuyên bố đất đai của Đỗ gia mua bán bất pháp, lấn chiếm bờ bãi, còn thuê cả người kiện Đỗ Trung chiếm đoạt ruộng đất của mình có đó gây áp lực với Đỗ Trung.

Đỗ Trung chỉ có một con gái, sao chấp nhận gả nó cho một tên hoàn khổ bài hoại, suốt ngày chỉ biết đá gà đấu chó, nửa cái chữ cũng không biết? Đỗ Trung tố cáo lên trên không ăn thua, cuối cùng còn bị thành thủ Túc Thanh thành nhốt vào đại lao.

Đỗ gia tìm người dứt lốt, tốn kém không biết bao nhiêu mới chuộc được Đỗ Trung ra, có điều ngay hôm sau Đỗ Trung đã mò tới nhà bức hôn còn dọa nếu không Đỗ gia không còn chỗ đứng ở đất này, Đỗ Trung bị giam trong nhà lao ốm yếu, tức giận hộc máu ngay trước mặt vợ con qua đời.

Ngọc Nhi xem xong nghiêng răng căm hận nói:

- Tên gian quan khốn kiếp này bị Mạnh Tử Đức chém đầu rồi chứ?

Giang Cảnh làm cái nghề này, thấy rõ bộ mặt cuộc đời, thăm cảnh hơn thế hẳn chứng kiến không ít, đã tro lý chẳng còn mấy cảm giác nữa, lắc đầu:

- Vẫn chưa, vì vụ án này can phạm khá nhiều, Hồ Hòe An mới bị giam vào đợi xét xử kỹ hơn làm rõ hết mọi tội trạng, nhưng chưa kịp ra xét xử thì Mạnh Tử Đức đã bị giải lên kinh rồi.

Tại sao Đường Kính Chi lại muốn tìm hiểu về Đỗ gia, vì nữ tử mặc áo tang hôm đó chắn trước xe Mạnh Tử Đức, chính là Đỗ Lệnh Hà, con gái Đỗ Trung, sau khi nàng xuất hiện Mạnh Tử Đức mới phát điên, y cảm giác nữ tử này có quan hệ không tầm thường với hắn.

Đường Kính Chi nhíu mày hỏi:

- Chỉ thế thôi sao?

- Còn nữa, có người nhìn thấy Đỗ thiếu thư đi cùng Mạnh khâm sai, thần thái rất thân mật.

“Quả nhiên có gian tình!” Đột nhiên Đường Kính đứng bật dậy nói:

- Nguy rồi, người lập tức dẫn người tới nhà họ Đỗ cho ta.

Nói rồi bước xầm xầm ra cửa.

Ngọc Nhi ngạc nhiên hỏi với theo:

- Tướng công, đi đâu thế?

- Cứu người!

Đúng là tà thắng nào ghét mình, hại mình, mình còn ghét lại nó còn dễ chịu, tự nhiên có thằng ngớ ngẩn không liên quan làm hỏng việc đúng là bực.

400. Chương 406: Cứu Người.

Mấy ngày hôm nay Tô Bác nhận hối lộ thả quan viên phạm án, chỉ e Hồ Hòe An là một trong số đó, Đỗ Lệnh Hà kiện Hồ Hòe An khiến ông ta phải vào ngục, giờ Mạnh Tử Đức bị giải lên kinh, Hồ Hòe An ắt không buông tha cho nàng.

Muốn bảo vệ thiếu nữ kia cùng người nhà, cần Tô Bác giúp đỡ, bắt Hồ Hòe An kia vào tù.

Đường Kính Chi tới thẳng hành quán khâm sai, hai bên hành quan là Vũ Lâm quân cầm vũ khí, thi thoảng có phú hào ra vào, chẳng hỏi cũng biết, những người này tới hối lộ cứu người.

Y không muốn nhiều lời xác nhận đóng giả luôn làm con cháu thế gia tới hối lộ, đường hoàng ném cho quân sĩ canh cửa vài lượng bạc, thuận lợi đi vào.

Có lẽ vì Tô Bác tới vài ngày rồi nên hôm nay người tới quà cáp hối lộ ít hơn nhiều.

Tô Bác phải ứng phó tới người hối lộ nửa ngày, miệng hơi khát, đang uống trà thì thấy Đường Kính Chi đi vào, thoáng ngạc nhiên rồi khoát tay, trừ hai thái giám trung niên giữ lại còn những hộ vệ khác cho lui cả.

- Vị này là?

Một viên thái giám gầy gò mặt dài như ngựa vẽ khắc khổ thắc mắc, thái giám còn lại béo múp, miệng cười tươi đi Phật Di Lặc chỉ nhìn không hỏi hai gì cả.

Về ngoài đối lập của hai thái giám này làm ai thấy họ cũng phải buồn cười.

Vì Đường Kính Chi luôn ở con thuyền cuối cùng đội ngũ, từ lúc lên đường tới giờ không ra ngoài, không tiếp xúc với Tô Bác nên hai bên không nhận ra nhau.

- Vị này chính là Đường cử nhân.

Tô Bác đặt chén trà xuống khách khí đứng lên, ông ta thực sự cảm kích người thanh niên trẻ này, nếu không ông ta bị định tội thì già trẻ cả nhà cùng thân tộc đều bị chặt đầu hết.

-Ồ, ra là Đường cử nhân đấy à?

Thái giám mặt dài hiển nhiên đã biết sự có mặt của y trong đoàn người này, gật đầu cười thân thiết, nhưng mặt ông ta cười lên trông như mả mai về sự đời vậy, nụ cười chẳng lại ai vui nổi.

Thái giám béo nhìn Đường Kính Chi gật đầu.

Tô Bác thay bọn họ giới thiệu:

- Hai vị này là Quế công công và Đinh công công, bọn họ đều làm việc dưới tay Tề công công.

Đường Kính Chi khách khí chấp tay thi lễ:

- Học sinh Đường Kính Chi thỉnh an hai vị công công.

- Đường cử nhân là người có công danh, cha gia chỉ là nô tài hầu hạ người khác thôi, không dám nhận không giám nhận đâu.

Đinh công công là viên thái giám béo, đưa tay ra mời :

- Ngồi đi, đừng khách khí.

- Đa tạ công công.

Đường Kính Chi không chối từ, vén áo ngồi xuống, Ngọc Nhi không ngồi, đứng sau lưng y.

- Đường cử nhân chuyến này tới có phải có việc gì cần bản quan giúp không?

Tô Bác lẩn lộn quan trường bao năm, nhìn cái là nhận ra ngay.

- Đúng thế, học sinh có chuyện muốn nhờ.

Đường Kính Chi gật đầu, đem chuyện liên quan tới Đỗ gia kể ra.

Nghe nói xong Tô Bác không nói vệt lời vỗ tay hai tiếng, lập tức vó viên thống lĩnh Vũ Lâm quân đi vào, Đường Kính Chi nhận ra người này, chính là thống lĩnh đã từng theo Toàn công công tới Lạc thành.

- Truân điền lang trung Túc Thanh thành là Hồ Hòe An dám ý thế ức hiếp bách tính, Bốc thống lĩnh biết phải làm thế nào rồi chứ?

Tô Bác lãnh đạm nói:

- Thuộc hạ hiểu!

Bốc thống lĩnh ôm quyền lui ra, tiếp đó có tiếng bước chân binh sĩ xa dần.

Đường Kính Chi cẩn thận hỏi:

- Tô đại nhân, chuyện này không ảnh hưởng tới nhiệm vụ của ngài chứ? Hơn nữa lý do đó ...

Tô Bác đang đóng vai tham quan gian quan, giờ đột nhiên lại bắt Hồ Hòe An vì tội danh này, chỉ e quan viên không biết chân tướng hoảng sợ.

- Ha ha ha ha ...

Tô Bác nghe vệ ngựa đầu cười dài:

Quế công công và Đinh công công cũng nhìn nhau cười lớn.

Đường đường là khâm sai thay hoàng đế tuần thị thiên hạ, nếu như muốn đụng vào một quan viên lục phẩm cũng phải dè dặt, đúng là đáng cười.

- Đường công tử yên tâm, ta muốn hạ một tên Hồ Hòe An chỉ là chuyện nhỏ, không ảnh hưởng tới đại cục đâu.

Tô Bác mỉm cười xua tay:

- Còn lý do xử phạt đám con Hồ Hòe An công khai ra ngoài là ức hiếp bách tính, hủy hoại tài sản, còn ta âm thầm truyền tin ra ngoài là nhi tử Hồ Hòe An dùng ngân phiếu giả để lừa ta, tất nhiên lý do này hơi khó tin, nhưng càng mập mờ thì bọn chúng càng sợ. Đường công tử chưa hiểu, đa nghi là bản tính của kẻ làm quan, cũng là yêu cầu cần thiết của kẻ làm quan, nghi ngờ bọn chúng càng hồi lộ nhiều hơn đồng thời càng cẩn thận không dám đụng chạm tới người dân, ít nhất khi bản quan chưa về kinh, một công đôi việc.

Đinh công công to béo cũng xem thường nói:

- Tô Hồ Hòe An đó chỉ là viên quan nhỏ như cái móng tay thôi, hơn nữa Tô đại nhân chỉ bắt một mình hắn, sẽ không có chuyện gì cả.

- Ồ, không có chuyện gì là tốt rồi.

Đường Kính Chi thầm nghĩ mình đúng là thua kém đám người mưu mô này xa.

- Ài, bản quan mới tới, muốn làm cho quan viên địa phương nơi này nhanh chóng tin tưởng, thì phải tỏ thái độ thù địch với Mạnh khâm sai, để bọn chúng thấy Mạnh đại nhân đúng là mất thánh ân rồi, như thế mới yên tâm hồi lộ, không ngờ ...

Tô Bác cười một lúc, đột nhiên đặt chén trà xuống thở dài.

Quế công công và Đinh công công cũng thu lại vẻ mặt tươi cười, không ai ngờ Mạnh Tử Đức không chịu nổi đả kích mà nổi điên.

Bọn họ biết rất rõ trong những đại thần trong đông cung, trừ Tần Mục ra thì vị Mạnh đại nhân này được hoàng thượng sủng tín nhất, hiện giờ Mạnh Tử Đức điên rồi, sau này về tới Ni Lạc Thần, hoàng đế sẽ xử trí bọn họ thế nào, nếu bọn họ biết Mạnh Tử Đức bên ngoài mạnh mẽ, bên trong lại yếu đuối như vậy thì nói thế nào cũng không cho Tô Bác làm trò dẫn dắt này.

Hoặc giả sẽ nói trước cho Mạnh Tử Đức biết trước, hắn không mất thánh ân, đó chỉ là vở kịch.

Đường Kính Chi biết Tô Bác thở dài là thật, vì ông ta biết kết cục của mình, chẳng cần đóng giả làm gì.

Một lúc sau Bốc thống lĩnh quay trở về báo cáo:

- Tô đại nhân, ti chức đã bắt cả nhà Hồ Hòe an tới, nghe đại nhân định đoạt.

Tô Bác chỉ vuốt râu không nói, quay đầu sang nhìn Đường Kính Chi, ý bảo chuyện này tùy ý xử lý.

Đường Kính Chi chưa kịp nói gì thì Giang Cảnh vén rèm đi vào, thi lễ với ba người kia xong, sau đó tới bên cạnh Đường Kính Chi thì thầm vài câu, Đường Kính Chi nghe xong mặt nghiêm lại.

Thì ra khi Giang Cảnh tới nhà Đỗ Lệnh Hà đúng lúc gặp nhi tử của Hồ Hòe An dẫn gia nô tới nhà thiếu nữ kia, giữ thanh nhiên bạch nhật lớn tiếng tuyên bố cưới cả hai mẹ con thiếu nữ đó về làm tiểu thiếp, nếu hần không tới kịp hậu quả khó lường.

- Hừm, đám quan viên địa phương này đúng là ngông cuồng quá mức, Đường cử nhân có muốn ta bắt cả nhà Hồ Hòe An không?

Tô Bác đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Làm thế chỉ e ...

Đường Kính Chi nhíu mày:

Tô Bác cười xua tay:

- Mấy ngày qua ta thu nhận không ít ngân lượng, cũng đang lo vì thế bọn chúng mới trở nên không biết cố kỵ gì nữa, mặc sự hà hiếp bách tính, kiếm lại tiền chuộc người, trước sau gì cũng phải giết gà dọa khỉ, hiện nhân có tên Hồ Hoài An này, vừa vận mượn cái đầu của chúng.

Mặc dù Tô Bác lấy lý do ngân phiếu giả, nhưng ai tin nhi tử của Hồ Hòe An ăn tìm gấu gan báo đi lấy ngân phiếu giả lừa gạt khâm sai đại nhân? Đúng lúc nhi tử Hồ Hòe An đi ức hiếp bách tính bị bắt tại trận, trong mắt người khác nhất định cho rằng khâm sai đại nhân đang cảnh cáo bọn chúng không được thái quá.

Nghĩ thông điểm này, Đường Kính Chi chấp tay nói:

- Vậy làm phiền Tô đại nhân rồi.

- Bắt Hồ Hòe An và mấy đứa nhi tử tới đây treo ở cửa, đánh thị chúng! Nữ nhân thì cho vào quân doanh làm quân kỹ.

Bốc thống lĩnh nhận lệnh định thi thành thì Đường Kính Chi ngăn lại:

- Bốc thống lĩnh đợi đã, học sinh cho rằng nữ quyến Hồ gia chưa chắc ai cũng là kẻ dựa vào Hồ Hòe An tác oai tác quái khi hiếp người khác, liệu có thể tra hỏi trước, nếu người nào phẩm hạnh tốt thì cho họ ít bạc tự kiếm đường mưu sinh không?

401. Chương 407: Lại Thêm Kẻ Nữa Bị Điên.

.

- Được.

Tô Bác phát tay, thời đó nam nhân là chính, nữ nhân là phụ thuộc, vừa rồi ông ta nói thế chỉ là thuận miệng nói theo cách xử chí bình thường thôi, có xử phạt hay không không ảnh hưởng gì.

Nghe Tiêu công công nói thanh niên này thề cả đời không làm quan, thế cũng phải, con người y quá thiện tâm mềm lòng, không hợp làm quan.

Làm quan mang tính thiện còn có thể, chứ mềm lòng là không được rồi.

Bốc thống lĩnh ra ngoài, tiếp đó chẳng bao lâu có tiếng kêu gào:

- Khâm sai đại nhân, ngân phiếu nhi tử hạ quan dùng là thật mà, không có tâm nào là giả.

- Đúng vậy, ngân phiếu của thảo dân là thật mà, ngài ta lại đi, ngân phiếu giả nhất định là của kẻ khác.

- Á ... Kham sai đại nhân, thảo dân oan uổng quá.

Tiếng kêu bên ngoài cửa cực kỳ thê thảm, nhưng Đường Kính Chi không hề thương hại bọn chúng, loại súc sinh không bằng cho lợn này đánh chết cũng đáng đời.

Giang Cảnh thấy Tô Bác đã hạ lệnh, cúi người bên tai Đường Kính Chi nói mẹ con thiếu nữ kia muốn gặp y.

Đường Kính Chi nghĩ một hồi rồi đứng dậy cáo từ.

- Đường công tử, thế sự khó lường, sau này cậu nên cẩn thận.

Không biết vì sao Tô Bác lại dặn một câu như thế:

Đường Kính Chi không hiểu câu này của Tô Bác có ý gì, nhưng ông ta có thiện ý, hứa nhất định sẽ cẩn thận.

Ra khỏi phòng, Đường Kính Chi thấy ở cửa tổng cộng treo bốn nam tử, mười mấy quân sĩ cầm roi, luôn phiên hành hình.

Tiếng roi quất chan chát lên người đám nhĩ tử của Hồ Hòe An, bọn chúng là kẻ ăn sung mặc sướng quen, sao chịu nổi, la hét thảm thiết như chết cha chết mẹ.

Phía dưới thì có rất nhiều bách tính cùng khổ vỗ tay reo hò, cũng có vài người áo gấm thấy cảnh này thì mặt mày tái mét, thì thảo với nhau, người vội vã bỏ đi.

Cách đó xa xa có hai nữ tử đứng cùng Đường Uy, nhìn thấy một vị công tử y phục sang trọng được Giang Cảnh dẫn đường đi tới, biết đó là đại ân nhân của mình vội quỳ sụp xuống.

- Mọi người đứng lên đi, chúng ta tìm chỗ nói chuyện.

Đường Kính Chi không tiện đỡ họ, Ngọc Nhi tới khuyên nhủ mấy câu đỡ hai mẹ con đó lên.

Đợi nhìn rõ dung mạo hai mẹ con họ, Đường Kính Chi thảm nhủ, chẳng trách nhĩ tử của Hồ Hòe An tuyên bố muốn cưới cả hai mẹ con này.

Một thiếu nữ tuổi hoa dung mạo tuyệt trần, duyên dáng thướt tha, thân mặc áo tang, lộ ra dáng vẻ rất đổi mảnh mai yếu ớt, đẹp như cánh hoa chớm nở ngậm sương mai.

Một thiếu phụ tuổi chừng 30, mái tóc mây rối bời, khuôn mặt xinh đẹp đôi phần nhợt nhạt làm người ta sinh lòng yêu thương, chiếc áo vải sô màu trắng đem gò ngực thành thực và chiếc eo nhỏ nhắn bó chặt, ôm lấy đôi ngực tròn trịa, phong tình mê người.

Mắt Đường Kính Chi theo bản năng sáng lên, nếu đưa được hai mẹ con này lên giường, có lẽ ngai vàng cũng đáng đem ra đánh đổi.

Nam nhân là thế, đôi khi đầu óc không thiếu suy nghĩ bậy bạ, khác nhau ở chỗ có kẻ thì làm thật, có người chỉ nghĩ vậy thôi.

Xua đi ý nghĩ bậy bạ, Đường Kính Chi vội nghiêm mặt lại, nếu không phải kiêu thê mỹ thiếp đầy đàn hiện định khá cao thì thiếu chút nữa thì bêu xấu, y đang định đi thì thiếu nữ kia đột nhiên xông tới quân sĩ bên cạnh, cheng một cái rút cương đao của hắn, quân sĩ kia tức giận định giữ tay nàng lại, nhưng Giang Cảnh nhanh hơn bước sang một bước chắn trước mặt hắn.

- Tặc tử, thù giết cha không đội trời chung, ta phải báo thù cho cha ta.

Thiếu nữ dùng cả hai tay nắm chặt cương đao, xông tới trước một nam tử treo ở giữa.

Không có ai ngăn cản, cương đao trong tay thiếu nữ dễ dàng đâm xuyên bụng trưởng tử Hồ Hòe An bị treo lủng lẳng không đường né tránh.

- Con, con không muốn chết, phụ thân ... Cứu con với.

Trưởng tử Hồ Hòe An mắt trợn trừng, tràn ngập sợ hãi với tử vong, nói được một nửa đã đứt hơi mà chết.

Không một ai ngờ thiếu nữ xinh đẹp thướt tha, yếu đuối như cành liễu rủ trước gió này lại dám giết người, bốn xung quanh tức thì yên lặng.

Tới khi máu từ người kẻ thù chảy xuống tay, thiếu nữ kia mới tỉnh lại, thét lên một tiếng hai tay buông chuôi đao ra, cuống quýt lui lại, bước chân không vững, vấp phải hòn đá đằng sau, mắt thấy sắp ngã tới nơi thì Ngọc Nhi kịp tới đỡ lấy hông nàng.

- Lệnh Hà!

Mẹ thiếu nữ thấy vậy hét lên, người ngã ra sau.

Cho dù phụ tử Hồ Hòe An có phạm tội chặt đầu đi chăng nữa thì phải do quan phủ chấp hành, hiện giờ con nàng giết người, sao nàng không khiếp sợ.

Đó chính là Đỗ Lệnh Hà, hôm đó tới trước mặt Mạnh Tử Đức kêu oan.

Thấy mỹ phụ bên cạnh ngã xuống, Đường Kính Chi không kịp suy nghĩ, đưa tay ra ôm lấy vòng eo nàng, người hôn mê hoặc say rượu, người mềm nhũn rất nặng, Đường Kính Chi một tay ôm không vững, đưa luôn cả tay còn lại ra ôm nàng vào lòng.

- Nương, nương thân ...

Đỗ Lệnh Hà phát hiện tình trạng của mẫu thân, chạy nhanh tới, nắm lấy vai mẫu thân lắc liên tục, máu từ tay nàng làm đỏ cả người mỹ phụ.

Lúc này quân sĩ bốn xung quanh rút cương đao bao vây lấy đám người Đường Kính Chi, quát:

- Cuồng đồ to gan, dám giết người, mau quỳ xuống chịu tội.

Bốc thống lĩnh chạy tới quát:

- Tránh ra, tránh cả ra, kẻ còn lại tiếp tục hành hình.

Mấy đứa con còn lại của Hồ Hòe An thấy cảnh đó đưa nào đứa nấy sợ hết hồn hết vía, khóc khóc mếu mếu kêu:

- Không không, đừng đánh, con không muốn chết đâu, phụ thân, cứu con với.

- Phụ thân, chuyện này đều tại đại ca hết, không liên quan gì tới bọn con.

Quân sĩ nhận lệnh tiếp tục hành hình, Hồ Hòe An bị trói hai tay nhìn con trưởng của mình chết không nhắm mắt tới thất thần, mãi mới rống lên:

- Đừng giết con ta, nhi tử của ta dùng ngân phiếu thật mà ... Mau mau cứu con ta, nó còn chưa chết ... Nó không lấy ngân phiếu lừa khâm sai đại nhân ...

Hồ Hòe an cứ lặp đi lặp lại câu đó.

- Lại có một kẻ nữa điên rồi.

Giang Cảnh lắc đầu lẩm bẩm:

Bốc thống lĩnh đi thẳng tới chỗ Đường Kính Chi, nói nhỏ:

- Đường nhị gia, ngài thân phân đặc thù, mau dẫn mẹ con họ đi đi.

- Được tại hạ cáo từ.

Thấy Bốc thống lĩnh không có ý làm khó thiếu nữ này Đường Kính Chi thở phào, bảo Ngọc Nhi đỡ lấy mỹ phụ kia rời đi.

Bách tính vây quanh thấy vậy chỉ chỗ bóng lưng của họ, thì ào bàn tán.

Được xưởng vệ dẫn tới tiểu viện nhỏ, đây là nơi ở tạm thời của bọn họ để thu thập tin tức.

Ngọc Nhi đưa mỹ phụ vào phòng đắp chăn, nửa đường hộ vệ đi mời y sư, lúc này đã dẫn một lão đầu chạy tới, khổ thân ông ta bị hộ vệ to khỏe lôi theo thở hộc hồng thiếu chút nữa mất mạng già.

Đường Kính Chi nhìn dung mạo xinh đẹp của mỹ phụ, phất tay đuổi hết nam nhân khác ra ngoài.

Tới chính sảnh tiểu viện, Đường Kính Chi uống xong chén trà thì y sư đi ra, nói mỹ phụ kia chỉ kinh hoàng quá độ, không có vấn đề gì, kê cho phương thuốc an thần là được.

Một lúc sau Đỗ Lệnh Hà cùng Ngọc Nhi ra chính sảnh, vừa bước qua ngưỡng cửa liền sụp xuống khấu đầu:

- Đa tạ ân công tương trợ, để dân nữ báo được đại thù, dân nữ nguyện làm trâu bò báo đáp cả đời.
- Đứng lên đi, Đỗ cô nương, không cần như thế.

Đường Kính Chi đưa tay ra đỡ hờ:

Trước đó tuổi còn nhỏ, trước đó căm thù nổi lên, nhất thời kích động mới lao lên giết người, lúc này mới biết thế nào là sợ, mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy không ngừng, Ngọc Nhi tội nghiệp, ôm vào lòng khẽ vỗ lưng an ủi.

Giang Cảnh tới nơi cứu được hai mẹ con Đỗ Lệnh Hà, nhưng nhà bọn họ đã bị đốt, Đường Kính Chi hỏi:

- Đỗ cô nương, cha con Hồ Hòe An lần này nhất quyết không còn mạng rồi đại lao nữa, mẹ con cô nương còn người thân nương tựa không?

Đỗ Lệnh Hà lắc đầu, rồi đột nhiên nhớ ra điều gì, rùng mình một cái:

- Ân công sao biết dân nữ họ Đỗ? Vì sao lại biết đám con Hồ Hòe An tới ức hiếp mẹ con dân nữ phái người tới cứu trợ kịp thời?

402. Chương 408: Thiếu Nữ Mạnh Mẽ.

Đường Kính Chi thuận miệng nói mình là bằng hữu của Mạnh Tử Đức, nghe nói hẳn gặp chuyện cho nên mới tới đây.

- Thì ra ân công là bạn cũ của Mạnh đại ca.

Đỗ Lệnh Hà nghe vậy vừa mừng rỡ được một chút mặt lại ảm đạm.

Đường Kính Chi nhìn vậy là hiểu lời đồn thiếu nữ này có quan hệ thân mật với Mạnh Tử Đức là đúng, liền an ủi:

- Đỗ cô nương, kỳ thực hoàng thượng không trách tội Mạnh đại ca, đợi tới kinh thành sẽ hạ chỉ miễn tội cho huynh ấy. Hơn nữa kinh thành nhiều danh y như vậy, chắc chắn sẽ trị được bệnh cho huynh ấy.
- Thật sao?

Đỗ Lệnh Hà mừng rỡ:

- Nếu vậy dân nữ sẽ thuê một cỗ xe ngựa, cùng mẫu thân lên Ni Lạc Thần tìm huynh ấy.

Đường Kính Chi ngạc nhiên, y chưa bao giờ thấy thiếu nữ nào mạnh mẽ, thể hiện tình cảm thẳng thắn như vậy, chẳng trách dám đi kiện mình oan cho cha, dám giết người, xem ra cũng không hẳn là xúc động nhất thời.

Dám yêu dám theo đuổi vì tình yêu, tự chủ quyết đoán, không kém các cô gái thời hiện đại là bao.

Thấy Đỗ Lệnh Hà tới giờ vẫn không chê Mạnh Tử Đức đã thành tù phạm cùng thân chí thất thường, trong lòng không khỏi khâm phục, mặc dù ở vương triều Minh Hà, chuyện “cọc đi tìm trâu” thế này bị coi là biểu hiện của loại lẳng lơ, thiếu đoan chính, nhưng với Đường Kính Chi lại thấy có thiện cảm với nàng, có điều thời buổi rối loạn thế này, hai nữ tử yếu đuối lại xinh đẹp như thế đi tới Ni Lạc Thần xa xôi, trên đường sẽ không an toàn.

- Ân công, chẳng lẽ ân công lừa tiểu nữ? Mạnh đại ca ...

Thấy Đường Kính Chi nhíu mày không nói, Đỗ Lệnh Hà mặt trắng bệch không dám nghĩ tiếp nữa.

Đường Kính Chi xua tay:

- Tại hạ không lừa cô nương, hoàng thượng rất coi trọng Mạnh đại ca. Có điều từ đây tới Ni Lạc Thần đường xa xa xôi, ít nhất phải đi nửa tháng mới tới, cô nương và mẫu thân đều là nữ tử, đi xa như thế không tiện. Chưa nói sau khi phương bác gặp thiên tai, giặc cướp khắp nơi, nếu cô nương chẳng may gặp phải bọn chúng thì sao?

Đỗ Lệnh Hà quyết dù cả đời người trong lòng không trị được bệnh cũng ở bên chăm sóc, nhưng Đường Kính Chi nói có lý, chẳng may trên đường gặp kẻ ác thì sao, nàng suy nghĩ một hồi, chưa kịp trả lời thì lúc này một nha hoàn vén rèm đi vào báo:

- Đại nhân, phu nhân, mẫu thân của Đỗ tiểu thư tỉnh rồi.

Ba người bọn họ liền sang phòng bên cạnh.

Mỹ phụ lo lắng cho con gái, không chịu nghe tiểu nha hoàn khuyên nhủ, nhất định muốn rời giường tìm con, tới khi thấy con gái không sao, người mất hết sức lực ngã xuống giường.

- Mẹ, tại con không tốt, hại mẹ phải sợ hãi.

Đỗ Lệnh Hà nhào vào lòng mỹ phụ khóc òa:

- Tiểu Hà ...

Mỹ phụ đang định an ủi con gái thì thấy Đường Kính Chi đi vào, muốn khấu đầu tạ ơn lần nữa, Đường Kính Chi sao để nàng làm thế, bảo Ngọc Nhi đi tới cưỡng ép nàng trở lại giường.

Đỗ Lệnh Hà giúp mẫu thân đắp chăn, lấy khăn tay lau nước mắt, nói chuyện muốn tới Ni Lạc Thần tìm Mạnh Tử Đức nói ra, mỹ phụ nghe vậy cả kinh, nắm chặt tay con gái, nói thế nào cũng không chịu đồng ý.

Mạnh Tử Đức hiện nay đã là khâm phạm của triều đình, hơn nữa bị điên rồi, thân làm mẹ, sao có thể trở mặt nhìn con gái nhảy vào lò lửa.

- Mẹ, con đã quyết định rồi, nhất định lên kinh thành tìm Mạnh đại ca, mẹ chỉ cần nói có đi cùng con hay không là được.

Khuyên bao lâu thấy mẫu thân vẫn không chịu, Đỗ Lệnh Hà nóng nảy nói dứt khoát:

- Hơn nữa cả đời này trừ Mạnh đại ca ra con sẽ không gả cho ai hết.

- Con ...

Đỗ Diêu Thị nghe vậy nước mắt trào ra, nàng biết con gái một khi đã quyết, có tám con trâu cũng không kéo lại nổi, chỉ biết ôm mặt khóc lóc.

Thấy mẫu thân khóc thương tâm, Đỗ Lệnh Hà nói:

- Mẹ đừng lo, ân công nói Mạnh đại ca được hoàng thượng tin tưởng, chuyến này tới kinh thành sẽ được thả ra, hơn nữa còn mời danh y trị bệnh cho Mạnh đại ca nữa.

Đỗ Diêu Thị hai mắt nhắm nghiền nhìn về phía Đường Kính Chi.

Mỹ phụ trước mắt vóc người thanh mảnh, da trắng trẻo, đôi mắt dài quyền rũ đã sưng đỏ, làm người ta không khỏi sinh thương xót.

- Đỗ cô nương nói đúng.

Đường Kính Chi nhìn ánh mắt cầu khẩn của Đỗ Lệnh Hà, thở dài:

- Thực ra Đường mẫu cũng vừa ở kinh thành tới không lâu.

- Mẹ, giờ mẹ yên tâm rồi chứ?

Đỗ Lệnh Hà lắc tay mẫu thân.

Đỗ Diêu Thị mặc dù tin Đường Kính Chi không lừa gạt mình, nhưng nếu hoàng đế có miễn tội cho Mạnh Tử Đức rồi mời danh y trị bệnh cho hắn thì sao? Bị điên đâu có như đau đầu hay phong hàn, có khi cả đời không chữa khỏi, trăm mặt không nói.

- Mẹ, mẹ lo đường xa không bình an sao?

Đỗ Lệnh Hà lại hỏi:

Đỗ Diêu Thị không tiện nói suy nghĩ của mình, chỉ gật đầu.

- Không sao, chúng ta có thể cá nam trang, mẹ xem, giống như Ngọc Nhi tỷ tỷ vậy.

Đỗ Lệnh Hà kéo tay Ngọc Nhi tới cho mẫu thân xem.

Từ lúc Đỗ Lệnh Hà nói muốn tới kinh thành tìm người Đường Kính Chi đã có tính toán của mình, bất kể nói thế nào Mạnh Tử Đức gián tiếp vì chủ ý của mình nên bị diên, về kinh thành hoàng đế nhất định không dễ dàng bỏ qua, nếu như có thể hộ tống mẹ con Đỗ gia tới kinh thành, rồi nói chuyện mình cứu bọn họ, nói không chừng công tội thế là ngang nhau.

Thấy Đỗ Diêu Thị còn chưa gật đầu, Đường Kính Chi lại nói:

- Nếu Đỗ phu nhân lo đường đi không an toàn, hoặc giả tới kinh thành không có chỗ ở thì Đường mỗ có thể giúp.

Đỗ Diêu Thị vốn không muốn tới kinh thành, nhưng ân nhân cứu mạng nhiệt tình giúp đỡ, tính cách nàng nhu nhược không có chủ kiến, không tiện từ chối, thành ra tâm tư cũng thanh đổi.

Xa quê rời nhà, làm cái gì cũng khó, nhưng tướng công đã qua đời rồi, ở lại đất này cô nhi quả mẫu không dễ sống, cả nhà Hồ Hòe An đã bị bắt, nhưng bọn chúng còn có người thân, còn có đồng liêu, bằng hữu.

Tướng công nàng còn, còn có thể kháng cự được phần nào, nhưng nay trong nhà chỉ còn hai mẹ con, lại có chút gia sản, tin rằng chẳng bao lâu sẽ có kẻ xấu nhắm nhe, nói không chừng chính người trong họ sẽ là kẻ đầu tiên nhảy ra.

Thấy Đỗ Diêu Thị đã có phản động lòng, Đường Kính Chi cho thêm chút lửa:

- Nếu như phu nhân đổi ý, Đường mỗ có thể tìm người giúp mẹ con phu nhân bán điền sản, tới kinh thành rồi nếu không có chỗ dừng chân có thể ở tạm nhà Đường mỗ, Đường mỗ có một tiểu viện tại kinh thành, hiện giờ đang để không.

- Mẹ.

Đỗ Lệnh Hà thấy mẫu thân còn chưa đồng ý thì cuống lên, cơ hội tốt thế này nàng không muốn bỏ qua.

Đỗ Diêu Thị hết nhìn con gái lại nhìn Đường Kính Chi, cuối cùng gật đầu, cảm kích nói:

- Dân phụ và tiên phu đều là con độc nhất trong nhà, song thân hai bên đều đã qua đời nhiều năm, trong nhà không có người nữa, nếu ân công giúp đỡ, dân phụ mặt dày chịu ơn lần nữa, cùng nữ nhi chuyển tới kinh sư.

- Được, vậy Đường mỗ liên hệ với người quen mau chóng giúp mẹ con phu nhân bán điền sản. Thú thực, Đường mỗ còn có đại sự phải làm, không thể ở lại đây quá lâu.

Đỗ Diêu Thị lo âu:

- Ân công, trong nhà dân phụ vốn có chút điền sản, nhưng bị Hồ Hòe An thuê người kiện cáo, lấy cớ tài sản bất minh, e ...

- Phu nhân yên tâm, ta sẽ giúp phu nhân giải quyết hết.

Đỗ Diêu Thị chỉ nói một nửa Đường Kính Chi đã hiểu rồi, sáng khoái hứa ngay, có Tô Bác ở đây, chút việc vụn vặt có là gì.

Mẹ con Đỗ gia khấu đầu cảm tạ.

Để mẹ con họ ở lại phòng nghỉ ngơi, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi lại tới hành quán khâm sai.

Tiếng thối của Tô Bác đã truyền khắp Lưu Châu rồi, giờ là lúc lấy thánh chỉ ra.

Tới hành quán khâm sai, Đường Kính Chi sau khi trình bày chuyện mẹ con Đỗ gia, đi thẳng vào chủ đề:

- Tô đại nhân, tại hạ tới đây còn một đại sự nữa muốn thương lượng.

-Ồ, chuyện gì công tử cứ nói.

Tô Bác gọi một hộ vệ tới bảo hắn đi xử lý chuyện điền sản của Đỗ gia, rồi hỏi:

Quê công công và Đình công còn lúc nào cũng kè kè bên Tô Bác không rời nửa bước, khỏi nói cũng biết hoàng đế phải tới giám thị ông ta.

Đường Kính Chi chưa từng gặp hai người này trong cung, hẳn là tâm phúc của hoàng thái hậu, đã phải họ tới đây chắc chắn phải biết mục đích chuyến đi của Tô Bác cùng vài chuyện liên quan nữa.

403. Chương 409: Thánh Chỉ Tối.

Đường Kính Chi lấy thánh chỉ trong lòng ra, nói:

- Tô đại nhân, học sinh chuyến này tới đây là muốn mượn một vị công công tới Tuyên thành tuyên đọc thánh chỉ, trước khi tới đây, học sinh đã bẩm với hoàng thượng rồi.

Nhìn cuộn thánh chỉ màu vàng, cả ba người kia vội đứng bật dậy, khấu đầu ba cái, Tô Bác đi tới nhận lấy thánh chỉ mở ra, hai vị công công, đứng sau lưng xem cùng.

Xem xong thánh chỉ, Tô Bác lặn lội quan trường mấy chục năm phần nào hiểu được dụng ý của nó, Đỗ công công và Quê công công nhìn nhau nhíu mày không nói.

- Quê công công và Đình công công sự vụ bận rộn, e không bỏ thời gian ra được, hay là ta tìm một người khác đi tuyên chỉ thay.

Tô Bác nhãn lực cỡ nào, dùng khước mắt liếc một cái là biết hai tên thái giám kia không muốn mạo hiểm tới Trịnh gia tuyên chỉ.

- Ừm, thế cũng tốt.

Quả nhiên Quê công công và Đình công công gật đầu ngay.

Chuyến này thái giám đi theo có mười mấy người, Tô Bác nghĩ một lúc chọn một thái giám trẻ ở kinh thường phụng lệnh đi truyền chỉ tuyên đọc, cầm thánh chỉ đi trước một bước tới Kiên Thành.

Đường Kính Chi gặp vị thái giám trẻ này nhỏ giọng dặn dò hắn vài câu.

Thái giám kia cầm thánh chỉ dẫn mấy chục Vũ Lâm quân rời đi, Đường Kính Chi cũng đứng dậy cáo từ, đợi thánh chỉ được tuyên đọc, y cũng phải kịp thời gặp mặt Trịnh Kiểm Thu, tranh thủ lúc hắn kích động, chia rẽ quan hệ hai nhà, cho nên cần tới Kiên Thành trừ tính.

Rời hành quán khâm sai, Đường Kính Chi quay trở lại tiểu viện, để lại hai ám vệ Đường gia giúp mẹ con Đỗ thị lo chuyện lên kinh.

Tiếp đó Đường Kính Chi cũng sổ hộ vệ còn lại tới thẳng Kiên Thành.

oOo

~Từ khi Trịnh Kiểm Thu tới kinh thành nghe ngóng tin tức, thấy không có tin đồn bất lợi cho Trịnh gia, Trịnh Thăng xem như tạm thời yên tâm, giờ Mạnh Tử Đức đã bị giải lên kinh, còn khâm sai thứ hai thành một tên đại tham quan, chuyện hai nhà Trịnh Điền tạo phản mà nói tương đối bất lợi.

Không có ngoại lực bức bách, chẳng ai theo bọn họ phản lại triều đình.

Tại mắt của Trịnh Thăng trong quân đã phát hiện không ít thuộc hạ của mình phái người tới Túc Thanh thành trước nộp tiền giữ mạng rồi. Lúc này Trịnh Thăng thậm chí phò, may mà trước đó mình chống chịu được áp lực, chưa có hành động thực chất nào, nếu không hôm nay không còn đường lui nữa, hậu quả không dám tưởng tượng.

Sáng ngày hôm đó, Trịnh Thắng luyện võ trong vườn xong, đang định đi dùng cơm thì một tiểu nha hoàn không truyền báo đã lỗ mãng chạy vào, ông ta định quát mắng thì nó vừa thở hổn hển, vừa nói đứt quãng:

- Lão gia, có ... Có một vị công công tới phủ, nói, nói người mau ra tiếp chỉ ...

- Cái gì?

Trịnh Thắng tức thì biến sắc:

- Vị công công đó mang theo bao nhiêu người?

Tiểu nha hoàn không hiểu vì sao lão gia đột nhiên lại biến sắc mặt, nó cũng hoảng sợ lui lại, ấp úng nói:

- Không, không nhiều lắm, chừng ba bốn mươi người, nô tỳ cũng không đếm.

” Chỉ có chừng đó, vậy thánh chỉ này không phải là thánh chỉ hỏi tội rồi.”

Xua tay bảo nha hoàn đó lui ra, Trịnh Thắng thay quan phục, tập hợp toàn bộ chủ tử nô bộc trong phủ đi ra đại sảnh.

Trịnh Kiềm Thu cũng vừa mới luyện võ buổi sáng xong, vội vàng vàng lau mồ hôi, y phục cũng chưa kịp thay đã vội tới tiếp chỉ.

Tiếp đó Trịnh Thắng đi đầu, dẫn theo mấy phụ nhân y phục hoa lệ xinh đẹp, cùng đám con cái và hơn trăm nô bộc tới trước cửa đại sảnh cung nghênh thánh chỉ.

Cầm thánh chỉ trong tay tức đại biểu cho hoàng thượng, thái giám trẻ eo ưỡn thẳng, mặt mày nghiêm nghị, hô:

- Lưu Châu Tuyên Uy tướng quân Trịnh Thắng quỳ xuống nghe chỉ.

- Vi thần linh chỉ.

Trịnh Thắng hai tay chống đất cung kính dập đầu ba cái:

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Lưu Châu Tuyên Uy tướng quân Trịnh Thắng, là người cần mẫn, trung quân ái quốc ...

Thái giám kia cất giọng trầm bổng đọc liền tràng dài lời lẽ hoa mỹ vô nghĩa mới được vài câu hữu dụng:

- Dân chính là chủ của quốc gia, thiên tử nhờ dân mà có thiên hạ, Đấng quân vương phải biết chọn lấy hiền lương. Nghe nói dưới gối có trưởng tử Trịnh Kiềm Thu văn võ song toàn, là thanh niên tuấn kiệt hiếm có, nay đặc cách phong làm thủ bị Kiên Thành ...

Lời này tức thì khiến đám con cái của hai bình thê Trịnh Thắng mặt tái đi, bọn họ đều không hiểu đương kim hoán đế từ đâu nghe được tên Trịnh Kiềm Thu.

Trịnh Thắng cũng giật mình, có điều tức thì tỉnh lại ngay, thầm nghĩ :” Chẳng lẽ là Đường Kính Chi không ngại hiềm khích xưa, giúp con ta nói tốt trước mặt hoàng đế.”

Trịnh Kiềm Thu sau khi trở về đem chuyện tới kinh thành gặp Đường Kính Chi kể cho phụ thân biết, cho nên Trịnh Thắng mới nghĩ thế, có điều so với sự bình tĩnh của ông ta thì Trịnh Kiềm Thu kích động vạn phần, mình cuối cùng cũng có quan chức rồi.

Hơn nữa không chỉ là quan chức, mà còn được chính hoàng đế phong tặng.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Trải qua sự trầm tĩnh ngắn, mọi người đồng thanh hô vang.

Dập đầu ba cái, người của Trịnh gia mới đứng dậy, Trịnh Thắng khom lưng đi tới nhận lấy thánh chỉ, lúc này vị công công kia khôi phục thái độ bình thường chấp tay vui vẻ chúc mừng:

- Chúc mừng Trịnh đại nhân, chuyến này Trịnh công tử được hoàng thượng đặc cách phong thưởng, sau này tiền đồ nhất định không thể đo lường được.

- Đa tạ lời tốt lành của công công.

Trịnh Thắng chấp tay đáp lễ, đưa mắt ra hiệu cho quản gia, quản gia thấy thế đi tới khéo léo đưa cho công công truyền chỉ một tờ ngân phiếu.

Liếc nhìn giá trị của tờ ngân phiếu, công công truyền chỉ càng cười tươi như hoa cúc nở:

- Trịnh đại nhân khách khí quá, cha gia chẳng qua chỉ làm theo chức trách thôi mà. À phải, không biết đâu là Trịnh công ... Không đúng phải gọi là Trịnh thủ bị.

Trịnh Kiềm Thu đi tới chấp tay vái thật sâu:

- Công công, tại hạ chính là Trịnh Kiềm Thu.

Mặc dù hấn cổ trần tĩnh, nhưng giọng vẫn run lên vì phấn khích.

- Trịnh thủ bị quả nhiên giống như truyền ngôn, tướng mạo đường đường.

Công công truyền chỉ nhìn Trịnh Kiềm Thu một lượt, nụ cười sáng lạn, đưa tay mời, cùng Trịnh Kiềm Thu sang một bên, ghé tới nói nhỏ:

- Lần này đại nhân vinh dự được hoàng thượng phong chức là nhờ Đường cử nhân ra sức tiến cử, không lâu nữa Đường cử nhân sẽ nam hạ đón gia quyến lên kinh thành ở, nói không chừng sẽ qua Trịnh phủ làm khách.

- Làm phiên công công rồi.

Trịnh Kiềm Thu lại lấy ra một tấm ngân phiếu đút vào tay đối phương.

Công công truyền chỉ cười ha hả, chấp tay một lượt nói:

- Nhiệm vụ của cha gia hoàn thành rồi, giờ phải về kinh phục chỉ.

- Công công ở lại phủ dùng cơm rồi hẵng lên đường.

Trịnh Thắng lên tiếng giữ lại, nhưng công công truyền chỉ không nhận lời, khách khí thêm vài câu rồi dẫn hơn ba mươi vũ lâm quân rời Trịnh phủ.

- Kiềm Thu, con đi theo ta.

Trịnh Thắng cầm thánh chỉ đi về hậu viện trước.

Mê mê của Trịnh Kiềm Thu nghe nhi tử được hoàng đế phong quan chức, chấp tay niệm a di đà phật hướng về phía kính thành vái lạy, không biết rằng hai bình thê của Trịnh Thắng đang phẫn hận nhìn mình sau lưng.

”Thằng tạp chủng đề tiện đó đúng là đấm phải phân chó mà!” Không chỉ hai ả đó, mà đám con cái đích hệ khác của Trịnh gia ghen ghét ra mặt, chửi thề.

Còn về đám hạ nhân trong Trịnh phủ, từ hôm nay trở đi tuyệt đối không dám bắt kính với Trịnh Kiềm Thu nữa rồi.

Tới thư phòng, Trịnh Thắng đặt thánh chỉ lên giá sách, còn chưa ngồi xuống đã hỏi:

- Kiềm Thu, vừa rồi vị công công kia trước khi đi đã nói gì với con?

- Bẩm phụ thân, vị công công đó nói với hài nhi rằng sở dĩ hài nhi được phong thưởng là vì Đường hiền đệ đã tiến cử trước mặt hoàng thượng, còn nói không bao lâu nữa Đường hiền đệ sẽ quay lại Lưu Châu, đón thê thiếp của mình tới kinh thành ở.

Tới giờ Trịnh Kiềm Thu vẫn không áp chế được hưng phấn.

Trịnh Thắng nhíu mày, vuốt râu trầm ngâm không nói.

- Phụ thân, làm sao thế ạ?

Mãi lâu sau Trịnh Kiềm Thu mới phát hiện ra sắc mặt phụ thân bất thường, mình thắng quan rồi, chẳng lẽ phụ thân không vui thay cho mình?

404. Chương 410: Hoang Mang.

- Kiểm Thu, thời gian trước con lên kinh thành thực sự không nghe được lời nào bất lợi cho Trịnh gia ta sao?

Hai mắt Trịnh Thắng đột nhiên quắc lên:

Trịnh Kiểm Thu hoang mang lắc đầu:

- Không có, một câu cũng không, hài nhi tới phủ mấy vị thúc bá ở kinh thành nghe ngóng, khi hỏi còn cực kỳ khéo léo, bọn họ không hoài nghi gì cả, trả lời rất thực.

Trong mấy đứa con của Trịnh Thắng thì đứa này là trầm ổn nhất, cho nên ông ta cũng khá yên tâm, nhưng thánh chỉ phong chức gì không phong lại phong thủ bị Kiên thành? Chức này chẳng khác gì gia nô trông nhà cho Điền Cơ, lão sao có thể cam tâm chấp tay dâng cho người khác.

Trong chuyện này không có vấn đề thật sao?

Trịnh Thắng làm quan mấy chục năm trời, kinh nghiệm tích lũy sâu dày, thánh chỉ này làm ông ta không yên lòng, hiện giờ thủ hạ của ông ta, còn cả của Điền Cơ rất nhiều kẻ ngầm nộp “phí bảo hộ” cho khâm sai, Lưu Châu không liền thành một khối nữa, nếu hoàng đế biết Trịnh gia từng có ý đồ tạo phản, e cực kỳ nguy hiểm rồi.

” Đường Kính Chi sở dĩ được triệu vào kinh là nhờ tấm ngọc điệp của Đường lão thái quân, bẩm báo chuyện Điền Cơ có ý tạo phản, khi đó Vương Mông làm khó Đường gia đủ kiểu, Đường gia biết Điền Cơ chỉ phái sau lưng, cho nên tố cáo Điền Cơ là bình thường.”

“Nhưng bọn chúng liệu có nghi ngờ Trịnh gia không? Lúc đó Đường gia phái người tới cầu cứu, Trịnh gia đã ngó lơ!”

Trịnh Thắng lòng nghi ngờ, đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng lắc đầu, cho dù Trịnh gia lúc đó không giúp Đường gia, nhưng cũng không giúp Điền Cơ, hẳn Đường Kính Chi có nghi ngờ cũng không dám làm bừa ghi vào ngọc điệp.

Khi quân là tội mất đầu, không có chứng cứ thực ai dám viết vào trong ngọc điệp?

Trịnh Thắng nghĩ thế là hợp tình hợp lý, chỉ có điều ông ta quên rằng Đường gia lúc đó đã bị Vương Mông dồn vào đường cùng, tại thời khắc đó nếu nội dụng ngọc điệp không đủ làm hoàng thái hậu và hoàng thượng chú ý thì Đường gia xong luôn.

- Phụ thân, người đang nghĩ gì thế?

Trịnh Kiểm Thu thấy phụ thân đi đi lại lại không nói gì, cuối cùng hết kiên nhẫn hỏi:

- Ta đang nghĩ hoàng thượng phong cho con cái chức quan này có dụng ý gì không.

Trịnh Thắng thở dài ngồi xuống.

Trịnh Kiểm Thu cầm ấm trà rót cho ông ta một chén đưa tới, không muốn tỏ ra quá phần khích thiếu chín chắn khiến phụ thân xem thường, làm như tùy ý nói:

- Thủ bị Kiên thành chẳng qua là chức quan nhỏ chính lục phẩm thôi, có dụng ý gì được ạ.

- Hồ đồ!

Hiếu con không ai bằng cha, Trịnh Thắng nhìn ra được nhi tử nói không thật lòng, thấy hấn vì được phong quan mừng tới mất hết trí khôn, vừa nhận chén trà đã đặt xuống, nghiêm mặt nói:

- Chẳng lẽ con quên rồi, hoàng thượng đã biết chuyện Điền Cơ âm mưu tạo phản từ chỗ Đường Kính Chi, mà thủ bị Kiên Thành là thủ hạ trực thuộc quyền Điền Cơ, nắm 3000 quân sĩ thủ thành, hiện giờ hoàng thượng muốn con ngồi vào vị trí đó, chẳng phải muốn tước giảm quyền lực của Điền Cơ, suy yếu thế lực của ông ta, gây xung đột giữa hai nhà sao?

Trịnh Kiểm Thu lúc này mới vỡ lẽ, có điều nảy ra khả năng khác, lại nói:

- Phụ thân, chẳng phải hoàng thượng rất thích những thanh niên tuấn kiệt có tài, dùng người không câu nệ tiểu tiết, ví như những đại thần đông cung, đều là người có danh tiếng ở địa phương, nhưng có ai để danh bằng vàng đầu, cùng lắm chỉ là cử nhân thôi. Người thấy liệu có khả năng hoàng thượng làm vậy là để thử năng lực hài nhi sau đó trọng dụng không?

Trịnh Thắng ngẫm nghĩ hồi lâu gật đầu:

- Cũng không loại trừ khả năng này.

~~o0o

Trong thư phòng hậu viện phủ tri châu, Kiên Thành.

- Cái gì? Hoàng thượng hạ chỉ sắc phong trưởng tử của Trịnh Thắng làm thủ bị Kiên Thành?

Điền Cơ nghe thủ hạ báo cáo xong đứng bật dậy, sắc mặt đại biến:

- Vâng ạ, thuộc hạ sau khi chứng thực việc này liền khẩn cấp chạy về báo cho người.

Người trung niên quỳ ở cửa hần phải chạy một quãng đường rất dài, thở phì phò như trâu, mặt mướt mồ hôi.

“Choang!” Chén trà trong tay Điền Cơ rơi xuống vỡ tan tành, một mảnh vỡ khá lớn bắn tới trước mặt người trung niên kia.

Từ khi khâm sai thứ hai bắt đầu thu nhận hối lộ, Điền Cơ đã ý thức được chuyện không ổn, quả nhiên quan viên dưới tay kẻ nào kẻ nấy dấu diếm hần phái người nhà tới Túc Thanh thành hối lộ cho Tô Bác, hai ngày qua vì chuyện này lão không thiết tha cơm nước gì rồi, tối lẫn lộn trần trọc ngủ không yên, giờ lại nghe tin tức này nữa càng hoảng sợ.

Tên tiểu tử Đường gia đó rốt cuộc đã nói gì trước mặt hoàng đế? Chẳng lẽ y biết mình âm mưu tạo phản từ chỗ Vương Mông? Không đúng, nếu như y biết chuyện này, hoàng thượng không thể phong người của Trịnh gia làm thủ bị Kiên Thành, tước đoạt binh quyền của mình, Trịnh gia là đồng mưu với mình cơ mà.

Không lẽ, hoàng đế muốn chia rẽ hai nhà Điền Trịnh?

Nóng ruột đi lại trong phòng mấy vòng, bên ngoài đột nhiên có người lại báo:

- Lão gia, Hồ đại nhân có chuyện gấp muốn gặp.

- Bảo hần vào đi.

Hồ đại nhân này chính là thủ bị Kiên Thành hiện tại, họ Hồ tên Khiếu Lâm, năm nay trên 40, có chút võ dũng.

Kẻ này là tâm phúc chân chính của Điền Cơ, nếu không Điền Cơ đã chẳng đưa hần lên cái ghế thủ bị Kiên Thành.

Không bao lâu sau ngoài cửa có tiếng bước chân vội vàng, tiếp đó rèm cửa bị vén lên, một đại hán trắng kiện cao hơn người thường một cái đầu sải bước đi vào.

- Đại nhân, không hay rồi, hoàng thượng hạ chỉ sắc phong cho trưởng tử của Trịnh Thắng làm thủ bị Kiên Thành, hơn nữa muốn tì chức lên kinh đô sai phái.

Vừa vào trong, Hồ Khiếu Lâm đã nói oang oang.

- Người đừng gấp, chuyện này bản quan biết rồi.

Điền Cơ đưa tay ra hiệu bảo hần ngồi xuống.

Điền Cơ trước đó muốn tạo phản không dấu tên tâm phúc này, cho nên hiện giờ Hồ Khiếu Lâm rất sợ hãi:

- Đại nhân, xưa tay tì chức luôn nghe ngài sai phái, lần này đại nhân nhất định phải giúp tì chức, nếu không hoàng thượng nhất định chém đầu tì chức.

Điền Cơ thấy kẻ này chưa gì mất bình tĩnh như thế thì lòng dâng lên bực tức, có điều giờ khác xưa rồi, lão không thể tùy tiện mắng chửi người khác được nữa, hít sâu một hơi đè nén lửa giận xuống, nói:

- Đừng lo, thánh chỉ không nói khi nào người phải nhường chỗ cho tiểu tử họ Trịnh, cũng không nói rõ khi nào người phải tiến kinh, cứ thông thả, chúng ta từ từ nghĩ cách.

Hồ Khiếu Lâm lúc mới nghe tin này thì choáng váng, giờ mới trấn tĩnh lại phần nào:

- Đại nhân nói rất đúng, có điều ti chức sợ là ...

- Không có gì phải sợ hết.

Điền Cơ biết Hồ Khiếu Lâm định nói cái gì, phất tay cắt ngang:

- Chúng ta làm việc vô cùng bí mật, tuyệt đối không lộ tin tức ra ngoài, hơn nữa người đừng quên, Trịnh gia ngồi chung một con thuyền với chúng ta.

- Vâng, ti chức đúng là quá lo rồi.

- Có điều người cũng đừng quá lo là, cần phải nắm chắc quân sĩ thủ thành trong tay.

Câu này của Điền Cơ lại làm Hồ Khiếu Lâm lo sốt vó.

Điền Cơ tới giờ vẫn không yên tâm về Trịnh Thắng, mặc dù hai nhà không chỉ một lần hội ngộ thương lượng chuyện tạo phản, nhưng Trịnh Thắng trì hoãn chuyện kết thông gia mãi, trước khi Trịnh Tuyết Mai được gả vào Điền gia, Điền Cơ tuyệt đối không đồng ý để Trịnh Kiểm Thu ngồi vào ghế thủ bị Kiên Thành.

Đương nhiên những lời này không thể nói cho Hồ Khiếu Lâm biết, nếu không hẳn biết tương lai có khả năng thành quân cờ bị vứt bỏ, khẳng định lòng sinh bất mãn, thậm chí phản bội ngả về phía hoàng đế.

- Hồ thủ bị, hiện giờ còn chưa rõ dụng ý thực sự của đạo thành chỉ này, chúng ta tất nhiên không thể chấp tay dâng bình quyền lên, người cứ yên tâm, bản quan có mối quan hệ ở kinh thành, tin rằng không bao lâu nữa sẽ có tin tức truyền về.

Hồ Khiếu Lâm gật đầu:

- Đại nhân suy nghĩ thật chu đáo.

- Kinh Dao đã khỏe, mai bản quan bảo nó tới phủ của người làm khách.

Kinh Dao là khuê danh của Vương Điền Thị, chính là bình thê của Vương Mông.

- Hạ quan nhất định nghênh tiếp chu đáo.

Hai mắt Hồ Khiếu Lâm tức thì sáng lên một cách đầy dâm dục.

405. Chương 411: Rối Bời.

Tiền Hồ Khiếu Lâm đi rồi, Điền Cơ sai hạ nhân đi tìm đứa con út Điền Thành, lão thì đi tới tới một tiểu viện khá hẻo lánh ở hậu viện.

Trước cửa có mấy nha hoàn, thấy lão tới đồng loạt uốn gối đồng thanh hô:

- Nô tỳ thỉnh an lão gia.

Trong đó có một thiếu nữ mặc váy tím nhạt da trắng môi hồng tướng mạo cực kỳ xinh đẹp thanh tú, khi thỉnh an giọng hơi lớn một chút, Điền Cơ mắt hơi nheo lại tới trước mặt thiếu nữ đó, hỏi:

- Kinh Dao đã khỏe hơn chưa?

- Bẩm lão gia, y sư được mời tới không tra rõ nguyên nhân mắc bệnh, cho nên bệnh của tiểu thư vẫn không thấy có chút khởi sắc nào.

Thiếu nữ váy tím đầu cúi gằm ánh mắt có chút hoảng loạn.

Điền Cơ hừ một tiếng rất khê, đưa tay nâng cằm thiếu nữ vấy tím lên, cắn cổ thanh mảnh, da thịt trắng như ngọc, bầu ngực uồn lượn đầy đặn, lão gật gù nói:

- Tối nay tới phòng ta hầu hạ.

Dứt lời đi vào trong phòng.

Thiếu nữ vấy tím như bị sét đánh, mặt tái nhợt không còn sắc máu nào, hai chân nhũn ra khuỵu xuống đất, đám nha hoàn xung quanh đứa thì thương hại, đứa thì hâm mộ.

Điền Cơ chẳng hề kỵ húy đi thẳng qua tấm rèm buồng kín, nhìn phía giường có một thiếu phụ sắc mặt nhợt nhạt, giống như đang ngủ say.

Điền Cơ gần giọng nói:

- Đừng vờ vịt nữa, người tưởng rằng có thể lừa được bản quan hay sao.

Hàng mi thiếu phụ kia hơi run rẩy, nhưng không có chút động tĩnh nào.

Điền Cơ nổi giận, đi tới giật mạnh chăn ra, thiếu phụ đó biết không hay, nhưng vừa mở mắt ra cái cổ nồn nà đã bị Điền Cơ bóp trong bàn tay chắc khỏe, làm hít thở không thông, chẳng mấy chốc mặt đã đỏ lựng.

Điền Cơ vùng tay còn lại tát liên hai phát như trời giáng:

- Con điếm thối, lần trước bản quan nghe kiến nghị của người, để Trương Thiếu Kiệt đi giết Đường Kính Chi, kết quả không thành công cho nên mới rơi vào cảnh hôm nay, người có biết không, tên tiểu tử đó gièm pha trước mặt hoàng thượng, làm hoàng thượng bắt đầu ra tay với bản quan rồi.

Má thiếu phụ đau rát, tức thì xuất hiện hai dấu tay đỏ, hít thở cực kỳ khó khăn, theo bản năng giãy dụa muốn thoát khỏi tay của Điền Cơ.

Điền Cơ lúc này nguôi giận quá nửa, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bầu ngực ngạo nghễ mê người của Điền Kinh Dao.

Thời gian trước đó, Điền Cơ vì lung lạc quan viên dưới tay, muốn Điền Kinh Dao đi bồi tiếp bọn họ, ả là cháu của lão, lại còn là phu nhân thành thủ, thân phận không tầm thường, cho nên dễ khơi lên dục vọng chinh phục của nam nhân.

Có điều Điền Kinh Dao hứa với Trương Thiếu Kiệt sau này không chung chạ với nam nhân khác nữa, cho nên nấp trong tiểu viện vờ bị bệnh.

Vốn trước khi thánh chỉ tới Điền Cơ không có mấy cảm giác nguy hiểm, nên mắt nhắm mắt mở mặc cho Điền Kinh Dao vờ bệnh, nhưng hiện giờ lão không bình tĩnh được nữa rồi, muốn tận dụng tất cả nguồn lực, lung lạc quan viên dưới trướng đứng về phía mình.

Điền Kinh Dao tuy là một mỹ nhân, nhưng để được gọi là giai nhân tuyệt sắc thì kém xa lắm, có điều ả sinh ra có đôi mắt hoa đào, lúc nào cũng ướt át xuân tình, cơ thể lại cực kỳ nóng bỏng, mang khí chất lẳng lơ mị hoặc, có thể xem như thứ hồng nhan họa thủy.

Lần trước Hồ Khiếm Lâm tới Điền phủ bàn việc, chỉ tình cờ gặp Điền Kinh Dao có một lần đã động lòng rồi.

Điền Kinh Dao vì giả bệnh cho giống, cho nên trên người chỉ mặc một chiếc áo lụa nhẹ, vừa rồi vùng vẫy, cổ áo trễ ra, da dẻ trắng mịn mơn trớn trước ngực lộ cả ra ngoài, nhìn xuống một chút là thấy được hai ngọn núi gồ lên dưới cái yếm đỏ, làm nam nhân nào cũng muốn bóp cho thỏa thuê.

Bàn tay Điền Cơ bóp cổ Điền Kinh Dao bắt giác lỏng ra, di chuyển xuống dưới.

- Khụ khụ ...

Điền Kinh Dao cuối cùng cũng thở được, ra sức hít hơi, ngực phập phồng dữ dội, gò núi đầy đàn hồi kia càng rung rinh tạo nên cảnh tượng khiến hai mắt Điền Cơ sung huyết, toàn thân khô nóng, dục vọng thiếu đốt toàn thân lão như muốn cháy thành than.

Chẳng ho được mấy cái thì tiếng ho biến thành tiếng ư a vô nghĩa, miệng ả bị lấp kín, còn bầu vú bị đôi bàn tay gân guốc tiến sâu vào trong áo ả, từ sự nhúc nhích của y phục có thể thấy bàn tay kia đang tiến tới chỗ nó không nên đụng vào, thoáng chốc hai bầu ngực bị nắm bóp, Điền Kinh Dao mở to mắt kinh hoàng, ả không ngờ Điền Cơ cũng sinh lòng dâm dục với mình, có điều Vương Mông đã chết, Trương Thiếu Kiệt hành tung bất định, ả không còn tác dụng, cũng không còn ai nương tựa nữa cho nên không dám né tránh.

Bị đẩy ngã xuống giường, cảm thấy hơi thở của nam nhân nóng hầm hập đầy dục tính phả lên mặt, rồi nam nhân đó đang nằm úp trên người ả, chơi đùa thân thể của mình, hai bàn tay tham lam như đang muốn xác nhận bầu ngực ngọt ngào kia, rồi cái có thứ chuyển động quanh núm vú, tuy cách lớp yếm nhưng ả cảm nhận được cái lưỡi ghê tởm đó.

Điền Kinh Dao dù chung chạ với rất nhiều nam nhân, nhưng lần này không cảm thấy chút khoái cảm nào, trong lòng ả chỉ có sợ hãi, người run lên từng cơn.

Cho tới tận khi một bàn tay của Điền Cơ vén váy ả, đùi ả cảm thụ được sự thô ráp của bàn tay đó sờ vào, miệng lão tách ra hôn lên cổ ả, Điền Kinh Dao mới hô lên:

- Dừng, thúc phụ ...

Hai chữ “thúc phụ” truyền vào tai, Điền Cơ bình tĩnh, đứng bật dậy, quay lưng về phía ả hít liền mấy hơi lớn trấn tĩnh lại, nói:

- Từ hôm nay trở đi tốt nhất người ngoan ngoãn nghe ta sai bảo, nếu không làm hỏng việc của ta đừng trách ta không khách khí.

Rồi phát tay áo bỏ đi.

Rời khỏi tiểu viện của Điền Kinh Dao, Điền Cơ tới thư phòng, ở cửa thư phòng vừa vặn gặp đứa con út của mình, Điền Thành.

Điền Thành mặc áo gấm lam, người không cao, thân hình gầy gò, tướng mạo miễn cưỡng có thể nói là không khiến người ta phản cảm, đáng chú ý nhất là đôi mắt hẩn nhỏ ti hi, ánh lên vẻ gian xảo, thấy phụ thân, vội đi tới đỡ tay:

- Phụ thân đại nhân, người tìm hài nhi có việc ạ?

Thấy nhi tử chu đáo hiếu thuận như thế, lòng già của lão được an ủi nhiều, tâm tình tốt lên, vuốt râu hỏi:

- Ủm, chúng ta vào phòng rồi nói chuyện.

~oOo

~~Điền Cơ vừa đi, thiếu nữ váy tím mặt mày hoảng loạn chạy vào phòng.

- Tiểu thư, tiểu thư, người cứu nô tỳ với.

Thiếu nữ đó quỳ trước giường dập đầu liên hồi, van xin.

Thiếu nữ váy tím này tử nhỏ lớn lên trong hậu viện hào môn, có chút tâm kế, tất nhiên không cho rằng Điền Cơ nhìn trúng mỹ mạo của mình muốn thu vào phòng nên mới muốn đêm nay tới hầu hạ.

Trong Điền phủ nha hoàn nô bộc xinh đẹp hơn ả không phải là ít, Điền Cơ đường đường là một Tri Châu, sao nhìn trúng ả được?

Mục đích của lão ắt phải là muốn mình làm tai mắt, theo dõi nhất cử nhất động của tiểu thư, nhưng tiểu thư đâu phải ngốc, lại còn rất tàn nhẫn, nếu ả dám phản bội, kết quả tuyệt đối chỉ có đường chết.

Nhưng lúc này Điền Kinh Dao cũng đang rối bời.

Điền Cơ muốn Điền Kinh Dao tới Hồ phủ làm khách mục đích khỏi cần nói cũng biết, muốn lợi dụng cơ thể của ả lôi kéo quan viên thủ hạ, nhưng Điền Kinh Dao sau khi chung chạ làm phu thê hờ với Trương Thiếu Kiệt, không ngờ thực sự động lòng rồi, muốn theo hẩn cả đời, hiện giờ Điền Cơ hạ lệnh này, làm ả cũng hoảng hốt không thôi.

Nếu nghe theo, sau khi Trương Thiếu Kiệt trở về biết được rất có khả năng bỏ ả mà đi.

Nhưng nếu không nghe lời, Điền Cơ có trăm thủ đoạn ép ả vào khuôn khổ, thậm chí cho phép Hồ Khiêm Lâm kia được dùng bạo lực, tới khi đó ả chỉ là nữ tử yếu đuối sống nhờ sống gửi làm sao phản kháng?

Kiên quyết không đồng ý, tự sát?

Trong đầu Điền Kinh Dao lóe lên mấy chữ đó, một thoáng ả quyết tâm hi sinh vì tình, có điều nghĩ một lúc rồi lại lắc đầu, chưa nói ả có dũng khí tự sát hay không, nếu ả chết rồi, sau này Trương Thiếu Kiệt trở về lấy ai giúp hắn đây.

Nắm chặt hai nắm đấm, Điền Kinh Dao đã có quyết định cuối cùng.

406. Chương 412: Phản Giác.

Nghĩ thông rồi, Điền Kinh Dao mới nhìn tới thiếu nữ váy tím:

- Tử Quyên, đã xảy ra chuyện gì?

- Tiểu thư, vừa rồi Điền đại nhân muốn nô tỳ buổi tối tới phòng ông ấy hầu hạ.

Tử Quyên khóc nức nở, lại dập đầu thêm mấy cái nữa:

- Tiểu thư, xin hãy cứu nô tỳ.

- Hả ...

Đầu óc Điền Kinh Dao rất mẫn tiệp, chớp cái đã đoán được ý đồ của Điền Cơ, cười lạnh:

- Đây là chuyện tốt mà, người vào đây có phải muốn ta chúc mừng người từ nay có đại thụ dựa vào, thân phận vụt cái biến đổi rồi không?

- Không phải, oan cho nô tỳ.

Tử Quyên run rẩy, rồi rít nói:

- Nô tỳ cả đời chỉ muốn hầu hạ bên cạnh tiểu thư, không muốn đi hầu hạ Điền đại nhân.

Vương Điền Thị chẳng nói chẳng rằng, mắt nhìn chăm chăm vào Tử Quyên, tựa như muốn nhìn thấu những lời đó là thật hay giả, tới tận khi Tử Quyên sợ tới mức toàn thân run lên từng hồi, mặt cắt không ra máu mới đột nhiên thay đổi thái độ, mỉm cười nói:

- Đứng dậy đi, xem người kia, ta chỉ đùa với người thôi mà.

- Đa .. Đa tạ tiểu thư.

Tử Quyên thoát chết thở phào nhẹ nhõm, ả vừa biết rằng vừa rồi tiểu thư không đùa với mình.

- Tử Quyên, lại đây, ngồi xuống cạnh ta.

Điền Kinh Dao thân thiết gọi, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, nụ cười ả rất tử nhiên, nhưng rõ ràng là không thực lòng, nay ả không có chỗ dựa nào nữa, có thể nói hoàn toàn thành cờ trong tay Điền Cơ, hiện giờ Điền Cơ muốn Tử Quyên bồi tiếp, ả không có cách nào cứu được.

Nhưng Tử Quyên dù rất trung thành với ả, nếu sau này Điền Cơ cho Tử Quyên đủ ích lợi, chỉ e con bé này sẽ phản bội ả, cho nên trừ dọa dẫm, ả còn phải nghĩ cách lôi kéo.

- Tạ ơn tiểu thư.

Tử Quyên thi lễ dè dặt tới bên giường ngồi xuống.

- Ta không chú ý đấy, chớp mắt một cái người đã thành thiếu nữ xinh đẹp rồi.

Điền Kinh Dao đưa tay khẽ nâng cằm Tử Quyên lên, cảm khái nói, ả mua Tử Quyên về lúc mới chưa đầy 6 tuổi, thoáng cái đã mười mấy năm trôi qua.

Tử Quyên không dám né tránh, mặc Điền Kinh Dao nhìn ngắm, có điều ánh mắt ả phát hiện ra y phục trên người tiểu thư nhà mình rõ ràng bị người ta lôi kéo hoặc do giấy dựa mới có thể xộc xệch thế này, nhất

là vết nước ướt còn chưa khô trên yếm lót càng nói rõ ràng chuyện gì vừa xảy ra :” Chẳng lẽ lão già đó còn định cưỡng bức cả cháu mình ...” Nghĩ tới đó nó kinh sợ không dám nghĩ tiếp nữa.

Điền Kinh Giao phát hiện ra, liền buông tay chỉnh lại y phục rồi mới hỏi:

- Tử Quyên, người tử hỉ lương tâm mình, từ khi mua người về tới nay, tiểu thư đối xử với người như thế nào.

- Tiểu thư đối xử với nô tỳ rất tốt, ơn nặng như núi.

Tử Quyên không phải là nói dối, từ khi nó lớn lên, tiểu thư rất thích nó, luôn đem nó theo bên cạnh, đối xử cực tốt.

Có điều nó cũng biết, tiểu thư đối xử tốt với nó là để sau này nó làm việc cho tiểu thư mà thôi.

- Tốt, có câu này của người là tốt rồi.

Điền Kinh Dao nắm tay Tử Quyên vỗ nhẹ:

- Tử Kim, hiện giờ tình cảnh của ta không tốt, hắn người cũng đã nhìn ra rồi, nên Điền đại nhân muốn người bồi tiếp, ta tuy không muốn, nhưng chẳng thể ngăn cản được.

Tử Quyên im lặng một lúc rồi bậm môi gật đầu.

- Có điều người đừng nản lòng, chỉ cần ta còn sống nhất định sẽ tận lực cứu người khỏi tay lão già trơ trên đó, đừng quên, đằng sau ta còn có Trương Thiếu Kiệt võ công cao cường, hiện giờ mặc dù hiện giờ hành tung của hắn không rõ, nhưng khẳng định là hắn gặp chuyện lớn, nếu không không thể bỏ ta ở lại đây một mình.

Điền Kinh Dao thích Trương Thiếu Kiệt, cũng khẳng định Trương Thiếu Kiệt rất quyền luyến mình.

- Người thấy con người Thiếu Kiệt ra sao?

Bất ngờ Điền Kinh Dao hỏi:

Tử Quyên không hiểu tiểu thư hỏi thế là có ý gì, nhưng biết tiểu thư thích hắn nên chỉ chọn cái tốt trả lời:

- Trương thiếu gia võ công cao cường, phong lưu lỗi lạc, là bậc tuấn kiệt hiếm có.

- Vậy người có thích hắn không?

Điền Kinh Dao lại hỏi:

- Nô tỳ không dám!

Tử Quyên giật nảy mình, vội vàng rời giường quỳ xuống.

Có điều nó còn chưa kịp đứng lên đã bị Điền Kinh Dao ấn xuống:

- Đừng sợ, ta thực lòng hỏi người, người có thích Thiếu Kiệt không?

- Thích ... Ạ.

Vấn đề này Tử Quyên không biết trả lời ra sao, nhưng so với việc coi thường Trương Thiếu Kiệt, không thích hắn, đáp án này rõ ràng là tốt hơn.

- Thích thì tốt.

Điền Kinh Dao lần nữa vỗ bàn tay nó, giọng rất nhẹ nhàng:

- Người cũng biết đấy, mặc dù Thiếu Kiệt cũng rất thích ta, nhưng dù sao ta hơn hắn chục tuổi, hơn nữa nam nhân nào chẳng phong lưu, chẳng muốn có tam thê tứ thiếp? Cho nên nếu sau này người vẫn còn nhớ tới tiểu thư ta, ta sẽ để Thiếu Kiệt cưới người về, làm bình thê.

- Không, không, nô tỳ không dám.

Tiểu thư của nó sau này khẳng định làm chính thê của Trương Thiếu Kiệt, nó sao dám ngồi ngang hàng với tiểu thư, đương nhiên nó muốn nói không muốn gả cho Trương Thiếu Kiệt. Nhưng như thế nói không chừng tiểu thư không tin nó nữa, kết cục là sẽ chết chắc.

oOo

~~~ Thành Nhi, chuyển đi vừa rồi của con ra sao? Đám thổ phỉ trên Phượng Hoàng sơn có muốn khởi sự không?

Điền Cơ để Điền Thành đỡ ngồi xuống trước bàn, vỗ ghế bên cạnh hỏi:

Phượng Hoàng Sơn là dãy núi che hết phía đông và phía bắc của Lưu Châu, chắn ngang giữa Kinh Châu và Lưu Châu, từ Kinh Châu muốn tới Lưu Châu hoặc đi đường thủy dọc theo Đường Thủy, hoặc đi đường bộ vòng qua Tịnh Châu hoặc Vân Châu.

Điền Thành lắc đầu:

- Con thấy đám người đó chẳng hi vọng gì, xưng vương xưng bá được ở một ngọn núi mà tưởng mình có cả thiên hạ, hoàn toàn không có hùng tâm tráng chí. Có điều nếu quân triều đình tới, há chẳng có thể kích động chúng quấy nhiễu hậu phương, đốt phá lương thảo gì đó.

Điền Cơ vốn cũng không mấy hi vọng vào đám giặc cướp đó, nhưng lúc này lão phải thử mọi khả năng có thể, tạm gác chuyện này sang một bên, hỏi:

- Sáng nay hoàng thượng cho người truyền chỉ, phong Trịnh Kiểm Thu làm thủ bị Kiên Thành, con thấy sao?

Tin tức này gần như tức thì lan khắp Kiên Thành rồi, Điền Thành đã biết, đáp:

- Con thấy khả năng rất lớn là hoàng thượng đã biết chuyện chúng ta có ý đồ mưu phản, nên muốn đoạt binh quyền của chúng ta.

- Ủ, ta cũng nghĩ như thế, nhưng sao hoàng thượng biết ta muốn làm phản lại không biết Trịnh gia muốn phản, ta làm gì có sẵn quân trong tay, dù ta có ngầm chiêu mộ binh mã cũng không thể địch lại mười vạn quân của Trịnh Thắng, nếu ta có ý đồ mưu phản, ắt kéo Trịnh Thắng vào cùng, sao hoàng thượng không tính tới điều này được?

Điền Cơ nhíu mày:

- Chắc hẳn là tên họ Đường gièm pha trước mặt hoàng thượng rồi, tên ăn hại Vương Mông đó chẳng những không giúp được gì còn gây ra cái họa lớn thế này, đáng chết trăm lần.

Điền Thành nghiêng răng ken két:

- Chuyện đã qua rồi đừng nhắc tới nữa, hôm nay ta tìm con tới là muốn con mang lễ vật sang Trịnh gia thăm dò hư thực, đương nhiên nếu như sớm định được ngày thành hôn giữa con và nha đầu Trịnh gia kia thì càng tốt.

Điền Thành tuy là đích hệ, nhưng bên trên còn mấy ca ca nữa, muốn đề đầu cưới cổ người khác thì phải dựa vào thế lực bên ngoài, cho nên hắn mới ý mình tuổi nhỏ nhất, được mẫu thân yêu thương nhất, hết làm nũng lại vờ giận, thế nên chuyện thông gia với Trịnh gia mới đến phần hắn.

Vì chuyện này mà mấy tên ca ca trên hắn còn gây chuyện náo loạn một trận.

Trịnh Tuyết mai chẳng những xinh đẹp như hoa, thân phận lại chẳng tầm thường, mấy đứa con trai của Điền Cơ có đứa nào không ngứa ngáy.

Tài danh của nàng thì thành thứ yếu rồi.

Hành vi của mấy tên ca ca làm Điền Thành rất khinh thường, là con, có làm mình làm mẩy không nhẽ với cha mẹ một chút chẳng sao cả, nhưng không biết suy nghĩ làm ầm lên phiền phụ thân không vui thì người thua thiệt rốt cuộc là bản thân, đương nhiên mấy tên ca ca gây chuyện với phụ thân là điều hắn vui vẻ chứng kiến.

407. Chương 413: Bức Hôn.

Điền Thành từ nhỏ đã thích mưu mô, nói:

- Xin phụ thân yên tâm, con nhất định hoàn thành nhiệm vụ, có điều theo con thấy bọn họ không ngả sang phía triều đình đâu.

Điền Cơ hơi nheo mắt lại:

-Ồ, vì sao?

Nói tới chuyện này Điền Thành cười âm trầm:

- Một khi Điền gia ta có nạn, sẽ khai ra bọn chúng đầu tiên, bọn chúng không thể không biết đồng mưu tạo phản sẽ có kết cục như thế nào.

Biểu hiện của đứa con út này làm Điền Cơ rất hài lòng, lão vỗ vai Điền Thành, cười vui mừng:

- Ta chỉ sợ bọn chúng quên mất điểm này thôi, cho nên con tới Trịnh gia, nếu như thấy bọn chúng không biết điều thì cảnh cáo chúng một phen.

- Phụ thân yên tâm, con nhất định không làm người thất vọng.

Điền Thành ngay cả cơm trưa cũng không ăn đi chuẩn bị lễ vật, rồi dẫn theo mấy chục hạ nhân đi về phía Trịnh phủ.

Trịnh gia nhận được thánh chỉ, có người vui có người buồn, có điều được đích thân hoàng đế ban quan chức đúng là một vinh diệu cực lớn, cho nên lúc này hạ nhân Trịnh phủ đang được Trịnh phu nhân chỉ huy bận rộn chuẩn bị tiệc rượu, ăn mừng náo nhiệt một phen.

Quan lớn quan nhỏ trong thành hay tin đều chuẩn bị lễ vật tới chúc mừng, cho nên Trịnh Thắng hôm nay không tới quán doanh mà ở lại nhà tiếp khách.

Trịnh Thắng và Trịnh Kiểm Thu đang hàn huyên rôm rả với mười mấy quan viên, không khí hết sức vui vẻ thì hạ nhân ngoài cửa kéo dài giọng hô:

- Tri châu đại nhân phái Điền Thành Điền công tử tới chúc mừng.

Tức thì trong đại sảnh trở nên yên tĩnh, quan viên Kiên Thành có ai không biết Hồ Khiếu Lâm là tâm phúc của Điền Cơ, hiện Điền gia phái người tới Trịnh phủ không biết thái độ như thế nào.

Đương nhiên có thể tới Trịnh gia tặng lễ đồng thời ngồi lại không đi thì đa phần là người trong quân đội, còn những quan văn chỉ hàn huyên vài câu rồi mượn cớ rời đi.

Từ cửa một thanh niên người gầy nhỏ, y phục hoa lệ đi vào, Trịnh Thắng nhìn thấy hắn, mày nhíu lại rồi đột nhiên khoát tay, quan viên còn lại trong sảnh, đứng dậy cáo từ đi sang phòng bên.

- Tiểu chất Điền Thành xin thỉnh an Trịnh thúc thúc.

Đợi những người khác đi hết, Điền Thành cung kính chấp tay thi lễ:

Trịnh Thắng cười sang sảng:

- Hiền chất khách khí rồi, mau mau ngồi đi.

Điền Thành đứng thẳng dậy cũng tươi cười chấp tay thi lễ với Trịnh Kiểm Thu:

- Tiểu đệ chúc mừng Kiểm Thu đại ca, một bước nhảy lên tận quan chính lục phẩm, sau này chắc chắn đường mây rộng bước rồi.

Trịnh Kiểm Thu cũng đứng dậy cười nói:

- Đa tạ lời lành của hiền đệ.

Người biết hai nhà Trịnh Điền hợp mưu làm phản không nhiều, nhưng sau này nếu đám Điền Cơ bị bắt rồi, bọn chúng khẳng định sẽ khai ra, nếu hai nhà không thông gia, Trịnh gia còn có thể chối bỏ, nói Điền Cơ cố ý vu vạ, nhưng bây giờ thì rắc rối rồi.

Trước kia Trịnh gia nhận lời cầu thân, đã bày tiệc lớn, có rất nhiều quan viên tới dự, muốn chối cũng không được.

Trịnh Thăng nghĩ tới chuyện này là đau đầu.

Vén vạt áo, Điền Thành thong thả ngồi xuống, làm ra vẻ như nói đùa:

- Trịnh thúc thúc, Kiểm Thu ca giờ thăng tiến, đây là chuyện cực kỳ đáng mừng, có điều người không thể hưởng một mình, không bằng hôm nay định đoạt ngày thành hôn giữa tiểu chất và Tuyết Mai muội muội, để phụ mẫu cháu cũng được vui lây?

Từ lúc Điền Thành bước chân vào đây là Trịnh Thăng đã đoán được dụng ý của Điền gia rồi, hiện giờ ông ta định phân rõ giới tuyến với Điền Cơ, tất nhiên không thể đồng ý, nhưng còn chưa nói ra sắc mặt Trịnh Kiểm Thu đại biến.

Lúc này Trịnh Kiểm Thu hoàn toàn cho rằng hoàng đế phong chức khó khăn này là khảo nghiệm năng lực của hắn, để xem hắn có thể thuận lợi đoạn tuyệt binh quyền nắm trong tay Điền Cơ, hiệp trợ triều đình hạ Điền gia hay không, nếu hắn làm được, nói không chừng ngay lập tức có một đạo thánh chỉ hạ xuống gọi hắn vào kinh sư tiếp kiến.

Đã nhận định như thế, làm sao Trịnh Kiểm Thu có thể chấp nhận chuyện hôn nhân này làm hủy tiền đồ của mình, kích động lên không suy nghĩ đã hừ lạnh một tiếng, nói ngay:

- Điền công tử, Tuyết Mai gần đây sức khỏe không tốt, ốm bệnh liên miên, chuyện thông gia giữa hai nhà tạm hoãn lại đã.

- Kiểm Thu đại ca nói câu này sai rồi, tiểu đệ chỉ định cùng Trịnh thúc thúc định ngày thôi, không phải muốn cưới Tuyết Mai muội vào Điền gia ngay ngày hôm nay.

Đôi mắt Điền Thành trong lúc nói chuyện vẫn theo thói quen đảo quanh:

- Vậy cũng ...

Trịnh Kiểm Thu vừa định cự tuyệt lần nữa thì bị Trịnh Thăng quát:

- Kiểm Thu, chuyện này chưa tới lượt con làm chủ.

Rồi trừng mắt trấn áp.

Trịnh Kiểm Thu vội ngậm miệng, không dám nói năng gì nữa, nhưng vẻ mặt không cam tâm.

Muốn hạ Điền Cơ, không phải là chuyện đơn giản, hơn nữa Trịnh phủ cũng ở trong Kiên thành, chẳng may để Điền Cơ phát hiện ra điều gì khiến lão hạ thủ trước, hậu quả khó bề tưởng tượng.

Mười vạn đại quân nắm trong tay ông ta trú trong quân doanh cách thành ba mươi dặm, cho dù gặp nguy cấp lập tức bắn tin cứu viện, chỉ cần Điền Cơ đóng kín cổng thành, lúc đó nước xa không cứu được lửa gần.

Trịnh Thăng nghiêm mặt mắng con xong nhìn sang Điền Thành, thở dài một tiếng tỏ ý áy náy nói:

- Hiền chất, không phải ta không muốn định ngày thành hôn, nhưng nha đầu Tuyết Mai từ khi nghe chuyện này, nhất quyết không đồng ý.

- Trịnh thúc thúc, hôn nhân đại sự, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, huống hồ hai nhà Trịnh Điền thông gia, ý nghĩa phi phàm, sao có thể để Tuyết Mai muội muội tự ý làm bừa? Thêm nữa, chẳng qua Tuyết Mai muội muội còn chưa hiểu rõ con người của tiểu chân cho nên có chút bài xích là chuyện bình thường, chỉ cần định ngày xong, đợi muội ấy gả vào Điền phủ, hiểu được ưu điểm của tiểu chất nhất định hoan hỉ.

Điền Thành giọng điệu chân thành, nói hợp lý hợp lẽ.

- Chuyện này, hiền chất ạ ...

Trịnh Thắng chưa nói hết lần này Điền Thành cười hì hì nói:

- Trịnh thúc thúc, thật không dám dấu, tiểu chất đã mang sinh lễ tới rồi, chẳng lẽ người bắt cháu phải gánh về hay sao.

- Được, nếu đã như thế lão phu tìm người, định ngày ngay lập tức.

Hai mắt Trịnh Thắng neoh lại, không ngờ lại đồng ý:

Trịnh Kiếm Thu cuống lên, người mới nhổm dậy thì gặp ánh mắt dữ dội của phụ thân liếc tới, hấn thở ra một hơi, không dám kích động nữa.

- Không cần tìm người đâu ạ, trước khi tới đây cháu đã nhờ người xem rồi, mừng sáu tháng sau là ngày rất tốt.

Điền Thành ép tới từng bước, nhưng cười hỉ hỉ gãi đầu gãi tai ngượng nghịu, làm bộ thiếu niên thật thà.

Trịnh Thắng gật đầu tán thành:

- Ừ, vậy thì quyết định ngày mừng sáu tháng sau đi.

Do trước đó hai nhà đã trao đổi bất tự, Điền gia cũng mời bà mai tới nói chuyện, cho nên chỉ cần Trịnh gia nhận lễ vật này, coi như hôn nhân đã được định đoạt.

Tiếp đó ba bọn họ tới nhà ăn dự tiệc với sự tham gia của hơn hai mươi quan viên tới chúc mừng, nhưng không có một vị chủ tử nào của Trịnh gia ngoài cha con Trịnh Thắng, Trịnh Kiếm Thu cười lạnh :” Lũ khốn kiếp vênh váo đó lúc này hẳn đang tụ lại một chỗ chửi bới mình đây!”

Nếu ai không bị đám đệ đệ trong nhà từ nhỏ tới lớn coi thường chèn ép, thậm chí nhiều lần tìm cách giết hại mẹ con hẳn không hiểu nổi Trịnh Kiếm Thu quý trọng cơ hội ngoi lên này như thế nào.

Chào hỏi mọi người xong, Điền Thành chấp tay một lượt tươi cười nói:

- Các vị đại nhân, hôm nay Kiếm Thu ca được thánh chỉ phong quan chức, là chuyện cực kỳ đáng mừng, có điều ngoài ra còn chuyện nữa, Điền mỗ xin thông báo để các vị đại nhân chia vui cùng, đó là Trịnh thúc thúc định ngày hôn lễ, mừng sáu tháng sau sẽ gả Trịnh đại tiểu thư cho Điền mỗ.

Đám quan viên ồ lên, đưa ánh mắt nhìn cả về phía Trịnh Thắng.

408. Chương 414: Về Tới Kiên Thành.

Trịnh Thắng cười hơi gượng gạo chỉ gật đầu thừa nhận, Trịnh Kiếm Thu nghiêng răng ken két, trong lòng thầm tính, cùng lắm thì mạo hiểm thuê sát thủ giết kẻ này, bất kể thế nào hẳn cũng không cho hai nhà kết thông gia thành công, phá hoại tiền đồ của hắn.

- Chúc mừng Trịnh đại nhân song hỷ lâm môn.

- Trịnh đại nhân kén được rể quý, phải chúc mừng ...

- Chuyện vui thế này nhất định không say không về.

Đến đây Điền Thành mới hoàn toàn yên tâm, không sợ Trịnh Thắng lật lọng nữa, cười ha hả cạn chén với toàn bộ khách khứa chúc mừng.

Có điều trong bữa tiệc các quan viên nhận ra nụ cười của Trịnh Thắng rất miễn cưỡng, còn Trịnh Kiếm Thu càng mặt lạnh như tiền, nên lần lượt kiếm cớ về sớm, Điền Thành mục đích chuyển đi đã đạt được, không muốn ở lại làm người ta khó chịu, dẫn hạ nhân rời đi.

Khách vừa đi hết Trịnh Kiểm Thu không nhẫn nhịn được nữa, hỏi:

- Phụ thân, sao người có thể chấp nhận chuyện này?

- Lão tặc Điền Cơ cử thằng tiểu tử đó tới đây còn chưa rõ sao, con cho rằng hôm nay nếu không đồng ý mà được à? Hơn nữa con cũng chẳng thể ngồi vào vị trí thủ bị.

Trịnh Thắng khẽ lắc đầu nói:

- Thánh chỉ đã hạ rồi, chẳng lẽ tên Hồ Khiếu Lâm đó dám kháng chỉ sao?

- Bề ngoài tất nhiên không dám, nhưng thánh chỉ không nói rõ ngày, hắn có thể lấy cơ hiện tình hình nạn dân phức tạp, không tiện rời bỏ vị trí, chù trừ vài ba tháng, con làm gì nổi hắn.

Trịnh Thắng hết sức kiên nhẫn giải thích:

- Kiểm Thu, cơ hội lần này của con ngàn năm khó gặp, cha tất nhiên không để con bị bỏ lỡ. Hừ, định ngày rồi thì sao nào? Chỉ cần con nắm chắc quân sĩ thủ bị trong tay, chúng ta hạ Điền gia trước ngày thành hôn, như vậy không phải là xong cả rồi sao?

Hai cha con Trịnh gia đang bàn tính thì có nha hoàn hấp tấp chạy vào:

- Lão gia, lão gia không xong rồi.

Trịnh Kiểm Thu nhận ra đó là nha hoàn của Trịnh Tuyết Mai, lòng có linh cảm xấu lên tiếng hỏi trước:

- Tiểu Dao, chuyện gì?

Nha hoàn kia tay cầm một lá thư đưa ra:

- Tiểu, tiểu thư ... bỏ đi rồi, còn để lại lá thư này.

Trịnh Thắng choáng váng, lão đảo giật vội lá thư xem, trong thư đại khái nói thà chết chứ không chịu gả cho nhà họ Điền, nếu ông muốn thông gia với Điền gia cứ gả Trịnh Kiểm Thu cho nữ nhi của Điền Cơ là được ...

~o0o

Trên quan đạo xa xa có tiếng vó ngựa cấp bách truyền tới, một đội ngũ chừng mười lăm mười sáu người phóng như bay về phía Kiên Thành, tới khi đường nét tường thành cao cao hiện ra trong tầm mắt, Đường Kính Chi ghì cương dừng ngựa lại.

Ngọc Nhi cải nam trang theo sát bên người tướng công thư sinh, có điều tâm tư của nàng không đặt trên người Đường Kính Chi, ngựa dừng lại, nàng kín đáo đưa mắt liếc về phía sau, hướng nàng nhìn có một nam tử ngồi vững trên lưng ngựa, chỉ dùng một tay kéo cương, làm ngựa dừng vó dừng lại, kỹ thuật điều khiển ngựa này nàng tự thẹn không bằng, có lẽ so với Mã Vĩnh cũng không kém bao nhiêu.

Nam tử này là vốn là người qua đường được phó đầu lĩnh hộ vệ Đường gia Thành Khoan cứu trước đó không lâu, khi ấy trên người hắn có mấy vết đao, đã hôn mê, tỉnh lại hắn nói rằng mình là nạn dân vừa chạy từ phương bắc xuống, vết thương do người Ngột Thử để lại.

Đội thương tích lành rồi, Thành Khoan thấy hắn không thích nói chuyện, tính tình thật thà, người trang kiện, có chút dũng lực, tự chủ trương thu nhận vào Đường phủ, về sau Đường Kính Chi nam hạ, nhân lực không đủ, Thành Khoan quanh năm ở phương bắc xử lý sự vụ, dẫn hơn ba mươi người tới kinh thành.

Nhìn thấy Kiên thành, Đường Kính Chi kích động không thôi, nếu chẳng phải vai mang trọng trách, y hận không thể chấp cánh bay luôn về nhà.

- Nhị gia, hiện giờ tướng sĩ canh cổng Kiên Thành nhất định tra xét rất nghiêm, có cách nào trà trộn vào được không?

Đường Kính Chi khẽ gật đầu:

- Hôm nay chúng ta kiểm chỗ nghỉ chân, phục hồi lại thể lực đã, mai ta sẽ có cách trà trộn vào Kiên thành.

Đường Kính Chi dậy sớm tập luyện như thường lệ ở khách điểm trong tiểu trấn, về được Lưu Châu, cởi bỏ áo bông dày cộm, người nhẹ nhõm, hưởng thụ ánh nắng ấm áp, thật là thoải mái, thời tiết ở kinh thành thật là khó sống, đó cũng là một trong nguyên nhân y không thích Ni Lạc Thần.

Muốn vào Kiên Thành, mọi người phải phân tán nhau ra tránh sự chú ý của tướng sĩ trông coi cửa thành, Đường Kính Chi còn dán thêm một bộ râu đen, lấy bút kẻ mặt tô cho lông mày đậm hơn, xoa ít tro để mặt bụi bặm một chút, trông già đi mấy tuổi, cũng phong trần hơn, y rất đặc ý với hình tượng này của mình, suy tính sau này nên để râu cho oai.

Sửa soạn xong xuôi, đoàn người lên đường tới Kiên Thành.

- Nhị gia, đám Giang Cảnh hiện đã trà trộn vào Kiên Thành chưa?

Đường Kính Chi chỉ chọn mười vệ xướng võ công cao cường đi bên cạnh, người còn lại do Giảng Cảnh quản lý đi trước nghe ngóng mở đường, hơn ba mươi ám vệ của Đường gia do Đường Uy và Thành Khoan thống lĩnh, cải trang ẩn mình xung quanh ngầm bảo hộ.

Đương nhiên kẻ thù của Ngọc Nhi được Đường Kính Chi an bài bên cạnh, tiện cho nàng tìm cơ hội.

Người đó họ La tên Phương, vì biểu hiện xuất sắc ở lục phiên môn cho nên được điều vào nội xướng.

- Ừm, hẳn là vào rồi, nếu không bọn họ đã phái người thông báo.

Đường Kính Chi trả lời không được tập trung lắm, chuyển đi Kiên Thành này lòng y rất nhiều cảm xúc.

Chừng nửa canh giờ sau xa xa đã thấy cổng thành rồi, nhờ Đường gia khai hoang lôi kéo hết nạn dân về Lạc thành nên ở đây không có bóng dáng nạn dân, hoạt động trong ngoài thành diễn ra bình thường.

Đám Đường Kính Chi đều hóa trang thành bách tính hoặc thương lái đi rong, đi cách nhau, phân chia vào thành.

Vì thời gian qua quân sĩ thủ thành kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt, tốc độ vào thành rất chậm, lúc này ngoài cửa thành xếp mấy hàng người dài, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi phải đứng trong dòng người đó, nhích lên từng chút một.

Mấy người phía trước Đường Kính Chi đều là nông gia bình thường, y phục nhàu nhĩ, vá trên vá dưới, mặt mày khắc khổ, tuy Lưu Châu thời tiết ôn hòa, đời sống người dân khá giả, nhưng bách tính ngay cả năm được mùa cũng chỉ đủ cái ăn mà thôi.

- Quan gia, hôm nay phí vào thành là bao nhiêu rồi?

Tới gần cổng thành, Đường Kính Chi nghe thấy một lão hán hỏi:

Tên quân sĩ có vẻ phải trả lời câu này quá nhiều lần nên giọng chán chường nhạt nhẽo:

- Mười đồng.

Lão hán la hoảng:

- Cái gì hôm qua mới tám đồng, hôm nay lại tăng lên hai đồng nữa?

- Câm mồm! Lão già sắp chết này, mới tăng có hai đồng thôi, lão kêu ca cái gì? Không tăng thêm phí vào thành thì quân sĩ thủ thành bọn ta uống gió mà sống à?

Lão hán không dám cãi lại, cho tay vào lòng lấy xâu tiền ra, đếm từng đồng một thật kỹ, như mỗi đồng là một món báu vật, rồi dâng lên, quân sĩ thu lấy đẩy ông ta vào thành cho mau để hắn còn nhanh thu thêm được tiền của người khác.

- Ài, lão cả ngày bán hồ lô đường kiếm chẳng nổi mấy đồng, thú vào thành cứ tăng mãi thế này, đến phải bỏ nghề thôi ..

Lão hán thở dài, chống cái que cắm đầy kẹo hồ lô đường run run đi xa.

- Người tiếp theo có nhanh lên không?

Chẳng bao lâu tới lượt Đường Kính Chi, tên binh sĩ thủ thành ngó y khắp lượt từ trên xuống dưới, định hỏi xem giấy thông hành thì Đường Kính Chi vẫy tay với một tên đội trưởng:

- Biểu tỹ phu, hôm nay đệ có việc gấp vào thành, huynh xem ...

Tên quân sĩ kia quay đầu lại nhìn, thấy cấp trên khẽ phẩy tay.

Đường Kính Chi nhanh chóng nộp tiền cùng Ngọc Nhi vào thành.

Đi được chừng năm mươi bước, Ngọc Nhi mới hỏi:

- Nhị gia quen đội trưởng gác cửa à?

- À ừ, hần lấy một biểu tỹ họ xa của ta, cũng không qua lại lắm.

Đường Kính Chi đáp qua loa:

409. Chương 415: Hóa Ra Là Thế.

Kỳ thực là trong đêm đầu tiên rời kinh, Hồ Phụng Kiều lại lên tới thăm, nghe nói y sắp về Lưu Châu làm việc, liền chủ động giúp y, dọc đường đi còn liên hệ với y mấy lần, nói cho y biết đại khái tình thế hiện tại của Lưu Châu, đồng thời nói Minh Húc và Trương Thiếu Kiệt còn ở Ni Lạc Thần chưa về.

Làm Đường Kính Chi vui mừng nhất là Hồ Phụng Kiều còn ngầm sai người giết sáu tên đưa thư về Lưu Châu của Trương Thiếu Kiệt.

Nói cách khác hiện giờ Điền Cơ còn chưa hay biết tin liên quan tới Minh Húc, hai thế lực lớn này vẫn chưa chính thức bắt tay với nhau.

Đó cũng là nguyên nhân Đường Kính Chi tức tốc nổi đuôi khâm sai thứ hai nam hạ.

Hiện chỉ có Trịnh Điền hai nhà thông đồng với nhau, lá gan tất nhiên nhỏ hơn, nếu có thể không cần làm phản thì tận lực không làm phản, nếu như đạt thành hiệp nghị với Phúc Thọ Vương thì muốn thuyết phục Trịnh gia rất khó khăn.

Hai người đi được một đoạn thì gặp Giang Cảnh và Đường Uy đã vào Kiên Thành sớm một bước tới đón.

Đường Kính Chi ra hiệu cho bọn họ tới chỗ vắng vẻ, hỏi:

- Hết thấy đều thuận lợi chứ?

- Vâng, bọn họ đều có thân phận thứ hai nên trà trộn vào không gặp trở ngại gì.

Đường Uy đáp trước.

Giang Cảnh tính cẩn thận đa nghi, con mắt thì thoảng lại đảo tròn, quan sát động tĩnh bốn xung quanh trước rồi mới đáp:

- Đường nhị gia, phía thuộc hạ cũng thuận lợi, bọn họ đã tản ra vào năm khách sạn khác nhau, hiện đã đóng giả làm người bán hàng rong trải ra khắp nơi nghe ngóng tin tức.

Đường Kính Chi định nhân lúc Trịnh Kiểm Thu kích động để thực hiện kế hoạch của mình, nhưng vì không muốn Trịnh Kiểm Thu thấy mình tới quá nhanh đâm hoài nghi thành ý của mình, cho nên đợi sáng hôm sau mới tới Trịnh phủ truyền tin.

Giờ thì thân phận Đường Kính Chi đã khác rồi, Trịnh Kiểm Thu được tin, không dám chậm trễ, hay tin vội vàng tới ngay.

Kiên Thành là thành chính của Lưu Châu, ám vệ tất nhiên có bố trí nhiều cứ điểm bí mật, nhất là khi phát hiện âm mưu của Điền Cơ, nơi này càng trọng điểm của ám vệ.

Trong một tiểu viện kín đáo gần con sông thông ngoài thành được bảo vệ chặt chẽ, thức ăn vừa sửa soạn xong thì Trịnh Kiếm Thu đã tới rồi, vừa đẩy cửa phòng đi vào, Trịnh Kiếm Thu đã đi nhanh tới, thì lễ thật sâu:

- Đường hiền đệ, lần này vi huynh thoát được kiếp chân trắng, bước vào sĩ đồ hoàn toàn nhờ đệ, hãy nhận một vái này của ta thay lời cảm tạ.

Đường Kính Chi vội đi tới đỡ Trịnh Kiếm Thu dậy:

- Giữa hai chúng ta nói những lời này làm gì, nào nào, vừa ăn vừa nói.

Vì Đường Kính Chi không thay áo mới, bộ dạng bụi đất phong trần, Trịnh Kiếm Thu hỏi:

- Hiền đệ vừa từ kinh thành về Lưu Châu?

- Đúng thế, lần này đệ định về nhà đón thê thiếp lên kinh ở, xa các nàng hơn một tháng, thực sự rất nhớ nhung, làm Trịnh huynh chê cười mất rồi.

Nghe Đường Kính Chi nhắc tới thê thiếp trong phủ, trong đầu Trịnh Kiếm Thu hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp, sắc mặt liền không được tự nhiên cho lắm, nhớ lại trước kia hẳn không thuyết phục phụ thân bảo vệ Đường gia, chính là bởi vì ...

Từ sau chuyến đi Lạc Thành, được Lâm Úc Hương cứu mạng, dung nhan khuynh quốc khuynh thành đó chưa bao giờ phai mờ trong đầu y.

Nhất là lúc trúng độc sắp hôn mê, bóng hình như mộng như ảo đó khắc sâu vào tâm khảm, cả đời không quên được.

Sau khi Trịnh gia và Điền gia đạt thành hiệp nghị, Trịnh Thắng bảo hẳn không xen vào chuyện Điền gia và Đường gia, hẳn còn muốn phản bác vài câu, nhưng trong đầu chợt nghĩ, nếu Đường phủ đổ rồi, dựa vào quyền lực của mình, muốn độc chiếm được tiên nữ đó là điều dễ như trở bàn tay, ý nghĩ đó vừa nảy ra liền không gì áp chế được nữa, nên bỏ mặc Đường gia bao lần phái người tới phủ cầu viện cũng không tiếp.

Chỉ là kết quả cuối cùng ngàn vạn lần không ngờ.

Cười khan vài tiếng che dấu, Trịnh Kiếm Thu áp giọng xuống hỏi:

- Đường hiền đệ, đệ nói xem vì sao hoàng đế lại phong ta làm thủ bị Kiên Thành?

- Ài, thánh tâm độc đoán, người thường làm sao hiểu được chứ?

Cho dù xung quanh không có ai, bên ngoài được hộ vệ bảo vệ nghiêm ngặt, Đường Kính Chi vẫn tỏ ra hết sức cẩn thận, hơi nhào người về phía Trịnh Kiếm Thu nói:

- Nhưng mà đệ đoán được chín phần, hoàng thượng đang thử thách huynh, nếu huynh có thể hoàn thành tốt chuyện này, chắc chắn được hoàng thượng vời vào kinh.

Đây là những lời mà Trịnh Kiếm Thu muốn nghe, mong được nghe, vậy nên kích động hỏi:

- Thật không?

- Lần đầu đệ vào kinh diện thánh chính là một minh chứng ....

Tiếp đó Đường Kính Chi nửa thật nửa giả kể lại mấy phen nguy hiểm trong lần đầu gặp hoàng đế, nhưng nói đám Tần Mục cố ý làm khó dễ thành nhận chỉ thị của hoàng đế thử tài y, cuối cùng chốt một câu:

- Nếu không chắc chuyện này làm sao tiểu đệ có gan trà trộn vào Kiên Thành gặp huynh ngay dưới vành mắt của Điền Cơ.

Đến lúc này Trịnh Kiếm Thu hoàn toàn không còn chút nghi ngờ nào nữa, tin chắc đây là khảo nghiệm của hoàng đế dành cho mình rồi, Đường Kính Chi cũng không hề hay biết Trịnh gia đồng mưu với Điền Cơ.

Nếu không một tên thư sinh nhát gan như y có cho mười cái đầu cũng chẳng dám về Lưu Châu chứ nói gì tới trà trộn vào kinh thành.

- Hiền đệ, ta cảm tạ đệ lần nữa.

Trịnh Kiểm Thu lại đứng dậy vái thật sâu:

Lần này Đường Kính Chi không đỡ hấn nữa, mà cực kỳ nghiêm túc nói:

- Trịnh huynh, tuy tiểu đệ có nói vài câu trước mặt hoàng thượng thật, nhưng tất cả vẫn phải trông cậy vào huynh thôi. Huynh phải hành động thật nhanh gọn dứt khoát, hơn nữa hiện giờ vương triều Minh Hà ta trong có thiên tai làm nhiễu loạn lòng dân, ngoài có người Ngột Thử như hổ đói rình mồi, chính là lúc chúng ta ra sức vì triều đình, dựng lên công tích bất hủ.

Tới đó y làm bộ hưng phấn:

- Trịnh huynh, tới khi ấy đệ bên hoàng đế bày mưu tính kế, còn huynh dẫn quân sa trường diệt địch, nếu thành công, chuyện phong hầu phong tước cũng không phải là xa vời.

Phong hầu phong tước?

Chẳng trách mà y lại nói giúp mình trước mặt hoàng đế, té ra là có mưu toan lớn của y, kẻ này quả nhiên tham vọng không tầm thường, quan chức không thỏa mãn được y.

Làm quan lúc lên lúc xuống, đấu tranh quan trường tàn khốc, không ai dám chắc được gì, xưa nay đã có gia tộc quan lại nào đứng mãi được trên đỉnh cao? Chức quyền càng lớn, càng khiến long tộc nghi kỵ, tìm đủ mọi cách diệt trừ.

Nhưng phong tước thì khác, đặc biệt nếu tước vị đó được thế tập, như vậy mãi mãi tồn tại cùng vương triều, có thể ngạo thị bách quan.

Y lợi dụng mình để mưu tính cho bản thân mà thôi.

Nhưng không sao, hơn nữa lại càng tốt, có y bên cạnh hoàng đế sẽ không lo có kẻ núp kéo hay cướp công.

Vả lại đây cũng là cơ hội của mình, chỉ cần thể hiện được tài hoa quân sự trước mặt hoàng đế, rồi nếu được phụng hoàng mệnh cầm quân đánh giặc, tích lũy chiến công, thân là võ tướng, lúc đó mình mới thực sự vươn mình lên.

Không ai có thể ngăn cản cơ hội này của ta, tuyệt đối không.

Trịnh Kiểm Thu cho rằng mình nghĩ thông tất cả rồi, bình tĩnh trở lại:

- Hiền đệ yên tâm, vì huynh nhất định sẽ sớm ngày hạ Điền Cơ.

- Năng lực của Trịnh huynh thì tất nhiên tiểu đệ tin tưởng rồi, có điều huynh cũng biết đấy, đệ và Điền Cơ thù sâu tựa biển, không tiện ở lại Kiên Thành lâu, nếu không một khi bị lão phạt hiện, e nguy hiểm tới tính mạng.

Đường Kính Chi thận trọng nói:

- Thế nên tiểu đệ định chỉ ở Kiên Thành ba ngày, nếu như huynh chưa thể hoàn thành nhiệm vụ thì đệ không thể mạo hiểm hơn nữa, đành về Lạc thành đón thê thiếp lên kinh phụng chỉ thôi.

Sở dĩ Đường Kính Chi chỉ cho hấn có ba ngày là vì biết hiện Điền Cơ còn chưa móc nối được với Phúc Thọ Vương, chính là cơ hội tốt nhất hạ địch, cho nên y phải ép Trịnh gia động thủ, tránh tình hình diễn biến xấu.

Ba ngày?

Trịnh Kiểm Thu giật mình, nhưng Đường Kính Chi nói hợp lý hợp lẽ làm hấn không có chút nghi ngờ gì cả.

410. Chương 416: Trương Thiệu Kiệt Quay Về.

- Tiểu thư, lão gia phái người tới dục rồi.

Điền Kinh Dao mặc một bộ váy xanh nõn hoa lệ, trang điểm tỉ mỉ đang ngồi thẩn thờ trước gương đồng thì có tiếng người nói:

Đó chính là Tử Quyên đem qua phụng lệnh đi hầu hạ Điền Cơ.

Điền Kinh Dao bưng tỉnh, chỉ khẽ đáp một tiếng.

Mỗi buổi sáng thôi mà Điền Cơ đã phái người thúc dục năm sáu lần, muốn ả mau chóng tới phủ Hồ Khiếu Lâm làm khách, ả biết lần này không đi không được, nếu không chọc giận Điền Cơ, lão không tha cho mình.

Hôm qua Điền Cơ đi rồi ả trấn trọc suốt đêm, đấu tranh tư tưởng dữ dội, vì không ngủ ngon, nên mí mắt hơi sưng đỏ, sắc mặt không được tốt lắm.

- Giờ nào rồi?

Điền Kinh Dao đưa tay ra mở hộp phấn trên châu xoa mặt, che đi làn da nhợt nhạt, lấy son đỏ bôi lên cặp môi cong cực kỳ gợi cảm của mình.

Thêm sắc đỏ, đôi môi đó càng thêm mời gọi.

- Tiểu thư, hiện là giờ ngọ rồi.

Tử Quyên đi tới vấn tóc cho Điền Kinh Dao, động tác rất nhanh gọn lưu loát, chẳng bao lâu búi tóc đã thành hình.

Điền Kinh Dao không ngăn cản, cũng không lộ ra chút khó chịu nào, ả biết, nha hoàn này không còn là nô tỳ trung thành tuyệt đối của mình nữa, có Điền Cơ sau lưng, ả không thể tùy tiện muốn đánh là đánh muốn mắng là mắng nó được, thậm chí còn phải lấy lòng nó, dùng tình cảm lay động nó.

Tóc búi xong, váy áo được vuốt thẳng, Điền Kinh Dao không còn cố dè dặt ở đây nữa, nhưng ả thực sự hiểu rõ Trương Thiệu Kiệt nếu biết mình tới nhà tên Hồ Khiếu Lâm đó làm khách sẽ có hành động quá khích, nên vẫn ngồi lì ra đó.

Làm sao bây giờ.

Tử Quyên bậm môi nói:

- Tiểu thư .... Nếu không, chúng ta chạy đi, chạy xa bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Điền Kinh Dao hít sâu một hơi, nhìn Tử Quyên qua gương đồng:

- Tới lúc này rồi người còn hướng về ta, lòng ta rất vui.

Nói rồi đứng dậy, yếu điệu đi ra ngoài.

- Tránh ra, mau tránh ra!

Quân sĩ gác cổng đang kiểm tra bách tính ra vào thành, đột nhiên nghe thấy có tiếng vó ngựa gấp gáp cùng tiếng người lớn tiếng quát thét.

Bách tính nháo nhào tránh sang hai bên đường.

- Kẻ nào cả gan, dám phóng ngựa ở đây?

Một tên đội trưởng rút đao, dẫn hơn mười tên quân sĩ chặn trước cửa thành.

- Mù mắt chó của người rồi à? Mau tránh ra.

Thanh niên phóng ngựa đi đầu lớn tiếng chửi, không những không giảm tốc độ, còn thúc ngựa tăng tốc.

Người dân tránh hết đi rồi tên đội trưởng mới nhìn rõ bộ dạng người kia, dù tóc người đó tán loạn che mắt nửa bên mặt nhưng hắn vẫn nhanh chóng nhận ra, giật mình quát tháo thủ hạ tránh sang bên.

May mà hắn ra lệnh kịp thời nếu không đám binh sĩ này không chết cũng bị thương, vì đội nhân mã kia hoàn toàn không có ý dừng lại, phóng qua cổng thành như một cơn lốc.

Đoàn người ấy do hai thanh niên dẫn đầu, đi thứ ba là một đại hán khôi ngô mặt đen, lúc phóng qua tên đội trưởng đôi mắt ngập ngựa sát khí hung bạo làm tên đội trưởng sợ ngã phịch mông xuống đất.

Phóng qua cửa thành đội nhân mã này không giảm tốc độ, hướng thẳng về phía phủ Tri Châu.

Trên đường lớn trong thành, người qua kẻ lại đông đúc, hàng hóa bày bán san sát, nhưng những kỵ sĩ kia coi như không có, làm không ít người bị xô ngã, hàng hóa bị vó ngựa dẫm nát, tiếng khóc lóc, tiếng la hoảng hốt, tiếng kêu đau đớn dọc theo đường bọn chúng đi.

Hộ vệ phủ Tri Châu nghe tiếng vó ngựa sầm sập, kinh hãi thất sắc, vội vàng gọi nhau xếp đội ngũ ngăn cản, đầu lĩnh lăm lăm cương đao trong tay, trầm giọng quát:

- Dừng lại, đây là phủ tri châu, kẻ nào tự ý tới gần, giết không cần hỏi.

Rồi đưa tay hiệu lệnh cho các cung tiễn thủ tên trường viện sẵn sàng.

Nhìn những mũi tên nhọn hoắt kia, thanh niên đi đầu gimf cương dừng ngựa, thanh niên khoác áo choàng đen sau hắn cũng dừng lại theo, nhưng tên đại hán hùng tráng như ngọn núi kia vẫn muốn cố xông vào.

- Man Ngưu, mau dừng lại, không được lỗ mãng.

Thanh niên khoác áo choàng đen quát:

Man Ngưu không dám trái lệnh, kéo cương ngựa dừng lại, hai con mắt trâu vẫn lồi ra nhìn trừng trừng đám binh sĩ uy hiếp.

- Tiểu vương gia, ngài đợi ở đây chốc lát, ti chức đi rồi quay lại ngay.

Thanh niên đi đầu chấp tay thi lễ, vắt chân sang bên xuống ngựa hết sức nhẹ nhàng.

- Được, làm phiền Trương bộ đầu.

- Dừng làm bừa, là ta, Trương Thiếu Kiệt đây.

Trương Thiếu Kiệt sải bước đi tới phía hộ vệ.

Hắn tới gần, trung niên đầu lĩnh kia nhận ra, chấp tay hỏi:

- Trương bộ đầu, những người kia là ....

- Chuyện gấp lắm, ta đi báo Điền đại nhân đã.

Trương Thiếu Kiệt vội vàng đi nhanh qua cửa không hề dừng lại:

Điền Cơ ở thư phòng, nghe báo về Điền Kinh Dao nhiều lần bị thúc dục cuối cùng đã lên kiệu tới phủ Hồ Khiếu Lâm làm khách cơn giận mới dịu đi đôi chút, nếu con dâu phụ đó không biết tốt xấu, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, lão không ngại ngần sai người trối lại đưa tới nhà Hồ Khiếu Lâm.

Vị trí thủ bị Kiên Thành này lão dứt khoát phải nắm chắc trong tay.

Đúng lúc này ngoài cửa có tiếng bước chân gấp gáp bên ngoài, Điền Cơ quan uy quy củ cực nặng, mặt hiện vẻ khó chịu kẻ nào dám tùy ý chạy trong phủ.

- To gan, không được bản quan cho phép, ai cho người tự ý vào đây.

Bất ngờ kẻ đi vào lại là Trương Thiếu Kiệt đi hai thàng bạt vô âm tín, Điền Cơ sững sốt, rồi vỗ bàn đứng bật dậy, tại tên vô dụng này không giết được Đường Kính Chi giữa đường khiến lão bị động như thế.

- Bẩm đại nhân, ti chức có đại sự khẩn cấp muốn báo, nên mới không kịp báo hạ nhân thông truyền.

Trương Thiếu Kiệt quỳ một gối xuống nói:

- Hừm, có chuyện gì nói nhanh, bản quan phải xử lý chính sự.

Điền Cơ phát tay áo ngồi xuống, lòng thầm nghĩ, sao kẻ này sớm không về, muộn không về, đúng cái ngày ả dâm phụ kia phụng lệnh mình đi tới phủ Hồ Khiếu Lâm.

Lần trước Vũ Lâm quân tới bao vây phủ Vương Mông, Trương Thiếu Kiệt liều mình vào trong Vương phủ cứu Điền Kinh Dao, qua đó đủ hiểu tình cảm của hắn dành cho ả dâm phụ đó không tầm thường.

Có điều Điền Cơ chẳng sợ, chẳng qua chỉ là một tên võ phu, dám có hành động gì bất lợi, lão trừ bỏ không thương tiếc.

- Bẩm đại nhân, ti chức mặc dù không giết được Đường Kính Chi, nhưng bất ngờ lại làm quen được với Trí Võ Vương Minh Húc.

Điền Cơ nhú mày, kẻ này không nhầm chứ, một vị vương gia đầu thế tùy ý rời đất phong, hơn nữa còn hạ mình làm quen với hắn, nghi hoặc hỏi:

- Người gặp Trí Võ vương ở đâu?

- Bẩm đại nhân, giữa đường tới kinh thành.

Trương Thiếu Kiệt đi tới, nói nhỏ:

- Hơn nữa Trí Võ vương muốn gặp ngài, nói có chuyện muốn hợp tác.

- Cái gì?

Điền Cơ dù có trầm ổn trấn tĩnh tới mấy lúc này cũng đứng bật dậy, hợp tác? Hợp tác gì? Một vị vương gia tự ý rời đất phong, lại còn ...

- Đúng thế.

Trương Thiếu Kiệt nói thêm:

- Hiện giờ Trí Võ vương đang đợi ngoài cầu kiến.

- Mau, mau ra mời, à không để ta ra đón.

Điền Cơ vội chỉnh đốn y phục, rảo bước rời thư phòng.

Điền Cơ chạy nhanh ra cổng, thấy đám hộ vệ chặn đường vội quát tháo bọn chúng tránh sang, lão từng được gặp Minh Húc, thanh niên đặc biệt như vậy sao có thể quên được, từ xa đã nhận ra ngay, nhưng không dám hành đại lễ sợ có người phát hiện, đi tới gần mới chấp tay nói nhỏ:

- Hạ quan Điền Cơ bái kiến vương gia, nơi này tai vách mạch rừng thứ cho hạ quan không thể làm trọn lễ.

- Điền đại nhân cẩn thận như thế là phải.

Minh Húc cười thân thiện:

- Tiểu vương gia mời.

Chỗ này không thể ở lâu, Điền Cơ vội đưa tay ra mời.

411. Chương 417: Gian Tính Trừ Gian.

Đại hán tên Man Ngưu cao hơn người thường tới hai cái đầu, thân hình trắng kiện, tay chân thô kệch, đi đường cứ như tòa thành di động, hai mắt lúc nào cũng trợn trừng, cứ như nhìn ai cũng không vừa mắt, phàm người bị hắn nhìn tới đều kinh hãi né tránh.

Tới đại sảnh, chia chủ khách ngồi xuống, Man Ngưu vẫn đứng sau lưng Minh Húc.

Đại hạ nhân mang trà nước lên, Điền Cơ phẩy tay toàn bộ lui xuống, nói:

- Tiểu vương gia hùng tài đại lược, dùng binh như thần, là tướng soái trăm năm hiếm có của vương triều Minh Hà ta, hôm nay tiểu vương gia hạ cố tới đây, đúng là vinh dự cho hạ quan.

Vì cha hắn là Phúc Thọ Vương vẫn còn, nên người khác xưng hắn là “tiểu vương gia”, chứ không phải vì tuổi tác của hắn.

- Điền đại nhân quá khen, bản vương chỉ có thông thạo chút binh pháp mà thôi, không dám nhận là danh tướng.

Minh Húc cười khách khí, không hề có vẻ cao ngạo của một hoàng thân, đột nhiên chuyển giọng, nghiêm túc nói:

- Ta vốn không thích vòng vo, từ quý thuộc hạ bản vương biết Điền đại nhân là người yêu nước lo lắng cho bách tính, nay vận nước rối ren, hoàng thượng chỉ là tên nhóc ham chơi, không nghe lời lão thần trong triều, trọng dụng thái giám, tin tưởng đám cuồng sĩ không hiểu việc nước như Tần Mục, làm chính sự càng thêm nát bét, cái họa mất nước vào tay di tộc sờ sờ trước mắt. Phụ vương ta bản tính nhân từ, vốn không ý nời da nấu thịt, nhưng không đành lòng nhìn bách tính bị dị tộc tàn ác dày xéo, có ý dẫn quân vào kinh trừ gian nịnh giúp vua, không biết Điền đại nhân có nguyện ý vì thiên hạ trừ hại, vì giang sơn Minh Hà ta giúp một tay không?

Điền Cơ còn mong đợi gì hơn, lão ta mật mưu tạo phản vì bị ép, chỉ muốn giữ mạng, không có ý định làm quan, quỳ xuống tỏ lòng trung thành luôn:

- Hạ quan nguyện ý nghe theo lời vương gia vào kinh diệt trừ gian nịnh vì nước.

Lời của Minh Húc không cần nghi ngờ, dù sao hoàng đế tính chuyện diệt trừ lão ta rồi, còn gì phải dè dặt.

Tiếp đó tất nhiên là màn kịch hai bên tang bốc qua lại lẫn nhau, đều bày tỏ lòng son vì nước, làm người ta nghe buồn nôn rồi.

Trương Thiếu Kiệt nãy giờ thấy thái độ Điền Cơ rất lạ, nghi hoặc hỏi:

- Đại nhân, một tháng qua ti chức đã ba lần phái người đem thư về, bẩm báo chuyện của tiểu vương gia, đại nhân hình như không nhận được?

- Hả? Có chuyện này ư?

Điền Cơ ngạc nhiên:

- Từ khi người đi tới nay, bản quan không nhận được bất kỳ tin tức nào của người, làm gì có phong thư nào.

Trương Thiếu Kiệt mặt biến sắc:

- Đại nhân, chuyện này hệ trọng, ti chức không dám lơ là, cho nên mỗi lần gửi thư đều phái hai người một nhóm chia sáu đường mang thư về.

Điền Cơ cả kinh, nếu thế ắt trong Điền phủ có nội gián rồi, chẳng trách hoàng đế ban chức thủ bị Kiên Thành cho tên tiểu tử Trịnh gia.

- Điền đại nhân chứ hoảng, khâm sai thứ nhất nam hạ cũng được một thời gian, hắn ngài đã có chuẩn bị không ít, còn sợ cái gì?

Minh Húc đặt chén trà xuống, giọng nói bình đạm, cứ như nói chuyện chẳng ra gì.

Không biết tên ngu xuẩn Trương Thiếu Kiệt không hiểu nặng nhẹ đó nói gì rồi, nhưng xem ra không phải chuyện xấu, dù tài dùng binh của Minh Húc vang lừng phương nam, nhưng dù sao chỉ là nghe thôi, giờ thấy hấn trầm ổn như thế, Điền Cơ đánh giá cao hơn vài phần, nhưng trước khi thực sự bàn việc hợp tác, lão không muốn để lộ thực lực của mình, chỉ nói mập mờ:

- Trước kia hạ quan tuy từng cùng Tuyên Uy tướng quân Trịnh Thắng có liên kết, song hiện giờ trưởng tử Trịnh gia được phong làm thủ bị Kiên Thành, e Trịnh gia có tính toán khác.

- Đại nhân, sợ gì bọn chúng, Trịnh gia thế lực lớn tới đâu cũng sao so được với Phúc Thọ vương.

Trịnh Thiếu Kiệt ở bên nói xen vào, cứ như sợ Điền Cơ quên trong chuyện này có công đầu của hấn.

Hải Châu nằm kẹp giữa Lạc Na và Ngân Châu, Ngân Châu thì nói non trùng điệp, lại nghèo đói ma thiêng nước độc không ai dám mò vào, dân Lạc Na thì võ dũng, người thường cũng cầm kiếm luyện võ, vào đó đánh cướp chẳng khác gì đi đánh bạc, nên hải tặc đảo ngoài Nam Hải xưa nay chỉ nhắm vào Hải Châu giàu có.

Mười mấy năm trước đám hải tặc đột nhiên xuất hiện một lãnh đạo kiệt xuất, thường xuyên tổ chức vụ đánh cướp quy mô lớn vào Hải Châu, hơn nữa còn đi sâu vào đất liền, cho nên tiên hoàng lệnh Phúc Thọ vương hiệp trợ Tuyên Uy tướng quân của Hải Châu kháng địch, cho phép tư binh của Phúc Thọ vương từ 2000 tăng lên tới một vạn.

Sau này Minh Húc nổi lên, chặt đầu được tên thủ lĩnh hải tặc kia, chẳng những thanh danh vang vọng, còn được phong làm Trí Võ vương, tướng lĩnh lẫn quan dân Hải Châu hết sức nể phục, có thể nói ở Hải Châu một lời nặng tựa cửu đỉnh, thành thổ hoàng đế ở nơi đó rồi.

Điền Cơ không tiện trách Trương Thiếu Kiệt dù có là chó ngáp phải rồi thì lần này hấn cũng giúp mình vớt việc lớn, có điều thâm tính sau này quyết không giao việc quan trọng cho tên phù phiếm xốc nổi này làm, lắc đầu nói:

- Phúc Thọ vương tay nắm trọng binh, tiểu vương gia trí dũng song toàn, tất nhiên hơn Trịnh Thắng nhiều, nhưng Hải Châu cách Lưu Châu quá xa, nước xa không cứu được lửa gần. Cho nên bất kể thế nào cũng lôi kéo được Trịnh Thắng.

- Điền đại nhân nói đúng, có điều chẳng phải Trịnh Thắng từng đồng mưu với ông, chẳng lẽ ông dám trở mặt, không sợ ông có bề gì sẽ khai hấn ra sao?

- Trịnh Thắng có ngả theo triều đình hay không thì hiện giờ chưa chắc, có điều kẻ này quá cẩn trọng, việc không dám chắc không làm. Có điều nếu như vương gia ra mặt, cho ông ta biết rằng Phúc Thọ vương có ý vào kinh diệt trừ gian nịnh, hạ quan tin rằng Trịnh Thắng sẽ động lòng.

Minh Húc mặc dù biết nếu Trịnh Thắng lòng ngả về phía triều đình thì hấn ở đây sẽ rất nguy hiểm, nhưng hấn tài cao gan lớn, nhưng vẫn quyết định gặp Trịnh Thắng một lần, nếu mưu đồ thiên hạ mà không đối phó được một võ tướng, chẳng thà về quách Hải Châu an nhàn làm vương gia cả đời cho xong:

- Vậy làm phiền đại nhân, bản vương mời Trịnh tướng quân tới đây làm khách, bản vương đích thân gặp mặt một phen.

Điền Cơ lập tức sai quân gia tới Trịnh phủ, mời Trịnh Thắng tới nói có đại sự muốn thương lượng.

Trương Thiếu Kiệt chia tay Điền Kinh Dao hơn một tháng, trong lòng rất nhớ nhung, kiếm cớ cáo lui, tới tiểu viện của ả.

Không đợi hạ nhân truyền lời, nóng lòng đi một mạch vào khuê phòng của Điền Kinh Dao, nhưng không thấy bóng dáng ả đâu, Trương Thiếu Kiệt gọi một nha hoàn tới hỏi:

- Phu nhân các người đâu rồi?

Tiểu nha hoàn không biết trả lời ra sao, mặt trắng bệch, ngã xuống đất.

Hồ phủ, Kiên Thành!

Hồ Khiếu Lâm ngồi trong đại sảnh, mặt tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng cực kỳ kích động, hấn kích động từ hôm qua rồi, từ lúc Điền Cơ gọi tới đích thân nói mai Điền Kinh Dao sẽ tới phủ của hấn làm khách, Điền Kinh Dao tuy không phải là đại mỹ nữ nhưng cơ thể đầy đặn, khí chất lả lơi quyến rũ trời sinh, làm nam nhân nhìn thấy không khỏi sinh ý nghĩ dâm tà.

Có điều Điền Kinh Dao là nữ nhân của Trương Thiếu Kiệt, hấn không làm gì được.

Chuyện Điền Cơ tạo phản hấn biết, còn phụng lệnh Điền Cơ giữ nghiêm thành trì, đề phòng có kẻ đánh lén, nên hấn tin tưởng Điền Cơ tuyệt đối không bỏ hấn, hôm qua Điền Cơ bảo Điền Kinh Dao tới phủ hấn làm khách là minh chứng cho điều này.

Hồ Khiếu Lâm đang thông thả thưởng thức trà thơm, đầu óc mơ tưởng lung tung thì có hạ nhân đi vào báo:

- Lão gia, ngoài cửa có một phu nhân tự xưng họ Điền tới bái phỏng.

Hạ nhân đó rất nghi hoặc, hấn ở phủ lâu năm chưa bao giờ biết nữ nhân đó, hơn nữa đối phương là nữ nhân, sao lại một mình ra ngoài còn yêu cầu gặp lão gia nhà hấn, mà không phải phu nhân, tiểu thư trong phủ.

- Mau mau mời vào!

Hồ Khiếu Lâm hai mắt rực sáng, đích thân đi ra.

Được hạ nhân Hồ phủ dẫn đường, kiệu mềm của Điền Kinh Dao đu đưa đi qua đại môn Hồ phủ, vừa mới dừng lại, bên tai ả vang lên một tiếng cười tục tằn:

- Thành thủ phu nhân, Hồ mỗ đợi nơi này đã lâu.

Tiếp đó rèm kiệu bị vén lên, xuất hiện một khuôn mặt đen đúa.

412. Chương 418: Lửa Giận Ngộ Trời.

Nhìn bộ mặt xấu xí của Hồ Khiếu Lâm, Điền Kinh Dao đã cảm thấy ghê tởm, có điều Điền Cơ lệnh cho ả tới đây, ả không thể biểu lộ điều đó ra mặt, hơn nữa nếu thế nào cũng không tránh được phải cùng kẻ này chung chăn gối một lần, thì nhất định phải tận dùng nói để tranh thủ lợi ích lớn nhất.

Trương Thiếu Kiệt trước đó không lâu làm hỏng một chuyện lớn, sau này quay về khẳng định không còn được Điền Cơ trọng dụng, ả cần phải lôi kéo lấy lòng quan viên khác để giúp đỡ hấn.

- Hồ đại nhân ra tận đây đón tiếp làm kinh dao thấy hết sức vinh hạnh.

Điền Kinh Dao nhướn miệng cười, đang định nâng váy xuống kiệu, lại thấy Hồ Khiếu Lâm đưa tay tới, do dự một chút vịn tay hấn chậm rãi đi ra, lòng thầm chửi, giữa chốn đông người mà kẻ này to gan háo sắc như thế, đúng là một tên sắc quỷ đầu thai.

Hồ Khiếu Lâm bị nụ cười của Điền Kinh Dao làm chao đảo, nên mới vô thức đưa tay ra đỡ, thấy ả vịn tay mình đi xuống thật, mừng không sao tả xiết.

Đi vào đại sảnh, nha hoàn vừa dâng trà lên, Hồ Khiếu Lâm đã nóng lòng xua tay đuổi hết bọn chúng đi, ánh mắt cứ bất giác quét qua quét lại đôi ngực cao ngất của Điền Kinh Dao, nuốt nước bọt nói:

- Thành thủ phu nhân, nay Vương đại nhân bất hạnh bị kẻ gian ám sát qua đời, không biết phu nhân có tính toán gì không?

Điền Kinh Dao ngó ra, chẳng lẽ tên sắc quỷ này còn muốn nạp mình vào hậu viện hay sao?

- Nếu như phu nhân không chê, hạ quan nguyện ý ....

Có điều Hồ Khiếu Lâm mới nói được một nửa đã bị Điền Kinh Dao cắt ngang:

- Ui chao, thiếp thân ở trong phủ lâu ngày không ra ngoài, hôm nay mới đi một chút mà chân đã vừa đau vừa mỏi rồi.

Điền Kinh Dao chỉ thích mỹ nam tử tuần tú, sao có thể nhìn trúng hạng thô kệch như Hồ Khiếu Lâm, phải bồi tiếp hẳn một đêm đã thấy tởm lợm rồi. Hơn nữa buổi tối Vương Mông bị bắt, Vương phủ bị Vũ Lâm quân tra xét, Trương Thiếu Kiệt bất chấp hiểm nguy xông vào giết người, công ả chạy thoát, trái tim ả hoàn toàn trôi lên người Trương Thiếu Kiệt.

Nhưng hiện giờ tình thế không cho phép ả có hành động theo cảm tính, nên không thể để Hồ Khiếu Lâm nói ra, rồi phải lên tiếng cự tuyệt.

Điền Kinh Dao nói những lời này có ý dùng giọng mũi, còn cúi người xuống bóp bắp chân, Hồ Khiếu Lâm vốn bị ả làm chao đảo, nghe giọng đó càng ngứa ngáy, đi tới ngồi xuống, hai tay trực tiếp đưa ra nắm lấy chân Điền Kinh Dao nhẹ nhàng xoa bóp:

- Thành thử phu nhân người không khỏe, hãy để hạ quan xoa bóp cho.

Hồ Khiếu Lâm tay đầy vết chai sần, sức rất khỏe, Điền Kinh Dao hơi khó chịu, vẫn định thần nũng nịu nói:

- Vậy làm phiền Hồ đại nhân.

Điền Kinh Dao không từ chối, Hồ Khiếu Lâm càng lớn gan, đầu tiên bóp lên trên vài phần, bị ả đưa tay ngăn lại, nhưng không dứt khoát cho lắm, động tác ngăn cản của ả chẳng khác nào khiêu khích, Hồ Khiếu Lâm đưa tay cởi tú hoa hài của ả ra, Điền Kinh Dao cắn môi không nói gì cả.

Hơi thở Hồ Khiếu Lâm nặng nề, hai mắt đỏ rực, bàn tay vuốt ve khắp chân Điền Kinh Dao, lúc này tất cũng cởi ra rồi.

Điền Kinh Dao tuy trên ba mươi, nhưng ả xuất thân quan gia, chưa từng chịu khổ, ngay cả đi lại trong phủ cũng dùng kiệu mềm, hai chân nhỏ nhắn trơn bóng vô cùng, sờ vào cực thích.

- Phu nhân thật đẹp, chỉ đôi chân đôi đã hơn mấy bà nương của hạ quan cả trăm lần.

Hồ Khiếu Lâm liếm cái môi khô khốc, giọng khàn đặc:

Từ khi Trương Thiếu Kiệt nhận lệnh đi giết Đường Kính Chi, đã hai tháng rồi Điền Kinh Dao không nếm mùi nam nhân, mặc dù rất ghét tên Hồ Khiếu Lâm này, nhưng tên sắc quỷ đó đôi tay thô ráp cực kỳ điêu luyện, bất giác mông trên ghế vịn vẹo, mặt nổi áng hồng.

Xoa nắn chân Điền Kinh Dao một hồi, dục hỏa thiêu đốt ngùn ngụt không áp chế nổi nữa, ngược mắt lên nhìn Điền Kinh Dao thấy hai mắt ả mờ sương, đã bị mình làm cho xuân tình nhộn nhạo, liền được nước lắn tới, định hôn lên miệng ả.

Đôi môi ả cong cong đỏ hồng, mê người cực độ, ngay lúc Hồ Khiếu Lâm sắp thành công thì bên ngoài đột nhiên có người hét ha hét hải chạy vào báo:

- Tiểu thư, tiểu thư, Trương công tử về rồi.

Điền Kinh Dao tức thì tỉnh lại, vội dùng hai tay đẩy Hồ Khiếu Lâm sang một bên, người chạy vào chính là nha hoàn thiếp thân của ả, Tử Quyên.

Tử Quyên trán mồ hôi, thấy chủ tử chỉ mới lộ ra đôi chân, còn chưa bị Hồ Khiếu Lâm chiếm đoạt, thậm chí phào may mà mình tới kịp, nói vội:

- Tiểu thư, Trương công tử đang tìm người khắp nơi, lần này công tử về còn dẫn theo một vị khách quý, chúng ta mau về thôi.

Rồi vội vàng giúp Điền Kinh Dao đi hài vào.

Hồ Khiếu Lâm vốn thấy có người xông vào phá hỏng chuyện tốt của mình, lòng phẫn nộ, nhưng nghe nói Trương Thiếu Kiệt đã về thì thất kinh, dù hiện Trương Thiếu Kiệt giờ chỉ là tên trọng phạm bị triều đình

truy nã, nhưng ngày hôm đó Hoa Phương Thiên, tên thị vệ võ công cực cao của Điền Cơ bị Trương Thiếu Kiệt đánh bại, còn bị hấn tàn nhẫn chặt một bàn tay, Hồ Khiếu Lâm cũng chứng kiến, nên chỉ đành nhẫn nhịn, nhìn miếng thịt béo dăng tới tận miệng còn chạy mất.

- Tử Quyên, Thiếu Kiệt có biến ta rời phủ là tới đây không?

Bước một chân lên kiệu, Điền Kinh Dao khựng lại hỏi:

- Chuyện này ... nô tỳ không rõ.

Điền Kinh Dao không chậm trễ giục hạ nhân khiêng kiệu đi thật nhanh, tình dục bị Hồ Khiếu Lâm khơi lên đã dần tan đi, trong lòng lo lắng không thôi, sao đúng ngày hôm nay, nếu hấn biết mình tới Hồ phủ thì sao đây?

Trương Thiếu Kiệt không phải chỉ một lần nói, không cho ả được đụng vào bất kỳ nam nhân nào khác! Nếu không cho ả biết tay, nếu đánh mắng ả một trận cũng đành đi, ả chỉ sợ hấn ghét bỏ, không thêm để ý tới mình nữa.

Điền Kinh Dao không ngừng thúc dục, tay siết chặt khăn lụa, khăn trương cực độ.

Hồ Khiếu Lâm thấy Điền Kinh Dao nghe tới Trương Thiếu Kiệt liền vứt mình qua một bên, trước lúc đi ngay một câu khách khí cũng chẳng có, tay bóp lại kêu răng rắc, gân xanh gồ lên trên mặt, rít lên trong lòng :” Trương Thiếu Kiệt, bản quan thẻ không đội trời chung với ngươi!”

Điền Cơ và Minh Húc đợi trong phủ hồi lâu, nhận được câu trả lời là Trịnh Thắng đã tới quân doanh, không có ở trong phủ, Điền Cơ sợ Trịnh Thắng có ý thoái thác, gọi mật thám chuyên theo dõi Điền phủ tới, nghe nói Trịnh Thắng đúng là đã dẫn mấy chục hộ vệ rời thành mới đành thôi.

Quân doanh cách thành ba mươi dặm, mỗi ngày Trịnh Thắng đều sáng sớm tới đó, khi đến giờ đóng cổng thành mới về, Điền Cơ tính đợi tới mời Trịnh Thắng, sai nha hoàn dọn dẹp phòng cho đám Minh Húc nghỉ ngơi trước.

Trương Thiếu Kiệt tới tiểu viện của Điền Kinh Dao, thấy ả không có ở đó, trong lòng nổi lên dự cảm không lành, quả nhiên uy hiếp dọa dẫm, biết trong miệng đám nha hoàn Điền Kinh Dao phụng lệnh Điền Cơ tới phủ Hồ Khiếu Lâm làm khách, hấn tốt xấu gì cũng mấy tháng trời va chạm trong quan trường, cũng hiểu được Điền Cơ muốn lợi dụng cơ thể của Điền Kinh Dao lôi kéo thủ hạ.

Đáp án này làm mặt hấn đành lại, lửa giận ngợp trời, chỉ muốn sách kiếm đi giết Điền Cơ ngay lập tức.

Từ phủ Hồ Khiếu Lâm về Điền phủ không xa lắm, ước chừng một tuần hương Điền Kinh Dao vịn tay Tử Quyên trở về tiểu viện, vừa vào phòng, thấy ngay Trương Thiếu Kiệt mặt mày âm trầm đáng sợ ngồi trên ghế.

- Thiếu Kiệt, cuối cùng chàng đã về, thiếp thân nhớ ...

Điền Kinh Dao mới nói được một nửa Trương Thiếu Kiệt đã đứng bật dậy, hùng hổ xông tới vung tay tát một phát:

- Ồ tiện nhân, ngươi mà biết nhớ tới ta à? Ngươi chỉ muốn ta chết cho sớm đi thoải mái tìm nam nhân khác thỏa mãn nhục dục của ngươi.

Cái tát này của Trương Thiếu Kiệt dùng tới ba phần lực đảo, tát cho Điền Kinh Dao choáng váng, ngã lăn ra đất, khoe miệng cũng chảy máu tươi, nhưng ả cố nhịn đau, bỏ tới ôm lấy hai chân Trương Thiếu Kiệt:

- Thiếu Kiệt, trái tim thiếp thân chỉ thuộc về mình chàng, ngày nhớ đêm mong chàng sớm trở về, cùng chàng sum vầy, sao có thể mong chàng chết sớm được.

413. Chương 419: Quy Thuận Kẻ Mạnh Nhất.

Thấy cảnh này Từ Quyên biết ý ra ngoài, đồng thời đuổi hết nha hoàn khác đi.

- Thối lắm.

Trương Thiếu Kiệt muốn đánh, nhưng tay giờ lên không tát xuống được, chỉ mặt Điền Kinh Dao, run rẩy nói:

- Ta mới đi không lâu, con tiện nhân ngươi đã không chịu nổi cô đơn mò đi tìm nam nhân khác rồi, còn dám mặt dày nói ngày nhớ đêm mong, ngươi tưởng ta là thằng ngu hay sao?

- Thiếu Kiệt.

Điền Kinh Dao ngẩng đầu lên, nước mắt dàn dụa trên khuôn mặt xinh đẹp hấn dẫu tay bắt mắt:

- Từ khi chàng cứu thiếp thân khỏi Lạc thành, thiếp thân đã quyết định đời này chỉ theo một mình chàng, nếu chàng không tin, thiếp thân chết ngay đây cho chàng xem.

Thình lình ả đứng bật dậy, lao đầu vào tường.

Hành động của Điền Kinh Dao cực kỳ bất ngờ cực nhanh, không hề có chút làm bộ nào làm Trương Thiếu Kiệt kinh hoàng, triển khai khinh công mới khó khăn lắm giữ lấy được vạt áo, cứu ả một mạng:

- Tiện nhân, ngươi điên à?

Dù miệng mắng chửi, nhưng lòng hấn mềm xuống.

Điền Kinh Dao ôm lấy lưng Trương Thiếu Kiệt, khóc nức nở kể lể:

- Từ khi chàng đi, thiếp thân một mực ở trong tiểu viên, tới cửa không bước ra ngoài nửa bước, lo lắng trông ngóng, làm gì có tâm tư tìm nam nhân khác khoải lạc? Nếu chẳng phải hôm qua tên cầu tặc Điền Cơ ép thái quá, thiếp thân sao chịu tới phủ tên họ Hồ xấu xí đó.

Trương Thiếu Kiệt vùng mình, nhưng không thoát được hai tay ôm chặt như keo của Điền Kinh Dao.

- Thiếp Kiệt, thiếp thân biết, nhất định chàng chê thiếp thân không chết thủ tiết vì chàng phải không?

Điền Kinh Dao khóc rất thương tâm, nhìn Trương Thiếu Kiệt.

Trương Thiếu Kiệt quay đầu đi không đáp.

- Không phải là thiếp thân không dám, mà là thiếp thân không thể chết, chàng làm việc dưới tay Điền Cơ, trừ mấy nhân sĩ giang hồ thô lỗ thì ngay một bằng hữu có chút quyền lực cũng không có, chàng nói xem, nếu thiếp thân chết rồi, ai giúp được chàng nữa.

Điền Kinh Dao tủi thân nói:

- Hơn nữa, nếu chàng về nghe tin thiếp thân chết, nhất định sẽ nổi giận mất lý trí, đi giết Điền Cơ. Nhưng tên cầu tặc xảo trá đó thấy thiếp thân đã chết, sao chẳng tính được chuyện chàng báo thù, tới khi đó chàng chẳng những không giết được lão, còn mất mạng oan uổng.

Điền Kinh Dao nói có tình có lý, Trương Thiếu Kiệt không thể phản bác, có một điều hấn có thể khẳng định, nếu Điền Kinh Dao lấy cái chết thủ tiết vì hấn, hấn sẽ cầm Thanh Phong ba xích, đi lấy cái mạng chó của Điền Cơ.

*** Thanh Phong kiểm vốn đi một đôi.

Cắn chặt răng, Trương Thiếu Kiệt do dự một lúc cuối cùng vẫn không nhịn được, rít lên:

- Tiện nhân, nói, tên họ Hồ đã làm gì ngươi chưa?

- Chưa!

Điền Kinh Dao lắc đầu:

- Thiếp thân nhận lệnh, cố ý tìm cách trì hoãn rất lâu, vừa tới Hồ phủ ngồi xuống thì Tử Quyên đã tới báo chàng về.

- Thật không?

Hai mắt Trương Thiếu Kiệt nhìn thẳng vào mắt Điền Kinh Dao.

Điền Kinh Dao không né tránh, ủy khuất gật đầu:

- Thật mà.

Sắc mặt Trương Thiếu Kiệt dần ra một chút, Điền Kinh Dao vội vàng buông tay, đỡ hần ngồi xuống, rót chén trà lấy lòng:

- Thiếu Kiệt, chàng là đại trượng phu, đừng giận tiểu nữ tử mà, sau này chàng muốn gì thiếp cũng chiều.

- Như thế còn được.

Trương Thiếu Kiệt thuận thế xuống thang, nói thực lần này hần không hoàn thành nhiệm vụ, hại Điền Kinh Dao phải sống khó khăn, trong lòng cũng tự trách bản thân không bảo vệ được nữ nhân của mình, mặt hiện vẻ hung tợn:

- Cầu tặc Điền Cơ đó thật đáng hận, ta không làm việc cho lão khốn đó nữa, nàng nói xem liệu ta có nên đi tìm tiểu vương gia bày tỏ trung thành không?

Điền Kinh Dao cả kinh, vội nói:

- Không được.

Trương Thiếu Kiệt không vui:

- Vì sao? Tiểu vương gia là người thuộc long tộc, thế lực hơn tên cầu tặc rất nhiều, hơn nữa nếu sau này cả hai bọn họ cùng dấy binh tạp phản, tương lai hoàng đế cũng do Phúc Thọ vương làm, ta bỏ Điền Cơ, quy thuận tiểu vương gia có gì không tốt?

- Thiếu Kiệt, hiện nay Điền Cơ và tiểu vương gia sở dĩ coi trọng chàng, khách khí với chàng là vì hai nhà còn chưa quen thuộc, muốn thông qua chàng liên hệ đôi bên mà thôi, nhưng nếu chàng bỏ Điền Cơ, quy thuận tiểu vương gia thì chàng không còn cái ưu thế đó nữa.

Trương thiếu Kiệt không cãi được, cầm chén trà uống ực một cái, hậm hực nói:

- Vậy theo ý nàng ta phải theo tên cầu tặc cả đời à?

- Đương nhiên không phải!

Điền Kinh Dao chưa bao giờ có thiện cảm với Điền Cơ, phải gả cho Vương Mông là vì phụ mẫu của ả chỉ là một phú thương, không có năng lực đối kháng với Điền Cơ, nhưng hiện giờ ả có cơ hội tốt như thế tất nhiên muốn sớm ngày thoát khỏi tầm khống chế của lão:

- Phúc Thọ vương và Điền Cơ liên hợp, nếu thành công thì phe được lợi nhất và Phúc Thọ vương, cho nên tất nhiên chúng ta sẽ quy thuận họ để được lợi ích lớn nhất. Thiếp thân sở dĩ ngăn cản chàng là vì hiện còn chưa tới lúc, người nắm quyền ghét nhất kẻ phản bội! Giờ chàng đi quy thuận, người ta không coi trọng, mà còn khinh bỉ chàng, cùng lắm cho cái chức nhàn thôi.

- Vậy thì phải đợi tới khi nào, nếu muốn quá chỉ e lỡ mất cơ hội.

Trương Thiếu Kiệt rất nghe ả, nên thực lòng hỏi:

- Hiện giờ có thể rồi, nhưng chàng chỉ ngầm giúp tiểu viên gia thôi, ví như có thể khéo léo tiết lộ thông tin về Điền Cơ, để hần ý thức được chàng có lợi với hần, đợi hần lên tiếng chiêu mộ chàng trước mới được. Còn muốn bày tỏ trung thành, ít nhất phải đợi tới Hải Châu một chuyến, tìm hiểu xem trong số con cái của Phúc Thọ vương, ai có bản lĩnh cao nhất, có khả năng kế thừa tước vị của Phúc Thọ vương mới được.

- Ừ, nàng nói phải làm, muốn quy thuận phải quy thuận kẻ có thực lực mạnh nhất, vẫn là nàng suy nghĩ chu đáo.

Trương Thiếu Kiệt gật đầu như gà mổ thóc:

- Người ta suy tính cho chàng tất nhiên phải tính sao cho vẹn toàn rồi.

Điền Kinh Dao thở thê:

- Còn đau không?

Trương Thiếu Kiệt đưa tay vuốt ve gò má Điền Kinh Dao, lòng đau xót, vừa rồi quá lỗ mãng:

Điền Kinh Dao nắm tay hắn, áp lên má, cười khê:

- Di mầu không đau.

Hai chữ này đúng là tử huyết của Trương Thiếu Kiệt, hắn bất chấp giờ là giữa trưa, bế xốc Điền Kinh Dao vào trong phòng ...

oOo

~ Sau khi tiếp Trịnh Kiếm Thu, Đường Kính Chi nấp vào tiểu viện bí mật, ăn trưa xong, Ngọc Nhi đi thăm dò tin tức, y nhân nhà không có việc gì làm nằm khoèo ngủ trưa, bất chợt có tiếng mở cửa khê.

Đường Kính Chi rất cảnh giác, ngồi bật dậy, tay rút cương châm:

- Ai?

Một thiếu nữ vóc dáng yếu điệu mang khăn che mặt đi vào:

- Tỷ phu đừng sợ, là muội nè.

Nhìn thấy Hồ Phụng Kiều, Đường Kính Chi thở phào:

- Đang ban ngày, sao muội tới tìm ta?

Trước kia vì tránh gặp mặt Ngọc Nhi, nàng thường nhân lúc đêm khuya tới tìm, cho nên Đường Kính Chi mới hỏi như vậy.

- Tỷ phu, người ta còn là hoàng hoa khuê nữ đó, không tới tìm tỷ phu ban ngày, chẳng lẽ ...

Hồ Phụng Kiều dậm chân phụng phịu, làm hai cái bánh bao tròn trịa rung rinh, đôi mắt đẹp ném cho y một ánh mắt ai oán ...

- Không, không, ý ta không phải như thế ...

Đường Kính Chi không dám nhìn nàng, con yêu tinh này có sức sát thương với nam nhân quá lớn:

Hồ Phụng Kiều thấy Đường Kính Chi đỏ mặt luống cuống như tiểu tức phụ thì che miệng cười ngật ngoẻo.

Đường Kính Chi thừa biết cô nàng này lúc này cố ý trêu mình, y định trừng mắt lên nhìn nàng, nhưng ma xui quỷ khiến nào mắt chiếu đúng ngực nàng.

Bị ánh mắt hau háu của y chiếu vào ngực Hồ Phụng Kiều cũng chẳng ngại, có điều thu lại tiếng cười đi tới ngồi xuống:

- Tỷ phủ, Phụng Kiều sợ dĩ phải tới đây gấp là muốn nói cho huynh một chuyện.

- Ồ, có chuyện gì vậy ?

Đường Kính Chi ngồi thẳng dậy, mặt trở nên nghiêm túc.

414. Chương 420: Chỉ Là Tốt Thí.

- Thứ nhất, cách đây không lâu, Trương Thiếu Kiệt và Minh Húc dẫn mấy chục thuộc hạ đã tới Kiên Thành.

Hồ Phụng Kiều gặp ngón tay nói :

Đường Kính Chi sắc mặt đại biến, tình huống xấu nhất y dự kiến đã diễn ra.

- Thứ hai, sáng sớm ngày hôm nay Trịnh Thắng tới quân doanh, sau đó có một đội ngũ lấy danh nghĩa thao luyện thực chiến, đã lặng lẽ tới gần Kiên Thành.

Tin tức này hiện không có nhiều ý nghĩa, nó chỉ chứng tỏ Trịnh gia trước khi biết Phúc Thọ vương muốn tham gia tạo phản đã hoàn toàn muốn đứng về phía triều đình.

- Thứ ba, mấy ngày trước hơn một nghìn hai trăm Vũ Lâm quân đi theo khâm sai đột nhiên biến mất quá nửa.

Đường Kính Chi nhíu mày, những người này rốt cuộc đi đâu.

Nói xong ba chuyện, Hồ Phụng Kiều tự rót trà uống, đôi mắt thi thoảng lại liếc nhìn Đường Kính Chi nhíu mày trầm tư.

Suy nghĩ hồi lâu, Đường Kính Chi hỏi điều y quan tâm nhất:

- Phụng Kiều, muội biết những Vũ Lâm quân này đi đâu không?

Lấy ra một chiếc khăn lụa lau khóe miệng, Hồ Phụng Kiều thản nhiên nói ra hai chữ:

- Kiên Thành.

- Hả, vì sao, Tô Bác có ý gì? Không đúng, phải là hai công công kia có ý gì mới đúng?

Hồ Phụng Kiều không trả lời mà tiếp tục nói những lời làm người ta chần kinh:

- Muội còn muốn nói với tỷ phu tin nữa, trừ huynh ra, còn có một đội nhân mã từ kinh sư chia nhỏ theo nhiều đường tới nơi này, người cầm đầu tên Tiêu Kiến.

Tới lúc này rồi Đường Kính Chi sao chẳng thấu triệt, mặt trầm giọng:

- Đương nhiên hoàng thượng muốn cẩn thận nên phái hai lộ nhân mã xử lý chuyện Lưu Châu.

- Sai!

Hồ Phụng Kiều đặt chén trà xuống, cười lạnh:

- Tỷ phu thân mến, đoán ra rồi sao phải nói lời dối lòng như vậy, không phải hai, chỉ một thôi, trong mắt người ta huynh chẳng qua là con tốt thí.

Bị Hồ Phụng Kiều nói thẳng ra, làm mặt Đường Kính Chi càng thêm âm trầm, y vốn chỉ là một tên cử nhân, một nhân vật nhỏ nhoi không là gì, hoàng đế và hoàng thái hậu sao có thể yên tâm giao chuyện trọng đại như thế cho y xử lý? Y có chuẩn bị tinh thần trước cho những chuyện thế này.

Có điều y phải tự mình đi vào chốn nguy hiểm, vất óc bày mưu tính kế, cuối cùng người ta vẫn không coi ra cái gì, trong lòng Đường Kính Chi đột nhiên trào dâng lửa giận ngàn ngút.

Người xưa nói đế vương là kẻ vô tình nhất, hiện giờ Đường Kính Chi đã cảm nhận được điều này rồi, trong mắt họ thiên hạ bách tính chỉ là những quân cờ, điểm khác biệt là quân cờ hữu dụng thì dùng, vô dụng thì vứt bỏ.

Tới giờ hoàng đế và hoàng thái hậu vẫn không hề có ý biết sự thực, xem ra coi y thành quân cờ có hay không cũng được, thậm chí là lợi dụng y để thu hút sự chú ý của những kẻ kia.

Nhận thức rõ được vị trí của mình trong bàn cờ này, Đường Kính Chi vừa phẫn nộ, nhưng thoáng cái tâm nhìn trở nên thông suốt, chẳng trách hôm đó Tiêu Kiến biết trước bày tiệc khoản đãi mình, còn chủ động đưa ra thiện chí như thế:

- Tiêu Kiến mới là nhân vật chính trong lần nam hạ trừ khử Điền Cơ, còn ta chỉ là tiên phong đi trước thăm dò lập trường của Trịnh Thắng! Giang Cảnh là thủ hạ của Tiêu Kiến, như vậy nhất cử nhất động bên này có liên quan tới Trịnh gia đều đã truyền về đó.

Quan hệ hai bên đã là lợi dụng nhau như vậy thì sau này y có làm gì cũng không thẹn với lương tâm.

- Hi hi, tỷ phụ, xem ra huynh còn chưa ngốc tới hết thuốc chữa đâu.

Hồ Phụng Kiều cười khanh khách:

- Còn nữa, nói tiếp đi.

Đường Kính Chi đứng bật dậy:

- Hôm nay Trương Thiếu Kiệt và Minh Húc đột nhiên tới Kiên Thành, muội nói xem tên Tiêu Kiến vì tránh khả năng Trịnh Thắng ngả theo phía Phúc Thọ vương mà đánh liều ra tay trước không?

- Nô gia cũng chính vì nghĩ tới điểm này cho nên giữa ban ngày ban mặt mới phải tới tìm oan gia chàng đó.

Hồ Phụng Kiều không nhéo lườm y một cái quấy rầy:

Đường Kính Chi dở khóc dở cười, lúc này rồi mà cô nàng còn cười được.

Tình hình hiện giờ là nếu như Tiêu Kiến không nhanh chóng ra tay, rất có khả năng Trịnh Thắng không đứng về phía triều đình, nhưng nếu ra tay chỉ dựa vào lực lượng của hắn, e khó mà hạ nổi Điền Cơ, vì dù sao trà trộn vào thành dù kín đáo đến đâu cũng rất hạn chế, nếu nghìn người vào thành, dù chia nhỏ che dấu kỹ lưỡng thế nào cũng khó che giấu được Điền Cơ.

Cùng lắm chỉ có vài trăm người người.

Điền Cơ đã có chuẩn bị, hiện theo tìm hiểu thì có tổng cộng ba thế lực, thứ nhất là mấy nghìn tư binh mà lão bí mật chiêu mộ nuôi dưỡng ngoài thành.

Thứ hai, ba nghìn quân sĩ thủ bị Kiên Thành.

Thứ ba mấy trăm thân binh dùng cung tiễn và trường thương và gia nô hộ vệ.

Nếu Tiêu Kiến ra tay, khẳng định là xông thẳng vào thành bắt đầu xỏ Điền Cơ, như thế tạm thời không quan tâm tới mấy nghìn tư binh, thủ quân Kiên Thành thì không thể nhanh chóng tụ tập được, vả lại còn phải giữ cổng thành, như vậy chủ yếu phải đối đầu với tiểu quân đội trong Điền phủ.

Một nghìn đấu với mấy trăm, người ta còn chiếm địa lợi, dù Vũ Lâm quân có thân thủ cao cường, khó mà làm gì nổi trong thời gian ngắn.

- Phụng Kiều, muội nói xem khả năng Tiêu Kiến ra tay có lớn không?

- Tỷ phụ, trong lòng huynh có đáp án rồi, cần gì phải hỏi muội nữa à?

Đúng thế Đường Kính Chi đã có đáp án, chỉ muốn xác nhận thêm thôi.

Khả năng là rất lớn.

Hiện giờ tình cảnh của Trịnh gia rất chơi vơi, Trịnh Thắng không thể không nghi ngờ dụng ý của hoàng đế, Phúc Thọ vương có thừa điều kiện đủ làm Trịnh gia động lòng, bọn chúng đã có quân, có tiền, giờ thêm Phúc Thọ vương, tức có danh nghĩa, khi đó phương nam đại loạn, khi ấy Tiêu Kiến vì không hoàn thành nhiệm vụ sẽ chỉ còn một con đường chết.

Không động thủ thì chết, động thủ còn có đường sống, Tiêu Kiến tất nhiên lựa chọn cái thứ hai.

- Phụng Kiều, muội cũng biết ân oán giữa Đường gia và Điền gia rồi, nếu bọn chúng liên hợp tạo phản, Đường gia khẳng định gặp tai vạ, dù lần này hoàng đế và hoàng thái hậu bất nhân, nhưng ta vẫn phải nỗ lực hết sức giúp Tiêu Kiến hạ Điền Cơ.

Hồ Phụng Kiều không đáp, chỉ lặng lẽ gật đầu.

- Giờ ta muốn biết, trong tay muội rốt cuộc có thực lực lớn cỡ nào, lần bắt Điền Cơ này muội có thể làm gì? Chuyện này liên quan tới tính mạng hàng trăm người của Đường gia, mong muội cho biết.

Đường Kính Chi nghiêm túc chấp tay thi lễ, Phúc Thọ vương nằm ở sát biên giới với Lạc Na rồi, Đường gia muốn lui về phương nam tránh Điền Cơ cũng không được nữa.

- Tất nhiên rồi, trên đời này muội chỉ còn một người thân đã gả vào Đường phủ, mặc dù tỷ ấy rất đáng ghét, chẳng coi người ta ra gì, nhưng muội có thể trơ mắt nhìn tỷ ấy chết sao?

Hồ Phụng Kiều thu lại nụ cười bất cần đời, nói:

- Thực tình mà nói, không có muội giúp đỡ, tỉ lệ thành công của bọn huynh không tới một thành, đám hộ vệ trong Điền phủ đều được lựa chọn tỉ mỉ! Không những võ công cao cường còn giỏi liên thủ, quân trận, kẻ nào cũng thiện chiến, nếu không có nhân số hơn chúng gấp bội thì khó tiêu diệt nổi trong thời gian ngắn. Mà nếu kéo dài để đám quân sĩ thủ thành tụ lại bao vây xem như xong.

Điều này Đường Kính Chi hiểu, gật gù không nói.

- Có điều có muội giúp, nếu không có gì bất ngờ thì bọn huynh nắm cả mười phần.

- Hả?

Đường Kính Chi thốt lên, y vốn tưởng nắm chắc trên 5 thành là đủ rồi.

- Sao, tỷ phu không tin à?

Hồ Phụng Kiều nũng nịu:

- Không, ta tin chứ!

Đường Kính Chi trả lời không thực lòng:

Hồ Phụng Kiều cười khanh khách, nói ra quân bài tẩy của mình:

- Tỷ phu, muội kiếm tiền bằng cái nghề này, không những cần sát thủ có võ công cao cường, còn phải dựa vào nguồn tin tức linh thông. Nếu không cầm tiền của người ta rồi, mà ngay cả mục tiêu trốn chỗ nào cũng chẳng biết thì chẳng phải thành trò cười à? Còn về nguồn tin, trừ bố trí tai mắt trong giang hồ còn gài thám tử vào cả quan phủ, quân đội ....

Nói tới đó háy mắt với Đường Kính Chi:

- Còn cả các phú thương nữa.

415. Chương 422: Đoạt Cổng.

Y đã tới đây tức là hiểu hết mọi chuyện rồi, chẳng cần giả dối thăm dò hay che giấu gì, Tiêu Kiến thừa nhận luôn:

- Đúng vậy, cha gia được tin Minh Húc đã tới Kiên Thành, nếu không ra tay ngay, chỉ e những kẻ đang ngóng chiều gió sẽ ngã về phía bọn chúng hết.

- Tiêu công công quả nhiên sáng khoái, không dám giấu, lần này Lâm mỗ tới là muốn hỗ trợ công công một tay.

Đường Kính Chi đem phương án thương lượng với Hồ Phụng Kiều nói ra:

Vì thời gian gấp gáp, ngoài làm liều không còn cách nào khác, Tiêu Kiến đang vắt óc tính cách làm sao đảm bảo nhiệm vụ lần này thắng lợi, đứng bật dậy đi lại mấy vòng, đột ngột chấp tay thi lễ:

- Đường công tử đúng là cơn mưa giải hạn đúng lúc của cha gia, có công tử giúp sức còn lo gì đại sự không thành, đợi về kinh, cha gia nhất định không quên báo công đầu của công tử với hoàng thái hậu.

Quả nhiên là thế, Đường Kính Chi vốn không tin hoàng đế có tâm cơ thủ đoạn thế này.

Mặt trời ngả về phía tây, thời gian đã sắp tới giờ đóng cửa thành, phía cổng thành bắc có mười mấy cỗ xe ngựa chở quan tài lọc cọc đi vào, bên cạnh mỗi cỗ xe có năm sáu tráng hán đi cùng.

- Đầu mục, sao tiểu nhân thấy không bình thường lắm.

Một tên quân sĩ đi tới cạnh tên đội trưởng nói:

- Có cái gì bất thường, bớt quân chuyện bao đồng đi, rút tiền vào túi về nhà cho sớm, người thích quản chuyện thiên hạ hay nghe bà nương người chửi vì cái lương tháng còi cọc của người. Mau quát bọn chúng vào thành cho nhanh, chúng ta còn đóng cửa.

Đội trưởng trông coi cổng thành lạnh lùng nói:

- Vâng.

Tên quân sĩ thấy đội trưởng nổi giận không dám thừa lời nữa, đi ra cổng thành quát tháo:

- Này, mấy cái xe ngựa kia, đi mau lên, sắp tới giờ đóng cửa rồi.

- Biết rồi quan gia.

Đám mã phu đáp lời, quát roi lên lưng ngựa, thúc bọn chúng đi nhanh hơn.

- Tiểu Tam, người thúc dục gấp thế làm gì, muốn về sớm ngủ với bà nương lẳng lơ của người à?

Một tên quân sĩ đứng trên tường thành cười hô hố nói vọng xuống.

- Ha ha ha, khả năng này cao nha, nghe nói tức phụ của Tiểu Tam là đoá hoa có tiếng của Tiểu Lý trang, từ khi có bà nương đó, Tiểu Tam đội lên đầu, không dám ra khỏi nhà nữa bước.

Tên khác phụ họa.

Tiểu Tam bị đám kia trêu ghẹo tức tối nói:

- Đánh rầm, lão tử đường đường đại trượng phu mình cao tám thước, có gì không dám, đi, hôm nay ta mời các người tới thanh lâu uống rượu.

- Này, chính người nói đấy nhá.

- Nói không giữ lời là chó con.

Đám quân sĩ đang láo nháo đùa giỡn thì đội xe ngựa kia tới gần, mấy tên quân sĩ cầm trường thương đi tới kiểm tra, chẳng biết vì sao lại xảy ra va chạm, hai bên xô đẩy chửi bới nhau, làm thu hút hơn 20 tên quân sĩ gác cổng thành tới, rồi đám tráng hán đi bên cạnh xe đột nhiên rút cương đao giấu dưới xe xông tới.

- Á.

- Các người là ai?

Đám quân sĩ thủ thành không kịp phản ứng, tức thì bị chém chết non nửa, đám còn tuy hoàn hồn trở lại, nhưng cầm trường thương, người ta lại dùng vũ khí cận thân, lập tức thành vong hồn dưới đao, kẻ thông minh thì ném vũ khí bỏ chạy, có điều bị cương đao phóng xuyên qua ngực mà chết.

- Không xong rồi, có loạn tặc xông vào thành.

Tên đội trưởng hét lớn, mau chóng leo lên tường thành, trên đó có hơn ba mươi cung tiễn thủ, đang luống cuống giương cung lắp tên bắn xuống.

Nhưng đám tráng hán dưới kia đã mở nắp quan tài, lấy lá chắn bên trong ra che chắn, không ai bị thương, sau đó chia hai hướng đánh lên cổng thành.

Cổng thành một khi bị tập kích sẽ đốt lửa cảnh báo, có điều ba tên quân sĩ đi tới đồng lửa còn chưa kịp đốt đã bị tên đột trưởng, vung đao chém liền ba phát, ba cái đầu rụng xuống vẫn tròn mắt không sao tin nổi.

Giết ba tên quân sĩ định đốt lửa cảnh báo rồi, tên đội trưởng cầm cung tên, quần vải tẩm dầu đốt rồi bắn ra ngoài thành, tránh bị quân sĩ ở các cổng thành khác phát hiện, cho nên bắn không cao, nhưng lúc này trời đã tối, những người nấp trong khu rừng gần đó vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Thấy tín hiệu báo thuận lợi, hơn nghìn Vũ Lâm quân lên ngựa, phóng hết tốc lực về phía cổng thành.

Mặt đất như cái trống bị dùi lớn gõ lên, ầm ầm ung chuyển, chẳng mấy chốc bọn họ đã phóng tới trước cổng thành, song không dừng lại mà hướng thẳng tới phía Điền phủ.

Cùng lúc cổng thành động thủ, Đường Kính Chi và Tiêu Kiến cũng có hành động.

Hai người ai nấy tự dẫn người của mình hướng về tiền môn và hậu môn của Điền phủ, vì thủ hạ của Hồ Phụng Kiều là đội trưởng gác tiền môn, cho nên nơi này giao cho Đường Kính Chi, phải nhanh chóng chiếm được cửa cho Vũ Lâm quân xông vào chém giết.

Lý Thanh hôm nay giống như thường ngày, dẫn hơn ba mươi người thủ vệ cổng Điền phủ, trời sắp tối, hắn nói:

- Triệu Ngũ, buổi tối trời lạnh, ta bảo nhà bếp chuẩn bị cho mọi người mấy vò rượu để sau cửa ấy, người mang ra đây, các huynh đệ làm một chén cho ấm bụng. Tối nay Trịnh tướng quân tới làm khách đây, uống xong rồi thì uốn thẳng lưng lên, lấy tinh thần một chút, đừng để người ta xem thường.

- Được rồi.

Một hộ vệ trung niên đang đứng co ro trong gió lạnh, nghe vậy mừng húm, đang là mùa đông, dù Kiên Thành nằm lệch về phía nam, lại có Phụng Hoàng sơn che chắn, song buổi tối đứng phơi mặt ngoài cửa vẫn rất lạnh, liền chạy vào trong phủ, thấy mấy vò rượu để sẵn, hơn hờ bê ra.

Đám hộ vệ khác nghe nói có rượu uống phấn chấn hẳn lên, một hộ vệ trẻ vỗ ngực nói:

- Lý đầu lĩnh, chúng ta đều là người được chọn từ trong ngàn quân sĩ ra, dù quân chính quy chắc gì đã hơn được, lát nữa Trịnh tướng quân tới sẽ phải gật đầu tán thưởng.

- Bớt khoác lác đi, uống xong rồi về vị trí.

Lý Thanh lấy một túi rượu trong lòng ra, mở nắp tu ừng ực.

Hộ vệ trông cửa không được uống rượu, càng chẳng nói tới mang túi rượu bên người, nhưng ở đây Lý Thanh địa vị cao nhất, không ai dám nói gì hắn.

Triệu Ngũ bê vò rượu ra, định mời Lý Thanh chén đầu, nhưng thấy Lý Thanh có rượu mang trên người, nghĩ hẳn nhất định uống rượu ngon, không thèm thứ rượu này, nên làm một ngụm trước, rượu vào bụng, hơi ấm bốc lên, người dễ chịu hẳn.

Tiếp đó đám còn lại cũng luôn phiên nhau uống.

Chỉ có ba tên không thích rượu là ở nguyên vị trí, đám còn lại chẳng ít thì nhiều cũng làm vài ngụm, Lý Thanh nhìn ba tên hộ vệ kia, chậm rãi đi tới.

- Í, có động đất à?

Triệu Ngũ là tên mê rượu, đợi mọi người uống hết, lại rót cho mình chén nữa, nhưng nương ánh trăng chiếu xuống, thấy rượu trong chén, xuất hiện vòng sóng lan tỏa, ngạc nhiên nói:

- Hô hô, được mấy chén mà đã say rồi?

- Không, có gì đó không ổn rồi.

Có tên mẫn cảm hơn, nhíu mày tập trung lắng nghe.

Chẳng bao lâu bọn chúng nghe thấy phía hậu môn có tiếng chém giết, tất cả kinh hãi nhìn về phía Lý Thanh, Lý Thanh rút cương đao quát:

- Định tập kích, mọi người xếp hàng bảo vệ cổng.

- Vâng.

Hơn ba mươi hộ vệ lập tức tụ lại thành trận hình, nhưng khi bọn chúng nhìn thấy hơn trăm hắc y nhân cầm đao xông tới thì đột nhiên chóng mặt hoa mắt, tứ chi mềm nhũn rồi tên nọ nổi tên kia ngã xuống bình bịch.

Cùng lúc đó Lý Thanh đứng sau ba tên binh sĩ không uống rượu, xoẹt xoẹt xoẹt, máu tươi tung tóe, mang theo vài vong hồn.

- Tỷ phu, Lý Thanh thành công rồi, chúng ta nhanh lên, đừng để bọn chúng đoạt lại cổng.

Thấy thủ hạ của mình đã thành công, Hồ Phụng Kiều quát lên, đột nhiên tăng tốc, đẩy mấy chục thủ hạ như những bóng ma lướt tới cổng.

Vì Đường Kính Chi võ công không có, nên Ngọc Nhi không tới chém giết, giao ám vệ cho Đường Uy và Thành Khoanh chỉ huy.

416. Chương 423 : Phá Vây.

Lúc này phía hậu môn Điện phủ tiếng chém giết vang trời làm đám Điện Cơ cả kinh, hộ vệ trong phủ vội vàng cầm lấy vũ khí, tập kết lại một chỗ, bọn chúng tuy có chút hoảng loạn khẩn trương, nhưng không bỏ chạy tán loạn.

Mấy tên đầu lĩnh hộ vệ tức tốc trao đổi, phân chia ra dẫn thủ hạ của mình đi.

Hơn trăm thủ hạ của Tiêu công công đều là người lựa chọn kỹ càng, tuy không có nội ứng như của Điện Kính Chi, bị cung tiễn thủ bắn bị thương không ít, nhưng thuận lợi chiếm cứ được hậu môn Điện phủ, có điều sau khi đám hộ vệ liên tiếp tăng viện, áp lực trở nên rất lớn.

Bên phía Đường Kính Chi đoạt được cửa rồi không lỗ mắng xông vào, ám vệ lên tường thành, dùng mai hoa tự tiện tiêu diệt đám viện binh, vì phía cửa trước không có tiếng đánh nhanh, cho nên hộ vệ Điện phủ không nghĩ nơi này bị thất thủ, vừa vào tầm bắn, tức thì hạ gục cả mảng, bọn chúng phải lùi lại tổ chức người cầm lá chắn, từ từ ép về phía cửa.

Nhưng không còn kịp nữa, tiếng vó ngựa sầm sập như mưa rào truyền tới, mấy trăm Vũ Lâm quân tay cầm trường thương, mình mặc khôi giáp đã tới.

- Giết!

Người đi đầu Vũ Lâm quân là một viên mãnh tướng, rút cương, điều khiển tuấn mã tung mình đạp thẳng hai chân trước vào đội ngũ hộ vệ cầm lá chắn. Ở thời kỳ chiến tranh lạnh này, những mãnh tướng đi đầu là cực kỳ quan trọng, vì chỉ có binh sĩ đi trên cùng thuận lợi phá được đội ngũ kẻ địch, sĩ khí quân sĩ phía sau mới dâng lên tiếp tục dẫn đội hình tiến tới.

Đừng coi thường mãnh tướng chỉ có chọc thủng một lỗ nhỏ trên đội hình, vì tướng sĩ đằng sau gia nhập, cái lỗ nhỏ đó sẽ ngày càng lớn.

- Tiểu vương gia, chúng ta phá vây thôi.

Man Ngưu tập trung mấy chục người, chuẩn bị sẵn sàng chạy thoát thân:

Minh Húc quanh năm sống trong quân doanh, tiếng vó ngựa làm rung đất thì hẳn nghe một cái là nhận ra ngay, cả viên hỏ tướng bên cạnh hắn cũng sớm nhận ra được điều bất thường, lập tức triệu tập đám thuộc hạ lại.

Vốn trong tay hắn có hơn hai trăm người, nhưng sợ Điền Cơ nghi ngờ, nên mới để lại một bộ phận ở ngoài thành.

- Man Ngưu, người đoán binh mã tập kích có phải là Trịnh phủ không?

Gọn gàng tung mình lên ngựa, Minh Húc hỏi:

- Hắn là thế, ở Lưu Châu còn có ai dám tập kích phủ của Điền Cơ nữa.

Minh Húc lại lắc đầu, không hiểu hắn nghĩ gì.

- Tiểu vương gia, chúng ta rút nhanh thôi, nếu không đợi đại quân của Trịnh thắng tới nơi e không kịp mất.

Một hộ vệ đứng bên cạnh Minh Húc sốt ruột nói:

Minh Húc vẫn ung dung, nghe ngóng:

- Người thấy nên đột vây từ phía trước hay phía sau?

- Phía sau la hét lớn như vậy, chiến đấu ắt kịch liệt, thuộc hạ cho rằng chúng ta nên phá vây ở phía trước.

Thoảng trầm ngâm Minh Húc quay đầu ngựa hướng về phía sau:

- Nhầm rồi, phía sau chiến đấu kịch liệt, chứng tỏ hai bên thế lực cân bằng, phía trước động tĩnh nhỏ, có nghĩa là đối phương đã chiếm ưu thế tuyệt đối, chúng ta đi hướng đó chỉ có đi không có về.

Đám hộ vệ xung quanh tin phục hắn như thần minh, đồng thanh hô:

- Vương gia anh minh.

- Vương gia cứu mạng.

Minh Húc đang định ra lệnh đột vây thì trong phòng một nữ tử y phục xộc xệch, tóc tai rối bời ôm bọc hành lý chạy ra.

Đó là tiểu thiếp trẻ trung xinh đẹp nhất của Điền Cơ, được lão phái tới hầu hạ lấy lòng Minh Húc, Minh Húc vội vậy tay gọi:

- Nhanh tới đây, đi cùng bản vương.

- Vâng, đa tạ vương gia.

Nữ tử đó thấy Minh Húc tuấn tú hơn người, lại là vương gia, hơn Điền Cơ không biết bao nhiêu mà kể, vốn định lấy lòng hắn xin đi theo, giờ nghe có người tấn công Điền phủ, đại nạn đổ xuống đầu, không chạy đợi bao giờ?

Trước khi đi ả còn không quên vơ vét đồ vàng bạc mang theo.

Thấy Minh Húc đồng ý mang mình theo, ả mừng rỡ chạy tới, được Minh Húc kéo lên lưng ngựa.

- Man Ngưu, mở đường đi.

Đợi nữ tử kia ngồi vững, Minh Húc quát:

- Vâng!

Man Ngưu gầm lên, vung tay về phía trước:

- Giết, chúng ta xem kẻ nào can nổi tinh binh Hải Châu.

Đám hộ vệ hò reo, bảo vệ Minh Húc ở giữa, phóng tới cửa sau Điền phủ, khí thế ngút trời.

Vì Tiêu Kiến lấy cứng chọi cứng, cho nên gây ra động tĩnh lớn, thu hút càng nhiều hộ vệ Điền phủ đổ về phía đó, nên dù thêm 500 Vũ Lâm quân tới nơi, hộ vệ Điền phủ dựa vào chỗ hiểm yếu chống cự, vẫn chưa thất thế.

“Bùng” dưới bầu trời thanh thanh, đột nhiên có mấy quầng lửa bắn lên trời nổ bùng ra ánh sáng màu da cam, trông xa xa như những đóa hoa lớn nhỏ.

Một xướng vệ cảnh Tiêu Kiến thốt lên:

- Pháo truyền tin, công công chúng gọi quân ngoài trời tới đó.

Tình cảnh này làm Tiêu Kiến đứng ở hậu phương nóng ruột vô cùng, không ngừng thúc dục binh sĩ xông tới, nhưng hậu môn Điền phủ không gian nhỏ hẹp, căn bản không phát huy được ưu thế đông người, ở vào thế giằng co, hai bên đều có thương vong.

Nghĩ tới đằng sau lưng còn có hơn ba nghìn quân thủ thành cùng mấy nghìn tư binh, Tiêu Kiến càng lúc càng nóng ruột.

- Tiêu công công, thời gian eo hẹp, chúng ta mau chóng dùng lửa đốt thôi.

Một tên đứng bên cạnh Tiêu Kiến chỉ huy nhiều người cầm túi dầu lớn đi đến nhấc.

Tiêu Kiến nghe vậy vỗ đùi, vừa rồi quá nóng lòng, quên bég mất dùng hỏa công:

- Đốt, mau lên, đốt chết đám phản tặc này.

Đám người kia nhận lệnh mở túi ném vào trong Điền phủ, cồng sau cả đám đông đang chen lấn chém giết, không tránh được, mới đầu tất cả đang đánh hăng không biết chất lỏng dính trên người là cái gì, tới khi có người người hét lên:

- Không xong là dầu đốt đèn, đối phương muốn dùng hỏa công, chạy mau.

Lời này tức thì làm hộ vệ Điền phủ đại loạn, nhưng làm sao chạy nhanh thế được, lửa tức thì bùng lên cùng tiếng la hét thảm thiết.

- A, cứu mạng.

- Nước đầu.

- Mau tới giếng lấy nước.

Một kẻ người bắt lửa, gào thét chạy loạn, va vào kẻ khác, lửa nhanh chóng lan đi, càng lúc càng có nhiều người bị bắt lửa, gào thét lẫn lộn trên mặt đất.

Máu tươi, tử thi, tiếng kêu gào, tức thì biến nơi này thành luyện ngục.

Tiêu Kiến thấy đối phương bị lửa thiêu đốt sĩ khí giảm mạnh, chẳng chút thương xót, đi tới ra lệnh, giọng âm hàn:

- Xông lên, giết sạch bọn chúng đi.

Đám Vũ Lâm quân không dám không nghe chỉ huy, hơn 20 người xông vào.

- Đối phương dùng hỏa công, hỏng rồi.

Man Ngưu lớn tiếng hét:

- Xông lên, nếu không chúng ta chỉ còn đường chết!

Minh Húc ở giữa đội ngũ thấy tốc độ phía trước giảm xuống hết to, đối phương dùng cách thức tàn nhẫn này làm máu trong người hắn sôi lên:

- Đúng thế, xông lên, nếu không chúng ta sẽ bị đốt chết hết.

Man Ngưu giọng như chuông đồng, tiếng rống của hắn luôn là lời khích lệ sĩ khí lớn nhất, có hắn đi đầu, hộ vệ sĩ khí tăng lên, trên đường gặp phải hộ vệ Điền phủ chặn đường, bọn chúng không ngại ngần chém chết.

Man Ngưu hai tay cầm hai thanh thiết giản to bằng cổ tay, thuộc lại binh khí hạng nặng, xuyên qua bức tường hộ vệ Điền phủ, thiết giản vung lên, đánh bay binh khí một Vũ Lâm quân, thiết giản còn lại bổ xuống, đầu người kia vỡ toác như quả dưa hấu.

Chớp mắt đã có năm sáu người bị giết theo cách dã man nhất, làm đám Vũ Lâm quân kinh hãi, cuống cuống lui lại tránh khỏi đường đi của tên sát tinh này.

- Mọi người theo ta, đạp chết đám nhãi nhép này.

Man Ngưu gầm gừ, sát khí ngợp trời, kéo hộ vệ phía sau cuốn tới như thác đổ.

Tiêu Kiến thấy Vũ Lâm quân lùi lại, đang định quát tháo thì thấy một đại hán vai hổ lưng gấu cười chiến mã, toàn thân đầm máu, hai tay cầm hai thanh sắt đen xì hắt văng hai Vũ Lâm quân như đồ chơi thì lời chưa ra tới họng đã nghẹn lại, dù hắn có luyện võ, thân thủ không kém, nhưng bị tên sát tinh làm giật mình lùi lại.

417. Chương 424: Bắt Điền Cơ.

- Phóng tên, mau.

Tiêu Kiến trấn định lại thì đã muộn mất một nhịp, sát thần kia vừa chém giết vừa không quên quan sát xung quanh, thấy phía hắn tập trung đông người, đoán hắn có chủ tướng, dừng mãnh thúc ngựa tới.

Sát khí trên người Man Ngưu không biết tẩm máu bao nhiêu người mới luyện thành, đám người bảo vệ Tiêu Kiến đều là tay võ nghệ cao cường cũng không khỏi khiếp đảm.

- Tiêu công công đừng lo, để thuộc hạ lấy cái mạng chó của hắn.

Một xướng vệ nội xướng người gầy gò quát lớn, hai tay giang ra như phi ưng, vọt lên khỏi mặt đất, xông tới trước mặt Man Ngưu, tốc độ trong tích tắc đó không kém chiến mã là bao.

Man Ngưu trừng mắt trâu lên, thiết giản tay phải bỏ mạnh xuống.

Đối phương chẳng những sức lực vô song còn mượn thêm lực xông tới của chiến mã, xướng vệ kia không dám chọi cứng, lách mình sang bên, đồng thời tuốt kiếm đâm vào đùi Man Ngưu.

Man Ngưu mặc kệ mũi kiếm bén nhọn đó, vặn hông quật thiết giản tay trái sang, xướng vệ kia mà không lui, dù đâm được đối phương một phát thì cũng bị đánh nát người, đành thu tay né tránh.

Xướng vệ đó công phu không kém, nhưng cách chiến đấu của hắn thiên về khéo léo, không hợp chiến đấu như thế này, Man Ngưu vung thiết giản vù vù, không màng chút thương tích, làm xướng vệ đó bị ép lui liên tục.

Lại một người nữa xông tới, dùng hai đánh một mới chặn được Man Ngưu.

Minh Húc được hộ vệ thành công đưa ra khỏi cổng Điền phủ, gọi:

- Man Ngưu, đừng ham chiến, đi thôi.

Man Ngưu quay đầu ngựa chạy theo, hai xướng vệ kia ngăn được hắn không làm hại Tiêu Kiến, chứ muốn giữ hắn lại thì không nổi, để Man Ngưu chém bừa hai phát vọt văng né tránh, trong lúc đó đối phương kịp phóng ngựa đi mất rồi.

- Phóng tên, không cho kẻ nào thoát hết!

Tiêu Kiến đoán kẻ vừa ra lệnh hắn là Minh Húc rồi, chỉ về phía đó hô:

“Viu! Viu! Viu!”

Vũ Lâm quân trên người mang ba loại binh khí là trường thương, yêu đao và cung tiễn, lấp cung bắn theo như mưa, nhưng hộ vệ có thể theo bên người Minh Húc há có thể tầm thường, mưa tên tuy dày nhưng chỉ có thể làm bị thương mấy người, không lưu lại được một ai.

- Á!

Nữ tử ngồi sau lưng Minh Húc sợ nhắm tịt mắt ôm chặt lấy hần, chợt sau lưng có cơn đau nhói tim làm ả hét lên, Minh Húc lại cười gần, sờ dĩ hần mang theo nữ tử tham lam ngu xuẩn này chẳng phải vì thương hương tiếc ngọc, mà vì biết đối phương hần có cung tiễn thủ, nên để ả ngồi sau lưng làm lá chắn.

“Phụt! Phụt! Phụt!”

Tên Vũ Lâm quân trang bị tuy lực xuyên thấu cao, nhưng đâm qua người nữ tử kia rồi không còn đủ lực làm tổn hại tới Minh Húc mặc giáp bạc dát mỏng nữa, chỉ đủ làm hần đau đớn.

- Mau, mọi người gắng lên, bên ngoài chúng ta có quân tiếp viện rồi, chúng không làm gì được nữa.

Minh Húc dùng đùi kẹp bụng ngựa, chỉ huy hộ vệ xông về cổng nam Kiên Thành.

Điền Cơ lúc này tụ tập toàn bộ gia nhân tới sương phòng hậu viện, không ngừng chỉ huy hạ nhân dập lửa cùng tiếp viện.

Điền Thành hốt ha hốt hải chạy tới hỏi:

- Phụ thân, chẳng lẽ Trịnh Thắng ngả theo triều đình, dẫn quân tới đánh chúng ta?

Điền Cơ chỉ thẳng mặt hần mắng chửi:

- Người còn mở miệng hỏi được à, lần trước ta bảo người tới Trịnh phủ thăm dò, người nói thế nào? Người nói Trịnh Thắng tuy có bất mãn, nhưng đã định ngày hôn lễ, nhất định đứng về phía phụ thân, giờ thì xem đi ...

- Được rồi lão gia, đừng mắng Thành Nhi nữa, chúng ta mau chạy thôi.

Chính thê của Điền Cơ kéo nhi tử sang một bên, sốt ruột thúc dục:

- Chạy? Chạy đi đâu? Bà tưởng tôi là tiểu vương gia à? Người ta chạy rồi có thể về Hải Châu làm một vị vương gia tiêu diêu, nhưng tôi chạy đi đâu bây giờ.

Thứ tử Điền Ninh nói:

- Chúng ta có thể quy thuận tiểu vương gia kia mà.

- Ngu xuẩn, lão phu tọa trấn Kiên Thành, môn sinh rải khắp Lưu Châu, không chế nửa nơi này, tiểu vương gia mới liên hợp, chạy khỏi Lưu Châu chúng ta còn cái gì? Lúc đó tới cửa người ta cũng không thèm tiếp.

Điền Cơ giận dữ quát:

- Vậy phải làm sao bây giờ, cả nhà chúng ta không thể chết ở đây!

Điền phu nhân cuống lên:

Trưởng tử Điền Uy chạy vào, nghe được lời này trấn an:

- Giờ chúng ta còn có hơn ba nghìn quân thủ bị trong tay Hồ Khiếu Lâm, chỉ cần chống cự được thêm một khắc nữa là có viện binh, đối phương không đông, sẽ không chống lại được, hải nhi phóng pháo hiệu cho quân ta ngoài thành rồi, lúc đó chúng ta bao vây lại Trịnh phủ, Trịnh Thắng có đem đại quân tới cũng không thể làm gì.

Hần là kẻ huấn luyện tư binh, khá vũ dũng, lúc này vẫn còn trấn tĩnh được.

Nhưng lúc này hộ vệ Điền phủ bị phóng hỏa đốt chết quá nửa, Vũ Lâm quân thuận lợi ủa vào, hộ vệ Điền phủ sĩ khí giảm mạnh, chỉ có rất ít kẻ còn kháng cự, đa số bỏ chạy, thấy chiến thắng đã trong tầm tay, Đường Kính Chi ghé tai Ngọc Nhi thì thầm vài câu.

Ngọc Nhi nhú mày, dặn y cẩn thận rồi lao vào Điền phủ, chẳng mấy chốc biến mất trong đám đông hỗn loạn.

- Kẻ nào đầu hàng không giết, mau buông vũ khí!

Thấy đối phương đã mất sĩ khí, Đường Kính Chi ra hiệu, ám Đường gia liền đồng thanh hô lớn:

Hộ vệ Điền phủ nghe tiếng hô này không còn ý chí phản kháng nữa, vội ném vũ khí xuống đất, đứng lúc này tiếng vỗ ngựa rầm rập truyền tới.

- Bảo vệ Nhị gia.

Tiếng vỗ ngựa làm mặt đất rung lên bần bật, thậm chí còn lớn hơn cả một nghìn Vũ Lâm quân tới trước đó, ám vệ Đường gia vội vàng bảo vệ chủ, chạy vào trong Điền phủ tránh bị kỵ binh xung kích.

Bên này hô hào đầu hàng không giết, ở hậu môn Tiêu Kiến cũng hạ lệnh tương tự, vì thế hộ vệ Điền phủ vốn mất ý chí chiến đấu, đều lần lượt ném vũ khí quỳ xuống.

Người kháng cự ít đi, tốc độ Vũ Lâm quân xông vào tăng lên gấp bội, cuối cùng Đường Kính Chi và Tiêu Kiến tụ hợp lại với nhau cửa tiểu viện người Điền gia ẩn nấp, lúc này Tiêu Kiến chẳng có chút vui mừng thắng lợi nào, thấy Đường Kính Chi liền nói vội:

- Đường cử nhân, phía bên kia thế nào, đằng sau đang có một đội kỵ binh xông tới.

- Không sao, chỉ cần chúng ta dốc sức bắt được Điền Cơ thì dù kẻ tới là Hồ Khiếu Lâm hay tư binh của Điền gia cũng không dám làm bừa.

Tiêu Kiến nghe thấy Đường Kính Chi nói có lý, lập tức lên tiếng quát:

- Mau, mau xông vào cho ta, nếu viện binh bên kia tới mà các người còn chưa bắt được Điền Cơ, cha gia sẽ chặt đầu các người.

Tuy thường ngày Tiêu Kiến lúc nào cũng cười nói hòa nhã, nhưng ai theo hắn đều biết hắn nói một là một, huống hồ viện binh của Điền Cơ tới thì bọn họ cũng toi mạng, chẳng cần hắn thúc dục nhiều, tướng sĩ Vũ Lâm quân bắt chấp mọi giá xông vào.

Bên trong viện tử này vốn còn hơn bốn mươi tên hộ vệ thân thủ cao cường cực kỳ trung thành bảo vệ, nhưng sao chống lại Vũ Lâm quân điên cuồng xông vào? Chỉ nửa khắc sau đã bị đánh tan tành, chết lản lóc.

- Phản tặc Điền Cơ, còn không ra đây dập đầu nhận tội!

Tiêu Kiến theo vào giữa tiểu viện, phát tay lệnh toàn vệ Vũ Lâm quân lui ra.

Tiếng chén giết rung trời bên ngoài sớm đã khiến người Điền gia sợ mất vía, đám nữ nhân ôm nhau khóc vàng nhà, nam nhân mặt trắng bệch, Điền Cơ hai tay siết chặt, mắt nhắm nghiền ngửa đầu lên trời lẩm bẩm, thua rồi, hết rồi, vậy là hết rồi.

Tiêu Kiến hô tới lần thứ ba thì Điền Cơ bước ra ngoài.

- Lão gia, thiếp thân đã bảo mà, đừng nên quá tham lam, nếu người sớm nghe lời thiếp thân, chúng ta sao tới cảnh này ...

Điền phu nhân ôm lấy chân Điền Cơ, khóc òa lên:

Điền Cơ mặt mày vẫn trấn tĩnh, nhưng thoáng cái như già đi cả chục tuổi, lúc này nói gì cũng đã muộn, quá muộn rồi, khe cúi xuống vuốt tóc thê tử, Điền Cơ định nói vài câu an ủi, nhưng không nói thành lời, gỡ tay bà ta ra.

- Là người!

Vừa bước qua ngưỡng cửa, Điền Cơ quát lên, Đường Kính Chi đứng bên Tiêu Kiến, lão ta nhìn một cái là nhận ra ngay, mặt hiện vẻ khó tin:

- Đúng thế, là ta đấy.

Đường Kính Chi bước tới một bước, lạnh lùng đáp:

- Điền Cơ, người không ngờ có ngày hôm nay phải không?

Nếu chẳng phải kẻ này thì y đã chẳng vất vả liệu mình bao phen, phải dấn thân vào kinh thành phúc họa khó lường, cũng vì lão ta sai Trịnh Thiếu Kiệt truy sát, đã chẳng hại mấy chục ám vệ Đường gia mất mạng.

Điền Cơ qua kinh ngạc ban đầu, trấn tĩnh lại, thở dài chua chát nói:

- Nhóc con họ Đường giỏi lắm, cổ nhân nói bất nạt già chứ đừng khinh thường trẻ quả không sai, lão phu không nên trêu chọc vào người.

418. Chương 415: Hóa Ra Là Thế.

Kỳ thực là trong đêm đầu tiên rời kinh, Hồ Phụng Kiều lại lên tới thăm, nghe nói y sắp về Lưu Châu làm việc, liền chủ động giúp y, dọc đường đi còn liên hệ với y mấy lần, nói cho y biết đại khái tình thế hiện tại của Lưu Châu, đồng thời nói Minh Húc và Trương Thiếu Kiệt còn ở Ni Lạc Thần chưa về.

Làm Đường Kính Chi vui mừng nhất là Hồ Phụng Kiều còn ngầm sai người giết sáu tên đưa thư về Lưu Châu của Trương Thiếu Kiệt.

Nói cách khác hiện giờ Điền Cơ còn chưa hay biết tin liên quan tới Minh Húc, hai thế lực lớn này vẫn chưa chính thức bắt tay với nhau.

Đó cũng là nguyên nhân Đường Kính Chi tức tốc nổi đuôi khâm sai thứ hai nam hạ.

Hiện chỉ có Trịnh Điền hai nhà thông đồng với nhau, lá gan tất nhiên nhỏ hơn, nếu có thể không cần làm phản thì tận lực không làm phản, nếu như đạt thành hiệp nghị với Phúc Thọ Vương thì muốn thuyết phục Trịnh gia rất khó khăn.

Hai người đi được một đoạn thì gặp Giang Cảnh và Đường Uy đã vào Kiên Thành sớm một bước tới đón.

Đường Kính Chi ra hiệu cho bọn họ tới chỗ vắng vẻ, hỏi:

- Hết thấy đều thuận lợi chứ?

- Vâng, bọn họ đều có thân phận thứ hai nên trà trộn vào không gặp trở ngại gì.

Đường Uy đáp trước.

Giang Cảnh tính cẩn thận đa nghi, con mắt thi thoảng lại đảo tròn, quan sát động tĩnh bốn xung quanh trước rồi mới đáp:

- Đường nhị gia, phía thuộc hạ cũng thuận lợi, bọn họ đã tản ra vào năm khách sạn khác nhau, hiện đã đóng giả làm người bán hàng rong trải ra khắp nơi nghe ngóng tin tức.

Đường Kính Chi định nhân lúc Trịnh Kiểm Thu kích động để thực hiện kế hoạch của mình, nhưng vì không muốn Trịnh Kiểm Thu thấy mình tới quá nhanh đâm hoài nghi thành ý của mình, cho nên đợi sáng hôm sau mới tới Trịnh phủ truyền tin.

Giờ thì thân phận Đường Kính Chi đã khác rồi, Trịnh Kiểm Thu được tin, không dám chậm trễ, hay tin vội vàng tới ngay.

Kiên Thành là thành chính của Lưu Châu, ám vệ tất nhiên có bố trí nhiều cứ điểm bí mật, nhất là khi phát hiện âm mưu của Điền Cơ, nơi này càng trọng điểm của ám vệ.

Trong một tiểu viện kín đáo gần con sông thông ngoài thành được bảo vệ chặt chẽ, thức ăn vừa sửa soạn xong thì Trịnh Kiểm Thu đã tới rồi, vừa đẩy cửa phòng đi vào, Trịnh Kiểm Thu đã đi nhanh tới, thi lễ thật sâu:

- Đường hiền đệ, lần này vi huynh thoát được kiếp chân trắng, bước vào sĩ đồ hoàn toàn nhờ đệ, hãy nhận một vãi này của ta thay lời cảm tạ.

Đường Kính Chi vội đi tới đỡ Trịnh Kiềm Thu dậy:

- Giữa hai chúng ta nói những lời này làm gì, nào nào, vừa ăn vừa nói.

Vì Đường Kính Chi không thay áo mới, bộ dạng bụi đất phong trần, Trịnh Kiềm Thu hỏi:

- Hiền đệ vừa từ kinh thành về Lưu Châu?

- Đúng thế, lần này đệ định về nhà đón thê thiếp lên kinh ở, xa các nàng hơn một tháng, thực sự rất nhớ nhung, làm Trịnh huynh chê cười mất rồi.

Nghe Đường Kính Chi nhắc tới thê thiếp trong phủ, trong đầu Trịnh Kiềm Thu hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp, sắc mặt liền không được tự nhiên cho lắm, nhớ lại trước kia hẳn không thuyết phục phụ thân bảo vệ Đường gia, chính là bởi vì ...

Từ sau chuyến đi Lạc Thành, được Lâm Úc Hương cứu mạng, dung nhan khuynh quốc khuynh thành đó chưa bao giờ phai mờ trong đầu y.

Nhất là lúc trúng độc sắp hôn mê, bóng hình như mộng như ảo đó khắc sâu vào tâm khảm, cả đời không quên được.

Sau khi Trịnh gia và Điền gia đạt thành hiệp nghị, Trịnh Thắng bảo hẳn không xen vào chuyện Điền gia và Đường gia, hẳn còn muốn phần bác vài câu, nhưng trong đầu chợt nghĩ, nếu Đường phủ đổ rồi, dựa vào quyền lực của mình, muốn độc chiếm được tiên nữ đó là điều dễ như trở bàn tay, ý nghĩ đó vừa này ra liền không gì áp chế được nữa, nên bỏ mặc Đường gia bao lần phái người tới phủ cầu viện cũng không tiếp.

Chỉ là kết quả cuối cùng ngàn vạn lần không ngờ.

Cười khan vài tiếng che dấu, Trịnh Kiềm Thu áp giọng xuống hỏi:

- Đường hiền đệ, đệ nói xem vì sao hoàng đế lại phong ta làm thủ bị Kiên Thành?

- Ài, thánh tâm độc đoán, người thường làm sao hiểu được chứ?

Cho dù xung quanh không có ai, bên ngoài được hộ vệ bảo vệ nghiêm ngặt, Đường Kính Chi vẫn tỏ ra hết sức cẩn thận, hơi nhoài người về phía Trịnh Kiềm Thu nói:

- Nhưng mà đệ đoán được chín phần, hoàng thượng đang thử thách huynh, nếu huynh có thể hoàn thành tốt chuyện này, chắc chắn được hoàng thượng vời vào kinh.

Đây là những lời mà Trịnh Kiềm Thu muốn nghe, mong được nghe, vậy nên kích động hỏi:

- Thật không?

- Lần đầu đệ vào kinh diện thánh chính là một minh chứng ....

Tiếp đó Đường Kính Chi nửa thật nửa giả kể lại mấy phen nguy hiểm trong lần đầu gặp hoàng đế, nhưng nói đám Tần Mục cố ý làm khó dễ thành nhận chỉ thị của hoàng đế thử tài y, cuối cùng chốt một câu:

- Nếu không chắc chuyện này làm sao tiểu đệ có gan trà trộn vào Kiên Thành gặp huynh ngay dưới vành mắt của Điền Cơ.

Đến lúc này Trịnh Kiềm Thu hoàn toàn không còn chút nghi ngờ nào nữa, tin chắc đây là khảo nghiệm của hoàng đế dành cho mình rồi, Đường Kính Chi cũng không hề hay biết Trịnh gia đồng mưu với Điền Cơ.

Nếu không một tên thư sinh nhát gan như y có cho mười cái đầu cũng chẳng dám về Lưu Châu chứ nói gì tới trà trộn vào kinh thành.

- Hiền đệ, ta cảm tạ đệ lần nữa.

Trịnh Kiềm Thu lại đứng dậy vái thật sâu:

Lần này Đường Kính Chi không đỡ hẳn nữa, mà cực kỳ nghiêm túc nói:

- Trịnh huynh, tuy tiểu đệ có nói vài câu trước mặt hoàng thượng thật, nhưng tất cả vẫn phải trông cậy vào huynh thôi. Huynh phải hành động thật nhanh gọn dứt khoát, hơn nữa hiện giờ vương triều Minh Hà

ta trong có thiên tai làm nhiễu loạn lòng dân, ngoài có người Ngột Thử như hổ đói rình mồi, chính là lúc chúng ta ra sức vì triều đình, dựng lên công tích bất hủ.

Tới đó y làm bộ hưng phấn:

- Trịnh huynh, tới khi ấy đệ bên hoàng đế bày mưu tính kế, còn huynh dẫn quân sa trường diệt địch, nếu thành công, chuyện phong hầu phong tước cũng không phải là xa vời.

Phong hầu phong tước?

Chẳng trách mà y lại nói giúp mình trước mặt hoàng đế, té ra là có mưu toan lớn của y, kẻ này quả nhiên tham vọng không tầm thường, quan chức không thỏa mãn được y.

Làm quan lúc lên lúc xuống, đấu tranh quan trường tàn khốc, không ai dám chắc được gì, xưa nay đã có gia tộc quan lại nào đứng mãi được trên đỉnh cao? Chức quyền càng lớn, càng khiến long tộc nghi kỵ, tìm đủ mọi cách diệt trừ.

Nhưng phong tước thì khác, đặc biệt nếu tước vị đó được thế tập, như vậy mãi mãi tồn tại cùng vương triều, có thể ngạo thị bách quan.

Y lợi dụng mình để mưu tính cho bản thân mà thôi.

Nhưng không sao, hơn nữa lại càng tốt, có y bên cạnh hoàng đế sẽ không lo có kẻ núp kéo hay cướp công.

Vả lại đây cũng là cơ hội của mình, chỉ cần thể hiện được tài hoa quân sự trước mặt hoàng đế, rồi nếu được phụng hoàng mệnh cầm quân đánh giặc, tích lũy chiến công, thân là võ tướng, lúc đó mình mới thực sự vươn mình lên.

Không ai có thể ngăn cản cơ hội này của ta, tuyệt đối không.

Trịnh Kiếm Thu cho rằng mình nghĩ thông tất cả rồi, bình tĩnh trở lại:

- Hiền đệ yên tâm, vì huynh nhất định sẽ sớm ngày hạ Điền Cơ.

- Năng lực của Trịnh huynh thì tất nhiên tiểu đệ tin tưởng rồi, có điều huynh cũng biết đấy, đệ và Điền Cơ thù sâu tựa biển, không tiện ở lại Kiên Thành lâu, nếu không một khi bị lão phạt hiện, e nguy hiểm tới tính mạng.

Đường Kính Chi thận trọng nói:

- Thế nên tiểu đệ định chỉ ở Kiên Thành ba ngày, nếu như huynh chưa thể hoàn thành nhiệm vụ thì đệ không thể mạo hiểm hơn nữa, đành về Lạc thành đón thê thiếp lên kinh phụng chỉ thôi.

Sở dĩ Đường Kính Chi chỉ cho hần có ba ngày là vì biết hiện Điền Cơ còn chưa móc nối được với Phúc Thọ Vương, chính là cơ hội tốt nhất hạ địch, cho nên y phải ép Trịnh gia động thủ, tránh tình hình diễn biến xấu.

Ba ngày?

Trịnh Kiếm Thu giật mình, nhưng Đường Kính Chi nói hợp lý hợp lẽ làm hần không có chút nghi ngờ gì cả.

419. Chương 416: Trương Thiếu Kiệt Quay Về.

- Tiểu thư, lão gia phái người tới dục rồi.

Điền Kinh Dao mặc một bộ váy xanh nõn hoa lệ, trang điểm tỉ mỉ đang ngồi thẩn thờ trước gương đồng thì có tiếng người nói:

Đó chính là Tử Quyên đem qua phụng lệnh đi hầu hạ Điền Cơ.

Điền Kinh Dao bừng tỉnh, chỉ khẽ đáp một tiếng.

Mỗi buổi sáng thôi mà Điền Cơ đã phái người thúc dục năm sáu lần, muốn ả mau chóng tới phủ Hồ Khiếu Lâm làm khách, ả biết lần này không đi không được, nếu không chọc giận Điền Cơ, lão không tha cho mình.

Hôm qua Điền Cơ đi rồi ả trần trọc suốt đêm, đấu tranh tư tưởng dữ dội, vì không ngủ ngon, nên mí mắt hơi sưng đỏ, sắc mặt không được tốt lắm.

- Giờ nào rồi?

Điền Kinh Dao đưa tay ra mở hộp phấn trân châu xoa mặt, che đi làn da nhợt nhạt, lấy son đỏ bôi lên cặp môi cong cực kỳ gợi cảm của mình.

Thêm sắc đỏ, đôi môi đó càng thêm mời gọi.

- Tiểu thư, hiện là giờ Ngọ rồi.

Tử Quyên đi tới vấn tóc cho Điền Kinh Dao, động tác rất nhanh gọn lưu loát, chẳng bao lâu búi tóc đã thành hình.

Điền Kinh Dao không ngăn cản, cũng không lộ ra chút khó chịu nào, ả biết, nha hoàn này không còn là nô tỳ trung thành tuyệt đối của mình nữa, có Điền Cơ sau lưng, ả không thể tùy tiện muốn đánh là đánh muốn mắng là mắng nó được, thậm chí còn phải lấy lòng nó, dùng tình cảm lay động nó.

Tóc búi xong, váy áo được vuốt thẳng, Điền Kinh Dao không còn cố dè dặt ở đây nữa, nhưng ả thực sự hiểu rõ Trương Thiếu Kiệt nếu biết mình tới nhà tên Hồ Khiếu Lâm đó làm khách sẽ có hành động quá khích, nên vẫn ngồi lì ra đó.

Làm sao bây giờ.

Tử Quyên bặm môi nói:

- Tiểu thư .... Nếu không, chúng ta chạy đi, chạy xa bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Điền Kinh Dao hít sâu một hơi, nhìn Tử Quyên qua gương đồng:

- Tối lúc này rồi người còn hướng về ta, lòng ta rất vui.

Nói rồi đứng dậy, yếu điệu đi ra ngoài.

- Tránh ra, mau tránh ra!

Quân sĩ gác cổng đang kiểm tra bách tính ra vào thành, đột nhiên nghe thấy có tiếng vó ngựa gấp gáp cùng tiếng người lớn tiếng quát thét.

Bách tính nháo nhào tránh sang hai bên đường.

- Kẻ nào cả gan, dám phóng ngựa ở đây?

Một tên đội trưởng rút đao, dẫn hơn mười tên quân sĩ chặn trước cửa thành.

- Mù mắt chó của người rồi à? Mau tránh ra.

Thanh niên phóng ngựa đi đầu lớn tiếng chửi, không những không giảm tốc độ, còn thúc ngựa tăng tốc.

Người dân tránh hết đi rồi tên đội trưởng mới nhìn rõ bộ dạng người kia, dù tóc người đó tán loạn che mắt nửa bên mặt nhưng hắn vẫn nhanh chóng nhận ra, giật mình quát tháo thủ hạ tránh sang bên.

May mà hắn ra lệnh kịp thời nếu không đám binh sĩ này không chết cũng bị thương, vì đội nhân mã kia hoàn toàn không có ý dừng lại, phóng qua cổng thành như một cơn lốc.

Đoàn người ấy do hai thanh niên dẫn đầu, đi thứ ba là một đại hán khôi ngô mặt đen, lúc phóng qua tên đội trưởng đôi mắt ngập ngựa sát khí hung bạo làm tên đội trưởng sợ ngã phịch mông xuống đất.

Phóng qua cửa thành đội nhân mã này không giảm tốc độ, hướng thẳng về phía phủ Tri Châu.

Trên đường lớn trong thành, người qua kẻ lại đông đúc, hàng hóa bày bán san sát, nhưng những kỵ sĩ kia coi như không có, làm không ít người bị xô ngã, hàng hóa bị vó ngựa dẫm nát, tiếng khóc lóc, tiếng la hoảng hốt, tiếng kêu đau đớn dọc theo đường bọn chúng đi.

Hộ vệ phủ Tri Châu nghe tiếng vó ngựa sầm sập, kinh hãi thất sắc, vội vàng gọi nhau xếp đội ngũ ngăn cản, đầu lĩnh lăm lăm cương đao trong tay, trầm giọng quát:

- Dừng lại, đây là phủ tri châu, kẻ nào tự ý tới gần, giết không cần hỏi.

Rồi đưa tay hiệu lệnh cho các cung tiễn thủ tên trường viện sẵn sàng.

Nhìn những mũi tên nhọn hoắt kia, thanh niên đi đầu gimf cương dừng ngựa, thanh niên khoác áo choàng đen sau hắn cũng dừng lại theo, nhưng tên đại hán hùng tráng như ngọn núi kia vẫn muốn cố xông vào.

- Man Ngưu, mau dừng lại, không được lỗ mãng.

Thanh niên khoác áo choàng đen quát:

Man Ngưu không dám trái lệnh, kéo cương ngựa dừng lại, hai con mắt trâu vẫn lồi ra nhìn trừng trừng đám binh sĩ uy hiếp.

- Tiểu vương gia, ngài đợi ở đây chốc lát, ti chức đi rồi quay lại ngay.

Thanh niên đi đầu chấp tay thi lễ, vắt chân sang bên xuống ngựa hết sức nhẹ nhàng.

- Được, làm phiền Trương bộ đầu.

- Dừng làm bừa, là ta, Trương Thiếu Kiệt đây.

Trương Thiếu Kiệt sải bước đi tới phía hộ vệ.

Hắn tới gần, trung niên đầu lĩnh kia nhận ra, chấp tay hỏi:

- Trương bộ đầu, những người kia là ....

- Chuyện gấp lắm, ta đi báo Diên đại nhân đã.

Trương Thiếu Kiệt vội vàng đi nhanh qua cửa không hề dừng lại:

Diên Cơ ở thư phòng, nghe báo về Diên Kinh Dao nhiều lần bị thúc dục cuối cùng đã lên kiệu tới phủ Hồ Khiếu Lâm làm khách cơn giận mới dịu đi đôi chút, nếu con dâm phụ đó không biết tốt xấu, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, lão không ngại ngần sai người trối lại đưa tới nhà Hồ Khiếu Lâm.

Vị trí thủ bị Kiên Thành này lão dứt khoát phải nắm chắc trong tay.

Đúng lúc này ngoài cửa có tiếng bước chân gấp gáp bên ngoài, Diên Cơ quan uy quý cử cực nặng, mặt hiện vẻ khó chịu kẻ nào dám tùy ý chạy trong phủ.

- To gan, không được bản quan cho phép, ai cho người tự ý vào đây.

Bất ngờ kẻ đi vào lại là Trương Thiếu Kiệt đi hai thàng bắt vô âm tín, Diên Cơ sững sốt, rồi vỗ bàn đứng bật dậy, tại tên vô dụng này không giết được Đường Kính Chi giữa đường khiến lão bị động như thế.

- Bẩm đại nhân, ti chức có đại sự khẩn cấp muốn báo, nên mới không kịp báo hạ nhân thông truyền.

Trương Thiếu Kiệt quỳ một gối xuống nói:

- Hừm, có chuyện gì nói nhanh, bản quan phải xử lý chính sự.

Diên Cơ phát tay áo ngồi xuống, lòng thầm nghĩ, sao kẻ này sớm không về, muộn không về, đúng cái ngày ả dâm phụ kia phụng lệnh mình đi tới phủ Hồ Khiếu Lâm.

Lần trước Vũ Lâm quân tới bao vây phủ Vương Mông, Trương Thiếu Kiệt liều mình vào trong Vương phủ cứu Diên Kinh Dao, qua đó đủ hiểu tình cảm của hắn dành cho ả dâm phụ đó không tầm thường.

Có điều Diên Cơ chẳng sợ, chẳng qua chỉ là một tên vô phu, dám có hành động gì bất lợi, lão trừ bỏ không thương tiếc.

- Bẩm đại nhân, ti chức mặc dù không giết được Đường Kính Chi, nhưng bắt ngờ lại làm quen được với Trí Võ Vương Minh Húc.

Diên Cơ nhú mày, kẻ này không nhằm chứ, một vị vương gia đâu thể tùy ý rời đất phong, hơn nữa còn hạ mình làm quen với hắn, nghi hoặc hỏi:

- Người gặp Trí Võ vương ở đâu?

- Bẩm đại nhân, giữa đường tới kinh thành.

Trương Thiếu Kiệt đi tới, nói nhỏ:

- Hơn nữa Trí Võ vương muốn gặp ngài, nói có chuyện muốn hợp tác.

- Cái gì?

Điền Cơ dù có trầm ổn trấn tĩnh tới mấy lúc này cũng đứng bật dậy, hợp tác? Hợp tác gì? Một vị vương gia tự ý rời đất phong, lại còn ...

- Đúng thế.

Trương Thiếu Kiệt nói thêm:

- Hiện giờ Trí Võ vương đang đợi ngoài cầu kiến.

- Mau, mau ra mời, à không để ta ra đón.

Điền Cơ vội chỉnh đốn y phục, rảo bước rời thư phòng.

Điền Cơ chạy nhanh ra cổng, thấy đám hộ vệ chặn đường vội quất tháo bọn chúng tránh sang, lão từng được gặp Minh Húc, thanh niên đặc biệt như vậy sao có thể quên được, từ xa đã nhận ra ngay, nhưng không dám hành đại lễ sợ có người phát hiện, đi tới gần mới chấp tay nói nhỏ:

- Hạ quan Điền Cơ bái kiến vương gia, nơi này tai vách mạch rừng thứ cho hạ quan không thể làm trọn lễ.

- Điền đại nhân cẩn thận như thế là phải.

Minh Húc cười thân thiện:

- Tiểu vương gia mời.

Chỗ này không thể ở lâu, Điền Cơ vội đưa tay ra mời.

420. Chương 417: Gian Tính Trừ Gian.

Đại hán tên Man Ngưu cao hơn người thường tới hai cái đầu, thân hình tráng kiện, tay chân thô kệch, đi đường cứ như tòa thành di động, hai mắt lúc nào cũng trợn trừng, cứ như nhìn ai cũng không vừa mắt, phàm người bị hắn nhìn tới đều kinh hãi né tránh.

Tới đại sảnh, chia chủ khách ngồi xuống, Man Ngưu vẫn đứng sau lưng Minh Húc.

Đợi hạ nhân mang trà nước lên, Điền Cơ phẩy tay toàn bộ lui xuống, nói:

- Tiểu vương gia hùng tài đại lược, dùng binh như thần, là tướng soái trăm năm hiếm có của vương triều Minh Hà ta, hôm nay tiểu vương gia hạ cố tới đây, đúng là vinh dự cho hạ quan.

Vì cha hắn là Phúc Thọ Vương vẫn còn, nên người khác xưng hắn là “tiểu vương gia”, chứ không phải vì tuổi tác của hắn.

- Điền đại nhân quá khen, bản vương chỉ có thông thạo chút binh pháp mà thôi, không dám nhận là danh tướng.

Minh Húc cười khách khí, không hề có vẻ cao ngạo của một hoàng thân, đột nhiên chuyển giọng, nghiêm túc nói:

- Ta vốn không thích vòng vo, từ quý thuộc hạ bản vương biết Điền đại nhân là người yêu nước lo lắng cho bách tính, nay vận nước rối ren, hoàng thượng chỉ là tên nhóc ham chơi, không nghe lời lão thần trong triều, trọng dụng thái giám, tin tưởng đám cuồng si không hiểu việc nước như Tần Mục, làm chính sự càng thêm nát bét, cái họa mất nước vào tay di tộc sở sở trước mắt. Phụ vương ta bản tính nhân từ, vốn không ý nòi da nẫu thịt, nhưng không đành lòng nhìn bách tính bị dị tộc tàn ác dày xéo, có ý dẫn quân vào kinh trừ gian nịnh giúp vua, không biết Điền đại nhân có nguyện ý vì thiên hạ trừ hại, vì giang sơn Minh Hà ta giúp một tay không?

Điền Cơ còn mong đợi gì hơn, lão ta mật mưu tạo phản vì bị ép, chỉ muốn giữ mạng, không có ý định làm quan, quỳ xuống tỏ lòng trung thành luôn:

- Hạ quan nguyện ý nghe theo lời vương gia vào kinh diệt trừ gian nịnh vì nước.

Lời của Minh Húc không cần nghi ngờ, dù sao hoàng đế tính chuyện diệt trừ lão ta rồi, còn gì phải dè dặt.

Tiếp đó tất nhiên là màn kịch hai bên tang bốc qua lại lẫn nhau, đều bày tỏ lòng son vì nước, làm người ta nghe buồn nôn rồi.

Trương Thiếu Kiệt này giờ thấy thái độ Điền Cơ rất lạ, nghi hoặc hỏi:

- Đại nhân, một tháng qua ti chức đã ba lần phái người đem thư về, bẩm báo chuyện của tiểu vương gia, đại nhân hình như không nhận được?

- Hả? Có chuyện này ư?

Điền Cơ ngạc nhiên:

- Từ khi người đi tới nay, bản quan không nhận được bất kỳ tin tức nào của người, làm gì có phong thư nào.

Trương Thiếu Kiệt mặt biến sắc:

- Đại nhân, chuyện này hệ trọng, ti chức không dám lơ là, cho nên mỗi lần gửi thư đều phái hai người một nhóm chia sáu đường mang thư về.

Điền Cơ cả kinh, nếu thế ắt trong Điền phủ có nội gián rồi, chẳng trách hoàng đế ban chức thủ bị Kiên Thành cho tên tiểu tử Trịnh gia.

- Điền đại nhân chứ hoảng, khâm sai thứ nhất nam hạ cũng được một thời gian, hẳn ngài đã có chuẩn bị không ít, còn sợ cái gì?

Minh Húc đặt chén trà xuống, giọng nói bình đạm, cứ như nói chuyện chẳng ra gì.

Không biết tên ngu xuẩn Trương Thiếu Kiệt không hiểu nặng nhẹ đó nói gì rồi, nhưng xem ra không phải chuyện xấu, dù tài dùng binh của Minh Húc vang lừng phương nam, nhưng dù sao chỉ là nghe thôi, giờ thấy hắn trầm ổn như thế, Điền Cơ đánh giá cao hơn vài phần, nhưng trước khi thực sự bàn việc hợp tác, lão không muốn để lộ thực lực của mình, chỉ nói mập mờ:

- Trước kia hạ quan tuy từng cùng Tuyên Uy tướng quân Trịnh Thắng có liên kết, song hiện giờ trưởng tử Trịnh gia được phong làm thủ bị Kiên Thành, e Trịnh gia có tính toán khác.

- Đại nhân, sợ gì bọn chúng, Trịnh gia thế lực lớn tới đâu cũng sao so được với Phúc Thọ vương.

Trịnh Thiếu Kiệt ở bên nói xen vào, cứ như sợ Điền Cơ quên trong chuyện này có công đầu của hắn.

Hải Châu nằm kẹp giữa Lạc Na và Ngân Châu, Ngân Châu thì nói non trùng điệp, lại nghèo đói ma thiêng nước độc không ai dám mò vào, dân Lạc Na thì võ dũng, người thường cũng cầm kiếm luyện võ, vào đó đánh cướp chẳng khác gì đi đánh bạc, nên hải tặc đảo ngoài Nam Hải xưa nay chỉ nhắm vào Hải Châu giàu có.

Mười mấy năm trước đám hải tặc đột nhiên xuất hiện một lãnh đạo kiệt xuất, thường xuyên tổ chức vụ đánh cướp quy mô lớn vào Hải Châu, hơn nữa còn đi sâu vào đất liền, cho nên tiên hoàng lệnh Phúc Thọ vương hiệp trợ Tuyên Uy tướng quân của Hải Châu kháng địch, cho phép tư binh của Phúc Thọ vương từ 2000 tăng lên tới một vạn.

Sau này Minh Húc nổi lên, chặt đầu được tên thủ lĩnh hải tặc kia, chẳng những thanh danh vang vọng, còn được phong làm Trí Võ vương, tướng lĩnh lẫn quan dân Hải Châu hết sức nể phục, có thể nói ở Hải Châu một lời nặng tựa cửu đỉnh, thành thổ hoàng đế ở nơi đó rồi.

Điền Cơ không tiện trách Trương Thiếu Kiệt dù có là chó ngáp phải rồi thì lần này hắn cũng giúp mình vớt vác lớn, có điều thâm tính sau này quyết không giao việc quan trọng cho tên phù phiếm xốc nổi này làm, lắc đầu nói:

- Phúc Thọ vương tay nắm trọng binh, tiểu vương gia trí dũng song toàn, tất nhiên hơn Trịnh Thắng nhiều, nhưng Hải Châu cách Lưu Châu quá xa, nước xa không cứu được lửa gần. Cho nên bất kể thế nào cũng lôi kéo được Trịnh Thắng.

- Điền đại nhân nói đúng, có điều chẳng phải Trịnh Thắng từng đồng mưu với ông, chẳng lẽ ông dám trở mặt, không sợ ông có bề gì sẽ khai hấn ra sao?

- Trịnh Thắng có ngả theo triều đình hay không thì hiện giờ chưa chắc, có điều kẻ này quá cẩn trọng, việc không dám chắc không làm. Có điều nếu như vương gia ra mặt, cho ông ta biết rằng Phúc Thọ vương có ý vào kinh diệt trừ gian nịnh, hạ quan tin rằng Trịnh Thắng sẽ động lòng.

Minh Húc mặc dù biết nếu Trịnh Thắng lòng ngả về phía triều đình thì hấn ở đây sẽ rất nguy hiểm, nhưng hấn tài cao gan lớn, nhưng vẫn quyết định gặp Trịnh Thắng một lần, nếu mưu đồ thiên hạ mà không đối phó được một võ tướng, chẳng thà về quách Hải Châu an nhàn làm vương gia cả đời cho xong:

- Vậy làm phiền đại nhân, bản vương mời Trịnh tướng quân tới đây làm khách, bản vương đích thân gặp mặt một phen.

Điền Cơ lập tức sai quân gia tới Trịnh phủ, mời Trịnh Thắng tới nói có đại sự muốn thương lượng.

Trương Thiếu Kiệt chia tay Điền Kinh Dao hơn một tháng, trong lòng rất nhớ nhung, kiếm có cáo lui, tới tiểu viện của ả.

Không đợi hạ nhân truyền lời, nóng lòng đi một mạch vào khuê phòng của Điền Kinh Dao, nhưng không thấy bóng dáng ả đâu, Trương Thiếu Kiệt gọi một nha hoàn tới hỏi:

- Phu nhân các người đâu rồi?

Tiểu nha hoàn không biết trả lời ra sao, mặt trắng bệch, ngã xuống đất.

Hồ phủ, Kiên Thành!

Hồ Khiếu Lâm ngồi trong đại sảnh, mặt tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng cực kỳ kích động, hấn kích động từ hôm qua rồi, từ lúc Điền Cơ gọi tới đích thân nói mai Điền Kinh Dao sẽ tới phủ của hấn làm khách, Điền Kinh Dao tuy không phải là đại mỹ nữ nhưng cơ thể đầy đặn, khí chất lả lơi quyến rũ trời sinh, làm nam nhân nhìn thấy không khỏi sinh ý nghĩ dâm tà.

Có điều Điền Kinh Dao là nữ nhân của Trương Thiếu Kiệt, hấn không làm gì được.

Chuyện Điền Cơ tạo phản hấn biết, còn phụng lệnh Điền Cơ giữ nghiêm thành trì, đề phòng có kẻ đánh lén, nên hấn tin tưởng Điền Cơ tuyệt đối không bỏ hấn, hôm qua Điền Cơ bảo Điền Kinh Dao tới phủ hấn làm khách là minh chứng cho điều này.

Hồ Khiếu Lâm đang thông thả thưởng thức trà thơm, đầu óc mơ tưởng lung tung thì có hạ nhân đi vào báo:

- Lão gia, ngoài cửa có một phu nhân tự xưng họ Điền tới bái phỏng.

Hạ nhân đó rất nghi hoặc, hấn ở phủ lâu năm chưa bao giờ biết nữ nhân đó, hơn nữa đối phương là nữ nhân, sao lại một mình ra ngoài còn yêu cầu gặp lão gia nhà hấn, mà không phải phu nhân, tiểu thư trong phủ.

- Mau mau mời vào!

Hồ Khiếu Lâm hai mắt rực sáng, đích thân đi ra.

Được hạ nhân Hồ phủ dẫn đường, kiệu mềm của Điền Kinh Dao đu đưa đi qua đại môn Hồ phủ, vừa mới dừng lại, bên tai ả vang lên một tiếng cười tục tằn:

- Thành thủ phu nhân, Hồ mỗ đợi nơi này đã lâu.

Tiếp đó rèm kiệu bị vén lên, xuất hiện một khuôn mặt đen đúa.

421. Chương 418: Lửa Giận Ngộ Trời.

Nhìn bộ mặt xấu xí của Hồ Khiếu Lâm, Điền Kinh Dao đã cảm thấy ghê tởm, có điều Điền Cơ lệnh cho ả tới đây, ả không thể biểu lộ điều đó ra mặt, hơn nữa nếu thế nào cũng không tránh được phải cùng kẻ này chung chăn gối một lần, thì nhất định phải tận dùng nói để tranh thủ lợi ích lớn nhất.

Trương Thiếu Kiệt trước đó không lâu làm hỏng một chuyện lớn, sau này quay về khẳng định không còn được Điền Cơ trọng dụng, ả cần phải lôi kéo lấy lòng quan viên khác để giúp đỡ hẳn.

- Hồ đại nhân ra tận đây đón tiếp làm kinh dao thấy hết sức vinh hạnh.

Điền Kinh Dao nhướn miệng cười, đang định nâng váy xuống kiệu, lại thấy Hồ Khiếu Lâm đưa tay tới, do dự một chút vịn tay hắn chậm rãi đi ra, lòng thầm chửi, giữa chốn đông người mà kẻ này to gan háo sắc như thế, đúng là một tên sắc quỷ đầu thai.

Hồ Khiếu Lâm bị nụ cười của Điền Kinh Dao làm chao đảo, nên mới vô thức đưa tay ra đỡ, thấy ả vịn tay mình đi xuống thật, mừng không sao tả siết.

Đi vào đại sảnh, nha hoàn vừa dâng trà lên, Hồ Khiếu Lâm đã nóng lòng xua tay đuổi hết bọn chúng đi, ánh mắt cứ bất giác quét qua quét lại đồi ngực cao ngất của Điền Kinh Dao, nuốt nước bọt nói:

- Thành thủ phu nhân, nay Vương đại nhân bất hạnh bị kẻ gian ám sát qua đời, không biết phu nhân có tính toán gì không?

Điền Kinh Dao ngớ ra, chẳng lẽ tên sắc quỷ này còn muốn nạp mình vào hậu viện hay sao?

- Nếu như phu nhân không chê, hạ quan nguyện ý ....

Có điều Hồ Khiếu Lâm mới nói được một nửa đã bị Điền Kinh Dao cắt ngang:

- Ui chao, thiếp thân ở trong phủ lâu ngày không ra ngoài, hôm nay mới đi một chút mà chân đã vừa đau vừa mỏi rồi.

Điền Kinh Dao chỉ thích mỹ nam tử tuấn tú, sao có thể nhìn trúng hạng thô kệch như Hồ Khiếu Lâm, phải bồi tiếp hắn một đêm đã thấy tởm lợm rồi. Hơn nữa buổi tối Vương Mông bị bắt, Vương phủ bị Vũ Lâm quân tra xét, Trương Thiếu Kiệt bất chấp hiểm nguy xông vào giết người, công ả chạy thoát, trái tim ả hoàn toàn trôi lên người Trương Thiếu Kiệt.

Nhưng hiện giờ tình thế không cho phép ả có hành động theo cảm tính, nên không thể để Hồ Khiếu Lâm nói ra, rồi phải lên tiếng cự tuyệt.

Điền Kinh Dao nói những lời này có ý dùng giọng mũi, còn cúi người xuống bóp bắp chân, Hồ Khiếu Lâm vốn bị ả làm chao đảo, nghe giọng đó càng ngứa ngáy, đi tới ngồi xuống, hai tay trực tiếp đưa ra nắm lấy chân Điền Kinh Dao nhẹ nhàng xoa bóp:

- Thành thủ phu nhân người không khỏe, hãy để hạ quan xoa bóp cho.

Hồ Khiếu Lâm tay đầy vết chai sần, sức rất khỏe, Điền Kinh Dao hơi khó chịu, vẫn định thần nũng nịu nói:

- Vậy làm phiền Hồ đại nhân.

Điền Kinh Dao không từ chối, Hồ Khiếu Lâm càng lớn gan, đầu tiên bóp lên trên vài phần, bị ả đưa tay ngăn lại, nhưng không dứt khoát cho lắm, động tác ngăn cản của ả chẳng khác nào khiêu khích, Hồ Khiếu Lâm đưa tay cỡi tú hoa hài của ả ra, Điền Kinh Dao cắn môi không nói gì cả.

Hơi thở Hồ Khiếu Lâm nặng nề, hai mắt đỏ rực, bàn tay vuốt ve khắp chân Điền Kinh Dao, lúc này tất cũng cởi ra rồi.

Điền Kinh Dao tuy trên ba mươi, nhưng ả xuất thân quan gia, chưa từng chịu khổ, ngay cả đi lại trong phủ cũng dùng kiệu mềm, hai chân nhỏ nhắn trơn bóng vô cùng, sờ vào cực thích.

- Phu nhân thật đẹp, chỉ đôi chân đôi đã hơn mấy bà nương của hạ quan cả trăm lần.

Hồ Khiếu Lâm liếm cái môi khô khốc, giọng khàn đặc:

Từ khi Trương Thiếu Kiệt nhận lệnh đi giết Đường Kính Chi, đã hai tháng rồi Điền Kinh Dao không nếm mùi nam nhân, mặc dù rất ghét tên Hồ Khiếu Lâm này, nhưng tên sắc quỷ đó đôi tay thô ráp cực kỳ điêu luyện, bắt giắc móng trên ghế vịn vẹo, mặt nổi áng hồng.

Xoa nắn chân Điền Kinh Dao một hồi, dục hỏa thiêu đốt ngùn ngụt không áp chế nổi nữa, ngược mắt lên nhìn Điền Kinh Dao thấy hai mắt ả mờ sương, đã bị mình làm cho xuân tình nhộn nhạo, liền được nước lắn tới, định hôn lên miệng ả.

Đôi môi ả cong cong đỏ hồng, mê người cực độ, ngay lúc Hồ Khiếu Lâm sắp thành công thì bên ngoài đột nhiên có người hốt ha hốt hải chạy vào báo:

- Tiểu thư, tiểu thư, Trương công tử về rồi.

Điền Kinh Dao tức thì tỉnh lại, vội dùng hai tay đẩy Hồ Khiếu Lâm sang một bên, người chạy vào chính là nha hoàn thiếp thân của ả, Tử Quyên.

Tử Quyên trán mướt mồ hôi, thấy chủ tử chỉ mới lộ ra đôi chân, còn chưa bị Hồ Khiếu Lâm chiếm đoạt, thắm thở phào may mà mình tới kịp, nói vội:

- Tiểu thư, Trương công tử đang tìm người khắp nơi, lần này công tử về còn dẫn theo một vị khách quý, chúng ta mau về thôi.

Rồi vội vàng giúp Điền Kinh Dao đi hải vào.

Hồ Khiếu Lâm vốn thấy có người xông vào phá hỏng chuyện tốt của mình, lòng phẫn nộ, nhưng nghe nói Trương Thiếu Kiệt đã về thì thất kinh, dù hiện Trương Thiếu Kiệt giờ chỉ là tên trọng phạm bị triều đình truy nã, nhưng ngày hôm đó Hoa Phương Thiên, tên thị vệ võ công cực cao của Điền Cơ bị Trương Thiếu Kiệt đánh bại, còn bị hấn tàn nhẫn chặt một bàn tay, Hồ Khiếu Lâm cũng chứng kiến, nên chỉ đành nhẫn nhịn, nhìn miếng thịt béo dăng tới tận miệng còn chạy mất.

- Tử Quyên, Thiếu Kiệt có biến ta rời phủ là tới đây không?

Bước một chân lên kiệu, Điền Kinh Dao khựng lại hỏi:

- Chuyện này ... nô tỳ không rõ.

Điền Kinh Dao không chậm trễ giục hạ nhân khiêng kiệu đi thật nhanh, tình dục bị Hồ Khiếu Lâm khơi lên đã dần tan đi, trong lòng lo lắng không thôi, sao đúng ngày hôm nay, nếu hấn biết mình tới Hồ phủ thì sao đây?

Trương Thiếu Kiệt không phải chỉ một lần nói, không cho ả được đụng vào bất kỳ nam nhân nào khác! Nếu không cho ả biết tay, nếu đánh mắng ả một trận cũng đành đi, ả chỉ sợ hấn ghét bỏ, không thêm để ý tới mình nữa.

Điền Kinh Dao không ngừng thúc dục, tay siết chặt khăn lụa, khăn trương cực độ.

Hồ Khiếu Lâm thấy Điền Kinh Dao nghe tới Trương Thiếu Kiệt liền vút mình qua một bên, trước lúc đi ngay một câu khách khí cũng chẳng có, tay bóp lại kêu răng rắc, gân xanh gồ lên trên mặt, rít lên trong lòng :” Trương Thiếu Kiệt, bản quan thẻ không đội trời chung với ngươi!”

Điền Cơ và Minh Húc đợi trong phủ hồi lâu, nhận được câu trả lời là Trịnh Thắng đã tới quân doanh, không có ở trong phủ, Điền Cơ sợ Trịnh Thắng có ý thoái thác, gọi mật thám chuyên theo dõi Điền phủ tới, nghe nói Trịnh Thắng đúng là đã dẫn mấy chục hộ vệ rời thành mới đành thôi.

Quân doanh cách thành ba mươi dặm, mỗi ngày Trịnh Thắng đều sáng sớm tới đó, khi đến giờ đóng cổng thành mới về, Điền Cơ tính đợi tới mời Trịnh Thắng, sai nha hoàn dọn dẹp phòng cho đám Minh Húc nghỉ ngơi trước.

Trương Thiếu Kiệt tới tiểu viện của Điền Kinh Dao, thấy ả không có ở đó, trong lòng nổi lên dự cảm không lành, quả nhiên uy hiếp dọa dẫm, biết trong miệng đám nha hoàn Điền Kinh Dao phụng lệnh Điền Cơ tới

phủ Hồ Khiếu Lâm làm khách, hấn tốt xấu gì cũng mấy tháng trời va chạm trong quan trường, cũng hiểu được Điền Cơ muốn lợi dụng cơ thể của Điền Kinh Dao lôi kéo thủ hạ.

Đáp án này làm mặt hấn đành lại, lửa giận ngợp trời, chỉ muốn sách kiếm đi giết Điền Cơ ngay lập tức.

Từ phủ Hồ Khiếu Lâm về Điền phủ không xa lắm, ước chừng một tuần hương Điền Kinh Dao vịn tay Tử Quyên trở về tiểu viện, vừa vào phòng, thấy ngay Trương Thiếu Kiệt mặt mày âm trầm đáng sợ ngồi trên ghế.

- Thiếu Kiệt, cuối cùng chàng đã về, thiếp thân nhớ ...

Điền Kinh Dao mới nói được một nửa Trương Thiếu Kiệt đã đứng bật dậy, hùng hổ xông tới vung tay tát một phát:

- Ắ tiện nhân, người mà biết nhớ tới ta à? Người chỉ muốn ta chết cho sớm đi thoải mái tìm nam nhân khác thỏa mãn nhục dục của người.

Cái tát này của Trương Thiếu Kiệt dùng tới ba phần lực đảo, tát cho Điền Kinh Dao choáng váng, ngã lăn ra đất, khoe miệng cũng chảy máu tươi, nhưng ả cố nhịn đau, bỏ tới ôm lấy hai chân Trương Thiếu Kiệt:

- Thiếu Kiệt, trái tim thiếp thân chỉ thuộc về mình chàng, ngày nhớ đêm mong chàng sớm trở về, cùng chàng sum vầy, sao có thể mong chàng chết sớm được.

422. Chương 419: Quy Thuận Kẻ Mạnh Nhất.

Thấy cảnh này Tử Quyên biết ý ra ngoài, đồng thời đuổi hết nha hoàn khác đi.

- Thối lắm.

Trương Thiếu Kiệt muốn đánh, nhưng tay gơ lên không tát xuống được, chỉ mặt Điền Kinh Dao, run rẩy nói:

- Ta mới đi không lâu, con tiện nhân người đã không chịu nổi cô đơn mò đi tìm nam nhân khác rồi, còn dám mặt dày nói ngày nhớ đêm mong, người tưởng ta là thằng ngu hay sao?

- Thiếu Kiệt.

Điền Kinh Dao ngẩng đầu lên, nước mắt dàn dựa trên khuôn mặt xinh đẹp hấn dẫu tay bắt mắt:

- Từ khi chàng cứu thiếp thân khỏi Lạc thành, thiếp thân đã quyết định đời này chỉ theo một mình chàng, nếu chàng không tin, thiếp thân chết ngay đây cho chàng xem.

Thình lình ả đứng bật dậy, lao đầu vào tường.

Hành động của Điền Kinh Dao cực kỳ bất ngờ cực nhanh, không hề có chút làm bộ nào làm Trương Thiếu Kiệt kinh hoàng, triển khai khinh công mới khó khăn lắm giữ lấy được vạt áo, cứu ả một mạng:

- Tiện nhân, người điên à?

Dù miệng mắng chửi, nhưng lòng hấn mềm xuống.

Điền Kinh Dao ôm lấy lưng Trương Thiếu Kiệt, khóc nức nở kể lể:

- Từ khi chàng đi, thiếp thân một mực ở trong tiểu viện, tới cửa không bước ra ngoài nửa bước, lo lắng trông ngóng, làm gì có tâm tư tìm nam nhân khác khoái lạc? Nếu chẳng phải hôm qua tên cầu tặc Điền Cơ ép thái quá, thiếp thân sao chịu tới phủ tên họ Hồ xấu xí đó.

Trương Thiếu Kiệt vùng mình, nhưng không thoát được hai tay ôm chặt như keo của Điền Kinh Dao.

- Thiếp Kiệt, thiếp thân biết, nhất định chàng chê thiếp thân không chết thủ tiết vì chàng phải không?

Điền Kinh Dao khóc rất thương tâm, nhìn Trương Thiếu Kiệt.

Trương Thiếu Kiệt quay đầu đi không đáp.

- Không phải là thiếp thân không dám, mà là thiếp thân không thể chết, chàng làm việc dưới tay Diên Cơ, trừ mấy nhân sĩ giang hồ thô lỗ thì ngay một bằng hữu có chút quyền lực cũng không có, chàng nói xem, nếu thiếp thân chết rồi, ai giúp được chàng nữa.

Diên Kinh Dao tủi thân nói:

- Hơn nữa, nếu chàng về nghe tin thiếp thân chết, nhất định sẽ nổi giận mất lý trí, đi giết Diên Cơ. Nhưng tên cầu tặc xảo trá đó thấy thiếp thân đã chết, sao chẳng tính được chuyện chàng báo thù, tới khi đó chàng chẳng những không giết được lão, còn mất mạng oan uổng.

Diên Kinh Dao nói có tình có lý, Trương Thiếu Kiệt không thể phản bác, có một điều hắn có thể khẳng định, nếu Diên Kinh Dao lấy cái chết thủ tiết vì hắn, hắn sẽ cầm Thanh Phong ba xích, đi lấy cái mạng chó của Diên Cơ.

*** Thanh Phong kiểm vốn đi một đôi.

Cắn chặt răng, Trương Thiếu Kiệt do dự một lúc cuối cùng vẫn không nhịn được, rít lên:

- Tiện nhân, nói, tên họ Hồ đã làm gì người chưa?

- Chưa!

Diên Kinh Dao lắc đầu:

- Thiếp thân nhận lệnh, cố ý tìm cách trì hoãn rất lâu, vừa tới Hồ phủ ngồi xuống thì Tử Quyên đã tới báo chàng về.

- Thật không?

Hai mắt Trương Thiếu Kiệt nhìn thẳng vào mắt Diên Kinh Dao.

Diên Kinh Dao không né tránh, ủy khuất gật đầu:

- Thật mà.

Sắc mặt Trương Thiếu Kiệt dần ra một chút, Diên Kinh Dao vội vàng buông tay, đỡ hắn ngồi xuống, rót chén trà lấy lòng:

- Thiếu Kiệt, chàng là đại trượng phu, đừng giận tiểu nữ tử mà, sau này chàng muốn gì thiếp cũng chiều.

- Như thế còn được.

Trương Thiếu Kiệt thuận thế xuống thang, nói thực lần này hắn không hoàn thành nhiệm vụ, hại Diên Kinh Dao phải sống khó khăn, trong lòng cũng tự trách bản thân không bảo vệ được nữ nhân của mình, mặt hiện vẻ hung tợn:

- Cầu tặc Diên Cơ đó thật đáng hận, ta không làm việc cho lão khốn đó nữa, nàng nói xem liệu ta có nên đi tìm tiểu vương gia bày tỏ trung thành không?

Diên Kinh Dao cả kinh, vội nói:

- Không được.

Trương Thiếu Kiệt không vui:

- Vì sao? Tiểu vương gia là người thuộc long tộc, thế lực hơn tên cầu tặc rất nhiều, hơn nữa nếu sau này cả hai bọn họ cùng dấy binh tạp phản, tương lai hoàng đế cũng do Phúc Thọ vương làm, ta bỏ Diên Cơ, quy thuận tiểu vương gia có gì không tốt?

- Thiếu Kiệt, hiện nay Diên Cơ và tiểu vương gia sở dĩ coi trọng chàng, khách khí với chàng là vì hai nhà còn chưa quen thuộc, muốn thông qua chàng liên hệ đôi bên mà thôi, nhưng nếu chàng bỏ Diên Cơ, quy thuận tiểu vương gia thì chàng không còn cái ưu thế đó nữa.

Trương thiếu Kiệt không cãi được, cầm chén trà uống ực một cái, hậm hực nói:

- Vậy theo ý nàng ta phải theo tên cầu tặc cả đời à?

- Đương nhiên không phải!

Điền Kinh Dao chưa bao giờ có thiện cảm với Điền Cơ, phải gả cho Vương Mông là vì phụ mẫu của ả chỉ là một phú thương, không có năng lực đối kháng với Điền Cơ, nhưng hiện giờ ả có cơ hội tốt như thế tất nhiên muốn sớm ngày thoát khỏi tầm khống chế của lão:

- Phúc Thọ vương và Điền Cơ liên hợp, nếu thành công thì phe được lợi nhất và Phúc Thọ vương, cho nên tất nhiên chúng ta sẽ quy thuận họ để được lợi ích lớn nhất. Thiếp thân sở dĩ ngăn cản chàng là vì hiện còn chưa tới lúc, người nắm quyền ghét nhất kẻ phản bội! Giờ chàng đi quy thuận, người ta không coi trọng, mà còn khinh bỉ chàng, cùng lắm cho cái chức nhàn thôi.

- Vậy thì phải đợi tới khi nào, nếu muốn quá chỉ e lỡ mất cơ hội.

Trương Thiếu Kiệt rất nghe ả, nên thực lòng hỏi:

- Hiện giờ có thể rồi, nhưng chàng chỉ ngầm giúp tiểu viên gia thôi, ví như có thể khéo léo tiết lộ thông tin về Điền Cơ, để hấn ý thức được chàng có lợi với hấn, đợi hấn lên tiếng chiêu mộ chàng trước mới được. Còn muốn bày tỏ trung thành, ít nhất phải đợi tới Hải Châu một chuyến, tìm hiểu xem trong số con cái của Phúc Thọ vương, ai có bản lĩnh cao nhất, có khả năng kế thừa tước vị của Phúc Thọ vương mới được.

- Ủ, nàng nói phải làm, muốn quy thuận phải quy thuận kẻ có thực lực mạnh nhất, vẫn là nàng suy nghĩ chu đáo.

Trương Thiếu Kiệt gật đầu như gà mổ thóc:

- Người ta suy tính cho chàng tất nhiên phải tính sao cho vẹn toàn rồi.

Điền Kinh Dao thở thê:

- Còn đau không?

Trương Thiếu Kiệt đưa tay vuốt ve gò má Điền Kinh Dao, lòng đau xót, vừa rồi quá lỗ mãng:

Điền Kinh Dao nắm tay hấn, áp lên má, cười khê:

- Di mẫu không đau.

Hai chữ này đúng là tử huyết của Trương Thiếu Kiệt, hấn bắt chập giờ là giữa trưa, bế xốc Điền Kinh Dao vào trong phòng ...

oOo

~ Sau khi tiếp Trịnh Kiểm Thu, Đường Kính Chi nấp vào tiểu viện bí mật, ăn trưa xong, Ngọc Nhi đi thăm dò tin tức, y nhàn nhả không có việc gì làm nằm khoèo ngủ trưa, bất chợt có tiếng mở cửa khê.

Đường Kính Chi rất cảnh giác, ngồi bật dậy, tay rút cương châm:

- Ai?

Một thiếu nữ vóc dáng yếu điệu mang khăn che mặt đi vào:

- Tỷ phu đừng sợ, là muội nè.

Nhìn thấy Hồ Phụng Kiều, Đường Kính Chi thở phào:

- Đang ban ngày, sao muội tới tới tìm ta?

Trước kia vì tránh gặp mặt Ngọc Nhi, nàng thường nhân lúc đêm khuya tới tìm, cho nên Đường Kính Chi mới hỏi như vậy.

- Tỷ phu, người ta còn là hoàng hoa khuê nữ đó, không tới tìm tỷ phu ban ngày, chẳng lẽ ...

Hồ Phụng Kiều dậm chân phụng phịu, làm hai cái bánh bao tròn trịa rung rinh, đôi mắt đẹp ném cho y một ánh mắt ai oán ...

- Không, không, ý ta không phải như thế ...

Đường Kính Chi không dám nhìn nàng, con yêu tinh này có sức sát thương với nam nhân quá lớn:

Hồ Phụng Kiều thấy Đường Kính Chi đỏ mặt luống cuống như tiểu tức phụ thì che miệng cười ngặt ngoẽo.

Đường Kính Chi thừa biết cô nàng này lúc này cố ý trêu mình, y định trừng mắt lên nhìn nàng, nhưng ma xui quỷ khiến nào mắt chiếu đúng ngực nàng.

Bị ánh mắt hau háu của y chiếu vào ngực Hồ Phụng Kiều cũng chẳng ngại, có điều thu lại tiếng cười đi tới ngồi xuống:

- Tỷ phủ, Phụng Kiều sợ dĩ phải tới đây gấp là muốn nói cho huynh một chuyện.

- Ồ, có chuyện gì vậy ?

Đường Kính Chi ngồi thẳng dậy, mặt trở nên nghiêm túc.

423. Chương 420: Chỉ Là Tốt Thí.

- Thứ nhất, cách đây không lâu, Trương Thiếu Kiệt và Minh Húc dẫn mấy chục thuộc hạ đã tới Kiên Thành.

Hồ Phụng Kiều gập ngón tay nói :

Đường Kính Chi sắc mặt đại biến, tình huống xấu nhất y dự kiến đã diễn ra.

- Thứ hai, sáng sớm ngày hôm nay Trịnh Thắng tới quân doanh, sau đó có một đội ngũ lấy danh nghĩa thao luyện thực chiến, đã lặng lẽ tới gần Kiên Thành.

Tin tức này hiện không có nhiều ý nghĩa, nó chỉ chứng tỏ Trịnh gia trước khi biết Phúc Thọ vương muốn tham gia tạo phản đã hoàn toàn muốn đứng về phía triều đình.

- Thứ ba, mấy ngày trước hơn một nghìn hai trăm Vũ Lâm quân đi theo khâm sai đột nhiên biến mất quá nửa.

Đường Kính Chi nhú mày, những người này rốt cuộc đi đâu.

Nói xong ba chuyện, Hồ Phụng Kiều tự rót trà uống, đôi mắt thi thoảng lại liếc nhìn Đường Kính Chi nhú mày trầm tư.

Suy nghĩ hồi lâu, Đường Kính Chi hỏi điều y quan tâm nhất:

- Phụng Kiều, mọi người biết những Vũ Lâm quân này đi đâu không?

Lấy ra một chiếc khăn lụa lau khóe miệng, Hồ Phụng Kiều thản nhiên nói ra hai chữ:

- Kiên Thành.

- Hả, vì sao, Tô Bác có ý gì? Không đúng, phải là hai công công kia có ý gì mới đúng?

Hồ Phụng Kiều không trả lời mà tiếp tục nói những lời làm người ta chấn kinh:

- Mọi người còn muốn nói với tỷ phu tin nữa, trừ huynh ra, còn có một đội nhân mã từ kinh sư chia nhỏ theo nhiều đường tới nơi này, người cầm đầu tên Tiêu Kiến.

Tới lúc này rồi Đường Kính Chi sao chẳng thấu triệt, mặt trầm giọng:

- Đương nhiên hoàng thượng muốn cẩn thận nên phái hai lộ nhân mã xử lý chuyện Lưu Châu.

- Sai!

Hồ Phụng Kiều đặt chén trà xuống, cười lạnh:

- Tỷ phu thân mến, đoán ra rồi sao phải nói lời dối lòng như vậy, không phải hai, chỉ một thôi, trong mắt người ta huynh chẳng qua là con tốt thí.

Bị Hồ Phụng Kiều nói thẳng ra, làm mặt Đường Kính Chi càng thêm âm trầm, y vốn chỉ là một tên cử nhân, một nhân vật nhỏ nhoi không là gì, hoàng đế và hoàng thái hậu sao có thể yên tâm giao chuyện trọng đại như thế cho y xử lý? Y có chuẩn bị tinh thần trước cho những chuyện thế này.

Có điều y phải tự mình đi vào chốn nguy hiểm, vất óc bày mưu tính kế, cuối cùng người ta vẫn không coi ra cái gì, trong lòng Đường Kính Chi đột nhiên trào dâng lửa giận ngùn ngụt.

Người xưa nói đế vương là kẻ vô tình nhất, hiện giờ Đường Kính Chi đã cảm nhận được điều này rồi, trong mắt họ thiên hạ bách tính chỉ là những quân cờ, điểm khác biệt là quân cờ hữu dụng thì dùng, vô dụng thì vứt bỏ.

Tới giờ hoàng đế và hoàng thái hậu vẫn không hề có y biết sự thực, xem ra coi y thành quân cờ có hay không cũng được, thậm chí là lợi dụng y để thu hút sự chú ý của những kẻ kia.

Nhận thức rõ được vị trí của mình trong bàn cờ này, Đường Kính Chi vừa phẫn nộ, nhưng thoáng cái tầm nhìn trở nên thông suốt, chẳng trách hôm đó Tiêu Kiến biết trước bày tiệc khoản đãi mình, còn chủ động đưa ra thiện chí như thế:

- Tiêu Kiến mới là nhân vật chính trong lần nam hạ trừ khử Điền Cơ, còn ta chỉ là tiên phong đi trước thăm dò lập trường của Trịnh Thắng! Giang Cảnh là thủ hạ của Tiêu Kiến, như vậy nhất cử nhất động bên này có liên quan tới Trịnh gia đều đã truyền về đó.

Quan hệ hai bên đã là lợi dụng nhau như vậy thì sau này y có làm gì cũng không thẹn với lương tâm.

- Hi hi, tỷ phu, xem ra huynh còn chưa ngốc tới hết thuốc chữa đâu.

Hồ Phụng Kiều cười khanh khách:

- Còn nữa, nói tiếp đi.

Đường Kính Chi đứng bật dậy:

- Hôm nay Trương Thiếu Kiệt và Minh Húc đột nhiên tới Kiên Thành, muội nói xem tên Tiêu Kiến vì tránh khả năng Trịnh Thắng ngả theo phía Phúc Thọ vương mà đánh liều ra tay trước không?

- Nô gia cũng chính vì nghĩ tới điểm này cho nên giữa ban ngày ban mặt mới phải tới tìm oan gia chàng đó.

Hồ Phụng Kiều không nheo lườm y một cái quynh rừ:

Đường Kính Chi dở khóc dở cười, lúc này rồi mà cô nàng còn cười được.

Tình hình hiện giờ là nếu như Tiêu Kiến không nhanh chóng ra tay, rất có khả năng Trịnh Thắng không đứng về phía triều đình, nhưng nếu ra tay chỉ dựa vào lực lượng của hắn, e khó mà hạ nổi Điền Cơ, vì dù sao trà trộn vào thành dù kín đáo đến đâu cũng rất hạn chế, nếu nghìn người vào thành, dù chia nhỏ che dấu kỹ lưỡng thế nào cũng khó che giấu được Điền Cơ.

Cùng lắm chỉ có vài trăm người người.

Điền Cơ đã có chuẩn bị, hiện theo tìm hiểu thì có tổng cộng ba thế lực, thứ nhất là mấy nghìn tư binh mà lão bí mật chiêu mộ nuôi dưỡng ngoài thành.

Thứ hai, ba nghìn quân sĩ thủ bị Kiên Thành.

Thứ ba mấy trăm thân binh dùng cung tiễn và trường thương và gia nô hộ vệ.

Nếu Tiêu Kiến ra tay, khẳng định là xông thẳng vào thành bắt đầu xỏ Điền Cơ, như thế tạm thời không quan tâm tới mấy nghìn tư binh, thủ quân Kiên Thành thì không thể nhanh chóng tụ tập được, vả lại còn phải giữ cổng thành, như vậy chủ yếu phải đối đầu với tiểu quân đội trong Điền phủ.

Một nghìn đấu với mấy trăm, người ta còn chiếm địa lợi, dù Vũ Lâm quân có thân thủ cao cường, khó mà làm gì nổi trong thời gian ngắn.

- Phụng Kiều, muội nói xem khả năng Tiêu Kiến ra tay có lớn không?

- Tỷ phu, trong lòng huynh có đáp án rồi, cần gì phải hỏi muội nữa à?

Đúng thế Đường Kính Chi đã có đáp án, chỉ muốn xác nhận thêm thôi.

Khả năng là rất lớn.

Hiện giờ tình cảnh của Trịnh gia rất chơi vơi, Trịnh Thắng không thể không nghi ngờ dụng ý của hoàng đế, Phúc Thọ vương có thừa điều kiện đủ làm Trịnh gia động lòng, bọn chúng đã có quân, có tiền, giờ thêm Phúc Thọ vương, tức có danh nghĩa, khi đó phương nam đại loạn, khi ấy Tiêu Kiến vì không hoàn thành nhiệm vụ sẽ chỉ còn một con đường chết.

Không động thủ thì chết, động thủ còn có đường sống, Tiêu Kiến tất nhiên lựa chọn cái thứ hai.

- Phụng Kiều, muội cũng biết ân oán giữa Đường gia và Điền gia rồi, nếu bọn chúng liên hợp tạo phản, Đường gia khẳng định gặp tai vạ, dù lần này hoàng đế và hoàng thái hậu bất nhân, nhưng ta vẫn phải nỗ lực hết sức giúp Tiêu Kiến hạ Điền Cơ.

Hồ Phụng Kiều không đáp, chỉ lặng lẽ gật đầu.

- Giờ ta muốn biết, trong tay muội rốt cuộc có thực lực lớn cỡ nào, lần bắt Điền Cơ này muội có thể làm gì? Chuyện này liên quan tới tính mạng hàng trăm người của Đường gia, mong muội cho biết.

Đường Kính Chi nghiêm túc chấp tay thi lễ, Phúc Thọ vương nằm ở sát biên giới với Lạc Na rồi, Đường gia muốn lui về phương nam tránh Điền Cơ cũng không được nữa.

- Tất nhiên rồi, trên đời này muội chỉ còn một người thân đã gả vào Đường phủ, mặc dù tỷ ấy rất đáng ghét, chẳng coi người ta ra gì, nhưng muội có thể trơ mắt nhìn tỷ ấy chết sao?

Hồ Phụng Kiều thu lại nụ cười bất cần đời, nói:

- Thực tình mà nói, không có muội giúp đỡ, tỉ lệ thành công của bọn huynh không tới một thành, đám hộ vệ trong Điền phủ đều được lựa chọn tỉ mỉ! Không những võ công cao cường còn giỏi liên thủ, quân trận, kẻ nào cũng thiện chiến, nếu không có nhân số hơn chúng gấp bội thì khó tiêu diệt nổi trong thời gian ngắn. Mà nếu kéo dài để đám quân sĩ thủ thành tự lại bao vây xem như xong.

Điều này Đường Kính Chi hiểu, gật gù không nói.

- Có điều có muội giúp, nếu không có gì bất ngờ thì bọn huynh nắm cả mười phần.

- Hả?

Đường Kính Chi thốt lên, y vốn tưởng nắm chắc trên 5 thành là đủ rồi.

- Sao, tỷ phu không tin à?

Hồ Phụng Kiều nũng nịu:

- Không, ta tin chứ!

Đường Kính Chi trả lời không thực lòng:

Hồ Phụng Kiều cười khanh khách, nói ra quân bài tẩy của mình:

- Tỷ phu, muội kiếm tiền bằng cái nghề này, không những cần sát thủ có võ công cao cường, còn phải dựa vào nguồn tin tức linh thông. Nếu không cầm tiền của người ta rồi, mà ngay cả mục tiêu trốn chỗ nào cũng chẳng biết thì chẳng phải thành trò cười à? Còn về nguồn tin, trừ bố trí tai mắt trong giang hồ còn gài thám tử vào cả quan phủ, quân đội ....

Nói tới đó háy mắt với Đường Kính Chi:

- Còn cả các phú thương nữa.

424. Chương 421: Truyện Ở Nguồn Nhảy Chương.

Cám ơn anh em đã ủng hộ

425. Chương 422: Đoạt Cổng.

Y đã tới đây tức là hiểu hết mọi chuyện rồi, chẳng cần giả dối thăm dò hay che giấu gì, Tiêu Kiến thừa nhận luôn:

- Đúng vậy, cha gia được tin Minh Húc đã tới Kiên Thành, nếu không ra tay ngay, chỉ e những kẻ đang ngóng chiều gió sẽ ngã về phía bọn chúng hết.
- Tiêu công công quả nhiên sáng khoái, không dám giấu, lần này Lâm mỗ tới là muốn hỗ trợ công công một tay.

Đường Kính Chi đem phương án thương lượng với Hồ Phụng Kiều nói ra:

Vì thời gian gấp gáp, ngoài làm liều không còn cách nào khác, Tiêu Kiến đang vắt óc tính cách làm sao đảm bảo nhiệm vụ lần này thắng lợi, đứng bật dậy đi lại mấy vòng, đột ngột chấp tay thi lễ:

- Đường công tử đúng là cơn mưa giải hạn đúng lúc của cha gia, có công tử giúp sức còn lo gì đại sự không thành, đợi về kinh, cha gia nhất định không quên báo công đầu của công tử với hoàng thái hậu.

Quả nhiên là thế, Đường Kính Chi vốn không tin hoàng đế có tâm cơ thủ đoạn thế này.

Mặt trời ngã về phía tây, thời gian đã sắp tới giờ đóng cửa thành, phía cổng thành bắc có mười mấy cỗ xe ngựa chở quan tài lộc cộc đi vào, bên cạnh mỗi cỗ xe có năm sáu tráng hán đi cùng.

- Đầu mục, sao tiểu nhân thấy không bình thường lắm.

Một tên quân sĩ đi tới cạnh tên đội trưởng nói:

- Có cái gì bất thường, bớt quản chuyện bao đồng đi, dứt tiền vào túi về nhà cho sớm, người thích quản chuyện thiên hạ hay nghe bà nương người chửi vì cái lương tháng còi cọc của người. Mau quát bọn chúng vào thành cho nhanh, chúng ta còn đóng cửa.

Đội trưởng trông coi cổng thành lạnh lùng nói:

- Vâng.

Tên quân sĩ thấy đội trưởng nổi giận không dám thừa lời nữa, đi ra cổng thành quát tháo:

- Đây, mấy cái xe ngựa kia, đi mau lên, sắp tới giờ đóng cửa rồi.
- Biết rồi quan gia.

Đám mã phu đáp lời, quát roi lên lưng ngựa, thúc bọn chúng đi nhanh hơn.

- Tiểu Tam, người thúc dục gấp thế làm gì, muốn về sớm ngủ với bà nương lẳng lơ của người à?

Một tên quân sĩ đứng trên tường thành cười hô hô nói vọng xuống.

- Ha ha ha, khả năng này cao nha, nghe nói tức phụ của Tiểu Tam là đóa hoa có tiếng của Tiểu Lý trang, từ khi có bà nương đó, Tiểu Tam đội lên đầu, không dám ra khỏi nhà nữa bước.

Tên khác phụ họa.

Tiểu Tam bị đám kia trêu ghẹo tức tối nói:

- Đánh rắm, lão tử đường đường đại trượng phu mình cao tám thước, có gì không dám, đi, hôm nay ta mời các người tới thanh lâu uống rượu.
- Đây, chính người nói đấy nhá.
- Nói không giữ lời là chó con.

Đám quân sĩ đang láo nháo đùa giỡn thì đội xe ngựa kia tới gần, mấy tên quân sĩ cầm trường thương đi tới kiểm tra, chẳng biết vì sao lại xảy ra va chạm, hai bên xô đẩy chửi bới nhau, làm thu hút hơn 20 tên quân sĩ gác cổng thành tới, rồi đám tráng hán đi bên cạnh xe đột nhiên rút cương đao giấu dưới xe xông tới.

- Á.

- Các người là ai?

Đám quân sĩ thủ thành không kịp phản ứng, tức thì bị chém chết non nửa, đám còn tuy hoàn hồn trở lại, nhưng cầm trường thương, người ta lại dùng vũ khí cận thân, lập tức thành vong hồn dưới đao, kẻ thông minh thì ném vũ khí bỏ chạy, có điều bị cương đao phóng xuyên qua ngực mà chết.

- Không xong rồi, có loạn tặc xông vào thành.

Tên đội trưởng hét lớn, mau chóng leo lên tường thành, trên đó có hơn ba mươi cung tiễn thủ, đang luống cuống giương cung lấp tên bắn xuống.

Nhưng đám tráng hán dưới kia đã mở nắp quan tài, lấy lá chắn bên trong ra che chắn, không ai bị thương, sau đó chia hai hướng đánh lên cổng thành.

Cổng thành một khi bị tập kích sẽ đốt lửa cảnh báo, có điều ba tên quân sĩ đi tới đồng lửa còn chưa kịp đốt đã bị tên đột trưởng, vung đao chém liền ba phát, ba cái đầu rụng xuống vẫn tròn mắt không sao tin nổi.

Giết ba tên quân sĩ định đốt lửa cảnh báo rồi, tên đội trưởng cầm cung tên, quần vải tẩm dầu đốt rồi bắn ra ngoài thành, tránh bị quân sĩ ở các cổng thành khác phát hiện, cho nên bắn không cao, nhưng lúc này trời đã tối, những người nấp trong khu rừng gần đó vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Thấy tín hiệu báo thuận lợi, hơn nghìn Vũ Lâm quân lên ngựa, phóng hết tốc lực về phía cổng thành.

Mặt đất như cái trống bị dùi lớn gõ lên, ầm ầm ung chuyển, chẳng mấy chốc bọn họ đã phóng tới trước cổng thành, song không dừng lại mà hướng thẳng tới phía Điền phủ.

Cùng lúc cổng thành động thủ, Đường Kính Chi và Tiêu Kiến cũng có hành động.

Hai người ai nấy tự dẫn người của mình hướng về tiền môn và hậu môn của Điền phủ, vì thủ hạ của Hồ Phụng Kiều là đội trưởng gác tiền môn, cho nên nơi này giao cho Đường Kính Chi, phải nhanh chóng chiếm được cửa cho Vũ Lâm quân xông vào chém giết.

Lý Thanh hôm nay giống như thường ngày, dẫn hơn ba mươi người thủ vệ cổng Điền phủ, trời sắp tối, hắn nói:

- Triệu Ngũ, buổi tối trời lạnh, ta bảo nhà bếp chuẩn bị cho mọi người mấy vò rượu để sau cửa ấy, người mang ra đây, các huynh đệ làm một chén cho ấm bụng. Tối nay Trịnh tướng quân tới làm khách đấy, uống xong rồi thì uốn thẳng lưng lên, lấy tinh thần một chút, đừng để người ta xem thường.

- Được rồi.

Một hộ vệ trung niên đang đứng co ro trong gió lạnh, nghe vậy mừng húm, đang là mùa đông, dù Kiên Thành nằm lệch về phía nam, lại có Phụng Hoàng sơn che chắn, song buổi tối đứng phơi mặt ngoài cửa vẫn rất lạnh, liền chạy vào trong phủ, thấy mấy vò rượu để sẵn, hớn hỏ bê ra.

Đám hộ vệ khác nghe nói có rượu uống phấn chấn hẳn lên, một hộ vệ trẻ vỗ ngực nói:

- Lý đầu lĩnh, chúng ta đều là người được chọn từ trong ngàn quân sĩ ra, dù quân chính quy chắc gì đã hơn được, lát nữa Trịnh tướng quân tới sẽ phải gật đầu tán thưởng.

- Bớt khoác lác đi, uống xong rồi về vị trí.

Lý Thanh lấy một túi rượu trong lòng ra, mở nắp tu ừng ực.

Hộ vệ trông cửa không được uống rượu, càng chẳng nói tới mang túi rượu bên người, nhưng ở đây Lý Thanh địa vị cao nhất, không ai dám nói gì hắn.

Triệu Ngũ bê vò rượu ra, định mời Lý Thanh chén đầu, nhưng thấy Lý Thanh có rượu mang trên người, nghĩ hẳn nhất định uống rượu ngon, không thèm thứ rượu này, nên làm một ngụm trước, rượu vào bụng, hơi ấm bốc lên, người dễ chịu hẳn.

Tiếp đó đám còn lại cũng luôn phiên nhau uống.

Chỉ có ba tên không thích rượu là ở nguyên vị trí, đám còn lại chẳng ít thì nhiều cũng làm vài ngụm, Lý Thanh nhìn ba tên hộ vệ kia, chậm rãi đi tới.

- Í, có động đất à?

Triệu Ngũ là tên mê rượu, đợi mọi người uống hết, lại rót cho mình chén nữa, nhưng nường ánh trắng chiếu xuống, thấy rượu trong chén, xuất hiện vòng sóng lan tỏa, ngạc nhiên nói:

- Hô hô, được mấy chén mà đã say rồi?

- Không, có gì đó không ổn rồi.

Có tên mẫn cảm hơn, nhú mày tập trung lắng nghe.

Chẳng bao lâu bọn chúng nghe thấy phía hậu môn có tiếng chém giết, tất cả kinh hãi nhìn về phía Lý Thanh, Lý Thanh rút cương đao quát:

- Dịch tập kích, mọi người xếp hàng bảo vệ cổng.

- Vâng.

Hơn ba mươi hộ vệ lập tức tụ lại thành trận hình, nhưng khi bọn chúng nhìn thấy hơn trăm hắc y nhân cầm đao xông tới thì đột nhiên chóng mặt hoa mắt, tứ chi mềm nhũn rồi tên nọ nổi tên kia ngã xuống bình bịch.

Cùng lúc đó Lý Thanh đứng sau ba tên binh sĩ không uống rượu, xoẹt xoẹt xoẹt, máu tươi tung tóe, mang theo vài vong hồn.

- Tỷ phu, Lý Thanh thành công rồi, chúng ta nhanh lên, đừng để bọn chúng đoạt lại cổng.

Thấy thủ hạ của mình đã thành công, Hồ Phụng Kiều quát lên, đột nhiên tăng tốc, đẩy mấy chục thủ hạ như những bóng ma lướt tới cổng.

Vì Đường Kính Chi vô công không có, nên Ngọc Nhi không tới chém giết, giao ám vệ cho Đường Uy và Thành Khoanh chỉ huy.

426. Chương 423: Phá Vây.

Lúc này phía hậu môn Điền phủ tiếng chém giết vang trời làm đám Điền Cơ cả kinh, hộ vệ trong phủ vội vàng cầm lấy vũ khí, tập kết lại một chỗ, bọn chúng tuy có chút hoảng loạn khẩn trương, nhưng không bỏ chạy tán loạn.

Mấy tên đầu lĩnh hộ vệ tức tốc trao đổi, phân chia ra dẫn thủ hạ của mình đi.

Hơn trăm thủ hạ của Tiêu công công đều là người lựa chọn kỹ càng, tuy không có nội ứng như của Điền Kính Chi, bị cung tiễn thủ bắn bị thương không ít, nhưng thuận lợi chiếm cứ được hậu môn Điền phủ, có điều sau khi đám hộ vệ liên tiếp tăng viện, áp lực trở nên rất lớn.

Bên phía Đường Kính Chi đoạt được cửa rồi không lỗ mãng xông vào, ám vệ lên tường thành, dùng mai hoa tự tiện tiêu diệt đám viện binh, vì phía cửa trước không có tiếng đánh nhanh, cho nên hộ vệ Điền phủ không nghĩ nơi này bị thất thủ, vừa vào tầm bắn, tức thì hạ gục cả mãng, bọn chúng phải lùi lại tổ chức người cầm lá chắn, từ từ ép về phía cửa.

Nhưng không còn kịp nữa, tiếng vó ngựa sầm sập như mưa rào truyền tới, mấy trăm Vũ Lâm quân tay cầm trường thương, mình mặc khôi giáp đã tới.

- Giết!

Người đi đầu Vũ Lâm quân là một viên mãnh tướng, rút cương, điều khiển tuần mã tung mình đạp thẳng hai chân trước vào đội ngũ hộ vệ cầm lá chắn. Ở thời kỳ chiến tranh lạnh này, những mãnh tướng đi đầu là cực kỳ quan trọng, vì chỉ có binh sĩ đi trên cùng thuận lợi phá được đội ngũ kẻ địch, sĩ khí quân sĩ phía sau mới dâng lên tiếp tục dẫn đội hình tiến tới.

Đừng coi thường mãnh tướng chỉ có chọc thủng một lỗ nhỏ trên đội hình, vì tướng sĩ đằng sau gia nhập, cái lỗ nhỏ đó sẽ ngày càng lớn.

- Tiểu vương gia, chúng ta phá vây thôi.

Man Ngưu tập trung mấy chục người, chuẩn bị sẵn sàng chạy thoát thân:

Minh Húc quanh năm sống trong quân doanh, tiếng vó ngựa làm rung đất thì hẳn nghe một cái là nhận ra ngay, cả viên hổ tướng bên cạnh hẳn cũng sớm nhận ra được điều bất thường, lập tức triệu tập đám thuộc hạ lại.

Vốn trong tay hẳn có hơn hai trăm người, nhưng sợ Điền Cơ nghi ngờ, nên mới để lại một bộ phận ở ngoài thành.

- Man Ngưu, người đoán binh mã tập kích có phải là Trịnh phủ không?

Gọn gàng tung mình lên ngựa, Minh Húc hỏi:

- Hẳn là thế, ở Lưu Châu còn có ai dám tập kích phủ của Điền Cơ nữa.

Minh Húc lắc đầu, không hiểu hẳn nghĩ gì.

- Tiểu vương gia, chúng ta rút nhanh thôi, nếu không đợi đại quân của Trịnh thắng tới nơi e không kịp mất.

Một hộ vệ đứng bên cạnh Minh Húc sốt ruột nói:

Minh Húc vẫn ung dung, nghe ngóng:

- Người thấy nên đột vây từ phía trước hay phía sau?

- Phía sau la hét lớn như vậy, chiến đấu ắt kịch liệt, thuộc hạ cho rằng chúng ta nên phá vây ở phía trước.

Thoáng trầm ngâm Minh Húc quay đầu ngựa hướng về phía sau:

- Nhầm rồi, phía sau chiến đấu kịch liệt, chứng tỏ hai bên thế lực cân bằng, phía trước động tĩnh nhỏ, có nghĩa là đối phương đã chiếm ưu thế tuyệt đối, chúng ta đi hướng đó chỉ có đi không có về.

Đám hộ vệ xung quanh tin phục hẳn như thần minh, đồng thanh hô:

- Vương gia anh minh.

- Vương gia cứu mạng.

Minh Húc đang định ra lệnh đột vây thì trong phòng một nữ tử y phục xộc xệch, tóc tai rối bời ôm bọc hành lý chạy ra.

Đó là tiểu thiếp trẻ trung xinh đẹp nhất của Điền Cơ, được lão phái tới hầu hạ lấy lòng Minh Húc, Minh Húc vội vẫy tay gọi:

- Nhanh tới đây, đi cùng bản vương.

- Vâng, đa tạ vương gia.

Nữ tử đó thấy Minh Húc tuần tú hơn người, lại là vương gia, hơn Điền Cơ không biết bao nhiêu mà kể, vốn định lấy lòng hẳn xin đi theo, giờ nghe có người tấn công Điền phủ, đại nạn đổ xuống đầu, không chạy đợi bao giờ?

Trước khi đi ả còn không quên vơ vét đồ vàng bạc mang theo.

Thấy Minh Húc đồng ý mang mình theo, ả mừng rỡ chạy tới, được Minh Húc kéo lên lưng ngựa.

- Man Ngưu, mở đường đi.

Đợi nữ tử kia ngồi vững, Minh Húc quát:

- Vâng!

Man Ngưu gầm lên, vung tay về phía trước:

- Giết, chúng ta xem kẻ nào cản nổi tinh binh Hải Châu.

Đám hộ vệ hò reo, bảo vệ Minh Húc ở giữa, phóng tới cửa sau Điền phủ, khí thế ngút trời.

Vì Tiêu Kiến lấy cứng chọi cứng, cho nên gây ra động tĩnh lớn, thu hút càng nhiều hộ vệ Điền phủ đổ về phía đó, nên dù thêm 500 Vũ Lâm quân tới nơi, hộ vệ Điền phủ dựa vào chỗ hiểm yếu chống cự, vẫn chưa thất thế.

“Bùng” dưới bầu trời thanh thanh, đột nhiên có mấy quả đạn lửa bắn lên trời nổ bùng ra ánh sáng màu da cam, trông xa xa như những đóa hoa lớn nhỏ.

Một xưởng vệ cảnh Tiêu Kiến thốt lên:

- Pháo truyền tin, công công chúng gọi quân ngoài trời tới đó.

Tình cảnh này làm Tiêu Kiến đứng ở hậu phương nóng ruột vô cùng, không ngừng thúc dục binh sĩ xông tới, nhưng hậu môn Điền phủ không gian nhỏ hẹp, căn bản không phát huy được ưu thế đông người, ở vào thế giằng co, hai bên đều có thương vong.

Nghĩ tới đằng sau lưng còn có hơn ba nghìn quân thủ thành cùng mấy nghìn tư binh, Tiêu Kiến càng lúc càng nóng ruột.

- Tiêu công công, thời gian eo hẹp, chúng ta mau chóng dùng lửa đốt thôi.

Một tên đứng bên cạnh Tiêu Kiến chỉ huy nhiều người cầm túi dầu lớn đi đến nhắc.

Tiêu Kiến nghe vậy vỗ đùi, vừa rồi quá nóng lòng, quên bém mắt dùng hỏa công:

- Đốt, mau lên, đốt chết đám phản tặc này.

Đám người kia nhận lệnh mở túi ném vào trong Điền phủ, cổng sau cả đám đông đang chen lấn chém giết, không tránh được, mới đầu tất cả đang đánh hăng không biết chất lỏng dính trên người là cái gì, tới khi có người người hét lên:

- Không xong là dầu đốt đèn, đối phương muốn dùng hỏa công, chạy mau.

Lời này tức thì làm hộ vệ Điền phủ đại loạn, nhưng làm sao chạy nhanh thế được, lửa tức thì bùng lên cùng tiếng la hét thảm thiết.

- A, cứu mạng.

- Nước đâu.

- Mau tới giếng lấy nước.

Một kẻ người bắt lửa, gào thét chạy loạn, va vào kẻ khác, lửa nhanh chóng lan đi, càng lúc càng có nhiều người bị bắt lửa, gào thét lẫn lộn trên mặt đất.

Máu tươi, tử thi, tiếng kêu gào, tức thì biến nơi này thành luyện ngục.

Tiêu Kiến thấy đối phương bị lửa thiêu đốt sĩ khí giảm mạnh, chẳng chút thương xót, đi tới ra lệnh, giọng âm hàn:

- Xông lên, giết sạch bọn chúng đi.

Đám Vũ Lâm quân không dám không nghe chỉ huy, hơn 20 người xông vào.

- Đối phương dùng hỏa công, hồng rồi.

Man Ngưu lớn tiếng hét:

- Xông lên, nếu không chúng ta chỉ còn đường chết!

Minh Húc ở giữa đội ngũ thấy tốc độ phía trước giảm xuống hết to, đối phương dùng cách thức tàn nhẫn này làm máu trong người hắn sôi lên:

- Đúng thế, xông lên, nếu không chúng ta sẽ bị đốt chết hết.

Man Ngưu giọng như chuông đồng, tiếng rống của hắn luôn là lời khích lệ sĩ khí lớn nhất, có hắn đi đầu, hộ vệ sĩ khí tăng lên, trên đường gặp phải hộ vệ Điền phủ chắn đường, bọn chúng không ngại ngần chém chết.

Man Ngưu hai tay cầm hai thanh thiết giản to bằng cổ tay, thuộc lại binh khí hạng nặng, xuyên qua bức tường hộ vệ Điền phủ, thiết giản vung lên, đánh bay binh khí một Vũ Lâm quân, thiết giản còn lại bổ xuống, đầu người kia bổ toác như quả dưa hấu.

Chớp mắt đã có năm sáu người bị giết theo cách dã man nhất, làm đám Vũ Lâm quân kinh hãi, cuống cuống lui lại tránh khỏi đường đi của tên sát tinh này.

- Mọi người theo ta, đập chết đám nhãi nhép này.

Man Ngưu gầm gừ, sát khí ngợp trời, kéo hộ vệ phía sau cuốn tới như thác đổ.

Tiêu Kiến thấy Vũ Lâm quân lùi lại, đang định quát tháo thì thấy một đại hán vai hổ lưng gấu cười chiến mã, toàn thân đầm máu, hai tay cầm hai thanh sắt đen xì hắt văng hai Vũ Lâm quân như đồ chơi thì lời chưa ra tới họng đã nghẹn lại, dù hắn có luyện võ, thân thủ không kém, nhưng bị tên sát tinh làm giết mình lùi lại.

427. Chương 424: Bắt Điền Cơ.

- Phóng tên, mau.

Tiêu Kiến trấn định lại thì đã muộn mất một nhịp, sát thần kia vừa chém giết vừa không quên quan sát xung quanh, thấy phía hắn tập trung đông người, đoán hắn có chủ tướng, dừng mãnh thúc ngựa tới.

Sát khí trên người Man Ngưu không biết tẩm máu bao nhiêu người mới luyện thành, đám người bảo vệ Tiêu Kiến đều là tay võ nghệ cao cường cũng không khỏi khiếp đảm.

- Tiêu công công đừng lo, để thuộc hạ lấy cái mạng chó của hắn.

Một xướng vệ nội xướng người gầy gò quát lớn, hai tay giang ra như phi ưng, vọt lên khỏi mặt đất, xông tới trước mặt Man Ngưu, tốc độ trong tích tắc đó không kém chiến mã là bao.

Man Ngưu trừng mắt trâu lên, thiết giản tay phải bổ mạnh xuống.

Đối phương chẳng những sức lực vô song còn mượn thêm lực xông tới của chiến mã, xướng vệ kia không dám chọi cứng, lách mình sang bên, đồng thời tuốt kiếm đâm vào đùi Man Ngưu.

Man Ngưu mặc kệ mũi kiếm bén nhọn đó, vắn hông quạt thiết giản tay trái sang, xướng vệ kia mà không lui, dù đâm được đối phương một phát thì cũng bị đánh nát người, đành thu tay né tránh.

Xướng vệ đó công phu không kém, nhưng cách chiến đấu của hắn thiên về khéo léo, không hợp chiến đấu như thế này, Man Ngưu vung thiết giản vù vù, không màng chút thương tích, làm xướng vệ đó bị ép lui liên tục.

Lại một người nữa xông tới, dùng hai đánh một mới chặn được Man Ngưu.

Minh Húc được hộ vệ thành công đưa ra khỏi cổng Điền phủ, gọi:

- Man Ngưu, đừng ham chiến, đi thôi.

Man Ngưu quay đầu ngựa chạy theo, hai xướng vệ kia ngăn được hắn không làm hại Tiêu Kiến, chứ muốn giữ hắn lại thì không nổi, để Man Ngưu chém bừa hai phát vội vàng né tránh, trong lúc đó đối phương kịp phóng ngựa đi mất rồi.

- Phóng tên, không cho kẻ nào thoát hết!

Tiêu Kiến đoán kẻ vừa ra lệnh hắn là Minh Húc rồi, chỉ về phía đó hô:

“Viu! Viu! Viu!”

Vũ Lâm quân trên người mang ba loại binh khí là trường thương, yêu đao và cung tiễn, lấp cung bắn theo như mưa, nhưng hộ vệ có thể theo bên người Minh Húc há có thể tầm thường, mưa tên tuy dày nhưng chỉ có thể làm bị thương mấy người, không lưu lại được một ai.

- Á!

Nữ tử ngồi sau lưng Minh Húc sợ nhắm tịt mắt ôm chặt lấy hắn, chợt sau lưng có cơn đau nhói tim làm ả hét lên, Minh Húc lại cười gần, sờ dĩ hắn mang theo nữ tử tham lam ngu xuẩn này chẳng phải vì thương hương tiếc ngọc, mà vì biết đối phương hắn có cung tiễn thủ, nên để ả ngồi sau lưng làm lá chắn.

“Phụt! Phụt! Phụt!”

Tên Vũ Lâm quân trang bị tuy lực xuyên thấu cao, nhưng đâm qua người nữ tử kia rồi không còn đủ lực làm tổn hại tới Minh Húc mặc giáp bạc dát mỏng nữa, chỉ đủ làm hắn đau đớn.

- Mau, mọi người gắng lên, bên ngoài chúng ta có quân tiếp viện rồi, chúng không làm gì được nữa.

Minh Húc dùng đùi kẹp bụng ngựa, chỉ huy hộ vệ xông về cổng nam Kiên Thành.

Điền Cơ lúc này tụ tập toàn bộ gia nhân tới sương phòng hậu viện, không ngừng chỉ huy hạ nhân dập lửa cùng tiếp viện.

Điền Thành hốt ha hốt hải chạy tới hỏi:

- Phụ thân, chẳng lẽ Trịnh Thắng ngả theo triều đình, dẫn quân tới đánh chúng ta?

Điền Cơ chỉ thẳng mặt hắn mắng chửi:

- Người còn mở miệng hỏi được à, lần trước ta bảo người tới Trịnh phủ thăm dò, người nói thế nào? Người nói Trịnh Thắng tuy có bất mãn, nhưng đã định ngày hôn lễ, nhất định đứng về phía phụ thân, giờ thì xem đi ...

- Được rồi lão gia, đừng mắng Thành Nhi nữa, chúng ta mau chạy thôi.

Chính thê của Điền Cơ kéo nhi tử sang một bên, sốt ruột thúc dục:

- Chạy? Chạy đi đâu? Bà tưởng tôi là tiểu vương gia à? Người ta chạy rồi có thể về Hải Châu làm một vị vương gia tiêu diêu, nhưng tôi chạy đi đâu bây giờ.

Thứ tử Điền Ninh nói:

- Chúng ta có thể quy thuận tiểu vương gia kia mà.

- Ngu xuẩn, lão phu tọa trấn Kiên Thành, môn sinh rải khắp Lưu Châu, không chế nửa nơi này, tiểu vương gia mới liên hợp, chạy khỏi Lưu Châu chúng ta còn cái gì? Lúc đó tới cửa người ta cũng không thèm tiếp.

Điền Cơ giận dữ quát:

- Vậy phải làm sao bây giờ, cả nhà chúng ta không thể chết ở đây!

Điền phu nhân cuống lên:

Trưởng tử Điền Uy chạy vào, nghe được lời này trấn an:

- Giờ chúng ta còn có hơn ba nghìn quân thủ bị trong tay Hồ Khiếu Lâm, chỉ cần chống cự được thêm một khắc nữa là có viện binh, đối phương không đông, sẽ không chống lại được, hài nhi phóng pháo hiệu cho quân ta ngoài thành rồi, lúc đó chúng ta bao vây lại Trịnh phủ, Trịnh Thắng có đem đại quân tới cũng không thể làm càn.

Hắn là kẻ huấn luyện tư binh, khá vũ dũng, lúc này vẫn còn trấn tĩnh được.

Nhưng lúc này hộ vệ Điền phủ bị phóng hỏa đốt chết quá nửa, Vũ Lâm quân thuận lợi ulla vào, hộ vệ Điền phủ sĩ khí giảm mạnh, chỉ có rất ít kẻ còn kháng cự, đa số bỏ chạy, thấy chiến thắng đã trong tầm tay, Đường Kính Chi ghé tai Ngọc Nhi thì thầm vài câu.

Ngọc Nhi nhú mày, dặn y cẩn thận rồi lao vào Điền phủ, chẳng mấy chốc biến mất trong đám đông hỗn loạn.

- Kẻ nào đầu hàng không giết, mau buông vũ khí!

Thấy đối phương đã mất sĩ khí, Đường Kính Chi ra hiệu, ám Đường gia liền đồng thanh hô lớn:

Hộ vệ Điền phủ nghe tiếng hô này không còn ý chí phản kháng nữa, vội ném vũ khí xuống đất, đứng lúc này tiếng vó ngựa rầm rập truyền tới.

- Bảo vệ Nhị gia.

Tiếng vó ngựa làm mặt đất rung lên bần bật, thậm chí còn lớn hơn cả một nghìn Vũ Lâm quân tới trước đó, ám vệ Đường gia vội vàng bảo vệ chủ, chạy vào trong Điền phủ tránh bị kỵ binh xung kích.

Bên này hô hào đầu hàng không giết, ở hậu môn Tiêu Kiến cũng hạ lệnh tương tự, vì thế hộ vệ Điền phủ vốn mất ý chí chiến đấu, đều lần lượt ném vũ khí quỳ xuống.

Người kháng cự ít đi, tốc độ Vũ Lâm quân xông vào tăng lên gấp bội, cuối cùng Đường Kính Chi và Tiêu Kiến tụ hợp lại với nhau cửa tiểu viện người Điền gia ẩn nấp, lúc này Tiêu Kiến chẳng có chút vui mừng thắng lợi nào, thấy Đường Kính Chi liền nói vội:

- Đường cử nhân, phía bên kia thế nào, đằng sau đang có một đội kỵ binh xông tới.

- Không sao, chỉ cần chúng ta dốc sức bắt được Điền Cơ thì dù kẻ tới là Hồ Khiếu Lâm hay tư binh của Điền gia cũng không dám làm bừa.

Tiêu Kiến nghe thấy Đường Kính Chi nói có lý, lập tức lên tiếng quát:

- Mau, mau xông vào cho ta, nếu viện binh bên kia tới mà các người còn chưa bắt được Điền Cơ, cha gia sẽ chặt đầu các người.

Tuy thường ngày Tiêu Kiến lúc nào cũng cười nói hòa nhã, nhưng ai theo hắn đều biết hắn nói một là một, huống hồ viện binh của Điền Cơ tới thì bọn họ cũng toi mạng, chẳng cần hắn thúc dục nhiều, tướng sĩ Vũ Lâm quân bắt chấp mọi giá xông vào.

Bên trong viện tử này vốn còn hơn bốn mươi tên hộ vệ thân thủ cao cường cực kỳ trung thành bảo vệ, nhưng sao chống lại Vũ Lâm quân điên cuồng xông vào? Chỉ nửa khắc sau đã bị đánh tan tành, chết lả lóc.

- Phản tặc Điền Cơ, còn không ra đây dập đầu nhận tội!

Tiêu Kiến theo vào giữa tiểu viện, phát tay lệnh toàn bộ Vũ Lâm quân lui ra.

Tiếng chén giết rung trời bên ngoài sớm đã khiến người Điền gia sợ mất vía, đám nữ nhân ôm nhau khóc vàng nhà, nam nhân mặt trắng bệch, Điền Cơ hai tay siết chặt, mắt nhắm nghiền ngửa đầu lên trời lẩm bẩm, thua rồi, hết rồi, vậy là hết rồi.

Tiêu Kiến hô tới lần thứ ba thì Điền Cơ bước ra ngoài.

- Lão gia, thiếp thân đã bảo mà, đừng nên quá tham lam, nếu người sớm nghe lời thiếp thân, chúng ta sao tới cảnh này ...

Điền phu nhân ôm lấy chân Điền Cơ, khóc òa lên:

Điền Cơ mặt mày vẫn trấn tĩnh, nhưng thoáng cái như già đi cả chục tuổi, lúc này nói gì cũng đã muộn, quá muộn rồi, khe cúi xuống vuốt tóc thê tử, Điền Cơ định nói vài câu an ủi, nhưng không nói thành lời, gỡ tay bà ta ra.

- Là người!

Vừa bước qua ngưỡng cửa, Điền Cơ quát lên, Đường Kính Chi đứng bên Tiêu Kiến, lão ta nhìn một cái là nhận ra ngay, mặt hiện vẻ khó tin:

- Đúng thế, là ta đấy.

Đường Kính Chi bước tới một bước, lạnh lùng đáp:

- Điền Cơ, người không ngờ có ngày hôm nay phải không?

Nếu chẳng phải kẻ này thì y đã chẳng vất vả liệu mình bao phen, phải dẫn thân vào kinh thành phúc họa khó lường, cũng vì lão ta sai Trịnh Thiếu Kiệt truy sát, đã chẳng hại mấy chục ám vệ Đường gia mất mạng.

Điền Cơ qua kinh ngạc ban đầu, trấn tĩnh lại, thở dài chua chát nói:

- Nhóc con họ Đường giỏi lắm, cổ nhân nói bất nạt già chứ đừng khinh thường trẻ quả không sai, lão phu không nên trêu chọc vào người.

428. Chương 425: Xong Việc Ở Kiên Thành.

Bên ngoài sắp có binh mã xông vào, Tiêu Kiến với Điền Cơ chẳng có ân oán khúc mắc gì, nên không muốn thừa lời, phất tay nói:

- Xong lên bắt hết lấy.

Đám Vũ Lâm quân xông vào lời xệch xệch người Điền gia ra ngoài, Điền Cơ bị ấn đầu quỳ xuống đất, không còn chút uy phong nào, thành ông già yếu đuối bình thường.

Lúc này kỵ binh phía sau đã xông vào, nhưng bất ngờ là những người này không công kích mà giữ một khoảng cách nhất định.

Rồi một giọng nói vang vang truyền tới:

- Lưu Châu Tuyên Uy tướng quân Trịnh Thắng tới hiệp trợ khâm sai đại nhân bắt phản tặc Điền Cơ.

Nghe lời này Đường Kính Chi thở phào, thần kinh căng như dây đàn cũng được buông lỏng.

Tiêu Kiến thì ghé vào tai y nói nhỏ:

- Đường cử nhân, lần này nhiệm vụ của cha gia bắt Điền Cơ, còn muốn xử trí cả Trịnh gia, ngài xem, giờ chúng ta phải làm sao?

Đường Kính Chi lắc đầu, nói nhỏ:

- Điền Cơ là quan văn, trong tay không có mấy chục vạn quân như ông ta, giờ thực lực hai bên quá chênh lệch, cứ ổn định ông ta đã, sau này từ từ tính.

- Ý cha gia cũng thế, nhưng ....

Tiêu Kiến lộ vẻ khó xử, Đường Kính Chi không để hắn nói hết cắt ngang:

- Đường mõ biết, nhưng chúng ta không có thực lực bắt Trịnh thắng, vả lại Minh Húc chạy thoát rồi, hắn sẽ phải khởi binh tạo phản, lúc đó triều đình phải phái binh trấn áp ...

- Phải rồi!

Tiêu Kiến nghe tới đó vỗ tay khen hay, muốn trấn áp Phúc Thọ vương, ắt phải điều quân mấy châu phương nam, tới khi đó binh lực tụ lại, muốn bắt Trịnh Thắng chẳng phải đơn giản sao?

- Lưu Châu Tuyên Uy tướng quân Trịnh Thắng tới hiệp trợ khâm sai đại nhân bắt phản tặc Điền Cơ.

Trịnh Thắng thấy bên trong hồi lâu không có động tĩnh, lại lớn tiếng hô lần nữa.

- Đi nào Đường cử nhân, chúng ta ra ngoài tiếp Trịnh Thắng.

Quyết định rồi, Tiêu Kiến hạ lệnh trói Điền Cơ lại rồi cùng Đường Kính Chi đi ra đại môn.

Ngọc Nhi chẳng biết từ đâu xuất hiện đi theo, liếc nhìn khuôn mặt kích động của nàng, Đường Kính Chi mỉm cười, xem ra Ngọc Nhi thành công giết được kẻ thù rồi.

Đi xuyên qua mấy cổng vòm, thấy nghìn quân sĩ khô giáp vũ trang hoàn bị, quỳ trước cửa.

Trịnh Thắng quỳ một gối hàng đầu, khô giáp màu bạc lấp lánh trong ánh lửa bập bùng, vô cùng bắt mắt, đằng sau ông ta là thanh niên vóc dáng khôi ngô tráng kiện, chính là trưởng tử Trịnh Kiểm Thu.

- Bản công công lần này phụng chỉ nam hạ bắt phản tặc Điền Cơ, giờ đã bắt được lão, mai sẽ lên đường về kinh.

Tiêu Kiến sợ Trịnh Thắng hoài nghi, vừa ra khỏi cổng đã lớn tiếng tuyên bố.

- Chúc mừng công công lập được đại công, trừ bỏ mối lo cho hoàng thượng.

Trịnh Thắng chấp tay hô vang:

Thấy Trịnh Thắng không có ý động thủ, Tiêu Kiến thầm thở phào, đỡ hờ một cái nói:

- Trịnh tướng quân đứng dậy đi, cha gia nghe nói ngoài thành Điền Cơ còn có mấy nghìn tư binh, phiên tướng quân bắt hết đám phản tặc này.
- Công công yên tâm, mặt tướng đã phá binh bao vây bọn chúng, nếu không có lẽ lúc này bọn chúng đã dẫn quân tới cứu viện rồi.

Trịnh Thắng đứng dậy nói:

- Ngoài ra thủ bị Kiên Thành là Hồ Khiếu Lâm kháng chỉ không chịu giao binh quyền đã bị khuyến tử dẫn hộ vệ chặt đầu tại nhà.

Trịnh Thắng nói rồi phát tay, một quân sĩ cầm chiếc đầu lâu đen xì đi tới.

Đường Kính Chi tới Kiên Thành không ít cho nên nhận ra kẻ này, thảo nào quân sĩ thủ thành không tới cứu viện, té ra Trịnh Kiểm Thu đã dẫn người chặn lại.

Trịnh Thắng vì sao giết Hồ Khiếu Lâm thì Tiêu Kiến và Đường Kính Chi biết rõ, chẳng qua là giết người bịt miệng, tránh sau này Điền Cơ khai ra ông ta là đồng đảng thì những người này đứng ra làm chứng.

- Quả nhiên hổ phụ sinh hổ tử, Trịnh thủ bị không làm phụ lòng hoàng thượng.

Tiêu Kiến tuy thầm giận song vẫn cười ha hả nói:

- Công công quá khen, ti chức chỉ làm tròn chức trách thôi.
- Phải rồi, Kiên Thành còn rất nhiều quan viên qua lại mật thiết với Điền Cơ, mặt tướng phá người đi bao vây, yêu cầu chúng tới diện kiến công công, hẳn sớm có kết quả.

Diện kiến? E lúc này bọn chúng đầu rơi xuống đất cả rồi, Tiêu Kiến mặt hết sức khó coi.

Đường Kính Chi thở dài, chuyện này Trịnh Thắng quá cẩn thận e phản tác dụng, khiến hoàng đế càng thêm nghi kỵ, giật ống tay áo Tiêu Kiến, đi tới chấp tay thi lễ, nói trước:

- Trịnh tướng quân suy nghĩ chu toàn, quả nhiên không then là danh tướng phương nam ta, tướng quân hẳn biết quan viên cùng phe cánh với Điền Cơ, xin nhờ tướng quân bắt bọn chúng.

Trịnh Thắng hơi bất ngờ, song mỉm cười nói:

- Đây là chuyện trong phạm sự của bản tướng, công công Đường công tử cứ yên tâm.

Quả nhiên chẳng bao lâu sau mấy chục đại hán xách đầu người đi vào, quỳ thành một hàng nói:

- Trịnh tướng quân, thuộc hạ dẫn quân sĩ xông vào phủ những quan viên kia, những kẻ đó chỉ huy hạ nhân kháng cự, không chịu đầu hàng.

Trịnh Thắng quỳ xuống, chấp tay nói:

- Tiêu công công, quân sĩ mặt tướng làm việc bất lợi, xin công công trách phạt.
- Chết thì cũng chết rồi, dù gì những kẻ này cũng đáng tội chết.

Tiêu Kiến cười gượng, đỡ Trịnh Thắng lên:

Lúc này thời gian đã không còn sớm nữa, Tiêu công công nói ngày mai phải về kinh, còn nhiều chuyện phải chuẩn bị, Trịnh Thắng dẫn quân đi bắt tàn dư của phe Điền Cơ, trước khi đi Trịnh Thắng đưa mắt cho nhi tử.

Trịnh Kiểm Thu tiễn Tiêu công công đi rồi, tới gần Đường Kính Chi hỏi:

- Lâm hiền đệ, vì sao vi huynh thấy Tiêu công công không được vui.
- Nói thừa, trừ Tiêu công công không vui, đệ cũng không vui đây này.

Đường Kính Chi biết lúc này không thể tỏ ra yếu thế khiến Trịnh Kiểm Thu nghi ngờ, cố ý bực tức nói:

- Lần này Tiêu công công nam hạ bắt Điền Cơ, sở dĩ đánh lên mà không mượn lực lượng Trịnh gia chẳng qua là muốn độc chiếm công lao, nhưng Trịnh gia xen vào chém đầu mẩu chực tên gian tặc, làm bọn ta tổn công mưu tính tổn thất bao người lại mất định một cái công lớn!

- Ra thế!

Trịnh Kiểm Thu vỡ lẽ, giả lả cười lấy lòng:

- Đệ biết mà, đám binh sĩ tính khí quá khích, thô bạo, nếu không nhất định bắt sống đám quan viên kia.

- Thôi bỏ đi, lúc này nói còn ích gì.

Đường Kính Chi khoát tay:

- Khả năng có tướng sĩ không muốn thuộc hạ thương vong nên mới hạ sát lệnh, dù sao bắt sống khó hơn giết.

Trịnh Kiểm Thu nói thuận theo ý Đường Kính Chi:

- Không sai, vi huynh cũng cho là như thế, phải rồi hiền đệ và Tiêu công công thân thuộc, không biết người này ...

Nói tới đó hạ thấp giọng xuống.

Đường Kính Chi khẽ gật đầu.

Trịnh gia muốn dứt lốt thì cứ việc, Đường Kính Chi không ngăn cản.

Trịnh Kiểm Thu mừng thầm, miệng lại trách móc:

- Đệ chẳng phải cho vi huynh ba ngày hạ Điền Cơ sao, thế nào lại động thủ trước vậy, nếu chẳng phải ta thấy có động tĩnh nhanh trí đoán ra, nếu không bọn đệ đã bị đám quân thủ bị đã đánh không còn đường lui rồi.

“Xuyt!” Đường Kính Chi biết Trịnh Kiểm Thu chê hôm nay chưa kiếm đủ công lao, ra hiệu bảo hần im tiếng:

- Trịnh huynh, đệ không dám dấu, đệ thiếu chút nữa bị Tiêu công công gạt sang một bên rồi, kể này vì độc chiếm công lao thậm chí dám lấy cả mạng ra đánh cược.

- Ô, té ra là thế.

Tại Điền phủ hàn huyền cùng Trịnh Kiểm Thu hồi lâu, Đường Kính Chi mới cùng Ngọc Nhi và ám vệ Đường gia rời đi, về tiểu viện của Đường gia ở Kiên Thành, Điền Cơ thèm muốn gia sản của Đường gia, một cái tiểu viện chẳng bỏ cho lão ta ngó tới, nên vẫn còn.

Vừa mới vào phòng, Ngọc Nhi dùng gọt chân đóng cửa lại, nhiệt tình ôm lấy cổ Đường Kính Chi:

- Tướng công, hôm nay thiếp đích thân giết được một tên trong số kẻ thù rồi.

Mối thù này đè nặng trong lòng nàng gần chục năm, hôm nay mới giải tỏa được một phần.

Đường Kính Chi đưa tay vuốt tóc nàng, nói:

- Nàng yên tâm, tướng công sẽ giúp nàng giết hết những kẻ còn lại.

Hôm qua Tiêu Kiến suốt đêm tra xét phủ Điền Cơ và bè đảng của lão, cho nên sáng sớm hôm sau, những kẻ có phân lượng thì bị cho vào xe tù áp giải lên kinh, những phú hào thân sĩ địa phương bị Điền Cơ lôi kéo thì bị chặt đầu trực tiếp.

Trong đó có tiểu cữu tử của Điền Cơ, tiêu đầu Chấn Uy tiêu cục cũng bị bêu đầu.

Ngoài ra nữ quyến toàn bộ bị cho vào giáo phường ty.

Xử lý xong chuyện Kiên Thành, Tiêu Kiến nóng vội muốn về kinh báo công, hần muốn kéo Đường Kính Chi về giải thích nguyên nhân chưa xử lý Trịnh Thắng, nhưng Đường Kính Chi kiếm cớ có chuyện khác phải làm, vội vàng dẫn người rời Kiên thành nhắm hướng Lạc thành thẳng tiến.

429. Chương 426: Nhị Gia Trở Về.

Trời ngả dần về tối, bóng tối lơ mờ dần buông xuống, binh sĩ gác cổng thành chuẩn bị đóng cửa về nhà ăn cơm, từ đằng xa một đội nhân mã mấy chục người phi như bay tới, đám binh sĩ thủ thành rối rít xếp đội hình, viên đội trưởng chừng trên ba mươi tuổi cất tiếng cảnh báo:

- Kẻ tới là ai, mau xuống ngựa tiếp thụ kiểm tra, nếu không giết không hỏi.

Từ khi Trương Gia tạm quyền chức thành thủ, luôn lo Điền Cơ Trịnh Thắng phái binh tới công chiếm, cho nên hạ nghiêm lệnh phải kiểm tra gắt gao cổng thành, tự nhiên có đội nhân mã mấy chục người tới, bọn họ không khản trương sao được.

Người phóng ngựa đi đầu là Đường Kính Chi, khó khăn lắm mới hạ được Điền Cơ, nguy cơ bao lâu được giải trừ, lại còn cách Lạc thành gần như thế, y tất nhiên phải về nhà gặp người thân cách biệt gần hai tháng trời.

Đường Kính Chi nóng lòng về nhà, nhưng sợ quân sĩ thủ thành hiểu lầm, xua tay bảo đám Đường Uy dừng lại, hấn và Ngọc Nhi phóng ngựa tới cổng thành.

- Đừng lo, ta là Đường Kính Chi.

Thời gian trước chính những kẻ này nghe lệnh Trương Tú cầm trường thương bao vây y trước nha môn, nên đám quân sĩ Lạc Thành nhận ra y rất nhiều.

- Đường nhị gia, đúng là Đường nhị gia rồi.

- Đường nhị gia về rồi.

Danh tiếng của y đã cao, lần này phụng chỉ vào kinh càng khiến ở Lạc thành không ai bị được, đương nhiên những tiếng kêu đó không phải vui mừng, có sợ hãi, có hoảng loạn.

Đường Kính Chi chẳng để ý, thấy bọn họ nhận ra mình, không xuống ngựa nữa trực tiếp vào thành, đám Đường Uy lúc này theo sau.

Cưỡi trên mình ngựa, Đường Kính Chi ngắm nhìn khung cảnh phố xá quen thuộc cùng những khuôn mặt vừa lạ vừa quen, lòng sinh cảm khái.

- Nhị gia, tới nhà rồi.

Xa xa thấy cửa Đường phủ, Ngọc Nhi lên tiếng nói, lòng dâng lên ê cảm giác trở về trước kia chưa từng có.

- Ủ, tới nhà rồi.

Đường Kính Chi kích động thúc ngựa chạy nhanh hơn ba phần.

Tới đại môn Đường phủ, Đường Kính Chi không đợi ngựa dừng hẳn đã vắt chéo chân nhảy xuống, sải bước đi tới trước cửa, vừa mới định đưa tay lên đột nhiên dừng lại, hít mấy hơi sâu bình tĩnh lại, đưa cánh tay hơi run run lên nắm vòng cửa gỗ liền ba cái.

- Ai, muộn thế này rồi mà còn tới gậy rầy.

Bên trong có giọng nói già nua quen thuộc lâu bầu.

- Là ta, Nhị gia đây.

Đường Kính Chi nói một câu, liền nghe bên trong có tiếng ngã ịch một cái, rồi có tiếng chạy gấp gáp, hiển nhiên ông già gác cửa kích động té ngã, kết một cái cửa nhỏ mở ra, cái đầu lưa thưa tóc bạc thò ra tròn mắt:

- Nhị gia, đúng là Nhị gia rồi, mở cổng chính ...

Tiếp đó hộ vệ trẻ trông cửa mở toang đại môn, Đường Kính Chi mỉm cười với mấy người trông cửa đi vào.

Nhị gia về rồi.

Đám nha hoàn đưa nọ truyền đưa kia hét lên, quên cả thi lễ, co cẳng chạy đi báo cho lão thái quân, Nhị nãi nãi, Sương di nương ... Đương nhiên bọn nó phải chạy cho nhanh rồi, đứa nào báo tin sớm sẽ được thưởng mả.

Khi Đường lão thái quân nghe tin, tay vịn vào Hồ Kiều Kiều, tay chống gậy đi ra tiểu viện, nhìn thấy đích tôn ngoan của mình, còn chưa nói được câu nào đã nghẹn ngào bật khóc.

- Nãi nãi, đều tại cháu bất hiếu, làm người phải sợ hãi.

Đường Kính Chi nhìn thấy bà hai mắt cũng mờ đi, mũi cay cay, quỳ thẳng xuống sàn đá cứng đờ, khẩu đầu ba cái.

- Đứa bé ngốc này, mau đứng lên đi, mặt đất lạnh lắm.

Đường lão thái quân đưa tay ra đích thân đỡ đích tôn dậy, nắm lấy tay y, nhìn khắp lượt, khóc mãi, miệng chỉ nói được mấy câu lặp đi lặp lại:

- Về là tốt rồi, về là tốt rồi ...

Tiếp đó tiếng bước chân vội vã hỗn loạn truyền tới, hai bà cháu mới chuyển ánh mắt đi.

Lọt vào mắt Đường Kính Chi trước tiên là Lâm Úc Hương toàn thân váy đỏ, trán lấm tấm mồ hôi, tiếp đó là Chu Quế Phương dắt tay Đường Thiên, rồi Sương Nhi người gầy gò, Nhu Nhi đáng yêu mặt đầm nước mắt, Uyển Nhi mặt bừng bừng hạnh phúc.

Vậy là thê thiếp của y tới đủ cả rồi, Đường Kính Chi như lạc vào vườn hoa muôn sắc.

- Úc Hương.

Đường Kính Chi lòng trào dâng hạnh phúc đi nhanh tới, định nắm lấy tay người mà y ngày đêm hằng nhớ mong, cửu biệt thắng tân hôn, y mong chờ được gặp lại nàng biết bao, nhưng chẳng có cảnh đoàn tụ lãng mạn như trong phim ảnh, Lâm Úc Hương vốn đang gấp gáp đi tới chẳng biết vị sao đột ngột dừng chân, làm Chu Quế Phương theo sau thiếu chút nữa đâm vào lưng nàng.

- Thiếp thân thỉnh an Nhị gia.

Trước đó nghe nha hoàn chạy tới báo tướng công vợ bỏ đã về, Lâm Úc Hương thậm chí muốn chấp cánh dùng tốc độ nhanh nhất tới đây, nhưng khi gặp y rồi, không biết vì sao nàng lại trù trù, đồng thời cảm thấy chút xa lạ vì xa cách lâu ngày.

Đường Kính Chi cũng dừng lại, mặt không dấu nổi thất vọng, cười gượng đỡ:

- Đứng dậy đi, ta đi liền hai tháng, những ngày qua làm nàng vất vả rồi.

- Không vất vả.

Lâm Úc Hương cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào mũi bàn chân, mặt có chút cô đơn làm người ta đau lòng.

- Nhị gia.

Chút xấu hổ ngại ngùng giữa hai người bị tiếng gọi của Nhu Nhi phá tan, chỉ thấy thiếu nữ ấy lông mi treo hạt châu long lanh, như chim én về tổ nhào vào lòng Đường Kính Chi khóc òa lên:

- Ngoan, đừng khóc.

Đường Kính Chi luống cuống chân tay, hết vỗ lưng Nhu Nhi lại dỗ dành, Nhu Nhi cứ khóc nức nở không sao ngừng lại được.

Tới khi Đường lão thái quân hừ một tiếng Nhu Nhi mới nín khóc, có điều ôm lấy cánh tay tướng công, không chịu buông.

- Nhị gia, người gây đi rồi.

Chu Quế Phương nãy giờ đứng nhìn khuôn mặt Đường Kính Chi, thi lễ vạn phúc, run giọng nói:

Lúc này Đường Kính Chi chợt nhớ ra một việc, chạy tới đỡ lấy tay Chu Quế Phương:

- Quế Phương, trong bụng nàng có em bé đó, đừng đi nhanh như thế.

Chu Quế Phương thẹn nóng mặt, ráng hồng phủ kín từ tai tới cổ, bàn tay khác đang nắm Đường Thiên buông ra, xoa cái bụng chưa thấy có thay đổi gì, nở nụ cười hiền dịu của người mẹ:

- Thiếp thân biết sai rồi, sau này sẽ cẩn thận.

Mấy nàng còn chưa viên phòng với Đường Kính Chi cùng cả Ngọc Nhi đều nhìn về phía đó với ánh mắt ghen tị. Lâm Úc Hương bặm môi âm ỉ, mình cũng mang cốt nhục của y, sao y không quan tâm tới mình một chút.

Lòng đau đớn vô kể.

Sương Nhi mắt long lanh như nước thu chứa đầy giọt lệ hạnh phúc, dần lòng lấm mới không nhào vào lòng y như Nhu Nhi, chỉ nhún eo thi lễ:

- Chúc mừng Nhị gia bình an trở về.

Uyển Nhi luôn là cô gái chu đáo nhất thi lễ với tướng công xong, nàng là người duy nhất đi tới nắm tay Ngọc Nhi hỏi thăm.

- Hàm Hương, nghỉ mau đi bảo nhà bếp làm thật nhiều món ngon, Nhị gia còn chưa ăn tối đâu, đi nào, chúng ta vào phòng nói chuyện.

Đường lão thái quân dùng ống tay áo lau nước mắt, vịn tay Hồ Kiều Kiều đi vào phòng.

Hồ Kiều Kiều nhìn Đường Kính Chi một cái thật sâu, bảo lão thái quân chú ý bậc thang, dắt vào trong.

Vốn chỗ ngồi phải dựa theo thứ bậc, nhưng hôm nay Đường Kính Chi trở về, mọi người vui mừng nên có phần tùy tiện, Nhu Nhi vẫn bám tay y ngồi xuống bên cạnh, mọi người tùy ý tìm chỗ ngồi.

Lâm Úc Hương ngồi bên cạnh Đường lão thái quân.

- Lãng Nhi, chuyến đi kinh thành này thuận lợi chứ?

Đường lão thái quân lên tiếng hỏi đầu tiên:

- Vâng, xem như cũng thuận lợi ạ ...

Đường Kính Chi đem chuyện đi lên kinh kể lại một lượt, có che dấu một vài việc, như chuyện bị Trương Thiếu Kiệt truy sát, tránh mọi người lo sợ.

Nghe thấy Điền Cơ bị bắt rồi, mọi người vừa mừng vừa hả dạ, Đường lão thái quân hừ lạnh:

- Tên cầu quan đó có tru di cửu tộc cũng xứng đáng.

Lạc Thành cách Kiên Thành không xa, bọn họ ở trong Đường phủ nơm nớp lo sợ, giờ thì cuối cùng cũng có thể ngủ yên lành rồi.

430. Chương 427: Ai Đi Ai Ở?

Mọi người quây quanh bàn, đám Sương Nhi tíu tít hỏi chuyện thú vị ở kinh thành, Đường lão thái quân lấy lại trấn tĩnh từ trong niềm vui đột ngột, hỏi:

- Lãng Nhi, lần này về châu định ở mấy ngày?

Câu này làm nụ cười trên mặt các nàng tắt hẳn, nhìn cả sang Đường Kính Chi.

Lâm Úc Hương cũng mang ánh mắt phức tạp, nhìn phụ thân đứa bé trong bụng của nàng.

Cảm giác bàn tay Nhu Nhi nắm chặt lấy tay mình, Đường Kính Chi rất không đành lòng, y không muốn xa các nàng, nhưng phải về sớm nếu không chọc giận hoàng đế, sẽ không có kết cục gì tốt, quan trọng là đám Tàn Mộc gièm pha bên cạnh, y đi càng lâu sẽ càng nguy hiểm.

- Ngày mai cháu ở lại phủ một ngày, sáng sớm ngày kia phải lên đường rồi ạ.

- Nhị gia, người ở lại thêm vài ngày đi!

Nước mắt Nhu Nhi lại nhỏ xuống tong tong, lắc tay Đường Kính Chi.

- Đủ rồi.

Thấy đám Lâm Úc Hương lên tiếng giữ lại, Đường lão thái quân vỗ mạnh bàn, làm cốc chén rung rinh, tuy sức khỏe bà đã kém đi rất nhiều, gần đây ít nổi giận, nhưng uy tích lũy lâu ngày không giảm sút, làm các nàng hoảng sợ, cúi đầu xuống không ai dám nói gì:

- Nam nhi chí tại bốn phương, nay quốc gia có chuyện, Nhị gia vào triều ra sức cho triều đình, chia sẻ ưu tư cùng hoàng đế, vì sơn hà xã tắc, các người không cổ vũ thì thôi, sao còn nhõng nhẽo kéo chân Nhị gia?

- Thiếp thân biết sai rồi.

Lâm Úc Hương đứng lên thi lễ rồi tới đám Chu Quế Phương cũng cúi đầu nhận sai:

- Đứng dậy cả đi.

Đường lão thái quân nói thì nói thế, nhưng bà đâu muốn đích thân đi xa, cũng hiểu tâm tình bọn họ, xua tay bảo các nàng ngồi xuống ghế.

Không khí trở nên lạnh nhạt hơn nhiều.

- Lãng Nhi, chuyến này cháu lên kinh, đoán chừng cũng phải một hai năm mới về nhà thăm người thân được, chỉ có Ngọc Nhi ở bên cạnh, nãi nãi rất không yên tâm, hay là cháu mang theo vài di nường chiếu cổ chuyện ăn ở?

Đường lão thái quân lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc, có điều đám Sương Nhi chưa kịp vui mừng thì bà lại thêm một câu:

- Nếu đường xá xa xôi rắc rối thì cháu nạp thêm vài đứa ở kinh cũng được.

Đám Sương Nhi biến sắc, cấp thiết nhìn Đường Kính Chi, các nàng gả vào Đường phủ lâu như thế rồi vẫn còn mang thân xử nữ, nếu Nhị gia đồng ý nạp thiếp ở kinh thành, các nàng chẳng biết bao giờ mới thực sự trở thành nữ nhân của y.

Ngay Hồ Kiều Kiều cũng khẽ cắn môi, đôi mắt buồn bã.

Đường Kính Chi sao có thể phụ các nàng nạp tiểu thiếp nữa, vội nói:

- Để cháu mang theo vài nàng đi vậy ạ.

Đường lão thái quân gật đầu:

- Vậy cháu định mang đứa nào đi?

- Chuyện này ...

Đường Kính Chi lúng túng, mấy tiểu thiếp của y, ai cũng muốn đi, để lại ai bây giờ?

Hồ Kiều Kiều từ đầu tới giờ im lặng, đột nhiên lên tiếng:

- Nhị gia, mặc dù tỳ thiếp được Nhị nãi nãi tận tâm điều trị, khỏe hơn rất nhiều, nhưng đường lên kinh thành quá xa xôi vất vả, sức khỏe tỳ thiếp không chịu được, không đi được.

Đường Kính Chi nhìn khuôn mặt gầy gò tuyệt điểm của Hồ Kiều Kiều, y yêu thương vô hạn, nàng đánh trọn khúc đàn cũng khó, đúng là không thể lên kinh.

- Tỳ thiếp cũng không đi được.

Sương Nhi không biết nghĩ gì, chợt lên tiếng.

Đường Kính Chi ngạc nhiên, chưa hỏi thì Lâm Úc Hương đã giải thích thay:

- Nhị gia, sức khỏe của lão thái quân chưa khôi phục, thiếp thân và Quế Phương muối muối có thái, không thể quá mệt nhọc, thời gian qua sự vụ trong phủ đều giao cho Sương Nhi quản lý.

- Sương Nhi, làm khó nàng rồi.

Đường Kính Chi biết rõ Sương Nhi không thích việc này, nàng chỉ thích trốn một mình trong phòng làm bạn với sách vở:

Với Sương Nhi, được lời thấu hiểu này này của y còn hơn vạn lời khen khác, nhỏ nhẹ nói:

- Nhị gia, là trách nhiệm của thiếp thân mà.

Như vậy chỉ còn Nhu Nhi và Uyển Nhi đi được thôi.

- Nhị gia, tỳ thiếp muốn đi theo chăm sóc cho người.

Nhu Nhi ngược mắt lên nhìn Đường Kính Chi, lấy dũng khí nói:

Đường Kính Chi đưa tay ra, cứng chiều bẹo má thiếu nữ đáng yêu này:

- Được, không có vấn đề gì.

Những nàng không đi được nhìn vậy hâm mộ không thôi, Lâm Úc Hương thấy Đường Kính Chi trước mặt mọi người không hề che dấu yêu thương với Nhu Nhi, trong lòng rất không thoải mái, bàn tay giấu dưới bàn siết chặt khăn tay.

Đường lão thái quân rất thích Nhu Nhi, nhưng bà thấy Nhu Nhi tính cách quá ngây thơ, là nguồn vui cho mọi người, song tính cách không đủ trầm ổn, sợ lên kinh không chiếu cố tốt cho đích tôn, liền nói:

- Uyển Nhi cũng đi đi, tính nó chừng chạc, tâm tư chu đáo tinh tế, là đứa biết thương người, sau khi lên kinh có thể giúp Nhị gia chiếu cố chuyện vụn vặt trong nhà.

- Tỳ thiếp tuân lệnh.

Uyển Nhi lòng đầy hoan hỉ, đứng dậy thi lễ, nhìn trộm Đường Kính Chi.

Chuyện ai theo lên kinh xem như thế là xong, những người phải ở lại vì lý do gì cũng không vui nổi, thấy không khí trầm xuống, Đường Kính Chi kiểm chuyện hỏi Nhu Nhi:

- Nhu Nhi, trước khi đi ta có bảo nàng chăm chỉ khâu thêu, nàng có lười biếng không?

- Không ạ.

Nghe tin Nhị gia về, Nhu Nhi tuy nóng lòng muốn gặp y cũng không quên mang theo khăn thêu, cho tay vào lòng lấy ra, nhìn Đường Kính Chi không chớp mắt, có chút khẩn trương.

Nhận lấy khăn thêu, Đường Kính Chi trải lên bàn xem khắp lượt khen:

- Nhu Nhi, trình độ thêu của nàng ngày càng cao rồi, chuyện này lên kinh, ta định chính thức mang nó ra kinh doanh kiếm tiền.

- Thật ạ?

Nhu Nhi mừng không gì diễn tả được, nếu vậy nàng có địa vị nhất định trong Đường phủ rồi.

Mọi người trò chuyện một hồi, thức ăn được đưa lên, Đường Kính Chi đói meo, ăn ngấu ăn nghiêng, hôm nay là ngày vui, mấy vị di nương được giữ lại ăn cùng.

Cơm xong, mọi người còn chưa hết phần khích, quây quần uống trà hàn huyên, tới khi mặt Đường lão thái quân hiện vẻ mệt mỏi, Đường Kính Chi mới chủ động cáo lui.

Rời phòng, các nàng xúm xít vây quanh, oanh yến líu lo làm Đường Kính Chi hoa cả mắt, tới trước tiểu viện của Lâm Úc Hương các nàng mới quynh luyến rời đi.

Lâm Úc Hương là chính thê, hôm nay Nhị gia trở về phải nghỉ ở đây, nhìn từng muối muối rời đi, Lâm Úc Hương mới thấy tâm tình dễ chịu hơn một chút, có điều khi còn lại hai người, nàng lại có chút khẩn trương.

- Nhị gia, người đi đường vất vả cả ngày, mau đi nghỉ sớm đi.

Bỏ lại một câu, không đợi Đường Kính Chi nói gì, nàng đã đi nhanh vào phòng, nhanh chóng cởi áo, chui vào trong chăn, cố gắng nhích sát vào trong tường hết mức có thể.

Đường Kính Chi vào phòng đã thấy Lâm Úc Hương nằm trên giường xoay lưng về phía mình, chỉ có mái tóc đen dài óng mượt lộ ra bên ngoài.

Nhớ lại xấu hổ lúc hai người gặp lại nhau, Đường Kính Chi khẽ thở dài, biết Lâm Úc Hương chưa hoàn toàn cởi mở đón nhận y, nhưng y trước và sau khi lên kinh đã khác nhiều rồi, nhìn nàng để chỗ cho mình sao không hiểu ý, cũng cởi áo lên giường, chui vào chăn hương thơm dịu dịu luôn vào mũi, cảm giác này khó diễn tả, bỏ đi lần bị Đường lão thái quân lừa uống xuân dược, đây là lần đầu hai bọn họ thực sự nằm cùng giường.

Y nhích người tới, mũi hít lấy mùi thơm ở cổ nàng, áp lưng lên hông vun tròn của nàng, tay đặt lên eo, như cảm thụ được có dòng máu huyết lưu động bên trong.

Động tác của nam nhân phía sau khiến cho hơi thở Lâm Úc Hương gấp gáp, tim đập loạn xạ, bàn tay lớn ấm áp sờ tới bụng, nàng định né tránh thì một giọng nói dịu dàng vang lên:

- Úc Hương, cảm ơn nàng mang thai con của ta.

Nghe nhắc tới đứa con, Lâm Úc Hương bình tĩnh trở lại, mặt cười hiền từ:

- Nói dối tông đường cho Đường gia là bốn phận của thiếp thân mà.

Tay vuốt ve cái bụng hơi nhô lên của Lâm Úc Hương, Đường Kính Chi chùng như có liên hệ với sinh mạng nhỏ kia, cảm giác rất kỳ diệu, đột nhiên nàng xoay người lại rúc vào lòng y như con mèo nhỏ, thủ thủ:

- Tướng công về rồi, cuối cùng thiếp cũng có giấc ngủ an tâm ...

431. Chương 428: Khách Tới Thăm?

Mặt trời lên cao, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, để lại trên mặt đất cái bóng loang lổ chiếu trên mặt đất.

- Nhị gia, dậy mau, Trương Gia Trương đại nhân tới thăm.

Đường Kính Chi lâu lắm mới về nhà lại được ôm người yêu thương trong lòng, biết Lâm Úc Hương không giỏi thể hiện tình cảm, chỉ một câu nói của nàng làm y thấy thỏa mãn, chìm vào giấc ngủ ngon lành nhất trong mấy tháng qua, sáng nay bỏ luôn tập võ, tính ngủ nướng một hôm, lại bị Lâm Úc Hương đánh thức.

- Ủ.

Đường Kính Chi không nghe rõ, hàm hồ đáp một câu cho có, chùng chùng ngủ tiếp, không ngờ chặn bị người ta lật tung ra.

- Mau giúp Nhị gia rửa mặt thay y phục.

Tri Đông Tri Thu thấy Nhị nãi nãi lớn mặt như vậy, chẳng hỏi ý kiến Nhị gia đã ép rời giường, đều lè lưỡi ra, có điều bọn chúng luôn nghe lời Lâm Úc Hương nên tíu tít dựng y dậy thay y phục rửa ráy.

Hiện Trương Gia là thành thủ tạm quyền, không thể để ông ta đợi lâu.

Đường Kính Chi còn chưa sửa soạn xong lại có nha hoàn chạy vào báo:

- Nhị gia, Giả công tử tới bái phỏng.

Bị khăn ướt lâu mặt Đường Kính Chi mới tỉnh lại:

- Ủ, bảo họ đợi một lát, ta tới ngay đây.

Đi vội tới đại sảnh, còn chưa đến nơi Đường Kính Chi đã thấy một thiếu niên da ngăm đen từ phía trước chạy lại, quỳ sụp xuống:

- Nô tài Thị Mặc thỉnh an Nhị gia.

Đường Kính Chi vui mừng, kéo thiếu niên thích khóc này lên, nhìn trên dưới khắp một lượt, gật gù nói:

- Ủ, ra đáng lắm, giống người lớn rồi.

- Nhị gia, từ lúc người lên đường, nô tài chưa lúc nào hết lo lắng, giờ Nhị gia về, nô tài yên tâm rồi.

Thị Mặc vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt không ngừng:

- Xem người kia, vừa nói giống người lớn vậy mà lại khóc.

Đường Kính Chi vỗ vai trêu nó vài câu, rồi tới gặp khách.

Vừa vào đại sảnh, thấy Trương Gia đứng dậy, Đường Kính Chi vội bước nhanh tới thi lễ:

- Trương đại nhân, để ngài phải tới tận đây, Đường mỗ áy náy quá, lâu rồi không gặp, ngài có khỏe không?

- Phiền Đường nhị gia quan tâm, bản quan hết thấy đều ổn.

Trương Gia không lên mặt quan, đáp lễ đầy đủ, dù ông ta cảm kích Đường Kính Chi nói giúp mới lên được chức này, nhưng mặt không tỏ ra chút khúm núm nào, lúc còn thân trắng thì ông có thể nghe y chỉ đâu đánh đó, nhưng giờ mặc quan bào lên, chỉ trung thành với triều đình.

Giả Lâm đi thẳng tới ôm chầm lấy Đường Kính Chi:

- Lần trước đệ đi quá gấp, ta không tiễn được, tốt rồi, giờ đệ đã bình yên vô sự trở về, ta và Thi Thi cũng yên tâm.

Đường Kính Chi vỗ vai hắn, cười hỏi:

- Chuyến đi này của đệ xem như cũng thuận lợi, huynh và mọi người trong nhà khỏe chứ.

- Khỏe, đương nhiên là khỏe rồi.

Giả Lâm cười ha hả:

- Thi Thi và tẩu tử của đệ đều có tin mừng rồi, ha ha ha, cha ta nói Thi Thi là phúc tinh đem lại may mắn cho Giả gia.

- Hả? Chúc mừng huynh, vậy là chúng ta đều sắp làm cha rồi.

Đường Kính Chi thoáng ngạc nhiên, trùng hợp vậy sao, nhưng nghĩ cũng phải, trước kia Giả Lâm năm ngày hết ba ngày ở chốn thanh lâu rồi, bao nhiêu mầm mống sinh mạng lãng phí hết trên người kỹ nữ, giờ hẳn thế không tới thanh lâu nữa, kết quả này là tất nhiên.

Mọi người phân thứ bậc chủ khách ngồi xuống, Trương Gia hỏi:

- Đường nhị gia chuyến này lên kinh gặp hoàng thượng rồi chứ?

Quan viên được hoàng đế gọi chưa chắc đã được gặp hoàng đế, có khi lên kinh nhận một thánh chỉ là hết chuyện rồi.

- Đúng thế, hoàng thượng bao tuổi, trông thế nào? Ở Lạc thành này có rất nhiều tin đồn thú vị về hoàng thượng.

Giả Lâm tò mò hỏi:

- Hoàng thượng là đáng cửu ngũ chí tôn, sao có thể tùy ý bàn luận.

Có Trương Gia ở đây, Đường Kính Chi chỉ có thể trả lời như vậy:

- Tại hạ được gặp hoàng thượng rồi, lần này vì tại hạ quen thuộc tình hình Lưu Châu, cho nên được hoàng thượng phái nam hạ, hiệp trợ bắt giữ Điền Cơ.

- Nói thế tin đồn trên phố nói Điền Cơ đã bị đưa lên xe tù áp giải vào kinh là sự thực?

Trương Gia chính vì tin này mà vội vã tới thăm hỏi Đường Kính Chi.

- Đúng thế, Điền Cơ đã bị bắt, lên kinh chắc chắn lão ta phải trả gia cho tội ác của mình.

- Tên cầu quan này chết vẫn chưa hết tội.

Giả Lâm vỗ đùi đánh đét hả hê nói:

Tiếp đó Đường Kính Chi hỏi qua chuyện khai hoang rồi Trương Gia cáo từ, hiện Lạc Thành quan viên chưa đủ, ông ta mỗi ngày phải xử lý rất nhiều chuyện, có điều lần này rời Đường phủ lòng nhẹ nhõm rồi, không còn lo Điền Cơ pháis binh tới nữa.

Nhìn Trương Gia rời đi, Đường Kính Chi không khỏi kính phục, Trương Gia đúng là viên quan tốt, nói chuyện hồi lâu mà không thăm dò một câu xem có thể ngồi vị trí thành thủ được bao lâu.

- Trương đại nhân lên làm thành thủ không sợ cường quyền bắt mười mấy tên hào môn ác bá nhân lúc thế cục hỗn loạn gây chuyện, vương triều Minh Hà ta chỉ cần có nửa số quan viên như thế thì thiên hạ thái bình rồi.

Giả Lâm đứng dậy tiễn chân, cảm khái nói:

- Đúng thế, tới kinh rồi đệ tận lực nói cho ông ấy vài câu trước mặt hoàng thượng.

- Vi huynh còn chưa chúc mừng đệ, được phụng sự bên cạnh hoàng thượng, còn lo gì không bay cao bay xa.

Không còn người ngoài, Giả Lâm trêu:

- Ài, cái nơi đó quan cao quý tộc vô số, người quanh hoàng thượng thì ai ai cũng một lòng đập lên người khác leo cao, không bị chặt đầu là may rồi.

Đường Kính Chi thở dài:

Chuyến này Đường Kính Chi định kinh doanh đồ thô, liền đem ra bàn bạc với Giả Lâm, Gia gia kinh doanh vải vóc, cửa hiệu mở khắp nơi, có thể hợp tác với họ nhanh chóng đưa hàng tới các vùng.

Giả Lâm tin tưởng bản lĩnh của Đường Kính Chi nên nhận lời ngay, trời cũng đã trưa rồi, Đường Kính Chi không ăn sáng, nên gọi hạ nhân chuẩn bị cơm nước, mời Giả Lâm ở lại, mời Từ Phúc một số quân sự trong phủ, Bàng Lộc cũng trở về, y dù nhớ nhung thê thiết, nhưng mà khi y không ở nhà những người này giúp y, sắp tới lại chuẩn bị đi xa, không thể không mời bọn họ bữa cơm để cảm ơn đồng thời khích lệ bọn họ.

Bữa cơm này Đường Kính Chi hạn chế uống rượu, nhưng quá nhiều việc phải nói, tới giờ dậu mọi người mới lần lượt về hết.

Trên đường về hậu viện, Thị Mặc nghe Đường Kính Chi bảo mai sẽ lên kinh, nói:

- Nhị gia, hay người cho nô tài đi cùng.

Đường Kính Chi thấy cũng được, dù sao đám Đường Uy không giỏi xử lý việc nhà, vả lại hắn còn lo tổ chức lại ám vệ, Đường Kính Chi cần người hỗ trợ, gật đầu đồng ý:

- Cũng được, người đi báo cho Đại quân sự một tiếng, chuyện bãi đất hoang giao cả cho ông ấy.

Thị Mặc vui mừng chạy ù đi như cơn gió.

Đường Kính Chi căn nhắc một hồi rồi quyết định tới thẳng chỗ Đường lão thái quân, Hồ Kiều Kiều không có tiểu viện riêng, luôn ở bên bà. Đường lão thái quân cũng tâm lý, biết đích tên tới tìm Hồ Kiều Kiều, nói vài câu bảo một đũa cả hai ra ngoài.

- Kính Chi, cùng Kiều Kiều tới hậu hoa viên đi dạo nhé.

Vừa bước qua ngưỡng cửa, Hồ Kiều Kiều quay đầu lại làm điệu bộ tiểu cô nương làm nũng.

Sức khỏe Hồ Kiều Kiều không tốt, trời lại khá lạnh, vốn định từ chối, nhưng thấy nàng chu cánh môi hồng nhuận, đôi mắt long lanh tội nghiệp, không nói không được, bảo nha hoàn đi lấy cho nàng cái áo khoác thật dày:

- Nói trước nhé, chỉ đi một lúc thôi.

- Kiều Kiều nghe tướng công mà.

Hồ Kiều Kiều giọng ngọt lịm như mật, nhưng đôi mắt giảo hoạt của nàng tổ cáo, lát nữa thế nào nàng cũng kiếm được cơ kéo dài thời gian.

- Nàng đó, ta cưới phải hồ ly tinh mất rồi.

Đường Kính Chi khê thở dài, vuốt chóp mũi Hồ Kiều Kiều, nắm tay nàng tới hậu hoa viên.

432. Chương 428: Khách Tối Thăm?

Mặt trời lên cao, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, để lại trên mặt đất cái bóng loang lổ chiếu trên mặt đất.

- Nhị gia, dậy mau, Trương Gia Trương đại nhân tối thăm.

Đường Kính Chi lâu lắm mới về nhà lại được ôm người yêu thương trong lòng, biết Lâm Úc Hương không giỏi thể hiện tình cảm, chỉ một câu nói của nàng làm y thấy thỏa mãn, chìm vào giấc ngủ ngon lành nhất trong mấy tháng qua, sáng nay bỏ luôn tập võ, tính ngủ nướng một hôm, lại bị Lâm Úc Hương đánh thức.

- Ủ.

Đường Kính Chi không nghe rõ, hàm hồ đáp một câu cho có, chồm chăn ngủ tiếp, không ngờ chặn bị người ta lật tung ra.

- Mau giúp Nhị gia rửa mặt thay y phục.

Tri Đông Tri Thu thấy Nhị nãi nãi lớn mật như vậy, chẳng hỏi ý kiến Nhị gia đã ép rời giường, đều lè lưỡi ra, có điều bọn chúng luôn nghe lời Lâm Úc Hương nên tíu tít dựng y dậy thay y phục rửa rầy.

Hiện Trương Gia là thành thủ tạm quyền, không thể để ông ta đợi lâu.

Đường Kính Chi còn chưa sửa soạn xong lại có nha hoàn chạy vào báo:

- Nhị gia, Giả công tử tới bái phỏng.

Bị khăn ướt lâu mặt Đường Kính Chi mới tỉnh lại:

- Ủ, bảo họ đợi một lát, ta tới ngay đây.

Đi vội tới đại sảnh, còn chưa đến nơi Đường Kính Chi đã thấy một thiếu niên da ngăm đen từ phía trước chạy lại, quỳ sụp xuống:

- Nô tài Thị Mặc thỉnh an Nhị gia.

Đường Kính Chi vui mừng, kéo thiếu niên thích khóc này lên, nhìn trên dưới khắp một lượt, gật gù nói:

- Ủ, ra dáng lắm, giống người lớn rồi.

- Nhị gia, từ lúc người lên đường, nô tài chưa lúc nào hết lo lắng, giờ Nhị gia về, nô tài yên tâm rồi.

Thị Mặc vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt không ngừng:

- Xem người kia, vừa nói giống người lớn vậy mà lại khóc.

Đường Kính Chi vỗ vai trêu nó vài câu, rồi tới gặp khách.

Vừa vào đại sảnh, thấy Trương Gia đứng dậy, Đường Kính Chi vội bước nhanh tới thi lễ:

- Trương đại nhân, để ngài phải tới tận đây, Đường mỗ áy náy quá, lâu rồi không gặp, ngài có khỏe không?

- Phiền Đường nhị gia quan tâm, bản quan hết thấy đều ổn.

Trương Gia không lên mặt quan, đáp lễ đầy đủ, dù ông ta cảm kích Đường Kính Chi nói giúp mới lên được chức này, nhưng mặt không tỏ ra chút khúm núm nào, lúc còn thân trắng thì ông có thể nghe y chỉ đâu đánh đó, nhưng giờ mặc quan bào lên, chỉ trung thành với triều đình.

Giả Lâm đi thẳng tới ôm chầm lấy Đường Kính Chi:

- Lần trước đệ đi quá gấp, ta không tiễn được, tốt rồi, giờ đệ đã bình yên vô sự trở về, ta và Thi Thi cũng yên tâm.

Đường Kính Chi vỗ vai hân, cười hỏi:

- Chuyến đi này của đệ xem như cũng thuận lợi, huynh và mọi người trong nhà khỏe chứ.

- Khỏe, đương nhiên là khỏe rồi.

Giả Lâm cười ha hả:

- Thi Thi và tẩu tử của đệ đều có tin mừng rồi, ha ha ha, cha ta nói Thi Thi là phúc tinh đem lại may mắn cho Giả gia.

- Hả? Chúc mừng huynh, vậy là chúng ta đều sắp làm cha rồi.

Đường Kính Chi thoáng ngạc nhiên, trùng hợp vậy sao, nhưng nghĩ cũng phải, trước kia Giả Lâm năm ngày hết ba ngày ở chốn thanh lâu rồi, bao nhiêu mầm mống sinh mạng lãng phí hết trên người kỹ nữ, giờ hẳn thể không tới thanh lâu nữa, kết quả này là tất nhiên.

Mọi người phân thứ bậc chủ khách ngồi xuống, Trương Gia hỏi:

- Đường nhị gia chuyến này lên kinh gặp hoàng thượng rồi chứ?

Quan viên được hoàng đế gọi chưa chắc đã được gặp hoàng đế, có khi lên kinh nhận một thánh chỉ là hết chuyện rồi.

- Đúng thế, hoàng thượng bao tuổi, trông thế nào? Ở Lạc thành này có rất nhiều tin đồn thú vị về hoàng thượng.

Giả Lâm tò mò hỏi:

- Hoàng thượng là đáng cửu ngũ chí tôn, sao có thể tùy ý bàn luận.

Có Trương Gia ở đây, Đường Kính Chi chỉ có thể trả lời như vậy:

- Tại hạ được gặp hoàng thượng rồi, lần này vì tại hạ quen thuộc tình hình Lưu Châu, cho nên được hoàng thượng phái nam hạ, hiệp trợ bắt giữ Điền Cơ.

- Nói thể tin đồn trên phố nói Điền Cơ đã bị đưa lên xe tù áp giải vào kinh là sự thực?

Trương Gia chính vì tin này mà vội vã tới thăm hỏi Đường Kính Chi.

- Đúng thế, Điền Cơ đã bị bắt, lên kinh chắc chắn lão ta phải trả giá cho tội ác của mình.

- Tên cầu quan này chết vẫn chưa hết tội.

Giả Lâm vỗ đùi đánh đét hả hê nói:

Tiếp đó Đường Kính Chi hỏi qua chuyện khai hoang rồi Trương Gia cáo từ, hiện Lạc Thành quan viên chưa đủ, ông ta mỗi ngày phải xử lý rất nhiều chuyện, có điều lần này rồi Đường phủ lòng nhẹ nhõm rồi, không còn lo Điền Cơ phá binh tới nữa.

Nhìn Trương Gia rời đi, Đường Kính Chi không khỏi kính phục, Trương Gia đúng là viên quan tốt, nói chuyện hồi lâu mà không thăm dò một câu xem có thể ngồi vị trí thành thủ được bao lâu.

- Trương đại nhân lên làm thành thủ không sợ cường quyền bắt mười mấy tên hào môn ác bá nhân lúc thế cục hỗn loạn gây chuyện, vương triều Minh Hà ta chỉ cần có nửa số quan viên như thế thì thiên hạ thái bình rồi.

Giả Lâm đứng dậy tiễn chân, cảm khái nói:

- Đúng thế, tới kinh rồi đệ tận lực nói cho ông ấy vài câu trước mặt hoàng thượng.

- Vi huynh còn chưa chúc mừng đệ, được phụng sự bên cạnh hoàng thượng, còn lo gì không bay cao bay xa.

Không còn người ngoài, Giả Lâm trêu:

- Ài, cái nơi đó quan cao quý tộc vô số, người quanh hoàng thường thì ai ai cũng một lòng đạp lên người khác leo cao, không bị chặt đầu là may rồi.

Đường Kính Chi thở dài:

Chuyến này Đường Kính Chi định kinh doanh đồ thêu, liền đem ra bàn bạc với Giả Lâm, Gia gia kinh doanh vải vóc, cửa hiệu mở khắp nơi, có thể hợp tác với họ nhanh chóng đưa hàng tới các vùng.

Giả Lâm tin tưởng bản lĩnh của Đường Kính Chi nên nhận lời ngay, trời cũng đã trưa rồi, Đường Kính Chi không ăn sáng, nên gọi hạ nhân chuẩn bị cơm nước, mời Giả Lâm ở lại, mời Từ Phúc một số quân sự trong phủ, Bàng Lộc cũng trở về, y dù nhớ nhung thê thiếp, nhưng mà khi y không ở nhà những người này giúp y, sắp tới lại chuẩn bị đi xa, không thể không mời bọn họ bữa cơm để cảm ơn đồng thời khích lệ bọn họ.

Bữa cơm này Đường Kính Chi hạn chế uống rượu, nhưng quá nhiều việc phải nói, tới giờ dậu mọi người mới lần lượt về hết.

Trên đường về hậu viện, Thị Mặc nghe Đường Kính Chi bảo mai sẽ lên kinh, nói:

- Nhị gia, hay người cho nô tài đi cùng.

Đường Kính Chi thấy cũng được, dù sao đám Đường Uy không giỏi xử lý việc nhà, vả lại hắn còn lo tổ chức lại ám vệ, Đường Kính Chi cần người hỗ trợ, gặt đầu đồng ý:

- Cũng được, người đi báo cho Đại quân sự một tiếng, chuyện bãi đất hoang giao cả cho ông ấy.

Thị Mặc vui mừng chạy ù đi như cơn gió.

Đường Kính Chi căn nhắc một hồi rồi quyết định tới thẳng chỗ Đường lão thái quân, Hồ Kiều Kiều không có tiểu viện riêng, luôn ở bên bà. Đường lão thái quân cũng tâm lý, biết đích tôn tới tìm Hồ Kiều Kiều, nói vài câu bảo một đuổi cả hai ra ngoài.

- Kính Chi, cùng Kiều Kiều tới hậu hoa viên đi dạo nhé.

Vừa bước qua ngưỡng cửa, Hồ Kiều Kiều quay đầu lại làm điệu bộ tiểu cô nương làm nũng.

Sức khỏe Hồ Kiều Kiều không tốt, trời lại khá lạnh, vốn định từ chối, nhưng thấy nàng chu cánh môi hồng nhuận, đôi mắt long lanh tội nghiệp, không nói không được, bảo nha hoàn đi lấy cho nàng cái áo khoác thật dày:

- Nói trước nhé, chỉ đi một lúc thôi.

- Kiều Kiều nghe tướng công mà.

Hồ Kiều Kiều giọng ngọt lịm như mật, nhưng đôi mắt giả hoạt của nàng tố cáo, lát nữa thế nào nàng cũng kiếm được cơ kéo dài thời gian.

- Nàng đó, ta cưới phải hồ ly tinh mất rồi.

Đường Kính Chi khẽ thở dài, vuốt chóp mũi Hồ Kiều Kiều, nắm tay nàng tới hậu hoa viên.

433. Chương 429: Bị Mèo Con Kéo Ra Hậu Hoa Viên.

Tới chòi nghỉ mát ở hậu hoa viên, sớm có hạ nhân tới đó chuẩn bị lò sưởi ấm cầm tay, đồng thời mấy chậu than được đốt lên.

Dù lửa trong chậu than rất mạnh, nhưng gió lạnh thổi qua làm cơ thể yếu đuối của Hồ Kiều Kiều khẽ run rẩy, bất quá có người trong lòng ở bên cạnh, tinh thần nàng rất tốt:

- Kính Chi, nói cho thiếp chuyện trên kinh đi, chàng thấy hoàng thượng có thể làm một minh quân không?

- Hoàng thượng dù thông tuệ, nhưng có phải là minh quân hay không rất khó nói ...

Đường Kính Chi liền kể lại tỉ mỉ việc của hoàng đế cho nàng nghe:

- Ừm, hắn có vẻ có chí hướng, muốn làm một quân chủ thánh minh...

Hồ Kiều Kiều vẽ mặt đăm chiêu:

- Có điều hần còn quá non nớt cảm tính, làm việc tùy tiện, độc đoán, đẳng cơ không lâu đã xung đột với đại thần, đem triều chính giao cho thái giám, không phải là điều hay.

- Đúng vậy ...

Đường Kính Chi thở dài, y khá có thiện cảm với hoàng đế, nhưng hần giống Mạnh Tử Đức, ý muốn thì tốt, nhưng làm toàn hồng việc, hơn nữa cái tính độc đoán đó không thành thánh quân thì chắc chắn hần là bạo quân.

Lúc này trong ngoài rối ren lắm chuyện như thế, làm việc cần chú trọng một chữ “ổn”, nhưng hoàng đế cứ nghe mấy tên đại thần đông cung, muốn làm việc chứng tỏ bản thân, lập uy với bách quan.

Đương nhiên y cũng có ý kiến với mấy vị trọng thần cầm đầu bách quan đối đầu với hoàng đế, làm việc gì cũng phải chú trọng phương pháp, cứ một mực cứng đầu như thế, cuối cùng chỉ khiến loạn càng thêm loạn.

Hiểu rõ tình thế ở Ni Lạc Thần rồi, Hồ Kiều Kiều nhú chặt mày lại.

Đường Kính Chi đưa tay vuốt thẳng đôi mày của nàng ra, an ủi:

- Nàng đừng lo, chỉ cần hoàng thượng trầm ổn hơn một chút, không làm việc quá hoang đường thì chẳng loạn được đâu, dù sao đương kim mới là chính thống.

- Chuyện hoang đường hần cũng làm rồi còn gì, tên Mạnh khâm sai đó chưa rời Kinh Châu đã chém đầu hơn trăm viên quan, thiếp thân thấy dù hoàng thượng có muốn bảo vệ họ Mạnh đó, quan viên trong triều không chịu đâu, hần không hạ mình, thế nào cũng loạn to.

Đường Kính Chi vỗ đầu, sao quên mất điều này, từ lúc vào kinh, y bị chuyện nọ lẫn chuyện kia cuốn đi, không suy nghĩ chu toàn kín kẽ mọi mặt được.

- Bất kể là triều đại nào, thế lực quan viên luôn tạo thành mạng lưới bao trùm rồi rắc phức tạp, không phải là con cháu trong tộc thì là môn sinh. Mạnh khâm sai đó không biết chừng mực, chém giết bừa bãi cả trăm người, đã đắc tội bao nhiêu thế lực, e về kinh rồi bọn họ cũng không tha cho hần.

Đường Kính Chi không có kinh nghiệm ở mặt này, vốn còn nghĩ Mạnh Tử Đức về kinh, nếu chữa khỏi bệnh còn có ngày đông sơn tái khởi, giờ nghe Hồ Kiều Kiều nói mới thất kinh, triệu Mạnh Tử Đức về triều là ý của y, nếu hoàng đế chống không nổi áp lực bách quan, cuối cùng phải giết Mạnh Tử Đức, liệu hần có trút giận lên mình không?

- Kính Chi, chàng làm sao thế?

Hồ Kiều Kiều thấy y ngây ra, nghi hoặc hỏi:

- À, không sao.

Đường Kính Chi không muốn nàng lo, nói lảng đi:

- Giờ Mạnh Tử Đức bị diên rồi, những quan viên kia có bỏ qua cho hần không?

- Không thể nào thù hận chưa tính, quan trọng là hần còn đó sao dám tham quan sống yên tâm được, nếu hoàng đế độc đoán nhất quyết muốn bảo vệ hần cũng không được ... Ừm, không phải chàng nói còn vị hoàng thái hậu kia sao?

Đúng vậy, Đường Kính Chi mới gặp hoàng thái hậu một lần, nhưng cảm giác bà là người có thủ đoạn lại quyết đoán, nếu hoàng đế vì chuyện này cùng bách quan căng thẳng, có lẽ sẽ xen vào.

Tên Mạnh Tử Đức đó, diên rồi còn gây cho người ta bao nhiêu chuyện phiền hà.

- Bỏ đi, không nói chuyện phiền lòng nữa.

Đường Kính Chi lắc đầu, đuổi mấy chuyện rối rắm đó ra khỏi đầu, lần này y nam hạ lập công, dù hoàng đế giận lây y thì công đủ bù tội rồi.

Đương nhiên, hoàng đế mà ghét y đuổi y về nhà thì y quỳ xuống tung hô vạn tuế trăm lần.

Thu hồi tâm tình, Đường Kính Chi mới phát hiện chỉ ngồi ở tiểu đình một lúc, Hồ Kiều Kiều đã run lấy bầy, gò má trắng nhợt nhạt đã đỏ au, môi tím lại, vội ôm nàng vào lòng, đứng dậy đi về:

- Đã bảo ở phòng nói chuyện, nàng cứ nhất quyết đòi ra ngoài ...

Đường Kính Chi trách móc càng làm Hồ Kiều Kiều thấy ngọt ngào, nàng ngước mắt lên nhìn y cười gian:

- Chẳng phải người ta sợ mấy vị tỷ tỷ nhớ nhưng chàng tìm tới phá đám nên mới trốn ra đây sao?

- Nàng ...

Đường Kính Chi dở khóc dở cười:

- Kính Chi, có trách Kiều Kiều ích kỷ không?

Hồ Kiều Kiều lắc ống tay áo y, dùng giọng mũi nũng nịu:

- Không đâu.

Đường Kính Chi hôn chụt lên cái miệng đáng yêu của nàng:

- Vậy các tỷ tỷ hỏi tới chàng đi đâu, chàng sẽ trả lời ra sao?

- Nói thật chứ sao.

Hồ Kiều Kiều không chịu:

- Thế thì các tỷ ấy sẽ ghét Kiều Kiều mất.

- Nàng muốn ta nói dối à?

- Tương công à ...

Hồ Kiều Kiều dậm chân, giọng vừa ngọt vừa êm làm xương khớp người ta bủn rủn:

- Được rồi, ta nói bị một con mèo con kéo ra hậu hoa viên ngắm cảnh.

- Đáng ghét, người ta không phải mèo con.

Đường Kính Chi cười ha hả, trêu nàng một hồi đột nhiên nghiêm túc nói:

- Sức khỏe nàng tuy tốt hơn rồi, nhưng còn quá yếu, nhất định phải để ý gìn giữ chăm sóc bản thân, đợi qua xuân trời ấm, ta mới có thể đón nàng lên kinh.

Hồ Kiều Kiều nhìn y, cười ranh mãnh:

- Chàng muốn nói tối nay sẽ qua chỗ Tương Nhi tỷ tỷ chứ gì?

Cô nàng này thông minh quá đi, đoán được ngay tâm ý của người ta, chẳng trách lấy được lòng lão thái quân, Đường Kính Chi đỏ mặt quay đầu đi, nên không nhìn thấy thoáng mất mát trong mắt Hồ Kiều Kiều.

Hồ Kiều Kiều đem tâm ý hoàn toàn đặt lên người Đường Kính Chi, tuy biết với sức khỏe của mình hiện giờ chưa thể viên phòng cùng tương công, nhưng đêm cuối cùng trước khi y đi không ở cùng vẫn thất vọng, có điều tuy ích kỷ, nhưng nàng là người biết đại thể, nên cũng không bắt mãi.

- Kính Chi, chúng ta về nói chuyện với lão thái quân đi, ăn tối xong chàng còn nghỉ sớm để mai lên đường nữa.

Đường Kính Chi gật đầu, hai người tay trong tay quay lại, tới tận cửa tiểu viện Hồ Kiều Kiều mới vùng khỏi tay y.

Vào trong phòng, Đường lão thái quân vội gọi:

- Mau mau vào sưởi ấm đi, xem kìa cháu làm Kiều Kiều lạnh tim tái cả rồi.

Nói xong còn trừng mắt trách đích tôn.

- Nãi nãi, người có Kiều Kiều không thương cháu nữa rồi.

Đường Kính Chi cố ý là vẻ trẻ con ghen tị, làm trong phòng vang lên tiếng cười vui vẻ.

Mai đích tôn lại đi rồi, Đường lão thái quân cho gọi cả đám thê thiếp của Đường Kính Chi tới, Hàm Hương luôn đứng bên hầu hạ, lúc pha trà rót nước, lúc lệnh hạ nhân thêm than vào lò, lúc đấm vai cho Đường lão thái quân, chu đáo tỉ mỉ, làm hết mọi chuyện cho chủ nhưng lặng lẽ làm người ta không nhận ra sự tồn tại của nàng, không ảnh hưởng tới chủ tử trò chuyện.

Làm một nô tỳ tới mức này đúng là đỉnh cao.

Đường Kính Chi giờ thân cũng là “hạ nhân” hầu hạ người ta rồi, nên thi thoảng chú ý tới việc làm nhỏ nhặt của Hàm Hương xem có học tập được gì không, có điều y dứt khoát không muốn làm hạ nhân như thế.

Y có tư tưởng, có sự tự chủ của mình, quyết không mù quáng nghe kẻ khác.

Nhu Nhi, Uyển Nhi và Sương Nhi là nhớ Đường Kính Chi nhất, cho nên tới rất nhanh, Lâm Úc Hương tâm tư phức tạp nên đến nhóm thứ hai, Ngọc Nhi không tới, nha hoàn báo về là nàng đã rời phủ rồi, Đường Kính Chi không biết nàng rời phủ làm gì, nhưng nói dối hộ nàng là bảo nàng đi chuẩn bị vài thứ cho chuyến đi, thế là mọi người không đợi nữa.

Mọi người đông đủ cả rồi Đường Kính Chi chợt hỏi:

- Úc Hương, trong nhà còn được hoàn không? Ta muốn mang lên kinh một chút.

- Vì sao?

Lâm Úc Hương thấy Đường Kính Chi nói chuyện với mấy di nương khác rất vui, trong lòng không được thoải mái, hỏi cộc lốc:

Đường lão thái quân khê nhịu mày, nhưng niệm tình nàng đang mang thai, nên không phát tác.

434. Chương 430: Sương Nhi Thông Minh.

- Được hoàn do nàng luyện chế công hiệu rất tốt, hơn nữa đem so với thuốc sắc thì dễ dùng, bớt đắng, ta muốn đem vào kinh, không chừng có lúc cần đến đó ...

Đường Kính Chi liền đem chuyện giúp Kim phu nhân trị bệnh phong hàn kể ra, còn chuyện liên quan tới hoàng hậu thì y không không dám lảm lời.

- Úc Hương, tối nay ngươi đem toàn bộ số được hoàn còn lại vào rương, để mai Nhị gia đưa lên kinh.

Đường lão thái quân không ngờ được hoàn do Lâm Úc Hương luyện chế còn có hiệu dụng này, liền hạ lệnh.

Giọng Đường lão thái quân rất kiên định, không cho phản bác, Lâm Úc Hương dù rất tức tối, nhưng cũng chỉ đành vâng lời.

Đột nhiên Chu Quế Phương nói:

- Nếu như được hoàn Úc Hương tỷ tỷ luyện chế tác dụng tốt như vậy, không bằng tìm thêm người, mở rộng quy mô luyện chế, trừ tính tốt, mở một cửa hiệu ở kinh thành, nhất định kiếm được nhiều tiền lắm.

- Ừ, Quế Phương nói phải, đây đúng là con đường phát tài.

Đường lão thái quân gật gù:

- Úc Hương, mai ngươi chọn lấy ít hạ nhân đáng tin cậy, dạy bọn chúng cách luyện thuốc, còn cái Tế Sinh Đường chẳng kiếm được bao tiền tạm đóng cửa đi.

- Không thể.

- Không nên.

Đường Kính Chi và Lâm Úc Hương gần như lên tiếng ngăn cản cùng lúc, Lâm Úc Hương thấy tướng công vờ bỏ lên tiếng ngăn cản rồi thì thôi, y khuyên lão thái quân tất nhiên hiệu quả hơn nàng nhiều.

Đường Kính Chi thấy Lâm Úc Hương không định lên tiếng mới nói:

- Nãi nãi, Tề Sinh Đường tuy là tài sản riêng của Úc Hương, nhưng dùng danh của Đường gia, trước giờ luôn bán giá thuốc rẻ, nếu đóng cửa sẽ ảnh hưởng không tốt tới thanh danh. Hơn nữa cái gì hiếm mới quý, nếu chúng ta mở hiệu thuốc ở kinh thành bán công khai thì thuốc trong tay đích tôn có ý nghĩa gì nữa.

Đương nhiên đem so với tiền bạc kiếm được thì chuyện được hoàn giúp ích cho đích tôn sẽ tốt hơn, Đường lão thái quân không nói chuyện này nữa.

Còn Lâm Úc Hương không đồng ý vì phương thuốc là của nàng, giờ một câu nói của Đường lão thái quân nó thành của Đường gia, nàng không vui, nàng vốn tính dùng nói kiếm tiền để lại cho đứa con trong bụng, nếu chẳng may tương lai đứa con này là nữ nhi, có gả đi rồi cũng có tài sản, có thể sống tốt hơn.

Giờ ăn cơm, hôm nay các chủ tử khác không tới, dành cho thê thiếp của Đường Kính Chi tiến chân y, Đường lão thái quân nói nhiều hơn thương ngày, Hồ Kiều Kiều và Sương Nhi gấp thức ăn cho y, cứ dặn y chú ý hết chuyện này tới chuyện khác từ cái ăn tới cái mặc, càng nói càng không yên tâm, càng nhớ nhung.

Đường Kính Chi nghe các nàng nói không thấy phiền lòng chút nào, y thích không khí gia đình như thế này, tới khi bữa cơm đã xong, mới để ý Lâm Úc Hương từ đầu tới cuối im lặng không nói.

- Lăng Nhi, không còn sớm nữa, cháu về nghỉ đi, Kiều Kiều và Sương Nhi lần này không thể theo cháu lên kinh, tối nay võ về chúng một chút.

Đường lão thái quân lên tiếng nói:

- Vâng ạ.

Đường Kính Chi đỏ mặt vâng lời:

Hồ Kiều Kiều then thùng nhìn Đường Kính Chi xen lẫn chút buồn bã, vì hôm nay ở hậu hoa viên nàng biết y có ý tới chỗ Sương Nhi rồi. Còn Sương Nhi nắm chặt lấy khăn tay, có vẻ đang đấu tranh tư tưởng rất dữ dội, không biết nàng nghĩ gì.

Nhu Nhi và Uyển Nhi đều được theo Đường Kính Chi lên kinh nên không nghĩ gì, cáo lui về chuẩn bị. Chỉ Lâm Úc Hương là sắc mặt rất khó coi.

Vừa ra khỏi cửa tiểu viện, Lâm Úc Hương nói một câu người không khỏe rồi vội vã đi ngay.

Nhìn theo bóng hình xinh đẹp ấy, Đường Kính Chi khẽ thở dài, nhưng không còn cách nào khác, nếu Đường lão thái quân không lên tiếng y còn có thể giả ngốc cho qua, nhưng nếu y đi theo nàng lúc này thì không phải với Sương Nhi, thâm nhủ vậy là đủ rồi, sau này không tiếp nạp thêm nữ nhân nào nữa, không sẽ làm các nàng tổn thương.

Thấy Hồ Kiều Kiều không theo ra, Sương Nhi mới xác định đêm nay tướng công thuộc về mình rồi, tức thì mặt đỏ rực như muốn nhỏ ra máu, nhưng không hiểu sao môi nàng lại mím chặt, có vẻ do dự vô cùng.

Đến khi các nàng đã đi xa cả rồi, Đường Kính Chi mới nắm tay Sương Nhi dịu dàng nói:

- Sương Nhi, khi ta không ở nhà, mọi việc trong phủ giao cả cho nàng, làm nàng vất vả rồi.

- Thiếp không vất vả.

Sương Nhi cảm thụ được hơi ấm của người trong lòng, tâm tình hỗn loạn dần an ổn lại, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt yêu thương của Đường Kính Chi.

Ánh mắt này nàng tưởng chừng mãi mãi không còn thấy nữa.

Nhìn ánh mắt ngập tràn hạnh phúc của Sương Nhi, Đường Kính Chi thầm tự trách, chỉ tại mình mà khiến thiếu nữ này tưởng Đường Kính Chi có mối nói cũ không yêu thương nàng nữa, khiến nàng bị dày vò trong đau khổ.

Nếu mình nghĩ thông sớm hơn một chút tốt biết bao.

Đúng lúc này Sương Nhi đột nhiên nói một câu y không ngờ tới:

- Nhị gia, đêm nay người tới chỗ Phương nãi nãi đi.

- Cái gì?

Đường Kính Chi nghĩ mình nghe nhầm mất rồi:

- Sương Nhi, nàng vừa mới nói gì?

Sương Nhi nhoèn miệng cười hết sức tự nhiên, chu đáo chỉnh lại vạt áo cho y:

- Nhị gia, nữ nhân mang thai rất vất vả, hơn nữa tâm tình không tốt, hôm qua người ở chỗ Nhị nãi nãi rồi, tối nay hãy tới chỗ Phương nãi nãi đi. Kiều Kiều đợi được, tỷ thiếp cũng đợi được, nếu không sẽ không công bằng với muội ấy.

Đường Kính Chi thực sự không biết phải nói gì, thực lòng mà nói lần trước hoan ái cùng Úc Hương và Quế Phương xong rồi đi mất biệt làm y vẫn áy náy, y không muốn chuyện này xảy ra lần nữa, cảm thấy như vậy quá vô tình ...

- Nhị gia, người nghỉ sớm còn lên đường, tỷ thiếp đi đây.

Không muốn làm Đường Kính Chi khó xử, Sương Nhi nhân lúc y thất thần, cáo từ đi luôn.

Đường Kính Chi cứ mang hình bóng Sương Nhi, lơ đãng tới trước tiểu viện của Chu Quế Phương lúc nào không hay, thấy bóng hình xinh đẹp thong thả bước đi phía trước, tới gần không ngờ là Chu Quế Phương, ngạc nhiên hỏi :

- Quế Phương, nàng đi trước ta lâu rồi cơ mà, sao giờ còn ở đây.

- Thiếp thân đi chậm cho tiêu cơm ...

Thực ra nàng mang thai một lần nên biết chút kinh nghiệm, đi bộ thật chậm sẽ tốt cho thai nhi, hơn nữa cái thái này với nàng quan trọng, nó trọng yếu hơn cả lúc nàng mang thai Đường Thiên, Chu Quế Phương không muốn có chút sơ xuất nhỏ nào, nhưng nàng ngưỡng không nói ra, đồng thời cũng ngạc nhiên hỏi lại :

- Nhị gia không phải tới tiểu viện của Sương Nhi sao ?

- Sương Nhi lo cho nàng nên bảo ta tới đây.

- Hả ?

Chu Quế Phương há miệng sững sờ trong giây lát, sau đó thốt lên :

- Sương Nhi muội muội thật thông minh.

Phải nói rằng Chu Quế Phương đoán trúng suy tính của Sương Nhi rồi.

Nói về tướng mạo Sương Nhi không bằng Lâm Úc Hương, nói về tài hoa nàng thua Hồ Kiều Kiều, nàng lại không mạnh mẽ bằng Ngọc Nhi, luận địa vị giờ nàng còn bị Chu Quế Phương đè trên đầu.

Sương Nhi là cô gái kiêu ngạo, nàng tuy không muốn tranh chấp trong hậu viện làm phiền lòng Đường Kính Chi, nhưng nàng muốn sống phải có tôn nghiêm, không muốn mình ngang hàng với đám Nhu Nhi, Uyển Nhi.

Muốn được thế nàng phải chiếm được địa vị trong lòng Đường Kính Chi.

Giờ lão thái quân sức khỏe sa sút không quản lý được việc nhà, Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương có thai, mọi gánh nặng dồn lên nàng, ai cũng biết nàng chỉ thích thì từ ca phú, thích thứ thanh tao, không thích tục sự, nhưng nàng vẫn làm việc không lời oán than trách.

Rồi như chuyện hôm nay, nàng không theo lên kinh, lại còn nhường cả đêm cuối cùng bên tường công cho người khác, nàng là cô gái rộng lượng thế sao?

Đương nhiên không phải.

Dù Đường Kính Chi nói có vẻ bình thường, nhưng Chu Quế Phương hiểu phần nào con người y, trong lòng y nhất định lúc này cảm thấy mắc nợ Sương Nhi vô cùng.

Ở Đường phủ có ai không biết tình cảm Sương di nương dành cho Nhị gia là không gì sánh bằng.

Đem đổi một hai năm khổ sở tương tư lấy sướng ái vô hạn cả đời, chỉ e rằng về sau Nhị gia vì bù đắp áy náy trong lòng, địa vị của vị Sương Nhi muội muội này sẽ không thua kém bất kỳ tỷ muội nào cả.

Vì thế nàng mới nói Sương Nhi thật thông minh.

***

435. Chương 431-432

-

Chương 431: Trong lòng nàng có ta không?

- Nàng nói gì vậy, thông minh gì cơ?

Chu Quế Phương nói nhỏ, Đường Kính Chi không nghe rõ lắm.

- Không có gì, thiếp thân nói Sương Nhi thông minh, lo chuyện nhà rất ổn thỏa.

Đây là chuyện giữa những nữ nhân với nhau, Chu Quế Phương sao có thể tiết lộ ra được, vả lại nàng thực sự cảm kích Sương Nhi dành đêm nay cho mình:

- Nhị gia, chúng ta vào nhà thôi.

- Ủ, vào thôi, để ta đỡ nàng.

Vốn Chu Quế Phương đang nghĩ tới chuyện đêm nay hầu hạ Đường Kính Chi, giờ bị tướng công nắm tay, ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, càng không dám ngẩng đầu lên, thực phụ bên lên, phong tình càng làm người ta điên đảo.

Nhìn mỹ nhân ánh mắt né tránh, mặt phũ rắng hồng, Đường Kính Chi xao xuyến, vòng tay ôm nàng vào lòng.

Chu Quế Phương tuy cùng y phu thê ân ái, nhưng chỉ một lần thôi, hiện bị y ôm vào lòng giữa đường thế này, rất có thể bị hạ nhân đi qua nhìn thấy, hốt hoảng cựa mình đẩy khê, giọng khẩn nài:

- Nhị gia, vào trong đã được không, đang ở lối đi đó ...

Đường Kính Chi hơi xấu hổ, dìu nàng vào trong, tới sân nghe thấy Thiên Nhi đang đọc bài, giọng trẻ con thơ ngây làm y bất giác nhớ tới mình sắp làm cha rồi, gọi lớn:

- Thiên Nhi, Nhị thúc tới rồi.

Y vừa dứt lời thì thấy cửa bị xô mạnh ra, rồi Đường Thiên xuất hiện như cơn gió, reo lên:

- Nhị thúc ...

Đường Kính Chi nhắc bóng Đường Thiên lên không, cười ha hả hỏi:

- Thiên Nhi, có nhớ Nhị thúc không?

- Nhớ ạ.

Đường Thiên hôm qua vì bao nhiêu người lớn, nó không dám gần Nhị thúc, kìm nén mất một ngày rồi, tất nhiên lúc này vui mừng vô hạn:

- Nhị gia chúng ta vào trong hăng nói, bên ngoài trời lạnh.

Đám nha hoàn thấy Nhị gia tới đây giữa trời tối thế này sao chẳng hiểu, không đợi chủ tử nói gì đã lui cả ra.

Đường Kính Chi và Đường Thiên vừa nô đùa vừa đi vào trong.

Chu Quế Phương rót Đường Kính Chi chén trà rồi ngồi sang bên, Đường Kính Chi đặt Đường Thiên ngồi trên đùi, cười hỏi:

- Thiên Nhi, không bao lâu nữa mẹ cháu sẽ sinh cho cháu một đệ đệ hoặc muội muội rồi, lúc đó cháu làm thế nào.share by ” tung hoành ”

Đường Thiên gãi đầu, ngẫm nghĩ một lúc nói:

- Mẫu thân nói, đợi đệ đệ muội muội sinh ra, cháu thàn ca ca rồi, là ca ca phải nhường nhịn nó, còn , còn nữa, phải bảo vệ nó không cho người khác bắt nạt.

- Đúng rồi, Thiên Nhi biết làm ca ca đấy.

Đường Kính Chi béo mạnh lên cái má phúng phích hồng hào của nó.

Thấy Đường Kính Chi không vì sắp có con của mình mà xa lánh Đường Thiên, Chu Quế Phương vừa cảm động và mừng, nhìn hai người một lớn một nhỏ nõ đùa một lúc mới gọi Thúy Nhi đưa đường Thiên đi ngủ.

- Thiên Nhi đúng là đứa bé ngoan.

Đường Kính Chi nhìn theo Đường Thiên tuy không muốn vẫn ngoan ngoãn nghe lời rồi đi.

Thúy Nhi vừa đưa Thiên Nhi ra ngoài, Đường Kính Chi vòng tay qua chiếc eo thon kéo Chu Quế Phương vào lòng, Chu Quế Phương không đề phòng, la hoảng một tiếng khe khe rồi chỉ phát ra được tiếng ư a không ai hiểu được gì, thì ra bị Đường Kính Chi lấp kín miệng.

Tham lam ngấu ngiến đôi môi của giai nhân một hồi, Đường Kính Chi mới chịu rời ra, để lại Chu Quế Phương hai mắt sáng sắn sắn, bầu ngực phập phồng, hơi thở rối loạn.

- Quế Phương, ta có điều muốn hỏi nàng.

Đường Kính Chi cọ má giai nhân, miệng chuyển tới vành tai đỏ hồng vì thẹn của nàng, ngậm nó vào miệng:

Vành tai mẫn cảm bị chơi đùa, Chu Quế Phương run rẩy, ôm lấy cổ Đường Kính Chi, đầu óc rơi vào cơn mê:share by ” tung hoành ”

- Nhị gia nói đi.

- Trong lòng nàng có ta không?

Đường Kính Chi hỏi điều áp trong lòng bao lâu:

Y luôn nghĩ, Chu Quế Phương sở dĩ đồng ý gả cho mình, hoàn toàn vì áp lực từ lão thái quân, mấy tháng trước bị bà hạ xuân được, hồ đồ động phòng với nàng, rồi giờ trong bụng nàng còn mang đứa con của y.

Nếu nàng không thích, cho dù phải theo lệnh lão thái quân cưới y, Đường Kính Chi có thích nàng cũng không ép nàng ngủ với mình, y có thể cùng nàng làm đôi phu thê giả, cho nàng một danh phận, như thế Đường Thiên là nhi tử của y, không sợ người khác bắt nạt.

Nhưng quan hệ hai người như thế, y mong muốn có được đáp án.

Hay nói cách khác, y muốn được một lời khẳng định, khẳng định nàng thích mình, hoặc sẽ làm cho nàng thích mình. share by ” tung hoành ”

Mấy tháng nữa thôi nàng sẽ là mẫu thân của con y rồi, đã không làm phu thê thực sự thì thôi, nếu làm rồi, không thể đồng sàng dị mộng.

Nghe câu hỏi này, Chu Quế Phương tức thì tỉnh lại, cắn đôi môi gọi cảm bị y hôn cho ướt bóng, sắc mặt phức tạp.

Đường Kính Chi thấy cơ thể ẩm áp mềm mại như nước trong lòng cứng lại, tuy không giận, nhưng không tránh khỏi thất vọng, song không buông tay, không hỏi thêm mà ôm nàng chặt hơn như cho nàng thấy tình cảm của mình.

Chu Quế Phương thực sự không biết trong lòng mình rốt cuộc có Đường Kính Chi không, nếu không, nàng biết cuộc sống đại viện khó khăn, nàng chẳng ngại nói dối là có, dù sao nếu lừa dối một người không có cảm tình, không phải là khó, huống hồ lời nói dối thiện chí đó tốt cho nàng, tốt cho y.

Nhưng nàng không sao nói dối được, nàng là quả phụ gả cho y, cuộc sống trước kia cũng rất vui vẻ, nếu nàng nói có, cảm giác không phải với Đường Hiếu Chi đã yên nghỉ.

Đường Hiếu Chi khiêm nhường ôn hòa, có phong thái quân tử, nhưng tính cách ít nhiều có chút chất phác, cổ hủ, hẳn chẳng bao giờ làm chuyện ôm nàng ngoài phòng ngủ chứ nói gì trước mặt hạ nhân, hơn nữa nàng phải thừa nhận, nếu không dựa vào Đường gia thì một mình hẳn khó lo nổi một nhà ba miệng ăn.

Suốt cả ngày chỉ biết xem sách, không thì làm thơ vẽ tranh, học đòi phong nhã.

Đương nhiên đánh giá này là sau khi hấn mất, nàng không có chỗ dựa, bị hạ nhân trong phủ khinh nhờn mới nghĩ thế, trước kia cùng Đường Hiếu Chi cùng nhau ngâm thơ vẽ tranh, sống êm đềm lặng lẽ nàng cũng rất hạnh phúc.

Còn Đường Kính Chi.

Tướng mạo anh tuấn, tài hoa bất phàm, hơn nữa chuyện làm ăn khá tinh thông, nếu không chẳng gánh vác được gia sản lớn của Đường gia. Tính cách hiền hòa lương thiện, nếu không chẳng dựa vào khai hoang để cứu tế nạn dân.

So sánh kỹ càng như thế, Chu Quế Phương cả kinh, trước kia nàng chưa bao giờ đem hai người họ ra so sánh ...

Hơn nữa nàng cũng phải thừa nhận, cách biểu hiện tình cảm thẳng thắn của y khiến nàng xấu hổ cũng rất kích thích, hay làm nàng nhớ nhung khao khát.

Khuyết điểm không phải là không có, hậu viện của y quá nhiều nữ nhân, không giống Đường Hiếu Chi chỉ cưới mỗi mình nàng, coi nàng là duy nhất ... Nghĩ tới đó Chu Quế Phương có chút chua xót.

Mình đã là thê tử của y rồi cho nên y mới để ý trong lòng mình có y hay không, nếu thế tức là trong tim y có một phần dành cho mình.

Lúc này Đường Kính Chi thấy nàng hồi lâu không nói tựa hồ bỏ qua câu hỏi này, đang chuyên tâm vuốt lại lọn tóc rối của nàng, Chu Quế Phương ngẩng đầu lên thấy ánh mắt chuyên chú của y càng khó nói, cuối cùng rúc đầu vào lòng y thủ thủ:

- Thiếp thân chỉ biết mình không ghét Nhị gia, hơn nữa cũng rất mong mỗi được ở bên Nhị gia, nếu ... nếu như trước kia lão thái quân hứa gả thiếp thân cho Tam gia, thiếp thân thà chết không chịu.

Dù không hoàn toàn là đáp án y muốn, nhưng chút thất vọng trong lòng đã không cánh mà bay, lời của Chu Quế Phương rất chân thật.

Lặng im ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Chu Quế Phương trong chốc lát, đặt lên môi nàng một nụ hôn nồng cháy, siết chặt lấy nàng vào lòng, Đường Kính Chi thầm nhủ sau này nhất định sẽ chiếm lấy trọn vẹn trái tim nàng.

Chu Quế Phương thì ngoan ngoãn nép vào lòng y, cảm thụ lồng ngực ấm áp và an toàn nam nhân này mang tới, cùng nhịp tim đập mạnh mẽ của y.

Chương 432: Tổ chức lại ám vệ.

Bữa sáng hôm sau mọi người đều trầm mặc, chỉ thi thoảng gấp cho y những món y thích, sầu ly biệt tràn ngập trong tim, làm người ta áp lực.

Cuối cùng Đường Kính Chi không chịu nổi, đứng dậy nói:

- Nãi nãi, thời gian không còn sớm nữa, cháu lên đường đây.

- Được, nãi nãi tiễn cháu.

Đường lão thái quân vịn tay Hàm Hương đứng dậy.

Lâm Úc Hương, Chu Quế Phương, Hồ Kiều Kiều cùng với cả Sương Nhi đứng dậy theo. Đường Kính Chi sống mũi cay cay, không dám lên tiếng nói chuyện dứt khoát quay người đi trước, Ngọc Nhi thì lễ chạy ra cổng.

Chu Quế Phương và Sương Nhi nắm tay Nhu Nhi và Uyển Nhi dặn dò, không gì ngoài bảo họ chú ý an toàn trên đường, tới kinh thành rồi chiếu cố tốt cuộc sống của tướng công.

Lần này lên kinh mang theo nữ quyến, cho nên Đường gia chuẩn bị tới ba cỗ xe ngựa, một để chở người, hai cái chở đồ, qua Lưu Chân bắt đầu đặt chân lên phía bắc sẽ có những đoạn đường đi cả ngày không có thôn làng, việc cắm trại ngủ qua đêm là không tránh khỏi, Thị Mặc dậy từ rất sớm chỉ huy hạ nhân sắp xếp hành lý.

Đường Kính Chi đứng ở cửa phủ, đang định lên tiếng cao từ thì Lâm Úc Hương vượt qua mọi người đi tới, nhét cho y một lá thư:

- Thời gian Nhị gia không ở phủ, thiếp thân chuyên tâm nghiên cứu y thư, chế luyện ra một vài thứ được hoàn mới, trên bình ghi tên thuốc, trong tờ giấy này ghi rõ chưa bệnh gì, dùng ra sao, Nhị gia giữ kỹ, đừng để mất.

Nói xong không nhìn y, cúi đầu lui xuống.

Gấp thư cất vào lòng, Đường Kính Chi quỳ xuống dập đầu với lão thái quân ba cái rồi lên đường.

Người thân ly biệt bao giờ cũng là chuyện làm người ta thương cảm nhất, Đường Kính Chi sợ nhìn thấy nước mắt của Đường lão thái quân, cưỡi ngựa đi đầu, Ngọc Nhi cũng cưỡi ngựa, Nhu Nhi và Sương Nhi lên xe trong lời dặn dò ân cần của mọi người.

Thị Mặc cưỡi ngựa đi song song với xe ngựa, quát:

- Lên đường.

Xa phu vung roi quát mình ngựa, đoàn người đông đảo rầm rộ lên đường, khiến người đi qua chỉ chỗ bàn tán.

Đội xe rời thành từ cửa bắc, trong thời gian đó Giả Lâm đích thân tới tiễn chân, còn Trương Gia chỉ phái hạ nhân tới chuyển lời thay, không biết do ông ta tị hiềm hay là bận rộn không bỏ thời gian ra được.

Đương nhiên, bất kể là nguyên nhân gì thì Đường Kính Chi cũng không đệ bực.

Đi được ba mươi dặm thì phía trước xuất hiện một con ngựa màu mận chín, cưỡi bên trên là nữ tử vóc dáng lả lướt, chính là Hồ Phụng Kiều.

- Ngọc Nhi, nàng đợi chút, ta đi rồi về.

Đường Kính Chi dặn Ngọc Nhi một câu rồi quát ngựa phóng đi.

Ngọc Nhi từ lúc nhìn thấy Hồ Phụng Kiều thì tập trung toàn bộ tinh thần lưu ý rừng cây bên cạnh, tránh bị người ta đánh lén.

- Phụng Kiều, muội tới đây đợi ta à?

Đường Kính Chi tới gần, hỏi:

Hồ Phụng Kiều ánh mắt xuyên qua vai y nhìn chăm chăm về phía Ngọc Nhi, tới lúc Đường Kính Chi hỏi mới trả lời:

- Trương Thiếu Kiệt xưa nay luôn kiêu ngạo, nên muội chuyên môn an bài người chặn hãm ở ngoài, không ngờ kẻ này học được biết co biết duỗi, trốn theo đường cống ở hậu hoa viên Điền phủ trốn mất.

- Tên khốn này mạng lớn thật.

Đường Kính Chi cũng quay đầu lại nhìn Ngọc Nhi, hết Vương Mông tới Điền Cơ đều đổ rồi mà không làm gì được hãm.

- Muội đoán là phu nhân của Vương Mông ở bên khuyên can, nên hãm mới thoát nạn này, muội vốn biết hai kẻ này có gian tình, nhưng không ngờ ả dâm phụ kia lại có ảnh hưởng lớn tới hãm như vậy, đúng là thất sách. Hiện không còn manh mối gì của hãm nữa.

- Rất có thể là hãm đi quy thuận Minh Húc.

Đường Kính Chi đoán một câu rồi nhĩ hoặc hỏi:

- Phụng Kiều, muội muốn lấy mạng Trương Thiếu Kiệt à? Vì sao, muội có ân oán với hắn?

Cả nàng và Ngọc Nhi đều không chịu nói ra chuyện này, nên y hỏi đường vòng.

Hồ Kiều Nô không đáp, không trả lời mà hỏi:

- Tỷ tỷ có khỏe không?

- Ừm, Kiều Kiều được Úc Hương điều dưỡng đã khỏe hơn nhiều, không còn yếu ớt như trước nữa, phải rồi, rảnh rồi muội cứ tới thăm nàng ấy.

- Không cần, muội chỉ cần biết tỷ ấy chưa chết là được.

Hồ Phụng Kiều lạnh nhạt nói một câu rồi quay đầu ngựa:

- Muội xuống phương nam tìm Trương Thiếu Kiệt, nếu có tin tức sẽ báo cho tỷ phụ.

- Muội cẩn thận đó.

Đường Kính Chi gọi với theo, thầm thở phào, y sợ nữ tử tâm tính thất thường lại nhầm nhe lấy mạng Ngọc Nhi này cũng lên kinh, có điều Hồ Phụng Kiều tuy hơi phiền phức nhưng đã giúp y rất nhiều.

- Tướng công, ả nói gì với chàng đấy.

- Hả?

Đường Kính Chi nghe tiếng người giật mình tỉnh lại, nhận ra vừa rồi mình nhìn theo Hồ Phụng Kiều tới thất thần.

- Thiếp hỏi, vừa rồi con hồ ly tinh đó nói với chàng cái gì.

Ngọc Nhi nhướn mày bất mãn, nàng không có ác cảm với Hồ Kiều Kiều, nhưng cứ nhìn thấy con “hồ ly tinh” kia là cực kỳ khó chịu.

- À, cô ấy nói Trương Thiếu Kiệt chui vào đường cống trốn thoát rồi.

Nghe tới Trương Thiếu Kiệt, Ngọc Nhi không tiếp tục đề tài này nữa, lòng nàng cũng rất rối rắm.

Đường Kính Chi lúc này mới sực nhớ một chuyện hỏi :

- Ngọc Nhi, cả ngày hôm qua nàng đi đâu vậy ?

- Đúng rồi, thiếp định nói với chàng mà chưa có thời gian, hôm qua Từ Thức, Bằng Việt chuyển lời nhắn cho thiếp và Đường Uy, Thành Khoan đi thảo luận chuyện gây dựng lại ám vệ.

- Chẳng trách trưa hôm qua ta mời cơm hai tên này không đến.

Chắc chắn Từ Thức và Bằng Việt biết y phải lên kinh ngay hôm nay nên không làm phiền tới tìm y bàn việc, tuy có ý tốt nhưng phải nói chỉ hai người này mới dám bàn bạc chuyện quan trọng như thế lại bỏ qua y, Đường Kính Chi vội hỏi :

- Sao rồi, mọi người đã bàn bạc gì ?

- Hai người đó đã thuyết phục được Cao tiêu đầu ở lại Lạc Thành gây dựng lại sự nghiệp, sau đó đi kiện Chấn Uy tiêu cục làm mất hàng của Đường gia ta không chịu đền bù, chủ của Chấn Uy tiêu cục không ra công đường hầu tòa mà trốn về Kiên Thành, nên Trương đại nhân phán quyết toàn bộ tài sản của Chấn Uy tiêu cục thuộc về Đường gia ta, Cao tiêu đầu dẫn theo toàn bộ người từ tiêu cục cũ ở phương bắc cho nên như vậy lực lượng dự bị cho ám vệ đã lập tức tăng thêm 50 người nữa rồi.

Đường Kính Chi cũng bội phục hai tên này tâm tư linh hoạt, tiêu sư được dùng đao, tuy số lượng bị giới hạn và phải đăng ký với quan phủ, nhưng dù thế nào cũng có thể danh chính ngôn thuận vũ trang rồi, lại giải quyết được vấn đề an toàn cho hàng hóa Đường gia về sau, lại đi khắp nơi dò la tin tức, tự chủ được về tài chính, thực sự có quá nhiều cái lợi.

Ngọc Nhi tiếp tục nói :

- Bọn họ biết tin Điền Cơ bị hạ, nhiều quan viên bị bắt cho nên hôm nay cùng Cao tiêu đầu tới Kiên Thành xem có thể tận dụng cơ hội mở thêm tiêu cục nữa ở đó không, dù sao lấy được Chấn Uy tiêu cục không tốn đồng nào, nên số tiền tướng công đưa họ trước khi đi vẫn còn nguyên đó.

Đường Kính Chi nhíu mày, lo lắng nói :

- Như thế chỉ e nhanh quá, hơn nữa như thế sợ rằng sau này khó giữ bí mật cho ám vệ, làm triều đình nghi kỵ.

- Tướng công, đừng lo ý định của bọn họ lập nên ba lực lượng bảo vệ Đường gia, thứ nhất là lực lượng phục vụ cho lợi ích Đường gia ta nhưng hoàn toàn không liên quan tới Đường gia, cũng không biết đang làm việc cho lợi ích Đường gia, những người này chưa chắc dùng được trong khi nguy cấp, nhưng thường ngày dò la tin tức không hề gì. Lực lượng thứ hai thân Đường gia ta, như tiêu cục Chấn Uy, gọi là lực lượng nửa sáng nửa tối, tin rằng trừ tạo phản ra thì họ sẵn sàng đi theo Đường gia. Ám vệ thực sự vẫn là lực lượng do thiếp và Đường Uy chủ trì, sẽ chọn người mới từ hai lực lượng kia, như thế trong thời gian từ từ gây dựng lại lực lượng của ám vệ, an toàn cho Đường gia không suy giảm chút nào.

Ngọc Nhi nói tới đó đã đánh tan mọi lo lắng của Đường Kính Chi, hai người kia đúng là kỳ tài, như vậy y có thể chuyên tâm đối phó chuyện ở kinh thành, không còn lo lắng ở nhà nữa.

436. Chương 433: Trên Đường Kể Chuyện

Đường Kính Chi mỗi năm phải đi khắp nam bắc lo chuyện làm ăn cùng kiểm tra cửa hiệu Đường gia đặt khắp nơi nên y có một chiếc xe ngựa riêng đặc chế, xa hoa chưa nói, nó phải to gấp đôi xe ngựa bình thường, như căn nhà nhỏ di động, dùng tới bốn ngựa kéo, bên trong lót đệm ấm, lần trước cải tạo xe đẩy khai hoang, y cũng thuận tiện cải tạo chiếc xe này dự phòng về sau cần dùng tới, cũng chẳng làm gì nhiều, chỉ bổ xung cho nó tính năng giảm xóc, đi trên đường êm như ru, hết sức thoải mái.

Hiện giờ là trời đông lạnh giá, gió thổi buốt xương, nên bốn phu thê Đường gia chui cả vào trong xe, Ngọc Nhi cũng thế, dù nàng chịu đựng được, nhưng tướng công thư sinh không cho nàng vất vả.

Rèm cửa sô rất dày, nếu không phải là người bên trong vén lên thì gió to đến mấy cũng không thổi bay được.

Uyển Nhi và Nhu Nhi chưa bao giờ đi xa nhà thế này, cho nên cực kỳ hưng phấn, kéo rèm ngắm cảnh bên ngoài riu rít bàn luận, các nàng ngay cả rời Đường phủ còn phải báo lý do, mà cùng lắm cũng chỉ có thể loanh quanh trong thành, muốn ra ngoại thành cũng đợi cả nhà đi dâng hương mới được, tất nhiên là vui vẻ không thôi.

Có điều đang là mùa đông, ngoài trời cây cối trụi lá, cảnh vật điêu linh, thi thoảng thấy bóng người đi qua cũng co ro trong gió lạnh, chỉ muốn về nhà cho nhanh, hai nha đầu sinh buồn chán quay sang đòi Đường Kính Chi kể chuyện.

Đường Kính Chi suy nghĩ, nữ nhân đa phần thích chuyện tình cảm lãng mạn, câu chuyện hiện đại hoặc phương tây thì tất nhiên không kể được, nếu không phải giải thích bối cảnh và nhiều từ ngữ, cuối cùng đem chuyện Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài ra kể.

Quả nhiên bị kịch ái tình làm hai cô gái khóc ướt khăn, Ngọc Nhi nghe nửa chuyện đã chửi Lương Sơn Bá vô dụng mấy lần, chẳng buồn nghe nữa, nhắm mắt ngồi luyện công.

Nhu Nhi khóc tới đỏ mắt, thấy Đường Kính Chi vươn vai ngáp dài, phụng phịu hỏi:

- Nhị gia, chuyện cảm động như thế sao người không có vẻ gì là động lòng cả.

Đường Kính Chi làm bộ mặt tội nghiệp nói:

- Các nàng nghe thì thoải mái rồi, còn ta kể chuyện tới khô cả cổ, dù cảm động cũng làm gì còn nước mắt để khóc nữa.

Uyển Nhi nghe y có ý oán trách liền lấy ấm trà cho y uống, Đường Kính Chi uống một ngụm rồi uể oải nói:

- Được rồi, các nàng tiếp tục cảm động đi, ta nghỉ ngơi đây, không kể chuyện nữa.

Nhu Nhi đang thích nghe chuyện, biết y không giận mình nắm tay nài nỉ:

- Nhị gia, kể tiếp đi mà, kể chuyện ngắn thôi cũng được.

Giọng Nhu Nhi nũng nịu đôi mắt to long lanh nước mắt chớp chớp khiến xương khớp Đường Kính Chi mềm ra, làm sao từ chối được mỹ nhân như vậy, có điều nhìn cô bé ngây thơ đáng yêu này, lòng nảy ra một ý, nở nụ cười xấu xa nói:

- Được rồi, ta kể chuyện tiếp, có điều nghe không hiểu là ta không giải thích đâu nhé.

- Chắc chắn tỳ thiếp hiểu mà.

Nhu Nhi gật đầu ngay, lòng nghĩ mình không hiểu thì có thể thảo luận với Uyển Nhi muội muội.

Uyển Nhi cũng rất hứng thú chờ đợi.

Đường Kính Chi hắng giọng kể:

- Có hai nha hoàn là bằng hữu làm việc ở hai phủ khác nhau, một hôm gặp nhau trên phố, nha hoàn Trương phủ than vãn:” Ta thật đáng thương, ngày nào cũng phải luôn mồm: Vâng! Phu nhân, vâng! Phu nhân ...” Nha hoàn phủ Lý nói :” Ta còn đáng thương hơn, ngày nào cũng không ngừng nói: Không! Lão gia, không! Lão gia ..

- Thế nghĩa là sao?

Nhu Nhi quả nhiên không hiểu, nhíu mày hỏi :

- Bất kể là phu nhân hay lão gia sai bảo, đều phải nói vâng, chứ sao có thể nói không được ?

Nhìn vẻ mặt ngô nghê của cô bé này, Đường Kính Chi không nhịn được cười:

- Đã bảo ta không giải thích mà.

Nhu Nhi quay sang hỏi:

- Uyển muội muội, có hiểu không?

Uyển Nhi mới đầu không hiểu mấy, nhưng lúc này thấy Đường Kính Chi ôm bụng cười chảy nước sao chẳng đoán ra, dù gì nhà nàng từng là đại hộ chuyện thế này chưa gặp cũng có nghe nói, mặt tức thì đỏ bừng, chuyện này làm sao có thể nói ra được, đành đáp :

- Muội, muội cũng không biết.

Nhu Nhi nhăn mày nghĩ không ra, thấy Đường Kính Chi cười mãi, càng tò mò, nhất định là cái gì đó hay lắm, lắc tay y :

- Nhị gia, tức là sao, người giải thích đi.

Đường Kính Chi khó khăn lắm mới ngừng cười được, trêu tiểu cô nương thật là sảng khoái, vừa lau nước mắt vừa nói :

- Được rồi, gợi ý cho nàng nhé, Ngọc Nhi biết đấy, hơn nữa còn rất hay nói, có điều muội muội của nàng nói : Không! Nhị gia ...

Đang đắc ý thì hàn quang lóe lên, Đường Kính Chi trúng một cương châm, á khẩu luôn.

Vì có xe ngựa đi theo, nên tốc độ rất chậm, khi xuất phát là cuối tháng 12 thời tiết giá lạnh, tới được Ni Lạc Thần đã thì đã là tháng hai, xuân ấm hoa nở rồi, vậy là Đường Kính Chi bỏ lỡ cái tết đầu tiên nơi này.

Ở đây là kinh sư, nơi này tập trung quan cao quý nhân, Uyển Nhi và Nhu Nhi nghĩ phải hết sức chú ý lời ăn tiếng nói, nếu không làm mất mặt tướng công, cho nên ngồi im trong xe, đến cả rèm xe cũng không dám vén lên, tới tận khi đi qua cổng thành, nghe tiếng huyền náo từ phố xá phồn hoa, Nhu Nhi không nén nổi tò mò, he hé một khe rèm nhỏ nhìn ra ngoài, nhưng không biết nhìn thấy cái gì mà rụt đầu lại tức thì, đồng thời mặt đỏ bừng.

Uyển Nhi ngạc nhiên lắm, hỏi :

- Nhu tỷ tỷ, có chuyện gì thế ?

- Có, có đôi nam nữ ngoài kia, đi ngang nhau trò chuyện rất thân mật ... lại còn, lại còn nắm tay nhau, sao bọn họ làm chuyện thế được.

- Không thể nào.

Uyển Nhi không tin, vén rèm ra xem, cũng rút đầu ngay lại, quay sang hỏi Đường Kính Chi :

- Nhị gia, chẳng phải kinh sư là nơi dưới chân thiên tử, lễ nghi quy củ cực kỳ nghiêm ngặt sao?

Thực ra Ni Lạc Thần nằm giữa trung tâm vương triều, khách thương bắc đến nam, đông qua tây đều qua đây, lượng người dân số vắng lai chiếm tới gần hai mươi phần trăm dân số của Ni Lạc Thần, mang theo đủ loại văn hóa đông tây, thế nên người dân ở đây tư tưởng cởi mở, lại thêm ảnh hưởng ngàn năm từ sông Tần Hoài, chuyện nam nữ nắm tay nhau trên đường ở nơi khác là không tưởng tượng nổi ở đây không quá hiếm, nhưng phải nói trong con mắt phần đông dân cư Ni Lạc Thần phóng khoáng thì đó vẫn là hành vi không đàng hoàng lắm, chỉ có điều không đến nỗi bị người ta chửi làm bại hoại thuần phong mỹ tục giữa phố như nơi khác thôi.

Nói tới nghiêm ngặt thì nơi này quả thực rất nghiêm ngặt, đó là phân chia đẳng cấp, như nhà dân không được xây cao hơn phủ quan, phủ quan không được cao hơn hoàng cung, cùng cả đồng quy định bất thành văn khác.

Nghe Đường Kính Chi giải thích, Nhu Nhi và Uyển Nhi càng không dám rời xe, chỉ sợ chẳng may phạm vào kỵ húy gì đó ảnh hưởng tới tướng công.

Tới tận khi xe vừa dừng lại, xa phu bên ngoài báo một tiếng Nhu Nhi mới cấp bách nhảy xuống, nhìn trái nhìn phải một hồi, hỏi:

- Nhị gia, đây là nhà của chúng ta ở kinh thành à?

Đường Kính Chi xuống xe, cười gật đầu:

- Ủ, chính nơi này đây.

Lúc này Giang Cảnh đi tới chấp tay nói :

- Đường nhị gia, buộc thuộc hạ đã hộ tống ngài đi tới nơi về tới chốn, giờ xin được về nha môn phục lệnh.

Đường Kính Chi ra hiệu cho Thị Mặc, chấp tay với đoàn người Giang Cảnh nói :

- Trên đường đi được mọi người giúp đỡ, tại hạ xin có lời cảm tạ.

Thị Mặc đi tới, đưa một cái túi cho Giang Cảnh, nói :

- Giang đại ca, đây là chút đặc sản của Lạc thành trước khi đi lão thái quân nhà chúng tôi dặn mang theo biếu mọi người, Lạc Thành là địa phương nhỏ không so được với kinh sư, chỉ có chút quà mọn, mong huynh không từ chối.

Giang Cảnh nghe thấy tiếng va chạm lách cách trong túi, kinh nghiệm cho hắn biết, trong đó nhất định toàn là bạc chứ chẳng đặc sản gì, không khách khí đưa tay nhận lấy, lên ước chừng phải được vài trăm lượng, cười sang sảng nói :

- Ha ha ha, tại hạ rất thích món đặc sản địa phương, tạ ơn Đường lão thái quân, tạ ơn Đường nhị gia, sau này ngài cần gì cứ báo một tiếng, trong kinh thành này thuộc hạ không dám nói có quyền lực gì, nhưng quen biết không ít.

- Nhất định, nhất định.

Đường Kính Chi tiễn đám Giang Cảnh vui vẻ rồi đi rồi đi tới gõ cửa.

***

437. Chương 434: Vừa Về Đã Chẳng Được Yên.

- Ai đó?

Một nữ tử lên tiếng hỏi vọng ra:

- Hân Như, ta về rồi đây.

Đường Kính Chi nghe ra giọng của đầu bếp Trịnh Hân Như mà Đường Uy mua về lúc mới lên kinh thành.

Trịnh Hân Như tiếp xúc với Đường Kính Chi không nhiều nhưng trí nhớ tốt, nhanh chóng nhận ra giọng y, vội nói:

- Nhị gia chờ một chút, nô tỳ ra mở cửa cho người ngay đây.

Vội vã chạy tới cửa, kéo then cài ra, lọt vào mắt quả nhiên là Đường Kính Chi gần hai tháng chưa gặp, nàng mừng rỡ nói:

- Cuối cùng Nhị gia cũng về, trong nhà không có người làm chủ, nô tỳ không yên tâm chút nào.

- Nhị gia, ai thế?

Đường Kính Chi còn chưa kịp hỏi chuyện gì thì Nhu Nhi đã chạy tới hỏi, nhìn Trịnh Hân Như tuy mặc áo vải, đeo tạp dề xanh, nhưng dung mạo xinh đẹp tao nhã, chẳng hề giống hạ nhân, nghi hoặc hỏi:

- Nô tỳ là đầu bếp trong nhà.

Trịnh Hân Như thấy xuất hiện hai nữ tử xinh đẹp ăn mặc sang trọng, búi tóc kiểu phụ nhân, đoán là thê thiếp của chủ tử rồi, nhưng không rõ ai là chính thất phu nhân, nên không dám gọi bừa.

- Nhu Nhi tỷ tỷ, mọi người đi xa vất vả, có gì chúng ta vào nhà hẵng nói.

Uyển Nhi khách khí gật đầu với Trịnh Hân Như rồi khoác tay Nhu Nhi đi vào, vừa bước qua cửa lập tức há miệng ngạc nhiên không khác gì Đường Kính Chi lúc đầu tới đây.

Đám nha hoàn vừa nãy được Trịnh Hân Như chỉ huy quét tước sân trước, lúc này sắp thành hàng cung kính thi lễ.

- Chỗ ta không cần hầu hạ, các người đi quét dọn mấy sương phòng, rồi sau đó chuyển vật phẩm trong xe vào.

Uyển Nhi chỉ huy đám nha hoàn đầu ra đó.

Đi đường hơn một tháng trời, Đường Kính Chi chỉ muốn vào phòng nằm nghỉ, nhưng Trịnh Hân Như lại kín đáo ra hiệu cho y.

Đường Kính Chi trước khi nam hạ đã nhờ Hồng Phong nếu rảnh rồi thì tới giúp chiếu cố nơi này, thường ngày thì do Trịnh Hân Như quản lý, thấy nàng ra hiệu với mình thì kiếm bữa một cái có đi theo, vào trong phòng Trịnh Hân Như rót trà cho y, hỏi:

- Nhị gia, cách đây không lâu có mấy hộ vệ đưa một đôi mẹ con tới đây, nói là người cho bọn họ ở tạm trong tiểu viện, có chuyện này không ạ?

- Ủ, đúng là có chuyện này.

Đường Kính Chi uống ngụm trà cho thấm giọng, gật đầu xác nhận.

- Hai mẹ con đó lúc mới tới đây còn thành thực giữ bốn phận, nhưng chẳng được bao lâu suốt ngày chạy ra ngoài, nô tỳ không hiểu thân phận của bọn họ, nhưng nữ tử không thể tùy ý ra ngoài như thế, nếu không mang tiếng xấu cho Đường gia ta, nô tỳ có khuyên bọn họ vài lần mà bọn họ không nghe.

Trịnh Hân Như thấy Đường Kính Chi mặt mày mỗi mệ, hơi do dự một chút rồi ra sau lưng y, nhẹ nhàng bóp vai, báo cáo:

Đi đường một tháng đúng là chuyện cực nhọc, mới đầu Đường Kính Chi không quen, hơi ngại ngùng, nhưng Trịnh Hân Như bóp vài cái, đôi tay mềm mại khéo léo đó làm y thoải mái hơn nhiều, nên không ngăn cản:

- Đồi mẹ con đó rất đáng thương, người tùy họ đi ... Ta sẽ nói chuyện với họ.

- Vâng ạ.

Trịnh Hàn Như thấy chủ tử không để ý, không nhắc tới chuyện này nữa, lại bảo:

- Nhị gia, thời gian trước liên tục có người tới tìm, để lại lời nhắn nếu người về rồi, lập tức vào cung diện thánh.

Đường Kính Chi ngồi thẳng dậy, chợt cảm thấy vai phải mình có một cảm giác kỳ dị, loại cảm giác đàn hồi mà lại mềm mại tuyệt vời, lập tức hiểu đó là bầu ngực của nàng, ngả người tới tách ra, hỏi át đi:

- Ô, vậy mấy ngày qua có ai tới dục không?

- Mấy ngày qua thì không ạ.

Trịnh Hàn Như đang nhớ lại không nhận ra đụng chạm vô tình trong khoảnh khắc đó, lắc đầu đáp:

- Khoảng nửa tháng trước thì gần như cách ngày lại có người tới hỏi, tuy ăn mặc bình thường nhưng nghe giọng có vẻ là thái giám trong cung.

Đường Kính Chi thấy giọng Trịnh Hàn Như bình thường cũng thở phào, nhìn ra ngoài, mặc dù trời còn sớm, nhưng y do dự không biết có nên vào cung không, y đi liền hai tháng rồi, không biết tình thế hiện giờ ra sao, thái độ hoàng đế với chuyện Mạnh Tử Đức thế nào, có nổi giận không?

Chẳng may không cẩn thận gặp phải lúc hấn nổi giận, nhẹ thì ăn chửi, nặng thì tống vào tù.

Làm việc bên cạnh hoàng đế, khi được thế có thể tung hoành kinh thành, nhưng mà thất sủng một cái là khả năng mất mạng luôn.

- Nếu như mấy ngày qua không ai tới dục thì mai ta vào cung vậy.

Đường Kính Chi thấy cẩn thận thì hơn, mẹ con Đỗ thị ban ngày có ra ngoài thì tối vẫn về, đợi họ về hỏi một phen rồi tính.

Trịnh Hàn Như lại hỏi:

- Nhị gia, người có cần nước nóng tắm rửa không?

Đường Kính Chi lúc này chỉ thấy mệt, tắm hay không cũng chẳng sao, nam nhân có ưu điểm chịu bẩn tốt, có điều Uyển Nhi và Nhu Nhi nửa đường đã kêu muốn tắm rồi:

- Ủ, chuẩn bị một chút cho ba vị di nương.

Nói xong đứng dậy rời phòng, định tới chính phòng làm một giấc, nhưng vừa đi ra ngoài thì thấy hai nữ tử đẩy cửa đi vào.

- Đường nhị gia, cuối cùng ngài đã về.

Đó chính là mẹ con họ Đỗ, Đỗ Lệnh Hà thấy y vội vén váy đi nhanh tới.

- Đỗ cô nương, lâu lắm rồi không gặp, có chuyện gì chúng ta vào phòng hãy nói.

Nhu Nhi và Uyển Nhi lúc này đã tới hậu viện chỉ huy nha hoàn sắp xếp đồ đạc rồi, Ngọc Nhi vẫn ở sân, thấy bọn họ khẽ gật đầu.

- Đường nhị gia, xin ngài cứu Mạnh đại ca.

Đỗ Lệnh Hà vẻ mặt lo lắng, bất chấp lúc này còn ở trong sân đã lên tiếng khẩn cầu, Đỗ Diêu Thị đi sau mặt mày nhợt nhạt, tinh thần sa sút, hiển nhiên là tình hình hiện tại của Mạnh Tử Đức không tốt.

- Đỗ cô nương, có gì chúng ta vào phòng hãy nói.

Đường Kính Chi thấy hạ nhân trong sân đều đưa mắt nhìn, xoay người vào phòng.

Đỗ Lệnh Hà đi rất gấp, gần như là chạy, vừa vào một cái là hỏi dồn dập:

- Đường nhị gia, chẳng phải ngài nói Mạnh đại ca được thánh sủng sao? Vì sao huynh ấy lên kinh rồi chưa được thả? Vì sao không mời y sư xem bệnh cho huynh ấy?

Đường Kính Chi đau đầu, nói thực lúc đây y suy nghĩ thiếu chu toàn, tới khi Hồ Kiều Kiều nhắc vài câu mới biết chuyện nghiêm trọng!

Đỗ Diêu Thị biết con gái đang nóng lòng, cũng đi vội theo, nghe con gái hỏi với giọng khiển trách, mặt hơi biến sắc, khẽ giật ống tay con gái nhắc khéo.

Đỗ Lệnh Hà như không hiểu, mắt nhìn chằm chằm Đường Kính Chi.

Lúc đầu trở về y còn khen nữ tử này mạnh mẽ, giờ thấy nàng mạnh mẽ quá đà, quên cả phép lịch sự lễ nghĩa rồi, chẳng lẽ không nhìn ra y mới tới nơi sao? Định hỏi tội mình à? Thảo nào Hân Như không ưa họ, tuy lòng hơi khó chịu, nhưng y không chấp nàng, vẫn kiên nhẫn nói:

- Đỗ cô nương, cứ ngồi xuống đã, trước tiên trả lời ta vài câu.

Đỗ Diêu Thị ấn con gái ngồi xuống, uốn gối thì lễ vạn phúc:

- Đường nhị gia, mẹ con tiện phụ được ngài giúp đỡ rất nhiều, tiện phụ xin tạ ơn.

- Đỗ phu nhân, đừng khách khí, mời đứng lên.

Đường Kính Chi đỡ hờ, rồi nghiêm mặt hỏi:

- Đỗ cô nương, cô tới Ni Lạc Thần trước Mạnh đại nhân phải không?

Mẹ con họ Đỗ do ám vệ hộ tống lên kinh, tất nhiên nhanh hơn Mạnh Tử Đức ngồi xe tù, Đỗ Lệnh Hà đáp:

- Vâng, tiểu nữ tới sớm hơn vài ngày.

- Vậy cô có tới cổng thành đợi người không?

Đỗ Lệnh Hà hơi đỏ mặt, khẽ gật đầu:

- Có.

- Vậy khi Mạnh đại nhân tới kinh có nhận được thánh chỉ không? Có ai tới thăm không?

- Thánh chỉ không có, nhưng có ý chỉ của hoàng thái hậu do một công công tới đọc, đọc xong trực tiếp lệnh giải vào thiên lao!

Đỗ Lệnh Hà nhớ lại bộ dạng thê thảm của Mạnh Tử Đức, mắt đỏ hoe, nước mắt lăn lăn:

- Khi đó có quan viên tới thăm, nhưng bọn họ không nói gì, chỉ đứng bên đường, sau này tiểu nữ tìm tới nhà giam nhận ra bọn họ, họ mới giúp đỡ để tiểu nữ có thể vào nhà lao đưa chút thức ăn và y phục cho Mạnh đại ca.

Tới đó khóc nức lên hồi, một lúc sau mới nói tiếp:

- Đường nhị gia, xin ngài cứu Mạnh đại ca, huynh ấy có bệnh, nếu không có người ở bên chiếu cố, đói mấy ngày liền cũng không biết ăn cơm, huynh ấy, huynh ấy giờ thật là thảm.

438. Chương 435: Bỏ Ý Định Đó Đi.

Khi hai bọn họ mới quen nhau thì Mạnh Tử Đức là khâm sai đại nhân, lúc đó có Vũ Lâm quân tiền hô hậu ủng, tới đâu là chém tham quan tới đó, được người dân tung hô, chính lúc đắc ý trong đời người, hiện giờ tương phản lớn như thế, Đỗ Lệnh Hà đau lòng tột độ.

Đường Kính Chi nhíu mày:

- Mấy quan viên kia có phải do người họ Tần cầm đầu không? Bọn họ đều là cận thần được hoàng thượng sủng tín, sao không nói giúp Mạnh đại nhân?

- Bọn họ nói chỉ có Đường nhị gia mới cứu được Mạnh đại ca.

Đỗ Lệnh Hà lau nước mắt nói một câu làm Đường Kính Chi ngạc nhiên.

Sao chỉ có mình mới cứu nổi hần?

- Ai nói câu đó?

Đường Kính Chi cực kỳ khó chịu, linh cảm kể nói câu này không tử tế gì.

Quả nhiên Đỗ Lệnh Hà đáp:

- Là Tần đại nhân và Bàng đại nhân.

Đúng là lũ súc sinh đó bày trò rồi, Đường Kính Chi hỏi tiếp:

- Vì sao bọn họ nói thế?

- Tần đại nhân bảo chỉ có lời ngài mới có hiệu quả trước mặt hoàng thái hậu.

Đường Kính Chi vốn đã biết mình không có mặt tại kinh, ba tên kia thế nào cũng nói xấu trước mặt hoàng đế, xúi bẩy lung tung, trước đó liên tục có người tới nhà hỏi, đoán chừng hoàng đế tin lời ba tên kia nên mới phái người tới nghe ngóng.

Y mới gặp hoàng thái hậu một lần, nói người ta nghe mới là lạ.

Có điều lời này không tiện nói cho Đỗ Lệnh Hà biết, nói bọn họ cũng chẳng hiểu, chẳng tin, có khi còn cho rằng y thấy khó thoát thác.

Đường Kính Chi chẳng gạt cũng chẳng lắc, mặt cứ âm trầm làm Đỗ Lệnh Hà đầy thất vọng, mãi y mới nói:

- Trên đường đi Mạnh đại nhân giết vô số quan viên, những người đó có không ít người thân, hảo hữu trên kinh. Đỗ cô nương, nếu Mạnh đại nhân mất thánh sủng thì đã không còn mạng nữa đâu.

Trong mắt Đỗ Lệnh Hà thì quan viên toàn hạng tham lam độc ác, kẻ nào đắc tội với chúng sẽ thì táng gia bại sản tan nhà nát cửa, nên Đường Kính Chi nói vậy thì tin ngay, không còn quá khấn trương nữa.

- Cho nên ta dám chắc trong thời gian gần Mạnh đại nhân sẽ không có nguy hiểm tới tính mạng, hơn nữa Mạnh đại nhân bị điên, tuy chẳng phải chuyện hay, nhưng phần nào giữ được cái mạng.

- Đa tạ Đường nhị gia.

Đỗ Lệnh Hà nói tới đó cho rằng Đường Kính Chi có cách cứu Mạnh Tử Đức rồi, lại sợ y không chịu bỏ sức ra làm, vội quỳ xuống dập đầu:

- Chỉ cần ngài cứu được Mạnh đại ca, tiểu nữ nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân đại đức.

Vừa rồi Đường Kính Chi chẳng qua là căn cứ vào tình thế mà phân tích, ai ngờ Đỗ Lệnh Hà lại hiểu lầm ý mình, có điều nhìn cô ta như thế, không giải thích thích nổi.

Đỗ Diêu Thị thì ngồi bên im lặng, nói thực nàng không muốn lên kinh, chỉ vì bản tính nhu nhược, dễ mềm lòng, cuối cùng không chịu được nữ nhi cầu khẩn dọa sống dọa chết, hơn nữa ở quê nhà đúng là không sống nổi nữa, bất đắc dĩ lắm mới rời quên lên kinh.

Trong lòng nàng cực kỳ bài xích quan viên, còn cả sợ hãi, mới đầu phát hiện con gái mới manh nha sinh tình ý với Mạnh Tử Đức, nàng dốc lòng khuyên bảo, nhưng con gái nàng không chịu nghe.

Con gái nàng mới mười lăm tuổi thôi, phải làm sao đây? Mạnh Tử Đức điên rồi, có thần y cũng chẳng dám nói là chữa được, nàng không muốn con gái lấy một tên điên, làm quả phụ suốt đời.

Thậm chí Đỗ Diêu Thị mong Mạnh Tử Đức bị chặt đầu, hoặc cả đời dưng rời khỏi thiên lao.

Hiện giờ nghe lời Đường Kính Chi nói tựa hồ có thể cứu Mạnh Tử Đức ra khỏi ngục, Đỗ Diêu Thị rất phức tạp, muốn bảo y đừng cầu xin cho Mạnh Tử Đức, nhưng trước mặt con gái không nói nổi.

Đỗ Lệnh Hà dập đầu một hồi ngẩng đầu lên nói:

- Đường nhị gia bao giờ tiến cung?

Thấy ánh mắt đầy mong đợi của Đỗ Lệnh Hà, Đường Kính Chi khẽ gật đầu:

- Giờ ta vào cung một chuyến, có điều cứu được Mạnh đại nhân hay không ta không dám hứa, cô đừng nóng lòng.

- Vâng.

Đỗ Lệnh Hà mừng rỡ gật đầu như gà mổ thóc.

Đỗ Diêu Thị thấy Đường Kính Chi vừa mới về tới nơi, trông có vẻ mệt mỏi, mình làm phiên thể này thực không phải, nhưng thấy con gái rầu rĩ bao ngày mới nở được nụ cười không đành lòng nói gì, chỉ áy náy thì lễ vạn phúc với Đường Kính Chi.

- Mọi người nghỉ đi, ta thay y phục rồi vào cung.

Đường Kính Chi để lại một câu rồi rời phòng, không ngờ Đỗ Lệnh Hà cũng kéo tay mẹ đi:

- Đường nhị gia, ngài nhanh lên một chút, tiểu nữ không nghỉ ngơi nữa, tới nhà lao một chuyến nói ngài đã về.

Đỗ Diêu Thị đang do dự thì bị con gái kéo ra khỏi tiểu viện rồi.

Ngọc Nhi tức đầu tới cuối không nói gì, lúc này nhú mày lên tiếng:

- Hai mẹ con nhà đó thật không biết điều chút nào cả, nói gì tới làm trâu làm ngựa báo đáp, cứ như chúng ta nợ nần gì họ vậy.

Đường Kính Chi xua tay, không muốn bình luận gì:

- Dù sao chuyện này giải quyết sớm cũng tốt, ta vất vả vào cung một chuyến.

Tới chính phòng thì Nhu Nhi và Uyển Nhi đang bố trí phòng ốc, Ngọc Nhi giúp y thay áo, Đường Kính Chi lại bảo:

- Ngọc Nhi, nàng quen thuộc Ni Lạc Thần hơn, mấy ngày này khổ cực nàng vậy.

Ngọc Nhi gật đầu:

- Tướng công yên tâm, thiếp sẽ chiều cổ tốt cho hai vị tỷ tỷ.

Uyển Nhi và Nhu Nhi nghe thế giật mình nhìn nhau, sao Ngọc Nhi muội muội dám gọi Nhị gia là tướng công chứ?

Thay y phục xong, Đường Kính Chi gắn ba mỹ thiếp tiến chân:

- Các nàng mệt rồi, đi tắm rồi nghỉ ngơi đi.

Có ngựa thay chân nên chẳng bao lâu hai người tới cổng hoàng cung, Đường Kính Chi xuống ngựa, giao dây cương cho Thị Mặc:

- Người ở tửu lâu kia đợi ta, nơi này là kinh thành, nhiều quan cao quyền quý, gặp chuyện nhẫn nhịn một chút tránh gây họa.

Giờ Thị Mặc không còn non nớt như mấy tháng trước nữa rồi, tuổi còn nhỏ mà mơ hồ đã cho người ta cảm giác trầm nổi, gật đầu đáp:

- Nhị gia, mấy tháng qua Đại quân sự dạy bảo nô tài rất nhiều, người cứ yên tâm.

- Ủ, vậy ta đi đây.

Đường Kính Chi thực ra rất yên tâm về Thị Mặc, võ vai nó một cái rồi đi.

Tới cửa hoàng cung, Đường Kính Chi lấy yêu bài ra, thuận lợi đi vào, đội trưởng gác cửa cung là người khác, không nhận ra y, đợi y đi được một đoạn mới gọi thái giám khác thì thăm vài câu, thái giám kia gật đầu liên hồi rồi chạy đi.

Được một tiểu thái giám dẫn tới ngự thư phòng, báo danh với thái giám canh cửa, không bao lâu sau thái giám canh cửa vào bẩm báo rồi ra nói:

- Đường cử nhân, hoàng thượng bảo ngài mau mau vào.

Đường Kính Chi đi vào, thấy trong phòng trừ đám Tần Mục ra còn một viên quan lớn mặc quan bào màu tím, y không quan sát mà quỳ bái trước:

- Học sinh Đường Kính Chi, khấu kiến hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Hoàng đế trẻ thấy y sắc mặt tốt hơn nhiều:

- Bình thân.

- Tạ ơn hoàng thượng.

Đường Kính Chi cúi đầu đứng dậy:

- Vũ Văn ái khanh, đây chính là Đường cử nhân đã đưa ra kiến nghị tích trữ lương thảo, đề phòng khi xảy ra thiên tai, giá lương thực tăng vọt.

Viên quan kia thi lễ với hoàng đế rồi quay sang nhìn Đường Kính Chi nghiêm khắc nói:

- Người có thể đỗ cử nhân vào tuổi 14, hẳn có vài phần tài trí, nhưng đừng có vì muốn khoe khoang lập công trước mặt hoàng thượng mà đưa ra chủ ý bừa bãi, tích trữ lương thực là sách lược hại nước, người bỏ cái ý định ngu xuẩn đó đi.

Viên quan đó nói xong còn hừ lạnh một cái, nhìn đám Tần Mục một lượt làm sắc mặt bọn chúng rất mất tự nhiên, thì ra trước đó một mình ông ta chất vấn làm đám Tần Mục không đối đáp được.

- Hả? Tích trữ lương thực mà là sách lược hại nước?

Đường Kính Chi đọc đường chỉ nghĩ cách ứng phó chuyện Mạnh Tử Đức nên đầu óc phản ứng không kịp, ù ù cạc cạc hỏi lại.

439. Chương 436: Dung Thân Bỏ Việc Nước.

- Nói thừa.

Viên quan kia vốn ban đầu thấy Đường Kính Chi vào ngự thư phòng rất cung kính, khép nép lễ độ, không giống đám người Tần Mục, còn có chút thiện cảm với y, giờ thấy y hỏi ngược lại, không vừa lòng mắng:

- Giờ quốc khó trống không, lấy ngân lượng đâu ra để tích trữ lương thực? Còn nữa, lương thực dùng để ăn, tích trữ cả đồng có tích sự gì. Trước kia lương thảo tích trữ đủ cung ứng cho quan đội, vừa ăn vừa mua, không làm hỏng lương thực. Làm theo lời người tích trữ lương lớn lương thực chưa tới ba năm lương thực hỏng hết! Người nghĩ triều đình có nhiều ngân lượng ném vào động không đáy đó à?

Đường Kính Chi chỉ buột miệng hỏi một câu, không ngờ viên quan kia mắng cho, nước bọt bắn cả vào mặt, y lui lại sau vài bước mới nói:

- Ý học sinh không phải chỉ nhập không xuất, trừ tích trữ còn bán ra, ban đầu tất nhiên chọn năm được mùa để bắt đầu, ví như như năm nay được mùa giá lương thực giảm mạnh chúng ta mua vào. Năm sau bán ra đúng theo hạn lượng đó, mua lương thực mới, ít nhất cũng không lỗ, mà lương thực lại muôn mới.

Đám Tần Mục đều thầm trách bản thân sao không nghĩ tới sớm hơn, trong lòng rất phức tạp, vì chuyện này bọn chúng bị vị hộ bộ tả thị lang Vũ Văn Mặc này phản bác cho cảm nín, giờ thấy Đường Kính Chi trả lời được chất vấn của ông ta đáng nhẽ phải vui mới đúng, nhưng bọn chúng chỉ thấy bất an, lo y thay thế địa vị của mình trong lòng hoàng đế.

Lưu Cương gật gù, chỉ có Bạch Dụ Sinh lên tiếng:

- Đường cử nhân nói rất hay, chỉ cần ...

- Hay cái gì mà hay.

Không cho Bạch Dụ Sinh nói hết lời, Vũ Văn Mặc quát:

- Lương thực là gốc của vạn dân, sao để triều đình nắm giữ được khổng chế, đám người các người chỉ biết những luận điệu cao xa viển vông, không biết thực tế. Hiện tham quan đã đủ nhiều rồi, nếu cho phép triều đình tích trữ lương thực, chẳng phải thêm thứ cho bọn chúng đục khoét à.

Hoàng đế nhú mày, hẳn cũng hiểu được quan hệ lợi hại trong đó.

- Vũ Văn đại nhân, học sinh từng nói với hoàng thượng, tích trữ lương thảo không phải chuyện ngày một ngày hai, cần nhiều năm tích lũy mới sinh hiệu quả! Chuyện ngài nói triều đình khổng chế lương thực căn bản là không tồn tại, vì lượng lương thực mỗi năm thua mua không nhiều, hơn nữa có phân ngạch, nếu có kẻ tham ô, tra ra rất dễ dàng. Còn mười, thậm chí mấy chục năm sau, triều đình đạt tới lượng lương thực dự định, khi ấy triều đình có kiểm soát lương thực, cũng là để cho mỗi khi thiên tai xảy ra, giá lương thực không bị gian thương thao túng đẩy lên cao.

Đường Kính Chi bình tĩnh giải thích:

- Người nói chỉ là lý luận lý tưởng, làm mới khó.

Vũ Văn Mặc thấy y nói đầu ra đó, có vẻ tổn không ít tâm tư vào chuyện này, không hẳn khoe tài tàng công, dù không hài lòng vì y lý tưởng hóa, nhưng cũng không quá khích như lúc này nữa:

- Mới đầu triều đình mua lương thực không nhiều, đúng là không dễ xảy ra vấn đề, nhưng lâu ngày lương thực trong kho nhiều lên, người đảm bảo được quan viên trong kho không tham ô, lợi dụng năm giá lương chênh lệch tự ý bán ra kiếm lời không? Đúng có nói với bản quan thu mua có số lượng có ghi chép, có chứng cứ để tra, ta nói cho người biết đến lúc đó người tra cũng không tra nổi đâu. Hơn nữa lương thực mới nặng, lương thực cũ thì nhẹ, số lượng ít còn đỡ, số lượng nhiều lên chênh lệch khó kiểm soát, tham quan đem ra bán, căn bản người không tóm được thóp của bọn chúng.

Lời này của Vũ Văn Mặc làm ngự thư phòng trở nên yên tĩnh, đám Tần Mục không muốn để Đường Kính Chi chơi trội mãi, vắt óc nghĩ cách ứng phó, Bạch Dụ Sinh mặt dửng dưng, chỉ có Đường Kính Chi và Lư Cương là khê lắc đầu.

Hồi lâu sau thấy đám cận thần của mình không ai nói gì, hoàng đế trẻ thở dài:

- Vũ Văn đại nhân nói có lý, Đường cử nhân có cách giải quyết không?

- Bẩm hoàng thượng, học sinh chỉ là một thương nhân, trước gia không lo quốc sự, làm sao có cách chu toàn được.

Đường Kính Chi khom lưng nói:

- Vậy theo ý người sách lược tích trữ lương thực là không ổn rồi?

Hoàng đế trẻ không khỏi thất vọng, từ lúc hấn đăng cơ tới nay, chính sách nghĩ ra đều bị đại thần bác bỏ, muốn an bài đám Tần Mục vào triều chính là để ủng hộ chính sách của mình, nhưng bị hoàng thái hậu can dự nên không thành. Hấn vốn tính dựa vào sách lược tích trữ lương thực này để về sau nói chuyện trước mặt đại thần trong triều có thể vững thẳng lưng lên, không ngờ chết yếu.

Lư Cương thẳng tính, đi tới nói:

- Hoàng thượng, vì thần không nghĩ sách lược tích trữ lương thực không ổn, nghe Vũ Văn đại nhân chất vấn, thần có được một kết luận.

- Có kết luận gì?

Hoàng đế trẻ lòng lại khơi lên hi vọng:

Lư Cương khom lưng, trầm giọng nói:

- Dung thần hồng việc nước.

*** Dung thần: Nói quan viên tài năng tầm thường.

Ngự thư phòng lặng ngắt như tờ, mất một lúc Vũ Văn Mặc mới sôi máu quát:

- Nhãi con, ngươi dám ngông cuồng như thế à?

Ông ta từ khi tới chức này, ngay cả tiên hoàng cũng tôn trọng, không ngờ hôm nay bị tên tiểu tử miệng còn hôi sữa xúc phạm, râu tóc dựng đứng, toàn thân run rẩy.

Hoàng đế trẻ cũng không ngờ Lư Cương dám xỉ nhục đại thần trong triều, phải biết rằng Vũ Văn Mặc là quan viên chính nhị phẩm, dù hần không ưa mấy trọng thần ỷ già lên mặt này, nhưng phải cấp vài phần thể diện.

Đám Tàn Mục ngạc nhiên hết sức, thường ngày Lư Cương thẳng tính, nhưng đâu lớn gan thế này.

Đường Kính Chi bất giác nhớ lại lời bình luận của Tiêu Kiến, kẻ này “cứng quá dễ gãy”, tuy ý kiến của y và Lư Cương giống nhau, nhưng nếu là y, sẽ lựa chọn từ ngữ mà nói chứ không phát ra một câu như thế.

Vũ Văn Mặc làm lỡ việc nước, ít nhất thì không gây ra họa, người như Lư Cương và Mạnh Tử Đức tuy làm đúng nhưng chỉ hại nước.

Hoàng đế trẻ thấy mặt mày Vũ Văn Mặc tím tái, muốn cười lắm nhưng không thể cười, khê ho một tiếng che dấu, nghiêm mặt nói:

- Lư ái khanh, Vũ Văn đại nhân là rường cột quốc gia, dù khanh lỡ lời cũng không thể nói như thế được? Mau xin Vũ Văn đại nhân đi.

Hoàng đế trẻ rõ ràng nói đỡ cho Lư Cương càng làm Vũ Văn Mặc giận không nói ra lời.

Ai ngờ Lư Cương chẳng xin lỗi, còn nói:

- Hoàng thượng, vi thần không lỡ lời đâu mà vi thần thực sự nghĩ thế.

- Ngươi!

Lần này không chỉ Vũ Văn Mặc, hoàng đế cũng nổi giận, trọng thần triều đình đâu phải có thể tùy ý mắng chửi:

- Được, được, nếu như ngươi nói thế thì trầm cho ngươi thoải mái nói, nhưng nếu nói không có lý đừng trách trăm phạt nặng.

- Vi thần tuân lệnh.

Lư Cương liếc mắt nhìn Đường Kính Chi rồi mới nói:

- Trước tiên thần khẳng định chính sách tích trữ lương thực Đường cử nhân đưa ra là đúng đắn, nếu nó được thực thi thuận lợi có thể giải quyết triệt để vấn đề cái ăn của bách tính. Một chính sách lợi nước lợi dân như vậy thế mà Vũ Văn đại nhân lại tìm trăm ngàn cố gắng cản.

Càng nói giọng càng nghiêm khắc:

- Vũ Văn đại nhân nói nếu tích trữ lương thực thời gian dài sẽ biến chất, hao tổn ngân lượng, Đường cử nhân đáp năm nay mua, năm sau bán! Vũ Văn đại nhân nói triều đình không chế lương thực sinh tệ nạn, Đường cử nhân giải thích từng điều. Vi thần chỉ muốn hỏi một câu, Đường cử nhân chỉ là một thương nhân thân trắng, nhưng phí công nghĩ sách lược vì nước nhà, Vũ Văn đại nhân thân là hộ bộ tả thị lang, sao chỉ biết bới móc phần bác. Mới đầu cũng đành đi, chủ ý này thực sự quá tổn công sức thời gian, phải hỏi cho kỹ càng cẩn thận là điều nên làm. Nhưng sau thì sao, đường đường viên quan nhị phẩm, đi chất vấn làm sao chặn đứng quan viên tham ô. Đó là trách nhiệm của quan lớn cần suy nghĩ giải quyết, hay trách nhiệm của một thương nhân? Tâu hoàng thượng, lời thần đã hết.

440. Chương 437: Cửu Công Chúa.

Lư Cương nói một thôi một hồi làm hoàng đế trẻ tỉnh ra, vừa rồi Vũ Văn Mặc chất vấn liên tiếp làm hần và đám Tàn Mục một lòng nghĩ cách giải quyết, không nghĩ những vấn đề đó mình căn bản không phải trả lời.

Đúng thế, chuyện gì cũng cần hoàng đế nghĩ cách trả lời, nghĩ cách giải quyết thì còn cần đám quan viên kia làm gì?

Triều đình nuôi bọn họ không phải để làm cảnh.

Vũ Văn Mặc đỏ mặt tía tai, không cãi nổi.

Lư Cương thấy Vũ Văn Mặc hổ thẹn nhưng không định bỏ qua, còn muốn nói tiếp, song Đường Kính Chi lên tiếng cắt ngang:

- Học sinh nghĩ, ý của Lư đại nhân là nếu chính sách có lợi cho quốc gia thì các đại thần nên thận trọng suy xét, Vũ Văn đại nhân thấy có phải không?

Y không ghét Lư Cương như đám Tần Mục, không muốn người chính trực như Lư Cương đắc tội quá mức với Vũ Văn Mặc hại tới thân, đồng thời giải vây cho Vũ Văn Mặc, có thể chính sách mới có thể thực thi, nếu không chỉ trích nhau chỉ khiến đi vào đường cụt.

Đạo lý hòa khí sinh tài của thương nhân là thế.

- Đúng vậy, Đường cử nhân nói rất đúng, là bản quan suy xét chưa đủ.

Đường Kính Chi đưa ra cái thang, Vũ Văn Mặc tất nhiên thuận thế bước xuống.

Ba tên Tần Mục thì đều biến sắc, một câu nói của Đường Kính Chi làm Vũ Văn Mặc cảm kích với y, kẻ này càng ngày càng trưởng thành, khôn khéo mọi bề, càng lúc càng được thế, không trừ sớm, địa vị của bọn chúng sẽ lung lay.

- Người không phải thánh hiền, sao có thể không mắc lỗi? Huống hồ Vũ Văn ái khanh ngày bận rộn chính sự, có chút lỗi nhỏ là bình thường.

Hoàng đế trẻ cũng không muốn Vũ Văn Mặc râu tóc bạc phơ rồi phải quá bề mặt, nói thêm một câu.

Vũ Văn Mặc quỳ xuống khấu đầu:

- Hoàng thượng thông cảm cho lão thần là may mắn của lão thần, nhưng sai là sai, lão thần xin tự được trách phạt để răn đe.

Hoàng đế trẻ không muốn, nhưng Vũ Văn Mặc kiên trì, nên tượng trưng phạt ba tháng lương.

Qua chuyện này Đường Kính Chi nhận thấy mấy tháng liền va vấp không ít đã làm hoàng đế trẻ có vẻ dần hiểu thuật ngữ hạ rồi.

Tiếp đó Vũ Văn Mặc cáo từ, muốn trở về nghiên cứu tính khả thi của biện pháp tích trữ lương thảo.

Vũ Văn Mặc vừa mới lui, Tần Mục liền lên tiếng:

- Hoàng tượng, Đường cử nhân tâm tư hẳn tiếp như thế hẳn là có thể thuyết phục hoàng thái hậu thả Mạnh đại nhân ra.

- Không sai, lúc này trời còn sớm, hay là hoàng thượng bảo Đường cử nhân đi cận kiến hoàng thái hậu.

Đỗ Minh tiếp lời luôn:

Bàng Vũ không ngờ còn ép ra được mấy giọt nước mắt:

- Đúng thế, hoàng thượng không biết chứ, mùa đông rét buốt thế này, Mạnh đại nhân bị giam trong thiên lao, cơm không đủ no, áo mặc không đủ ấm, đã thế lại thần trí thất thường ... Thật thảm.

Vỡ kịch bi thương của Bàng Vũ khiến Lư Cương và Bạch Dụ Sinh nhìn khinh bỉ, mấy kẻ này mất hết khí cốt rồi, hoàn toàn bị quyền lực địa vị làm mờ mắt thành tiểu nhân chuyện gì cũng dám làm, nhưng nó lại khơi lên lòng trắc ẩn của hoàng đế lên tiếng nói:

- Đường cử nhân, hoàng thái hậu rất tán thưởng người, tính mạng Mạnh đại nhân trăm giao vào trong tay người đó.

Rồi phất tay bảo Đường Kính Chi tới Từ Ninh cung gặp hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu tán thưởng mình bao giờ? Lần trước thiếu chút nữa thí mạng luôn ở Kiên thành thì có.

- À khoan đã! Người không đi được.

Đường Kính Chi chưa đi được mấy bước thì Hoàng đế trẻ gọi giật giọng lại:

Hắn đổi ý rồi? Đường Kính Chi mừng rỡ quay lại.

- Thẻ bài của người không vào được nội cung đâu, dùng tạm ngọc bội của của trẫm đi.

Hoàng đế trẻ tháo ngọc bội đeo trên mình xuống, giọng đầy kỳ vọng:

- Đi nhanh về nhanh nhé, trẫm đợi tin mừng của người.

Đường Kính Chi tức tối rời ngự thư phòng, theo một thái giám đi đến Từ Ninh cung, ước chừng hai mươi trượng thì nghe thấy có tiếng nói cười, đưa mắt nhìn thấy một nam một nữ được một đám nữ tử vây quanh đi về phía mình.

Nam tử đó y phục hoa lệ, tướng mạo nho nhã, nghe giọng quen quen, Đường Kính Chi không nhớ nghe được từ đâu.

- Nô tài khẩu kiến Thuận Vương, cứu công chúa!

Tiểu thái giám dẫn đường cho Đường Kính Chi quỳ xuống khấu đầu.

Thuận vương, Cứu công chúa?

Hai cái tên này làm Đường Kính Chi sững người, Thuận Vương là Thái hoàng tử, kẻ này dã tâm lớn, khi tiên hoàng còn sống đấu tranh kịch liệt giành chức thái tử, tới nay tân đế đăng cơ thành công, vẫn lấy có thái hoàng thái hậu mắc trọng bệnh, có thể hoăng bất kỳ lúc nào, kiếm cơ ở lại kinh không đi.

*** Hoàng đế qua đời gọi là băng, còn người hoàng tộc qua đời gọi là hoăng.

Đại danh của Cứu công chúa càng như sấm nổ bên tai.

Mẹ đẻ cứu công chúa không phải là phi tần trong cung, mà khi xưa tiên hoàng tuổi trẻ phong lưu, thường phục vi hành, bất ngờ quen một nữ tử, nữ tử này tên Phương Thanh Ngọc, không biết thân phận tiên hoàng, tài tử giai nhân gặp nhau, được tiên hoàng cứu giúp, nên cảm phục đem lòng yêu mến.

Chỉ là hoàng đế tuy là người trung hậu nhưng chẳng si tình, vả lại hậu cung có vô số mỹ nữ, trở về là quên mất Phương Thanh Ngọc rồi, để lại cho nàng rất nhiều tiền bạc. Phương Thanh Ngọc về sau không gả cho người, một lòng một dạ nuôi dạy nữ nhi lên người.

Cứu công chúa theo họ mẹ, lấy tên là Phương Hân, hai mẹ con sống nương tựa vào nhau, nàng tình cờ quen biết hoàng đế trẻ khi đó là thái tử, liền nhớ hẳn giúp tìm kiếm cha ruột của mình.

Không ngờ kết quả cha nàng là tiên hoàng, còn nàng là công chúa.

Phương Thanh Ngọc lúc đó đã ốm bệnh, không lâu sau qua đời, còn Phương Hân được tiên hoàng đưa vào cung, theo thứ tự thành Cứu công chúa.

Vốn tới đây câu chuyện người thân quy tụ nên kết thúc rồi, nhưng một điều không ai ngờ thái tử lại thích Phương Hân, khi đó hắn còn chưa lập thái tử phi, thậm chí còn muốn nàng làm thái tử phi.

Tiên hoàng sau khi biết nghiệt duyên của hai người vừa hối hận, vừa tức giận, nhưng khi đó thái tử ôm mối tình đầu, căn bản không nghe khuyên can, Phương Hân cũng thừa hưởng tính si tình của mẹ, không dứt mình ra được, dù hai người không có hành động gì vượt quy củ, nhưng làm tiên hoàng đêm đêm mất ngủ.

Thế rồi hoàng hậu đưa ra chủ ý tuyển tú, kiếm thái tử phi xinh đẹp cho thái tử, có điều chuyện này trị gốc không trị ngọn, mặc dù làm giảm bớt tà niệm của thái tử, nhưng trong vẫn nhớ nhung Phương Hân, tiên hoàng lúc bệnh nặng muốn thái tử thề đoạn tuyệt với Phương Hân, có lời đồn rằng tiên hoàng còn lấy chuyện kế thừa ngôi báu ra dọa, nhưng thái tử càng bị ngăn cấm càng phản kháng, không chịu nghe theo ...

Vì thế mới có chuyện lúc Đường Kính Chi lên kinh được Tiết Phúc báo cáo tiên hoàng bị thái tử làm tức hộc máu, đêm hôm đó qua đời.

Cho nên Đường Kính Chi nghe tới Cứu công chúa mới giật mình hơn cả nghe thấy tên Thuận vương, thấy nàng vận áo thuê mẫu đơn, khoác áo choàng đỏ, vẻ đẹp thanh nhã tự nhiên sắc nước hương trời, ngẩng ra mắt một lúc mới quỳ xuống khấu đầu:

- Học sinh Đường Kính Chi thỉnh an Thuận Vương, Cửu công chúa.

Vốn Thuận vương và Cửu công chúa đang nói chuyện rất vui, căn bản không để ý người bên cạnh, nhưng nghe cái tên Đường Kính Chi thì đều dừng bước.

- Người chính là Đường Kính Chi ở Lạc Thành à?

Thuận vương cười thân thiện hỏi:

- Bẩm Thuận vương, học sinh đúng là người Lạc thành Lưu Châu.

Cửu công chúa thân có vẻ đã nghe tới tên Đường Kính Chi, tò mò toàn nhìn y nói:

- Đứng dậy đi, người đi đâu mà tới đây?

Đường Kính Chi đứng dậy, nhưng vẫn khom lưng đáp:

- Học sinh phụng lệnh hoàng thượng tới cung Từ Ninh cận kiến Hoàng thái hậu.

Thuận vương nhìn sắc trời, thấy mặt trời đã ngả về phía tây, nói:

- Hiện thời gian không còn sớm nữa, người có chuyện gì muốn gặp hoàng thái hậu? Nếu không phải chuyện gấp cùng bản vương làm vài chén.

- Thất ca, huynh không nghe Đường cử nhân phụng chỉ hoàng thượng sao? Huynh muốn người ta kháng chỉ à?

Đường Kính Chi còn chưa kịp trả lời không ngờ Cửu công chúa đã lên tiếng giải vây:

Thuận Vương phát tay nói:

- Ta chỉ thuận miệng nói thể thôi mà, muội đừng ở đây đi không cần tiễn nữa đâu.

(Nguồn gốc: vipvandan.vn)

441. Chương 438: Chỉ Là Quả Phụ Thôi.

Cửu công chúa chưa xuất giá nên vẫn ở trong cung, còn Thuận vương từ sau khi thành niên đã chuyển ra ngoài.

Đội Thuận Vương đi xa rồi Cửu công chúa mới hứng thú hỏi:

- Đi nào, ta cũng định tới chỗ Hoàng thái hậu thỉnh an, người nói xem, vì sao hoàng huynh muốn người tới gặp hoàng thái hậu.

Cô công chúa này vốn sinh ra trong dân gian cho nên cử xử rất bình dị dễ gần.

- Thì ra hoàng thượng muốn người cứu Mạnh Tử Đức à, chuyện này không dễ làm, thời gian trước hoàng thượng có đi cầu xin Hoàng thái hậu nhưng không thành, hi hi ... Nói nhỏ cho người biết hoàng thượng còn bị mắng cho một trận đấy.

Cửu công chúa nghe kể xong hạ giọng nói, Đường Kính Chi lằm bằm trong đầu, Hoàng thái hậu còn mắng hoàng đế trước mặt ta rồi, còn gì bí mật nữa đâu.

- Vậy người có nắm chắc không?

Cô công chúa này có vẻ rất tò mò hỏi tiếp.

- Bẩm công chúa, học sinh chẳng chắc phần nào.

Cửu công chúa thấy y đáp tình quèo như thế thì tròn mắt, đổi lại là người khác ít nhiều tận dụng cơ hội thể hiện, dù không nắm chắc cũng nói dốc hết sức vì hoàng thượng, gan óc lầy đất cũng không từ gì gì đó.

Đường Kính Chi cũng đầy nghi vấn, đáng lý ra Cửu công chúa tình đầu ý hợp, quan hệ không tầm thường, vậy không lý nào không biết dã tâm của Thuận vương, vì sao lại đi cùng hắn, hơn nữa xem ra quan hệ lại còn rất thân mật.

Xem ra một số tin đồn cũng không chính xác lắm.

Đi tới cổng nội cung, cho dù có Cửu công chúa đi cùng, thị vệ vẫn đi ra tra hỏi, Đường Kính Chi lấy ngọc bội của hoàng đế ra mới được bọn họ cho đi tiếp.

Cửu công chúa đi tới chỗ rẽ chợt thì nói y có chính sự cần gấp Hoàng thái hậu thì không quấy nhiễu nữa, rồi đi về phía cung điện của mình.

Khom lưng tiến cửu công chúa đi, Đường Kính Chi áp nghi vẫn xuống, theo tiểu thái giám tới cung Từ Ninh.

Một cung nữ tuổi khá cao đứng ở cửa hỏi thân phận và mục đích của y rồi vào thông báo, một lúc sau đi ra nói Hoàng thái hậu cho y vào cận kiến.

Bên trong cung điện đặt sáu bảy cái bồn than, ấm áp hơn bên ngoài rất nhiều.

- Học sinh Đường Kính Chi thỉnh an Hoàng thái hậu.

Lén đưa mắt nhìn một cái nhận phương hướng, không khéo quỳ lạy cái cột thì mất mặt, Đường Kính Chi mới quỳ xuống thăm.

Hoàng thái hậu không đáp ngay mà cầm chén trà nhấp từng ngụm một, Đường Kính Chi không sợ, nhớ lại ở Đường phủ chẳng phải Đường lão thái quân hỏi chuyện hạ nhân cũng hay làm thế sao, chẳng qua chỉ là cách gây áp lực tâm lý thôi, nên yên tâm chờ đợi.

Đúng là lúc lâu sau Hoàng thái hậu mới hỏi:

- Người tới cầu tình cho Mạnh Tử Đức phải không?

- Bẩm hoàng thái hậu, đúng mà cũng không đúng ạ.

Đường Kính Chi có chuẩn bị trước rồi nên bị hỏi bất ngờ vẫn bình tĩnh đáp:

Câu trả lời này làm khuôn mặt thành thực diễm lệ của hoàng thái hậu lộ vẻ ngạc nhiên, tay phải cầm chén trà, tay phải vịn vào tay cung nữ chậm rãi đứng dậy, sau đó bước xuống bậc thềm, đi tới nửa đại sảnh cung đẹp, mép váy vàng hiện ra trước mắt Đường Kính Chi.

Sắc mặt Hoàng thái hậu đột nhiên lạnh xuống, nghiêm giọng nói:

- Đường cử nhân, vì sao ai gia bắt Mạnh Tử Đức với đầu óc của người không thể không đoán ra nguyên do, ai gia hỏi người lần nữa, người muốn tới cầu tình thay cho Mạnh Tử Đức, dâng công với hoàng thượng sao?

Hoàng thái hậu càng đi tới gần, Đường Kính Chi càng cảm thấy uy nghiêm thành thực thể đè lên người y, mỹ phụ này không tầm thường, chẳng những thân phận cao quý, ở trong chốn hoàng cung ăn thịt người không nhả xương này sống vài chục năm, còn sống rất tốt, nữ nhân này tuyệt đối đáng sợ hơn hoàng đế trẻ nào.

Chẳng trách Úc Hương chẳng ngang ngạnh là thế, cả mình chẳng coi ra gì, vậy mà cứ gặp lão thái quân là như chuột thấy mèo, chỉ vì mình là đích tôn nên không cảm nhận được áp lực đó.

Rồi vì sao Hồ Kiều Kiều lại được lòng lão thái quân như thế?

Những vấn đề đó trên đường lên kinh Đường Kính Chi đã suy nghĩ nhiều rồi.

Hoàng cung thì cũng chỉ là một cái Đường phủ phóng to mà thôi, long tộc uy nghiêm thực chất cũng chỉ là con người. Mà hoàng thái hậu lại hay cao cao tại thượng thì nói cho cùng là một quả phụ ở sâu trong hậu viện.

Giống như nãi nãi của y....

Đường Kính Chi hít sâu một hơi, chỉ trả lời đúng một chữ:

- Vâng.

Trong ấn tượng của Hoàng thái hậu, Đường Kính Chi chỉ có đầu óc thông minh, ý tưởng khác người, chẳng có bản lĩnh lớn lắm, cho tới khi y đề xuất sách lược tích trữ lương thực, kiến nghị hoàng đế đàm phán với

người Ngột Thử, đồng thời ngầm chia rẽ lôi kéo, mới phát hiện kẻ này không phải chỉ thông minh vật, có tầm nhìn rất rộng.

Về sau biết trong quá trình nam hạ bắt Điền Cơ, y góp công lớn liền nảy ra ý trọng dụng.

Tiên đế thích dùng trọng thần lớn tuổi, không ít người là trọng thần ba triều, làm việc trầm ổn có thừa, nhưng quá cứng nhắc cẩn thận, mất đi tầm nhìn xa rộng.

Chính vì tâm tư đó nên Hoàng thái hậu định thăm dò con người của Đường Kính Chi, xem y có phải là kẻ coi trọng danh lợi hay không, đáp án của y làm bà thất vọng không thôi.

Có điều thất vọng thì thất vọng, câu trả lời thống khoái của y lại làm Đường thái hậu nghi hoặc, nói rõ từng chữ một:

- Nghe kỹ đây, những lời tiếp theo của người không những ảnh hưởng tới tính mạng của Mạnh Tử Đức, còn liên quan tới tiền đồ của người, nói đi.

- Vâng.

Lời đe dọa này hoàn toàn vô nghĩa với Đường Kính Chi, Mạnh Tử Đức có chết thì y cũng chỉ nhún vai nuối tiếc một cái thôi, còn tiền đồ? Hoàng thái hậu mà đuổi về y còn mừng nữa là, y đang có hai đứa con sắp ra đời kìa, không muốn giống người xưa cha con lạnh nhạt xa cách, chỉ cần nói sao cho không mất cái đầu là đủ rồi, không cần xin gì cả mà kể chuyện vừa phát sinh ở ngự thư phòng.

Tự nhiên y kể chuyện đầu đầu làm Hoàng thái hậu tròn mắt:

- Người nói những chuyện này thì liên quan gì tới Mạnh Tử Đức.

“Định làm rối loạn tư duy của ta sau đó thừa cơ xin xỏ sao, tiểu tử đừng mơ!”

- Bẩm hoàng thái hậu, học sinh nói những lời này mục đích không phải cầu xin thay cho Mạnh Tử Đức, có điều nếu người thấy học sinh nói có lý, cuối cùng sẽ tha cho Mạnh Tử Đức một mạng.

- A, vậy người giải thích xem nào.

Hoàng thái hậu cũng tự phụ thông minh, muốn xem Đường Kính Chi múa mép thế nào qua được mặt mình:

- Vâng.

Dù quỳ trên thảm dày, nhưng thời gian dài Đường Kính Chi vẫn cảm thấy hai gối vừa tê vừa mỏi, kín đáo nhúc nhích một chút cho dễ chịu hơn:

- Bẩm hoàng thái hậu, Vũ Văn đại nhân đường đường là hộ bộ tả thị lang, vào kinh nghiệm, năng lực, tài hoa của ông ấy, vì sao không nhìn ra tích trữ lương là kẻ sách ích nước lợi dân, còn lên tiếng phản đối?

- Hừ, chẳng phải mấy tên đại thần đông cung hoàng thượng tìm về thành sự không đủ, bại sự có dư hay sao?

Hoàng thái hậu cho rằng vì hoàng đế một lòng muốn an bài đám Tần Mục vào triều đường nên mới gây xung đột với bách quan.

Đường Kính Chi thì lại lắc đầu:

- Không phải, theo học sinh thấy, cho dù không có đám Tần Mục, quan hệ giữa hoàng thượng và các đại thần trong triều cũng chẳng tốt đẹp được.

Đôi mày đẹp như họa của Hoàng thái hậu hơi nhíu lại:

- Ý của người là hoàng thượng tính tình xốc nổi, thích làm chuyện kinh thiên động địa?

- Vâng, học sinh cho rằng đó mới là nguyên nhân chủ yếu.

- Vậy người có cách giải quyết không?

Không ngờ Đường Kính Chi lại trở giọng:

- Bẩm hoàng thái hậu, học sinh chỉ biết quan hệ giữa hoàng thượng và bách quan càng giằng co lâu ngày càng không hay, nhưng không có cách gì hay để giải quyết.

Hoàng thái hậu dạy huyết thái dương, bà cảm giác sao nói chuyện với tên này lại mệt như thế, có điều lại làm người ta cứ muốn nói, vừa bực mình vừa buồn cười, chợt nhận ra nói chuyện với kẻ này tốt nhất đừng nghĩ gì cho tới khi y nói hết ra:

- Nếu người không có cách hay thì hẳn là có cách xấu rồi, nếu không người chẳng làm gì thể làm gì.

(Nguồn gốc: vipvandan.vn)

442. Chương 439: Đâm Sau Lưng.

- Bẩm hoàng thái hậu, cũng không phải là cách xấu, học sinh chỉ nghĩ, nếu người có thể đứng ra ...

Hoàng thái hậu chưa nghe hết đã gạt phắt đi:

- Không được, hậu cung không thể can dự vào chính sự.

- Hoàng thái hậu, hiện hoàng thượng bất mãn với đại thần trong triều, đã giao đại sự quốc gia cho Tề công công xử lý. Đại thần trong triều vì không muốn để đám Tần đại nhân vào triều nghị sự, kiên quyết không tiếp nhận kiến nghị của hoàng thượng, e hoàng thượng lấy cớ đại thần đông cung lập công đưa vào triều đường. Chưa nói làm lỡ bao nhiêu quốc gia đại sự, giằng co lâu chỉ e có kẻ xấu thừa cơ.

Đó cũng là lo lắng của Hoàng thái hậu, hiện bà không yên tâm nhất chính là Thất hoàng tử ở lý tại kinh thành, hoàng đế cứ xung đột với bách quan như vậy, chỉ khiến Thất hoàng tử thừa cơ lôi kéo.

Nhưng dù thân phận cao quý tới đâu, chung quy hoàng thái hậu chỉ là một phụ nhân, nếu đứng ra can dự vào chính sự, cũng sẽ bị vô số quan viên chỉ trích, gây là vấn đề không nhỏ.

- Đường cử nhân, rốt cuộc là người nghĩ gì nói hết cả ra đi.

- Bẩm hoàng thái hậu, học sinh cho rằng bất kể người đứng về phía nào, dù hoàng thượng hay bách quan đều phải tỏ rõ thái độ để phá vỡ cục diện bế tắc không ai nhường ai này.

- Đừng vòng vo nữa, người muốn ai gia đứng về phía hoàng thượng chứ gì ...

Nói tới đứng, mới phát hiện ra Đường Kính Chi tới giờ vẫn còn quỳ, phát tay:

- Đứng lên nói chuyện.

Đường Kính Chi quỳ một lúc, huyết mạch hai chân bết tắc, vừa cử động một cái là tê điếng người, mặt mày méo xẹo, cung nữ luôn đứng sau hoàng thái hậu nhìn thấy đi tới nâng cánh tay y, nếu không đúng là y khó đứng lên ngay nổi.

Hoàng thái hậu nhìn thấy hết, lòng buồn cười, mới quỳ có một lúc mà đã thành ra bộ dạng này?

Nếu như bách quan trong triều ai cũng như y, vậy chẳng phải sau này tiếp kiến thần tử còn chuyên môn có thái giám cung nữ đỡ người.

Đường Kính Chi mà biết suy nghĩ trong đầu hoàng thái hậu nhất định hô to oan uổng, đám quan viên trong triều mỗi ngày “khom lưng uốn gối” quen rồi, một gia chủ ngoài bãi tể trời đất chẳng cần quỳ lạy ai như y làm sao mà bị được.

Hướng hồ y vừa vượt gần hai nghìn dặm đường tới đây.

Đứng dậy, làm vài động tác nhỏ cho đỡ tê chân rồi Đường Kính Chi mới nói: Truyện được đăng tại ” t ung h oanh .”

- Hoàng thái hậu, thực sự học sinh cho rằng đám Tần đại nhân làm việc bừa bãi, sơ hở trăm bề, nhưng suy nghĩ lập uy cho hoàng thượng là rất đúng. Hoàng thượng còn trẻ nếu người không để ý tới cảm thụ của hoàng thượng, chém đầu Mạnh Tử Đức, e trong lòng hoàng thượng để lại khúc mắc, ảnh hưởng tình mẹ con của hoàng thái hậu và hoàng thượng.

Hoàng thái hậu gạt đầu, điều duy nhất khiến bà còn chưa lòi Mạnh Tử Đức ra ngoài ngo môn chém đầu là e mẹ con sinh ra khoảng cách.

Bà có uy vọng cao tới đâu, quyền lực lớn thế nào, rốt cuộc cũng nhờ là mẹ đẻ của hoàng thượng, nếu không có hoàng thượng, căn bản bà không ngồi vững được ở hậu cung.

- Chuyện này sao ta không hiểu, nếu chẳng phải ở thời kỳ phi thường, ai gia cũng không muốn giết hần, mà còn muốn trọng dụng hần. Kẻ này tầm nhìn hạn hẹp, nhưng không phải không có chỗ dùng được, nếu để hần làm quan tuần sát chuyên phá án, với tính cách ngay thẳng, không sợ quyền quý của hần có tác dụng trấn nhiếp tham quan. Còn hơn đám Tần Mục nhiều lắm.

- Vậy hoàng thái hậu sở dĩ nhất định phải chém Mạnh Tử Đức hần là vì muốn ổn định đại thần trong triều, không giết hần, bách quan sợ một ngày hần bình phục, được trọng dụng trở lại, sẽ là thảm họa.

Hoàng thái hậu thở dài:

- Chính thế, tên Mạnh Tử Đức đó cổ hủ, cứng nhắc, không biết biến báo, hần sống ngày nào những viên quan lại tham ô còn ăn không ngon ngủ không yên, còn người thấu suốt lại sợ tính cách làm việc cực đoan dễ hỏng việc của hần.

- Hoàng thái hậu suy nghĩ chu đáo, nhưng để sót một điểm, Mạnh Tử Đức là thanh quan, hần không sai, sai là ở chỗ đám tham quan vô lại.

Đến lúc này vì hoàn thành nhiệm vụ Đường Kính Chi đành che dấu đi khiếm khuyết của Mạnh Tử Đức, còn phải nâng tầm hần lên:

- Thử hỏi nếu như hoàng thái hậu vì áp lực của bách quan mà chém đầu hần, sau này ai còn để quốc pháp vào trong mắt nữa? Ai dám làm chủ vì dân, thanh trừ tham quan ô lại nữa?

Hoàng thái hậu giật mình, nếu không phân biệt thị phi đúng sai chém đầu Mạnh Tử Đức thì chẳng phải tổn hại chính khí thiên hạ sao? Hơn nữa nếu lui bước này, đám tham quan về sau càng không có kỷ gì nữa.

Nhưng không giết Mạnh Tử Đức cũng không xong, nguyên nhân đã nói rồi, lòng bách quan dao động, để có kẻ lợi dụng.

- Vậy phải làm sao bây giờ.

Nghe hoàng thái hậu hỏi, Đường Kính Chi biết đã làm bà động lòng rồi, thầm thở phào:

- Bẩm hoàng thái hậu, học sinh có ý nghĩ non nớt xin nói ra, nếu hoàng thái hậu thấy có chỗ nào không ổn hãy sửa đổi.

Làm hạ nhân tối kỵ là chỉ bảo chủ làm thế nọ thế kia, kiến nghị có thể nói, nhưng lúc nào cũng để quyền quyết định trong tay chủ tử.

- Ủm, người nói đi, ai gia thấy chỗ nào chưa ổn sẽ tự có cân nhắc.

- Học sinh cho rằng Mạnh Tử Đức không nên giết, hơn nữa còn phải thả ra, để đại thần trong triều biết người đứng về phía hoàng thượng, sau này không dám ỷ vào người mà tiếp tục giằng co với hoàng thượng trong triều nữa. Đương nhiên, muốn thả hần, không thể nói là hần không sai, càng không thể phục chức cho hần.

- Ai gia hiểu, ý người là cho hần một cái tội danh không lớn không nhỏ, trừ bỏ chức quan của hần, rồi lấy lý do hần bị điên mà thả ra phải không. Ai gia sẽ cho thái uy trong cung và mấy đại thần tới khám nghiệm, để cho bách quan thấy hần bị điên thật.

- Hoàng thái hậu thánh minh.

Đường Kính Chi nịnh bợ một câu, nhưng chuyện này chưa phải đã xong:

- Hoàng thái hậu, học sinh còn có chuyện muốn khải tấu.

Lúc này hoàng thái hậu vì giải quyết được một khó khăn lớn, mặt mày tươi tỉnh, mỉm cười nói:

- Chuyện gì, người cứ nói.

Y nam hạ lập công, định xin thưởng sao?

Đường Kính Chi từng hứa nhận vì lập công với hoàng thượng nên tới cầu xin cho Mạnh Tử Đức, khi đó bà rất thất vọng, có điều hiện giờ rất hài lòng.

- Hoàng thái hậu, học sinh muốn nói chuyện liên quan tới ba người Tần đại nhân, Bàng đại nhân và Đỗ đại nhân.

Đường Kính Chi thông thả nói:

- Lần này người đứng về phía hoàng thượng, nhưng ba người Tần Mục tích cực trong việc của Mạnh Tử Đức, trong mắt không ít quan viên không rõ chân tướng đây là thắng lợi của bọn họ, ắt không ít quan viên theo gió trở cờ ngã theo, hoàng thượng thắng một hồi, muốn đưa ba người họ vào triều, e là hỏng bét.

Nụ cười Hoàng thái hậu héo đi ba phần, sao thiếu chút nữa quên mất điều này, bằng vào cái tính ngông cuồng không biết trời cao đất dày của ba tên kia, nếu vào triều đường, chúng lại chẳng làm thiên hạ đại loạn sao.

- Đường cử nhân, người tựa hồ không có thiện cảm gì với ba kẻ đó?

Hoàng thái hậu nheo mắt lại, ý tứ khó dò:

- Đúng ạ, học sinh coi thường ba người ấy.

Đường Kính Chi thoáng khoái thừa nhận, tuy làm tiểu nhân nói xấu sau lưng có khi khiến hoàng thái hậu ghét bỏ, nhưng so với việc để ba kẻ đó đắc thế đè chết mình thì bị coi là tiểu nhân cũng được.

-Ồ, vì sao?

Đường Kính Chi đem chuyện trước đó tới từ lâu uống rượu kể lại một lượt mới nói:

- Tuy đây chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nói lên bản tình của bọn họ, học sinh phát hiện ra, trừ nhân phẩm có vấn đề thì bọn họ cũng chẳng có bản lĩnh gì, biết làm vài bài thơ, luôn tưởng thiên hạ không còn ai bằng mình. Cuồng trí tự đại, nếu để bọn họ vào triều, hậu quả khó lường.

- Xử lý thế nào, hãn Đường cử nhân đã có chủ ý.

Hoàng thái hậu cũng có suy nghĩ như Đường Kính Chi, nhưng hành vi đâm sau lưng của y khiến bà khinh bỉ.

(Nguồn gốc: vipvandan.vn)

443. Chương 440: Cũng Diên Luôn Rồi.

Hoàng thái hậu không biết rằng quan hệ giữa Đường Kính Chi và đám Tần Mục đã tới mức không dung hòa nổi nữa, chỉ có đâm đối phương xuống mới có thể tồn tại, Đường Kính Chi không ngại đâm sau lưng bọn chúng, hạng người đó trừ đi là phúc của thiên hạ, y chẳng thấy áy náy:

- Bẩm Hoàng thái hậu, ý học sinh là có thể lấy chuyện thả Mạnh Tử Đức đàm phán với hoàng thượng, khi đó người lùi một bước, thả Mạnh Tử Đức ra, còn hoàng thượng thì phải đưa ba kẻ kia xuống địa phương nhậm chức.

Hoàng thái hậu suy nghĩ rồi gật đầu, nếu đuối được cả ba tên đó ra khỏi kinh sư là chuyện tốt, với cái tính thối của ba tên đó, rời kinh thành không có hoàng đế che chở, đừng nói thăng quan, giữ được đầu cũng khó.

Hoàng thái hậu chợt hỏi:

- Vậy theo người thấy Lư Cương và Bạch Dụ Sinh thế nào?

Bà muốn xem Đường Kính Chi có định loại bỏ nốt cả hai người này nữa không.

Thế nhưng Đường Kính Chi có thiện cảm với hai người này, đáp:

- Bạch Dụ Sinh là người biết chừng mực, không vì quyền lực mà khum núm, mất khí cốt, biết nhìn nhận đúng sai, không thích hòa theo người khác. Còn Lư Cương, học sinh không tiếp xúc, nhưng cảm thấy người này tám phần giống Mạnh Tử Đức, cương trực thẳng thắn, song quá lý tưởng hóa, nếu trao ngay quyền lớn, chỉ e gây họa như Mạnh Tử Đức, nên để xuống địa phương làm từ huyện lệnh, tiếp xúc vấn đề nhiều mặt hơn, đồng thời phái người ngầm bảo hộ, đợi sau này mài hết góc cạnh trên người, chắc chắn sẽ thành rường cột quốc gia.

- Mài hết góc cạnh?

Hoàng thái hậu lắc đầu:

- Người không mài hết góc cạnh, hẳn sẽ thành loại quan trơn tuột như đám đại thần trong triều à?

Qua sự kiện Mạnh Tử Đức, Hoàng thái hậu cũng thấy được nhiều điều, nếu bồi dưỡng Lư Cương, đợi vài năm sau, hẳn sẽ là thanh đao sắc bén, trừ nhọt độc cho giang sơn.

- Hoàng thái hậu, tục ngữ nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, dù mài đi góc cạnh, Lư đại nhân vẫn là Lư đại nhân thôi, nhưng cần hoàng thượng làm hậu thuẫn vững vàng cho hẳn, cho hẳn biết mình được xuống địa phương rèn luyện, tránh hẳn bị quan trên ép quá, lưng cong xuống.

- Được, theo ý người mà làm.

Xem ra kẻ này thực sự nghĩ cho hoàng thượng nghĩ cho xã tắc không phải vì loại bỏ đối thủ để tranh sủng, Hoàng thái hậu lần nữa chấp nhận kiến nghị của Đường Kính Chi.

- Hoàng thái hậu, học sinh còn chuyện nữa.

Thấy hoàng thái hậu có ý muốn y lui, Đường Kính Chi nói nhanh:

- Trương Gia, người đang là thủ thành tạm quyền của Lạc Thành là người công chính liêm minh, là vị quan tốt hiếm có đặt bách tính trong lòng.

Nói tới đó y quỳ xuống khấu đầu.

- Trương Gia lọt vào mắt người hẳn là nhân tài, có điều ai gia không thể chỉ nghe lời một phía, thế này đi, ai gia sẽ phái người tới Lạc Thành một chuyến, khảo hạch Trương Gia, nếu hẳn có tâm có tài, ai gia sẽ tiến cử với hoàng thượng.

- Tạ ơn hoàng thái hậu, thiên tế, thiên thiên tuế.

Đường Kính Chi khấu đầu cái nữa.

Vì y quỳ không thấy ánh mắt Hoàng thái hậu tán thưởng, được rồi, người ngại không mở miệng xin thưởng thì ai gia giúp người một tay.

Rời cung Từ Ninh, Đường Kính Chi không dám chậm trễ, co cẳng chạy vội, ban đêm trong hoàn cung chỉ được phép có một nam tử thành niên là hoàng thượng, số còn lại không liên quan còn lại lơ ngơ là bay đầu hết.

Thái giám dẫn đường cho y cũng hiểu lợi hại trong đó, đi trước chạy như bay, cuối cùng cũng chạy ra được trước khi cửa cung khép lại.

Rời hoàng cung, Đường Kính Chi hai tay chống gối thở hồng hộc, đám thị vệ canh cửa giơ ngón tay cái lên với y, vừa rồi y chạy nước rút rất ấn tượng, chưa bao giờ thấy ai chạy trong hoàng cung nhanh như thế.

- Nhị gia!

Thị Mặc vui mừng gọi, nó đợi suốt từ chiều tới giờ, trời sắp tối không thấy chủ tử đâu, liền rời từ lâu tới đây đợi.

Đường Kính Chi giơ một tay lên, ý bảo không sao, thở một hồi đều lại đi tới.

Thị Mặc nhìn quanh không có ai, thúc ngựa đi ngang với Đường Kính Chi, hạ thấp giọng nói:

- Nhị gia, có một nam tử tới, không hiểu sao biết nô tài đi theo người, nhờ nô tài chuyển lời, mời người rảnh rồi tới Thuận Vương phủ làm khách.

- Hả, vậy người trả lời ra sao?

- Nô tài không biết Thuận Vương, không hiểu quan hệ giữa Nhị gia và người ta thế nào, nên khách khí ứng phó vài câu, nói người vừa lên kinh, có lẽ phải bận rộn vài ngày.

Đường Kính Chi hài lòng gật đầu, Thị Mặc ứng phó như vậy là đúng rồi:

- Thuận vương là Thất hoàng tử, không có giao tình với ta, có điều hay dở gì người ta cũng là người của hoàng thất, sau này gặp người của Thuận vương phủ, cẩn thận tránh đắc tội với họ, cũng không cần thân cận.

- Vâng!

Thị Mặc thầm ghi nhớ lại.

Lúc này trời tối, người trên đường không còn nhiều nữa, hai bọn họ thúc ngựa đi nhanh về nhà. Truyện được đăng tại "t ung h oanh."

Nhu Nhi và Uyển Nhi cũng rất mệt mỏi đã tắm rửa trước rồi ai nấy về phòng ngủ, tới giờ cơm Ngọc Nhi mới gọi dậy, ba nàng vừa ngồi xuống bàn ăn chưa lâu thì có tiếng nha hoàn bên ngoài thỉnh an Nhị gia.

Nghỉ ngơi nửa ngày nhưng Nhu Nhi và Uyển Nhi vẫn còn mệt, đợi Ngọc Nhi ra ngoài đón tướng công vào rồi mới dìu nhau ra tới cửa phòng, Đường Kính Chi đỡ các nàng ngồi xuống, trách:

- Đều là người nhà cả, các nàng khách khí thế làm gì, nơi này không phải Đường phủ, thoải mái một chút là được.

Nha hoàn đứng ở cửa tới nhà bếp truyền lời, rồi ngoài cửa lại có tiếng người nói, thì ra mẹ con Đỗ gia đi thăm Mạnh Tử Đức đã về, nghe thấy tiếng Đường Kính Chi, Đỗ Lệnh Hà bấp chấp mẹ khuyên can, co chân chạy tới.

Vừa qua ngưỡng cửa Đỗ Lệnh Hà chẳng hành lễ gì đã hỏi vội:

- Đường nhị gia, vừa rồi ngài tới hoàng cung ra sao, hoàng thượng và hoàng thái hậu có đồng ý thả người không?

Thấy Đỗ Lệnh Hà không có quy củ gì cả, Nhu Nhi và Uyển Nhi đều nhú mày, Ngọc Nhi vốn không để ý mấy quy củ rườm rà này, song trước đó đã mất thiện cảm với Đỗ Lệnh Hà cũng thấy cô gái này không biết chừng mực gì hết.

Đường Kính Chi không tỏ thái độ gì, chỉ nói:

- Ừm, hoàng thái hậu đã đồng ý thả người rồi.

- A, hay quá.

Đỗ Lệnh Hà mừng rỡ thấy mẹ đi vào, quay lại ôm chầm lấy mẹ.

Đỗ Diêu Thị không ngờ Đường Kính Chi có bản lĩnh cứu Mạnh Tử Đức ra, hai mẹ con nàng lên kinh không phải ngày một ngày hai nữa, đám quan viên được coi là hảo hữu của Mạnh Tử Đức, kẻ nào không nhú mày lắc đầu thì tìm cách né tránh.

Song với nàng mà nói thì đây không phải tin vui, cường rất gượng gạo, Đỗ Lệnh Hà thì lễ vạn phúc, mặt tỏ ra khó xử:

- Dân phụ tạ ân đức Đường nhị gia, mẹ con dân nữ lên kinh bận bịu nhiều việc chưa lo được chỗ ở, sau này vẫn phải làm phiền.

- Mẹ, người hồ đồ rồi, chúng ta tuy không có chỗ ở nhưng Mạnh đại ca có một viện tử, chúng ta có thể ...

Đỗ Lệnh Hà từ đám Tần Mục biết được Mạnh Tử Đức có một trạch viện không lớn ở Ni Lạc Thần, vì Mạnh Tử Đức đã điên, không thể nói gì, nên hai mẹ con nàng không vào ở.

Nhưng chỉ cần Mạnh Tử Đức ra khỏi đại lao, bọn họ có thể vào ở rồi.

Đỗ Lệnh Hà đang hoan hỉ, không ngờ Đỗ Diêu Thị đột nhiên nghiêm mặt quát:

- Câm mồm, uống cho con là thân nữ nhi lại nói ra lời không biết thẹn như vậy. Mạnh đại nhân là ai, con bằng vào cái gì mà vào ở nhà người ta, con không sợ người ta chửi cho là nữ nhi không biết liêm sỉ à?

Cả nhà Đường gia cũng choáng váng luôn, Đỗ Lệnh Hà chẳng phải thê chẳng phải thiếp của Mạnh Tử Đức, sao có thể đành hoàng vào ở nhà người ta?

Mạnh Tử Đức điên, thiếu nữ này cũng điên luôn rồi sao?

Đúng là thiên hạ bao la, chuyện lạ gì cũng có.

***

(Nguồn gốc: vipvandan.vn)

444. Chương 441: Làm Mai.

Thực ra lời của Đỗ Diêu Thị không hề khắc bạc, nhưng nàng bản tính nhu nhược, chưa hề mắng con bao giờ, Đỗ Lệnh Hà mặt trắng bệnh, biết mẫu thân luôn phản đối hôn sự này, nhưng nghĩ mẫu thân là người không có chủ ý, chỉ cần mình khuyên nhủ, làm nũng thế nào cũng được.

Không ngờ mẹ nàng lại nói những như đâm vào tim ấy trước mặt mọi người.

Đỗ Diêu Thị thấy con gái mặt mày đau đớn, nàng cũng khổ tâm vô cùng, vợ chồng nàng có mỗi đứa con gái này, cho nên từ nhỏ tới lớn cưng chiều vô cùng, muốn làm gì cũng chiều ý, không ngờ tới ngày hôm nay thành người như thế, nàng quả thực chỉ muốn tìm chỗ nào đó mà trốn cho khỏi nhục nhã trước mặt người ta.

Đỗ Lệnh Hà nước mắt ngấn nước mắt dài, không cầu xin mẹ mà cắn môi, quỳ xuống trước mặt Đường Kính Chi:

- Đường nhị gia, tiểu nữ cầu xin ngài giúp tiểu nữ lần nữa, làm mai cho tiểu nữ và Mạnh đại ca.

- Hả?

Đường Kính Chi vừa tỉnh lại thì thêm lần nữa sững sờ, không còn tìm được lời lẽ gì mà nói nữa.

Nói ra lời này của y, ban đầu Đường Kính Chi dung túng Đỗ Lệnh Hà lên kinh tìm Mạnh Tử Đức một phần cảm phục thâm tình của nàng, đa phần nghĩ cho bản thân, phòng hờ hoàng đế trách tội.

Nhưng lời vừa nãy của Đỗ Diêu Thị làm y sực tỉnh.

Nếu đặt y vào địa vị của cha thiếu nữ này, y có thể đẩy nàng vào lò lửa như thế không, Mạnh Tử Đức đắc tội với quyền quý vô số, dù sao này có chữa được bệnh cũng không thể có cuộc sống tốt đẹp gì, liền kiên nhẫn giải thích.

Nghe Đường Kính Chi giải thích, Đỗ Lệnh Hà đứng lặng người, khi nàng tới kinh thành, đám Tần Mục cũng giải thích cho nàng nghe nguyên nhân không thể cứu Mạnh Tử Đức, nhưng vì sao cùng một chuyện, lời giải thích Đường Kính Chi lại khác hẳn.

Tần Mục nói Mạnh Tử Đức giết vô số tham quan, mà đám tham quan đó ở sau lưng càng có tham quan to hơn chống lưng, đám đại tham quan đó hãm hại Mạnh Tử Đức để trả thù, còn hoàng thái hậu không ưa gì đại thần đồng cung bọn chúng, mới dồn Mạnh Tử Đức vào chỗ chết.

Còn Đường Kính Chi lại nói hiện vương triều bất ổn, phương bắc đang bị thiên tai hoành hành, người Ngột Thử ở bên nhòm ngó, không phải lúc giết tham quan, Mạnh Tử Đức phá án như thần, nhưng lại quá cứng nhắc, không nhìn rõ hiện trạng, tiến lui không chừng mực, ra tay không biết điểm dừng gây hậu quả nghiêm trọng.

Chẳng lẽ Mạnh đại ca giết tham quan là sai?

Đỗ Lệnh Hà hồ đồ rồi, nàng không muốn tin lời Đường Kính Chi, nhưng không có y cầu xin, Mạnh Tử Đức không thể rời ngục. Nàng muốn tin lời đám Tàn Mộc, nhưng khi nàng khóc lóc cầu xin chúng cứu giúp, bọn chúng tránh xa, nàng muốn tin cũng không tin nổi.

Nàng không biết thực ra Đường Kính Chi nói thế là nhẹ nhàng đi nhiều rồi.

- Đỗ cô nương, Đường mỗ biết cô mang tình sâu ý nặng với Mạnh đại nhân, cũng khâm phục cô lặn lội đường xa xôi tới đây, không bận tâm Mạnh đại nhân bị điên, muốn ở bên chăm sóc. Nhưng Đường mỗ không thể giúp cô kết sợi giây tơ hồng này, cô đừng quên cô không chỉ có một mình, cô còn có mẫu thân cần chiếu cố.

Đường Kính Chi nói thế đã là khéo léo nhẹ nhàng hết mức có thể rồi, cô gái này thực giống hệt Mạnh Tử Đức, quá cực đoan, không biết chừng mực.

Phải nói là trời xe một đôi.

Đỗ Diêu Thị cũng tỉnh người, thì ra Mạnh Tử Đức bị bắt vào thiên lao chẳng phải do ai hãm hại, mà hẳn gây hại cho vương triều xã tắc.

Một người như thế cho dù sau này thoát khỏi thiên lao, cho dù chữa khỏi bệnh cũng chẳng thể sống yên lành.

Lòng đang hoảng loạn, nàng định khuyên nhủ con gái, nhưng Đỗ Lệnh Hà giọng kiên quyết nói:

- Tiểu nữ tuy gặp Đường nhị gia vài lần, nhưng biết ngài là người tốt, điều ngài nói trước đó tiểu nữ hiểu, có điều tiểu nữ không nghĩ vậy. Tiểu nữ cho rằng bất kể lúc nào tham quan đều phải giết, đều phải băm vằm. Ngài là nam nhân, có bản lĩnh, là người làm đại sự, có thể ôm cả xã tắc trong lòng, nhưng tiểu nữ chỉ là thân nữ nhi, chỉ biết không có Mạnh đại ca tới Liễu huyện, chống lưng cho tiểu nữ, thì tiểu nữ không sống nổi tới bây giờ, nên tiểu nữ xin ngài làm mai cho tiểu nữ và Mạnh đại ca.

Ba di nương của Đường Kính Chi sắc mặt rất khó coi, chẳng phải vì hai mẹ con này bơ vơ không nơi nương tựa, thực sự chỉ muốn đuổi thẳng ra khỏi nhà, thực không biết điều chút nào.

Cô gái này đúng là không nói nổi, có điều cũng không phải hoàn toàn vô lý, sơn hà xã tắc, thị phi đúng sai với nàng là thứ xa xôi, điều thiết thực nhất là Mạnh Tử Đức đã cứu nàng, Đường Kính Chi thừa nhận nàng muốn báo ơn không ai chỉ trích gì được.

- Đỗ cô nương, ta hiểu tâm tình của cô, nhưng chuyện làm mai này ta không làm đâu, ta vẫn nói câu đó, cô sống còn vì mẫu thân của mình nữa. Vả lại cô đã nghĩ sau này phải sống ra sao chưa, dù cô đã bán toàn bộ gia sản rồi cũng đủ chi tiêu cho hai mẹ con cô suốt quãng đời còn lại không? Đừng nói còn mời y sư chữa trị cho Mạnh Tử Đức.

Thấy Đỗ Lệnh Hà lại muốn cãi, Đường Kính Chi đưa tay ra ngăn cản:

- Không bằng thế này, mẹ con cô ở lại chỗ của ta, dù sao nhà ta có nữ quyến, không ảnh hưởng tới thanh danh của mẹ con cô. Ta sắp mở hiệu thuốc đồ, nếu cô có hứng thú có thể tới làm, từ từ ổn định cuộc sống, hẵng bình tĩnh suy tính tiếp, thế nào?

Giúp người giúp cho chót, dấu nói thế nào Đường Kính Chi cảm thấy mình có một phần trách nhiệm, trước kia y không đưa hai mẹ con họ lên kinh đã chẳng có chuyện này.

- Đa tạ Đường nhị gia.

Đỗ Lệnh Hà còn đang do dự thì Đỗ Diêu Thị đã quỳ xuống lạy tạ trước rồi, Đường Kính Chi ở gần theo bản năng đưa tay ra đỡ, da thịt chạm nhau, chỉ thấy tay Đỗ Diêu Thị trơn láng mà mịn màng, vội buông ra ngay, còn Đỗ Diêu Thị thì khuôn mặt thành thực lúc này đã đỏ lựng.

Thấy mẹ đồng ý rồi, mà Đường Kính Chi nói cũng hợp tình hợp lý, Đỗ Lệnh Hà chỉ còn cách vái tạ.

Đường Kính Chi lại hỏi:

- Thứ cho Đường mỗ hỏi câu này, hai mẹ con cô theo thừa thế nào?

Đỗ Diêu Thị hiếm một lần tỏ ra tự tin:

- Đường nhị gia, dân phụ thích thuê thừa từ nhỏ, còn theo học một vị sư phụ, tuy không dám nói có thể so với danh gia, nhưng nhìn thấy hình gì có thể thuê hình đó.

Đỗ Lệnh Hà như trước kia rất có chủ kiến, lên tiếng:

- Gia mẫu thuê thừa đúng là rất tốt, có điều Đường công tử định mở cửa hiệu thế nào? Không biết tiểu nữ có thể góp bạc hợp tác không? Tiểu nữ biết mình hỏi đường đột, nhưng không muốn gia mẫu chịu khổ.

Nhu Nhi và Uyển Nhi nghe lời này càng giận dữ, Đường gia là thế gia hào tộc số một Lạc thành, muốn mở cửa hiệu còn thiếu bạc sao? Huống hồ tranh họa của Nhị gia độc nhất vô nhị, khẳng định được yêu thích, bằng vào cái gì cô đòi hợp tác, cứ thấy người ta tốt bụng là lấn tới mãi, không biết hổ thẹn không biết liêm sỉ!

Có điều Nhị gia ngồi trước, không tới lượt hai nàng lên tiếng.

Đường Kính Chi sớm có phương án kinh doanh rồi, hơi do dự một chút mới gật đầu:

- Cũng được, mai ta bảo Thị Mặc đi chiêu mộ nhân thủ, cửa hiệu cần một sương phòng là đủ.

- Tiểu nữ cho rằng ...

- Đỗ cô nương.

Tới lúc này Ngọc Nhi không nhịn được nữa rồi:

- Tướng công ta đi đường vất vả cả tháng trời, ngồi xuống chưa được chén trà đã phải vì chuyện của cô mà chạy ngược chạy xuôi, giờ đã muộn rồi, để tướng công của ta ăn miếng cơm đã được không, chuyện gì để nói sau đi.

Tướng công thư sinh quá mềm lòng, hai tỷ tỷ nàng không dám nói, nàng phải lên tiếng.

Mẹ con họ Đỗ hổ thẹn vô cùng, không dám nói nhiều nữa cáo từ rồi đi, để nhà họ Đường ăn cơm.

Ăn xong, Ngọc Nhi nói có chuyện phải đi tìm Đại sư huynh, Đường Kính Chi không ngăn, chỉ dặn nàng cẩn thận, Uyển Nhi thì nhìn Nhu Nhi một cái rồi lên tiếng có từ, chẳng đợi Đường Kính Chi lên tiếng đã chạy mất.

Trong phòng chỉ còn lại Đường Kính Chi và Nhu Nhi.

(Nguồn gốc: vipvandan.vn)

445. Chương 442: Bị Triệu Vào Cung.

Đường Kính Chi nhớ lần đầu tiên gặp Nhu Nhi, bảo nàng ngồi xuống nói chuyện, kết quả nàng hiểu lầm, quỳ xuống dập đầu tìm trăn.

Dáng vẻ ngây thơ đó làm người ta vừa yêu vừa thương.

Về sau biết kỹ thuật thuê thừa của nàng cao siêu liền bảo nàng thuê tranh mình vẽ, kết quả cô bé ngốc nghếch đó không biết để ý tới bản thân, thức suốt đêm, làm đôi mắt to đáng yêu sưng đỏ cả, hôm đó y rất giận, đánh nàng mấy cái vào mông, làm Nhu Nhi thương tâm khóc mãi.

Y biết Nhu Nhi luôn tự ti xuất thân tầm thường, coi mình như thần minh, cảm giác được ngưỡng mộ không tệ, nhưng y không muốn nàng chịu quá nhiều áp lực mất bản tính, nên trong số nữ nhân của mình, Đường Kính Chi nuông chiều dung túng Nhu Nhi nhất, may là tiếp xúc lâu dần, Nhu Nhi cũng dần dần cởi mở tự nhiên hơn rồi.

Đóng cửa lại, Đường Kính Chi đi về phía Nhu Nhi mặt đỏ bừng bừng, nhớ lại chuyện đã qua, khẽ mỉm cười.

Từ lúc Uyển Nhi bỏ chạy, tim của Nhu Nhi bắt đầu đập không còn theo quy luật nào nữa rồi, sợ bị Đường Kính Chi phát hiện, mặt cứ cúi gằm xuống đất.

- Nhu Nhi.

Đường Kính Chi chỉ gọi nhỏ một tiếng, không làm gì cả, sợ con thỏ nhút nhát này chạy mất.

- Nhị, Nhị gia.

Nhu Nhi hết sức khấn trương, nuốt nước bọt giọng run run đáp.

Đường Kính Chi kéo ghế tới bên cạnh Nhu Nhi ngồi xuống:

- Sau này đừng gọi ta là Nhị gia nữa, gọi tướng công đi.

- Không, không được, như thế không hợp quy củ.

Đường Kính Chi yêu chết bộ dạng thẹn thùng của Nhu Nhi lúc này, đưa tay nghịch mấy sợi tóc của nàng:

- Kệ quy củ, nàng cứ nghe là được.

- Dạ.

Nhu Nhi chỉ còn đủ dũng cảm lí nhí phát ra một từ:

- Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ thôi.

Thực ra trên đường đi Đường Kính Chi đã muốn làm thịt hai mỹ kiều nương này rồi, có điều hai nàng trước kia chưa từng đi xa, sức khỏe yếu, không chịu nổi một nhọc, cho nên y đành nhịn, nếu kích động lên thì tìm Ngọc Nhi triển miên.

Nhu Nhi tuy luôn mong mỗi một ngày thành nữ nhân của tướng công, nhưng thời khắc đó tới, lại không có dũng khí đối diện. Đường Kính Chi thấy nàng ngồi im không nhúc nhích, cười xấu xa, đưa hai tay bế xốc nàng lên.

- Á.

Nhu Nhi la hoảng, dẫy dụa, nhưng làm sao mà thoát được.

- Nhu Nhi, tướng công sẽ đối tốt với nàng cả đời.

Đường Kính Chi nhẹ nhàng đặt con thỏ nhỏ xuống giường, cúi đầu sờ sờ vành tai trắng mềm, thì thầm.

Tai Nhu Nhi hết sức mẫn cảm, bị hơi thở nam nhân phả vào, chớp mắt nóng rực lên:

- Ủm, Nhị .. Tướng công, chúng ta tắt đèn đi nghỉ thôi.

Tắt đèn á? Sao có thể được.

- Không! Tướng công, đợi vào chẵn đã ...

Thế có gì tắt đèn? Không được nốt.

Dưới những lời ngon ngọt dụ dỗ của Đường Kính Chi, Nhu Nhi cuối cùng phải nín xấu hổ quay lưng lại cởi dây áo, dần để lộ ra bờ vai trắng thanh mảnh vừa chiếc lưng trắng muốt chỉ còn giấy yếm nhỏ vắt qua, cùng chiếc quần lót màu sen hồng mỏng manh, làm cơ thể thiếu nữ mười lăm hiện ra trong ánh sáng vàng của ngọn đèn lay động rung rinh không kém gì trái tim Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi nhìn mà miệng khô cổ khát, nuốt nước bọt đánh ực một cái.

Tiếng động này đánh tan dũng khí ít ỏi của Nhu Nhi, nàng như con mèo nhỏ phóng thẳng lên giường, chui tọt vào trong chăn.

Đường Kính Chi cười hăng hắc, biết thế là đủ rồi nếu không để con mèo nhỏ này quá sợ hãi thì đêm nay mất vui, xoay người thổi tắt đèn, nương theo ánh trăng đi tới giường, buông màn xuống.

Chàng có lòng, thiếp có ý, chẳng bao lâu chỉ còn màn lay động, có tiếng rên rỉ mơ màng đầy áp ức, nhưng dù Nhu Nhi có cố gắng kiềm chế tới đâu làm sao kháng cự nổi thứ cảm dỗ số một trên đời ấy, dần dần mê đi trong khoái cảm xen lẫn cơn đau đầu đời, mưa xuân phủ đầy sơn cốc, từng đóa hoa đỏ thắm lấm tấm trên chiếc khăn trải giường trắng muốt, đôi tình nhân hòa làm một...

Hôm sau Đường Kính Chi mở mắt ra thì trời đã sáng bảnh mắt rồi, nhìn qua một bên không thấy thiếu nữ đáng yêu kia nữa, đang định lên tiếng gọi thì có tiếng cười rúc tích rất khẽ, ngoái đầu nhìn sang thấy Nhu Nhi ngồi trước bàn trang điểm, qua một đêm da dẻ thêm sáng bóng, chẳng hề có chút mệt mỏi nào, trước kia nàng cũng búi tóc phụ nhân, nhưng nhìn thế nào cũng chỉ giống cô bé con, tới hôm nay trên người mới mang theo chút thành thực.

Uyển Nhi ngồi bên cạnh châu đầu thì thà thì thầm, chẳng biết nói cái gì, phát hiện ra Đường Kính Chi đã tỉnh vội sụt khê một tiếng, má hồng lên, ném cho y một cái nhìn đầy ẩn ý.

Đã nhận tín hiệu.

Ăn sáng xong, Đường Kính Chi gọi Thị Mặc vào phòng sai bảo:

- Người đi tìm Lệnh chương quây bàn bạc, ông ấy thông thạo nơi này, nhiệm vụ của người là chiêu một thật nhiều thợ thêu thùa, cùng một viện tử lớn, không cần cao cấp, nhưng phải nhiều phòng, hỏi rõ nếu mua thì tốn bao nhiêu, thuê thì tốn bao nhiêu.

Thị Mặc đi rồi, Đường Kính Chi tính gặp mẹ con Đỗ gia, vì biết mấy nữ nhân của mình có ý kiến với mẹ con họ, không muốn bọn họ giáp mặt mắt tụt nhiên, nên ra ngoài đại sảnh nói chuyện:

- Đỗ cô nương, ta bàn chuyện đồ thêu hôm qua. Cô muốn thế nào, hoặc có thể đặt hàng chỗ ta tự bán, hay muốn đầu tư rồi chia lãi?

Đỗ Lệnh Hà nghĩ, nếu bỏ tiền đầu tư sẽ tốn rất nhiều, chẳng may đồ thêu không bán được, thì sẽ lỗ vốn. Nếu đặt hàng, chỉ cần tốn tiền thuê cửa hiệu, nếu bán không tốt, cùng lắm kiếm ít thậm chí không kiếm được, chứ không lo lỗ, lại chủ động hơn.

- Đường nhị gia, có thể cho tiểu nữ xem tranh thêu trước được không?

Đỗ Lệnh Hà nghĩ đi nghĩ lại, lên tiếng thương lượng:

Trước giờ y luôn nhân nhượng, có điều lần này Đường Kính Chi lắc đầu, tranh y vẽ không thể dễ dàng tiết lộ ra ngoài:

- Không được, nhưng ta đảm bảo với cô, chuyển làm ăn này chắc chắn có lãi.

Còn đang nói chuyện thì đột nhiên có tiếng gõ cửa sầm sầm, rồi giọng the thé truyền tới.

Đường Kính Chi nhận ra giọng hoạn quan trong cung, không dám chậm trễ, đích thân ra mở cửa.

- Đường cử nhân, lâu rồi không gặp.

Trừ một tiểu thái giám không ngờ có cả Tiêu Kiến cũng tới.

- Thì ra là Tiêu công công, mau mau mời vào.

- Hôm nay thì miễn vậy.

Tiêu Kiến liếc tiểu thái giám kia một cái, tiểu thái giám vội vàng tránh thật xa, trong số thái giám, địa vị Tiêu Kiến đứt khoát xếp vào mười hạng đầu, Đường Kính Chi biết hẳn có việc quan trọng, phát tay bảo hạ nhân xung quanh tránh đi.

- Tiêu công công hôm nay tới đây lại không vào uống chén trà, phải chăng có chuyện lớn muốn nói.

- Đúng thế, cha gia gần đây rất bận, biết Đường cử nhân lên kinh rồi mà không tới thăm được, thật áy náy.

Tiêu Kiến chấp tay bồi tội, mặt hẳn không có nụ cười thường trực tên môi như trước kia:

- Vừa rồi có tiểu thái giám báo sáng nay hoàng thượng tảo triều nổi giận dữ dội, sau đó phái người rời cung gọi Đường cử nhân, cha gia vội bỏ chuyện sang một bên, vội chạy tới đây, may mà tới kịp.

- Đa tạ Tiêu công công.

- Hai ta coi như là chiến hữu cùng kề vai sát cánh trên chiến trường rồi, không cần phải khách khí như thế. Chuyện này cha gia chỉ biết tối qua hoàng thái hậu triệu hoàng thượng tới nói gì đó, sau đó hoàng thượng

trở về với sắc mặt khó coi, cha gia ban đầu không để ý lắm, vì hoàng thái hậu không ít lần mắng hoàng thượng rồi, nhưng hôm nay xem ra hoàng thượng giận không vừa đâu.

Tiêu Kiến hạ thật thấp giọng nói:

Với thân phận của Tiêu Kiến, có thể chạy ra khỏi cung báo tin cho mình là nể mặt lắm rồi, Đường Kính Chi cười khổ:

- Có lẽ tại hạ đoán ra được vì sao hoàng thượng nổi giận rồi, có điều chuyện này dài lắm, đợi vào cung tiếp kiến rồi tại hạ sẽ nói tỉ mỉ cho công công hay.

Tiêu Kiến gật đầu:

- Cha gia chỉ sợ ngài không biết chọc giận hoàng thượng chỗ nào cứ lỗ mãng vào cung thì nguy, nếu Đường nhị gia đã có chuẩn bị rồi vậy thì thay y phục vào cung đi.

(Nguồn gốc: vipvandan.vn)

446. Chương 443: Hổ Nổi Giận.

Đường Kính Chi vội vàng vào phòng tha phục, cùng tiểu thái giám kia tới hoàng cung đại nội, Tiêu Kiến phải tránh mặt.

Hôm qua hoàng thái hậu gặp hoàng đế xong mới làm hoàng đế nổi giận, vậy chắc là đã nói chuyện mình đưa kiến nghị điều đả Tàn Mục ra ngoài làm quan rồi.

Vị Hoàng thái hậu này sao lại lỗi mình vào chứ, không phải bà ta không biết địa vị của đả Tàn Mục trong lòng hoàng đế, thế này có khác gì giết người không dao.

Vừa bực bội đi tới ngự thư phòng, Đường Kính Chi vừa nghĩ đôi sách.

- Bảo y xéo vào đây.

Tiểu thái giám vừa mới vào trong báo cáo Đường Kính Chi đã nghe thấy tiếng con hổ gầm, vội hít sâu một hơi cố gắng bình tĩnh, cúi đầu đi vào.

Chuyện này mà không lấy toàn bộ tinh thần ứng phó có khả năng đầu rơi cổ.

Lúc này trong ngự thư phòng ngoài hoàng đế ra thì đả Tàn Mục cũng có mặt đông đủ, kẻ nào kẻ nấy mặt mày hầm hầm, ánh mắt như muốn băm vằm xé xác y cho hả giận vậy.

- Đường Kính Chi, tối qua hoàng thái hậu nói với trẫm, muốn thả Mạnh Tử Đức thì phải đưa ba người Tàn Mục ra ngoài làm quan, chủ ý này có phải người đưa ra không?

Hoàng đế trẻ không cho Đường Kính Chi đứng dậy, quát hỏi:

Đường Kính Chi bình tĩnh đáp:

- Học sinh chỉ góp ý chuyện đưa Tàn đại nhân, Đỗ đại nhân và Bàng đại nhân ra ngoài làm quan, nhưng chuyện này hoàn toàn không liên quan gì tới việc thả Mạnh đại nhân.

- Hoàng thượng, uống cho bọn bi thần luôn coi y là bậc tuấn kiệt, trước đó còn nói tốt cho y trước mặt người, không ngờ y lại là hạng tiểu nhân vô sỉ chuyên đâm sau lưng người.

Bàng Vũ quỳ sụp xuống, mặt tỏ vẻ hết sức bi phẫn đau lòng:

Hoàng đế trẻ mặt âm u như trời mưa rào, nghiêng răng ken két nói:

- Trẫm còn nhớ lần đầu gặp mặt, người nói cái gì mà từng thề độc, không vào triều làm quan, trẫm thấy người có vài phần bản lĩnh, định phong quan chức cho người, kết quả người từ chối, khi đó trẫm tuy giận, nhưng nghĩ người là người không tham quyền thế, đáng quý! Nhưng giờ xem ra người muốn giở thủ đoạn muốn bắt lại thả, vờ vờ vọt vọt với trẫm. Chẳng những thế lòng dạ hẹp hòi đồ kị, thấy trẫm coi trọng đả Tàn ái khanh thì ghen ghét, nên đi gièm pha với hoàng thái hậu ...

Đường Kính Chi chưa bao giờ thấy hoàng đế nổi giận với mình như thế, không biết hẳn định xử phạt mình ra sao, nhưng không thể để hẳn nói hết, xen vào ngay:

- Oan uống quá hoàng thượng, học sinh không gièm pha với hoàng thái hậu ...
- Người vừa thừa nhận rồi lại nuốt lời sao, hạng tiểu nhân xảo trở.

Tần Mục đi tới quát:

- Tần đại nhân, học sinh thừa nhận cái gì?

Đường Kính Chi hỏi vặn lại ngay:

- Hừm, người vừa nói gièm pha bôi nhọ bản quan cùng Bàng đại nhân, Đồ đại nhân trước mặt Hoàng thái hậu, muốn đuổi bọn ta ra khỏi kinh làm quan.

Tần Mục gian hiểm cố ý thêm vào mấy câu muốn nhân cơ hội hoàng đế phần nộ để giết y.

- Tần đại nhân, học sinh chỉ góp ý hoàng thái hậu đưa ba vị ra ngoài làm quan, không hề gièm pha bôi nhọ.

Đường Kính Chi nói rất to rõ ràng:

Đỗ Minh nhảy ra:

- Nói láo, nếu người không bôi nhọ bọn ta, làm sao Hoàng thái hậu tin lời gièm pha của người đuổi bọn ta ra khỏi kinh thành.
- Đồ đại nhân nói lời ấy sai rồi, hoàng thái hậu thánh minh quyết đoán, nhìn thấu mọi việc, tự có chủ trương chủ kiến, đâu thể chỉ vênh vênh vì vài lời của học sinh mà quyết định được.

Đường Kính Chi lớn tiếng tâng bốc hoàng thái hậu, làm ba tên Tần Mục á khẩu, không dám phản bác, cho bọn chúng mười cái gan cũng không dám có một lời mang ý xúc phạm Hoàng thái hậu, y tranh thủ cơ hội khẩu đầu với hoàng đế:

- Hoàng thượng minh xét, học sinh đưa ra góp ý đó là có ý tốt cho ba vị đại nhân, là nghĩ cho hoàng thượng.

Hoàng đế dù lúc này lòng chất chứa lửa giận cũng không dám nói hoàng thái hậu bị Đường Kính Chi lừa gạt, nên nhất thời hồ đồ muốn đưa ba tên Tần Mục ra ngoài làm quan, nếu không chẳng bằng ám chỉ Hoàng thái hậu mờ mắt vô năng sao.

Vương triều Minh Hà lấy chữ hiếu làm đầu, thân là hoàng đế càng phải làm gương, càng phải thận trọng lời ăn tiếng nói ở vấn đề này, nếu không dám ngự sự ngôn quan cùng quan viên lễ bộ dâng tấu khiển trách.

Tệ hơn truyền ra dân gian, hẳn sẽ bị xỉ vả sau lưng.

- Hừm, người đừng tưởng dựa vào cái miệng lươn lẹo của mình là có thể chối tội.

Hoàng đế trễ sau khi tìm được đám Tần Mục thì hết sức coi trọng, thậm chí mơ hồ coi chúng là tri kỷ vì cho rằng chỉ bọn chúng mới hiểu được hoài bão cao xa của mình, giờ Đường Kính Chi xúi bẩy hoàng thái hậu điều chúng đi, nên cơn giận này của hẳn không dễ tan.

Nếu ba tên Tần Mục đi rồi, hoàng cung tuy rộng lớn, bên cạnh tuy nhiều người, nhưng hẳn không còn lấy một người nói chuyện nữa.

- Được, người nói là vì trẫm, vì bọn họ, vậy ta cho người một cơ hội giải thích, nếu giải thích không thông, đừng trách trẫm vô tình.

Đường Kính Chi ngẩng đầu lên nhìn đám Tần Mục do dự, động tác này làm ba tên Tần Mục giận sôi gan, từ lúc Đường Kính Chi vào cung tới nay có gì muốn nói đều gạt ba người bọn chúng đi.

- Người muốn nói gì không dám nói trước mặt bọn họ, sợ họ vạch trần bản chất của người sao? Trẫm đã nói rồi, bọn họ là cánh tay tin cậy của trẫm.

Hoàng đế trễ vỗ tay vịn long y rống lên, nếu chẳng phải sáng nay hoàng thái hậu truyền khẩu dụ không cho hẳn dùng hình với Đường Kính Chi, thế nào hẳn sai người đánh cho tên này năm chục gậy để hả giận.

- Hoàng thượng, chuyện này chẳng những liên quan tới tiền đồ, còn ảnh hưởng tới vận mệnh của thần, thần nhất định phải nghe.

Bàng Vũ dập đầu bồm bộp, muốn lấy tình làm động lòng hoàng đế:

Đỗ Minh cũng quỳ xuống theo, thêm mắt thêm muối:

- Đúng vậy, nếu bọn thần ra ngoài, y có thể tùy tiện vu oan giá họa rồi.

- Hoàng thượng, kẻ này quá vô lý, chẳng lẽ chỉ cho y nói xấu bọn thần, không cho bọn thần giải thích.

Trần Mục chấp tay nói:

- Tần đại nhân, có lẽ lời Đường cử nhân sắp nói thực sự ba vị không nên nghe.

Bất ngờ Bạch Dụ Sinh lên tiếng:

- Vi thần xin cáo lui.

Vì hoàng thái hậu chỉ nói đưa ba bọn chúng ra ngoài làm quan, không nhắc tới Bạch Dụ Sinh và Lư Cương, nên Bạch Dụ Sinh vừa lên tiếng, bọn chúng đều nhận định rằng hắn ghen tỵ vì bọn chúng được hoàng đế coi trọng, nên hắt nước theo mưa.

Hoàng đế trẻ thấy Bạch Dụ Sinh đứng về phía Đường Kính Chi thì rất không vui, thậm chí sinh ra ghét bỏ hắn.

Lúc này Lư Cương cũng khom lưng nói:

- Thánh minh không ai hơn hoàng thượng, hoàng thượng chuyện này không liên quan tới thần, thần lui trước.

Lư Cương chính trực, xưa nay không thích bàn luận thị phi, từ khi được phong làm đại thần đồng cung, chỉ chú ý tới chính sự triều đường, hoàng đế nghe thế mới nhớ, đúng thế mặc kệ Đường Kính Chi nói gì, phán quyết là ở mình, nếu để đám Tần Mục ở bên cạnh, chẳng phải thể hiện mình không đủ sáng suốt phân biệt phải trái sao?

- Các người lui cả đi.

- Hoàng thượng.

Bàng Vũ là kẻ chuyên ở bên khách bác xúi bẩy nên suy bụng ta ra bụng người sợ nhất người ta làm thế, có điều vừa mở đầu hoàng đế trẻ đã chặn lời:

- Được rồi, các người lui đi, trẫm coi các người là tâm phúc, chẳng lẽ chỉ vài câu gièm pha có thể thay đổi được sao.

Bạch Dụ Sinh và Lư Cương đi ra rồi đám Tần Mục vẫn không chịu đi, trong lòng hoàng đế trẻ nổi lên bực bội, những kẻ này nghĩ trẫm không phân biệt nổi thị phi sao, nghiêm giọng nói:

- Lui đi, trẫm đảm bảo trả lại công bằng cho các người.

Trong ba kẻ này Đỗ Minh gọi quan sát đoán ý nhất, biết mình càng xin ở lại càng tệ, nên đành vâng lời lui ra, thấy Tần Mục vẫn gườm gườm nhìn Đường Kính Chi không nhúc nhích đành cùng Bàng Vũ kéo hắn ra ngoài.

(Nguồn gốc: vipvandan.vn)

447. Chương 444: Chênh Lệch Đã Rồi.

- Bọn họ đi cả rồi, người nói đi.

Qua một phen nhón nháo, hoàng đế trẻ bình tâm lại không ít rồi.

Đường Kính Chi tổ chức lại ngôn ngữ nói:

- Hoàng thượng, trước tiên cho học sinh hỏi, từ khi ba vị đại nhân đó vào kinh đã từng đưa ra một sách lược trị nước an dân nào cho hoàng thượng chưa?

- Cái này ...

Hoàng đế trẻ ngẫm nghĩ, từ khi đám Tần Mục vào cung, hẳn cùng bọn chúng nói chuyện rất tâm đầu ý hợp, có tiếng nói chung, bất kể là thảo luận chuyện gì thì quan điểm cũng nhất trí, làm hẳn cảm thấy sống bao năm trên đời mới có người hiểu lòng mình, nhưng nói tới sách lược trị nước an dân ...

Chủ ý không ít, nhưng toàn bộ bị đại thần trong triều bác bỏ, chỉ đúng một lần hẳn nhầm cơ hội phong Mạnh Tử Đứng làm khâm sai đại thần nam hạ, tra tham quan định lập uy thiên tử, nhưng thiếu chút nữa ép châu quận phương nam làm phản khiến thiên hạ đại loạn.

Còn Đường Kính Chi từ khi vào kinh, tiên tục đưa cho ý chủ ý hay, trước đó không lâu còn nam hạ mạo hiểm phân hóa quan hệ Điền Cơ và Trịnh Thắng, chuyện này Tiêu Kiến đã báo cáo kỹ càng với hẳn.

Trước kia không để ý, giờ bất giác đem ra so, chênh lệch hơn kém quá rõ ràng.

Sắc mặt hoàng đế trẻ dần dần ra, nhưng trong lòng vẫn ngả về phía đám Tần Mục:

- Bọn họ không có nhiều chủ ý như người, nhưng dù sao bọn họ còn trẻ, người xem những trọng thần trong triều lên tới vị trí nhất nhị phẩm, ai không râu tóc bạc phơ.

Ngữ khí hoàng đế hòa hoãn hơn làm Đường Kính Chi thầm thở phào, đồng thời thầm rửa, đem so với trọng thần trong triều đúng là đám Tần Mục còn quá trẻ, có điều người đang nói trước mặt ta nhé, ta trẻ hơn bọn chúng cả đồng.

Hơn nữa trọng thần trong triều ai chẳng từng bước gian nan vất vả ngoi lên được, người biết thế còn có nhét ba bọn chúng vào à?

Những lời như thế mà cũng nói ra khỏi miệng được.

Đương nhiên y chỉ có thể AQ phát tiết trong lòng thế thôi, không dám nói ra:

- Hoàng thượng nói rất đúng, chính vì thế học sinh mới tiến cử bọn họ ra ngoài làm quan để rèn luyện, thêm vài năm nữa bọn họ có năng lực chia sẻ lo âu với hoàng thượng, người còn có thể quang minh chính đại đưa họ vào triều đường bàn chính sự.

Hoàng đế trẻ đuối lý không biết nói thế nào, chẳng lẽ hỏi vặn, đưa họ đi ta gặp chuyện phiền lòng, tâm sự với ai, hoặc giả lấy ai cùng ta chửi bới đại thần trong triều à?

Thế nên tuy Đường Kính Chi nói có lý, nhưng hoàng đế trẻ không muốn điều đám Tần Mục đi:

- Cho dù người nghĩ cho bọn họ thật, nhưng có thể an bài chức vị ở kinh thành cơ mà, cần gì đưa bọn họ ra ngoài.

- Hoàng thượng, chẳng lẽ người quên chuyện Mạnh đại nhân tra tham quan rồi à? Ba người Tần đại nhân đều mang chính khí trên mình, không sợ quyền quý, nếu hoàng thượng để họ trong kinh, bất kể ở vị trí nào cũng có thể kinh định tới một số quan viên, lúc đó e ...

Đường Kính Chi phải nói lời dối lòng:

Hoàng đế trẻ nhú mày, Mạnh Tử Đức thiếu chút nữa ép phương nam nổi loạn rồi, đám Tần Mục diễn một vở như vậy nữa thì hẳn khỏi làm hoàng đế.

- Chẳng lẽ chỉ có cách đưa ra ngoài.

Giọng hoàng đế trẻ rất không cam tâm:

- Đúng ạ.

Đường Kính Chi nói những lời này cảm giác đúng là mình đang bắt nạt trẻ con:

- Hoàng thượng, ba vị đại nhân đó dù tài hoa hơn đời, học thức đầy năm xe, nhưng vì còn trẻ, thiếu lịch duyệt, không ít khiếm khuyết. Không sợ quyền quý là tốt, nhưng không nghe lời khuyên của trọng thần

trong triều, không chịu hòa thuận với bậc rường cột quốc gia, là điều hồng bét ... Hơn nữa ba người bọn họ tính cách nông cuồng ngang ngược, không cho ra ngoài chịu khổ chút ít sẽ không đổi tính.

Hoàng đế trẻ nghe lời này bất mãn, quát:

- Người đừng tưởng không có ba người bọn họ ở đây là tùcute; bởi nhỏ, bọn họ tuy hơi phóng túng một chút. Nhưng đó là ngạo cốt của văn nhân, không phải là nông cuồng ngang ngược.

- Hoàng thượng, học sinh không dám có nửa câu đối trả.

Đường Kính Chi bất chấp thiên tử long nhan nổi giận nói tiếp:

- Nếu bọn họ chưa phải nông cuồng, sao dám lớn lối trước mặt hoàng thượng không biết phân biệt tôn ti. Nếu bọn họ không ngang ngược, sao khiến văn võ toàn triều kỳ huy, cuối cùng khiến ba vị đại học sĩ phải quỳ trước Kim Loan điện, thà chết không chịu đồng ý cho bọn họ vào triều nghị sự?

Mấy câu này của Đường Kính Chi không thể phản bác, y còn đem chuyện đám Tần Mục mời y đi uống rượu rồi đánh ca kỹ kể lại, hôm sau ba tên đó còn vu cáo Trình các lão và Thuận Vương âm mưu làm phản trước hoàng đế.

Không phải kẻ nông cuồng, lớn gan làm càn há dám bịa đặt như thế, nói trắng ra là khi quân phạm thượng.

Hoàng đế trẻ lúc đó không suy xét kỹ càng, giờ bình tâm nghĩ lại mới ý thức được tính nghiêm trọng vấn đề, nếu khi đó hấn tin lời ba người Tần Mục, chỉ e khiến mất lòng rất nhiều quan viên, Thất đệ của hấn vẫn chưa nguôi ý định ngôi báu, khi đó hấn nguy to.

- Ủm, người nói có chút đạo lý, có điều họ đi rồi trầm sau này bàn việc với ai, đám đại thần trong triều kẻ nào kẻ nấy mặt cứng đờ như cái xác chết. Trầm nói cái gì họ cũng không chịu, còn lôi cả đồng kinh điển thánh huấn ra tuyên giáo nửa ngày, nếu không có ba người bọn họ cùng trầm trò chuyện giải tỏa, chẳng lẽ để trầm tức chết à?

Hoàng đế trẻ nghe lọt tai lời Đường Kính Chi rồi, bắt đầu để lộ tiếng lòng.

- Hoàng thượng, học sinh biết, bọn họ sở dĩ không thuận thánh tâm là vì sợ hoàng thượng nhân hứng thành công, cưỡng ép đưa ba người Tần đại nhân vào triều đó thôi.

- Hả? Có chuyện này sao?

Hoàng đế trẻ ngạc nhiên, hấn luôn áy náy vì không thể đưa ba người Tần Mục vào triều nghị sự, không ngờ còn có ẩn tình khác.

- Đúng thế ạ, học sinh tuy ở kinh thành chưa lâu nhưng nghe không ít chuyện bất hòa giữa ba bọn họ và bách quan trong triều. Học sinh xin nói một câu hoàng thượng không thích nghe, nếu học sinh ở trong triều, cũng bài xích bọn họ.

Đường Kính Chi thấy hoàng đế tỏ ý nghi vấn thì giải thích:

- Nguyên nhân người có thể lên triều nghị sự, văn thần có công trị lý địa phương, võ tướng có công thủ hộ biên quan, tiểu trừ sơn tặc. Ba người Tần đại nhân không công không tích, cũng vào ngôi ngang hàng bàn việc nước, trong lòng sao không bất mãn. Hơn nữa tính cách bọn họ quá nông cuồng, không coi ai vào mắt, không hiểu đạo làm người, mỗi lần lên tiếng là những lời cuồng ngôn, lúc đó e Kim Loan điện thành chốn cãi nhau như không phải nơi bàn việc.

Y nói tới khô cả cổ chốt lại một câu:

- Hoàng thượng, ba bọn họ tới kinh thành vài năm rồi, nhưng e ngay cả chức trách của một huyện lệnh, lưu trình làm việc nha huyện ra sao họ cũng không biết.

Hoàng đế trẻ nghe câu cuối thấy Đường Kính Chi nói quá rồi, nhưng mấp máy môi thế nào lại thôi không nói, im lặng một lúc tính lát nữa hỏi đám Tần Mục xem bọn chúng có tệ tới mức như Đường Kính Chi nói không?

- Hoàng thượng, bách quan trước kia sở dĩ dám phạm thánh ý là vì biết hoàng thái hậu không thích ba người Tần Mục nên đứng bên họ, nếu người đồng ý đưa ba người đó ra ngoài, Hoàng thái hậu thả Mạnh đại nhân

ra khỏi thiên lao, thế chẳng phải cùng với tuyên bố đứng về phía người sao? Lúc đó các đại thần sao dám trái ý hoàng thượng nữa.

- Ừm, những điều vừa rồi người nói cũng có vài phần đạo lý, thế này vậy, để trầm nghĩ thêm đã.

Hoàng đế trẻ mặc dù bị thuyết phục rồi, nhưng cũng không thể lập tức hạ chỉ bảo ba người Tần Mục ra ngoài làm quan, thế nào cũng phải để Đường Kính Chi lui ra, sau đó gọi những người kia vào khuyên nhủ một phen mới được.

Lòng đã có chủ ý, hoàng đế trẻ mới phát hiện Đường Kính Chi vẫn quỳ, nói:

- Đường cử nhân đứng dậy đi, phải rồi, Tiêu Kiến về đã bẩm báo rõ với trẫm chuyển đi Lưu Châu, trẫm biết người bỏ công lớn, đợi trẫm thương lượng với hoàng thái hậu rồi ban thưởng cho người.

(Nguồn gốc: vipvandan.vn)

448. Chương 445: Phát Hiện Bất Ngờ.

Đường Kính Chi vẫn vả lẩm mới chống hai chân tê cứng đứng dậy, thậm chí không biết cứ thế này già rồi có mắc chứng bệnh sưng đau khớp không, phải viết thư hỏi Ưc Hương nếu nàng không có thuốc chữa trị thì phải tính kế sớm ngày chuẩn khỏi đây mới là thượng sách, nếu không về sau trái gió trở trời bị khớp xương nó hành hạ thì có cho y làm quan nhất phẩm cũng không bổ.

- Còn một chuyện nữa trẫm quên không nói với người, đoàn sứ tiết đi đàm phán với người Ngột Thử đã về, bọn họ ngầm thương lượng hứa cung cấp lương thực vật dụng cho mấy bộ lạc lớn, đồng thời sau này cho phép người những bộ lạc đó qua lại biên giới buôn bán đổi lấy vật dụng thiết yếu. Những bộ lạc đó đều rút khỏi đại quân công đánh biên quan của chúng ta, đám còn lại sợ đánh nhau với chúng ta hao tổn thực lực bị thôn tính cũng do dự, xem ra không làm nên trò trống gì nữa.

Hoàng đế trẻ nói tới chuyện này mặt mày hớn hở:

- Chuyện này trẫm cũng đã bẩm rõ với Hoàng thái hậu, tới khi đó sẽ thưởng hai công một lượt.

- Đa tạ hoàng thượng.

Đường Kính Chi khom lưng nói:

- Có điều hai bên đánh nhau bao lâu, âm mưu quỷ kế thì triển không ít, chưa chắc lời chúng đáng tin, chúng ta cứ nên để binh sĩ biên quan cẩn thận hơn mới được.

- Hà hà, cái này người khỏi lo, trẫm cũng gom đủ vật tư mùa đông chuyển tới biên quan rồi, bọn họ đều dâng tấu ca ngợi trẫm nữa.

Hoàng đế trẻ cười mấy tiếng chợt thở dài:

- Mấy tháng trước trẫm còn giận Vương Tích tự ý chủ trương xâm nhập hoang nguyên A Nhĩ Tư khiến quân ta tổn thất thảm trọng, sứ giả về rồi mới biết Vương tướng quân đi sâu vào hoang nguyên, thiêu hủy vô số lương thực, dè bò trâu ngựa của bọn chúng, làm nguyên khí bọn chúng tổn thương nặng, nếu không mấy bộ lạc kia không dễ dàng vì chút lương thực mà rút lui như thế.

- Cả nhà Vương tướng quân can trung nghĩa liệt, là phúc vương triều Minh Hà ta, nên lấy làm gương cho văn võ toàn triều. Copy truyện từ : t u n g h o a n h .

- Người nói phải ...

- Hoàng thượng không hay rồi, Hoàng thái hậu muốn đánh Lư đại nhân.

Hoàng đế trẻ đang nói dở đột nhiên có một tiểu thái giám hoảng hốt hoảng chạy vào.

Thấy kẻ này không có chút quy củ nào nữa, lúc này Hoàng đế trẻ khá nhạy cảm, chẳng lẽ đám Tần Mục ảnh hưởng tới chúng, khiến bọn chúng đều thành thế này, nổi giận quát:

- To gan, dám hò hét trước mặt trẫm à?

Tiểu thái giám giật nảy mình, quỳ xuống đất dập đầu liên hồi:

- Hoàng thượng tha mạng nô tài biết sai rồi.

Đường Kính Chi lại quan tâm câu hấn vừa nói:

- Người vừa nói cái gì, Hoàng thái hậu muốn đánh Lư đại nhân à?

- Vâng ạ, vừa rồi có mấy thái giám ở cung Từ Ninh tới, nói Lư đại nhân ngang ngược dám mắng Vũ Văn đại nhân, nên lôi ra đánh.

Tiểu thái giám sợ vỡ mật chẳng biết ai hỏi, cứ thế vừa dập đầu vừa đáp:

Hoàng đế trẻ nghe thế mặt biến sắc, chuyện này sao lại truyền tới tai Hoàng thái hậu rồi, hấn định ngăn cản, nhưng Đường Kính Chi lên tiếng bảo tiểu thái giám kia lui ra trước:

- Hoàng thượng, Lư đại nhân thấp hơn Vũ Văn đại nhân vài cấp, lại nói lời xúc phạm, đúng là nên phạt.

Rồi đem đánh giá của Hoàng thái hậu với Lư Cương cùng kỳ vọng với hấn mai này nói ra.

Hiểu rõ nguyên do, hoàng đế không ngăn cản nữa, ba người Tần Mục đi rồi, Lư Cương cũng sắp đi, bên cạnh chỉ còn lại Bạch Dụ sinh, đột nhiên thấy tinh thần sa sút, phát tay nói:

- Người từ Lạc Thành tới đây, đi đường vất vả, trầm cho người nghỉ ngơi ba ngày.

- Tạ ơn hoàng thượng.

Đường Kính Chi mừng ra mặt, y đang lo không có thời gian quản chuyện kinh doanh đồ thêu.

Ba tên Tần Mục đứng ngoài ngự thư phòng không xa, thấy Đường Kính Chi mặt mày hí hửng đi ra đều tài mặt nhìn nhau, vội vàng chạy vào ngự thư phòng.

Đường Kính Chi về tới nhà, tiểu nha hoàn ra mở cửa thấ bình an trở về chạy ù đi báo tin.

Buổi sáng thái giám kia gõ cửa cực gấp, Nhu Nhi và Uyển Nhi biết chuyện không khỏi suy nghĩ lung tung, dù sao tướng công đi gặp hoàng đế mà, giờ nghe tin y đã về, vội chạy ra đón, Đường Kính Chi vỗ về an ủi bọn họ, rồi thấy đằng sau Ngọc Nhi cùng Hồng Phong đã lâu không gặp.

- Hồng huynh, đã lâu không gặp, huynh có khỏe không?

Trong nhà có khách, Đường Kính Chi không thể mất lịch sử chỉ biết nói chuyện với nữ nhân của mình, đi tới chấp tay chào.

Hồng Phong tinh thần rất tốt, cười nói:

- Khỏe lắm, thấy đệ thuận lợi về tới đây ta cũng yên tâm rồi.

Ngọc Nhi lên tiếng nói xen vào:

- Tướng công, sư huynh có điều muốn nói với chàng, chúng ta vào nhà đi.

Nhu Nhi thẩn Nhi nhúu mày lại vì nghe thấy Ngọc Nhi gọi Đường Kính Chi thì ghé người tới thì thâm vào tai.

Đường Kính Chi không coi Hồng Phong là người ngoài, vả lại y không muốn quy củ gò bó như ở Đường phủ, nên không ngại gọi Nhu Nhi và Uyển Nhi vào ngồi cùng phòng.

Trò chuyện một hồi Đường Kính Chi thấy Hồng Phong mấy lần ngập ngừng muốn nói lại thôi, đoán ra nói:

- Nhu Nhi, nàng và Uyển Nhi về phòng sửa soạn lại đồ đã thêu đi, đợi Thi Mặc kiếm đủ người, tìm được nơi thích hợp, chúng ta sẽ khởi công.

Nhu Nhi mới nếm trái cấm, lúc này chỉ muốn ở bên tướng công thôi, nhưng kinh doanh đồ thêu là chuyện nàng mong đợi đã lâu nên gật đầu ngay, cao hứng kéo Uyển Nhi đi.

Hồng Phong lúc này mới hắng giọng một tiếng mới nói:

- Hiền đệ chắc cũng biết ta ở kinh thành theo dõi mấy tên kẻ thù thay tiểu sư muội, mấy ngày qua ta theo dõi một kẻ, phát hiện hắn có vấn đề.

-Ồ, vấn đề gì.

- Ta phát hiện cứ mỗi một khoảng thời gian hắn tới ngôi chùa ở thành đông, để lại ám hiệu, ban đầu ta không để ý, tưởng là phương thức liên lạc của lục phiến môn, vì sau mới phát hiện hắn là thuộc hạ của Thuận vương.

Thuận vương mưu đồ rất lớn, hắn gài người vào lục phiến môn thì cũng không phải chuyện bất ngờ gì, nhưng không thể không chú ý, biết đâu từ kẻ này có thể tra ra được mưu đồ của Thuận vương, trước kia ai làm hoàng đế thì y cũng không bận tâm, nhưng hiện giờ y có phần ngả về phía hoàng đế trẻ rồi, dù sao y tốn bao nhiêu tâm tư lấy lòng hoàng đế, không thể để công sức uổng phí.

- Hắn tên là gì, nhà ở đâu?

- Kẻ này tên Bùi Đặc, nhà ở thành nam, trừ thê tử ra còn có một đứa con trai mười tuổi.

Đường Kính Chi cân nhắc một chút rồi nói:

- Hồng huynh, đương kim thánh thượng tuy có rất nhiều khuyết điểm, nhưng chỉ cần có hiền thần dẫn dắt, có thể thành thánh quân. Còn Thuận vương là kẻ gian hoạt xảo trá, không thể để âm mưu của hắn thành công. Đệ hi vọng huynh giúp một tay, theo dõi sát kẻ này, nếu phát hiện ra có gì bất thường, hãy báo cho đệ một tiếng.

Hồng Phong thoải mái nhận lời:

- Được, dù sao thì ta và sư muội cũng muốn giết kẻ này báo thù cho Dư gia gia, thuận tiện giúp tiểu hoàng đế một chút cũng không hề gì.

Đường Kính Chi vội tạ ơn, nhưng Ngọc Nhi nghiêm mặt lại:

- Tướng công, đại sư huynh giúp tiểu hoàng đế một chuyện không sao, nhưng vũng nước này quá sâu, chàng đừng có kéo Đại sư huynh vào, còn nữa Đại sư huynh là người không thích gò bó, chàng cũng đừng vì muốn kiếm công lao, tiến cử tiểu hoàng đế làm cấm quân xưởng vệ vớ gì đó đấy.

-Ặc, đương nhiên rồi.

Đường Kính Chi chẳng thêm công với lao, hậu viện y có cả đồng kiều thê mỹ thiếp, mấy tháng nữa con y ra đời, tính kế về nhà sớm hưởng phúc mới là chuyện nên làm.

Còn kẻ nào dám cười y không có chí lớn, nói nam nhân phải tung hoành bốn bể, chí tại tám phương. Ở vậy thì đợi những kẻ như Thuận vương hay Minh Húc làm phản đốt nhà các người, giết người thân của các người rồi ca ngợi chí khí của bọn chúng nhé.

Đương nhiên những người có chí khí không thể thiếu, nhưng gốc ổn định xã hội, người thực sự làm nên phần vinh cho quốc gia chính là những lương dân chăm lo cho gia đình như y.

****

(Nguồn gốc: vipvandan.vn)

449. Chương 446: Chuẩn Bị Kinh Doanh.

Ba người đang nói chuyện thì Thị Mặc ngoài sân lên tiếng xin gặp.

Đường Kính Chi gọi nói vào hỏi:

- Thế nào rồi, buổi sáng tìm được bao người?

- Bẩm Nhị gia, nô tài được Lệnh chủớng quây cho biết, phụ nhân hiểu thuê thừa ở kinh thành rất nhiều, muốn thuê vài trăm người cũng không thành vấn đề, còn cách nhà chúng ta có một viện tử phù hợp với điều kiện người cần, chủ nhân nơi đó có chuyện rời kinh, chỉ bán, không cho thuê.

Đường gia không chỉ có sản nghiệp ở kinh thành, còn có âm vệ hoạt động lâu năm ở đây, muốn tìm hiểu những chuyện này rất dễ, Đường Kính Chi muốn Thị Mặc lo liệu là để rèn luyện nó:

- Giá cả bao nhiêu?

- Người đó ra giá 3 ngàn lượng, còn nói nếu chúng ta thực lòng muốn mua thì có thể thương lượng.

Đường Kính Chi gật gù:

- Vậacute; người thế nào, thấy nó có đáng giá ba nghìn lượng bạc không?

Thị Mặc vốn chỉ xem xét về báo với chủ tử quyết định, nghe hỏi thế mới ngẫm nghĩ đáp:

- Viện tử đó diện tích rất lớn, dù không được lát đá, nhưng có tới hơn 30 sương phòng, lại gần nơi này, thuận đường thuận lối, nô tài thấy đáng.

- Được, người thấy đáng thì chuyện này giao cho người làm, đi tìm Uyển di nương lấy tiền xử lý việc này cho sớm.

Uyển Nhi chu đáo, Đường Kính Chi giao chuyện tiền nong cũng như quản lý việc nhà ở đây cho nàng.

Thị Mặc vâng lời kích động chạy mất.

Hồng Phong thấy Đường Kính Chi thoải mái như không giao mấy nghìn lượng bạc cho tiểu tử mười ba mười bốn tuổi đầu thì lắc đầu, đúng là hào môn thế tộc, chùng đó tiền đủ hào kiệt giang hồ bán mạng rồi.

- Tướng công, thiếp và Uyển muội muội đã sắp xếp xong đồ thuê rồi, chàng đi xem chúng ta sẽ dùng loại nào trước.

Nhu Nhi kéo tảo Nhi hưng phấn đi vào, cuối cùng tới lúc nàng giúp sức được cho tướng công, trong lòng mừng khôn tả.

Hồng Phong thấy thế rất biết ý cáo từ, Ngọc Nhi hôm qua bận cả tối tối, nàng không giúp gì được việc này, nên nói về phòng ngủ bù.

- Tướng công, chúng ta chọn cái nào trước bây giờ? Hay là thuê luôn vài loại cho khách từ chọn?

Vừa kéo Đường Kính Chi đi qua cửa sương phòng bên cạnh, Nhu Nhi đã ríu rít nói không ngừng, tay khoác tay Đường Kính Chi, ngay bầu ngực xinh xinh áp sát vào ta cũng chẳng chú ý.

Đường Kính Chi gian manh cựa quậy tay hưởng thụ cảm giác êm ái đó một lúc mới nói:

- Nàng cứ đem hết toàn bộ mẫu thuê cho ta xem nào.

Nhu Nhi ần y xuống ghế rồi chạy đi, cùng Uyển Nhi đem từng chồng mẫu thuê ra.

Tài thuê thừa của Nhu Nhi khỏi cần phải nói rồi, nàng còn dốc hết tâm lực vào đó, làm nhân vật trong bức thuê như sống lại vậy.

Uyển Nhi ngồi xuống xem, nàng đang cầm một mẫu thuê thiếu nữ, đôi mắt to tròn, mũi nhỏ, miệng nhỏ, y phục trên người vừa vặn, nổi bật vóc dáng yêu kiều, đặc biệt là đôi mắt không phải màu đen, mà đỏ như hồng bảo thạch, mới đầu nhìn không quen, nhưng nhìn lâu cực kỳ đáng yêu.

Đặt mẫu thuê đó xuống, Uyển Nhi ghé tới nhìn mẫu thuê Đường Kính Chi đang xem chăm chú, thốt lên:

- Oa, đứa bé này đầu có cái hồ lô thật ngộ nghĩnh.

- Ủ, tên nó là chú bé hồ lô mà, được, vậy đợt thuê đầu tiên chúng ta thuê nó.

Đường Kính Chi vỗ bàn quyết định:

- Á, vài sao, tỳ thiếp thấy nó rất đáng yêu, nhưng so với mỹ thiếu nữ này còn kém mà.

Uyển Nhi lấy mẫu thuê thiếu nữ, nhích tới gần đưa Đường Kính Chi:

Vai thơm khẽ chạm vào người làm Đường Kính Chi ngứa ngáy, liếc nhìn gò má trắng trẻo gần ngay gang tấc, có dấn ý muốn thơm vào đó một cái, nói:

- Nhìn bề ngoài thì cậu bé hồ lô không bằng, nhưng nó có câu chuyện riêng của mình. Hơn nữa ban đầu chúng ta không thể đem cái tốt nhất ra bán, nếu không sau này cái kém hơn khó kiếm tiền rồi.

Nhu Nhi chẳng biết có hiểu hay không, cái đầu nhỏ cũng gục gặc:

- Tướng công nói có lý.

Dù sao trong mắt nàng thì tướng công nói là đúng rồi.

Uyển Nhi thì hỏi:

- Nhị gia, chuyện đó tức là thế nào?

- Sau này nếu không có trường bối, nàng cứ gọi ta là tướng công đi, đừng gọi Nhị gia, nghe xa lạ lắm.

Đường Kính Chi không trả lời mà quay sang thân mật nắm lấy bàn tay của Uyển Nhi:

- Dạ.

Uyển Nhi chỉ thẹn thùng nói một tiếng, nàng là đại cô nương rồi, tư tưởng thành thực hơn đám tỷ muội rất nhiều, nếu không phải có Nhu Nhi bên cạnh, nàng không ngại có cử động thân mật với tướng công.

- Câu chuyện về cậu bé hồ lô đợi rảnh rồi ta sẽ viết thành cuốn sách nhỏ, sau đó vẽ vài bức tranh đưa cho Nhu Nhi, tới khi đó có thể dùng những tấm vải lớn hơn thêu lên, không chỉ thêu nhân vật, mà còn thêu cả chữ.

Thấy Nhu Nhi hơi ngơ ngác, Uyển Nhi giải thích:

- Ý tướng công là người mua đồ thêu còn có thể xem truyện! Có điều chúng ta cũng có thể in sách để bán, như thế kiếm thêm được khoản nữa.

- Cái đó cứ đợi đồ thêu của chúng ta có được tiếng đã.

- Tướng công, vậy chúng ta đề phòng không để tranh thêu và câu chuyện bị tiết lộ ra ngoài.

Uyển Nhi là con gái là thương gia, nói tới chuyện kiếm tiền rất nhạy bén.

- Ủ, ta chỉ viết một cuốn sách giao cho Nhu Nhi bảo quản, tới khi thêu lên vải các nàng có thể chia ra cho bọn họ thêu, ví như câu chuyện mười trang thì mỗi phòng thêu một tranh khác nhau.

Uyển Nhi vỗ tay:

- Tới khi đó thiếp sẽ bảo mọi người tăng cường chú ý, không cho bọn họ qua lại chỗ của nhau.

Việc kinh doanh đồ thêu này, mẫu thêu càng mới mẻ càng ưa chuộng, mà muốn ngăn chặn người khác mô phỏng là không thể, chỉ cần hàng của Đường gia đắt khách là có người bắt chước ngay, có điều thế cũng tốt, vì chẳng khác gì quảng cáo miễn phí cho Đường gia.

Một số thương gia chuyên kinh doanh đồ thêu sẽ tới tìm Đường gia hợp tác.

- Còn nữa, đợi thêu xong, chúng ta sẽ chọn ra những người thêu tốt, đồ bọn họ hơn của người khác, thêu lên hai chữ Đường gia, để phân biệt với người khác ...

Uyển Nhi càng nói càng hào hứng, Nhu Nhi cũng dần dần nghe ra, tíu tít thảo luận với nhau, tuy nhiều ý kiến rất buồn cười nhưng Đường Kính Chi nghe không biết chán, tới giờ cơm không thấy Thị Mặc về, gọi hạ nhân tới hỏi, biết nó ra ngoài có dẫn theo hộ vệ mới yên tâm.

Ăn cơm xong Đường Kính Chi bắt đầu nhớ lại chuyện cậu bé hồ lô, rồi cầm bút vẽ, Uyển Nhi biết chữ, đọc cho Nhu Nhi nghe, thời đó phương tiện giải trí thiếu thốn, nhất là phụ nữ từ nhỏ tới lớn chỉ được dạy dỗ hầu hạ với phục vụ, làm gì có khái niệm chơi bời, kết quả hai nàng mê tít luôn, thúc dục y vẽ liên hồi, nhưng mà vẽ tay làm sao mà nhanh bằng mắt đọc.

Nhu Nhi còn nhỏ ngây thơ nên thúc dục hăng nhất, Đường Kính Chi hết cách chọn mấy bức tranh bảo nàng thêu luôn, Nhu Nhi rất bất mãn, nhưng không dám trái ý, phải ngồi thêu, có thể Đường Kính Chi mới yên ỗn về hết tranh.

Chuyện cậu bé hồ lô không ngăn, hơn nữa y phải nhớ lại, nhớ không nổi còn bịa ra theo cốt chuyện, tới khi trời tối mới về được quá nửa, tối om rồi Thị Mặc mới vội vàng trở về.

- Nhị gia, đây là khế ước của cái trạch viện đó, tổng cộng tốn hai nghìn một trăm mười lượng bạc.

Thị Mặc cho tay vào lòng lấy khế ước ra đưa cho Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi nhận lấy xem, trên đó ghi trạch viện đó rộng gần 40 mẫu, có ba mươi tám gian phòng, ở kinh thành có thể mua với giá trên 2000 lượng bạc là khá rẻ rồi:

- Người nói người bán đòi 3000 lượng bạc kia mà, sao chỉ tốn có trên 2000 một chút? Người ta có chuyện gấp cần tiền à?

- Nhị gia nói đúng rồi, người bán cần tiền gấp, ngoài ra nơi đó diện tích tuy rộng, nhưng không trồng cây cối, đình viện và hành lang trong trải đá, cửa sổ đã cũ, đồ gia dụng không có nhiều, thiết kế có vấn đề, rồi loạn chẳng ra cái cách thức gì, nên nô tài áp giá từng cái một, cuối cùng mua được giá rẻ.

Thị Mặc giải thích thật rõ từng chi tiết.

450. Chương 447: Hiền Thê Lương Mẫu.

- Tốt, chuyện này người làm rất tốt.

Đường Kính Chi hài lòng, mấy tháng trước Thị Mặc chỉ là thằng nhóc làm việc lật vật, giờ có thể tự đảm đương một mặt rồi, Bàng Lộc đào tạo người quả là hơn y nhiều, nhìn Bàng Việt và Từ Thức là rõ, hai tên đó tuy kêu ca Bàng Lộc là ông già hắc ám, nhưng họ trưởng thành như vậy do ba năm qua được Bàng Lộc kèm cặp:

- Từ hôm nay trở đi, chuyện tài vụ do Uyển di nương quản lý, mai người tìm nàng nhận thưởng 5 lượng bạc, sau này ta không có nhà, chuyện gì cần bẩm báo cứ tìm Uyển di nương.

- Vâng, tạ ơn Nhị gia ban thưởng.

- Tranh đầu tiên đã được quyết định, mai người đi chiêu mộ thợ thuyền, còn về bao nhiêu người, người tự dựa theo sổ lương bổng mà định đoạt. Được rồi, người vất vả cả ngày giờ đi ăn tối rồi nghỉ đi ...

Đường Kính Chi phát tay nói:

Thị Mặc vâng lời lui ra, rèm cửa buông xuống, nó thở phào một hơi, lần đầu cầm 3000 lượng bạc đi thương lượng, nó khẩn trương lắm chứ, nhưng Đại quân sự nói, muốn thành trở thủ đắc lực của chủ tử, không thể thiếu đảm lượng.

Lớn gan phải tử tử, thành công nằm ở chi tiết! Những lời dạy bảo đó của Đại quân sự vang lên bên tai nó.

- Tướng công, Thị Mặc còn nhỏ, nhưng chừng chặc, tiến lui có chừng mực, lại kỹ càng tử tử, có can đảm dũng khí, sau này ắt thành cánh tay trái phải của chàng.

Uyển Nhi đợi Thị Mặc lui rồi mới khen:

Nhu Nhi cũng gật đầu:

- Quả nhiên không thẹn là người do tướng công đích thân dạy dỗ.

Đường Kính Chi bật cười, cô bé này cái gì hay cũng vơ vào cho tướng công của mình, nhưng y công nhận Thị Mặc tuy không có trí tuệ bằng Từ Thức và Bàng Việt, nhưng nó gộp được ưu điểm của hai tên đó, sau này có thể độc lập đảm đương, còn hai tên kia thông minh tới mức quái thai, nhưng tách nhau ra là be bét hết.

Trời tối dần, Ngọc Nhi thức dậy, Trịnh Hân Như cũng làm cơm xong, dẫn đám nha hoàn mang thức ăn lên.

- Nhị gia, người và mấy vị di nương đi đường thời gian dài, khó tránh khỏi âm dương mất cân bằng, nội hỏa vượng, cho nên nô tỳ làm chút món ăn thanh đạm tiết hỏa, người xem còn cần thứ gì để nô tỳ chuẩn bị.

Đám tiếu nha hoàn bê thức ăn hiện giờ đưa nào đưa nấy má hồng hồng bầu bầu, tóc tai tươm tất chải chuốt, khác xa hình ảnh còi cọc xác xơ lúc đầu, Đường Kính Chi hài lòng mỉm cười:

- Không cần nữa đâu, chừng này là đủ, trong thời gian ta không ở nhà người làm rất tốt, mai tới chỗ Uyển di nương nhận thưởng.

Trịnh Hân Như không chối từ, uyển chuyển thi lễ:

- Đa tạ Nhị gia ban thưởng.

- Từ mai trở đi chuyện trong nhà do Uyển di nương quản lý, nhà bếp có cần gì, hoặc chuyện gì không tự quyết định được thì trực tiếp tìm nàng.

- Vâng, nô tỳ cáo lui.

Trịnh Hân Như đi rồi, Đường Kính Chi nhìn Ngọc Nhi bảo:

- Hồng huynh độc một thân một mình phiêu bạt khắp nơi, thường ngày khẳng định không được bữa cơm nóng canh ngọt ra hồn, ta coi huynh ấy như huynh trưởng trong nhà, nàng thấy huynh ấy thì bảo huynh ấy về nhà ăn cơm. Phải rồi, Hồng huynh năm nay chẳng ít tuổi nữa, nên lập gia thất thôi.

- Vâng, sau này thiếp sẽ bảo huynh ấy thường xuyên về nhà ăn cơm, có điều huynh ấy bản tính thích tự do tự tại, muốn khuyên huynh ấy lập gia thất không phải dễ đâu.

Ngọc Nhi vừa nói vừa gấp thức ăn cho Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi gật gù đang nghĩ cách thì thấy Nhu Nhi không chịu kém, nhưng thấy Nhu Nhi không chịu thua kém cũng gấp thức ăn cho mình thì buồn cười lắm, Nhu Nhi ngây thơ đáng yêu, chẳng có tâm kế gì, nghĩ sao làm vậy, luôn có vài phần trẻ con, hiện giờ mặc dù là phụ nhân thực thụ rồi, nhưng chưa có xu thế trưởng thành.

Nàng không tiếp xúc với Ngọc Nhi nhiều nên mới có hành động đó.

Đường Kính Chi cười ăn hết thức ăn do hai nàng gấp, rồi gấp cho Nhu Nhi một miếng thức ăn:

- Nàng và Uyển Nhi hơi yếu, phải ăn nhiều vào mới có sức giúp ta quản lý chuyện kinh doanh.

Nhu Nhi nhìn trộm Ngọc Nhi một cái:

- Vâng, Uyển muội muội, muội cũng ăn đi.

Rồi gấp thức ăn cho Uyển Nhi.

Đường Kính Chi lại nói tiếp chuyện đang dở:

- Ai chẳng thích tự do tự tại, không bị quản thúc? Như nàng trước kia không nghĩ tới một ngày làm bạn cùng ta cả đời phải không? Hồng huynh không muốn lập gia thất, nhưng chúng ta không để mặc huynh ấy, nên khuyên cần phải khuyên, bất hiếu có ba điều, trong đó không có hậu đại là lớn nhất.

Ngọc Nhi nhớ lại quá trình quen biết Đường Kính Chi, cho tới nay nàng bị ràng buộc rồi, nhưng vẫn cảm thấy hạnh phúc, nhiều thứ trước kia phiêu bạt tự do không có được, nên gật đầu:

- Rảnh rồi thiếp khuyên huynh ấy.

- Đợi lần sau huynh ấy tới ta cũng góp sức khuyên huynh ấy cho. Hồng huynh võ công cao tuyệt, nhân phẩm tốt, có Đường gia ta làm hậu thuẫn, chỉ cần huynh ấy gật đầu, không khó mai mối được một đại gia khuê tú.

Bốn người ngồi quây quần ăn cơm, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi bàn kế sách kéo Hồng Phong “xuống bùn”, Nhu Nhi cũng thi thoảng góp lời, chỉ Uyển Nhi không nói gì, chỉ thi thoảng liếc nhìn tướng công rồi đỏ mặt.

Trong ba nàng ngồi đây, Nhu Nhi và Ngọc Nhi đều đã cùng viên phòng với Đường Kính Chi, đêm nay tất nhiên tới Uyển Nhi hầu hạ.

Đội Ngọc Nhi và Nhu Nhi đi rồi, Uyển Nhi dìu Đường Kính Chi vào trong phòng giờ phút này rất khẩn trương, tuy nhiên nàng không tới mức hoảng loạn luống cuống như tiểu cô nương, tới bên giường vẫn giúp Đường Kính Chi cởi y phục, rồi treo lên giá gỗ ở vách tường, đỡ y ngồi xuống giường nói:

- Tướng công, thiếp đi lấy nước rửa chân cho chàng.

Đổi lại là thê thiếp khác, Đường Kính Chi không để làm thế, nhưng với mỗi nàng, y có cách đối xử khác nhau, biết Uyển Nhi là điển hình nữ tử hiền thê lương mẫu thời này, với nàng hạnh phúc không có gì hơn là hầu hạ tướng công của mình, nàng không như Nhu Nhi nhận thức chưa định hình để có thể thay đổi được, nên Đường Kính Chi tùy nàng.

Uyển Nhi chuyển người rời khỏi phòng, lát sau mang vào một chậu nước nóng đặt cạnh giường rồi cúi xuống cởi hài cho Đường Kính Chi, rửa chân cho y thật cẩn thận, lấy khăn lông lau khô, xong xuôi nàng bê chậu nước ra ngoài, quay vào hạ rèm xuống, chuyển cái đèn dầu treo trên tường tới bàn trà đầu giường, đi ra tủ đứng sửa soạn một bộ y phục mới để sáng mai cho y mặc, rồi tới giường bày gối, trải chăn, tất cả được nàng làm với niềm vui thích say sưa.

Nhìn từng động tác chu đáo của nàng, Đường Kính Chi cảm giác như cùng nàng thành hôn bao năm rồi vậy, tự nhiên không có gượng gạo nào.

Uyển Nhi chỉnh lý giường xong ngồi xuống bên cạnh Đường Kính Chi, thối cứ ngáy ra nhìn mình chẳng nói gì, thầm nghĩ :” Chẳng lẽ mình không đẹp bằng các tỷ muội sao?” đưa tay rút chiếc trâm cài đầu ra, vuốt tóc mềm mại chảy xuống, hai má phơn phớt rúng hồng, khí chất cổ điển khiến nàng đẹp như tranh mỹ nữ xưa:

- Tướng công, thiếp có đẹp không?

- Đây là câu trả lời.

Đường Kính Chi nuốt nước bọt, ôm chặt lấy nàng, hôn lấy cánh môi hồng mọng ướm, u hương ấm áp truyền tới, đôi môi hồng mềm mại khiến y say sưa ngây ngất mãi mãi miết không thôi, nhưng đôi tay không quên nhiệm vụ từ từ trút bỏ xiêm áo của nàng ...

Trong ánh đèn mờ ảo, thân thể mềm mại của nàng thấp thoáng hiện ra, ngực Ngọc Nhi rất tròn rất đẹp, trắng thơm như hai cái bánh bao vừa rời lồng hấp, mái tóc dài đen nhánh xoã trên lưng như một đám mây, bên dưới làn da trắng ngà như ngọc, cặp đùi ngọc tròn trịa đập vào tầm mắt và không hề bị che đậy bởi bông nệm nảy nở uốn lượn, tròn lẳn và trắng ngần, mảnh ruộm màu mỡ phì nhiêu khiến nam nhân phát cuồng...

Đường Kính Chi cảm thấy máu huyết trong người sôi trào như có hàng vạn con ngựa đang chạ vốn định từ từ tận hưởng đêm đầu tiên của hai người, nhưng hai cái bánh bao đầy đặn hút hồn như thế, thánh địa đào viên mời gọi như thế, lý nào còn khắc chế bản thân cho được? Dục vọng lấn át hết cả vùng thương tiến thẳng trận địa của địch.

Ánh lửa lay động, chiếc giường rung rinh, bóng người nhấp nhô uyển chuyển, tiếng nỉ non của Uyển Nhi mơ hồ kèm theo tiếng khò khét thút thít, chẳng bao lâu chuyển biến thành tiếng kêu gấp gáp vui sướng.

451. Chương 448: Đùng Quá Tự Tin.

Chẳng vì một đêm phong lưu mà Đường Kính Chi ngủ lỳ, y dậy sớm tập võ, nhìn Ngọc Nhi vẫn chuyên tâm, y mới nhận ra từ sau khi Điền Cơ bị hạ, mình đã nơi lòng nhiều rồi, đã vài ngày không tập ném cương châm, quyết tâm từ giờ phải nghiêm túc trở lại, à khoan thôi để mai, không phải mình lại kiếm cơ mà hôm nay còn việc phải làm, mai nhất định luyện tập chăm chỉ trở lại.

Ngày mai đó bao giờ tới không biết, hôm nay ăn sáng xong cùng Thị Mặc tới trạch viện được mua chuẩn bị kinh doanh đồ thuê.

Trong xe ngựa, Uyển Nhi mới thành phụ nhân không chịu nổi ánh mắt của Ngọc Nhi và Nhu Nhi cứ liên tục ngó qua, nhưng thấy Đường Kính Chi tinh nghịch nháy mắt với mình, rồi kín đáo chỉ bên hông, chớp mắt mặt nàng đỏ như gấc.

Thẹn chết người, ai ngờ thất lưng lại buộc thế này, sao mà cỏi nổi ..

Nhìn bộ dạng Uyển Nhi thẹn thành độ đó, Đường Kính Chi nhìn cười trông hết sức khó coi, ai ngờ bị nàng thò tay nhéo trộm, trong khi nàng hết sức thản nhiên làm bộ nhìn đường phố.

Thịt mềm bị tập kích đau điếng người vẫn phải cắn răng chịu đựng, còn tướng tính nàng dịu dàng không động thủ, xem ra dường bao giờ quá tự tin mình hiểu nữ nhân, nếu không có ngày lỗ nặng.

Chộp mất một cái, Đường Kính Chi nẩy ra kế, nghiêm mặt cho tay vào lòng lấy ra mấy tờ ngân phiếu đưa cho Uyển Nhi:

- Uyển Nhi, nàng hiểu chuyện kinh doanh, lại trầm ổn, sau này chuyện trong nhà và bên này, ta giao cho nàng quản lý, nàng cầm lấy chỗ ngân phiếu này đi, cần dùng vào việc gì thì dùng, không cần phải nói với ta, hết rồi ta lại đưa nàng.

Đường lão thái quân sở dĩ để nàng đi theo là muốn nàng chiếu cố bên này, cho nên Uyển Nhi không đùn đẩy, cầm lấy ngân phiếu đếm xong, hơi hoảng:

- Tướng công, chỗ này tới tận 5000 lượng, có nhiều quá không?

- Không nhiều đâu.

Đường Kính Chi lắc đầu:

- Trừ chi tiêu trong tiểu viện của chúng ta, còn chuyện làm ăn bên này nữa mà, như ta không có nhà, hoặc không thể đi được, nàng còn phải tới cửa hàng tơ lụa đặt hàng, cầm nhiều tiền một chút mới ứng phó được với các tình huống phát sinh.

Uyển Nhi nghe thế cất ngân phiếu đi, nàng tuy hiểu chuyện làm ăn, nhưng chưa bao giờ trực tiếp tham dự, không khỏi lo lắng.

- Ủm, sau này nàng cũng đừng một mình ra ngoài, ta bảo Đường Uy chọn cho nàng mấy tùy tùng.

Đường Uy đã bị lộ thân phận, bề ngoài chuyển sang chính thức làm hộ vệ cho Đường gia, thực chất vẫn chỉ đạo chuyện ám vệ.

- Nhu Nhi, nàng cũng thế, nơi này khác Lạc thành, quyền quý nhiều, những kẻ lòng dạ bất chính cũng nhiều, nếu có chuyện cần phải ra ngoài, nhất định mang theo đủ hộ vệ đấy.

- Thiếp biết rồi.

Nhu Nhi ngọt ngào đáp lời:

Xe ngựa dừng lại, Đường Kính Chi xuống trước, lần lượt đỡ các vị di nương xuống, tất nhiên Ngọc Nhi không cần, nhưng mà đã đỡ Uyển Nhi và Nhu Nhi, chẳng lẽ không đỡ nàng, nữ nhân ở với nhau rất thích so bì, chuyện Nhu Nhi gấp thức ăn cho y hôm qua là một minh chứng, cần phải cẩn thận để ý.

Tất nhiên y chẳng có tư cách gì kêu khổ, có nhiều giai nhân bầu bạn như thế là mơ ước tuyệt đại đa số nam nhân trên đời này rồi.

Trạch viện này đúng như Thị Mặc miêu tả, sương phòng tuy nhiều, nhưng bố trí hỗn loạn, cực kỳ bất hợp lý, muốn bố trí thành nơi ở, phải dỡ đi không ít kiến trúc, nhưng chỉ để làm nhà xưởng thì thế là chấp nhận được rồi.

Đường Kính Chi và ba vị di nương đi một vòng, hết sức hài lòng.

- Thị Mặc, người đi tuyển người nhớ bảo bọn họ tới đăng ký phải đem đồ thêu của mình tới, để Nhu đi nương xem kỹ thuật của bọn họ ra sao. Còn nữa, thời gian đầu sẽ phải ở lại đây một thời gian, không thể túc cút; rời nhà.

Địa điểm đã xong, Đường Kính Chi phân công công việc mọi người:

- Nhu Nhi, Uyển Nhi, hai nàng ở lại đây tuyển người, phân ra thành ba loại cao trung thấp theo đó tính tiền lương. Ta tới hiệu tơ lụa gần đây, mua ít vật liệu về.

Cùng Ngọc Nhi rời trạch viện, Đường Kính Chi đi ra đường lớn, Ni Lạc Thần là nơi tập trung giới quyền quý, tất nhiên cũng là điểm tập kết của những loại hàng xa xỉ, ra phố muốn tìm của hiệu tơ lụa không khó gì.

Hai người bọn họ dừng lại trước cửa hiệu treo biển “Tơ lụa Tần Thị”, cửa hiệu to, nhưng không hoa lệ lắm, chỉ được tính vào cửa hiệu loại hai.

Giúp việc ở kinh sư rất có mắt nhìn người, thấy bọn họ là lưu ý ngay rồi, khom lưng niềm nở đi tới mời chào:

- Hai vị khách quan, mời vào xem, cửa hiệu chúng tôi có lụa là gấm vóc thượng hạng, còn cả các loại y phục với kiểu dáng mới nhất đang thịnh hành ở Tần Hoài.

Tần Hoài là đặc trưng văn hóa của Ni Lạc Thần, danh kỹ nơi này luôn là người đi đầu về thời trang, không ai coi chuyện này là mất mặt.

Đường Kính Chi đi vào, xem kỹ càng một lượt, đúng là gấm vóc loại tốt, gặt gù hài lòng. Vì lúc này còn sớm cho nên chường quầy chưa tới, y vào tiểu nhị đi tìm người có thể làm chủ tới, nói muốn bàn bạc chuyện làm ăn lớn.

Tiểu nhị mừng húm, mời gọi được khách sộp tất nhiên hẳn cũng được thưởng to, vâng dạ chạy đi tìm người.

Chẳng bao lâu một người trung niên cao lớn béo trắng thở hồng hộc chạy tới, thấy trong cửa hiệu chỉ có hai người, đi ngay tới khom lưng cười tươi:

- Xin hỏi, có phải hai vị khách quan muốn bàn việc làm ăn với cửa hiệu chúng tôi.

- Đúng thế, ta thấy vải vóc nơi này rất hợp ý, muốn mua hàng, nói cho ông biết luôn, số lượng ta cần rất lớn, nên chuyện làm ăn này có thành hay không, xem giá cả ông đưa ra hợp lý thế nào, Đường mỗ bận rộn không thích cò kè mất thời gian, nếu không ta đi chỗ khác.

Đường Kính Chi vừa thuận tay xem một xấp vải tím vừa nói:

Chường quầy thái độ càng thêm cẩn thận:

- Không biết Đường công tử muốn mua bao nhiêu.

Quy cách một xếp vải nơi này là dài rộng sáu xích, dài sáu trượng, Đường Kính Chi đã tính rồi, để sản phẩm cao cấp càng cầu kỳ tinh xảo hơn, ít nhất đồ thêu có diện tích một xích vuông, như vậy một xếp vải làm được hai ba trăm sản phẩm.

Đường Kính Chi rất tự tin, y không lo không bán được hàng, chỉ tính sao đợt hàng đầu tiên đủ hàng, kiếm lấy lợi ích lớn nhất, sau này bị người ta mô phỏng cũng đỡ tổn thất.

Tất nhiên đó chỉ là hàng cấp cao thôi, còn đồ thêu trung hạ cấp thì không cần tích quá nhiều hàng.

Cẩn nhắc một hồi Đường Kính Chi mỉm cười nói:

- Số lượng ta cần thì ông đoán không nổi đâu, hơn nữa ta tính cửa hiệu của ông cũng chẳng đủ hàng. Ông cứ nói xem, giá rẻ nhất cho từng loại vải cao trung hạ cấp ông bán thế nào, cả ba loại ta đều cần.

Có thể làm chường quầy một cửa hiệu tại kinh sư thì tất nhiên không đơn giản, tuy lời Đường Kính Chi ngoài dự liệu của ông ta song vẫn trấn tĩnh thì lẽ:

- Tiểu nhân có mắt không biết núi Thái Sơn, Đường công tử, chúng ta vào trong uống trà rồi bàn bạc nhé.

Rồi còn đích thân đi trước vén rèm mời hai bọn họ vào trong.

Tuy hoàng đế cho y nghỉ nhưng Đường Kính Chi tính qua trưa vào hoàng cung bẩm báo chuyện của Bùi Đặc, cho nên thời gian của y thực sự hữu hạn, cùng Ngọc Nhi ngồi xuống là đi thẳng vào vào vấn đề:

- Ta biết đại đa số hiệu vải kinh thành thuộc về hào môn phương nam, ta mua hàng nhiều, tất nhiên phải áp giá càng thấp càng tốt, nên ta hỏi chủ nhân hiệu vải Tần thị tới từ phương nam phải không?

Y tới đây theo giới thiệu của của Giả Lâm, nhưng không chắc đây có phải họ Tần đó không.

Chưởng quầy đáp:

- Đúng thế chủ nhân chúng tôi nhà ở giao giới Hải Châu và Liễu Châu, là đại hộ bán vải nổi danh đương địa, ngài tìm tới chúng tôi là đúng chỗ rồi.
- Được vậy ông ra giá thấp nhất xem nào.

Đường Kính Chi muốn mua vật liệu khởi công nga cần cái giá chấp nhận được, vả lại y muốn làm ăn lâu dài sau này người tới mua hàng có thể là Uyển Nhi, nếu tên chưởng quầy này là kẻ quá gian xảo, so kè từng li từng tí thì y không muốn hợp tác với đối tác như thế.

452. Chương 449-450

Chương 449: Mặc cả.

Chưởng quầy đuổi nha hoàn đi, đích thân vừa pha trà rót nước niềm nở mời mọc, mắt kín đáo quan sát nhất cử nhất động của Đường Kính Chi, nói:

- Đường công tử sáng khoái như thế thì tiểu nhân không mặc cả từng xu từng đồng với công tử nữa, nếu như công tử thực sự có thể mua trên một nửa số hàng tồn của bản hiệu, hàng cao cấp bán với giá một xấp tính mười lượng, hàng trung cấp là năm lượng ba trăm tiền, còn cấp thấp là một lượng sáu trăm tiền.

Giá bán trên thị trường hàng cao cấp là một xấp 18 lượng, trung cấp một xấp 8 lượng, hạ cấp là một xấp 2 lượng, giá cả Đường Kính Chi đã biết từ chỗ Giả Lâm, vị chưởng quầy này này đúng là quyết đoán, dám hạ giá nhiều như thế, nhất là hàng cao cấp, làm y khá bất ngờ.

- Quý tính chưởng quầy là gì? Tại hạ Đường Kính Chi.

Chưởng quầy biết thế là đối phương đồng ý rồi, nếu không đối phương đã chẳng hỏi tên họ, chấp tay nói:

- Đường công tử không phải khách khí như thế, cứ gọi tiểu nhân một tiếng Lưu chưởng quầy là được.
- Được Lưu chưởng quầy, ta thấy ông rất hợp với tính ta, vậy giá định đoạt thế này, hàng cao cấp một xấp 9 lượng, trung cấp 5 lượng, hạ cấp 1 lượng 500 đồng, thế nào?

Lưu chưởng quầy nghe câu này bộ mặt béo núc co giật, ông ta nhìn người quen rồi, biết Đường Kính Chi không dễ lừa gạt, hơn nữa người trẻ tuổi thích nhanh gọn, không muốn cò kè bớt một thêm hai, nên áp giá rất thấp, không ngờ Đường Kính Chi còn áp giá thấp hơn nữa, thế này ông ta không kiếm được bao nhiêu nữa.

- Vậy không biết số lượng Đường công tử muốn đặt thế nào?

Lãi thấp chỉ còn quyết định ở số lượng, nếu không phải con số ông ta muốn, không đủ số thì đối phương chỉ là kẻ trẻ tuổi ngang ngược thôi, Lưu chưởng quầy cũng không tiếc vụ làm ăn này.

- Lưu chưởng quầy, ta muốn làm ăn lâu dài, không phải chỉ là vụ làm ăn này, nếu hai bên hợp tác vui vẻ, chừng một tháng ta sẽ lấy hàng một lần. Nếu ông đồng ý giá cả này, ngày hôm nay ta muốn một trăm xấp vải cao trung cấp, một nghìn xấp vải hạ cấp.

Lưu chưởng quầy choáng váng luôn, con số này vượt xa dự đoán ông ta vọt miệng hỏi điều không nên hỏi:

- Đường công tử rốt cuộc làm ăn gì mà cần nhiều vải vóc như thế?

Tuy mặt ông ta không thay đổi, nhưng câu này đủ cho thấy chuyện thành tám phần rồi, Đường Kính Chi mỉm cười nói:

- Có lẽ không bao lâu nữa Lưu chưởng quầy sẽ nghe thấy thôi, có điều hiện giờ thứ Đường mỗ không thể tiết lộ, nếu như ông thấy giá của ta có thể chấp nhận được thì ta sẽ bảo người tới, tay giao tiền, tay nhận hàng.
- Xong.

Lưu chưởng quầy đồng ý ngay:

- Đường công tử sau này nếu cần, cứ tới bản hiệu đặt hàng.

- Không vấn đề, vậy ông bảo người kiểm kê hàng tồn kho đi, nếu không đủ ta phải tới nơi khác xem.

Đường Kính Chi đứng dậy luôn:

- A, Đường công tử, trong bản hiệu đúng là không còn hàng tồn nhiều, ngài ... Ngài có thể gia hạn thêm hai ngày không?

Chuyện này không phải không được, dù sao cũng đâu thể liền một lúc sử dụng hết chừng đó vải, có điều nếu không đảm bảo được số lượng, việc sẽ lỡ dở:

- Vậy cần bao lâu ông có thể gom đủ hàng?

Lưu chương quỳ vội vỗ ngực đảm bảo:

- Tối đa là năm ngày, Đường công tử, tuy ở kinh thành chúng tôi còn vài cửa hiệu nữa, đủ cung cấp số hàng công tử cần. Nhưng công tử biết rồi, nếu công tử lấy hết hàng đi thì chúng tôi cũng đóng cửa khỏi kinh doanh luôn. Cho nên cần ngài đợi thêm vài ngày để xe hàng của chúng tôi tới nơi, nhưng công tử cứ yên tâm hàng lúc nào cũng sẵn có rồi.

- Được, vậy ta đợi năm ngày, lúc đó hàng chưa tới ta sẽ tới nơi khác mua.

Lưu chương quỳ chấp tay nói:

- Đa tạ công tử thông cảm.

Nha hoàn tiểu nhị của hiệu vài Tần Thị bê từng xếp vải ra, Đường Kính Chi đích thân đi kiểm tra hàng, còn Ngọc Nhi đi thuê bảy tám cỗ xe ngựa tới lấy hàng.

Bận rộn gần một canh giờ cuối cùng cũng kiểm tra hoàn tất, tổng cộng lấy 30 xếp vải thượng đẳng, 50 xếp vải trung đẳng, 200 xếp vải hạ đẳng, Đường Kính Chi lấy số tròn cho dễ tính tiền, tổng cộng hết 720 lượng bạc.

- Lưu chương quỳ, hay là bỏ số lẻ đi nhé.

Đường Kính Chi nửa đùa nửa thật nói:

- Không được.

Lưu chương quỳ mặt mày đau khổ:

- Đường công tử áp giá thấp như thế rồi, nếu trừ đi hai mươi lượng bạc này thì tiểu nhân uống gió mà sống quá.

Đường Kính Chi tất nhiên chẳng tin, nếu không kiếm được tiền đời nào một vị chương quỳ dám quyết định vụ làm ăn lớn như thế:

- Thôi vậy, 20 lượng này coi như ta thưởng cho đám nha hoàn tiểu nhị trong hiệu vậy, bọn họ cũng vất vả nửa ngày trời rồi.

- Đường công tử đúng là người phóng khoáng, vậy tiền thuê xe cứ để tiểu nhân chi trả hết.

Lưu chương quỳ thì nói:

- Công tử cứ để lại địa chỉ, trong vòng năm ngày tiểu nhân sẽ cho hàng tới tận cửa.

- Được, ta chờ tin tốt của Lưu chương quỳ.

Đường Kính Chi hàn huyên vài câu rồi cáo từ, đồng thời bảo tiểu nhị của hiệu vài đi theo cho biết đường, lần sau còn chuyển hàng tới.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đem hàng trở về thì ở đó đã đầy nữ nhân tới ứng tuyển, người Ni Lạc Thần coi trọng nhất là thể diện, dù nhà nghèo thế nào ra đường cũng phải có bộ y phục tinh tươm, không để người khác coi thường, nên cả tiểu viện rực rỡ sắc màu như vườn hoa xuân, bọn họ thấy đội xe đã về thì vội vàng tránh sang hai bên nhường đường.

Lúc nằn Nhi đang ngồi trước cửa một gian phòng, đang ra sức giải thích điều gì đó, Đường Kính Chi xuống ngựa đi tới, chú ý lắng nghe, thì ra những thợ thêu này không muốn ăn ở tại đây vì trong nhà còn có người già, có nam nhân phải chiếu cố.

Uyển Nhi không chịu nhượng bộ, nếu không mẫu thêu bị tiết lộ ra ngoài, hoặc thợ thêu nổi lòng tham đem ra ngoài bán thì Đường gia lỗ lớn.

- Tướng công đã về.

Nhu Nhi không biết ăn nói, không giỏi giáp tiếp, ban đầu những người thợ thêu đưa ra đủ ý kiến khác nhau, còn mặt đồ tía tai cái cọ mấy câu, nhưng bị bọn họ nói cho không đối đáp nổi, đành đem chuyện này giao cho Uyển Nhi.

Nàng đang buồn bực nhìn ngó xung quanh thì thấy Đường Kính Chi về, cao hứng reo lên, chạy tới:

Đường Kính Chi giao giấy cương ngựa cho hạ nhân, mỉm cười với Nhu Nhi, đi lên trên cùng nói:

- Tại hạ biết mọi người trong nhà đều có cái khó riêng mình, nhưng chúng tôi phải nhanh chóng cho ra thành phẩm, không thể trì hoãn, một tháng đầu mọi người phải ăn ở tại đây, không được về nhà, đồng ý có thể ở lại, không thì có thể đi được rồi.

Y vừa mới nói xong thì đám đông ong ong như cái chợ vỡ, tục ngữ có nói ba nữ nhân là thành gánh hát, nữa là mấy trăm nữ nhân.

Nữ tử Ni Lạc Thần bưng hân, tiếp xúc nhiều, chẳng giống như nơi khác thấy nam nhân nói chưa nổi một câu đã đỏ mặt.

- Gớm ghê chưa, tưởng mình hay lắm à, chẳng qua là tuyển thợ thêu thôi, làm gì ngang ngược thế?

- Phải đấy, không làm ở đây cũng đâu chết đói.

- Mọi người về nhà thôi, chúng ta là phụ đạo nhân gia, ban đêm không ngủ ở nhà còn gì là thanh danh nữa.

Chuyện này được dự kiến trước rồi, người dân Ni Lạc Thần thoáng tới mấy cũng có mức độ thôi, dù gì đây vẫn là vương triều lễ giáo phong kiến, nên Đường Kính Chi thì thăm dò Ngọc Nhi vài câu rồi đi tới chỗ Uyển Nhi:

- Uyển Nhi, bạn cả sáng rồi có mệt không?

Uyển Nhi đi tới đón, đỡ y ngồi xuống ghế đặt cạnh chậu đồng:

- Thiếp không mệt, tướng công ngồi xuống sưởi ấm đi, trời còn lạnh lắm.

Chương 450: Đình công.

Đường Kính Chi hỏi han tình hình vài câu thì Ngọc Nhi dẫn mấy phụ nhân tới, những người này đều giống nhau, y phục vá chằng vá đụp, nhìn là biết trong nhà cực kỳ nghèo khổ.

Kinh sư đâu có nghĩa là ai cũng có cơm no áo ấm, nơi này quyền quý nhiều, quan lại nhiều, chuyện bất công càng không thiếu, đất đai gần như bị bọn họ chiếm cả, người dân hầu hết luân lạc thành phận làm thuê hết cả rồi, là nơi chênh lệch giàu nghèo cực lớn.

- Tướng công, thiếp đã hỏi rồi, mấy người này đều đồng ý ký khế ước làm thuê cho chúng ta.

Ngọc Nhi vừa mới lên tiếng đám phụ nhân trong viện đã khó chịu la hét:

- Này các người mù mắt à, không biết bọn ta đang đàm phán điều kiện với họ sao, không mau lui ra.

- Hừm, các người mà dám ký khế ước thì đừng trách bọn ta.

- Chỉ thuê người làm đồ thêu thôi mà, dựa vào cái gì dám không cho bọn ta về nhà, mấy người các người nhà ở đâu, không lui ra, bọn ta tới phá nhà.

Nghe tiếng hăm dọa vang lên bốn phía, mấy phụ nhân áo vá mặt trắng bệch, không dám đi tới nữa.

Nhiều người liên hợp đàm phán thì chuyện sợ nhất là có người nhượng bộ, nên Đường Kính Chi bảo Ngọc Nhi tìm mấy người có y phục cũ rách nhất tới, mấy người đó gia cảnh không tốt, không đủ cái ăn, tất nhiên không kén chọn gì.

Có điều y không nghĩ có người lên tiếng dọa dẫm.

Đường Kính Chi nheo mắt, y không giận mấy phụ nữ này, bọn họ đương nhiên phải đấu tranh cho lợi ích của mình, đang định lên tiếng nói chuyện thì đằng sau lưng có tiếng bước chân gấp gáp chạy vào, tiếp đó là tiếng la chối lói.

- Nô tài thỉnh an Nhị gia.

Thì ra người tới là Thị Mặc cùng ám vệ Đường gia, trong đó có cả Đường Uy và Thiệt Ngưu.

Thấy đám Đường Uy đeo cương đao tự xưng là nô tài với công tử tuần tú kia, đám đông tức thì đang nhao nhao kích động chuyển sang thì thầm, bọn họ vốn nghĩ Đường Kính Chi là công tử thương gia phú hộ bình thường, không ngờ là con cháu quan gia.

Mấy phụ nữ vừa rồi đứng đầu hò hét đám đông lúc này đều im thin thít, thậm chí còn len lén lui lại trong đám đông, sợ bị người ta nhận ra.

Đường Kính Chi buồn cười lắm, không ngờ tên Thị Mặc này dẫn người tới dọa dẫm, thế cũng tốt, mình đỡ tốn công thuyết phục, liền bảo với mấy phụ nhân áo vá:

- Các người không cần sợ, đợi ký khế ước rồi, nếu ai dám tới nhà các người quấy nhiễu, Đường mỗ sẽ mời bọn họ tới đại lao quan phủ làm khách.

Lời này khiến đám đông càng yên tĩnh hơn vài phần, mấy phụ nhân kia chẳng vì lời đảm bảo của Đường Kính Chi mà thẳng lưng lên, ngược lại còn run rẩy sợ hãi, có điều bọn họ thực sự cần việc làm này, nên đi tới chỗ Uyển Nhi.

Nhu Nhi liền xem xét đồ thêu họ mang theo, kiểm tra qua trình độ của họ, thấy đạt tiêu chuẩn rồi liền bảo bọn họ lặn tay lên khế ước, Uyển Nhi hần giọng, đọc nội dung khế ước, nội quy thì không ai để ý, chỉ nghe thợ thêu nhất đẳng bao ăn ở, tiền lương 800 đồng là làm bọn họ choáng váng rồi.

Một tiểu nhị bình thường kiếm mỗi tháng chưa tới năm trăm đồng, nha hoàn hạ nhân chỉ được chừng 300 đồng, một tháng bao ăn ở lại còn trả 800 đồng thì có dốt đèn tìm cả ngày cũng chẳng có.

Còn ai đứng ngây ra đó làm gì nữa, tất nhiên tranh nhau bao vây quanh Nhu Nhi và Uyển Nhi, chỉ sợ Đường gia tuyển đủ người rồi mất phần của mình, còn những khó khăn mà họ nói ban đầu, quên đi, có tiền rồi khó khăn nào chẳng giải quyết được.

Tất nhiên là rất nhiều người luyến tiếc bỏ về, vì điều kiện phải ăn ở tại chỗ làm khó chấp nhận, có cho bao nhiêu tiền nam nhân trong nhà họ cũng không đồng ý.

Thực ra nếu không phải phương bắc trải qua một mùa đông quá nhiều biến động, nhiều thương nhân phương bắc bỏ nhà chạy về phương nam, khiến nhiều người mất việc thì chuyện này đã chẳng dễ dàng như thế.

- Đường Uy, Thị Mặc vào phòng nói chuyện.

Chuyện ở đây không cần y nữa, Đường Kính Chi nói một câu rồi vào phòng:

Ngọc Nhi ở lại giúp bảo vệ Uyển Nhi và Nhu Nhi, người đông náo loạn thế này dễ xảy ra chuyện, ám vệ chỉ dùng dọa dẫm họ, không tiện ra tay với phụ nhân.

- Đường Uy, nhân thủ của chúng ta ở phương bắc ra sao rồi?

- Bẩm Nhị gia, hiện phương nam tình hình tạm ổn, nơi đó có Bằng Việt với Từ Thức tọa trấn, đang gây dựng lực lượng mới, nên nô tài đã rút đa phần lực lượng còn lại tới đây rồi, mấy ngày qua nô tài đang tổ chức phân công lại công tác bọn họ.

Đường Uy cung kính đáp:

Chỉ cần Đường Kính Chi trụ vững bên cạnh hoàng đế, đồng thời giữ cho cái vương triều này không loạn thì không cần ám vệ tập trung ở đó nữa, cần các lực lượng mới do Bảng Việt và Từ Thức tổ chức là đủ:

- Được, thời gian qua các người mệt rồi, ta cho các người ba ngày luân phiên nhau nghỉ ngơi.

- Đa tạ, Nhị gia.

Đường Kính Chi nhìn sang Thị Mặc vỗ vai:

- Hôm nay người làm không tệ, người tìm bọn họ tới phải không?

- Nô tài nghe thấy nhiều người tỏ vẻ bất mãn về việc phải ăn ở lại tại nơi này, nên định về phủ tiêu tập toàn bộ hộ vệ tới hỗ trợ các vị di nương không chế cục diện, nhưng nửa đường gặp Đường đại ca. Thực ra ban đầu Lệnh chương quây bảo nô tài đi thuê nạn dân, nhưng mà nô tài nghĩ chúng ta giữ bọn họ ăn ở tại đây một tháng, nếu thuê nạn dân sẽ có nhiều điều khó lường, nên cẩn thận thuê người có hộ khẩu trong thành.

Đường Kính Chi rất hài lòng, lại dặn dò Thị Mặc tổ chức hộ vệ tuần tra ban đêm, sau đó ăn trưa rồi tới hoàng cung.

Đến cửa ngự thư phòng thì nhìn thấy thái giám gác cửa ai nấy nơm nớp lo sợ, Đường Kính Chi không dò hỏi nguyên do, đám người này đều trung thành với hoàng đế trẻ, nếu để hoàng đế biết y dò hỏi chuyện của mình thì nguy.

Được hoàng đế cho truyền, Đường Kính Chi đi vào, chỉ thấy hôm nay hoàng đế trẻ mặt tối đen, ngồi chống cằm trên lòng ỷ.

- Trẫm cho người nghỉ ba ngày cơ mà, sao hôm nay còn tới.

- Bẩm hoàng thượng, học sinh có chuyện cần bẩm báo.

Đường Kính Chi vừa quỳ hành lễ, đầu óc vừa vận chuyển, chợt hiểu ra nguyên nhân hoàng đế trẻ nổi giận:

- Hoàng thượng, có phải ba vị đại nhân kia không chịu rời kinh làm quan, nên tâm tình mới không tốt.

- Chính thế, hôm qua trẫm giảng giải cho bọn họ nguyên nhân đưa bọn họ ra ngoài làm quan, nhưng bọn họ chẳng những không nghe lọt, còn nhất quyết cho rằng người ghen tỵ bọn họ là sủng thần bên cạnh trẫm nên bày kế hãm hại.

Hoàng đế trẻ mặt hầm hầm nói:

- Người còn chưa biết, hôm qua người đi rồi, ba kẻ đó thái độ hung hăng, giọng còn to hơn trẫm ba phần. Còn nữa, trẫm hỏi bọn họ chuyện địa phương rồi, ai ngờ ngay cả trong huyện nhà có những chức vị gì, chức trách ra sao bọn họ cũng không hiểu, còn cãi bọn họ là người làm đại sự, một cái huyện nhỏ nhỏ cần gì phải để ý. Hôm nay trẫm định khuyên, nhưng ai ngờ bọn họ đều xin nghỉ, không thêm tới!

Đường Kính Chi mừng rỡ, hiện giờ hoàng đế rõ ràng có ý bất mãn với ba tên Tần Mục rồi, đám ngu xuẩn này không những không biết dùng tình cảm trước kia làm động lòng hoàng đế, lại còn làm mình làm mẩy cáo bệnh không tới, đây chẳng phải cơ hội cực tốt cho y “đặt điều gièm pha” hay sao?

Thế nhưng hiện giờ hoàng đế trẻ vẫn ngả về ba kẻ đó nhiều hơn y, nên Đường Kính Chi khéo léo nói:

- Hoàng thượng, ba người bọn họ chẳng qua là trực tính, không biết biến báo, vả lại người có tài thì cũng có tật, lại kiêu ngạo, đôi khi ương lại một chút, hoàng thượng đừng giận họ. Theo học sinh thấy với sự thông minh của bọn họ chỉ cần vài ba ngày sẽ hiểu được hoàng thượng muốn tốt cho họ thôi.

Hoàng đế trẻ nghe thế sắc mặt dịu đi đôi phần:

- Có điều hoàng thái hậu muốn trẫm mau chóng đưa bọn họ ra ngoài làm quan, người bảo ta phải làm sao?

- Chuyện này ...

Đường Kính Chi suy tính hết cả rồi, nên trả lời đầu vào đó:

- Hoàng thượng, ba bọn họ tính cách chẳng những quá cương trực lại còn có chút cuồng ngạo, đưa bọn họ ra ngoài làm quan, từ để bọn họ làm quen với pháp luật vương triều, tìm kinh nghiệm thực tế, còn để mài

rũa tính cách của bọn họ. Theo học sinh thấy, hay là hoàng thượng không cần gặp bọn họ nữa, trực tiếp hạ chỉ là được.

453. Chương 451.

- Ủm, làm thế có thích hợp không?

Hoàng đế trẻ tỏ ra hơi do dự:

- Bẩm hoàng thượng, ở kinh thành người có thể nhẫn nhịn bọn họ, chống lưng cho bọn họ, nhưng xuống địa phương rồi, quan trên sao có thể nhẫn nhịn cho sự vô lý của bọn họ? Nếu như hoàng thượng đã định rèn rũa bọn họ thì phải để bọn họ hiểu, người không thiên vị cho bọn họ vì coi trọng bọn họ, tránh để họ tới địa phương, mang danh nghĩa hoàng thượng, làm chuyện gì không hay.

- Người nói cũng có lý, phải để bọn họ chịu chút đau khổ, giữ cả trăm còn không coi vào mắt, tới địa phương chẳng phải làm náo loạn lên sao? Cho dù chịu khổ vài năm, nhưng chỉ cần đại vài năm tích lũy chính tích, trăm đưa bọn họ vào triều, bọn họ sẽ hiểu dụng tâm của trăm.

Hoàng đế trẻ nói rồi phái thái giám đi truyền khẩu dụ, lệnh ba tên Tần Mục tới lại bộ nghe phân phối, trong vòng hai ngày phải rời kinh nhậm chức, trước khi đi không cần vào hoàng cung cáo biệt.

Với tính ba tên đó không chết ở địa phương là giỏi rồi, nói gì tới có chính tích, có điều tránh sau này hoàng đế trẻ nghĩ ngờ, Đường Kính Chi vẫn phải nói:

- Hoàng thượng, ba vị đại nhân đó dù sao cũng là cánh tay trái phải được người coi trọng, hay là phái vài xương vệ đi theo bảo vệ, tránh bọn họ bị đồng liêu chèn ép.

- Đúng thế, đám quan viên địa phương bây giờ ăn gan gấu tim báo rồi, như đám Điền Cơ Vương Mông, hơi tí là dám tạo phản, nếu không phải người chiếu cố, trăm không yên tâm.

Quả nhiên hoàng đế trẻ vẫn rất coi trọng ba kẻ này, nghĩ bọn chúng là kỳ tài hiếm có.

- Ngoài ra hoàng thượng nên bảo người đi theo đó cứ thi thoảng báo tin về, tránh ba vị đại nhân đó tới địa phương, bị quan viên nơi đó vào hùa với nhau, làm được chút gì cũng bị bọn họ cướp công mất.

- Đúng, người lúc nào cũng suy nghĩ chu đáo.

Hoàng đế trẻ thở dài:

- Vậy mà ba bọn họ cứ hiểu lầm người.

Đường Kính Chi cười lạnh, y góp ý như thế chẳng qua muốn nội xưởng báo lên việc làm hành vi của ba tên đó, khiến hoàng thượng nhận rõ bộ mặt thật của bọn chúng, chứ không phải để giúp bọn chúng.

Đám cường sĩ tự phụ này sau khi bị đả kích sẽ làm gì?

Không phải là phần đầu vươn lên, cũng không phải uốn gối chịu phục, hóa thất bại thành sức mạnh, mà khi nhìn không thấy hi vọng, bọn chúng chuyển sang thù đời hận thế, lấy rượu giải sầu, thậm chí có hành động quá khích.

Y tin, chỉ cần rời hoàng đế, cuộc đời ba tên kia coi như đã bế mạc.

Đội tiểu thái giám nhận lệnh rời đi, hoàng đế trẻ mới sực nhớ ra:

- Đường cử nhân, hôm nay người tới đây có chuyện gì ...

- Bẩm hoàng thượng, chuyện là thế này ...

Đường Kính Chi đem chuyện phát hiện bộ đầu lục phiên môn là mật thám của Thuận vương nói ra:

- Hoàng thượng, người nội xưởng đa phần chọn ra từ trong lục phiên môn, học sinh chỉ e có kẻ trà trộn vào trong đó, tiết lộ hành tung của hoàng thượng, thậm chí gây bất lợi với hoàng thượng nên mới vào bẩm báo.

Hoàng đế trẻ chỉ hơi nhú mày, không rõ suy tính gì, lúc lâu sau mới hỏi lại:

- Kể đó tên Bùi Đặc?

- Vâng ạ.

- Được trăm biết rồi, chuyện này tạm giao cho người, hay theo dõi tên đó kỹ cho trăm, có thể trong nội xưởng có người của trăm cũng có mặt thám của chúng rồi, phải người không dám bảo, đợi trăm và hoàng thái hậu thương lượng một phen rồi tính.

Hoàng đế phẩy tay nói:

- Được rồi đi tận hưởng kỳ nghỉ của người đi.

Đường Kính Chi cáo lui, đi được một quãng thì Tiêu Kiến như ma chẳng biết từ đâu đi ra:

- Đường cử nhân, nghe nói ngài vừa mới mua một lượng lớn vải vóc từ hiệu vải Tần thị, hẳn muốn kinh doanh đồ thêu.

Nhiệm vụ của nội xưởng là giám sát bách quan, nhất là làm quan ở kinh thành đều bị giám thị chặt chẽ, Đường Kính Chi đọc truyện biết sự khùng bố của Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng, hẳn cái nội xưởng này cũng không thua kém, nên không bắt ngờ, chấp tay đáp:

- Đúng thế, Đường mỗ là thương nhân, chẳng thể ngồi không ở kinh thành không kiếm thu nhập, ta còn cả nhà cần phải nuôi mà. Người khác không hiểu chắc Tiêu công công cũng biết mà, Đường mỗ làm việc cho hoàng thượng, nhưng có bổng lộc đâu.

- Ha ha ha, Đường cử nhân vui tính quá, bằng vào tài thế của Đường gia lại thêm để ý chút xíu bổng lộc đó sao?

Tiêu Kiến cười ha hả:

- Cha gia nghe bảo có kẻ mù mắt gây sự nữa, hay là cha gia cho ngài mượn ít người, để bọn chúng biết ngài không dễ bắt nạt.

- Không cần đâu, đa tạ ý tốt của công công, chỉ là mấy phụ nhân muốn kiếm thêm chút tiền thôi mà.

Đường Kính Chi vội xua tay:

- Đường cử nhân, cha gia thấy ngài cái gì cũng tốt, chỉ là quá mềm lòng!

Tiêu Kiến không miễn cưỡng, lắc đầu rời đi:

Đường Kính Chi cưỡi ngựa về ngôi nhà mới mua, lúc nần Nhi đã lập khế ước với hai trăm nữ thợ thêu, trạch viện này có tổng 38 sương phòng, trừ đi chỗ dành cho hộ vệ, chen lẫn một chút vẫn đủ chỗ ngủ.

Lúc này Thị Mặc cũng đã về, sau lưng hần là mấy cỗ xe ngựa chở đầy hàng hóa, thối liền giải thích:

- Nhị gia, nô tài y mua ít thực phẩm, sẽ phân theo đầu người phân phối tới các sương phòng, để bọn họ tự nấu cơm ăn.

Thị Mặc có kinh nghiệm lo ăn ở cho mấy chục vạn dân rồi, chuyện này nó còn rành rẽ hơn Đường Kính Chi, tất nhiên y không cần thừa lời nói thêm gì.

Qua một lúc sau Uyển Nhi xử lý xong công việc, cùng Nhu Nhi báo cáo công tác cho y, tuy ngày đầu nhiều việc khiến hai nàng khá mệt mỏi nhưng lại rất vui, trước kia ở Đường phủ, ngoài thi thoảng tụ tập tán gẫu thì chẳng có việc gì để làm.

Uyển Nhi định ra ba tiêu chuẩn tiền công, kỹ thuật cao mình thượng đẳng thì lương tháng 800, người kỹ thuật trung cấp chỉ có 600, còn kỹ thuật bình thường chỉ có 400, mới đầu nhiều người không hài lòng, nhưng Uyển Nhi dứt khoát không nhượng bộ, nói ai không hài lòng có thể không làm.

Tiêu chuẩn tiền lương này cao hơn trong nghề nhiều rồi, Đường Kính Chi còn dặn:

- Nhu Nhi, từ ngày mai nàng phụ trách giám sát công việc, thuận tiện thí nghiệm xem một người mỗi ngày có thể thêu được bao nhiêu.

Nhu Nhi không hỏi vì sao, chỉ cần tương công bảo làm là nàng làm, nhưng Uyển Nhi lại thắc mắc.

- Nguyên nhân đơn giản lắm, khi chúng ta biết con số đại khái rồi, liền phân công, yêu cầu bọn họ mỗi ngày làm được số lượng yêu cầu có thể nghỉ ngơi, đương nhiên nhiệm vụ không hoàn thành phải làm tới cho xong. Làm thế có lợi là chúng ta không phải phái người giám sát bọn họ làm việc quá gắt, bọn họ sẽ tự bảo nhau làm việc.

- Tướng công thật giỏi, thiếp đang lo chúng ta không đủ người giám sát.

Uyển Nhi gật đầu rồi rít:

- Thế thì thiếp thấy một tháng sau chúng ta kỷ hợp đồng lại, không phát lương theo tháng nữa, mà theo số lượng, làm nhiều hưởng nhiều.

Đường Kính Chi ngạc nhiên, đó là điều y định nói:

- Uyển Nhi, nàng mới giỏi đó, thế này ta yên tâm kê cao gối ngủ kỹ rồi.

Uyển Nhi được khen nhớn miệng cười vui sướng, Ngọc Nhi từ ngoài đi vào nói:

- Tướng công, thiếp phân phối phòng cho thợ thuê phát hiện ra một số căn phòng do thời gian dài không người ở, cửa sổ, thậm chí nóc nhà cũng hỏng rồi, phải tìm người tới sửa thôi.

- Không cần, nàng cứ bảo Thị Mặc một tiếng là được.

Ngọc Nhi nhún mày:

- Để thiếp làm cho, Thị Mặc nó bận rộn từ sáng tới giờ chưa nghỉ chút nào.

- Nàng cứ để Thị Mặc làm, nó tuy trầm ổn hơn nhiều, nhưng trước giờ chưa độc lập xử lý công việc, sau này nó là cánh tay đắc lực của ta, phải chuyện lớn dám quyết đoán, chuyện nhỏ cần ổn thỏa, hơn nữa để nó tiếp xúc với hạ nhân khác, chọn ra người nào quen tay, chọn làm trợ thủ.

Đường Kính Chi giải thích dụng ý của mình:

- Cha mẹ ta mất sớm, khiến Đường gia bị trống vắng một đời, hiện Đại quân gia và Đại quân sự đều là lão nhân theo nãi nãi, tuổi cao rồi, nên ta phải mau chóng bồi dưỡng Thị Mặc.

Ngọc Nhi nghĩ một lúc thấy tướng công thư sinh nói thế cũng phải, nên đi tìm Thị Mặc.

454. Chương 452: Có Gian Tình.

Hôm đó phu thê họ Đường bận rộn tới tận tối mới ngồi xe ngựa trở về, Thị Mặc cũng mệt phờ, nhưng Nhị gia yên tâm đem mọi chuyện cho nó quyết, làm nó rất kích động.

Về tới nhà Đường Kính Chi thấy Hồng Phong từ phòng bên đi ra, vội giữ hần ở lại ăn cơm, Trịnh Hân Như cơm nước xong cả rồi, hiện đang đặt trên bếp giữ ấm, vội gọi nha hoàn tới mang thức ăn lên.

Mọi người chia làm hai bàn, Đường Kính Chi và Hồng Phong ngồi một bàn, ba vi di nương ngồi một bàn.

Đường Kính Chi đối ngẫu rồi, ních cho no bụng trước rồi mới lên tiếng:

- Hồng huynh, đệ và Ngọc Nhi hôm qua bàn với nhau tìm cho huynh một mối, thế nào, hay là huynh có cô nương nào trong lòng rồi.

- Hả?

Hồng Phong luôn chứng chọc phóng khoáng, lần đầu tiên tỏ ra luống cuống, xua tay liên tục:

- Không vội không vội, ta còn trẻ mà, vả lại hiện giờ trên người ta có mỗi thanh kiếm với mấy cây phi đao, tới một mảnh đất an thân lập mệnh cũng không có, sao có thể để cô nương nhà người ta chịu khổ.

- Huynh hơn đệ chục tuổi, đệ sắp làm cha rồi đó, không trẻ nữa đâu. Còn về chuyện chỗ an thân huynh nói, có đệ đây, huynh không phải lo.

- Không được! Đó là tiền của đệ, sao ta có thể dùng.

Hồng Phong lần này từ chối rất dứt khoát:

- Có gì mà không được, huynh là sư huynh của Ngọc Nhi, cũng là huynh trưởng của đệ. Huynh giúp đệ nhiều việc như thế không cho đệ trả ơn, huynh muốn đệ áy náy mà chết à?

Luận đầu vô mồm, đám Tần Mục còn thua y nữa là Hồng Phong:

- Chỉ cần huynh gạt đầu, ngày mai để tìm cho huynh một căn nhà vừa ý, sau đó sẽ nhờ bà mai tìm cho huynh một thiên kim tiểu thư.

Đường Kính Chi quan tâm như thế làm Hồng Phong cảm động, có điều bảo hấn mặt dày dùng tiền của Đường Kính Chi mua nhà lấy vợ thì hấn không làm được:

- Ý tốt của hiền đệ, vi huynh xin tâm lĩnh!

- Đại sư huynh, huynh nghe tướng công muội nói đi! Huynh tuổi không còn ít nữa, bá phụ bá mẫu mất đi chỉ còn một mình huynh thôi đấy.

Ngọc Nhi ở bên nói sang:

Đường Kính Chi vốn nghĩ Hồng Phong không nghe Ngọc Nhi sẽ tiếp tục từ chối, đầu óc vận chuyển, loạt lý lẽ đủ Hồng Phong không chống đỡ nổi hiện ra, nhưng chưa kịp ra chiêu thấy Hồng Phong đột nhiên nhìn nhanh ra cửa, sau đó trầm ngâm không nói.

Đường Kính Chi nhìn theo ánh mắt của Hồng Phong, tức thì ngờ ra, vì Trịnh Hân Như đang đứng ở đó, đang nhìn chăm chăm về phía này, về mặt khẩn trương, phát hiện y nhìn qua, mau chóng cúi đầu xuống.

Có gian tình!

Đường Kính Chi trong tích tắc đưa ra kết luận, y có tới tận bảy thê thiếp, không nhìn ra được điều này thì quá kém cỏi rồi.

- Khụ, Nhu Nhi, Uyển Nhi các nàng ăn no chưa, nếu no rồi thì về phòng nghỉ sớm đi, mai các nàng còn bận rộn đấy.

Đường Kính Chi kiểm một cái cổ nói:

Nhu Nhi và Uyển Nhi thường ngày ở Đường phủ chỉ loanh quanh trong tiểu viện, hôm nay bận tíu tít, vả lại người xưa nói, căng da bụng trụng da mắt, chẳng qua ngại tướng công và khách ngồi đó chưa lui thôi, lúc này nghe Đường Kính Chi nói vậy không nghĩ nhiều, dìu nhau đi ra.

Đường Kính Chi thấy Trịnh Hân Như cũng muốn lui ra liền lên tiếng, giữ nàng lại.

- Được rồi, trong phòng không còn người ngoài nữa, Hồng huynh, huynh nói đi.

Đường Kính Chi vẫy tay gọi Ngọc Nhi ngồi xuống bên cạnh mình, cười hì hì nói.

Lúc này Ngọc Nhi cũng phát hiện ra gì đó rồi, mắt cứ đảo qua đảo lại giữa hai người kia.

- Chuyện ... Chuyện này đệ đừng trách Hân Như, là ta thích nàng ấy.

Hồng Phong đỏ mặt chưa đánh đã khai, lên tiếng giải vây cho Trịnh Hân Như.

Không gọi là Trịnh thị mà gọi là Hân Như, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đưa mắt nhìn nhau.

- Hồng huynh, sao huynh thích Hân Như?

Đường Kính Chi gọi thẳng tên Hân Như lại khác, vì y là chủ tử:

Ngọc Nhi cũng tò mò giương tai lên nghe, nàng rất thắc mắc, Trịnh Hân Như dù xinh đẹp, nhưng cũng gần 30 rồi, hơn nữa còn có con gái đã mười mấy tuổi.

Hồng Phong rõ ràng không quen nói mấy chuyện thế này, quay sang nhìn Trịnh Hân Như, thấy nàng quần bách cúi gằm mặt xuống, biết nàng tự ti, dù sao nàng là hạ nhân của Đường phủ, lại còn là quả phụ, hít một hơi giải thích:

- Chuyện là thế này, thời gian trước đệ nam hạ nhờ ta thỉnh thoảng qua đây chiếu cố, thế là .. thế là ..

Hồng Phong “thế là” nửa ngày trời không nói hết được, Đường Kính Chi trêu ghẹo:

- Thế là lâu ngày sinh tình?
- Ừ.

Hồng Phong cười khan, gãi đầu gãi tai đáp, bên kia Trịnh Hân Như thẹn tới đỏ hết cả mặt rồi.

- Tướng công, nếu Đại sư huynh thích Hân Như, chàng thành toàn cho huynh ấy đi.

Ngọc Nhi không đành lòng nhìn Hồng Phong ngượng ngùng, nói:

Không ngờ Đường Kính Chi nghiêm mặt lại nói:

- Không được!

Câu này không chỉ làm đôi “gian phu dâm phụ” choáng váng, mà ngay cả Ngọc Nhi cũng không ngờ tới.

Thấy phản ứng ba người kia quá dự tính của mình, không muốn trò đùa đi quá xa, nói tiếp:

- Chuyện này thế nào chúng ta cũng phải hỏi xem Hân Như có đồng ý không đã chứ?

Kỳ thực còn cần gì phải hỏi nữa, vừa rồi Đường Kính Chi nói không đã làm Trịnh Hân Như mặt đang đỏ rực thành trắng bệch, thiếu chút nữa ngã ra đất rồi, lúc này thấy ánh mắt của mọi người nhìn mình, xấu hổ không sao chịu nổi, chạy ù ra khỏi phòng.

Trịnh Hân Như vừa mới đóng cửa lại thì nghe thấy tiếng cười ha hả, tiếp đó là tiếng kêu đau đớn.

Đương nhiên Đường Kính Chi bị Ngọc Nhi cho trả giá về trò đùa của mình, y không ngờ chuyện chung thân của Hồng Phong lại được giải quyết nhanh chóng như thế. Còn Ngọc Nhi tuy không hoàn toàn hài lòng vì Trịnh Hân Như có tuổi còn có con, nhưng vì thấy đại sư huynh thực sự đồng chân tình rồi, nên không phản đối.

- Nếu Hồng huynh và Hân Như tình đầu ý hợp, tiểu đệ tất nhiên vui vẻ thành toàn, mai tiểu đệ sẽ trả lại khế ước bán thân rồi bảo người lên nha môn khôi phục hộ tịch bình thường cho Hân Như, rồi mua một căn nhà đảng hoàng ở kinh thành, đợi sửa soạn xong xuôi, chúng ta tổ chức chuyện vui.

Đường Kính Chi nhiệt tình nói:

- Không cần đâu, gần đây ta phải theo dõi sát tên Bùi Đặc, không có thời gian, cứ để nàng tiếp tục ở lại làm việc trong phủ, đợi ta và sư muội báo thù xong sẽ kết hôn với Hân Như.

Đường Kính Chi thấy thế cũng phải, nhưng tính mua đầu bếp mới để Trịnh Hân Như chỉ bảo, y ăn uống nói dễ cũng dễ, bảo khó cũng rất khó, dễ là như hồi bị Trương Thiếu Kiệt truy sát, trốn tránh trong rừng, ăn qua loa thế nào cũng không vấn đề, nhưng ở nhà ăn uống kén chọn, quen miệng rồi khó ăn được mùi vị khác.

Trời đã khuya, Hồng Phong cáo từ, Đường Kính Chi hai hôm vừa rồi ở cùng Nhu Nhi và Uyển Nhi, hôm nay sang quấy rầy Ngọc Nhi, vốn tính chỉ ngủ thôi, nhưng Ngọc Nhi nóng bỏng gợi cảm như thế, hại Đường Kính Chi vất vả cả ngày cũng không nhịn được.

Sáng hôm sau lưng chừng gối mỗi Đường Kính Chi vẫn phải dậy sớm tập thể dục nếu không để Ngọc Nhi phát hiện thì mất mặt, vốn y còn trẻ, chuyện đó mỗi ngày làm một lần cũng không hề gì, nhưng y kết hợp đi đường vất vả cả tháng trời, quả thực chịu không thấu, quyết định phải ăn chay một thời gian, ngày sau còn dài, không thể để hủy mất tương lai tươi đẹp được.

Ăn sáng xong, bọn họ định lên xe tới tiểu viện mới mua thì có hai nữ nhân chạy vào.

- Tiểu nữ khấu đầu với ân công.

Hai người đó là mẹ con họ Đỗ, vừa tới gần Đỗ Lệnh Hà đã quỳ sụp xuống, khấu đầu liên tục ba cái với Đường Kính Chi.

Vội vàng bảo Ngọc Nhi đỡ nàng dậy, Đường Kính Chi hỏi gấp:

- Đỗ cô nương, làm gì thế này?

455. Chương 453-454

Chương 453: Sắp thăng quan phát tài.

- Ân công, Mạnh đại ca ... Mạnh đại ca cuối cùng cũng được thả ra rồi.

Đỗ Lệnh Hà vẻ mặt kích động, không rõ là đang khóc hay đang cười.

Đường Kính Chi ồ một tiếng rồi chúc mừng có lệ, y quả thực không ghét Mạnh Tử Đức, nhưng cũng chẳng có chút thiện cảm.

Đỗ Diêu Thị thì ngần ngừ:

- Đường nhị gia, dân phụ có chuyện này không biết nên nói không?

- Đỗ phu nhân cứ nói đừng ngại.

- Chuyện là thế này, từ khi ngài về kinh, ba vị đại nhân họ Tần, Bàng, Đỗ kia cứ luôn nói xấu ngài trước mặt mẹ con dân phụ, nhất là hôm qua, bọn họ càng nói những điều hết sức tồi tệ về ngài, như có thâm thù đại hận, dân phụ lo họ gây bất lợi với ngài.

- Ân nhân, dân nữ nghe nói ba bọn họ là hồng nhân trước mặt hoàng thượng, nếu không dám ngục tốt cai quản thiên lao đã không dễ dàng cho tiểu nữ vào thăm Mạnh đại ca. Ân nhân, nếu người đắc tội với chúng thì xin lỗi đi, nếu không bọn họ đặt điều nói xấu với hoàng thượng thì nguy mất.

Đỗ Lệnh Hà bổ xung thêm:

- Đa tạ đã nhắc nhở, chuyện này ta sẽ lưu ý.

Đường Kính Chi biết ba kẻ kia thù oán ngập trời rồi, y cũng có phòng bị, song vẫn chấp tay cảm ơn.

Đỗ Diêu Thị vội kéo con gái sang một bên, không dám nhận, lúc này đột nhiên Nhu Nhi lên tiếng:

- Hôm qua hai mẹ con các người không về, có phải mua được nhà rồi không?

Đỗ Diêu Thị đỏ mặt cúi đầu xuống.

Đỗ Lệnh Hà mặt hiện vẻ ngượng ngùng, đáp:

- Hôm qua Mạnh đại ca được thả ra thì đã là trời tối rồi, mẹ con tiểu nữ thuê xe ngựa đưa huynh ấy về nhà, quét dọn nhà cửa, nấu cơm, lúc đó trời đã khuya không mua được hạ nhân hầu hạ....

- Vì thế các người ở lại nhà Mạnh đại nhân?

Uyển Nhi nhú mày, nếu là thế nàng nhất định phải nói với tướng công đuổi hai mẹ con này đi, không muốn bọn họ làm ảnh hưởng tới thanh danh nhà mình.

- Không có, không có ... Hôm qua dân phụ để tiểu nữ dìu Mạnh đại nhân đi ngủ rồi kéo nó về, không muốn quấy rầy giữa đêm, nên thuê một phòng trong tửu điểm ở lại.

Đỗ Diêu Thị vội lắc đầu giải thích.

Đỗ Lệnh Hà phối hợp lắc đầu, Uyển Nhi không nói nữa, nhưng trong lòng không vui, hai nữ nhân một góa phụ một thiếu nữ, chạy tới nhà nam nhân như thế còn ra thể thống gì.

Đường Kính Chi lại nói:

- Vừa vặn ta đang tìm một đầu bếp, phủ Mạnh đại nhân ở đâu, ta bảo người mua thêm hai nha hoàn rồi đưa tới.

- Không cần, tiểu nữ còn chút tiền tài, để tiểu nữ mua.

Đỗ Lệnh Hà vội từ chối.

Đường Kính Chi làm thế vì luôn áy náy mình khuyến khích Đỗ Lệnh Hà lên kinh theo Mạnh Tử Đức, y làm thế vì mẹ con họ không phải vì Mạnh Tử Đức:

- Sau này hai mẹ con cô nương còn tiêu pha rất nhiều, đừng từ chối nữa, đợi chuyện kinh doanh đồ thêu thuận lợi, có tiền rồi trả lại cũng được.

Hai mẹ con họ Đỗ lúc này mới cảm ơn.

Tới tiểu viện, Thị Mặc đã cho người tu sửa thỏa đáng, những thợ thêu cũng thành thực chấp nhận chuyện ở lại trong đó làm việc, Đường Kính Chi bảo Nhu Nhi đem mẫu thêu ra, mỗi phòng phát ba tấm, toàn bộ do Nhu Nhi tự thêu.

- Ý, đây là hình vẽ gì thế này?

Một phụ nhân đầu tiên được phát mẫu, vừa nhận vào tay đã thốt lên:

- Đây là đứa bé à, sao mắt nó to vậy.

- Nhìn kìa, trên đầu nó có cái gì ấy, có phải cái hồ lô không nhỉ.

Cũng không ít người kinh ngạc về kỹ thuật thêu của Nhu Nhi:

- Hả, ai thêu mà đẹp thế, sờ mà xem này, không nhận ra luôn, cứ như vẽ trên đó ấy.

- Ôi, tôi cũng không thể thêu đẹp như thế, họ yêu cầu phải thêu thế này sao?

Tiếng xôn xao vang khắp tiểu viện, Uyển Nhi và Nhu Nhi che miệng cười, trước kia lần đầu nhìn thấy hình vẽ này, phản ứng cũng y chang.

Cho bọn họ huyền não một hồi, Đường Kính Chi gơ tay áp xuống, bảo bọn họ trật tự:

- Một tháng tiếp theo mọi người sẽ thêu những hình này, ta hi vọng mọi người chăm chỉ làm việc thêu cho thật đẹp, đồ thêu bán tốt, trừ tiền công, mỗi người sẽ có thưởng.

Đám thợ thêu châu đầu ghé tai thì thầm với nhau, không ít người thông minh hiểu ra vì sao những người này lại đưa ra yêu cầu kỳ lạ muốn bọn họ ăn ở tại đây, không được về nhà rồi.

Chẳng qua là sợ tiết lộ hình vẽ.

- Được rồi, giờ mọi người về phòng chính thức làm việc đi! Loại hình vẽ này mọi người chưa bao giờ thấy, nên ta cho hai ngày làm quen, sau đó sẽ cấp nhiệm vụ nhất định mỗi ngày.

Uyển Nhi đứng dậy, vỗ tay để mọi tập trung về phía mình.

- Hả, vậy thì phải mau chóng làm quen mới được.

- Ủ, nếu không phải làm thêm, có khi lại trừ tiền.

Ở Vương triều Minh Hà, thủ công nghiệp phát triển rất mạnh mẽ, những xưởng dệt lớn, cách hoạt động không khác gì nhà máy hiện nay, nên nhiều người không hề ngạc nhiên.

Đợi thợ thêu đi cả rồi, Đường Kính Chi cười khen:

- Nhu Nhi của ta kỹ thuật cao minh, làm cho bọn họ phải kinh ngạc.

- Không phải đâu, đó là vì hình vẽ của tướng công mới mẻ độc đáo.

Nhu Nhi cười tươi tán nói:

Ngọc Nhi và Uyển Nhi rùng mình, chịu không thấu hai người này khen nhau.

Bọn họ ngồi xuống phân công công việc, Nhu Nhi phụ trách giám sát, tuần tra các phòng, thuận tiện chỉ đạo thợ cách thêu. Ngọc Nhi phụ trách chỉ đạo hộ vệ canh gác, nếu không có chuyện lớn, không cho phép ra vào, Uyển Nhi chủ trì toàn cục.

Phân chia xong công việc, Đường Kính Chi phát hiện mình trở nên nhàn rỗi rồi, nghĩ một lúc rồi tới cửa hoàng cung, không phải y định tới ngự thư phòng, mà nhờ người tìm Tiêu Kiến.

Mục đích của y đơn giản, muốn nhờ Tiêu Kiến theo dõi ba tên Tần Mục, mặc dù bọn chúng sắp rời kinh rồi, nhưng với tính khí cuồng ngạo của bọn chúng, nhất định không chịu yên phận.

Đương nhiên ám vệ cũng có thể theo dõi bọn chúng, nhưng nếu có chuyện xảy ra ám vệ xử lý không tiện bằng người của nội xưởng.

Chỉ trong một tuần hương sau Tiêu Kiến đi ra, thấy Đường Kính Chi là niềm nở rủ rê:

- Hiếm có, hiếm có, Đường cử nhân lại tìm cha gia, nào nào, tới tầu lâu bên kia làm chén rượu.
- Không cần, không cần, công công bận rộn ...

Đường Kính Chi vội xua tay:

- Kỳ thực lần này tại hạ tới tìm công công là nhờ giúp theo dõi ba tên Tần Mục, tại hạ sợ bọn chúng ngầm ám hại mình.

Với nguồn tin tức linh thông của Tiêu Kiến thì tất nhiên hiểu rõ ân oán giữ bọn họ, hẳn là thái giám chẳng bận tâm tới đại sự trong triều, chỉ coi trọng quyền lực và lợi ích, giúp Đường Kính Chi diệt ba kẻ kia leo lên vị trí đệ nhất cận thần cũng phù hợp với lợi ích của hắn.

- Chuyện nhỏ thôi mà, cha gia phái người đi làm ngay.

Tiêu Kiến làm gì cũng nhanh gọn, phái tiểu thái giám đi truyền lời, rồi kể Đường Kính Chi phản đối, nhiệt tình kéo y tới tầu lâu.

Vào một gian nhà phòng, đợi tiểu nhị bày biện thức ăn xong lùi ra, Đường Kính Chi chấp tay nói:

- Lần này làm phiền tới công công, sau này công công có chuyện gì cần, tại hạ tuyệt không chối từ.
- Đường cử nhân khách khí quá, chúng ta có giao tình sinh tử, chút chuyện nhỏ này nói làm gì.

Tiêu Kiến khoát tay ra chiều không vui, lại hỏi:

- Có điều cha gia nghe đâu Đường cử nhân và Toàn công công quan hệ tốt mà, vì sao không tìm ông ta mà lại tìm cha gia giúp?

Đường Kính Chi không che dấu, thở dài nói:

- Quan hệ giữa Đường mẫu và Toàn công công rất bình thường, mấy tháng trước Toàn công công còn trách tại hạ lảm lời, vì thế sinh hiềm khích nữa.
- Hả lại có chuyện này à?

Đường Kính Chi gần đầu, lần thứ hai tới Ni Lạc Thần y còn chưa gặp qua Toàn Kế.

- Phân lượng của Toàn công công trong lòng hoàng thượng tuy kém Tề công công đâu, nhưng ông ta là hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, ngài tốt nhất đừng để có mâu thuẫn gì với ông ta. Đám Tần Mục chỉ được cái mồm thôi, thế lực không có gì, cứ đám này gian xảo lại có cả thế lực không kém, Đường cử nhân nên hết sức tránh va chạm.

Tiêu Kiến hạ thấp giọng xuống thì thầm:

- Ủm, đa tạ công công nhắc nhở.
- Hầy, vẫn nhân các vị cứ có cái này không tốt, hơi chút là cảm với tạ ...

Tiêu Kiến lắc đầu trách vài câu rồi đột nhiên nhoài người tới nói:

- Thực ra hôm nay cha gia cũng có chuyện tìm ngài đấy, sáng nay hoàng thái hậu hạ mật chỉ cho Tề công công, để ông ấy tuyên truyền sự tích của Đường cử nhân, theo cha gia đoán, ngày ngài thăng quan phát tài không xa nữa.

Chương 454: Trả thù.

- Hả? Có chuyện này à?

Đường Kính Chi tròn mắt:

- Tại hạ thì làm gì có sự tích gì mà kể chứ?

Tiêu Kiến rất hài lòng với vẻ kinh ngạc trên mặt Đường Kính Chi, y chưa biết việc thì Tiêu Kiến báo tin mới có giá trị:

- Đường cử nhân sau khi lên kinh liên tục hiến kế sách trị quốc an dân cho hoàng thượng, lại còn nuôi sống mười mấy vạn nạn dân phương bắc, là sự tích lớn ấy chứ, cha gia cũng bội phục không thôi.
- Tiêu công công quá khen rồi, tại hạ làm gì có hiến được kế hay gì, chẳng qua có vài ý nghĩ liền nói ra mà thôi, còn đem thực thi cụ thể ra sao hoàn toàn nhờ bách quan bàn bạc làm, về phần mười mấy vạn nạn dân, chẳng qua chỉ muốn khai hoang, bán được tiền.

Đường Kính Chi xua tay nói thực lòng, cân lượng bản thân có bao nhiêu y tự biết:

- Được rồi, Đường công tử đừng khiêm tốn nữa, sự tích của ngài, cha gia đã nghe ngóng kỹ càng, ngay cả Tề công công thường ngày bận rộn vô cùng cũng khen ngợi ngài không ngớt đấy.

Nói tới Tề công công, Đường Kính Chi mới nhớ ra cho tới tận bây giờ vẫn chưa gặp vị thái giám quyền lực nhất trong cung này.

Tiêu Kiến nâng chén chúc mừng Đường Kính Chi gấp bay cao, Đường Kính Chi đành nâng chén kính lại.

Chưa biết lòng dạ bên trong ra sao, Đường Kính Chi thích Tiêu Kiến hơn Toàn Kế, vì hắn không làm cao, dễ nói chuyện.

- Tiêu công công, không hay rồi!

Mấy chén rượu vào bụng, thức ăn đã tiêu diệt được phần nào, lời cũng đã nói hết, Đường Kính Chi định cáo từ thì bên ngoài đột nhiên có người quen xông vào.

- Giang Cảnh, người không thấy cha gia và Đường cử nhân đang nói chuyện sao? Làm việc ở kinh bao năm rồi mà vẫn bộp chà bộp chộp như vậy à?

Tiêu Kiến trầm mặt xuống, tỏ vẻ rất không hài lòng.

Lần trước nam hạ, Giang Cảnh ở bên giúp đỡ rất nhiều, Đường Kính Chi nói đỡ:

- Tiêu công công, Giang huynh đệ nhất định có chuyện gấp muốn báo, trời không còn sớm nữa, tại hạ cũng nên cáo từ.

Giang Cảnh liền ngăn lại:

- Bẩm công công, chuyện thuộc hạ định bẩm báo có liên quan tới Đường cử nhân.
- Ồ, chuyện gì thế?

- Trước đó công công chẳng phải bảo bọn thuộc hạ theo dõi đám Tần Mục sao? Vừa rồi thám tử báo lại nói ba bọn chúng tới Kinh Triệu phủ mời Trương Vệ dẫn mấy chục nha dịch mang cương đao xích sắt tới trạch viện mà Đường cử nhân vừa mua.

Giang Cảnh đáp nhanh:

- Cái gì?

Đường Kính Chi cuống ngay, nơi đó có nữ nhân của y, chẳng kịp nghĩ gì, vội chạy nhanh ra ngoài:

- Tiêu công công, tại hạ đi đây, ngày sau rảnh rồi lại mời công công uống rượu.
- Đường cử nhân chớ hoảng, có người cha gia phái đi ở bên theo dõi, tuyệt đối không để xảy ra chuyện gì đâu, đi, dù sao cha gia cũng đang rảnh, đi xem xem, tên Trương Vệ đó chẳng qua là tên ti trưởng ở Kinh Triệu Phủ, có là cái gì.

Tiêu Kiến cũng cất bước đi theo.

Rời từ lâu Đường Kính Chi mau chóng lên ngựa, thấy Tiêu Kiến không sợ phiền phức đi theo hỗ trợ, cười cảm kích với hắn rồi vùng roi giục ngựa chạy nhanh.

~~oOo

~~ Từ khi Đường Kính Chi bào cung điện thánh, ba tên Tần Mục đã có ý thức nguy cơ, bọn chúng hoặc chen ép, hoặc lôi kéo, cuối cùng vẫn bị Đường Kính Chi áp đảo, giờ thì hay rồi, hoàng thượng lại còn tin lời ma quỷ của y đưa bọn chúng ra ngoài làm quan.

Đáng hận nhất là hoàng đế còn bị y bịt tai che mắt, tưởng y muốn tốt cho bọn chúng thật.

Ba người bọn chúng tức giận, liền không tới ngự thư phòng hầu hạ nữa, kết quả có được là hoàng đế bắt rồi kinh trong hai ngày, tới cả vào cung cáo biệt cũng không cho, làm bọn chúng hối hận không thôi, biết trước như vậy nói thế bào cũng không liên hợp với nhau cáo bệnh rồi.

- Tần huynh, đều là chủ ý do huynh đưa ra đó, nói cái gì mà chỉ cần chúng ta kiên quyết, hoàng thượng sẽ lùi bước như mọi khi.

Bàng Vũ đổ ực chén rượu mạnh vào bụng:

Đỗ Minh cũng trách móc:

- Đúng thế, hôm qua ta đã nói rồi, lần này hoàng thượng làm thật đấy, huynh cứ kéo ta hòa cùng, giờ thì đấy, hoàng thượng còn không cho chúng ta vào cáo biệt.

Nếu là trước kia với tính khí của Tần Mục sao chịu để cho hai tên kia chỉ trích thế này, nhưng lần này hẳn chủ trương gây ra chuyện xấu như thế, giờ cũng không còn tâm trạng nào tức hai tên kia nữa, mặt đen như đất nòi, hai mắt lóe hung quang.

Đám Tần Mục mặc dù bị trọng thần trong triều bài xích, nhưng do bọn chúng là hồng nhân bên người hoàng đế, cho nên không ít quan viên muốn lấy lòng, kết giao.

Trương Vệ chính là một trong số đó, Trương gia cũng tính là thế gia, nhưng tới đời của hắn thì gia tộc đã đi xuống, trong triều không có quan viên che trở, trong nhà không còn nhiều tiền, cũng may hắn học văn tuy không cao, song đầu óc linh hoạt, giỏi xu nịnh, nên kiếm được chức quan ở kinh thành, dù chỉ là một ti trưởng ở Kinh Triệu Phủ, phẩm cấp không cao, nhưng thế cũng là ghê rồi.

Giờ mỗi lần hắn về nhà, ngay cả tộc trưởng cũng phải ra cửa nghênh tiếp.

Hôm nay Trương Vệ đang ngồi trong nha môn uống trà cho hết ngày thì có một tên công sai vội vàng vangf chạy vào báo:

- Đại nhân, có ba vị đại nhân Tần, Bàng, Đỗ nói có chuyện muốn cầu kiến.

Trương Gia giật mình, song nghĩ không thể nào, hỏi lại:

- Ba vị đại nhân đó nhậm chức ở đâu.

- Là ba vị đại thần đông cung ấy.

- Mau mau mời vào.

Trương Vệ đứng bật dậy, chỉnh đốn lại trang phục, đi nhanh ra ngoài, còn cách rất xa đã vãi thật sâu nói:

- Hạ quan Trương vệ thỉnh an ba vị đại nhân, chẳng hay hôm nay có trận gió lạnh nào thổi ba vị tới chỗ hạ quan như thế?

Tần Mục và Bàng Vũ không đáp lời, sắc mặt rất kếp, Đỗ Minh cố nặn ra nụ cười, nói:

- Trương đại nhân đứng dậy đi, không cần khách khí như vậy đâu, ba chúng ta hôm nay tới đây là có chuyện muốn nhờ vả.

- Ôi cha cha, Đỗ đại nhân nói cái gì thế, có chuyện gì ngài cứ sai bảo một tiếng là được rồi mà, nói cái gì mà cầu với không cầu, làm hạ quan tổn thọ chết mất.

Trương Vệ khom lưng chạy tới, đưa tay vén rèm giúp ba tên kia, bộ dạng khúm núm hết cỡ.

Đám Tần Mục thấy Trương Vệ dâng bốc mình như thế thì sắc mặt khá hơn, uốn ngực nghênh ngang đi vào.

Tới trong phòng, Trương Vệ đuổi tên công sai ra ngoài, đích thân sách ầm rót trà, hắn hạ mình như thế càng khiến ba tên Tần Mục đang cảm thấy tự trọng bị tổn thương được ve vuốt rất nhiều.

Vì thế Tần Mục lên tiếng:

- Trương đại nhân, ba chúng ta lần này tới đây là muốn nhờ ngài dẫn nha dịch đi tra xét đóng cửa một cái tiểu viện.

- Hả? Là kẻ nào dui mù dám đắc tội với ba vị thượng quan chứ? Có cần hạ quan bắt luôn chủ nhân tiểu viện, cho vào nhà lao dạy dỗ sáng mắt ra không ạ?

Trương Vệ hung hăng nói:

- Một tên thương nhân nhà quê, ý có chút tiền tài phách lối.

Nghĩ tới Đường Kính Chi, đám Tần Mục lại sôi máu, có điều bọn chúng cuồng ngạo đến đâu chẳng nữa cũng không dám phách người dạy dỗ Đường Kính Chi, nếu không hoàng đế biết thì hết đường ăn nói.

- Không cần đâu, người chỉ cần dẫn mấy nha dịch đóng cửa cái tiểu viện đó, hàng hóa bên trong lôi đi hết. Đúng rồi, trong đó có mấy phụ nhân trẻ, người có thể đưa về ...

Bàng Vũ đột nhiên xen lời vào, cười lạnh:

Đỗ Minh giật bắn mình, có điều nghĩ mấy phụ nhân đó chẳng qua chỉ là tiểu thiếp của Đường Kính Chi cho nên không nói gì.

Nghe Bàng Vũ muốn bình muốn cướp dân phụ, Trương Vệ suy tính, rốt cuộc là ai có thù hận sâu như thế với ba vị này, khiến chúng muốn chiếm đoạt cả thê thiếp của người ta.

Trương Vệ không đáp, rót thêm trà cho ba tên kia, cẩn thận hỏi:

- Nghe nói hoàng thượng muốn phái ba vị tới địa phương nhậm chức?

Câu này làm Bàng Vũ hừ lạnh một cái, mặt Đỗ Minh đành lại, Tần Mục cố nhẫn nại nói:

- Đúng thế, hoàng thượng muốn bọn ta tới địa phương làm quan, lấy chính tích để đưa bọn ta vào triều đường nghị sự, lúc đó trọng thần trong triều không có lý do gì phản đối bọn ta nữa.

- Vậy hạ quan xin chúc mừng ba vị đại nhân.

Trương Vệ tuy nhìn ra sắc mặt ba tên này không ổn, nhưng lời giải thích của Tần Mục hợp tình hợp lý, vả lại không nghe ngóng được điều gì có vẻ như ba tên này mất thanh sủng, dù sao chỉ là đóng cửa một cái tiểu viện, vả lại mấy năm qua dứt lốt cho bọn chúng, từ chối thì tiền bạc có khi ra đi uống phí hết.

- Người đâu, ra ngoài gọi mấy nha dịch về, bản quan có chuyện cần làm.

Kinh Triệu phủ là nha môn cai quản trị an Ni Lạc Thần, sai dịch nhiều, thoáng cái đã tập trung được ba mươi tên, đám Tần Mục cùng Trương Vệ dẫn người tới thẳng tiểu viện của Đường gia.

456. Chương 455: Đánh Cướp.

Ngọc Nhi vừa mới dẫn người đi kiểm tra cửa sau thì có hộ vệ vội vàng chạy tới, từ xa đã kêu lớn:

- Ngọc di nương, không hay rồi, cửa trước có mấy quan viên dẫn theo nha dịch tới, muốn tra xét tiểu viện của chúng ta.

- Cái gì?

Ngọc Nhi nhú mày:

- Rốt cuộc là chuyện gì, người bình tĩnh lại nói rõ ràng xem nào? Bọn chúng lấy cớ gì muốn tra xét nhà chúng ta?

- Nô tài cũng không rõ, bọn chúng kéo tới cổng quát tháo, bảo nô tài tìm chủ sự nói chuyện, bảo nếu không tới ngay bọn chúng sẽ đóng cửa tiểu viện.

- Hừm, ta muốn xem xem kẻ nào to gan lớn mật giữa ban ngày ban mặt dám vô duyên vô cớ dám tới đòi đóng cửa nhà ta.

Ngọc Nhi mặt lạnh lại, nàng theo tướng công thư sinh trải qua không ít nguy hiểm, quan lớn quan bé gặp nhiều, chuyện này chưa dọa nổi nàng.

- Vương Quân, người dẫn người đi chặn cửa sau cho ta, không có bản quan lên tiếng, một con ruồi cũng không cho bay ra ngoài.

Vừa mới tới cửa tiểu viện Đường gia, Trương Vệ oai phong ra lệnh cho một tên nha dịch thân hình vạm vỡ, rồi dẫn số nha dịch còn lại hùng hùng hổ hổ tới.

Đợi tới khi Ngọc Nhi dẫn người tới cửa trước thì Trương Vệ đang dẫn nha dịch xông vào trong, nhìn đám Tần Mục đứng bên cạnh cười khẩy, tức thì hiểu ra hôm nay vì sao có chuyện nha dịch tới nhà rồi.

Bên trong có hơn hai trăm nữ nhân, sao có thể để đám nha dịch càn rỡ này vào, nếu không thế nào cũng xảy ra điều tiếng này nọ, nàng quát:

- To gan, giữa ban ngày ban mặt, dưới chân thiên tử các người dám xông vào nhà dân? Không coi vương pháp ra gì nữa à?

Trương Vệ dừng chân lại, chỉ thấy một nữ tử vóc dáng nóng bỏng mê người, toàn thân áo đen đeo khăn che mặt thần bí tha thướt đi ra, mắt sáng lên:

- Người chính là nữ chủ nhân tiểu viện này à?

- Đúng thế, người là ai?

Ngọc Nhi hỏi ngược lại:

- To gan, bản quan là ti trưởng chính lục phẩm của Kinh Triệu phủ, một ả dân phụ dám lớn tiếng à? Nói mau, tướng công của người ở đâu?

Hai mắt Trương Vệ nhìn chăm chú vào từng đường cong trên người Ngọc Nhi, quát:

- Ngọc Nhi muội muội, xảy ra chuyện gì thế?

Ngọc Nhi còn chưa trả lời đã nghe sau lưng truyền tới giọng êm ái của Uyển Nhi, ở ngoài động tĩnh quá lớn, đã kinh động tới Uyển Nhi trong phòng rồi.

Giọng nói của Uyển Nhi liền thu hút ánh mắt của mọi người qua đó, mắt Trương Vệ càng sáng hơn ba phần, mặc dù dung mạo Uyển Nhi không làm người ta choáng ngợp, nhưng hơn người ở khí chất đoan trang hiền huệ của mỹ phụ danh gia.

- Người cũng là nữ chủ nhân của tiểu viện này.

Trương Vệ thắm nuốt nước bọt, tên nào có phúc thế này, chẳng lẽ ba tên kia vì tranh đoạt nữ nhân không được nên muốn mình tới phá đám?

Ánh mắt vô lễ của hắn làm Uyển Nhi căm ghét, có điều đối phương mặc quan bào, nàng đành nhẫn nhịn tránh mang tới rắc rối cho tướng công:

- Đúng rồi, dám hỏi đại nhân tới nơi này có công cán gì chăng?

Có lẽ giọng nói êm ái như gió xuân mơn man ngọn cỏ của Uyển Nhi làm sắc mặt Trương Vệ chuyển biến tốt hơn:

- Bản quan nhận được tố cáo nói nơi này che dấu phụ nữ trẻ nhỏ, có hiềm nghi lừa gạt bán người, cho nên tới tra hỏi, hai người ai có thể định đoạt được.

- Bẩm đại nhân, hoàn toàn không có chuyện đó, những phụ nhân nơi này đều là thợ thêu do tướng công dân phụ thêu làm việc.

Uyển Nhi tiến môn trước Ngọc Nhi, nàng là tỷ tỷ thân phận cao hơn, tất nhiên nàng lên tiếng:

- Chuyện nơi này do dân phụ định đoạt.

- Hừm, nơi này có che dấu người mua bán trái phép hay không không phải do người nói mà quyết, người đâu, bắt hết người ở đây, giải về Kinh Triệu Phủ, để bản quan thẩm vấn.

Trương Vệ chưa nói gì thì Đỗ Minh ở đằng sau đã nghiêm mặt quát:

- Chậm đã!

Uyển Nhi lúc này mặt cũng đã phủ sương giá:

- Kẻ nào dám tự ý lục soát nhà của cáo mệnh phu nhân?

Vì Đường Kính Chi không có quan chức, cho nên nàng phải đưa danh hiệu Đường lão thái quân ra.

- Cái, cái gì, trong các người ai là cáo mệnh phu nhân?

Trương Vệ hoảng hồn, cáo mệnh phu nhân? Ba tên khốn kiếp kia kéo mình vào chuyện gì thế này, chúng định hại mình hay sao?

- Hai vị muội muội, ở nơi này xảy ra chuyện gì thế?

Lúc này có không ít thợ thêu thò đầu ra ngoài xem, nhìn thấy nha dịch cầm cương đao chặn ở cửa hoảng hốt thụt đầu vào, Nhu Nhi đang chỉ đạo thêu thùa nên chú ý muộn nhất, mãi tới lúc này mới đi ra hỏi:

Lại có một mỹ phụ trẻ trung xinh đẹp đi ra, Trương Vệ càng thêm bất an, chủ nhân nơi này không có thân phận địa vị gì thì làm sao cưới được ba thê thiếp xinh đẹp mỗi người một vẻ như thế?

- Nhu Nhi tỷ tỷ, chuyện là thế này ...

Uyển Nhi đi tới kể lại chuyện phát sinh, Nhu Nhi vốn tính nhát gan, nghe vậy thì sợ lắm, nhưng Đường gia ở Lạc thành từng trải qua nguy nan, nàng sợ nhưng chưa tới mức thể hiện ra mặt:

- Bọn chúng đều là tiểu thiếp, lấy đầu ra cáo mệnh phu nhân, Trương đại nhân, mau ra tay đi, bắt hết bọn chúng, hàng hóa xung công.

Tần Mục thấy Trương Vệ chùn chân rồi, cực kỳ tức giận, đi tới ra lệnh.

- Kẻ nào dám.

Ngọc Nhi hai mắt nhìn thẳng vào Tần Mục, sát khí tỏa ra:

- Họ Tần kia, người sắp bị đầy khỏi kinh thành rồi, còn dám ngông cuồng như thế à?

Tướng công thư sinh không dấu nàng chuyện gì, nên Ngọc Nhi biết ba tên này đều là cào cào sau mùa thu, chẳng còn nhảy nhót được mấy ngày nữa.

Đám Tần Mục không ngờ một phụ nhân hậu viện mà dám quát tháo mình, chẳng khác gì bị người ta tát một cái ngay mặt.

- To gan lắm, bản quan đường đường là quan viên tứ phẩm triều đình, há có thể cho một con tiện phụ nói thẳng tên họ một cách xúc phạm như thế? Người đâu, bắt ả, đưa vào nhà giam, bản quan đích thân trao khảo ả, cho con tiện phụ này hiểu thế nào là tôn ti trật tự trên dưới.

Tần Mục tức tới toàn thân run rẩy, quát tháo nha dịch:

Có điều đám nha dịch không ai nghe lời hắn, nhìn sang phía Trương Vệ chờ đợi, đó là khác nhau giữa quan viên có thực quyền và quan viên chỉ có phẩm cấp.

Trước đó Uyển Nhi nói trong nhà có cáo mệnh phu nhân rồi, Trương Vệ có ngu xuẩn tới đâu cũng chẳng dám tùy tiện động thủ, nhưng đám Tần Mục hùng hổ thúc dục hắn bắt người, trong lòng kêu khổ không thôi, đáng lẽ trước khi tới đây phải hỏi rõ ràng đã, giờ tiến không được, lui cũng không xong.

Tiến, chẳng may đụng vào nhà một huân tước nào đó, cái đầu hắn phải rơi chỗ.

Lui, ba tên kia hắn chọc không nổi, nếu không đợi bọn chúng sau này về kinh, vào triều làm quan thì cũng là ngày tận số của hắn, tiếp xúc với ba tên này lâu, Trương Vệ còn lạ gì bản tính hẹp hòi thù dai của bọn chúng.

Bàng Vũ thấy Trương Vệ chừ chừ mặt mày tím tái:

- Trương đại nhân, còn chờ gì mà chưa hạ lệnh.

- Đúng thế, mau bắt đi, bọn chúng dọa người thôi, nếu phong tiểu viện này có cáo mệnh phụ nhân sao tới giờ còn chưa ra?

Trương Vệ cắn răng, xem ra hôm nay phải đặt cược một phen mới được, chủ nhân nơi này là ai hẳn chưa rõ, chắc tôi sẽ có kết quả gì chưa biết, nhưng nếu như hôm nay không làm hài lòng bọn chúng thì có thể nhìn thấy rõ kết cục rồi.

- Nghe lệnh Tàn đại nhân, bắt mấy phụ nhân này vào tù.

Trương Vệ hít sâu một hơi ra lệnh:

“Keng!”

- Dừng lại!

- To gan lắm.

Ba âm thanh vang lên cùng một lúc, cái đầu là tiếng Ngọc Nhi rút cương đao của hộ vệ bên cạnh, chuẩn bị động thủ. Cái thứ hai là do Đường Kính Chi vừa về tới cửa phát ra. Cái thứ ba là giọng the thé kéo dài, Tiêu Kiến cũng vừa nhảy xuống ngựa quát.

457. Chương 456: Không Muốn Sinh Lắm Chuyện.

Ba tên Tàn Mục nghe giọng giọng Đường Kính Chi thì mặt biến sắc, quay ngoắt người lại bắt gặp ngay một đôi mắt sắc như dao.

Tiêu Kiến là ai, làm gì, sao bọn chúng không rõ, dù là lúc được thánh sủng nhất chúng cũng không dám đắc tội, có điều bọn chúng giống như thư sinh khác, khinh thường thái giám, không thèm kết giao.

Trương Vệ làm quan kinh thành nhiều năm, tất nhiên nhận ra Tiêu Kiến, tức thì khuôn mặt trắng bệch như xác chết, thua rồi, lần này đặt cược thua rồi, hơn nữa có khi còn thua mất mạng.

Đường Kính Chi chạy tới, thấy đám Tàn Mục đứng ở một bên, mặt trở nên âm trầm, y đã biết ba tên này thế nào cũng giở trò trước khi rời kinh, nhưng không nghĩ bọn chúng nhắm vào tiểu viện mới mua.

Cái tiểu viện nà mua chưa được ba ngày, chúng có phải là Tiêu Kiến đâu mà biết.

Chẳng lẽ tên Trương Vệ kia bắt tin?

Không phải, nghe Giang Cảnh nói ba bọn chúng tới Kinh Triệu Phủ mời người mà, như vậy tên Trương Vệ này về sau mới biết.

- Hạ quan thỉnh an Tiêu công công.

Trương Vệ lật đật chạy tới khom lưng thi lễ, nhìn bộ dạng của hắn người ta nghĩ hắn muốn quỳ xuống vái lạy hơn.

Tiêu Kiến thì gần giọng nói:

- Trương đại nhân uy phong quá, cha gia không dám nhận đâu, ngài dám dẫn người tới nhà cáo mệnh phụ nhân bắt người cơ mà.

Trước đó Trương Vệ cứ tưởng là Uyển Nhi dọa thôi, hoặc cùng lắm quan hệ họ hàng xa nào đó, lại bị bọn Tàn Mục thúc quá gấp, nên phải làm liều, giờ xác thực được rồi, hai chân mềm nhũn như bún, lão đảo lùi lại, hai mắt thất thần.

- Ba vị đại nhân hôm nay tới nhà Đường mỗ có chuyện gì thế?

Đường Kính Chi tới bên Nhu Nhi vỗ nhẹ vai nâng trấn an, rồi quay sang ánh mắt chiếu thẳng vào đám Tàn Mục, sát khí bốc lên ngàn ngạt.

Ba kẻ này dám ý đồ đụng tới nữ nhân của y, đó là vấy ngược của Đường Kính Chi.

Ba tên Tàn Mục chưa bao giờ nhìn thấy Đường Kính Chi nổi giận, sợ không dám nhìn vào mặt y.

Đầu vừa quay đi, Tần Mục cảm thấy mắt mặt vô cùng, lòng càng thêm căm tức, nghiêng rằng nói:

- Đường Kính Chi, đừng có quên thân phận mình là ai, bọn ta là trọng thần bên cạnh hoàng thượng, người gặp quan không chào, dám dùng thái độ đó nói chuyện à?

Bàng Vũ lấy lại tinh thần, cười lạnh:

- Đúng thế, người chẳng qua là tên cử nhân nho nhỏ, muốn phạm thượng à?

- Hai vị đại nhân đúng là trọng thần triều đình, nhưng nơi này là nhà Đường mỗ, các vị dẫn nha dịch xông vào, định bắt nữ nhân của Đường mỗ đi, chẳng lẽ còn không cho người ta hỏi một câu.

Đường Kính Chi nói từng chữ một:

- Đường cử nhân, hiểu lầm, hiểu lầm, lần này do Trương đại nhân dẫn nha dịch tới bắt người, đâu có liên quan gì tới bọn ta, bọn ta làm gì có quyền lực điều động người của Kinh Triệu Phủ.

Đỗ Minh thấy Đường Kính Chi có quan hệ với Tiêu Kiến, biết chuyện hôm nay không xong rồi, liền chối bỏ liên quan.

- Đỗ ... Đỗ đại nhân, ngài, chuyện này ...

Trương Vệ sợ tới hồn phi phách tán, định giải thích mà lắp bắp không nói lên lời, Đỗ Minh chớp cơ hội nói tiếp:

- Ba bọn ta chỉ thuận đường đi qua đây thấy có chuyện huyền ảo thì đứng lại xem thôi, không biết đây là nhà của Đường cử nhân đấy. Không có việc gì thì ta đi trước một bước vậy.

Đỗ Minh nói xong kéo tay áo Tần Mục, Bàng Vũ bỏ đi.

Ngọc Nhi thấy vậy định chặn ba bọn chúng lại, nhưng Giang Cảnh bước tới một bước ngăn cản, kín đáo đưa mắt ra hiệu với nàng.

Dù cái cơ của Đỗ Minh quá thô thiển, song bọn chúng không có quyền chỉ huy Kinh Triệu Phủ là sự thực, và lại phẩm cấp của bọn chúng rất cao, cả Tiêu Kiến cũng không có quyền bắt chúng, muốn bắt thì phải xin lệnh hoàng đế, mà vào thời kỳ đặc thù này, Giang Cảnh đoán Đường Kính Chi không muốn để hoàng đế hỏi tới, nếu không chẳng phải bọn chúng có cơ hội gặp hoàng đế sao?

Bất kể thế nào thì ba kẻ này hầu hạ bên cạnh hoàng đế vài năm rồi, dù biết bọn chúng làm sai, cũng chưa chắc đã phạt nặng, huống hồ Đường Kính Chi về kịp, Đường gia có tổn thất gì đâu.

Nói không chừng lại vì chuyện này mà xuất hiện bước ngoặt ngoài dự kiến, làm bọn chúng thoát được kiếp nạn này tiếp tục ở lại kinh thành.

Muốn báo thù cũng phải đợi bọn chúng rời kinh, lúc đó không thiếu cơ hội.

Cho nên Ngọc Nhi quay lại nhìn tướng công thư sinh, y cũng lắc đầu.

Đường Kính Chi, Đường cử nhân?

Hiểu rõ chủ nhân của tiểu viện này, hai chân Trương Vệ không chống đỡ được nữa ngã phịch xuống đất, hiện nội xương tuyên truyền chuyện của y khắp Ni Lạc Thần, sao hắn không biết.

Ba tên khốn kia hại thảm mình rồi.

Bộ dạng của Trương Vệ làm Tiêu Kiến hừ lạnh một tiếng nói:

- Đường cử nhân muốn xử lý đám người mù mắt này thế nào.

Đường Kính Chi biết đám Tần Mục mới là tên đầu xỏ, vốn chẳng định tính toán gì bọn chúng, nhưng Nhu Nhi nhón chân thì thăm vào tai y nói Trương Vệ dùng ánh mắt đâm tà nhìn Uyển Nhi, còn giật tay áo y, muốn y làm chủ.

- Tiêu công công, đám nha dịch này thì thôi, dù sao bọn chúng chỉ nghe lời cấp trên.

Đường Kính Chi mặt tối xầm:

Tiêu Kiến phát tay quát:

- Người đầu, bản công công được tổ cáo Trương Vệ có hành vi phạm pháp, hội lộ mua quan bán tước, bắt về thẩm tra cho ta.

Đám người nội xưởng dạ ran, kéo tới lời Trương Vệ đi.

- Đứng, Tiêu công công, chuyện hôm nay là do đám Tần Mục xúi hạ quan làm, bọn chúng mới là chủ mưu, Đường cử nhân, xin ngài, tha cho hạ quan, hạ quan xin làm trâu ngựa báo đáp ...

Vào ngục nội xưởng thì thanh bạch cũng biến thành có tội, huống hồ Trương Vệ đầu thanh bạch gì.

Đường Kính Chi không ngó ngang gì tới hắn, Tiêu Kiến phát tay đuổi đám nha dịch còn đứng trơ ra đó như lũ ngốc:

- Còn không mau xéo đi.

- Dạ, vâng vâng.

Đám nha dịch hoảng loạn vâng dạ, lòng chỉ hận cha mẹ sao không sinh ra thêm cho mình hai cái chân nữa.

- Chuyện hôm nay may nhờ có công công.

Mời Tiêu Kiến vào trong nhà, Đường Kính Chi cùng ba di nương trịnh trọng thi lễ:

- Hà hà có gì đâu, Đường cử nhân, ba vị di nương, khách khí, khách khí quá rồi.

Tiêu Kiến xua tay, chưa kịp nói gì thêm thì có xưởng vệ tới thì thầm bên tai vài câu, làm sắc mặt hắn biến đổi.

Tiêu Kiến kéo Đường Kính Chi sang một bên, nói:

- Có mấy vị trọng thần trong sắp tới cửa rồi, chúng ta mau tới đón.

- Hả?

Đường Kính Chi ngớ ra:

- Công công chắc là bọn họ muốn tới chỗ tại hạ chứ.

- Chắc.

Tiêu Kiến đi ngay ra đại môn.

Đường Kính Chi không dám chậm trễ đi theo luôn, được mấy bước thì dừng lại:

- Các nàng bảo nha hoàn đun sẵn nước, chuẩn bị ít bánh trái đãi khách.

Hai người bọn họ vừa tới cổng thì gặp ba quan viên triều đình, người ở giữa râu bạc, người gầy đét, nhưng trông rắn có tinh thần, mặc quan phục tiên hạc; người bên trái khá cao, trẻ hơn đôi chút, mặc áo quan thêu phi cầm; người bên phải cao lớn nhất, vạm vỡ chắc khỏe, quan bảo thêu một con hổ.

Chẳng trách Tiêu Kiến phải gấp gáp như thế, nhưng người này đều là quan lớn nắm thực quyền.

Đường Kính Chi nhìn rõ bộ dạng ba người này thì ngạc nhiên, y nhận ra hai người, đó là Trình các lão lần trước cứu ca kỹ ở Như Ý lâu, còn viên quan nhị phẩm là tả thị lang Vũ Văn Mặc lần trước đã gặp ở ngục thư phòng.

Chỉ có viên võ tướng kia là Đường Kính Chi không biết.

- Hạ quan Tiêu Kiến thỉnh an ba vị đại nhân.

Tiêu Kiến tươi cười khom lưng thi lễ:

Trình các lão đỡ hờ, khách khí nói:

- Khéo quá, không ngờ gặp Tiêu công công ở đây.

- Đúng thế, Tiêu công công hôm nay cũng tới nhà Đường cử nhân làm khách à?

Ngoại đình không ưa gì nội quan, nhưng bọn họ lẫn lộn quan trường nhiều năm, không như đám thư sinh hay quan trẻ, nên dù không thích thì ngoài mặt vẫn tươi cười chào hỏi, không muốn va chạm vì chuyện không đáng.

- Tiêu công công khỏe chứ hả?

Viên quan võ tướng chấp tay thi lễ:

- Cha gia hôm nay tới phủ Đường cử nhân làm chút việc, nếu các vị đại nhân có việc cần bàn bạc Đường cử nhân, vậy cha gia cáo từ.

Tiêu Kiến chấp tay cái nữa rồi rời đi.

458. Chương 457-458

Chương 457: Từ chối đi.

Tiêu Kiến vừa đi khuất sau khúc rẽ, quả nhiên viên võ tướng vẻ mặt thay đổi, lạnh lùng hừ một tiếng lẩm bẩm:

- Chẳng qua là tên hoạn quan nô tài ở nội đình mà dám nghênh ngang ra ngoài xưng hạ quan, thật nực cười.

Trình các lão ho khê một cái nhắc nhở, liếc nhìn Đường Kính Chi nói nhỏ:

- Nhạc đại nhân, mọi người đều làm việc vì hoàng thượng, đừng so đo nữa.

Viên quan họ Nhạc sợ Đường Kính Chi nghe thấy, không nói nữa.

Ba người kia ngừng trò chuyện rồi, Đường Kính Chi mới đi tới vái một cái thật sâu:

- Học sinh Đường Kính Chi xin thỉnh an ba vị đại nhân.

Trình các lão không đáp, nhìn y từ trên xuống dưới một lượt, nụ cười trên mặt chẳng mang theo chút tình cảm nào, trông rất công thức hóa, Vũ Văn Mặc thì đưa tay ra nói:

- Đứng dậy đi, bản quan và các lão, Nhạc đại nhân hôm nay chuyên môn tới đây có chuyện muốn nói với người.

Đường Kính Chi không hiểu ba viên quan trọng lượng không nhỏ trong triều có chuyện gì liên quan tới mình, đưa tay ra mời:

- Mời ba vị đại nhân vào trong uống chén trà đã, học sinh xin lắng nghe chỉ bảo.

Trình các lão thối lui quy củ khê gập đầu, đi vào trước.

Vũ Văn Mặc sát vai đi qua nói nhỏ cho Đường Kính Chi biết viên võ quan kia tên là Nhạc Nam Sơn, binh bộ thiêm sự chính tứ phẩm.

Nhạc Nam Sơn cứ như có thù hận gì với Đường Kính Chi, hầm hầm hừ hừ, ánh mắt luôn nhìn y với vẻ rất bất thiện.

Ba người này khác ba tên Tần Mục, Đường Kính Chi hết sức cẩn trọng đi cuối.

Tới đại sảnh, Trình các lão tất nhiên ngồi chủ vị, Vũ Văn Mặc và Nhạc Nam Sơn chia nhau ngồi theo thứ tự, còn Đường Kính Chi không quan không chức chỉ có thể đứng đó, gọi nha hoàn mang trà lên.

Trình các lão chỉ thông thả uống trà, mỉm cười không nói gì, Vũ Văn Mặc có vẻ ngần ngại, tựa hồ có lời không tiện nói, Nhạc Nam Sơn thăm lăm bầm chửi hai tên hồ ly rồi lên tiếng trước:

- Đường cử nhân, bản quan không ưa vòng vèo, hôm nay ta cùng hai vị đại nhân tới đây là muốn người đồng ý một việc.

- Xin đại nhân chỉ bảo.

Đường Kính Chi một mực giữ thái độ rất cung kính:

- Hoàng thái hậu có ý phong tước vị cho người, tới khi đó người tự dâng tấu xin được miễn.

- Sao ạ?

Đường Kính Chi sửng sốt, y nghe chuyện này lần đầu:

Nhạc Nam Sơn tỏ ý rất khó chịu:

- Đừng có vờ vịt với bản quan, người từ lúc lên kinh thành, ngày nào cũng vào hoàng cung, chẳng lẽ không biết. Bản quan ghét nhất thứ dối trá, cho người biết, lần này ba vị đại học sĩ và bách quan đều không đồng ý phong tước cho người, bỏ cái mơ mộng hão huyền đó đi.

Tự nhiên chưa biết xảy ra chuyện gì bị người ta chụp mũ mắng mỏ, Đường Kính Chi dù giỏi ứng biến cũng không biết phải nói sao cho phải.

Lúc này Vũ Văn Mặc lên tiếng, giọng ôn hòa hơn rất nhiều:

- Đường cử nhân, bản quan và mấy vị trọng thần trong triều nghe chuyện về người rồi, rất tốt, người có công hiển không ít cho vương triều, có điều người còn quá trẻ, thực sự phong tước vị không có lợi cho sau này đâu.

- Bẩm Vũ Văn đại nhân, bất kể ngài có tin hay không thì học sinh cũng phải nói một lời, học sinh hoàn toàn không biết việc này.

Đúng là trước khi nam hạ hoàng đế trẻ có hứa chuyện thành công sẽ phong tước vị cho y, nhưng Đường Kính Chi về sau biết mình chỉ là tốt thí, vai trò có hạn, nên hoàn toàn không nghĩ tới chuyện đó nữa.

- Được rồi, đừng diễn kịch nữa, người trả lời thẳng, có đồng ý hay không là được.

Nhạc Nam Sơn hiển nhiên nhận định Đường Kính Chi nói dối, bực mình phẩy tay:

- Không đồng ý.

Đường Kính Chi đột nhiên thái độ thay đổi hẳn, giọng rất kiên quyết.

Trình các lão lúc này mới từ từ đặt chén trà xuống bàn:

- To gan!

Nhạc Nam Sơn vỗ bàn, đứng bật dậy, râu vênh ngược lên, quát lớn:

- Đường Kính Chi, đừng được nể mặt mà không biết điều, bọn ta sở dĩ tới đây nói cho người một tiếng là vì Mạnh thượng thư và Vũ Văn đại nhân quý trọng hậu bối, nói tốt cho người vài câu, bọn ta mới tới cho người biết cách ứng xử sao cho phải phép, nếu không bách quan cùng phản đối, người chẳng được phong tước phong vị gì, mà còn bị mọi người ghét bỏ.

Mạnh thượng thư, chắc là lẽ bộ thượng thư Mạnh Khiêm, lúc mới lên kinh mình có giúp Kim phu nhân là chính thất của ông ta.

Đường Kính Chi trầm giọng nói:

- Nhạc đại nhân, phong tước vị hay không là do hoàng thượng định đoạt, nếu bách quan không chấp nhận dâng thư ngăn cản, vậy Đường mạo dợt kết quả là được.

Y không thềm xưng học sinh nữa.

- Người ...

Nhạc Nam Sơn thấy Đường Kính Chi không coi mình ra gì, lửa giận ngút trời, định bước tới nhưng Vũ Văn Mặc kéo tay ngăn lại:

- Nhạc đại nhân, ông làm chén trà cho người giận, Đường cử nhân không vào triều làm quan, chưa hiểu thiệt hơn trong chuyện này, chúng ta ngồi xuống từ từ nói là được.

Trình các lão lúc này mới lên tiếng:

- Đường cử nhân, vương triều Minh Hà từ từ khi lập quốc tới nay, rất ít phong tước vị, chưa nói quan văn, dù võ tướng phải vô số lần qua sinh tử trên chiến trường, lập công lao hiển hách, mới được phong tước vị. Ví như Vương lão tướng quân thủ hộ viên quan mấy chục năm, cũng chỉ được phong An Bắc bá mà thôi. Đường cử nhân chút công lao người lập được còn xa mới đủ xếp ngang hàng với Vương tướng quân.

Đường Kính Chi có ngạo khí của y, những người này tới đây chưa biết phải trái đúng sai gì, tự nhiên bắt y làm này làm nọ, y chẳng buồn giải thích Đường gia khi dâng ngọc Điệp phải chịu nguy hiểm thế nào, khi nam hạ bắt Điền Cơ bị che dấu thiếu điều mất mạng ra sao, chỉ chấp tay bình thản đáp:

- Học sinh vẫn câu nói đó, tất cả do hoàng thượng định đoạt.

Trình các lão nheo mắt lại, với thân phận ông ta tới đây là nể mặt lớn lắm rồi, nếu không ông ta sai hạ nhân cho một tờ giấy là Đường Kính Chi phải lật đật tới nghe chỉ bảo, không ngờ kẻ này ngoài thì lễ độ, bên trong cuồng ngạo không thua kém đám Tần Mục, chẳng muốn giải thích với y, đứng dậy đi ra ngoài, Vũ Văn Mặc lắc đầu thở dài theo sau.

Nhạc Nam Sơn thì nhìn y gườm gườm cảnh cáo:

- Người đừng tưởng rằng dùng thủ đoạn đuổi được đám Tần Mục ra khỏi kinh thành rồi là có thể làm mưa làm gió, chỉ cần những trung thần bọn ta ở trong triều, tuyệt đối không để hạng gian nịnh chỉ biết luồn cúi nịnh bợ như người thành công.

- Nhạc đại nhân, thỉnh giáo rồi, mời!

Đường cử nhân chẳng thèm tiến đưa tay đuổi khách:

Rời tiểu viện, Vũ Văn Mặc mới nói:

- Các lão đại nhân, Đường Kính Chi tuy còn trẻ tuổi bông bột, nhưng nhân phẩm không tệ đâu.

- Vậy hả?

Trình các lão lạnh nhạt đem chuyện tình cờ gặp Tần Mục đánh ca kỹ ở Như Y Lâu kể lại.

Vũ Văn Mặc không nói thêm lời nào nữa.

Ba người Trình các lão vừa đi, ba vị di nương liền chạy tới, thấy tướng công ngồi chống cằm, mày nặng trĩu chứa đầy tâm sự, đầu lo lắng, Uyển Nhi rót cho y chén trà, hỏi:

- Tướng công, ba vị vừa rồi quan chức gì, bọn họ tìm chàng có chuyện gì thế.

Đường Kính Chi chưa nguôi giận, giọng chẳng ngọt chẳng nhạt nói:

- Một vị các lão, một thị lang hộ bộ, một binh bộ thêm sự.

- Há?

Hai cái chức sau ba nàng không rõ to thế nào, nhưng riêng các lão các nàng hiểu, dân gian chẳng phải gọi họ là tể tướng sao, không kinh hãi sao được.

- Bọn họ tới tìm ta nói hoàng thái hậu muốn phong cho ta tước vị.

- Cái gì?

Đường Kính Chi nói được một nửa bị tiếng la thất thanh của ba nàng lần nữa cắt ngang, phong tước, to thế nào cứ nhìn Đường lão thái quân là rõ rồi.

- Đúng thế!

Đường Kính Chi vừa xác nhận thì Uyển Nhi reo lên:

- Trời ơi, đây là chuyện lớn rồi, người đâu, mau mau đi chuẩn bị hương hoa, mua cả một cái đầu dê, chúng ta phải bày hương án, báo cáo cho tổ tiên.

- Để muội ...

Ngọc Nhi hít sâu một hơi, vẫn không kìm được kích động, bước nhanh khỏi đại sảnh:

Chương 458: Hết kẻ này tới kẻ khác

- Hay quá rồi, hay quá rồi ...

Nhu Nhi thì nhảy lên reo hò, như vậy Đường gia thực sự thành quý tộc một phương, trăm dặm xung quanh Lạc thành không nhà nào bì được.

Đường Kính Chi thấy các nàng vui mừng tới mức này thì cười khỏ, không nói thêm nữa, bớt cho các nàng khỏi sợ hãi.

Hơn nữa cái tước vị này muốn, y phải có!

Kẻ khác có lẽ cho rằng y chỉ lập chút công lao, chỉ dựa vào mồm mép nịnh bợ, nhưng bọn họ không biết y trải qua thời khắc sống chết ra sao.

Cái gì mà trung quân ái quốc, cái gì mà vì ra sức vì xã tắc, chết cũng mãn nguyện, mấy đạo lý thoitha đó cút hết cả đi, y chỉ cần biết y đã bỏ ra đủ rồi, tước vị này nhận là xứng đáng, nãi nãi của y luôn muốn rạng danh họ tộc, biết tin này sẽ vui mừng nhường nào.

Còn nữa, Lâm Úc Hương, Chu Quế Phương, Kiều Kiều cũng sẽ vui mừng.

Làm trưởng bối thì tử hạnh phúc, chẳng phải trách nhiệm của người làm văn bối, làm trưởng phu hay sao?

Còn về phần đắc tội với một đám đại thần trong triều, ngay cả ba tên Tần Mục còn sống khỏe phây phây ra đó, y sợ à?

Y cũng đâu có thêm vào triều đình nghị sự mà ngán ngại.

Uyển Nhi và Nhu Nhi lúc này cũng đã chạy ra ngoài chuẩn bị hương án bái tế tổ tiên rồi, các nàng vui thì y cũng vui, có điều vui chẳng bao lâu lại có hộ vệ gác cửa vào báo có quan viên tới thăm.

Lại nữa sao?

Đường Kính Chi cảm thấy có chút bất thường, vội đi nhanh ra đón, liền thấy một nam nhân da trắng trẻo bất thường, gò má gầy, mặc quan bào gấm đỏ thắm, theo sau là tám hộ vệ đeo cương đao, toàn bộ đều mặc quan bào đỏ, chỉ có điều hoa văn trên ngực khác nhau.

Xương vệ của nội xương!

Đường Kính Chi nhận ngay ra thân phận những người này.

- To gan, thấy Tề công công sao còn chưa hành lễ vấn an.

Đường Kính Chi còn chưa kịp có phản ứng gì một tên xương vệ đi tới đặt tay lên đao quát:

Tề công công!

Đường Kính Chi giật mình, vậy ra đây chính là Tề Đức Thịnh, vì thái giám được hoàng đế trẻ sủng tín nhất.

Tề Đức Thịnh chẳng những là là thái giám giữ ấn của ti lễ giám, có quyền phê hồng, còn là chỉ huy sứ của nội xương, danh xưng không chính thức là nội tướng, hàm ý sánh ngang tể tướng ở ngoại đình.

Đường Kính Chi vội khom lưng thi lễ:

- Ra là Tề công công, thứ cho Đường mỗ không nghênh đón từ xa được.

Tề Đức Thịnh mặt trắng vô cùng, chắc là bôi thứ phấn nào đó, tùacute; vẫy tay bảo Đường Kính Chi đứng dậy, giọng kể cả:

- Gia gia bận rộn không có thời gian nói nhiều, chỉ tới nhắc người một tiếng, mai nếu hoàng thượng phong người tước vị, người xin không nhận là được.

Giọng lão ta cứ như ra lệnh cho hạ nhân, hiển nhiên một cử nhân có chút tiếng nói trước mặt hoàng đế còn chưa là cái gì với lão.

Lời này của Tề Đức Thịnh thì Đường Kính Chi không dám xem nhẹ, rất có thể đó là ý của hoàng thái hậu hoặc hoàng đế, vội hỏi:

- Tề công công, phải chăng đây là ý của ...

Tề Đức Thịnh thoáng nhíu mày tỏ ý không hài lòng:

- Không phải, là ý của cha gia.

Thái độ của tên thái giám này ngay từ ấn tượng đầu tiên đã khiến Đường Kính Chi không có chút thiện cảm nào, không chút do dự nói:

- Vậy thứ cho Đường mỗ không thể nhận lời.

- Hả, người vừa nói cái gì?

Tề Đức Thịnh còn ngỡ rằng mình nghe nhầm:

Đường Kính Chi điềm tĩnh nhắc lại một lần nữa:

- Thứ cho Đường mỗ không thể nghe theo lời công công.

“Cheng!” Đám xướng vệ đứng sau Tề Đức Thịnh đồng loạt rút cương đao ra một nửa, bước tới vẻ mặt uy hiếp!

Có điều Đường Kính Chi lưng thẳng tắp, mặt không có chút sợ hãi nào, y ở bên hoàng đế cũng được coi là nhân vật có trọng lượng, không tin giữ ban ngày ban mặt tên Tề Đức Thịnh này dám vô cớ hạ lệnh giết y.

Cho dù muốn đối phó với y trước tiên phải bêu xấu trước mặt hoàng đế, hoặc giả vu oan hãm hại đưa y vào đại lao hẵng nói.

- Các người muốn làm cái gì?

Ngọc Nhi vừa vặn đi về, thấy cảnh này quát một tiếng, kiếm rút ra như điện xẹt, loáng cái thi triển khinh công, lao tới như mũi tên đứng chắn trước mặt Đường Kính Chi.

Đám xướng vệ nội xướng khẩn cấp lui lại bảo vệ quanh Tề Đức Thịnh, còn lão ta thì ngửa cổ lên trời cười dài:

- Giỏi, giỏi lắm, bản công công muốn xem người có bản lĩnh lớn cỡ nào dám chống lại ta, đi!

Nói rồi phất tay dẫn đám xướng vệ bỏ đi, tuy lão cười nhưng trong mắt ngùn ngụt căm giận, lâu lắm rồi có kẻ dám trái y lão.

- Tướng công, những kẻ đó là ai dám ngang ngạnh dùng vũ khí uy hiếp chàng.

Ngọc Nhi mặt đầy lo lắng hỏi:

- Tên đi đầu là Tề Đức Thịnh, chỉ huy sứ nội xướng, tới đây hạ lệnh mai ta phải từ chối nhận phong tước.

Đường Kính Chi cười nhạt:

- Cái gì? Lão ta to gan như vậy sao ...

Đường Kính Chi lắc đầu:

- Kẻ này là tâm phúc của hoàng đế, ngay cả ba tên Tần Mục chẳng sánh bằng, lão ta đích thân tới đây là coi trọng ta rồi đấy.

Ngọc Nhi ngó người, không hiểu tướng công thư sinh nói thế là sao?

Đường Kính Chi biết vừa rồi thái độ của mình với Tề Đức Thịnh hơi lỗ mãng rồi, chuyện này có nói với hoàng đế cũng không ăn thua, xem ra còn cách cầu kiến Hoàng thái hậu, nghĩ một hồi liền lấy mấy mẫu thêu của Nhu Nhi cho vào lòng, còn may ngọc bội lần trước của hoàng đế chưa đem trả.

Mặc dù Đường Kính Chi có thể bài đệ vào hoàng cung, nhưng không có nghĩa là y có thể đi vào muốn gặp ai thì gặp, tới cửa hoàng cung, liền nhờ một thái giám truyền lời, còn y đợi ở cửa cung, vì y thường ra vào hoàng cung, tiểu thái giám kia quen mặt, chạy đi bẩm báo, một lát sau thổ hồng học chạy ra:

- Hoàng hậu triệu ngài vào Từ Ninh cung tấn kiến, Đường cử nhân đi theo cha cha gia.

Đường Kính Chi đi tới chỗ vắng người nhét vào tay thái giám này một tờ ngân phiếu, tới cửa Từ Ninh cung, được cung nữ thông báo cho vào, Đường Kính Chi mới khom lưng vén vạt áo đi vào.

Bước trên thảm đỏ, đi được một phần ba quãng đường, Đường Kính Chi quỳ xuống hướng chủ vị khấu đầu ba cái:

- Học sinh Đường Kính Chi thỉnh an Hoàng thái hậu, thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

- Đứng dậy đi.

Hoàng thái hậu thông thả nói:

- Người xin gặp ai gia có phải liên quan tin đồn có người đang tuyên truyền sự tích của người trong kinh không.

- Bẩm hoàng thái hậu, đúng vậy ạ, học sinh được Trình các lão, Vũ Văn đại nhân, Nhạc đại nhân, cùng với cả Tề công công tới tận nhà cho biết Hoàng thái hậu và hoàng thượng .

Nụ cười nhẹ trên môi Hoàng thái hậu tắt hẳn, mày phượng nhíu lại, sáng hôm nay bà mới sai người loan tin, sao có nhiều người biết rõ chuyện như thế, Tề Đức Thịnh không tính, ba vị trọng thần kia biết tin từ đâu?

Đường Kính Chi thấy Hoàng thái hậu trầm mặc, nói tiếp:

- Ba vị đại thần và Tề công công tới nhà học sinh ra lệnh học sinh khi tiếp chỉ xin từ chối phong thưởng.

Hoàng thái hậu mặt đanh lại, vịn ghế đứng dậy:

- Đám khốn kiếp to gan, đã đoán được thánh ý của ai gia còn dám ngỗ nghịch.

- Nhạc đại nhân còn nói, nếu như học sinh không tự xin từ chối phong thưởng, mai sẽ liên hợp bách quan trong triều dâng thư đàn hạch, tới khi đó ...

- Khi đó ai gia phải thỏa hiệp thu hồi ý chỉ chứ gì?

Hoàng thái hậu rít lên nói tiếp, người hoàng thất kỵ húy nhất là chuyện thần tử xúc phạm uy nghiêm, ngỗ nghịch ý chỉ của mình, hành vi này của bách quan khác gì uy hiếp bà chứ:

- Người đâu, bắt binh bộ thêm sự Nhạc Nam Sơn vào thiên lao, mai xử trảm.

Khuôn mặt xinh đẹp của hoàng thái hậu bùng lên sát khí, hạ lệnh:

.

459. Chương 459-460

Chương 459: Hiểu lầm mỹ lệ.

Đường Kính Chi nghe vậy thì mừng rỡ, rõ ràng hoàng thái hậu đứng về phía y rồi, có điều chém đầu Nhạc Nam Sơn thì vạn vạn lần không thể, nếu không y giống đám Tần Mục, kết oán không thể cởi bỏ được với bách quan trong triều rồi, vội ngăn cản:

- Hoàng thái hậu, xin khoan đã, tuy Nhạc đại nhân có tội, nhưng chưa tới mức chết ạ.

Hoàng thái hậu liếc mắt nhìn Đường Kính Chi, lạnh giọng nói:

- Người phải hiểu tại sao ai gia chém kẻ này chứ.

Chẳng qua muốn giết gà dọa khỉ chứ gì?

Cái này ta hiểu, nhưng bà làm thế bách quan trong triều oán hận ta.

Nhạc Nam Sơn vừa mới tới tiểu viện của mình cảnh cáo mấy câu, mình vào cung tiếp đó ông ta bị chém đầu, thế là cái tội gian nịnh dèm gia phòng cãi sao nổi nữa.

- Hoàng thái hậu, học sinh hiểu, có điều học sinh cứ thấy chuyện này không đơn giản chút nào.

- Hử, ý người là gì?

- Bẩm Hoàng thái hậu, trước khi ba vị đại nhân rồi Tề công công tới chỗ học sinh, ba người Tần Mục còn người của Triệu Kinh Phủ, dẫn theo nha dịch tới, muốn tra xét tiểu viện của học sinh, đem hàng hóa sung công.

Đường Kính Chi đem sự việc lúc nãy kể lại một lượt:

Hoàng thái hậu gật gù trầm tư:

- Tức là trước sau có tới ba nhóm người tới tìm người?

- Thưa vâng, còn một điều mà học sinh lấy làm lạ, tiểu viện đó học sinh mua chưa lâu, định kinh doanh đồ thêu, nhưng đám Tần Mục và mấy vị đại nhân kia sao lại biết? Học sinh một chẳng phải danh nhân kinh thành, hai chẳng phải trọng thần trong triều ...

Hoàng thái hậu đi quanh ghế, hồi lâu mới hỏi:

- Cho nên người cho rằng ...

- Học sinh cho rằng có kẻ đứng sau muốn đối phó với học sinh, có lẽ hẳn không tiện ra mặt, cho nên mới xúi bẩy những người kia tới.

Nghe giọng nói của Hoàng thái hậu là biết bà cũng nghĩ tới khả năng này:

- Vậy đối tượng người hoài nghi là ai?

- Học sinh không có nhiều kẻ thù lắm, trong đó Điền Cơ bị bắt rồi, Vương Mông đã chết, Minh Húc ở tận Hải Châu, đám Tần Mục tuy có mâu thuẫn với học sinh, nhưng bọn chúng không có khả năng này, suy đi nghĩ lại chỉ có một người phù hợp ...

Đường Kính Chi dùng phương pháp loại trừ, nói tới đó nói chắc như đinh đóng cột:

- Thuận vương!

- Thuận vương sao?

Hoàng thái hậu nhìn Đường Kính Chi chăm chăm, khuôn mặt xinh đẹp biến đổi mấy lượt:

- Ý người là người góp ý cho hoàng thượng, từ đi được mấy mối họa của vương triều, khiến hẳn mất đi cơ hội thừa cơ, nên muốn giết người?

- Vâng ạ, đương kim hoàng thượng được di chỉ tiên đế, kế thừa chính thống, Thuận Vương muốn tiếm quyền chỉ có cách làm xã tắc bất ổn để tìm kiếm cơ hội, mà học sinh thì trước nuôi sống mười mấy vạn dân, sau nam hạ cùng Tiêu công công trừ đi cái nhọt độc Điền Cơ ...

Đường Kính Chi dùng lại chiêu cũ thổi phồng quá mức sự việc gây chú ý:

- Rồi chuyện đi sứ phương bắc, tạm thời hoãn được mối lo biên cương, Thuận vương chán hẳn nghĩ tới người là nghiến răng căm hận.

Hoàng thái hậu thả nói có lý, thêm một câu, song lại hỏi:

- Vì sao hẳn không ra tay sớm với người.

Đường Kính Chi gãi đầu ngập ngừng nói:

- Vì trước kia học sinh là tiểu nhân vật chẳng ai hay, Thuận vương căn bản không biết học sinh làm bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa đó.

Hoàng thái hậu phì cười khúc khích, đi từ trên đài cao xuống, mép váy vàng phất phơ hiện trước mặt Đường Kính Chi, kèm theo hương thơm ngát và giọng nói dí dỏm:

- Người trách ai gia phái người đi tuyên truyền công lao của người à?

Từ lúc bà bật cười Đường Kính Chi ngạc nhiên ngẩng đầu lên rồi, bộ dạng tinh nghịch hiện ra trong thoáng chốc đó làm bà đẹp rực sáng như ánh mặt trời, y nhìn thất thần giây lát mới tỉnh ra đỏ mặt khom lưng nói:

- Học sinh không dám.

Hoàng thái hậu da dẻ sáng bóng, mày ngài tựa núi xuân, mắt như đọng thu thủy, vẻ đẹp đó làm bà như trẻ hơn tới chục tuổi, nét đẹp và vẻ quý phái ung dung cao nhã hun đúc qua nhiều năm ấy như rượu ngon ủ lâu năm, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào vẻ bề ngoài mà có, thấy Đường Kính Chi ngây ngốc nhìn mình đỏ mặt, có chút kiêu ngạo vừa tức mình vừa buồn cười:

- Hừ, người còn cái gì mà không dám, ai gia thấy người to gan lắm.

Nghe ra Hoàng thái hậu không có dấu hiệu gì là sẽ nổi giận, Đường Kính Chi thầm thở phào, song lòng chưa hết sợ vội quay trở lại câu chuyện dở dang để lảng đi:

- Hoàng thái hậu, nếu như chuyện này đã liên quan tới Thuần Vương, phải chăng nên thật trọng hơn trong việc xử phạt Nhạc đại nhân.

- Ủm, Thuận vương hẳn đã tính kế cả hai đường, hoặc là người bị trấn áp, hoặc ai gia chống lưng cho người, hẳn sẽ phát tán tin đồn khắp nơi, ly gián quan hệ giữa bách quan và hoàng thượng.

Hoàng thái hậu khẽ chau mày:

- Vậy mai bách quan liên hợp dâng thư không muốn phong tước cho người thì sao?

- Thái hậu, muốn dọa khỉ đâu nhất định cứ phải giết gà.

Thái hậu không nhịn được cười:

- Ý của người thì ai gia hiểu, có điều vì sao người không bỏ tước vị.

- Nếu được phong tước vị, học sinh có thể làm rạng danh Đường gia, hơn nữa làm cho nãi nãi và thê thiếp vui mừng, nãi nãi của học sinh đã trên 50 rồi, từ năm ngoái sức khỏe ngày càng kém, nói không chừng được nghe tin tức tốt đẹp, có thể cải lão hoàn đồng.

Đường Kính Chi nói cực kỳ thật lòng, mặt ánh lên vẻ chân thành ngây thơ:

- Người thực tế thật đấy.

Hoàng thái hậu mỉm cười ôn hòa, lòng cảnh giác với Đường Kính Chi giảm hẳn, quay sang truyền lệnh:

- Ra ngoài cung truyền chỉ, giam Nhạc Nam Sơn vào thiên lao.

- Vâng!

Một thái giám nhận lệnh rời đi.

Đột nhiên hoàng thái hậu có hứng thú nói chuyện, lên tiếng:

- Ngày mai người được phong tước rồi, nếu muốn trưởng bối thê thiếp trong nhà sớm hay tin mừng, để họ vui vẻ thì rời cung có thể viết thư về nhà rồi. Nếu không còn việc gì nữa thì lui đi.

Đường Kính Chi thấy hôm nay hoàng thái hậu dễ nói chuyện, giống như một nữ nhân bình thường, không phải bậc mẫu nghi thiên hạ ở tít trên đài cao, lấy dũng khí nói:

- Bẩm Hoàng thái hậu, học sinh còn có chuyện nữa muốn bẩm.

- Ủm, còn chuyện gì thì nói luôn đi.

- Vâng.

Đường Kính Chi đưa tay vào trong lòng, lấy ra một tấm khăn thêu đỏ, hai tay dâng lên trước mặt Hoàng thái hậu:

- Học sinh xin tặng Hoàng thái hậu một món quà nhỏ.

Nhìn thấy thứ trong tay Đường Kính Chi, gò má trắng mịn Hoàng thái hậu tức thì đỏ lựng, liếc mắt nhìn quanh, thấy đám cung nữ tỏ vẻ kinh ngạc, thực xấu hổ vô cùng, tên Đường Kính Chi này sao y dám tặng cho mình một tấm khăn?

Ở vương triều Minh Hà này, khăn tay là quà chỉ giữa tình nhân hoặc phu thê mới được tặng cho nhau, là món quà biểu lộ tình cảm nam nữ.

Hoàng thái hậu hai hàm răng nghiến chặt, ngọc thủ siết lại, nhưng khi bà cực kỳ tức giận Đường Kính Chi tặng thứ không nên tặng thì y lại cúi gằm xuống đất, cứ như từ giữa sàn đá mọc ra đóa kỳ hoa, căn bản không nhìn thấy mình đang thẹn chết người.

Rốt cuộc Hoàng thái hậu không phải nữ tử bình thường tới mức mất kiểm soát, đưa tay ra đoạt ngay lấy cái khăn tay kia, tránh cảnh này kéo dài thêm khó coi, quay người bước trở về ghế.

Nhưng ....

Từ nhỏ tới lớn chưa có nam tử nào tặng cho bà một tấm khăn.

Trước khi gả vào cung, nhà mẹ đẻ bà cũng là trọng thần trong triều rồi, nam nhân nào dám tặng khăn cho bà? Rồi khi gả vào hoàng cung, tiên hoàng vì lấy lòng bà cũng tặng toàn trân châu, ngọc thạch, cổ họa những món đồ giá trị.

Giờ đột nhiên có một nam nhân, mặc dù nhỏ tuổi, nhưng hai tay dâng khăn tay tặng bà, tư vị trong lòng Hoàng thái hậu khó diễn tả vô cùng.

Có thiếu nữ nào không từng mộng mơ? Cho dù Hoàng thái hậu đã qua cái tuổi đó rồi, nhưng bà chung quy chưa từng hưởng ái tình, giấc mơ vẫn còn đó.

Như bao thiếu nữ, đều mong một ngày, có chàng hoàng tử cưỡi ngựa trắng, dẫm lên mây bảy màu, vì mình, vượt qua gai góc, chém hạ kẻ ác ...

Chương 460: Hợp tác.

Đường Kính Chi thì nghĩ Hoàng thái hậu thích món quà này, mới nhanh chóng cầm lấy, không hề ý thức được rằng mình phạm phải sai lầm cực lớn.

Y khom lưng đợi rất lâu, nhưng không thấy Hoàng thái hậu có động tĩnh gì, lòng hoang mang, sao Hoàng thái hậu nhìn thấy cậu bé hồ lô lại bình tĩnh thế được.

Dù không thể biểu lộ cảm xúc thái quá như đám Nhu Nhi thì thế nào cũng phải có tiếng kêu ngạc nhiên nho nhỏ chứ?

Hoàng thái hậu đứng xoay lưng lại, nắm chặt tấm khăn trong tay, thầm mắng :” Tên khốn kiếp này, mình đã nhận rồi, sao y còn không lui đi? Chẳng lẽ cho rằng ai gia động lòng với y thật sao? Mình cho dù xinh đẹp, nhưng là Hoàng thái hậu vương triều!”

Còn đám cung nữ bốn xung quanh thì đứa nào đứa nấy đầu cúi gằm, cứ như pho tượng gỗ, không có mắt, cũng không có tai.

Thêm một lúc, Đường Kính Chi đã chịu không nổi nữa, cho dù bà có thấy hình vẽ không đẹp thì cũng phải nói một câu chứ, chơi trò thâm trầm thế này là sao, đâu phải lúc? Thế là y mới len lén ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai vai hoàng thái hậu run run không ngừng, làm y càng như đi trong sương mù.

Lưng mỏi lắm rồi, Đường Kính Chi dè dặt hỏi:

- Hoàng thái hậu có thích món quà này không ạ.

- Ừm.

Hoàng thái hậu không biết phải trả lời thế nào, ậm ừ phát ra một âm tiết ứng phó:

Đường Kính Chi gãi đầu, thích hay không vậy, đành hỏi rõ hơn:

- Vậy người thấy hình trên khăn thế nào à?

Hình?

Hoàng thái hậu đỏ mặt, liếc nhanh hình trên khăn tay, định thuận miệng nói không tệ, nhưng khẽ “í” một tiếng, đứa bé này sao mắt nó to thế?

Lại còn trên đầu có cái hồ lô thật lạ.

Tiếp đó Hoàng thái hậu nhíu mày, nói một câu làm Đường Kính Chi thiếu chút nữa rớt hàm:

- Đứa bé này thật đáng yêu, song y phục trên người ít quá, chân lại đi đất. Đường cử nhân, trẻ con ở Lạc thành đều ăn mặc thế này sao? Ài xem ra vương triều còn nhiều nơi khó khăn, bách tính không đủ cái ăn cái mặc. Lạc thành tuy lệnh về hướng nam, nhưng mùa đông mà ăn mặc thế này chắc lạnh lắm.

Toát mồ hôi, vị Hoàng thái hậu này trí tưởng tượng phong phú quá đi mất, mình chẳng qua muốn bà ấy nhìn xem cái hình này có mới mẻ đặc sắc, bán đi có kiếm được đầy chậu đầy bát hay không thôi, sao liên tưởng tới trẻ con nhà cùng khổ rồi?

Song phải nói hăng Hoàng thái hậu lúc nào cũng lo cho cơm ăn áo mặc của bách tính nên mới liên tưởng thế này, đúng là bậc quốc mẫu tốt.

Đường Kính Chi không khỏi khâm phục, nhưng hiện không phải lúc cho y khâm phục:

- Hoàng thái hậu, hình vẽ này không miêu tả chân thực trẻ con ở Lạc thành, học sinh chỉ muốn người xem, nếu như thêu hình này đem bán liệu có đắt khách không ...

Nhìn thấy hình thêu đó, mắt Hoàng thái hậu dán chặt vào, không tách ra được nữa, trước kia nàng được xem không ít tranh của họa thánh, họa tiên, nhưng loại tranh này thì nàng chưa thấy bao giờ.

Mặc dù ngòi bút và mũi kim thể hiện khác nhau, nhưng nàng vẫn nhận ra nó xuất phát từ loại tranh vẽ cực kỳ mới mẻ, nhưng không quá khác đời, hơn nữa thêu lên khăn làm đứa bé này càng trông càng dễ thương.

Tuy không phù hợp với thực tế, nhưng có thần vận, mang phong cách độc đáo.

- Vậy tức là người định đem thứ hình này ra thêu kinh doanh?

Mất rất lâu Hoàng thái hậu mới tỉnh ra, đồng thời ý thức được, vừa rồi mình hiểu lầm.

Cũng phải, y có ăn tim gấu gan báo cũng không dám tặng khăn truyền tình cho mình.

Hiểu ra, má Hoàng thái hậu lại ửng rắng hồng, chậm rãi quay đầu lại.

Đám cung nữ bốn xung quanh nghe thế cũng thầm thở phào.

Hoàng thái hậu vừa có cử động, Đường Kính Chi vội khom lưng xuống, có điều khéo mắt vẫn kịp nhìn nửa bên mặt đỏ ửng của nàng, vóc dáng yêu kiều, quý phái tao nhã, vị Hoàng thái hậu này đúng là mỹ phụ hiếm có.

- Vâng ạ, học sinh định dùng nó để kinh doanh.

Hoàng thái hậu chẳng hiểu sao lại cảm thấy có chút thất vọng, gắt gỏng:

- Người thích kinh doanh thì cứ kinh doanh, tặng khăn cho ai gia làm cái gì?

... Làm ai gia hiểu lầm!

- Bẩm Hoàng thái hậu, học sinh tin tưởng kinh doanh thứ này sẽ lãi lớn, cho nên muốn hợp tác với người. Tuy không được là bao so với quốc khố, nhưng ít nhất tăng thêm thu nhập cho nội khố, san sẻ bớt phần nào ưu tư của Hoàng thái hậu và hoàng thượng.

Đường Kính Chi giải thích:

(*) Nội khố: Kho bạc của nội cung.

Hoàng thái hậu không nói, cầm tấm khăn lên xem kỹ càng lại lần nữa, nàng tin chắc rằng thứ này sẽ bán được, ít nhất nàng nhìn thấy sẽ muốn bỏ tiền ra mua ngay.

Nhưng mình là Hoàng thái hậu, làm sao tham gia kinh doanh được.

- Đường cử nhân, rốt cuộc người có suy tính gì, nói mau cho ai gia nghe.

Hoàng thái hậu biết Đường Kính Chi nói ra ắt phải suy nghĩ chu toàn rồi, nàng có kinh nghiệm, chẳng suy nghĩ nữa, đợi y nói hết suy tính của mình.

Thấy đề tài đi vào quỹ đạo rồi, Đường Kính Chi nghiêm trang nói:

- Ý của học sinh là Hoàng thái hậu có thể tìm người trung thành quản lý thay, học sinh chung sức hợp tác với người đó là được.

- Ai chẳng biết kinh doanh, làm một mình kiếm được nhiều hơn hai người hợp tác, vì sao người để ai gia được lợi? Đừng có đem mấy câu đại loại như một lòng trung thành vì nước bất kể gan óc lầy đất ra lừa ai gì.

Hoàng thái hậu bình tĩnh lại, khôi phục trí tuệ thường ngày.

Đường Kính Chi lắc đầu:

- Bẩm Hoàng thái hậu, cũng không hoàn toàn là thế, nếu như hợp tác với người khác, học sinh có thể sẽ thiệt thòi. Nhưng người thì khác, có người ra nhập, học sinh có thể đem cửa hiệu trải khắp cả vương triều, không kẻ nào dám gây khó dễ. Cho nên học sinh hợp tác với Hoàng thái hậu là chiếm tiện nghi của người rồi.

- Phì, người thật to gan, ngay cả tiện nghi của ai gia cũng dám chiếm.

Hoàng thái hậu từ sau khi hiểu lầm, đầu óc luôn bất giác liên tưởng tới phương diện khác, có điều đạo lý Đường Kính Chi nói thì nàng chấp nhận.

Đường Kính Chi cuống lên, giải thích:

- Không, không, học sinh không có ý đó.

- Được rồi, đứng dậy đi.

Đề tài này càng nói càng có vấn đề, Hoàng thái hậu quay về chuyện chính:

- Người nói rất đúng, có điều do ai phụ trách phải để ai gia nghĩ kỹ đã.

- Hoàn thái hậu, học sinh có kiến nghị này.

Đường Kính Chi e Hoàng thái hậu nghĩ lâu khiến chuyện hợp tác này bị trì hoãn:

- Người có thể chọn ra một vị tư tưởng trung dung trong số hoàng thân quốc thích. Như thế lòng trung thành đảm bảo, tiện khổng chế, không lo bị tước đoạt; tham ô, ba là vì có thân phận cao quý, dù chuyện kinh doanh trải tới tiểu thành vùng biên viễn cũng không ai dám làm khó. Nếu như là người trong gia tộc của người càng tốt.

- Người nghĩ thế cũng phải, có điều hoàng thân quốc thích đều giữ thể diện, ai muốn hạ mình đi làm một thương nhân chứ?

Hoàng thái hậu chậm rãi đi suy nghĩ:

- Thế nào cũng có người không được như ý, trong nhà suy bại chứ à.

Đường Kính Chi không tin trừ đám thư sinh cứng đầu có ai lại đói bụng mà còn cố giữ thể diện vớ vẩn:

- Được, ai gia chọn người, có điều bên người đã chuẩn bị chưa?

Hoàng thái hậu nhất thời chưa nghĩ ra ai thích hợp, giao cho người dưới đi tra:

- Rồi à, học sinh đã thuê được hơn 200 thợ thuê, có điều nếu như Hoàng thái hậu đã cùng học sinh hợp tác kinh doanh, học sinh sẽ không vội tiết lộ những hình này ra ngoài, nếu không bị người ta làm nhái theo thì lỗ khoản to.

Đường Kính Chi đưa mắt nhìn khăn trong tay Hoàng thái hậu:

Hoàng thái hậu thấy thế dở khóc dở cười:

- Biết rồi, người không phải nhắc khéo, ai gia sẽ giữ kỹ chiếc khăn này không để cho người khác. Có điều còn hai điều nữa, thứ nhất, trong tay ai gia không có bao tiền, e không bỏ được ra nhiều lắm. Thứ hai, lời lãi chia thế nào đây?

460. Chương 461: Phiên Phức.

Đường Kính Chi bắt giác vuốt mũi cười khổ, té ra vị Hoàng thái hậu này còn muốn tay không bắt giặc:

- Thời kỳ đầu Đường gia có thể đầu tư nhiều hơn. Còn về phân chia, học sinh yêu cầu không cao, chỉ hi vọng kiếm được mười lượng, Hoàng thái hậu chia cho Đường gia một hai lượng là được.

Làm ăn với hoàng gia, Đường Kính Chi không dám đòi nhiều, chẳng may bị người hoàng gia thấy bọn họ có nhiều tiền bạc nảy sinh ý xấu, vậy có kiếm nhiều tiền tới đâu cũng chẳng phải của mình, hơn nữa khả năng còn gây ra họa diệt tộc.

Đương nhiên, một hai phần cũng không phải là ít, liên kết với hoàng gia có thể kinh doanh khắp thiên hạ, lãi ít nhưng lượng nhiều cũng là con số khả quan.

Thêm nữa, thù hoa trên gấm sao bằng tặng than trong tuyết.

- Ủ người cũng không phải kẻ tham lam.

Hoàng thái hậu rất hài lòng, lên tiếng tán dương, thiện cảm với y lại lần nữa tăng lên, thậm chí hoài nghi trước kia nói với hoàng đế chỉ cho y tước vị, không cho y vào triều làm quan có phải là quyết định đúng không?

- Trừ chuyện này ra người còn muốn nắm gì nữa không? Nếu hết rồi thì lui đi, ai gia còn tìm người thích hợp, sau này ai gia cần dặn người dưới một tiếng, nếu có chuyện gấp, có thể tới thẳng Từ Ninh cung tìm ai gia.

Hoàng thái hậu cười ôn hòa nói:

Đường Kính Chi lén đưa mắt nhìn Hoàng thái hậu, thấy bà phát hiện ra động tác nhỏ của mình chẳng những không nổi giận, còn mỉm môi cười, lòng càng tự tin.

Trước tiên dùng chuyện kinh doanh lung lạc pho tượng Phật nà mới có vốn liếng để đấu với đệ nhất sủng thần trong tay hoàng đế trẻ.

- Hồi bẩm Hoàng thái hậu, học sinh còn có chuyện nữa muốn nói.

Hoàng thái hậu phát tay:

- Có chuyện gì cứ nói thoải mái, trước mặt ai gia không cần dấu dấp diêm diêm.

Đường Kính Chi cẩn nhắc nói:

- Học sinh muốn hỏi, khi Hoàng thái hậu tìm nhân tuyển thích hợp, phải chẳng dùng tới lực lượng nội xưởng? Người xem có thể dùng để Tề công công hoặc giả Toàn công công phụ trách việc này được không?

Y kéo cả Toàn Kế vào để cho người ta có cảm giác không phải nhắm vào Tề Đức Thịnh.

Hoàng thái hậu nhớ tới hành vi của Tề Đức Thịnh mặt lạnh xuống, nội xưởng quyền lực tới mấy cũng khác hẳn ngoại thần trong triều, những kẻ đó là gia nô của hoàng thất, giờ Tề Đức Thịnh cảnh cáo Đường Kính Chi, rõ ràng làm trái ý chủ, hơn nữa chắc chắn phải vị đại thần nào đó nhờ giúp, nếu không Đường Kính Chi có phong vương phong hầu cũng chẳng liên quan.

Tên Tề Đức Thịnh này phạm vào đại kỵ của hoàng gia rồi.

Mỗi người nắm quyền có thuật ngữ hạ riêng, có điều phương pháp mặc dù khác nhau, nhưng vạn biến không rời khỏi gốc, đó là vĩnh viễn không để đại thần trong triều liên hợp thành một khối.

Nếu không địa vị của hoàng thất sẽ suy giảm, thậm chí lay động.

Văn thần và võ tướng bất hòa, ngoại thần và thái giám xung đột, mặc dù không phải do hoàng thất cố ý tạo thành, nhưng bọn họ vui vẻ nhìn thấy cảnh đó, đồng thời không muốn quan hệ đó hoàn hảo lại. nguồn truyện t u n g h o a n h . c o m

Tề Đức Thịnh hiện là đệ nhất sủng thần bên cạnh hoàng đế, quyền bính ngợp trời, còn nắm giữ nội xưởng, ngang với việc là tai mắt của hoàng gia, nhưng nếu hấn qua lại với đại thần trong triều thì hoàng đế và hoàng thái hậu chỉ sống trong thâm cung khác gì bị băng tai bịt mắt?

- Ai gia nghe nói quan hệ giữa ngươi và Tiêu Kiến rất tốt phải không?

Hoàng thái hậu là người có tâm kế từng trải, tất nhiên không thể lơ đãng xử lý Tề Đức Thịnh, cùng lắm điều tra lão qua lại với ai, bồi dưỡng lên một tên nô tài như thế không dễ, muốn giết cũng phải dùng xon đã.

Đường Kính Chi giật mình, chuyện này không phải đùa, không thể để Hoàng thái có chút nghi kỵ gì, nên nói thật ra về không suy tính gì:

- Bẩm hoàng thái hậu, học sinh từ khi nam hạ bắt Điền Cơ có quen Tiêu công công, đúng là tính cách rất hợp nhau.

Hoàng thái hậu rất hài lòng về câu trả lời này:

- Vậy tất cả chuyện liên quan tới việc kinh doanh này ai gia giao cho Tiêu Kiến làm, ngươi cũng phải chú tâm nhiều vào, cố gắng kiếm cho nhiều tiền.

- Vâng ạ, học sinh cáo lui.

Rời Từ Ninh cung, Đường Kính Chi ngần ngừ một lúc rồi quyết định tới ngự thư phòng một chuyến, được thái giám dẫn đường sắp tới nơi thì gặp Bạch Dụ Sinh, không hiểu vì sao người này luôn tươi cười thiện ý với y hôm nay chỉ khách khí chấp tay một cái rồi vội vã rời đi.

” Chẳng lẽ hôm nay hoàng thượng tâm tình không tốt, trách mắng hấn?” Trong lúc đợi thái giám vào ngự thư phòng truyền lời, Đường Kính Chi suy nghĩ.

Không lâu sau thái giám kia đi ra, hạ thấp giọng bảo y:

- Đường cử nhân vào đi, có điều hôm nay tâm tình hoàng thượng không tốt, ngài cẩn thận nhé.

- Cảm ơn công công.

Đường Kính Chi nhét vào tay thái giám đó một miếng bạc vụn rồi đi vào.

Vừa đi qua ngưỡng cửa, Đường Kính Chi vừa định quỳ xuống thì hoàng đế trẻ đã nói:

- Nghe nói ngươi vừa tới Từ Ninh cung gặp Hoàng thái hậu? Khí sắc lão nhân gia có tốt không, miễn quỳ, miễn quỳ, chắc ở đó ngươi bị quỳ nhiều rồi.

Hoàng thái hậu mới trên ba mươi, đẹp điên đảo mộng nước, sao có thể xưng là lão nhân gia?

Cho dù hoàng đế trẻ gọi lão nhân gia là cách tôn xưng với trưởng bối, nhưng Đường Kính Chi vẫn rửa thềm một câu, không phải quỳ đương nhiên y không khách khí, bớt luôn lễ số này:

- Hoàng thái hậu hôm nay khí sắc không tệ, xin hoàng thượng yên tâm.

- Ủ, thế thì tốt.

Hoàng đế trẻ đứng dậy rời long y, hỏi:

- Khi ngươi tới có gặp phải Bạch Dụ Sinh không?

Không phải là Bạch ái khanh mà là Bạch Dụ Sinh à?

Đường Kính Chi cẩn thận đáp:

- Học sinh có gặp, nhưng Bạch đại nhân không đáp lời học sinh đã vội vàng đi mất.

- Hừm, cái tên Bạch Dụ Sinh này bề ngoài mực thước quy củ, biết tiến biết lui, không có tư tâm gì, ai ngờ hấn lại là kẻ toan tính thâm trầm, dấu điểm cực kỳ.

Hoàng đế trẻ tức tối vung tay nói:

- Trẫm cho rằng đám Tần Mục không hiểu chính sự, tên Bạch Dụ Sinh này qua lại gần gũi với ba người đó, chắc cũng không hiểu lắm, định cho hắt ra ngoài làm quen rèn luyện một phen. Ai dè trẫm hỏi tới mới phát hiện hắt cực kỳ thông hiểu chính vụ địa phương, nếu hắt biết, vì sao không chỉ bảo cho ba kẻ kia biết, chỉ dấu cho mình. Kẻ âm hiểm toan tính như thế, trẫm không trọng dụng nữa.

Té ra là vậy, ngu xuẩn ấu trĩ, Đường Kính Chi cứng họng luôn, ba tên kia vô dụng, sao trách Bạch Dụ Sinh được.

Dù Bạch Dụ Sinh có muốn dạy, với tính cuồng ngạo của ba kẻ kia chịu nghe sao, có khi chúng nghĩ Bạch Dụ Sinh lên mặt.

Nhưng đồng thời từ việc này có thể nhìn ra trong lòng hoàng đế trẻ, địa vị ba kẻ kia rất trọng yếu, nếu không đã chẳng có ý nghĩ thiên vị như vậy, mình phải nhẫn nhịn một chút, báo thù chúng sau.

- Phải rồi, trẫm nghe nói cô nương trong lòng Mạnh ái khanh ở nhờ nhà người, người chú ý chiếu cố nàng ta một chút, có rảnh thì đi thăm Mạnh ái khanh một chút, đừng để người ta bắt nạt hai người họ.

Nhắc tới đám Tần Mục, hoàng đế trẻ nhớ đến Mạnh Tử Đức:

- Học sinh tuân lệnh.

Đường Kính Chi khom lưng cung kính thưa, thăm nhủ, chẳng biết kiếp trước mình có nợ nần gì cái tên họ Mạnh kia không, sao kiếp này vốn chẳng liên quan gì tới hắt mà hết lần này tới lần khác vì hắt mà rước lấy phiền phức.

Hoàng đế trẻ đang định hỏi Đường Kính Chi chuyện cận kiến Hoàng thái hậu thì bên ngoài có hai giọng the thé nổi nhau vang lên:

- Nô tài Tề Đức Thịnh có chuyện khởi tấu.

- Nô tài Toàn Kế cầu kiến hoàng thượng.

Hoàng đế trẻ tuyên triệu, hai người kia đi vào thấy Đường Kính Chi thì đồng thời biến sắc, nhìn nhau một cái mới đi tới tung hô vạn tuế.

- Đứng dậy đi, các người tìm trẫm có chuyện gì?

Hoàng đế trẻ ngồi lại long ỷ, uy nghiêm hỏi:

461. Chương 462: Vu Oan Giá Họa.

Tề Đức Thịnh trước mặt Đường Kính Chi oai phong là thế lúc này khom lưng uốn gối, nô tài tới không thể nô tài hơn:

- Bẩm hoàng thượng, có thám tử nội xưởng từ Lạc thành Lưu Châu về, nghe ngóng được tin tức trọng yếu, nên nô tài không dám chậm trễ, tới bẩm hoàng thượng.

Y tới tìm Hoàng thái hậu, ắt kẻ này cũng biết thế nào cũng tìm hoàng đế, tuy có chuẩn bị sẵn, nhưng nghe tới bốn chữ Lạc Thành Lưu Châu, Đường Kính Chi lòng thất lại.

- Hả, vừa vặn có Đường cử nhân ở đây, người nói ra xem nào.

Hoàng đế trẻ nghe nói tới quê của Đường Kính Chi thì có chút hứng thú:

- Bẩm hoàng thượng, chuyện nô tài nói liên quan trọng đại, tốt nhất là Đường cử nhân lui ra thì hơn.

Tề Đức Thịnh hơi ngẩng đầu lên, lợi dụng góc độ hoàng đế không nhìn thấy, nhìn Đường Kính Chi cười lạnh:

Tên hoạn này đúng là lòng dạ còn nhỏ hơn cái đầu kim, chỉ vì một câu nói mà muốn hạ thủ với mình, may mà mình đề phòng rời cung Từ Ninh không về luôn mà qua đây, nếu không để lão ta nói bừa nói bậy mình nguy to.

- Chẳng lẽ chuyện người muốn bắt bớ có liên quan tới Đường cử nhân?

Hoàng đế trẻ nghi hoặc hỏi:

- Đúng ạ, nô tài muốn tố cáo Đường cử nhân, cho nên ...

Đường Kính Chi sao có thể ngồi yên đợi chết, không cho Tề Đức Thịnh nắm quyền chủ động, đi ra quát:

- Giải cho Tề Đức Thịnh người, chỉ vì trước đó ở nhà ta không chịu nghe người từ chối phong tước, người tới trước mặt hoàng thượng vu cáo ta, chẳng lẽ người tưởng không chế nội xứng là có thể tước; vu oán giá họa, đảo lộn trắng đen?

- Không phải, hoàng thượng, chúng cứ trong nô tài hoàn toàn xác thực.

Không nghĩ Đường Kính Chi dám xen ngang, Tề Đức Thịnh nói vội:

Có điều hiển nhiên đã chậm mất một bước rồi.

Hoàng đế trẻ không khỏi sinh nghi, hai người này có thù oán riêng tư, nên Tề Đức Thịnh muốn báo thù, trầm giọng hỏi:

- Tiểu Tề Tử, có phải người tới nhà Đường cử nhân, muốn y từ chối phong thưởng không?

Một câu nói của Đường Kính Chi đã đánh loạn toàn bộ kế hoạch của Tề Đức Thịnh, vốn lão tính dựa vào bản thân được thánh tâm, hơn nữa tài liệu trong tay đại bộ phận là sự thực, muốn giết muốn xẻo tên cử nhân không có chỗ dựa này rất dễ dàng, lúc này hoảng rồi:

- Bẩm, bẩm ... Hoàng thượng, trước đó, trước đó đúng là nô tài có tới phủ Đường cử nhân.

Tề Đức Thịnh định chối, nhưng lúc đó lão ta nghênh ngang tới nhà Đường Kính Chi có quá nhiều người nhìn thấy, muốn chối không được nữa.

Lão ta hoàn toàn không tính tới khả năng Đường Kính Chi dám trái lời mình, càng không nghĩ y dám tố cáo.

- Rốt cuộc là sao?

Hoàng đế trẻ cả giận quát:

Tề Đức Thịnh cùng Toàn Kế vội quỳ sụp xuống.

Đường Kính Chi tuy nắm tiên cơ rồi, nhưng Toàn Kế cũng có mặt ở đây làm trong lòng y bất an, vén vạt áo quỳ xuống, sau đó không đợi cho Tề Đức Thịnh kịp nói, đem chi tiết chuyện xảy ra kể lại một lượt, không chỉ có Tề Đức Thịnh mà chuyện ba viên quan cùng đám Tần Mục tới nhà cũng kể ra hết.

Đáng lý hoàng đế trẻ vẫn coi trọng ba kẻ kia, Đường Kính Chi không định nói, giờ có cơ hội này, nói ra càng làm lời của y thêm phần đáng tin.

Tề Đức Thịnh tự biết đuối lý, chỉ dập đầu không ngừng, oán hận trong lòng với Đường Kính Chi càng sâu.

- Giở cho tên nô tài to gan, đại thần trong triều làm trái ý trẫm đã đành, người cũng đứng về phía bọn chúng.

Hoàng đế trẻ gần như rống lên:

- Nói mau, bọn chúng đã cho người cái gì để người tới tận nhà uy hiếp Đường cử nhân?

- Bẩm hoàng thượng, nô tài chỉ nhất thời hồ đồ, suy nghĩ không thấu triệt, tuyệt đối không nhận cái gì của ai.

Từ khi hoàng đế đăng cơ tới nay, Tề Đức Thịnh y vào thân phận là thái giám hầu hạ hoàng đế từ nhỏ, thăng tiến như điều gặp gió, quyền bính càng ngang càng lớn, đã lâu lắm rồi chưa bị một ai quát mắng, kể cả hoàng đế trẻ.

Thân là thái giám đại nội, lão ta hiểu rõ hơn bất kỳ một ai, thánh tâm không thể bị mất, đang lúc lão ta bấn loạn không biết phải làm sao thì Toàn Kế giật ống tay áo, chỉ vào vật chứng trong tay, liền tỉnh lại, nói vội:

- Hoàng thượng, mặc dù nô tài có chút mâu thuẫn, nhưng chuyện nhỏ đó tuyệt đối không tới mức làm nô tài tới vu cáo y trước mặt hoàng thượng, hoàng thượng nô tài xưa nay một lòng trung thành với người mà, nếu nô tài có nửa câu nói dối sẽ bị trời đánh chết.

Người thời đó cực coi trọng lời thề, đặc biệt là lời thề liên quan tới trời, tổ tiên và hậu đại, tuyệt đối không tùy tiện đem ra nói.

Hoàng đế trẻ mắt nhìn qua nhìn lại giữa ba người, cuối cùng dừng trên người Toàn Kế:

- Toàn Kế, chuyện này ngươi tới có phải cũng vì đàn hặc Đường cử nhân không?

Đã tới đây rồi không còn đường hối lại nữa, nếu không trở về Tề Đức Thịnh không tha cho hấn.

Toàn Kế ít nhiều có bình tĩnh hơn một chút, khẩu đầu nói:

- Bẩm hoàng thượng, thực ra lần này Tề công công ngại thân phận chỉ huy sứ nội xưởng cho nên chỉ đi theo, nô tài mới là người đàn hặc Đường cử nhân.

- Lời này có thật không?

Hoàng đế trẻ nhìn sang Tề Đức Thịnh:

Tề Đức Thịnh nói vội:

- Vâng ạ, trước đó Toàn công công tìm tới nô tài nói có c huyện muốn đàn hặc Đường cử nhân, vì tin tức là do nội xưởng đem về, cho nên nô tài hỏi kỹ lại một lượt rồi cùng tới bẩm báo.

Rồi dập đầu liên hồi.

- Được rồi, nếu là Toàn Kế tố cáo vậy thì ngươi đọc cho mọi người xem nào, Đường cử nhân cũng có thể ở lại, thị phi đúng sai, các người có thể giải thích cho nhau, tránh hiểu lầm, các người đều là người tin cẩn của trẫm cả.

Hoàng đế trẻ gật đầu phán:

Tề Đức Thịnh dùng khoeo mắt đặc ý nhìn Đường Kính Chi, ý tứ khỏi nói cũng biết, hoàng đế hướng về lão.

Đường Kính Chi thấy thế thì nghĩ tên Tề Đức Thịnh này là hạng tầm thường, chẳng qua được hoàng đế sủng tín mới nắm quyền to, tên Toàn Kế kia xem chừng mới là kẻ đáng chú ý hơn.

Chỉ cần không phải là điều đơm đặt bịa chuyện vu cáo hãm hại thì Đường Kính Chi không lo, y tự tin mình làm việc kín kẽ.

Vả lại chỉ cần ở lại đây là thêm ba phần thắng nữa rồi, luận đấu khẩu hai tên thái giám ngu xuẩn này làm gì nổi ý chứ?

Vấn đề là sau này, giờ có thêm Toàn Kế này vào mặt trận chống đối y. Nhạc Nam Sơn không chết không có nghĩa là quan hệ giữa y và bách quan khá hơn, chỉ là chưa tới mức không thể cởi bỏ được thôi.

Nhưng có điều chuyện gấp hiện nay là phải vượt qua cửa ải này đã, Đường Kính Chi hít liên mấy hơi, thả lỏng bản thân.

Toàn Kế đọc bản tấu trong tay, chẳng phải tội gì lớn, chẳng qua nói Đường gia ở Lạc thành ý thể khinh người, chen ép bách tính, cùng mấy chuyện xấu mà Đường Lễ Chi đã làm.

Có điều hoàng đế hiển nhiên không để ý mấy chuyện vụn vặt này, hấn sinh ra trong nhà đế vương, hiểu gia tộc lớn thế khó tránh khỏi người này người nọ ý đặc quyền ức hiếp kẻ khác, huynh đệ của hấn cũng cũng không ít kẻ như vậy, ở Ni Lạc Thần này càng không thiếu, nên chỉ hời hợt bảo Đường Kính Chi quản giáo đệ đệ cho nghiêm.

Đường Kính Chi dập đầu vâng dạ.

Toàn Kế mấy lần thấy Đường Kính Chi góp ý với hoàng đế đều là khiến quyền lực của thái giám bị san xẻ, khiến hoàng đế ngã về phía dùng quan viên trong triều thì hoàn toàn không ưa gì y, lần này Tề Đức Thịnh

tìm hần muốn đối phó với Đường Kính Chi, một nửa hần sợ quyền thế không từ chối, một nửa cũng muốn cho Đường Kính Chi một bài học.

Bọn chúng vốn tính độc dần những tội nhỏ trước, từng bước từng bước một hủy đi ấn tượng tốt của hoàng đế về Đường Kính Chi sau đó mới lôi bài tử ra, như thế hiệu quả cao nhất, hoàng đế có ấn tượng xấu với Đường gia rồi sẽ tin ngay, không ngờ hoàng đế chẳng những không giận mà còn tỏ ra bực mình, chẳng trách tên Đường Kính Chi này đuổi được đám Tần Mục khỏi kinh, xem ra gây dựng được

462. Chương 463: Đây Mới Gọi Là Vu Oan Giá Họa.

- Gia chủ Đường gia là Đường Kính Chi, mượn cớ khai hoang đào kênh, dùng lương thực quy tụ gần hai mươi vạn nạn dân, đồng thời trong thời gian đó có hành vi phát tán bôi nhọ triều đình ... Đường gia chia nạn dân ra theo nhân số, phong chức đội trưởng đào kênh, đội trưởng cảnh vệ, có ý soán nghịch.

- Cái gì?

Hoàng đế trẻ nghe Toàn Kế nói tới đó không ngồi yên được nữa, đứng bật dậy tức thì:

- Bẩm hoàng thượng, bản tấu này tố cáo Đường cử nhân tụ tập nạn dân, dùng lương thực thu mua lòng người, phong chức tước trái phép, có ý mưu phản.

Toàn Kế cao giọng nói:

Đường Kính Chi giận sôi gan, tên Tề Đức Thịnh này thật tàn độc, chỉ vì mình trái ý lão ta mà lão ta gán cho tội danh mưu phản tru di cửu tộc này.

Hoàng gia luôn luôn ký huy có kẻ nhân thiên tai bôi nhọ triều đình, thu mua lòng người, hoàng đế trẻ lúc này mặt đen lại, mắt như đao bắt chết người Đường Kính Chi quát hỏi:

- Đường cử nhân, người còn có gì để nói không?

Đường Kính Chi không hô oan uổng, mà giải thích ngay:

- Hoàng thượng, đây là lời vu cáo trắng trợn, lòng trung thành của học sinh với hoàng thượng có trời đất chứng giám! Học sinh vì sao tiến kinh diện thánh hoàng thượng hiểu rõ nhất, học sinh còn vì thế mà suýt mất mạng, Toàn công công cũng rõ, nếu học sinh có lòng mưu nghịch thì sao lại dâng ngọc điệp? Sao dám một mình vào kinh?

- Vu khống? Toàn Kế và người không thù không oán vì sao muốn vu khống người.

Hoàng đế trẻ hừ lạnh một tiếng:

- Bẩm hoàng thượng, Toàn công công và học sinh không thù không oán, nhưng kẻ chủ mưu sau lưng là Tề công công thì có.

Đường Kính Chi thề chửi, các người thích vu oan giá họa à, ta cho các người biết thế nào mới là vu oan giá họa nhé:

- Người ở trong cung cấm không biết, Tề công công hiện giờ tay nắm trọng quyền, cực kỳ ngông nghênh, ai dám trái ý ông ta mấy may là ông ta làm cho tan nhà nát cửa, ông ta dẫn người tới nhà học sinh chỉ vì học sinh không kịp ra cổng nghênh tiếp mà thiếu chút nữa giết học sinh, bắt học sinh dùng đại lễ khấu đầu! Thậm chí, thậm chí ...

- Thậm chí làm sao?

Hoàng đế trẻ nhú mày:

- Thậm chí còn có kẻ ngậm gỏi ông ta là cửu thiên tuế.

Trong lịch sử Trung Hoa cái xưng hô này không hiếm, nổi tiếng nhất là tên hoan quan quyền lực nhất trong lịch sử Trung Hoa thời Minh, Ngụy Trung Hiền, làm triều Minh suy tàn và sụp đổ sau này có công lớn của hần.

Đường Kính Chi không nhớ “công tích” của Ngụy Trung Hiền, nhưng nhớ kẻ này tự xưng là cứu thiên tuế nên lôi ra luôn.

- Người, người vu khống ...

Tề Đức Thịnh mặt tái me tái mét, thiếu chút nữa nhảy dựng dậy:

- Cứu thiên tuế?

Hoàng đế trẻ sắc mặt tối sầm lại, ánh mắt chiếu sang Tề Đức Thịnh:

- Chẳng phải chỉ dưới trăm một chút sao?

Phải biết rằng hoàng thái hậu cũng chỉ được gọi là thiên tuế, một tên thái giám dám dám ngằm dùng danh xưng này chẳng phải còn cao hơn hoàng thái hậu.

Điều này hoàng đế trẻ sao chấp nhận được.

- Hoàng thượng, oan uổng quá, Đường Kính Chi ngậm máu phun người, nô tài chỉ là một thái giám, sao dám xưng là cứu thiên tuế?

Tề Đức Thịnh kinh hoàng dập đầu bình bịch:

Thấy tóc tai Tề Đức Thịnh rối tung rồi, trán cũng thâm tím đã thấy dấu máu, hoàng đế trẻ mềm lòng, dù sao từ nhỏ hẳn được Tề Đức Thịnh chăm bẵm bế trên tay, hai người tuy không có chút huyết mạch tình thân, nhưng còn gần gũi hơn so với bất kỳ một người thân nào.

- Được rồi, người dừng lại đi, có người xưng hô người là cứu thiên tuế hay không trăm sẽ cho điều tra, không để người bị oan ức.

Hoàng đế trẻ nghiêm nghị hỏi:

- Đường cử nhân, sao người lại nhất quyết nói Tiểu Tề Tử vu khống người?

- Bẩm hoàng thượng, cách đó không lâu học sinh không chịu đồng ý xin từ chối phong tước, Tề công công dọa giết cả nhà học sinh, bây giờ Tề công công lại tới trước mặt người cáo trạng, làm gì có chuyện trùng hợp như thế?

Đường Kính Chi mặt mày oan ức nói:

Tề Đức Thịnh cuống lên giải thích, không kịp chú ý Đường Kính Chi lại vu thêm cho lão một tội:

- Nói láo, bản tấu này do Toàn công công thu được, không liên quan tới cha gia.

- Nếu do Toàn công công thu được, vì sao trước đó nắm trong tay người?

- Cha gia đã nói rồi, vì cha gia là chỉ huy sứ nổi xướng, nên mới lấy xem.

Lúc này đúng sai lý lẽ không quan trọng nữa, quan trọng là làm càng loạn càng tối, vì đến một Vương Mông còn có thể sai thủ hạ bày ra chuyện Tế Sinh Đường làm người dân trúng độc chết, với bản lĩnh vu oan hãm hại cao gấp mười lần của nội xướng, Đường Kính Chi biết căn bản không thể quang minh chính đại chứng minh mình trong sạch nữa rồi:

- Lấy xem? Người mới nói láo, xem xong sao không trả ! Nói như người bách quan lên triều có thể trao đổi ý kiến với nhau, cầm tấu chương của người khác lên Kim Loan điện à? Hay vì Tề công công người ý quyền thế cướp tấu chương của người khác hả?

Hoàng đế trẻ ngồi trên long ỷ nghe đôi bên lời qua tiếng lại, càng nghe càng biết không nên tin ai.

Tin Tề Đức Thịnh không được, hẳn không phải không nghe thấy có người tố cáo Tề Đức Thịnh ngày càng ngang ngược, nhưng hẳn cho rằng Tề Đức Thịnh chỉ là thái giám, trước kia địa vị thấp, không có chút thủ đoạn cứng rắn sao trấn nhiếp được lão thần trong triều.

Tin Đường Kính Chi, tấu chương này do tai mắt của hắn, do nội xướng điều tra ra.

Nhưng hoàng đế trẻ chắc chắn một điều, hai người này có xung đột, hơn nữa không phải là nhỏ.

Hoàng đế đang day trán thì một thái giám đi vào nói nhỏ vài câu, hần khê gật đầu.

Một lúc sau cung nữ xinh đẹp đi vào thỉnh an, cung nữ này tuổi chạp 25, 26 mặc cung trang màu lục, vóc dáng thành thực yếu điệu, từ trang phục nhận ra nàng không phải là cung nữ bình thường, mà là một nữ quan.

Hoàng đế trẻ rất quen thuộc cung nữ này nhú mày hỏi:

- Hoàng thái hậu bảo người tới đây có việc gì?

Cung nữ đó cung kính nhún gối xuống, nói:

- Bẩm hoàng thượng, Hoàng thái hậu bảo nô tỳ tới truyền lời, nói Đường cử nhân có đại sự phải làm, mau rời cung khỏi làm trễ nải công việc.

- Hử?

Chuyện này còn chưa có định luận, Hoàng đế trẻ sao để ý đi được, tội mưu phản chứ có phải trò đùa đâu!

Cung nữ đó bổ xung thêm:

- Hoàng thái hậu còn nói, nếu hiện hoàng thượng có rảnh thì tới cung Từ Ninh một chuyến.

Vừa rồi đầu óc ong ong cho nên hoàng đế trẻ mới phản ứng chậm một nhịp, giờ mới hiểu Hoàng thái hậu đã biết chuyện xảy ở ngự thư phòng rồi nên mới truyền lời này, có điều hần hoang mang, chẳng lẽ Hoàng thái hậu không hoài nghi Đường Kính Chi có tâm tư tạo phản một chút nào sao?

Hần biết Đường Kính Chi tụ tập nạn dân chống lại quan phủ, dù lý do chính đáng xuất phát từ phía Vương Mông, nhưng kẻ này to gan như thế, không phải là lương dân.

- Các người lui trước đi, mai tới ngự thư phòng đợi trẫm.

Hoàng đế trẻ tính hỏi Hoàng thái hậu rõ ngọn ngành rồi tính, liền phát lệnh xong đi trước.

Đội hoàng đế trẻ rời ngự thư phòng, Đường Kính Chi và Tề Đức Thịnh mới đứng dậy.

Toàn Kế gườm gườm nhìn Đường Kính Chi đe dọa:

- Hôm nay xem như người may mắn, có điều lần sau đừng tưởng dễ dàng thoát như thế.

Đối diện với ánh mắt oán độc của Toàn Kế, Đường Kính Chi thầm thở dài, xem ra sau này mình phải sống mái với hần rồi, có điều Đường Kính Chi chẳng sợ, dẫu tội một tên Tề Đức Thịnh rồi, thêm tên Toàn Kế nữa cũng có là gì.

- Đường cử nhân, cha gia đúng là xem thường người rồi, có điều người yên tâm, cha gia đảm bảo trong vòng một tháng nhất định sẽ lấy đầu người!

Tề Đức Thịnh hôm nay không làm gì được Đường Kính Chi, còn bị hoàng đế giáo huấn, cảm thấy xỉ nhục vô cùng.

- Tề công công không then là cứu thiên tử, ngay trong ngự thư phòng dám tuyên bố lấy đầu người khác không cần biết tội trạng rồi.

Đường Kính Chi cố ý nói thật to:

463. Chương 464: Hoàng Thái Hậu Dạy Con.

Cung nữ kia đang khom lưng tiễn hoàng đế còn chưa đi, nghe thế quay lại nhìn Tề Đức Thịnh.

- Người ... Người ...

Tề Đức Thịnh biết cung nữ kia là nữ quan tâm phúc bên Hoàng thái hậu, mỗi hồi vãi như tắm, hoàng đế cũng đành, hai bên giao tình sâu nặng, làm sai chuyện gì lão khóc lóc kể chuyện trước kia làm động lòng là xong, còn hoàng thái hậu thì khác, nói không chừng lệnh người giết lão ta ngay.

Toàn Kế biến sắc, xung quanh đây không phải chỉ toàn người bọn chúng, Tề Đức Thịnh quyền lớn, nhưng trong hoàng cung cũng có không ít kẻ đối đầu, nhất là Tề Đức Thịnh quá hung tàn, gần như toàn kẻ thù sinh tử, không từ thủ đoạn lão ta xuống leo lên.

Giờ Đường Kính Chi cứ luôn miệng cửu thiên tuế, nếu còn ở lại cái vĩa với y, để cách xưng hô này lan đi, chuyện không có cũng thành có mất rồi, lúc đó những kẻ kia vo ve bên tai hoàng đế, không biết trước được gì, vội vàng kéo Tề Đức Thịnh đi.

- Đường cửu nhân, thực sự có kẻ xưng hô Tề công công là cửu thiên tuế sao?

Cung nữ xinh đẹp khe khẽ hỏi:

- Cái này à?

Đường Kính Chi gãi đầu:

- Sau hôm nay thế nào chẳng có.

“Phi” Cung nữ kia không nhịn nổi cười, nàng sao chẳng hiểu, chuyện này tới tai những kẻ ưa nịnh nọt tâng bốc thì chắc chắn sẽ xưng hô Tề Đức Thịnh như thế, cũng phải công nhận chàng trai tuần tú luôn có ưu thế, nói nhỏ:

- Được rồi, ba chữ “cửu thiên tuế” này nô tỳ sẽ kiếm cơ hội nói cho Hoàng thái hậu nghe, giờ ngài xuất cung làm việc đi, Hoàng thái hậu rất trông đợi đó.

- Được, đa tạ tỷ tỷ.

Đường Kính Chi chấp tay nói, nhanh chóng rời cung. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

o0o

~~ Cùng lúc này hoàng đế trẻ ở cung Từ Ninh trình bày lại mọi việc lần nữa cho Hoàng thái hậu.

- Chẳng qua tên Tề Đức Thịnh đó lòng dạ khó lường muốn hại Đường Kính Chi thôi.

Hoàng thái hậu phán định chuyện này:

- Tấu chương đó rất có khả năng do Toàn Kế thu thập được. truyện copy từ

Hoàng đế trẻ vẫn còn nghi kỵ.

- Đường Kính Chi nếu thực sự có mưu đồ y chẳng mang theo thẻ thiếp lên kinh, chẳng mua nhà mua cửa chuẩn bị kinh doanh làm cái gì.

Hoàng thái hậu nói chắc nịch:

- Hai tên nô tài to gan, dám lừa nhau lừa trăm! Đợi trở về xem trăm xử lý chúng thế nào.

Hoàng đế trẻ mắt đảo một vòng rồi hùng hổ mắng:

- Được rồi, khỏi cần đóng kịch trước mặt ai gia nữa, tên Toàn Kế đó chẳng phải kẻ làm nổi chuyện gì, chỉ a dua thôi, hoàng thượng không nỡ phạt cũng được, nhưng tên Tề Đức Thịnh đó không thể giữ lâu.

Hoàng thái hậu lạ gì con mình, chữ mắng thế chẳng qua muốn lấp liếm cho qua chuyện này thôi:

- Mẫu hậu ..

Hoàng đế trẻ cả kinh:

Khi hắn còn chưa biết đi thì Tề Đức Thịnh đã được điều tới đông cung hầu hạ rồi, khi đó trừ nhũ mẫu của hắn, thì có Tề Đức Thịnh này thường xuyên ở bên chăm bẵm từng ly từng tí, tình cảm cực kỳ sâu nặng.

Hoàng thái hậu nắm tay hoàng đế trẻ, nói:

- Hoàng nhi, ai gia biết con là người trọng tình cảm, nhưng muốn thành bậc đế vương hợp cách, phải làm điều cần làm phải làm, không thể chỉ biết hành động theo cảm tính.

- Nhưng Tề Đức Thịnh không phạm tội gì lớn!

Hoàng đế trẻ cuống lên:

Hoàng thái hậu thở dài, giang sơn dễ đổi, bản tình khó dời, nàng cũng không nghĩ con mình có thể thay đổi trong sớm tối, không nói gì thêm mà vươn tay lấy một cái khăn gấp ngay ngắn ở bàn nhỏ gần đó, đưa cho hoàng đế trẻ.

Đang nói chuyện Tề Đức Thịnh, Hoàng thái hậu tự nhiên đưa cái khăn này ra làm gì, hoàng đế trẻ ừ ừ cạc mở ra, thấy hoa văn bên trên đó rất thú vị, hỏi vội:

- Mẫu hậu, ai hiến cho người cái khăn đẹp thế?

- Đường Kính Chi.

Hoàng thái hậu cầm chén trà nhấp một ngụm, bình đạm nói:

Hoàng đế trẻ nhìn hình đứa bé bên trên đầy hứng thú, lật qua lật lại xem mấy lượt, chợt nghĩ tới điều gì, giọng quai quái:

- Mẫu hậu, sao Đường cử nhân lại tặng khăn cho người?

Hoàng thái hậu bất giác nhớ lại chuyện hiểu lầm lúc nãy, má không khỏi phớt hồng, có điều vẫn trấn tĩnh như thường nói:

- Vì y muốn hợp tác với ai gia kinh doanh đồ thêu.

- A, tên này đúng là không gì không dám nghĩ, không gì không dám làm.

Hoàng đế trẻ thấy nực cười:

- Làm gì có chuyện như thế được chứ!

- Sai, ai gia đã đồng ý với y rồi!

Câu này làm hoàng đế trẻ há hốc mồm, còn tưởng mình nghe nhầm, hỏi lại cẩn thận:

- Mẫu hậu, người đồng ý hợp tác làm ăn với Đường Kính Chi?

- Hoàng thượng, ai gia hiểu ý người, đổi lại nếu lúc khác, ai gia tuyệt đối không đồng ý chuyện này. Nhưng tình thế hiện nay không còn cách nào nữa, người đăng cơ chưa lâu, uy còn chưa tích đủ, rất nhiều quan viên đặc biệt quan trọng địa phương khinh thường mẹ góa con côi chúng ta. Giờ quốc khố trống không, cung cấp được vật tư cho binh sĩ biên cương đã kiệt quệ rồi, nhưng tiền cần phải tiêu càng nhiều.

Hoàng thái hậu thở dài:

- Giờ mùa xuân đã tới, nạn dân sắp phải trở về cấy cấy, nhưng về tới nhà ngay cả cái ăn không có thì sao bọn họ dám về? Bọn họ không về, bao nhiêu ruộng đất phương bắc bỏ hoang, đến mùa thu năm nay hộ bộ thu sao được bạc, dân lại lấy cái gì mà ăn, phương nam giàu có tới mấy chẳng chịu nổi gánh nặng này, lúc đó ắt xảy ra loạn.

Hoàng đế trẻ lúc này không còn chút dáng vẻ quân chủ một nước nữa, như đứa trẻ con làm sai chuyện gì, cúi đầu nói:

- Mẫu hậu, tại hài nhi vô dụng làm người chịu uy khuất.

- Hài tử ngọc, chỉ cần con ngồi vững giang sơn này, ai gia chịu chút ủy khuất có là gì.

Hoàng thái hậu lấy khăn tay, thấm nước mắt vừa chớm bờ mi:

- Giờ có khâm sai thứ hai hỗ trợ, quốc khố không còn khó khăn như mùa đông nữa, nhưng để hỗ trợ nạn dân về nhà trồng cấy trở lại còn thiếu nhiều lắm.

- Cho nên người mới phải hạ mình đồng ý hợp tác với Đường Kính Chi.

Hoàng đế trẻ lòng tự trách vô cùng, đầu càng cúi gằm xuống:

- Đúng vậy.

Hoàng thái hậu thu khăn gắm lại, đồng thời thu lại xúc động vừa rồi, trở lại làm một vị quốc mẫu cao quý:

- Hoàng thượng yên tâm, ai gia không tự mình đứng ra ảnh hưởng tới thể diện của long tộc đâu, chuyện là thế này ...

Hoàng đế trẻ nghe tới đâu gật tới đó, thầm nghĩ tên Đường Kính Chi này rất chu đáo.

Có điều Hoàng thái hậu thoáng cái thay đổi đề tài làm hấn choáng váng:

- Giờ hoàng thượng đã hiểu vì sao phải loại bỏ Tề Đức Thịnh chưa?
- Chỉ vì Đường Kính Chi giúp trăm kiếm chút tiền mà phải hạ Tiểu Tề Tử sao?
- Sai, không phải kiếm chút tiền, mà giúp chúng ta ngồi vững trên giang sơn vương triều này.

Hoàng thái hậu nghiêm khắc nói:

- Ai gia nói lâu như vậy mà hoàng thượng còn chưa hiểu sao?

Hoàng đế trẻ thấy hoàng thái hậu nổi giận thật rồi thì im re, không dám xin xỏ gì cho Tề Đức Thịnh nữa.

- Hoàng thượng, người không còn nhỏ nữa đâu, sao cứ mãi hành động theo cảm tính, không suy xét thấu đáo như thế, đừng nói với ai gia Tề Đức Thịnh chỉ là thái giám vô học làm việc lỗ mãng một chút, có thể giáo dục lại! Hành vi của kẻ này thực sự là khinh nhờn hoàng thượng, bị quyền lực làm mờ mắt, quên đi thân phận của một nô tài rồi, sao có thể dung thứ?

Hoàng thái hậu giọng mỗi lúc một uy nghiêm:

- Thực ra từ lúc Đường Kính Chi tới kinh thì ai gia đã cho người nghe ngóng về y rồi, chỉ có điều không chú tâm lắm, tới khi y nhiều lần giúp hoàng thượng, tỏ ra có tầm nhìn chính vụ, mới sai người tăng cường điều tra. Người này từ khi cha mẹ qua đời, xếp bút nghiên gánh vác gia nghiệp, có bản lĩnh thực sự, không giống như đám Tần Mục chỉ biết nói mồm, gặp chuyện chỉ làm loạn thêm không được ích gì cả.

Hoàng đế trẻ nghe Hoàng thái hậu phê phán đám Tần Mục, trong lòng không tán đồng, hấn vẫn cho rằng những người này có tài kinh bang tế thế, chẳng qua hơi thiếu kinh nghiệm thực tế, thậm nhử đợi bọn chúng tới địa phương làm ra chính tích để cho Hoàng thái hậu và đại thần trong triều xem, lúc đó hấn là đáng minh quân biết nhìn người cũng được nở mày nở mặt.

464. Chương 465: Quan Trọng Nhất.

- Nhưng mẫu hậu, kẻ này dám tụ tập người dân đối kháng quan phủ, cho dù về tình có thể tha thứ, nhưng dù sao cũng là kẻ lớn gan.

Hoàng đế vẫn chưa chịu thua biện bác:

- Kẻ lòng trung thành cơ bản nhất không đảm bảo được, làm sao trăm có thể trọng dụng.
- Chỉ cần y có tài hoa, có thể phụ trợ hoàng thượng ngồi vững giang sơn là được rồi, chế ngự một người không nổi, sao có thể nắm giang sơn?

Hoàng thái hậu mắt ánh lên vẻ trí tuệ:

- Y tuy không có lòng trung thành tuyệt đối, nhưng không phải kẻ một mực chỉ biết thiệt hơn, chỉ cần chúng ta không hại không phản bội đâu.

Hoàng đế trẻ hôm nay đúng là hồ đồ rồi, từ nhỏ tới lớn hấn được giáo dục, thiên hạ là thiên hạ của Minh gia của long tộc, tất cả phải trung thành với thiên tử vô điều kiện, kẻ nào bất trung là loạn thần tặc tử, giờ hoàng thái hậu bảo hấn trọng dụng một tên cử nhân trung thành rất mơ hồ làm hấn không hiểu được.

Nhìn ra hoàng đế hoang mang, Hoàng thái hậu thở dài:

- Hoàng thượng, hãy quên lý tưởng trống rỗng kia đi, nhìn vào thực tế, cái gì mà vua nhục thần vong, cái gì mà vua là thiên tử, lê dân thiên hạ phải quỳ bái, đều là lời chỉ để lừa gạt bách tính và đám thư sinh được thôi. Thực sự muốn có người theo, phải cho họ vinh diệu phú quý, phải cho họ quyền lợi, phải lấy thực lợi

ràng buộc họ, muốn ngồi vững trên ngai vàng còn phải hiểu thuật ngự hạ chứ không phải chỉ biết trông vào mấy lời lẽ vô dụng kia.

Lời của hoàng thái hậu gây nên sóng gió lớn trong lòng của hoàng đế trẻ, nhưng càng liên tưởng tới thực tế, hẳn càng cảm thấy lời này thực tế.

- Hoàng thượng có thể lúc này còn chưa hiểu thấu triệt, nhưng chỉ cần nhớ kỹ, ai có thể giúp được thì dùng kẻ đó, nhưng dùng không có nghĩa là không phòng.

Hoàng thái hậu khẳng định lại:

Hoàng đế trẻ đúng là nhất thời chưa hiểu thấu đạo lý trong đó, chỉ im lặng gật đầu, do dự một lúc rồi hỏi:

- Vậy trăm đầy hần tới hoàng lăng, cho hần trông mộ quét tuyết cho tiên đế được không?

Rõ ràng hoàng đế trẻ không nỡ diệt trừ Tề Đức Thịnh.

- Không được!

Hoàng thái hậu thừa biết đứa con này thực ra chỉ muốn đưa Tề Đức Thịnh đi tránh phong ba:

- Hoàng thượng, đừng định đứng ra làm người hòa giải, để bọn họ biến can qua thành ngọc thạch. Thử hỏi nếu như hôm nay Đường Kính Chi không có mặt tại ngự thư phòng thì y sẽ có kết cục như thế nào?

Hoàng đế trẻ nghiêm túc suy nghĩ lại, nếu như hôm nay Đường Kính Chi không ở trước mặt hần biện giải, rất có khả năng hần nổi giận sai Tề Đức Thịnh lập tức bắt vào chiếu ngục nội xưởng thẩm vấn.

Tề Đức Thịnh tất nhiên không bỏ qua cơ hội trà thủ Đường Kính Chi trái ý mình, khi đó chẳng may Đường Kính Chi không chịu nổi khổ hình khai nhận, Đường gia chắc chắn bị chu di cửu tộc.

Nghĩ tới đó hoàng đế trẻ gật mình nhận thức hết tầm nghiêm trọng của vấn đề, hiểu ra tại sao Hoàng thái hậu nhất quyết muốn hần xử trí Tề Đức Thịnh.

Hoàng thái hậu nhìn sắc mặt hoàng đế trẻ, biết hần hiểu được phần nào rồi mới nói tiếp:

- Ai gia còn hỏi y, nếu như bách quan trong triều đều muốn y từ chối nhận phong tước thì y có lùi bước đồng ý không?

Hoàng đế trẻ không hiểu vì sao hoàng thái hậu lại nói câu này, có điều trong lòng nổi lên chút tò mò muốn biết câu trả lời của Đường Kính Chi.

- Y nói, nếu hoàng thượng phong tước cho y, sẽ làm rạng danh tổ tông, làm nãi nãi và thê thiếp trong nhà vui mừng, nãi nãi y sức khỏe không tốt, nói không chừng nghe tin này còn có thể cải lão hoàn đồng.

-Ồ.

Hoàng đế trẻ nghĩ lý do này rất bình thường, sao mẫu hậu lại cười vui vẻ như thế?

Hoàng thái hậu biết hần không hiểu ý mình, kiên nhẫn giải thích:

- Hoàng thượng không phát hiện ra trong câu trả lời của y không hề đề cập tới bản thân sao? Ai gia đảm bảo, nếu hoàng thượng phong tước cho đám Tàn Mục, lúc bọn chúng cảm tạ hoàng thượng sẽ không nhắc gì tới người nhà đâu, chỉ toàn lời nhảm tai không thực lòng chút nào như đốc sứ báo đáp triều đình, san sẻ lo lắng cho hoàng thượng, cúc cung tận tụy vì xã tắc.

Nếu là trước kia hoàng đế trẻ nghĩ như thế là hiển nhiên, thần tử phải bày tỏ lòng trung thành có gì mà sai, có điều nghe những lời giáo huấn của Hoàng thái hậu trước đó, tư tưởng có chiều sâu nhất định, cảm thấy trả lời như Đường Kính Chi mới là thật lòng.

- Ai gia nói những lời này, là muốn cho hoàng thượng biết, trong lòng Đường Kính Chi, nãi nãi và thê thiếp của y còn quan trọng hơn bản thân y, nếu Tề Đức Thịnh hãm hại một mình y còn có cơ hội cho hoàng thượng hòa giải, nhưng hiện giờ hai người đó ắt phải có một bên chết mới thôi.

Hoàng đế trẻ không nói gì cả, trầm mặc rất lâu mới ngẩng đầu lên nhìn hoàng thái hậu bất ngờ nói một câu:

- Mẫu hậu, trong lòng hài nhi, người cũng là quan trọng nhất.

Hoàng thái hậu vành mắt đỏ hoe, chớp mắt đã có giọt lệ long lanh rơi xuống, vừa chấm nước mắt, vừa nói:

- Ai gia biết hoàng nhi là đứa trẻ ngoan hiếu thuận mà, trong lòng ai gia, hoàng nhi há chẳng phải cũng ở vị trí quan trọng nhất sao? Nếu chẳng phải lo hoàng nhi trách ai gia thì ai gia đã chặt đầu tên Tề Đức Thịnh cùng mấy tên đại thần đông cung cuồng vọng kia rồi, còn cần được hoàng nhi đồng ý hay sao?

Đúng thế, hoàng đế trẻ giữ được ngôi vị thái tử, thuận lợi đăng cơ, toàn bộ nhờ Hoàng thái hậu chống lưng phía sau, điều này hoàng đế trẻ cũng biết phần nào, có điều trước kia hẳn nghĩ, Hoàng thái hậu là mẫu thân của mình, giúp mình là điều đương nhiên, nhưng giờ lòng hẳn khó nói được câu như thế, Đường Kính Chi 14 tuổi đã phải gánh cả gia nghiệp.

Hiện giờ mình đã sắp hai mươi rồi vậy mà vẫn sống dưới đôi cánh của mẫu hậu.

Ngay cả một cử nhân nho nhỏ còn chẳng bằng được, nói gì tới bắc thượng đánh đuổi người Ngột Thử, nam hạ quét sạch hải tặc Nam Hải, làm thánh quân chứ?

Như trong chớp mắt, hoàng đế trẻ đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, có khởi đầu này, về sau hẳn mới chính thức dần trưởng thành.

Hít sâu một hơi, Hoàng đế trẻ trầm giọng nói:

- Được rồi, mẫu hậu nói đi, muốn trảm diệt Tề Đức Thịnh vào lúc nào.

Thấy con ngộ ra rồi, Hoàng thái hậu vui mừng hiện rõ ra ngoài nét mặt:

- Hiện không gấp, ai gia chỉ sợ hoàng thượng tiếp tục tin lời dối trá của Tề Đức Thịnh nên mới mời hoàng thượng tới nói chuyện. Hoàng thượng biết hôm nay thực ra có tới ba nhóm người tới nhà Đường Kính Chi gây chuyện, đều muốn y từ chối nhận phong tước chưa?

Thấy hoàng đế gật đầu, bà nói tiếp:

- Y hoài nghi có kẻ đứng sau giật giây thao túng, ai gia và y bàn bạc kỹ càng, cảm thấy kẻ này rất có khả năng là Thuận vương!

- Hả? Là thất đệ?

Hoàng đế trẻ ngạc nhiên chưa liên hệ được chuyện này với Thuận Vương.

- Đúng thế, sáng nay ai gia mới ra lệnh cho người đi tuyên dương công tích của Đường Kính Chi, tạo thế phong tước cho y, đoán chừng Thuận Vương sau khi biết bao nhiêu cơ hội tốt bị Đường Kính Chi phá hỏng, nên muốn trả thù cho hả giận, đồng thời cũng là để loại bỏ một cánh tay của hoàng thượng.

Hoàng đế trẻ nghe thấy rất có lý, rồi một câu hỏi chợt nảy ra trong lòng, vậy vì sao Thuận vương không loại bỏ đám Tần Mục.

Chẳng lẽ những hiền thần trong lòng mình thực sự tệ hại đến thế, không đáng hẳn ra tay?

Nghĩ tới đó Hoàng đế trẻ có phần nào không phục, ngầm tính phải thử Đường Kính Chi, xem tên thương nhân xuất thân cử nhân này rốt cuộc bản lĩnh lớn tới đâu.

Hoàng đế trẻ lại nói tới chuyện lần trước Đường Kính Chi vào cung phát hiện một bộ đầu của lục phiến môn là mật thám của Thuận vương, như thế trong nội xưởng hiện giờ rất có khả năng bị người của Thuận vương trà trộn vào, cho nên không thể tặc; hạ Tề Đức Thịnh.

Nếu không nội xưởng chấn động, tâm phúc Tề Đức Thịnh chớ cùng dứt dậu thì nguy.

Không bằng trước tiên để Tề Đức Thịnh ở nguyên vị trí cũ, sau đó ngầm điều tra, đồng thời khéo léo từng bước điều tay chân của Tề Đức Thịnh ra ngoài làm việc, thời cơ tới sẽ nhổ tận gốc.

Hai mẹ con thương lượng rất lâu hoàng đế trẻ mới cáo từ trở về.

465. Chương 466: Tàn Công Tử.

Đường Kính Chi vừa mới trở về, ba vị di nương đã quây lấy, Ngọc Nhi không chịu nổi hai tỷ tỷ tra hỏi, đã đem chuyện xảy ra trước đó kể ra rồi, cho nên ba nàng đều hết sức lo lắng.

Chuyện tranh đấu với Tề Đức Thịnh và đại thần trong triều Đường Kính Chi không muốn nói với ba nàng, tránh các nàng bất an, vậy sẽ rất đau lòng, chỉ đem việc cầu kiến Hoàng thái hậu ra kể, vỗ ngực đảm bảo có Hoàng thái hậu chống lưng, dù hoàng đế cũng chẳng làm gì nổi y.

Nghe vậy ba nàng mới yên tâm.

Uyển Nhi đỡ y ngồi xuống ghế, chu đáo bóp vai:

- Hoàng thái hậu lại đồng ý hợp tác làm ăn với Đường gia ta, có mơ thiếp cũng không nghĩ tới.
- Đúng thế, tướng công thật là giỏi.

Nhu Nhi ngửa mặt nhìn y với đôi mắt long lanh.

Đường Kính Chi cười méo xẹo:

- Chuyện này nghe ra đúng là hoang đường, có điều tình hình quốc khó như vậy, hoàng thái hậu cũng hết cách.
- Vậy thì sau này không có người tới tận cửa ức hiếp chúng ta nữa phải không?

Ngọc Nhi phụ trách vấn đề an toàn, nên hỏi: nguồn

- Tuy nói là thế nhưng không có chuyện gì là tuyệt đối cả, chuyện này không thể công khai, cho nên chúng ta vẫn phải cẩn thận.

Đường Kính Chi nhắc nhở:

Lúc này trời chiều ngả dần về tối, ba vị di nương ai đi lo việc nấy, Đường Kính Chi thành ra thất nghiệp, ngồi nghĩ một hồi không có gì làm, tính đi ngủ một lúc, thế nhưng Thị Mặc lại vào báo:

- Nhị gia, bên ngoài có vị công tử họ Tàn nói có chuyện muốn gặp.

Họ Tàn? Mình làm gì có bằng hữu họ Tàn?

Thị Mặc bổ sung:

- Người đó tự xưng là thiếu đông gia của tư lỵ họ Tàn thị.
- A, thì ra là hần, mau mời vào.

Đường Kính Chi vỗ đầu nhớ ra, rất cấp thể diện ra ngoài cửa đón.

Cách từ rất Đường Kính Chi đã thấy một thanh niên cao lớn dáng vẻ phong trần, y vừa mới chấp tay định khách khí chào hỏi thì người kia đã lên tiếng trước bước tới vỗ vai y:

- Ha ha ha, hần đây là Đường hiền đệ rồi.

Đường Kính Chi ngớ người, lần đầu gặp mặt sao người này tỏ ra như thân thuộc mình lắm vậy.

- Đường hiền đệ, mặc dù chúng ta chưa gặp nhau nhưng tên tiểu tử Giả Lâm kia thường nhắc tới đệ với ta.

Đường Kính Chi vỡ lẽ, Giả gia kinh doanh vải vóc, nên có quen biết với vị công tử họ Tàn này là rất bình thường, mà nghe ngữ khí thì hai người đó còn quan hệ không tệ.

- Tàn huynh, mau vào phòng ngồi.

Đường Kính Chi đưa tay ra mời:

Tàn công tử y phục còn lấm lem bụi đất, đầu tóc cũng hơi xơ xác, hiển nhiên vừa đi đường xa tới đây, vào đại sảnh rửa cổ uống cạn chén trà, dùng luôn ống tay áo bần lau miệng:

- Vì huynh được Lưu chương quỳ chuyển lời nói đệ và bản hiệu ký một khế ước mua bán lớn, cho nên mới bỏ đội xe chở hàng, một mình một ngựa phóng tới đây, vừa mới tới nơi xong, còn chưa tha phục, ha ha ha.
- Tần huynh đâu cần gấp gáp như thế, đệ đã đồng ý với Lưu chương quỳ hàng thiếu có thể cho hoãn năm ngày mà.

Tần công tử xua tay giải thích:

- Không, không không, vì huynh chạy vội tới đây không phải để giao hàng, mà muốn hỏi, đệ làm chuyện kinh doanh đồ thêu này có phải có mẫu thêu mới không?
- Sao vậy, Tần huynh cũng có hứng thú à?

Đường Kính Chi lòng mách động, hỏi lại:

- Đương nhiên, vì huynh không dấu đệ, ở Hải Châu và Liễu Châu, Tần gia có không ít cửa hiệu bán đồ thêu.

Thị Mặc lại rót cho Tần công tử chén trà nữa, nhìn ra thân phận Thị Mặc không phải chỉ là hạ nhân bình thường, khách khí gật đầu:

- Cho dù Giả huynh có nói vài lời tốt đẹp về đệ trước mặt Tần huynh thì Tần huynh đâu tới mức mới lần đầu gặp nhau đã muốn hợp tác làm ăn?

Đường Kính Chi đưa ngón tay tay khê gõ mặt bàn:

Tần công tử đặt chén trà xuống, nghiêm túc nói:

- Tất nhiên không phải vì thế rồi, gia chủ Đường gia Lạc thành tên tuổi vang vọng khắp các châu phương nam, vả lại với năng lực của đệ, nếu không nắm chắc mười phần thắng lợi thì sao mua nhiều vải vóc như thế? Ta tin tưởng vào nhân quang của đệ.

Xem ra người này tính cách sáng khoái, nghĩ gì nói nấy, hơn nữa càng nhanh nhạy quyết đoán, Đường Kính Chi có thiện cảm, đáp:

- Đúng như huynh nói, đệ nếu đệ không đủ mười phần tự tin đã chẳng mua nhiều vải như vậy, có điều trước khi hợp tác, đệ phải nói rõ đã.

Tần công tử lòng vui mừng, gật đầu ngay:

- Đệ có điều kiện gì cứ nói đi.
- Tần huynh thống khoái như thế, đệ nói thẳng luôn, kỳ thực chuyện làm ăn này đệ không phải chủ lớn nhất, bên trên còn có một vị nữa.

Đường Kính Chi nói nhỏ dần, chắp tay hướng về phía hoàng cung.

Tần công tử ngạc nhiên:

- Chà, sau lưng đệ là vị nào thuộc long tộc thế?
- Cụ thể là vị nào đệ không thể nói, chỉ có thể cho huynh biết, người này thế lực lớn lắm, có thể điều động cả thế lực của nội xưởng.

Tề Lăng rùng mình, dù quan viên triều đình hay là bách tính bình dân, đều tránh nội xưởng như rắn rết sài lang.

Muốn kinh doanh trải khắp thiên hạ chỉ dựa vào mối Đường gia tất nhiên không nổi, chút tự biết mình này thì Đường Kính Chi vẫn có, hiện Tần công tử tự tới đã thực sự muốn hợp tác, đem chuyện kinh doanh tới Hải Châu và Liễu Châu.

Còn ở một dải Lưu Châu thì y đã giao cho Giả Lâm, đó là chuyện đã thương lượng trước khi tới kinh rồi.

Nghe Đường Kính Chi có thế lực lớn như thế chống lưng, Tần công tử lại đâm ra do dự, tuy làm ăn thì phải lo lót cho quan viên, nhưng hợp tác với thế lực quá lớn không phải là điều hay.

Thấy Tần công tử trầm mặc chứ không tỏ ra vui mừng, Đường Kính Chi đánh giá người này cao hơn vài phần, song lo hấn sợ quá chạy mất, lệnh Thị Mặc đi lấy một tấm mẫu thêu tới, y chẳng sợ Tần công tử có thể ghi nhớ được để làm nhái, vì hai chữ nội xứng đủ đảm bảo rồi.

Trong lúc chờ Thị Mặc mới biết người này tên Tần Hạo, nói ra còn là biểu huynh của Gia Giang Thị, chính thê của Giả Lâm.

Không lâu sau Thị Mặc mang tấm khăn thêu tới, theo lời Đường Kính Chi, đưa cho Tần Hạo xem.

Phản ứng của Tần Hạo cũng y như những người khác lần đầu thấy nó, Tần gia nhiều đời kinh doanh đồ thêu, cho nên biết rất rõ tác phẩm thư họa các danh gia, bản thân hấn sáu tuổi đã học hội họa, trong nghề có chút tiếng tăm, song chưa bao giờ thấy loại hình vẽ này.

Xem kỹ từng tấm một, phát hiện đám trẻ con này giống hệt nhau, chỉ khác y phục và nét mặt, song đem lại tác động thị giác rất mạnh.

Do dự trước đó tiêu tan quá nửa, hai mắt Tần Hạo hiện ra chút kích động, chẳng trách Đường Kính Chi dám mua nhiều vải vóc như thế, dựa vào hình vẽ này dứt khoát là lãi lớn.

Đổi lại là hấn, còn đầu tư áp hàng nhiều hơn.

- Đường hiền đệ, nếu như cho ta nhập bọn thì lợi nhuận chia thế nào.

Nghĩ một hồi, cuối cùng Tần Hạo không bỏ được con đường phát tài này.

- Tần huynh và Giả huynh là bằng hữu, đệ cũng không dẫu, chuyển làm ăn này kiếm mười lượng, Đường gia chỉ lấy được một hai lượng thôi.

- Hả? Sao ít như thế?

- Thị Mặc, đi lấy giấy bút cho ta.

Đường Kính Chi xắn tay áo lên, cười ha hả:

- Tần huynh đừng gấp, đệ cho huynh xem cái này, rồi chúng ta nói tiếp.

Thị Mặc lấy giấy bút tới, không cần Đường Kính Chi bảo dọn dẹp bàn, bắt đầu mài mực, Đường Kính Chi đi tới cầm bút, bắt đầu vẽ tranh trước mặt Tần Hạo.

Tần Hạo thích vẽ, nên hứng thú xem, càng xem mồm càng há to, tới khi Đường Kính Chi thu bút hỏi có vẽ không tự tin lắm:

- Đây có phải là con chuột không nhỉ?

- Huynh nói đúng rồi.

Đường Kính Chi mời Tần Hạo về chỗ, nói:

- Tiểu đệ vẽ bức tranh này là muốn nói với Tần huynh, tranh trong tay đệ không phải chỉ có một cái, nếu huynh muốn hợp tác, chúng ta có thể làm ăn lâu dài.

466. Chương 467-468

Chương 468: Đi thăm Mạnh Tử Đức.

Nếu chỉ có một mẫu thêu, lại được chia lãi ít như thế, Tần Hạo chẳng hứng thú, nhưng thấy Đường Kính Chi thuận tay vẽ ra được hình mẫu mới, tâm tư của hấn lại lần nữa trở nên kích động, song còn chút nghi ngại:

- Ngay Đường gia chỉ được phân chia ít như thế, vậy nếu Tần gia ta tham gia vào thì được nổi bao nhiêu.

- Không phải vậy đâu.

Đường Kính Chi lắc đầu:

- Nếu Tần huynh muốn tham dự, đệ có hai loại khế ước cho huynh lựa chọn. Một là giống như Đường gia, đầu tư nhất định, lấy một phần mười lợi nhuận.

- Loại thứ hai thế nào?

Tần Hạo hỏi luôn, hiển nhiên hắn không có hứng thú gì với loại một.

Đường Kính Chi không vội trả lời, y không vì Tần Hạo tỏ ra thẳng thắn mà nghĩ hắn là người đơn giản, không thể tỏ ra quá cấp thiết, uống chén trà thắm giọng đợi hắn tỏ ra sốt ruột mới nói:

- Khế ước thứ hai là ký quyền kinh doanh ở Hải Châu và Liễu Châu, tức là ở hai nơi này, mẫu trong tay đệ chỉ bán cho Tần gia, không hợp tác với nhà thứ hai. Còn sau khi có được mẫu, Tần gia kiếm được bao nhiêu phải xem bản lĩnh của bản thân rồi.

Tần Hạo gật gù:

- Quyền kinh doanh hai châu à, xem ra không thể ít được.

- Ài, còn vị bên trên mà, cho nên dù chúng ta có là bằng hữu, đệ cũng không thể giúp huynh áp giá quá thấp. Có điều chỉ cần huynh mua quyền kinh doanh, vị bên trên sẽ phái người nội xưởng tới Hải Châu và Liễu Châu, giúp huynh xử lý kẻ làm nhái ở hai nơi đó.

- Thật chứ?

Tần Hạo phấn khích, chuyện làm nhái không thể chặn đứng được, chỉ cần ngăn không cho thương nhân lớn khác không xen vào là quá đủ.

- Tất nhiên là thật rồi.

Đường Kính Chi gật đầu khẳng định, y đã tính phát huy vai trò của nội xưởng trong chuyện này hết mức có thể, có người của nội xưởng, dù người thân quan phủ muốn chia một chén canh cũng phải cân nhắc cho kỹ.

Có điều Phúc Thọ Vương ở Hải Châu thì khác.

- Vậy giá Đường hiền đệ tính là bao nhiêu?

Tần Hạo nghĩ một hồi, thấy vụ làm ăn này có thể làm được.

- Tần huynh, đệ cũng là người phương nam, phương nam giàu có, tất nhiên kiếm nhiều hơn một chút, còn về giá, Tần huynh ra trước đi, xem định giá trong lòng chúng ta có cách nhau quá xa không, nếu không đệ lên tiếng trước, e làm Tần huynh bỏ chạy.

Xem ra mua được quyền kinh doanh này mất máu lớn đây, Tần Hạo chuẩn bị tinh thần trước rồi, xè năm ngón tay nói:

- Năm vạn lượng, được không?

Một mẫu thêu mà bán được mấy vạn lượng là con số rất lớn rồi, có điều Đường Kính Chi cũng có tính toán của riêng mình:

- Tần huynh không thấy cái giá này quá thấp à?

Ngăn không cho hắn phản bác, Đường Kính Chi nói tiếp luôn:

- Ai chẳng biết vương triều Minh Hà chúng ta nơi nào giàu có nhất, Liễu châu một năm có thể trồng lương thực hai mùa, Hải châu còn có nguồn cá phong phú. Loại tranh thêu này bán ra thị trường, chừng bách tính mười hộ tới năm hộ sẽ mua rồi, hai châu đó ít nhất có ngàn vạn hộ, huynh nói xem sẽ kiếm được bao nhiêu?

Tần Hạo lắc đầu:

- Loại tranh này rất mới mẻ, song chưa chắc bán được nhiều như thế, hơn nữa bán cho bách tính thì lãi được bao nhiêu.

- Loại đồ thêu giá rẻ tất nhiên không lãi mấy, nhưng nếu Tần huynh chuyên môn dùng vật liệu thượng đẳng, cùng thợ thêu kỹ thuật tốt, kiếm được mỗi chiếc khăn vài lượng đâu khó.

Đường Kính Chi cười nhẹ:

- Đành là thế, nhưng những thứ quá mới mẻ cũng có khả năng không được tiếp nhận, ta ra giá rồi, giờ đệ thử nói giá thấp nhất của đệ đi, nếu thích hợp ta sẽ thay gia phụ đồng ý.

Tần gia nhiều năm kinh doanh đồ thêu, đều phải để Đường Kính Chi dễ dàng nói vài câu qua mặt được.

Đường Kính Chi nhào người tới, ba lần xòe tay ra:

- Mười lăm vạn lượng!

- Ha ha ha, Đường hiền đệ thật là tham lam, không được 7 vạn lượng thôi.

- 12 vạn lượng;

- 8 vạn, không thêm một xu.

... ..

Hai bên cò kè qua lại, cuối cùng giá dừng ở mức mười vạn lượng.

Thoáng nghe một mẫu đồ thêu bán được mười vạn lượng đúng là khó tin, nhưng người trong nghề đều hiểu, chỉ cần hình vẽ mới này được chấp nhận, lợi nhuận vượt xa con số đó.

- Đường hiền đệ, lần này ta lên kinh đưa hàng, không lấy đâu ra nhiều bạc như thế, ta giao tiền đặt cọc trước, đợi về tới nhà mới giao bạc được không?

- Đường nhiên được, con người của Tần huynh chẳng lẽ đệ không tin sao?

Đường Kính Chi lúc này rất dễ nói chuyện, có điều câu sau lại khiến Tần Hạo dở khóc dở cười:

- Dù sao cũng có người của nội xưởng đi theo huynh mà.

Chuyện bàn xong, Tần Hạo đi đường xa mệt rồi, cáo từ về, Đường Kính Chi tiễn hân ra tận cửa, thấy trời không còn sớm, tìm đám Uyển Nhi về nhà.

Thị Mặc lúc này nói đã mua đầu bếp thay Trịnh Hân Như rồi, đồng thời còn mua hai nha hoàn đưa tới Mạnh phủ.

Nhắc tới Mạnh Tử Đức, Đường Kính Chi mới nhớ hoàng đế muốn y rảnh rồi bỏ thời gian ra thăm hân, Đường Kính Chi thở dài, thầm tính để mai đi thăm vị Mạnh Thanh Thiên này xem.

Sáng sớm, Đường Kính Chi đang ngủ mơ mơ hồ hồ mũi chạm vào vùng mềm mại ấm áp, thế là theo bản năng hít hít, hương thơm cơ thể nữ nhân truyền vào mũi.

“Ư, ngứa” Nhu Nhi người trần truồng, cũng đang ngủ, mơ màng đưa tay đẩy cái đầu rúc vào ngực mình.

Đường Kính Chi bị đẩy một cái đập đầu vào gối giường, tỉnh hẳn, tiếp đó nuốt nước bọt đánh ực.

Hai cái đồi ngực xinh xinh gần ngay trong gang tấc, nụ hoa hồng tươi càng trở nên nổi bật trên gò tuyết trắng, cực kỳ kích thích thần kinh buổi sáng của nam nhân, y chẳng chút khách khí há miệng ngậm một cái, cái còn lại không thoát, lọt vào bày tay lớn, bị nó nắm bóp thành đủ loại hình dạng.

Trò chơi nguyên thủy làm Nhu Nhi có phản ứng, hai núm vú bắt đầu săn cứng, đầy khiêu khích, làm Đường Kính Chi không nhịn nổi động tác dần trở nên thô lỗ, luân phiên dày vò hai nụ hoa tươi, lấy răng thay cho lưỡi.

Hôm qua đã hoan ái cả đêm rồi, Nhu Nhi vẫn còn buồn ngủ díp mắt, vịn vịn né tránh:

- Đừng, tướng công, phải dậy rồi.

Đường Kính Chi không buông tay, cũng không dừng miệng, như cái kẹo cao su, dính chặt lên người Nhu Nhi, tay lần theo cặp đùi bóng mượt, trêu đùa nơi thần thánh nhất, mẫn cảm nhất của nữ nhân.

- Đừng, tướng công, đừng ...

Chỉ thoáng chốc, cái miệng nhỏ của Nhu Nhi phả ra hơi thở nóng hằm hấp gấp gấp, khuôn mặt đỏ ửng.

Đang lúc tên lên giây cung, chuẩn bị bắn thì bên gian ngoài có tiếng bước chân, rồi giọng một nha hoàn dè dặt hỏi:

- Nhị gia, Nhu di nương, có cần nô tỳ vào hầu hạ không ạ.

Thì ra hai nha hoàn trông ở gian ngoài nghe thấy tiếng động, liền tới hầu hạ.

Đường Kính Chi mặt xị xuống, như đứa trẻ con bị dành mất đồ chơi làm Nhu Nhi phì cười, kéo chăn che đi cơ thể mê người, nũng nịu:

- Tướng công, dạy tập võ đi, không Ngọc muội muội trách cho đấy.

Đường Kính Chi đành đau khổ thức dậy luyện tập, người ta nói mỹ nhân là mồ chôn anh hùng thật chẳng sai, trước kia y kiên trì chăm chỉ luyện tập là thế, lần đầu lên kinh bị truy sát thê thảm không để bản thân thành gánh nặng cho mọi người là thế, giờ mỗi sáng chỉ thích nằm trong chăn ấm, ôm mỹ nhân thơm tho thôi.

Hoàn thành luyện tập buổi sáng, tắm rửa tha phục xong thì Uyển Nhi vào hỏi an bài hôm nay ra sao.

Đường Kính Chi ngồi trước gương đồng, để một tiểu nha hoàn chải tóc, đáp:

- Hôm nay ta cùng mẹ con họ Đỗ tới thăm Mạnh Tử Đức.

Thấy Ngọc Nhi ngạc nhiên thì cười khổ giải thích:

- Dích thân hoàng thượng ra lệnh mà, các nàng cứ tới bên tiểu viện tọa trấn.

Ăn sáng xong, Đường Kính Chi cùng ba vị di nương rời tiểu viện, sau đó tách nhau ra, mẹ con Đỗ gia dẫn đường, tới nhà Mạnh Tử Đức.

467. Chương 469-470

Chương 469: Tình diện.

Vì Hoàng thái hậu đã nói y có thể trực tiếp tới cung Từ Ninh xin gặp, cho nên lần này Đường Kính Chi không đợi ở cửa cung nữa mà nhờ một thái giám dẫn đường.

Tới cổng Từ Ninh cung, Đường Kính Chi cúi đầu sửa sang lại y phục thì một thiếu nữ xinh đẹp từ trong đi nhanh ra, thiếu chút nữa va phải y, đưa mắt nhìn thấy nàng môi mím lại, mày phượng nhướng cao, hiển nhiên tâm tình không tốt chút nào.

Chợt nhớ ra mình từng gặp nàng một lần rồi, vội lùi lại thì lễ:s

- Học sinh Đường Kính Chi thỉnh an Cửu công chúa.

Là cô công chúa dân gian hại hoàng đế trẻ sinh mối tình trái luân lý.

Cửu công chúa đang định trút giận lên kẻ khiến nàng thiếu chút nữa va phải, nhưng nhận ra thân phận y, thu lại lửa giận:

- Đứng dậy đi, người tới gặp Hoàng thái hậu à?

- Bẩm Cửu công chúa, đúng thế ạ.

Cửu công chúa hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Ô, người nói cho ta biết người gặp Hoàng thái hậu có chuyện gì?

Đường Kính Chi lần trước gặp Cửu công chúa thì thấy nàng đi cùng với Thuận Vương, sao dám nói sự thực? Đang thấy khó xử thì một cung nữ đi ra nói:

- Hoàng hậu có chỉ tuyên Đường cử nhân vào cận kiến.

Cửu công chúa nhún vai bỏ đi, có điều được vài bước thì dừng lại, nhướn miệng cười:

- Người là kẻ rất thú vị, khi nào rảnh có thể tới tìm ta, trong này thật buồn chán.

Đường Kính Chi ngó người, rồi lè lưỡi, cô chưa xuất giá, y là một nam tử thành niên làm sao dám tới tìm? Chán sống chắc!

Đường Kính Chi đi vào khấu đầu hành lễ xong thì nghe giọng Hoàng thái hậu lạnh nhạt nói:

- Đứng dậy đi, Đường cử nhân quen biết rộng rãi, cả Cửu công chúa cũng biết.

Đường Kính Chi thầm kêu xui xẻo, hôm nay ra đường đúng là không xem lịch:

- Bẩm Hoàng thái hậu, học sinh chỉ tình cờ gặp Cửu công chúa một lần thôi ạ.

Cung nữ thì thầm bên tai Hoàng thái hậu, sắc mặt bà càng thêm khó coi:

- Chỉ gặp một lần mà Cửu công chúa bảo người vào cung tìm à?

- Học sinh đúng là chỉ gặp Cửu công chúa đúng một lần thôi ạ, còn Cửu công chúa hình như có nghe nói tới học sinh ở đâu đó.

Đường Kính Chi chẳng sợ Hoàng thái hậu phạt mình vào lúc này, nhưng bị hai ánh mắt như kiếm băng chiếu vào chẳng dễ chịu gì, cẩn thận khom mình xuống thấp hơn một chút.

Hoàng thái hậu hừm một tiếng, xua tay đuổi cung nữ bốn xung quanh đi, để lại mỗi cung nữ tâm phúc lần trước tới ngự thư phòng truyền lời:

- Hôm nay người tới tìm ai gia có chuyện gì?

- Bẩm Hoàng thái hậu, học sinh muốn bẩm báo đã cùng với thương nhân họ Tần ký khế ước bán quyền kinh doanh ở Liễu Châu và Hải Châu cho hẳn.

Đường Kính Chi vừa nói vừa lấy khế ước ra giơ qua đầu:

Thấy thái độ Đường Kính Chi hết sức cung kính, chỉ nói tới chính sự, Hoàng thái hậu bỗng thấy phiền não vô cớ.

Có lẽ vì tiên hoàng bệnh nặng nằm bẹp giường, Hoàng thái hậu cô đơn tịch mịch quá lâu, cho nên lần trước nói chuyện với Đường Kính Chi rất vui vẻ, bà sinh thiện cảm với y, từ khi gả vào cung, bà không còn bằng hữu thực sự tin tưởng nữa, cho nên hiện thấy Đường Kính Chi, muốn trò chuyện với y vài câu, dù chỉ là một vài câu nói đùa tào cẩu; trước khi bàn chính sự cũng được.

Nói ra tội hoàn toàn là của Đường Kính Chi.

Y đem hiểu biết về Đường lão thái quân dùng với Hoàng thái hậu, cho nên lần trước cố ý dùng cách nói chuyện thú vị lôi kéo bà tham gia vào, làm tâm tư phẳng lặng bao năm của Hoàng thái hậu có chút gọn sóng, tất nhiên đó không phải tình cảm nam nữ, chỉ là chút thiện cảm.

Nhưng Đường Kính Chi không quên bà là quốc mẫu cao quý một câu nói có thể lấy mạng y.

Cho nên nghe giọng nói có chút mất kiên nhẫn của Hoàng thái hậu, y lập tức cẩn thận đề phòng, vả lại lần nà tới báo cáo thôi, đâu phải có việc nhờ cậy như lần trước cần gì phải hao tổn tâm tư đùa với lửa.

Có điều hôm nay Đường Kính Chi mang tới tin mừng, xem khế ước bán quyền kinh doanh thu được tới mười vạn lượng, Hoàng thái hậu đầu tiên là giật mình, sau đó nhớ tới số bạc này tới chín phần là của mình rồi thì tâm trạng tốt hơn hẳn:

- Đường cử nhân thủ đoạn rất được, chỉ một mẫu thêu bán được mười vạn lượng, ai gia thấy người đúng là thần tài chuyển thế.

- Học sinh có là thần tài, cũng để phụ trợ Hoàng thái hậu và hoàng thượng.

Đường Kính Chi lần đầu tiên nói một câu mà bản thân chính y cảm thấy vô sỉ, không dám ngắt đầu gặp ai nữa.

Có điều với hoàng thái hậu, lời này rất dễ nghe, gật đầu hài lòng, làm hạt châu cài trên đầu va chạm nhau tạo nên âm thanh vui tai:

- Phải rồi, người tới là để phụ trợ ai gia và hoàng thượng, ngân lượng đã thu về chưa, lấy ra cho ai gia xem.

Nói rồi rời ghế tha thướt rời ghế, tới trước mặt Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi vẫn một mực cung kính đầu cúi nhìn mặt đất, dù có làn hương thơm thoang thoảng truyền vào mũi cũng không dám đưa mắt lên nhìn, lấy hai vạn lượng ngân phiếu đưa ra.

Lần trước Hoàng thái hậu cũng trực tiếp lấy tấm khăn tay từ Đường Kính Chi rồi, nên lần này không sai cung nữ chuyển cho mình, mà đưa tay ra lấy.

“Á” không khéo thế nào tay hai người chạm vào nhau, hoàng thái hậu như bị kim chích một cái không đau, nhưng giật mình khẽ phát ra tiếng kêu nho nhỏ.

Tức thì phùng một cái, mặt như ngọn đuốc bắt lửa, đỏ từ tai tới cổ.

Hôm nay trời lạnh, Hoàng thái hậu lại mặc váy gấm dày, trước đó đi xuống, ma sát giữa ống tay áo và cánh tay dễ sinh ra tĩnh điện.

Điều này chớp mắt Đường Kính Chi hiểu ra, nhưng hiểu ra thì muộn rồi.

Vừa rồi y chạm vào ngón tay trắng trẻo của Hoàng thái hậu, tuy là bị động, nhưng đây đâu phải thời đại lấy lý ra mà nói được, Hoàng thái hậu mà nổi giận chém đầu chẳng cách nào phản kháng.

Bị Đường Kính Chi “chích điện” cho một cái, Hoàng thái hậu mới ý thức được vừa rồi mình quá bất cẩn, đời này mới chỉ có ba nam nhân chạm vào nàng, là phụ thân nàng, tiên hoàng cùng đương kim thánh thượng.

Bỗng nhiên có đụng chạm da thịt với nam tử khác, dù Hoàng thái hậu thường ngày mạnh mẽ sắc sảo, cũng cuống lên không biết phải làm thế nào.

Đường Kính Chi chỉ ngây ra trong chốc lát rồi tỉnh ngay lại, nực cười, nếu vì chuyện này mà bị phạt chẳng phải lỗ vốn lớn à, Hoàng thái hậu phi lễ y cơ mà, cấp sinh trí nói ngay:

- Hoàng thái hậu đừng ngạc nhiên, vị công tử họ Tần kia lên kinh chuyển hàng cho nên không đem theo nhiều ngân lượng, học sinh đồng ý cho hắn trả tiền đặt cọc trước, đợi hắn về tới nhà sẽ nộp phần còn lại.

- Ra thế!

Hoàng thái hậu cũng rất thông minh, thuận theo y của y nhanh chóng đối đáp:

- Nếu như người đã chấp thuận rồi thì cứ theo lời người nói mà làm đi, ai gia tin tưởng vào nhân quang của người.

- Đa tạ Hoàng thái hậu tín nhiệm, người này muốn sớm về nhà triệu tập thợ thêu làm việc, người xem có nên chọn vài người nội xưởng theo nam hạ không ạ.

Đường Kính Chi thở phào, coi bộ Hoàng thái hậu đồng ý bỏ qua rồi, nhưng không dám lơ là, tranh thủ nói luôn phân tán sự chú ý của bà:

- Học sinh từng nói với hắn sẽ nhờ ông chủ lớn phái người của nội xưởng theo hắn tới phương nam, để kích thương gia làm hàng nhái.

Quả nhiên Hoàng thái hậu phân tâm ngay:

- Hả, làm thế có được không?

Vì ở Vương triều Minh Hà này không có khái niệm hàng chính hãng hay hàng nhái gì hết.

- Bẩm hoàng thái hậu, học sinh chỉ muốn người nội xưởng đi theo, trừng trị ít thương gia mô phỏng theo mẫu thêu của chúng ta, tránh làm ảnh hưởng tới chuyện kinh doanh của Tần gia, có người mô phỏng cũng không phạt tù, chỉ tịch thu ngân lượng thôi.

Đường Kính Chi giải thích kỹ hơn:

- Còn bác tính bình dân thì học sinh đã nói với Tần công tử, chúng ta không để ý tới.

Hoàng thái hậu cười khổ:

- Lần này ngươi lại tính dùng nội xướng phạt tiền bổ xung quốc khố à?

Xem ra mình mang tiếng gian thương mất rồi, Đường Kính Chi cười khổ:

- Cũng có một phần ă, chủ yếu là hù dọa thôi, nên xin Hoàng thái hậu lệnh chọn những người tính cách mềm mỏng, khéo léo không phải là người thích cáo mượn oai hùm đi, tránh gây loạn.

- Ủm, ai gia hiểu rồi.

Hoàng hậu vẫy tay gọi cung nữ tâm phúc tới dẫn dò một phen, bảo đi truyền lệnh, tới khi cung nữ kia lui rồi, mới chợt nhận ra hiện trong gian phòng này chỉ còn lại hai người, vốn chuyện đã qua bất chợt cảm thấy ngón tay như tê tê, không khỏi lung tung.

Chương 470: Thế trận lớn.

Ở dưới Đường Kính Chi lại hỏi:

- Hoàng thái hậu, không biết người chọn được nhân tuyển thích hợp chưa.

- Chọn, chọn được rồi.

Hoàng thái hậu vừa nói vừa cẩn thận đi ra xa vài bước:

- Người này tính ra cũng mang huyết mạch long tộc, phải gọi ai gia là hoàng tẩu! Có điều mạch này của hần là họ xa, hiện đã đi xuống rồi. Ai gia đã cho người tìm hần tới, mai có lẽ sẽ đến nơi.

Đường Kính Chi vui mừng, vậy chuyện coi như đã xong, tiền bạc kiếm được là chuyện nhỏ, phen này coi như dùng tiền kiếm được chỗ dựa lớn rồi. xem tại t.u.n.g.h.o.a.n.h.c.o.m

Thấy Đường Kính Chi tiếp đó chỉ nói chính sự, Hoàng thái hậu lại sinh phiền muộn, mấy lần dùng khoe mắt liếc nhìn y, thấ cứ thản nhiên nói chuyện kinh doanh, hoàn toàn quên mất chuyện hai người vừa có tiếp xúc da thịt, lòng càng không thoải mái.

Mình là ai chứ?

Là Hoàng thái hậu, là quốc mẫu, là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ! Chẳng lẽ chạm vào tay mình, y không có chút suy nghĩ nào, như thấy vinh hạnh chẳng hạn.

Vì sao y cứ như không có chuyện gì xảy ra thế?

Hoàng thái hậu bị đả kích vô cùng, bắt đầu suy nghĩ lung tung, chẳng lẽ năm xưa được xưng là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, giờ đã già cả xuống sắc, không còn chút mị lực nào nữa.

Không thể nào!

Hoàng thái hậu không phục, nhẹ vén váy, uyển chuyển tới gần Đường Kính Chi.

Người ta nói tâm tư nữ nhân là khó lường nhất, Hoàng thái hậu cũng chẳng ngoại lệ.

Đường Kính Chi đang cúi đầu, thấy Hoàng thái hậu đi tới gần thì hơi hoảng, hoàng thái hậu tuy trên ba mươi nhưng vẫn là đại mỹ nhân hiếm có, đặc biệt người ở đây, thân phận tôn quý của bà đủ khiến diệt trừ mọi dục vọng trong đầu nam nhân khác, nhưng với Đường Kính Chi lại khác, nó trở thành kích thích lớn, tuy thực sự y không có ý đồ vượt quá phận sự nào, song không quần nổi cái đầu sinh lòng hươu dạ vượn.

Vừa rồi may mắn thoát chết, nếu kích động lên chẳng may ngược vì một cái nhìn mà mất đầu, chẳng phải oan uổng hay sao?

Thế là y lùi lại phía sau.

Quá đáng lắm rồi, Hoàng thái hậu nổi giận, bước thêm một bước nữa, chỉ còn cách Đường Kính Chi một bước, khiến y hít thở cũng ngửi được hương thơm từ trên người bà.

Nữ nhân thành thực rất dễ khơi lên xúc động phạm tội của nam nhân.

Đường Kính Chi là nam nhân bình thường, sao không nảy sinh lòng hờn dạ vượn cho được, tuy không biết hoàng thái hậu tới gần làm gì, nhưng biết mình không thể lui lại quá rõ ràng được.

Vì y cúi đầu rất thấp, cho nên Hoàng thái hậu không nhìn thấy nét mặt của y, đang nghĩ cách để khiến y phải ngẩng đầu lên thì một cung nữ đi vào bẩm báo:

- Hoàng thái hậu, hoàng hậu nương nương, ba vị nội các đại học sĩ cùng với Mạnh thượng thư đang ở chính điện cầu kiến.

Có người vào, Hoàng thái hậu trong chớp mắt khôi phục lại lý trí, ung dung xoay người, đi lên đài phượng ngồi xuống, ra lệnh:

- Truyền cho họ vào.

Nghe thấy toàn những nhân vật lớn cầu kiến, Đường Kính Chi sinh tò mò, chẳng biết xảy ra đại sự gì rồi?

Y định lui ra thì Hoàng thái hậu lên tiếng bảo y đứng qua một bên đợi.

Tiếp đó là hoàng hậu mặc cung trang thêu phượng hoàng màu vàng dẫn đầu, giữa là ba vị nội các đại học sĩ cùng Mạnh Khoan đi cuối vào lần lượt thỉnh an.

Một cung nữ đem một cái đôn gấm tới cho hoàng hậu ngồi.

Đợi tất cả thi lễ xong, hoàng hậu cũng đã tới đôn ngồi, Đường Kính Chi mới bước ra hành lễ:

- Học sinh Đường Kính Chi thỉnh an hoàng hậu nương nương.

Còn về ba vị đại học sĩ và thượng thư Mạnh Khoan chưa đủ tư cách để y tới chào hỏi trước mặt hoàng thái hậu.

- Đứng dậy đi.

Lần trước Đường Kính Chi giúp nàng trừ đi vết xước ở cổ tay, cho nên hoàng hậu vẫn nhớ ân tình này, thái độ rất ôn hòa đưa tay ra đỡ hờ.

- Tạ ơn hoàng hậu nương nương.

Đường Kính Chi đứng dậy, khom lưng đứng xuống phía dưới cùng.

- Mấy người các người tới tìm ai gia là muốn ai gia bỏ ý định phong tước cho Đường cử nhân chứ gì?

Hoàng thái hậu khôi phục lại lý trí, thông minh sắc sảo thường ngày cũng quay về, mắt hơi nheo lại, nhìn đám đại thần phía dưới đầy nghiêm.

Đường Kính Chi chợt nhớ ra, hôm nay là ngày Hoàng thái hậu hứa phong tước cho y.

Hoàng hậu bị phụ thân của mình là Mạnh thượng thư kéo tới trợ lực, vốn mấy vị trọng thần triều đình này muốn nàng lên tiếng trước, trò chuyện với Hoàng thái hậu rồi để các đại thần mượn cớ nói vào vài câu, nhưng hiện giờ Hoàng thái hậu chủ động nói tới chuyện này làm hoàng hậu không biết phải mở lời ra sao?

Dù Hoàng thái hậu trước giờ đối xử với hoàng hậu không tệ, nhưng hoàng hậu vẫn e sợ vị Hoàng thái hậu này từ tận đáy lòng, không dám ý vào được Hoàng thái hậu sủng ái mà quên thân phận, trong nội cung này, ngày nào còn Hoàng thái hậu, chưa tới lượt nàng nhiều lời.

Thấy hoàng hậu không lên tiếng, ba vị nội các đại học sĩ đồng loạt quỳ xuống, hô:

- Bẩm Hoàng thái hậu, bọn vi thần đại biểu bách quan trong triều, khẩn mong người thu lại thánh lệnh.

- Bách quan trong triều? Theo ai gia thấy, là ý tứ của ba người các người thì có.

Hoàng thái hậu đặt khê chén trà xuống, giọng bình đạm, không cần tỏ ra tức giận cũng khiến ba vị đại học sĩ phải hoàng hốt cúi đầu:

- Vi thần không dám. nguồn

Hoàng hậu đứng lên, đi ra sau lưng Hoàng thái hậu, nhẹ nhàng vỗ lưng:

- Mẫu hậu nguôi giận, ngàn vạn lần đừng tức giận hại người.

Hoàng thái hậu hết sức hài lòng với đứa hoàng tử này, trong mắt nàng, hoàng hậu biết đại thể, hiểu tiến lui, không phải người tốt bụng mềm lòng sợ chuyện, không khác nàng thời trẻ là bao, nắm tay hoàng hậu, nói:

- Xương cốt ai gia còn cứng lắm, đừng lo, đứng qua một bên, nghe kỹ nghĩ sâu, đừng nói gì.

- Hoàng tử tuân lệnh.

Hoàng hậu đứng lên, đưa mắt cho phụ thân, ý bảo không giúp gì được cả.

Mạnh Khiêm là lễ bộ thượng thư, thực quyền trong tay kém xa các vị thượng thư khác, lại là người không nhiệt tình tranh đấu chính vì thế tiên hoàng và Hoàng thái hậu mới chọn con gái ông ta làm thái tử phi.

Tránh ngoại thích quá mạnh.

- Không dám, các người có gì mà không dám chứ? Bỏ đi, chuyện trước kia ai gia không truy cứu, nói chuyện sắc phong Đường cử nhân, các người hà cớ gì mà ngăn cản hết lần này tới lần khác, chẳng lẽ các người tưởng ai gia không dám làm gì các người thật sao?

Hoàng thái hậu mặt lạnh xuống, ngữ khí cực kỳ bất thiện.

Ba vị dám cãi lời hoàng đế trẻ, nhưng không dám xem nhẹ vị Hoàng thái hậu này, nếu chọc giận nàng, ba bọn họ bình an ra được hoàng cung hay không rất khó nói.

Trình các lão, khấu đầu thưa:

- Bẩm hoàng thái hậu bọn vi thần sở dĩ xin người và hoàng thượng thu hồi thánh lệnh vì công lao tư lịch của Đường cử nhân chưa đủ phong tước vị.

- Đúng thế, hoàng thái hậu và hoàng thượng nếu coi trọng y, có thể đặc cách phong cho y qan chức.

Hồ các lão bổ xung:

Tề các lão tiếp lời:

- Kỳ thực bọn vi thần đều đánh giá cao Đường cử nhân, dù người và hoàng thượng cho y lên triều nghị sự, bọn vi thần cũng không phản đối.

Chuyện Hoàng thái hậu không cho Đường Kính Chi vào triều làm quan, nắm giữ quyền bính không thể để người ngoài biết, nên chỉ nói:

- Ai gia và hoàng thượng muốn phong tước vị cho ai phải được các người gật đầu đồng ý à?

Trình các lão là người có hiểu lầm lớn với Đường Kính Chi, luôn coi y cùng một giuộc với đám Tần Mục, thậm chí còn gian xảo hơn cho nên dẫn kinh luận điển nói một thôi một hồi.

Lý do mà ông ta đưa ra nào là tư lịch ít, công trạng mỏng, nào là từ lúc thái tổ lập quốc tới nay rất ít phong tước vị, cho tới võ tướng ra chiến trường giết địch vô số, ngay cả mạng cũng hi sinh còn chẳng được phong tước vị, nếu Đường Kính Chi được phong tước, nhất định khiến tướng lĩnh trong quân bất mãn.

468. Chương 471-472

Chương 471: Chuyển biến.

Mùa thu vừa rồi phương bắc gặp thiên tai lớn, triều đình nợ quân lương rất nhiều nơi, nếu chuyện này khiến cho các võ tướng bất mãn thì rất không ổn.

Những tướng lĩnh nắm quân này khác với quan văn, bọn họ nắm quân trong tay, lỡ có kẻ thừa cơ xúi bẩy kích động thêm vào, hậu quả khó lường.

Nơi khác chưa nói, chỉ cần tướng sĩ phương bắc bất mãn không một lòng kháng địch nữa thì vương triều nguy rồi.

Tất cả lý do khác Hoàng thái hậu không thêm để ý, riêng lý do này khiến nàng phải nhú mày.

Thấy Hoàng thái hậu đã có vẻ do dự, liền được thể nói tiếp:

- Bẩm Hoàng thái hậu, Trình các lão nói rất đúng, có thể phong quan cho Đường cử nhân, hẳn với tài của y, không bao lâu có thể từng bước thăng cao, vào triều nghị sự rồi.

Bọn họ vốn bàn bạc với nhau dùng hết mọi khả năng đàn áp Đường Kính Chi, nếu như không còn cách nào khác mới nhượng bộ cho y vào triều nghị sự, nhưng lúc này thấy Hoàng thái hậu dao động rồi, liền sửa lời ngay, tính đẩy Đường Kính Chi tới nơi nào đó làm quan cho xong nợ.

Đường Kính Chi đến sau mà dùng sức một người lật đổ đám Tần Mục, nói lên y là kẻ có tâm kế thủ đoạn lợi hại, không phải thứ cuồng trí ngu xuẩn, bọn họ không yên tâm để y ở lại bên hoàng đế.

- Đúng vậy,, vì thần nghe nói tới công tích của Đường cử nhân rồi, nếu đưa y tới địa phương rèn luyện vài năm, nhất định thành trụ cột của xã tắc.

Tề các lão không bỏ lỡ cơ hội tốt :

Đám người này định gây ông đập lưng ông đây mà, Đường Kính Chi cười nhạt.

Hoàng thái hậu tuy có lo lắng, nhưng là nghĩ cách hóa giải bất mãn của của tướng sĩ chứ không phải định thay đổi chủ ý. thấy những kẻ này chớp mắt trở giọng, được nước lấn tới, Hoàng thái hậu cũng đồng thời thầm cười nhạt, các người đúng là định ức hiếp mẹ góa con cô chúng ta rồi, lần này ai gia lùi bước trước các người để các người được thể chống đối hoàng nhi của ta sao?

- Được rồi, điều Trình ái khanh tâu lên ai gia đã hiểu, có điều tước vị này ai gia phong chắc.

- Hả? Hoàng thái hậu ...

Hồ các lão giật mình sao tự nhiên gió lại đổi chiều thế này ? Định nói thì Hoàng thái hậu đứng bật dậy, quát:

- Đủ rồi! Trong lòng các người nghĩ gì ai gia hiểu rất rõ, nhưng các người thử nghĩ lại đi, từ khi hoàng thượng đăng cơ tới nay, các người đã một lần thuận theo ý của hoàng thượng chưa? Đúng, hoàng thượng còn trẻ, ai gia cũng biết suy nghĩ của hoàng thượng đa phần không hoàn thiện, có nhiều thiếu sót. Các người không biết khắc phục thiếu sót hoàn thiện, chỉ một mực phản đối, trái ý hoàng thượng, làm uy nghiêm hoàng thượng tổn thất.

Càng nói bà càng phần nộ:

- Ở kinh thành còn đỡ, ở địa phương có kẻ dám làm phản, không coi hoàng thượng vào đâu nữa. Các người không biết sai, lần này còn kéo bè kéo cánh tới đây, các người định bức ép ai gia hả? Nói cho các người biết, ai gia tuyệt đối không thỏa hiệp với các người! Còn nữa tên Mạnh Tử Đức đó, sau này đừng kẻ nào nói xấu trước hần trước mặt ai gia, nếu không đừng trách ai gia không khách khí.

Hoàng thái hậu phát tác một hồi khiến mấy vị trọng thần cúi rạp xuống đất, không dám nói nửa câu.

Đường Kính Chi thầm nhủ, tên Mạnh Tử Đức này có sao gì chiếu mạng không biết, vốn Hoàng thái hậu không ưa gì hần thả hần ra là bất đắc dĩ, bị mấy lão già này nói một hồi, chẳng hiểu nghĩ gì lại thành bênh vực hần rồi.

Có lẽ tâm lý kẻ thù của kẻ thù là bạn chẳng?

Kết cục Hoàng thái hậu nổi giận là điều Đường Kính Chi lường trước rồi cho nên y mới rảnh rang suy nghĩ lung tung.

- Nếu không còn chuyện gì nữa thì các người lui đi.

Hoàng thái hậu không muốn nói chuyện với những kẻ này nữa, phẩy tay đầy căm ghét.

- Bẩm hoàng thái hậu, nếu như người muốn phong tước vị cho Đường cử nhân, vì thần có một cách hay, có thể tránh làm tướng sĩ bất mãn.

Trình các lão chợt lên tiếng nói:

Hoàng thái hậu không tin những kẻ này có chủ ý gì tốt đẹp:

- Biện pháp gì, nói ra cho ai gia nghe.

- Ý vi thần là Cửu công chúa đã tới tuổi cưới gả, không bằng tuyển Đường cử nhân làm phò mã, tới lúc đó đừng nói là phong bá tước, cho dù phong hầu tước cũng không ai dám nói một câu không phục.

Trình các lão vừa nói lời này, Từ Ninh cung lập tức lặng ngắt như tờ, mỗi người tưởng chừng như nghe được tiếng tim mình đập.

Đường Kính Chi chết đứng luôn tại chỗ, tỉnh lại rồi chỉ cảm thấy ông già này hồ đồ rồi à? Mình có thể có thiệp, làm sao có thể làm phò mã phò ngư gì nữa.

Hoàng thái hậu thì tưởng mình nghe nhầm, chuyện này sao có thể:

- Người nói cái gì? Muốn tuyển Đường cử nhân làm phò mã, gả Cửu công chúa cho y.

- Đúng ạ, ý vi thần là thế.

Trình các lão quỳ xuống, ra hiệu cho hai đồng liêu.

- Vi thần thấy biện pháp này không tệ.

Hồ các lão khầu đầu:

Tề các lão cũng nói:

- Vi thần tán thành.

- Không được.

Hoàng thái hậu còn chưa nổi đóa, Đường Kính Chi đã lên tiếng trước, đi ra quỳ sụp xuống:

- Hồi bẩm Hoàng thái hậu, học sinh đã có thể có thiệp, không xứng cưới công chúa.

- Không sao hết, người chỉ cần bỏ hết thê thiệp đi là được.

Câu này của Trình các lão làm Đường Kính Chi nổi xung, muốn xông tới đập cho lão già này một phát.

Vốn lần trước ở tửu lâu Trình các lão ở tửu lâu cứu ca kỹ kia làm Đường Kính Chi cực kỳ bội phục, nhưng lúc này hình tượng của Trình các lão trong lòng y hoàn toàn sụp đổ.

Y không ngu xuẩn, sao chẳng hiểu lão già này toan tính cái gì?

Đê tiện bẩn thỉu, lão già này mà là nội các đại học sĩ sao? Y không ngây thơ, biết người leo lên vị trí này không phải nhờ hiền đức, mà nhờ tâm cơ thủ đoạn, nhưng thủ đoạn không có nghĩa là làm trò bỉ ổi này.

Chẳng trách vừa rồi Hoàng thái hậu lại chợt nhớ tới Mạnh Tử Đức.

Lúc nà cũng nhớ tới Mạnh Tử Đức.

Cái vương triều này thối tới tận đây rồi thực sự cần tới liều thuốc mạnh mới vực dậy nổi, còn những biện pháp ôn hòa như của y, căn bản không trị nổi tận gốc, chỉ làm con bệnh thoi thóp quằn quại lâu hơn.

Trước kia y là kẻ đứng ngoài, ai làm vua cũng thế, vương triều này có sập y cũng không quan tâm.

Nhưng giờ vì nhiều lý do y phải thay đổi lập trường của mình, phải đứng về phía hoàng đế, cái nhìn của y cũng thay đổi.

Đánh giá về Mạnh Tử Đức bất giác cũng thay đổi. đọc truyện mới nhất tại .

Hắn thực sự là kẻ cố chấp, cực đoan, có cái nhìn thiên cận sao?

Thực ra Đường Kính Chi nhầm từ đầu, lần trước Trình các lão ra tay hoàn toàn vì biết đám người Tần Mục ở bên cạnh mà thôi, ông ta không muốn cứu người, mà là muốn xỉ nhục đám Tần Mục, làm thanh danh của chúng thêm tối tệ.

Hoàng thái hậu lúc này tỉnh lại, sắc mặt chớp mắt trở nên cực kỳ khó coi, nàng tất nhiên hiểu vì sao ba kẻ này đưa ra kiến nghị như thế, chẳng qua vì cho rằng Cửu công chúa Minh Hân xuất thân dân gian, không xứng làm công chúa.

Năm xưa tiên hoàng nhận con, bị bách quan trong triều ngăn cản đủ bề, chính ba kẻ này cầm đầu yêu cầu tiên hoàng không nên đón Minh Hân vào cung.

Cái vương triều Minh Hà này rất coi trọng thân phận và xuất thân của người mẹ, cho dù Minh Hân là con đẻ của tiên hoàng không cần phải nghi ngờ, nhưng đại thân trong triều xem thường nàng, coi mẹ nàng là nữ tử không đoan chính tiết hạnh, sinh con không có tượng phu.

Năm xưa Minh Hân vào cung cũng gây nên sóng gió lớn trong triều.

Có điều Hoàng thái hậu giận thì giận, nhưng nàng không phát tác vì còn nguyên nhân nữa, nguyên nhân không ai dám đường hoàng nói ra.

Đường Kính Chi thấy Hoàng thái hậu vẻ mặt biến ảo khó lường thì cuống lên.

Y không muốn phụng chỉ bỏ thê thiếp.

Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương đã mang thai con của y rồi, y còn đang khao khát sớm ngày về nhà, ở bên các nàng lúc sinh con.

Chương 472: Đợi thêm vài năm.

Kỳ thực về Minh Hân, trừ hoàng thượng và kẻ có dụng tâm âm hiểm ra, không ai thích nàng cả, Hoàng thái hậu cũng không thích Minh Hân, chính vì đôi huynh muội sinh ra tình cảm trái luân lý.

Đám Trình các lão hiểu điều đó.

Vì sao Thuận vương và nhiều hoàng tử lại dễ dàng kiếm cơ ở lại kinh thành như thế?

Đó là bởi vì tiên hoàng trước lúc giá băng tức giận hoàng đế trẻ khi đó là thái tử không chịu nghe lời, cuối cùng sinh ý lập thái tử khác.

Trong một tháng cuối cùng, tiên hoàng liên tục ban thánh chỉ, điều động quan viên, trấn áp nhiều thế lực ủng hộ thái tử, đồng thời nâng đỡ thế lực của các vị hoàng tử khác.

Có lẽ vì tiên hoàng không ngờ được mình giá băng sớm như thế, có lẽ vì tiên hoàng thông qua hành động này cảnh cáo thái tử, để hắn vì giữ lấy vị trí mà nhượng bộ, kết quả cuối cùng dựa vào thế lực của hoàng thái hậu, đồng thời vì dù gì tiên hoàng chưa phế thái tử, hoàng đế trẻ thuận lợi đăng cơ, song một loạt điều động trước đó khiến mấy vị hoàng tử đủ thế lực ở kinh thành.

Con trai mình thiếu chút nữa vì Cửu công chúa mà mất ngai vàng, Hoàng thái hậu sao không hận?

Nếu chẳng phải Hoàng đế trẻ vẫn si mê Minh Hân, Hoàng thái hậu đã gả nàng cho người khác, sao có chuyện để Minh Hân còn xuất hiện trước mắt hoàng đế như thế?

Nhớ lại trước đó cung nữ có bảo Minh Hân từng mời Đường Kính Chi rảnh rồi tới hoàng cung tìm nàng, Hoàng thái hậu càng thêm không thoải mái.

- Tâm tư của các người, ai gia hiểu, nhưng Cửu công chúa do tiên hoàng đích thân gặt đầu thừa nhận, tuyệt đối không thể gả cho nam tử có thê thiếp, chuyện này về sau không được nhắc tới nữa.

Hiểu con không ai bằng mẹ, Hoàng thái hậu biết mình mà gặt đầu, hoàng đế dám trở mặt với mình ngay tức thì lắm.

Ba vị đại học sĩ thấy kế này cũng không thành thì đưa mắt nhìn nhau, Trình các lão lại nói:

- Hoàng thái hậu, binh bộ thêm sự Nhạc Nam Sơn mặc dù suy đoán bừa thánh ý, đúng là có tội, nhưng nề ông ta lập không ít công trạng, vì thần xin Hoàng thái hậu tha cho một lần.

- Hừm! Nếu chẳng có Đường cử nhân, ai gia đã chém đầu hắn rồi.

Hoàng thái hậu xua tay:

- Lui cả đi, cho hần ở thiên lao vài ngày tự kiểm điểm.

- Tạ ơn Hoàng thái hậu khai ân.

Bốn vị đại thần khấu đầu nhìn Đường Kính Chi chăm chăm rồi lần lượt lui ra.

- Hoàng tước, hôm nay người tới đây là thiếu suy xét rồi, lần sau ngàn vạn lần đừng để đám đại thần xúi bẩy làm chuyện hồ đồ. Nữ tử chúng ta ở sâu trong hậu cung, những chuyện liên can tới ngoại đình không đơn giản như biểu hiện bề ngoài, nên làm gì phải cân nhắc kỹ càng, nên mới có tổ huấn hậu cung không được can dự vào chính sự, nếu chẳng phải bắt đắ dĩ, ai gia cũng chẳng muốn xen vào những chuyện này.

Đợi mấy vị quan viên kia lui rồi, Hoàng thái hậu khẽ vỗ tay hoàng hậu dạy bảo.

Hoàng hậu vội hạ người thi lễ vạn phúc:

- Vâng, hoàng tước tuân lệnh.

- Ừ.

Hoàng thái hậu mặc dù giọng mang ý trách mắng, nhưng mặt mày hòa nhã:

- Ai gia cũng hiểu, lần này nhất định là Mạnh thượng thư tới hậu cung khẩn cầu người, để người ra mặt, nhưng đã gả vào hoàng gia rồi thì phải nhớ, vạn sự lấy hoàng gia làm trọng, lấy hoàng thượng làm trọng.

Hoàng hậu ngoan ngoãn vâng dạ.

Kỳ thực Hoàng thái hậu còn có một điều không nói rõ, chính là hoàng hậu cũng mong Cửu công chúa sớm ngày xuất giá, nên mới tham gia vào chuyện này.

- Được rồi, ai gia còn có chuyện cần bàn với Đường cử nhân, người lui đi, cứ yên tâm, có ai gia ở đây, tuyệt đối không cho hoàng thượng làm càn.

Hoàng thái hậu cho hoàng hậu một viên thuốc an thần trước khi đi.

Đợi Đường Kính Chi thi lễ tiễn hoàng hậu rồi đi đứng lên rồi Hoàng thái hậu mới nói:

- Đường cử nhân, người có biện pháp hóa giải bất mãn của tướng lĩnh trong quân không?

Điều Trình các lão nói trước đó tuyệt không phải là dọa dẫm, Đường Kính Chi đã ngẫm suy tính rồi, có sẵn đáp án:

- Bẩm Hoàng thái hậu, học sinh cho rằng tước vị ít nhiều nên theo đại cục mà định, nếu hoàng triều phồn vinh, quốc lực hưng thịnh, tất nhiên không nên phong thưởng quá nhiều tước vị. Nhưng nay biên quan phương bắc đại chiến liên miên, phương nam có Phúc Thọ vương nhìn chăm chăm, học sinh nghĩ, có nên phong thêm tước vị để lung lạc tướng sĩ hay không?

Hoàng thái hậu gật đầu tán thành ngay, bắt đầu suy nghĩ chi tiết:

- Không sai, có điều cũng không nên phong quá nhiều tước vị, hơn nữa còn phải thẩm hạch cho kỹ quân công, không thể phong thưởng nhầm người, không khéo phản tác dụng.

- Hoàng thái hậu thánh minh.

Đường Kính Chi hô:

- Được rồi, đừng có bắt chước đám người đó, cách do người nghĩ ra, ai gia chỉ bổ xung thêm thôi, không thêm cướp công của người. Ai gia thấy chuyện gì tới chỗ người đều trở nên đơn giản, vấn đề gì cũng không phải vấn đề nữa ...

Hoàng thái hậu trừng mắt làm bộ nổi giận với y, đột nhiên giọng xoay chuyển:

- Có điều ai gia còn một tâm kết nữa, nếu không cởi bỏ được có chết không nhắm mắt.

Đường Kính Chi dùng đầu gối nghĩ cũng biết Hoàng thái hậu nói cái gì, tất nhiên là mối tình của hoàng đế trẻ và Cửu công chúa, có điều chuyện này phải ngu lăm mới xen vào, nên khom lưng im lặng, giả câm giả điếc.

Hoàng thái hậu thấy Đường Kính Chi không biết điều, những người khác có ý hay, chẳng vội vội vàng vàng tới báo cáo với bà sao?

Chả lẽ muốn mình chủ động hỏi?

Chỉ có cái tên Đường Kính Chi chết tiệt này, trừ khi là chuyện liên quan tới an nguy và lợi ích của bản thân nếu không sẽ không tới lấy lòng mình.

Đương nhiên Hoàng thái hậu không vì y im lặng mà không nói, có điều chuyện này khéo léo tránh tên người đương sự:

- Đường cử nhân, tại sao có người khi còn nhỏ làm gì cũng rất có chừng mực, giống như ông cụ non, rất được phụ mẫu yêu thương, vì sao khi lớn lên rồi, làm làm nhiều việc vượt ngoài khuôn khổ như thế?

Đường Kính Chi thấy Hoàng thái hậu không chịu buông tha cho mình, thế nào cũng phải nói gì đó: xem tại

- Bẩm hoàng thái hậu, đôi khi nam nữ có thiện cảm với nhau chưa chắc là ái tình, có thể rất phức tạp, rất mâu thuẫn, thậm chí chính bản thân người trong cuộc cũng không hiểu, đó là do giai đoạn biến đổi tâm sinh lý khi trưởng thành. Đợi qua vài năm nữa, con người trưởng thành có nhận thức chín chắn rồi, chuyện tự nhiên được hóa giải.

Y thầm nghĩ có lẽ chính vì hoàng đế lúc còn nhỏ thông minh hiểu chuyện nên sau này tiên hoàng và Hoàng thái hậu mới nới lỏng, lúc đó hẳn lại xác định vị trí thái tử, người xung quanh chỉ một mực lấy lòng, nên đang trong tuổi dậy thì không được chỉ bảo còn được phụ họa hòa theo cho nên mới trở thành người thế này.

- Vài năm nữa?

Hiển nhiên hoàng thái hậu không yên tâm để tình trạng này tiếp diễn thêm vài năm:

- Ai gia thấy Trình các lão nói cũng có phần nào có lý ...

Đường Kính Chi cuống lên:

- Hoàng thái hậu, dấu sao hiện giờ cũng không thể chia rẽ bọn họ, nếu không thế nào cũng có hậu quả khó tưởng tượng.

Hoàng thái hậu thở dài, thấy Đường Kính Chi không có cách nào đành đợi, hôm nay nhiều việc, nàng cảm thấy có chút mệt mỏi rồi, vịn tay cung nữ đứng dậy:

- Được rồi, chuyện này tạm thời không nhắc tới nữa, người lui đi.

- Vâng, học sinh cáo lui.

Đường Kính Chi khom lưng đi giật lùi rời khỏi cung Từ Ninh.

Y vừa ra ngoài thì có sáu xướng vệ nội xướng mặc quan bảo đồ đi tới thi lễ, Đường Kính Chi hiểu những người này được Hoàng thái hậu chọn ra để cùng Tần Hạo nam hạ, khách khí chào hỏi từng người.

- Các vị đại nhân, học sinh còn phải tới ngự thư phòng một chuyến, xin hẹn mọi người ở cửa cung vậy.

Hôm qua hoàng đế bảo y tới thư phòng đợi, cho nên y phải đi một chuyến.

Mấy xướng vệ kia tất nhiên không có ý kiến gì, bọn họ là tâm phúc của Hoàng thái hậu, nên đều hiểu Đường Kính Chi tuy không quan trọng nhưng đang là hồng nhân bên hoàng thượng và hoàng thái hậu.

469. Chương 473-474

Chương 473: Làm sao thành minh quân?

Lúc Đường Kính Chi tới ngự thư phòng thì Hoàng đế trẻ đã tan triều, gọi y vào, từ sau cuộc nói chuyện với Hoàng thái hậu, hoàng đế càng sinh hiểu kỳ với Đường Kính Chi, đồng thời có nảy ra tâm tư khảo sát y.

- Đứng dậy đi.

Hoàng đế trẻ ngồi trên long ỷ quan sát Đường Kính Chi một hồi, nghiêm mặt nói:

- Đường cử nhân, trẫm muốn làm một thánh quân, có ngày ngự giá thân chinh đánh sâu vào trong hoang nguyên A Nhĩ Kim, đuổi hết người Ngột Thử, để bắc cương vĩnh viễn yên bình. Trẫm muốn đóng thuyền to, giương buồm lớn, giá lâm Nam Hải, diệt đám hải tặc ngông cuồng, người nói nguyện vọng của trẫm có thực hiện được không?

- Hoàng thượng nhìn xa trông rộng, lòng ôm cả thiên hạ, học sinh cho rằng, sẽ có một ngày hoàn thành đại nghiệp.

Đường Kính Chi nhận ra hoàng đế trẻ hôm nay hơi khác thường, chẳng hiểu hắn có ý gì, cẩn thận nín bặt một câu là hơn.

Hoàng đế trẻ ưỡn ngực lên, thần thái phấn chấn nói:

- Đường cử nhân, trẫm biết người có vài phần bản lĩnh thực sự, vậy nói xem, mấy năm thì ta hoàn thành được hai cái mục tiêu này?

Mấy năm?

Đường Kính Chi lắc đầu thất vọng, lần trước hoàng đế trẻ ở trong ngự thư phòng xử lý chuyện Vũ Văn Mặc khá khéo léo, còn tưởng trải qua nhiều chuyện hắn đã hiểu ra vài điều, không nghĩ hắn vẫn thất thường như thế.

Vị hoàng đế trẻ này khi nào mới chịu trưởng thành đây?

Hiện tình hình vương triều thế này, đừng nói diệt trừ họa ngoại, muốn ổn định thế cục cũng phải mất vài ba năm, khôi phục quốc lực càng lâu hơn nữa.

Đó là chưa tính Phúc Thọ vương và Thuận vương tạo phản, nếu hai người này ra tay, vương triều Minh Hà ắt phải hao phí thêm mười năm nữa mới có thực lực sơ bộ tiến đánh hoang nguyên A Nhĩ Kim.

- Hoàng thượng, học sinh xin hỏi người đăng cơ bao lâu rồi.

Đường Kính Chi hôm nay đã có chuyển biến về suy nghĩ, nên thấy cần phải đả kích sự tự tin của hoàng đế trẻ, làm hắn trưởng thành, nếu không cứ thuận theo suy nghĩ ấu trĩ này của hắn, đừng nói bắc chinh nam phạt, mà mấy năm nữa thôi cái vương triều này sập luôn thì có.

Hoàng đế trẻ ngẩn người đáp:

- Sắp được một năm rồi.

- Vậy hoàng thượng từ lúc đăng cơ tới giờ đã làm những gì.

- Cái này ...

Sắc mặt hoàng đế trẻ trở nên cực kỳ khó coi, từ lúc đăng cơ tới giờ, chuyện đích thân hắn làm chủ chỉ có một việc, là phái Mạnh Tử Đức nam hạ, nhưng chuyện này chẳng thể nói là thành công, thiếu chút nữa làm phương nam đại loạn.

Đường Kính Chi lén giương mi mắt lên nhìn, thấy hoàng đế trẻ mặt đỏ tía tai, không nói nổi một câu, biết lửa thế là đủ, nếu không để hoàng đế thẹn quá hóa giận lại đâm hỏng việc:

- Học sinh trước kia vào kinh không biết hoàng thượng đã làm những gì, chỉ biết sau khi học sinh vào kinh, hoàng thượng phái sứ tiết đi biên quan, dùng trí kế đẩy lui mấy chục vạn đại quân người Ngột Thử. Bán đất, gom không ít ngân lượng cho quốc khố. Hạ đám phản tặc Điền Cơ ...

- Những chuyện này toàn là chủ ý của người cơ mà.

Hoàng đế trẻ nghi hoặc hỏi:

- Bẩm hoàng thượng, năm xưa thái tổ dựng cờ khởi nghĩa, dẫn bao nhiêu đại tướng đánh hạ giang sơn, lập nên vương triều. Thử hỏi, những đại tướng kia mới là người công thành chiếm đất, chém đầu tướng địch, nói thế vương triều Minh Hà này do bọn họ lập nên?

Đường Kính Chi cẩn thận lựa chọn câu từ hỏi lại:

- Đương nhiên không rồi, vương triều này là do thái tổ lập nên, những tướng lĩnh kia chỉ có công phò tá thôi.

Hoàng đế trẻ nhú mày đứng dậy:

- Đúng thế, các tướng sĩ chỉ có công phò tá, giống như thế, học sinh đưa ra chủ ý, còn người thực sự đem chủ ý này biến thành thực tế là người, là hoàng thượng! Cho nên thực tế công lao là của người.

Câu này của Đường Kính Chi như ẩn chứa triết lý, hoàng đế trẻ chấp tay sau lưng đi lại suy nghĩ.

- Đường cử nhân, trăm đã hiểu ý của người rồi, thần tử có cách hay tới đâu, nhưng cần trăm gặt đầu mới được, cũng như thế dù là biện pháp có hay tới đâu, không có trăm đồng ý thì không thể thực thi. Cho nên hay dở đúng sai đều trăm định đoạt, kiến nghị của các đại thần đưa ra, nhưng công lao là của trăm, sau này sử sách ghi lại đó là do trăm anh minh quyết đoán.

- Hoàng thượng thánh minh!

Hoàng đế trẻ vì không muốn nghe lời đại thần trong triều cho nên hiện giờ trừ tảo triều thì gần như không để ý tới chính sự, chuyện bỏ hết cho Tề Đức Thịnh, suốt ngày cùng đám Tần Mục ngồi tưởng tượng bàn tán chuyện cao xa, vì không muốn làm theo lời bọn họ, giờ mới nghĩ ra, đúng vậy, các người có nói trăm điều cũng ích gì, nhưng quyết định là của trăm, như vậy công là của trăm, trăm biết dùng kiến nghị tốt chẳng phải thể hiện trăm có mắt nhìn người sao?

Thế nên quyết định bỏ tâm tư chú ý chính sự nhiều hơn, tránh bỏ qua kiến nghị tốt.

- Đường cử nhân, người nói xem, trăm phải thế nào mới thành một quân chủ thánh minh thực sự.

Hoàng đế trẻ vòng một vòng quay lại vấn đề cũ.

Đường Kính Chi quyết định đem toàn bộ năng lực ra giúp hoàng đế trẻ, y tự biết mình không có đại tài gì hết, mấy năm đi tiếp thị kiếm tiền học đại học chỉ đủ khiến y có mồm mép và đầu óc nhanh nhạy đấu khẩu với người ta thôi, đạo trị nước thì y không hiểu.

Song y tới từ xã hội hiện đại hơn, từ đất nước cũng trải qua thời kỳ tương tự, có một nhận thức vượt hạn chế của thời đại, có thể chỉ cho hoàng đế trẻ lối đi đúng đắn, còn tương lai hoàng đế trẻ này đi tới nước nào chỉ có thể nghe thiên mệnh thôi:

- Bẩm hoàng thượng, người muốn để lại dấu ấn đậm nét trên sử sách, được xưng là thánh quân không phải chuyện một sớm một chiều, không phải chỉ nhờ chinh chiến mà có. Cổ nhân có câu, dân là nước, xã tắc như thuyền; nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền. Lấy dân làm gốc, nghìn năm vững bền, vương triều tồn tại bền vững mãi mãi mới là công lao to lớn không gì so sánh bằng. Cho nên học sinh cho rằng muốn làm một đấng minh quân, trước tiên phải hiểu được dân đã, có hiểu người dân mới biết phải làm gì cần làm gì, làm gì là đúng là sai, chính tích công lao cũng toàn bộ thể hiện trên việc người làm được gì cho bách tính.

Chí hướng của hoàng đế trẻ là bình Ngột Thử diệt hải tặc, mở mang bờ cõi, thể hiện tài năng của bản thân chứ chưa bao giờ suy nghĩ làm gì cho bách tính, nghe Đường Kính Chi nói mới tỉnh ngộ, đúng thế chỉ có vương triều này còn tồn tại công tích của trăm mới được ca ngợi, nếu không có ích gì.

- Hoàng thượng, muốn hiểu được bách tính, mới thực sự làm được cái gọi là yêu dân như con! Học sinh lớn gan đưa ra một kiến nghị, nếu hoàng thượng rảnh, hi vọng người bỏ thời gian rời hoàng cung, tới dân gian vi hành, xem con dân của người rốt cuộc sống ra sao, bọn họ là quần thể thế nào, bọn họ cần cái gì, bọn họ muốn cái gì.

Đường Kính Chi chấp tay giọng vang vang khắp ngự thư phòng:

- Chỉ có thực sự hiểu được những điều này hoàng thượng mới giúp được bọn họ, có thể hoàng thượng mới trở thành một đấng minh quân.

Xuất cung, vi hành!

Hoàng đế trẻ nghe thế sáng mắt lên, trước kia khi tiên hoàng còn, hắn cũng lên rời cung, nhưng thời gian có hạn, phải tranh thủ chơi bởi còn chưa đủ, lấy đâu ra tâm tư đi tìm hiểu dân tình.

Còn từ lúc lên ngôi tới giờ chưa một lần bước ra khỏi cửa hoàng cung.

Tức thì hai mắt rực sáng, đem chính sự vứt ra sau đầu, chỉ muốn ra ngoài cung chơi ngay:

- Ủm, kiến nghị của người không tệ, hay là trầm bảo Tề Đức Thịnh an bài một chút, ngày mai ra ngoài cung chơi ... À không, tìm hiểu dân tình.

Nhìn cái mặt hớn hở của hoàng đế trẻ, Đường Kính Chi sao chẳng đoán ra hắn nghĩ cái gì trong đầu:

- Không được! Hoàng thượng, nay có nhiều kẻ đang nhắm nhe ngôi báu, nếu người muốn rời cung, tuyệt đối không được để lộ chút nào, nếu không khó lường được hậu quả.

Chương 474: Hoàng đế vi hành.

Hoàng đế trẻ do dự:

- Chuyện này, Tiểu Tề Tử làm việc trầm rất yên tâm.

- Lòng trung thành của Tề công công không cần hoài nghi, nhưng nếu an bài nhiều xương vụn bảo hộ, ắt có sơ hở, hoàng thượng, người quên chuyện Bùi Đặc rồi hay sao?

- Vậy người nói phải làm sao? Hay là trầm đi ngay bây giờ?

Vừa nói tới chuyện rời cung là hoàng đế trẻ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy không đợi nổi phút nào.

Đường Kính Chi thấy hắn một lòng nghĩ tới chuyện chơi bởi, đem điều mình nói trước đó vứt đi hết cả, thậm tự trách mình quá nóng vội, đáng lẽ chưa nên nhắc tới việc này với hắn, đợi vài ngày hắn chú tâm vào chính sự, dần dần hỏi ra đâu phải muộn, liền nói:

- Hoàng thượng, xuất cung là chuyện lớn, hay là đi hỏi Hoàng thái hậu đã.

Quả nhiên nhắc tới hoàng thái hậu, hoàng đế trẻ như bị hắt một chậu nước lạnh vào mặt:

- Chuyện này, chắc là không cần đâu.

Đường Kính Chi lắc đầu:

- Hoàng thượng, người lo Hoàng thái hậu không đồng ý sao, người đừng lo! Học sinh cho rằng, chỉ cần người rời cung vì chính sự, hoàng thái hậu sẽ không ngăn cản đâu.

Đường Kính Chi vừa dứt lời, Hoàng đế trẻ gật đầu như bỏ củi:

- Đúng đúng, trầm rời cung vì chính sự, đâu phải đi chơi, ở đây đợi trầm.

Rời rời ngự thư phòng lên long liễn tới thẳng Từ Ninh Cung.

Đường Kính Chi chỉ phải đợi trong ngự thư phòng một tuần hương đã hấy hoàng đế trẻ mặt tươi hơn hẳn đi về, kể Hoàng thái hậu nghe nói là y kiến nghị rời cung vì hành, may không nhú lấy một cái, đã thoải mái gật đầu, kết quả làm hắn nghĩ mấy cái có đều không phải dùng:

- Đường cử nhân, Hoàng thái hậu đã đồng ý rồi, chúng ta đi thôi, lâu lắm rồi trầm không rời cung giải khát.

Đột nhiên Đường Kính Chi nghiêm túc nói:

- Hoàng thượng, người định ra ngoài cung một lần, về sau không muốn ra xem thế giới ngoài kia nữa sao?

- Đương nhiên là không, nếu như mỗi tháng có thể ra ngoài một lần thì quá tốt.

- Như vậy học sinh cho rằng, nếu lần này hoàng thượng rời cung, thu thập đủ tin tức cuộc sống ngoài dân gian, trở về cho hoàng thái hậu biết, sau này hoàng thái hậu sẽ không ngăn cản người vi hành nữa.

Đường Kính Chi khom lưng nói:

- Ấc, người yên tâm, lần này trầm rời cung để tìm hiểu dân tình thật mà.

Hoàng đế trẻ lên tiếng khẳng định, lúc này tiểu thái giám báo ba người Tề Đức Thịnh, Tiêu Kiến cùng Toàn Kế đã tới, thấy ba người này mặt hoàng đế trẻ hiện nụ cười sáng lạn, bảo bọn họ tổ chức nhân thủ đáng tin cậy, lập tức rời cung.

Cả ba cả kinh, hoàng đế rời cung bất ngờ như thế, nếu không chuẩn bị vẹn toàn, có sơ xuất gì, chưa nói hoàng đế bị hại, chỉ cần bị kinh hãi, bọn chúng cũng mất đầu, có điều nghe thấy hoàng thái hậu đã đồng ý, liền không nói nữa, đi tổ chức người.

Đám người Tề Đức Thịnh làm việc với hiệu suất rất cao, chẳng bao lâu đã tập trung hơn hai mươi người của nội xưởng, còn an bài gần trăm Vũ Lâm quân mặc thường phục ngầm bảo hộ bốn phía.

Hoàng đế trẻ cũng đã thay thường phục, cùng bọn họ lặng lẽ rời cung từ cửa sau.

Vừa mới rời khỏi cửa cung, hoàng đế trẻ liền quên hết ngay những lời trước đó, tính xem đi đâu chơi, nhìn khuôn mặt hoàng đế hiếm có lắm mới lộ ra nụ cười vui mừng từ tận đáy lòng, tuy không muốn làm hỏng hứng trí của hân, nhưng vẫn đi tới ngăn cản.

Đúng thế Hoàng đế trẻ phải nhốt mình trong cung, cuộc sống khô khan tẻ nhạt, nhưng hân xuất thân hoàng gia, từ nhỏ tới lớn ăn sung mặc sướng, giờ là hoàng đế nắm cả giang sơn, thế gian sao có thể để chuyện tốt đẹp cho hân chiếm hết, ngoài kia có những người mong cuộc sống buồn tẻ vô vị như hân mà không được.

Đem so ra, hân đã hạnh phúc hơn rất nhiều người rồi.

Chặn trước mặt hoàng đế, Đường Kính Chi khom người thận trọng nói:

- Hoàng thượng, hôm nay người rời cung là để thị sát dân tình.
- To gan! Hoàng thượng muốn làm gì cần người chỉ bảo à?

Hoàng đế còn chưa nói gì, Tề Đức Thịnh đã sấn sổ tới quát tháo:

- Đúng thế, Đường cử nhân, người ăn tim gấu gan báo rồi.

Toàn Kế cũng vào hùa:

Thực ra nghe hoàng đế nói bóng gió muốn đi chơi hai tên này đã khiếp hãi định ngăn cản rồi, đơn giản vì Ni Lạc Thần này có chỗ mà nam nhân toàn thiên hạ muốn tới, nhưng bọn chúng dám đưa hoàng đế tới đó chơi thì đảm bảo quay về bị Hoàng thái hậu cho rụng đầu hết, có điều Đường Kính Chi lên tiếng ngăn cản tính chất sự việc lại khác hân.

Đường Kính Chi chỉ lạnh lùng nhìn hai kẻ đó không nhượng bộ.

Nếu là trước kia coi mình là thân phận hạ nhân, Đường Kính Chi không làm việc này, nhưng hiện khác rồi, y gần vận mệnh, thậm chí đặt cược lên hoàng đế, thử nghĩ Thuận vương ít tuổi hơn đã ghê gớm thế nào, sao để hoàng đế hoang đường mãi được,

Hoàng đế trẻ bị hành động cả gan của Đường Kính Chi làm không được vui, nhưng mà nghĩ muốn sau này còn ra khỏi cung thì không thể không đi thị sát một chút có cái về bẩm báo với hoàng thái hậu:

- Được, nghe người, dẫn đường đi.
- Vâng.

Đường Kính Chi đứng dậy, đi trước thật:

Tề Đức Thịnh định quát Đường Kính Chi to gan dám đi trước hoàng đế, nhưng bị hoàng đế trẻ trừng mắt lên, lời ra tới miệng phải nuốt lại. nguần

Sắc mặt của Toàn Kế cực kỳ khó coi, vì thái độ của hoàng đế với Đường Kính Chi thực sự nghe theo quá độ rồi, ngay cả đám Tần Mục trước kia cũng chưa bao giờ có đãi ngộ này.

Lần đầu tiên hân sinh nghi vấn, mình lựa chọn đứng về phía Tề Đức Thịnh có phải là sai rồi không?

Có điều tiếp đó hân thấy Tề Đức Thịnh chu đáo giúp hoàng đế buộc áo khoác, còn nhỏ giọng dặn dò, hoàng đế thì quay sang nhìn với ánh mắt thân thiết, nghi vấn trong lòng Toàn Kế tan biến.

Dù nói thế nào hoàng đế trẻ do Tề Đức Thịnh chăm bẵm từ nhỏ, tình cảm của họ, tuyệt đối không phải một Đường Kính Chi dựa vào vài ý kiến có ích mà thay thế được.

Nếu Đường Kính Chi nhìn thấy cảnh này thì tự tin có thể hạ Tề Đức Thịnh sẽ giảm đi không ít.

Đi được vài bước có người mang ngựa tới, mọi người lên ngựa hướng về phía tây thành, lúc này vừa mới qua trưa, trên đường người qua kẻ lại, tiếng người bán rong chào mời không ngớt vang lên bên tai, hoàng đế trẻ ngồi trên lưng ngựa, mắt nhìn trái liếc phải, phải nhìn lắm mới không kéo cương ngựa dừng lại.

Tề Đức Thịnh, Toàn Kế, Tiêu Kiến mặc dù trung thành với hoàng đế, nhưng trong lòng bọn họ chẳng hề có cái gọi là vương triều xã tắc, lê dân bách tính, bọn họ chỉ cần biết ôm chặt lấy chân hoàng đế, làm hoàng đế vui, giữ lấy thánh sủng không suy là được rồi.

Cho nên thấy hoàng đế rõ ràng muốn dừng lại dạo chơi, cả ba ra sức dung túng giặt dây, đương nhiên tuyệt đối không dám để hoàng đế tới sông Tần Hoài.

Đường Kính Chi cưỡi ngựa đi trước, nhưng nghe thấy hết những lời này, nhưng y không vì thế sinh ác cảm với bọn họ, y hiểu được tâm thái của một hạ nhân là thế nào, song y lo lắng hoàng đế trẻ thay đổi chủ ý, dù sao người ta là vua một nước, nhất định muốn xuống phố dạo chơi có ngăn cũng không được.

May là hoàng đế trẻ vẫn còn nhớ lời Đường Kính Chi nói trước khi rời cung, chỉ cần lần này ra ngoài có thu hoạch, như vậy Hoàng thái hậu sẽ không cấm cản nữa, sau này có thể rời cung rồi.

Vì “chí hướng cao xa” mỗi tháng rời cung một lần, hoàng đế trẻ mới nhẫn nại được.

Cứ như thế bọn họ thuận lợi rời khỏi cổng thành, lúc này Đường Kính Chi ra roi, tăng tốc.

- Ui chao, trời ơi, chủ tử, người thông thả một chút, đừng phi nhanh quá.

Hoàng đế trẻ vừa mới vùng roi quát mạnh mông ngựa, Tề Đức Thịnh đã cuống quýt hét lên, đồng thời hai chân kẹp bụng ngựa đuổi theo.

Toàn Kế và Tiêu Kiến cũng thất kinh, thúc ngựa bám sát.

Chỉ có Đường Kính Chi thấy hoàng đế trẻ phóng qua mình ngồi trên lưng ngựa vững vàng, kỹ thuật trông có vẻ còn cao hơn mình mấy phần, không ngăn cản, ngược lại còn tăng tốc, đua với hắn.

470. Chương 475: Làm Khách Nhà Nông.

Hoàng đế trẻ quay đầu lại, thấy dáng vẻ Đường Kính Chi như muốn phân cao thấp với mình, hứng trí dâng cao, cười vang:

- Lại đây nào, Đường công tử, nếu như ngươi vượt qua được ta, ta thưởng cho ngươi hai trăm lượng bạc.

- Được, Hoàng huynh nói lời phải giữ lấy lời đấy nhé.

Đường Kính Chi hiện giờ không còn là tên thư sinh bệnh tật như lúc mới tới đây nữa, cơ bắp rắn chắc, sức khỏe tốt hơn nhiều, rạp người xuống lưng ngựa, lao tới như bay.

- Ha ha ha, đương nhiên rồi ta là ai chứ, đã nói tất nhiên là giữ lấy lời.

Hai bọn họ cười lớn ra sức thúc ngựa tiến tới, cách nhau chỉ một thân ngựa, nên càng dốc sức đua tranh, khiến cả đám người phía sau ra sức hò hét, cả đám người ngựa đuổi nhau dần đi xa,

Ước chừng một tuần hương, hoàng đế trẻ kéo cương ngựa dừng lại, chỉ Đường Kính Chi cười vui vẻ:

- Thế nào, đã chịu thua chưa?

Đường Kính Chi gạt đầu, dùng ống tay áo lau mồ hôi, cố ý nói với giọng như thở phào nhẹ nhõm:

- Không ngờ kỹ thuật của Hoàng huynh cao siêu như thế, may quá, may quá, Hoàng huynh cũng không nói không nếu không đuổi kịp ta mất một trăm lượng.

- Ha ha ha, Đường công tử quả nhiên không then là một thương nhân.

Hoàng đế trẻ hứng thú rất cao, quên hết chút khó chịu vì Đường Kính Chi cấm cản mình trước đó, chỉ một than trang đằng xa:

- Đường công tử, chúng ta qua bên đó xem sao?

Đường Kính Chi thuận theo hướng roi hoàng đế chỉ chỉ nhìn tới, thôn trang đó không lớn, phòng ốc dùng đất vàng đắp thanh, liền gập đầu.

Đó là mục đích chuyến đi của y, chỉ tới nông gia bản cùng làm khách mới khiến hoàng đế hiểu được người dân sống như thế nào, y không đưa hoàng đế trẻ đi tới chỗ nạn dân vì nó không có tính đại biểu, hơn nữa nơi đó quá loạn, để hoàng đế trẻ tới đó không đảm bảo an toàn.

Cưỡi ngựa đi tới cửa thôn trang, không cần Hoàng đế trẻ phải lên tiếng, Tề Đức Thịnh đã sai người chạy tới gõ cửa, vì hiện không phải là vụ mùa, cho nên chủ nhân nông hộ đó đều có mặt.

Nhà này có một đôi vợ chồng già, một đôi vợ chồng trẻ trên hai mươi, cùng với đứa bé bốn năm tuổi.

Thấy ngoài cửa có hai mấy đại hán cưỡi ngựa, cả nhà nông gia đó sợ hãi co lại một góc tường, lão bá đó cẩn thận hỏi:

- Dám hỏi mấy vị đại gia, có phải muốn hỏi đường không, hay là tìm người quen.

Tề Đức Thịnh muốn đỡ hoàng đế, nhưng hoàng đế trẻ gạt tay hất ra, gọn gàng vắt chéo chân tiếp đất, lão ta xoay người lại, quen thói phất tay:

- Nói ít thôi, chủ tử của ta đang khát, mau đem trà nóng ra đây.

Đường Kính Chi thấy tên thái giám này không biết nhìn xem đang ở đâu, một tiếng ra hồn người cũng không biết nói, vội đi tới nói át đi:

- Mọi người đừng sợ, chúng tôi đi qua đây, muốn xin ngụm nước, uống xong rồi sẽ đi.

Lão bá kia thấy Đường Kính Chi mặt hiền hòa, cử chỉ lịch sự nho nhã, yên tâm hơn, nhiệt tình mời:

- Ô, mời vào mời vào, để lão hán đi lấy nước cho mọi người.

- Hoàng huynh, chúng ta vào chơi một chút, có chuyện gì huynh có thể hỏi bọn họ.

Đường Kính Chi đứng sang bên đưa tay trái ra mời, hoàng đế trẻ ngẩng đầu, nhìn căn phòng lụp xụp, tường đất thấp lè tè, cửa thì chỉ đan bằng những cành cây chứ không phải gỗ miếng, mày hơi nhíu lại, chậm bước đi vào.

Trong nhà trừ một cái bàn gỗ cũ thì chẳng còn gì khác, xung quanh bàn chẳng có ghế mà là đặt bốn tảng đá cao hơn một xích, đúng với câu nhà chỉ có bốn vách tường.

Lão phụ theo vào, dùng khăn vải phủi bụi cho khách.

- Lui ra, lui ra.

Tề Đức Thịnh nhìn cái khăn vải dơ dáy thì phẩy tay đuổi, lấy khăn gấm trong người ra lau.

Tuy đã vào tháng hai rồi, nhưng trời vẫn rất lạnh, tảng đá càng lạnh hơn, Tề Đức Thịnh lau mấy cái thì ra hiệu cho đám thuộc hạ, bọn chúng liền đi vào trong phòng, một lúc sau lấy ra cái chăn trẻ con.

Bất kể nhà giàu hay nhà nghèo, trẻ con trong nhà luôn được yêu thương nhất, cho nên cái chăn này khá mới, vải dày, còn sạch sẽ.

Tề Đức Thịnh nhận lấy, cẩn thận trải trên tảng đá, mời hoàng đế trẻ ngồi xuống.

Có điều hoàng đế còn chưa ngồi, Đường Kính Chi đã đi tới lấy lại cái chăn, nói nhỏ:

- Hoàng huynh, hôm nay tới đây chẳng phải để hiểu hơn về cái khổ dân gian sao? Kỳ thực tảng đá này chỉ hơi mát một chút thôi.

- To gan, chủ tử thân phận cao quý, sao có thể ngồi lên đá lạnh thế này? Chẳng may bị lạnh thì sao, có chặt đầu cả nhà người cũng không đủ bù đâu.

Tề Đức Thịnh mặc nghiêm lại, định cướp cái chần về:

- Đủ rồi!

Hoàng đế trẻ lúc này mặt mày rất khó coi, nói thực hẳn dù thường nghe đại thần trong triều nói bách tính cùng khổ, nhưng hẳn nghĩ đó là ở vùng biên viễn xa xôi ác liệt cơ, đâu dè ngay gần kinh thành cách một bức tường thôi mà người dân sống nghèo khó thế này.

Hoàng đế trẻ xua tay đuổi Tề Đức Thịnh sang một bên, vén vạt áo ngồi xuống.

Đường Kính Chi giao cái chần lại cho người bên cạnh, đi tới thoải mái ngồi xuống cạnh hoàng đế:

- Hoàng huynh thấy thế nào? Ta nói chỉ mát hơn chút thôi đúng không?

Hoàng đế trẻ có luyện võ, lại còn trẻ, chỉ cảm thấy mong man mát chứ không có gì không thoải mái, thì gật đầu, mắt vẫn còn hoang mang nhìn bốn xung quanh.

Lúc này lão bá đã xách nước vào, lão phụ đặt mấy cái bát lên bàn.

Vừa rồi phóng ngựa một đoạn dài, Hoàng đế trẻ đã khát khô cổ, cầm bát uống luôn.

“Phì!”

Có điều trà còn chưa vào tới bụng hẳn đã quay đầu sang phun hết ra đất:

- Đây là thứ trà gì thế? Làm sao mà đắng vậy?

- Điều dân to gan, dám dùng thứ trà hạng bét ra chiêu đãi chủ tử ta à, người đâu, lôi ra đánh cho một trận.

Tề Đức Thịnh vội đi tới dùng khăn lau cho hoàng đế, rồi quay người lại, chỉ lão bá kia hung dữ quát.

Đám người nội xứng nhìn nhau, Toàn Kế thấy thế hơi ngần ngừ rồi xắn tay áo lên dịch dích thân ra tay.

Tiêu Kiến cười nhạt, hẳn nhìn ra dụng ý của Đường Kính Chi, chỉ làm cái vẻ tức giận, nhưng không quát tháo cũng không định đi tới đánh người.

Đường Kính Chi bước sang chặn đường Toàn Kế quát lớn:

- Dừng tay! Hoàng huynh còn ngồi đây, không tới lượt các người cáo mượn oai hùm, ý thế kinh người.

Rồi cúi xuống nói với hoàng đế trẻ:

- Hoàng huynh, để ta hỏi họ trước rồi từng phạt sau cũng không muộn.

- Hỏi đi.

Hoàng đế trẻ cũng rất bức bối, thứ trà đứt chất khó nuốt thế này mới là lần đầu tiên hẳn uống phải, tê hết cả lưỡi rồi.

- Dám hỏi lão bá, có phải người thấy chúng tôi là khách qua đường, cố ý lấy trà kém nhất ra để đuổi khách không?

Đường Kính Chi đi tới hỏi:

Hai vợ chồng già kia sớm đã sợ hãi quỳ xuống đất rồi, lão bá đó rồi rít xua tay:

- Oan quá, lão làm sao dám thất lễ với khách? Thực sự trong nhà lão chỉ có thứ trà này thôi, bình thường trong nhà chỉ uống nước lã, khi nào có khách mới lấy ra dùng, không tin công tử cứ phải người đi tra.

Đường Kính Chi lưỡng lự trước nông hộ này chẳng thể có trà ngon được, cầm lấy chén trà uống một một ngụm, quả nhiên là đắng nhãn mặt, nếu không phải y đã chuẩn bị trước bát nước uống phải thứ trà này chắc chắn phun cả ra rồi, nói:

- Hoàng huynh, tại hạ thấy bọn họ nói thật đấy, không phải lừa chúng ta đâu.

Hoàng đế trẻ gật đầu, hẳn cũng nhìn ra điều đó, vừa rồi chẳng qua là khát quá uống vội cho nên mới quên mất nhà này nghèo như thế, ghế còn chẳng có mà ngồi thì làm sao có trà ngon được, nhìn lá trà vụn bên trong, đoán chừng với họ có được ít trà này là quý giá lắm rồi.

Thế là hần cầm bát nước trà lên, uống từng chút một cảm thấy không đắng như lúc đầu nữa.

- Lão bá, xin hỏi trong nhà có gì ăn không? Chúng tôi đi đường rất xa, bụng đói lắm rồi, nếu có xin hãy mang lên, chúng tôi sẽ trả tiền cơm nước đầy đủ.

Đường Kính Chi hỏi tiếp:

Nếu như muốn cảm thụ cuộc sống chân thực của nhân gian thì phải nếm thử xem thường ngày bách tính ăn cái gì.

***

471. Chương 476: Quý Ở Tấm Lòng.

Vị lão bá kia thấy tránh được trận đòn, nhìn Đường Kính Chi cảm kích, không dám trách những người này vào nhà người ta còn giở thói ngang ngược vì sống gần kinh, chuyện này dù chưa gặp thì ông ta nghe thấy không ít rồi, chỉ mong sao những người này đi cho sớm, đỡ thê tử lên, cẩn thận nói:

- Có thì có nhưng cơm nhà lão toàn là gạo thô, sợ không vừa miệng các vị đại gia, hay là để lão sang hàng xóm bên cạnh mượn con gà mái về chiêu đãi?

- Còn không mau đi đi.

Thực chất vừa nãy Tề Đức Thịnh chỉ mượn cớ trừng phạt lão bá này, sau đó thừa cơ gán tội đại bất kính cho Đường Kính Chi, dù sao y là người dẫn hoàng đế tới đây, có điều đến lúc này qua thái độ của hoàng đế đã nhận ra điều gì đó không đúng; nói lung tung nữa.

- Chậm đã.

Đường Kính Chi lên tiếng ngăn cản:

- Lão bá, chúng tôi tranh thủ đi đường, nhà lão bá thường ngày ăn gì cứ lấy cho chúng tôi ăn là được.

Hoàng đế cũng gật đầu:

- Đúng thế, không cần đi lấy gà nữa, có gì ăn nấy là được.

Lão bá kia vốn có chút do dự thấy người có thân phận đã lên tiếng, vội vàng kéo thê tử chạy xuống bếp.

Tề Đức Thịnh thấy Đường Kính Chi chuyện gì cũng đối đầu với mình, cực kỳ căm tức, cúi xuống cười giả lả, nói nhỏ với hoàng đế:

- Hoàng thượng, cái nhà này nghèo như thế thì làm gì có đồ ra hờn mà ăn? Không bằng chúng ta về thành, nô tài đưa người tới mấy chỗ, đảm bảo người hài lòng.

- Không cần.

Hoàng đế trẻ lúc này thực sự muốn tìm hiểu cuộc sống dân gian, chứ không phải là nói xuông kiểm soát đi chơi nữa, gật đi:

Tề Đức Thịnh mặt cứng đờ, đứng dậy nhìn Đường Kính Chi với đôi mắt chứa đầy oán độc.

Toàn Kế hiểu chuyện đi này nhất định hoàng đế và Đường Kính Chi đã dự định trước, chứ không phải nổi hứng nhất thời đi chơi, trong lòng vang lên hồi chuông cảnh báo, cứ để sự việc tiếp tục phát triển thế này, e thái giám được hoàng đế tin cậy nhất cũng sẽ có kết cục như đám Tàn Mực mất.

” Cha gia mù mắt mất rồi, Phải làm sao bây giờ?” Toàn Kế hỏi hận không thôi.

Không lâu sau lão bá và lão phụ bê hai cái chậu lớn tới, vẻ mặt nơm nớp lo sợ.

Đường Kính Chi vội đi tới đón, chỉ thấy cái chậu trong tay lão phụ có mấy cái bánh bột màu vàng nâu nâu, y cũng chẳng biết làm từ cái gì, còn trong tay lão bá kia là hạt kê nhỏ nấu chín.

Nhìn là biết hai thứ này khó mà nuốt trôi được, có điều như thế lại chính hợp ý Đường Kính Chi.

Đưa tay nhận lấy hai cái bát sứ miệng sứ mẻ, Đường Kính Chi bảo đôi phu thê già lui ra, tránh Tề Đức Thịnh giận mình đem trút lên bọn họ.

Hoàng đế trẻ nhìn thứ thức ăn trong bát, mày nhú lại có vẻ không tin lắm:

- Đường công tử, thực sự bọn họ mỗi ngày đều ăn những thứ này hay sao?

Đường Kính Chi lấy một cái bánh đưa cho hoàng đế, kệ hoàng đế nhăn mặt, nhất định muốn hấn ăn thử:

- Bọn họ chỉ mong mỗi ngày có cái ăn là đủ rồi, còn để ý gì tới có ngon hay không? Hoàng huynh, nếu những nạn dân kia có loại thức ăn thế này thôi cung chẳng rời nhà xa quê đi ăn xin khắp nơi đâu.

Mặc dù đã đoán trước cái thứ này sẽ cực kỳ khó ăn, hoàng đế trẻ cũng rất thận trọng chỉ một miếng miếng nhỏ rồi nhổ ra ngay. Đường Kính Chi cũng cắn một miếng, không phải quá khó ăn, nhưng cực kỳ vô vị, khi nuốt xuống cổ thì khô cứng, y phải làm ngậm nước mới nuốt trôi được.

Y bảo hoàng đế đi cảm thụ cuộc sống dân gian, thực chất chính bản thân y cũng mới lần thứ hai phải nếm thứ thức ăn này, lần đầu là ở nhà thợ săn trên đường lên kinh, lần đầu đi quá vội không nghĩ gì, liên tưởng tới bánh bao trắng bóc mà y cho nạn dân ăn, cảm thấy những lời y nói với hoàng đế thực chất thật sáo rỗng, chính bản thân mình cũng đâu hiểu mấy về cuộc sống dân gian.

Vương triều này thực sự không thể sập, nếu không bách tính còn phải khổ tới chừng nào nữa?

Cổ được bao nhiêu thì cổ vậy.

Chân chính hiểu được con dân của mình sống ra sao, sắc mặt hoàng đế trẻ rất kém, đây còn là phụ cận kinh thành giàu có, nếu là những nơi xa xôi khó khăn, thực sự họ sống thế nào, hấn không dám tưởng tượng.

- Đi thôi!

Hoàng đế trẻ không ngồi tiếp được nữa, thậm chí còn không dám nhìn mặt những người kia, không dám để họ biết mình là hoàng đế.

Tề Đức Thịnh đi sát theo, nhưng Đường Kính Chi kéo lại:

- Tề huynh, ta không mang theo tiền, huynh trả tiền đi chứ?

- Người ...

Tề Đức Thịnh thấy Đường Kính Chi đang trêu chọc mình, khuôn mặt trắng trẻo đỏ lên một cách nguy hiểm, nhưng chưa kịp chữi mắng thì giọng hoàng đế từ phía trước truyền tới:

- Tiểu Tề, chúng ta ăn của người ta, uống của người ta rồi, nên để lại ít tiền.

- Vâng ạ.

Tề Đức Thịnh cố nén giận, trừng mắt lên nhìn Đường Kính Chi, lấy từ trong ống tay áo một đỉnh bạc, ném trước mặt lão bá kia.

Đôi phu thê già kia nhìn đỉnh bạc sáng bóng, phải tới năm lượng, tức thì choáng váng đứng sừng sờ tại chỗ, bọn họ sống ngót năm mươi năm rồi, còn chưa bao giờ nhìn thấy số tiền lớn như vậy chứ đừng nói là có.

- Đây là tiền cơm nước, lão bá đừng khách khí, cứ nhận lấy đi.

Đường Kính Chi đi tới một bước nhặt nén bạc lên, phúi bụi trên đó, nhét vào bàn tay khô gầy của lão bá.

- Á, không được, nhiều quá, lão ... Chỗ thức ăn đó, không ... Không đáng vậy đâu.

Lão bá hoảng sợ đẩy nén bạc lại, bước lui về phía sau, quá nhiều tiền thế này cảm không yên tâm.

- Công tử, chỉ mấy ... Mấy miếng bánh thôi, không cần trả cũng được.

Lão phụ cũng tiếp lời.

Đường Kính Chi nắm bàn tay lão hấn lại, không cho ông ta trả bạc về:

- Đừng ngại, cái vị vừa trả tiền giàu lắm, căn bản không bận tâm mấy lượng bạc này đâu.

Rồi xoay người bước nhanh đi.

Ra tới cửa Đường Kính Chi lên ngựa, định đuổi theo hoàng đế trẻ, nhưng Tề Đức Thịnh cố ý điều khiển ngựa chần trước mặt, không để ý tới gần hoàng đế, Đường Kính Chi vươn người tới quát thật mạnh vào mõng con ngựa của lao ta, con ngựa bị đau, nhảy chồm lên phi như điên, làm Tề Đức Thịnh kêu la hoảng hốt vội vàng tóm chặt lấy giây cương để khỏi bị nó hất xuống.

Tranh thủ lúc Tề công công ngự mã như phi, Đường Kính Chi đuổi theo hoàng đế, tụt lại một bước.

Hoàng đế trẻ quay đầu nhìn sang, thở mạnh một hơi trút ra khó chịu nghẹn trong lồng ngực:

- Vốn trầm nghĩ mình giảm ngự thiện từ hơn trăm món còn ba mươi món, cắt giảm chi tiêu đã là hoàng đế yêu dân như con rồi, không ngờ ...

Nói tới đó chỉ khẽ lắc đầu.

- Hoàng thượng, học sinh không nghĩ vậy, dù sao người là vua một nước, là chủ của thiên hạ, tất nhiên phải có đãi ngộ riêng mình. Hơn nữa trước đó người không hiểu cuộc sống bách tính ra sao đã chủ động bỏ đi nhiều thức ăn như thế, nói lên trong lòng hoàng thượng đã có bách tính rồi, đó là thực sự quan tâm tới con dân của mình.

Đường Kính Chi chấp tay nói:

- Quan trọng không phải ở giảm bao nhiêu món ăn, mà quan trọng là tấm lòng đó.

- Ồ?

Vốn Hoàng đế trẻ nghĩ rằng Đường Kính Chi nhất định nắm lấy cơ hội này, giống như những sư phụ dạy học cho hần, thuyết giáo một phen, hần chuẩn bị tinh thần lắng nghe rồi, nhưng không nghĩ Đường Kính Chi lại không ra bài theo lẽ thường, người này nói chuyện, luôn nằm ngoài dự liệu của người ta.

- Chiếu theo lời người nói thì trăm là hoàng đế không tệ rồi.

- Đương nhiên.

Đường Kính Chi từ lúc lên kinh, bị hoàng đế chất vấn, nghi kỵ, đến khi nam hạ bị lừa gạt làm tốt thí tiên phong, nói y không giận hoàng đế là nói dối, nhưng bằng lương tâm mà nói, vị hoàng đế này không tệ:

- Chẳng qua hoàng thượng trước kia còn thiếu chút thực tế, không biết làm thế nào là đúng nhất, tin rằng sau này hoàng thượng nhất định trở thành một đấng minh quân.

472. Chương 477-478

Chương 477: Dòng máu mới.

Lời này của Đường Kính Chi tuy không hoàn toàn thực lòng, nhưng trước kia ở công ty còn phải nhìn sắc mặt xếp mà làm việc nữa là ở bên hoàng đế.

Nghe câu trả lời của Đường Kính Chi, sắc mặt hoàng đế trẻ tốt hơn rất nhiều, giọng kiên quyết:

- Đúng, chỉ cần trăm nỗ lực nhất định thành một minh quân.

Lại đi thêm vài bước hoàng đế trẻ đột nhiên xua tay đuổi đám Tề Đức Thịnh lùi ra xa, chỉ cho Đường Kính Chi đi bên cạnh, lúc này mới hỏi:

- Đường cử nhân, trăm dù sao cũng là vua một nước, bình thường không thể rời hoàng cung, như thế làm sao trăm thấy được cuộc sống chân thực của con dân, người nói xem trăm phải làm gì mới có thể biết được những việc mình làm có khiến cuộc sống con dân của trăm có được cải thiện hay không?

- Chuyện này, hoàng thượng phải chịu khó lắng nghe nhiều phía, vạn lần không thể chỉ nghe lời một mình ai, nhất là cận thần sủng thần bên cạnh, như Tề công công và Toàn công công, bọn họ sợ hoàng thượng nổi giận, trừ khi sự việc quá lớn, không áp được mới nói cho người nghe.

Đường Kính Chi không chút do dự trả lời:

- Đương nhiên, học sinh không nói bọn họ làm sai, dù sao trách nhiệm của bọn họ là phục vụ hoàng thượng, chăm sóc cuộc sống hoàng thượng, mua vui cho người, chứ không phải là lấy giang sơn xã tắc làm trọng như đại thần trong triều.

Hoàng đế trẻ mới đầu nghe Đường Kính Chi nói xấu Tề Đức Thịnh và Toàn Kế còn tưởng y thừa cơ gièm pha, nhưng nghe hoàn chỉnh cả câu lại thấy lời y tuy có mâu thuẫn nhưng cực kỳ có lý.

- Tức là cả lời người cũng thế?

Hoàng đế trẻ nhìn Đường Kính Chi đầy thâm ý:

Đường Kính Chi mặt thản nhiên như không đáp:

- Đương nhiên ạ, thần chỉ là thương nhân cũng có giới hạn góc độ của mình.

Hoàng đế trẻ hài lòng với câu trả lời của y:

- Vậy có biện pháp thực tế nào không?

- Bẩm hoàng thượng, học sinh kiến nghị, trừ chịu khó nghe các đại thần tấu báo hoàng thượng có thể cải tổ lại nội xưởng, dùng một chỉ huy sứ, hai phó chỉ huy sứ, ba người đều có quyền diện thánh dâng tấu, chỉ huy sứ không có quyền hạ phó chỉ huy, như thế địa vị ba người này chênh lệch không nhiều, có nguồn tin riêng, hoàng thượng có việc, hỏi riêng từng người họ là có thể biết đại khái.

Hoàng đế trẻ trầm tư một lúc rồi khẽ gật đầu, hẳn cũng đã ý thức được chỉ tin dùng một người quá nhiều tệ nạn, Tề Đức Thịnh thì hẳn đã đồng ý Hoàng thái hậu đợi thời cơ hạ xuống rồi, giờ cần chọn ra ba tâm phúc có thể tin cậy.

- Đường cử nhân, người thấy hiện giờ trăm còn phải chú ý điều gì nữa.

Hoàng đế trẻ trước kia cũng có phần không tin tưởng Đường Kính Chi, chỉ thấy có chút tài thôi, nhưng qua ngày hôm nay mới nhận ra người nào thực sự muốn tốt cho mình, hơi áy náy vì có lúc đánh giá sai lệch về y.

Tất nhiên hoàng đế trẻ không biết cho tới hôm nay Đường Kính Chi thật sự suy tính cho cái vương triều này, cho hoàng đế.

Đường Kính Chi nghiêng ngẫm hồi lâu mới lên tiếng:

- Bẩm hoàng thượng, theo tình hình bây giờ, vì các hoàng tử khác còn chưa rời kinh, cho nên không tiện cho hành động quá lớn, điều nên làm là thêm dòng máu mới vào địa phương.

- Thêm dòng máu mới vào địa phương là sao?

Hoàng đế trẻ bị cách dùng từ mới mẻ của Đường Kính Chi chẳng hiểu sao, nhưng đồng thời cũng khơi lên hứng thú lớn.

Đường Kính Chi vỗ đầu, dùng từ thế này chẳng trách người ta không hiểu, giải thích:

- Ý học sinh là năm ngoái vì tiên hoàng bị bệnh nặng, thi Hội trì hoãn tới mùa xuân năm nay, đợi một thời gian nữa, những sĩ tử các nơi sẽ vào sinh tham gia khảo thí. Qua một thời gian nữa những cống sĩ đỗ đạt chính là dòng máu mới mà học sinh nói. Những cống sĩ này đa phần tuổi trẻ, chưa có lịch duyệt nhiều, chỉ vùi đầu đọc sách thánh hiền, chưa bị ô nhiễm, lòng mang một bầu nhiệt huyết lập công báo quốc. Mạnh đại nhân nam hạ đã chém rất nhiều tham quan, tới khi đó có thể dùng những người này thay thế chỗ trống, thậm chí có thể để lại bộ thẩm hạch một phen, loại đi những quan viên dùng tiền mua quan bán chức, hay tuổi quá hạn, trút dòng máu mới này vào cho vương triều.

Biện pháp Đường Kính Chi nói có can hệ quá lớn tới nhiều mặt, hoàng đế trẻ không gật đầu ngay, nhưng hẳn tính tới ngoại trừ loại bỏ tham quan ô lại, còn có thể lấy cơ thay thế những quan viên thuộc bè phái của các vị hoàng tử.

Những quan viên đó chỉ cần không phải là trưởng quan một châu hoặc là tướng quân nắm trọng binh, hẳn có thể thay thế không sợ kẻ nào dám gây chuyện, còn những viên quan nắm quyền lớn thuộc bè phái các vị hoàng tử kia không có thuộc hạ đắc lực nữa, sẽ thành hổ già không răng mà thôi.

- Hay! Chiêu này đúng là hay.

Hoàng đế trẻ càng nghĩ càng thấy cơ hội này không thể bỏ lỡ, vỗ tay tán thưởng.

- Hoàng thượng, cách này tuy hay, nhưng cũng phải có chừng mực, thay thế dần từng địa phương một, đợi nơi này ổn định mới tiến hành tới nơi khác, nhất quyết không thể quá vội vàng khiến có kẻ chó cùng dứt đuôi.

Đường Kính Chi thấy hoàng đế trẻ kích động như thế vội nhắc một câu, không khéo tên này làm làm bừa làm ẩu:

Hoàng đế trẻ vung tay nói:

- Yên tâm, trẫm hiểu phải làm thế nào.

Tiếp đó hoàng đế truy hỏi Đường Kính Chi còn chú ý gì hay nữa, Đường Kính Chi hết vớ rồi, đầu ra lăm lăm chú ý hay mà ra sồn sồn như gà đẻ thế được, nhưng hoàng đế trẻ nhất quyết không tin, hẳn đang nhiệt tình học hỏi làm thánh quân, hết cách Đường Kính Chi bảo hoàng đế trẻ tới chỗ Hoàng thái hậu học tập thuật ngự hạ, mới đẩy được cục nợ này đi.

Về tới trong thành thì đã là giời thân, đưa hoàng đế tới cửa cung, Đường Kính Chi dẫn sáu người của nội xưởng mà Hoàng thái hậu cấp cho tới thẳng hiệu tư lựa Tần Thị.

Tần Hạo đang ngồi trong cửa hiệu đợi tới sốt ruột, thấy Đường Kính Chi quả nhiên dẫn người của nội xưởng tới thì yên tâm không bị lừa.

Đường Kính Chi lấy ra mười lăm mẫu thêu đưa cho Tần Hạo.

Mặc dù cùng là cậu bé hồ lô, nhưng màu sắc khác nhau cùng động tác biểu cảm khác nhau, Tần Hạo cẩn thận tiếp lấy, đưa tay sờ từng mẫu thêu một tấm tắc khen mãi rồi cất vào trong hộp gỗ, coi như châu báu.

- Đường hiền đệ, ta định lên đường về nhà ngay hôm nay, tranh thủ sớm ngày kinh doanh thứ đồ thêu này, đệ còn điều gì nhắc ta nữa không?

- Cũng không có chuyện gì, huynh lên đường rồi đệ cũng phải người mang mẫu thêu tới Lưu Châu, hi vọng huynh qua đó liên hệ với Giả huynh, thống nhất thời gian hai bên sao cho hợp lý, tránh có người làm hàng nhái sớm, hỏng chuyện kinh doanh của Giả gia.

Đường Kính Chi suy nghĩ rồi nói:

- Không thành vấn đề, ta sẽ ghé qua thảo luận với tên tiểu tử đó.

Chuyện này không ảnh hưởng gì tới Tần gia, Tần Hạo đáp ứng hết sức sáng khoái:

- Phải rồi, Tần huynh có hảo hữu thân thiết ở Vân Châu không? Nếu có, chẳng hay có thể giới thiệu cho đệ làm quen không?

Trong năm châu lớn phương nam chỉ còn lại mỗi Vân Châu là Đường Kính Chi chưa tìm được người hợp tác.

Tần Hạo chừ chừ một hồi rồi vỗ ngực đảm bảo:

- Chuyện của hiền đệ là chuyện của vi huynh, đệ cứ yên tâm, bên Vân Châu ta có rất nhiều người quen, nhất định giới thiệu cho đệ một người hợp tác đáng tin cậy.

- Vậy tiểu đệ đa tạ Tần huynh.

Đường Kính Chi chấp tay cáo từ, trên đường đi, Tần Hạo nói sẵn sàng đi liên hệ với người quen phía Vân Châu giúp Đường Kính Chi, tới khi đó nếu đàm phán thuận lợi bảo người đó giao thẳng tiền cho người của nội xưởng.

Về tới tiểu viện, vừa đi qua cổng cùng ba vị di nương tán gẫu thì có tiếng vó ngựa từ cổng chính truyền tới, rồi một cái giọng the thé đặc trưng kéo dài vang lên:

- Thánh chỉ tới, ai là Đường Kính Chi Lạc thành Lưu Châu mau ra tiếp chỉ.

Chương 478: Trung Nghĩa Bá.

Nghe tiếng hô kéo dài, Đường Kính Chi còn nghĩ có chuyện gì rồi, nhưng ba vị di nương vui sướng hoan hô, Nhu Nhi ôm chặt lấy cánh ta reo hò, mặt nở bừng nụ cười rạng rỡ, Ngọc Nhi hai tay siết chặt, mắt lộ vẻ kích động.

So với hai nàng thì Uyển Nhi bình tĩnh hơn một chút, nhưng bao nhiêu niềm vui đều lộ hết ra mặt.

Nam nhân của mình được phong tước, thành tước gia quý tộc chân chính rồi, làm sao các nàng chẳng vui.

Ở nơi này, mẹ sang nhờ con, vợ vinh vì chồng mà.

Lúc này Đường Kính Chi mới vỗ đầu sực tỉnh, hôm nay là ngày Hoàng thái hậu hứa phong tước cho y:

- Mau, mau đi bày hương án.

Thấy thái giám hai tay nâng thánh chỉ từ đại môn đi vào, Uyển Nhi vội ra lệnh cho các hạ nhân, động tĩnh ở bên này quá lớn, làm các thợ thêu ở trong phòng thò đầu ra, một rồi hai ba người, nấp sau chỗ rẽ tường viện, tò mò nhìn ra phía cổng.

Thái giám cầm thánh chỉ kia không nói thêm lời nào, đợi tới khi Đường gia bày xong hương án mới hô tiếp:

- Đường Kính Chi Lạc thành ở đâu, mau tiếp chỉ.

- Có thảo dân, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế.

Đường Kính Chi quỳ xuống trước, dập đầu ba cái, các vị di nương quỳ xuống sau tung hô vạn tuế.

Hạ nhân trong phủ quỳ rạp xuống cách đó một đoạn.

- Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết: Trung quân ái quốc là tấm lòng sẵn có của thần tử, gia trật ân uy là của thiên uy....

Thái giám kia chừng như rất hưởng thụ quá trình đọc thánh chỉ được người khác quỳ trước mặt, đọc những điều rườm rà với vẻ say sưa, mãi mới tới đoạn cốt yếu:

- Nay Lạc thành có Đường Kính Chi, mười bốn tuổi trúng cử nhân, là thiếu niên tuần kiệt hiếm có của vương triều Minh Hà ta, khi Lưu châu có gian đảng mật mưu gây rối loạn xã tắc, đã mạo hiểm dâng ngọc điệp trình báo, tránh một phen đại họa cho hoàng triều. Sau tán gia tài, vỗ về nạn dân, khai hoang đào kênh, tạo phúc muôn muôn đời cho bách tính, nghĩa cả ngất trời .... Tiếp đó nam hạ ... nhiều lượt lập công, trung dũng vô song. Trẫm từ khi đăng cơ cho tới nay, có công ắt thưởng, có tội phải phạt, xét công lao Đường Kính Chi, tấn phong Trung Nghĩa Bá tam đẳng, thưởng ruộng tốt trăm mẫu, phủ đệ một tòa, cỗ ngọc một chiếc, ngự tửu một bình, tư lụa .... Khâm thử, Minh Hà ngày 12 tháng 2 năm 1362 thiên nguyên.

- Thần khấu tạ long ân, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Đường Kính Chi khấu đầu ba cái nữa, hai tay giơ cao tiếp lấy thánh chỉ.

Cái danh hiệu Trung Nghĩa Bá này làm Đường Kính Chi có chút hổ thẹn, vì căn bản những việc làm khiến y được phong tước chẳng có cái nào là trung nghĩa cả, chẳng qua vì Đường gia, vì sinh tồn mà phấn đấu.

Đương nhiên y không biết rằng, xưng hiệu này do Hoàng thái hậu khâm định, ý nhắc nhở y phải trung quân ái quốc, không được vong ân phụ nghĩa.

Ba vị di nương khấu đầu, kích động không lời nào diễn tả hết.

- Trung Nghĩa Bá, mời đứng lên.

Giao ra thánh chỉ rồi, thái giám kia mới đổi sang khuôn mặt tươi cười, đưa tay ra đỡ, hiện giờ trong hoàng cung còn ai không biết Đường Kính Chi đang được thánh ân tột độ.

Đường Kính Chi không khách khí vịn tay thái giám kia đứng lên, thánh chỉ trong ta không phải vật phạm, phải đặt lên cao thờ phụng:

- Không biết công công là ...

Viên thái giám kia vội cung kính khom lưng đáp:

- Bẩm Trung Nghĩa Bá, nô tài họ Triễn, ngài cứ gọi Tiểu Triễn Tử là được, nô tài làm việc ở ti lễ giám, chuyên chạy vật truyền chỉ cho hoàng thượng.

Đường Kính Chi nhận lấy ba phong bao đỏ Uyển Nhi sai hạ nhân chuẩn bị, nhét cho đầy công công.

Đợi hạ nhân tiếp nhận vật phẩm ban thưởng, Triễn công công cáo từ, hiện thân phận Đường Kính Chi đã khác, chỉ tiến vài bước rồi dừng, đi vào trong phòng đặt thánh chỉ lên hương án, cùng ba vị di nương quỳ vái ba cái nữa.

Vừa ra khỏi phòng Nhu Nhi cười vui vẻ:

- Tốt rồi, tướng công đã là bá tước, về sau thấy quan viên trong triều không cần phải thi lễ, nhìn sắc mặt của bọn họ nữa.

- Đúng thế, lần trước mấy tên cầu quan tới gây chuyện mắt ngược lên trời rồi, lần này bọn chúng có gan xông vào nhà ta nữa xem. Tỳ thiếp cho mỗi tên một đao, lấy cái đầu chó của bọn chúng.

Ngọc Nhi thu lại nụ cười, hừ lạnh nói:

Uyển Nhi vỗ tay Ngọc Nhi bảo nàng đừng để bụng, khê thở dài có chút tiếc nuối:

- Nếu ở nhà tổ Lạc thành thì tốt biết bao, lão thái quân nếu như biết tướng công được phong tước không biết sẽ vui mừng tới mức nào.

- Đúng thế đúng thế, nói không chừng có chuyện vui này, sức khỏe lão thái quân sẽ quay lại như xưa.

Nhu Nhi ôm cánh tay Đường Kính Chi, nhảy tưng tưng.

Đường Kính Chi cười vui vẻ, mặc dù nãi nãi y chẳng phải người bình dị dễ gần, nhưng thấy các nàng hiếu thuận với trưởng bối, có thể thiếp như vậy, còn mong gì nữa.

- Không sao cả, để ta viết một bức thư gửi về Lạc thành.

Đường Kính Chi xắn tay áo lên gọi Thị Mặc lấy bút mực tới.

- Trời ạ, Đường Nhị gia được phong tước kìa!

Đường Kính Chi vừa vào đại sảnh, những thợ thêu nấp sau tường tức thì bùng nổ:

- Đúng thế, vị công tử này rốt cuộc là ai? Trẻ thế không biết làm gì được phong thưởng?

- Tôi sống ở kinh thành hơn ba mươi năm rồi, mới lần đầu thấy có người được phong tước đấy nhé, lại còn là Trung Nghĩa Bá nữa, người này chắc phải được hoàng thượng tin tưởng coi trọng đấy.

Đám thợ thêu tíu tít bàn tán không ngừng, đa phần đều vui mừng, chủ nhà có tước vị thì không có ai dám tới kiếm chuyện, chén cơm của bọn họ càng thêm ổn định rồi.

Đường Kính Chi ngồi nghĩ viết thư thế nào thì thấy Thị Mặc đi vào, ngực ưỡn lên mang vẻ kiêu ngạo, trêu:

- Thị Mặc, nhìn đường vào, vấp ngã bây giờ.

Thị Mặc gãi đầu cười ngốc nghếch, chủ tử thân phận cao quý rồi, nó ra đường có thể ngãng cao đầu, về nhà cười Tiểu Thủy sẽ càng thêm vẻ vang, tất nhiên lời này nói không dám nói ra.

Đợi Thị Mặc trải giấy ra, Đường Kính Chi trước khi chấm mực viết, bảo:

- Hôm nay là ngày vui lớn, đợi lát nữa tới chỗ Uyển di nương nhận năm lượng bạc, còn những người khác, mỗi người hai lượng.

- Tạ ơn Nhị gia.

Thị Mặc hớn hờ nói:

Dùng bút chấm mực, Đường Kính Chi nâng cổ tay lên cao, bút như nước chảy mây trôi, chẳng bao lâu viết xong một bức thư báo hỉ, hỏi thăm mọi người trong nhà, đợi Thị Mặc thối khô mực, y lại trải giấy viết tiếp.

Úc Hương, những ngày qua nàng có khỏe không?

” VỢ ta Úc Hương tự mở: Ta đi một tháng rồi, trong nhà mọi chuyện đều ổn chứ? Trong bụng nàng có em bé, ăn cơm có ngon không? Hôm nay ta nhận được thánh chỉ, phong làm Trung Nghĩa bá, nên viết thư này báo về. Ta không ở nhà nàng nhớ chú ý nghỉ ngơi cho nhiều, một tháng rồi không gặp, ta nhớ nàng rất nhiều, nếu nàng rảnh, viết cho ta một lá thư!”

Nhớ tới Lâm Úc Hương, Đường Kính Chi có vô vàn lời muốn nói, nhưng khi cầm bút viết thì không sao viết ra được.

Còn những thư thiệp khác, y không viết thư riêng, chỉ hỏi thăm từng nàng một trong thư viết cho Đường lão thái quân thôi.

Trong đó hỏi sức khỏe của Chu Quế Phương, hỏi tình hình trị bệnh của Kiều Kiều, nhắc nhở Sương Nhi thời gian qua phải quản lý chuyện trong phủ đừng để bị mệt.

Viết hai phong thư xong, Đường Kính Chi cho vào phong thư, bảo Đường Uy sai ám vệ kỹ thuật tốt nhất mang thư về nhà, con Hải Đông Thanh vừa rồi được dùng để đưa thư cho Bằng Việt và Từ Thức mất rồi.

Đường Kính Chi xong việc nhìn sang thì thấy Nhu Nhi cầm một miếng cổ ngọc màu xanh, hoan hỉ chạy tới:

- Tướng công nhìn xem, miếng ngọc này thật là đẹp.

Đường Kính Chi nhận lấy, đưa tay vuốt nhẹ lên trên, chất ngọc mịn đều truyền tới tay cảm giác mát lạnh:

- Nhu Nhi, nếu nàng thích ta sai người mài nó thành ngọc bội khổng tước, thường ngày nàng đeo bên mình, sẽ có lợi cho sức khỏe.

473. Chương 479-480

Chương 479: Trượt băng

Nhân dưỡng ngọc, ngọc dưỡng nhân, đó là kiến thức thông thường rất nhiều người biết, cho dù là hoàng thất long tộc, quan viên thế gia, phú hào thân sĩ, đều có thói quen mang ngọc thạch.

Từ tác dụng tốt cho sức khỏe, không cần nói cũng hiểu ngọc thạch là thứ đồ trang sức, dùng để thể hiện thân phận địa vị cũng như sự giàu sang.

- Tạ ơn tướng công.

Nhu Nhi không từ chối cũng chẳng xấu hổ, cười tươi như hoa nở.

Hai người trò chuyện vui vẻ, bên kia Uyển Nhi đã kiểm tra xong toàn bộ sổ tư lự, sau đó mang bình rượu hoàng thượng ban tặng tới:

- Tướng công, hoàng thượng còn ban tặng một bình rượu, chàng có muốn nếm thử không?

- Được, mỗi người chúng ta thử một chén nào.

Uyển Nhi rót cho Đường Kính Chi một chén trước, rồi sau đó mới lần lượt rót cho tỷ muội của mình, ngự tửu tuy không nhất định là thứ ngon nhất, nhưng là thứ hoàng đế ban, cho nên hơn ở chỗ quý trọng.

Người được uống thứ rượu này trừ trong hoàng thất ra thì rất vinh dự, nhưng người làm ra rượu chưa chắc đã vui, rượu được chọn làm ngự tửu thì đồng nghĩa với việc không được bán ra ngoài nữa, rượu làm ra lúc nào cũng phải đảm bảo chất lượng đều như nhau, hơi kém vị một chút rất có thể bị gán cho cái tội lơ là chức phận.

Tất nhiên cái gì dính dáng chút tới hoàng gia thì rác cũng biến thành vàng, lợi lộc khác đem lại không phải là ít.

- Tướng công, uống thêm một chén nữa nhé?

Uyển Nhi thấy Đường Kính Chi đã uống hết, hỏi:

Đường Kính Chi lắc đầu:

- Thôi, không uống nữa, ta là thương nhân, không phải là tài tử cũng không thích học đòi làm sang, mượn rượu ngâm thơ, nếm thử một chén cho biết là được.

Nhu Nhi không chịu:

- Tướng công là đại tài tử của Lưu Châu mà, chỉ bằng vào bài thơ thất ngôn kia của chàng, ba trăm năm trước, ba trăm năm sau cũng không ai bì kịp. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nghe cô bé đó khen Đường Kính Chi chỉ thấy rộn người, chỉ cười trừ không nói gì cả.

Ngọc Nhi theo bên y rất nhiều, dù nàng không hiểu vì sao nhưng biết tướng công tuy là tài tử có tiếng nhưng không thích nhắc tới chuyện thi ca, có lẽ là do lời thề năm xưa? Nên nàng hỏi sang chuyện khác:

- Tướng công, hoàng thượng còn ban tặng cho một tòa phủ, bao giờ chúng ta tới đó?

- Ăn xong chúng ta đi.

Mặc dù Đường gia đã có hai căn nhà ở kinh thành, nhưng đều cực kỳ bình thường, chỉ ở tạm thôi, không phù hợp với thân phận của y hiện nay, hoàng đế đã ban cho một tòa phủ, tội gì không tới xem.

Uyển Nhi sai hạ nhân chuẩn bị cơm nước, rồi cùng Nhu Nhi quay trở lại công việc, Ngọc Nhi xem khế ước trăm mẫu ruộng tốt kia cũng đứng lên đi ra ngoài.

Đường Kính Chi ra ngoài thành một vòng với hoàng đế, bụng đói meo rồi, ba vị di nương đều đã ăn, cho nên chỉ còn lại mình y ăn cơm.

Đầu bếp mới làm rất nhanh, chẳng bao lâu có nha hoàn mang ba món ăn, một món canh cùng bát cơm lớn lên, tay nghề cũng không tệ, tuy còn chưa bằng Trịnh Hân Như, ăn xong rửa ráy, Đường Kính Chi gọi ba vị di nương lên xe ngựa tới tòa phủ ngự tứ.

Tòa phủ này nằm hơi chếch về phía tây trục đường chính, là nơi quy tụ giới quyền quý kinh thành, nhà cao cửa rộng, đường lát đá thềm thang, trước cổng nhà nào cũng là sư tử đá cao lớn, hộ vệ oai nghiêm cầm đao canh gác, xe ngựa của Đường gia đi qua đỗ lại trước cổng tòa phủ chưa có chủ nhân, nhưng mắt vẫn nhìn thẳng.

Người ở đây không ít quý tộc lâu đời, một Trung Nghĩa bá mới nổi còn chưa là gì với họ.

Nhu Nhi nóng vội nhảy xuống xe ngựa trước tiên, chỉ thấy trước mắt là cánh cổng cao, bên trên là tấm biển đen kịt viết ba chữ lớn “Trung Nghĩa Bá”, những người khác không thấy gì, Đường Kính Chi thì ngạc nhiên, tấm biển này không thể làm một hai ngày là xong, xem ra Hoàng thái hậu đã an bài xong lâu rồi.

Thị Mặc đi tới gõ cửa.

- Dám hỏi, có phải Trung Nghĩa bá về không?

Một người trung niên trang phục quần gia đi ra cung kính hỏi:

Nhìn người trung niên này, hai mắt Ngọc Nhi nheo lại, đi tới bên tướng công thư sinh, nắm tay giấu trong ống tay áo siết chặt.

- Đúng vậy!

Đường Kính Chi chấp tay sau lưng đi vào phủ, Nhu Nhi mặc dù rất kích động, trước mặt người ngoài nàng phải giữ thể diện cho tướng công, dù gì tướng công là bát tước rồi, thùy mị đi phía sau, đầu hơi cúi xuống, nhưng mắt như tỏa sáng, không ngừng liếc nhìn xung quanh đầy hiếu kỳ.

Quần gia kia tránh sang bên nhường đường, đợi Đường Kính Chi đi qua mới định đi theo, nhưng cảm giác sống lưng ớn lạnh, ngẩng đầu lên thấy một nữ nhân vóc dáng mê người, đeo khăn che mặt chỉ để lộ ra ánh mắt sắc lạnh nhìn mình.

Cao thủ!

Quản gia biến sắc, đứng lại suy nghĩ một lúc mới cẩn thận theo sau một quãng.

Bước qua tấm bình phong đá cao hơn đầu người, chính thức tiến vào nhà mới, trước mắt là cái sân rộng lát đá, đại sảnh tiền viện, một bên là dãy nhà dành cho hạ nhân, hành lang dài quanh co lẫn khuất sau tàng cây, nhìn không thấy điểm cuối.

Nhu Nhi tâm tính trẻ con, không thông thả nhìn ngắm được, vả lại tiền viện là nơi của nam nhân, nàng không để tâm lắm, giục:

- Tướng công, chúng ta đi nhanh lên, xem xem nhà mới có to bằng tổ trạch ở Lạc thành không?

Đường Kính Chi còn chưa nói, vị quản gia kia đã khom lưng xuống, giữ một khoảng cách nhất định đáp:

- Bẩm phu nhân, tòa phủ này tổng cộng rộng hơn mười lăm mẫu, có mười sáu sương phòng, chia làm sáu tiểu viện, có hậu hoa viên và một cái hồ nhỏ rất trong, có điều hiện giờ nước hồ bị đóng băng rồi, không có gì để xem.

-Ồ, vậy là còn nhỏ hơn tổ trạch nhiều.

Nghe giọng Nhu Nhi hơi thất vọng Đường Kính Chi buồn cười, tổ trạch Đường gia ở Lạc Thành có mấy trăm năm lịch sử, riêng hạ nhân sống trong đó gần 500 người rồi, chẳng khác gì một cái thôn nhỏ, ở kinh thành này chắc mỗi hoàng cung có thể lớn hơn được thôi.

Đi qua phòng chính là một hoa viên chiếm diện tích chừng hai mẫu, có cái hồ nhỏ, giữa hồ có một hòn giả sơn, tuy không to nhưng bài trí cầu kỳ, rất có cảm giác nói non nổi tiếp trung điệp, khung cảnh cổ kính u nhã, làm người ta có cảm giác gần gũi với tự nhiên.

Trừ cánh cổng cao lớn uy nghiêm, tường bao khí thế thì bên trong nhà cửa bố trí ngả theo chiều hướng tự nhiên trang nhã chứ không phải sơn son thiếp vàng lòe loẹt, làm Đường Kính Chi rất hài lòng.

- Mặt hồ quả nhiên là đóng băng rồi.

Uyển Nhi đi tới bên hồ cảm thấy có chút đáng tiếc, nếu như bây giờ là mùa hè, bọn họ có thể ngồi ở trong chòi nghỉ thưởng thức mỹ cảnh rồi.

Đường Kính Chi lúc này tính trẻ con nổi lên, thấy băng đóng rất dày, liền nhảy xuống, chạy thật nhanh, mượn đà quán tính trượt trên mặt hồ.

Mọi người đứng bên hồ thấy Đường Kính Chi không ngờ lại chơi trượt băng như trẻ con, mắt tròn, không sao tin nổi.

- Tướng công, thiếp cũng muốn chơi.

Nhu Nhi là người tỉnh lại trước tiên, ngó quanh thấy không có ai cũng nhảy xuống mặt băng, có điều chân trượt một cái ngã xuống, may mà Ngọc Nhi nhanh tay, búng chân lướt tới, tay phải đưa ra, giữ lấy trước khi Nhu Nhi ngã đập mông xuống.

- Nhu Nhi tỷ tỷ, chậm chậm thôi.

Uyển Nhi giật mình, tay đặt lên ngực trách:

Đường Kính Chi nhìn thấy cảnh đó, lướt nhanh tới, đón lấy Nhu Nhi:

- Không ngã chứ? Nào chúng ta cùng chơi.

Nói rồi kéo tay Nhu Nhi, chạy trên mặt hồ.

Nhu Nhi nắm lấy bàn tay Đường Kính Chi, hét lên vừa kích thích vừa sợ.

Thấy Đường Kính Chi chơi vui như thế, Ngọc Nhi cũng thấy ngứa ngáy, kéo taển Nhi chơi cùng, Uyển Nhi tính cách dịu dàng nhu mì của nàng, vốn không muốn tham gia, nhưng bị Ngọc Nhi kéo ra hồ, có điều cho dù là thế, Uyển Nhi cũng chỉ đi thật chậm trượt một đoạn ngắn xíu mà thôi.

Chương 480: Tấn Lương bá.

Điên điên khùng khùng trên mặt hồ một trận, Đường Kính Chi và ba nàng đều mặt đỏ bừng bừng, búi tóc quý phụ vẫn cao tán loạn, tóc mây bay phất phơ trước gió đẹp vô ngần.

- Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta về nghỉ một chút.

Đường Kính Chi thấy Nhu Nhi và Uyển Nhi đã mệt, đang thở dốc, liền nắm tay Nhu Nhi lên mặt hồ cùng các nàng đi ra đại sảnh.

Bốn người bọn họ quay trở ra, vị quản gia đứng đợi ở cửa hậu viện thấy mấy vị tân chủ nhân mặt mày hồng hào, y phục tóc tai tuy đã chỉnh trang lại, nhưng tóc tai rõ ràng rối hơn trước, đầu càng cúi xuống không dám nhìn, thậm chí tuổi trẻ thật là hạnh phúc ...

Gian đại sảnh ở đây rất lớn, còn lớn hơn cả Đường phủ ở Lạc thành, bốn vách tường không treo thư họa cũng là kệ bày đồ gốm sứ cổ, bàn ghế đều điêu khắc cầu kỳ tỉ mỉ, rất khí phái.

Mọi người vừa ngồi xuống, liền có nha hoàn mang trà lên, tuy ăn mặc cũng như hạ nhân các nhà khác, nhưng cử chỉ nhẹ nhàng nhã nhặn, đám tiểu nha đầu mà Đường Uy mua về không thể sánh bằng.

Đường Kính Chi không so sánh, cũng không thể nói y hài lòng với ai hơn ai, chỉ nói lên một điều người bố trí việc này rất chú tâm, cầm chén trà lên uống một ngụm rồi mới hỏi:

- Người do hoàng thượng hay hoàng thái hậu phái tới ?

Quản gia không nghĩ y sẽ hỏi một câu thẳng thừng như thế, nó nói lên hoặc vị tân chủ nhân này là người phụ phẩm, hoặc là người không nên đùa thì hơn, ông ta chọn đáp án thứ hai:

- Bẩm bá gia, tiểu nhân là người do Hoàng thái hậu phái tới, trước khi đến Hoàng thái hậu dặn, nếu sau này có chuyện gấp, ngài có thể báo cho tiểu nhân, tiểu nhân tiến cung bẩm báo.

- Vậy ta yên tâm rồi, à phải hạ nhân trong phủ này có đáng tin không, không cần phải đổi người chứ?

Đường Kính Chi thu lại nụ cười trước đó ở hồ băng, lúc này đã để chút râu, ria mép cũng đã lún phún, uy nghiêm của Đường nhị gia thể hiện ra hoàn toàn.

Quản gia càng khom lưng thấp hơn, đáp:

- Bẩm bá gia, có lẽ có một vài kẻ có dụng tâm, song tất cả đều trong tầm kiểm soát, giữ chúng lại, nói không chừng có thu hoạch.

Vị quản gia này là người có chủ kiến, đảm lượng, đó là đánh giá ban đầu của Đường Kính Chi:

- Bọn chúng có học võ không? Ta không muốn có bất kỳ nguy hiểm nào với các vị di nương của ta.

- Không ạ, nhưng dung mạo không tệ.

Quản gia đáp đầy hàm ý:

Muốn dùng mỹ nhân kế sao?

Ừm, để xem, mình chưa tới 20 đã có hai thê năm thiếp, đúng là tiêu chuẩn của công tử phong lưu rồi.

Đường Kính Chi chỉ cười khẽ.

Quan giá tự báo danh tính, nhân số trong phủ, cùng nha hoàn nào cần phải chú ý giới thiệu qua một lượt, sau đó lui ra.

Đợi quản gia lùi khỏi đại sảnh, Ngọc Nhi nhìn Đường Kính Chi nói:

- Lúc thiếp vừa vào cửa đã phát hiện ra Vương Tiến biết võ công.

- Lần trước có kẻ tới nhà chúng ta gây sự, ta có bẩm báo với Hoàng thái hậu, cho nên người mới phái tâm phạm tới chiếu cố nơi này, nếu không ta đuổi hết hạ nhân trong phủ rồi.

Đường Kính Chi khê dùng ngón tay gõ lên mặt bàn, đó là động tác vô thức mà y suy nghĩ:

- Nhu Nhi, Uyển Nhi, sau này các nàng ra ngoài phải mang theo ám vệ ... À quên, hiện giờ dù gì ta cũng là một bá gia rồi, có thể tự nuôi 50 hộ vệ, để ta thử đi hỏi xem có xin được cấm quân không?

Đường Kính Chi tính tốt nhất là đặt bản thân trong tầm kiểm soát của hoàng đế và hoàng thái hậu, như vậy an toàn được đảm bảo hơn, ám vệ cứ để dùng vào việc khác.

Trời đã dần ngả về tối, Đường Kính Chi và mấy thê thiếp đang bàn tính chuyện chuyển nhà thì Vương quản gia đi vào nói:

- Bá gia, có khách quý tới thăm.

Đường Kính Chi bảo ba vị di nương về phòng, định ra cửa tiếp thì Vương quản gia nói nhỏ:

- Bá gia, tuy người tới là hoàng thất tông thân, là là chi xa, tước vị do tổ tiên để lại cũng chỉ là bá tước tam đẳng như ngài thôi, bá gia không cần tự mình ra đón, để tiểu nhân ra đón là được.

-Ồ, xem ra ông khá quen người này?

Đường Kính Chi dừng chân lại: đọc truyện mới nhất tại .

Đối với người cùng cấp, y không cần ra cửa đón, đó là quy tắc, tỏ ra thân thiện trong những trường hợp này không phải là khôn ngoan, hơn nữa mặc dù tước vị tương đương, nhưng người ta là hoàng thân quốc thích, địa vị vẫn cao hơn y một bậc, không nên tỏ ra yếu thế hơn.

- Bẩm bá gia, trước khi tới đây Hoàng thái hậu từng dặn tiểu nhân, ngoại trừ cải quản tốt nhà cho ngài ra, cũng phải giúp ngài trông coi chuyện kinh doanh đồ thuê, đợi tới khi ngài tìm được quản gia vừa ý cho mình, tiểu nhân có thể rời khỏi cương vị.

Wương quản gia giải thích:

- Người này được Hoàng thái hậu lựa chọn, tính cách ôn hậu, nhưng tầm thường, hợp tác với ngài nhất định không chỉ chân múa tay, gây phiền phức cho ngài đâu.

- Tốt, vậy ông mời người đó vào đây.

Đường Kính Chi hài lòng gật đầu, Hoàng thái hậu rất chu đáo, vị Vương quản gia cũng rất bổn phận:

- À, phong hiệu của người này là gì?

- Thừa bá gia, là Tấn Lương Bá.

Wương quản gia trả lời rồi đi ra cửa đón khách.

Một lúc sau, Vương quản gia khom lưng dẫn Tấn Lương Bá vào, còn cách từ xa Đường Kính Chi đã chấp tay cười nói:

- Tấn Lương Bá, mau mau mời vào.

Minh Chính năm nay bốn mươi hai tuổi, mặt vuông đoan chính, trán rộng tai lớn, vóc người tầm trung, người mặc áo gấm màu lam, chân đi giày cao cổ màu đen, hẳn là hoàng thân tông thân chi xa nếu đời này không có thành tựu gì, vậy con cháu của hẳn không kế thừa tước vị của hẳn nữa rồi.

Wương triều Minh Hà chia làm bốn cấp tước vị vương, công, hầu, bá, mỗi cấp chia làm ba đẳng, cách mỗi đời nếu không có thành tựu gì, tước vị kế thừa lại giảm đi một bậc.

Tấn Lương Bá trước khi tới đây dĩ nhiên đã gặp Hoàng thái hậu rồi, được dặn phải phối hợp cho tốt với Đường Kính Chi trong chuyện kinh doanh này, nếu hóa giải được tình hình quốc khố suy kiệt thì đó sẽ là một công lớn, cho nên không dám lên mặt hoàng thất tông thân với Đường Kính Chi,

Lập được công con cháu hẳn có tước vị để kế thừa rồi, cho nên chính vì điều này mà hẳn quyết một lòng kiếm tiền vì hoàng thượng, còn về phần người khác khinh thường hẳn đi kinh doanh hay không thì hẳn chẳng thêm bận tâm.

- Trung Nghĩa bá khách khí quá, mạo muội tới thăm mong Trung Nghĩa bá không khách.

Minh Chính chấp tay đáp lễ, nói nhau vào đại sảnh.

Wương quản gia đã điều hết nha hoàn ra ngoài, đích thân ông ta pha trà rót nước hầu hạ.

Minh Chính nhận ra Vương quán gia, lúc nhận chén trà còn khách khí gật đầu với ông ta, uống một ngụm trà tượng trưng cho việc đã nhận thịnh tình của chủ xong, hần không đời Đường Kính Chi lên tiếng đã nói:

- Đường đại nhân ta phụng lệnh Hoàng thái hậu tới đây phụ trợ ngài thôi, ngài cũng biết đó, thân phận ta có chút đặc thù, vậy nên trước giờ chưa từng kinh doanh làm ăn gì, một chút cũng chẳng biết, chuyện này đều nghe ngài hết, cho nên ngài cứ sai bảo là được.

Thân phận hoàng gia long tộc có gì đặc thù? Đó là có khả năng kế thừa ngai vị, làm hoàng đế, quân lâm thiên hạ, song đương nhiên đó là lý thuyết, chỉ phụ bọn họ chẳng những không được làm hoàng đế mà vì bị hoàng thượng nghi kỵ, dù có tài hoa dù có bản lĩnh cũng chẳng được vào triều làm quan, chẳng được cầm quân ra sa trường, hoàn toàn không được trọng dụng.

Đó là nguyên nhân vì sao nhiều người hoàng thất ở địa phương lại hoành hành ức hiếp bách tính hoặc chìm đắm trọng tửu sắc hưởng lạc, nguyên nhân chỉ có ba chữ “bất đắc chí”.

Bỏ đi hoàng đế sáng lập hoàng triều, có mấy bị hoàng đế lại trọng dụng con cháu hoàng tộc cùng chi.

Hoàng thất long tộc, nghe thì cao quý lắm, nhưng nỗi khổ trong đó ngoài ngoài đâu có biết.

Nói trắng ra hết đời này tới đời khác chỉ có thể ăn không ngồi rồi chờ chết, dù con cháu xa xa sau này không được kế thừa tước vị, biến thành bình dân, sau đó thì trúng trạng nguyên chẳng nữa cũng sẽ bị hoàng đế nghi kỵ khiến chẳng được trọng dụng.

474. Chương 481-482

Chương 481: Hữu phượng lai nghi.

Thấy Minh Chính không vòng vèo lằng nhằng mà nói thẳng thừng luôn thì Đường Kính Chi rất vui mừng, y thích quan hệ với những người sáng khoái thẳng thắn như thế, bớt đau đầu, vội đặt chén trà xuống:

- Tấn Lương Bá quá khiêm tốn khách khí rồi, Hoàng thái hậu đã tuyển chọn ngài lo việc này, tức là nói rõ Hoàng thái hậu rất tán thưởng ngài, tin tưởng ngài, sau này có chuyện chúng ta nên cùng nhau tham khảo bàn bạc mới đúng.

Nghe Đường Kính Chi nói vậy Minh Chính thở phào, hần thực sự sợ thanh niên mới tấn thăng lên Trung Nghĩa Bá này đang độ đắc ý, ỷ được hoàng đế và hoàng thái hậu trọng dụng mà lên mặt.

Mặc dù hần lạnh tính, giỏi nhẫn nhịn nhưng chung quy có ai thích phải nhìn mặt người khác mà sống chứ?

Đường Kính Chi tiếp đó giới thiệu đại khái ý hướng kinh doanh toàn vương triều của y, đồng thời nói rõ tình hình năm châu phương nam trừ Vân Châu ra thì bốn châu còn lại đều đã có người hợp tác.

Minh Chính tuy là người tầm thường, nhưng hiểu rõ đạo đối nhân xử thế, biết Đường Kính Chi nói gì cũng là khách khí thôi, nên trong quá trình đó chỉ gật đầu thì thoảng phụ họa vài câu, không góp ý gì, có điều hần thực sự khâm phục thanh niên trẻ tuổi có năng lực và tham vọng này.

Vương quán gia ở bên hầu hạ, thì thoảng cũng góp ý, chủ yếu là việc phụ trợ, còn việc kinh doanh không xen vào nửa lời, ông ta tuy không có tước vị gì, song là tâm phúc của Hoàng thái hậu, nên hai người còn lại không dám xem nhẹ ý kiến của ông ta.

Cứ thế ba bọn họ ngồi trò chuyện nửa canh giờ.

Bọn họ trước đó không quen không biết, nhưng nói rất hợp ý vì ai cũng rõ vị trí của mình.

Sắp tới giờ cơm tối, cuối cùng Thị Mặc cuối cùng dẫn đám tiểu nha hoàn cùng toàn bộ vật dụng ở nhà cũ tới, cả Trịnh Hân Như cũng đi cùng..

Đám tiểu nha hoàn kia đã bao giờ nhìn thấy đại viện xa hoa như thế, đứa nào đứa nấy mắt mở to tròn xoe, mặc dù ở nhà cũ chủ tử rất hiền hòa, nhưng tới đây đứa nào cũng bắt giác trở nên rụt rè, ngay cả đi lại cũng cẩn thận, sợ dẫm bẩn mặt sàn sáng bóng dưới chân.

Đường Kính Chi thì chẳng để ý, chỉ dặn dò Vương quán gia vài câu, bố trí cho bọn chúng chỗ ăn ở.

Do chuyện kinh doanh không thể thiếu Thị Mặc cho nên Đường Kính Chi định để Trịnh Hân Như sang bên này giúp quản lý nội viện, dù sao Hồng Phong nói không vội kết hôn. nguồn

Dù Trịnh Hân Như không nói về quá khứ của mình, nhưng nhìn cách ứng xử khéo léo, chừng mực, lễ độ ưu nhã, thấp thoáng mang khí chất đại gia khuê tú, biết nàng có xuất thân cực cao, không phải tiểu thư hào môn cũng là thế thiếp quan viên gặp nạn.

Đợi Vương quản gia đi rồi Minh Chính cũng cáo từ, Đường Kính Chi định giữ hân lại ăn cơm, nhưng Minh Chính từ chối, nói y vừa mới chuyển tới nhà mới, nhiều việc bận bịu không muốn quấy nhiễu thêm.

Vừa rồi nói chuyện rất hợp ý cho nên Đường Kính Chi khách khí đích thân tiễn Minh Chính ra tận cửa lớn, Minh Chính vừa nhận lấy cương ngựa thì thấy phía đầu kia con đường có một cỗ xe ngựa cực kỳ xa hoa, bên cạnh là hai hàng quân sĩ mấy chục người mặc khôi giáp cầm ngân thương sáng loáng, hân vừa nhìn rõ mã phu trên xe thì mặt biến sắc, vội vàng dừng động tác lên ngựa, giao dây cương cho tùy tùng dắt ngựa sang một bên.

Đường Kính Chi thấy Minh Chính mặt đổi sắc, hai tay nắm chặt, hiển nhiên trong lòng rất khẩn trương thì tò mò lắm, làm cho một vị bá tước phải như thế, xem ra chủ nhân của chiếc xe ngựa kia phải cực cao rồi.

Trong khi đang quan sát đoàn người đó thì chiếc xe ngựa chậm chậm đi tới gần rồi còn dừng trước cổng nhà mình, Đường Kính Chi càng thêm ngạc nhiên.

Xe vừa dừng bánh, hai hàng quân sĩ xông tới vây kín lấy xung quanh, nắm chặt trường thương, mắt cảnh giá nhìn mọi động tĩnh bốn xung quanh, thực ra khu vực này vốn vắng người, người qua lại đều thuộc gia tộc có thân phận, không tới mức tò mò hiếu kỳ như người dân thường, song những quan sĩ cầm trường thương kia lại chẳng tỏ ra có chút lơ lửng nào.

Xa phu kia tuổi không còn ít nữa, tóc trắng hết cả, song da dẻ mịn màng, khí sắc rất tốt, động tác nhẹ nhàng linh hoạt, chỉ dùng một tay nắm cương xe là thoải mái chạp đất.

- Bẩm chủ tử, tới phủ Trung Nghĩa bá rồi.

Xa phu đặt roi dài sang bên, nhỏ giọng nói vào trong xe ngựa, tiếp đó một người chạy tới, quỳ bốn chân tay xuống mặt đất.

Đường Kính Chi nhìn thấy cảnh này xuyên qua khe hở đám quân sĩ thì cả kinh, ai thế này? Lấy người làm ghế xuống xe nữa?

Rèm xe được xa phu vén lên, một cái chân nhỏ đi tú hoa hài màu hồng đưa ra thoáng chốc, tiếp đó bị mép váy dài che đi, bàn tay trắng như bạch ngọc nắm lấy cửa xe, rồi khuôn mặt xinh đẹp lộng lầy xuất hiện, hai mắt Đường Kính Chi mở lớn hết cỡ.

Hoàng thái hậu?

Đường Kính Chi quả thực không tin vào mắt mình nữa, đưa hai tay lên dụi mắt mấy lần, nhưng mỹ phụ trước mắt quả thật là Hoàng thái hậu đã bỏ đi cung trang kim phượng hoàng thường thấy.

Hoàng thái hậu vịn tay cung nữ, dẫm lên lưng người kia xuống ngựa, trước tiên nhìn lướt qua tấm biển đề ba chữ “Trung Nghĩa bá” trước cổng, rồi mới quan sát tình hình xung quanh, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt không thể tin nổi của Đường Kính Chi, môi khôm kìm được hơi cong lên.

Chưa bao giờ bà nghĩ mắt Đường Kính Chi lại có thể mở lớn tới thế.

Vì quá mức chấn động cho nên tới tận khi Hoàng thái hậu còn cách năm bước chân Đường Kính Chi mới hoàn hồn, đang định quỳ xuống thỉnh an thì Hoàng thái hậu lắc đầu nói nhỏ:

- Vào trong nói chuyện.

- Vâng.

Đường Kính Chi khom lưng lùi sang một bên nhường đường cho Hoàng thái hậu.

Trước đó trò chuyện, Minh Chính phát hiện ra Đường Kính Chi hòa nhã lịch thiệp, không phải là kẻ tiểu nhân đắc chí, vốn cho rằng hợp tác với y là chuyện thoải mái, nhưng hiện giờ chợt trở nên căng thẳng.

Người thanh niên này được sủng ái đến độ như thế này đúng là chưa nghe thấy bao giờ.

Hắn cố áp kinh sợ trong lòng, ngoan ngoãn theo sau Đường Kính Chi, thầm hạ quyết định sau này vạn vạn lần y bảo sao nghe vậy, vốn có ý nhờ vả để họ hàng kiểm soát được phần nào trong vụ kinh doanh lớn này cũng bỏ luôn.

Hoàng thái hậu lúc này hứng trí rất cao, cởi bỏ bộ cung trang chuyên môn may cho mình rời khỏi hoàng cung bốn phía tường cao áp lực, cảm giác toàn thân thư thái hơn rất nhiều, bước chân nhẹ nhõm, không phát hiện ra mình đi nhanh hơn thường ngày rất nhiều.

Dù thế tuy đầu giữ thẳng, bước đi khoan thai, tay giấu kín trong ống tay áo, chân không lộ khỏi mép váy, song mắt bà đưa hết sáng trái rồi sang phải, môi ẩn chứa nụ cười vui vẻ.

Lúc này Hoàng thái hậu mặt bừng bừng sức xuân, thêm một vài phần hoạt bát tươi vui, trẻ hơn thường ngày rất nhiều, nếu như mái tóc đen nháy kia chẳng vấn cao, nhìn từ đằng sau e nghĩ là thiếu nữ nhà nào đó bị nhốt lâu ngày trong khuê phòng nay mới được ra ngoài đường.

Đi tới đại sảnh, Hoàng thái hậu ngồi xuống ghế rồi, Đường Kính Chi, Minh Chính, Vương quân gia đồng loạt quỳ xuống thỉnh an.

Được Hoàng thái hậu cho đứng dậy, Đường Kính Chi không nén được tò mò nhìn trộm bà, thấy vẻ mặt Hoàng thái hậu tươi tỉnh, tâm tình cực tốt, bộ váy tím vừa người, lộ ra đường cong mê người mà thường ngày bị bộ cung trang rộng thùng thình che khuất, làm tim y bất giác loạn nhịp tới vài cái.

- Đường ái khanh có vừa lòng về tòa phủ này không?

Hoàng thái hậu thấy Đường Kính Chi lăm lét nhìn trộm mình không tức giận mà còn thấy vui vẻ, có chút đắc ý, tiểu tử thối, cuối cùng cũng nhận ra ai gia là đại mỹ nữ rồi chứ.

Hôm nay sở dĩ bà thay bộ cung trang hoa lệ, một là vì không muốn để người khác phát hiện ra, hai là thì không một ai nghĩ tới, muốn Đường Kính Chi nhìn rõ, trừ thân phận cao quý, bà còn là một đại mỹ nhân.

Chương 482: Chữ “ai”.

Nghe được hỏi Đường Kính Chi vội thu lại ánh mắt không thành thực, mí mắt cũng hạ xuống, đáp:

- Bẩm Hoàng thái hậu, tòa phủ này ngoài hoa lệ, trong trong nhã, lại có hậu hoa viên rất đẹp, vi thần rất hài lòng.

Lòng lại nghĩ, có lẽ hoàng thái hậu tưởng những thứ ở kinh thành này là tốt nhất thiên hạ rồi, thực ra đem sao với Đường phủ thì nơi này chẳng có mấy thứ hơn được ngoại trừ tấm biển treo bên ngoài.

- Người đã thích như vậy thì phải bỏ ra chút gì chứ nhỉ?

Hoàng thái hậu đột nhiên cười khẽ, nói di dỏm.

Minh Chính xém chút nữa cắn phải lưỡi, tuy hắn không dám ngẩng đầu lên nhìn mặt Hoàng thái hậu, nhưng giọng nói này làm hắn sinh ý nghĩ hoang đường, vị này đúng là Hoàng thái hậu thật ư? Không phải người khác đóng giả chứ?

Xa phu lúc này đứng phía sau Hoàng thái hậu như tượng gỗ, từ đầu tới cuối mặt không biểu lộ chút cảm xúc gì.

- Bỏ cái gì ạ?

Đường Kính Chi chẳng hiểu ra sao:

Hoàng thái hậu trừng mắt lên, sẵn giọng:

- Còn phải hỏi, tòa phủ này ai gia đích thân lựa chọn từ trong biết bao nhiêu phủ dành cho hầu tước, người tưởng là miễn phí à?

Đường Kính Chi dở khóc dở cười, định đáp thì chợt nhận ra ...

Ai gia?

Thời khắc này, hai chữ chỉ có nữ nhân mắt đi phu quân làm hoàng đế mới dùng như mũi gai chích nhẹ vào lòng y.

Chữ “ai” đó trở nên thật đáng thương.

Cho dù thân phận cao quý thì sao nào? Cho dù là bậc mẫu quốc thì sao nào? Cũng phải sống đời quả phụ tới khi nhắm mắt xuôi tay, hàng đêm chỉ một mình nằm trong tòa cung điện rộng lớn, đối diện với bóng đêm cho tới khi trời sáng.

Trong lòng bất giác dâng lên lòng trắc ẩn, Đường Kính Chi nghĩ một chút rồi đáp:

- Nếu đã là tòa phủ do đích thân hoàng thái hậu lựa chọn, vậy vì thần tất nhiên phải có báo đáp, có điều lễ vật này khá đặc thù, mong hoàng thái hậu cho thần chút thời gian để chuẩn bị.

- Ồ!

Hoàng thái hậu vốn chỉ định trên y, muốn làm Đường Kính Chi bối rối rồi bêu xấu, ai dè y lại muốn tặng quà gì đó cho mình, không khỏi chờ mong, thanh niên trẻ này lúc nào cũng mang lại cho người ta bất ngờ.

Bất giác nhớ tới lần Đường Kính Chi tặng khăn gấm cho mình, khét quả khiến xảy ra chuyện hiểu lầm thẹn người đó.

Tim Hoàng thái hậu đập lộn bậy một hồi, khuôn mặt xinh đẹp cũng phơn phớt rắng hồng đáng yêu, bà gắng sức để giọng nói mình không có gì khác thường:

- Ai gia cho người thời gian, có điều không được để ai gia thất vọng, cũng không được quá lâu, nếu không ai gia bảo hoàng thượng thu lại tòa phủ này đây.

Mặc dù biết lời uy hiếp của Hoàng thái hậu không phải là thật, nhưng Đường Kính Chi vẫn hết sức trịnh trọng gật đầu:

- Hoàng thái hậu yên tâm, nhất định không quá lâu, trước khi rời kinh, thần sẽ tới cung Từ Ninh từ biệt đồng thời trình lên người.

- Người nói cái gì?

Đường Kính Chi vừa dứt lời, mặt Hoàng thái hậu tái đi, giọng lớn hơn vài phần, hỏi tới:

- Người nói người muốn dời kinh?

Mình vừa mới bảo hoàng thượng phong cho y tước vị, y lại muốn rời kinh, chẳng lẽ y không hiểu được hàm ý phong hiệu Trung Nghĩa bá này sao?

Đôi mắt phượng nhìn xoáy vào Đường Kính Chi, trong lòng ngực ngộp lửa giận hờn.

Không ngờ Hoàng thái hậu có phản ứng lớn như thế, cảm thấy bà có hơi chút là lạ, song Đường Kính Chi không kịp suy nghĩ, khom lưng đáp:

- Đúng ạ, đợi vì thần xử lý xong chuyện kinh doanh ở Ni Lạc Thần, sẽ rời kinh tới Tịnh Châu, tìm kiếm phú thương thích hợp để mở rộng hợp tác.

Lửa giận vừa bốc lên trong lòng thoáng cái đã tan biến cả, khuôn mặt vừa tái đi lại ửng hồng, Hoàng thái hậu vừa thẹn vừa tức.

Tên tiểu tử thối này làm việc không có đầu có cuối gì cả, cứ làm cho người ta hiểu lầm.

Ngồi ngay ngắn trở lại, Hoàng thái hậu ho khê một tiếng, nói:

- Ở đây ai gia còn nhiều việc phải dựa vào người, chẳng lẽ người nhất định phải tự mình rời kinh lo việc này sao?

Thảo nào, hóa ra là sợ thần tài chạy mất, Đường Kính Chi cân nhắc một hồi vẫn lắc đầu:

- Bẩm hoàng thái hậu, e là thần phải đích thân đi một chuyến mới được, lần này làm ăn quá lớn, thần lại không có nhiều trợ thủ đắc lực, dù có Tấn Lương bá và Vương quản gia giúp, muốn đem chuyện kinh doanh này trải khắp vương triều thì nhân lực vẫn giật gàu vá vai.

- Đường gia các người chẳng phải có cửa hiệu ở nhiều nơi à, tại sao không chuyển hàng tới đó rồi tự bán?

Hoàng thái hậu đã điều tra rất kỹ về Đường gia từ trước khi Đường Kính Chi lên kinh giải thích về ngọc điệp.

- Đường gia đúng là có mở cửa hiệu nhiều nơi, nhưng đại bộ phận là kinh doanh nhỏ như trà lâu, khách sạn, không thể chuyển nghề. Hơn nữa nếu như không tìm được người hợp tác, thì lấy đâu ra nhiều thợ thêu như vậy ạ, lại còn chuyện quản lý thế nào, làm sao bảo mật không để hình mẫu bị những kẻ có ý đồ trộm cắp, rồi nếu như vận chuyển từ Ni Lạc Thần đi sẽ tăng thêm một phần phí vận chuyển.

Đường Kính Chi giải thích:

- Cho nên thần nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy cứ đem quyền kinh doanh bán đi như bán cho Tần gia tốt hơn, như thế tiền kiếm được không ít, hơn nữa không quá tổn hao công sức.

Hoàng thái hậu gật đầu, hỏi tiếp:

- Vậy thì khi nào người lên đường, nhanh nhất khi nào về được?

- Chuyện này khó nói lắm ạ vì đường xa, còn phải tìm người bàn .

Đường Kính Chi tính toán:

- Năm châu phương nam thì giao quyền Bình Châu và Lưu Châu cho Giả gia, Liễu Châu và Hải Châu cho Tần gia, còn lại Vân Châu đã được Tần công tử giúp liên hệ, hẳn kết giao rộng, Tần gia lại có tiếng không nhỏ, hẳn không lâu nữa sẽ có tin truyền tới. Bốn châu phương bắc do gặp nạn châu chấu, cho nên kinh doanh chắc chắn sẽ kém, một mình các cửa hiệu của Đường gia có thể lo được. Lỗ Châu, Xuyên Châu, Liên Châu ở phương tây nghèo khó, thần định để Tấn Lương Bá cùng tùy tùng theo bên vi thần gần mười năm qua đó bàn bạc. Vương quân gia sẽ tới Hùng Châu, nơi này giàu có cần có người chuyên môn tọa trấn. Còn thần qua Tịnh Châu, sau đó sẽ tới ba châu còn lại ở phía đông là Hà Châu, Việt Châu, Ngân Châu.

Xuất phát từ Ni Lạc Thần, cho dù ngựa không ngừng vó tới Tịnh Châu, qua Việt Châu, Hà Châu rồi tới Ngân Châu phải mất hai tháng, chưa tính thương lượng chuyện làm ăn phải mất trăm ngày, như vậy tính cả đi lẫn về cũng ngót ngét nửa năm rồi.

Hoàng thái hậu mày nhíu chặt, trầm mặc hồi lâu rồi xua tay bảo Minh Chính và Vương quân gia lui ra ngoài.

- Đường ái khanh, mặc dù suy nghĩ của người tốt, kế hoạch rộng lớn, nhưng thời gian không đợi người. Hiện giờ tình thế kinh thành phức tạp, nhưng vương triều đang có dấu hiệu đi vào ổn định lại, những kẻ kia ắt không đợi lâu được, chỉ còn đợi cơ hội để hành động. Nếu như không mau chóng nghĩ cách kiếm tiền, để triều đình có tiền mua lương thực hỗ trợ nạn dân quay về quê, một khi có kẻ cầm đầu gây chuyện, sẽ không ít kẻ vào lừa.

Hoàng thái hậu thở dài:

- Hơn nữa sắp tới thời gian reo mằm vụ mới rồi, nếu nạn dân không sớm quay về, để lỡ mất thời gian này, như thế tới mùa thu, triều đình không thu được thuế ở phương bắc nữa. Năm ngoái đã mất tới bảy phần thuế rồi, năm nay còn để tình hình này tiếp diễn thì triều đình vừa mất thuế lại còn phải tiếp tục chẩn tã, như vậy sẽ có rất nhiều nhân tố khó lường.

Đường Kính Chi nghe vậy lòng nặng trĩu, làm sao để nạn dân sớm ngày trở về trồng cấy đúng là chuyện cấp bách nhất hiện nay.

Rơi vào trầm tư, Đường Kính Chi quên luôn cả Hoàng thái hậu còn đang ngồi trước mặt, chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong đại sảnh, nghĩ biện pháp khả thi.

Hoàng thái hậu nhìn Đường Kính Chi suy nghĩ quên hết cả xung quanh, trong lòng cảm thấy rất vui mừng, người này xem ra thực sự suy nghĩ cho hoàng thất rồi.

Đúng một tuần trà sau Đường Kính Chi đột nhiên dừng bước, quay đầu sang nhìn về phía Hoàng thái hậu với bộ vẩy tím ôm lấy cơ thể thành thực gọi cảm:

- Thần có cách này có thể tạm thời hóa giải lo âu của Hoàng thái hậu.
- Ồ, cách gì thế, mau nói cho ai gia nghe xem nào.

475. Chương 483-484

Chương 483: Lại có chủ ý hay.

Hoàng thái hậu đứng dậy đi tới mấy bước, khiến Đường Kính Chi lại được ngửi thấy hương thơm mê hoặc trên người bà, lòng không kìm được xao động, rồi nhớ tới Hồ Phụng Kiều đã lâu không gặp, trên người nữ tử xứng đáng gọi là vưu vật nhân gian đó mang mùi thơm kích thích dụng vọng nguyên thủy nhất của nam nhân, còn Chu Quế Phương đang ở Lạc thành, hương thơm trên cơ thể nàng cũng luôn khiến người ta sinh ra suy nghĩ vẩn vơ.

Chỉ tiếc mới cùng nàng gần gũi hai lần, chưa cảm thụ hết được.

Úc Hương của ta, nàng có khỏe không? Có nhớ tới ta không? Sương Nhi phải chăm lo việc nhà có cố gắng quá sức không? Nàng thật thiệt thòi, hi sinh vì ta quá nhiều rồi, nhất định sau này ta không bao giờ khiến nàng phải buồn nữa. Kiều Kiều chữa trị tiến triển không ...

Hoàng thái hậu thấy Đường Kính Chi nhìn mình tới xuất thần, trừng mắt lên cảnh cáo y mà không ăn thua, chẳng hiểu sao bà lại không dám đối diện với ánh mắt say đắm nhu tình đó, quay đầu sang bên giục:

- Đây, người nói mau đi chứ.

Đường Kính Chi hoàn toàn không biết vừa rồi mình nhớ nhung tới thế thiếp phương xa lại lần nữa gây hiểu lầm tai hại, vội định thần trình bày kế hoạch của mình.

Vì phương nam ẩm áp, mùa đông cũng không có tuyết rơi, cho nên năm ngoái phương bắc bùng phát thiên tai, năm trăm vạn nạn dân phương bắc có ít nhất đổ về phương nam, một nửa còn lại thì phân tán ở quanh Ni Lạc Thần, cùng chạy về phía đông, nơi giàu có nhất vương triều.

Chỉ có một phần mười vì hoàn cảnh địa lý mà chạy sang phía tây.

Quê Đường Kính Chi ở lệch về phía nam, bốn mùa nhiệt độ chênh lệch nhau không nhiều, mùa đông không lạnh như Ni Lạc Thần, mùa hè cũng không nóng như Hải Châu, Liễu Châu.

Còn một điều quan trọng nhất, Lạc thành là yết hầu từ Ni Lạc Thần thông tới các châu phương nam.

Biện pháp của Đường Kính Chi rất đơn giản, chính là lệnh quan phủ các nơi phát tán văn thư rộng rãi, yêu cầu nạn dân mau chóng về nhà chuẩn bị trồng trọt.

Để bách tính trên đường về nhà không bị chết đói, Đường Kính Chi tính đem toàn bộ lương thực mà Đường gia tích trữ được ra, đặt những điểm tế cháo khắp các thành trấn trên đường về phương bắc.

Tính toán được tốc độ của người trưởng thành, sau đó lập các trạm cung ứng hợp lý.

Đương nhiên chỉ một mình Đường gia bỏ lương thực là không đủ, hơn nữa dù hoàng thái hậu và hoàng đế tin cậy thì Đường Kính Chi vẫn phải phòng xa, vì còn đám Tề Đức Thịnh, còn bách quan, nhiều thứ phải tị hiềm, cho nên y định cổ động cả Giả gia và Tần gia góp sức vào chuyện này, đương nhiên y cũng không cần bọn họ làm miễn phí, mà đợi tương lai có mẫu hình mới, Đường gia trực tiếp khấu trừ tiền nhượng quyền là được.

Còn nữa biện pháp này phải để quan phủ các nơi ra mặt, vừa đảm bảo trật tự, để người dân không lo lắng trên đường về, hơn nữa để bọn họ tin triều đình không bỏ mặc bọn họ, sinh ra lòng tin vào triều đình.

Đường Kính Chi tổ chức ngôn từ, đem suy tính trong lòng nói ra.

Hoàng thái hậu vừa nghe vừa gật đầu, cũng chậm rãi đi lại trong đại sảnh:

- Để bọn họ sinh lòng tin với triều đình, loại trừ khả năng bị kẻ có mưu đồ bất chính kích động, ổn định lại phương bắc. Nạn dân về nhà phải đi mất một tháng, trong thời gian này triều đình sẽ nghĩ cách tiếp tục gom góp tiền bạc, mua lương thực, để bọn họ về quê cũng có cái ăn.

Đường Kính Chi bổ xung thêm:

- Thần cho rằng để nhanh chóng mua được lương thực, có thể để Tấn Lương bá và Vương quản gia trực tiếp tham gia chuyện này, sau khi nhận được tiền từ người hợp tác, liền mua lương thực ở đương địa, để quan phủ phái binh áp giải lên phương bắc. Đề phòng quan viên đương địa tham ô, cần có nội xưởng phối hợp giám sát.

Hoàng thái hậu hiếm có nói lời cảm kích:

- Đường ái khanh, lòng trung thành của khanh với vương triều, ai gia và hoàng thượng vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

Thử hỏi có mấy thần tử sẵn lòng đem tài vật nhà mình ra hỗ trợ cho triều đình trong lúc cấp bách?

Nếu chỉ một phần mười số quan viên lúc nào cũng đem trung quân ái quốc đeo trên miệng làm thế, thiên tai nhân họa gì cũng không thể dao động căn cơ vương triều, mình và hoàng nhi cũng đã chẳng phải suốt ngày rầu rĩ về thiếu tiền.

Tất nhiên chuyện không đơn giản như thế, Hoàng thái hậu tuy tinh minh, có thủ đoạn, dẫu sao chỉ là nữ nhân chốn hậu cung kín cổng cao tường, ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài mới sinh ý nghĩ mang phần ngây thơ như vậy.

Vì hoàng thái hậu nhắc tới chính sự, Đường Kính Chi thuận tiện nhắc tới hôm nay cùng hoàng đế rời cung, bàn tính dựa vào cơ hội kỳ thi lớn lần này, thay thế một số quan viên địa phương.

- Thay thế quan viên địa phương chỉ cần thận trọng một chút thì không phải lo lắng nhiều, nhưng đối với tướng lĩnh có chút uy vọng thì không thể làm ngay được, phải đợi tình hình ổn định trở lại, quân lương còn nợ đã phát đủ thì mới có thể thay máu được.

Hoàng thái hậu không phản đối ý kiến này, hiểu lo lắng của Đường Kính Chi khi kể chuyện này ra với mình:

- Người cứ yên tâm, chuyện này ai gia sẽ để trong lòng, nhắc nhở hoàng thượng chú ý. Có điều muốn trả đủ quân lương còn thiếu thì lại tốn một khoản ngân lượng lớn nữa.

- Hoàng thái hậu, hiện mua lương thực thứ hai của phương nam cũng đã thu hoạch rồi, giá sắp giảm mạnh! Cho nên tiền mua lương thực không tốn quá nhiều, cấp đủ lương thực đã, còn tiền đợi sau, chỉ cần có cơm ăn, đồng thời hoàng thượng hạ chỉ thăm hỏi trấn an, quân sĩ không phải không hiểu tình hình, oán thán sẽ không nhiều. Dù sao tạo phản là chuyện chu di cử tộc, nếu không vào đường cùng, chẳng người bình thường nào muốn làm.

Phía sau chiếc ghế gỗ lim lớn đặt ở chủ vị, người xa phu như pho tượng thấy Đường Kính Chi đối đáp trầm tĩnh tự tin, lúc này mới nhường mắt lên nhìn y một cái, trong mắt có chút tán thưởng.

Người này ở trong cung lâu năm, trước giờ luôn theo hầu hạ hoàng thái hậu, võ công cao tuyệt, lòng trung thành không phải bàn cãi, có thể nói Hoàng thái hậu bảo ông ta đi chết, ông ta không nhú mày lấy một cái.

- Đường ái khanh đúng là phúc tinh trời cao phái xuống phụ trợ ai gia và hoàng thượng.

Hoàng thái hậu nhìn khuôn mặt tuấn đạt của Đường Kính Chi khẽ mỉm cười:

- Tạ ơn Hoàng thái hậu khen ngợi.

Đường Kính Chi lúc này mới từ trong trầm tư tỉnh lại, không kịp để ý tới vẻ mặt Hoàng thái hậu, chỉ khom lưng cung kính đáp theo thói quen:

- Phía Lạc thành, học sinh sẽ gửi bò câu đưa thư để quản sự trong phủ bố trí vận chuyển lương thảo, Giả gia thân thiết với Đường gia, rất hiểu con người của thần, cho nên chuyện này hẳn là không có vấn đề. Còn

vị Tần công tử kia càng tinh minh, hẳn sẽ tích cực phối hợp, những nạn dân này trên đường về hẳn không xảy ra vấn đề gì nữa.

Đường Kính Chi tất nhiên không quên gửi thư cho Bàng Việt và Từ Thức, cơ hội cho Đường gia công khai bố trí người lập quan hệ các nơi này không đại gì bỏ qua, chỉ cần thánh chỉ truyền xuống lệnh phối hợp với Đường gia có thể tận dụng làm vài việc với mục đích riêng rồi, quan trọng nhất là dặn hai tên đó cẩn thận, không để người nội xưởng đánh hơi được.

Còn may qua tìm hiểu nội xưởng này không được mạnh như Cẩm Y Vệ hay Đông Xưởng kết tiếng lịch sử Hoa Hạ, tầm hoạt động của nội xưởng này hạn chế trong kinh thành, tin tức thu thập thông qua lục phiên môn, lúc cần mới cử người từ kinh thành tới các nơi.

- Ai gia hôm nay về cung sẽ gặp và nói chuyện này cho hoàng thượng, sáng mai dùng thư hỏa tốc tám trăm dặm truyền chỉ tới các châu phương nam.

Hoàng thái hậu tâm tình rất tốt, nói đùa một câu:

- Vốn hôm nay ai gia thấy hoàng thượng rời cung trong lòng mới ngứa ngáy, mới định ra ngoài cho thoải mái, không ngờ lại được một chủ ý hay.

Hoàng thái hậu từ khi gả vào trong cung, liền giống như hóa thân thành một con phượng hoàng cao quý, địa vị hiển hách song cũng mất đi tự do.

Chương 484: Chuyện ngoài dự liệu.

Đường Kính Chi là người rất yếu lòng với nữ nhân, thấy thương thay cho Hoàng thái hậu, một câu nói chưa kịp qua đầu đã vọt khỏi miệng:

- Hoàng thái hậu sau này ở trong cung thấy buồn, nếu có thời gian rảnh cứ qua chỗ thần tản bộ, mặc dù hiện trời lạnh, hậu hoa viên trong phủ không có cách sắc gì đẹp, nhưng nếu chơi trượt băng trên hồ, cũng rất vui.

Trượt băng trên hồ?

Hoàng thái hậu bật cười, dừng nói sau khi gả vào cung, dù là thời thiếu nữ ở nhà, làm gì có chuyện tiểu thư nhà quan đi trượt băng trên hồ giống đám nha đầu điên được.

Tối đa bà chỉ cho đám nha hoàn chơi, còn mình đứng bên hồ xem náo nhiệt, tưởng tượng ra nếu mình ở đó mà thôi.

Chẳng hiểu vì sao hôm nay Hoàng thái hậu có chút háo hức kích động muốn đi trượt băng.

Bớt chút kính sợ với Hoàng thái hậu, cho nên hiện giờ Đường Kính Chi dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của bà, thấy đôi mắt phượng rõ ràng đang đấu tranh rất dữ dội, liền nói thêm một câu:

- Hoàng thái hậu khó khăn lắm mới ra ngoài được một lần, vì sao không chơi cho tận hứng.

Đúng vậy, vào cung gần hai mươi năm bà rời cung chưa quá 10 lần.

Hoàng thái hậu lòng dâng cảm xúc khó tả, cắn răng nói:

- Đi nào, chúng ta tới hậu hoa viên nhà khanh nhìn xem sao.

- Vâng, cung thỉnh Hoàng thái hậu.

Đường Kính Chi khom lưng xuống đưa tay dẫn đường.

Hoàng thái hậu muốn thả lỏng một phen, không quá chú trọng quy củ nữa, đi tới trước chỉ cách Đường Kính Chi một quãng nhỏ, gần như bước song song với y.

Vị thái giám tóc trắng kia mặc dù ngạc nhiên về quyết định của Hoàng thái hậu, nhưng không lên tiếng phản đối, rời đại sảnh, ông ta phất tay không cho hộ vệ gác bên ngoài đi theo, còn bản thân luôn giữ khoảng cách chừng năm bước với Hoàng thái hậu.

Trong khoảng cách này, ông ta tin rằng trên đời không một ai có thể làm hại Hoàng thái hậu trước mặt ông ta.

Mặt trời đã ngả về phía tây, thời gian không còn sớm nữa, Đường Kính Chi bước nhanh hơn, dẫn Hoàng thái hậu tới bên hồ băng, y nhảy xuống trước, bước trên mặt hồ, chạy nhanh chừng hai trượng, sau đó chân phải dùng lực đạp mạnh, mượn đà quán tính trượt đi, hai tay giang rộng đón gió, miệng hét lên một cách thích thú.

Hoàng thái hậu dở khóc dở cười, ai ngờ cái tên này dám trượt băng trước mặt mình thật, lại còn vui vẻ như thế, giống như đứa trẻ con vậy.

Đường Kính Chi trượt vài lượt rồi, thấy Hoàng thái hậu vẫn cứ đứng bên bờ nhìn xuống, liền chạy tới, xung quanh chỉ có mỗi vị thái giám già mặt như người chết kia, chẳng lo ai dám tới gần, liền dụ dỗ:

- Hoàng thái hậu, đứng nhìn thì làm sao biết lạc thú thực sự của trượt băng.

Bất giác y nhớ tới giày trượt băng ở thời đại của y, tiếc là ở đây muốn làm một cái như vậy rất khó, thậm chí không biết có cách gì thay thế không, năm nay bận rộn không làm kịp rồi, qua năm sau nếu còn ở kinh sẽ làm tặng Nhu Nhi một cái, nhất định cô bé này sẽ thích mê.

Hoàng thái hậu do dự, từ nhỏ tới lớn bà chưa trượt băng lần nào, quay đầu lại, nhìn về phía sau, chỉ thấy cửa viện ngoài thái giám tin cẩn ra không còn ai khác nữa, bà hít sâu một hơi, tay vén mép váy, rụt rè bước xuống, tưởng chừng không phải bước xuống mặt hồ đóng băng mà như bước lên bàn chông vậy.

Hoàng thái hậu không biết mặt hồ trơn thế nào, thêm vào mặc váy dài, hành động bất tiện, chân trước vừa bước xuống, chân sau nhấc lên, liền trượt một đoạn, người ngã ra đằng sau.

- Á.

Một tiếng hét kinh hãi phát ra:

Đường Kính Chi luôn theo dõi Hoàng thái hậu, sợ bà ngã, thấy thế vội vàng vươn tay ra, vòng qua eo hoàng thái hậu, cảm giác thật mềm êm ái như nước, làm lòng y chao đảo.

Hoàng thái hậu thì đang hoảng sợ, theo bản năng đưa cả hai tay ôm lấy cánh tay Đường Kính Chi, hoàn toàn chẳng hề nhận ra rằng hai bầu vú trước ngực bị ép vào cánh tay Đường Kính Chi tới biến hình.

Một tay ôm lấy vòng eo thanh mảnh mềm mại như không xương, tiếp đó tay cảm nhận được bầu ngực đầy đặn cọ vào, ngửi hương thơm thực nữ truyền vào mũi, tìm Đường Kính Chi nhảy múa trong lòng ngực.

Lúc này Hoàng thái hậu luống cuống như tiểu cô nương, mái tóc vấn cao bị xõa ra, buông xuống hai vai, che đi vành tai trắng mịn.

Cả hai đều sững người ...

Chỉ khác là đôi mắt sáng như trăng của Hoàng thái hậu biến hóa không ngừng, có chút hoảng loạn, còn ánh mắt Đường Kính Chi mang theo một tia lửa nhỏ, nhưng đầy sức nóng, nhìn cổ áo của bà, chỉ thấy làn da trắng ngần sáng dịu dàng như ánh ngọc, tiếp đó là hai bầu ngực phập phồng hết sức gấp gáp, tuy cách lớp vải, nhưng có thể tưởng tượng ra được đường cong đầy sức sống phía dưới.

Trừ mê luyện dung mạo xinh đẹp cùng thân hình mềm mại nóng bỏng của đại mỹ nhân trước mắt, trong lòng y còn trào dâng một khoái cảm chinh phục, phạm thượng.

Phải biết rằng diễm phụ trong lòng y là quốc mẫu, là Hoàng thái hậu, là mẹ đẻ của hoàng đế.

Nếu là người khác nhìn bà một lần cũng khó, vậy mà y lại đang bị y ôm ở trong lòng. xem tại

Y thề, kết quả này không phải do y cố ý đặt bẫy, nhưng ô mê phụ thành thực ấy trong lòng, từ tận đáy lòng có khao khát hưởng thụ quả táo chín mọng cấm kỵ này.

Vì thế tay phải tăng thêm lực siết lấy cơ thể yêu kiều đó kéo vào trong lòng, hai thân hình dán sát vào nhau, sinh ra sự cọ xát hoặc cực lớn, tay trái đưa ra đỡ nhẹ lấy chiếc cằm thon nhỏ nâng lên, nhìn ngắm kỹ dung mạo Hoàng thái hậu, khóe mắt có nếp nhăn lơ mơ, nhưng không làm nét đẹp bà giảm đi phần nào, ngược lại

tăng thêm vẻ quyến rũ, làn da vẫn trơn láng như da thiếu nữ, cái mũi xinh xinh, tiếp đó là cánh môi hồng hé mở.

Nhìn chăm chăm vào đôi môi hồng nhuận đang run run đó, tim Đường Kính Chi đập thình thịch, nhìn thấy hàm răng trắng chỉnh tề như trâu châu, cùng một phần đầu lưỡi nhỏ lộ ra ngoài không khí, làm y cảm thấy môi khô cong, cổ họng khô cháy, nếu chẳng phải trong lòng còn chút lý trí thì y cúi xuống ngấu nghiến nó rồi.

Hoàng thái hậu trải qua hoảng sợ ban đầu đã dần hồi tỉnh lại, vốn bà muốn vịn Đường Kính Chi đứng lên, nhưng đột nhiên ý thức được chuyện không xong, bà là ai chứ, sao có thể để một nam tử trưởng thành ôm ấp trong lòng như thế?

Ý thức được vấn đề khuôn mặt Hoàng thái hậu nóng như phát sốt, ánh hồng đốt tận tới cổ, tề hơn nữa trước ngực và eo hông trở nên đặc biệt mẫn cảm, bà nhận rõ mồn một nằm ngón tay mạnh mẽ chạm vào da thịt mình, từng hơi nóng từ đó truyền qua cơ thể.

Ừ ừ ...

Gió lạnh bên hồ mang theo hơi thở nam nhân dồn dập đổ ập vào, Hoàng thái hậu cảm thấy toàn thân bủn rủn, như không còn chút xương nào.

Đặc biệt là ánh mắt mang đầy dã tính nóng bỏng kia khiến hơi thở bà trở nên gấp gáp, trán trơn bóng lấm tấm mồ hôi.

Bầu ngực phập phồng kịch liệt, vô hình trung cọ sát mạnh hơn vào cánh tay Đường Kính Chi, còn cách mấy lớp áo, thực sự không có cảm giác gì, nhưng chính “ma” trong lòng mê hoặc khiến người ta sinh tưởng tượng không thực, cảm giác tê tê truyền tới, làm bà nhận thấy hai núm vú của mình không ngờ đã săn cứng rồi.

Phải đấy ra, lý trí nói vậy nhưng sinh lý lại là chuyện khác, tay bà không có chút sức lực nào.

Đường Kính Chi thời khắc này mặc dù còn giữ được lý trí, song cũng không còn kiểm soát được cơ thể nữa, con người là thế, rất nhiều chuyện xảy ra trong khoảnh khắc, thấy ánh mắt Hoàng thái hậu né tránh, không dám nhìn mình, sự yếu đuối đó càng khiến y không muốn buông nữ nhân cao quý này ra.

Bình thường chưa bao giờ có ý nghĩa mạo phạm Hoàng thái hậu, nhưng dưới tình huống đặc thù này không bỏ được bản sắc nam nhân, từ từ áp môi xuống ...

- Khụ.

Thực ra mọi việc diễn ra trong thời gian rất ngắn, nhưng đôi nam nữ ôm nhau cảm giác thời gian rất lâu, như cả thế kỷ trôi qua rồi, tới tận khi thái giám tóc trắng kia đột ngột ho một tiếng, hai bên như bị sét đánh, vội vàng tách nhau ra.

476. Chương 485-486

Chương 485: Cảm giác không mặc y phục.

Vì quá khẩn trương, Hoàng thái hậu bị đẩy ngược lại bên hồ, còn Đường Kính Chi trượt một đoạn xa cả mét.

- Bẩm Hoàng thái hậu, thời gian không còn sớm nữa, cửa cung sắp đóng rồi.

Thái giám tóc trắng đó đầu nhìn mặt đất, giọng đều đều như vừa rồi không hề có chuyện gì xảy ra.

Hoàng thái hậu lúc này tim sắp vọt ra khỏi lồng ngực rồi, đưa tay lên ôm ngực, khẽ ấn xuống, chừng như sợ nó thoát ra ngoài thật, quay ngoắt đi, không dám nhìn Đường Kính Chi cái nào, giọng còn mang theo chút run rẩy:

- Khởi giá hồi cung.

- Vâng.

Thái giám tóc trắng khom người đáp.

Đường Kính Chi lúc này vẫn chưa hoàn hồn, quên cả thi lễ đưa tiễn, cứ đứng ngây ngốc ra nhìn bóng lưng mỹ diệu kia xa dần ...

Hoàng thái hậu vốn chỉ muốn làm sao rời khỏi nơi này nhanh hết mức có thể, nhưng đi được một quãng vị thái giám kia ngăn lại:

- Hoàng thái hậu, bên ngoài có rất nhiều hộ vệ đấy, người nên chỉnh trang lại một chút rồi hẵng ra thì tốt hơn.

Nói xong không đợi Hoàng thái hậu đồng ý đã bước tới, đưa bày tay trắng thon thả như tay nữ nhân, cẩn thận giúp nàng búi lại mái tóc tán loạn.

Nếu người nào khác còn ở đây sẽ phát hiện ra trong mắt vị thái giám này có chút ý cười cùng cương chiều.

Không sai, đúng là cương chiều.

Không ai thực sự biết rõ thân phận thái giám già này, mọi người chỉ biết ngày hoàng thái hậu gả vào cung thì có vị thái giám này theo bên cạnh rồi, gần hai mươi năm qua đi, không ít cung nữ thái giám bên cạnh Hoàng thái hậu đã nước lên theo thuyền, nắm giữ các vị trí trọng yếu trong cung, còn người thái giám này vẫn chỉ ở bên hầu hạ nàng.

Chỉ là một thái giám rất bình thường, hoàn toàn không có chức vị gì.

Nhưng không một ai dám xem thường ông ta, vì ngay Hoàng thái hậu cũng đối xử với ông ta rất kính trọng, chẳng những không phải làm việc lật vặt, còn có hai tiểu thái giám chân tay lạnh lẽo theo hầu.

Để cho thái giám tóc trắng đó vấn lại tóc, tâm tình Hoàng thái hậu đã bình phục hơn đôi chút, để lại một câu “ai gia về cung đây”, rồi đưa tay vịn cánh tay thái giám già, rời khỏi hậu hoa viên.

Nghe tiếng Hoàng thái hậu, Đường Kính Chi mới sực tỉnh, có điều mặc cho y mồm mép cỡ nào lúc này miệng chỉ há ra mà không nói nổi một lời.

Đầu óc dần dần tỉnh táo, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng, mình đúng là cả gian, vừa rồi làm cái quái gì vậy?

Định hôn Hoàng thái hậu ư?

Chê mạng quá dài sao?

Phải biết rằng nữ nhân đó nói một câu là có thể chặt đầu y, hơn nữa còn liên lụy mấy trăm mạng người ở Lạc thành.

Lúc này Đường Kính Chi sợ tới cứng người, đó là hậu quả y không gánh nổi.

Cứ đứng ở giữa hồ hồi lâu, Đường Kính Chi mới đưa tay lên lau mồ hôi trán, không ngờ ôm Hoàng thái hậu một hồi, trên đó vẫn còn vương mùi thơm cơ thể cảm dỗ đó, không khỏi nhớ lại cảnh vừa xảy ra.

Eo đó đó thật mềm thanh mảnh mà không gầy, đầy nhục cảm, đối ngực kia càng hai cái đệm bông, đối lại là bất kỳ nam nhân nào gặp phải tình cảnh đó cũng không kiềm được lòng, đâu phải lỗi của mình.

Đường Kính Chi tự lừa mình lừa người lắm lắm, nếu là nam nhân khác tích tắc đã buông tay ra quỳ xuống khấu đầu xa tha mạng rồi, còn y làm gì, nâng cằm nàng lên, lại còn định hôn nữa ...

Lắc mạnh đầu, Đường Kính Chi đi về phía đại sảnh, nửa đường thì gặp Vương quản gia nói cơm tối đã chuẩn bị xong, các vị di nương đã đợi ở nhà ăn, liền đổi hướng.

Ba vị di nương đều biết có nhân vật lớn tới phủ, vừa thấy Đường Kính Chi bước qua cửa, đua nhau hỏi, khi biết Hoàng thái hậu vừa mới ở nhà mình, ba cái miệng há hốc ra không sao tin nổi.

- Tuyệt vời, Hoàng thái hậu tự mình tới chúc mừng tướng công đó.

Nhu Nhi ngây ngốc hồi lâu rồi nhảy cẫng lên vỗ tay reo hò trước tiên.

Hoàng thái hậu tới nhà thần tử, đó là vinh hạnh độc nhất vô nhị, là đại biểu cho sự coi trọng của hoàng thất. Hoàng gia trong mắt tiểu thiếu phụ này mang một sắc thái huyền bí truyền kỳ, vừa lung linh, vừa cao vời vợi, bao sao nàng không mừng. đọc truyện mới nhất tại .

Ngọc Nhi trước giờ không thích triều đình, nhưng hiện giờ thực sự chấp nhận gà theo gà, cả chó theo chó rồi, nở nụ cười từ tận đáy lòng.

Chỉ có Uyển Nhi qua một hồi kinh ngạc hạ giọng xuống thì thầm:

- Tiên hoàng đã giá băng, sao Hoàng thái hậu có thể một mình rời cung được? Chuyện này nếu để truyền ra ngoài e ảnh hưởng không tốt.

- Đúng vậy, cho nên chuyện Hoàng thái hậu tới phủ ta, các nàng nhất quyết phải bảo mật.

Đường Kính Chi đặt đĩa xuống, thận trọng nhắc nhở, tuy có không ít người biết việc này, bảo mật hoàn toàn là gần như không thể, nhưng ít nhất tuyệt đối không thể để lời nào truyền ra từ Đường gia.

- Ồ ...

Nhu Nhi vốn còn định đem chuyện này ra khoe cơ, nghe vậy thất vọng xùi mặt xuống.

Ngọc Nhi gục gặc đầu:

- Ủm, tỳ thiếp hiểu rồi, bọn thiếp cũng chẳng có giao lưu quý phụ gì, dù muốn nói cũng chẳng có chỗ mà nói.

Dẫu vậy thì ba nàng vẫn hết sức hưng phấn, còn Đường Kính Chi thì vừa ăn cơm vừa suy nghĩ chuyện tiếp xúc cơ thể thân mật với Hoàng thái hậu lúc chiều.

Cơ thể gợi cảm đó, phong vận thành thực đó, cánh môi hồng nhuận cắn dở đó ... Tất cả khiến người y nóng lên, ánh mắt lướt qua mấy vị di nương, cuối cùng dừng lại trên tấm thân cực kỳ nóng bỏng của Ngọc Nhi, mắt không sao dứt ra nổi nữa.

Cảm giác của Ngọc Nhi cực kỳ nhạy bén, chỉ thoáng chốc là nhận ra có đôi mắt rực lửa đang nhìn chằm chằm cơ thể mình, bỗng nàng cảm thấy dưới ánh mắt đó, bản thân như không mặc y phục, chịu không thấu, cúi mặt xuống, có chút lúng túng.

- Tướng công, ăn món này đi.

Nhu Nhi lúc này còn chưa hết hưng phấn, không phát hiện ra sự khác thường của Đường Kính Chi, dùng đũa trúc gắp cho y một miếng nấm.

Nghe giọng Nhu Nhi làm Đường Kính Chi nhớ ra một việc, chuyển ánh mắt khỏi Ngọc Nhi, nói:

- Nhu Nhi, từ mai nàng chọn cho ta những thợ thêu tốt nhất, thêu hết hình ta vẽ cho nàng trong cuốn sách nhỏ đó.

- Không phải chàng nói đợi tháng sau mới thêu câu chuyện hoàn chỉnh sao?

Uyển Nhi vừa gấp thức ăn cho Đường Kính Chi, vừa nghi hoặc hỏi:

- Chuyện là thế này ...

Đường Kính Chi liền kể qua chuyện hồi chiều:

Nhu Nhi nghe xong lại lần nữa kích động, đặt đĩa xuống reo lên:

- Oa, ra làm quà cho Hoàng thái hậu sao, hay quá, có điều bọn họ không ai thêu đẹp bằng thiếp, hay là để thiếp đích thân thêu cho.

- Không được, Hoàng thái hậu nói không thể trì hoãn quá lâu, một mình nàng thêu tới bao giờ mới xong.

Đường Kính Chi lắc đầu phủ quyết luôn, thực ra y lo Nhu Nhi muốn tranh thủ thêu cho xong sớm mà thức đêm, nha đầu này giờ biển tủy của y rồi, chẳng sợ phạt nữa, thấy Nhu Nhi có vẻ tiếc nuối thì bẹo cái má đáng yêu của nàng nói:

- Nàng có thể thêu phần mở đầu và ba trang đầu tiên, tới khi đó ta sẽ khen nàng trước Hoàng thái hậu, nói không chừng Hoàng thái hậu cao hứng sẽ thưởng cho nàng đó.

- Thật không?

Tim Nhu Nhi kích động đập bình bịch, nàng vốn chỉ là đứa trẻ nhà bình dân, nếu như quả thực một ngày được Hoàng thái hậu khen thưởng thì nở mày nở mặt biết nhường nào, tới lúc đó ở trước mặt các tỷ muội cũng có thể ngẩng mặt tự hào rồi.

- Đường nhiên là thật.

Đường Kính Chi mỉm cười đáp:

Uyển Nhi và Ngọc Nhi hâm mộ Nhu Nhi vô cùng, cả vương triều này có mấy nữ tử được Hoàng thái hậu khen thưởng chứ?

Đường Kính Chi nhìn dáng vẻ của Uyển Nhi và Ngọc Nhi mà thầm buồn cười, nếu các nàng biết hôm nay Hoàng thái hậu cao quý bị tướng công các nàng ôm trong lòng không hiểu nghĩ thế nào.

Ăn cơm xong, Đường Kính Chi không nói một lời nắm tay Ngọc Nhi kéo thẳng ra khỏi cửa, Ngọc Nhi sớm đã phát hiện tướng công thư sinh hôm nay rất bất thường rồi, còn chưa kịp hỏi bị y kéo ra khỏi nhà ăn.

Nhu Nhi ngoe đầu sang một bên mắt chớp chớp:

- Uyển Nhi muội muội, tướng công có chuyện gì mà gấp gáp thế?

Uyển Nhi nhún vai, cũng chẳng hiểu ra sao.

Chương 486: Nha hoàn xinh đẹp.

Vừa mới đi tới chỗ hành lang tối, Đường Kính Chi không dằn lòng được vươn cánh tay mạnh mẽ siết chặt Ngọc Nhi vào lòng, ngấu nghiến đôi môi đỏ mọng, tay còn lại đã quen đường đi lối về nhanh chóng tìm được khe hở của chiếc áo lụa luồn vào bên trong, nắm lấy ngọc nhũ mềm mại đang mỗi ngày trở nên đầy đặn đàn hồi dưới sự chăm sóc của y.

Ngọc Nhi không ngờ Đường Kính Chi lại làm vậy ngay ở giữa lối đi thế này, một thoáng giật mình liền vội vàng dẩu ra, nhưng Đường Kính Chi ôm quá chặt, thủ pháp của y cũng quá điêu luyện rồi, vạt áo của nàng bị lộ ra song nhũ trắng nõn căng tròn, cùng nụ hoa đỏ ngạo nghễ vươn cao lọt vào cái miệng tham lam, làm toàn thân nàng bủn rủn vùng vẫy nửa ngày không được tích sự gì.

Dần dà Ngọc Nhi không đụng đây nữa, ngoan ngoãn dựa vào lòng Đường Kính Chi, dần dần hưởng ứng lại sự nhiệt tình của tướng công thư sinh, miệng phát ra tiếng rên nho nhỏ say lòng người, toàn thân nàng tê dại, tới khi một cánh tay một tay lần xuống định cởi dây lưng, Ngọc Nhi mới tỉnh lại đôi chút, giữ chặt lấy ta:

- Đừng, chỗ này không được ....

Đường Kính Chi quyền luyện xoa nắn bầu ngực săn chắc đàn hồi đó làm người ta ngất ngây một lúc mới chịu buông tha cho Ngọc Nhi, giúp nàng chỉnh trang lại váy áo, sau đó nôn nóng kéo tay nàng chạy về phòng.

Vừa mới vào phòng, còn chưa kịp cả đóng cửa Đường Kính Chi không kiềm chế được dục hỏa trong lòng, tiểu nha hoàn vừa mới định đi lên định thi lễ vấn an, Đường Kính Chi chẳng kịp nhìn bẻ ngang người Ngọc Nhi ngồi xuống ghế, tay phải vội vã tìm lên đôi ngực mềm mại, liền đó là nụ hôn nóng bỏng, tay trái cấp tốc luồn qua chiếc váy đen, thuận theo chân ngọc tiến thẳng tới nơi địa đàng thân bí.

Ngọc Nhi hô hấp trở nên gấp gáp, yếu ớt phản ứng:

- Tướng công, đợi vào phòng trong đã...

Lúc này Đường Kính Chi làm sao chịu nghe nữa, trong đầu y chỉ có hình ảnh một mỹ phụ làn da trắng sáng như ngọc trai, bầu vú cao ngất, mái tóc xõa tung đôi mắt mê ly, hơi thở thơm tho, những hồi ức đó khiến y mất đi lý trí, động tác hần trở nên có chút thô bạo, sau khi cởi bỏ dây lưng của nàng, bỏ qua cả giai đoạn chuẩn bị ban đầu, mạnh mẽ tiến vào thân thể của nàng.

Tiểu nha hoàn kia chứng kiến cảnh nóng bỏng thế này không phải một lần nữa, không còn hoảng sợ, nó nhẹ nhàng lùi ra ngoài đóng cửa lại để cho đôi tình nhân quấn chặt lấy nhau, say sưa trong niềm vui cá nước.

Sáng sớm, Đường Kính Chi mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, lọt vào mắt là mảng da thịt trắng như tuyết, thế là bất kể ba bảy hai một kéo vào trong lòng.

Ngọc Nhi tối qua bị Đường Kính Chi dày vò rất lâu, lúc này đang ngủ ngon, đột nhiên ngực bị tập kích, tức thì tỉnh ngay lại.

- Tướng công, đừng quấy nữa.

Ngọc Nhi buồn ngủ díp mắt, mắt chỉ lười biếng mở một khe hẹp, gạt tay Đường Kính Chi sang một bên.

- Á à, dám động thủ với tướng công, ta phải thi hành gia pháp.

Đường Kính Chi kêu một tiếng quái dị, lật người Ngọc Nhi lại, vùi đầu vào giữa ngực nàng.

Ngọc Nhi hét lên một tiếng, định đá ra, nhưng những điểm mẫn cảm nhất trên người bị Đường Kính Chi biết cả rồi, thoáng cái chỉ còn sức thở dốc, mặc cho Đường Kính Chi làm bậy trên người:

- Tướng công, chàng làm sao thế, đến giờ vẫn còn chưa đủ à?

- Chưa đủ đâu, nếu hôm nay không phải làm việc, ta ở nhà cả ngày phục vụ nàng thật thoải mái.

Đường Kính Chi làm sao chịu nói nguyên nhân, khê cần vành tai mềm của Ngọc Nhi, thì thầm:

- Phì, rõ ràng là chàng muốn, lại bảo phục vụ người ta.

Ngọc Nhi hai mắt long lanh xuân tình, hờn mát trách y:

- Thế nào, chẳng lẽ nàng không cảm thấy thoải mái à?

- Không thêm nói nữa, chàng càng ngày càng xấu rồi.

Đêm qua đại chiến mấy trận rồi, lúc này Đường Kính Chi chỉ định trêu ghẹo Ngọc Nhi một chút mà thôi, nhưng nhìn đôi mắt nàng, y không dám đùa với lửa nữa, nếu không hôm nay khó mà rời giường được.

Gần đây việc bận rộn, không thể tham luyện mỹ sắc mà làm lỡ chính sự được.

Ngọc Nhi thấy Đường Kính Chi không làm bừa nữa trái lại còn có chút hờn oán, lườm y một cái mới lẳng mắc vào, sau đó kéo chăn, lấy tú hoa hài, hầu hạ Đường Kính Chi mặc y phục.

Đường Kính Chi rời giường, giang hai tay ra lười biếng để Ngọc Nhi mặc áo cho, nói:

- Lát nữa nàng gọi con Đông Hải Thanh tới nhé, để nó giúp mang một phong thư về, ta có chuyện giao Đại quân sự và đám Bàng Việt, Từ Thức làm?

-Ồ, chuyện gì thế?

Ngọc Nhi hỏi, con Hải Đông Thanh chỉ dùng truyền những tin khẩn cấp và quan trọng nhất:

Đường Kính Chi chỉnh lại cổ áo, nói:

- Liên quan tới chuyện vận chuyển lương thực trong phủ giúp triều đình đưa nạn dân về nhà, hơn một tháng nữa là tới vụ rồi, hoàng thái hậu và hoàng thượng đều đang rất sốt ruột. Đám Bàng Việt, Từ Thức cũng có thể nhân cơ hội này mở rộng thế lực của ám vệ.

Ngọc Nhi gật đầu, chuyện lớn thế này không thể chậm trễ được.

Hai người vừa mặc y phục xong liền có hạ nhân trong phủ bê nước sạch vào giữa mặt.

Đi vào là hai nha hoàn mới, đứa bên trái da sáng bóng, mày thanh mảnh, có vài phần vẻ đẹp mong manh yếu đuối làm người ta yêu thương; đứa bên phải thì cánh môi cong đầy, mũi cao, người đầy đặn, đôi mắt thì thoáng lơ đãng phóng ra ánh mắt câu hồn nhiếp phách.

Thấy hai nha hoàn này Đường Kính Chi nhớ ngay ra lời Vương quân gia nói hôm qua rằng trong phủ có một số kẻ không đáng tin, là tai mắt của người ta, hơn nữa có kẻ sau lưng muốn dùng mỹ nhân kế với y.

Nói thực, hai nha hoàn này đều là mỹ nữ hiếm có, song nếu muốn quyến rũ Đường Kính Chi thì còn kém một chút.

Luận thành thực nóng bỏng, chúng không so được với Hồ Phụng Kiều và Chu Quế Phương.

Luận mong manh yếu đuối, bọn chúng kém xa Hồ Kiều Kiều và Sương Nhi.

Còn luận dung mạo thua kém Lâm Úc Hương và Ngọc Nhi.

Nghĩ thế Đường Kính Chi cảm thấy mình thật hạnh phúc, có bao nhiêu mỹ nữ như vậy bầu bạn bên cạnh, hơn nữa các nàng còn sắp sinh con cho y.

Y sắp được làm cha rồi.

Hai nha hoàn đổ vào cửa, đặt chậu nước sạch xuống, nha hoàn yếu đuổi vắt khăn bông, muốn đi tới lau mặt cho Đường Kính Chi.

Mặc dù động tác của nó rất tự nhiên, không có chút vẻ già làm bộ, càng không tỏ ra có ý đồ quyến rũ gì, nhưng trong lòng có cảnh giác, Đường Kính Chi tất nhiên không để nó dễ dàng tiếp cận, đưa tay ngăn ngăn lại, nha hoàn đầy đặn thấy thế định đi tới thay thế thì Đường Kính Chi lên tiếng:

- Ngọc Nhi, nàng rửa mặt cho ta nào.

Ngọc Nhi nhảy cảm nhưng chỉ là với người học võ thôi, nàng không phát hiện ra hai nha hoàn này có vấn đề gì, song thấy hai nha hoàn xinh đẹp thái quá này, chẳng có chút thiện cảm nào, không muốn bọn chúng tiếp cận tướng công thư sinh, liền lấy khăn mặt trong tay một đứa lau cho Đường Kính Chi.

Hai nha hoàn kia thấy Đường Kính Chi không cho hầu hạ thì đều khéo léo thi lễ lui ra, rất quý củ đúng mực, nếu không có Vương quân gia nhắc nhở trước, thì Đường Kính Chi quả thực chẳng nghĩ ngờ gì.

Mà có vẻ kẻ phái chúng tới đây hơi xem thường y rồi, hai nha hoàn này rõ ràng không thông minh cho lắm, hoặc không hiểu đấu tranh hậu viện, bọn chúng không phải là nha hoàn thiếp thân của nữ chủ, tùacute; tiếp cận nam chủ tử thế này đúng là đại đột, gặp phải nữ chủ tử hiền lành thì nhẹ cũng bị điều đi nơi khác cho khát mắt, nên nữ chủ tử ác độc một chút thì rất nhiều điều không hay có thể xảy ra.

Rửa ráy xong xuôi, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi tới thẳng nhà ăn, lúc này đã hơi muộn, buổi tập luyện buổi sáng đành phải bỏ, ở nhà ăn Nhu Nhi và Uyển Nhi đã tới trước rồi.

477. Chương 487-488

Chương 487: Nam tử vô danh.

- Hôm nay ta phải đi liên lạc với một số thương gia, mở đường tiêu thụ hàng, thuận tiện tìm ba mặt tiền thích hợp, nếu giá cả hợp lý sẽ mua lấy trang trí hoàn thiện.

Đường Kính Chi xua tay bảo hai vị di nương không cần thỉnh an:

- Nhu Nhi, việc của nàng là làm quà cho Hoàng thái hậu đấy, còn Uyển Nhi, mấy ngày nữa Thị Mặc sẽ phải ra ngoài bàn chuyện làm ăn, việc ở bên kia do nàng quản lý chung.

- Vâng, thiếp rõ rồi.

Hai nàng đồng thanh đáp:

Nha hoàn bê thức ăn lên, nhiều món ăn hơn thường ngày không ít, chắc chắn bọn họ ăn không thể hết được, hiện giờ thân phận y thay đổi rồi mà, cái ăn cái mặc phải chú ý, khí phái thì khí phái thật đấy, nhưng mà chi phí cũng từ đó mà tăng vọt.

Như tiền công cho đám nha hoàn hạ nhân tăng lên chưa nói, còn phải thay đổi một loạt y phục cho hạ nhân, nếu không ra ngoài cửa ăn mặc quá kém làm mất mặt Trung Nghĩa Bá.

Trong phủ cũng có thêm cả đồng hạ nhân mới, hầu hạ chủ tử ít, để làm cảnh thì nhiều, may mà có Trịnh Hân Như tới quản lý giúp, nếu không y và ba vị di nương thực sự không còn thời gian lo mấy chuyện này.

Ăn sáng xong, bốn phu thê Đường gia tới thẳng tiểu viện, Đường Kính Chi gọi Đường Uy tới hỏi thăm tình hình bố trí ám vệ ở Ni Lạc Thần, biết mọi chuyện diễn ra thuận lợi, bảo:

- Một thời gian nữa ta phải đi xa một chuyến, an toàn nơi này giao cho người! Nhớ kỹ, nếu như các vị di nương ra ngoài, nhất định phải cảnh giác tuyệt đối.

- Vâng, Nhị gia hấn còn nhớ nam tử mà Thành Khoan cứu sống? Người này võ nghệ cao cường tuyệt không dưới nô tài, sau này các vị di nương ra ngoài, nô tài sẽ sai hấn đi theo bảo vệ, nhất quyết không để xảy ra vấn đề gì.

Đường Kính Chi có ấn tượng khá rõ với nam tử đó, lần trước đi Lưu Châu, chính hấn bày ra kế hỏa công, đồng thời chỉ huy ám vệ chặn đứng được hộ vệ trong Điện phủ phản kích chiếm cổng, lúc đó thực lực hai bên chênh lệch, các ám vệ lại chỉ giỏi tác chiến độc lập, đối diện với hộ vệ Điện phủ huấn luyện quân sự hoàn bị, nếu không có hấn chỉ huy hợp lý, hôm đó đã không thể chặn được cửa ngăn Điện Cơ đột vây.

Lần đó nam tử này lập được đại công, Đường Kính Chi còn thưởng lớn cho hấn.

Ngọc Nhi đã phát hiện nam tử này không tầm thường từ rất sớm, nàng cũng quan sát hấn thời gian dài, chỉ thấy người này nói ít, tỏ ra rất bốn phận, nên không để ý nữa.

Nghe Đường Uy nói vậy, Ngọc Nhi ngửa ngề muốn đích thân thử võ công của người này ra sao.

Đường Kính Chi nghĩ một lúc, để đảm bảo an toàn ấy vị di nương, y cần gặp nam tử này, hỏi kỹ một phen:

- Đường Uy, người bảo hấn tới đây, để ta hỏi chuyện.

Đường Uy nhận lệnh lui ra.

- Tướng công, hay là để thiếp thử thân thủ của hấn xem thế nào?

Ngọc Nhi đề nghị.

Như Nhi nghe vậy hứng thú cổ vũ:

- Tướng công, để Ngọc Nhi muội muội thử đi, để thiếp mở rộng tầm mắt, thiếp còn chưa được chứng kiến võ công của muội ấy.

- Nàng đó.

Đường Kính Chi đỡ khóc đỡ cười, vốn y không định cho Ngọc Nhi thăm dò, dù sao người có bản lĩnh thì có kiêu ngạo của mình, có điều thấy cả Uyển Nhi cũng có vẻ mong đợi, cuối cùng không thể từ chối:

- Thử cũng được, nhưng không được làm quá.

Một lúc sau Đường Uy dẫn người vào đại sảnh, hấn vừa mới quỳ một gối xuống hành lễ, chưa kịp nói gì thì một vật bay xẹt qua tai, mang theo kinh phong dữ dội, nam tử kia thì người khựng lại, lui nhanh về phía sau, đôi mắt trở nên cực kỳ sắc bén, nhìn chăm chăm Ngọc Nhi.

Hóa ra vừa rồi Ngọc Nhi thừa lúc Đường Uy quỳ xuống, bắn ra một cây cương châm về phía nam tử kia.

Thân thủ của nam tử kia hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của Ngọc Nhi, chẳng những tiếp được cương châm mà chớp mắt toàn thân tỏa ra sát khí ngùn ngụt.

Ngọc Nhi mặt đanh lại, loáng lên chắn trước mặt Đường Kính Chi, lạnh lùng quát:

- Người rốt cuộc là ai? Vì sao ẩn mình vào Đường gia ta, có ý đồ gì?

Nam tử kia thu sát khí lại, trở thành người bình thường, chấp tay nói:

- Tiểu nhân không hiểu vì sao di nương ra tay đã thương mình, cũng không hiểu di nương hỏi thế là ý gì.

- Đừng giả vờ hồ đồ với ta!

Bàn tay giấu trong ống tay áo Ngọc Nhi rung lên, sáu mũi cương châm xuất hiện trong kẽ ngón tay, vừa rồi nàng chỉ dùng một nửa thực lực mà thôi, còn lúc này nam tử kia chỉ cần lộ chút gì đó bất thường là nàng giết ngay.

Lần trước nàng quá sơ ý rồi, không ngờ nam tử này có võ nghệ cao siêu như thế, đáng sợ nhất là sát khí như ngưng thành thực chất trên người hấn, không biết phải tẩm máu bao nhiêu người mới luyện ra được.

Bằng vào thứ sát khí đó, Ngọc Nhi dám khẳng định, kẻ này là một tên sát tinh, tuyệt đối không phải hạng vô danh.

- Ngọc Nhi, nàng tránh ra đi, để cho ta hỏi vài câu.

Đường Kính Chi lên tiếng, Ngọc Nhi tuy võ công cao, nhưng đối nhân xử thế không được khéo léo cho lắm, không phải cứ dùng võ lực có thể giải quyết mọi chuyện.

Ngọc Nhi do dự nói:

- Kẻ này trong tay còn cầm cương châm, nếu thiếp tránh ra, hấn thừa cơ ra tay, sợ khó bảo vệ an toàn cho tướng công.

Nam tử kia nghe vậy buông tay, cương châm rơi xuống đất, phát ra tiếng va chạm rất nhỏ.

Ngọc Nhi lúc này mới bước sang bên cạnh, nhường tầm nhìn cho Đường Kính Chi, nhưng vẫn tập trung toàn bộ tinh thần sẵn sàng ứng phó.

Đường Kính Chi quan sát kỹ nam tử này, thấy mặt hấn vuông vức, người không cao lớn vạm vỡ lắm, nhưng rất cân đối, hai bàn tay dài có khớp xương to, bình thường trông giống như con vượn tay dài, nhưng vừa nẩy tủa ra sát khí liền giống một con hổ hung ác.

Có điều tuy trên người nam tử này có rất nhiều nghi vấn song Thành Khoan là ám vệ lâu năm, với con mắt nhìn người của ông ta cũng tin tưởng vào người này thì có thể dùng không cần nghi ngờ.

Hơn nữa khi Thành Khoan cứu người này, lúc đó y ở Lưu Châu còn chưa quyết liệt với Vương Mông, cũng không cần lo là mật thám kẻ địch gài vào Đường gia.

- Với bản lĩnh của ngươi, trước kia hấn phải là một tướng lĩnh trong quân.

Quan sát một hồi, Đường Kính Chi lên tiếng: xem tại

- Thế này, chỉ cần ngươi gật đầu cho ta biết, ngươi không phải là tướng đào ngũ lâm trận bỏ chạy, không phải là nội gián thông đồng với địch bán nước, ta có thể để ngươi tiếp tục ở lại Đường gia.

Nam tử kia thản nhiên nhìn vào mắt Đường Kính Chi, gật đầu.

- Được, dùng người không nghi, nghi thì không dùng, ta cũng không hỏi tên tuổi, gốc gác của ngươi làm gì, chỉ cần ngươi làm một việc, sau này khi mấy vị di nương của ta ra ngoài, ta cần ngươi bảo vệ các nàng, ngươi có làm được không?

Đường Kính Chi cao giọng nói:

Nam tử kia cân nhắc một lúc mới gật đầu:

- Tiểu nhân có kẻ thù ở Ni Lạc Thần, có điều ra ngoài chỉ cần đội cái nón rộng vành là được, an toàn của các vị di nương không vấn đề gì.

- Tốt, vậy sau này ta gọi ngươi là gì?

- Cứ gọi là Vương Nhị đi.

Đường Kính Chi hỏi xong bảo Đường Uy dẫn người này đi.

- Tướng công, kẻ này gốc gác không rõ, võ công lại cao cường, tỳ thiếp mà không dùng ám khí, muốn hạ được hấn cũng không phải dễ dàng, chàng giữ hấn lại trong nhà quá nguy hiểm.

Đội Đường Uy đưa Vương Nhị đi rồi, Ngọc Nhi quýnh lên nói:

Uyển Nhi và Nhu Nhi cũng có chung suy nghĩ, cùng nhìn sang phía Đường Kính Chi.

- Người này đúng là lai lịch bất minh, nhưng từ năm ngoái hấn vào ám vệ, nàng có phát hiện ra hấn có gì bất thường không?

Đường Kính Chi tay chống cằm hỏi:

Ngọc Nhi lắc đầu:

- Năm ngoái đi Kiên Thành, tỳ thiếp đã chú ý tới hắn, còn ngầm quan sát một thời gian, không có gì khác thường, nếu không thiếp sớm giết hắn rồi. Về sau thiếp bảo Đường Uy theo dõi, cũng không phát hiện ra điều gì.

Chương 488: Đi tìm cửa hiệu.

- Kẻ này tự xưng tiểu nhân mà không xưng nô tài, hắn là kẻ kiêu ngạo, hơn nữa thần thái thản nhiên, chứng tỏ là người chính trực, tự nói mình có kẻ thù ở Ni Lạc Thần vẫn nhận bảo vệ các nàng, nói lên hắn có trách nhiệm, người như vậy có ơn tất báo, vả lại ta tin vào Thành Khoan, nên mới giữ hắn lại.

Đường Kính Chi giải thích:

- Yên tâm, ta khẳng định hắn không phải nội gián do kẻ khác cài vào Đường gia. truyện copy từ

Ngọc Nhi vẫn không yên tâm:

- Nhưng cho dù hắn không có ý đồ xấu với Đường gia ta thì sau lưng hắn có kẻ thù, chàng không sợ bị hắn làm liên lụy à?

- Ta còn thiếu kẻ thù sao? Đám Tần Mục, ba vị nội các đại học sĩ, văn thần võ tướng rất nhiều người ngựa mắt với ta, rồi đám Tề công công. Ta sợ gì có thêm một kẻ thù nữa.

Đường Kính Chi khoát tay:

- Mấy ngày nữa ta rời kinh đi bàn chuyện làm ăn rồi, lúc đó Ngọc Nhi đi theo ta, như vậy ở kinh thành trừ Hồng huynh ra thì chúng ta không còn cao thủ nào khác, hơn nữa huynh ấy còn có chuyện khác, không thể lúc nào cũng ở đây, nên ta không yên tâm về an toàn của Nhu Nhi và Uyển Nhi.

- Á, tướng công, chàng sắp rời kinh à?

Nhu Nhi lần đầu nghe thấy chuyện này, kêu lên nho nhỏ:

- Ủ, có lẽ phải đi tương đối lâu.

Đường Kính Chi gật đầu xác nhận, kể sơ qua kế hoạch của mình:

Nhu Nhi chu miệng, tay phải nắm lấy tay áo Đường Kính Chi, lúc này nàng chẳng còn chút vui vẻ nào được chuẩn bị lễ vật cho Hoàng thái hậu nữa, Uyển Nhi không nói gì, nhưng lòng rất quyến luyến, cả hai vừa thành phụ nhân thực sự, đang lúc ân ái mặn nồng, sao nữ chia tay tướng công?

Đường Kính Chi cũng chẳng muốn đi, nhưng không có cách nào, kéo hai nàng vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành một hồi.

Đợi tâm tình hai nàng tốt hơn rồi Đường Kính Chi gọi người mang giấy bút tới, viết hai bức thư đem đầu đuôi chuyện dùng lương thực tiếp tế nạn dân về nhà cấy cấy kể ra một lượt, cái gửi cho Bàng Lộc ghi rõ nhận được thư phải lập tức hành động, không thể để lỡ thời gian, cái gửi cho Bàng Việt và Từ Thức bảo hộ tùy cơ ứng biến, với hai tên này chỉ cần rõ tình thế ắt biết làm sao cho có lợi nhất, không cần y phải nhiều lời.

Viết thư xong Đường Kính Chi bảo Ngọc Nhi đi tìm con Hải Đông Thanh mang về Lạc Thành.

Con Hải Đông Thanh tất nhiên là có thể bay tới đây, có điều hiện giờ chần chẫn không ít kẻ theo dõi phủ của y, cho nên không thể để nó bay qua bay lại ở đây chuyển thư được.

Tiếp đó Đường Kính Chi cùng Nhu Nhi đi chọn thợ thuê có kỹ thuật tốt để bọn họ làm quan cho Hoàng thái hậu, mặc dù những thợ thuê này không biết chữ, nhưng chỉ cần bọn họ coi chữ cũng như hoa văn, thuê lại chính xác là được.

Đương nhiên để đề phòng, Đường Kính Chi vẫn tách riêng bọn họ ra, mỗi người chỉ đảm trách một phần câu chuyện, tránh để bị tiết lộ ra ngoài.

Việc này một mình Nhu Nhi làm là đủ, hiện nàng cũng quen việc rồi, nhưng Đường Kính Chi biết cô bé này là người quyến luyến mình nhất, nên muốn ở bên cho tâm tình nàng khôi phục hẳn mới rời đi tìm Thị Mặc,

bảo nó bàn giao mọi việc cho Uyển Nhi, đồng thời cho nó biết vài ngày nữa phải theo Tấn Lương Bá Minh Chính đi tới ba châu phía tây bàn chuyện làm ăn.

Minh Chính không hiểu chuyện kinh doanh, cũng chưa bao giờ kinh doanh, sở dĩ cần hắn đi cùng chẳng qua Thị Mặc tuổi còn quá nhỏ, khó làm người ngoài tin tưởng, nên cần thân phận của Minh Chính, thực ra chủ ý do Thị Mặc quyết.

Lo xong việc bên này thì Ngọc Nhi cũng trở về, Đường Kính Chi liền cùng nàng và Thị Mặc rời phủ, đi liên hệ mỗi tiêu thụ hàng cùng tìm kiếm cửa hiệu thích hợp.

Lúc này chưa phải giờ cao điểm trong ngày, đường xá không có nhiều người qua lại lắm, song hai bên đường không ít người bán rong bày hàng.

Thực ra Đường Kính Chi không lo chuyện tiêu thụ lắm, chẳng qua là lần đầu đưa đồ thêu này ra thị trường, muốn để lại tiếng vang lớn thôi, chuyện nhỏ nhặt này y cũng không trực tiếp làm mà giao cho Thị Mặc đi lo liệu.

Vì hiện giờ còn chưa thể đưa hàng ra, cho nên không cần Thị Mặc nói kỹ, chỉ cần những người bán hàng kia biết sắp có hàng thêu mới được bán ra, cùng với địa điểm bọn họ có thể mua được là đủ.

Qua mấy con phố lớn, ba người tới đường khu phồn hoa nhất Ni Lạc Thần, tất nhiên là không tính tới sông Tần Hoài, chỗ đó quá đặc thù.

Nơi này các cửa hiệu không những diện tích lớn, trang trí cũng rất xa hoa, chuyên bán những thứ hàng cao cấp, Đường Kính Chi tính bán đồ thêu cấp cao ở nơi này, những người bày hàng bán bên lề đường sẽ chỉ mua được thứ trung hạ cấp.

Đi được chừng nửa canh giờ, Đường Kính Chi phát hiện ra trước mắt là hiệu tơ lụa Tần Thị, cân nhắc một lúc rồi xuống ngựa, đi vào.

Lần trước y tới đây mua một lượng lớn hàng, lại còn hào phóng thưởng tiền cho tiểu nhị ở đây, cho nên y vừa tới gần, tiểu nhị trông cửa liền nhận ra ngay.

- Ra là Đường nhị gia tới, ngài đợi một chút, tiểu nhân đi tìm Lưu chủ quản ngay.

Tiểu nhị khom người vài thật sâu rồi chạy nhanh vào hậu viện, đám tiểu nhị khác nghe thấy vậy cũng chào hỏi rôm rả, làm không ít khách trong hiệu ngạc nhiên.

Lưu chủ quản quây lê tấm thân to béo ục ịch chạy ra, chỉ quăng đường ngăn thôi mà đã thở hồng hộc rồi, ông ta tuy là hạ nhân của Tần gia, nhưng có bản lĩnh, thường ngày không phải làm việc mệt nhọc, coi như được an nhàn sung sướng rồi.

- Đường nhị gia, ngài tới giục hàng ạ? Ngài đợi thêm chút nữa thôi, tiểu nhân được báo hôm nay đội xe tới nơi rồi.

Đường Kính Chi mỉm cười:

- Tốt, lúc đó cứ đưa hàng sang chỗ ta, sẽ có người thanh toán tiền hàng.

- Vâng, Đường nhị gia cứ yên tâm, hàng tới nơi tiểu nhân sẽ đích thân đưa hàng tới chỗ ngài.

Lưu chủ quản quây biết chuyện thiếu gia nhà mình và Đường Kính Chi ký hiệp nghị nữa, cho nên tỏ ra hết sức sốt sắng nhiệt tình, vừa nói vừa mời Đường Kính Chi ra hậu viện uống trà.

Đường Kính Chi còn có chính sự phải làm, lắc đầu từ chối, thuận miệng hỏi:

- Hôm nay ta ra ngoài là muốn mua mấy cửa hiệu lớn, ông có biết gần đây có nơi nào bán đại lâu ba tầng không?

- Ô, Đường nhị gia muốn tự mình bán đồ thêu à?

- Đúng thế, đồ thêu do Đường gia ta làm ra cũng phân chia làm ba loại cao, trung, hạ cấp. Trung và hạ cấp giao cho người ta bán rồi, cao cấp tương đối ít cho nên ta muốn tự bán.

Điều này chẳng phải cơ mật thương nghiệp gì, ai kinh doanh đều hiểu cả, cho nên Đường Kính Chi không dấu diếm, có sao nói vậy:

Lưu chương quỳ nhú mày trầm tư:

- Đường nhị gia nhất định phải mua đại lâu ba tầng sao? Mặt tiền như cửa hiệu này không được à?

Tơ lụa Tần Thị tuy nằm trên con phố phồn hoa nhưng ở rìa ngoài, diện tích lớn song chỉ có một tầng.

- Nhất định phải là ba tầng hoặc cao hơn.

Thứ cao cấp thì phải bán ở nơi thật xa hoa sang trọng, nếu không đồ của người có tốt có đẹp tới đâu cũng chẳng bán nổi, giống như đi vào tửu lâu, dù rượu có quý, thức ăn có ngon mà tửu lâu quá nhỏ thì cũng không bán được giá cao.

Người có tiền thực sự, trừ coi trọng hàng hóa, càng để ý hưởng thụ về tinh thần, nó bao gồm phục vụ chu đáo, bước vào chốn xa hoa hơn đời, nếu mặt tiền không đủ xa hoa, khách quý chẳng muốn bước vào nếu không hạ thấp giá trị bản thân.

Lưu chương quỳ thấy Đường Kính Chi dứt khoát như vậy thì hỏi:

- Vậy Đường nhị gia có hứng thù hợp tác với Tơ lụa Tần thị chúng tôi nữa không?

Thấy Đường Kính Chi nghi hoặc, ông ta giải thích rõ hơn:

- Là thế này, Tần gia chúng tôi tổng cộng có ba cửa hiệu ở Ni Lạc Thần, trong đó cái lớn nhất chính phù hợp với tiêu chuẩn của ngài, nếu như ngài có ý hợp tác thì chúng ta có thể ngồi xuống thảo luận kỹ hơn.

478. Chương 489-490

Chương 489: Hợp tác lần nữa.

- Nghe ý của ông thì không định bán lâu hả?

Đường Kính Chi thấy Lưu chương quỳ khom lưng mời vào trong bàn bạc, lần này không từ chối nữa, vừa đi vừa hỏi:

- Đường nhị gia, chẳng phải ngài chỉ định bán đồ thù cao cấp thôi sao? Thợ thù kỹ thật cao không nhiều, cho dù ngài có tích hàng từ trước, số lượng hàng cũng không nhiều lắm, nếu như ngài mua một đại lâu ba tầng, đoán chừng không thể dùng hết chỗ, chẳng phải hơi lãng phí sao?

Lưu chương quỳ cười hỏi lại:

Ba người tới đại sảnh hậu viện ngồi xuống, Đường Kính Chi lúc này mới trả lời:

- Đúng là sẽ còn rất nhiều chỗ trống, nhưng còn cách nào khác đâu, cửa hàng không đủ khí phái sang trọng, khách quý chịu chi tiền thực sự sẽ không đi vào.

- Cho nên tiểu nhân mới thương lượng với ngài, cửa hiệu chúng tôi có thể nhường ra một số vị trí cho ngài, cũng không cần ngài phải bỏ tiền thuê, hai nhà chúng ta cùng bày hàng bán là được.

Lưu chương quỳ cười rất thân thiết, nói ra chủ ý của mình.

Đường Kính Chi tỏ ra ngạc nhiên:

- Còn có chuyện tốt như vậy sao? Không có điều kiện gì à? Lưu chương quỳ thật là tốt.

- Đường nhị gia, ngài là người thông minh, tiểu nhân không giấu ngài.

Lưu chương quỳ bị trêu vẫn vui vẻ như không:

- Tiểu nhân sở dĩ dám tự ý hợp tác với ngài, chủ yếu vì tin vào con mắt của ngài và thiếu gia, nghe nói hôm qua ngài được hoàng thượng phong làm Trung Nghĩa bá?

Đường Kính Chi không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

- Vậy tiểu nhân xin chúc mừng bá gia.

Lưu chương quỳ nói rồi định quỳ xuống thi lễ:

- Đứng lên đi, không cần khách khí như vậy.

Đường Kính Chi đợi ông ta khấu đầu xong mới nói, ở phủ y có thể thoải mái với đám nha hoàn, nhưng ra ngoài cần phải giữ thân phận, làm người ta yêu quý không bằng làm người ta kính sợ, như thế mới dễ làm việc hơn, cho nên lễ tiết là không thể thiếu.

- Đa tạ bá gia.

Lưu chương quỳ đứng lên thay đổi luôn cách xưng hô:

- Tiểu nhân tin chuyển hợp tác này nhất định sẽ có lợi nhuận lớn, cho nên nhường vị trí ở cửa hiệu kia, như thế khách tới mua vải thấy đồ thêu đẹp không chừng sẽ thuận tiện mua luôn, đồng thời ngược lại, như thế hai bên cùng có lợi cả.

Đường Kính Chi thầm bội phục đầu óc nhanh nhạy của người này, phương thức hợp tác như thế nhìn thì Đường gia chiếm lợi lớn, nhưng thực chất thì người ta cũng không tổn thất gì, đồ thêu bán chạy thì hiệu Tơ lụa Tần thị bằng với việc được quảng bá miễn phí, không bán chạy thì đuổi ra ngoài.

Tất nhiên Đường Kính Chi tin tưởng đồ thêu sẽ đắt khách, nếu như hợp tác đúng là chuyện đôi bên cùng có lợi, dù sao bất kỳ cửa hiệu nào, nếu như hàng hóa quá đơn điệu, sẽ không thể giữ khách trong thời gian dài.

Hơn nữa y vừa tiết kiệm được tiền mua cửa hiệu lại không phải thuê cửa hiệu.

- Thực sự không có điều kiện gì chứ?

Đường Kính Chi vẫn thấy mình kiếm lợi không ít, Ngọc Nhi ngồi bên không tin người ta lại nhường vị trí miễn phí cho Đường gia như vậy, hỏi:

Lưu chương quỳ rót thêm trà, cười giả lả nói:

- Nếu như nói là có thì cũng có thể nói là có.

- Điều kiện gì?

- Nếu sau này Đường gia thiếu gấm vóc, tận lực chỉ mua hàng từ cửa hiệu chúng tôi.

Đường Kính Chi vỗ đùi đánh đét một cái cười ha hả:

- Giải cho Lưu chương quỳ, ta thiếu chút nữa bị ông lừa rồi, ông sở dĩ có một tốt như thế còn nguyên nhân trọng yếu chưa nói đấy.

Đường Kính Chi nghĩ thông rồi, Ngọc Nhi vẫn hoang mang, Lưu chương quỳ thì khúm núm nịnh nọt:

- Bá gia quả nhiên ánh mắt như đuốc, không gì qua được mắt ngài. Đúng vậy, tiểu nhân đưa ra điều kiện tốt như thế còn có nguyên nhân trọng yếu, gặp được khách hàng lớn như ngài không dễ, đợi hàng tới kinh thành chuyển cho ngài quá nửa, hàng tồn trong ba cửa hiệu của chúng tôi sẽ còn rất ít. Dem so với việc bày đầy cửa hiệu không còn hàng tồn, không bằng nhường ra vị trí để ngài bán đồ thêu, như thế cũng không tới mức gặp phải khách hàng lớn nữa, không có đủ hàng mà bán.

Thương gia làm ăn sợ nhất không đủ hàng để bày, nếu không khách vào cửa còn nghĩ cửa hiệu này sắp đổ bể rồi, không ép giá loạn bày thì xoay người bỏ đi. Cho nên cửa hiệu ba tầng kia của Tần gia để bày kín hàng chiếm dụng rất nhiều hàng hóa trong kho.

Lưu chương quỳ không ngại nói ra vì chuyện làm ăn hai nhà cơ bản không xung đột gì với nhau, thậm chí còn hỗ trợ nhau, thêm nữa lấy lòng một vị bá gia đang được thánh sủng dù bỏ thêm tiền cũng đáng nữa là.

Lúc này Ngọc Nhi mới hiểu ra.

- Được rồi chuyện này với hai nhà đều có lợi cả, sau này nếu căng hàng, ta cứ chỗ các vị mà lấy, có điều đợi Tần công tử về tới nhà cũng sẽ kinh doanh đồ thêu, tới lúc đó lượng gấm vóc cần dùng sẽ tăng vọt, nói không chừng không còn hàng để vận chuyển sang bên này nữa.

Đường Kính Chi mỉm cười đồng ý:

- Cho dù bên kia dùng nhiều tơ lụa khiến không đủ cung ứng, gia chủ cũng sẽ mua tơ lụa của những nơi khác chuyển tới, nếu không thiếu nguồn hàng phải đóng cửa thì tổn thất còn lớn hơn nhiều.

Đóng cửa một cửa hiệu ở đây không đơn giản chỉ là mất đi một nguồn thu, nó còn là tổn thất nhiều mặt như danh tiếng, cho nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ Tần gia sẽ không bỏ nơi này.

Cũng vì sợ nguồn hàng không đủ nên Lưu chương quỳ mới sẵn lòng nhường vị trí cho Đường gia, nếu không vì không có hàng, để người mua tới hiểu lầm, sau này nhất định quay sang mua hàng chỗ khác.

- Được, vậy quyết định như thế.

Đường Kính Chi cười sáng khoái, sau đó bảo Lưu chương quỳ dẫn đường tới cửa hiệu lớn nhất kia của Tần gia.

Tần gia có ba cửa hiệu ở kinh thành tất nhiên cũng có ba cửa hiệu, hai bọn họ thương lượng xong, còn phải đi hỏi ý kiến vị chương quỳ kia.

Đương nhiên bằng vào thân phận của Đường Kính Chi và mối quan hệ làm ăn lớn giữa hai nhà, vị chương quỳ kia tới tám phần mười sẽ đồng ý thôi.

Lưu chương quỳ dẫn dò người trong cửa hiệu xong, dắt ngựa ra vắn vắn leo lên đi trước dẫn đường.

Đường Kính Chi muốn mua ba cửa hiệu nên vừa đi nhìn ngó xung quanh, một lúc sau Thị Mặc ở đằng sau đột nhiên chỉ một bên kêu lên:

- Nhị gia, nhìn kia.

Đường Kính Chi nghe thấy tiếng Thị Mặc quay đầu sang, thấy cách đó không xa có hai bóng người quen đang cùng người ta tranh luận kịch liệt.

- Sao bọn họ lại ở đây?

Ngọc Nhi hơi nhú mào lại:

- Tướng công, có cần tới hỏi không?

Thì ra hai người nhìn thấy hai mẹ con họ Đỗ, hai người này đã biết Đường Kính Chi được hoàng đế phong tước, nhưng do đi sớm về muộn, cho nên hôm qua chưa theo tới phủ bá tước.

- Ủ, tới đó xem sao.

Đường Kính Chi nhìn tòa lầu gác cao ba tầng sau lưng hai mẹ con họ, lên tiếng:

Còn chưa đi tới gần bọn họ đã nghe thấy giọng phẫn nộ của Đỗ Lệnh Hà:

- Các người sao có thể thiếu chữ tín như thế? Mấy ngày trước rõ ràng đã đồng ý cho chúng tôi thuê một gian, sao giờ lại nuốt lời.

Nam nhân trung niên đang tranh luận với mẹ con họ Đỗ mặc áo choàng gấm, người khá to béo phốp pháp, trông đáng vẻ rất lờ đờ, sắc mặt rất thiếu tinh thần:

- Thời gian trước ta đồng ý cho các người thuê cũng chỉ nói bằng miệng thôi, đã lập khế ước, đã thu tiền đặt cọc đâu, cho nên ta đổi ý cũng không thể nói là thất tín được. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Ủ, đúng đó, Tiểu Hà à ...

Đỗ Diêu Thị nhút nhát, thấy xung quanh có không ít người nhìn vào, bảo con gái bỏ qua:

Nhưng Đỗ Lệnh Hà trừng mắt lên bảo mẹ mình đừng nói nữa, tiếp tục quay sang tranh luận:

- Ông chưa thu tiền, nhưng chúng ta đã thương lượng xong cả rồi, ta cũng đã lên kế hoạch sử dụng, giờ ông nuốt lời, không phải thất tín thì là gì, mọi người nói có phải không?

Chương 490: Một mặt tà ác.

- Đúng thế, nói lời không giữ lời là ông sai rồi, tuy chưa làm giấy tờ, người ta không thể kiện lên quan, nhưng ông không nên làm thế.

Có anh chàng không biết nổi lòng hiệp nghĩa hay là muốn thể hiện trước mỹ nhân, lên tiếng phụ họa.

Thực ra có rất nhiều người nghĩ thế, thời ấy người ta coi trọng tình hơn pháp, nhưng không phải chuyện của mình nên họ không hứng thú tham gia thôi.

- Ài, ta cũng bắt đắc dĩ thôi, nếu chẳng phải trong nhà có chuyện gấp, ta cũng không nỡ bán nó đi.

Câu này của người trung niên làm mất Đường Kính Chi sáng lên, lúc này ở xa y đã thấy đại lâu này không tệ, mỹ quan khí thế, còn chưa sơn xong, nói rõ nó hoàn thành chưa lâu.

- Dù sao nơi này ta bán chắc rồi, không cho các người thuê được, các người nói gì cũng không thay đổi được đâu.

Đỗ Lệnh Hà chưa ngoa mồm miệng sắc bén lại được lý, người kia thấy xung quanh có người hòa vào, không muốn dây dưa thêm nữa, lời cần nói cũng nói hết rồi.

Song Đỗ Lệnh Hà khó khăn lắm mới kiếm được nơi tốt, giá cả vừa phải, sao chịu buông tha, nhất quyết muốn người kia thực hiện lời hứa.

- Đỗ cô nương ở đây làm gì thế?

Nghe giọng nam tử quen thuộc gọi, Đỗ Lệnh Hà thấy Đường Kính Chi, mừng rỡ nghĩ có chỗ dựa rồi, định giải thích nguyên do để y làm chủ ẹ con mình, thì bị mẹ nàng kéo tay áo quỳ xuống đất.

Đỗ Diêu Thị dập đầu đủ ba cái:

- Dân phụ thỉnh an Trung Nghĩa Bá.

Sững người một lúc Đỗ Lệnh Hà mới nhớ ra hôm qua quay về nhà, hạ nhân ở lại trong coi tiểu viện nói với nàng, chủ tử của họ được phong tước, chuyển tới nơi ở mới rồi.

Vì tiếp xúc với Đường Kính Chi một thời gian, y luôn ôn hòa không câu nệ lễ tiết, giờ phải quỳ xuống khấu đầu với người ta, Đỗ Lệnh Hà cảm thấy rất thiếu tự nhiên, lòng thầm nghĩ, nếu người trong lòng nàng không bị điên, ắt hẳn bây giờ cũng là trọng thần được hoàng thượng trọng dụng rồi. Như thế nàng cũng là phụ nhân quan gia, đâu cần phải quỳ lạy ai.

Trong lòng nổi lên chút chua chát cùng mất cân bằng, cho nên Đỗ Lệnh Hà khấu đầu rất gượng gạo.

Trung niên béo tốt kia không ngờ thanh niên cười ngựa trắng kia là một vị bá tước, ông ta giật mình, giữa Ni Lạc Thần này ai dám giả danh chứ, cũng quỳ xuống khấu đầu:

- Thảo dân Dư Thuận thỉnh an bá gia.

Những người không liên quan thấy cảnh này đều tránh xa, anh chàng lúc này lên tiếng bất bình vẫn nhìn Đỗ Lệnh Hà một cái nữa mới nuốt tiếc rời đi.

Đường Kính Chi nhảy xuống ngựa:

- Đứng cả lên đi, Đỗ cô nương đang tranh chấp chuyện gì thế?

Đỗ Lệnh Hà định đứng dậy kể khổ, nhưng Đỗ Diêu Thị thì nghĩ hiện giờ thân phận Đường Kính Chi so với trước kia đã cách biệt như trời với đất rồi, mẹ con nàng là bình dân, làm gì có tư cách đứng nói chuyện ngang hàng với người ta, nên kéo góc áo con gái không cho đứng dậy.

Đỗ Diêu Thị cho rằng mẹ con nàng hiện giờ trông cậy vào Đường Kính Chi chiếu cố một hai phần mới có thể sống được ở kinh thành, nếu không cẩn thận vượt quy củ để chỗ dựa duy nhất này không vui thì mẹ con nàng sống ra sao?

Ở quê không về được nữa rồi, nếu ở kinh thành cũng không còn chỗ đặt chân, thực sự chỉ còn đường chết.

- Mẹ, mẹ buông tay ra đi, con có chuyện muốn nói với Đường nhị gia.

Đỗ Lệnh Hà không biết suy nghĩ của mẹ mình, cố cạy tay mẹ ra:

Đỗ Diêu Thị thấy con gái không biết thân biết phận, đưa tay tát một cái, quát:

- Con nói gì đó? Hiện giờ đứng trước mắt con là Đường bá gia! Là Trung Nghĩa bá, còn chưa hiểu sao?

Rồi lại khẩu đầu bồi tội:

- Con gái dân phụ còn trẻ dại nói lời, xin bá gia rộng lượng tha cho nó.

Mặc dù Đỗ Diêu Thị tát không mạnh, nhưng làm Đỗ Lệnh Hà choáng váng, nàng là con độc nhất của Đỗ gia, được cha mẹ hết sức cưng chiều, cho nên mới tạo thành tính khí ương bướng, không bao giờ chịu thua thiệt ai.

Nếu chẳng được chiều sinh hư, Đỗ Lệnh Hà đã chẳng dám tùy ý ra ngoài, kết quả bị trưởng tử của Hồ Hòe An nhìn trúng đeo bám, nàng không chịu đã đành còn lên tiếng xỉ vả hằn, kết quả khiến vị đại thiếu gia kia cảm tức nhất quyết muốn cưới nàng về nhà.

Có thể nói Đỗ gia suy bại, Đỗ Lệnh Hà không thể chối bỏ trách nhiệm.

Dư Thuận vốn còn tưởng vị bá tước trẻ kia và hai mẹ con xinh đẹp này ắt có quan hệ lớn, nhưng thấy cảnh này mới biết mình quá lo rồi.

Đường Kính Chi không hiểu chuyện ra sao, nhưng giữa đường giữa phố để nữ nhân quỳ lạy mình như thế, cảm giác không được thoải mái, người ngoài nhìn vào cũng chẳng phải hay ho gì, muốn giải quyết nhanh chuyện này, không kịp suy nghĩ đã đưa tay ra đỡ Đỗ Diêu Thị đứng lên:

- Ta vẫn ta ta thôi, sau này trừ lễ tiết tất yếu, phu nhân không cần quá câu nệ như thế.

Đỗ Diêu Thị thấy Đường Kính Chi muốn nắm cánh tay đỡ dậy, hoảng hốt rút tay lại, không may để tay nhỏ nhắn lọt đúng vào Đường Kính Chi, khiến tim nàng đập thịch một cái, khuôn mặt mỹ diễm đỏ bừng như lửa.

Có điều nàng sợ quá mức, không dám né tránh, chỉ khiếp hãi ngẩn đầu nhìn Đường Kính Chi.

Vô tình nắm tay Đỗ Diêu Thị, Đường Kính Chi vốn chẳng cảm thấy gì, nhưng nhìn Đỗ Diêu Thị mặc bộ váy xanh ôm khít cơ thể thành thực, lúc này nàng đang quỳ, thấy rõ bờ mông tròn trịa hoàn mỹ như vẽ bằng pa, toàn thân run rẩy hoảng hốt như con thỏ trắng lọt vào móng vuốt chó sói, chẳng hiểu thế nào trong lòng nổi lên dục vọng tà ác, muốn ôm mỹ phụ này vào lòng ức hiếp dày vò.

Là nam nhân, đều có dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, nhất là với nam nhân trẻ tuổi thành đạt. nguồn

Cho dù là người tính cách ôn hòa, nhưng gặp trường hợp đặc thù kích thích, cũng sẽ lộ ra mặt tà ác của mình.

Đường Kính Chi vẫn rất lý trí, lòng thoáng xao động rồi tĩnh lại, có điều trước khi buông tay ra còn khẽ bóp một cái.

Đỗ Diêu Thị nhát gan, nhưng lại mẫn cảm, phát giác ra động tác nhỏ của Đường Kính Chi trong lòng tức thì hoảng loạn.

Nàng tự biết mình xinh đẹp, từ khi lên kinh không ít lần bị người kẻ xấu dây dưa dụ dỗ, chớp mắt nhận ra Đường Kính Chi nổi sắc tâm với mình.

Làm sao đây?

Mình phải làm sao bây giờ?

Đỗ Diêu Thị hết sức bất an, nếu là người khác, nàng có thể né tránh, hoặc là nói với con gái, dựa vào tính cách mạnh mẽ của con nàng, không cần quá sợ.

Nhưng người có ý xấu với nàng lại là Đường Kính Chi.

Hiện mẹ con nàng phải dựa vào y chiếu cố mới sống được, chưa kể nay y là bá tước, là quý tộc thực sự, quan viên gặp y còn phải chủ động thi lễ vãn an, mẹ góa con côi nàng làm sao kháng cự được?

Đỗ Diêu Thị là người thiếu quyết đoán, chỉ còn biết cúi gằm mặt xuống.

Người tính cách bị động, đa phần gặp chuyện chỉ biết im lặng nhẫn nhịn.

Bị mẹ tát giữa phố, Đỗ Lệnh Hà hơi tỉnh lại, nhà nàng trước kia đặc tội không nổi với quan viên nữa là quý tộc, vội quỳ xuống nhận sai.

Ngọc Nhi đi tới kéo Đỗ Lệnh Hà lên.

Đỗ Diêu Thị là phu nhân địa chủ, tất nhiên chưa từng chịu khổ cực, tay vừa mềm vừa êm, Đường Kính Chi bóp trộm một cái, thấy nàng chẳng những không có chút phản kháng nào, còn ngoan ngoãn đứng một bên, nhất còn ở ngay trước mặt con gái nàng, trong lòng càng nổi lên khoái cảm tà ác.

Hít sâu một hơi, Đường Kính Chi trấn tĩnh lại, ra hiệu bọn họ đi sát vào bên đường rồi mới nhìn Đỗ Lệnh Hà hỏi lại:

- Đỗ cô nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Bá gia, chuyện là thế này ...

Đỗ Lệnh Hà thay đổi cách xưng hô, kể lại câu chuyện lúc này Đường Kính Chi đã hiểu phần nào rồi:

- Giá cả đã thỏa xong hết, vậy mà ông ta lại nuốt lời, nói muốn bán đi, không cho thuê nữa.

Nói xong quên cả chuyện vừa rồi quay lại bộ dạng phần nộ bất bình.

Dư Thuận chỉ đứng nghe, không phản bác gì cả, xem ra toàn bộ lời nói của Đỗ Lệnh Hà là sự thật rồi, nhưng Đường Kính Chi lại lắc đầu, không ngả về phía nàng, Đỗ Lệnh Hà có thể cãi nhau miệng chiếm lý, nhưng chung quy không thay đổi được gì, có kéo tới quan phủ thì người ta chỉ có thể phán Dư Thuận thất tín là hết.

Lầu gác người ta cứ bán, còn mẹ con họ Đỗ thì chẳng thể thuê được.

479. Chương 491-492

Chương 491: Mua cửa hiệu.

Đường Kính Chi nhìn vào trong đại lâu này, thấy bên trong có mấy gian đơn, hẳn Đỗ Lệnh Hà muốn thuê một hai gian trong đó, vì người của Đường gia giúp mẹ con họ bán gia sản, nên tiền bạc trong tay mẹ con họ có bao nhiêu Đường Kính Chi biết rất rõ, với giá phòng ở khu này, bọn họ chẳng thể thuê được nhiều.

- Người định bán nơi này à?

Dư Thuận hiện trong lòng cũng rất sợ hãi, chỉ e tanh niên này đứng ra chống lưng ẹ con nhà kia mình gay go to, mồ hôi chảy ra không dám lau, cung kính đáp:

- Bẩm bá gia, nhà thảo dân có chuyện gấp cần dùng tiền cho nên mới bán nơi này đi, nếu không thảo dân tuyệt đối không thất tín, mong bá gia minh xét.

Tòa đại lâu này tổng cộng có ba tầng nguy nga, tường trắng mái đỏ, mái hiên còn điêu khắc chim thú, cửa sổ đỏ thắm cũng khắc hoa tinh tế, từ đại sảnh có cầu thang đi thẳng lên lầu hai, tới tầng hai rồi không chia thành từng gian nhỏ như tầng một, còn thoáng thoang mùi thơm của gỗ mới, người rất dễ chịu.

Đường Kính Chi tiếp tục lên tầng ba, nơi này có treo ít lông động vật, nhìn cảnh này có vẻ định kinh doanh đồ da, y liền đi tới trước một tấm da hổ, đưa tay vuốt nhẹ lên đó.

Ngọc Nhi giống như bao nữ nhân khác, tỏ ra đặc biệt yêu thích mấy thứ da lông đẹp dễ này, Đỗ Lệnh Hà chưa từng lên lầu ba, cũng thích thú đưa tay sờ mấy tấm da.

Đỗ Diêu Thị biết mình không mua nổi thứ đắt tiền này, định ngăn con gái, nhưng do dự mãi chẳng làm gì, khép nép đứng ở cửa cầu thang.

Dư Thuận không rõ ý tứ của Đường Kính Chi là gì, thấp tha thấp thỏm theo đằng sau, thi thoảng lấy ống tay lau mồ hôi lạnh, không dám hỏi han.

Đường Kính Chi rất thích tấm da hổ này, nếu dùng nó làm khăn choàng cổ cho Úc Hương của mình có lẽ rất thích hợp, nàng cũng “dữ dằn” không kém đâu, nghĩ tới những tính xấu của kiều thê, y bất giác mỉm cười, chỉ thấy những tật xấu đó của nàng thật đáng yêu.

Sờ tấm da hổ một lúc, Đường Kính Chi thấy Ngọc Nhi đang cầm tấm da đen nhánh, lật đi lật lại, rất là thích thú, liền quyết định sẽ làm ôi nữ nhân của mình một cái khăn choàng lông phù hợp.

- Người định bán đại lâu này bao nhiêu tiền?

Đường Kính Chi rất hài lòng nơi này, cuối cùng nói tới chính sự.

Dư Thuận không ngờ Đường Kính Chi lại muốn mua nơi này, ngó ra một lúc, nói tới chuyện làm ăn bản tính thương nhân thẳng thắn đáp:

- Bẩm bá gia, nơi này nằm ở con đường phồn hoa nhất kinh thành, tuy hơi nằm ngoài một chút, nhưng lại thuận tiện đón khách muốn vào đây mua sắm, cho nên giá là hai vạn lượng bạc.

Phải biết lần trước Thị Mặc mua trạch viện lớn gấp nhiều lần thế này chỉ tốn hơn hai nghìn lượng bạc, vậy mà nơi này giá tận hai vạn, đủ thấy dài phồn hoa ở Ni Lạc Thần đất đỏ thế nào.

Có điều trước đó Dư Thuận không hề biết Đường Kính Chi định mua nơi này, nên để lộ ra mình cần bán gấp, cho nên giá cả này có thể thương lượng.

Đường Kính Chi thoang thả đi tới cửa sổ, khẽ đẩy ra nhìn bên ngoài, nhíu mày nói:

- Hai vạn thì đắt quá, vừa khéo gần đây ta có ý muốn mua một tòa lầu làm chút kinh doanh nhỏ, người nói giá thích hợp đi, ta sẽ mua ngay.

Dư Thuận lo Đường Kính Chi mượn cớ đòi lại công đạo ẹ con kia mà ý thân phận ép giá, ông ta không sợ nơi này không bán được, dù cần tiền gấp, giá cả khẳng định hơi thấp một chút, nhưng chỉ cần đưa ra phong thanh, vị trí đẹp thế này chỉ cần ba năm ngày là bán được.

Ông ta do dự một hồi dè dặt hỏi lại:

- Vậy bá gia định bỏ ra bao nhiêu?

- Một vạn rưỡi.

Đường Kính Chi còn chưa đáp, Lưu chương quỳ theo sau đột nhiên lên tiếng.

- Cái gì? Một vạn rưỡi?

Dư Thuật mặt cắt không ra máu, chẳng lẽ lo lắng của mình đã thành sự thực sự định ý thế ép mua ép bán? Nếu không làm sao trả giá một cái đã bớt đi một phần tư rồi.

Lưu chương quỳ chẳng những tinh minh còn rất giỏi đoán ý, thấy trước đó Đường Kính Chi cứ nhìn tấm da hổ kia, rồi lại quay sang nhìn tiểu thiếp của y, là biết y có ý mua mấy tấm da này, nếu như mua được cả tòa lầu này cùng số da bên trên, giá cả tất nhiên giảm không ít.

Lưu chương quỳ kéo Dư Thuận sang một góc, hỏi nhỏ:

- Ông có biết vị bá gia kia là ai không?

- Không biết.

Dư Thuận lắc đầu:

Lưu chương quỳ thì thâm đầy kịch tính:

- Ta cho ông biết, vị này chính là Đường Kính Chi ở Lạc Thành, tên tuổi đang oanh động cả kinh thành, mấy ngày qua ông không nghe trên phố bàn tán sao?

- Thì ra là vị này đây à ...

Dư Thuận gật đầu, người làm ăn thông tin phải nhanh nhạy, ông ta tất nhiên biết nhân vật phong vân của kinh thành.

- Thì ra ông cũng biết, nghe đầu bị Đường bá gia này võ nghệ cao cường, vào phủ tri châu Điền Cơ bắt người, giết sạch từ cửa trước tới cửa sau, giết từ trong ra ngoài, bắt sống viên quan đứng đầu một châu đây ...

Dư Thuận rùng mình, ông ta có nghe vài chuyện, không ngờ thanh niên này là một ma vương giết người như ngóe, cũng đứng, trẻ như vậy không có thủ đoạn dữ dội làm sao mà thành công được:

- Nhưng, nhưng cái giá vạn rưỡi thì rẻ quá.

Lưu chương quỳ nhìn ra người này sợ chết khiếp rồi, nếu là ông ta mua tòa lâu này, khẳng định sẽ xẻo một miếng thật lớn, có điều hiện Đường Kính Chi muốn mua, cho nên ông ta không dám tự ý chủ trương, lợi dụng thân phận y ép gia đã là ý thế khinh người rồi, lúc này đóng vai người tốt nhắc nhở:

- Vậy thì ông nói giá thấp nhất đi, còn cả mấy chục tấm da kia nữa, ông ra giá thích hợp, nói không chừng vị bá gia ấy sẽ mua cả, đỡ cho sau này phải về nhà phải bán từng cái, rồi cá bán được cái không lỗ dở hết cả.

- Để tôi nghĩ đã, ông để tôi nghĩ đã.

Dư Thuận bị lai lịch của Đường Kính Chi dọa ắt loan khả năng suy nghĩ tỉnh táo rồi, một lúc sau mặt mày đau xót ra giá:

- Đại lâu này giá thấp nhất phải một vạn tám! Chỗ da thú kia có ba mươi tám, đắt nhất là lông điều sáu tám, mỗi tám một ngàn lượng, da hồ ly mười lăm tám giá mỗi tám 500 lượng, còn lại không phải thứ quá quý trọng, mỗi tám 150 lượng, nếu Đường bá gia muốn mua thật, chúng ta giao dịch tại hiện trường, một tay giao tiền một tay nhận hàng.

Lưu chương quỳ hiểu giá nhà cửa nơi này, thăm gặt đầu, giá cả thế này là phải chăng rồi, đi tới bên Đường Kính Chi, nhỏ giọng báo lại giá cả.

Đường Kính Chi ngạc nhiên, vốn y tính mua được đại lâu này với giá một vạn chín cũng không phải tệ rồi, chỉ có điều số da thú kia y lại không muốn mua nhiều như thế.

Gập tay tính thì mua cho nãi nãi của y, Lâm Úc Hương, Chu Quế Phương, Sương Nhi, Hồ Kiều Kiều, Hồ Phụng Kiều, Đỗ Thi thi rồi ở kinh thành có ba vị di nương, mỗi người một tám thôi, những thứ da này không rẻ chút nào.

Vừa tròn mười tám.

Lưu chương quỳ nhìn thấu suy nghĩ của Đường Kính Chi, lại nhỏ giọng nói thêm:

- Bá gia, người ngại số da thú quá nhiều phải không? Kỳ thực cũng không hề gì, ngài cứ mua hết đi, số còn lại có thể treo trong hiệu bán dần mà, tiểu nhân cũng có chút kiến thức về thứ này, ra giá như thế là khá rẻ rồi.

Đường Kính Chi nghĩ một lúc rồi khẽ gặt đầu, cũng phải dùng không hết thì đem bán, y có cửa hiệu mà, nghĩ thế Đường Kính Chi mới xem xét kỹ lại số da thú, chất lượng rất tốt vài chỗ tổn hại nhưng ở bên mép không ảnh hưởng tới mỹ quan chung.

Lưu chương quỳ thấy Đường Kính Chi đồng ý rồi liền vẫy tay gọi Dư Thuận tới.

Đội nghe Đường Kính Chi không áp giá nữa, Dư Thuận thở phào nhẹ nhõm, sau đó lấy giấy tờ ra để cho Đường Kính Chi kiểm tra.

Liên quan tới số ngân lượng lớn, Đường Kính Chi xem xét rất cẩn thận, phát hiện không có vấn đề gì, bảo Thị Mặc ở lại trông coi, cùng Dư Thuận tới thẳng nha môn.

Chương 492: Ngâm so kê.

Mọi việc diễn ra rất thuận lợi, Lưu chương quỳ báo ra thân phận của Đường Kính Chi, đám quan viên lớn nhỏ giắt này mình, không cần y phải làm gì, ngồi uống trà nghe một viên quan nịnh bợ xun xoe, thủ tục đã được hoàn thiện, y chỉ việc giao tiền cho Dư Thuận, in dấu tay là xong xuôi.

Tổng cộng tốn hết hai vạn ba nghìn một trăm năm mươi lượng bạc.

Mua đại lâu rồi, tiếp theo phải dọn dẹp trang hoàng lồng lầy một phen, chuyện này Đường Kính Chi giao cho Thị Mặc tìm người làm, còn y cùng Ngọc Nhi theo Lưu chương quây tới cửa hiệu lớn nhất của tơ lụa Tần Thị.

Có điều y vừa định lên ngựa thì Đỗ Lệnh Hà chạy tới có điều muốn nói, Đỗ Diêu Thị không giữ nổi con gái, cuống lên chạy theo, đứng sau lưng con gái đề phòng nói nói hay làm gì vượt quy củ, mắt thì thoảng lại nhìn trộm Đường Kính Chi.

- Bá gia, ngài có thể để lại một gian ở tầng một ẹ con dân nữ không?

Đường Kính Chi nhúm mà vốn định phá bỏ toàn bộ tường ngăn cách, tạo thành một gian lớn, còn đang do dự thì phát hiện Đỗ Diêu Thị nhìn mình, vừa nhìn lại thì nàng đỏ mặt tía tai cuống quýt cúi gập xuống.

- Được rồi, gian ngoài cùng bên trái để lại cho cô nương đấy.

Đường Kính Chi nhìn ra chút khấn cầu trong ánh mắt quả phụ xinh đẹp ấy, cuối cùng không đành lòng, gật đầu đồng ý:

Đỗ Lệnh Hà vốn nhìn sắc mặt Đường Kính Chi có vẻ không chấp thuận, vậy mà lời nói ra lại khác hẳn, sợ y đổi ý, vội vàng thi lễ tạ ơn.

Lại liếc nhìn Đường Kính Chi một cái, khoe miệng Đỗ Diêu Thị ẩn dấu một nụ cười kín đáo.

Cáo biệt mẹ con họ Đỗ, Đường Kính Chi lên ngựa tới cửa hiệu tơ lụa họ Tần.

Dù là ai mở phân hiệu, không cần biết kích doanh cái gì thì khoảng cách giữa hai cửa hiệu phải đủ xa nếu không thành cạnh tranh lẫn nhau, bọn họ phải đi một lúc khá lâu mới tới được nơi.

Cửa hiệu này chẳng những to hơn cửa hàng mà Lưu chương quây trông nom, hơn nữa còn tới tận 5 tầng, rất tráng lệ, từng cây cột từng song cửa sổ đều được điêu khắc tỉ mỉ từng nhát dao từng mũi đục một, đem tới cho người ta cảm giác cao sang tinh tế, không phải là sự hoành tráng lồng lầy diêm dúa bề ngoài.

- Bá gia, ngài xem có hài lòng không?

Lưu chương quây hỏi với giọng kiêu ngạo, tuy là lời hỏi, nhưng ngữ khí tin tưởng mười phần:

Ở Ni Lạc Thần kinh doanh hàng hoàng phải có nơi đủ hoành tráng làm bề mặt đại diện, không chỉ đơn giản là chỗ bán hàng, còn để người ta thấy nhà mình tài lực hùng hậu, làm ăn hàng hoàng thì người ta mới tin tưởng, mới tìm tới hợp tác.

Đem so ra Đường gia hùng bá Lạc thành mấy trăm năm mới chỉ có hai cửa hiệu ngọc bé tẹo, kém xa quá nhiều.

- Ừm, chúng ta vào xem nào.

Đường Kính Chi gật đầu hài lòng.

Bên trong rộng rãi thoáng đãng, bốn xung quanh là gấm vóc đủ loại bày khắp nơi, mấy người khách ăn mặc quý phái đang bàn việc với tiểu nhị. Trong đó một tiểu nhị tinh mắt, gọi bạn tới tiếp khách rồi chạy ra nghênh đón:

- Lưu chương quây tới tìm Hạ chương quây ạ?

Chương quây ở đây họ Hạ, tên Hạ Phương, địa vị trong Tần gia còn hơn cả Lưu chương quây, nếu không đã chẳng được giao quản lý cửa hiệu lớn nhất.

- Đúng thế, ông ấy đâu rồi?

Lưu chương quây liếc nhanh một lượt, không thấy người đâu liền hỏi:

- Hạ chương quây ở tầng năm, có cần tiểu nhân lên gọi không ạ?

Lưu chương quây phát tay:

- Không cần, dù sao ta cũng muốn đưa Đường bá gia đi lên xem một lượt.

Đi cùng Đường Kính Chi hiển nhiên Lưu chương quỳ thấy rất tự hào, tội đâu cũng đem hai chữ “bá gia” ra khoe.

Đường bá gia?

Không phải mình nghe nhầm chứ? Tiểu nhị nhìn theo bóng lưng Đường Kính Chi và Ngọc Nhi, nhìn ra cổng, đâu thấy có kiệu lớn với hộ vệ sách đao đi cùng đâu, chắc là nhầm thật rồi, vừa vặn có khách đi qua cửa, liền lên tiếp.

Tòa đại lâu này tổng cộng năm tầng, tầng một tầng hai là đại sảnh rộng thênh thang, hàng hóa chất cao ngất, đem lại cho người ta cảm giác cực kỳ đầy đủ sung túc, tới tầng ba thì khác hẳn, hàng hóa bày rất ít hơn nữa còn có cả bàn ghế tiếp khách, đến tầng bốn hàng càng thưa thớt, tơ lụa treo trên tường đều là loại thượng hạng.

Tới tầng năm thì nơi này chỉ còn bày mười mấy xếp lụa, chất liệu sắc thái cực đều, có lẽ màu sắc không được rực rỡ bắt mắt cho lắm, nhưng nếu nhìn thật kỹ thì phát hiện thêm một tầng ý vị không ngờ.

Loại chất liệu này nếu không phải quan cao quý tộc thực sự tuyệt đối không mua được, cũng không dám mặc trên người.

Mặc dù Vương triều Minh Hà không có quy định rõ ràng về cách ăn mặc với bách tính, nhưng luôn có lòng so bì với nhau, nếu như giới phú thương mặc y phục còn tốt hơn cả quý tộc thì quỳ tộc làm sao cam tâm cho được?

Cho nên chất liệu thượng hạng, giá cả đắt đỏ các thương gia không dám hưởng thụ, chỉ có thể bán cho quý tộc quan lớn có địa vị cao.

Hạ Phương đang ngồi trên ghế, nhàn nhã thưởng thức trà thơm, đâu có qua cửa sổ, nhìn dòng người qua lại phía dưới, cảm thụ sự ưu việt khi đứng trên đầu người khác, nghe có tiếng người bước trên cầu thang, quay đầu sang nhìn, thấy Lưu chương quỳ thì đứng dậy:

- Lão Lưu sao rảnh rồi qua bên này thế? Không cần phải trông cửa hiệu à?

Cùng là chương quỳ, nhưng trong mắt gia chủ Tần gia, Hạ Phương cao hơn một bậc, nên Lưu chương quỳ luôn ngẫm so đo với Hạ Phương, quan hệ hai người chỉ là đóng kịch bề ngoài mà thôi, thực chất cả hai đều âm thầm tìm đủ mọi cách đáp đối phương xuống dưới chân.

Lưu chương quỳ nặn ra nụ cười giả dối trông rất tự nhiên:

- Gia chủ giao của hiệu cho tôi, tôi sao dám lơ là, hôm nay tới đây là để giới thiệu cho ông một vị quý nhân mà thôi.

Giới thiệu quý nhân cho ta?

Ông mà tử tế như vậy à?

Hạ Phương cười nhạt trong bụng, biết Lưu chương quỳ thời gian trước kiếm được một vụ lớn, chẳng lẽ cố ý tới chọc tức mình?

Đương nhiên, bề ngoài Hạ Phương vẫn cung kính nhìn về phía Đường Kính Chi.

Lưu chương quỳ khom lưng xuống, cực kỳ đặc ý giới thiệu:

- Vị này là Đường bá gia vừa mới được hoàng thượng tấn phong Trung Nghĩa bá.

- Thảo dân Hạ Phương thỉnh an Trung Nghĩa bá.

Hạ Phương giật mình, hiện ở kinh đô Ni Lạc Thần còn ai chưa nghe tới cái tên này, không chút do dự quỳ xuống thỉnh an.

Lưu chương quỳ hả hê như chính mình được quỳ lạy, thậm chí trong bụng còn lẩm bẩm một câu thường được nghe thấy trong kịch :” Miễn lễ, bình thân!”.

Đường Kính Chi mới đầu thấy có người khấu đầu với mình còn không quen, nhưng gặp vài lần rồi cũng tự nhiên trở lại:

- Hạ chương quầy đứng lên đi, hôm nay ta tới đây là vì có chuyện muốn bàn với ông.

Hạ Phương đứng dậy, nghi hoặc hỏi:

- Chẳng lẽ Đường bá gia thấy chất lượng vải vóc chỗ Lưu chương quầy quá kém nên đến đây lấy bù?

Đường Kính Chi lắc đầu, lười trả lời để Lưu chương quầy giải thích. Lưu chương quầy đang muốn khoe khoang trước mặt Hạ Phương, tất nhiên là hết sức vui vẻ, trước tiên mời Đường Kính Chi và Ngọc Nhi tới cửa sổ ngồi, dâng trà lên, rồi kéo Hạ Phương ra một góc nói rõ ràng chi tiết sự việc.

Hạ Phương nghe xong mày nhú lại, trầm mặc không nói.

- Lão Hạ, không phải ông không đồng ý thấy chứ?

Hạ Phương liếc Lưu chương quầy một cái, cái hàm hất cao, dương dương đắc ý kiểu tiểu nhân, chỉ hận không thể đập ột phát, có điều cân nhắc kỹ lưỡng, Hạ Phương không dám không gặt đầu.

Thứ nhất Đường Kính Chi thân phận cao quý, ông ta không dám tùy tiện đắc tội.

Thứ hai thiếu gia và người ta quen biết nhau, lại có qua lại làm ăn, nếu ông ta từ chối hợp tác, Lưu chương quầy viết thư về thêm dầu thêm mỡ, phóng chừng ông ta khó giữ được ghế.

Ba chương quầy ở đây không vốn không ai phục ai, nếu một người để lộ sơ hở, hai người còn lại chắc chắn không bỏ lỡ thời cơ ném đá xuống giếng, nên dù không cam lòng, nhưng Hạ Phương phải nói:

- Ai bảo tôi không đồng ý, tôi chỉ đang nghĩ xem nhường ra bao nhiêu chỗ cho Đường bá gia thôi.

480. Chương 493-495

Chương 493: Mạnh Tử Đức bị ám sát.

Lưu chương quầy cũng chẳng hi vọng Hạ Phương đầu óc mê muội từ chối việc này, chỉ cần thấy đối thủ cái nuốt hận gặt đầu là ông ta thấy khoái trá rồi...

- Đường bá gia nói chỉ định bày những đồ thêu cao cấp nhất ở đây thôi, diện tích chiếm dụng không nhiều, nơi này do ông quản lý, ông tự đi bàn đi.

Lưu chương quầy rất thích cảm giác được sai bảo người ta thế này:

Hạ Phương hừ lạnh một tiếng, khom lưng tới cùng Đường Kính Chi thương thảo một phen, quyết định thời gian đầu nhường cho quá nửa chỗ, đợi làm ăn ổn định rồi, giảm bớt vài chỗ, hai nhà chia mỗi bên một nửa.

Trong quá trình bàn bạc, Hạ Phương cực kỳ nhiệt tình, Đường Kính Chi muốn một, ông ta cho hai, còn góp ý hoàn thiện nhiều chỗ, cho nên Đường Kính Chi rất có thiện cảm, bội phục gia chủ Tần gia bồi dưỡng được nhiều nhân tài như thế.

Nói tới nhân tài, Đường Kính Chi nhú mà sắp rời kinh, Thị Mặc và Vương quản gia cũng đi nốt, ở nhà chỉ còn Uyển Nhi và Nhu Nhi, các nàng là nữ nhi không tiện xuất đầu lộ diện, vậy khai trương kinh doanh do ai quản lý đây?

Đường Kính Chi đang trầm tư thì phía cầu thang có tiếng bước chân sầm sầm, mọi người nhìn cả sang đó, chỉ thấy một nam tử mặc trang phục nội xướng, mặt mày khấn trương chạy tới.

- Đường bá gia, ti chức phụng khẩu dụ Hoàng thái hậu, truyền người vào cung một chuyến.

- Hả? Đã xảy ra chuyện gì?

Đường Kính Chi vội đứng lên, vừa hỏi vừa không chút chậm trễ đi về phía cầu thang.

Chỉ cần là người lạ biết võ công tới gần là Ngọc Nhi không rời Đường Kính Chi nửa bước, cho nên nàng cố ý ngăn cách y và người kia.

Xưởng vệ kia có kinh nghiệm, biết người ta đề phòng mình, nên cẩn thận giữ khoảng cách đáp:

- Bẩm Đường bá gia, lúc này hoàng thượng đang nổi giận, Hoàng thái hậu khuyên không được, muốn ngài vào cung một phen.

Đường Kính Chi ngạc nhiên lắm, nếu như ngay Hoàng thái hậu còn không khuyên nổi thì mình vào cung có tác dụng gì? Không hiểu xảy ra chuyện gì mà hoàng đế lại nổi giận như thế, y muốn hỏi nguyên do, nhưng người kia chỉ nói vào cung sẽ hiểu.

Chuyện bên này đã xong, cho nên Đường Kính Chi chỉ báo với Hạ Phương một tiếng nhờ chuẩn bị trước, sau đó cưỡi ngựa tới thẳng hoàng cung, theo thái giám dẫn đường rẽ vòng rẽ vào một hồi, tới gần ngực thư phòng đã nghe thấy tiếng con hổ gầm gừ.

- Bọn chúng to gan quá rồi, trẫm đã lui một bước, bỏ quan chức của Mạnh Tử Đức, bọn chúng còn phái người tới hành thích, nếu như lần này trẫm còn nhẫn nhịn, có phải bọn chúng dám phái thích khách tới tận hoàng cung hành thích trẫm hay không?

Mạnh Tử Đức bị hành thích?

Dù Đường Kính Chi dự liệu được nhiều kẻ không chịu tha cho Mạnh Tử Đức, nhưng sự việc xảy ra thật, y vẫn có chút bất ngờ, dù sao hắn cũng điên rồi.

Trong lúc đợi thái giám vào thông báo đầu suy nghĩ, chẳng lẽ chuyện kia bị tiết lộ, cho nên có quan viên ngồi không yên, muốn giết hắn cho kỳ được mới yên tâm?

Đang suy nghĩ dở thì tiểu thái giám đi ra nói nhỏ:

- Đường bá gia, Hoàng thái hậu và hoàng thượng truyền người vào đó.

- À, ừ.

Đường Kính Chi đi vào, mắt không tự chủ được liếc nhìn về phía Hoàng thái hậu một cái mới quỳ xuống:

- Vi thần thỉnh an Hoàng thái hậu, hoàng thượng.

- Đứng lên đi.

Hoàng thái hậu đã quay về với bộ cung trang hoàng kim, mũ phượng khăn choàng, xinh đẹp cao quý, thấy Đường Kính Chi tới thì thầm thở phào, hoàng đế nổi khùng thực sự rồi, bà lo hoàng nhi của mình thiếu bình tĩnh, muốn phái người truy tra tận gốc vấn đề.

Mạnh Tử Đức đắc tội với quá nhiều người, lỡ mãng điều tra sẽ khiến lòng người hoảng loạn, gây ra chuyện không nhỏ.

- Bình thân.

Sắc mặt hoàng đế trẻ cực tẻ, phát tay nói:

- Đường ái khanh, rạng sáng nay có người tới hành thích Mạnh Tử Đức, may nhờ khanh lần trước báo có kẻ lảng vảng gần nhà của hắn, nên trẫm phái người tới bảo vệ, nếu không kẻ gian đã thành công rồi. Chuyện này trẫm muốn người nội xưởng tra tới cùng, khanh thấy sao?

- Bẩm hoàng thượng, thần cho là không thể.

Đường Kính Chi không chút do dự khom người đáp:

- Chẳng lẽ muốn trẫm nhẫn nhịn à, bọn chúng còn coi trẫm ra gì nữa không, còn sợ uy nghiêm thiên tử không?

Hoàng đế trẻ hằm hằm đi đi lại lại, tay vung vẩy quát tháo:

Đường Kính Chi mò thấu tính cách của vị hoàng đế trẻ này rồi, nếu thực sự hắn muốn truy cứu sớm phái người đi làm, đâu đợi y vào khuyên, chẳng qua là bỏ qua thì không cam lòng, muốn có người thuyết phục bản thân thôi.

Vậy thì dễ làm rồi, xem ra Hoàng thái hậu chỉ quá quan tâm sinh loạn.

- Bẩm hoàng thượng, kẻ gian đáng chết, nhưng còn chưa tới lúc ra tay, muốn diệt kẻ đứng sau, cần loại trừ mối nguy trong kinh trước đã.

Quả nhiên Hoàng đế trẻ nghiêng răng cắn tức nói:

- Hừm, đợi ta đuổi Thuận vương ra khỏi kinh, nhất định sẽ cho đám khốn kiếp đó biết tay.

- Bẩm hoàng thượng, thần nghĩ tới một khả năng khiến có kẻ đằng sau muốn ra tay với Mạnh Tử Đức.

- Hả, vì sao?

Hoàng đế trẻ vốn chỉ nghĩ đây là chuyện báo thù thôi, mặt hiện vẻ nghi hoặc hỏi:

Hoàng thái hậu cũng nhìn sang, người này đúng là không làm nàng thất vọng, nói vài câu đã làm hoàng đế bình tĩnh hơn nhiều rồi.

- Bẩm hoàng thượng, mấy ngày trước thần phụng chỉ tới nhà Mạnh Tử Đức hỏi thăm, nghe nha hoàn nói gần đây hần thi thoảng có những lúc hần nổi hứng chạy ra sân dùng cành cây viết viết vẽ vẽ gì đó lên mặt đất.

Đường Kính Chi bẩm báo:

- Hần điên mà, vẽ bậy bạ lung tung thì cũng bình thường, có gì đáng nói?

- Thần nghĩ, có kẻ có tật giết mình, lo Mạnh Tử Đức viết cái gì đó bất lợi nên muốn ra tay diệt trừ hậu họa.

Hoàng thái hậu và hoàng đế nghe tới đó liền trầm mặc lại.

- Đường ái khanh, trong lòng khanh nghĩ gì nói hết ra một lượt cho trẫm nghe.

Hoàng đế trẻ thu hết lại lửa giận, quay về long ỷ, nghiêm nghị hỏi:

Thực ra thời gian vừa rồi Đường Kính Chi đã cân nhắc lại toàn bộ hành vi của Mạnh Tử Đức, nhận thấy hần chưa tới mức cương chính tới cực đoan ngu xuẩn.

Phải biết rằng trong quan trường mối quan hệ như rễ cây đại thụ, chẳng chịt nối liền vào nhau, dùng cách hình dung “giật một sợi tóc chấn động toàn thân” cũng không phải là quá, vậy vì sao Mạnh Tử Đức giết bao nhiêu quan viên địa phương như vậy mà không liên lụy tới một đại thần nào trong triều.

Quan viên địa phương như cái rễ cây, thân cây tán lá đều ở kinh thành, có chỗ dựa vào sự che chở đó, bọn chúng mới có thể hoành hành ở địa phương.

Với thủ đoạn của Mạnh Tử Đức sao có chuyện không lần từ quan viên địa phương ra đại quan trong kinh thành cho được?

Nhưng hần giết quan viên địa phương mà tới một bản tấu tố cáo đại thần trong kinh cũng chẳng có, điều này nói lên cái gì?

Nói lên Mạnh Tử Đức mặc dù làm việc cực đoan thật, nhưng hần thông hiểu chính sự, biết hoàng đế lúc đó còn chưa ngồi vững, kinh thành không thể loạn được.

Có điều chung quy hần còn quá trẻ, nhìn không thấu triệt, không nghĩ thủ đoạn tanh máu của mình ép quan viên địa phương làm phản.

Đường Kính Chi đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra.

Hoàng thái hậu và hoàng đế nhìn nhau, hiển nhiên phần nào đoán ra rồi.

Nếu như Mạnh Tử Đức không phải kẻ không có đầu óc, như vậy không phải hần không tra ra hành vi phạm pháp của quyền quý trong kinh, mà chẳng qua chỉ đem chứng cứ tra được dấu đi thôi.

Đó là nguyên nhân khiến quan viên kinh thành khi đó mặc dù gây áp lực với hoàng đế, nhưng không liên hợp lại dâng tấu đàn hặc Mạnh Tử Đức, vì bọn họ đều lo sợ có chứng cứ bất lợi với mình nằm trong tay Mạnh Tử Đức, chẳng may ép quá hần tung ra thì nguy.

Đúng là hiện giờ hoàng đế còn chưa ngồi vững, nhưng quan viên ủng hộ hoàng đế vẫn chiếm đại đa số, nếu không Thuận vương đã chẳng chờ mãi tới giờ chưa có hành động nào.

Hoàng đế kế thừa chính thống, nên dù Thuận vương dù có thế lực đủ mạnh lật đổ hoàng đế thì danh bất chính ngôn bất thuận, cũng chẳng thể ngồi yên được trên ngai vàng, bên ngoài có không ít phiên vương lấy lý do thanh trừng dấy binh dẹp loạn.

Quan viên trong triều ai cũng hiểu điều này, cho nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bọn họ cũng sẽ không tùy tiện quy thuận Thuận vương.

Chính bởi vậy Mạnh Tử Đức không truy cứu, những quan viên kia tuy căm phẫn hấn giết môn sinh con cháu của mình, nhưng dù sao chưa vào đường cùng, bọn họ không có hành động quá quyết liệt.

Đó là một sự bình hành vi diệu.

Chương 494: Nguyên nhân bị điên.

Hoàng thái hậu lúc này mới lên tiếng:

- Như vậy chắn chắn trong tay Mạnh Tử Đức phải có chứng cứ trọng đại, đủ khiến quan viên nào đó mất đầu, mà quan viên kia hẳn cũng đoán được điều này cho nên nghe thấy Mạnh Tử Đức bắt đầu viết viết vẽ vẽ thì cần tắc vô ý này, cho người giết hẳn.

- Đúng, nhất định là như thế.

Hoàng đế trẻ vỗ tay đứng dậy.

- Thần không dám chắc hoàn toàn, nhưng khả năng này là rất lớn.

Đường Kính Chi nói một thôi một hồi khát khô cổ, nuốt ngụm nước bọt mới nói tiếp:

- Cho nên mấy ngày trước tới nhà Mạnh Tử Đức, thần cẩn thận dặn hai tiểu nha hoàn, nếu bọn chúng phát hiện ra hẳn viết chữ hoàn chỉnh thì báo cho thần một tiếng.

- Nhưng tại sao bọn chúng biết được Mạnh Tử Đức làm gì, nhất định hai con nha hoàn ngu xuẩn đó hoặc không chu đáo để người ta lén vào nhà, không thì bị bọn chúng dụ dỗ lừa gạt nói ra rồi. Hạng ngu xuẩn, thành sự không đủ, bại sự có dư. Người đầu ... truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Hoàng đế trẻ nói tới đó thì nổi giận, định hạ chỉ chém đầu hai tiểu nha hoàn kia thì Đường Kính Chi đoán được, chặn trước:

- Hoàng thượng, bọn chúng đều xuất thân nông gia bình thường, lại còn nhỏ như thế, đâu hiểu được lợi hại trong đó, bọn chúng chỉ mắc lỗi sơ ý thôi. Nói tới trách nhiệm phải tính tới thần, không đủ xem trong chuyện này ...

Nói thực lòng y chỉ muốn đứng lên đấm cho tên hoàng đế này một cái, mình thì nói tới rất cổ bồng hòng rồi, hẳn không lo chuyện chính, trút giận vào những điều nhỏ nhặt không sửa chữa được nữa, chợt đâm nghi ngờ hoàng đế trẻ này chỉ có chút khôn vặt, thực chất là hạng “thành sự không đủ, bại sự có dư”.

Hoàng đế trẻ hầm hừ một hồi, rồi nhớ tới Đường Kính Chi nói phải thương dân như con, cuối cùng buông tha cho hai tiểu nha đầu kia.

- Vậy cần phải đưa Mạnh Tử Đức tới nơi an toàn bí mật.

Hoàng thái hậu thấy Đường Kính Chi thiện tâm, vì hai nô tỳ mà ôm lấy trách nhiệm vào mình, thiện cảm với y tăng thêm rất nhiều, lên tiếng nhắc:

Hoàng đế trẻ rất tán đồng, nếu Mạnh Tử Đức viết ra điều gì hữu dụng, rất có khả năng sau này dùng tới được, quan viên khác thì thôi cũng được, nhưng nếu là tội chứng của mấy trọng thần thuộc phe Thuận vương, hẳn có thể danh chính ngôn thuận chặt đầu rồi.

Đường Kính Chi đoán được suy nghĩ của hoàng đế, lắc đầu:

- Thần cho rằng không nên hành động quá rõ ràng thì hơn, nếu không quan viên kia thấy vừa xảy ra chuyện, hoàng thượng đã dấy Mạnh Tử Đức đi, khó tránh khỏi hoảng loạn suy nghĩ lung tung, các quan viên khác càng sinh nghi kỵ, thành thời cơ tốt cho kẻ khác lợi dụng.

Hoàng đế trẻ nhíu mày:

- Vậy phải làm sao? Cứ để thế bọn chúng sẽ không buông tha cho hần.

- Vi thần thấy, nếu như hoàng thượng tỏ ra bình tĩnh, coi như không có chuyện gì xảy ra, không làm gì hết, trái lại Mạnh Tử Đức còn an toàn hơn.

Đường Kính Chi kiến nghị:

- Ai gia thấy Đường ái khanh nói đúng đấy, phải để quan viên kia nghĩ căn bản Mạnh Tử Đức không viết được cái gì trọng yếu, chẳng qua là vẽ bậy vẽ bạ. Hoàng thượng cũng đừng quá hi vọng, dù sao hần cũng điên mà, phải vài người tới nhà hần ở là được.

Hoàng thái hậu hiểu ý khuyên nhủ:

- Được rồi.

Hoàng đế trẻ thở dài:

Hết chuyện, Đường Kính Chi cáo lui, bụng đói meo rồi, tính kiếm chỗ ăn cơm trưa, theo tiểu thái giám rời hoàng cung, mặt y đầy dăm chiêu, kỳ thực y vẫn còn chưa nói hết suy đoán về Mạnh Tử Đức.

Đường Kính Chi cho rằng Mạnh Tử Đức đã đem những chứng cứ trọng yếu dấu đi rồi, đợi sau này quay về kinh tới thời cơ thích hợp diệt trừ toàn bộ đám tham quan ô lại.

Tinh thần xả thân vì xã tắc của hần không phải nghi ngờ, lòng trung thành với hoàng đế cũng không cần nghi ngờ.

Nhưng vì quá trung thành, cho nên nghe tin hoàng đế nhốt mình vào xe tù giải lên kinh, hần mới không chịu nổi đả kích nặng nề đó.

Một lòng trung thành, nhưng lại bị vứt bỏ!

Oan khuất!

Phẫn nộ với bất công.

Tuyệt vọng vì không được góp sức cho bách tính.

Khả năng còn bị thương vì phải chia lìa với người trong lòng.

Có lẽ chính những tình cảm đó trào dâng cùng lúc mới khiến Mạnh Tử Đức không chịu nổi mà phát điên.

Nói ra hần cũng là một kẻ đáng thương.

Vừa bước khỏi cửa hoàng cung, Đường Kính Chi đã thấy Ngọc Nhi đi vội tới hỏi:

- Tướng công, hoàng thượng có vì tâm tình không tốt mà chút giận lên chàng không?

Nàng vẫn mang thành kiến lớn về hoàng đế về triều đình, điều đó ăn sâu vào lòng nàng từ nhỏ, không dễ gì mà thay đổi được.

- Không có, nàng biết vì sao hoàng thượng nổi giận không, ra là rạng sáng nay có kẻ lẻn vào nhà hành thích Mạnh Tử Đức, may là hoàng thượng ngầm phái người bảo hộ nên hần thoát chết.

Đường Kính Chi vừa đi vừa kể:

- Ô, vậy chắc là hôm nay Đỗ Lệnh Hà không tới Mạnh phủ rồi, nếu không chẳng còn tâm tình nào lên phố cãi nhau chuyện thuê cửa hiệu.

Đường Kính Chi gật đầu:

- Chắc là vậy! Thôi, không nói chuyện người khác nữa, nàng đói chưa, chúng ta kiếm chỗ nào đó ăn thôi.

- Ủm, thiếp cũng đói rồi.

Ngọc Nhi chỉ từ lâu cách đó không xa:

- Tới đó đi, ngựa của chúng ta còn đang nghỉ ngơi trong đó.

Từ lâu này khỏi nói cũng biết chủ nhân đằng sau phải rất có bối cảnh, nếu không đã chẳng thể mở hàng cách hoàng cung không xa, hai người họ đi vào, lên thẳng tầng hai, nhưng hết chỗ, tiểu nhị dẫn bọn họ tới phòng bao tầng ba.

Đường Kính Chi gọi món xong, tiểu nhị lui ra, tới cửa cầu thang thì kín đáo ra hiệu với một nam tử đang ngồi uống rượu, nam tử đó ngửa cổ uống cạn chén rượu, đi thanh toán tiền rồi vội vã bỏ đi.

- Tướng công, ăn cơm trưa xong chúng ta đi đâu đây?

Ngọc Nhi xắn tay áo Đường Kính Chi lên, sau đó lấy khăn tay ra chu đáo lau sạch hai tay cho y:

- Tới cửa hiệu bán ngọc của chúng ta, ta đang tính tạm thời ngừng kinh doanh ngọc lại, để hai chường quầy kia sang quản lý chuyện kinh doanh đồ thêu. Ài, ở đây ta có quá ít người để dùng.

Ngọc Nhi thắc mắc:

- Tướng công, sao không cho gọi hai người Bằng Việt hoặc Từ Thức tới, với tài hoa của bọn họ, thế nào cũng giúp ích rất lớn cho chàng. Và lại bọn họ đang mở rộng tiêu cực, kinh thành chẳng phải là nơi ai cũng hướng tới sao?

Nàng ít khi khâm phục ai, nhưng với hai người đó phải nói phục sát đất, nàng nghĩ nếu chẳng phải hạn chế thân phận, có lẽ hai người đó thành tựu chẳng kém tướng công thư sinh rồi.

Đường Kính Chi giải thích:

- Nàng nói rất đúng, ai cũng đổ tới kinh thành, nơi này có từ lâu lớn nhất, tiêu cực lớn nhất, thanh lâu lớn nhất, chính vì thế cạnh tranh quyết liệt, công sức bỏ ra mười hiệu quả chưa chắc có một, chẳng bằng ở nơi khác bỏ công một để lấy hiệu quả gấp đôi. Nên kinh thành tất nhiên phải tới nhưng đợi thực lực thật hùng mạnh đã, đó là bước cuối cùng ...

Bọn họ ngồi nói chuyện một lúc thì tiểu nhị mang thức ăn lên, năm món ăn một món canh, tay chân mau lẹ bày biện trên bàn, xong xuôi lui ra, nhưng không đi làm việc mà đứng ở cửa cầu thang nhìn xuống dưới, vẻ mặt sốt ruột như đang đợi ai đó.

- Ngọc Nhi, sao lâu rồi chẳng thấy Hồng huynh tới phủ làm khách.

Đường Kính Chi biết Ngọc Nhi và Hồng Phong có phương thức liên hệ đặc thù với nhau, vừa ăn vừa hỏi:

Ngọc Nhi cắn miếng thịt gà, cảm thấy hơi mặn, cảm chén trà lên uống một ngụm, đáp:

- Huynh ấy theo dõi kẻ kia, không có thu hoạch gì, nên rất không tới tìm chàng. Chàng định lại nhờ huynh ấy chiếu cố tiểu viện của chúng ta trước khi đi à?

- Hắc hắc, nhà chúng ta không cần chiếu cố, nhưng người cần chiếu cố, ta sợ huynh ấy mặt mỏng không dám tới tìm Hân Như thì mang tiếng chia rẽ uyên ương.

Chương 495: Thuận vương

Cả hai trò chuyện vui vẻ, không biết tiểu nhị kia vẫn đứng ở cửa chờ đợi, tới khi bọn họ ăn sắp no, hân cũng mất hết kiên nhẫn, đang tính tìm cách gì giữ người lại thì cuối cùng thấy thanh niên mặc cẩm bào màu tím thêu cự mãng, vẻ sốt ruột trên mặt thay thế bằng vui mừng.

Thanh niên đó ngực ưỡn cao, bước chân mạnh mẽ, mặt anh tuấn, hai gò má đường nét cứng rắn, mang lại cảm giác về cái đẹp uy mãnh, thần thái kiêu ngạo, như tất cả dưới mình một bậc.

Hắn không đi một mình, theo sau còn có sáu hộ vệ cao lớn, kẻ nào kẻ nấy ánh mắt như dao, mặt lạnh lùng nghiêm nghị, khiến người khác không dám tới gần.

Tiểu nhị kia vội vàng đi tới khom lưng thi lễ:

- Vương gia, may mà ngài tới kịp, người đó đang ăn cơm trong phòng bao.

- Y tới lâu chưa?

- Được một lúc rồi ạ, ngài không tới nhanh, bọn họ ăn xong đi mất rồi.

Tiểu nhị khúm núm đáp:

- Dẫn đường.

Thanh niên đó nói không nhiều, rất ụy nghiêm:

Tiểu nhị khom lưng đi trước dẫn hắc tới phòng bao Đường Kính Chi và Ngọc Nhi ăn cơm, tới trước cửa, thanh niên kia phẩy tay đuổi đám hộ vệ lui ra, đang định gõ cửa thì có giọng nữ hỏi:

- Ai ở ngoài đó?

Sáu hộ vệ kia chưa kịp lui ra, sắc mặt biến đổi, xem ra bên trong có cao thủ, tức thì tập trung tinh thần, không đi nữa mà bảo vệ lấy thanh niên đó vào giữa.

- Là ta!

Thanh niên đó mặt bình thản đáp:

Ngọc Nhi nghe thấy bên ngoài có một người còn chưa để ý, đột nhiên có thêm nhiều người nữa xuất hiện, sinh lòng cảnh giác, chặn trước Đường Kính Chi.

- Mời vào!

Đường Kính Chi nghe giọng trả lời bên ngoài quen tai, nhưng không nhớ ra là ai.

Một hộ vệ ở ngoài đưa tay ra đẩy cửa cho chủ.

Thuận vương!

Thanh niên mặt mẫn bào xuất hiện trước mắt làm Đường Kính Chi, vội đứng dậy khom lưng thi lễ:

- Thần thỉnh an vương gia!

Ngọc Nhi từng nghe tới vị vương gia này rồi, không những không buông lỏng cảnh giác mà còn ngằm rút cương châm ra, sáu người kia tuy võ công cao cường, nhưng ở trong không gian chật hẹp này vừa không thể liên thủ, vừa khó né tránh, nếu bọn chúng chỉ cần có chút động tĩnh bất thường, nàng có thể cho cả đám trọng thương.

Thuận vương Minh Ôn khách khí đưa tay đỡ hờ:

- Trung Nghĩa bá không cần đa lễ như thế, đứng lên đi.

Nói rồi đi vào phòng chọn một cái ghế ngồi xuống.

Sáu tên hộ vệ đi theo như hình với bóng, có cao thủ ở bên cạnh, bọn chúng không thể không cẩn thận.

Đường Kính Chi chậm rãi đứng dậy, tranh thủ suy tính, đây là trùng hợp sao? Hay có kẻ theo dõi hành tung của mình.

Trong lúc y trầm suy nghĩ, Thuận vương mắt nhìn thẳng, cũng quan sát kỹ y một lượt, thanh niên này thực sự bản lĩnh lớn thế sao, giúp hoàng đế ca ca của mình hóa giải mấy nguy cơ liên.

Đường Kính Chi bị Thuận vương nhìn tới rợn người, cười khan nói:

- Thật khéo quá, vi thần vừa dùng cơm xong, nếu vương gia tới đây dùng cơm, vậy thần cáo lui, không làm phiền nữa.

Dứt lời định bỏ đi luôn.

- Đợi đã.

Minh Ôn thấy buồn cười, cái cố này cũng quá kém rồi, có điều nụ cười chưa thành hình hắn đã khổng chế tốt tâm tình, mở miệng nói:

- Bản vương tới đây chuyên môn tìm Đường ái khanh bàn việc.

Đường ái khanh?

Đường Kính Chi nghe ba chữ này mặt biến sắc, phải biết các xưng hô này chỉ có hoàng đế, hoàng thái hậu hoặc là phi tần của hoàng đế mới được dùng.

Còn Thuận vương, hắn chỉ có thể gọi là Trung Nghĩa bá hoặc Đường bá gia.

Dã tâm của vị vương gia này thì ai cũng rõ, Đường Kính Chi không coi đây là hành vi ngu xuẩn, mà lần đầu chứng kiến dã tâm cũng như khí phách của người này.

Nếu hắn làm những chuyện dẫu đầu hở đuôi, có khi Đường Kính Chi lại xem thường.

Đường Kính Chi cân nhắc một phen, tốt nhất nên lơ đi chuyện này đi, hỏi:

- Không biết vương gia tìm thần có chuyện gì?

Minh Ôn mừng thầm, nếu đổi lại là một người trung thành với hoàng đế, sẽ lên tiếng tranh luận, thậm chí là trở mặt bỏ đi không thèm nói chuyện, chỉ một câu thăm dò, Đường Kính Chi đã để lộ lòng mình cho hắn biết rồi:

- Bản vương nghe người gần đây kinh doanh đồ thêu, cho nên định hợp tác, chia một chén canh.

Gần đây vương triều ngày càng ổn định, cơ hội cho hắn mỗi ngày một ít đi, mà Phúc Thọ vương lại chẳng thấy có động tĩnh gì, hắn không cam tâm làm vị vương gia tầm thường hết đời, cho nên Minh Ôn dần mất kiên nhẫn.

Hắn cũng xuất thân long tộc, văn võ toàn tài, hắn muốn có cơ hội thi triển tài hoa của mình.

Luận tài hoa!

Luận cung mã kỵ xạ!

Có thứ gì mà tên đại ca ăn hại kia hơn được hắn?

Tên ăn hại đó chỉ dựa vào mối thân phận trưởng tử do Hoàng thái hậu sinh ra mà leo lên ngôi báu, chỉ vì điều đó mà hắn phải làm một vương gia nhân tàn cả đời, hắn không phục.

Nếu đó là số mệnh, hắn sẽ nghịch thiên cải mệnh!

Hắn muốn cơ hội để thể hiện bản thân, người bình thường sẽ có rất nhiều con đường, còn vương gia như hắn chỉ có một con đường duy nhất là soán ngôi.

Nếu không cả đời này hắn chỉ có thể ngồi ăn chờ chết mà thôi.

Đường Kính Chi không đoán được vị Thuận vương này ý đồ nông sâu ra sao, giả ngốc cười ha hả:

- Chỉ là một chuyện kinh doanh nho nhỏ, chẳng kiếm được mấy đồng, vương gia đùa với thần rồi.

- Bản vương không đùa với người.

Thuận vương nghiêm nghị nói, từ lúc tên Đường Kính Chi này lên kinh, trong lòng hắn xuất hiện chút bất an vô cố, kể này không thể để mình sử dụng, chỉ còn cách giết đi trừ hậu họa.

Nếu như nói hoàng đế trẻ mang lại cho người ta cảm giác non nớt bốc đồng, thì vị Thuận vương này lại thành thực lão luyện.

Hơn nữa chỉ qua cách hắn thăm dò mình, Đường Kính Chi nhận ra tính cách người này mạnh mẽ quyết đoán, sắc bén như thanh đao rời vỏ, người chỉ tiến tới không bao giờ lùi lại thỏa hiệp.

Nhận ra điều này, Đường Kính Chi rung mình, nếu lúc này từ chối hắn tham gia vào chuyện kinh doanh, từ là tổ ý đứng về phía hoàng đế, người này tuyệt đối không ỉn yên ổn.

Con người này nếu làm một thống soái cầm quân thì rất thích hợp, nói tới khai quốc hoàng đế các triều, đa phần cũng mang tính cách thế này.

- Thế nào? Trung Nghĩa bá không đồng ý à?

Đường Kính Chi còn chưa biết trả lời ra sao, giọng nói hàm chứa uy nghi của Minh Ôn lại vang lên:

Thuận vương từng bước ép tới, Đường Kính Chi không còn đường lui, tuy y chẳng có trung thành với hoàng đế, nhưng tiếp xúc lâu rồi, cũng sinh tình cảm.

Hoàng đế trẻ tuy hơi bộp chộp một tí, nhưng bản tính không tệ.

Hơn nữa tuy thi thoảng lại làm chuyện hồ đồ, nhưng có giới hạn, biết đại thể, nếu không đã cứng rắn hạ chỉ đưa đám Tần Mục vào triều nghị sự rồi.

Cho dù ba vị nội các đại học sĩ có dẫn đầu bách quan quỳ không đứng dậy, nhưng bọn họ chung quy là thần tử, nếu hoàng đế cố chấp, hoàn toàn có thể lờ đi.

Thời khắc quan trọng biết nghe khuyến cáo của người khác.

Chỉ bằng vào mấy điểm đó đã là chấp nhận được rồi.

Còn vị Thuận vương trước mắt này quá cứng rắn khí phách, không phải là nhân tuyển thiên tử tốt nhất trong thời bình.

Nếu sinh trong thời loạn, đoán chừng vị Thuận vương này có thể lập nên sự nghiệp vĩ đại.

Tuy chưa trả lời, nhưng Đường Kính Chi đã uốn thẳng lưng lên, Minh Ôn trước khi y lên tiếng đã nói trước:

- Trung Nghĩa bá, những tin tức lan truyền ở kinh thành mấy ngày trước bản vương đều cho người điều tra qua. Hai ta đều là người sáng suốt, không cần nói lời quanh co. Lần trước người nam hạ Lưu Châu, bị Hoàng thái hậu và hoàng thượng lừa gạt, dùng làm tốt thì tiên phong, nếu chẳng phải thời khắc cuối cùng người kịp nhận ra thì đã mất mạng rồi? Đi theo một vị hoàng đế như thế người phục sao? Không hận sao?

Nói không có oán hận thì tất nhiên là giả.

Khi đó Đường Kính Chi cực kỳ phẫn nộ, nhưng sau này suy nghĩ kỹ, làm một người nắm quyền, quyết định đó không phải sai, dù sao bọn họ không nắm rõ tình thế Lưu Châu cho lắm.

Tin tức mà họ biết được chỉ là lời một phía của y, cuối cùng hoàng thái hậu và hoàng đế tin tưởng y, không cho Mạnh Tử Đức nam hạ nữa, khiến hai nhà Trịnh Điền không bị ép làm phản, Đường gia bình an vô sự, nói ra há chẳng phải là một loại ân đức.

Cho nên ân oán giữa y và Hoàng thái hậu và hoàng đế rất phức tạp, suy nghĩ của bản thân y cũng đa qua nhiều phen thay đổi, không phải một hai câu mà nói rõ được.

***

Mình ghét tên Mạnh Tử Đức hàng của hần, cứ để hần là thằng ngu có phải hay không

481. Chương 496-499

Chương 496: Đóng cửa hiệu.

Đường Kính Chi ổn định lại tâm tình, bình đạm nói: -

Trung quân ái quốc vốn là đạo lý vô thượng của thần tử, cổ nhân có câu vua bảo thần chết, thần không thể không chết.

Lần trước hoàng thượng chỉ suy xét thiếu chu toàn một chút mà thôi.

- Đùng đùng mấy lời đó đối phó với ta, cả hai ta đều biết sự thực là thế nào.

Minh Ôn gạt phắt đi: - Bản vương nói thẳng, nếu người quy thuận bản vương, bản vương cho người một lời hứa, sau này thành công, bất kể là quan chức, tiền tài hay tước vị, tùy người lựa chọn.

Bản vương xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, chưa bao giờ nuốt lời.

Phải nói điều kiện của Thuận vương đưa ra rất hấp dẫn, không khác gì cho y một tấm chi phiếu khổng, hơn nữa với tính cách của người này, tương lai lên ngai vàng, tuyệt đối sẽ thực hiện lời hứa.

Có điều Đường Kính Chi là kẻ kiêu ngạo, thái độ cao cao tại thượng của kẻ này làm y thấy rất phản cảm, đem so ra còn kém Trí Vô vương Minh Húc, lúc y là cử nhân mà đối xử vẫn ôn hòa thân thiện, bộc lộ một khí độ phi phàm.

Thậm chí trong lòng Đường Kính Chi, cái ngai vàng kia do Minh Húc ngồi mới là thích hợp nhất.

Nhưng phải thừa nhận trên đời này có thứ gọi là số mệnh, cả hai vị vương gia xuất sắc này chỉ có thể oán trách mình sinh ra không gặp thời thôi.

- Thất hoàng tử nói lời này là sai rồi.

Đường Kính Chi nghiêm mặt lại nói:

- Thiên hạ bao la, đâu cũng là đất của hoàng đế, bách tính ai cũng là con dân của hoàng đế, ta tất nhiên trung thành với hoàng thượng.

- To gan.

Nghe cách xưng hô của Đường Kính Chi với Thuận vương, một tên hộ vệ đứng sau quát lớn, tay phải đặt lên chuôi đao:

Ngọc Nhi này giờ luôn sẵn sàng, tức khắc bước tới chắn trước mặt Đường Kính Chi, nắm hộ vệ còn lại đồng loạt bước tới vây Thuận vương vào giữa.

Minh Ôn nhìn xoáy vào mắt Đường Kính Chi, giọng âm trầm:

- Đường Kính Chi, ngươi có nghĩ tới hậu quả sau này chưa? Đường Kính Chi không sợ, giờ y là Trung Nghĩa bá, dù có là vị vương gia không thể tùy tiện làm gì y:

- Vương gia, xin nghe vi thần nói một câu chân thành, ngài đã có những thứ hơn tuyệt đại đa số mọi người rồi, hãy biết đủ, rời kinh đi.

- Ha ha ha, Đường Kính Chi người giỏi lắm.

Minh Ôn cười lớn, vương tước gì hắn không quan tâm, hắn thà sinh ra là người thường có cơ hội thi triển tài hoa của mình với đời còn hơn, tất nhiên hắn cũng không thèm giải thích với Đường Kính Chi quay người dẫn sáu hộ vệ bỏ đi, chỉ để lại một câu:

- Ta cũng chân thành mong ngươi không phải hối hận vì quyết định ngày hôm nay.

Người này từ đầu tới cuối không để mất phong độ bậc vương giả, riêng mặt này đã hơn hoàng đế trẻ rồi. Đường Kính Chi chỉ thở dài, vốn y cũng không muốn quan hệ với Thuận vương trở nên căng thẳng, vốn y cũng có thể vờ ưng thuận, sau đó dùng kế phản gián, nhưng trước khí phách của Thuận vương, y cũng vô tình bị cảm nhiễm sinh hào khí, không muốn dùng thủ đoạn thiếu quang minh đó, cho nên mới nói những lời kia.

Tuy nhiều nguyên nhân khiến bọn họ không thể không đối đầu, song khí phách của Thuận vương thì y bội phục. Có điều sau này thêm một địch thủ không đội trời chung khó nuốt rồi.

- Ngọc Nhi, giờ chúng ta ra ngoài càng phải cẩn trọng hơn đây. Ngọc Nhi gật đầu: - Cả tiểu viện sản xuất đồ thêu nữa, cũng phải bảo vệ nghiêm ngặt, tướng công nói xem vị Thất hoàng tử đã tâm lang sói đó có phải người trộm mẫu thêu của chúng ta không?

Đường Kính Chi bật cười, y không nghĩ với con người Thuận vương lại đi làm mấy chuyện thù vặt trẻ con đó, chỉ thuận miệng đáp:

- Ủ, đề phòng vẫn hơn. Hôm nay y vốn định mượn của hoàng đế mấy chục cấm quân trông nhà, nhưng thấy tâm tình hoàng đế không tốt, tính mai tiến cung hẵng nói.

Rời tửu lâu, Đường Kính Chi quất ngựa đi tới cửa hiệu bán ngọc của Đường gia. Trước kia Đường gia đầu tư vào kinh thành không nhiều, chỉ có hai hiệu bán ngọc cỡ vừa, vị trí cũng không phải nơi phồn hoa nhất cho nên phải đi khá lâu.

Đường Kính Chi vừa xuống ngựa đi qua ngưỡng cửa thì vị chủ quầy trung niên mắt sáng lên, chạy nhanh tới, mặt hơi đỏ, hiển nhiên ông ta biết chủ tử được phong làm Trung Nghĩa bá: - Nô tài thỉnh an bá gia. Thực ra nô tài trong nhà, xưng hô là Nhị gia như cũ là đủ, không cần phải gọi là bá gia, nhưng ông ta cảm thấy được gọi chủ tử như thế rất là vinh hạnh. - Đứng dậy đi. Đường Kính Chi mỉm cười, đưa tay ra vỗ vai ông ta: - Đặng Hạo, ông tới kinh thành đã hơn mười năm, giúp Đường gia quản lý cửa hiệu đâu ra đó, xem như là lão thần của Đường gia, mấy năm qua phải vất vả nhiều rồi. Đặng Hạo người không cao, lại gầy gò, trông nhỏ hơn thực tế, được chủ tử khen, kích động ưỡn ngực lên, khiêm tốn đáp: - Bá gia quá khen rồi. - Không cần khiêm tốn, Đường gia từ trên xuống dưới ai có công, ai vất vả, trong lòng ta đều rõ. Đường Kính Chi ngồi xuống ghế do tiểu nhị mang tới: - Đây là ngân phiếu năm mươi lượng, tuy không nhiều, nhưng là chút tâm ý của ta, thu lại đi. - Bá gia, nô tài chỉ làm việc trong phận sự thôi. Đặng Hạo xua tay liên hồi: - Người đáng thưởng, nhận lấy đi. Đường Kính Chi nhét ngân phiếu vào tay Đặng Hạo, còn thưởng cho hai tiểu nhị trong hiệu mỗi người một lượng bạc. Số tiền đó bằng mấy tháng lương, hai tiểu nhị mừng rỡ, quỳ xuống khấu đầu tới bảy tám cái liền, cười toét miệng tới tận mang tai. - Đặng Hạo, hiện giờ trong hiệu còn nhiều hàng tồn không? Đường Kính Chi đi tới tủ hàng, nhìn vào sổ ngọc thạch giá trị không nhỏ trong đó. Thực ra kinh doanh ngọc đem lại lợi nhuận hơn nhiều so với làm đồ thêu, một khối ngọc chừng mười lượng, qua điêu khắc, mài giũa thành đồ trang sức như ngọc bội hoặc trâm cài, có thể bán được một một hai trăm lượng bạc. Trong khi đó nghề thủ công thực sự không được coi trọng trong xã hội này, một người thợ điêu khắc ngọc bạc thầy chẳng nữa một tháng tới đa cũng chỉ kiếm được năm lượng bạc. Có thể nói là siêu lợi nhuận.

Có điều lợi nhuận cao thì cạnh tranh cũng nhiều, nhất là ở Ni Lạc Thần này, nếu chẳng phải trong đầu Đường Kính Chi có hình vẽ vô cùng vô tận, lại độc nhất vô nhị, y cũng chẳng tính tới kinh doanh đồ thêu.

Đặng Hạo mặt có chút sốt ruột: - Bẩm bá gia, hàng tồn gần như đã hết, nếu như không đưa hàng tới, chẳng mấy chốc không còn đủ hàng mà bày nữa.

Nếu như cửa hiệu không đủ hàng hóa để bày biện, sẽ khiến khách nghĩ rằng cửa hiệu này làm ăn đi xuống rồi, tới lúc đó mười người khách đi vào, có tới 7 quay trở ra, 3 người còn lại ép giá, không còn làm ăn gì nổi nữa.

Đường Kính Chi cầm tấm ngọc bội màu xanh lên xem, thấy rất vừa mắt, liền đưa cho Ngọc Nhi, Ngọc Nhi rất thích thú, đưa tay mân mê, nàng không hiểu giá trị của ngọc, chỉ biết sờ vào rất dễ chịu. Thấy chủ tử có vẻ không để tâm mấy,

Đặng Hạo cuống lên: - Bá gia, phải làm sao bây giờ, không thể đóng cửa hiệu được.

- Ha ha ha, lần này ta tới tìm ông là để đóng cửa hiệu đấy.

Đường Kính Chi cười sang sảng, quay sang nói với Đặng Hạo đang mặt đầy ngạc nhiên:

- Nói rõ cho ông biết nhé, gần đây ta kinh doanh đồ thêu, đã mua hiệu rồi, hôm nay tới đây là thông báo trước với ông một tiếng, đợi bên kia chuẩn bị xong, ông sẽ chuyển qua đó quản lý giúp ta.

Đặng Hạo không ngờ chủ tử muốn đóng cửa này thật, trong lòng cảm xúc ngổn ngang, ông ta sống ở cửa hiệu này đã mười mấy năm, có thể nói là tình cảm sâu nặng, hơn nữa kinh doanh ngọc lâu năm, lòng sinh yêu thích với thứ đá xinh đẹp này, đột nhiên bảo ông ta chuyển nghề, lòng không hề muốn

Chương 497: Bữa tiệc chỉ có nam nhân.

Do dự một lúc Đặng Hạo nói ra tiếng lòng của mình:

- Bá gia là gia chủ, theo lý quyết định của người, nô tài không được dị nghị, có điều cửa hiệu này là tổ truyền của Đường gia, kinh doanh nhiều đời rồi, người nhân tâm để nó đóng cửa sao?

- Nếu chẳng phải bên cạnh ta quá thiếu người thì ta cũng chẳng muốn đóng cửa nó, cửa hiệu này tuy không lớn, song kinh doanh cả trăm năm, có uy tín và danh tiếng, ta cũng tiếc lắm chứ. Đường Kính Chi cảm khái vuốt ve kệ hàng, khéo mắt vô tình nhìn thấy hai tiểu nhị đang quan tâm nghe cuộc nói chuyện này, hỏi:

- Hai người kia thế nào? Có thể thay ông trông coi cửa hiệu được không? Đặng Hạo lắc đầu: - Hai đứa nhỏ đó mặc dù rất lanh lợi, nhưng với nghiên cứu ngọc không có chút thiên phú nào, giao cửa hiệu cho bọn chúng là không thể.

Đường Kính Chi hơi thất vọng, kinh doanh ngọc cần có tri thức chuyên nghiệp, nếu không khó mà thuyết phục được khách, nhưng làm đồ thêu, chỉ cần tay chân nhanh nhẹn, đầu óc linh hoạt, biết quan sát đón ý khách là được.

Y nghiêng đầu sang nhìn hai tiểu nhị: - Vậy đợi ông sang kia tiếp quản rồi bồi dưỡng hai đứa chúng, xem đứa nào có thể tiếp nhận chuyện kinh doanh kia, nếu như bọn chúng có đứa nào thành tài được để chúng lại, còn ông quay về kinh doanh ngọc.

- Vâng ạ. Đặng Hạo gật đầu, hiểu lúc này chỉ còn cách đó:

Ngồi thêm một lúc, dặn Đặng Hạo thống kê hàng hóa trong kho, rồi cùng Ngọc Nhi tới cửa hiệu còn lại, chường quầy nơi này tên Tề Viễn, là trung niên gần 50 tuổi rồi, có thể làm chường quầy hiệu ngọc, Tề Viễn tất nhiên là người yêu ngọc, nghe Đường Kính Chi muốn mình quản lý kinh doanh đồ thêu, cũng mang tâm tình giống Đặng Hạo, Đường Kính Chi phải khuyên giải hồi lâu. Rời hiệu ngọc, Đường Kính Chi ngựa không ngừng vó quay về đại lâu mới mua, lúc này Thị Mặc đang chỉ huy một đám người quét tước lau dọn.

Thấy chủ tử về, Thị Mặc nhanh nhẹn chạy tới nói:

- Nhị gia, nô tài vừa thuê vài người dọn dẹp, đợi mai sơn sửa lại một lượt là có thể dùng được rồi.

- Ừ, làm tốt lắm. Đường Kính Chi nhìn qua cửa, thấy bên trong quét dọn bụi mù mịt, không vào nữa:

- Nhớ mua ít lụa đỏ, hôm khai trương treo cao trên cổng, cứ trang trí đẹp vào, tốn kém chút cũng không hề gì.

- Vâng nô tài nhớ rồi. Chuyện chuẩn bị coi như đã hoàn thiện, chỉ cần mượn được ít cấm quân dùng làm hộ vệ là có thể lên đường, trước khi đi Đường Kính Chi muốn cùng Tấn Lương bá, Vương Tiến bàn bạc một phen, nên quyết định tối nay mời bọn họ tới phủ làm khách.

Trên đường về tiểu viện thêu thùa, Ngọc Nhi hỏi:

- Tướng công khi nào định rời kinh? Để thiếp còn liên hệ với Đại sư huynh, bảo huynh ấy tới phủ một chuyến.

Nhắc tới Hồng Phong, Đường Kính Chi nhớ tới tên bộ đầu lục phiên môn mà hắn theo dõi, đầu chột này ra ý nghĩ.

Vì hôm nay có khách, cho nên bữa tối phủ Trung Nghĩa Bá cực kỳ thịnh soạn, có chim trên trời, có thú ngon dưới đất, có cá lạ dưới sông, bày đầy một cái bàn lớn, đám Ngọc Nhi ra ngoài chào khách rồi lui sang phòng bên ăn.

Nhờ truyền thống của sông Tần Hoài, phong khí kinh thành rất thoáng, chuyện chơi gái xem như thú vui phong lưu tao nhã, không bị coi ảnh hưởng tới đạo đức cá nhân, cứ lấy Lễ bộ thượng thư Mạnh Khiêm mà nói,

ông ta cực kỳ coi trọng lễ giáo, nhưng năm nay đã ngoài sáu mươi còn mới nạp thêm một tiểu thiếp mười bốn tuổi, tươi trẻ mọng nước, chẳng ai có thể nghi ngờ về nhân phẩm đạo đức của ông ta.

Giới quyền quý kinh thành càng có thói quen dùng tiểu thiếp của mình tiếp khách để bày tỏ tôn trọng với khách, đôi khi còn để khoe khoang mỹ thiếp của mình, đồ đẹp tới đâu mà giấu kín trong nhà chỉ mình biết đâu được, cho dù một quý tộc suy bại như Tấn Lương Bá, lần đầu tiên gặp phải bữa tiệc cấp tước gia mà chỉ toàn nam tử, ngay một nha hoàn cũng chẳng có.

Đường Kính Chi tới đây đã lâu, tư tưởng bị hủ bại nhiều rồi, nhưng chuyện dùng nữ nhân tiếp khách thì y không làm được, còn mấy vị di nương của y, thì ngay hoàng đế tới cũng đừng mong được nhìn một lần.

Bữa tiệc này chỉ có Đường Kính Chi, Tấn Lương Bá, cùng Vương Tiến, Thị Mặc.

Vốn Đường Kính Chi còn muốn mời cả Vương quán gia ngồi cùng bàn, nhưng ông ta không dám vượt quy củ, cùng Thị Mặc ngồi ở bàn nhỏ bên cạnh. Quý tộc ăn cơm, nhất quyết không thể thiếu người hầu,

Minh Chính không quen tự mình phải động đũa, song không lộ ra chút bất mãn nào, đành nhập gia tùy tục.

Khổ cho Tấn Lương bá, hắn ở nhà ăn cơm, chưa từng cầm lấy cái đũa cái thìa, liếc mắt nhìn một cái, là có nha hoàn xinh đẹp gấp thức ăn đưa lên tận miệng, tôm bóc vỏ sẵn, cá lột hết xương, chỉ việc nhai và nuốt.

Từ nhỏ tới lớn hắn đều sống như thế, hôm nay phải tử gấp thức ăn, tỏ ra vô cùng lóng ngóng, có lần gấp vài lần mới được một miếng thịt, thức ngon vật lạ ê hề trên bàn, mà hắn không biết phải ăn thế nào.

Đường Kính Chi mặc dù phát hiện ra điều này, nhưng không có ý gọi nha hoàn tới hầu hạ, đám con cháu hoàng tộc bị nuông chiều thái quá rồi, phải rèn luyện một phen mới được:

- Tấn Lương bá, mai ta xử lý xong chuyện ở kinh sẽ lên đường tới Tịnh Châu.

-Ồ, vậy ta bảo hạ nhân chuẩn bị, cùng ngài lên đường. Tấn Lương Bá mau mắn đồng ý:

- Không! Đường Kính Chi đặt đũa xuống khế lắc đầu:

- Vương triều Minh Hà ta rộng lớn như thế, nếu chúng ta tụ lại đi cùng một đường có năm sau cũng chẳng đi hết một vòng chứ đừng nói là bàn chuyện làm ăn, cho nên kinh thành và ba châu ở trung tâm sẽ giao cho Vương quán gia, còn ngài sẽ tới ba châu phương tây.

Y không thương lượng, mà nói với ngữ khí ra lệnh, tuy y tôn trọng Tấn Lương bá, song điều này phải làm rõ, nếu không mỗi người một phách sẽ hỏng chuyện. Vương quán gia chưa bao giờ làm chuyện kinh doanh, nhưng tâm tư linh hoạt, quan hệ rộng, khả năng giao tiếp cao, nên không hề gì.

Có điều Tấn Lương Bá có chút luống cuống:

- Đường bá gia, ngài cũng biết đấy, mấy chuyện này ta có hiểu gì đâu, ta không phải là ngại khổ, nhưng chỉ sợ hỏng việc bên trên giao cho.

Hắn tưởng chỉ cần theo sau Đường Kính Chi, ra mặt tham dự vài bữa tiệc, ăn uống phủ phê là đủ rồi, nào nghĩ còn tới chuyện mình phải mó chân mó tay vào việc gì. Mấy quý tộc này thực sự chữ lười không đủ hình dung nữa.

Người ta lười là không muốn làm việc, còn những người này căn bản không nghĩ tới mình còn phải làm việc.

-

Ngài không cần lo, phía ngài ta tự có cân nhắc. Đường Kính Chi vẫy tay gọi Thị Mặc tới giới thiệu:

- Nó là Thị Mặc, theo bên ta từ nhỏ, trước kia ta phải chạy khắp nam bắc làm ăn, nó luôn theo bên cạnh, rất thông minh chu đáo, tới đó chỉ cần ngài ra mặt tọa trấn, còn có việc ngài cứ giao cho nó làm là được.

Thị Mặc khom lưng xuống thi lễ: - Mong được Tấn Lương bá chiếu cố nhiều hơn. Đáng lý bình dân gặp quý tộc là phải quỳ xuống khấu đầu, nếu không nhẹ thì bị một trận đòn, nặng thì mất mạng, quý tộc lão gia cũng chẳng phạm pháp.

Đó là chênh lệch lớn nhất giữa quan viên và quý tộc. Quan viên không thể vì bình dân bất kính mà đánh chết người ta được.

Tấn Lương Bá vốn thấy Thị Mặc ít tuổi thì hơi xem thường nó, cảm thấy Đường Kính Chi giao chuyện cho thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch làm quá bằng trò đùa, nhưng thấy Thị Mặc đứng trước mình một quý tộc hoàng thất mà vẻ mặt bình thản, không tỏ ra khúm núm hay sợ hãi thì ngạc nhiên lắm.

Bằng vào biểu hiện này của Thị Mặc, đúng là người thực sự va chạm nhiều rồi. Đường Kính Chi không hề chỉ bảo trước cho Thị Mặc là phải làm gì, thấy nó không khấu đầu, cũng chẳng nói mấy lời khiếm tốn tuổi còn nhỏ mong được chỉ bảo thêm, không mất lễ nghi, gật đầu hài lòng

.Chương 498 : Thanh đao trên chữ sắc.

Lần này rời kinh để lo chuyện, nếu Thị Mặc để người ta xem thường, đoán chừng tới khi đó Tấn Lương Bá không tin tưởng, xen vào lung tung hỏng việc.

Cho nên lúc này nó khéo léo dựa vào địa vị chủ nhân, để Tấn Lương Bá phải nhìn thẳng vào mình, có như thế không có Đường Kính Chi nó vẫn có tiếng nói của mình.

Đường Kính Chi nhìn Thị Mặc tán thưởng, thầm nghĩ thằng nhóc này trưởng thành quá nhanh. Biểu hiện của Thị Mặc quả thực làm Tấn Lương Bá không dám xem thường nó, sáng khoái võ ngực đảm bảo, khi đến nơi Thị Mặc cứ tấy việc đúng là làm, không cần e ngại, có gì hấn đứng sau chống lưng cho.

Bữa cơm đó rất dài, Đường Kính Chi còn căn dặn Tấn Lương Bá và Vương quản gia bàn xong chuyện làm ăn, cố gắng mua lương thực đương địa, giao quan phủ vận chuyển lên phương bắc. Cơm no rượu say, Đường Kính Chi sai Thị Mặc đưa Tấn Lương Bá về phủ, y tới tiểu viện của các vị di nương, hiện giờ nhà lớn rồi, nên các vị di nương dựa theo thân phận xếp chỗ ở, vì Lâm Úc Hương không có ở kinh thành, chính viện của chủ mẫu để trống.

Dù Đường Kính Chi không bận tâm mấy điều này, nhưng ba vị di nương rất tự giác, không vì y dễ dãi mà vượt quá thân phận của mình.

Lúc này trời đã tối đen, trăng hôm nay cũng trốn trong tầng mây dày, mặc dù dưới mái hiên có treo đèn lồng, nhưng ánh sáng không tốt,

Đường Kính Chi sắp đi rồi, muốn vỗ về an ủi Nhu Nhi và Uyển Nhi một phen, nên đi rất nhanh. Sắp tới cửa tiểu viện của Nhu Nhi thì đột nhiên một bóng trắng từ góc rẽ đi ra, va thẳng vào lòng y.

Đường Kính Chi không đề phòng bị đối phương lao thẳng vào lòng, vội vàng đưa tay ra đỡ, vừa vặn ôm đúng eo đối phương, xúc cảm mỹ diệu, mềm mềm mại mại, cực kỳ thoải mái.

- Úi chao! Nữ tử áo trắng đó kêu lên thất thanh, rồi khom lưng xuống, đôi mày liễu thanh tú chau lại, khuôn mặt trắng trẻo mang đầy đau đớn.

Nữ tử đó khom lưng xuống không nhìn thấy Đường Kính Chi, nhưng y đứng, tay ôm vòng eo nhỏ, nhìn thấy hết khuôn mặt yếu đuối không chịu nổi đau đớn, khiến người ta thương yêu.

Nhìn rõ mặt thiếu nữ đó rồi,

Đường Kính Chi giật mình, thì ra là chẳng phải bản thân lỗ mãng, không may va phải đối phương, mà người ta ôm cây đợi thỏ, cố ý va vào mình.

Nữ tử này chẳng phải ai khác mà là nha hoàn sáng nay vào hầu hạ y rửa mặt.

Nha hoàn này khí chất mỏng manh, như dương liễu trước gió, mang cái đẹp yếu đuối, khơi lên xót thương của nam nhân.

- Người không sao chứ? Đường Kính Chi vờ như không hay biết ý đồ của ả, quan tâm hỏi:

Nha hoàn kia cũng tựa hồ nghe giọng Đường Kính Chi rồi mới biết là mình va phải ai, ngẩng khuôn mặt kinh hoàng lên, vội vàng vùng mình lùi ra, để thi lễ, nhưng chân lại bị treo, vừa lùi lại một bước thì người ngã ra sau hét lên tiếng nữa:

- Á. Đường Kính Chi vươn tay ra đỡ, thiếu nữ kia rất tự nhiên ôm lấy hông y.

- Bá gia .. Nô, nô tỳ biết sai rồi. Thiếu nữ kia mượn thế rúc vào lòng Đường Kính Chi, nhưng không an phận, tựa vùng vẫy, tựa như từ chối, khiến ngực đùi khéo léo cọ sát vào người y

. Cảm nhận rõ ràng được hai bầu ngực mềm xấp êm ái, Đường Kính Chi có là thánh cũng không khỏi lòng xao động, dù đoán ra thiếu nữ này muốn dùng mỹ nhân kế, nhưng vẫn bị đối phương khiêu khích cho ngứa ngáy.

- Người không sao chứ? Đường Kính Chi tính tương kế tựu kế, để ả tưởng chiếm được lòng tin của mình, dùng cách cũ như từng đối phó với kẻ theo dõi Vương Mông phái tới, khống chế chúng trong tầm tay để biết trước mưu đồ của đối phương.

Thiếu nữ kia nhìn trộm Đường Kính Chi một cái, nhận ra tay y ôm eo mình siết rất chặt, rõ ràng không kháng cự được cảm dỗ của mình, thầm nghĩ quả như dự đoán, sáng nay y không nhả tới rửa mặt là sợ vị di

nương kia ghen mà thôi. Vờ vịt kêu đau vài tiếng, thiếu nữ phụng phịu ngẩng mặt lên, hàng mi cong cong đeo mấy giọt lệ trong suốt:

- Nô, nô tỳ không sao, không dám để bá gia đỡ.

Rồi buông tay ra, tay vịn người Đường Kính Chi muốn lui lại. Đường Kính Chi vẫn giữ eo ả, làm mặt nghiêm khắc mắng:

- Đừng cử động, chân ngươi bị thương rồi.

Thiếu nữ đó quả nhiên không lùi lại nữa, mặt đỏ bừng bên lên cúi xuống, làm bộ ngoan ngoãn. Đường Kính Chi cúi xuống, thấy thiếu nữ co chân phải, nắm lấy hỏi:

- Có phải bị trẹo không? Thiếu nữ đó ánh mắt hoảng loạn, lúc lắc đầu, lúc gật đầu:

- Dạ, không, không phải, chỉ, chỉ hơi đau thôi.

- Á, Tuyết Nhi tỷ tỷ, tỷ làm sao thế? Đang lúc Đường Kính Chi do dự có nên giúp thiếu nữ này cởi hài ra xem thương thế, thuận tiện “giả vờ” háo sắc, đụng chân đụng tay một phen không thì sau lưng có tiếng nữ tử khác.

Nghe giọng nói đó, nha hoàn Tuyết Nhi tỷ tỷ hơi giật mình, cố gắng áp lửa giận xuống, cất giọng nói: - Điệp Nhi muội muội, không biết lễ phép gì cả, còn không mau bái kiến bá gia.

- Á, nô tỳ không nhìn rõ, nô tỳ thỉnh an bá gia, mong người thứ lỗi. Điệp Nhi chẳng phải ai khác mà một trong hai nha hoàn sáng nay tới hầu hạ y:

Thiếu nữ này mặc váy dài màu phấn, vóng người yếu điệu, khuôn mặt quyến rũ, đôi mắt lớn long lanh mờ sương, chứa xuân tình sóng sánh trong đó, đôi môi đầy hồng đào vênh lên dụ dỗ người ta phạm tội.

Đường Kính Chi dừng tay, đứng thẳng lên ánh mắt nhìn Điệp Nhi càng sòng sàng, lướt tới vị trí miễn cảm trên cơ thể thiếu nữ, cười ha hả:

- Thì ra các người tên là Tuyết Nhi và Điệp Nhi. Điệp Nhi bật cười khe khẽ, tha thướt nhấc hài trắng đi tới đỡ lấy cánh tay Tuyết Nhi, giọng mũi nũng nịu:

- Buổi sáng bá gia thấy tỷ muội nô tỳ rồi mà không hỏi tên bọn nô tỳ một tiếng?

Đường Kính Chi mắt dán vào đôi ngực căng tràn sức sống thanh xuân của ả, đầu óc vận chuyển mau lẹ đáp:

- Khi đó Ngọc di nương cũng ở đó mà, nàng ấy thích ăn dấm chua, ta không để ý tới các người là tốt cho các người đó. Nếu không sau này các người chịu khổ.

Tuyết Nhi hơi nghiêng đầu qua, mượn góc độ Đường Kính Chi không nhìn thấy trừng mắt lên nhìn Điệp Nhi, thiếu chút nữa thôi là ả có thể khiến Đường Kính Chi cởi hài ỉnh, lúc đó dựa vào đôi chân ngọc hộp hồn y.

Đều tại nha đầu này làm hỏng chuyện của mình.

Điệp Nhi không sợ ném lại một ánh mắt gay gắt. ả chẳng đẹp hơn mình, bằng vào cái gì bên trên muốn ả ra tay trước, mình chỉ có thể theo sau dự phòng.

Nhìn bộ dạng khiêu khích của Điệp Nhi, Tuyết Nhi tức lắm, nhưng Đường Kính Chi còn ở đây, ả không thể phác tác được:

- Điệp Nhi muội muội, thời gian không còn sớm nữa, muội về nghỉ đi.

- Được, để muội đỡ tỷ về nghỉ. Điệp Nhi lấy dũng khí, quyết kháng lệnh bên trên, chủ động tranh công với Tuyết Nhi, nào chịu dễ dàng lui ra, nhìn sang Đường Kính Chi một cái quyến rũ:

- Chỉ là muội sức yếu, sợ một mình không đỡ được, không biết bá gia có thể hạ mình giúp nô tỳ một tay không?

- Đương nhiên có thể. Đường Kính Chi hồn vía như trên mây, nhiệt tình đáp:

Nghe Đường Kính Chi chấp thuận rồi, ánh mắt còn không thành thực liếc qua liếc lại trên người hai đứa bọn chúng, Tuyết Nhi và Điệp Nhi đều mừng rỡ, có điều trong lòng cũng có chút không thoải mái,

Tuyết Nhi oán Điệp Nhi cướp công mình, Điệp Nhi không phục bên trên lệnh Tuyết Nhi làm tỷ tỷ, áp trên đầu mình

.

Thế là trong lúc đi ở hành lang, cả hai đua nhau thi triển thủ đoạn quyền rũ nam nhân, muốn phân lượng của mình trong lòng Đường Kính Chi cao hơn một chút.

Ai thực sự mê hoặc được vị bá gia này, khiến y nghe lời mới là kẻ chiến thắng. Hai ả ra sức biểu diễn, Đường Kính Chi thì đau đầu nghĩ cách thoát thân, vờ vịt một chút thì có thể, nhưng cùng hai ả lên giường mây mưa thì tuyệt đối không được, y biết mình dễ mềm lòng, không thể làm được cái chuyện ngủ với hai bọn chúng song có thể thần nhiên lợi dụng vứt bỏ, tới lúc đó thì thành phức tạp rồi. Thế nên trên đầu chữ sắc có thanh đao.

Chương 499 : Cô vợ nhỏ .

Phòng ngủ của hai ả ở phía đông, vì bọn chúng là nô tỳ, nên ở chung với trong trong một phòng đơn, thấy sắp tới nơi rồi,

Tuyết Nhi ý chân đau, cả người dựa vào Đường Kính Chi, lúc này nhìn bề ngoài ả chiếm hết thượng phong rồi.

Điệp Nhi không cam tâm, nhưng chỉ đành thầm tính, lát nữa lên giường, dựa vào tấm thân này kéo Đường Kính Chi lại bên mình.

Cả ba mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, sắp tới nơi thì đột nhiên sau lưng có tiếng ho khê, Đường Kính Chi mừng rỡ, hai nha hoàn thì biến sắc.

Điệp Nhi thì lại ánh mắt lả lơi, Tuyết Nhi không dám dựa vào người Đường Kính Chi nữa.

- Đã muộn như thế rồi, hai đứa các ngươi sao còn ... Á, ra là bá gia.

Người tới là Vương quản gia, trong phủ đầy tai mắt của ông ta, hành tung hai nha hoàn này tất nhiên bị ông ta nắm trong lòng bàn tay.

Đường Kính Chi mặt bối rối, như vụng trộm với nha hoàn bị người ta bắt gặp, ấp úng giải thích:

- À, là ta đây, thời gian không sớm nữa, ông thay ta dìu Tuyết Nhi về phòng, nó bị thương ... À, ta đi trước đây.

Nói xong là đi ngay, tới quãng xa không ai nhìn thấy nữa mới thở phào, mặt trở nên nghiêm túc, mặc dù hai nha hoàn này không hiểu võ công, nhưng y không yên tâm sau khi rời kinh, để hai quả bom này lại, an toàn của Nhu Nhi và Uyển Nhi rất không đảm bảo. Đường Kính Chi để ý thấy, hai nha hoàn này ngầm tranh đấu ghen tuông nhau thế nào, sợ bọn chúng vì được mình sủng ái mà hại nữ nhân khác của mình.

Đứng đợi một lúc thì Vương quản gia đưa hai nha hoàn kia vào phòng quay lại, Vương quản gia thấy Đường Kính Chi đứng đó thì hiểu vừa rồi y không bị hai nha hoàn kia mê hoặc. Nếu là quản gia bình thường, tất nhiên ông ta không dám phá hỏng chuyện tốt của chủ tử, nhưng ông ta được Hoàng thái hậu phái tới, phải làm tròn chức trách của mình.

Đường Kính Chi vẫy tay gọi ông ta tới, hỏi:

- Vương quản gia, ông đã tra ra được lai lịch hai nha hoàn này chưa? Vương quản gia khom lưng đáp: - Bẩm bá gia, hai nha hoàn đó do Ngũ hoàng tử phái tới.

- Ngũ hoàng tử sao? Từ khi tới kinh thành, Đường Kính Chi tựa hồ chẳng nghe chuyện gì liên quan tới vị hoàng tử này, ấn tượng sâu nhất của y là Lục hoàng tử đã bị hoàng đế trẻ xử lý. Khâm sai thứ hai Tô Bác, từng là Lại bộ tả thị lang chính là nhạc phụ của Lục hoàng tử.

- Vâng ạ, Ngũ hoàng tử tên chỉ có một chữ Chiêm, năm nay 18 tuổi, do bắc cung nương nương của tiên đế, Chu quý phi sinh ra, trong số các hoàng tử, địa vị chỉ thua đương kim hoàng thượng. Có điều Ngũ hoàng

tử từ nhỏ ốm yếu bệnh tật, ba ngày một trận ốm, không hồi tới chính sự, nên chẳng có ai ủng hộ. Trong hoàng tộc cũng phân chi phụ và đích hệ.

Hoàng tử do hoàng hậu và ba quý phi tây cung, nam cung và bắc cung sinh ra mới là đích hệ. Những tần phi, chiêu nghi, tiệp dư, quý nhân, tài nhân hoặc là cung nữ nào đó được hoàng đế nhất thời cao hứng sủng hạnh, hoài thai rồng đều thuộc chi phụ.

Kể vị ngôi báu cũng theo trình tự đó mà tính, đầu tiên là trưởng tử, rồi hạ xuống, trừ khi không có vị hoàng tử thuộc đích hệ nào thì hoàng tử chi phụ mới có phần.

Ngũ hoàng tử do bắc cung nương nương sinh ra nên có địa vị cực cao. Có điều đó chỉ là khi tiên hoàng còn sống thôi, hiện giờ hoàng đế trẻ đã đăng cơ rồi thì các vị hoàng tử khác đều như nhau hết, không có cao thấp gì nữa. Nghe Vương quản gia giải thích,

Đường Kính Chi ngạc nhiên: - Nếu hần không hồi tới chính sự thì còn cài người vào phủ ta làm gì? -

Bẩm bá gia, người thì là của Ngũ hoàng tử cái vào, nhưng hai nha hoàn này thực sự nghe lệnh ai thì chưa rõ. Vương quản gia giải thích:

- Vị hoàng tử này ốm yếu ợt nên cũng nhát gan, bất kể là hoàng tử nào nhờ vả, hần cũng không dám từ chối, nên tiểu nhân không tra ra kẻ thực sự đứng sau là ai.

Đường Kính Chi nghe thế mới vỡ lẽ, hiện giờ trừ Thuận vương còn nhiều hoàng tử ở lại kinh thành, hoàng đế trẻ không phải chỉ đối phó với một người, nếu không dù Thuận vương có thể lực, hoàng đế trẻ cũng xử lý được rồi. Hoàng thái hậu và hoàng đế đều lo một khi ra tay với Thuận vương, khiến các hoàng tử khác sợ hãi, tới lúc ấy có dã tâm cũng được, không dã tâm cũng được, vì giữ mình, bọn họ liên hợp với nhau.

- Thì ra là thế, thật đau đầu. Đường Kính Chi day trán:

- Bá gia, hay là tiểu nhân đuổi bọn chúng ra khỏi phủ cho xong. Vương quản gia đề xuất ý kiến: - Không được. Đường Kính Chi phủ quyết ngay:

- Đuổi bọn chúng ra ngoài thì trong thời gian ngắn có thể yên tâm, nhưng kẻ đứng đằng sau muốn đối phó với ta há có thể cam lòng?

Tới khi đó bọn chúng sẽ lại nghĩ cách đưa kẻ khác vào, hoặc không thì có trăm ngàn thủ đoạn uy hiếp dụ dỗ mua chuộc nha hoàn hạ nhân trong phủ, tới khi đó không phân biệt được kẻ địch là ai nữa.

Vương quản gia thâm thán phục, chẳng trách vị này còn trẻ thế đã được Hoàng thái hậu tin cậy, không những có thủ đoạn còn có dũng khí, ai dám để người kẻ địch kề bên cạnh như thế. Đường Kính Chi dặn dò Vương quản gia cắt cử người chuyên môn theo dõi hai nha hoàn này, tuyệt đối không thể để bọn chúng làm hại di nương của mình, rồi sau đó tách nhau ra.

Tới tiểu viện của Nhu Nhi, Đường Kính Chi thấy bên trong vẫn còn sáng đèn, rón chân rón tay đi vào, nhìn thấy Nhu Nhi đang chú tâm thêu thùa.

Về mặt của Nhu Nhi cực kỳ tập trung chuyên chú, không biết gì tới xung quanh, ánh đèn vàng vọt chiếu ánh sáng lên người nàng, làm khuôn mặt đáng yêu của nàng thêm vẻ nhu mì. Trông nàng lúc này không còn là tiểu nha đầu nữa, mà giống một người vợ hiền dịu đảm đang rồi.

Đèn không được sáng lắm, làm việc thêu thùa tỉ mỉ này, chắc chắn không tốt ắt,

Đường Kính Chi thấy nàng quá tập trung, tới ngay cả mình đi vào cũng không phát hiện ra, sợ nàng giật mình, nhẹ nhàng đi tới bên giường.

Nhìn về phía hoa văn nàng đang thêu, quả nhiên nha đầu này không tìm chế được, thêu lễ vật tặng cho Hoàng thái hậu, Đường Kính Chi nắm tay nàng nói nhỏ: -

Thời gian không còn sớm nữa, để mai hăng làm. Dù động tác của Đường Kính Chi rất nhẹ song vẫn làm Nhu Nhi giật nảy mình, nếu chẳng phải y đã có chuẩn bị giữ lấy tay cầm kim thêu của nàng, đoán chừng Nhu Nhi đã bị kim đâm vào tay.

Ngẩng mặt lên thấy tướng công mình tới, Nhu Nhi chớp mắt chuyển sang khuôn mặt tươi cười: - Thiếp còn tưởng hôm nay tướng công tới chỗ Uyển Nhi muộn muộn chứ.

- Sao nào, thì ra Nhu Nhi không hoan nghênh ta à, vậy ta đi ... Đường Kính Chi cố ý làm ra vẻ không vui, đứng dậy bỏ đi. Nhu Nhi ngậy thơ, cuống lên vội giữ lấy ống tay áo của y, cái môi nhỏ chu lên hờn dỗi, bắt gặp ánh mắt trên ghẹo của Đường Kính Chi mới hiểu ra, tức thì ngưng chín cả mặt.

Về e then mê người của tiểu mỹ nhân khiến Đường Kính Chi vừa bị hai nha hoàn kia khiêu khích một hồi tức thì lửa dục bốc cao, ôm nàng vào lòng, hai tay sờ xoạc cặp mông tròn lẳn vênh vênh: - Nhu Nhi thích ta như thế, vậy chúng ta lên giường thảo luận nhân sinh nhé.

- Tướng công không biết then. Nhu Nhi vùng nắm đầm nhỏ, đầm thùm thụp, mặt đỏ như gấc chín, cũng chẳng biết từ bao giờ tướng công trở thành mồm mép ba hoa rồi.

Nàng vẫn còn nhớ lần đầu nghe tướng công nói muốn thảo luận nhân sinh, mình còn ngốc nghếch muốn học tập theo tướng công, kết quả bị tướng công cời hết y phục, lần đó toàn thân bị tướng công nhìn hết rồi ...

- Thế nàng có muốn thảo luận không, không ta tới tìm Uyển Nhi nha, muộn muộn nàng rất ham học hỏi đấy ...

Đường Kính Chi biết những di nương của mình ngầm so bì với nhau, vì khích Nhu Nhi làm theo ý mình cố ý nói thế, tay đưa lên bộ ngực mềm mại của Nhu Nhi xoa nắn, khiến nàng yêu kiều thở hồng hển, thu ba ngón nước, hai núm vú nhỏ cũng săn cứng lại:

Quả nhiên Nhu Nhi mắc bẫy, bầu ngực bị trêu đùa khiến toàn thân nàng run lên từng cơn, thỏ thẻ:

- Tướng công, người ta ... Người ta cũng ham học hỏi mà, tướng công chỉ bảo, Nhu Nhi nhất định học rất ngoan ...

Nói đến đoạn cuối, nàng không nén được xấu hổ nên âm thanh đã lí nhí như muỗi kêu, đấu tranh tư tưởng một lúc rồi chủ động nhón chân lên hôn Đường Kính Chi một cái biểu lộ quyết tâm của mình: -

Tiểu yêu tinh... Đường Kính Chi sao còn kiềm lòng nổi nữa, bế xốc Nhu Nhi lên đi về giường...

482. Chương 500-501

Chương 500: Tội độc phụ nhân tâm.

Sương phòng hạ nhân nằm góc phủ Trung Nghĩa bá.

Tuyết Nhi mắt mở trừng trừng nhìn Điệp Nhi, mặt âm u, khiến Điệp Nhi có chút hoảng loạn.

Mỹ nhân mong manh lúc này đâu còn chút vẻ nào yêu đuối nữa.

Bọn chúng là những người được tuyển chọn từ nhỏ để tiếp khách quý, thường ngày ngoài học câu dẫn nam nhân ra thì không phải làm gì hết.

Trước kia ở chỗ cũ, Điệp Nhi còn nhớ ả Tuyết Nhi này thủ đoạn độc ác, đám đồng bạn cùng đào tạo với bọn chúng, chỉ cần kẻ có dung nhan hơn ả, đều gặp tai nạn bất ngờ, không chết cũng thành thương tật, kết cục bị thảm.

Một nữ nhân hung ác như rắn rết đó ở trên đầu, ả làm sao mà sống yên ổn được.

Cho nên nếu lần này không thành công xoay chuyển cục diện, số phận của ả không tốt hơn những người kia là bao.

- Con tiện nhân to gan, dám phá hỏng chuyện tốt của ta.

Tuyết Nhi xông tới mặt Điệp Nhi, chỉ mặt đối phương, rít lên:

- Có tin ta báo lên đại nhân, để người kéo người ra khỏi phủ, cho chó ăn không?

Nếu như đã quyết định đối đầu kiếm lấy đường sống, Điệp Nhi tất nhiên không thể yếu thế, đứng bật dậy, hất tay Tuyết Nhi sang một bên:

- Ủi đây, ta phá hỏng chuyện của người đấy, làm gì được ta nào? Đừng quên đây là phủ Trung Nghĩa bá, không có mệnh lệnh bên trên, người làm gì được ta? Hơn nữa người báo lên đại nhân, ta không biết sao, tới khi đó để xem, đại nhân tin ai.

- Người, người, con điểm thối, ta giết người.

Tuyết Nhi trước kia dựa vào thủ đoạn học được, làm mê mẩn không ít nam nhân, ở đó ả làm mưa làm gió, đã bao giờ có hạ nhân nào dám lên giọng với ả như thế? Vốn ả không ưa gì Điệp Nhi xinh đẹp chẳng hề kém cạnh mình, giờ bị phá hỏng chuyện tốt, lửa giận như núi lửa chực bộc phát.

Thấy hai mắt Tuyết Nhi ánh lên vẻ độc ác chuẩn bị nhào vào mình, quát:

- Dừng tay! Đừng quên nhiệm vụ, cho dù người giở thủ đoạn giết được ta, người cũng không sống nổi đâu.

Bọn chúng là mỹ nhân số một số hai, bên trên phái bọn chúng tới, là quyết phải làm cho được, nhưng sơ xuất một điều, hai ả này không ưa gì nhau.

Tuyết Nhi nghe tiếng quát, người khựng lại, trước khi tới đây bên trên mệnh lệnh rõ ràng, nhiệm vụ lần này không thể có chút sơ xuất nào, nếu không chỉ còn đường chết.

Siết chặt nắm đấm, Tuyết Nhi mặt âm u biến đổi không ngừng, cuối cùng cắn răng nói:

- Con tiện nhân kia, chuyện hôm nay ta sẽ ghi nhớ trong lòng, thế nào cũng có một ngày ta móc mắt người, đánh gãy bốn chân tay người, xem người còn lấy cái gì mà quyến rũ nam nhân.

Điệp Nhi nghe rùng mình ớn lạnh, biết ả này không dọa xuông, nhưng ả cũng không vừa lạnh lùng đáp trả:

- Ta nghe người ta nói trong tổ chức có một cô nương xinh đẹp tuyệt trần, làm đại nhân mê diên đảo, với đại nhân người sớm đã là thứ đồ vứt đi rồi. nguồn

Lúc này trong phòng không có người ngoài, nếu không nghe được những lời đối thoại này, nhất định cảm khái, nanh thanh trúc xà, đuôi ong vắn, hai thứ này vẫn không độc bằng lòng dạ nữ nhân.

oOo

~ Sáng hôm sau Đường Kính Chi vừa mới rời giường Tuyết Nhi và Điệp Nhi đã ân cần bê nước sạch, đồ rửa ráy vào phòng, lần này Đường Kính Chi không từ chối, để bọn chúng rửa mặt lau tay ỉnh, Nhu Nhi nhìn hai nha hoàn này dung mạo không thua kém mình, trong lòng rất không thích.

Đó là nàng còn chưa nhìn thấy Đường Kính Chi mỗi lần thừa lúc nàng không để ý mắt qua mây lại với hai nha hoàn kia, nếu không lọ dầm to nhỏ vỡ hết cả rồi.

Nhu Nhi tâm tính trẻ con, lòng dạ thiện lương, nàng ghen, tuy không trừng phạt hai nha hoàn này, nhưng thế nào cũng điều bọn chúng đi, tránh thật xa tướng công của mình.

Rồi thế nào cũng không xử lý y một phen, Nhu Nhi giống Ngọc Nhi, không dễ chọc vào chút nào.

Hai nha hoàn kia thấy Đường Kính Chi nổi sắc tâm rồi thì mừng lắm, đồng thời thấy y chỉ dám lén lút sau lưng di nương của mình, đều nghĩ y sợ nữ nhân như thế, nếu như có thể quyến rũ được, sau này còn lo gì y không làm theo ý mình.

Ngày nào bọn chúng được nâng lên thành di nương, đó là ngày thành công.

Tới khi hai nha hoàn rửa ráy cho y xong, Đường Kính Chi chỉ biết tro mắt nhìn Tuyết Nhi và Điệp Nhi rời phòng với ánh mắt quyến luyến.

Ra khỏi phòng rồi hai nha hoàn tức giận dầm chân, oán Đường Kính Chi háo sắc mà nhát gan.

Đường Kính Chi lúc này mới để ý thấy Nhu Nhi mỗ giấu lên thật cao, sắc mặt rất khó coi, nhưng Nhu Nhi là người không dấu được cái gì, cho nên không định nói sự thật cho nàng nghe, chỉ giở thủ đoạn dỗ dành, kể cho nàng nghe mấy câu chuyện cười tục tĩu, để nha đầu này quên đi chuyện không vui.

Ấn sáng xong Đường Kính Chi cưới con ngựa trắng, cùng ba vị di nương và Thị Mặc, cùng tới tiểu viện làm đồ thêu.

Trời đã âm trở lại, mặc dù là sáng sớm, nhưng gió lạnh từ phương bắc thổi tới đã không còn như xuyên da cắt xương người ta như mùa đông nữa.

Tới nơi, Đường Uy ra báo cáo mọi việc bình thường, không có chuyện gì, Đường Kính Chi bảo hẳn phải người mời hai vị chương quây hiệu ngọc tới, hôm nay phải để họ biết nơi bán đồ thêu.

Thị Mặc đi tới đại lâu mới mua hôm qua, an bài chuyện sơn tân trang. Uyển Nhi ngồi ở chính sảnh tọa trấn, Ngọc Nhi đi gửi ám hiệu cho Hồng Phong, để buổi tối hẳn tới phủ Trung Nghĩa Bá, Đường Kính Chi cùng Nhu Nhi tới một gian sương phong.

Năm phụ nhân đang làm việc thấy ngài bá tước tới, vội quỳ sụp xuống thỉnh an.

Đường Kính Chi ngồi xuống đỡ hờ bọn họ, sau đó Nhu Nhi bảo bọn họ đưa đồ đạc thêu ình xem, bắt đầu từ hôm qua bọn họ được tập trung làm món quà tặng cho Hoàng thái hậu rồi.

Năm phụ nhân này đều kỹ thuật cao siêu, học tập hình vẽ mới rất nhanh, đợi Nhu Nhi thu hết hình thêu về, Đường Kính Chi đếm kỹ, không ngờ chỉ một ngày thôi mà những người thợ này đã thêu tới đoạn Cậu bé Hồ Lô thứ ba, đứa mình đồng tay sắt bị xà tinh và bọ cạp tinh bắt sống rồi.

Tốc độ này nhanh tới không ngờ.

- Nhu Nhi, buổi chiều ta sẽ vào cung một chuyến, nàng bảo bọn họ tranh thủ thêu cho xong.

Đường Kính Chi sờ những tấm khăn thêu mà xót ruột, toàn là hàng cao cấp, nếu như đem bán nhất định kiếm được một khoản lớn.

Chỉ ở lại tiểu lâu một lúc, đợi Ngọc Nhi đi gửi ám hiệu về, Đường Kính Chi cùng nàng tới đại lâu ba tầng mua hôm qua.

Tới nơi hai vị chương quây Đặng Hạo và Tề Viễn đang đứng trước cổng đợi, bốn tiểu nhị đứng ở đằng sau.

Tiếp đó Đường Kính Chi dẫn dò bọn chuyện liên quan cần thiết, nơi này sẽ giao lại cho Tề Viễn, y tiếp tục dẫn Đặng Hạo tới gặp Hạ chương quây của tư lỵ Tần Thị.

Thoát cái đã tới trưa, Đường Kính Chi về tiểu viện lấy đồ thêu, mấy thợ thêu kia đứng là liễu mạng, chỉ nửa ngày đã thêu tới chuyện Cậu bé Hồ Lô thứ năm nay ra ngoài quả hồ lô rồi.

Cẩn thận dùng vải bọc lại, Đường Kính Chi tới hoàng cung, đến thẳng cung Từ Ninh.

Hoàng thái hậu ăn cơm trưa xong, đang lười biếng nằm ngủ, nghe cung nữ báo Đường Kính Chi có chuyện cầu kiến, đôi mắt thu thủy mở ra, tim đập rộn lên ...

Từ lần trước nhất thời nổi hứng phóng túng một lần rồi cung tới phủ Trung Nghĩa bá, tâm tư Hoàng thái hậu không sao yên tĩnh lại được nữa, mỗi lần nhắm mắt lại cảnh trên hồ băng, bị Đường Kính Chi ôm vào lòng lại hiện ra sống động trong lòng.

Nàng trở nên nóng nảy, không bình tĩnh xử lý những chuyện phức tạp nữa.

Ngay cả hoàng thượng tới chỉ nàng chỉ điểm thuật ngự hạ, nàng cũng chỉ ứng phó đại khái.

Không thể để chuyện cứ thế này được, nàng đành gọi thái giám tóc trắng tới, trước giờ mỗi khi gặp phải khó khăn không giải quyết được đều tìm ông ta, lần này nàng hoang mang, kể tâm trạng bản thân gần đây, hỏi mình rốt cuộc bị làm sao?

Thái giám tóc trắng đó là bùa hộ thân của nàng, là trưởng bối của nàng, không cho nàng đáp án, chỉ hiền từ nói :” Con à, đợi hoàng thượng ngồi vững trên ngai vàng rồi, con muốn làm gì thì làm việc đó, cứ theo ý muốn của mình mà làm?”

Làm theo ý muốn của mình?

Nhưng nàng là Hoàng thái hậu, là quốc mẫu! Làm việc gì cũng phải dựa theo quy củ chuẩn mực nhất, sao có thể tùy ý được?

Chương 501: Tịch tịch

Chậm rãi ngồi dậy, Hoàng thái hậu để cung nữ giúp mình đi hài thêu phượng màu hoàng kim, đi tới trước gương đồng cao, nhìn bản thân trong gương.

Cảnh vật ngoài song cửa yên tĩnh êm ả, chỉ có ánh nắng ấm áp chiếu lên người, Hoàng thái hậu đưa bàn tay như ngọc, vuốt ve khuôn mặt vẫn còn xinh đẹp lồng lẫy, không chút phần son vẫn khiến người ta si mê, da sang như tuyết ngọc, mày liễu thanh tú, ánh mắt trắng sáng, lúm đồng tiền trên gò má tô điểm cho dung nhan chìm sa cá lặn, toàn thân toát lên vẻ phong tình quyến rũ của nữ nhân thành thực, song trong đôi mắt nàng lại ánh lên chút bi thương.

Khuôn mặt này còn mỹ lệ được bao năm nữa đây?

Nhớ lại từ lúc thành hoàng hậu cao quý, nàng từng chứng kiến vô số mỹ nhân phong hoa tuyết sắc, rồi cùng hoàng đế giá băng, từng người từng người một như mất đi sức sống rất nhanh, xuân quang ảm đạm, nàng vốn không bận tâm, giờ đến lượt mình, nàng mới hiểu mất đi phu quân, sẽ thế lương nhường nào.

Nàng còn đỡ, ít nhất con nàng thành hoàng đế, trở thành chủ nhân hoàng cung, những phi tần kia, có con trai cũng đã bị đuổi hết khỏi kinh thành, tới đất phiên, không có con trai, thì chỉ còn một mình một bóng lẻ loi trước phật đường, làm bạn với ngọn đèn.

Hôm qua nàng đi tới lãnh cung thăm bọn họ một lượt, đó là những quý phi, tần phi của tiên hoàng từng cùng nàng tranh đấu sống chết giờ mặt ai nấy như tượng gỗ, chỉ một năm thôi không còn sức sống nào nữa.

Đứng trước mặt họ, Hoàng thái hậu không cảm thấy chút niềm vui chiến thắng nào.

Chỉ có thế lương, đồng cảm.

Nàng dù là Hoàng thái hậu, cũng chỉ là quả phụ mà thôi.

- Hoàng thái hậu, Đường bá gia đã đợi ngoài cửa cung một lúc rồi.

Cung nữ tâm phúc của Hoàng thái hậu nhẹ nhàng đi tới, đỡ nàng ngồi xuống, rồi cẩn thận chải từng lọn tóc dài hơi rối do vừa ngủ trưa dậy của nàng.

Hoàng thái hậu thời khắc này còn đang chìm đắm trong suy tư riêng, không ngừng so sánh bản thân với cung nữ bên cạnh, mặc dù da dẻ nàng không kém gì so với cung nữ kia, vẫn tươi non như cũ, nhưng khóe mắt đã có vài nếp nhăn, cùng sự tang thương trong đôi mắt, đều nói với người khác, mình không còn là thiếu nữ tuổi hoa năm nào nữa rồi.

Nữ nhân như hoa, hoa dù còn sắc, nhưng không có ai thưởng thức chỉ còn cô tịch, cánh hoa héo dần, bị thương càng dày thêm.

- Tuyên cho y vào.

Hoàng thái hậu đứng dậy, đi tới đại điện bên cạnh.

Cung nữ trên hai mươi theo Hoàng thái hậu gần mười năm, đắm chiều nhìn theo bóng lưng mất đi sắc sảo mạnh mẽ thường ngày, hơi khom gối xuống thi lễ, rồi ra truyền lời.

Đường Kính Chi vốn chỉ định đến tặng hoàng thái hậu món quà hứa hôm trước, không suy nghĩ gì, nhưng đợi trước cửa cung rất lâu không có ai truyền vào, thế là sinh nghi nọ nghi kia.

Chẳng lẽ vì chuyện ngoài ý muốn phát sinh ở hồ băng hôm trước làm Hoàng thái hậu giận rồi?

Rất có thể, trừ tiên hoàng ra, làm gì có nam nhân nào khác chạm vào ngọc thể của nàng.

Hôm qua tới ngự thư phòng gặp Hoàng thái hậu, thấy nàng không có gì khác thường, Đường Kính Chi đã yên tâm, giờ trở lên hoảng sợ, nếu như y chỉ có một thân một mình, không thể tử, trưởng bối cùng con sắp sinh, mặc dù sợ chết, theo di nguyện của cha mẹ kiếp trước, phải kiên cường sống, cũng chẳng quá sợ.

Nhưng giờ y là trụ cột của Đường gia, y có bề gì, nãi nãi của y khó lòng chịu được đả kích, thế thiếp của y rồi sẽ phải sống ra sao?

Hai đứa con sắp sinh không có cha liệu có bị người ta ức hiếp.

Càng nghĩ Đường Kính Chi càng sợ, mồ hôi toát ra như suối.

- Đường bá gia, hoàng thái hậu triệu ngài vào cận kiến.

Đợi lâu như thế, nếu như Hoàng thái hậu nói không gặp, Đường Kính Chi còn an ủi bản thân, nàng giận nhất thời, vài ngày rồi sẽ qua, giờ được tuyên vào, lòng càng thêm sợ hãi.

Số phận của y sắp được phán định rồi.

Đường Kính Chi đưa tay lau mồ hôi lấm tấm trên trán, thấp thỏm, khom lưng đi vào.

Cung nữ kia thấy bộ dạng Đường Kính Chi như vậy càng thêm ừ ừ cạc cạc, sao hôm nay Hoàng thái hậu với cả vị Đường bá gia này cứ quái quái.

Bước vào đại điện, Đường Kính Chi không dám đi nhiều, cố gắng cách càng xa Hoàng thái hậu càng tốt, dù trong lòng biết làm thế cũng chẳng được tích sự gì, song chân không chịu nghe lời, miệng cung kính hô rõ to át sợ hãi trong lòng:

- Vi thần Đường Kính Chi, thỉnh an Hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

Khuôn mặt thành thực mỹ diệu phớt một ánh hồng, tựa như cảm thụ được có bàn tay vòng qua eo nàng, cố gắng để bản thân bình tĩnh, mặt lạnh tanh, giọng cũng không có chút biểu cảm nào:

- Đứng dậy đi, hôm nay người tới tìm ai gia có chuyện gì quan trọng không?

Cảm giác được giọng nói băng lãnh xa lạ từ Hoàng thái hậu, Đường Kính Chi hối hận không thôi, sớm biết nàng giận như thế, y đã chẳng chủ động cầu kiến, đâm đầu tới trước hòng sủng của người ta.

Chỉ là chuyện đã tới nước này không còn đường lui nữa, hiện giờ chỉ còn cách cố gắng hết sức, đỡ Hoàng thái hậu vui vẻ, để cơn giận trong lòng nàng tan đi.

Liều thôi, nịnh nọt cũng được, khúm núm cũng được, bỏ cái sĩ diện xuống, làm sao cho Hoàng thái hậu vui là được rồi.

- Bẩm Hoàng thái hậu, lần này vi thần tiến cung, là muốn trước khi rời kinh bàn chuyện kinh doanh, dâng lên lễ vật đã hứa với người.

Lời này Đường Kính Chi rất có kỹ xảo, cố ý nhắc y sắp phải rời kiếm tiền cho hoàng thượng, đừng có giết y lúc này:

- Ô.

Hoàng thái hậu nghe tới lễ vật lại nhớ tới thời gian trước tên tiểu tử thối này tặng khăn gấm không chịu nói rõ, hại nàng hiểu lầm, những suy nghĩ vượt quy củ cũng từ ngày đó cứ âm thầm nảy sinh không sao dần lòng được, ráng hồng trên mặt càng đậm thêm, thẹn quá hóa giận:

- Trình lên đây cho ai gia xem nào, nếu lễ vật người tặng không làm ai gia hài lòng thì đừng có trách ai gia tội.

Đường Kính Chi vã mồ hôi, ban đầu y rất tự tin vào món đồ chơi của mình, hiện không dám khẳng định nữa rồi.

Đường Kính Chi từ đầu tới cuối mặt cúi xuống đất, cung kính hết mực, cho nên Hoàng thái hậu không nhìn thấy dáng vẻ lo sợ của y.

Cung nữ kia đi tới đón lấy bọc được Đường Kính Chi dâng lên quá đầu, trình cho Hoàng thái hậu.

- Í!

Cái bọc được mở ra, từng tấm khăn gấm xuất hiện trước mặt, nhìn rõ hình thù bên trên, cho dù cung nữ kia gặp không biết bao nhiêu kỳ trân bảo vật trên đời cũng không tìm được phát ra tiếng kêu nhỏ.

Hoàng thái hậu vốn có tận giết mình, nghe thấy thế thì hiểu lầm, trừng mắt lên nhìn Đường Kính Chi, tên tiểu tử thối này làm sao vậy, cứ tặng khăn gấm ỉn ỉn mãi, y không biết tặng cái khác à?

Đường Kính Chi thấp thỏm không biết Hoàng thái hậu có vừa lòng không, điều này liên quan tới an uy của y, lấy dũng khí ngăn đầu từ từ nhìn lên, gặp ngay ánh mắt giận dữ của Hoàng thái hậu, cuống quýt cúi đầu xuống.

Không xong! Cơn giận của Hoàng thái hậu giận không nhỏ.

Hoàng thái hậu vừa oán trách nhìn Đường Kính Chi vừa lơ đãng cầm tấm khăn thêu lên xem, lúc này mới phát hiện, có hai sợi tơ đỏ dính toàn bộ mép trái của chồng khăn thêu lại với nhau.

Nàng hết sức tò mò, đưa tay nhắc toàn bộ chồng khăn thêu đặt trong tay.

Khăn dùng chất liệu cao cấp, vừa mềm mại lại nhẹ, cầm không cảm thấy sức nặng mấy.

Đập vào mắt nàng là trang bìa do Nhu Nhi thêu, bên trên có bảy Cậu bé Hồ Lô, tướng mạo giống nhau y như đúc, có điều y phục khác biệt, bảy đứa bé đứng tụ vào một chỗ, từng ánh kim quang chiếu rọi bốn phương, phía dưới là Xà tinh kiều diễm và Bọ cạp tinh xấu xí.

- Cậu bé Hồ Lô kim cương.

Hoàng thái hậu lẩm nhẩm đọc hàng chữ thêu chỉ vàng ngay ngắn bên phải, nhìn xuống dưới còn có bốn chữ lớn " Xưởng thêu Đường gia!"

.

483. Chương 502-505

Chương 503: Phải yêu thật lòng.

- Có điều Hoàng thái hậu đừng thất vọng, đợi vi thần trở về, sẽ lập tức vẽ nửa phần còn lại, trình lên cho người.

Đường Kính Chi nói tới đó, ngược đầu lên thấy khóe miệng Hoàng thái hậu khẽ mỉm cười, bổ xung thêm một câu:

- Còn nữa, thần biết Hoàng thái hậu đêm đêm chỉ có một mình, khó tránh khỏi bị cô đơn quẩn luyến. Đợi người đọc xong chuyện này, thần sẽ tiếp tục biên soạn chuyện khác, đảm bảo người lúc nào cũng có chuyện mới để xem.

Nghe y to gan lớn mật nói tới chuyện ngủ đêm của mình, Hoàng thái hậu vừa thẹn vừa giận, nhưng không sao phát tác được, còn may toàn bộ cung nữ đã bị đuổi ra ngoài, nếu không nàng còn biết dẫu mặt vào đâu.

Có điều giận thì giận, Hoàng thái hậu cũng cảm thụ được quan tâm của y, đừng nói là bây giờ, lúc tiên hoàng còn sống, cũng đâu quan tâm tới nàng.

Tiên hoàng háo sắc là điều ai ai cũng biết, nếu chẳng phải say mê nhan sắc cùng cơ thể của nàng, đã chẳng tới cung điện này, nhưng ông ta cũng chưa bao giờ quan tâm hỏi han tới cuộc sống của nàng, trò chuyện cùng nàng.

Đường Kính Chi là với thân phận là thần tử, nếu chẳng phải y quan tâm lo lắng cho nàng, chẳng dám lớn gan nhắc tới chuyện cấm kỵ này.

Hoàng thái hậu tâm tình mâu thuẫn vô cùng, lại nhớ lời Kế công công nói :” Con à, đợi hoàng thượng ngồi vững trên ngai vàng rồi, con muốn làm gì thì làm việc đó, cứ theo ý muốn của mình mà làm.”

Câu nói đó như chậu nước lạnh, chớp mắt dập tắt hết lửa giận trong nàng.

Cắn chặt hàng răng trắng, Hoàng thái hậu nắn mặt lên, nhìn khuôn mặt tuấn dật mỗi ngày một để lại dấu ấn khó phai trong lòng nàng.

Đường Kính Chi chẳng những tướng mạo anh tuấn, còn mang theo khí chất nho nhã, phong thái điềm đạm tự nhiên, khiến không một ai dám xem thường y, dù cho lúc y nói những điều hoang đường, khiến người khác phải suy xét không nghĩ y là kẻ bộp chộp, đặc biệt đôi mắt đen sáng lên vẻ trí tuệ, trầm tĩnh cương nghị.

Còn đối với những kẻ hơi chút là hoạn sợ đập đầu cầu xin, thì dù có bề ngoài đẹp mã tới mấy cũng không thể lọt vào mắt người nắm quyền.

Ngắm nhìn Đường Kính Chi kỹ càng một phen, gò má như bạch ngọc của Hoàng thái hậu lại nóng bừng, thanh niên chưa tròn hai mươi này thật tuần tú, tiên hoàng mặc dù là mỹ nam tử, song luận khí chất lại thua kém y quá nhiều.

Miền cường trấn áp trái tim đập loạn xạ, Hoàng thái hậu mím môi đáp:

- Thời gian qua ai gia đúng là có chút cô quạnh buồn chán, người nói phải giữ lời đó, biên soạn những câu chuyện thật hay đưa vào cung cho ai gia xem.
- Không vấn đề, hơn nữa hôm nay trước khi trời tối thần nhất định sẽ vẽ nữa còn lại câu chuyện thành sách, bào Vương quân gia đưa vào cung cho Hoàng thái hậu.

Đường Kính Chi thấy Hoàng thái hậu gò má hồng hào, bộ dạng e thẹn thực phụ điểm lệ thành thực này, khiến người ta ngứa ngáy.

Có điều chinh phục được nàng chẳng phải là chuyện dễ dàng, cần phải để nàng động chân tình với mình mới được, nếu không cho dù chiếm được cơ thể của nàng thôi thì phân lượng trong nàng vẫn chưa đủ.

Phải làm nàng thực sự động chân tình, mới không lo sau này nàng gây bất lợi ỉn.

Hoàng thái hậu thấy ánh mắt Đường Kính Chi nhìn tới, không nghiêng đầu né tránh nữa, mà thẳng thắn nhìn lại.

Mỹ phụ thành thực rốt cuộc bạo dạn hơn thiếu nữ thanh thuần rất nhiều, mà Hoàng thái hậu vì thân phận của bản thân, càng khấn trương, càng cảm thấy kích thích cảm dỗ.

- Quyết định như thế, ai gia sẽ đợi Vương Tiến đưa sách vào cung.

Hoàng thái hậu càng nhìn càng thấy thích, đột nhiên đổi giọng:

- Có điều lời không hay ai gia nói trước, hôm nay nếu không đọc được nữa còn lại câu chuyện, ai gia không đi nghỉ, người mà hại ai gia ngủ không ngon, ai gia không tha cho người.

Những lời này vào tai, Đường Kính Chi có thể khẳng định Hoàng thái hậu ít nhiều có chút tâm tư với mình, trước đó căn bản không nổi giận, có lẽ chuyện hôm đó ở hồ băng đã khơi lên xuân tình của nàng, khiến nàng không cam chịu cô đơn tịch mịch nữa.

Có điều muốn thực sự chiếm được một vị trí trong tim nàng thì cần từ từ, bất kể là người hay vật, nhưng thứ có được quá dễ dàng người ta đều không trân trọng.

Cho nên Đường Kính Chi chỉ thoáng nhìn ví trí mẫn cảm trước ngực của Hoàng thái hậu, nhưng chỉ tới là dừng, sắc mặt bình tĩnh trở lại, trước mặt nàng, y không có ưu thế gì, hơn nữa lại không thực sự hiểu tính cách cũng như con người của nàng, y sợ dễ dàng đến với nàng như thế, người ta chỉ coi y như đồ chơi.

Nếu thế nói không chừng chẳng bao lâu, người ta mất hứng thú với y, lúc đó không muốn y hiện diện để khơi lại chuyện xấu của mình, tình hình càng tồi tệ hơn trước.

Chắc chắn y sẽ bị giết người bịt miệng.

Thân phận địa vị của hai người thực sự chênh lệch quá nhiều, nghĩ đi nghĩ lại đúng là chỉ còn cách khiến nàng thực lòng yêu mình.

Nữ nhân khác với nam nhân, một khi nảy sinh chân tình, sẽ một lòng một dạ vì người đó.

Hoàng thái hậu lúc này toàn bộ sự chú ý đều đặt cả trên người Đường Kính Chi cho nên rất mẫn cảm phát hiện khác biệt trong ánh mắt của y, đây là lần đầu tiên y lộ vẻ háo sắc trước mặt nàng, điều này làm Hoàng thái hậu càng thêm kích thích.

So với trước kia dấu tiên đế, cho người hạ thuốc phi tần nào đó trong cung càng làm người ta thấy khấn trương và hưng phấn hơn.

Trước khi nàng gả vào hoàng thất, tiên hoàng háo sắc đã có cả đồng mỹ nhân rồi, sau khi nàng vào cung phải dùng không ít thủ đoạn, nếu không đã chẳng thể mang thai trưởng tử đầu tiên cho tiên hoàng.

- Vi thần nào dám để hoàng thái hậu thức đêm tổn hại tới ngọc thể, nhất định mang sách tới trước khi mặt trời tối.

Đường Kính Chi đặt Hoàng thái hậu lên vị trí hàng đầu, không nói những lời giả dối như cung kính tuân chỉ gì đó, lọt vào tai Hoàng thái hậu, tất nhiên thành dễ nghe hơn nhiều.

- Hoàng thái hậu, sáng sớm mai thần rời kinh bàn việc kinh doanh rồi, trước khi đi thần còn có chuyện muốn thỉnh cầu.

- Hả đi nhanh vậy sao?

Đường Kính Chi chuyển đề tài sang chính sự, làm Hoàng thái hậu không dấu được thất vọng.

- Đúng ạ, nay thời tiết đã bắt đầu ấm trở lại, nếu không nghĩ cách gom được tiền mua lương thực, để nạn dân thấy được hi vọng trên đường về, vậy e sẽ lỡ mùa vụ.

Đường Kính Chi nghiêm túc đáp:

Nói tới chính sự, Hoàng thái hậu không dám xem nhẹ, tập trung tinh thần hỏi:

- Người cần gì cứ nói, chỉ cần ai gia làm được nhất định sẽ chuẩn tấu.

- Tạ ơn hoàng thái hậu, vi thần muốn mượn mấy chục cấm vệ quân, để bọn họ giúp bảo vệ chuyện kinh doanh đề phòng có kẻ tới phá đám.

Đương nhiên là Đường Kính Chi mượn người bảo vệ Nhu Nhi và Uyển Nhi là chính, nhưng lúc này không đại gì nói lời ấy trước mặt nàng:

- Không vấn đề, chuẩn tấu.

Hoàng thái hậu rất rộng rãi, gọi cung nữ vào, sai truyền ý chỉ cho thống lĩnh cấm vệ quân, chọn ra một trăm cấm quân nghe theo sự điều khiển của Đường Kính Chi.

Ở Ni Lạc Thần tổng cộng có hơn 40 vạn cấm quân, nhưng cấm quân trong mắt người dân là hơn ba vạn người bảo hộ hoàng thành, số này thực sự là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Số cấm quân còn lại chia làm bốn đại doanh, trú ngoài kinh thành.

Có một đại doanh thái độ không rõ ràng, một đại doanh có tướng lĩnh quan hệ họ hàng thân thích với các vị hoàng tử khác.

Một đại doanh vốn nghe lệnh lão tướng Vương Xương Long, nhưng năm ngoái cha con họ Vương tử trận, Thuận vương nhân cơ hội tiên đề có động thái với thái tử người gài người của mình vào đó, hiện gần một nửa số tướng lĩnh trung thành với Thuận vương.

Cũng chính đại doanh này có sức chiến đấu mạnh nhất, thực sự kinh qua lễ rửa tội của chiến trường.

Chỉ có quân sĩ từ tấm máu đi ra mới có sát khí, mới là quân đội chân chính, có thể một chọi mười với tân binh chỉ biết luyện tập xuống.

Còn quân đội trung thành với hoàng đế chỉ có một đại doanh.

Chương 504: Nhân tính

Đường Kính Chi liền đem chuyện tới tửu lâu ăn cơm, kết quả Thuận vương tìm tới tận nơi kể ra, toàn bộ quá trình không thêm thắt bất kỳ điều gì, kể lại nguyên bản.

Thực ra chuyện hoàn toàn không có gì cả, y kể chỉ là để sau này tránh hiểu lầm không đáng có.

Kết quả cuộc gặp gỡ đó tất nhiên khiến Hoàng thái hậu vô cùng vui mừng, tất nhiên không thể thiếu giận dữ mắng Thuận vương ngông cuồng một phen, rồi đứng dậy đi tới trước mặt y vỗ về:

- Khanh một lòng trung thành với ai gia và hoàng đế, cứ làm việc cho tốt, khanh chỉ là bá tước, không gian thăng tiến vẫn còn nhiều lắm. Tiếc là khanh không muốn vào triều làm quan ...

Nói tới câu cuối ánh mắt nàng nhìn chăm chú vào từng biểu hiện trên nét mặt của Đường Kính Chi.

Người có tước vị tuy không có quyền lực gì, nhưng được cái nhân nhã, chẳng ai tranh với người, chẳng ai cướp của người được, không ai dám khinh thường người, trừ khi phạm tội phản nghịch thì không lo mất tước vị.

Còn làm quan suốt ngày phải lo lấy lòng quan trên, đề phòng quan dưới, phe nọ phái kia, suốt ngày tranh đấu mệt người, hơn nữa không cẩn thận chút là bị đám ngự sử ngôn quan tham tấu đàn hạch.

Hiển nhiên với tính cách như Đường Kính Chi không làm quan là lựa chọn sáng suốt.

- Bẩm Hoàng thái hậu, thần sớm lập lời thế kiếp này không bước vào triều đường, được Hoàng thái hậu và hoàng thượng ban cho tước vị quý giá, thần cảm kích rơi lệ.

Nghe ra trong ngữ khí của Hoàng thái hậu còn có chút thăm dò, Đường Kính Chi vội vàng tỏ thái độ dứt khoát:

Hoàng thái hậu hài lòng gật đầu, lại bước tới một bước nữa, cách Đường Kính Chi có hai xích, làn gió thơm ập vào mũi y làm xương khớp toàn thân như muốn mềm ra.

Phàm là nam nhân có chút dã tâm, không ai không muốn đem vị quốc mẫu xinh đẹp cao quý này đè xuống dưới người, chỉ có điều trên đời này chỉ có một người từng làm được điều đó mà thôi.

Chẳng cần ngửi hương thơm cảm dỗ trên người nàng, chỉ riêng việc nàng tới gần thế này là một kích thích cực lớn với nam nhân rồi, Đường Kính Chi không đành lòng được ngược mắt nhìn đôi ngực cao vút của nàng.

Ánh mắt cả gan của Đường Kính Chi khiến Hoàng thái hậu cảm giác như có bàn tay xoa nắn ngực mình, hai bầu ngực truyền tới cảm giác mê mẩn, hai nụ anh đào vốn nắm yên tĩnh như có lời hiệu triệu vô hình, dần dần đứng thẳng lên hưởng ứng.

Cảm giác này làm tim nàng đập thành thịch, làm nàng có chút xấu hổ, lại làm nàng thấy mới mẻ, khao khát.

Trước kia ngay cả khi hoan ái với tiên hoàng, nàng cũng không có cảm giác kích thích khiến người ta mê luyến này, khi ấy cảm xúc tới rồi đi rất nhanh, chẳng khiến trái tim nàng bồi hồi xao động, có điều Đường Kính Chi nhìn một cái lại cúi đầu xuống, không có hành động gì.

Bước tới thêm một bước?

Không được, đầu sao y chỉ là thần tử, tuổi còn ít hơn con mình, chẳng may bị mình dọa sợ hãi, sau này không dám tới Từ Ninh cung nữa thì làm sao?

Nhưng nếu lui về thì Hoàng thái hậu không cam tâm.

Lúc này trong lòng nàng như có mèo cào, ngứa ngáy khó chịu, trong đầu hiện lên cảnh tượng bên hồ, vòng tay kia siết chặt lấy eo nàng, còn nhớ hôm đó, hạ thân của nàng cũng sinh phản ứng khác thường.

Có điều cảm giác đó không làm người ta ghét.

Hoàng thái hậu hít sâu một hơi, sau đó quay người lại, cố ý dẫm chân vào mép váy, người ngã ra.

- Á.

Hoàng thái hậu khẽ kêu lên một tiếng, còn Đường Kính Chi vươn tay, lần thứ hai ôm nàng và lòng.

Cả hai lòng ngừng cùng phập phồng kịch liệt, hơi thở nóng hầm hập mang theo một tia tình dục phả vào người nhau, Hoàng thái hậu tuy là người chủ động, nhưng lúc này quá căng thẳng không dám mở mắt ra nhìn.

Dung mạo kiều diễm, vóc người đầy đặn gợi cảm, mang phong tình thành thực có sức hút không cần nghi ngờ, Đường Kính Chi nhìn chiếc cổ trắng như tuyết, vì nàng hơi ngả người ra sau, áo trước kéo căng, đôi ngực trình hiện toàn bộ hình trạng đẹp đẽ nhất của nó, phập phồng căng tràn nhựa sống nhấp nhô khiến bất kỳ nam nhân nào cũng phải phát cuồng.

Thân thể nữ nhân thành thực, hơi thở thơm như hoa lan, nữ nhân cao quý nhân thiên hạ, mẹ đẻ của hoàng đế, những yếu tố này kích thích nội tâm Đường Kính Chi không ngừng biến hóa theo hướng xấu xa, chỉ muốn đưa hai tay ra chạm vào bầu ngực kia, dày vò nó, muốn được nhìn mỹ phụ này mơ màng rên siết trong vòng tay của mình.

Có điều đầu óc y vẫn giữ được lý trí tỉnh táo, hiện giờ không được lỗ mào hành động, trong thời gian ngắn tốt nhất giữ quan hệ mập mờ tựa gần tựa xa.

Cho dù Hoàng thái hậu biết mình có tâm tư, có quan tâm tới nàng, nhưng không thể quá thân mật, hoàng thái hậu cô tịch đã lâu nên mới có hành động quá khích như vậy, nếu thực sự cùng nàng điên đảo loạn phượng, qua một thời gian, nàng thỏa mãn, khôi phục sự sắc sảo thường ngày, lúc đó mình không còn chút lợi thế gì trong tay nữa.

Ngàn vạn lần đừng mơ tưởng đem chuyện hai người tư thông ra uy hiếp, vì làm thế chỉ khiến bản thân chết càng nhanh hơn mà thôi.

Hoàng thái hậu đắm mình trong mùi vị nam nhân nồng nồng, khiến tâm thần hoảng hốt, nàng cảm thấy thân thể của mình càng lúc càng mềm, giống như bất kể lúc nào cũng có thể thành một sợi bún, nàng khao khát bàn tay kia kéo nàng vào lòng, nàng khao khát áp mặt vào lồng ngực rộng của y, nhưng chờ đợi mãi, thấy Đường Kính Chi không có hành động gì tiếp theo, tức thì vừa thẹn vừa giận.

Thẹn vì mình đã vứt bỏ thể diện chủ động đi quyến rũ một thanh niên tuổi chưa bằng một nửa mình, đó là điều nàng không sao tưởng tượng được.

Giận là vì bản thân đã thể hiện rõ ràng như vậy rồi mà y còn không động lòng.

Chẳng lẽ trong mắt y, mình đã già rồi, không còn hấp dẫn nữa.

Hàng mi run run, Hoàng thái hậu mở mắt nhìn thẳng Đường Kính Chi.

Biết mình không có chút biểu hiện nào, Hoàng thái hậu đang khao khát tình dục không được thỏa mãn sẽ sinh bất mãn, không cần che dấu gì nữa, tay kéo sát Hoàng thái hậu vào sát hơn trong lòng.

Y hành động rất tự nhiên, không có chút gượng gạo nào, tất nhiên, vì sự quyến rũ của Hoàng thái hậu quá lớn, lớn tới mức khiến y cảm thấy chỉ cần chiếm chút tiện nghi nhỏ của nàng mang lại cảm giác thành tựu hơn bất kỳ chuyện gì.

Hạ thân hai người dán sát vào nhau, Hoàng thái hậu tức thì cảm thụ được phản ứng sinh lý của nam nhân, nhìn Đường Kính Chi liếm cánh môi khô cong, cổ áp ức kích động, lòng dễ chịu hơn, đồng thời cũng nóng hơn.

Đường Kính Chi nuốt nuốt bọt gian nan nói:

- Hoàng thái hậu, thần vượt quy củ rồi.

- Đỡ ai gia dậy.

Hoàng thái hậu vịn vai Đường Kính Chi muốn mau chóng đứng dậy, đôi khi nàng cảm thấy cuộc sống quá nhạt nhẽo vô vị, nhất là đêm về một mình nằm trong cung điện rộng lớn lạnh lẽo, cô đơn vắng lặng không thể tiêu trừ tràn lên trong lòng, càng khiến nàng trần trọc không ngon giấc, là nữ nhân dù có xinh đẹp thế nào, cơ thể gọi cảm thế nào, thiếu đi ánh mắt xâm lược của nam nhân, chỉ là đóa hoa chờ vận mệnh bị khô héo, nhưng với địa vị của nàng còn ai dám tới thường thức, dám ngắt đóa hoa này.

Chỉ có y!

Một khát vọng nhiệt tình mất đi từ lâu quần lấy người, song hiện chưa có bất kỳ chuẩn bị nào, không thể lỗ mào, nếu không chẳng may bị tai mắt của kẻ nào đó thấy được, nàng còn sống sao nổi nữa.

Đường Kính Chi lúc này có chút quyến luyến không muốn buông mỹ phụ trong lòng ra, cơ thể nàng tràn trề sự đàn hồi không thua kém thiếu nữ đôi mươi như Ngọc Nhi, thậm chí còn nảy nở hơn, nhất là bộ ngực và cặp mông kia, lộ ra trọn vẹn phong vận của nữ nhân thành nhục.

Đương nhiên rất có thể đó chỉ do tác động tâm lý ảnh hưởng cảm quan, nhưng một điều không cần nghi ngờ, bất kỳ nam nhân nào ôm nàng vào lòng chắc chắn không hài lòng chỉ dừng ở đó, Đường Kính Chi không thể là ngoại lệ, vì hoàng thái hậu xấu hổ quay người đi đứng dậy, thế là y tranh thủ lúc đỡ nàng, tay phải di lên trên, bóp ngực nàng một cái.

Chương 505: Thật thật giả giả.

- U.

Hoàng thái hậu bật ra tiếng rên khe khẽ, chân nhũn ra, thiếu chút nữa ngã xuống.

Hoàng thái hậu đã cô đơn gần một năm rồi, cho dù tiên hoàng còn, hoàng đế háo sắc bao nhiêu cung tần mỹ nữ lại ốm bệnh đó làm sao có thể thỏa mãn nữ nhân đang tuổi lang hồ như nàng, đôi ngực đã lâu không có bàn tay nam nhân săn sóc cực kỳ mẫn cảm, toàn thân bủn rủn tê tê, tim đập tang tóc, dù lý trí đã khôi phục quá nửa, nhưng bị bàn tay Đường Kính Chi sờ một cái, tức thì có phản ứng.

Tiếng rên phát ra tận đáy cổ họng, sức lực toàn thân Hoàng thái hậu như bị rút sạch trong tích tắc, phải dùng sức toàn thân mới không ngã xuống.

Lần này nàng khẳng định tuyệt đối không phải vô tình, mà là Đường Kính Chi, nếu không bàn tay kia chẳng bóp tới hai cái lúc kéo về.

Hoàng thái hậu xoay lưng lại với Đường Kính Chi, cho nên không nhìn thấy lúc này y thu tay lại, đặt lên mũi ngửi, cảm thủ cảm giác bồi hồi nơi lòng bàn tay.

” Tên tiểu tử thối này thật đáng hận! Lúc muốn y động thủ lại ngậy ra như khúc gỗ! Lúc không cho thì y lại giờ trò trên người mình!”

Y muốn mình tức chết mà.

Hít sâu một hơi, Hoàng thái hậu không quay người lại, nàng biết hôm nay không phải thời cơ thích hợp, đợi hai chân lấy lại sức rồi liền chậm rãi đi về phượng ý, miễn cưỡng hồi phục tâm tình, đỏ mặt quay lại đối diện với Đường Kính Chi:

- Mai ngươi định lên đường lúc nào, có vào cung lần nữa không?

- Hoàng thái hậu, thần định rạng sáng mai lên đường, chuyện này không trì hoãn được nữa.

Đường Kính Chi dứt khoát nói:

- Vậy lên đường phải giữ gìn sức khỏe.

Hoàng thái hậu không muốn xa rời, giọng nói bất giác mang theo chút bịn rịn:

- Ai gia mong ngươi sớm ngày trở lại đó.

- Đa tạ hoàng thái hậu quan tâm.

Đường Kính Chi nhìn thẳng vào mắt nàng thật dịu dàng tình cảm:

- Bất kể vì thần đi tới đâu, đều sẽ không quên biên soạn ra những câu chuyện thật hay, đợi chuyện tiếp theo hoàn thành, thần lập tức phái khoái mã đưa về kinh, dâng lên Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu lòng ấm áp nói:

- Được, vậy ai gia đợi tin tức tốt lành của ngươi.

Hai người không nói, lặng lẽ nhìn đối phương, khung cảnh hết sức lãng mạn bay bổng, cung nữ tâm phúc lúc này đi truyền lời đã quay trở lại, thì lễ với Hoàng thái hậu:

- Bẩm Hoàng thái hậu, Tàn thống lĩnh đã chọn được một trăm cấm quân, đang đợi ở ngoài cửa cung.

Hôm nay hai người xem như bày tỏ tâm ý với nhau, Hoàng thái hậu thực sự không muốn để Đường Kính Chi đi, nhưng y có chuyện phải làm không thể giữ được, đành vẫy tay cho y lui.

Đường Kính Chi khấu đầu, nhìn Hoàng thái hậu một cái đầy tình cảm rồi mới rời đi.

Ánh mắt đó khiến Hoàng thái hậu thiếu chút nữa lên tiếng gọi y quay lại, nhìn theo y tới tận lúc khuất sau cửa cung, người như mất hết sức sống, dựa hẳn vào lưng ghế.

- Hoàng thái hậu, người không khỏe sao?

Cung nữ kia mặt đại biến, vội vàng đi tới hỏi:

- Người lui đi.

Hoàng thái hậu không để ý, mắt nhắm nghiền không nhúc nhích, từ cánh cửa bên, Kế công công tóc trắng bạc phơ, vẻ mặt lúc nào cũng vô cảm có chút khắc khổ bước ra, khẽ vẫy tay với cung nữ kia.

Cung nữ kia rất kính sợ ông ta, không dám nhiều lời, lui ra ngoài.

Kế công công đi về phía phượng y, dưới chân không phát ra một tiếng động nào, cứ đứng bên cạnh không nói không rằng, một lúc sau Hoàng thái hậu mở choàng mắt ra, bình tĩnh sắc bén, đâu có chút vẻ nào bị tình dục làm mê muội.

- Công công, Đường Kính Chi có thật lòng với ai gia không?

Kế công công đưa hai tay trắng trẻo ra nhẹ nhàng giúp Hoàng thái hậu day huyệt thái dương, mỉm cười hỏi lại:

- Thực lòng hay không thì khác nhau sao?

- Dương nhiên! Nếu như y dám bày mưu mô quỷ kế gì với ta, thì cho dù ta không đành lòng cũng sẽ cho y phải trả giá đắt.

Hoàng thái hậu ngả người ra sau, rất hưởng thụ sự hầu hạ của Kế công công, mắt ánh lên dữ dội:

Nghe Hoàng thái hậu nói vậy Kế công công yên tâm, đứa nhỏ này tuy đã động lòng, nhưng chưa tới mức bị mê hoặc tâm thần, nói:

- Hoàng thái hậu chưa hồ đồ là tốt rồi. Còn về tên tiểu tử kia, một là y không có dã tâm nhòm ngó hoàng vị! Hai y không phải hạng háo sắc quên mạng. Ba không bị kẻ khác mua chuộc, y có thể giữ âm mưu quỷ kế gì?

Hoàng thái hậu nhú mày suy ngẫm hồi lâu sắc mặt hoàn hảo hơn.

- Có điều nếu như nói y không có chút toan tính gì thì cũng không phải không đúng.

Hoàng thái hậu chưa bao giờ hoài nghi lời vị thái giám già này, tức tối nói:

- Ta đã biết y không tốt lành gì mà, hơn nữa ta chừng này tuổi rồi, y đâu thể có chân tình với ta.

Trước mặt Kế công công, Hoàng thái hậu không tự xưng ai gia, đủ biết trong lòng nàng, vị thái giám này địa vị cực cao.

Kế công công đưa tay vuốt thẳng mày liễu của Hoàng thái hậu, trách yêu:

- Cái đứa nhỏ này, sao trước mặt cha gia luôn lười động não như thế? Người là Hoàng thái hậu mà, là kim phượng hoàng cao quý, còn y không phải hạng háo sắc tới mê muội, nếu không có chút tính toán gì, sao dám có ý đồ với người. Hơn nữa sau này trước mặt cha gia đừng có nói tuổi nọ tuổi kia, nếu người tự cho đã già, vậy cha gia hiện giờ chẳng phải nên chui vào áo quan rồi sao?

- Công công nói bậy bạ gì đó, công công còn phải ở cạnh ta mấy chục năm nữa!

Hoàng hậu ngồi thẳng dậy trách móc, ở trên đời này ngay cả khi tiên hoàng còn sống, địa vị của Kế công công cũng chỉ thua kém hoàng nhi của nàng thôi.

Tiên hoàng bản tính háo sắc, lại hay búi tai, nếu chẳng phải có Kế công công ở bên, nàng không biết chết bao nhiêu lần bởi âm mưu của đối thủ rồi.

- Được, được, cha gia nói lỡ lời, người cứ yên tâm, chỉ cần người còn cần tới cái nắm xương già này, cha gia sẽ không đi sớm đâu.

Kế công công cười nói:

- Vậy theo công công nghĩ, tên tiểu tử đó tính toán gì.

Hoàng thái hậu nghe Kế công công nói vậy mới dựa vào lưng ghế, quay về đề tài lúc nãy:

- Theo cha gia thất không cầu quyền lực, cũng không cầu tước vị vinh diệu, y có vẻ là người thích tự do, tính cách thích nhàn nhã, không bị ép buộc thì không tranh đấu. Còn về tiền tài, y còn bỏ cả tiền túi ra giúp hoàng thượng và người kia mà.

- Vậy thì y mưu cầu cái gì?

Hoàng thái hậu hoang mang ngoài đầu nhìn Kế công công:

- Cha gia đoán, hẳn là vì y lo chuyện hôm đó ở sân băng phủ bá tước. Người là bậc quốc mẫu, ngọc thể của người ngoài tiên hoàng ra có nam nhân nào được phép chạm vào chứ?

Kế công công ánh mắt sắc bén nhìn thấu sự tâm tư Đường Kính Chi, dù nói chuyện với Hoàng thái hậu, ông ta cũng chẳng vòng vo hay dùng lời lẽ uyển chuyển, có sao nói vậy:

- Cho nên y mới muốn làm người động lòng thực sự, không thể sống thiếu y, mới đảm bảo được sau này không tính nợ cũ, lấy mạng y.

Hoàng thái hậu nghiền ngẫm lại từng hành vi của Đường Kính Chi, không bỏ qua chút chi tiết nào, càng nghĩ càng thấy hợp lý, sắc mặt càng lúc càng khó coi:

- Chẳng trách trước lúc ta cố y ngã, y không tỏ ra có chút háo sắc nào. Sau đó ta lên, lại động chân động tay, thì ra là muốn khiêu khích ta ...

Kế công công hiềm khi thấy một người làm Hoàng thái hậu sinh tình cảm vui buồn, xua đi vắng vẻ trong chốn thâm cung, thấy nàng rõ ràng đã nổi giận, nói đỡ cho Đường Kính Chi một câu:

- Y đúng là rất lớn gian, dám tính kế với người. Có điều nói đi cũng phải nói lại, với thân phận của y như vậy, cũng có thể lượng thứ được.

Hoàng thái hậu cảm thấy Đường Kính Chi chơi đùa tình cảm của mình, lòng cực giận.

.

484. Chương 506-507

Chương 506: Ai chinh phục ai.

- Người là Hoàng thái hậu, nắm quyền sinh quyền sát trong tay, nếu y không có được trái tim người, y dám tới gần sao, trừ khi y chán sống rồi.

Kế công công lắc đầu, kiên nhẫn giải thích:

- Y rất thông minh, biết không có được chân tình của người, vậy y chỉ là thứ đồ chơi thôi! Đồ chơi là gì, thích thì mang ra chơi, chán thì vứt bỏ. Phàm là kẻ có chút tự tôn, chẳng ai cam tâm làm đồ chơi cho người khác, huống hồ y là kẻ có bản lĩnh, càng tâm cao khí ngạo. Hơn nữa y tiếp cận người là vì muốn giữ mình, nếu thực sự không thể khiến người sinh chân tình, cha gia đoán chừng y rút lui, mạo hiểm đánh cược sau này Hoàng thái hậu không tính nợ cũ với y.

Nếu như có người thứ ba ở nơi này chắc chắn há hốc mồm kinh ngạc, nghĩ rốt cuộc hai người này quan hệ thế nào mà những chuyện thế này cũng có thể nói được?

Mặc dù Kế công công nói rất có lý, nhưng lửa giận vẫn khó lòng lắng xuống, nàng bị y dắt mũi chơi đùa, nếu xả được cục tức này ra, nàng làm sao cam tâm cho được.

Nhớ lại lúc mình cố ý trượt ngã, nhào vào lòng y, Hoàng thái hậu không dám nhìn ai nữa.

- Hoàng thái hậu thực sự giận như vậy sao? Cũng dễ thôi mà, cha gia có thể dời cung ngay bây giờ, lấy mạng của y là xong.

Kế công công lấy lui làm tiến, ông ta không phải hạng thái giám tầm thường chỉ biết lấy lòng chủ tử như Tề Đức Thịnh.

Ông ta tuổi tác đã cao, đã trải qua nhiều chuyện bằng người khác sống mấy đời, nhìn thấu cuộc đời, cho nên lòng rộng lớn, quy tắc nhân gian sớm không ràng buộc được ông ta nữa rồi.

Quả nhiên nghe Kế công công muốn giết Đường Kính Chi, Hoàng thái hậu cuống lên ngăn cản, nàng thực lòng sinh tình cảm với Đường Kính Chi, nếu không chẳng nổi giận vì bị lừa gạt.

Kế công công cười ha ha:

- Cha gia biết Hoàng thái hậu không nỡ giết y mà.
- Cũng chưa chắc đâu.

Hoàng thái hậu bị nói trúng tâm sự, mặt đỏ lên.

- Kỳ thực Hoàng thái hậu không cần phải nổi giận, với thân phận của cả hai, trong chuyện này, người hoàn toàn nắm quyền chủ đạo mà. Đường nhiên nếu trong lòng người còn có chút không thoải mái, muốn cho y bài học chẳng phải dễ như trở bàn tay.

Những lời này làm Hoàng thái hậu tỉnh ngộ, đúng thế, với địa vị của mình, chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu như tiếp tục muốn chơi đùa với y, chỉ có chuyện mình chơi đùa y, làm gì có chuyện ngược lại.

Song cao hứng chẳng được bao lâu, nàng lại nhớ ra một vấn đề khó giải quyết:

- Nhưng chẳng phải công công nói, nếu như ta không sinh chân tình, y sẽ lập tức rất lui. Chẳng lẽ ta phải ép y tiếp tục chơi đùa với mình? Lúc đó cho dù y sợ thân phận của ta, miễn cưỡng tiếp tục cũng còn ý nghĩa gì nữa?
- Khả khả, như thế là Hoàng thái hậu cũng muốn y nảy sinh chân tình với mình, vậy sao không đánh cược một phen, xem cuối cùng ai mới là người thắng cuộc.

Kế công công khuyến khích:

Hoàng thái hậu thân phận tôn quý tốt cùng, hơn nữa khi còn trẻ từng là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, tất nhiên tâm tính cao ngạo, làm gì có chuyện cho rằng mình sẽ thua Đường Kính Chi.

Nhớ lại kích thích lúc cổ ý khiêu khích Đường Kính Chi, nàng cảm thấy lòng ngứa ngáy, cắn răng nói:

- Được, vậy ta đấu với y một trận, để xem ai chinh phục được trái tim của đối phương trước.

Khuôn mặt trắng bệch có chút vẻ bệch tật của Kế công công hiện lên chút ý cười tươi tỉnh.

Nhưng đúng lúc đó Hoàng thái hậu đột nhiên chuyển chủ đề:

- Vì sao công công không cản ta?

Bất kể là từ luân thường đạo lý, hay là vì thể diện hoàng gia, chuyện này quả thực không thể chấp nhận được.

- Vì sao cha gia phải cản người? Luân lý đạo đức hay vì trung thành với hoàng thất long tộc? Cha gia sớm không còn bận tâm nữa, cha gia chỉ muốn thấy người vui vẻ thôi.

Kế công công lại lắc đầu:

- Cha gia chừng này tuổi rồi, nhiều chuyện không nên làm đã làm, chuyện phải làm cũng hi sinh mà làm không ít, tuy không dám nói nhìn thấu sự đời nhưng cũng đã thấu triệt được vài điều. Mấy ngày trước Hoàng thái hậu tới lãnh cung cũng chỉ thấy một phần thôi, cha gia từng thấy nhiều quý phi tần phi từng hô mưa gọi gió không chịu nổi tịch mịch mà treo cổ tự sát, có có những người tuổi chưa nhiều mà tóc bạc phơ cả. Cha gia chỉ không muốn một ngày phải nhìn thấy người thành như thế, cái gì là đúng, cái gì là sai, cha gia không còn quan tâm nữa.

Hoàng thái hậu nhớ lại cảnh mấy ngày trước đó ở lãnh cung, bất giác rung mình, nàng không thể sống nổi cuộc sống phẳng lặng không có chút gợn sóng nào như thế, thực sự không chịu nổi.

Nếu đổi lại là nàng trong đó, đoán chừng chỉ vài ngày là điên mất.

Tiên hoàng còn mặc dù cả tháng chỉ tới chỗ nàng một chuyến, nhưng ít nhất cho nàng một hi vọng, một điểm tựa tồn tại, cô đơn trống vắng chỉ là một phần, thứ giết người thực sự với nữ nhân hoàng cung như nàng là khi mất đi phu quân hoàng đế, cuộc đời coi như chấm hết rồi, sống chỉ vì tồn tại lay lắt như một cái bóng vô cảm sao?

Hoàng thái hậu không hoài nghi lời Kế công công, hỏi:

- Công công, nếu ta đánh cược với Đường Kính Chi, ai có khả năng chiến thắng nhiều hơn?
- Người không tự tin sao?

Kế công công mắt mở ra:

Hoàng thái hậu gật đầu:

- Tuy ta có quyền sinh sát y, nhưng chẳng thể hạ lệnh y phải có chân tình với ta, hơn nữa so sánh công bằng, dung nhan ta không kém, nhưng chung quy đã trên ba mươi ...

Không nữ nhân nào không bận tâm tới tuổi tác, nhất là khi hoa qua thời nở rộ, bắt đầu có dấu hiệu úa tàn.

Qua tuổi ba mươi, nữ nhân sẽ cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh, tinh thần không còn được như trước, không có sức sống thanh xuân như trước kia nữa.

Cho nên Hoàng thái hậu thiếu tự tin.

Kế công công từ đằng sau đi ra phía trước, khẽ ôm lấy đầu Hoàng thái hậu:

- Cha gia trên thất thập còn chưa thấy già, Hoàng thái hậu mới trên ba mươi thôi, sao đã mất tự tin. Được rồi, về tuổi tác người mất ưu thế một chút, nhưng cũng có rất nhiều ưu điểm.

Hoàng thái hậu thích cảm giác được Kế công công nựng như trẻ con, mỗi lúc như vậy, nàng không cần phải làm nữ nhân mạnh mẽ, nàng có thể thả lỏng, có thể yếu đuối,, có cảm giác an toàn, vì thế Kế công công mới nói ở cạnh ông, nàng đâm lười động não, ngứa mặt lên hỏi có chút cấp thiết:

- Ta có những ưu điểm nào?
- Thứ nhất, với địa vị của người! Bất kể tên tiểu tử đó vì cái gì, thì đều phải cẩn thận không dám làm người nổi giận. Thứ hai, Hoàng thái hậu dung nhan xinh đẹp, mang phong tình hiếm có, nữ tử bình thường không thể sánh bằng. Còn thứ ba ...

Nói tới điều này dù Kế công công và Hoàng thái hậu thân hơn cha con cũng cảm thấy khó mở miệng được:

Hoàng thái hậu thấy Kế công công ngần ngừ thì càng hiếu kỳ, giọng hơi nũng nịu giục:

- Thứ ba là gì, công công mau nói đi.
- Được rồi, được rồi để ta nói. Thứ ba liên quan tới thân phận của người, nam nhân đều thích chơi đùa nữ tử có thân phận cao quý. Không ít quan lớn đám thương nhân kinh thành một khi nghe thấy có quan lớn bị lưu đày hoặc chặt đầu, gia quyến bị đưa vào giáo phường ti hoặc bán cho thanh lâu, dù dung mạo có kém một chút, bọn họ không tiếc giá mua về, hoặc bỏ nhiều tiền tới dầy vò. Hoàng thái hậu là quốc mẫu cao vời, người thường có lẽ một ý nghĩ xúc phạm cũng không sinh ra nổi, còn cái tên lớn gan đó, thân phận của người là sức hút chí mạng với y.

Hoàng thái hậu nghe mà mặt nóng rát, gất:

- Ta biết ngay mà nam nhân trong thiên hạ không có kẻ nào tốt đẹp.

Ngập ngừng một lúc lại hỏi:

- Vậy, vậy vì sao còn họ lại thích chơi đùa với những nữ nhân có thân phận cao quý.
- Bởi những nữ nhân quyền quý ấy, những người trước kia cao cao tại thượng, bọn họ chỉ có thể cúi đầu khom lưng cúi đầu, đến một đầu ngón tay cũng chẳng động vào được, lại có thể tùy ý muốn làm gì thì làm, sẽ mang lại khoái cảm chinh phục và cảm giác thành tựu không gì sánh bằng.

Kể công công không giống như những thái giám khác từ nhỏ vào cung không hiểu chuyện nhân luân nam nữ, ông ta có thời đi khắp thiên hạ, có thời phong lưu nức tiếng sông Tần Hoài, là tri kỷ của không ít danh kỹ, về sau vào cung:

- Phì, khoái cảm chinh phục cái gì chứ.

Hoàng thái hậu không phục nói:

- Ta muốn xem xem là nam nhân chinh phục nữ nhân hay nữ nhân chinh phục nam nhân.

Kể công công cười ha hả:

- Hoàng thái hậu, kỳ thực nữ nhân cũng giống thế mà, chẳng qua khoái cảm chinh phục của nữ nhân hơi khác một chút, nếu tên tiểu tử đó chỉ có mã ngoài, không có tài hoa, không kiêu ngạo, cũng khúm núm trước mặt người như đám đại thần trong triều, đoán chừng người chẳng thêm nhìn y lấy một cái ...

- Công công đừng nói nữa!

Hoàng thái hậu then chin mặt, không muốn tiếp tục đề tài đáng xấu hổ này nữa:

Chương 507: Lại đưa kiến nghị.

Rời Từ Ninh cung, Đường Kính Chi hồi tưởng lại tư vị kích thích ở cùng Hoàng thái hậu, chân bước về phía ngự thư phòng, mai y đi rồi, thế nào cũng phải nói một câu với hoàng đế.

Hoàng đế trẻ từ sau lần nghe Đường Kính Chi luận về đáng minh quân đã thay đổi khá nhiều, không ghét nghe các đại thần trình tấu, cũng không còn tùy hứng đẩy hết việc cho Tề Đức Thịnh làm nữa, dần dần có phần chừng chặc vững vàng, tuy mới được hai ba ngày, nhưng làm đại thần trong triều vui mừng không thôi.

Phải biết rằng quan viên xuất thân từ thư sinh đọc sách thánh hiền, khinh thường nhạo báng thái giám không thể có con cháu kế thừa, hồng đạo làm người, hoàng đế trẻ lại giao quyền phê tấu chương cho Tề Đức Thịnh, bọn họ có chuyện trọng đại gì đều đợi Tề Đức Thịnh phê duyệt mới được chấp hành.

Tề Đức Thịnh chỉ biết mua vui cho hoàng đế, chiếu cố từng ly từng tí, lão ta hiểu gì về chính sự? Chữ nghĩa của lão đọc hết được tấu chương cũng đủ vất vả rồi, sao biết cái nào đúng cái nào sai, cái nào hoãn cái nào gấp?

Hơn nữa mỗi ngày Tề Đức Thịnh còn phải bỏ thời gian ra tới hầu hạ hoàng đế, tránh hoàng đế xa lánh, để kẻ khác lợi dụng ngai lên, thế là rất nhiều đại sự bị chậm trễ.

Những đại sự đó Tề Đức Thịnh không hiểu, có hiểu lão ta cũng chẳng bận tâm, nhưng quan viên không thể buông tay bỏ mặc, thế là phải hạ mình vào cung cầu kiến, tươi cười nịnh nọt mong lão ta sớm đóng dấu lên tấu chương.

Ai lại muốn suốt ngày phải đi lấy lòng kẻ mình xem thường từ sâu trong thâm tâm.

Cho nên hiện giờ hoàng đế đích thân chấp chính rồi, tất nhiên làm bọn họ cao hứng vô cùng.

Mà hoàng đế trước kia làm việc tùy hứng, nghĩ mình là thiên tử chí tôn, muốn làm gì, mọi người phải răm rắp phục tùng mới là trung nghĩa, hai ngày qua thực sự đem tâm tư đặt vào trong chính sự mới hiểu phần nào trước kia mình hoang đường ra sao, mới hiểu mình mơ mộng thành thánh quân minh chủ, chính nam phạt bắc khó khăn cỡ nào.

Năm năm, mười năm thậm chí cả đời cũng chưa chắc làm được.

Ít nhất hiện giờ hẳn chưa nhìn thấy tương lai có thể thực hiện mộng tưởng của mình.

Bây giờ nhớ lại suy nghĩ muốn trong một hai năm đánh lên hoang nguyên A Nhĩ Kim, dẹp yên hải tặc Nam Hải, thậm chí mở rộng bờ cõi cho vương triều là ấu trĩ thế nào, xấu hổ đỏ mặt.

Hôm qua hoàng đế trẻ bận rộn suốt cả một ngày, hôm nay cũng tới trưa mới hạ triều nghỉ ngơi một chút, vừa xem tấu chương vừa dùng ngọc thiện, định chiều lại triệu tập đại thần tới Kim Loan điện nghị ngọ triều.

Từ khi hoàng đế trẻ đăng cơ cho tới nay, chỉ tới ngự triều chưa đến mười lần, sau đó hẩn và đại thần trong triều sinh mâu thuẫn, rồi không thêm đi nữa.

Hoàng đế trẻ đang được Lý Chân hầu hạ dùng ngự thiện, nghe Đường Kính Chi cầu kiến, liền vờ vào.

Bình thường hoàng đế dùng cơm ở ngự thiện phòng, cho nên Đường Kính Chi tới nơi thấy hẩn ăn cơm ở đây thì ngạc nhiên, đang định quỳ xuống khấu đầu hành lễ thì Hoàng đế trẻ đã phẩy tay:

- Đường ái khanh miễn lễ, người đâu, ban ngồi dùng cơm.

Vừa rồi ôm ấp thậm chí phi lễ với mẹ hoàng đế, giờ phải tới quỳ lạy hẩn, Đường Kính Chi cảm giác quái quái:

- Tạ chủ long ân.

Được hoàng đế ban dùng cơm cùng là vinh diệu tốt cùng với thần tử, Đường Kính Chi tuy chẳng có cái giắc ngộ đó, song không quên lên tiếng tạ ơn.

Nhận lệnh Lý Chân sai người mang đôn gấm, cùng một cái bàn nhỏ cho Đường Kính Chi ngồi.

Lý Chân hiện giờ là thái giám theo sát bên hoàng đế, là vị trí của Tề Đức Thịnh trước kia, cũng đang được thánh sủng, tuổi mới ngoài hai mươi, lúc nào cũng tươi cười, Đường Kính Chi không có ác cảm với hẩn.

Có điều y không thể không đề phòng.

Nếu chẳng được Tề Đức Thịnh tán thưởng, hẩn chẳng thể thay Tề Đức Thịnh ở vị trí trọng yếu này.

Hoàng đế hỏi Đường Kính Chi có chuyện gì cần bẩm báo, y đem chuyện gặp Thuận vương ở tửu lâu kể ra một lượt.

Hoàng đế trẻ đầu tiên là phẫn nộ, chửi mắng một hồi thiếu chút nữa đập bát đĩa trên bàn, rồi tử chủ lại rất nhanh, điều này làm Đường Kính Chi ngạc nhiên lắm, y còn tưởng vị hoàng đế xốc nổi này còn không chịu được hạ chỉ bắt ngay Thuận vương.

Có điều Hoàng thái hậu từng nói hoàng đế trẻ tử nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện, giống như ông cụ non, đoán chừng thời gian trước đó xung đột với đại thần trong triều quá nhiều lại bị đám Tần Mục khích bác xúi bẩy, nên tính tình nóng nảy bất thường.

Hiện không có đám cuồng sĩ đó ở bên cạnh nữa, tính cách tự nhiên trầm ổn trở lại.

Đường Kính Chi trước kia tưởng mò thẩu con người hoàng đế trẻ này rồi, giờ xem ra để hiểu một con người không dễ, không nên có đánh giá quá vội vàng.

Lại kể tới chuyện ngày mai phải rời kinh, hoàng đế trẻ cũng có chút không muốn, song đại sự không thể lơ đãng, chỉ dặn y đi đường cẩn thận, đừng để quá mệt nhọc.

Lúc này hoàng đế trẻ vừa ăn vừa cầm tấu chương lên đọc, Đường Kính Chi thấy hoàng đế bận rộn như thế nghĩ một lúc rồi lên ho khê một tiếng, nói:

- Hoàng thượng, hôm nay bách quan trong triều có chuyện trọng đại gì tấu lên sao?

Hoàng đế nhìn qua, biết y có chuyện muốn nói, đặt tấu chương lên bàn, lắc đầu:

- Không phải, có điều trầm lâu lắm rồi không tự phê duyệt tấu chương, cho nên bị đồn cả đồng.

Nói tới đó mặt thoáng chút không vui, từ sau lần xuất cung vi hành về hẩn mới để ý tới chính sự, không ngờ phát hiện tấu chương chưa phê duyệt rất nhiều, có cái từ tận nửa năm trước.

Khi đó nghĩ kỹ lại mới thấy lời khuyên can của Đường Kính Chi không sai, hẩn vốn thấy Tề Đức Thịnh làm việc bên cạnh mình đắc lực miễn cưỡng, cho rằng lão ta có bản lĩnh thực sự, giờ mới nhận ra đúng là có bản lĩnh, nhưng ở chuyện chiếu cố ăn ở và lấy lòng mình thôi, còn chính sự thì chẳng hiểu chút gì.

Thế là Hoàng đế trẻ thu hồi quyền lực trong tay Tề Đức Thịnh lại, tự mình xử lý chính sự.

- Hoàng thượng, tấu chương tích nhiều như thế, vì sao không giao cho đại thần trong triều phê duyệt?

Đường Kính Chi hỏi:

Hoàng đế trẻ xoa tay:

- Cái này thì khanh không hiểu rồi, từ khi lập quốc tới nay, vương triều ta không có tiền lệ đại thần phê duyệt thay cho thiên tử.

Điều này Đường Kính Chi cũng biết, chẳng qua là e sợ quan viên quyền lực quá lớn, uy hiếp tới hoàng vị.

Không đợi Đường Kính Chi lên tiếng, Hoàng đế trẻ đã cười nói:

- Nếu người hỏi câu này, ắt phải có kiến nghị hay gì rồi phải không, nói đi không cần ngại.

- Có phải kiến nghị hay không toàn do hoàng thượng định đoạt, thần chỉ có chút suy nghĩ thôi.

Đường Kính Chi trình bày ý nghĩ của mình:

- Ý thần là sao không mở rộng nội các, tuyển thêm quan viên để cùng xem xét tấu chương. Có điều muốn đóng dấu thì cần nội các đại học sĩ chấp thuận mới được.

- Không ổn, khanh không biết quan viên thích nhất kéo bè kéo cánh, nếu để một người quyền lực quá lớn, hai người kia bị gạt bên lề sẽ ảnh hưởng tới ổn định triều đình.

Đây là chuyện liên quan thuật ngữ hạ, cân bằng các thế lực của đế vương, Hoàng đế trẻ không muốn nói quá kỹ lưỡng với Đường Kính Chi:

- Hoàng thượng nói rất phải, nhưng nếu trừ những quan viên này, hoàng thượng an bài thêm vài thái giám cận thân ở bên giám thị thì sao? Có lẽ bọn họ không hiểu chính sự, nhưng thế nào cũng nhìn thấu thị phi, hơn nữa lòng trung thành của bọn họ không cần nghi ngờ gì. Trong nội các một khi có chút gió lay cỏ động nào là hoàng thượng biết ngay.

Đường Kính Chi bổ sung:

Hoàng đế trẻ vừa nghe vừa gật gù:

- Khanh nghĩ chu đáo đấy, như thế trăm giảm bớt được áp lực phê duyệt tấu chương, cũng làm họ kiềm chế lẫn nhau ...

Đồng thời lòng thăm tính cách đưa phương án này vào thực thi như những đại thần nội các có quyền lực cầu kiến hần, không cho nội các đại học sĩ có quyền bãi miễn:

- Được, chuyện này hôm nay ngô triều trăm mang ra bàn bạc với bách quan, đồng thời tuyển chọn nhân tuyển thích hợp các bộ.

Đường Kính Chi khom lưng nói:

- Hoàng thượng thánh minh.

.

485. Chương 508: Sai Càng Thêm Sai.

Lý Chân tuy được Tề Đức Thịnh đề bạt lên, nhưng không phải hạng ngu muội mù quáng chỉ biết đi theo một người, từ ngày hoàng đế thu quyền lực trong tay Tề Đức Thịnh, đích thân chấp chính, tâm tư của hần bản đầu xoay chuyển, Tề Đức Thịnh mất quyền phê hồng không chỉ là mất đi quyền lực lớn, còn có nghĩa là dấu hiệu lay động thánh ân, những kẻ khác trong cung không tin theo lão ta nữa, thậm chí một số thế lực không nhỏ có thể dám thách thức quyền lực của lão ta.

Hơn nữa nếu hoàng đế chỉ đích thân phê duyệt tấu chương không có vấn đề gì, vì rất có thể đây chỉ là hứng thú nhất thời, với tính cách của hoàng đế, có thể ngày nào đó trao quyền lại cho lão ta, song hoàng đế nghe kiến nghị của Đường Kính Chi giao cho nội các đại học sĩ, đám quan văn kia đời nào chịu buông quyền lực cho thái giám nắm lấy lần nữa, hần liền nghĩ, liệu có nên tránh xa Tề Đức Thịnh một chút không?

Hắn biết ân oán giữa Tề Đức Thịnh và Đường Kính Chi cực lớn, trong khi Tề Đức Thịnh không có hành động gì rõ rệt còn biện pháp này của Đường Kính Chi khiến hắn hoài nghi, phải chăng vị bá gia này muốn tước bỏ mãi mãi quyền lực lớn trong tay Tề Đức Thịnh?

Chỉ e tới một ngày Tề Đức Thịnh lật đồ sẽ liên lụy tới mình.

Trong lúc Lý Chân suy nghĩ thì Đường Kính Chi rời hoàng cung, một võ tướng mình mang khôi giáp sải bước đi tới, quỳ một gối xuống:

- Hạ quan Tần Tranh phụng lệnh Hoàng thái hậu tới nghe Trung Nghĩa bá điều khiển.

Vũ tướng này giọng rất to, nói một câu làm Đường Kính Chi ù cả tai.

Một trăm cấm quân cầm trường thương đằng sau đồng loạt quỳ xuống hô:

- Thỉnh an Trung Nghĩa bá.

Đường Kính Chi tuy giật mình, nhưng trong lòng vui mừng, tiếng hô vang dội này nhất định phải có tổ chất cơ thể tốt, thường ngày khổ luyện mà thành, chứ người bình thường cho dù hét vỡ họng cũng không có hiệu quả như vậy.

- Tần đại nhân không cần khách khí như vậy, sau này an toàn phủ ta hoàn toàn giao cho đại nhân đó.

- Xin Trung Nghĩa bá yên tâm, Tần Hắc Tử này bản lĩnh gì không có, nhưng đánh trận được, giết người được, đảm bảo bảo vệ phủ ngài không may mảy mảy gì.

Từ cách trả lời này cũng biết Tần Tranh là hán tử thô hào tính cách thẳng thắn rồi, tất nhiên Hoàng thái hậu là người tinh minh như thế không thể phái một kẻ tâm tư linh hoạt đi trông nhà cho Đường Kính Chi.

Nghe hắn tự xưng là Tần Hắc Tử, Đường Kính Chi mới để ý Tần Tranh đúng là đen thật, lấy lời Tôn Ngộ Không nói với Hắc Hùng Tinh sẽ là :” Nhà người bán than hay đốt than mà đen xì xì như thế này?”

Đường Kính Chi vừa rời hoàng cung là Ngọc Nhi đã thấy rồi, vốn thấy một võ tướng mặc giáp dẫn quân sĩ đi về phía tướng công thư sinh còn tượng có biến có gì, đang toàn lực thi triển khinh công chạy tới, thấy tướng lĩnh đó quỳ xuống mới yên tâm.

Đường Kính Chi liền giới thiệu cho Ngọc Nhi biết thân phận đám Tần Tranh.

Ngọc Nhi quan sát một hồi, mắt ánh lên vẻ tán thưởng, nàng võ công cao siêu, đủ nhìn ra đám Tần Tranh đều là hảo thủ được huấn luyện rất tốt.

Hiện giờ Đường Kính Chi là quý tộc rồi, thân phận Ngọc Nhi cũng tăng lên theo, đám Tần Tranh được Hoàng thái hậu cấp cho Đường Kính Chi làm hộ vệ, bọn họ xem như là một nửa hạ nhân của phủ Trung Nghĩa bá rồi, tất nhiên phải quỳ xuống hành lễ.

Ở trong một góc kín gần đó, một đôi mắt nhìn thấy khinh công Ngọc Nhi inh như vậy thì kinh ngạc, sau đó lặng lẽ lui lại ẩn mình thật kỹ.

Người đó mặc áo vải thô, thân hình gầy gò, thân pháp linh hoạt, luồn lách qua mấy phố, đi vào một tửu lâu không lớn.

Tửu lâu này ba tầng, người đó lên thẳng tầng cao nhất, tới trước một phòng bao gỗ mấy tiếng theo ám hiệu.

- Vào đi.

Bên trong có một giọng the thé kéo dài truyền ra.

Nam tử gầy gò lách người vào rất nhanh, trở tay khép cửa lại, quỳ xuống nói:

- Bẩm công công, tên Đường Kính Chi đó rời cung rồi.

Tề Đức Thịnh đang ngồi chễm chệ trên ghế uống trà, nghe vậy đặt mạnh chén trà xuống bàn, cười gằn:

- Vậy theo kế hoạch mà hành động.

- Công công, khoan đã.

Sáu tên tráng hán đứng sau Tề Đức Thịnh nghe lệnh định đi chấp hành thì nam tử gầy gò nhảy ra can ngăn:

- Công công, chuyện có diễn biến mới, hôm nay e không động thủ được đâu.
- Vì sao?

Tề Đức Thịnh hừ một tiếng:

- Vì tên họ Đường kia mượn được ở chỗ Hoàng thái hậu một trăm cấm quân, không thể lỗ mắng.
- Hoàng thái hậu điên rồi sao? Sao có thể cho tên họ Đường đó cầm quân, một trăm người, quan viên ở kinh không được tự nuôi thị vệ, cả hộ vệ trong nhà cũng hạn chế số lượng. Tên họ Đường đó chỉ là bá tước tam đẳng, sao có thể cấp cho cấm quân?

Tề Đức Thịnh lồng lộn, không nghĩ chính mình mới là kẻ điên, dám chỉ trích Hoàng thái hậu, những tên còn lại trong phòng đều thất kinh song không dám ý kiến gì, sợ lão ta lên cơn điên trút giận lên mình.

- Không được rồi, cha gia phải đem chuyện này nói cho hoàng thượng biết, chuyện này vượt quy củ rồi, nếu quan viên nào cũng nuôi một trăm quân sĩ, kinh thành chẳng phải tụ tập mấy vạn quân à?

Tề Đức Thịnh chẳng biết lo cho hoàng đế hay tức giận vì kế hoạch của mình bị hỏng, đi đi lại lại chửi bới ồm tỏi:

Đám người kia toát mồ hôi, may là cả tửu lâu này đã được bao trọn, nếu không chỉ câu đầu tiên lúc này truyền ra ngoài, bọn chúng bị chặt đầu hết.

Thấy Tề Đức Thịnh chửi mắng chán, muốn về cung một xưởng vệ vội ngăn cản:

- Công công, không thể đi cáo trạng với hoàng thượng được. Số cấm quân đó do Hoàng thái hậu hạ chỉ cấp cho Đường Kính Chi, dù hoàng thượng có biết chẳng nữa cũng không thể thu hồi được.

Hoàng thái hậu vừa mới hạ chỉ cấp người, hoàng đế thu về ngay, có khác gì tát vào mặt Hoàng thái hậu? Đừng nói hiện hoàng đế tin cần Đường Kính Chi, cho dù thấy chuyện này trái pháp luật, nhưng hoàng đế là người con có hiếu, sẽ không trái ý Hoàng thái hậu ở chuyện nhỏ thế này.

Tề Đức Thịnh gần đây chuyện gì cũng không thuận ý, cho nên rất nóng nảy, mỗi lần nhắc tới chuyện liên quan tới Đường Kính Chi càng dễ nổi khùng, nghe thuộc hạ khuyên can thì dừng chân lại, tình cảm mẹ con giữa Hoàng thái hậu và hoàng đế xưa nay rất tốt, lão ta đi cáo trạng, chẳng những không ăn thua mà thể nào cũng bị chửi mắng té tát.

Chỉ có điều phải bỏ qua như thế thì lão ta không cam lòng:

- Họ Đường kia, hôm nay xem như người lớn mạng, có điều đợi rồi kinh rồi người không còn được may mắn như thế nữa đâu.

Thấy Tề Đức Thịnh áp lửa giận xuống rồi, nam tử gầy gò mới dám nói tiếp:

- Công công, thuộc hạ phát hiện nữ tử theo bên cạnh Đường Kính Chi thân thủ rất inh.
- Ta nhỏ vào, chỉ là một ả tiểu thiếp, có gì đáng nói.

Tề Đức Thịnh nhổ một bãi nước bọt xuống đất, thực ra lão ta phản ứng như thế là vì tâm lý mất cân bằng, thử nghĩ xem lão ta đang hô mưa gọi gió, tới ngay cả đại thần trong triều gặp lão cũng phải khách khí tươi cười gọi một tiếng Tề công công, vậy mà từ cái lần tới Đường phủ tưởng chừng chỉ là cuộc đi dạo chơi ấy, mọi việc cứ tuột khỏi tầm tay lão, mặc dù không chịu thừa nhận, nhưng trong lòng lão nảy sinh e sợ với Đường Kính Chi.

Sợ Đường Kính Chi thì đã đành đi, nhưng giờ chỉ là một tiểu thiếp của y, nếu lão ta cũng phải dè chừng thì mất mũi biết để vào đâu.

Thực ra Tề Đức Thịnh cũng chẳng phải hạng ngu dốt, bất quá thất bại quá nhanh, chênh lệch quá lớn làm lão mất thăng bằng, không chịu nhìn thẳng vào địch thủ, mỗi lần nhắc tới Đường Kính Chi là lão mất lý trí, vì thế sai càng thêm sai.

- Nhưng ...

Nam tử gầy gò chưa nói hết thì Tề Đức Thịnh hằm hằm dẫn người bỏ đã đi rồi, hắn chỉ còn biết thở dài.

486. Chương 509: Thai Ba Tháng.

Hậu viện Đường gia Lạc thành, buổi chiều.

Trong phòng ngủ chính phòng, Tri Thu chu miệng không ngừng lầu bầu:

- Nhị gia đi lâu như vậy rồi mà chẳng gửi thư về gì cả? Chẳng lẽ có Nhu đi nương và Uyển đi nương ở bên cạnh nên quên Nhị nãi nãi rồi sao?

Lâm Úc Hương gần đây triệu chứng thai nghén giảm đi nhiều rồi, chỉ thi thoảng nôn một lần, thèm ngủ hơn trước một chút, lúc này nàng ngồi bên bàn xem sách, y phục giản dị tự nhiên, áo trắng tuyến ôm vừa lấy đường cong thiếu nữ đôi tám, lưng khoác chiếc áo choàng màu hoàng yến, tóc không vấn lên mà để xỏa tự nhiên, toàn thân tràn trề mị lực mê người.

Nha đầu Tri Thu ngày nào cũng lải nhải mấy câu tương tự, nàng nhàm tai rồi, chỉ nói cho có lệ chẳng muốn mắng mỏ nó nữa:

- Có lẽ là Nhị gia bận việc nên quên đó thôi.

- Sao có chuyện bận quá quên được, theo nô tỳ thấy dứt khoát là bị hai vị di nương mê hoặc rồi.

Tri Thu tặc cù tái phát, lại buột miệng nói không kịp suy nghĩ:

- Hử!

Lâm Úc Hương nhú mày, đặt sách xuống quay sang:

- Được rồi, nô tỳ biết sai rồi.

Nhìn ra chủ tử đã giận, Tri Thu ríu rít nhận sai:

- Ta thấy mông người ngựa ngứa, muốn ăn thêm đòn cho nhớ đấy.

Nếu là chuyện bình thường, Lâm Úc Hương cũng mặc, cái miệng nha đầu này nó vậy, sửa đi thì không còn là Tri Thu nữa, nhưng nói xấu hai vị di nương, thì nàng không bỏ qua được.

Nghe tới chuyện ăn đòn là Tri Thu mặt cắt không ra máu, trận đòn lần đó nó vẫn sợ cho tới tận bây giờ, chỉ có điều trời sinh ra cái mồm nhanh nhẩu, đôi lúc nó cũng chẳng quản được.

- Chưa quên là được, nhớ đấy ta không cứu người lần thứ hai đâu.

Lâm Úc Hương thấy Tri Thu sợ đến thế thì thôi không dọa nó nữa, nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời treo cao trên không, tiết trời hôm nay rất đẹp, nàng gấp sách lại nói:

- Đi nào, cùng ta tới hậu hoa viên tản bộ.

- Nhị nãi nãi, hiện giờ người mang thai ba tháng rồi, sao có thể đi lung tung được.

Tri Thu quên cả sợ, đi tới ngăn cản:

- Nô tỳ hỏi qua rất nhiều y sư, bọn họ đều nói nữ nhân mang thai không tiện đi lại, nếu không dễ động thai, người nghe nô tỳ khuyên một câu đi, đừng ra ngoài, ở trong phòng nghỉ ngơi cho khỏe.

Lâm Úc Hương gạt tay nó ra:

- Ta là y sư, nữ nhân mang thai có nên đi lại hay không ta chẳng rõ hay sao? Hiện giờ đứa bé trong bụng ta đã hơn ba tháng rồi, không cần thận trọng như trước nữa.

- Nhưng, nhưng mà, những y sư kia nói ...

Rõ ràng bực chùa nhà không thiêng, Tri Thu vẫn không chịu:

- Không nhưng nhị gì hết, nó là con ta, ta không thương sao? Cho người biết trừ ba tháng đầu chưa ổn định phải ngồi yên, sau đó nên thường xuyên đi lại, cho thai nhi dần dần vào đúng chỗ, dễ sinh nở, nhớ lấy sau này tới lượt người.

Lâm Úc Hương một tay đỡ bụng một tay đẩy Tri Thu bước qua ngưỡng cửa:

- Còn nữa, con nha đầu điên nhà người vút ngay mấy thứ bùa chú phù phép đi cho ta, sinh nam hay nữ là do trời định đoạt, mấy thứ đó chỉ dùng lừa tiền người nhẹ dạ cả tin thôi. Bảo người chịu khó học tập không chịu, nên tin vào mấy thứ ngu xuẩn đó, tháng này ta cắt tiền thưởng của người, không cho người tiêu linh tinh nữa, người mà bằng nửa Tri Đông thì ta bớt mệt ...

Tri Thu không nghe chấp tay khấn vái thần linh gì đó xin đừng trách Nhị nãi nãi của nó ăn nói lung tung, báng bổ thần thánh, rồi chạy tới giường lấy cái áo khoác dày, đuổi theo bước lên cổ chủ tử:

- Lúc này trời còn chưa thực sự ấm lên, Nhị nãi nãi cẩn thận không lạnh.

Thực ra hiện giờ ở Lạc thành trời rất ấm áp rồi, như hôm nay vạn dặm không có một bóng mây, ánh nắng chan hòa chiếu lên người, cảm giác vô cùng thoải mái.

Có điều cẩn thận vẫn là hơn, Lâm Úc Hương không ngăn cản, để Tri Thu buộc áo choàng cho.

Hai chủ tử chậm rãi đi tới hậu hoa viên, đứng trong chòi nghỉ mát, nhìn hòn giả sơn đằng xa, Lâm Úc Hương đột nhiên nói:

- Gần đây sức khỏe Phương nãi nãi ra sao, người qua đó một chuyến, bảo cô ấy cũng nên đi lại, đừng ở lì mãi trong tiểu viện.

- Phương nãi nãi khỏe lắm ạ, Nhị nãi nãi đừng lo. Chẳng qua vì chiếu cố cho Thiên thiếu gia cho nên mới không ra ngoài.

Tri Thu lần trước ăn đòn là vì nói mĩa mai Chu Quế Phương, dù Chu Quế Phương không giận nó nữa, nhưng đám nha hoàn bên đó không đứa nào ưa nó cả, nhất là nha hoàn Thúy Nhi nhìn nó như nhìn kẻ thù, nên nó ngại sang đó truyền lời.

Có điều Lâm Úc Hương lại nói:

- Người cứ đi một chuyến đi, nếu Phương nãi nãi không yên tâm thì bảo dắt cả Thiên thiếu gia đi chơi, ta còn có vài việc bảo với cô ấy.

- Dạ.

Tri Thu không tránh được, kéo dài giọng vâng lời, đi tới tiểu viện của Chu Quế Phương.

Lâm Úc Hương ngồi xuống lan can chòi nghỉ, hít thở không khí trong lành, nàng cũng nhớ Đường Kính Chi lắm chứ, có điều không muốn hưởng ứng nha đầu Tri Thu thôi, nếu không cái miệng nó mà nói thì không dừng lại được, vả lại nhớ cũng ích gì, y đang ở bên nữ nhân khác nhớ cũng chỉ khiến bản thân thêm chạnh lòng.

Chẳng bao lâu sau nàng nghe thấy có tiếng cười ngây thơ vui vẻ, ngoái đầu lại, thấy Đường Thiên mặc bộ áo mới tinh, vừa cười nắc nẻ vừa chạy về phía này.

Nàng chậm rãi đứng dậy đi ra cửa chòi nghỉ.

- Thiên Nhi, con đi chậm thôi, cẩn thận kéo ngã.

Tri Thu và Thúy Nhi một trái một phải đỡ hay tay Chu Quế Phương theo sau, Chu Quế Phương lo cho con, cứ thi thoảng lại dặn, song rõ ràng hiệu quả không nhiều lắm.

Lâm Úc Hương với tỷ muội không được gần gũi mấy, với trẻ con lại rất hòa nhã, hơn nữa từng bé Đường Thiên, còn hay cho nó nhiều món ăn vặt ngon lành, cho nên ở cùng một tiểu viện lâu rồi, Đường Thiên không sợ nàng nữa, lại còn rất thích đi tìm Nhị thẩm trò chuyện làm nũng, thấy Lâm Úc Hương, nó càng chạy thật nhanh.

Chỉ còn cách chưa tới hai trượng nữa thôi, chẳng thấy Đường Thiên giảm tốc, nhào thẳng về phía Lâm Úc Hương.

Lâm Úc Hương đang một tay đỡ bụng, một tay vịn vào cột đình, thấy thế thì giật nảy mình, trong bụng nàng có em bé, trước kia chưa mang thai còn có thể đỡ Đường Thiên nhào vào lòng, lúc này sao có thể làm được, nhưng nếu tránh ra lại sợ Đường Thiên bị ngã.

Chu Quế Phương và Tri Thu ở phía sau thì sợ tái mặt, nếu Đường Thiên xô vào Lâm Úc Hương để xảy ra chuyện gì thì hậu quả không ai gánh vác được.

Cả hai cuống cuồng hét gọi Đường Thiên dừng lại, Tri Thu bỏ cả Chu Quế Phương chạy hết tốc lực về phía chủ.

- Thiên Nhi thỉnh an Nhị thẩm.

Đường Thiên tựa hồ chẳng hề nghe thấy người phía sau gọi, tới khi cách Lâm Úc Hương còn năm xích, đột nhiên nó dừng chân, trượt trên mặt sàn trơn nhẵn, thế là tới khi nhào vào lòng Lâm Úc Hương thì chẳng còn chút lực đạo nào nữa.

Lâm Úc Hương thở phào, khẽ gõ trán Đường Thiên:

- Cháu đúng là nghịch ngợm.

Đường Thiên cười toe toét, nắm tay Lâm Úc Hương kéo vào chùi nghỉ mát.

- Nhị nãi nãi người không sao chứ?

Tri Thu chạy tới nơi vừa thở hồng hộc vừa nhìn hết một lượt trừ trên xuống dưới, cấp thiết hỏi:

- Ta không sao.

Lâm Úc Hương bảo Chu Quế Phương đang đi nhanh về phía mình:

- Quế Phương muội muội, đi chậm thôi, Thiên Nhi không phải đứa bé bướng bỉnh không hiểu chuyện.

-Ồ, tỷ tỷ không sao là tốt rồi.

Chu Quế Phương nghe vậy mới yên tâm, bước chậm trở lại, rồi bực tức nói:

- Trước kia nó rất ngoan, nhưng từ ngày Nhị gia hàng sáng kéo nó dậy tập võ, thành hư hơn nhiều rồi, tỷ tỷ không biết, bây giờ bảo nó đọc sách, nó không ngồi được quá một khắc, cái chân chỉ thích chạy thôi.

487. Chương 510: Thư Nhà Gây Hiểu Lầm.

- Đâu phải ạ, mẹ bảo con viết năm nghìn chữ, con viết đúng năm nghìn chữ mới ra sân chơi mà.

Đường Thiên thấy mẹ mách tội mình, chạy ngay tới cái:

Chu Quế Phương đưa tay ra véo tai nói:

- Con ngày càng lớn gan rồi đấy, dám cãi cả nương thân.

Đường Thiên cúi người xuống tránh được, chạy ra sau lưng Lâm Úc Hương, làm mặt xấu với mẹ. Lâm Úc Hương thấy thế thì bật cười vui vẻ, xoa đầu Đường Thiên nói:

- Thiên Nhi gần đây càng ngày càng hoạt bát đáng yêu, thế mới giống trẻ con, muội đừng nạt nó.

Trước kia Chu Quế Phương là quả phụ, không có nam nhân chống lưng, tất nhiên lúc nào cũng phải dè dặt thận trọng, lại lo con gây chuyện, nên dạy Đường Thiên cực kỳ nghiêm khắc. Khi ấy Đường Kính Chi bệnh nặng, ngay hạ nhân trong phủ cũng dám lên mặt với mẹ con nàng, Đường Thiên làm sao hoạt bát được.

Còn từ khi gả cho Đường Kính Chi rồi, với thân phận bình thường, địa vị nàng chỉ thua kém Đường lão thái quân và Lâm Úc Hương thôi, hơn nữa gần đây Sương Nhi tiếp quản sự vụ trong phủ lại là người cực kỳ trọng quy củ, không cho phép có chút sai phạm nào, ai còn dám làm cái chuyện nô tài khinh chủ.

Chỉ vài ba tháng ngắn ngủi, Sương Nhi dùng thủ đoạn sấm sét, xử trí liền mấy quản sự trong phủ, hơn nữa Sương Nhi rất thông minh, hiểu cuộc sống ở hậu viện, thường xuyên tới bẩm báo xin Đường lão thái quân chỉ dạy, cho nên rất được bà yêu thích và nể trọng.

Về điểm này thì Lâm Úc Hương còn xa mới sánh bằng.

Chu Quế Phương mặc dù mong con mình hiểu chuyện một chút, đừng gây tai họa, nhưng cũng hi vọng nhìn thấy con mình mỗi ngày được vui vẻ hạnh phúc, cho nên bề ngoài thì nàng trách móc, thực chất trong lòng rất vui vẻ.

Đúng thế, trước kia Đường Thiên như ông cụ non vậy, hiểu chuyện thì hiểu chuyện song không giống đứa bé bốn năm tuổi đầu, nhiều lúc nhìn con mà lòng nàng xót xa, nhưng nước mắt chỉ biết chảy ngược vào bên trong, không có ai dãi bày.

Tuy thế Chu Quế Phương không nói ra được, làm mẹ phải có uy nghiêm:

- Tỷ tỷ toàn chiều nó thôi.

Lâm Úc Hương mỉm cười, vỗ má Đường Thiên, bảo nó đi chơi, rồi mới giảng giải cho Chu Quế Phương những chuyện cần chú ý ở kỳ mang thai này, trong Đường phủ ai cũng hiểu Lâm Úc Hương là thần y, Chu Quế Phương gật đầu nói:

- Thế thì sau này tỷ tỷ đi dạo thì gọi muội một tiếng, chúng ta cùng tản bộ trong phủ.

- Vậy cũng tốt.

Lâm Úc Hương khẽ gật đầu, vừa định nói tiếp thì đột nhiên thấy một con chim lớn từ trên trời rúc to một tiếng, hạ cánh xuống một đình viện trong phủ.

Nàng đứng bật dậy ngay lập tức, vẻ mặt đầy kích động.

Chu Quế Phương ngồi ở đối diện với nàng, không nhìn thấy con chim lớn kia, hỏi:

- Tỷ tỷ, có chuyện gì thế?

- Có phải nhà ta chỉ có một con chim đưa thư không?

Lâm Úc Hương nắm chặt ống tay áo, không đáp mà hỏi lại:

Chu Quế Phương hoang mang gật đầu:

- Đúng rồi, lần trước Nhị gia còn dùng nó để đưa thư về nhà mà. Lão thái quân nói, nó tên là gì nhỉ .. Ừm, là Hải Đông Thanh, toàn thân lông vũ màu lam, trông rất dữ dằn.

- Vậy đúng là nó rồi.

Lâm Úc Hương mừng rỡ:

- Ta vừa nhìn thấy một con chim màu lam bay vào phủ, nhất định là Nhị gia đã gửi thư về, đi nào, chúng ta mau tới chỗ lão thái quân.

Lúc này nàng đâu còn chút lãnh đạm hờ hững khi Tri Thu nhắc tới Đường Kính Chi.

- Thật sao?

Chu Quế Phương cũng mừng vô cùng, vội đứng dậy, cùng Lâm Úc Hương tới chỗ Đường Quế Phương.

Đi được vài bước Lâm Úc Hương mới nhớ tới Sương Nhi, liền sai Tri Thu cũng đang hờ hững tới đại sảnh nơi Sương Nhi thường ở đó xử lý nội vụ, bảo nàng mau tới chỗ lão thái quân xem thư.

Tri Thu vâng lời, chạy ù đi như gió.

Chu Quế Phương thì gọi một nha hoàn, bảo đưa Đường Thiên mặt rất không cam lòng về tiểu viện.

Ngoại trừ Lâm Úc Hương, Chu Quế Phương và Sương Nhi thì còn Hồ Kiều Kiều ở nhà, nhưng Hồ Kiều Kiều luôn ở cùng với Đường lão thái quân, cho nên không cần phái người thông tri.

Hồ Kiều Kiều trong ngoan hiền có sự tinh quái, luôn làm Đường lão thái quân vui vẻ, rất được bà yêu thương, nên mới luôn giữ nàng ở cùng.

Mặc dù như vậy không hợp quy củ, nhưng trong hậu viện Đường gia, lão thái quân là to nhất, tất nhiên không ai dám có chút dị nghị gì.

Đường phủ cực kỳ rộng lớn, hậu hoa viên lại ở vị trí xa nhất, cho nên dù Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương đi nhanh hết mức có thể cũng phải mất hơn một khắc mới tới được nơi.

- Lão thái quân, có phải Nhị gia ...

Hai nàng vừa bước qua ngưỡng cửa chỉ mới nói được một nửa đã khựng lại, người hóa đá, vì lúc này Đường lão thái quân cầm bức thư khóc nức nở.

Chẳng lẽ Nhị gia xảy ra chuyện rồi.

Như có sét đánh ngang mày, hai nàng mặt trắng bệch, chỉ thấy cảnh vật trước mắt nhòe đi, người lão đảo ngã xuống.

Phong thư đó là do một ám vệ đưa tới tay Đường lão thái quân, trao thư xong đã lặng lẽ lui đi.

Thấy đích tôn gửi thư về, Đường lão thái quân tất nhiên mừng vô hạn, chẳng ngờ Hàm Hương ở bên cạnh làm thay, tự mình nóng lòng mở thư ra xem.

Lập tức có tin tốt đẹp đập vào mắt.

Phong tước rồi!

Đích tôn của mình được hoàng đế phong làm Trung Nghĩa bá tam đẳng.

Đường lão thái quân mắt mở to, thấy thật khó tin, dụi mắt rồi đọc lại lần nữa, phát hiện không nhầm, làm sao bà không mừng cho được.

Đường gia là danh môn vọng tộc ở Lạc Thành, tổ tiên làm quan trong triều không ít, nhưng không ai được phong tước hết.

Ông trời trên cao, phạt tổ phù hộ.

Đường lão thái quân mừng phát khóc, đọc lá thư trong tay hết lần này tới lần khác, Hàm Hương thấy chủ tử kích động như thế, tới gần, song chưa đọc được trên đó có gì thì Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương đã bước vào.

Nhìn thấy Đường lão thái quân nước mắt chan hòa, hai nàng hiểu lầm Đường Kính Chi xảy ra chuyện rồi, Chu Quế Phương còn đỡ, chỉ mặt trắng bệch, chân nhũn ra ngồi bệt xuống, còn Lâm Úc Hương thì thấy trời đất đảo lộn ngất xỉu luôn.

- Á, Nhị nãi nãi, Phương nãi nãi.

May thay Thúy Nhi luôn đi theo bên cạnh hai nàng, hơn nữa trước cửa phòng của Đường lão thái quân cũng có một nha hoàn chuyên vén rèm, cả hai nhanh tay đỡ lấy, cho nên hai nàng mới không ngã ra đất.

Hai nàng đều mang thai, nếu ngã, rất có khả năng xảy thai.

Đường lão thái quân nghe tiếng hét ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương đồng loạt ngã xuống, kinh hoàng đứng bật dậy định tới đỡ, nhưng sao mà kịp được, ngược lại vì tuổi cao, đứng dậy quá nhanh, làm mắt tối xầm, thiếu chút nữa ngã xuống.

Hàm Hương có mặt kịp thời đỡ lấy Đường lão thái quân.

- Mau mau đỡ cả hai ngồi xuống.

Đường lão thái quân loạng choạng, trước mắt vừa khôi phục ánh sáng liền ra lệnh:

Thúy Nhi vắt vớ đỡ Chu Quế Phương đi về phía bàn, có điều Lâm Úc Hương bị ngất xỉu, người rất nặng, tiểu nha hoàn kia cố hết sức không di chuyển được chút nào, Hàm Hương thấy chủ tử không sao, buông tay ra tới giúp.

- Lão, lão thái quân, Nhị .. Nhị gia làm sao rồi.

Chu Quế Phương toàn thân không dùng được chút sức nào, yếu ớt hỏi:

Đường lão thái quân lúc này mới vỡ lẽ, chẳng trách bọn chúng vào cửa lại ngã cả ra như vậy, chuyện này tại mình cả thôi, khóc cái gì chứ, nếu chẳng may ảnh hưởng tới bọn nhỏ trong bụng chúng thì phải làm sao?

Cả hai đều là đứa cháu mà bà mong đợi từ lâu.

- Nhị gia rất tốt, các người hiểu lầm rồi.

Đường lão thái quân dậm chân, thấy Lâm Úc Hương được đỡ ngồi xuống ghế vẫn không có động tĩnh gì thì cuống lên:

- Hàm Hương, bấm nhân trung, bấm nhân trung.

- Nô tỳ biết rồi.

Hàm Hương đưa ngón tay cái ra, bấm mạnh lại môi của Lâm Úc Hương.

Bị đau, Lâm Úc Hương mơ hồ tỉnh lại, nhìn Hàm Hương hiện ra không rõ ràng trước mắt, cửa mình muốn gỏi dậy, hoảng hốt hỏi:

- Nhị gia sao rồi, Nhị gia làm sao? Lão thái quân đâu?

488. Chương 511: Từ Đường Bái Tế

Đường hoảng, đường hoảng!

Đường lão thái quân lo thất ruột vội đi tới nắm lấy cánh tay Lâm Úc Hương vỗ về an ủi:

- Không sao hết, Nhị gia rất ổn, lão thân khóc là vì Nhị gia gửi thư về nói hoàng đế phong cho Nhị gia tước vị, hiện giờ tướng công của người đã là tam đẳng Trung Nghĩa bá, là quý tộc đại lão gia rồi.

- Cái gì?

Cả Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương đều kêu lên, sức lực quay trở lại, hai nha hoàn Hàm Hương và Thúy Nhi mồm mở to hết cỡ.

Phong tước, Nhị gia thành bá tước rồi.

Như vậy địa vị Đường gia càng cao hơn, thành đệ nhất gia tộc tuyệt đối ở dải Lạc thành này rồi.

- Không sai, Nhị gia được phong tước đấy.

Đường lão thái quân mở thư ra, hai nàng đều vội vàng ghé đầu tới xem, hồi lâu sau nhìn nhau nước mắt ngấn dài, song sắc mặt đều hồng hào trở lại.

Mẹ quý nhờ con, vợ sang từ chồng! Đường Kính Chi có tước vị, các nàng là quý phụ thực sự rồi, theo luật pháp quý định, chính thê và bình thê được hưởng đãi ngộ ngang với tướng công của mình, cho nên sau này ra cửa, dù gặp phải kiêu quan, đối phương phải chủ động nhường đường.

Nhưng với các nàng, mừng nhất là tướng công bình an vô sự.

- Úc Hương, Quế Phương hai đứa không sao chứ?

Đường lão thái quân vội vàng hỏi thăm, nếu vì chuyện hiểu lầm này làm ảnh hưởng tới thai nhi thì đúng là chuyện vui hóa buồn, không biết làm người ta nên vui hay nên buồn nữa.

Lâm Úc Hương biết lúc này tâm tình không thể có biến động quá lớn, nhắm mắt lại, dần dần ổn định lại, hồi lâu sau mới mở mắt ra đáp:

- Tôn tước không sao.

Chu Quế Phương cũng làm tương tự cảm thụ cơ thể mình, mở miệng nói không sao.

- Tốt, không sao là tốt rồi, tạ ơn trời phật, hai đứa các người chẳng hỏi gì đã, ài ...

Đường lão thái quân vỗ bàn, chẳng còn biết phải nói ra sao nữa.

Lâm Úc Hương xấu hổ lắm, đứng dậy thi lễ:

- Tại tôn tức lỗ mãng cả.

Đường lão thái quân lo lắng một hồi, lúc này mới cười vui vẻ, nắm lấy tay Lâm Úc Hương vỗ nhẹ, trêu:

- Trước giờ ngươi luôn trầm ổn vững vàng, sao hôm nay lại mất bình tĩnh như thế?

Lâm Úc Hương cúi gầm mặt xuống, sắc mặt đỏ bừng, chẳng biết từ khi nào, trong lòng nàng luôn nhớ nhung nam nhân trước kia ở trong phủ, luôn nói đỡ cho nàng trước mặt Đường lão thái quân.

Đôi khi ngồi một mình nhớ tới những cái tốt của y còn mỉm cười.

Có lẽ là vì trong bụng mang đứa con của y, cho nên mới như thế, y thư có nói rồi, nữ nhân có thai luôn thích suy nghĩ lung tung.

Mặc dù hai nàng cùng mang thai một ngày, nhưng bụng Chu Quế Phương nhìn rõ ràng hơn nhiều, điều này ấn chứng quan điểm của Đường lão thái quân, nữ nhân mỏng nở ngực to dễ sinh nở.

Đường lão thái quân trách móc cả hai mấy câu, sai Hàm Hương đi chuẩn bị nến, hoa quả cùng với đầu heo, dê. Bà muốn mở miếu tổ, báo tin mừng cho liệt tổ liệt tông.

Chỉ có chính thê và bình thê được bước vào từ đường.

Lúc này trấn tĩnh lại Đường lão thái quân mới nhớ ra đích tôn còn nhắc tới chính sự, sai hộ vệ trong phủ cưỡi ngựa tới chỗ đất hoang gọi Đại quân gia về, cùng đi mời gia chủ Giả gia tới thương lượng chuyện đồ thêu.

Không lâu sau Sương Nhi tới nơi, nghe nói Nhị gia phong tước rồi, vừa mừng vừa nhớ, cũng ngồi xuống ôm mặt khóc, lúc này chẳng ai có thể nói nàng thất thổ được, đều cười cảm thông. Chỉ có Hồ Kiều Kiều sức khỏe chưa tiến triển bao nhiêu, hiện đang ngủ trưa, Đường lão thái quân cũng không bảo đánh thức nàng.

Mở thư tới cuối cùng, mới phát hiện ra còn một tờ giấy gấp vuông vức, bên trên viết :” Vợ ta Úc Hương tự mở!”

Thế là ánh mắt mọi người đều đổ dồn sang Lâm Úc Hương.

Trong Đường phủ có bốn nữ nhân của Đường Kính Chi, trước đó trong bức thư gửi cho Đường lão thái quân đã nhắc tới cả bốn nàng rồi, cuối cùng Đường Kính Chi còn gửi thư riêng cho Lâm Úc Hương, khiến Chu Quế Phương lẫn Sương Nhi đều nhìn với sự ghen tị không che dấu.

Nhất là Sương Nhi, lúc này trong lòng nàng còn chua hơn bình dấm vớ, tủi hờn vô cùng, không biết lần trước quyết định nhường đêm cuối cho Chu Quế Phương có đúng không, rốt cuộc trong lòng Nhị gia, vị Nhị nãi nãi này vẫn hơn nàng.

Nếu như Sương Nhi mà biết vị Nhị nãi nãi này là người sinh tình cảm với Đường Kính Chi muộn nhất, không rõ ràng nhất, phức tạp nhất thì không biết tư vị trong lòng sẽ ra sao.

Có điều cuộc đời luôn nhiều chuyện không vừa lòng người, đôi khi đành chấp nhận không còn cách nào khác.

Lâm Úc Hương thì cảm xúc lẫn lộn, không biết phải dùng từ ngữ gì miêu tả, có mừng rỡ, có bất ngờ, có kích động xen chút xấu hổ! Cùng nhìn thấy ánh mắt ghen tị của mọi người nhìn mình, lòng hư vinh được thỏa mãn cực lớn.

Lúc này ở trong phòng chỉ có mỗi Tri Thu thấy Nhị gia gửi thư riêng cho Nhị nãi nãi cười toét miệng.

Lá thư này chứng tỏ người Nhị gia thích nhất chính là Nhị nãi nãi của nó.

- Ô, nếu là thư Nhị gia viết riêng cho người thì lát nữa đem về thông thả đọc, lúc này hạ nhân hẳn là đã chuẩn bị đầy đủ đồ dùng bái tổ rồi, người và Quế Phương theo ta tới tổ miếu dâng hương, báo tin mừng cho tổ tiên, để tổ tiên biết con cháu Đường gia không làm họ thất vọng.

Đường lão thái quân đưa phong thư cho Lâm Úc Hương, sau đó vịn tay Hàm Hương đi về từ đường Đường gia.

Rời khỏi tiểu viện, Đường lão thái quân đứng lại nhìn Sương Nhi, tiểu thiếp không phải là con cháu Đường gia không có trong gia phả cũng không được vào từ đường, bà bất giác thấy đích tôn nợ thiếu nữ si tình này, nói:

- Sương Nhi, lão thân phái người đi mời gia chủ Giả gia rồi, người tới đại sảnh đợi, nếu ông ta tới sớm thì tiếp thay cho lão thân. Còn nữa, phái người đi tìm thợ mộc giỏi nhất, đại gia thư pháp làm biển “Phủ Trung Nghĩa bá”, đây là chuyện vinh diệu, bao nhiêu tiền cũng không tiếc, phải làm sao cho tốt nhất.

Sương Nhi nhún eo đáp lời, rồi đi tìm Đại quản gia Từ phúc an bài.

Từ đường quanh năm hương hỏa không bao giờ gián đoạn, ngày ngày có người quét dọn, dù là cửa hay chân bàn, đều không có hạt bụi.

Cổ nhân coi trọng nhất là chữ hiếu, từ đường là nơi không thể có chút đại khái qua loa nào.

Đường lão thái quân đi trước, Lâm Úc Hương ở bên trái, Chu Quế Phương bên phải, bước vào từ đường, trên hương án đã được hạ nhân sửa soạn đầy đủ đồ lễ, Đường lão thái quân thấp ba nén hương, quỳ trước bài vị liệt tổ liệt tông Đường gia, khấu đầu lẩm nhẩm báo cáo.

Trong từ đường không được phép nói chuyện, tránh quấy nhiễu an linh tổ tông.

Đường lão thái quân đứng lên, tới lượt Lâm Úc Hương đi tới cũng thấp ba nén hương quỳ xuống.

Chớp mắt dập đầu trước bài vị, đột nhiên nàng có cảm giác thuộc về nơi đây, cuối cùng đã chấp nhận mình là tức phụ của Đường gia, nghĩ tới những di nương của Đường Kính Chi thật tội nghiệp, bọn họ chết rồi không được chôn ở mộ của Đường gia, trong tổ miếu không có bài vị của bọn họ.

Vậy mình còn ghen tuông với đám muội muội đáng thương đó làm gì?

Lâm Úc Hương nhận ra, trước kia mình làm nhiều việc không phải rồi.

Cuối cùng là tới lượt Chu Quế Phương.

Bái tế tổ tiên xong, Đường lão thái quân tới đại sảnh gặp Giả Nam Sơn, còn hai nàng về tiểu viện nghỉ ngơi.

Lâm Úc Hương về tới nơi thì thấy Tri Đông đứng ngóng ở cửa, thấy nàng chạy ngay tới hỏi:

- Nhị nãi nãi, nô tỳ nghe nói Nhị gia được phong tước rồi, có phải vậy không?

Từ khi Đường Kính Chi mang thuốc lên kinh, Đường lão thái quân không quên chuyện kinh doanh thuốc, cho phía Lạc thành tích cực chuẩn bị, Tri Đông hiện quản lý sự vụ ở nơi luyện thuốc, nghe mọi người bàn tán, nó bỏ cả việc chạy về.

489. Chương 512: Trả Lời Thư Ra Sao

Đúng đấy.

Lâm Úc Hương còn chưa đáp thì Tri Thu đã nhảy ra thừa nhận rồi, hai tiểu nha đầu nắm tay nhau nhảy nhót ăn mừng, Tri Thu cũng đợi mãi mới có người chia sẻ niềm vui với nó.

Bá tước phu nhân mặc dù địa vị không bằng cáo mệnh phu nhân do hoàng thất phong hiệu, nhưng cũng cao hơn phu nhân quan gia một bậc.

Đó chính là vợ vinh nhờ chồng.

Lâm Úc Hương tuy xuất thân hào môn, nhưng bị chính thê của phụ thân đuổi ra khỏi cửa, vốn cho rằng cả đời này làm du y nông thôn kiếm sống rồi, không nghĩ một ngày lác mình thành bá tước phu nhân.

Nếu mình trở về Lâm gia đối diện với vị Lâm phu nhân ác độc và người cha vô tình bạc bẽo kia, nhất định, nhất định ... truyện copy từ

- Nhị nãi nãi, mau mở thư Nhị gia viết cho người đi.

Đợi Lâm Úc Hương vào phòng nằm lên giường, Tri Thu nhanh nhẹn cởi hài cho nàng, rồi lên tiếng thúc dục:

Tri Đông gõ đầu Tri Thu một cái, mắng:

- Cái gì mà Nhị nãi nãi, sau này ra ngoài nhất định phải gọi là bá tước phu nhân đấy, cả Nhị gia nữa, phải xưng hô là bá gia, trước mặt người ngoài phải xưng hô cho đúng, người đừng làm mất mặt Đường gia chúng ta đó.

Tri Thu mặc dù mồm mép nhưng luôn rất khâm phục đầu óc của Tri Đông, bị gõ đầu một cái cũng không giận, cười toét miệng gật đầu liên hồi.

- Được rồi, trước giờ gọi sao cứ gọi vậy đi, dù sao ta mang thai không có chuyện gặp người ngoài đâu.

Phải mất rất lâu Lâm Úc Hương mới thoát mình khỏi chuyện quá khứ, bình tĩnh lại mở bức thư Đường Kính Chi gửi cho nàng ra.

Từ biệt mấy tháng rồi, trong nhà đều tốt cả chứ? Đứa bé trong bụng nàng có ngoan không? Hôm nay ta nhận được thánh chỉ phong làm Trung Nghĩa bá, nên viết thư báo cho nàng hay.

Ta không có ở nhà, chuyện trong phủ nhất định sẽ rất bề bộn, nàng phải nhớ nghỉ ngơi đầy đủ, đừng để vất vả. Chuyện kinh doanh thuốc không cần vội.

Ta rất nhớ nàng, nếu rảnh viết thư hồi âm cho ta.

Lâm Úc Hương đọc hết thư rất nhanh, trong lòng ít nhiều có chút thất vọng, trong thư chẳng có một lời âu yếm ngọt ngào, chỉ toàn nói những chuyện đầu đầu thế làm cái gì chứ hả?

"Rõ ràng bức thư gửi lão thái quân cũng viết chuyện phong tước rồi, trong đây còn viết lại lần nữa, đúng là cái đồ ngốc!" Lâm Úc Hương tuy trách móc, nhưng miệng chẳng biết làm sao cứ mở ra, lộ hàng răng trắng đều đặn mỹ lệ.

Tri Đông Tri Thu thấy vậy tò mò vây tới định xem, nhưng Lâm Úc Hương đưa tay đẩy bọn chúng ra:

- Đây là thư do Nhị gia viết cho ta, các người không được xem.

- Trời ơi, vừa mới lên bá tước phu nhân đã không cần bọn nô tỳ nữa rồi.

Tri Thu bất mãn chu miệng lẩm bẩm:

Không có xem bọn chúng càng tò mò, nhưng Lâm Úc Hương rất cố chấp, nhất quyết đẩy bọn chúng ra, bọn chúng đành ậm ừ chịu thua.

Lâm Úc Hương nằm dựa trên chẩm gối, đọc thư không biết bao lần, miệng cứ cong lên suốt, chẳng thèm để ý tới hai tiểu nha đầu lườm nguýt, cẩn thận gấp lại, cho vào trong lòng.

- Tri Thu, chuẩn bị bút, Tri Đông mài mực, ta phải viết thư hồi âm cho Nhị gia.

Đường Kính Chi lên kinh mấy tháng, nàng chưa viết cho y nửa chữ.

Vì Lâm Úc Hương thường hay nghiên cứu y thư, dựa vào đó viết ra phương thuốc, cho nên trong phòng chuẩn bị sẵn bút mực, hai tiểu nha đầu mau mắn chuẩn bị sẵn sàng. Lâm Úc Hương đi hài vào, ngồi xuống bàn, tay ngọc nâng cầm bút lên, chấm mực ...

Tri Đông và Tri Thu thấy Nhị nãi nãi muốn viết thư hồi âm, đều chăm chú nhìn, có điều Nhị nãi nãi tay để trên không mãi, chẳng thấy hạ bút.

Viết cái gì bây giờ?

Lâm Úc Hương lúc này cũng gặp khó.

Đọc xong thư nàng kích động muốn lập tức hồi âm cho tướng công vợ bỏ, trong lòng có muôn vạn lời muốn nói với y, nhưng cầm tới bút thì chẳng biết viết cái gì.

Trước đó nàng còn trách Đường Kính Chi trong thư chẳng có nổi một lời ngọt ngào âu yếm, nhưng giờ tới lượt nàng, tới ngay một lời nhớ nhung cũng không viết nổi.

- Ài, bá tước phu nhân, người viết mau đi chứ, khô hết cả mực rồi kìa.

Tri Thu đợi mãi không nhận được, đẩy vai nàng thúc giục:

Lâm Úc Hương bấy giờ mới nhớ ra bên cạnh có hai con tiểu nha đầu tinh quái, mặt đỏ lên, càng xấu hổ không dám viết nữa, định đuổi bọn chúng ra ngoài một mình lặng lẽ viết, nhưng lời ra tới miệng thì lại đổi ý:

- Các người bảo ta viết thế nào bây giờ?

- Đương nhiên là viết nhớ Nhị gia rồi, lần trước Nhị gia về nhà chỉ ở một ngày hai đêm, rồi vội vàng đi. Đi liền hơn một tháng mới có thư về, đừng nói người, đến nô tỳ cũng rất nhớ Nhị gia.

Tri Thu nhanh miệng lắm lời, vừa nói là không dứt, hơn nữa còn đem chủ đề nói tới mình:

- Trước kia Nhị gia ở nhà có gì cũng nói đỡ cho nô tỳ, làm nô tỳ nhiều lần tránh được bị phạt, nếu là nô tỳ viết thư thế nào ...

Tri Đông đâm cho nó một cái:

- Được rồi, Nhị nãi nãi hỏi trả lời thư ra sao, người đông dài đi tận đâu tận đâu đấy?

“Đừng tưởng ta không biết người rất nhớ Nhị gia, lại còn cầm lược chải tóc cho Nhị gia dấu đi không cho người khác dùng!” Tri Thu bị đâm đau, miệng lẩm bẩm một câu, nó tất nhiên không bóc trần bạn mình, quay lại đề tài cũ:

- Nhị nãi nãi trừ viết nhớ Nhị gia ra, còn hỏi người tại sao đi lâu như thế mới viết được một lá thư về nhà, chẳng lẽ không biết người trong phủ đều rất nhớ sao? Chẳng lẽ bị hai vị di nương ...

Thấy Tri Thu sắp lạc đề nói những lời không nên nói, Lâm Úc Hương khẽ hừ một tiếng.

- Được rồi, được rồi, Nhị gia chỉ viết thư riêng ột mình người, chứng tỏ Nhị gia coi người là số một.

Tri Thu vội sửa lời:

- Cuối thư, người thêm vào một câu, bảo Nhị gia mấy ngày lại gửi một lá thư về.

Lâm Úc Hương day trán, con nha đầu này nói mà chẳng khác gì không nói, nàng vẫn chẳng biết viết ra sao.

Tri Đông thấy chủ tử mặt mày nhăn nhó, nghĩ một lúc rồi nói:

- Hay là mở đầu người viết mấy câu nhớ nhung, sau đó kể những chuyện vui vẻ gần đây gặp được ra? Đúng rồi, còn nói tới cả tiểu thiếu gia nữa, nói tiểu thiếu gia ra sao, chắc Nhị gia rất muốn biết tình hình của tiểu thiếu gia.

Nghe kiến nghị của Tri Đông, Lâm Úc Hương thấy rất hợp lý, liền kể những chuyện thường ngày trong phủ vào thư.

Tri Thu thì lại lên tiếng phản đối, nó nói những chuyện thường ngày vụn vặt đó có gì hay mà kể, phải viết lời tình cảm ướm át mới hay.

Có điều cả Lâm Úc Hương và Tri Đông đều ngó lơ phát biểu của nó.

Ừm, còn phải cho y biết, đứa bé trong bụng rất khỏe, rất ngoan, không cần phải lo.

Trong lòng có ý tưởng, nàng chấm mực bắt đầu viết ...

Phu quân được phong làm Trung Nghĩa bá, thiếp thân nghe tin lòng mừng rỡ, chuyện này đã truyền khắp phủ, chắc không bao lâu nữa bách tính toàn thành đều hay tin.

Lão thái quân bảo Sương Nhi muội tìm thợ mộc khéo tay làm biển, nhiều nhất là hai ngày sẽ được treo lên cửa phủ rồi, khi đó dù là quan viên đi qua cũng phải xuống kiệu đi bộ. Lão thái quân nghe tin mừng lắm, thiếp thấy được chuyện vui này làm tinh thần lão thái quân tốt lên nhiều, nhất định có lợi cho sức khỏe ...

Lâm Úc Hương đặt bút không có chút trì trệ nào, viết liền một trang giấy.

Cảm thấy chưa đủ, nàng bảo Tri Thu thổi khô mực, còn mình tiếp tục lấy tờ giấy tiếp theo, Tri Đông vừa xem vừa gật đầu liên hồi, Tri Thu thì thi thoảng mới liếc nhìn một cái, hiển nhiên thấy những lời Nhị nãi nãi viết trong thư nhạt nhẽo chẳng thú vị gì.

Lâm Úc Hương viết cả hết chuyện xảy ra ở Lạc thành, từ chuyện vụn vặt như Tri Thu học chữ lười biếng hay bị nàng phạt, tới việc lớn mà Đường Kính Chi hẳn đã biết như con kênh đào ở khu đất hoang vài ngày nữa là thông rồi, nàng nghĩ gì viết nấy, chữ cứ tuôn ra ào ạt, viết mấy trang rồi mà còn chưa tận hứng.

490. Chương 513: Chính Tháng Mang Nặng Đẻ Đau.

- Nhị nãi nãi, viết nhiều thế rồi, người nghỉ một chút đi.

Tri Đông thấy chủ tử còn muốn viết tiếp, khuyên:

- Dù sao lão thái quân viết thư trả lời cũng phải đợi chuyện Nhị gia căn dặn làm xong đã, còn nhiều thời gian mà.

Lâm Úc Hương bỏ bút xuống, khẽ bóp cổ tay hơi mỏi, thầm buồn cười, mình đã thành quý phụ an nhàn thật rồi, chỉ có viết mấy chữ thôi mà mỏi tay. Trước khi gả vào Đường phủ, cuộc sống gian nan, ai ở đâu mới khám bệnh cũng đi, có khi đi đường núi mười mấy dặm, đâu có yếu ớt như bây giờ?

- Nhị nãi nãi, người nghỉ gì thế?

Tri Đông tâm tư tinh tế, phát hiện chủ tử hơi thất thần, hỏi:

- Không có gì.

Lâm Úc Hương cười lắc đầu, định cầm bút lên viết tiếp thì rèm cửa vén lên, Tri Hạ đi vào báo:

- Nhị nãi nãi, Phương nãi nãi có chuyện muốn cầu kiến.

- Ủ, mau mời vào.

Lâm Úc Hương ngạc nhiên, vừa chia tay không lâu, có chuyện gì không nói luôn bây giờ lại sang đây, liền đứng dậy ra đón, hai tiểu nha hoàn chạy ngay tới đỡ hai bên.

- Tỷ tỷ đã nghỉ ngơi chưa? Mọii không quá nhiều gì chứ?

Chu Quế Phương thi lễ hỏi:

- Còn chưa, ta đang viết thư cho Nhị gia.

Lâm Úc Hương lúc này tâm tình rất tốt, chẳng ngại nói ra chuyện đó, vả lại nàng cũng rất kiêu ngạo, dù gì chỉ có nàng được viết thư riêng mà.

Mục đích chuyến đi này của Chu Quế Phương cũng là chuyện đó, lão thái quân chắc chắn chỉ cho phép Lâm Úc Hương viết thư trả lời, còn những người khác, bà sẽ lấy lý do Nhị gia công việc bận rộn, không tiện quấy nhiễu đề từ chối, trong mắt bà nam nhân tất nhiên phải lấy sự nghiệp làm trọng, không để chuyện tình ái nữ nhi làm ảnh hưởng tới tiền đồ của đích tôn.

Chu Quế Phương không vội đi vào chủ đề, trò chuyện vài câu thăm dò tâm tình của Lâm Úc Hương, bảo Thúy Nhi về tiểu viện lấy đồ, rồi mới nháy mắt ra hiệu để nàng sai Tri Đông và Tri Thu ra ngoài.

Lâm Úc Hương hiểu ý, kiểm việc phái bọn chúng ra nơi khác, hỏi:

- Quế Phương, rốt cuộc có chuyện gì mà không thể nói trước mặt bọn chúng.

Chu Quế Phương đắn đo một lúc, xấu hổ nói nhỏ:

- Lần này mọii tới đây là muốn nhờ tỷ tỷ thêm vài câu trong bức thư gửi cho Nhị gia.

-Ồ, mọii cũng rất nhớ Nhị gia phải không?

Lâm Úc Hương không ghen cũng không giận, mỗi một mình nàng có thư riêng thôi, còn muốn gì nữa, thêm vào nàng tới bái tế tổ tiên Đường gia, thực sự coi đây là nhà mình, càng có giấc ngộ của đại tỷ:

- Dạ.

Chu Quế Phương gật đầu thừa nhận, nàng không có cá tính như Lâm Úc Hương, gả cho Đường Kính Chi là nàng luôn thừa nhận là nữ nhân của y rồi, hơn nữa lần trước Đường Kính Chi về, cùng nàng tâm tình suốt một đêm, nàng hiểu được trong lòng y rất quan tâm tới nàng, từ đó trở đi nàng thì thoảng nhớ tới tương công của mình, có lúc đêm quá cô đơn, ngủ không yên giấc.

- Muội muốn nói gì với Nhị gia, ta sẽ viết thêm vào thư cho.

Lâm Úc Hương nắm tay Chu Quế Phương trấn an:

- Thực ra chuyện muội nói cũng có liên quan tới tỷ tỷ.

Chu Quế Phương nghiêng đầu nhìn về phía cửa, thấy không có ai, mới nói tiếp:

- Muội muốn tỷ ở cuối thư hỏi Nhị gia, khi hai ta sinh con, Nhị gia có thể về một chuyến hay không?

- Hả?

Lâm Úc Hương ngạc nhiên lắm:

Nhìn thế là Chu Quế Phương biết Lâm Úc Hương chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, có hơi sốt ruột:

- Úc Hương tỷ tỷ, nữ nhân sinh con chẳng khác nào đi tới Quỷ Môn quan một chuyến, một chút không may thôi là ... Phì phì, cái miệng nói cái gì thế này.

Nói được một nửa ý thức được mình nói lời không lành, làm động tác nhỏ nước bọt liền mấy cái:

- Ý muội là nữ nhân sinh con rất nguy hiểm, chẳng lẽ tỷ không nghĩ tới khi ấy muốn có Nhị gia ở ngoài cổ vũ cho tỷ sao?

Lâm Úc Hương hoang mang lắc đầu:

- Chúng ta sinh con, Nhị gia làm được cái gì đâu, đứng ngoài có tác dụng à?

- Đương nhiên là có tác dụng rồi.

Chu Quế Phương cấp thiết nói:

- Chẳng những có tác dụng mà tác dụng rất lớn nữa là khác! Nhớ lại năm xưa muội sinh Thiên Nhi, nếu không có Hiếu Chi ở ngoài cửa thì thoảng cổ vũ vài câu, muội thực sự không biết có vượt qua được hay không?

Nghe Chu Quế Phương nói khoa trương như thế, Lâm Úc Hương mới ý thức được y thư nói không sai, nàng vẫn biết sinh con nguy hiểm, song không ngờ tới mức đó.

Nói ra rồi Chu Quế Phương bỏ đi xấu hổ vì mình sinh con cho hai nam nhân, đem tình hình khi đó sinh Thiên Nhi như thế nào kể cho Lâm Úc Hương.

Lần đó tuy sinh nở thuận lợi, nhưng nàng vật lộn đau đớn suốt một ngày một đêm mới sinh ra được Thiên Nhi.

Chu Quế Phương sinh ra lớn lên sâu trong đại viện, nàng là nữ nhân truyền thống bảo thủ, không quan tâm tới chuyện ngoài bốn bức tường, chỉ biết hai vai nam nhân là chỗ dựa của nữ nhân, mong muốn của nàng đơn giản, hi vọng khi nàng sinh con, nam nhân của nàng có thể đứng ngoài cổ vũ tiếp thêm cho nàng tinh thần.

Còn cái gì nam nhân phải lo cho thiên hạ, rất quan trọng, nàng không quan tâm, nàng không phải là nữ nhân hiểu nghĩa lớn như thế, muốn Lâm Úc Hương giống mình, nhất định ngày sinh nở, muốn Đường Kính Chi về bầu bạn bên cạnh.

- Nhưng Nhị gia ở kinh thành, làm việc bên hoàng thượng đâu được tự do làm theo ý muốn, bảo chàng về liệu có ảnh hưởng tới tiền đồ không?

Lâm Úc Hương mặc dù có phần động lòng rồi, song chuyện này nàng không quyết được:

- Hay là để ta đi hỏi xem ý tứ lão thái quân thế nào.
- Không được, ngàn vạn lần không thể đi hỏi ý lão thái quân!

Chu Quế Phương mặt biến sắc ngăn cản:

- Lão thái quân là người như thế nào tỷ còn chưa hiểu sao? Trong mắt người con cháu họ Lâm là tối quan trọng, đám tức phụ chúng ta, ngay cả con thứ như lão Tam cũng còn hơn nhiều. Trước kia lão Tam là tên ác ôn, lão thái quân rõ ràng biết hắn có ý đồ xấu với muội, muội không chịu, chẳng phải mắt nhắm mắt mở cho qua sao? Nhị gia lại càng được lão thái quân đặt lên hơn hết thấy, tỷ nói lão thái quân có đồng ý được không?

Lâm Úc Hương sớm nhìn thấu con người Đường lão thái quân, hiểu Chu Quế Phương nói rất đúng.

- Thực ra lão thái quân cũng không sai, nghĩ cho tiền đồ của Nhị gia thôi, có trưởng bối nào không muốn con cháu mình vươn lên nở mày nở mặt với đời.

Chu Quế Phương thở dài:

- Có điều chúng ta cũng vì con cháu Đường gia mà, khi phải ích kỷ thì cần ích kỷ .. Muội không biết nói thế nào cho phải, dù sao ngày chúng ta sinh nở, nếu Nhị gia không có nhà, muội không tự tin chút nào. Hiện giờ chỉ nghĩ thôi cũng sợ rồi.

Lâm Úc Hương thì ngay từ đầu không hề màng tới giàu sang hay vinh hoa phú quý rồi, chỉ cần một người chồng yêu thương mình thôi, Đường Kính Chi dù có muốn tạo dựng sự nghiệp, nhưng cũng bỏ thời gian về nhà trong mấy ngày nàng sinh con chứ? Hơn nữa mình mang nặng đẻ đau chín tháng trời cơ mà, từ kinh thành về chỉ mất hai mươi mấy ngày thôi.

Chỉ cần bình an sinh con ra, dù Đường Kính Chi chỉ ở nhà một hai ngày lại đi thì nàng cũng không oán trách một lời.

Nghĩ thế cuối cùng Lâm Úc Hương gật đầu:

- Được, ta sẽ nói mình nhất gan, sợ sinh con gặp vấn đề gì, muốn trước khi sinh con, Nhị gia nhất định phải về Lạc thành.

Nàng cũng muốn xem đây như thử thách cuối cùng, nam nhân này có xứng lấy được chân tình của nàng hay không.

Chu Quế Phương mừng rỡ, mặt rạng ngời lộ lầy, thêm một câu:

- Tỷ nhớ ghi rõ ngày muội thành thân với Nhị gia, để Nhị gia còn tính thời gian.

Lâm Úc Hương lật thư vừa viết ra, lấy bút đỏ viết, bắt đầu từ chữ thanh tú ngày mùng ba tháng mười một ...

491. Chương 514: Bảo Kiếm Kim Châm.

Đường Kính Chi dẫn một trăm cấm quân trở về làm Nhu Nhi và Uyển Nhi giặt mình, may mà nhìn thấy y đi bên cạnh, nếu không các nàng nghĩ lại có người tới gây chuyện rồi.

- Nhu Nhi, Uyển Nhi, vị này là Tàn đại nhân, về sau an toàn trong nhà giao cho ông ấy, nếu các nàng gặp phải chuyện gì không giải quyết được, cũng có thể nhờ ông ấy giúp đỡ.

Đường Kính Chi giải thích cho các nàng biết:

Tần Tranh dẫn một trăm hộ vệ thỉnh an hai vị di nương.

Uyển Nhi mừng lắm, có một trăm người này nàng tính chia ra để bọn họ canh gác phủ và nơi làm đồ thêu, sẽ không còn sợ kẻ mang dụng tâm xấu xa nữa, liền gọi Đường Uy tới để hắn dẫn Tần Tranh đi một vòng làm quen tình hình bên này.

Đường Kính Chi thì kéo Nhu Nhi vào đại sảnh, bảo nàng đưa cho cuốn sách vẽ chuyện Cậu bé hồ lô, Nhu Nhi không nghĩ gì cả, tướng công bảo sao thì làm vậy, Uyển Nhi căn dặn Đường Uy xong theo vào, thấy thế nghi hoặc hỏi:

- Tướng công, chàng lấy cuốn sách đó làm cái gì?

Đường Kính Chi thấy cũng chẳng có gì cần phải dấu diếm, đem chuyện nhận lời với Hoàng thái hậu, trước khi trời tối sẽ vẽ nửa cuối câu chuyện đưa vào hoàng cung.

Thời gian gấp gáp, y vừa nói vừa sai nha hoàn chuẩn bị bút mực, rồi ngồi xuống bàn bắt đầu cầm bút vẽ tranh, chợt nghĩ, thế là mình thành họa sĩ truyện tranh đầu tiên ở thế giới này rồi.

Mặc dù hai nàng dự liệu được Hoàng thái hậu nhất định thích câu chuyện thần thoại hấp dẫn đó, nhưng nghe thấy Hoàng thái hậu cao quý cấp bách muốn xem nửa sau câu chuyện thì vui mừng hết sức, mắt nhìn chăm chăm Đường Kính Chi không chớp.

Đường Kính Chi vẽ được một lúc mới phát hiện hai nàng đứng nhìn mình, đưa tay lên sờ mặt:

- Mặt bị dính mực à?

- Hết rồi sao? Chàng không còn gì để nói nữa à?

Nhu Nhi có chút sốt ruột hỏi, mắt đầy vẻ trông đợi.

Đường Kính Chi chẳng hiểu Nhu Nhi nói cái gì, Uyển Nhi nhắc:

- Tướng công nói, nếu Hoàng thái hậu thích món quá đó, sẽ khen Nhu Nhi tỷ tỷ mấy câu, khi ấy nói không chừng Hoàng thái hậu cao hứng sẽ ban lễ vật cho tỷ ấy mà.

Đường Kính Chi à một tiếng, đưa tay vỗ trán, sao mình quên bém mắt chuyện này.

Có điều trước đó ở cửa Từ Ninh cung, y bị cho đợi nửa canh giờ làm y nghĩ ngợi lung tung, về sau nghĩ đủ cách chiếm đoạt trái tim Hoàng thái hậu, còn thời gian đâu mà nhắc tới chuyện đó.

Nhìn động tác của Đường Kính Chi, Nhu Nhi thất vọng vô cùng, với nữ tử luôn tự ti về xuất thân của mình so với các tỷ muội như nàng mà nói, được Hoàng thái hậu tặng lễ vật là một sự thừa nhận, có ý nghĩa lớn lao.

Uyển Nhi cảm thấy tiếc thay cho Nhu Nhi.

Đường Kính Chi nhìn Nhu Nhi cuối đầu buồn bã mà đau lòng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng an ủi:

- Đừng buồn, đợi ta vẽ xong nửa cuối câu chuyện, sẽ thêm vào vài câu thỉnh công cho nàng, khi đó Hoàng thái hậu đọc xong chuyện, đang vui, nhất định sẽ ban lễ vật cho nàng.

- Thật chứ?

Hai mắt Nhu Nhi lại sáng lên hi vọng.

Đường Kính Chi gật đầu khẳng định, với quan hệ giữa y và Hoàng thái hậu hiện nay, chỉ cần y viết khéo léo một chút, hẳn Hoàng thái hậu sẽ nể mặt.

Nhu Nhi sung sướng reo lên một tiếng, thúc dục Đường Kính Chi làm việc, rồi kéo Uyển Nhi ra ngoài, tránh làm phiền y.

Đường Kính Chi tĩnh tâm lại, bút đưa như bay, cuối cùng trước khi trời tối đã sao chép xong, giao cho Vương quản gia để ông ta phái người đưa vào hoàng cung.

Mọi việc chuẩn bị đã xong, chỉ còn đợi ngày mai lên đường, lần này rồi kinh không còn lo có kẻ thù sinh tử như Điền Cơ dồn mình vào chỗ chết nữa, Đường Kính Chi chỉ mang theo một mình Đường Uy, tất nhiên các ám vệ khác được bố trí khắp nơi rồi.

Thực ra Đường Kính Chi vốn không định đưa Đường Uy theo, có điều thuận lợi xin được người từ Hoàng thái hậu, nên an toàn không cần phải lo nữa.

Lại nói tới Điền Cơ, lão ta và gia quyến đã bị đưa lên kinh, hiện đang ở trong thiên lao, đợi tam ti hội thẩm.

Nếu như kết quả nhận định Điền Cơ mưu phản, thì không chỉ nhà lão ta, chỉ cần có chút thân thích xa với Điền gia sẽ bị rúng đầu.

Có thể nói người Điền gia bị Điền Cơ hại thảm rồi.

Trời tối dần, Hồng Phong cuối cùng tới phủ Trung Nghĩa bá, đây là lần đầu tiên hắn tới đây, thấy Đường Kính Chi chúc mừng một phen.

Đương nhiên Hồng Phong sẽ không quỳ xuống khấu đầu vãn an, Đường Kính Chi cũng không để ý tới chút lễ tiết đó, nhiệt tình kéo hắn cùng tới nhà ăn dùng cơm, đám nha hoàn chia thức ăn làm hai bàn, ba vị di nương cũng ngồi bàn bên cạnh ăn cơm.

Trịnh Hân Như giờ đã được Đường Kính Chi giúp khôi phục hộ tịch, không còn là hạ nhân trong phủ nữa, không phải tới hầu hạ.

Đường Kính Chi tất nhiên không bỏ qua cơ hội trêu ghẹo hắn và Trịnh Hân Như một phen, đi vào chính đề:

- Hồng huynh, lần này đệ rời kinh làm ăn, nhanh thì ba tháng, chậm có khi mất cả năm mới về, trong thời gian đó đệ nhờ huynh tới chiếu cố trong phủ một phần.

- Yên tâm đi, kẻ kia gần đây không có động tĩnh gì, ta nhất định sẽ bỏ thời gian ra tới để ý chuyện bên này.

Hồng phong gật đầu hết sức thống khoái:

Mọi người ăn uống chuyện trò vui vẻ, lúc sắp tàn tiệc thì chợt nghe bên ngoài có tiếng nha hoàn rít chạy vào báo có một vị thái giám tới nhà truyền chỉ.

Đường Kính Chi vội dẫn ba vị di nương rời nhà ăn tới đại sảnh nghênh đón, Hồng Phong không đi, hắn đang ngằm theo dõi Bùi Đặc, tiếp xúc với càng ít người càng tốt, tránh bị người ta nhớ mặt nhận ra.

Thấy Đường Kính Chi, vị thái giám trẻ cao giọng hô:

- Trung Nghĩa bá Đường Kính Chi cùng nhị di nương Nhu di nương quỳ xuống tiếp ý chỉ của Hoàng thái hậu.

Đường Kính Chi ngạc nhiên lắm, Hoàng thái hậu đúng là nể mặt mình, không ngờ hạ chỉ ban lễ vật cho Nhu Nhi và buổi tối, phải biết rằng cửa cung tới chập tối là đóng cửa, phải tới giờ Mão hôm sau mới mở ra, hơn nữa cửa một khi đóng lại, vì bảo vệ an toàn của hoàng đế, bất luận có chuyện gì xảy ra cũng không mở cửa.

Dù có người khởi binh tạo phản cũng không mở.

Hiện giờ vị thái giám này tới tuyên đọc ý chỉ, chắc là ban ngày ra ngoài làm việc không về kịp, ý chỉ tất nhiên bên trong cho vào giỏ thả xuống.

Đầu suy nghĩ, Đường Kính Chi cũng chẳng nhàn, dẫn đầu ba vị di nương quỳ xuống khấu đầu, y làm việc này tới quen rồi, giờ khấu đầu rất chuyên nghiệp, cũng không thấy khó chịu như trước kia nữa.

Thấy mọi người bốn xung quanh đã quỳ xuống rồi, thái giám mới mở thư vàng ra đọc:

- Nay, có Trung Nghĩa bá hiến cho ai gia một bộ sách thêu trên gấm, ai gia rất thích, đặc biệt ban ột thanh bảo kiếm. Ai gia được nghe di nương thứ hai của Trung Nghĩa bá, tâm tư mẫn tiệp đôi tay khéo léo, có thể thêu tranh tựa vật sống, làm người ta kinh ngạc, ban ột cây kim vàng, chỉ thêu thượng đẳng một cuộn, đồng thời phong danh hiệu ” thợ thêu nhất đẳng hoàng gia!”.

Ý chỉ của hoàng thái hậu tất nhiên không cầu kỳ như thánh chỉ của hoàng đế, nhưng vinh dự không kém phần.

- Tạ long ân Hoàng thái hậu.

Ai cũng nghe ra ý chỉ này thực chất là để phong thưởng cho Nhu Nhi, còn Đường Kính Chi thì chỉ hưởng sái, nhưng Đường Kính Chi lại nghĩ khác, y không bận tâm tới thanh bảo kiếm, rõ ràng Hoàng thái hậu có thiện cảm với y, nên mới nhanh chóng ban ý chỉ như vậy, còn cả Nhu Nhi tâm nguyện đã thành, chắc chắn vui mừng vô hạn.

Mọi người khầu đầu, từ từ đứng dậy, Đường Kính Chi đi tới nhận lấy sách vàng.

Tiếp đó mấy tiểu thái giám đem vật phẩm Hoàng thái hậu ban tặng giao cho người Đường gia, Đường Kính Chi sai Thị Mặc đưa phong bao ấy vị thái giám, thế là mọi người cùng vui.

Mấy thái giám vừa lui khỏi đại sảnh, Nhu Nhi không kìm nén được nữa, nhảy cẫng lên chạy tới bên bàn, đưa tay lật tấm vải màu vàng, mở một chiếc hộp gỗ tinh xảo nhỏ, tức thì một cây kim vàng óng ánh xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhu Nhi tay run run, hết hít thật sâu lại lau tay dầm mồ hôi vào áo, rồi dùng hai ngón tay cầm cây kim châm lên, nhìn không chớp mắt!

Mình không mơ, đây là kim châm Hoàng thái hậu ban thưởng.

Uyển Nhi đứng bên cạnh suýt xoa, nghĩ chẳng biết bao giờ mình mới có được may mắn được Hoàng thái hậu ban ơn quâ.

Ngọc Nhi nhìn ngó một hồi, nghĩ nếu dùng làm ám khí thì mảnh quá, vừa bay không xa, sức sát thương chẳng lớn. Nàng cũng mừng cho Nhu Nhi, nhưng đồ của hoàng gia nàng chẳng ham, tính nàng cô độc, cũng chẳng bận tâm lắm đám tỷ muội nghĩ gì về mình.

492. Chương 515: Trước Khi Lên Đường

Đường Kính Chi đi vào đại sảnh, thấy Ngọc Nhi và Uyển Nhi cùng cầm cây kim thêu nhỏ tẹo, mặt kích động đỏ bừng thì không khỏi buồn cười, nếu các nàng biết được quan hệ ám muội của mình và Hoàng thái hậu thì có thấy đồ Hoàng thái hậu ban tặng quý trọng đến thế không?

- Được rồi, được rồi, đừng nhìn nữa, chẳng qua chỉ là một cây kim châm rồi, làm sao sánh bằng bảo kiếm của ta được.

Đường Kính Chi chen giữa ba nàng, còn đưa tay bóp mũi Uyển Nhi một cái.

Uyển Nhi then đỏ mặt vội vàng tránh đi, hiện giờ tướng công càng ngày càng không chịu đứng đắn rồi.

Còn may động tác của Đường Kính Chi rất kín, Nhu Nhi và Ngọc Nhi không thấy, đám nha hoàn xung quanh cũng không thấy, nếu không chẳng phải làm Uyển Nhi xấu hổ chết thôi sao?

Nhu Nhi nghe Đường Kính Chi nói bảo kiếm hay hơn kim châm của nàng thì không phục phản bác:

- Bảo kiếm của chàng thì chỉ được cái to thôi, so với kim châm của thiếp sao được.

Nói rồi ngênh mặt kiêu ngạo đặt kim châm vào hộp, không thèm nhìn thanh kiếm.

Nói tới bảo kiếm, Ngọc Nhi hứng thú hơn so với kim châm nhiều, vội cướp lấy từ trong tay Đường Kính Chi, “keng” một tiếng rút ra.

Hàn quang chớp lên, hơi lạnh tràn ra như trắng sáng xuyên mây ló rạng, thanh kiếm dài năm xích, sống kiếm dùng vàng ròng khảm một hàng bảy cái mắt phượng, chuôi kiếm khảm ngọc xanh, lưỡi kiếm thẳng đều, rất tiện chém bổ, hai góc mũi kiếm dài mà bén, vô cùng sắc nhọn, dù là người không biết hàng nhìn vào cũng nhận ra đây là thứ dị bảo.

- Hảo kiếm.

Ngọc Nhi thốt lên, dùng ngón tay vuốt nhẹ thân kiếm, cảm giác có luồng hơi lạnh truyền vào tay:

- Thanh bảo kiếm này có hàn thiếc ngàn năm trong tay ...

Nói rồi tay trái búng lên, một thanh cương châm bay ra, tay phải vung lên, không có một tiếng động phát ra, cương châm bị đứt làm đôi.

Tất cả nhìn thấy cảnh đó đều thấy gai người, đến sát mà cũng cắt được, nếu mà chếp đầu người ...

Hoàng thái hậu thật là hào phóng!

Đường Kính Chi kinh ngạc, thanh kiếm này ắt phải là của người ta dâng lên cho hoàng đế rồi, ai tặng vật này cho Hoàng thái hậu được, mà đoán chừng bảo kiếm như thế trong hoàng cung đại nội cũng chẳng có được là bao.

Nghĩ tới đó trong lòng Đường Kính Chi cũng có chút ảm áp, dù y muốn khơi lên chân tình của Hoàng thái hậu, nhưng cũng không phải chỉ muốn đùa vui với nàng, nếu nàng thực lòng, y tất nhiên không làm kẻ phụ tình.

- Ngọc Nhi, nếu nàng thích thì ta tặng cho nàng đấy.

Thấy Ngọc Nhi vuốt ve không nỡ rời tay, Đường Kính Chi nói:

Ngọc Nhi vẫn nhìn thanh kiếm, đầu lại lúc lắc:

- Không được, tướng công từ khi lên kinh có không ít kẻ thù, cứ giữ lại phòng thân đi.

- Chẳng cần, dù sao ta đi tới đâu cũng có nàng ở bên cơ mà, nàng võ công cao cường mới có thể phát huy uy lực chân chính của bảo kiếm, nếu nó vào trong tay ta, chẳng khác nào châu ngọc bị phủ bụi.

Đường Kính Chi là nam nhân, y cũng thích bảo kiếm, nhưng với thân thủ của mình thật không xứng với nó.

Người ta nói bảo kiếm tặng anh hùng, đến Đường gia nó lại thành bảo kiếm tặng anh thư rồi.

Ngọc Nhi rõ ràng là rất thích, vẫn nói:

- Được rồi, coi như thiếp giữ hộ chàng, tới khi nào chàng dùng thiếp sẽ trả.

Đường Kính Chi mỉm cười, chỉ cần các nàng vui là đủ rồi, chợt nhớ ra mình sắp rời kinh, Hoàng thái hậu tặng cho thanh kiếm, chắc chắn vì chuyện này, chứ không phải vì quyển sách thêu kia, chẳng qua chuyện y hợp tác kinh doanh với hoàng thất không thể nói ra được, cho nên mới mượn cớ như vậy.

Thanh kiếm này không chỉ có ý nghĩa phong thân, cái gì liên quan tới hoàng thất có ý nghĩa trọng đại, tới địa phương có nó coi như thêm món đồ giữ mạng rồi, chỉ cần đưa ra đủ dọa quan viên.

Nghĩ thế y bất giác lại liên tưởng tới món quà của Nhu Nhi.

Cây kim châm đúng là quý giá thật, nhưng không thể đem so với danh xưng “thợ thêu nhất đẳng hoàng gia!”

Như thế đồ thêu do nàng làm ra ngang với vật phẩm đẳng cấp cao nhất hoàng gia, đem đi bày ở lầu gác, tuyệt đối có giá trên trời, không ít người tranh nhau mua.

Hơn nữa xưng hiệu này là sự quảng báo cực lớn cho đồ thêu Đường gia, không khác gì đeo mác hàng hiệu ở thời hiện đại.

Chẳng biết dụng ý của Hoàng thái hậu có phải là như vậy không, hay tại đầu óc “con buôn” của y suy ra thế, đang tính xem làm sao tận dụng tốt nhất xưng hiệu của Nhu Nhi thì Hồng Phong và mẹ con Trịnh Hân Như đi vào.

Ba người bọn họ đều lên tiếng chúc mừng, Trịnh Hân Như yếu điệu thi lễ, con gái nàng cũng học theo y trang, hiện giờ tiểu nha đầu này đã chuyển sang mặc váy hồng xinh đẹp, phần nào ra dáng một tiểu thư, không còn bộ dạng nha hoàn nhút nhát như xưa nữa.

Trịnh Hân Như đoan trang thanh lệ như vậy, con gái nàng tất nhiên không kém lắm.

Hồng Phong cười lớn, chấp tay nói:

- Chúc mừng hiền đệ được hoàng gia ban thưởng.

Đường Kính Chi vui vẻ đáp lễ, mời ba bọn họ ngồi xuống, Trịnh Hân Như biết quan hệ giữa Hồng Phong và Đường Kính Chi, Ngọc Nhi rất tốt, cũng không từ chối, nắm tay con gái ngồi cạnh Hồng Phong.

Đường Kính Chi căn dặn Trịnh Hân Như một số việc cần chú ý khi không có nhà, đồng thời trao quyền cho nàng, gặp phải chuyện gì cũng có thể tự quyết.

Đối với Trịnh Hân Như mà nói, Đường Kính Chi là đại ân nhân của mẹ con nàng, nếu Đường Uy không mua nàng về, chẳng biết mẹ con nàng có khi mỗi người một nơi, chẳng hiểu có kết quả gì, y còn trả lại cho nàng thân phận tự do.

Cho nên chỉ cần việc gì có thể làm cho Đường gia, nàng sẽ cố hết sức.

Trò chuyện một hồi, Hồng Phong và mẹ con Trịnh Hân Như cáo lui, Đường Kính Chi thấy Hồng Phong đi ra giữ khoảng cách nhất định với Trịnh Hân Như thì cười khẽ, nếu ở thời của y, hai người này hẳn sống chung cùng nhà rồi.

Ngày mai phải đi rồi, hôm qua ngủ lại ở chỗ Nhu Nhi, Ngọc Nhi lại đi cùng với y, đêm nay tất nhiên phải an ủi Uyển Nhi rồi.

Nhu Nhi mới được Hoàng thái hậu ban thưởng, hưng phấn còn chưa tan, chẳng có gì không vui, hơn hở ôm khay có hộp kim châm và sợi chỉ cùng Ngọc Nhi rời đại sảnh.

Trước đó Uyển Nhi bị Đường Kính Chi tập kích, hiểu ám thị đêm nay tướng công sẽ tới tiểu viện của mình, nàng thông tuệ mẫn cảm, biết tướng công muốn đền bù ỉn, Nhu Nhi được thưởng lớn, Ngọc Nhi có thanh bảo kiếm, chỉ có nàng không có gì.

Nói trong lòng không có chút thất vọng nào là không thể, nhưng Uyển Nhi không vì chuyện nhỏ này mà buồn bã, mai tướng công đi rồi, nàng vốn rất phân vân, tướng công nên giữ sức khỏe cho cuộc hành trình dài mới đúng, nhưng tướng công sẽ đi rất lâu, nàng cũng muốn gần gũi, cuối cùng tướng công tỏ ý trước, nàng bỏ hết dơ dự.

Hai người nắm tay nhau dưới ánh trăng sáng, thì thầm nói gì đó, Đường Kính Chi sáng mắt nắm tay Uyển Nhi chạy về tiểu viện trong nụ cười khúc khích của nàng.

Trong phòng không thắp đèn mà thắp hai cây nến đỏ bằng cổ tay, Uyển Nhi tới giường quỳ xuống trải chăn đệm, nàng cẩn thận vuốt những nếp gấp trên giường cho phẳng, vấy lụa mềm nhẹ dán sát người, bỏ mông tròn lẳn hướng về phía y gọi cho người ta bao suy tưởng miên man.

Căn phòng ấm áp, Đường Kính Chi hít hít, chậu than cháy có mùi thơm thoang thoảng rất dễ chịu, ánh nến đỏ bập bùng chiếu lên người Uyển Nhi tạo nên vẻ đẹp huyền ảo mông lung.

Xem ra nàng có chuẩn bị sẵn rồi, để xem nàng chuẩn bị tư tưởng tới đâu, Đường Kính Chi bật cười ngồi xuống ghé gọi:

- Uyển Nhi, đừng vội trải giường, tới đây đã.

Uyển Nhi khẽ đáp một tiếng, quay người lại đi tới, bất ngờ Đường Kính Chi nắm lấy tay phải nàng, tả thủ vòng quanh eo nàng, kéo nàng ngồi lên đùi mình, ghé mặt vào chiếc cổ ngọc ngà của nàng, hưởng thụ hương thơm hoa sen nhẹ nhàng thanh thoát trên cơ thể nàng tỏa ra, hôn phớt cổ nàng:

- Ngày mai ta phải lên đường rồi, đêm nay phải ngủ sớm còn giữ sức khỏe. Ta còn vài việc quan trọng dặn nàng ...

Vốn đang xấu hổ, Uyển Nhi nghe thế thì chán chường, đầu hơi cúi xuống, nhu mì nói song không che dấu hết được sự thất vọng:

- Tướng công cứ sai bảo, Uyển Nhi sẽ làm hết sức.

Cơ thể mỹ nhân mềm mại như nước trong lòng, vẻ yêu kiều dịu dàng đó làm Đường Kính Chi yêu thương không thôi, tay siết chặt eo thon cười gian:

- Vậy mới ngoan chứ, Uyển Nhi ngoan như thế, ta làm sao để nàng thất vọng được ...

Uyển Nhi nghe thế mới hiểu mình bị tướng công cho vào bẫy rồi, xấu hổ ngúng nguẩy thoát khỏi vòng tay của y:

- Tướng công toàn ức hiếp người ta.

Bờ mông tròn lẳn nở nang của Uyển Nhi dù cách lớp lụa mềm vẫn mang lại cảm giác đàn hồi mê hoặc, cùng sự vùng vẫy của nàng, càng tăng thêm khoái cảm, càng kích thích bàn tay đưa lên lần vào trong áo, tóm lấy bầu ngực của nàng mỗi lúc một mạnh mẽ hơn:

- Ta cho nàng biết thế nào mới là ức hiếp thật sự nhé ...

493. Chương 516 (1) : Hạ Xuyên Thành.

Hôm sau trời vẫn còn tờ mờ sáng Đường Kính Chi đã dậy rồi, bịn rịn hôn tạm biệt hai vị di nương, thúc ngựa chạy về phía cửa đông Ni Lạc Thần.

Khởi hành cùng lúc với y còn có Vương Tiễn đi theo cửa bắc, Thị Mặc và Tấn Lương Bá đi cửa tây, bọn họ đều dẫn theo người của nội xướng.

Hoàng thái hậu lo cho an toàn của Đường Kính Chi nên xướng vệ cấp cho y nhiều nhất, tới mười hai cao thủ, cùng với Đường Uy và Ngọc Nhi, Đường Kính Chi cảm thấy an toàn của mình được bảo đảm chắc chắn rồi.

Tĩnh Châu và Kinh Châu nối liền nhau, nằm ở dải trung tâm vương triều, từ Ni Lạc Thần tới biên giới Tĩnh Châu tuy địa hình bằng phẳng song ngựa không ngừng vó cũng phải đi hết ba ngày.

Đường Kính Chi biết quốc khổ cần tiền gấp, cho nên dọc đường ngoại trừ lúc ăn uống, ban ngày gần như không nghỉ ngơi, tới tối nếu như không phải có thôn xóm hoặc dịch trạm để nghỉ chân, y tranh thủ đi thêm rồi cắm trại ngoài trời.

Trong đoàn người bọn họ, trừ Đường Kính Chi ra thì ai cũng tập võ, chịu khổ cực với họ không phải chuyện gì to tát, chỉ mỗi Ngọc Nhi là thương tướng công của mình, thấy y mỗi tối dừng chân là một mối vui đầu ngủ luôn, khuyên mấy lần bảo y không nên gắng sức như thế.

Có điều lòng Đường Kính Chi có tâm sự, muốn sớm ngày làm xong việc để sớm ngày về kinh, đoàn tụ với Nhu Nhi và Uyển Nhi, tất nhiên miệng thì ừ, nhưng đầu lại vào đây.

Vì thế tới ngày thứ năm mọi người đã tới một thành trấn lớn giữa trung tâm Tĩnh Châu.

Thành này tên Hạ Xuyên thành, nhìn từ xa chỉ thấy tường thành cổ kính cực cao, diện tích lớn, chỉ riêng trong thành ít nhất dung nạp được mấy chục vạn bách tính, Đường Kính Chi vẫn cười trên con ngựa trắng quen thuộc, nhìn thấy rất nhiều nạn dân và ăn mày, đoán nơi này rất phồn hoa.

Nghe có vẻ nghịch lý nhưng thực vậy, nếu không phải chỗ phồn hoa kiếm sống được thì nạn dân bỏ đi rồi.

Đang lúc chính ngọ, mười mấy thớt tuấn mã phóng nhanh trên quan đạo, bụi bốc mù mịt, tới cổng thành bị quân sĩ ngăn cản, mới ghìm cương dừng lại.

Đi đường mấy ngày liền, Đường Kính Chi toàn thân bụi bặm, tóc tai sơ xác, chẳng còn chút dáng vẻ của vị bá gia cao quý nào, nếu chẳng phải y cưỡi con tuấn mã, người ta chắc nhầm y là ăn mày, đang định hỏi phí vào thành bao nhiêu, đột nhiên có nam nhân đi tới, cung kính quỳ một gối xuống nói:

- Hạ quan Hồ An, thỉnh an Trung Nghĩa bá.

*** Nhớ thẳng quan hại mẹ con họ Đỗ tên Hồ Hòe An, lão tác giả này đối xử với nhân vật phụ thật phũ.

Nam tử đó tuổi chừng ba mươi, mặc thường phục, Đường Kính Chi nhìn kỹ, người này hoàn toàn lạ mặt, sao lại biết mình? Đang ngạc nhiên thì một xướng vệ đi tới bên cạnh nói nhỏ:

- Đường bá gia, người này thuộc nội xướng, Hoàng thái hậu sai hắn đi trước dò đường cho ngài.

Đường Kính Chi vỗ lờ:

- Đứng dậy đi, đưa bọn ta tới khách sạn.

- Vâng!

Hồ An vừa mới đứng dậy đám quân sĩ thủ thành mới biết vừa rồi ngăn cản đường đi của một vị bá tước, hoảng lên quỳ xuống thỉnh tội, Đường Kính chẳng để bụng, nếu bọn họ để ý cưỡi ngựa xông thẳng vào thành mới là có tội, phẩy tay trấn an vài câu, không xuống ngựa, theo Hồ An vào thành.

Từ lúc Hồ An xuất hiện, Ngọc Nhi thúc ngựa tới sát bên người Đường Kính Chi, tay đặt sẵn lên chuôi kiếm đề phòng bất trắc, đồng thời cẩn thận quan sát người đi đường bốn phía.

Quân sĩ thủ thành phái người đi đầu quát tháo người dân tránh đường cho vị bá tước, vì thế bọn họ chẳng mấy chốc tới được một khách sạn cao sáu tầng.

Thời đó chưa có xi măng cốt thép, kiến trúc chủ yếu làm bằng gỗ, nên xây tòa nhà cao năm tầng gần như là cực hạn, chẳng biết khách sạn này xây dựng thế nào, có điều Đường Kính Chi đang mỗi một chẳng hơi đâu quan tâm tìm hiểu kiến trúc.

Hồ An đã thuê sẵn phòng, là gian phòng xa hoa nhất tầng sáu, tất nhiên là hắn có ý tốt muốn lấy lòng, nhưng Đường Kính Chi lại rửa thắm trong lòng, đi đường vất vả bỏ mẹ rồi còn bắt mình leo lên sáu tầng lầu.

Ngọc Nhi tới nơi xa lạ, nên cảnh giác cao độ, vào phòng định tắm rửa với Đường Kính Chi, tuy thấy nàng đề phòng hơi thái quá, nhưng cũng không nói gì.

Chẳng bao lâu tiểu nhị mang nước ấm tới, vì định ở Hạ Xuyên Thành vài ngày kiếm người hợp tác, Đường Kính Chi chẳng những rửa mặt rửa tay, còn gội cả đầu, nếu không mang bộ dạng lôi thôi bẩn thỉu đi tìm người ta, họ tưởng mình tới xin tiền.

Ngọc Nhi tắm rửa xong, mái tóc dài còn chưa khô, đã tới giúp Đường Kính Chi búi tóc, do nàng trước kia không chú ý lắm chi tiết nhỏ trong sinh hoạt, tay hơi lỏng lỏng, cả hai sửa soạn xong thì Hồ An đã tới mời dùng cơm tối ba lần rồi.

Đường Kính Chi thay một bộ trường sam xanh nhạt, quay về dáng vẻ nho nhã thông dong thường ngày, Ngọc Nhi cũng bỏ trang phục đi đường gọn gàng, khoác lên bộ váy quý phụ hoa lệ.

Cả hai vừa bước ra khỏi phòng, Hồ An khúm núm đi tới:

- Đường bá gia, cơm nước chuẩn bị xong rồi, mời ngài theo hạ quan.

Đường Kính Chi thấy hắn ân cần sẵn sàng như vậy thắm nghĩ tên này cho đi làm quan trong triều mới đúng, làm trong nội xưởng thật phí tài, gật đầu theo Hồ An toán một phòng bao xa hoa ở cùng tầng, vào trong y hỏi:

- Đã an bài xong cho những người đi cùng ta chưa?

- Bẩm bá gia, an bài xong cả rồi, bọn họ hiện đang dùng cơm ở tầng ba.

Thân phận nội xưởng ghê gớm thật đấy, nhưng cũng làm người ta e sợ, bình thường trừ hạng thích càn quấy ức hiếp người khác thì chẳng ai muốn lộ ra làm gì.

Đường Kính Chi gật đầu, lúc này mới cảm thấy định cùng Ngọc Nhi ăn cơm, đi suốt một buổi sáng, y đói mềm ruột rồi.

Có điều y vừa mới động đũa thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân, Hồ An mặt biến sắc, cáo lỗi một tiếng rồi chạy ra, song vì bận nói chuyện thành ra muộn mất một nhịp, chỉ thấy một đại hán vạm vỡ đã xông vào.

Ngọc Nhi đứng dậy tức thì, bảo kiếm cũng rút ra nửa đoạn.

Tên đại hán kia toàn thân hơi rượu nồng nặc, mắt lơ đãng say, va vào người Hồ An đang chạy ra cửa, cười lớn nói:

- Hà hà, ai bảo hôm qua bỏ dở nói muốn đi đón Trung Nghĩa bá, y xuất phát từ kinh thành, mới được có mấy ngày, làm sao đã tới nơi được. Ta mà nói ra thế nào người cũng thấy tiếc, ha ha ha ...

- Đúng thế.

Lại có một tên đại hán say lướt khướt khác xông vào giọng lè nhè:

- Hôm qua người không tới Ngênh Xuân các thật là đáng tiếc, ả hoa khôi Bạch Thước đó chắc chắn miễn chê, làm người ta nhìn thấy chỉ muốn đè ngay xuống, nếu chẳng phải bên trên dận không được quấy nhiễu địa phương, đêm qua thế nào ta cũng cho ả thưởng thức tư vị trở thành nữ nhân chân chính ..

Những hoa khôi có chút tiếng tăm thường chỉ tiếp khách uống rượu, hát ca chứ không ngủ với khách, nếu không đẹp đến mức chỉ một hai tháng chẳng còn ai muốn tốn tiền với các nàng rồi.

Hai tên xướng vệ kia nếu muốn Bạch Thước bồi tiếp một đêm thì phải tự báo thân phận của mình.

Nghe bọn chúng nói chuyện, Đường Kính Chi đoán những kẻ này được thân phận giống như Hòe An, được phái từ kinh thành tới giúp y mở đường, thăm dò tin tức.

- Các người nói bậy bạ cái gì đấy.

Hòe An cuống lên:

- Còn không mau quỳ xuống thỉnh an Trung Nghĩa bá.

Vừa nói vừa tung chân đá như chộp vào đầu gối hai tên đại hán kia.

Lúc này sắc mặt Đường Kính Chi âm trầm cực kỳ khó coi.

Hai tên đại hán bị đá quỳ xuống đất nghe vậy tỉnh rượu quá nửa, ngẩng đầu lên thấy Đường Kính Chi đang ngồi trước mặt, kinh hãi khấn đầu: đọc truyện mới nhất tại .

- Hạ quan Lý Cường, Trương Lượng thỉnh an Trung Nghĩa bá.

Đường Kính Chi chẳng nói chẳng rằng chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn qua lại giữa hai bọn chúng.

494. Chương 516 (2) : Xướng Vệ Say Rượu.

Lý Cường và Trương Lượng dù cúi đầu nhưng như cảm giác được ánh mắt đáng sợ của Đường Kính Chi quét lên người, hơi rượu bay hết cả, lòng hối hận không thôi, ai mà ngờ chứ, chúng nghĩ đám quý tộc này sống an nhàn, người ốm yếu, đi tới đây thế nào cũng phải mười ngày là ít.

Hiện chính trị hoàng triều bất ổn, là lúc cần vỗ về trấn an địa phương, Đường Kính Chi sao có thể để người theo bên cạnh làm loạn? Có điều còn may hai tên ngày tham ăn tham uống làm lỡ việc nhưng cũng biết nặng nhẹ, không vì tham luyến mỹ sắc của hoa khôi kia mà để lộ thân phận, nếu không y nhất định không tha cho bọn chúng.

- Hoàng thái hậu lệnh các người đi trước để các người thăm dò tin tức hỗ trợ cho ta, các người lại lo ăn chơi hưởng lạc, còn rượu chè say khướt suốt từ tối tới trưa hôm sau.

Đường Kính Chi hừ mũi một cái:

- Nếu chẳng phải có Hòe An tận chức, chẳng phải lỡ dở mọi việc rồi không?

Thấy Đường Kính Chi nổi giận, hai tên Lý Trương khấn đầu nhận sai liên hồi, thân phận bá tước của Đường Kính Chi không làm bọn chúng quá e sợ, sợ là y làm việc theo lệnh Hoàng thái hậu, y chẳng cần xử phạt bọn chúng, chỉ cần bắt bọn chúng tự về kinh linh tội, lúc đó Hoàng thái hậu không dễ dàng tha cho bọn chúng.

Đường Kính Chi không nói gì, chỉ khép mắt lại, tựa hồ đang nghĩ trừng phạt bọn chúng ra sao?

Trong phòng tức thì trở nên yên tĩnh tựa như nghe được tiếng kim rơi, hai tên Lý Trương cảm giác như trong không gian có ngọn núi vô hình đè lên người, làm chúng không thở được.

Hòe An ngáp ngừng mấy lần, cuối cùng đánh bạo nhắc nhở Đường Kính Chi:

- Bẩm bá gia, Trương đại nhân và Lý đại nhân đều là bách hộ của nội xướng, Hoàng thái hậu phái họ tới vì ở phía đông này có thuộc hạ trực thuộc của bọn họ. Để thuận lợi hoàn thành đại sự Hoàng thái hậu giao phó, hạ quan xin bá gia tha cho bọn họ một lần.

Hồ An nói nhỏ, nhưng Trương Lý luyện võ nghe thấy, dập đầu xin tha, đảm bảo sau này tận lực làm việc quyết không tái phạm, bọn chúng sao chẳng biết Đường Kính Chi là hồng nhân bên cạnh Hoàng thái hậu và hoàng đế, nếu bị y đuổi về kinh, tiền đồ của bọn chúng coi như xong.

Tới khi ấy dừng nói là chúc bách hộ, ngay cả thân phận xương vệ cũng khó giữ nổi.

Mất đi thân phận này, nhiều năm qua bọn chúng gây thù chuốc oán, kết thù vô số, đừng mong còn sống rời kinh, mà cả người nhà cũng bị liên lụy.

Đường Kính Chi thấy những kẻ này chỉ biết ăn chơi không được tích sự gì, định đuổi chúng về, tránh lúc nào đó bọn chúng không giữ được mình làm chuyện càn quấy, nghe Hồ An nói vậy, nghĩ một lúc rồi quyết định:

- Vậy bản tước gia tha cho các người một lần, nếu sau này còn làm lỡ việc, đừng trách ta vô tình.

Hai tên Lý Trương thoát được kiếp nạn, lại quỳ lạy một phen nữa, Đường Kính Chi thấy bọn chúng người toàn hơi rượu, bộ dạng lờ lững thì ngứa mắt phẩy tay:

- Lui đi, ta sẽ ở Hạ Xuyên thành ba ngày, buổi chiều các người ngủ một giấc bồi bổ tinh thần, mai theo ta làm việc.

- Vâng.

Lý Cường và Trương Lượng bỏ dậy, không dám nhiều lời nữa vội vàng lui ra.

Hai tên này thích ý thân phận mình hưởng thụ, nên tới địa phương tất nhiên cũng không ủy khuất bản thân, cho nên cũng ở gian phòng xa hoa ở tầng sáu, về phòng mình, Lý Cường thở phào lau mồ hôi, cuối cùng yên tâm, định đi ngủ lấy sức làm việc, không ngờ Trương Lượng cũng đi vào mặt hầm hầm phần nộ nói:

- Chẳng qua chỉ là một tên bá tước mới nổi dám vênh váo trước mặt chúng ta. Trước kia ta phụng chỉ hành sự, dù là hoàng thân quốc thích hay quý tộc lâu đời cũng phải nể mặt ba phần. Tên tiểu tử đó cứ đắc ý đi, rồi có ngày rơi vào tay ta, ta sẽ cho hắn biết.

Trương Lượng tác oai tác quái quen rồi, hôm nay chỉ bị Đường Kính Chi trách mắng một phen cũng coi đó là xỉ nhục cực lớn.

Lời hắn nói cũng không phải sai, với thân phận nội xưởng phụ trách giám sát bách quan và quyền quý của bọn chúng, ngay hoàng thân quốc thích cũng phải hết sức thận trọng, chưa nói đám người này giỏi vu oan giá họa, bọn họ thực sự cũng chẳng sạch sẽ gì, nếu bị chúng thêm mắm muối báo cáo lên hoàng đế thì rất phiền phức.

Nghe Trương Lượng lên tiếng oán giận, Lý Cường vội xuyt một cái, bảo hắn im lặng:

- Đừng nói nữa, không biết y đang rất được Hoàng thái hậu và hoàng thượng nể trọng, chẳng may tới tai y, hậu quả khó lường.

- Sợ cái gì?

Trương Lượng nhếch mép khinh khỉnh nói:

- Được sủng tín đến mấy cũng chỉ là một ngoại thần, tối đa một hai năm mà thôi. Thời gian trước y dám đối đầu với Tề công công đã định sẵn kết cục không tốt đẹp gì, người nói xem Tề công công sẽ cho y một hai năm sao, ta không nghĩ vậy đâu.

Lý Cường nheo mắt lại, lắc đầu:

- Y đối nghịch với Tề công công đúng là thiếu sáng suốt, có điều y có xui xẻo cũng là chuyện sau này, hiện y đang là thượng cấp của chúng ta, tốt nhất nín nhịn đi, đừng gây sự gì nữa.

- Được, ta nghe người, không nói nữa.

Ngọc Nhi cầm kiếm vào vỗ, lắc đầu:

- Tướng công đừng có quên, Tề Đức Thịnh là chỉ huy sứ nội xưởng, chàng chỉ tạm thời là cấp trên của bọn chúng trong chuyến đi này, còn bọn chúng chung quy vẫn là thủ hạ của Tề Đức Thịnh, chàng và lão ta đã trở mặt, khó tránh khỏi bọn chúng nhận lệnh từ lão ta, gây bất lợi cho chàng.

Đường Kính Chi cười lớn:

- Không thể nào, Tề Đức Thịnh có ăn tim gấu gan báo cũng không dám ra tay với ta, nàng quá lo rồi.

Thực ra y thương Ngọc Nhi vì bảo hộ y mà ngày nào thần kinh cũng căng thẳng, đôi khi nửa đêm có chút tiếng động cũng ngồi dậy, kiểm không rời người, cứ như thế rất hao tổn tinh thần, rất mệt người.

- Cần thận vẫn tốt hơn.

Ngọc Nhi lại thấy tướng công thời gian qua ở kinh thành mọi việc quá thuận lợi, tuy kẻ địch nhiều, song lần nào cũng dễ dàng qua được nên tướng công thư sinh đâm nơi lỏng mắt cảnh giác rồi, có điều nam nhân rất tự tôn và sĩ diện, nàng không nói, dù sao trọng trách vào hộ y cũng là của nàng, hỏi:

- Buổi chiều chúng ta đi đâu.

- Trước tiên đi quanh nghe ngóng nắm bắt tình hình đã, ngày mai mới gọi đám Hồ An tới xem bọn họ thời gian quan có thu hoạch gì không.

Ngọc Nhi nghi hoặc hỏi:

- Sao chẳng không hỏi họ ngay, tốn công đi đường làm gì?

Đường Kính Chi vừa ăn vừa đáp:

- Nếu không điều tra trước, chẳng may bọn họ nhận tiền của ai đó, cố ý che dấu những thương gia có thực lực hợp tác, như thế sẽ tổn thất một khoản tiền lớn.

Vì có chính sự phải làm, nên tiếp đó bọn họ không nói huyện phiếm nữa, ăn cho no bụng, nghỉ ngơi một hồi rồi gọi Hồ An tới, dẫn hai xưởng vệ theo cùng bọn họ, rời khách sạn.

Hồ An thấy Đường Kính Chi làm việc nghiêm túc như vậy, không dám lơ là, cẩn thận đi sau, thi thoảng nói những tin tức mình nghe ngóng được.

Thầm nhủ may mà trước đó không nghe hai tên kia rủ rê ăn chơi, nên cũng nghe ngóng được vài điều, hai tên kia không hoàn thành chức trách là cơ hội cho hắn thể hiện gây ấn tượng với Đường Kính Chi, biết đâu y báo cáo về kinh, nhắc tới mình vài câu, lợi ích không nhỏ.

Đoàn người đi trên phố chính phần hoa nhất, Đường Kính Chi mỗi lần gặp được các cửa hiệu bán vải vóc đồ thêu đều vào quan sát một phen, nhưng kết quả làm y hết sức thất vọng, những cửa hiệu bề ngoài nhìn rất được này nhưng hàng cao cấp nhất cũng chỉ ngang thứ hàng trung cấp của hiệu tơ lụa Tần Thị.

Từ những hàng hóa này nhìn ra được mức độ phần hoa ở nơi đây, chưa nói Ni Lạc Thần, dù Lạc Thành cũng phần hoa hơn nơi này.

Đi được một canh giờ thì Đường Kính Chi bỏ ý định ở lại đây, quyết định tới thành lớn khác của Tịnh Châu là Nguyên Tuyền thành.

495. Chương 517: Bò Đè Giáo.

- Hồ An, người nói xem, nếu ngày mai chúng ta lên đường tới Nguyên Tuyền Thành, nhanh nhất phải mất bao lâu.

Lại rời một cửa hiệu vải vóc nữa tình hình không hề khá hơn, Đường Kính Chi hoàng toàn từ bỏ ý định tình người hợp tác ở đây.

Hồ An tính toán một hồi khom lưng đáp:

- Nhanh nhất cũng phải tốn năm ngày.

Từ Ni Lạc Thần tới đây đã mất năm ngày rồi, tới Nguyên Tuyền Thành lại thêm năm ngày nữa, vậy là mười ngày mà chưa được một việc gì.

Hay là xuất phát ngay bây giờ? Đường Kính Chi nhìn sắc trời ngẫm nghĩ.

Hồ An kiến nghị:

- Bá gia, nếu như đã tới đây rồi, hay là đến phủ nha một chuyến.

Đường Kính Chi định nói không cần, nhưng lời ra tới miệng lại đổi ý, đi một chuyến cũng không sao, y mới phong tước, ở địa phương còn nhiều người không quen biết y, nên gặp gỡ ít quan viên, bọn họ truyền tới tai bằng hữu, đồng môn, như vậy tới nơi khác làm việc sẽ thuận tiện hơn:

- Được rồi, người dẫn đường đi.

Hồ An cẩn thận cáo tội một câu, đi lên phía trước, đưa tay dẫn lối đi tới phủ nha.

Trên đường đi, Hồ An giới thiệu cho Đường Kính Chi vị tri châu của Tịnh Châu họ Hầu, tên Quang Diệu, năm nay tuổi trên năm mươi, người này có tiếng thanh liêm, là vị quan tốt hiếm có. nguồn

Đường Kính Chi chưa từng gặp Hầu Quang Diệu, cũng chưa bao giờ nghe tới chuyện của ông ta, chỉ nghe không bình luận lời nào.

Hồ An lại giới thiệu Tuyên Uy tướng quân của Tịnh Châu là Trình Uy, xuất thân thế gia võ tướng, am hiểu binh pháp, năm nay 42 tuổi, từng nhậm chức ở biên quan phương bắc tám năm, rất được lão tướng quân Vương Xương Long tán thưởng, khen người này luyện quân có phương pháp, dùng binh khó lường.

Trình Uy võ nghệ bình thường, từ nhỏ ham đọc sách thánh hiền, là một vị nho tướng.

Thành thủ Hạ Xuyên thành tên Vương Nhân, có bản lĩnh, có thể nói là chính lệnh rành mạch, quản lý địa phương đầu ra đó.

Đường Kính Chi thì cười thầm, xem ra cả văn quan võ tướng đều là những người đức lớn tài cao, vậy tại sao nơi này nghèo khó hơn cả Lạc Thành cai quản bởi Vương Mông tham lam?

Xét về lợi thế vị trí Hạ Xuyên thành là nơi ắt phải qua trên con đường tới các châu phía đông, không kém gì Lạc Thành, vậy hai khả năng, một là Hồ An này nói quá, hai là mấy vị kia có đức, nhưng không có tài thực sự.

Đường Kính Chi đang nghe Hồ An giảng giải rẽ qua một con phố thì bên tai truyền tới một giọng nói ồm ồm:

- Trương Đại Sơn, nghe nói ngày mai đệ đệ của người thành hôn hả?

- Vâng, định thân vào tháng ba năm ngoái, ngày mai thành hôn.

Người trả lời giọng thiếu sinh khí.

Giọng ồm ồm lại hỏi:

- Vậy các người có nghe giáo chúng Bồ Đề giáo, đi thi pháp cầu phúc, bảo vệ cả nhà bình an không?

Đường Kính Chi vốn không để ý lắm nghe tới Bồ Đề giáo thì chân khựng lại, quay đầu sang nhìn, cách đó không xa, có hai nam tử ăn mặc kiểu nông gia đang đi về phía mình.

- Ta định mời, nhưng bà nương kia nhà ta không cho đi.

Nam tử thấp gầy mặt râu rậm đáp, từ năm sáu năm trước Bồ Đề giáo nổi lên, trong nông hộ bọn họ làm chuyện ma chay cưới hỏi đều mời giáo chúng Bồ Đề giáo tới làm phép, bọn họ pháp lực vô cùng, rất là linh nghiệm.

Từng nghe người ta nói, giáo chủ Bồ Đề giáo bản lĩnh thông thiên, có thể hô phong hoán vũ, phi thiên độn địa, có người nói từng tận mắt nhìn thấy ông ta cứu sống người đã chết.

Người giọng ồm ồm là nam tử cao lớn:

- Trong nhà hết tiền hay sao bà nương người không ời người tới làm phép.

Nam tử thấp gầy lắc đầu:

- Không phải, nói tới tiền thì trong nhà vẫn còn dư một ít, vả lại giáo chúng Bồ Đề giáo làm phép có tốn mất bao nhiêu đâu.

- Vậy vì sao không mời? Còn nhớ năm ngoái người thành hôn cũng mời người Bồ Đề giáo làm phép mà, huynh trưởng như phụ mẫu, không thể vì tiết kiệm tiền mà khiến huynh đệ mình mà thiệt thòi.

- Ta, ta luôn đối xử tốt với Nhị đệ, đã bao giờ khiến nó phải chịu thiệt thòi chưa?

Trương Đại Sơn nghe vậy thì sửng cồ, hẳn là người hiền lành, từ khi cha mẹ qua đời, luôn chăm lo cho em nhỏ:

- Người không bạc đãi đệ đệ người, nhưng tức phụ người chưa ngoa đánh đá, chuyện đó già trẻ trong thôn đều chẳng lạ.

- Người, người nói vậy.

Nam tử lùn hiền nhiên rất quan tâm tới bà nương trong nhà:

- Người cứ đợi mà xem, ta nhất định sẽ mời người Bồ Đề giáo tới nhà làm phép.

Nói rồi hăm hăm bỏ đi.

Đường Kính Chi từ lúc nghe tới ba chữ Bồ Đề giáo đã nhú mày tập trung lắng nghe rồi, vì trên lịch sử Hoa Hạ từng xuất hiện vô số tà giáo hại người.

Cái Bồ Đề giáo này rốt cuộc mang tính chất thế nào?

Lại còn nói giáo chủ pháp lực thần thông, có thể phi thiên độn địa, đúng là giọng điệu lừa gạt quen dùng của đám tà giáo vì thu nạp tín đồ.

- Hồ An, người tới đây mấy ngày rồi, có nghe thấy nói tới Bồ Đề giáo không?

Đường Kính Chi nghiêng đầu sang hỏi:

- Hạ quan chưa từng nghe nói tới.

Hồ An lắc đầu:

Đường Kính Chi có ý muốn dò xét đám Bồ Đề giáo này, khổ cái là không có thời gian, chuyện trọng yếu nhất của y hiện nay là tìm người hợp tác kinh doanh đồ thuê.

- Bẩm bá gia, tới phủ nha rồi.

Hồ An lên tiếng, kéo Đường Kính Chi đang chìm trong trầm tư về, Đường Kính Chi đưa mắt nhìn thấy ba kiến trúc hoành tráng cao với tháp chuông cột cờ cao vượt lên so với các công trình khác, tác dụng như ngọn hải đăng, hướng dẫn người nơi khác không biết đường đi tới.

Ba nha môn này một cái là nha môn của lục bộ, một cái nha môn phủ nha, một cái nhà nha môn thành thủ.

Hồ An đi tới nói với nha dịch canh cổng:

- Có Trung Nghĩa bá đại giá quang lâm, các người mau vào thông báo với Vương thành thủ.

Đám nha dịch chưa bao giờ nghe tới cái tên Trung Nghĩa bá, nhưng mà thấy Hồ An thái độ đầy quan uy, nhìn có vẻ thân phận không thấp, không dám hỏi nhiều, phải một người chạy nhanh vào báo tin.

- Hạ quan Vương Nhân thỉnh an Trung Nghĩa bá.

Vì trước đó quân sĩ thủ thành đã về báo tin cho Vương Nhân biết có vị bá tước vào thành, hẳn liền tới chỗ mấy đồng liêu tin tức linh thông nghe ngóng một phen, biết đúng là gần đây có một quyền quý mới được tấn thăng là Trung Nghĩa bá, cho nên thuộc hạ vào báo là vội vàng chạy ra ngoài nghênh tiếp:

Đường Kính Chi đỡ hờ nói:

- Vương đại nhân, lần này ta phụng chỉ đi ra ngoài làm việc, thuận đường qua Hạ Xuyên thành, chẳng biết có làm phiền ngài không?

- Không hề, không hề, Trung Nghĩa bá khách khí rồi, ngài tới đây là vinh hạnh cho hạ quan.

Vương Nhân cung kính nói:

- Bên ngoài gió to, mời Đường bá gia vào trong nói chuyện.

Đường Kính Chi gật đầu, đi trước vào phủ nha, qua một bức tường chắn lớn màu trắng treo đủ các loại cáo thị với truy nã, tới một cái sân rộng thanh thanh, cái sân này dùng để mỗi tháng quan phủ gọi dân tới tuyên truyền giáo hóa.

Thời hiện đại có câu nói nếu tòa nhà tốt nhất ở địa phương lại là nhà chính quyền thì đó là bi ai của địa phương, nhưng ở đây thì khác, dù địa phương có nghèo khó thì nha huyện vẫn phải tráng lệ đài hoàng, nếu không quan uy không có, không khiến dân sợ được.

Tới đại sảnh của phủ nha, mọi người chia nhau ra ngồi xuống.

Trà thơm mau mắn dâng lên, Đường Kính Chi còn nhiều việc phải làm nên chỉ uống ngụm trà, qua loa khách sáo vài câu rồi nói:

- Ta đi trên phố mấy vòng, thấy có bố trí rất nhiều lều thí cháo cho nạn dân, xem ra vì vũ về nạn dân, Vương đại nhân phải nỗ lực rất nhiều.

Vương Nhân vội đứng lên chấp tay nói:

- Bá gia quá khen, hạ quan tới phú hộ trong thành, mời bọn họ bỏ lương thực, hỗ trợ nạn dân qua cơn đói kém, đồng thời tiếp nhận ít nạn dân khỏe mạnh vào thành làm việc, đây là công đức của đại họ trong thành, hạ quan không dám nhận.

496. Chương 518: Lại Sinh Sự.

- Người ta đều vợ công lao về mình, Vương đại nhân lại đẩy ra ngoài, thật là hiếm có, bản tước gia bội phục.

Đường Kính Chi đứng dậy chấp tay với Vương Mông một cái.

Thấy bá tước đại nhân thi lễ với mình, Vương Nhân luôn mồm nói không dám rồi trả lễ.

Qua tiếp xúc ngắn ngủi, Đường Kính Chi phát hiện Vương Nhân là người không tệ, chỉ có điều bản lĩnh thực sự ra sao thì chưa biết, dù sao thân ở vị trí cao, chỉ biết liêm khiết giữ mình thôi là chưa đủ.

Dung thần ngộ quốc, ý nói người không có tài ngồi lên vị trí cao chỉ làm lỡ dở đại sự quốc gia.

Cho nên quân chủ anh minh, dùng thần tử có chút khiếm khuyết nhưng có bản lĩnh, chứ không nên dựa dẫm vào quan viên thanh liêm tầm thường.

Đường Kính Chi nhớ tới Bồ Đề giáo lúc nãy nghe hai nông phu nhắc tới, liền hỏi:

- Vừa rồi ở trên phố ta còn nghe thấy rất nhiều người tới Bồ Đề giáo gì đó, còn ca ngợi giáo chủ của bọn họ thần thông quảng đại, không biết Vương đại nhân có nghe nói tới không?

- Bẩm bá gia, ở phụ cận Hạ Xuyên thành có một giáo phái như thế.

Vương Nhân tất nhiên không thể không biết:

- Có điều hạ quan phái người đi tra xét rồi, phát hiện Bồ Đề giáo không có chuyện lừa gạt lấy tiền người dân hay kích động chống đối triều đình, nên hạ quan không để ý tới nữa.

- Ô, vậy bọn họ nói vị giáo chủ Bồ Đề giáo cứu sống người chết là thật rồi?

- Chuyện này ...

Vương Nhân do dự một chút rồi nói:

- Hạ quan cũng từng nghe những tin đồn như thế, nhưng giáo chủ Bồ Đề giáo hành tung bất định, ngay cả giáo chúng cũng hiếm người được gặp, cho nên không kiểm chứng được tin đồn này.

Chuyện này mà còn cần kiểm chứng nữa à?

Đường Kính Chi nghe Vương Nhân trả lời ngô nghê như thế thì trong lòng ít nhiều có chút thất vọng.

Chuyện này nếu là Đường Kính Chi làm nhất quyết phải tìm ra tên giáo chủ Bồ Đề giáo kia là ai, bọn chúng lập giáo phái với mục đích gì, cơ cấu tổ chức ra sao, lấy tiền đâu nuôi sống tổ chức.

Chứ không thể đơn giản như Vương Nhân, chẳng tra ra điều gì, thấy bọn chúng không gây hại gì là bỏ mặc.

- Chuyện này tốt nhất vẫn nên tra rõ ngọn ngành, rất nhiều giáo phái ban đầu không phải là tổ chức tà ác, nhưng giáo chúng đông dân, nhân phẩm tốt xấu lẫn lộn, một số kẻ có chức quyền sinh dã tâm, thì tốt cũng thành xấu.

Đường Kính Chi không có thời gian ở lâu, cũng không có quyền lực gì, chỉ có thể nhắc nhở Vương Nhân như thế thôi:

Wương Nhân gật đầu vâng dạ, lời nói rõ ràng công thức hóa, chỉ đối phó cho có.

Đường Kính Chi thấy vậy thì thầm thở dài, người này có lẽ là quan tốt, nhưng bản tính nhu nhược sợ việc, có rèn luyện thể nào cũng khó thành tài.

Đường Kính Chi hàn huyên vài câu rồi cáo từ, y định mai lên đường sớm, giờ phải về khách sạn nghỉ ngơi, cưỡi ngựa bốn ba liền mấy ngày rồi, phải hồi phục ít sức lực mới được, nên từ chối lời mời ở lại dùng cơm của Vương Nhân.

Rời phủ nha, Hồ An hỏi:

- Bá gia, người muốn về khách sạn nghỉ ngơi hay đi xem xét tiếp.

Đường Kính Chi tuy mệt mỏi, nhưng y từng có chuyến đi vất vả hơn nhiều, nên tinh thần vẫn tốt, quyết định không về vội, tranh thủ đi đường khác về khách sạn, như thế đến tối ăn cơm xong không cần làm gì nữa, ngủ một lèo tới sáng là được.

Lần này Đường Kính Chi không đi đường lớn nữa, mà xuyên qua những ngõ ngách nhỏ, quả nhiên đi đoạn không lâu lại được nghe nhắc tới Bồ Đề giáo.

Rạng sáng, trên quan đạo một đoàn người ngựa phóng rất gấp, trong đoàn người này Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đi đầu, Đường Kính Chi mày nhíu chặt, y vẫn còn đang suy nghĩ chuyện liên quan tới Bồ Đề giáo, Vương Nhân buông tay không quản, chẳng khác nào dung túng cho Bồ Đề giáo, hiện giờ giáo phái này đã cắm rễ sâu xung quanh, người dân bỏ Phật giáo Đạo giáo, tôn thờ giáo nghĩa của Bồ Đề giáo rồi.

Đi được một canh giờ, có tòa thôn trang không lớn hiện ra trước mắt mọi người.

- Bá gia, phía trước có thôn trang, hay chúng ta nghỉ một chút, hạ quan vào đó xin ít trà nước?

Mọi người xuất phát từ khi trời chưa sáng hẳn, cho tới lúc này đã cưỡi ngựa đi đường gần hai canh giờ rồi, ai nấy miệng khô cổ khát, Hồ An quát ngựa chạy gần tới bên Đường Kính Chi hỏi:

Đường Kính Chi quay đầu lại nhìn, thấy không ít xường vệ môi khô nứt nẻ, lo không có mình tọa trấn, đám Hồ An vào thôn rất có khả năng ức hiếp bách tính, gây chuyện lở đở thời gian:

- Mọi người cùng vào, uống nước xong chúng ta lên đường.

Những người theo Đường Kính Chi xuất phát từ kinh thành thì vui mừng kẹp bụng ngựa tăng tốc tiến về phía thôn nhỏ kia, chỉ có hai tên Lý Cường và Trương Lượng vẫn lờ đờ đi cuối.

Lý Cường mặt mày mệt mỏi chán nản, Trương Lượng thì hằm hừ bất mãn, miệng cứ lẩm bẩm suốt, tức Đường Kính Chi đi quá liều mạng, làm mông hấn sắp bị yên ngựa cọ toạc ra rồi, vậy mà không cho người ta nghỉ ngơi.

Người muốn lập công với Hoàng thái hậu và hoàng đế, nhưng khiến người khác đi theo chịu khổ, thật đáng hận.

Ước chừng một tuần trà đoàn người Đường Kính Chi vào một thôn trang.

Tiểu thôn này dựa vào núi, có không ít ruộng bậc thang, tiếc là chưa tới vụ reo trồng, chỉ có đất đai khô cứng, nếu không sẽ là khung cảnh rất đẹp.

Hồ An xuống ngựa gõ cửa nông hộ, nhưng gõ liền năm sáu nhà liền mà không có ai đáp lời.

Trương Lượng rất bức bối, nếu là thường ngày hẳn đã đá tung cửa xông vào rồi, chỉ có điều Đường Kính Chi ở đây làm hắn không dám phát tác, nhìn bộ dạng thanh quan đại lão gia của y, Trương Lượng rất ngửa mắt, loại người này hẳn gặp nhiều, chẳng kể nào có kết cục tốt đẹp.

Hồ An gõ cửa thêm vài nhà nữa cũng không có ai thừa, mọi người đang nghỉ hoặc nhìn nhau thì Ngọc Nhi đột nhiên ra hiệu tất cả im lặng, sau đó truyền âm cho Đường Kính Chi, chỉ hướng:

- Tướng công, thiếp nghe thấy có tiếng nhạc hỉ, khả năng là người trong thôn đều tới đó dự hôn lễ rồi.

Đường Kính Chi ồ một tiếng, chỉ hướng đó:

- Bên kia có tiếng nhạc hỉ, chúng ta tới xem sao.

Hai hán vệ lập tức quát ngựa đi trước thăm dò, những người còn lại thông thả đi sau, một lúc hai người kia quay về báo quả nhiên có một nông hộ đang tổ chức hôn lễ.

Nông hộ đó ở đông thôn, bên trong đang rộn rã tiếng nhạc vui, tiếng người rôm rả trò chuyện uống mừng, đột nhiên có mười mấy nam tử cưỡi ngựa cao lớn đi vào, tức thì mọi người nhìn cả sang, thì thầm với nhau bàn tán:

- Bọn họ là ai thế, có vẻ không phải cường đạo.

- Đúng thế, chẳng lẽ là thân thích của nhà Trương Đại Sơn.

- Không thể nào, có bao giờ nghe nói thân thích Trương gia có người nào giàu có đâu.

Đám người Đường Kính Chi nhảy xuống ngựa đi tới, thấy một nam tử thấp bé bị một phụ nhân hung hãn đẩy mấy cái mới rụt rè lên hỏi:

- Không biết mấy vị công tử gia tới nhà tiểu nhân có việc gì ạ?

- Khốn kiếp, việc gì không tới lượt của ngươi, thấy đại nhân nhà ta còn không mau quỳ xuống.

Đường Kính Chi định trả lời thì nghe thấy đằng sau có tiếng quát lớn, rồi một cây roi màu đen mang theo tiếng gió rít quát thẳng vào mặt nam tử thấp bé kia.

Nếu trúng một roi dữ dội này nam tử thấp bé kia coi như hủy luôn mặt.

- Láo xược.

Cái roi sắp trúng đích thì Ngọc Nhi quát lên một tiếng, roi ngựa trong tay quát ra, hất cái roi kia sang một bên, làm nó quát sượt qua vai nam tử thấp bé.

Diễn biến quá bất ngờ, tới khi roi ngựa quát xuống đất để lại một vệt dài trên mặt đất, phụ nhân hung hãn tức thì rống lên, xông tới kéo nam nhân của mình đang sợ hãi người đứng chờ ra đó lại phía sau, quát tháo:

- Còn vương pháp gì nữa không, các ngươi là đại nhân gì chứ?

497. Chương 520: 20 Roi

Đường Kính Chi mặt tím lại, quay ra phía sau, kẻ vừa ra tay đánh người là tên Trương Lượng hôm qua say rượu làm lỡ việc.

Ngọc Nhi cũng mặt mày băng giá nhìn thẳng vào Trương Lượng, trước kia còn hành tẩu giang hồ, nàng ghét nhất thứ cầu quan ỷ thế ức hiếp người dân, nếu chẳng phải vì thân phận hiện giờ đã khác, nàng dù không giết Trương Lượng cũng đánh cho hắn tàn phế.

- Ai cho ngươi quyền lực vô lý đánh đập người dân.

Thấy Đường Kính Chi nổi giận, giọng cực kỳ bất thiện, Trương Lượng vội vàng quỳ xuống:

- Bẩm Trung Nghĩa bá, hạ quan thấy tên điều dân to gan đó thấy ngài mà không quỳ nên mới ra tay giáo huấn.

- Hắn chưa bao giờ gặp ta, biết ta là ai mà quỳ?

Đường Kính Chi cầm roi ngựa chỉ mặt Trương Lượng quát:

- Người có biết nếu cái roi đó của người đánh xuống sẽ thành xẻo mãi mãi không chữa được không? Trước khi đi Bên trên hắn đã nói với các người, các người thân phận đặc thù, xuống địa phương vạn lần không được ỷ thế ức hiếp người dân! Nhưng người vẫn chứng nào tật nấy, coi tính mạng người dân như rác. Người đâu, kéo ra đánh hai mươi roi.

Lời này khiến đám xướng vệ thất kinh, bọn chúng biết Đường Kính Chi chưa lâu, trước đó thấy y một mực đi đường, không nhận quan viên chiêu đãi, không thừa cơ ăn hối lộ, nghĩ rằng khả năng chỉ là làm bộ làm tịch vậy thôi.

Nhưng hiện giờ thấy Đường Kính Chi vì một người dân bình thường mà muốn đánh một bách hộ nội xướng thì phải thay đổi suy nghĩ.

Người làm cái nghề bọn chúng, sớm không còn khái niệm thị phi phải trái nữa rồi, chỉ so sánh thiệt hơn, hành động của Đường Kính Chi rõ ràng cho thấy y không đóng kịch.

Vì thế không một ai dám lên tiếng xin cho Trương Lượng, những người xuất phát cùng Đường Kính Chi không quen Trương Lượng, nên lập tức kéo hắn ra ngoài, chẳng bao lâu tiếng roi chan chát vang lên.

- A, hạ quan biết sai rồi, xin bá gia khai ân.

Đám xướng vệ này trước khi đi được Hoàng thái hậu ra lệnh nghe theo lời Đường Kính Chi, nên thấy y thực sự nổi giận không nường tay chút nào, mỗi roi đánh xuống đều để lại vết hằn sau trên lưng, chỉ đánh mấy cái là Trương Lượng không chịu nổi, la hét cầu xin, nhưng Đường Kính Chi không thêm lý tới hắn, quay lại nhìn nam tử thấp bé kia.

Vợ chồng nam tử đó cùng toàn bộ người dân trong nhà quỳ cả xuống.

Đường Kính Chi giao roi ngựa cho Hồ An, hòa nhã nói:

- Các người đứng cả dậy đi, hôm nay ta có việc đi qua đây, khát nước định vào xin ít trà nước giải khát thôi, uống xong sẽ đi ngay.

Thế nhưng mặc y cố gắng tỏ ra hiền hòa thế nào, tiếng roi liên hồi cũng tiếng la thảm thiết bên ngoài làm cho người dân sợ vỡ mật, chỉ có túc phụ nam tử thấp bé kia là lớn gan nhân, vội chạy vào trong nhà, lấy mấy cái bàn trống ra, mời đám Đường Kính Chi ngồi, sau đó cầm ấm trà rót nước cho bọn họ.

Phụ nhân nông thôn không biết xưng hô với ba tước ra sao, nên gọi:

- Mời quý tộc đại lão gia dùng trà.

Đường Kính Chi bị cách xưng hô kỳ quái này làm dở khác dở cười, thấy người trong tiểu viện nhìn mình như nhìn cọp, thậm chí có người len lén bỏ ra sân sau trốn đi cho yên chuyện, thầm thở dài hình tượng quyền quý vương triều này quá tệ, không nói gì gật đầu với phụ nhân kia tỏ ý cảm ơn.

Thật khéo thế nào mà nam tử thấp gầy kia lại chính là người nhắc tới Bồ Đề giáo trên đường mà Đường Kính Chi từng gặp, chuyện liên quan tới vốn y đã dặn dò Vương Nhân làm rồi, song nếu như đã gặp ở đây thì nên hỏi qua cho biết, đang định vẫy tay gọi nam tử thấp gầy đó tới thì bên ngoài sân có tiếng nhạc từng bừng vui tai truyền tới.

Lúc này Trương Lượng đã bị ăn đủ 20 roi được kéo tới góc tường ngồi.

- Là túc phụ của Nhị đệ đón từ Tiểu Vương trang về đây.

Phụ nhân kia mừng rỡ lớn tiếng gọi nhạc sư tấu nhạc đáp lại, đám nhạc sư ban đầu không dám, sợ làm phiền tới quý tộc đại lão gia bị ăn đòn, Đường Kính Chi phải cho người tới lệnh bọn họ tấu nhạc bên trong mới có tiếng nhạc vang lên.

Lúc này tân lang đón tân nương về cũng đã tới cổng tiểu viện, tân lang là chàng trai gầy gò nhỏ bé không kém đại ca mình, mặc áo hồng bào đỏ rực hơi thùng thình, không biết mượn của ai, cười trên mình một con lừa già, miệng cười toe toét, trông rất là ngộ.

Theo sau hắn là kiệu hoa do bốn hán tử khiêng.

Đội kiệu tới cửa nhìn thấy mười mấy con ngựa, con nào con nấy cao lớn thần tuấn, thì ngạc nhiên không thôi.

Ở nông thôn đừng nói là ngựa, tới lừa kéo xe còn có hạn.

Lúc này vợ chồng nam tử thấp bé ra cửa tới nhỏ giọng thì thầm với tân lang, còn đánh mắt về phía Đường Kính Chi, hiển nhiên đang dặn dò tân lang trong nhà có khách không mời, lại còn ngăn vạn lần không thể chọc vào, nếu không thể nào cũng bị ăn roi.

Cùng lúc đó ở một góc sân, Trương Lượng đang ngồi bệt dưới đất tóc tai bơ phờ, mặt mày nhợt nhạt, không ai thèm quan tâm, chỉ có Lý Cường cầm chén trà nguội ngắt tới, nói:

- Uống chút nước đi.

- Tạ ơn Lý đại ca.

Trương Lượng cảm động nói, nhận lấy chén trà làm một hơi cạn sạch, trước đó cười ngựa đi cả ngày đã làm hắn khát cháy cổ, lại ăn thêm hai mươi roi, mất rất nhiều máu, người càng cảm thấy khát.

- Người đó, không biết động nào à? Đường bá gia có thể tới Xuyên Thành nhanh như thế, nói rõ y khác với đám quý tộc bình thường, người còn hồ đồ hành động tùy tiện trước mặt y?

Lý Cường nhìn quanh không có ai ở gần nhỏ giọng trách:

Nhắc tới chuyện bị đòn, hai mắt Trương Lượng đỏ lên như dã thú, hàm răng siết lại phun ra những lời oán độc:

- Ta đánh tên điều dân cũng là vì giúp y lập uy, vậy mà y không biết tốt xấu, còn sai người đánh ta, món nợ này ta ghi nhớ trong lòng. Đợi có cơ hội sẽ trả lại y gấp trăm lần.

- Xuyt, đừng nói nữa.

Lý Cường vội ngăn cản, hắn thừa hiểu chẳng qua Trương Lượng hôm qua âm ức chưa nguôi, muốn kiếm cớ phát tiết thôi, chẳng phải muốn giúp Đường Kính Chi gì hết, có khi trong đầu hắn còn đang nghĩ đó là đánh Đường Kính Chi hoặc cố ý bêu xấu thanh danh ngang ngược, ức hiếp bách tính của Đường Kính Chi cũng chưa biết chừng, dù thế nào thì mục đích không tử tế như hắn nói, có điều là huynh đệ rượu chè với nhau, không muốn vạch mặt hắn mà thôi:

Trương Lượng gườm gườm nhìn Đường Kính Chi đầy hận thù:

- Lý đại ca, nghe ta khuyên một câu đi, tên ngu xuẩn này dám đối đầu với Tề công công, cái mạng y không dài được đâu, huynh đừng có gần gũi quá với y, nếu không Tề công công hiểu lầm sẽ không hay!

- Chuyện này ...

Lý Cường mặt lộ vẻ do dự:

- Ta không dấu huynh, trước ngày xuất phát ở Ni Lạc Thần, Tề công công từng ta tới gặp riêng, chỉ cần y rời kinh, tuyệt đối không cho y trở về ...

Lý Cường kinh hãi, hạ thật thấp giọng hỏi:

- Tề công công định giết Đường bá gia thật sao?

- Hừ, có gì mà không dám? Kẻ này nhiều lần xía mũi vào cửa Tề công công, gièm pha ly gián quan hệ giữa Tề công công và hoàng thượng, lại khinh thường các thái giám trong cung, cả Toàn công công cũng hận y thấu xương, kẻ thù của y không ít, làm cho khéo ai biết đẩy vào đâu.

- Nhưng, nhưng Đường bá gia hiện là hồng nhân bên cạnh Hoàng thái hậu và hoàng đế đấy.

Lý Cường càng nghe càng sợ, đám người này điên rồi, giết một vị bá tước sao? Khác gì một cái tát thẳng vào mặt hoàng gia, hoàng đế thế nào cũng truy tận gốc, sao dám nổi:

- Thì sao nào, ai bảo y dám đối đầu với Tề công công, huynh tốt nhất đừng đi gần y, nếu không mất mạng oan đấy.

Nói tới đó Trương Lượng nhận ra mình hơi nhiều lời, mặc Lý Cường gặng hỏi, không nói nữa.

498. Chương 521: Thi Pháp.

Đường Kính Chi vốn chỉ muốn làm chén trà rồi lên đường, nhưng trùng hợp thế nào đến đúng nhà nam nhân thấp bé gặp ở Hạ Xuyên Thành, nhớ tới hần nói nhất định mời giáo chúng Bồ Đề giáo tới làm phép, nên tính ở lại thêm một chút xem đám người Bồ Đề giáo này lừa gạt người dân ra sao?

Bọn họ ở lại không đi, làm chủ nhà có hơi hoảng, nhưng không biết làm sao, đành dọn tiệc rượu lên mời.

Lúc này cách bữa trưa không còn xa nữa, Đường Kính Chi vui vẻ cảm ơn, còn chưa động đũa thì có ba nam tử mặc trường bào màu lam, lưng đeo túi đồ từ cổng đi vào, người đi đầu gầy khô như que củi, mặt đỏ chằng rỗ chịt, lớn tiếng nói:

- Trương Đại Sơn, bản hộ pháp tới rồi.

Trương Đại Sơn chính là nam tử thấp bé, nghe vậy mừng rỡ định chạy lên đó, nhưng bà nương hung hãn của hần thì trừng mắt lên, tóm ngay ống tay áo nam nhân của mình, quát:

- Tôi đã bảo ông là không ời người Bồ Đề giáo tới làm phép cơ mà.

- Chuyện này, chuyện này ...

Trương Đại Sơn lắp ba lắp bắp, rồi thấy xung quanh nhiều người đang nhìn vào, hất mạnh tay tức phụ ra, cố làm vẻ mạnh mẽ nói:

- Khi chúng ta thành hôn chẳng phải mời giáo chúng Bồ Đề giáo tới làm phép sao? Bây giờ Nhị đệ thành hôn, sao bà hết lần này tới lần khác ngăn không cho họ tới cầu phúc cho phu thê Nhị đệ?

Bà nương hung hãn không trả lời được mặt đỏ dừ, Trương Đại Sơn được thể lấn tới:

- Nhà chúng ta chẳng giàu có, nhưng mời đại sư Bồ Đề giáo làm phép tốn mấy đồng đâu? Chẳng lẽ là bà không coi Nhị đệ là người thân, định độc chiếm gia sản cha mẹ để lại à? Tôi nói cho bà biết, chỉ cần ngày nào tôi còn sống bà đừng có hòng làm cái chuyện táng tận lương tâm đó.

- Ông, ông đánh rắm!

Bà nương nghe tới đó thì nổi khùng:

- Từ khi tôi gả vào Trương gia, có bao giờ bạc đãi Nhị đệ chưa? Trước kia nó còn nhỏ, từ cái quần cái áo, tất tai, có cái nào không phải do tận tay tôi giặt? Ăn cơm thì cũng để nó ăn no trước tôi mới ăn! Tên vô lương tâm kia, ông dám nói tôi muốn độc chiếm tài sản cha mẹ để lại à? Tôi, tôi đánh chết ông ...

Bà nương đó rõ ràng được phái hành động, nói đánh là đánh, đuổi Trương Đại Sơn chạy khắp sân.

Thôn dân cười rộ cả lên, Đường Kính Chi huých vai Ngọc Nhi một cái nói nhỏ:

- Nhà ta hồi trước cũng thế nhỉ?

Ngọc Nhi đỏ mặt cho tay dưới bàn lên nhéo y một cái thật đau.

Đường Kính Chi không phải là đối thủ của Ngọc Nhi, phải cắn răng chịu, nếu không dễ trả giá bằng những đêm ôm gối nằm một mình lấm. Trương Đại Sơn tất nhiên cũng không phải đối thủ của bà nương nhà mình.

Thêm vào thật ra hẳn rất mềm lòng, rất thương lão bà, đừng nói là động thủ, thường ngày nói nặng một câu cũng không có, chẳng qua hôm nay uống hơi nhiều rượu, lại ở trước đám đông, muốn thể hiện chút khí phách nam nhân để khỏi bị bà con chòm xóm chê sợ vợ nên mới lỡ lời.

Trương Đại Sơn ôm đầu vừa chạy vừa la:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.

Bà nương kia rất dữ, kẻ nam nhân nhà mình cầu xin, lửa giận trong lòng ngùn ngụt, đánh cho hết giận mới chịu thôi.

Tên mặt rỗ cũng cười chảy cả nước mắt, tới khi vợ chồng họ Trương dừng tay mới đi tới giữa sân, nở nụ cười hiền lành vô hại:

- Dám hỏi nữ thí chủ, vì sao không muốn mời bản giáo tới cầu chúc cho tân nhân.

Bà nương kia mặt đỏ lên, nhưng cắn môi không nói được ra nguyên nhân.

Trương Đại Sơn vội xen vào:

- Hộ pháp đại sư, ngài đừng nghe nàng, mọi người cứ làm phép cầu phúc cho nhị đệ của tiểu nhân đi. Đời này của Trương gia chúng tôi chỉ có hai huynh đệ, tiểu nhân đang mong nhị đệ sớm ngày có hương hỏa tiếp nối cho Trương gia.

- Không vấn đề gì! Có bọn ta cầu phúc cho nhị đệ của người, tôi đa chỉ cần ba ngày đảm bảo tân nương có thể sinh con cho Trương gia.

Mặt Rỗ vừa nói vừa cởi cái bọc đeo trên lưng xuống.

Hai tên giáo chúng Bồ Đề giáo ăn mặc kiểu tiểu đồng đứng sau Mặt Rỗ thấy hộ này đã đồng ý cho làm phép liền đem vật phẩm mang theo bày lên trên hương án.

Một cái lò hương, hai cây nến đỏ to bằng hai ngón tay, mấy tờ giấy trắng, còn cả một cái phát trần.

Mặt Rỗ đặt cái đĩa, mâm gốm lên hương án, rút cây kiếm đeo sau lưng ra, động tác rất màu mè như diễn kịch trên sân khấu vậy.

Hai tên tiểu đồng khoảng chừng mười một mười hai, nhưng tay chân mau lẹ thạo việc, thoáng cái làm xong việc, nhận lấy rượu được Trương Đại Sơn đưa cho để lên bàn, rồi lùi ra sau lưng mặt rỗ, nhấp mắt, chân đạp thất tinh, bước theo hình bát quái, tay múa kiếm miệng lầm rầm gì đó không nghe rõ, nhưng tới cuối trang trọng hô to:

- Thừa nhận ơn trời, Bồ Đề lão tổ hiển thần linh, chia sẻ hoạn nạn, giúp đỡ khốn cùng ...

Hai tên tiểu đồng hô to theo:

- Thừa nhân ở trời, Bồ Đề lão tổ hiển thần linh, giáo hóa chúng sinh. nguồn

Thế là không ít thôn dân đang quỳ xuống hô tiếp hai câu sau:

- Chia sẻ hoạn nạn, giúp đỡ khốn cùng.

Huynh đệ Trương Đại Sơn cũng hô to với vẻ mặt vô cùng thành kính, nhưng bà nương kia nhìn chăm chăm Mặt Rỗ cứ như chỉ muốn ấn đầu hắn xuống pháp đàn.

Mặt Rỗ xuyên rất nhiều giấy vào thân kiếm, bắt đầu múa may quay cuồng, miệng niệm chú, rất giống mấy tên đạo sĩ rôm rọc chú xua ma đuổi quỷ.

Đường Kính Chi chỉ thấy nhàm, Ngọc Nhi tỏ ra có chút hứng thú, nhưng toàn bộ thôn dân bốn xung quanh đứng đây, thành tâm cầu nguyện cùng với Mặt Rỗ.

Hai tay luân phiên mua kiếm, trường bào thùng thỉnh kêu phần phật, Mặt Rỗ như trên diên, nhảy qua nhảy lại trên mặt đất, miệng lẩm bẩm những lời hàm hồ chẳng ai nghe rõ, tựa hồ đang giao lưu với Bồ Đề lão tổ trên trời, mất rất lâu sau mới cầm trường kiếm mài đi mài lại trên ống tay áo dài.

Cuối cùng phùng một cái, giấy bốc cháy, Mặt Rỗ tạo dáng chĩa thẳng kiếm lên bầu trời.

- Oa, cháy rồi.
- Tờ giấy bỗng nhiên bốc cháy kìa.
- Vị hộ pháp này quả nhiên có bản lĩnh giao lưu với thần thánh.

Lúc này ở phía pháp đàn, Mặt Rỗ xoa tóc ra, cây mộc kiếm múa lên vun vút, chân bước trên pháp đàn mỗi lúc một nhanh hơn, những tiếng niệm chú ban đầu chỉ là tiếng thì thầm, giờ này trở thành tiếng rít kỳ quái vang vọng trời đêm, làm người ta sởn gai ốc.

Người dân xung quanh xôn xao, không ít người quỳ xuống xì xụp vài lạy, vẻ mặt hoảng sợ.

Đường Kính Chi từ đầu tới cuối luôn theo dõi nhất cử nhất động của mặt rỗ, khi trường kiếm của hắn mài lên ống tay áo thì mắt nhắm lại.

Ngọc Nhi ngạc nhiên lắm, nàng không tin trên đời này có thần ma quỷ quái, chỉ là không tìm ra sở hở, chẳng bóc trần được mách của tên Mặt Rỗ.

Đám người xuống vệ đang ngồi đánh chén đứng dậy, người vỗ tay, người reo hò cổ vũ, bọn họ cũng không hiểu mách lới của Mặt Rỗ là gì, nhưng mấy tên đạo sĩ lừa đảo giang hồ mỗi kẻ có một thủ đoạn riêng, bọn họ chứng kiến không ít rồi, coi đây như tiết mục giải trí khi ăn cơm thôi.

Mặt Rỗ mùa trường kiếm bốc cháy, giấy hóa thành tro rơi xuống lả tả, nhìn về phía đám người Đường Kính Chi, thấy rất nhiều người đứng dậy reo hò thì tưởng bỏ đắc ý lắm, mặc dù hắn không biết lai lịch những người đó, song ai nấy mặc cảm bảo, ngựa toàn loại thần tuấn, cho thấy thân phận địa vị của bọn họ, nhất là vị công tử ngồi yên bất động kia, chắc chắn xuất thân quan gia, nếu không chẳng thể dẫn đông người mang đao ngang nhiên đi lại thế kia.

Bên trên có lệnh phải cố gắng tiếp xúc với các hào môn thế gia và quan viên triều đình, Mặt Rỗ nhìn một cái rồi khép mắt lại, càng ra sức biểu diễn, múa may mỗi lúc một tợn, lời phát ra từ miệng càng trở nên thần bí.

499. Chương 522: Khó Nói.

Mặt Rỗ nhảy một hồi, cuối cùng đã đốt hết đồng giấy, ngậm một ngụm rượu thổi vào ngọn nến trên hương án, làm ngọn nến bùng lên dữ dội, làm phía dưới lại ồ lên kinh sợ. Múa may quay cuồng một lúc Mặt Rỗ toán mồ hôi, chống kiếm thở dốc, nhắm mắt dưỡng thần một lúc rồi từ từ mở ra, nhìn sang Trương Đại Sơn, lên giọng kể cả:

- Bồ Đề lão tổ đã đồng ý giáng phàm ban phúc, đưa ta vào tân phòng, chỉ để lại một mình tân nương tử.
- Vâng ạ, hộ pháp đại sư, mời.

Trương Đại Sơn lúc thành hôn cũng làm pháp sự nên không thắc mắc gì, nhanh nhẹn đưa tay ra chỉ hướng:

- Không được.

Không ai nghĩ bà nương hung hãn im lặng này giờ lại nhảy ra lớn tiếng phản đối, đồng thời giang tay chắn trước cửa phòng.

Trương Đại Sơn hoảng hồn, chạy lên sợ hãi nói:

- Tránh ra mau, thần thánh xuống rồi, không cẩn thận bị phạt bây giờ.

Bà nương kia nhất quyết không chịu, nói lớn:

- Quy củ từ xưa tới nay, trong đêm động phòng hoa chúc, trong tân phòng chỉ cho phép tân lang là nam tử trưởng thành đi vào, sao có thể để một mình hấn vào làm phép cho đệ tức?

- Nữ thí chủ nói lời ấy là sai rồi.

Mặt Rỗ cầm phát trần khê phát một cái lên tay trái, lên giọng mơ mơ hồ hồ:

- Lúc này bản hộ pháp không phải là bản thân nữa, mà đại biểu cho Bồ Đề lão tổ giảng phạm, sao còn phân biệt nam nữ.

- Đúng đấy bà nương, đừng quấy rối nữa.

Trương Đại Sơn vừa nói vừa đẩy vợ sang bên.

Bà nương kia nắm chặt khung cửa không buông tay:

- Ai thấy qua Bồ Đề lão tổ trông thế nào chưa? Hấn nói mình là thần tiên trên trời thì có thể đại biểu cho thần tiên à?

- To gan.

Mặt Rỗ thái độ thay đổi, không làm ra vẻ thần thánh bí hiểm nữa, quát:

- Trương Đại Sơn, nếu như Trương gia các người không muốn bọn ta tới cầu phúc thì cứ nói thẳng, người làm thế này là xúc phạm Bồ Đề lão tổ, mọi hậu quả Trương gia các người phải gánh vác.

- Không, không phải như vậy đâu.

Trương Đại Sơn không nghĩ vợ mình nói ra những lời ấy, thấy hộ pháp đại sư giận rồi, vung tay lên tát vợ, có điều lúc tay giáng xuống, khôi phục chút lý trí, vòng tay đi thành ra đánh lên vai bà nương kia.

Bà nương hung hãn hiển nhiên không ngờ nam nhân nhà mình lại đánh mình, dù Trương Đại Sơn đã thu bớt lực, đánh lên vai chẳng đau chút nào, nhưng khóc rống lên, túm lấy áo Trương Đại Sơn:

- Ông dám đánh tôi à, cái đồ vô lương tâm này. Từ khi gả vào Trương gia, tôi hầu ông ăn, hầu ông mặc, nước rửa chân cũng bê tới tận giường. Vậy mà kết cục thế này đây, tôi không sống nữa, tôi không thiết sống nữa, ông đánh đi, đánh chết tôi đi.

Bà nương ấy khóc rất thương tâm, nước mắt nước mũi đầm dề, vật vã đòi sống đòi chết.

Trương Đại Sơn lúc này hồi hận không kịp, sao dám đánh vợ nữa, mấy lão phụ nhân bên cạnh vội tới khuyên can, lâu lắm mới chịu thôi.

Bên ngoài vừa mới yên tĩnh lại, thì bên trong tân lang Trương Nhị Sơn uống rượu giao bôi với tân nương xong đi ra bắt mẫn nói:

- Tẩu tẩu đừng làm loạn nữa được không? Đợi hộ pháp đại sư làm phép xong hãy cãi nhau với đại ca.

- Đệ, đệ cũng đồng ý cho tên đó một mình vào tân phòng à?

Bà nương kia cuống cả lên:

Trương Nhị Sơn và tẩu tẩu quan hệ rất tốt, khẩn cầu:

- Hàng xóm quanh đây có ai làm việc hỉ mà không mời pháp sư Bồ Đề giáo tới thi pháp ban phúc cho tân nương? Khi tẩu tẩu thành hôn với đại ca...

- Đủ rồi.

Nhắc tới chuyện cũ, bà nương kia mặt bi phẫn, hét lên:

- Đệ, đệ .. Nếu không hồi hận thì cứ cho hấn vào tân phòng một mình đi.

Đường Kính Chi đứng ngoài bàng quan, thấy bà nương đó năm ba phen ngăn cản, tựa hồ có nỗi khổ không nói ra được, liên hệ với yêu cầu của tên Mặt Rỗ kia, chẳng khó có được đáp án, liền cho xuống vệ đi gọi một người vẫn còn thành kính quý lạ tới hỏi chuyện này tức là sao.

Người kia sợ y nên biết sao nói vậy:

- Chuyện này tiểu nhân chỉ nghe đồn thổi mà thôi, vì Bồ Đề lão tổ là thần tiên, người phạm trần không được nhìn, hộ pháp đại sư sẽ giao lưu với thần tiên trước, nếu thần tiên đồng ý, sẽ nhập hồn vào hộ pháp, tân nương còn phải bày hương án bên trong tân phòng để nhận ban phúc. Trong quá trình đó, tân lang cùng thân quyến đều phải tránh xa, không được nhìn trộm, nếu không Bồ Đề tổ sư sẽ giáng họa.

- Ở một mình trong phòng với tân nương?

Ngọc Nhi nghiêng rằng, tên Mặt Rỗ đó chần chẫn chẳng thể mời thần tiên nhập vào mình, vậy hẳn ở phòng với tân nương làm gì thì không cần đoán, biết ngay Bồ Đề giáo này chẳng tốt đẹp gì, mặt tối lại hỏi:

- Chẳng lẽ chưa có ai nhìn trộm.

- Cũng có người tò mò nhìn trộm rồi, nhưng nghe nói bị điên, rồi không lâu lăn ra chết, về sau không ai dám nữa.

Người kia đáp với vẻ đầy sợ hãi.

Đường Kính Chi mặt âm trầm hỏi:

- Lai lịch của vị hộ pháp đại sư đó thế nào người có biết không?

- Dạ, trước kia hộ pháp đại sư vốn là một tên lưu manh trong thôn, chuyên uống rượu phá phách, rồi một ngày được một vị đại sư trong Bồ Đề giáo tới giảng giải đạo pháp, từ đó trở đi thay đổi hẳn, gia nhập vào Bồ Đề giáo, được học pháp thuật cao siêu, từ đó thay vị đại sư kia làm phép ở quanh vùng này.

Chừng đó thông tin là đủ xác nhận suy đoán của mình rồi, Đường Kính Chi phất tay cho người kia lui, không cần biết Bồ Đề giáo không phải thứ tà giáo âm mưu chống đối triều đình, nhưng chỉ bằng vào việc này, quan phủ đương địa phải nhúng tay vào thôi.

Vì thế y vẫy tay gọi một xướng vệ lại, khẽ thì thầm bên tai hẳn mấy câu.

Mặt Rỗ thấy bà nương kia không ngăn cản nữa, mặt lộ chút nóng vội, hẳn nghe người ta nói kiểu thê mới cưới của Trương Nhị Sơn là hoa thôn nổi danh của Tiểu Vương trang, rất là xinh đẹp.

Trương Nhị Sơn đi tới luôn mồm tạ tội, khom lưng nói với Mặt Rỗ:

- Mời hộ pháp đại sư vào làm phép ban phúc cho thê tử của ta.

Mặt Rỗ làm ra vẻ rộng lượng khẽ ừ một tiếng, tay vung phất trần, làm quay về dáng vẻ thần tiên đạo mạo, có điều chưa kịp đi thì xướng vệ nhận lệnh Đường Kính Chi gọi lại:

- Đại sư, đại sư, xin đợi đã. Đại nhân nhà ta nhờ hỏi ngài một tiếng, không biết ngài có thể tới Nguyên Tuyền thành một chuyến, giúp làm phép không?

Mặt Rỗ mừng thầm, hôm nay đúng là gặp vận rồi, song ngoài mặt cố làm ra vẻ cao thâm khó lường:

- Chuyện này à ... Ừm, được thì cũng được thôi, có điều hiện giờ ta phải làm phép ban phúc cho tức phụ nhà này, phiền đại nhân các người đợi chốc lát.

Xướng vệ kia nhú mày:

- Đại nhân nhà ta phải lên đường ngay, nói tối đa có thể đợi ngài nửa tuần trà, nếu như quá mất thời gian, chúng tôi sẽ tới Nguyên Tuyền thành, tìm đại sư khác của Bồ Đề giáo làm phép.

Nửa tuần trà, Mặt Rỗ ảo não, chút thời gian thế thì làm ăn được cái gì, có điều mặt hẳn không lộ ra, cân nhắc thiệt hơn rồi gật gù nói:

- Vậy cũng được, bản hộ pháp pháp lực cao cường, chừng đó thời gian là đủ rồi.

Nói xong nhanh chân đi vào tân phòng.

Huỳnh đệ Trương gia thấy có chuyện ngoài dự liệu, tưởng hộ pháp đại sư không thể làm phép được nữa, lòng giận lắm, nhưng không dám tỏ thái độ gì, tới khi Mặt Rỗ kiên trì làm phép mới đi thì đều thở phào.

Thái độ bà nương kia thì khác hẳn, tim treo ngược lên, song an ủi bản thân, chỉ nửa tuần trà thôi hẳn không xảy ra chuyện gì.

Xưởng vệ quay về báo cáo, Đường Kính Chi cười khẽ, chỉ cần hạng tham tài háo sắc chắc chắn không thể từ chối được lời mời của y, làm pháp sự cho nhà quyền quý một lần, tất nhiên còn kiếm được gấp trăm lần cho nông hộ.

- Tướng công, để thiếp tới tân phòng đề phòng bắt trắc.

Ngọc Nhi nhích người tới gần Đường Kính Chi thì thầm:

- Ủ.

Đường Kính Chi quay đầu sang, nhỏ giọng dặn dò:

- Lát nữa chúng ta lên đường, nàng làm thế này.

500. Chương 517: Bò Đề Giáo.

- Hồ An, người nói xem, nếu ngày mai chúng ta lên đường tới Nguyên Tuyền Thành, nhanh nhất phải mất bao lâu.

Lại rời một cửa hiệu vải vóc nữa tình hình không hề khá hơn, Đường Kính Chi hoảng toàn từ bỏ ý định tình người hợp tác ở đây.

Hồ An tính toán một hồi khom lưng đáp:

- Nhanh nhất cũng phải tốn năm ngày.

Từ Ni Lạc Thần tới đây đã mất năm ngày rồi, tới Nguyên Tuyền Thành lại thêm năm ngày nữa, vậy là mười ngày mà chưa được một việc gì.

Hay là xuất phát ngay bây giờ? Đường Kính Chi nhìn sắc trời ngẫm nghĩ.

Hồ An kiến nghị:

- Bá gia, nếu như đã tới đây rồi, hay là đến phủ nha một chuyến.

Đường Kính Chi định nói không cần, nhưng lời ra tới miệng lại đổi ý, đi một chuyến cũng không sao, y mới phong tước, ở địa phương còn nhiều người không quen biết y, nên gặp gỡ ít quan viên, bọn họ truyền tới tai bằng hữu, đồng môn, như vậy tới nơi khác làm việc sẽ thuận tiện hơn:

- Được rồi, người dẫn đường đi.

Hồ An cẩn thận cáo tội một câu, đi lên phía trước, đưa tay dẫn lối đi tới phủ nha.

Trên đường đi, Hồ An giới thiệu cho Đường Kính Chi vị tri châu của Tịnh Châu họ Hầu, tên Quang Diệu, năm nay tuổi trên năm mươi, người này có tiếng thanh liêm, là vị quan tốt hiếm có. nguồn

Đường Kính Chi chưa từng gặp Hầu Quang Diệu, cũng chưa bao giờ nghe tới chuyện của ông ta, chỉ nghe không bình luận lời nào.

Hồ An lại giới thiệu Tuyền Uy tướng quân của Tịnh Châu là Trình Uy, xuất thân thế gia võ tướng, am hiểu binh pháp, năm nay 42 tuổi, từng nhậm chức ở biên quan phương bắc tám năm, rất được lão tướng quân Vương Xương Long tán thưởng, khen người này luyện quân có phương pháp, dùng binh khó lường.

Trình Uy võ nghệ bình thường, từ nhỏ ham đọc sách thánh hiền, là một vị nho tướng.

Thành thủ Hạ Xuyên thành tên Vương Nhân, có bản lĩnh, có thể nói là chính lệnh rành mạch, quản lý địa phương đâu ra đó.

Đường Kính Chi thì cười thầm, xem ra cả văn quan võ tướng đều là những người đức lớn tài cao, vậy tại sao nơi này nghèo khó hơn cả Lạc Thành cai quản bởi Vương Mông tham lam?

Xét về lợi thế vị trí Hạ Xuyên thành là nơi ắt phải qua trên con đường tới các châu phía đông, không kém gì Lạc Thành, vậy hai khả năng, một là Hòe An này nói quá, hai là mấy vị kia có đức, nhưng không có tài thực sự.

Đường Kính Chi đang nghe Hồ An giảng giải rẽ qua một con phố thì bên tai truyền tới một giọng nói ồm ồm:

- Trương Đại Sơn, nghe nói ngày mai đệ đệ của ngươi thành hôn hả?

- Vâng, định thân vào tháng ba năm ngoái, ngày mai thành hôn.

Người trả lời giọng thiếu sinh khí.

Giọng ồm ồm lại hỏi:

- Vậy các ngươi có nghe giáo chúng Bồ Đề giáo, đi thi pháp cầu phúc, bảo vệ cả nhà bình an không?

Đường Kính Chi vốn không để ý lắm nghe tới Bồ Đề giáo thì chân khựng lại, quay đầu sang nhìn, cách đó không xa, có hai nam tử ăn mặc kiểu nông gia đang đi về phía mình.

- Ta định mời, nhưng bà nương kia nhà ta không cho đi.

Nam tử thấp gầy mặt râu rỉ đáp, từ năm sáu năm trước Bồ Đề giáo nổi lên, trong nông hộ bọn họ làm chuyện ma chay cười hời hợt mời giáo chúng Bồ Đề giáo tới làm phép, bọn họ pháp lực vô cùng, rất là linh nghiệm.

Từng nghe người ta nói, giáo chủ Bồ Đề giáo bản lĩnh thông thiên, có thể hô phong hoán vũ, phi thiên độn địa, có người nói từng tận mắt nhìn thấy ông ta cứu sống người đã chết.

Người giọng ồm ồm là nam tử cao lớn:

- Trong nhà hết tiền hay sao bà nương ngươi không ời người tới làm phép.

Nam tử thấp gầy lắc đầu:

- Không phải, nói tới tiền thì trong nhà vẫn còn dư một ít, vả lại giáo chúng Bồ Đề giáo làm phép có tốn mất bao nhiêu đâu.

- Vậy vì sao không mời? Còn nhớ năm ngoái ngươi thành hôn cũng mời người Bồ Đề giáo làm phép mà, huynh trưởng như phụ mẫu, không thể vì tiết kiệm tiền mà khiến huynh đệ mình mà thiệt thòi.

- Ta, ta luôn đối xử tốt với Nhị đệ, đã bao giờ khiến nó phải chịu thiệt thòi chưa?

Trương Đại Sơn nghe vậy thì sững sờ, hẳn là người hiền lành, từ khi cha mẹ qua đời, luôn chăm lo cho em nhỏ:

- Ngươi không bạc đãi đệ đệ ngươi, nhưng tức phụ ngươi chưa ngoa đánh đá, chuyện đó già trẻ trong thôn đều chẳng lạ.

- Ngươi, ngươi nói vậy.

Nam tử lùn hiền nhiên rất quan tâm tới bà nương trong nhà:

- Ngươi cứ đợi mà xem, ta nhất định sẽ mời người Bồ Đề giáo tới nhà làm phép.

Nói rồi hăm hăm bỏ đi.

Đường Kính Chi từ lúc nghe tới ba chữ Bồ Đề giáo đã nhú mày tập trung lắng nghe rồi, vì trên lịch sử Hoa Hạ từng xuất hiện vô số tà giáo hại người.

Cái Bồ Đề giáo này rốt cuộc mang tính chất thế nào?

Lại còn nói giáo chủ pháp lực thần thông, có thể phi thiên độn địa, đúng là giọng điệu lừa gạt quen dùng của đám tà giáo vì thu nạp tín đồ.

- Hồ An, ngươi tới đây mấy ngày rồi, có nghe thấy nói tới Bồ Đề giáo không?

Đường Kính Chi nghiêng đầu sang hỏi:

- Hạ quan chưa từng nghe nói tới.

Hồ An lắc đầu:

Đường Kính Chi có ý muốn dò xét đám Bồ Đề giáo này, khổ cái là không có thời gian, chuyện trọng yếu nhất của y hiện nay là tìm người hợp tác kinh doanh đồ thêu.

- Bẩm bá gia, tới phủ nha rồi.

Hồ An lên tiếng, kéo Đường Kính Chi đang chìm trong trầm tư về, Đường Kính Chi đưa mắt nhìn thấy ba kiến trúc hoành tráng cao với tháp chuông cột cờ cao vượt lên so với các công trình khác, tác dụng như ngọn hải đăng, hướng dẫn người nơi khác không biết đường đi tới.

Ba nha môn này một cái là nha môn của lục bộ, một cái nha môn phủ nha, một cái nhà nha môn thành thủ.

Hồ An đi tới nói với nha dịch canh cổng:

- Có Trung Nghĩa bá đại giá quang lâm, các người mau vào thông báo với Vương thành thủ.

Đám nha dịch chưa bao giờ nghe tới cái tên Trung Nghĩa bá, nhưng mà thấy Hồ An thái độ đầy quan uy, nhìn có vẻ thân phận không thấp, không dám hỏi nhiều, phải một người chạy nhanh vào báo tin.

- Hạ quan Vương Nhân thỉnh an Trung Nghĩa bá.

Vì trước đó quân sĩ thủ thành đã về báo tin cho Vương Nhân biết có vị bá tước vào thành, hần liền tới chỗ mấy đồng liêu tin tức linh thông nghe ngóng một phen, biết đúng là gần đây có một quyền quý mới được tấn thăng là Trung Nghĩa bá, cho nên thuộc hạ vào báo là vội vàng chạy ra ngoài nghênh tiếp:

Đường Kính Chi đỡ hờ nói:

- Vương đại nhân, lần này ta phụng chỉ đi ra ngoài làm việc, thuận đường qua Hạ Xuyên thành, chẳng biết có làm phiền ngài không?

- Không hề, không hề, Trung Nghĩa bá khách khí rồi, ngài tới đây là vinh hạnh cho hạ quan.

Vương Nhân cung kính nói:

- Bên ngoài gió to, mời Đường bá gia vào trong nói chuyện.

Đường Kính Chi gật đầu, đi trước vào phủ nha, qua một bức tường chắn lớn màu trắng treo đủ các loại cáo thị với truy nã, tới một cái sân rộng thanh thanh, cái sân này dùng để mỗi tháng quan phủ gọi dân tới tuyên truyền giáo hóa.

Thời hiện đại có câu nói nếu tòa nhà tốt nhất ở địa phương lại là nhà chính quyền thì đó là bi ai của địa phương, nhưng ở đây thì khác, dù địa phương có nghèo khó thì nha huyện vẫn phải tráng lệ đài hoàng, nếu không quan uy không có, không khiến dân sợ được.

Tới đại sảnh của phủ nha, mọi người chia nhau ra ngồi xuống.

Trà thơm mau mắn dâng lên, Đường Kính Chi còn nhiều việc phải làm nên chỉ uống ngụm trà, qua loa khách sáo vài câu rồi nói:

- Ta đi trên phố mấy vòng, thấy có bố trí rất nhiều lều thí cháo cho nạn dân, xem ra vì vỡ về nạn dân, Vương đại nhân phải nỗ lực rất nhiều.

Vương Nhân vội đứng lên chấp tay nói:

- Bá gia quá khen, hạ quan tới phú hộ trong thành, mời bọn họ bỏ lương thực, hỗ trợ nạn dân qua cơn đói kém, đồng thời tiếp nhận ít nạn dân khỏe mạnh vào thành làm việc, đây là công đức của đại họ trong thành, hạ quan không dám nhận.

501. Chương 518: Lại Sinh Sự.

- Người ta đều vơ công lao về mình, Vương đại nhân lại đẩy ra ngoài, thật là hiếm có, bản tước gia bội phục. Đường Kính Chi đứng dậy chấp tay với Vương Mông một cái.

Thấy bá tước đại nhân thi lễ với mình, Vương Nhân luôn mồm nói không dám rồi trả lễ.

Qua tiếp xúc ngắn ngủi, Đường Kính Chi phát hiện Vương Nhân là người không tệ, chỉ có điều bản lĩnh thực sự ra sao thì chưa biết, dù sao thân ở vị trí cao, chỉ biết liêm khiết giữ mình thôi là chưa đủ.

Dung thần ngộ quốc, ý nói người không có tài ngồi lên vị trí cao chỉ làm lỡ dở đại sự quốc gia.

Cho nên quân chủ anh minh, dùng thần tử có chút khiếm khuyết nhưng có bản lĩnh, chứ không nên dựa dẫm vào quan viên thanh liêm tầm thường.

Đường Kính Chi nhớ tới Bồ Đề giáo lúc nãy nghe hai nông phu nhắc tới, liền hỏi:

- Vừa rồi ở trên phố ta còn nghe thấy rất nhiều người tới Bồ Đề giáo gì đó, còn ca ngợi giáo chủ của bọn họ thần thông quảng đại, không biết Vương đại nhân có nghe nói tới không?

- Bẩm bá gia, ở phụ cận Hạ Xuyên thành có một giáo phái như thế.

Vương Nhân tất nhiên không thể không biết:

- Có điều hạ quan phái người đi tra xét rồi, phát hiện Bồ Đề giáo không có chuyện lừa gạt lấy tiền người dân hay kích động chống đối triều đình, nên hạ quan không để ý tới nữa.

- Ô, vậy bọn họ nói vị giáo chủ Bồ Đề giáo cứu sống người chết là thật rồi?

- Chuyện này ...

Vương Nhân do dự một chút rồi nói:

- Hạ quan cũng từng nghe những tin đồn như thế, nhưng giáo chủ Bồ Đề giáo hành tung bất định, ngay cả giáo chúng cũng hiếm người được gặp, cho nên không kiểm chứng được tin đồn này.

Chuyện này mà còn cần kiểm chứng nữa à?

Đường Kính Chi nghe Vương Nhân trả lời ngô nghê như thế thì trong lòng ít nhiều có chút thất vọng.

Chuyện này nếu là Đường Kính Chi làm nhất quyết phải tìm ra tên giáo chủ Bồ Đề giáo kia là ai, bọn chúng lập giáo phái với mục đích gì, cơ cấu tổ chức ra sao, lấy tiền đâu nuôi sống tổ chức.

Chỉ không thể đơn giản như Vương Nhân, chẳng tra ra điều gì, thấy bọn chúng không gây hại gì là bỏ mặc.

- Chuyện này tốt nhất vẫn nên tra rõ ngọn ngành, rất nhiều giáo phái ban đầu không phải là tổ chức tà ác, nhưng giáo chúng đông dân, nhân phẩm tốt xấu lẫn lộn, một số kẻ có chức quyền sinh dã tâm, thì tốt cũng thành xấu.

Đường Kính Chi không có thời gian ở lâu, cũng không có quyền lực gì, chỉ có thể nhắc nhở Vương Nhân như thế thôi:

Vương Nhân gật đầu vâng dạ, lời nói rõ ràng công thức hóa, chỉ đối phó cho có.

Đường Kính Chi thấy vậy thì thầm thở dài, người này có lẽ là quan tốt, nhưng bản tính nhu nhược sợ việc, có rèn luyện thể nào cũng khó thành tài.

Đường Kính Chi hàn huyên vài câu rồi cáo từ, y định mai lên đường sớm, giờ phải về khách sạn nghỉ ngơi, cưỡi ngựa bốn ba liền mấy ngày rồi, phải hồi phục ít sức lực mới được, nên từ chối lời mời ở lại dùng cơm của Vương Nhân.

Rời phủ nha, Hồ An hỏi:

- Bá gia, người muốn về khách sạn nghỉ ngơi hay đi xem xét tiếp.

Đường Kính Chi tuy mệt mỏi, nhưng y từng có chuyến đi vất vả hơn nhiều, nên tinh thần vẫn tốt, quyết định không về vội, tranh thủ đi đường khác về khách sạn, như thế đến tối ăn cơm xong không cần làm gì nữa, ngủ một lèo tới sáng là được.

Lần này Đường Kính Chi không đi đường lớn nữa, mà xuyên qua những ngõ ngách nhỏ, quả nhiên đi đoạn không lâu lại được nghe nhắc tới Bồ Đề giáo.

Rạng sáng, trên quan đạo một đoàn người ngựa phóng rất gấp, trong đoàn người này Đường Kính Chi và Ngọc Nhi đi đầu, Đường Kính Chi mày nhíu chặt, y vẫn còn đang suy nghĩ chuyện liên quan tới Bồ Đề giáo, Vương Nhân buông tay không quản, chẳng khác nào dung túng cho Bồ Đề giáo, hiện giờ giáo phái này đã cắm rễ sâu xung quanh, người dân bỏ Phật giáo Đạo giáo, tôn thờ giáo nghĩa của Bồ Đề giáo rồi.

Đi được một canh giờ, có tòa thôn trang không lớn hiện ra trước mắt mọi người.

- Bá gia, phía trước có thôn trang, hay chúng ta nghỉ một chút, hạ quan vào đó xin ít trà nước?

Mọi người xuất phát từ khi trời chưa sáng hẳn, cho tới lúc này đã cưỡi ngựa đi đường gần hai canh giờ rồi, ai nấy miệng khô cổ khát, Hồ An quát ngựa chạy gần tới bên Đường Kính Chi hỏi:

Đường Kính Chi quay đầu lại nhìn, thấy không ít xường vè môi khô nứt nẻ, lo không có mình tọa trấn, đám Hồ An vào thôn rất có khả năng ức hiếp bách tính, gây chuyện lở dở thời gian:

- Mọi người cùng vào, uống nước xong chúng ta lên đường.

Những người theo Đường Kính Chi xuất phát từ kinh thành thì vui mừng kẹp bụng ngựa tăng tốc tiến về phía thôn nhỏ kia, chỉ có hai tên Lý Cường và Trương Lượng vẫn lờ đờ đi cuối.

Lý Cường mặt mày mệt mỏi chán nản, Trương Lượng thì hàm hừ bất mãn, miệng cứ lẩm bẩm suốt, tức Đường Kính Chi đi quá liều mạng, làm mông hấn sắp bị yên ngựa cọ toạc ra rồi, vậy mà không cho người ta nghỉ ngơi.

Người muốn lập công với Hoàng thái hậu và hoàng đế, nhưng khiến người khác đi theo chịu khổ, thật đáng hận.

Ước chừng một tuần trà đoàn người Đường Kính Chi vào một thôn trang.

Tiểu thôn này dựa vào núi, có không ít ruộng bậc thang, tiếc là chưa tới vụ gieo trồng, chỉ có đất đai khô cứng, nếu không sẽ là khung cảnh rất đẹp.

Hồ An xuống ngựa gõ cửa nông hộ, nhưng gõ liên năm sáu nhà liền mà không có ai đáp lời.

Trương Lượng rất bức bối, nếu là thường ngày hẳn đã đá tung cửa xông vào rồi, chỉ có điều Đường Kính Chi ở đây làm hắn không dám phát tác, nhìn bộ dạng thanh quan đại lão gia của y, Trương Lượng rất ngửa mặt, loại người này hẳn gặp nhiều, chẳng kể nào có kết cục tốt đẹp.

Hồ An gõ cửa thêm vài nhà nữa cũng không có ai thừa, mọi người đang nghỉ hoặc nhìn nhau thì Ngọc Nhi đột nhiên ra hiệu tất cả im lặng, sau đó truyền âm cho Đường Kính Chi, chỉ hướng:

- Tướng công, thiếp nghe thấy có tiếng nhạc hỉ, khả năng là người trong thôn đều tới đó dự hôn lễ rồi.

Đường Kính Chi ồ một tiếng, chỉ hướng đó:

- Bên kia có tiếng nhạc hỉ, chúng ta tới xem sao.

Hai hán vệ lập tức quát ngựa đi trước thăm dò, những người còn lại thông thả đi sau, một lúc hai người kia quay về báo quả nhiên có một nông hộ đang tổ chức hôn lễ.

Nông hộ đó ở đông thôn, bên trong đang rộn rã tiếng nhạc vui, tiếng người rôm rả trò chuyện uống mừng, đột nhiên có mười mấy nam tử cưỡi ngựa cao lớn đi vào, tức thì mọi người nhìn cả sang, thì thầm với nhau bàn tán:

- Bọn họ là ai thế, có vẻ không phải cường đạo.

- Đúng thế, chẳng lẽ là thân thích của nhà Trương Đại Sơn.

- Không thể nào, có bao giờ nghe nói thân thích Trương gia có người nào giàu có đâu.

Đám người Đường Kính Chi nhảy xuống ngựa đi tới, thấy một nam tử thấp bé bị một phụ nhân hung hãn đẩy mấy cái mới rụt rè lên hỏi:

- Không biết mấy vị công tử gia tới nhà tiểu nhân có việc gì ạ?

- Khốn kiếp, việc gì không tới lượt của người, thấy đại nhân nhà ta còn không mau quỳ xuống.

Đường Kính Chi định trả lời thì nghe thấy đằng sau có tiếng quát lớn, rồi một cây roi màu đen mang theo tiếng gió rít quất thẳng vào mặt nam tử thấp bé kia.

Nếu trúng một roi dữ dội này nam tử thấp bé kia coi như hủy luôn mặt.

- Láo xược.

Cái roi sắp trúng đích thì Ngọc Nhi quát lên một tiếng, roi ngựa trong tay quất ra, hất cái roi kia sang một bên, làm nó quất sượt qua vai nam tử thấp bé.

Diễn biến quá bất ngờ, tới khi roi ngựa quất xuống đất để lại một vệt dài trên mặt đất, phụ nhân hung hãn tức thì rống lên, xông tới kéo nam nhân của mình đang sợ hãi người đứng chờ ra đó lại phía sau, quát tháo:

- Còn vương pháp gì nữa không, các người là đại nhân gì chứ?

502. Chương 520: 20 Roi

Đường Kính Chi mặt tím lại, quay ra phía sau, kẻ vừa ra tay đánh người là tên Trương Lượng hôm qua say rượu làm lỡ việc.

Ngọc Nhi cũng mặt mày băng giá nhìn thẳng vào Trương Lượng, trước kia còn hành tẩu giang hồ, nàng ghét nhất thứ cầu quan ý thể ức hiếp người dân, nếu chẳng phải vì thân phận hiện giờ đã khác, nàng dù không giết Trương Lượng cũng đánh cho hắn tàn phế.

- Ai cho người quyền lực vô lý đánh đập người dân.

Thấy Đường Kính Chi nổi giận, giọng cực kỳ bất thiện, Trương Lượng vội vàng quỳ xuống:

- Bẩm Trung Nghĩa bá, hạ quan thấy tên điều dân to gan đó thấy ngài mà không quỳ nên mới ra tay giáo huấn.

- Hắn chưa bao giờ gặp ta, biết ta là ai mà quỳ?

Đường Kính Chi cầm roi ngựa chỉ mặt Trương Lượng quát:

- Người có biết nếu cái roi đó của người đánh xuống sẽ thành xeo mãi mãi không chữa được không? Trước khi đi Bên trên hắn đã nói với các người, các người thân phận đặc thù, xuống địa phương vạn lần không được ý thể ức hiếp người dân! Nhưng người vẫn chứng nào tật nấy, coi tính mạng người dân như rác. Người đâu, kéo ra đánh hai mươi roi.

Lời này khiến đám xướng vệ thất kinh, bọn chúng biết Đường Kính Chi chưa lâu, trước đó thấy y một mực đi đường, không nhận quan viên chiêu đãi, không thừa cơ ăn hối lộ, nghĩ rằng khả năng chỉ là làm bộ làm tịch vậy thôi.

Nhưng hiện giờ thấy Đường Kính Chi vì một người dân bình thường mà muốn đánh một bách hộ nội xướng thì phải thay đổi suy nghĩ.

Người làm cái nghề bọn chúng, sớm không còn khái niệm thị phi phải trái nữa rồi, chỉ so sánh thiệt hơn, hành động của Đường Kính Chi rõ ràng cho thấy y không đóng kịch.

Vì thế không một ai dám lên tiếng xin cho Trương Lượng, những người xuất phát cùng Đường Kính Chi không quen Trương Lượng, nên lập tức kéo hắn ra ngoài, chẳng bao lâu tiếng roi chan chát vang lên.

- A, hạ quan biết sai rồi, xin bá gia khai ân.

Đám xướng vè này trước khi đi được Hoàng thái hậu ra lệnh nghe theo lời Đường Kính Chi, nên thấy y thực sự nổi giận không nường tay chút nào, mỗi roi đánh xuống đều để lại vết hằn sau trên lưng, chỉ đánh mấy cái là Trương Lượng không chịu nổi, la hét cầu xin, nhưng Đường Kính Chi không thêm lý tới hấn, quay lại nhìn nam tử thấp bé kia.

Vợ chồng nam tử đó cùng toàn bộ người dân trong nhà quỳ cả xuống.

Đường Kính Chi giao roi ngựa cho Hồ An, hòa nhã nói:

- Các người đứng cả dậy đi, hôm nay ta có việc đi qua đây, khát nước định vào xin ít trà nước giải khát thôi, uống xong sẽ đi ngay.

Thế nhưng mặc y cố gắng tỏ ra hiền hòa thế nào, tiếng roi liên hồi cũng tiếng la thảm thiết bên ngoài làm cho người dân sợ vỡ mật, chỉ có túc phụ nam tử thấp bé kia là lớn gan nhân, vội chạy vào trong nhà, lấy mấy cái bàn trống ra, mời đám Đường Kính Chi ngồi, sau đó cầm ấm trà rót nước cho bọn họ.

Phụ nhân nông thôn không biết xưng hô với ba tước ra sao, nên gọi:

- Mời quý tộc đại lão gia dùng trà.

Đường Kính Chi bị cách xưng hô kỳ quái này làm dở khác dở cười, thấy người trong tiểu viện nhìn mình như nhìn cọp, thậm chí có người len lén bỏ ra sân sau trốn đi cho yên chuyện, thầm thở dài hình tượng quyền quý vương triều này quá tệ, không nói gì gật đầu với phụ nhân kia tỏ ý cảm ơn.

Thật khéo thế nào mà nam tử thấp gầy kia lại chính là người nhắc tới Bồ Đề giáo trên đường mà Đường Kính Chi từng gặp, chuyện liên quan tới vốn y đã dặn dò Vương Nhân làm rồi, song nếu như đã gặp ở đây thì nên hỏi qua cho biết, đang định vẫy tay gọi nam tử thấp gầy đó tới thì bên ngoài sân có tiếng nhạc từng bừng vui tai truyền tới.

Lúc này Trương Lượng đã bị ăn đủ 20 roi được kéo tới góc tường ngồi.

- Là túc phụ của Nhị đệ đón từ Tiểu Vương trang về đây.

Phụ nhân kia mừng rỡ lớn tiếng gọi nhạc sư tấu nhạc đáp lại, đám nhạc sư ban đầu không dám, sợ làm phiền tới quý tộc đại lão gia bị ăn đòn, Đường Kính Chi phải cho người tới lệnh bọn họ tấu nhạc bên trong mới có tiếng nhạc vang lên.

Lúc này tân lang đón tân nương về cũng đã tới cổng tiểu viện, tân lang là chàng trai gầy gò nhỏ bé không kém đại ca mình, mặc áo hồng bào đỏ rực hơi thùng thình, không biết mượn của ai, cười trên mình một con lừa già, miệng cười toe toét, trông rất là ngộ.

Theo sau hấn là kiệu hoa do bốn hán tử khiêng.

Đội kiệu tới cửa nhìn thấy mười mấy con ngựa, con nào con nấy cao lớn thần tuấn, thì ngạc nhiên không thôi.

Ở nông thôn đừng nói là ngựa, tới lừa kéo xe còn có hạn.

Lúc này vợ chồng nam tử thấp bé ra cửa tới nhỏ giọng thì thầm với tân lang, còn đánh mắt về phía Đường Kính Chi, hiển nhiên đang dặn dò tân lang trong nhà có khách không mời, lại còn ngàn vạn lần không thể chọc vào, nếu không thế nào cũng bị ăn roi.

Cùng lúc đó ở một góc sân, Trương Lượng đang ngồi bệt dưới đất tóc tai bơ phờ, mặt mày nhợt nhạt, không ai thèm quan tâm, chỉ có Lý Cường cầm chén trà nguội ngắt tới, nói:

- Uống chút nước đi.

- Tạ ơn Lý đại ca.

Trương Lượng cảm động nói, nhận lấy chén trà làm một hơi cạn sạch, trước đó cưỡi ngựa đi cả ngày đã làm hấn khát cháy cổ, lại ăn thêm hai mươi roi, mất rất nhiều máu, người càng cảm thấy khát.

- Người đó, không biết động nào à? Đường bá giá có thể tới Xuyên Thành nhanh như thế, nói rõ y khác với đám quý tộc bình thường, người còn hồ đồ hành động tùy tiện trước mặt y?

Lý Cường nhìn quanh không có ai ở gần nhỏ giọng trách:

Nhắc tới chuyện bị đòn, hai mắt Trương Lượng đỏ lên như dã thú, hàm răng siết lại phun ra những lời oán độc:

- Ta đánh tên điều dân cũng là vì giúp y lập uy, vậy mà y không biết tốt xấu, còn sai người đánh ta, món nợ này ta ghi nhớ trong lòng. Đợi có cơ hội sẽ trả lại y gấp trăm lần.

- Xuyt, đừng nói nữa.

Lý Cường vội ngăn cản, hần thừa hiểu chẳng qua Trương Lượng hôm qua âm ức chưa nguôi, muốn kiếm cớ phát tiết thôi, chẳng phải muốn giúp Đường Kính Chi gì hết, có khi trong đầu hần còn đang nghĩ đó là đánh Đường Kính Chi hoặc cố ý bêu xấu thanh danh ngang ngược, ức hiếp bách tính của Đường Kính Chi cũng chưa biết chừng, dù thế nào thì mục đích không tử tế như hần nói, có điều là huynh đệ rượu chè với nhau, không muốn vạch mặt hần mà thôi:

Trương Lượng gườm gườm nhìn Đường Kính Chi đầy hận thù:

- Lý đại ca, nghe ta khuyên một câu đi, tên ngu xuẩn này dám đối đầu với Tề công công, cái mạng y không dài được đâu, huynh đừng có gần gũi quá với y, nếu không Tề công công hiểu lầm sẽ không hay!

- Chuyện này ...

Lý Cường mặt lộ vẻ do dự:

- Ta không dấu huynh, trước ngày xuất phát ở Ni Lạc Thần, Tề công công từng ta tới gặp riêng, chỉ cần y rời kinh, tuyệt đối không cho y trở về ...

Lý Cường kinh hãi, hạ thật thấp giọng hỏi:

- Tề công công định giết Đường bá gia thật sao?

- Hừ, có gì mà không dám? Kẻ này nhiều lần xía mũi vào cửa Tề công công, gièm pha ly gián quan hệ giữa Tề công công và hoàng thượng, lại khinh thường các thái giám trong cung, cả Toàn công công cũng hận y thấu xương, kẻ thù của y không ít, làm cho khéo ai biết đẩy vào đâu.

- Nhưng, nhưng Đường bá gia hiện là hồng nhân bên cạnh Hoàng thái hậu và hoàng đế đấy.

Lý Cường càng nghe càng sợ, đám người này điên rồi, giết một vị bá tước sao? Khác gì một cái tát thẳng vào mặt hoàng gia, hoàng đế thế nào cũng truy tận gốc, sao dám nổi:

- Thì sao nào, ai bảo y dám đối đầu với Tề công công, huynh tốt nhất đừng đi gần y, nếu không mất mạng oan đấy.

Nói tới đó Trương Lượng nhận ra mình hơi nhiều lời, mặc Lý Cường gặng hỏi, không nói nữa.

503. Chương 521: Thi Pháp.

Đường Kính Chi vốn chỉ muốn làm chén trà rồi lên đường, nhưng trùng hợp thế nào đến đúng nhà nam nhân thấp bé gặp ở Hạ Xuyên Thành, nhớ tới hần nói nhất định mời giáo chúng Bồ Đề giáo tới làm phép, nên tính ở lại thêm một chút xem đám người Bồ Đề giáo này lừa gạt người dân ra sao?

Bọn họ ở lại không đi, làm chủ nhà có hơi hoảng, nhưng không biết làm sao, đành dọn tiệc rượu lên mời.

Lúc này cách bữa trưa không còn xa nữa, Đường Kính Chi vui vẻ cảm ơn , còn chưa động đũa thì có ba nam tử mặc trường bào màu lam, lưng đeo túi đồ từ cổng đi vào, người đi đầu gầy khô như que củi, mặt đỏ chằng rỗ chịt, lớn tiếng nói:

- Trương Đại Sơn, bản hộ pháp tới rồi.

Trương Đại Sơn chính là nam tử thấp bé, nghe vậy mừng rỡ định chạy lên đó, nhưng bà nương hung hãn của hần thì trừng mắt lên, tóm ngay ống tay áo nam nhân của mình, quát:

- Tôi đã bảo ông là không ời người Bồ Đề giáo tới làm phép cơ mà.

- Chuyện này, chuyện này ...

Trương Đại Sơn lấp ba lấp bắp, rồi thấy xung quanh nhiều người đang nhìn vào, hất mạnh tay tức phụ ra, cổ làm về mạnh mẽ nói:

- Khi chúng ta thành hôn chẳng phải mời giáo chúng Bồ Đề giáo tới làm phép sao? Bây giờ Nhị đệ thành hôn, sao bà hết lần này tới lần khác ngăn không cho họ tới cầu phúc cho phu thê Nhị đệ?

Bà nương hung hãn không trả lời được mặt đỏ dừ, Trương Đại Sơn được thể lần tới:

- Nhà chúng ta chẳng giàu có, nhưng mời đại sư Bồ Đề giáo làm phép tốn mấy đồng đâu? Chẳng lẽ là bà không coi Nhị đệ là người thân, định độc chiếm gia sản cha mẹ để lại à? Tôi nói cho bà biết, chỉ cần ngày nào tôi còn sống bà đừng có hòng làm cái chuyện táng tận lương tâm đó.

- Ông, ông đánh rắm!

Bà nương nghe tới đó thì nổi khùng:

- Từ khi tôi gả vào Trương gia, có bao giờ bạc đãi Nhị đệ chưa? Trước kia nó còn nhỏ, từ cái quần cái áo, tất tưởi, có cái nào không phải do tận tay tôi giặt? Ăn cơm thì cũng để nó ăn no trước tôi mới ăn! Tên vô lương tâm kia, ông dám nói tôi muốn độc chiếm tài sản cha mẹ để lại à? Tôi, tôi đánh chết ông ...

Bà nương đó rõ ràng được phép hành động, nói đánh là đánh, đuổi Trương Đại Sơn chạy khắp sân.

Thôn dân cười rộ cả lên, Đường Kính Chi huých vai Ngọc Nhi một cái nói nhỏ:

- Nhà ta hồi trước cũng thế nhỉ?

Ngọc Nhi đỏ mặt cho tay dưới bàn lên nhéo y một cái thật đau.

Đường Kính Chi không phải là đối thủ của Ngọc Nhi, phải cẩn thận chịu, nếu không dễ trả giá bằng những đêm ôm gối nằm một mình lắm. Trương Đại Sơn tất nhiên cũng không phải đối thủ của bà nương nhà mình.

Thêm vào thật ra hẳn rất mềm lòng, rất thương lão bà, đừng nói là động thủ, thường ngày nói nặng một câu cũng không có, chẳng qua hôm nay uống hơi nhiều rượu, lại ở trước đám đông, muốn thể hiện chút khí phách nam nhân để khỏi bị bà con chòm xóm chê sợ vợ nên mới lỡ lời.

Trương Đại Sơn ôm đầu vừa chạy vừa la:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.

Bà nương kia rất dữ, kẻ nam nhân nhà mình cầu xin, lửa giận trong lòng ngùn ngụt, đánh cho hết giận mới chịu thôi.

Tên mặt rỗ cũng cười chảy cả nước mắt, tới khi vợ chồng họ Trương dừng tay mới đi tới giữa sân, nở nụ cười hiền lành vô hại:

- Dám hỏi nữ thí chủ, vì sao không muốn mời bản giáo tới cầu chúc cho tân nhân.

Bà nương kia mặt đỏ lên, nhưng cắn môi không nói được ra nguyên nhân.

Trương Đại Sơn vội xen vào:

- Hộ pháp đại sư, ngài đừng nghe nàng, mọi người cứ làm phép cầu phúc cho nhị đệ của tiểu nhân đi. Đời này của Trương gia chúng tôi chỉ có hai huynh đệ, tiểu nhân đang mong nhị đệ sớm ngày có hương hỏa tiếp nối cho Trương gia.

- Không vấn đề gì! Có bọn ta cầu phúc cho nhị đệ của người, tối đa chỉ cần ba ngày đảm bảo tân nương có thể sinh con cho Trương gia.

Mặt Rỗ vừa nói vừa cởi cái bọc đeo trên lưng xuống.

Hai tên giáo chúng Bồ Đề giáo ăn mặc kiểu tiểu đồng đứng sau Mặt Rỗ thấy hộ này đã đồng ý cho làm phép liền đem vật phẩm mang theo bày lên trên hương án.

Một cái lò hương, hai cây nến đỏ to bằng hai ngón tay, mấy tờ giấy trắng, còn cả một cái phất trần.

Mặt Rỗ đặt cái đĩa, mâm gốm lên hương án, rút cây kiếm đeo sau lưng ra, động tác rất màu mè như diễn kịch trên sân khấu vậy.

Hai tên tiểu đồng khoảng chừng mười một mười hai, nhưng tay chân mau lẹ thạo việc, thoảng cái làm xong việc, nhận lấy rượu được Trương Đại Sơn đưa cho để lên bàn, rồi lùi ra sau lưng mặt rỗ, nhấp mắt, chân đạp thất tinh, bước theo hình bát quái, tay múa kiếm miệng lầm rầm gì đó không nghe rõ, nhưng tới cuối trang trọng hô to:

- Thừa nhận ơn trời, Bồ Đề lão tổ hiển thần linh, chia sẻ hoạn nạn, giúp đỡ khốn cùng ...

Hai tên tiểu đồng hô to theo:

- Thừa nhân ở trời, Bồ Đề lão tổ hiển thần linh, giáo hóa chúng sinh. nguồn

Thế là không ít thôn dân đang quỳ xuống hô tiếp hai câu sau:

- Chia sẻ hoạn nạn, giúp đỡ khốn cùng.

Huỳnh đệ Trương Đại Sơn cũng hô to với vẻ mặt vô cùng thành kính, nhưng bà nương kia nhìn chằm chằm Mặt Rỗ cứ như chỉ muốn ẩn đầu hẩn xuống pháp đàn.

Mặt Rỗ xuyên rất nhiều giấy vào thân kiếm, bắt đầu múa may quay cuồng, miệng niệm chú, rất giống mấy tên đạo sĩ rởm đọc chú xua ma đuổi quỷ.

Đường Kính Chi chỉ thấy nhàm, Ngọc Nhi tỏ ra có chút hứng thú, nhưng toàn bộ thôn dân bốn xung quanh đứng dậy, thành tâm cầu nguyện cùng với Mặt Rỗ.

Hai tay luân phiên múa kiếm, trường bào thùng thình kêu phần phật, Mặt Rỗ như trên diên, nhảy qua nhảy lại trên mặt đất, miệng lầm bầm những lời hàm hồ chẳng ai nghe rõ, tựa hồ đang giao lưu với Bồ Đề lão tổ trên trời, mất rất lâu sau mới cầm trường kiếm mài đi mài lại trên ống tay áo dài.

Cuối cùng phùng một cái, giấy bốc cháy, Mặt Rỗ tạo dáng chĩa thẳng kiếm lên bầu trời.

- Oa, cháy rồi.

- Tờ giấy bỗng nhiên bốc cháy kìa.

- Vị hộ pháp này quả nhiên có bản lĩnh giao lưu với thần thánh.

Lúc này ở phía pháp đàn, Mặt Rỗ xoa tóc ra, cây mộc kiếm múa lên vun vút, chân bước trên pháp đàn mỗi lúc một nhanh hơn, những tiếng niệm chú ban đầu chỉ là tiếng thì thầm, giờ này trở thành tiếng rít kỳ quái vang vọng trời đêm, làm người ta sởn gai ốc.

Người dân xung quanh xôn xao, không ít người quỳ xuống xì xụp vài lạy, vẻ mặt hoảng sợ.

Đường Kính Chi từ đầu tới cuối luôn theo dõi nhất cử nhất động của mặt rỗ, khi trường kiếm của hẩn mài lên ống tay áo thì mắt nhắm lại.

Ngọc Nhi ngạc nhiên lắm, nàng không tin trên đời này có thần ma quỷ quái, chỉ là không tìm ra sở hử, chẳng bóc trần được mách của tên Mặt Rỗ.

Đám người xuống vệ đang ngồi đánh chén đứng dậy, người vỗ tay, người reo hò cổ vũ, bọn họ cũng không hiểu mách lới của Mặt Rỗ là gì, nhưng mấy tên đạo sĩ lừa đảo giang hồ mỗi kẻ có một thủ đoạn riêng, bọn họ chứng kiến không ít rồi, coi đây như tiết mục giải trí khi ăn cơm thôi.

Mặt Rỗ mùa trường kiếm bốc cháy, giấy hóa thành tro rơi xuống lả tả, nhìn về phía đám người Đường Kính Chi, thấy rất nhiều người đứng dậy reo hò thì tưởng bỏ đắc ý lắm, mặc dù hẩn không biết lai lịch những người đó, song ai nấy mặc cảm bảo, ngựa toàn loại thần tuấn, cho thấy thân phận địa vị của bọn họ, nhất là vị công tử ngồi yên bất động kia, chắc chắn xuất thân quan gia, nếu không chẳng thể dẫn đông người mang đao ngang nhiên đi lại thế kia.

Bên trên có lệnh phải cố gắng tiếp xúc với các hào môn thế gia và quan viên triều đình, Mặt Rỗ nhìn một cái rồi khép mắt lại, càng ra sức biểu diễn, múa may mỗi lúc một tợn, lời phát ra từ miệng càng trở nên thần bí.

504. Chương 522: Khó Nói.

Mặt Rỗ nhảy một hồi, cuối cùng đã đốt hết đồng giấy, ngâm một ngụm rượu thổi vào ngọn nến trên hương án, làm ngọn nến bùng lên dữ dội, làm phía dưới lại ồ lên kinh sợ. Múa may quay cuồng một lúc Mặt Rỗ toán mồ hôi, chống kiếm thở dốc, nhắm mắt dưỡng thần một lúc rồi từ từ mở ra, nhìn sang Trương Đại Sơn, lên giọng kể cả:

- Bồ Đề lão tổ đã đồng ý giảng phàm ban phước, đưa ta vào tân phòng, chỉ để lại một mình tân nương tử.
- Vâng ạ, hộ pháp đại sư, mời.

Trương Đại Sơn lúc thành hôn cũng làm pháp sư nên không thắc mắc gì, nhanh nhẹn đưa tay ra chỉ hướng:

- Không được.

Không ai nghĩ bà nương hung hãn im lặng này giờ lại nhảy ra lớn tiếng phản đối, đồng thời giang tay chắn trước cửa phòng.

Trương Đại Sơn hoảng hồn, chạy lên sợ hãi nói:

- Tránh ra mau, thần thánh xuống rồi, không cẩn thận bị phạt bây giờ.

Bà nương kia nhất quyết không chịu, nói lớn:

- Quy củ từ xưa tới nay, trong đêm động phòng hoa chúc, trong tân phòng chỉ cho phép tân lang là nam tử trưởng thành đi vào, sao có thể để một mình hắc vào làm phép cho đệ tử?
- Nữ thí chủ nói lời ấy là sai rồi.

Mặt Rỗ cầm phát trần khê phát một cái lên tay trái, lên giọng mơ mơ hồ hồ:

- Lúc này bản hộ pháp không phải là bản thân nữa, mà đại biểu cho Bồ Đề lão tổ giảng phàm, sao còn phân biệt nam nữ.
- Đúng đấy bà nương, đừng quấy rối nữa.

Trương Đại Sơn vừa nói vừa đẩy vợ sang bên.

Bà nương kia nắm chặt khung cửa không buông tay:

- Ai thấy qua Bồ Đề lão tổ trông thế nào chưa? Hắn nói mình là thần tiên trên trời thì có thể đại biểu cho thần tiên à?
- To gan.

Mặt Rỗ thái độ thay đổi, không làm ra vẻ thần thánh bí hiểm nữa, quát:

- Trương Đại Sơn, nếu như Trương gia các người không muốn bọn ta tới cầu phúc thì cứ nói thẳng, người làm thế này là xúc phạm Bồ Đề lão tổ, mọi hậu quả Trương gia các người phải gánh vác.
- Không, không phải như vậy đâu.

Trương Đại Sơn không nghĩ vợ mình nói ra những lời ấy, thấy hộ pháp đại sư giận rồi, vung tay lên tát vợ, có điều lúc tay giáng xuống, khôi phục chút lý trí, vòng tay đi thành ra đánh lên vai bà nương kia.

Bà nương hung hãn hiển nhiên không ngờ nam nhân nhà mình lại đánh mình, dù Trương Đại Sơn đã thu bớt lực, đánh lên vai chẳng đau chút nào, nhưng khóc rống lên, túm lấy áo Trương Đại Sơn:

- Ông dám đánh tôi à, cái đồ vô lương tâm này. Từ khi gả vào Trương gia, tôi hầu ông ăn, hầu ông mặc, nước rửa chân cũng bê tới tận giường. Vậy mà kết cục thế này đây, tôi không sống nữa, tôi không thiết sống nữa, ông đánh đi, đánh chết tôi đi.

Bà nương ấy khóc rất thương tâm, nước mắt nước mũi đầm dề, vật vã đòi sống đòi chết.

Trương Đại Sơn lúc này hồi hận không kịp, sao dám đánh vợ nữa, mấy lão phụ nhân bên cạnh vội tới khuyên can, lâu lắm mới chịu thôi.

Bên ngoài vừa mới yên tĩnh lại, thì bên trong tân lang Trương Nhị Sơn uống rượu giao bôi với tân nương xong đi ra bắt măn nói:

- Tẩu tẩu đừng làm loạn nữa được không? Đợi hộ pháp đại sư làm phép xong hãy cãi nhau với đại ca.

- Đệ, đệ cũng đồng ý cho tên đó một mình vào tân phòng à?

Bà nương kia cuống cả lên:

Trương Nhị Sơn và tẩu tẩu quan hệ rất tốt, khẩn cầu:

- Hàng xóm quanh đây có ai làm việc hỉ mà không mời pháp sư Bồ Đề giáo tới thi pháp ban phúc cho tân nương? Khi tẩu tẩu thành hôn với đại ca...

- Đủ rồi.

Nhắc tới chuyện cũ, bà nương kia mặt bi phẫn, hét lên:

- Đệ, đệ .. Nếu không hối hận thì cứ cho hắn vào tân phòng một mình đi.

Đường Kính Chi đứng ngoài bàng quan, thấy bà nương đó năm ba phen ngăn cản, tựa hồ có nỗi khổ không nói ra được, liên hệ với yêu cầu của tên Mặt Rỗ kia, chẳng khó có được đáp án, liền cho xướng vệ đi gọi một người vẫn còn thành kính quý lạ tới hỏi chuyện này tức là sao.

Người kia sợ y nên biết sao nói vậy:

- Chuyện này tiểu nhân chỉ nghe đồn thổi mà thôi, vì Bồ Đề lão tổ là thần tiên, người phàm trần không được nhìn, hộ pháp đại sư sẽ giao lưu với thần tiên trước, nếu thần tiên đồng ý, sẽ nhập hồn vào hộ pháp, tân nương còn phải bày hương án bên trong tân phòng để nhận ban phúc. Trong quá trình đó, tân lang cùng thân quyến đều phải tránh xa, không được nhìn trộm, nếu không Bồ Đề tổ sư sẽ giáng họa.

- Ở một mình trong phòng với tân nương?

Ngọc Nhi nghiêng rằng, tên Mặt Rỗ đó chần chẫn chẳng thể mời thần tiên nhập vào mình, vậy hắn ở phòng với tân nương làm gì thì không cần đoán, biết ngay Bồ Đề giáo này chẳng tốt đẹp gì, mặt tối lại hỏi:

- Chẳng lẽ chưa có ai nhìn trộm.

- Cũng có người tò mò nhìn trộm rồi, nhưng nghe nói bị điên, rồi không lâu lăn ra chết, về sau không ai dám nữa.

Người kia đáp với vẻ đầy sợ hãi.

Đường Kính Chi mặt âm trầm hỏi:

- Lai lịch của vị hộ pháp đại sư đó thế nào người có biết không?

- Dạ, trước kia hộ pháp đại sư vốn là một tên lưu manh trong thôn, chuyên uống rượu phá phách, rồi một ngày được một vị đại sư trong Bồ Đề giáo tới giảng giải đạo pháp, từ đó trở đi thay đổi hẳn, gia nhập vào Bồ Đề giáo, được học pháp thuật cao siêu, từ đó thay vị đại sư kia làm phép ở quanh vùng này.

Chừng đó thông tin là đủ xác nhận suy đoán của mình rồi, Đường Kính Chi phất tay cho người kia lui, không cần biết Bồ Đề giáo không phải thứ tà giáo âm mưu chống đối triều đình, nhưng chỉ bằng vào việc này, quan phủ đương địa phải nhúng tay vào thôi.

Vì thế y vẫy tay gọi một xướng vệ lại, khề thì thăm bên tai hắn mấy câu.

Mặt Rỗ thấy bà nương kia không ngăn cản nữa, mặt lộ chút nóng vội, hắn nghe người ta nói kiêu thê mới cưới của Trương Nhị Sơn là hoa thôn nổi danh của Tiểu Vương trang, rất là xinh đẹp.

Trương Nhị Sơn đi tới luôn mồm tạ tội, khom lưng nói với Mặt Rỗ:

- Mời hộ pháp đại sư vào làm phép ban phúc cho thê tử của ta.

Mặt Rỗ làm ra vẻ rộng lượng khề ừ một tiếng, tay vung phất trần, làm quay về dáng vẻ thần tiên đạo mạo, có điều chưa kịp đi thì xướng vệ nhận lệnh Đường Kính Chi gọi lại:

- Đại sư, đại sư, xin đợi đã. Đại nhân nhà ta nhờ hỏi ngài một tiếng, không biết ngài có thể tới Nguyên Tuyền thành một chuyến, giúp làm phép không?

Mặt Rỗ mừng thầm, hôm nay đúng là gặp vận rồi, song ngoài mặt cố làm ra vẻ cao thâm khó lường:

- Chuyện này à ... Ừm, được thì cũng được thôi, có điều hiện giờ ta phải làm phép ban phúc cho tức phụ nhà này, phiền đại nhân các người đợi chốc lát.

Xưởng vệ kia nhú mào:

- Đại nhân nhà ta phải lên đường ngay, nói tối đa có thể đợi ngài nửa tuần trà, nếu như quá mất thời gian, chúng tôi sẽ tới Nguyên Tuyền thành, tìm đại sư khác của Bồ Đề giáo làm phép.

Nửa tuần trà, Mặt Rỗ ảo não, chút thời gian thế thì làm ăn được cái gì, có điều mặt hắc không lộ ra, cân nhắc thiệt hơn rồi gật gù nói:

- Vậy cũng được, bản hộ pháp pháp lực cao cường, chừng đó thời gian là đủ rồi.

Nói xong nhanh chân đi vào tân phòng.

Huynh đệ Trương gia thấy có chuyện ngoài dự liệu, tưởng hộ pháp đại sư không thể làm phép được nữa, lòng giận lắm, nhưng không dám tỏ thái độ gì, tới khi Mặt Rỗ kiên trì làm phép mới đi thì đều thở phào.

Thái độ bà nương kia thì khác hẳn, tim treo ngược lên, song an ủi bản thân, chỉ nửa tuần trà thôi hẳn không xảy ra chuyện gì.

Xưởng vệ quay về báo cáo, Đường Kính Chi cười khê, chỉ cần hạng tham tài háo sắc chắc chắn không thể từ chối được lời mời của y, làm pháp sự cho nhà quyền quý một lần, tất nhiên còn kiếm được gấp trăm lần cho nông hộ.

- Tướng công, để thiếp tới tân phòng đề phòng bất trắc.

Ngọc Nhi nhích người tới gần Đường Kính Chi thì thầm:

- Ừ.

Đường Kính Chi quay đầu sang, nhỏ giọng dặn dò:

- Lát nữa chúng ta lên đường, nàng làm thế này.

505. Chương 523: Đáng Chết.

Ngọc Nhi nhân lúc bên ngoài lại ồn ào ăn uống, lên ra sau nhà, nhẹ nhàng thi triển khinh công nhảy lên mái nhà, tới phòng tân hôn, lặng lẽ cây một viên ngọc ra, cẩn thận trùm áo choàng không cho ánh sáng mặt trời lọt xuống, nương theo khe hở nhỏ nhìn vào.

Chỉ thấy trong phòng khắp nơi màu đỏ rực, đầy không khí ngày hỉ, hai cây nến đỏ cháy mạnh, chiếu sáng căn phòng, Mặt Rỗ lại giờ trò cũ múa may làm phép một hồi đốt cháy một tờ giấy.

Tân nương nhìn thấy cảnh thần kỳ này thì ngạc nhiên kêu lên một tiếng.

Mặt Rỗ nhìn tân nương tử thầm thở dài tiếc nuối, rắc tro vào cốc rượu trên bàn chứ không phải rượu hân mang theo, uy nghiêm nói:

- Uống thánh tửu đi.

Tân nương tuổi mới đôi tám, nữ nhi nông hộ, làn da hơi đen, song mi cong mắt ướn, cánh môi anh đào, rất là xinh đẹp, thấy hộ pháp đại sư rắc tro vào rượu thì ghê ghê, nhưng mà sợ hãi phép thuật của hắn, không dám chối từ, uống hết chén rượu.

Tân nương uống chén rượu xong, má hây hây đỏ, mắt long lanh nước làm Mặt Rỗ ngứa ngáy, đây là tân nương tử đẹp nhất mà hắn từng gặp, nếu đúng theo kế hoạch tân nương tử sẽ uống rượu trộn xuân dược của hắn, tiếp đó hắn muốn làm gì thì làm rồi, tân nương tử vị lừa gạt thất thân, vì trong sạch sợ mất trượng

phu, nên đành ngâm bồ hòn làm ngọt, không dám nói ra, hơn nữa hẳn sẽ truyền dạy cho tân nương tử một thủ pháp che dấu đã không còn trong trắng, mọi chuyện kín như bưng.

Tiếc là hôm nay vị công tử quyền quý kia cần gấp, cần nhắc thiết hơn một hồi, Mặt Sẹo đọc bữa mấy câu vô nghĩa coi như thi pháp ban phúc cho tân nương.

Nửa tuần trà thoảng cái đã qua, Đường Kính Chi đứng dậy, vẫy tay gọi vợ chồng Trương Đại Sơn tới, lấy ra năm lượng bạc đặt lên bàn:

- Đây là tiền cơm của bọn ta, số đưa coi như là tiền mừng cho đôi tân nhân, chúc trăm năm hạnh phúc, đầu bạc răng long.

- Thế này, thế này thì nhiều quá ạ, tiểu nhân không dám nhận đâu.

Trương Đại Sơn thấy số tiền lớn thì xua tay liên hồi:

Bà nương của hần thì lớn gan hơn nhiều, lần này vì cưới vợ đẹp cho Trương Nhị Sơn trong nhà phải tiêu tốn khá nhiều rồi, chỗ bạc này sẽ bù đắp lại rất nhiều, sau này nhị đệ có con không phải lo lắng nữa, tươi cười cảm ơn.

Đường Kính Chi cáo từ, sau đó sai người đi thúc dục tên Mặt Rỗ, ở trong tân phòng, Mặt Rỗ đáp vọng ra rồi nhanh chóng xuất hiện.

Lúc này Đường Kính Chi đã lên ngựa, nhìn Mặt Rỗ, thấy y phục của hần vẫn phẳng phiu chỉnh tề, trong tân phòng hẳn không xảy ra chuyện gì cả, không nói một lời thúc ngựa rời đi, xuống vệ tự phân người chợ theo ba người của Bồ Đề giáo.

Đoàn người đi được chừng nửa canh giờ, Đường Kính Chi thấy khu vực này hoang vắng, trước mắt không có thôn, sau lưng không có ruộng, tầm nhìn thoảng vắng, liền kéo cương dừng ngựa lại.

Đám xuống vệ cũng dừng ngựa theo, Trương Lượng vì dừng ngựa quá gấp, đụng tới vết thương trên lưng, đau tới méo mặt, nhìn Đường Kính Chi đầy oán độc.

Đường Kính Chi quay người lại, dùng roi ngựa chỉ vào tên Mặt Rỗ:

- Ném xuống, cứ ột trận roi rồi tính sau.

- Vâng.

Xuống vệ chẳng cần biết nguyên do nhận lệnh ngay, đẩy Mặt Rỗ ngã lăn xuống ngựa, tuy hiện trời chuyển ẩm, nhưng mặt đất vẫn lạnh cứng, Mặt Rỗ đang mơ mộng không bao lâu sẽ kiếm được một khoản lớn, nói không chừng còn có cơ hội gần gũi với tiểu thư nhà quan, đám nông phụ thôn quê tay thô da sần làm sao so sánh nổi, không ngờ bất thành linh bị đẩy ngã nhào xuống đất cứng, la lên như heo bị chọc tiết.

Hồ An tâm tư linh hoạt, gọn gàng rời ngựa, vung roi lên quật túi bụi lên người mặt rỗ.

- Á, á ... Các người là ai mà dám đánh người ... Ta là hộ pháp của Bồ Đề giáo, là đồ đệ của Bồ Đề lão tổ, mau dừng tay đi ta sẽ tha thứ cho, nếu không Bồ Đề lão tổ sẽ giáng họa.

Mặt Rỗ lăn lộn trên mặt đất né đòn, chỉ một lúc la oai oái, không còn dám cao giọng nữa:

- Á, đừng đánh đừng đánh nữa, cầu xin các người đừng đánh nữa.

Hồ An và mấy xuống vệ ra tay đều là cao thủ võ công thượng thừa, bọn họ ra tay thì người đúc bằng sắt cũng chẳng chịu nổi, huống hồ là hạng lừa gạt như Mặt Rỗ.

Hai tên tiểu đồng không bị đánh đòn, nhưng thấy Đường Kính Chi đột nhiên trở mặt sợ hết hồn, xuống ngựa quỳ lạy luôn mồm xin tha.

Đường Kính Chi không làm khó hai tên tiểu đồng, chỉ lạnh lùng nhìn tên Mặt Rỗ bị đánh áu me be bét, kêu gào thảm thiết, tới khi từ đường bọn họ tới đây có một tuần mã đen tuyền phi nước kiệu chạy đến.

Người cưỡi con ngựa đen đó không phải ai khác mà là Ngọc Nhi, Đường Kính Chi dặn nàng đi được một quãng thì thay nữ trang, sau đó quay lại tìm vợ Trương Đại Sơn hỏi vài việc.

Nhìn hai mắt Ngọc Nhi tràn ngập sát khí, điệu bộ như muốn giết người là Đường Kính Chi biết suy đoán của mình đã đúng.

- Tên khốn kiếp này đáng chết.

Ngọc Nhi đến nơi, mắng một câu rồi vung roi quất tên Mặt Rỗ không thương tiếc, làm đạo bào của hắn rách toạc, để lại dấu máu dài trên người, Mặt Rỗ đau tới muốn lịm đi, miệng chỉ còn rên ư hử như chó chết.

Đường Kính Chi không ngăn cản, xuống ngựa đi tới lấy từ trong bọc hành lý của một tên tiểu đồng ra mấy tờ giấy, sau đó mài xoa lên trường bào làm bằng tơ thượng hạng của mình.

Y vừa làm vừa đi tới gần Mặt Rỗ, đám Hồ An sợ chẳng may đánh phải y đều dừng tay lại.

- Các người, các người bằng vào cái gì mà ...

Mặt Rỗ lúc này chỉ còn thoi thóp, thấy đối phương dừng đánh, lấy hết hơi tàn lên tiếng chất vấn, nhưng nói được một nửa thì miệng cứng đờ không nói lên lời.

Những người xung quanh thì kinh ngạc nhìn Đường Kính Chi.

Chỉ thấy y cầm tờ giấy mài lên ống tay áo một lúc, có đốm lửa bùng lên, tờ giấy bốc cháy hết như những gì Mặt Rỗ làm lúc này.

Mảnh khoe của Mặt Rỗ cực kỳ đơn giản, chỉ bôi ít phốt pho trắng lên giấy mà thôi. Phốt pho trắng có độ cháy thấp, tầm 40 độ, mà trường bào trên người Mặt Rỗ làm bằng chất liệu lụa, chỉ a sát một lúc là đạt tới nhiệt độ cháy, thế là tờ giấy liền không lửa mà cháy rồi.

Thực ra ở kiếp trước, Đường Kính Chi giỏi nhất là hóa học, hồi rảnh rỗi ở Lạc thành, y cũng đã thử nghiên cứu xem có thể dựa vào sở trường này làm cái gì kiếm tiền không, hai thứ y nghĩ tới đầu tiên là xà phòng và kem đánh răng, đây là hai thứ thiết yếu của cuộc sống, nếu thành công đảm bảo con cháu Đường gia dựa vào nó sống an nhàn mấy trăm năm nữa.

Mới đầu y rất háo hức, bỏ liền năm ngày mày mò nghiên cứu thực nghiệm, cuối cùng cũng thành công, trước tiên xà phòng khá dễ làm, chẳng mấy chốc y có đồ thử nghiệm, quả nhiên vết mỡ màng trên áo vốn tồn công giặt tẩy bị nó đánh bay dễ dàng, thành công làm y bỏ thêm ba ngày nữa cải tiến, tìm cách trông sao cho nó màu mè đẹp để cùng hương thơm một chút, nhưng tới ngày thứ tư da y ngứa ngáy, còn mấy bộ y phục đem làm thí nghiệm chỉ mấy lần giặt thì cái bạc mủn, cái bạc hết cả màu.

Đường Kính Chi mới phát hiện thứ mình làm ra giống mấy thứ chất tẩy hơn là xà phòng, làm sợ hãi không dám thử kem đánh răng mới ra lò.

Từ đó y cũng tuyệt luôn ý định làm xà phòng kiếm tiền, đơn giản công nghệ thời đó không cho phép, thiếu dụng cụ chiết tách cùng chưng cất hóa chất.

- Nói đi, giáo chủ Bồ Đề giáo các người là ai, vì sao sáng lập Bồ Đề giáo.

Đường Kính Chi rút tờ giấy cháy dở lên người Mặt Rỗ, lãnh đạm hỏi:

Mặt Rỗ sợ bị cháy, lăn người tránh, hắn sợ mất vía rồi, lắp bắp nói:

- Ta, ta không hiểu người nói cái gì.

Đường Kính Chi chẳng nhiều lời, đi lui lại mấy bước, đám Hồ An không cần nói tự hiểu, vung roi đánh tiếp.

506. Chương 524: Khai Nhận.

Mặt Rỗ biết mạng mình mất một nửa rồi, đánh nửa chết là cái chắc, đám người này hiển nhiên chẳng coi mạng người ra cái gì, dọa dẫm hay cầu xin đều vô hiệu, lớn tiếng gào lên:

- Dừng tay, mau dừng tay, ta nói, ta biết gì sẽ nói hết.

Đường Kính Chi chẳng để ý, vì y đang bận giải thích cho Ngọc Nhi biết tại sao tờ giấy lại bỗng nhiên bốc cháy, Ngọc Nhi vỡ lẽ, song chưa bao giờ nghe tới từ Phốt pho trắng, nên rất hiếu kỳ lấy một tờ giấy lật qua lật lại xem xét.

Đám Hồ An quất roi như mưa sa bão táp, đánh cho Mặt Rỗ toàn thân không còn chỗ nào lành lặn, hần bò từng bước khó nhọc về phía Đường Kính Chi:

- Đại nhân tha mạng, xin đại nhân tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi, ngài ... Ngài muốn biết gì, tiểu nhân sẽ nói hết.

- Ta không có nhiều thời gian đâu.

Đường Kính Chi giơ tay ra hiệu cho đám Hồ An dừng lại, lạnh lùng nói:

- Người của Bồ Đề giáo rất nhiều, ta thuận tay vợ một cái cũng tóm được cả đồng, muốn sống thì nói thật, nếu không thì ở lại đây làm phân bón cây đi.

Mặt Rỗ không may mắn nghi ngờ những lời Đường Kính Chi nói:

- Vâng, vâng, tiểu nhân sẽ nói hết, chỉ mong đại nhân tha cho cái mạng chó này ...

Thì ra Mặt Rỗ dù là trung hộ pháp của Bồ Đề giáo, nhưng không hề biết giáo chủ là ai, càng chẳng nói được gặp, thường ngày liên hệ trực tiếp với hần chỉ có mấy vị sứ giả.

Bồ Đề giáo thưởng phạt rõ ràng, sứ giả nói, chỉ cần lôi kéo được một quan viên thành tín đồ, thưởng 10 lượng, lôi kéo được một quan viên thưởng 50 lượng, nếu phẩm cấp quan viên tới ngũ phẩm thưởng 100 lượng bạc.

Đường Kính Chi nghe là hiểu tên Mặt Rỗ này chỉ là thành viên ngoại vi, rất có thể chỉ là hạng lừa gạt giang hồ được Bồ Đề giáo thu nạp để lừa gạt người dân, mở rộng thế lực, lòng trầm xuống, xem ra đám Bồ Đề giáo này không đơn thuần chỉ muốn lừa gạt ngu phu ngu phụ kiếm chút tiền cùng sắc.

- Chỉ thế thôi à?

Đường Kính Chi nhìn Mặt Rỗ chăm chăm:

- Chuyện hay ho người làm thì sao, cũng là lệnh bên trên à?

- Không, không phải ạ.

Mặt Rỗ nghĩ một hồi, người đã có chút sức lực, quỳ xuống trước mặt Đường Kính Chi:

- Đám tiểu nhân đa phần là lưu manh vô lại trong thôn, vì không có nghề nông gì, thanh danh không tốt, không lấy được tức phụ. Vì thế, vì thế có người nảy ra kế lợi dụng lúc thi pháp để ... Á ..

Còn chưa nói hết đã bị Ngọc Nhi ột roi vào lưng.

Đừng nói ở xã hội dân trí chưa được khai sáng này, cho dù ở xã hội hiện đại, không ít người học văn đàn hoàng cũng đi tin vào chuyện thần ma quỷ quái, mời thầy bói thầy cúng về làm những chuyện ngu xuẩn hoang đường nữa là.

- Tướng công, tên súc sinh này giết phút đi cho xong.

Ngọc Nhi mắt tóe lửa nói:

Mặt Rỗ hoảng lên, dập đầu thề thốt sẽ rời bỏ Bồ Đề giáo không làm chuyện xấu nữa.

Đường Kính Chi lắc đầu, kẻ này tuy đáng chết song phải giữ lại còn dùng được:

- Những trên sứ giả kia khoảng bao lâu thì triệu kiến các ngươi một lần.

- Bẩm đại nhân, điều này cũng vô chừng, bọn tiểu nhân thường đi khắp nơi làm phép, không có địa điểm cố định, bọn họ cũng không bao giờ triệu tập toàn bộ bọn tiểu nhân tới ra lệnh. Tin tức bọn họ vô cùng linh thông, cứ như mỗi giờ mỗi khắc đều biết bọn tiểu nhân ở đâu làm gì, cho nên cần gì là tới tìm, nói xong là đi ngay.

Mặt Rỗ phủ phục dưới đất đáp:

Đường Kính Chi cũng đoán chừng là thế, gọi một xướng vệ tới chăm sóc vết thương cho Mặt Rỗ, Ngọc Nhi bắt mãn hồi:

- Chàng còn chăm sóc thương thế cho hần làm gì, loại người này để lại trên đời chỉ hại người.
- Giết hần thì quá dễ.

Đường Kính Chi lên ngựa đáp:

- Nhưng giết một tên còn mười tên, trăm tên không khác gì vẫn gây hại cho người dân. Cho nên ta muốn giữ hần lại để nghĩ cách tóm được sứ giả của Bồ Đề giáo, dẫn quan binh tới bắt trọn ổ bọn chúng, có thể mới trừ được tận gốc đám tà giáo này.

Ngọc Nhi tuy lòng chưa nguôi, nhưng cũng biết Đường Kính Chi nói đúng.

Thực ra Đường Kính Chi lưu lại tên Mặt Rỗ còn có mục đích khác, dẫn đầu mọi người đi về phía Nguyên Tuyền thành.

Chuyến này đi liên tiếp năm ngày, đám Đường Kính Chi ngoài vất vả một chút thì không vấn đề gì, nhưng Mặt Rỗ và Trương Lượng thì khổ không sao nói hết, mỗi đêm đi ngủ vết thương lành lại một chút, hôm sau lên đường, ngựa phi khiến bọn chúng bị xóc nảy, vết thương tiếp tục rách ra, không khác nào ngày ngày bị tra tấn.

Mặt Rỗ tuy đau chết đi sống lại, nhưng không dám tỏ ra chút oán hận gì, còn sống được là phải tạ ơn trời đất rồi. Nhưng Trương Lượng thì mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào lưng Đường Kính Chi, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống y, trong lòng nguyên rửa không biết bao nhiêu lời bần thiủ độc ác nhất thế gian.

Đường Kính Chi chẳng có thiện cảm gì với Trương Lượng, nếu không phải còn cần hần liên hệ với thuộc hạ đã phái hần về rồi, vả lại dù sao hần là nô tài của hoàng gia, Đường Kính Chi có thể đánh, nhưng không thể giết, nếu không khiến hoàng đế và Hoàng thái hậu nghi kỵ.

Tới được Nguyên Tuyền thành, Đường Kính Chi không vội vào thành, mà theo chỉ dẫn của Mặt Sẹo đi tới các thôn trang xung quanh, phát hiện đúng là bề này cũng có không ít giáo chúng Bồ Đề giáo, xem ra thế lực của cái giáo phái này không nhỏ nữa, nói không chừng đã lan truyền tới Ni Lạc Thần.

Tịnh Châu nằm kế Kinh Châu, là cửa ngõ phía đông của Ni Lạc Thần, nơi này xảy ra chuyện gì sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới Ni Lạc Thần, cho nên Đường Kính Chi không dám xem nhẹ, quyết định phái người điều tra thật kỹ để xem ở Nguyên Tuyền thành có cá to không, có bao nhiêu bách tính tin theo giáo nghĩa của Bồ Đề giáo rồi.

Nếu như nhân số không nhiều thì có thể bàn việc làm ăn trước, rồi rảnh tay rồi mới xử lý đám tà giáo này, song nếu ảnh hưởng của bọn chúng đã đủ lớn, phải tấu báo về kinh, xin hoàng đế lệnh cho quan viên tích cực điều tra vạch trần những thủ đoạn gian trá của Bồ Đề giáo, bắt hết những tên hộ pháp chuyên đi thi pháp.

Cái nhọt độc này không cắt không được.

Tới trưa Đường Kính Chi mới dẫn mười mấy xướng vệ tới cổng thành Nguyên Tuyền thành, cả đoàn người ngựa không hề giảm tốc độ cứ thế phóng thẳng tới cổng thành, viên đội trưởng hộ thành cao lớn tức thì dẫn quân sĩ ra chặn lại:

- Các người là ai, sao dám phóng ngựa chỗ này, mau xuống tiếp nhận kiểm tra.

Hòe An thúc ngựa tới trước, lấy thẻ bài của mình ra đưa cho đội trưởng hộ thành xem, đội trưởng đó tức thì tái mặt khúm núm mời vào, Hồ An quát:

- To gan, đứng trước mặt các người là Trung Nghĩa bá, còn không mau cúi đầu nhận tội?

Đội trưởng tuy thấy đám người Đường Kính Chi y phục hoa lệ, thân phận ắt không tầm thường, song không nghĩ là một vị quý tộc, vội quỳ xuống dập đầu liên hồi:

- Tiểu nhân có mắt không trông, xin Trung Nghĩa bả thứ tội.

Đám quân sĩ đằng sau cũng hoảng hốt quỳ cả xuống.

Lần này Đường Kính Chi tới Nguyên Tuyền thành là nhất định phải tìm được người hợp tác làm ăn, cho nên cần phải để lộ thân phận, còn gây ra ít động tĩnh, tránh cho người ta coi thường.

Đây là cách nhanh nhất, quý tộc chẳng phải kiêu ngạo ngang ngược sao?

Đường Kính Chi cười ngựa đi tới lạnh nhạt hất hàm:

- Đứng dậy đi, đây là chức trách của ngươi, bả bá gia thứ tội.

- Đa tạ Trung Nghĩa bả không trách tội.

Đội trưởng thủ thành không bận tâm tới thái độ ngênh ngang của Đường Kính Chi, thế mới là quý tộc, vội vàng quát thuộc hạ đuổi dân xung quanh tránh đường cho bá tước đi qua.

Đường Kính Chi không xuống ngựa mà đằng hoàng cười ngựa đi qua, vừa đi vừa quan sát xung quanh, một con đường rộng thênh thang bốn làn đường thẳng tắp nhìn không thấy điểm cuối, từ lưu lượng người qua lại, độ tấp nập của hàng quán bên đường, đủ biết nơi này giàu có hơn Hạ Xuyên thành nhiều.

507. Chương 525: Người Nhà Vãn Hơn

Đường Kính Chi phát hiện nơi này có những tòa nhà rất cao, tới tận bảy tầng, không phải làm bằng gỗ, mà xây bằng gạch, đá, không có vôi vữa xi măng, người thiết kế ra những tòa nhà này ắt phát huy giới hạn chịu đựng cũng như phối hợp ở mức cao nhất.

Đang nhìn ngắm những công trình tự hào của người dân nơi đây thì Hồ An cười ngựa đi tới báo:

- Bẩm bá quan, thuộc hạ của hạ quan đã tìm được khách sạn, mời bá gia tới khách sạn nghỉ ngơi.

Lần này cũng vẫn là một khách sạn xa hoa, nhưng có vẻ Hồ An đã rút kinh nghiệm, không thuê phòng ở khách sạn nhiều tầng nữa, khách sạn này có tiểu viện biệt lập cho khách cao quý nhất.

Tới tiểu viện, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi vào phòng tắm rửa, Hồ An thì đi tìm thuộc hạ, căn dặn chuyện an toàn, cùng với vẽ tranh Mặt Rõ, đề phòng lúc nào đó không cẩn thận để hấn chạy mất.

Song nào biết rằng vì bọn họ không tị hiềm, cho nên Mặt Rõ từ những mẫu đối thoại của bọn họ đã nghe ra toàn bộ số người đi theo vị bá tước trẻ đều là người của nội xưởng, hấn sợ vỡ mật rồi còn dám chạy sao được nữa?

Nội xưởng chủ yếu đối phó với quan lại và quyền quý, dân thường rất ít được gặp, chỉ nghe lời đồn thổi là chính, nhưng đến quan còn sợ, sao dân không sợ?

Đường Kính Chi tắm rửa bố trí mọi việc xong, Hồ An dẫn bọn họ tới một tửu lâu tên Tự Hương Các, được hấn giới thiệu đây là tửu lâu có tiếng nhất Nguyên Tuyền thành, hơn nữa cao tới sáu tầng, vị trí đẹp có thể nhìn ngắm khung cảnh quanh thành.

- Bá gia, hạ quan đã sai thuộc hạ trước trưa mai đem danh sách toàn bộ danh sách phú thương và đại hộ kinh doanh tơ lụa phường thêu nơi này tới cho ngài, hôm nay ngài có thể nghỉ ngơi thêm một hồi, hồi phục sức khỏe, chuyện chạy vật cứ giao cho hạ quan được rồi.

Tới cửa phòng bao Hồ An cung kính nói:

Đường Kính Chi mỉm cười:

- Ngươi làm việc chu đáo, ta rất yên tâm, có điều chuyện Bồ Đề giáo khiến ta không yên tâm, thế nào cũng phải đi quanh thành điều tra một phen. Còn nữa bảo thuộc hạ ngươi chủ ý trong danh sách đó nhà nào có tiếng xấu tiếng tốt cũng nghe ngóng hết cho ta.

- Làm ăn với chúng ta, kẻ nào dám giở trò ạ.

Hồ An thấy vị bá tước này tuy quản thúc bọn chúng nghiêm khắc nhưng thực tế rất hiền hòa, nên nhắc khéo:

- Bá gia phải chăng có hơi cẩn thận quá rồi không?

Đường Kính Chi rất coi trọng Hồ An, dọc đường đi mọi việc giao cho hắn đều được làm thỏa đáng, thấy hắn đề xuất ý kiến cũng không giận, vì tức là hắn thiện ý giúp mình, nên giả thích:

- Tất nhiên là không kẻ nào dám giở trò gian trá, song so với việc để những kẻ lòng dạ bất lương kiếm được tiền, giao cho thương gia có tiếng tốt có phải hơn không?

Hồ An nghĩ quả nhiên là mình nghĩ đúng vị bá gia này thật ra rất lương thiện, vội khom lưng nói:

- Bá gia suy nghĩ thật chu toàn, hạ quan hiểu rồi, nhất định bảo người dưới nghe ngóng cho kỹ, không để kẻ xấu được lợi.

Miệng nói thế song lòng lại tính khác.

Mấy ngày trước Hồ An đã giới thiệu về Tri châu Hầu Quang Diệu và Tuyên Uy tướng quân Trình Uy, nên hắn lại hỏi có cần tối nay mời hai người này tới lầu uống rượu làm quan không?

Cường long khó ép địa đầu xà, Đường Kính Chi sau khi tìm được người hợp tác còn cần người giúp nghiêm tra đả kích kẻ làm hàng nhái, nên gật đầu sai Hồ An đi viết thiệp mời khách.

Đến đây rồi cũng không thể không gặp hai vị trưởng quan cao nhất vùng được, đó là vấn đề lễ tiết, thể diện phải suy nghĩ cho chu toàn.

Chỉ có hai người ăn, nên không gọi nhiều món, có điều đầu bếp nơi này nấu ăn rất ngon, vô cùng vừa miệng.

- Tướng công, thiếp thấy chàng không nên găng quá, chúng ta còn đi nhiều mà, ăn song nghỉ ngơi chút đi.

Ngọc Nhi nhìn tướng công thư sinh má hơi hóp đi, da mặt hơi sạm đen, lo lắng nói:

- Máy ngày qua đi đường mệt quen rồi, về khách sạn cũng không ngủ được, ăn xong ta định đi quanh thành xem xét, không phải là cười ngửa đi gấp, chúng ta thông thả đi quanh ngõ nghiêng, cũng không mệt.

Đường Kính Chi gấp cho nàng một miếng thịt, Ngọc Nhi rất thích ăn thịt, hơn nữa nàng vận động nhiều không sợ béo:

- Nàng thử món này đi, ngon lắm.

Ngọc Nhi thấy tướng công thư sinh quyết ý rồi, chỉ thở dài, không khuyên nữa.

Ăn cơm xong, Đường Kính Chi không để người nội xứng đi theo, chỉ hai người sóng vai lên phố.

Đám người nội xứng tuy đều thân mang tuyết kỹ, mỗi người có bản lĩnh độc đáo riêng, nhưng sau khi vào nội xứng thì đã rất ít khi động thủ với người khác rồi, đa phần nhiệm vụ bọn họ là điều tra theo dõi, không thì dẫn người đi xét nhà.

Nói chung là an nhàn sung sướng quen rồi, thấy Đường Kính Chi nói không cần đi theo, tất nhiên vui vẻ ngay, nửa thì ngồi về khách sạn ngủ vui, nửa rủ nhau đi đánh chén, bù lại những ngày ăn uống kham khổ.

Đường Kính Chi ra phố đi lang thang không mục đích một hồi, quả nhiên không lâu sau có người đi sát qua vai bảo y đi theo, vòng trái rẽ phải một hồi tới chỗ vắng vẻ, phía trước có người quen thuộc đi tới, quỳ gối xuống:

- Nô tài thỉnh an Nhị gia, Ngọc di nương.

Người này chính là Đường Uy, từ lúc rời Ni Lạc Thần, hắn đi một mình tới liên hệ với ám vệ Đường gia bố trí ngầm bảo vệ chủ tử, bọn họ có giao ước ngầm về cách liên hệ, nên dễ dàng tìm thấy nhau.

Hôm nay Đường Kính Chi lên phố chính là để gặp Đường Uy:

- Đứng dậy đi, người tới đây được mấy ngày rồi? Có nghe ngóng được tin tức gì hữu dụng không?

- Bẩm Nhị gia, nô tài đã tới được ba ngày, từ ám vệ trú ở nơi này được biết nơi này có tổng cộng 16 đại thương kinh doanh vải vóc tơ lụa, trong đó có ba nhà không phải người bản địa. Thương hộ bản địa có Dư gia, Trịnh gia, Đặng gia và Phương gia là tiền nhiều thế mạnh nhất.

Đường Uy đem toàn bộ tin tức nghe ngóng được báo cáo tỉ mỉ:

- Dư gia và Phương gia là cửa hiệu trăm năm đương địa, có nên rất giữ gìn tên tuổi. Trịnh gia và Đặng gia thanh danh bình thường, song có vẻ như bọn họ có quan hệ không tầm thường với thế gia nào đó ở phương nam, mấy năm nay luôn có được những loại vải mới nhất, tốt nhất trước hai nhà kia, tiếng tăm đang cực thịnh.

Dù sao ám vệ là người trong nhà làm việc chu đáo, lại phụ trách điều tra thương nghiệp nhiều năm, tất nhiên biết cần điều tra cái gì, Đường Uy không cần nói rõ, qua cách hẩn giới thiệu là Đường Kính Chi hiểu rồi, đối tượng hợp tác lần này nên đặt ở Phương gia và Dư gia, bọn họ bị Trịnh gia và Đặng gia qua mặt, nhất định rất nóng lòng phục hồi vinh quang xưa, mình mang tới món làm ăn hời lợi độc nhất vô nhị, với họ mà nói không khác gì tặng than trong tuyết.

Ngoài ra nếu như hai nhà đó đồng ý, y còn có thể làm trung gian giới thiệu cho bọn họ Tần gia, để bọn họ có nguồn hàng tốt nhất, y có rất nhiều ưu thế trong việc mặc cả với hai nhà này.

Chỉ tiếc là Bàn Việt và Từ Thức còn chưa mở rộng được mạng lưới tiêu cực tới Hải Châu và Liễu Châu, nếu không để tiêu cực của bọn họ áp hàng nữa thì có thể tối ưu hóa lợi nhuận rồi.

Càng nghĩ càng thấy chiêu mở tiêu cực của hai tên quái vật đó thật inh.

Đường Kính Chi đem chuyện liên quan tới Bồ Đề giáo kể một lượt, bảo Đường Uy chú ý nghe ngóng, còn y định cùng Ngọc Nhi tới cửa hiệu của Phương gia và Dư gia xem thế nào.

Dư gia và Phương gia kinh doanh vải vóc ở Nguyên Tuyền thành trăm năm, ở con phố phồn hoa nhất thành có cửa hiệu lớn, cửa hiệu cực lớn, nhưng mặt ngoài không xa hoa, tường cột lấy sắc đen làm chủ, mái ngói rêu phong, bảng hiệu cũng cũ kỹ, mang một vẻ tang thương cổ kính vô cùng độc đáo.

Nếu không có đủ thời gian lắng đọng, tuyệt đối không đem lại cảm giác trực quan như thế.

Ở Lạc thành, Đường gia cũng có những cửa hiệu như thế.

Chỉ nhìn bề ngoài là không ai dám xem thường hai nhà này, có điều như thế càng tốt, có thực lực, có danh tiếng, có uy tín trăm năm, sau này hợp tác càng ổn định.

508. Chương 527: Mời Tiệc.

Hầu Quang Diệu và Trình Uy là trọng thần nắm đại quyền một châu, Dư gia mặc dù có danh tiếng không nhỏ ở Nguyên Tuyền thành, song nói cho cùng chỉ là thương gia, nếu không phải triều đình có chuyện muốn quyền góp bạc thì chẳng thể gặp được, dù thường ngày có mang trọng lễ tới bái phỏng cũng không có tư cách.

Lúc này đột nhiên nghe một người trẻ tuổi mời tới dự tiệc có cả hai vị trọng thần đó, không ngạc nhiên mới lạ.

- Chuyện này, không biết Dư mỗ mạo muội tới dự có quấy nhiễu Đường công tử và hai vị đại nhân không?

Dư Tắc Thành dấu sao vẫn là vị gia chủ lão luyện, đối đáp tự nhiên.

- Không đâu.

Đường Kính Chi mạnh mẽ vung tay, cười nói:

- Thực ra ta tới Nguyên Tuyền thành là muốn tìm thương hộ hợp tác làm ăn, Dư lão tiên sinh tới đó, tất nhiên có chính sự cần trò chuyện. À phải, ta có nghe nói Phương gia cũng là thương hộ kinh doanh vải vóc có tiếng ở Tịnh châu, không biết Dư lão tiên sinh có thể giới thiệu cho ta một phen không? Ta đỡ phải đích thân tới đó hỏi.

- Đường nhiên có thể rồi.

Dư Tắc Thành quản lý gia nghiệp lâu năm tự tin vào con mắt nhìn người của mình, hiểu Đường Kính Chi có ý thăm dò mình, nên giới thiệu khách quan, không vì là đối thủ thương nghiệp mà bôi nhọ.

Đường Kính Chi gật gù, từ trong miệng Dư Tắc Thành biết được Phương gia trừ có danh tiếng lớn ở Tịnh Châu, đồng thời kết thông gia với Lạc gia ở Hà châu, nên việc kinh doanh ở nơi đó cũng rất tốt, y tức thì có tính toán, đem chuyện kinh doanh ở Tịnh Châu giao cho Dư gia, còn ở Hà châu giao cho Phương gia.

- Dư lão tiên sinh, ta có ý bàn chuyện làm ăn với Phương gia, không biết lão tiên sinh có thể giúp chuyển lời mời tới gia chủ Phương gia tối nay tới dự tiệc không? Còn về phần địa điểm, trước buổi tối, nhất định sẽ phải người tới báo.

Đường Kính Chi chấp tay khách khí nói:

Người này thật bá đạo, tối nhà người ta lại nói chuyện hợp tác làm ăn với đối thủ của người ta, càng như thế ông càng tin thân phận Đường Kính Chi không tầm thường, đồng thời lòng thầm nhủ, chẳng lẽ vụ làm ăn này lớn đến thế, Đường công tử nghĩ một mình Dư gia nuốt không trôi?

Đường nhiên ông ta nhận lời.

Đường Kính Chi ở lại trò chuyện thư họa với Dư Tắc Thành một hồi rồi cùng Ngọc Nhi trở về, lần này Ngọc Nhi nhất quyết không cho y đi đâu nữa, kéo y về khách sạn, thân mật ôm nhau chìm vào giấc mộng đẹp.

Ngủ tới tận khi mặt trời ngả bóng hai người mới bị Hồ An ở bên ngoài đánh thức.

Đường Kính Chi gọi Hồ An vào, bảo hẩn tới Dư gia chuyển lời, thông báo địa điểm bữa tiệc tối nay, Hồ An nghe vậy thầm giật mình, không nghĩ Đường Kính Chi đi một vòng đã kiếm được đối tượng hợp tác rồi.

Dư gia tất nhiên hẩn biết, là đại thương gia kinh doanh vải vóc có tiếng ở Tịnh Châu, là đối tượng hợp tác thích hợp lần này.

Hồ An có rất nhiều thuộc hạ ở Tịnh Châu, hẩn vốn định ngầm tiết lộ tin tức cho các đại phú thương, người nào muốn hẩn nói tốt với Đường Kính Chi sẽ phải dứt lốt cho hẩn, giờ thì hẩn tuyệt luôn cái lòng tham này.

Nếu không rất có thể thành Trương Lượng thứ hai.

Chỉnh trang y phục xong, Đường Kính Chi định đi dự tiệc thì Ngọc Nhi giữ lại nói:

- Tướng công, hai vị khách chính hôm nay là quan lớn một vùng, chàng mang theo bảo kiếm Hoàng thái hậu ban tặng, để bọn họ không dám xem thường chàng.

Nói rồi cởi kiếm ra, đeo lên hông Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi nghĩ cũng thấy có lý, không sợ hai vị quan viên kia không biết hàng, vì chỉ có kiếm hoàng đế ban cho bao kiếm mới được trạm kim long, còn đồ Hoàng thái hậu có hình phượng hoàng.

Ngọc Nhi buộc kiếm xong, Đường Kính Chi theo Hồ An, tới thẳng Lưu Tiên Các, lầu lầu lớn nhất Tuyền Thành.

Nếu như sông Tần Hoài là chốn phồn hoa nào nhiệt thì bến Tần Than là chốn dịu dàng êm ả, non nước mênh mang, không có những chiếc thuyền hoa lớn năm sáu tầng mà chỉ có những chiếc thuyền nhỏ đêc đơn, bên trong phát ra những tiếng đàn sáo réo rất khơi gợi lên nhớ nhung của lũ khách xa nhà, nếu như khách làng chơi tới sông Tần Hoài để hưởng lạc thú nhân gian, thì người tới bến Tần Than tìm sự thanh nhã tĩnh lặng, cảm giác êm đềm khi được về nhà, sông Tần Hoài nồng mùi son phấn trắng hoa, nơi này thơm mùi hương hoa.

Lưu Tiên Các nằm bên bến Tần Than, nó là tổng cộng có bảy tầng, là một trong số công trình kiến trúc cao nhất Nguyên Tuyền thành, đoàn người Đường Kính Chi tới nơi thấy cửa lầu có hai hàng năm mươi quân sĩ, hẩn là thuộc hạ của Trình Uy.

Những quân sĩ này lưng ưỡn thẳng như cán thương, mắt nhìn thẳng, toàn thân thấp thoáng sát khí làm người ta ngại không dám tới gần, xem ra Hồ An giới thiệu không sai, Trình Uy xứng danh là đại tướng được lão tướng quân Vương Xương Long khen ngợi.

Thông báo thân phận, năm mươi quân sĩ đồng loạt quỳ xuống thỉnh an, người nào người nấy khí thế mười phần, tiếng như chuông đồng, Đường Kính Chi gật đầu tán thưởng.

Người dân xung quanh bị tiếng hô của đám quân sĩ thu hút, chỉ chỉ chỗ chỗ về phía bọn họ, bàn tán về vị bá tước tới Nguyên Tuyền thành.

Hồ An dâng thang Đường Kính Chi lên tầng sau, cửa cầu thang có mười quân sĩ, khôi giáp sáng loáng, đồng thời Hầu Quang Diệu, Trình Uy đã đứng ở cửa nghênh đón.

- Đây là Trung Nghĩa bá phải không, hạ quan có lễ.

Hầu Quang Diệu mới trên 50 mà tóc đã bạc trắng, người gầy gò, có điều tinh thần trông vẫn rất tốt, là người đầu tiên đi tới hơi khom người chào Đường Kính Chi.

Trình Uy năm nay tròn 42 tuổi, hắn không mặc quân trang mà trang phục văn sĩ màu xanh lơ, trông có vài phần nho nhã, nếu chẳng biết thân phận của hắn, chẳng ai ngờ hắn sống trong quân trên 20 năm còn là danh tướng uy danh hiển hách:

- Mặt tướng Trình Uy ra mắt Trung Nghĩa bá.

Đường Kính Chi chấp tay đáp lễ:

- Hai vị đại nhân khách khí rồi, chúng ta vào trong nói chuyện.

Ba người nối nhau đi vào, Đường Kính Chi thân phận cao quý ngồi chủ vị, Ngọc Nhi đứng sau lưng y, Hầu Quang Diệu ngồi vị trí thứ hai, cuối cùng là Trình Uy.

Hai vị quan lớn này đều có mối quan hệ ở kinh thành, nên sớm nghe nói chuyện về Đường Kính Chi, phải nói là cấp trên cấp dưới hay hảo hữu đồng liêu đều chẳng có lấy một lời tốt đẹp về Đường Kính Chi, chỉ định ứng phó cho đủ lễ tiết, không bị y bởi móc gì thôi.

Nhưng nhìn thấy bao kiếm khắc phượng hoàng bảy màu đều sưng sốt.

Xem ra mức độ được thánh sủng của kẻ này trên tường tượng của bọn họ.

- Đường mỗ sớm được nghe nói những sự tích của hai vị đại nhân, hôm nay rốt cuộc có vinh hạnh được gặp, đúng là tích phúc ba đời! Nào chúng ta cạn một chén.

Đường Kính Chi nâng chén rượu lên nói:

- Trung Nghĩa bá quá lời rồi.

- Phải, mặt tướng không dám nhận lời khen của Trung Nghĩa bá, cạn.

Hai người Hầu Trình đều nâng chén lên uống cạn.

Ba người chuẩn bị nhập tiệc, chưa vào chính sự, chỉ hàn huyên những lời vô dinh dưỡng, đột nhiên bên ngoài có người báo:

- Bẩm đại nhân, gia chủ Dư gia và Phương gia tới dự tiệc.

Hầu Quang Diệu và Trình Uy đều nhìn cả sang Đường Kính Chi, đáng lý ra bữa tiệc này thương gia không đủ tư cách tham dự mới đúng.

Đường Kính Chi nói vọng ra:

- Mời bọn họ lên đi.

- Vâng.

Nghe mệnh lệnh, quân sĩ đi xuống lầu truyền lời.

- Hai vị đại nhân còn có điều chưa biết, kỳ thực lần này Đường mỗ tới Tịnh Châu là muốn tìm người hợp tác thương nghiệp. Hôm nay mời hai vị đại nhân tới đây, một là muốn thấy phong thái hai vị, hai là sau này muốn nhờ hai vị đại nhân giúp chiếu cố chuyện làm ăn này.

Đường Kính Chi đặt đũa xuống cười nói:

Hai người Hầu Trình dĩ nhiên hiểu mục đích bữa tiệc này là nhờ bọn họ chiêu cố cho Dư gia và Phương gia, còn những cái khác chỉ là lời nói cho đẹp mặt nhau thôi.

Hầu Quang Diệu nhú mày, giọng tỏ vẻ đề phòng:

- Không biết Trung Nghĩa bà và hai nhà đó muốn hợp tác làm ăn thế nào? Nếu không vi phạm luật pháp, bản quan tất nhiên sẽ chiêu cố trong khả năng.

Trong suy nghĩ của ông ta thì kẻ này kinh thành tiếng tăm thối hoắc không ai tin tưởng nữa nên xuống địa phương lừa gạt, hẳn làm ăn không đứng đắn.

509. Chương 528: Ngang Ngược

Đường Kính Chi chưa đáp, Trình Uy đã hỏi xen vào:

- Trung Nghĩa bá định hợp tác kinh doanh vãi vốc với bọn họ? Năm ngoái triều đình khó khăn, hai nhà này quyền hiển rất nhiều vật tư, mười mấy vạn tướng sĩ của mặt tướng mới có đủ cái ăn cái mặc, chuyện này Trung Nghĩa bá cứ yên tâm mặt tướng nhất định hỗ trợ hết sức.

Đường Kính Chi mừng rỡ, không biết hai người đó còn quyền hiển cho quân đội.

Còn về Hầu Quang Diệu, ông ta quản chính vụ, tiếp xúc với phú hào rất nhiều, Dư gia và Phương gia cũng chỉ là hai trong số đó thôi, không chú tâm lắm.

Một lát sau, bên ngoài có giọng hai người nói:

- Thảo dân Dư Tắc Thành/ Phương Vô Phong bái kiến hai vị đại nhân.

Hai người Hầu Trình thấy bọn họ không bái kiến Đường Kính Chi thì ngạc nhiên lắm, chẳng nhẽ những thương gia này lại thiếu kiến thức như vậy?

Đường Kính Chi lên tiếng:

- Vào đi.

Dư Tắc Thành và Phương Vô Phong nghe Đường Kính Chi bảo bọn họ vào thì đưa mắt nhìn nhau kinh hãi.

Phải biết ở quan trường, người có thân phận thấp không có quyền lên tiếng, như vậy người trẻ tuổi kia còn có thân phận cao hơn hai vị trưởng quan đứng đầu Tịnh Châu.

Dư Tắc Thành toát mồ hôi, hôm nay rốt cuộc mình gặp được thần thánh phương nào trong cửa hiệu vậy? Không biết có đắc tội với y không?

Hai người bọn họ cẩn thận đứng đợi ở cửa một chút, thấy bên trong không ai lên tiếng nữa mới đi vào. Vừa bước qua ngưỡng cửa thấy Đường Kính Chi ngồi ở chủ vị thì hoảng hồn quỳ cả xuống.

Đường Kính Chi biết bọn họ sợ lúc này ở ngoài cửa bái kiến không nói tới mình, lên tiếng trước:

- Đứng cả lên đi, các người không biết thân phận bản bá gia, không có tội.

Tranh thủ quan sát Phương Vô Phong, mặt to tai lớn, người béo tốt, tướng có phúc, tuổi chừng 50 như Dư Tắc Thành.

Vị công tử trẻ này là vị bá tước, chẳng trách.

- Vì này là Đường bá gia Trung Nghĩa bá từ kinh thành tới.

Trình Uy nhìn ra hai người bọn họ không biết thân phận Đường Kính Chi liền lên tiếng giới thiệu thay.

Hai người kia rồi rít thính an, được Đường Kính Chi ban cho ngồi, hai người kia dè dặt chỉ dám đặt nửa mông xuống ghế.

Người đã tới đủ, Đường Kính Chi nói vào chính sự, nghe y nói muốn kinh doanh hợp tác đồ thêu với mình, hai vị gia chủ đều trầm kích động, mấy năm qua bọn họ vì Trịnh gia và Đặng gia mới quật khởi cướp đi không ít khách hàng, nói là hoàn toàn bị cười lên đầu cũng không quá.

Nguyên nhân hoàn toàn vì nguồn cung cấp hoàng hóa lâu năm của bọn họ có vấn đề, nếu là thương gia khác, tìm người hợp tác mới là được, nhưng quy củ tổ truyền không cho phép họ tùy tiện đổi chủ hàng. Huống hồ bọn họ cũng từng qua bên kia tìm hiểu, nếu mình tìm đối tác khác, gia tộc dột vài trăm năm kia cũng xong đời.

Bao nhiêu đời hợp tác làm ăn, hai bên có nhiều mối quan hệ, con cháu hai nhà thông hôn với nhau cực nhiều, không ai muốn nhìn thấy kết cục đó.

Thêm nữa mặc dù đối tác của bọn họ tuy tổn thương nguyên khí, song vẫn có hi vọng dựng lại, mà tư lự nơi đó sản xuất ra không tệ.

Nếu có thêm vụ kinh doanh đồ thêu này, như thế có thêm thời gian đợi phía bên kia phục hồi, không còn sợ Trình gia và Đặng gia nữa.

Song bước vào kinh doanh đồ thêu phải có mẫu vẽ mới mẻ đặc sắc mới được, Dư Tắc Thành hỏi:

- Không biết Trung Nghĩa bá có mang hàng mẫu không? Nếu hình vẽ tốt, thảo dân và Phương gia chủ tất nhiên sẵn lòng hợp tác.

- Hình vẽ rất nhiên mới mẻ độc đáo, có điều trong tay ta không có hàng, các vị muốn hợp tác phải tìm thợ thêu chế tác.

Đường Kính Chi mỉm cười lấy một cái khăn đưa cho Dư Tắc Thành:

Dư Tắc Thành dùng hai tay nhận lấy, cẩn thận mở ra xem, tức thì hai mắt tròn tròn, Phương Vô Phong thấy thế tò mò ghé tới xem, cũng kinh ngạc, mắt như đóng đinh lên chiếc khăn thêu.

Phong cách vẽ này, hai bọn họ gộp lại hơn trăm tuổi cũng chưa bao giờ nghe thấy.

- Trung Nghĩa bà có phải định dùng mẫu vẽ này nhập cổ phần, giao cho thảo dân và Phương gia sản xuất, tiền kiếm được sẽ chia theo phần trăm?

Đường Kính Chi nói không có hàng, tự mình phải kiếm thợ thêu sản xuất, cho nên Dư Tắc Thành suy đoán như vậy.

Phương Vô Phong bắt đầu suy nghĩ tính khả thi.

- Không, ta cũng không dấu các ông, hiện giờ ta đang cần gấp tiền, nếu như hai nhà đồng ý hợp tác, ta có thể trao quyền kinh doanh ở Tịnh Châu và Hà Châu cho các ông, ta đảm bảo ở hai châu này không còn bán cho ai khác nữa.

Đường Kính Chi thì lại lắc đầu, thu mẫu thêu về:

- Đi cùng với ta trong chuyến đi này có không ít người của nội xưởng, bọn họ đi theo là để giám sát không cho những thương gia khác mô phỏng mẫu vẽ trong tay ta. Các ông đều lẫn lộn thương trường hàng chục năm, lợi nhuận trong vụ kinh doanh này ra sao hẳn đã có cân nhắc.

Hai vị gia chủ đều ngần ngại, bọn họ chưa bao giờ hợp tác kiểu này, hơn nữa cũng chưa có tiền lệ không cho người khác mô phỏng hình vẽ.

Làm sao ngăn nổi?

Nếu mà ngăn được thì lợi nhuận tất tất nhiên rất khả quan, còn không thì lợi nhuận hạn chế nhiều, cả hai trăm mặc không nói.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là có ngăn được hay không, lợi nhuận sẽ chênh lệch rất lớn, cho nên bọn họ không biết phải ra giá thế nào.

- Đường bá gia, hạ quan cũng hiểu phần nào quy tắc thương trường, nhưng chưa bao giờ nghe qua chuyện không cho người khác mô phỏng hình vẽ. Nếu ngài để người của nội xưởng lại tra xét thương gia mô phỏng, có phải là không hợp quy củ lắm?

Hầu Quang Diệu không vừa lòng, mặt trầm xuống nói.

Chưa nói Đường Kính Chi làm thế có phạm quy củ thương gia hay không, chỉ việc lợi dụng nội xưởng đã kích đối thủ tiềm tàng để kiếm lời là chuyện không thể làm.

Nội xưởng thân phận thế nào?

Bọn họ là tư binh của hoàng đế, làm gì có chuyện lợi dụng họ để kiếm tiền, đã kích người dân?

Tên Đường Kính Chi này không coi ai ra gì nữa hay sao?

Mặc dù Hầu Quang Diệu tận lực áp chế lửa giận trong lòng, nhưng người ngồi ở đây đều có ánh mắt lão luyện, sao không nghe ra ông ta nổi giận, hai vị gia chủ càng thất kinh, sợ tri châu đại nhân không làm gì được Đường Kính Chi, đem lửa giận trút lên mình.

Trình Uy cũng cảm thấy cách làm của Đường Kính Chi không thỏa đáng, song hắn không quản chính sự địa phương nên chẳng muốn ôm rơm rặm bụng.

Đường Kính Chi chẳng trả lời, tháo bảo kiếm bên hông ra đặt lên bàn.

Hầu Quang Diệu tức thì như nghẹn xương trong cổ, không nói ra lời.

- Hầu đại nhân, trước kia có người mô phỏng mẫu vẽ của người khác không thì bản quan không quản. Nhưng nếu ta đem mẫu vẽ này bán đi, lại có thương gia khác lấy nó kiếm lời, như vậy ta không chấp nhận.

Đường Kính Chi không muốn trở mặt với Hầu Quang Diệu, nhưng y rất cần tiền, nên chỉ có thể nghiêm mặt, gằn giọng nói:

Hầu Quang Diệu hừ khê một tiếng, hiển nhiên cực kỳ bất mãn với thái độ ngang ngược của Đường Kính Chi.

Trình Uy xen vào, phá vỡ không khí gượng gạo:

- Đường bá gia, suy nghĩ của ngài tuy tốt, nhưng chỉ để lại vài người của nội xưởng sao có thể bắt được toàn bộ thương gia mô phỏng trong toàn cảnh Tịnh Châu.

- Chuyện này thì phải làm phiền Hầu đại nhân rồi.

Đường Kính Chi mặt hòa hoãn hơn nói:

- Ta muốn tra là những đại thương hộ, còn bách tính bình dân muốn kiếm chút tiền kiếm ăn qua ngày thì không cần để ý.

Hai vị gia chủ mặt mày méo xẹo, người đã mâu thuẫn với Hầu đại nhân rồi, người ta làm gì có chuyện giúp đỡ? Hiện giờ vụ làm ăn này với bọn họ thành cái gân gà rồi, ăn thì chẳng có thịt, bỏ thì tiếc.

Hầu Quang Diệu không muốn mâu thuẫn công khai hóa, chấp tay nói:

- Hạ quan sẽ tận lực mà làm.

510. Chương 529: Thích Khách

- Có câu này của Hầu đại nhân là ta yên tâm rồi.

Đường Kính Chi sao chẳng rõ ông ta nói miệng thế thôi:

- Ta tính để lại 20 xưởng vệ tại Tịnh châu giúp Hầu đại nhân điều tra bắt giữ thương gia mô phỏng. Phương thức xử lý, thứ nhất thu hết đồ thù giao cho Dư gia. Thứ hai, căn cứ lợi nhuận trái phép họ kiếm được, phạt gấp đôi.

Để lại 20 xưởng vệ.

Xưởng vệ trong tay hoàng đế cũng có giới hạn, tên Đường Kính Chi này lấy đâu ra nhiều người như thế, hai người Hầu Trịnh bắt giác nhìn lên thanh bảo kiếm.

Có thể điều động nhiều người của nội xưởng như vậy làm việc riêng chắc chắn không thể dẫu được cả Hoàng thái hậu và hoàng đế, như vậy việc làm của y được hoàng gia gặt đầu cho phép, xem ra không thể không phối hợp.

Còn vì sao thì chuyện của hoàng gia bọn họ không dám tìm hiểu.

Hầu Quang Diệu tuy không hề thích đám ôn thần kia ở bên cạnh, song không có lựa chọn khác:

- Đường bá gia yên tâm, hạ quan nhất định sẽ làm theo yêu cầu của ngài.

Trình Uy cũng bày tỏ nếu cần tới hần, sẽ ra tay phối hợp.

Nghe ngữ khí khẳng định của hai người này, Dư Tắc Thành và Phương Vô Phong tất nhiên mừng rỡ không thôi, có quan phủ phối hợp, lợi nhuận trong vụ kinh doanh này khỏi nghĩ cũng biết.

Đường Kính Chi không vội cùng Dư gia và Phương gia đàm phán quyền kinh doanh đồ thêu, ở Tịnh châu này y còn rất nhiều lựa chọn, định áp lại, cho hai vị gia chủ kia sốt ruột, như vậy mới có thể bán được cái giá cao nhất.

Trời đã tối hẳn, trên đường rất nhiều nhà đã sáng đèn, thương hộ treo đèn hần ngoài đường, tuy không sáng lắm, nhưng đủ soi đường dưới chân.

Tiệc tàn, Đường Kính Chi từ chối hai vị gia chủ muốn thanh toán tiền cơm, tự mình gọi tiểu nhị vào tính tiền, Trình Uy hỏi:

- Trung Nghĩa bá, trời đã tối, e đường đi không an toàn, hay hạ quan phái thêm quân sĩ bảo hộ?

Hầu Quang Diệu vẻ mặt không được tự nhiên lắm, đây là trong thành đâu phải chốn đồng hoang núi thẳm? Nếu ngay nơi này cũng không an toàn, ông ta khỏi làm tri châu nữa.

- Không cần đâu.

Đường Kính Chi cười từ chối:

- Khách sạn ta nghỉ chân cách nơi đây không xa, ý tốt của Trình đại nhân ta xin tâm lĩnh.

- Trung Nghĩa bá đi đường xa hần mỗi mệt rồi, mặt tướng không quấy quả nữa.

Trình Uy nói xong chấp tay một vòng, lên ngựa dẫn theo sáu mươi quân sĩ đi trước tiên.

Hầu Vô Phong cũng cáo từ, Đường Kính trong lúc từ biệt hai vị gia chủ Dư gia Phương gia nói rõ chỉ ở đây mấy ngày, muốn bọn họ về suy nghĩ cho kỹ, đồng thời ngầm ám thị, nếu số tiền quá thấp, y tìm nhà khác hợp tác.

Nhà khác? Ở Nguyên Tuyền thành này chỉ còn Trịnh gia và Đặng gia hơn bọn họ thôi.

Quyết không thể để hai nhà đó có được vụ làm ăn này.

Tất cả đã đi hết rồi Đường Kính Chi mới lên ngựa, y đem toàn bộ số xưởng vệ theo nên không lo an toàn, gọi Hồ an tới hỏi:

- Ở Tịnh Châu người có bao nhiêu thuộc hạ, đủ 20 người không?

- Bẩm bá gia, ở đây thuộc hạ có tổng cộng hai tám thuộc hạ.

- Tốt, vậy mai người chọn ra hai mươi người để họ phụ trách điều tra bắt giữ đại thương hộ mô phỏng đồ thêu, nhớ, sau khi bắt được người thái độ không thể quá cứng rắn, càng không cần giam vào đại lao. Chỉ cần theo quy củ ta đặt ra, tịch thu hàng và phạt tiền được.

Đường Kính Chi sợ đám nội xưởng này làm loạn địa phương, giọng rất nghiêm khắc.

Hồ An hiểu phần nào tính cách vị bá gia này, đảm bảo:

- Xin bá gia ... Cẩn thận!

Nói được một nửa thì hần hét lớn, tay vỗ lên mình ngựa, lao tới chắn trước mặt Đường Kính Chi, từ trên không trung nhanh chóng rút đao ra.

Cùng lúc đó Ngọc Nhi cũng rút cương châm phóng lên nóc nhà hai bên đường.

Tiếng hô thảm nổi nhau liên hồi, liên tiếp có hắc y nhân bị thương lăn lông lốc xuống.

Những xướng vệ khác hành động chậm hơn một chút, bọn họ mới rút đao ra, còn chưa kịp bảo vệ Đường Kính Chi vào giữa đã thấy vô số mũi lang nha tiễn lấp ló hàn quang bắn tới.

“Viu viu viu!”

Tiếng tên xe gió làm người ta sởn gai ốc.

- Bá gia mau nhảy khỏi ngựa.

Ba xướng vệ theo sát sau Đường Kính Chi vọt mình lên phía trước, miễn cưỡng chắn trước người Đường Kính Chi, mua đao đánh bay mấy mũi tên bắn tới.

Ngọc Nhi vốn ở sát bên Đường Kính Chi, rút kiếm ra mua tít gạt bay hết mũi tên nhắm vào tướng công thư sinh, hét:

- Tướng công mau rút lui đi.

Thanh kiếm chém sắt như bùn kia lúc này ở trên người Đường Kính Chi, y rút ra cầm trước mặt, một tay kéo giây cương cấp tốc quay đầu định lui về phía sau.

- Chạy đi, chạy đi.

- Có kẻ giết người, chạy mau.

Người qua đường la hét chói lói, ôm đầu bỏ chạy tán loạn.

- Các huynh đệ cẩn thận, đó là lang nha tiễn mà quân đội mới có, sức sát thương cực lớn.

Hồ An thường ngày khúm núm như một quan viên bình thường, không ngờ lúc này thể hiện bản lĩnh hơn người, múa kiếm kín bưng không cho bất kỳ mũi tên nào lọt qua, vì những mũi tên đó lực đạo cực mạnh, khiến chạm vào kiếm tóe ra những đốm lửa.

- Giết.

Những kẻ mai phục thấy bắn tên không giết chết được Đường Kính Chi, tên cầm đầu phát tay dẫn mấy chục thuộc hạ nhảy xuống.

Mười mấy xướng vệ phía kia đa phần là bách hộ, có bản lĩnh thực sự, chẳng hề ngán ngại số lượng đối phương áp đảo, vùng cương đao xông tới chặn đường.

Có điều đối phương đông gấp ba lần, hơn nữa mục tiêu rất rõ ràng, đó là giết Đường Kính Chi, cho nên bọn chúng tự động chia nhau cầm chân các xướng vệ, số còn lại liều chết nhắm thẳng về phía Đường Kính Chi.

Lúc này Đường Kính Chi đã xoay đầu ngựa tránh về phía sau, bên cạnh ngoài Ngọc Nhi còn có ba xướng vệ, con ngựa trắng y cưỡi đã kinh qua không ít nguy hiểm, nên không hoảng sợ, chỉ chốc lát tăng tốc bỏ lại đám thích khách rất xa, có điều y chưa kịp thở phào thì đối diện lại có hơn mười hắc y nhân xông tới.

Thì ra trước khi động thủ đối phương đã chuẩn bị kỹ lưỡng, vây đám Đường Kính Chi vào giữa.

- Mau, hai người hãy hợp lực đưa bá gia lên mái nhà.

Ngọc Nhi vùng tay phóng một nắm cương châm cản đường, hét lên.

Lúc này ở bên Đường Kính Chi vừa vặn là Trương Lượng và Lý Cường, hai tên nghe xong một trái một phải kẹp hai tay Đường Kính Chi, đạp lưng ngựa vọt lên mái nhà gần nhất.

Nếu chỉ một mình, bất kể ai trong số hai người này đều không thể làm được việc này, có điều cả hai hợp lực thì không phải là vấn đề quá lớn nữa.

Ngọc Nhi vừa phóng ám khí ngăn cản kẻ địch, vừa chú ý an nguy của tướng công thư sinh, thấy y đã lên nóc nhà, liền bỏ con ngựa đen, cũng phi thân lên.

Có điều đám thích khách tốc độ cũng chẳng chậm, hơn nữa tên nào khinh công cũng cực tốt, đều lên mái nhà truy đuổi.

Cương châm không còn đủ nữa, Ngọc Nhi đành rút kiếm nghênh địch:

- Hai người hộ tống bá gia chạy theo phía đông, ta sẽ theo ngay.
- Vâng.

Trương Lượng và Lý Cường không chút trì hoãn đưa Đường Kính Chi chạy đi.

Lúc này trên phố kịch chiến dữ dội, tiếng đao kiếm loảng xoảng, tiếng la hét không ngớt đã kinh động quân sĩ thủ thành, chỗ này cách cửa đông gần nhất, đội trưởng nơi đó để lại nửa số người trông cửa thành, bản thân dẫn một nửa chừng 200 quân sĩ, tức tốc chạy tới.

Những quân sĩ này mặc khôi giáp, mang trường thương, uy phong lẫm liệt, nhưng tốc độ không dám khen.

Đám Hồ An tuy thân thủ inh, nhưng nhân số ít, đối phương lại chỉ có ý cầm chân bọn họ, cho nên không sao thoát thân đi bảo vệ Đường Kính Chi được.

Ngọc Nhi thì vừa đánh vừa lui, nhưng đám thích khách khinh công cực cao, bám sát nàng như hình với bóng, không thể loại bỏ bọn chúng được.

Đường Kính Chi được Trương Lượng và Lý Cường đưa đi thoát khỏi vòng chiến đấu, thấy trong lúc chạy Trương Lượng cắn chặt răng lộ vẻ đau đớn, hiển nhiên chạm vào vết thương trên lưng, trong lòng có chút áy náy.

511. Chương 530: Tự Tay Giết.

Công phu của hai người Trương Lý không tệ, mang theo một người không tốn mấy công sức, rẽ phải quẹo trái một hồi, chẳng bao lâu hoàn toàn bỏ lại đám thích khách lại phía sau.

Có điều lúc này Ngọc Nhi cũng không còn xác định được vị trí của bọn họ nữa.

Đang bỏ chạy thì Đường Kính Chi nghe thấy có tiếng bước chân rầm rập, biết rằng quân sĩ thủ thành tới tăng viện, lòng mừng rỡ hạ lệnh:

- Chúng ta mau tới đó hội hợp với quân thủ thành, giúp bọn họ tóm gọn đám thích khách.

Nhưng vừa dứt lời thì bị Trương Lượng điểm vào huyệt cam, sau đó nháy mắt với Lý Cường, kéo Đường Kính Chi vào một cái ngõ kín.

- Mọi người nhanh lên nào.

Đội trưởng thủ thành không ngừng thúc dục thủ hạ tăng tốc, chẳng bao lâu đội ngũ dài do hai trăm người tạo thành đó đã không còn tung tích.

Bọn họ vừa đi, Trương Lượng từ trong ngõ thò đầu ra nhìn trái phải, thấy xung quanh không có ai, nương theo ánh trăng thấy mặt Lý Cường hết sức căng thẳng liền trấn an:

- Lý đại ca, mấy ngày trước ta bị đánh huynh giúp ta xoa thuốc, ta luôn ghi nhớ trong lòng, chuyện tốt hôm nay hai ta cùng hưởng.
- Trương huynh đệ, rốt cuộc người định làm cái gì?

Lý Cường trước đó không hề biết Trương Lượng định gây bất lợi cho Đường Kính Chi, kinh hoảng hỏi:

Trương Lượng không trả lời ngay mà nhìn Đường Kính Chi đang trợn mắt vùng vẫy trong phần nộ, cười nhạt:

- Lý đại ca, chắc hẳn huynh chưa quên trước khi đi Tề công công tìm đệ nói chuyện, thực ra Tề công công lệnh tiểu đệ tìm cơ hội diệt trừ tên ngu xuẩn dám đối đầu với lão nhân gia người.

- Không được, không được, y là Trung Nghĩa bá, cực kỳ được Hoàng thái hậu và hoàng đế tin cậy, không thể nghe lệnh Tề công công làm bừa được.

Lý Cường sợ tới tái mặt lắc đầu liên hồi.

- Sợ cái gì, tục ngữ có câu, phú quý cầu trong nguy hiểm, chỉ cần chúng ta giúp Tề công công trừ đi tên họ Đường này, về sau ắt thành tâm phúc của Tề công công. Lý đại ca, ta và huynh giao tình không tệ, nên mới đem chuyện tốt này chia sẻ với huynh.

Trương Lượng xúi giục, dáng vẻ cực kỳ chân thành.

Lý Cường liên tục vuốt mồ hôi trên mặt, lo lắng đi lại trong ngõ, hồi lâu vẫn thấy chuyện này quá mức nguy hiểm, khuyên:

- Trương lão đệ, tục ngữ nói không sai, nhưng nguy hiểm lắm, con người Tề công công thế nào người lại còn chẳng hiểu sao? Nếu chuyện lộ phong phanh, chỉ e ông ta giết chúng ta bịt miệng ...

Trương Lượng thấy Lý Cường đã có phần dao động, cười tự tin đảm bảo:

- Lý đại ca nghĩ thông rồi thì đệ cho huynh biết thêm, Tề công công đã ngầm phái nhân mã tới ngoài Nguyên Tuyền thành, đợi mai phục giết chết y. Nếu đợi tới lúc đó dù chúng ta phối hợp giết được y, e Tề công công vì tuyệt đường hậu họa sẽ giết toàn bộ chúng ta để bịt miệng. Song hiện giờ đám người này rõ ràng là có kẻ khác sai phái, chúng ta chỉ cần giết y rồi giả vờ bị thương, đem đổ cho đám thích khách kia, như vậy không ai nghi ngờ gì cả. Tề công công sẽ không giết chúng ta ...

Lý Cường nghe vậy tim đập thành thịch, gục gặc đầu.

Trương Lượng thấy Lý Cường động lòng thì mừng ra mặt, hôm nay đám thích khách kia bất ngờ xuất hiện, đúng là chẳng khác gì tặng cho hắn món quà lớn, trừ cái đinh trong mắt Tề công công này, hắn vừa được hả giận, lại lấy lòng Tề công công, có chỗ dựa lớn như thế, sau này sợ kẻ nào nữa.

Lý Cường quay trở lại bên phía Trương Lượng, cách xưng hô cũng thay đổi:

- Trương huynh, huynh nói Tề công công cũng phái người ám sát Đường Kính Chi.

- Đúng vậy, kẻ này từng chụp cho Tề công công cái mũ cửu thiên tuế, hại không ít kẻ đối đầu trong cung học theo, tìm mọi cách để cách xưng hô đó lan rộng, hại hoàng thượng sinh lòng phòng bị với Tề công công.

Trương Lượng muốn tỏ ra vẻ tay đây được Tề công công tin cậy, để Lý Cường có quyết định dứt khoát:

- Huynh nói xem, nếu không giết kẻ này sao có thể trấn áp những kẻ đang mưu đồ tiềm quyền của Tề công công, sao hử được mối hận trong lòng. Được rồi, chuyện này không thể chần chừ nữa, giải quyết kẻ này xong chúng ta chém nhau vài đao, vờ bị trọng thương hôn mê bất tỉnh.

Nói xong Trương Lượng cười hung ác đi về phía Đường Kính Chi, gươm cương đao lên:

- Họ Đường kia, mấy ngày trước người uy phong lắm mà, giờ giở sai người đánh ta nữa đi. Phì, ta nhổ vào, vì cái thằng nông dân đó mà đánh ta 20 roi! Chó chết, mấy thằng kia cũng không nường tay gì cả, cả đám các người đợi đó, về tới kinh được Tề công công đề bạt rồi ta sẽ tính sổ.

Lúc này Lý Cường tới gần thêm một bước nữa, hỏi nhỏ:

- Trương huynh có biết Tề công công phái người mai phục ở đâu không?

- Lý đại ca, dù sao họ Đường này cũng sắp chết rồi, huynh hỏi chuyện ấy làm gì nữa?

Trương Lượng thấy Lý Cường cứ hỏi đi hỏi lại thì bực mình:

- Chúng ta phải giết tên này ...

Mới nói được một nửa, đột nhiên Đường Kính Chi bị hắn điểm huyết đâm một kiếm xuyên bụng.

- Người, người chẳng phải bị ta phong bế ... Huyết đạo rồi rồi sao có thể ...

Trương Lượng không đề phòng bị Đường Kính Chi đánh lén thành công, mắt mở trừng trừng với vẻ không sao tin nổi. Hắn ôm vết thương, máu tươi ồ ộc tuôn ra chưa chịu thôi vẫn muốn vung cương đao lấy mạng Đường Kính Chi đúng lúc này một thứ vũ khí bén nhọn đâm vào hông y, xuyên từ bên nọ sang bên kia.

- Thì, thì ra ...

Trương Lượng quay đầu lại nhìn Lý Cường đứng bên cạnh.

Lý Cường lúc này mặt lạnh như băng, đầu còn gì chút vẻ khúm núm vừa rồi, cười khẩy:

- Người biết vì sao người được chọn đi chuyển này không, đó là vì Hoàng thái hậu biết người là thân tín của Tề Đức Thịnh, có biết vì sao người được ta nhiệt tình chiêu đãi ăn uống không, vì muốn mọi tin của người thôi? Còn nữa nếu Trung Nghĩa bá có mệnh hệ gì, tất cả đám người đi theo bảo hộ chúng ta sẽ phải bồi táng, còn mơ mộng thăng tiến, thật ngu xuẩn. Họ Tề chẳng qua chỉ lợi dụng người, nhưng yên tâm đi chẳng bao lâu nữa lão ta cũng xuống đất làm bạn với người.

Lý Cường nói xong rút mạnh cương đao ra, máu tuôn xối xả, Đường Kính Chi cũng rút kiếm về, Trương Lượng ngã vật ra đất chết không nhắm mắt.

- Hạ quan bảo vệ bất lợi, làm ba gia bị kinh hãi.

Lý Cường tra đao vào vỏ, quỳ xuống khấu đầu thỉnh tội.

Hoàng thái hậu từ khi có ý diệt trừ Tề Đức Thịnh đã có chuẩn bị vẹn toàn trừ bỏ thế lực của lão ta đồng thời bảo vệ Đường Kính Chi rồi, Lý Cường còn là đệ tử của Kế công công, lòng trung thành tuyệt đối.

Đường Kính Chi vừa rồi bị phong bế huyết đạo, Lý Cường liên tục nháy mắt với y ra hiệu, ý bảo y không nên kinh hoàng, đồng thời nhân lúc quân thủ thành đi qua, Trương Lượng ra ngõ quan sát động tĩnh liên giải huyết cho y.

Đường Kính Chi thông minh cỡ nào, chừng đó diễn biến là đủ hiểu chuyện xảy ra rồi, không cần Lý Cường dặn dò, nằm im dưới đất đợi cơ hội.

- Lý bách hộ đứng dậy đi.

Đường Kính Chi lần đầu chính tay cầm kiếm đâm người, nhìn máu Lý Cường bắn lên tay mình, trong lòng hơi run, mặt tái nhợt, may mà tối trời không ai nhìn rõ, y vốn dĩ diện không muốn để người khác xem thường mình nhất gan, cầm bảo kiếm vào vỏ, đi tới đưa tay đỡ Lý Cường đứng dậy, cố nói thật bình tĩnh:

- Lần này may nhờ có người ở bên ta mới thoát hiểm, chỉ có công sao có tội được, đợi sau này về kinh, ta nhất định thỉnh công với Hoàng thái hậu.

- Đa tạ Trung Nghĩa bá nâng đỡ.

Lý Cường mặt bình thản, có Kế công công bên Hoàng thái hậu, thực ra việc thăng tiến với hắn đâu khó gì.

Không biết chiến đấu bên kia đã kết thúc chưa, cho nên tuy Đường Kính Chi mặc dù lo cho an nguy của Ngọc Nhi, nhưng không dám đi lung tung, nếu không chẳng may gặp phải thích khách, bên cạnh chỉ có một mình Lý Cường bảo vệ sẽ không an toàn, nên cùng Lý Cường ẩn trong ngõ tối, yên lặng chờ đợi.

Ước chừng một tuần hương sau, Đường Kính Chi nghe thấy tiếng gọi mang chút hoảng loạn lo sợ của Ngọc Nhi, vội vàng chạy ra hét lớn:

- Ngọc Nhi, ta ở bên này.

512. Chương 531: Kẻ Nào Đứng Đằng Sau ?.

Thích khách quá nhiều, cho nên Ngọc Nhi không thể phân tâm, đến khi tạm thời đánh lui thích khách thì mất dấu Đường Kính Chi mất rồi, nàng tức thì hoảng hốt, tung người đi tìm, chạy theo hướng đông tìm kiếm. Có điều Trương Lượng không nghe lời nàng nói chạy theo hướng đông mà chạy theo hướng nam, còn luôn lách trong ngõ sâu, Ngọc Nhi sao đuổi theo được.

Càng tìm càng mất hút, Ngọc Nhi sờ hải vô cùng, nàng chạy một lèo tới cửa thành đông vẫn không thấy tướng công thư sinh đâu cả, lúc này chẳng còn nghĩ nhiều nữa, lớn tiếng gọi.

Nàng gọi một hồi lâu mà không thấy Đường Kính Chi trả lời, trái tim như rơi xuống đáy vực, cố kìm chế lắm mới không khóc, tiếp tục chạy theo hướng khác vừa chạy vừa gọi.

Nếu tướng công thư sinh có làm sao nàng không thiết sống nữa, thậm chí còn nghĩ tới cả ở Lạc thành, nếu lão thái quân hay tin đích tôn gặp bất trắc, liệu có đi cùng luôn không?

Luôn miệng nhắc bản thân phải bình tĩnh, nhưng lo quá ắt loạn, nàng sao bình tĩnh nổi, thời gian càng trôi đi, nàng càng sợ hãi, thế rồi đang lúc tinh thần sắp thoát khỏi sự khống chế, sập đổ tới nơi thì nghe giọng Đường Kính Chi, Ngọc Nhi thi triển khinh công tới tột, như con chim én, lướt qua con ngõ nhỏ phóng tới.

- Kính Chi.

Cuối cùng nhìn rõ tướng công thư sinh lạnh lặn đứng ở đầu ngõ, Ngọc Nhi nhào thẳng vào lòng y.

Nước mắt ướt đầm khuôn mặt xinh đẹp.

Đường Kính Chi biết Ngọc Nhi không tìm thấy mình hẳn hoảng sợ lắm, thấy nàng khóc nức nở, lòng vừa thương vừa cảm động trước chân tình của nàng, ôm vào lòng vỗ về:

- Ngoan, ngoan, đừng khóc, chẳng phải tướng công vẫn ổn sao? Xem này ngay cả một vết thương cũng không có.

- Đều tại tỳ thiếp làm thất lạc tướng công.

Ngọc Nhi ghen ngào tự trách:

- Nha đầu ngốc, lúc đó nhiều thích khách như thế, nàng bảo người đưa ta đi trước, một mình ở lại đoạn hậu là quyết định chính xác.

Đường Kính Chi vượt sống lưng Ngọc Nhi, thì thầm tai nàng trấn an.

Ngọc Nhi ôm lưng Đường Kính Chi khóc một hồi mới dần bình tĩnh lại, phát hiện có một hán vệ đứng cạnh gác nhìn quanh hộ vệ cho bọn họ cũng kệ xấu hổ không muốn rời tướng công thư sinh lúc này, nghi hoặc hỏi:

- Trước đó chẳng phải có hai người theo bên cạnh chàng à? Sao giờ chỉ còn một người, chàng lại gặp phải thích khách à ?

- Chuyện là thế này ...

Nhi nghe kể Trương Lượng phụng chỉ Tề Đức Thịnh giết tướng công của mình, lòng càng thêm tự trách, đáng lẽ lúc đó không nên để hắn đưa tướng công thư sinh đi.

Mấy ngày trước hắn bị tướng công thư sinh hạ lệnh đánh 20 roi, trong lòng sao có thể không oán hận? Minh quá sơ suất rồi.

Thực ra sao trách nàng được, khi ấy tình hình hỗn loạn, nàng chẳng kịp để ý hai người theo bên cạnh Đường Kính Chi là ai nữa.

Đường Kính Chi cũng tự trách bản thân, vốn y được Hoàng thái hậu cho biết hoàng đế trẻ đang dần làm suy yếu quyền lực cũng như thế lực của Tề Đức Thịnh, nghĩ lão ta như ve sầu cuối hè, chẳng kêu được mấy ngày nữa. Không ngờ lão ta dám ám sát mình.

Mình quá sơ suất rồi.

Đường Kính Chi thăm cảnh tỉnh bản thân, bất kể thế nào Tề Đức Thịnh cũng là đệ nhất sủng thần bên cạnh hoàng đế, nắm nội xưởng trong tay, dù lão ta có trung thành đến mấy cũng đâu có chuyện ngồi khoanh tay đợi bị lật đổ.

Có lẽ gần đây tại mọi việc quá thuận lợi làm mình lơ là.

Ngọc Nhi đã tới, Lý Cường quay về xem tình hình, thấy thích khách kẻ chết kẻ trốn, đã không còn nguy hiểm nữa, tới chỗ nấp của Đường Kính Chi báo cáo:

- Bẩm bá gia, đám thích khách chết quá nửa, số còn lại đã rút lui rồi.

- Ừm, vậy chúng ta về xem.

Đường Kính Chi vỗ vai Ngọc Nhi, đi về nơi mình bị hành thích:

- Thương vong bên ta thương vong ra sao?

- Bẩm bá gia, chúng ta có ba người bị trọng thương, không ai bị chết, những người khác ít nhiều đều bị thương nhẹ, song không đáng ngại lắm.

Đường Kính Chi vừa đi vừa hỏi, chẳng mấy chốc đã quay về chỗ xảy ra chuyện, lúc này đã có gần nghìn quân sĩ từ bốn phía cổng thành tới cứu viện, Hầu Quang Diệu cũng có mặt.

Quân sĩ đứng canh bên ngoài thấy Đường Kính Chi tới, nhường đường cho bọn họ đi vào, Hầu Quang Diệu đang như có lửa đốt trong lòng, lo Đường Kính Chi gặp chuyện bất trắc, như thế không chỉ mất chức mà thiên tử nổi giận tính mạng ông cũng nguy hiểm, dù sao Đường Kính Chi gặp nạn ngay trong thành trì ông ta quản hạt, trách nhiệm không thể tránh khỏi.

Y có bề gì, e Nguyên Tuyền thành này mười người ít nhất có tới tám mất mũ ô sa, những ai liên quan tới việc trị an chắc chắn bêu đầu giữa chợ.

Cho nên lúc này thấy Đường Kính Chi bình an trở về, khỏi phải nói ông ta vui mừng cỡ nào, lật đật chạy tới cúi mình thật sâu, hơn cả lần đầu gặp mặt:

- Đều tại hạ quân vô năng khiến lượng lớn thích khách trà trộn vào trong thành ám sát Trung Nghĩa bá, hạ quan đã sai quân sĩ truy lùng, nhất định sẽ không cho bọn chúng chạy thoát.

- Hầu đại nhân đứng dậy đi.

Đường Kính Chi lúc này không hứng thú nói lời khách khí, chỉ nói một câu rồi đi về phía người nội xứng.

Hồ An tay bị thương, lúc này quần băng hết cả tay trái, thấy Đường Kính Chi bình an trở về, mới yên lòng, nếu y có bề gì, đám xương vệ bọn chúng chết chùm hết, chỉ hạng ngu xuẩn như Trương Lượng mới nghe lời phỉnh phờ của Tề Đức Thịnh.

- Trung Nghĩa bá hồng phúc tề thiên, ngài về rồi tốt quá, tại hạ quan bảo vệ bất lực! Xin ngài trách phạt.

- Bọn thuộc hạ bất tài, suýt nữa làm bá gia gặp hiểm nguy, xin bá gia trách phạt.

Nhớ lại sự nghiêm khắc của Đường Kính Chi, đám xương vệ không khỏi sờn gai ốc, nên Hồ An vừa quỳ xuống, cả đám quỳ xuống, mong được phạt nhẹ phần nào.

Không ngờ Đường Kính Chi ôn hòa nói:

- Các người đứng dậy cả đi, trước đó các người toàn lực bảo vệ ta, ta thấy cả. Các người chỉ có công không ai có tội hết.

Đám xương vệ ngạc nhiên lắm, mười mấy xương vệ nhìn y chăm chăm, thấy y không đóng kịch, thở phào đứng dậy.

Đường Kính Chi chu đáo hỏi thăm thương tích từng xương vệ, đang vỗ về ba người bị trọng thương thì đột nhiên phía đầu đường có tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới, có thể nhận ra chỉ có một con ngựa, cho nên mọi người đều nhìn sang, song không ai lo sợ.

- Báo, Trình đại nhân bị ám sát trước phủ trọng thương, hiện giờ vẫn hôn mê bất tỉnh.

Đó là một quân sĩ mặc giáp nặng nề, song tới gần vẫn nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa quỳ báo:

- Cái gì? Phía Trình đại nhân cũng gặp thích khách?

Hầu Quang Diệu mặt trắng bệch, giọng không kìm nổi mà run lên:

Đường Kính Chi bị hành thích an toàn trở về, Hầu Quang Diệu dâng tấu thỉnh tội có thể nhờ đồng liêu hảo hữu trong kinh nói đỡ, cùng gỡ chút thủ đoạn bút mực, may chăng thì giữ được chức. Giờ ngay cả Trình Uy cũng bị ám sát hôn mê bất tỉnh, sĩ đồ của ông ta coi như xong rồi.

Trình Uy tuy nắm quân quyền, nhưng trị an lại do ông ta quản lý.

- Hầu đại nhân, chúng ta mau đi tới phủ Trình đại nhân xem sao!

Đường Kính Chi nghe tin này cũng cả kinh, bên cạnh Trình Uy chẳng phải có 60 thân binh bảo vệ sao, sao có thể để kẻ gian hành thích thành công?

Không biết có phải cùng một đám thích khách tấn công mình không.

Nếu không phải thì làm sao trùng hợp như thế được?

Kẻ đứng đằng sau là ai đây? Dám cùng một đêm ra tay cả hai mục tiêu không dễ chơi, lại ngay trong thành.

Đường Kính Chi trầm suy nghĩ, đột nhiên một hình ảnh hiện ra trong đầu.

Chẳng lẽ là Thuận Vương?

Người này hành sự quyết đoán, làm chuyện gì cũng thích nhanh gọn, loại thủ đoạn ám sát, trực tiếp giết mình trừ hậu họa, phù hợp với phong cách của hắn.

Ngoài ra y cũng không nghĩ ra được ai có thực lực lớn hơn thế nữa.

Tề Đức Thịnh cũng có khả năng này, nhưng theo lời Trương Lượng thì lão ta định ra tay ngoài thành.

513. Chương 532: Giải Độc.

Hầu Quang Diệu thần thờ đứng đó, nghe Đường Kính Chi gọi mới tỉnh lại, vội gần đầu sai thủ hạ dẫn ngựa tới. Đường Kính Chi giờ mới nhận ra sắc mặt Hầu Quang Diệu xám xịt, biết ông ta lo lắng điều gì, nhưng chẳng biết an ủi ra sao.

Lúc này Đường Kính Chi trốn nhanh, lại có người bảo vệ nên con ngựa đen và trắng không bị thương, y và Ngọc Nhi nhanh chóng lên ngựa, cùng Hầu Quang Diệu tới Trình phủ.

Lúc này Trình phủ đã náo loạn, Trình phu nhân hay tin tướng công bị ám sát, chỉ biết khóc chết đi sống lại, còn may vị quản gia trong phủ từng trải lão luyện, mau mắn lệnh người tìm danh uy tới chặn trị cho chủ tử.

Tới khi Đường Kính Chi tới nơi thì mấy y sư đã hội chẩn xong, đang kê đơn thuốc, lệnh người tới hiệu thuốc gần nhất bốc thuốc.

Vì Trình Uy trọng thương hôn mê, có khách quan trọng tới, Trình phu nhân phải ra tiếp đãi, vừa thấy Trình phu nhân khóc sừng húp mắt đi vào, Hầu Quang Diệu đã nóng lòng chạy tới hỏi:

- Trình phu nhân, không biết thương thế của Trình đại nhân ra sao? Có nghiêm trọng không?

Trình Uy là võ tướng, nhưng từ nhỏ lại ham mê đọc sách, không giống những võ tướng bình thường hành xử thô lỗ, thích đại gia khuê tú ngoan ngoãn hiền huệ, cho nên cưới một kiều thê sinh ra trong nhà quan văn.

Trình phu nhân xinh đẹp yêu kiều, bước đi như dương liễu trước gió, tính cách nhu nhược nhút nhát, trước đó thấy tướng công toàn thân là máu, sợ tới giờ người vẫn run rẩy chưa hoàn hồn được.

Nghe Hầu Quang Diệu hỏi, Trình phu nhân chưa nói được gì hai hàng lệ trong treo đua nhau chảy xuống má:

- Bẩm tri châu đại nhân, phu quân thiếp thân vừa về tới cửa nhà thì bị kẻ gian tập kích, trúng một mũi lang nha tiễn, hơn nữa còn có kịch độc.

- Hả?

Hầu Quang Diệu cuống lên:

- Vậy mấy vị y sư đã tìm ra là loại độc gì chưa?

- Tìm ra rồi, nhưng mấy vị y sư nói độc tính quá mạnh, phát tác lại nhanh, cho dù dùng tốc độ nhanh nhất sắc thuốc giải độc, chỉ e, chi e...

Trình phu nhân không nói hết được, nước mắt giàn dụa:

Đường Kính Chi đi tới giục:

- Trình phu nhân đừng khóc, mau đưa chúng tôi tới chỗ Trình đại nhân dưỡng thương. Trên người ta có thuốc giải độc, có thể trì hoãn thời gian chất độc trong cơ thể phát tác.

Thuốc giải độc trên người Đường Kính Chi là do Lâm Úc Hương chế ra, loại dược hoàn này có thể giải được rất nhiều loại thuốc độc có độc tố thông thường, gặp phải kịch độc, nó có thể trì hoãn thời gian phát tác, để người trúng độc tìm y sư giải độc.

Đường Kính Chi nhớ lời dặn của kiều thê, đi xa luôn chuẩn bị rất nhiều loại thuốc đem trên người.

Trình phu nhân mừng rỡ, kích động không nói lên lời, rồi rít đưa tay mời, rồi đi trước dẫn đường.

Trình phủ dù rất lớn, nhưng bọn họ đi với tốc độ nhanh nhất, chẳng bao lâu tới phòng ngủ của Trình Uy, lúc này trong phòng trừ mấy nha hoàn, còn có ba vị y sư tóc trắng bạc phơ đang sốt ruột đi đi lại lại.

Mặc dù bọn họ nhận ra thứ thuốc độc mà đám thích khách dùng, nhưng loại độc tố này phát tác quá nhanh, chớp mắt đã tấn công vào tim. Mà sắc thuốc thì lại tốn thời gian, khó nói còn kịp cứu Trình Uy.

Thấy ba người bọn họ đi vào, mấy vị y sư vội thi lễ.

- Tình hình Trình đại nhân ra sao rồi?

Vì tận lực tranh thủ thời gian, Đường Kính Chi không đợi hai người kia đã hỏi trước, vừa nói tay vừa cho vào lòng, lấy ra bình ngọc màu xanh, mở nút gỗ, đổ ra viên thuốc màu trắng.

Lúc này thương thế Trình Uy làm trọng, phép tắc lễ nghi tạm bỏ qua, một vị y sư trả lời:

- Thương thế của Trình đại nhân không đáng kể, song kịch độc chẳng mấy chốc sẽ vào tim, hiện giờ không thể nói chắc được gì ...

Nghe y sư nói bi quan như thế, Trình phu nhân dùng khăn lụa che miệng khóc.

Đường Kính Chi không nhiều lời, đưa dược hoàn cho vị y sư già:

- Thứ dược hoàn gấp độc nhẹ có thể giải, độc mạnh có thể trì hoãn thời gian phát tác, ông thử xem nó có thể cho Trình đại nhân uống vào không?

Mặc dù Lâm Úc Hương đã nói dược tính lẫn hiệu dụng của loại thuốc này, nhưng Đường Kính Chi vẫn cẩn thận đưa ấy vị y sư già xem xét, nếu không chẳng may loại dược hoàn này xung đột với kịch độc trong cơ thể Trình Uy, khiến hắn chết thì y không gánh nổi trách nhiệm.

Mấy vị y sư già nhận lấy dược hoàn, luận phiên nhau đưa lên mũi ngửi, nhìn màu sắc, người mừng rỡ, người thì gật gù, hiển nhiên viên thuốc giải này đã được bọn họ chấp nhận.

Những người hành nghề y lâu năm bọn họ chỉ cần nhìn vào màu sắc cùng ngửi mùi thuốc là có thể biết được hoàn đó do những loại thảo dược nào chế luyện thành.

- Trình phu nhân, ba chúng tôi đều thấy thuốc giải độc này có lẽ có hiệu quả, ít nhất cũng không gây ra sự cố gì, có thể thử một phen.

Đại diện của ba vị y sư lên tiếng, bọn họ không biết thân phận của Đường Kính Chi, tất nhiên phải trưng cầu ý kiến của Trình phu nhân, như thế dù xảy ra chuyện gì cũng giảm nhẹ phần nào tội.

- Mau cho lão gia nhà ta uống.

Trình phu nhân lúc này bệch cấp loạn cầu y, đồng ý ngay tức thì.

Vị y sư già đi tới giường, dùng lực ấn dưới cằm Trình Uy, đợi hần mở miệng rồi, cho thuốc vào, lấy nước ẩm trong tay nha hoàn cho hần uống, đưa thuốc vào trong bụng.

Làm xong tất cả, mọi người ngồi xung quanh giường chờ đợi, không ai nói gì.

Ước chừng một tuần trà sau, ba vị y sư phát hiện sắc mặt Trình Uy có chuyển biến, một người bắt mạch, sắc mặt hiện vẻ vui mừng:

- Bẩm phu nhân, chất độc trong cơ thể Trình đại nhân đã được kiềm chế, tình hình này chúng tôi có thể nắm chắc tám phần giải được thứ độc này.

Trình phu nhân người nhẹ đi, lại chảy nước mắt nói:

- Các vị nhất định phải tận lực, ngàn vạn lần đừng lơ là, đợi lão gia nhà ta khỏi rồi, Trình phủ nhất định tạ ơn trọng hậu.

Ba vị y sư liền lui ra đi thúc dục tiểu đồng sắc thuốc giải.

- Đa tạ công tử ra tay cứu giúp, thiếp thân xin có lễ.

Tới lúc này Trình phu nhân vẫn còn chưa biết thân phận của Đường Kính Chi, nên xưng hô chung chung:

- Trình phu nhân, vị này không phải là công tử gì, mà là Trung Nghĩa bá.

Hầu Quang Diệu lên tiếng giới thiệu thay, sắc mặt ông ta khá hơn nhiều, chỉ cần Trình Uy giữ được mạng thì tình hình không bị quan lắm, cho dù cái chức tri châu không giữ nổi, nhiều lắm bị mất chức về quê, còn tính mạng không lo nữa.

- A.

Trình phu nhân không nghĩ vị thanh niên trẻ này là quý tộc, vội nhún người thi lễ vạn phúc:

- Thiếp thân không biết thân phận của Trung Nghĩa bá, nên nói lỡ lời, xin bá gia trách tội.

- Phu nhân quá lời rồi, mời đứng dậy đi.

Nửa canh giờ sau ba vị y sư bê thuốc giải độc vào, thứ thuốc giải này không chỉ chú trọng thành phần dược liệu, khi sắc chú ý sức lửa cùng thời gian đun, nếu thiếu cái nào cũng không có hiệu quả.

Đợi ba vị y sư cho Trình Uy uống thuốc xong, sắc mặt của hần thay đổi rõ rệt, đã dần dần khôi phục vẻ hồng hào.

Tới đây Trình phu nhân mới hoàn toàn yên tâm, không khóc nữa.

Thấy Trình Uy đã qua cơn nguy kịch, Đường Kính Chi và Hầu Quang Diệu không quấy rầy thêm, lên tiếng cáo từ. Rồi Trình phủ, Đường Kính Chi cưỡi ngựa đi thật chậm, vuốt ve bờm con ngựa trắng, đầu suy nghĩ.

Nếu như toàn bộ thích khách là do Thuận vương phái tới, vậy vì sao hần muốn giết Trình Uy?

Đêm nay Nguyên Tuyền thành định sẵn là một đêm không ngủ, trước sau hết một vị bá tước tới Tuyền Uy tướng quân bị hành thích, chỉ khổ những nha dịch và quân sĩ thủ thành, dù là người đã về nhà ngủ cũng bị dựng dậy, phải đi gõ cửa từng nhà từng hộ tước nã thích khách.

Tức thì từ đầu thành tới cuối thành, khắp nơi vang lên tiếng quát tháo, tiếng chó sủa, náo loạn cả lên, làm người dân cực kỳ lo sợ.

514. Chương 533: Nguyên Do.

Đường Kính Chi được quân sĩ hộ tống về khách sạn an toàn, y gọi Hồ An và Lý Cường vào tiểu viện nói chuyện.

- Vốn các người trước đó chiến đấu với thích khách, vừa bị thương, vừa mệt mỏi, ta phải để các người về nghỉ sớm mới phải. Nhưng trong lòng ta có nghi vấn, không nói ra không được.

Hồ An khom lưng cung kính nói:

- Bá gia có vấn đề gì cứ hỏi, chút thương tích của hạ quan đâu là gì.

Đường Kính Chi giữ lại đêm khuya thế này, chứng tỏ đã tin tưởng và coi trọng hẳn, Hồ An thậm chí hận vết thương không nặng thêm vài phần lại càng tỏ lòng trung thành mẫn cán.

- Ta muốn hỏi chút chuyện liên quan tới Thuận vương và Trình Uy.

Đường Kính Chi chỉ ghế cho cả hai ngồi xuống nói chuyện:

- Các người là tâm phúc của hoàng thái hậu và hoàng thượng, ta cũng không giấu, ta nghi ngờ chuyện này do Thuận vương làm.

Hồ An mặt trầm xuống, cúi đầu suy nghĩ, Lý Cường lên tiếng:

- Bẩm bá gia, nội xưởng điều tra được Thuận vương ngầm lôi kéo rất nhiều tướng lĩnh cấm quân kinh thành, mà đám người khi nãy dùng cung nỏ trong quân, nên suy đoán của đại nhân rất có khả năng.

- Chức trách của hạ quan là giám sát quan viên Tịnh Châu, biết Thuận vương từng cho người lôi kéo Trình Uy nhưng không thành, người này cực trung thành với hoàng thượng.

Hồ An nhớ ra một chuyện bẩm báo:

- Ngoài ra Trình Uy từng chiến đấu dưới trướng lão tướng quân Vương Xương Long hơn mười năm ở bắc cương, cho nên có uy vọng lớn tại đại doanh kinh thành và phương bắc.

Hồ An nói thế làm Đường Kính Chi hiểu rồi, giả sử đúng là thích khách do Thuận vương phái tới, như thế Trình Uy chết đi, Thuận vương muốn lôi kéo cấm quân sẽ dễ dàng hơn nhiều.

May mà mình mang trên người được hoàn do Úc Hương luyện chế, nếu không có lẽ lúc này Trình Uy đã tàn đời rồi.

Cho hai người Hồ An và Lý Cường về nghỉ, trong phòng chỉ còn lại hai người, Ngọc Nhi mới hỏi:

- Tướng công, thực sự có là do Thuận vương phái người hành thích chàng sao?

Thuận vương có thể lực cực lớn, nếu kẻ này muốn lấy mạng tướng công thư sinh thì rắc rối to rồi.

Đường Kính Chi sao không đoán ra Ngọc Nhi đang lo lắng điều gì, nắm tay nàng nói:

- Cho dù không phải Thuận vương thì cũng liên quan tới các thế lực kinh thành. Có điều nàng đừng lo, thiên hạ này vẫn là của hoàng thượng, bọn họ không dám làm bừa bất chấp hậu quả đâu. Như Lục hoàng tử cũng mưu phản chiếm ngôi, giờ đang bị giam trong lãnh cung đầy thôi.

Ngọc Nhi thở phào, không thích âm mưu quỷ kế đau đầu, lúc này chỉ muốn tướng công thư sinh vứt bỏ tất cả, yên ổn về Lạc thành là tốt rồi.

Bá tước quý tộc gì cũng không quan trọng bằng cái mạng.

Song đã bị cuốn vào trong vòng soáy phức tạp đó đâu dễ gì thoát thân? Cho nên nàng không nói ra.

Nói xong thấy Ngọc Nhi vẫn không vui lên được, Đường Kính Chi ôm nàng vào lòng, an ủi trong im lặng.

Sáng hôm sau thức dậy, Đường Kính Chi cho người tới mời gia chủ Phương gia và Dư gia tới Tụ Hương các bàn bạc chuyện hợp tác kinh doanh.

Do ngày hôm qua gặp phải thích khách, ra tới đường Ngọc Nhi tập trung toàn bộ tinh thần quan sát xung quanh, phàm là người từ phía trước đi tới hay từ phía sau vượt lên, bất luận nam nữ trẻ già, nàng đều cẩn thận đề phòng, lệnh người nội xưởng không cho phép bất kỳ ai tiếp cận trong vòng mười bước.

Đám xưởng vệ được lệnh nàng chẳng phải kìm nén như thường ngày, được thể hùng hổ quát tháo người dân tránh đường, trông rất có uy thế của một vị bá tước xuất hành.

Đường Kính Chi thấy Ngọc Nhi phản ứng thái quá rồi, nhưng khuyên mấy câu nàng không nghe, nên để tùy ý nàng.

May Tụ Hương các cách khách sạn cũng gần, bọn họ vừa tới phòng bao ăn sáng xong thì Dư Tắc Thành và Phương Vô Phong cũng vội vàng tới nơi, vừa bước qua ngưỡng cửa, mặt hoảng hốt thình an nói:

- Nghe nói hôm qua Trung Nghĩa bá bị người hành thích, thảo dân cả đêm ngủ không ngon. đọc truyện mới nhất tại .

- Đám thích khách thật cả gan, không coi vương pháp ra gì nữa rồi, bá gia không sao chứ ạ?

Đường Kính Chi mời hai bọn họ ngồi xuống:

- Nếu làm thích khách, tất nhiên to gan rồi. Có điều may mà ta phúc lớn mạng lớn, đa tạ hai vị quan tâm.

Dư Tắc Thành tạ ơn, ngồi nửa mông xuống ghế, hỏi:

- Thảo dân nghe đầu Trình đại nhân cũng gặp thích khách, còn hôn mê bất tỉnh.

- Trình đại nhân bị thương không nặng, chẳng qua thích khách bôi kịch độc lên mũi tên, cho nên mới bất tỉnh.

Đường Kính Chi cân nhắc nói:

- Song các vị đừng lo, hôm qua mấy vị danh y đã giúp Trình đại nhân giải độc rồi. Đoán chừng sẽ tỉnh lại sớm thôi.

Mọi người qua loa vài câu liên quan tới đề tài thích khách, Đường Kính Chi quay về chuyện chính:

- Sao rồi, hai vị suy nghĩ cả đêm đã có giá thích hợp chưa? Hôm qua còn điều chưa nói rõ với các vị, mẫu thêu trong tay ta có rất nhiều chứ không chỉ một mẫu này. Nếu hai vị ra giá hợp lý, chúng ta có thể làm ăn lâu dài.

Nói rồi lấy ra một tờ khế ước.

Tờ khế ước đó là hợp đồng ký cùng với tư lỵ Tần Thị, ghi rõ rằng Tần Hạo mua quyền kinh doanh đồ thêu ở Hải Châu và Dư Châu với giá mười vạn lượng.

Dư Tắc Thành và Phương Vô Phong cùng ghé đầu vào xem, con số ghi trên đó làm bọn họ hít một hơi khí lạnh.

Sớm biết cái giá Đường Kính Chi đưa ra sẽ không hề rẻ, nhưng mười vạn lượng thì không ngờ.

Hôm qua hai người bọn họ còn tụ tập thương lượng với nhau, cảm thấy ra giá năm ngàn lượng đã là cao rồi, kết quả giờ giá Tần Hạo đưa ra còn nhiều gấp mười lần.

Tần gia Liễu châu là đại thương hộ dệt vải ở phương nam, hai người bọn họ cũng nghe tới đại danh vị thiếu đông gia trẻ tuổi tinh minh của Tần gia rồi, cho nên không hoài nghi Đường Kính Chi cố ý lấy khế ước giả ra lừa bọn họ.

Đường Kính Chi đưa khế ước ra cho bọn họ xem rồi nhàn nhã uống trà, mắt nhìn ngắm quang cảnh bên ngoài, tựa hồ không bận tâm tới phản ứng hai người kia, một lúc sau mới hỏi:

- Hai vị thấy giá cả thế nào?

- Điều này ...

Dư Tắc Thành lộ vẻ khó xử:

- Cái giá Tần gia đưa ra đúng là nằm ngoài dự liệu bọn thảo dân, nhưng hẳn bá gia cũng biết Hải Châu và Liễu Châu sản vật phong phú, người dân giàu có, nên mới đưa ra được cái giá đó, còn bọn thảo dân không thế nào.

- Chuyện đó thì ta tất nhiên là hiểu, thế này đi, hai vị ra giá trước, ta sẽ biết các vị có thật lòng muốn hợp tác không. Hôm qua ta nói rồi, ta cần tiền gấp, không có thời gian trì hoãn.

Đường Kính Chi đặt chén trà xuống, thẳng thắn nói:

- Hai vị cũng biết, ta còn lựa chọn khác tốt hơn.

Đây là điểm yếu trí mạng của Dư Tắc Thành và Phương Vô Phong, mấy năm qua bọn họ vì giúp đỡ đối tác làm ăn lâu năm, cho nên bị Trịnh gia và Đặng gia thừa cơ vươn lên đè đầu cưỡi cổ, nếu như vụ làm ăn này cũng bị hai nhà đó cướp mất thì sau này không ngoi lên được nữa rồi.

Đồ thêu và vải vóc có thể đặt cạnh nhau cùng bán, cho nên nhận vụ làm ăn này có thể thúc đẩy lượng tiêu thụ của vải vóc.

Phương Vô Phong kết thông gia với hào môn Hà Châu, hơn nữa chuyện kinh doanh ở nơi đó không tệ, nên không quá sợ hai nhà Trịnh Đặng được thế. Nhưng quá nửa sản nghiệp của Dư gia nằm ở Tịnh Châu, nên áp lực của Dư Tắc Thành lớn hơn nhiều:

- Trung Nghĩa bá tìm tới hai nhà chúng tôi trước, tức là nể mặt hai nhà chúng tôi rồi. Thế này vậy thảo dân bỏ ba vạn năm ngàn lượng mua quyền kinh doanh ở Tịnh Châu, không biết bá gia nghĩ sao?

Đường Kính Chi không đáp, tay gõ nhịp trên bàn, lúc lâu sau mới hỏi:

- Không biết Phương lão tiên sinh thế nào?

- Bẩm Trung Nghĩa bá, luận về giàu có, Hà châu thua Tịnh Châu một chút, có điều nếu Dư gia đã ra giá như vậy, lão hủ không ép giá nữa, cũng bỏ ra ba vạn năm ngàn lượng mua quyền kinh doanh ở Hà Châu.

Phương Vô Phong vuốt râu suy nghĩ rồi mới nói:

515. Chương 534: Thông Hiểu Đại Nghĩa

- Bốn vạn lượng.

Đường Kính Chi đứng dậy đi lại trong phòng đợi khi hai người kia mất kiên nhẫn mới đứng lại nói:

- Ta đã nói rồi, ta đang cần tiền gấp. Nếu lần này hai vị bỏ ra nhiều một chút, giá cả lần sau chúng ta sẽ dễ thương lượng.

Dư Tắc Thành và Phương Vô Phong nhìn nhau khẽ gật đầu, bỏ ra thêm 5000 lượng, xem như lấy lòng vị bá tước trẻ này dù về sau không qua lại làm ăn nữa cũng không phải là lỗ:

- Thực ra Trung Nghĩa bá đã chủ động tìm tới chúng tôi, trong lòng thảo dân ghi nhớ ý tốt của ngài rồi, ngài cần tiền gấp, chúng tôi bỏ ra thêm năm ngàn lượng cũng không sao.

- Đúng vậy, chỉ có điều không rõ bá gia cần tiếp gấp có việc gì, liệu có thể nói ra không? Bọn thảo dân có người quen lẫn kinh doanh ở trong kinh, biết đâu hỗ trợ được phần nào.

Phương Vô Phong lên tiếng phụ họa.

Đường Kính Chi lấy tiền xong cũng sẽ mua lương thực ở địa phương, nên không cần che dấu bọn họ:

- Là thế này, có tiền rồi ta sẽ mua gạo ở Tịnh Châu, sau đó giao cho quan phủ áp tải lên phương bắc, giúp nạn dân quay về quê cho kịp vụ.

- A, thì ra Trung Nghĩa bá đang làm việc cho triều đình.

Cả hai vị gia chủ đều ồ lên:

Đường Kính Chi gật đầu, hai người này đoán ra rồi, dấu nữa là thừa.

- Nếu Trung Nghĩa bá đang giúp triều đình chắn tai, bọn thảo dân không thể khoanh tay nhìn. Thế này, năm ngoái Dư gia cũng tích trữ không ít lương thảo, hiện giờ lấy ra một nửa cũng chừng ba vạn gánh, xin quyền hiến cho triều đình hỗ trợ nạn dân phương bắc.

Từ năm ngoái tới nay Dư gia ngày ngày tể cháo cho nạn dân, nếu như đem đổi thành bạc ít nhất phải tốn hai vạn lượng bạc.

Những gia tộc lâu đời địa phương như bọn họ càng chú trọng thanh danh, Phương gia cũng tương tự:

- Phương gia cũng sẵn lòng bỏ ra ba vạn gánh gạo hiến cho triều đình.

Đường Kính Chi mừng như vớ được vàng, bằng vào chĩnh đó gạo có thể nuôi hơn 20 vạn nạn dân trong một tháng, đứng thẳng người trang trọng khom lưng thi lễ:

- Ta đại biểu cho triều đình cảm tạ hai vị, nếu phú thương vương triều Minh Hà ta có một nửa thông hiểu đại nghĩa như hai vị, còn lo gì thiên tai nữa.

Hôm qua từng nghe Trình Uy nói hai người này giúp đỡ vật tư ngân lượng cho quân đội, tức là thay Trình Uy thay triều đình giải mối nguy nhất thời, chứng tỏ bọn họ là người thông hiểu đại nghĩa.

Dư Tắc Thành và Phương Vô Phong đi tới đỡ y lên:

- Trung Nghĩa bá, ngài làm vậy bọn thảo dân tổn thọ mất.

Đường Kính Chi cảm thấy chỉ nói cảm tạ bằng miệng không đủ biểu đạt cảm kích trong lòng, hứa:

- Hai vị lão tiên sinh, lòng trung thành của các vị với triều đình có trời đất chứng giám, đợi ta xong việc về kinh, nhất định tấu lên hoàng thượng, ban cho hai nhà một tấm biển, để người dân toàn Tịnh châu được biết nghĩa cử cao cả của hai vị.

Hoàng thượng ban biển đó là vinh diệu nhường nào chứ, đây là điều cả hai không ngờ, đồng loạt quỳ xuống:

- Tạ ơn Trung Nghĩa bá.

- Đang lúc hoàng triều khó khăn, nạn dân khổ sở, hai vị ra tay quyên trợ lương thực vật tư, tưởng thưởng như vậy là hoàn toàn xứng đáng. Mau mau đứng dậy.

Thấy hai ông già này kích động như thế chỉ sợ xảy ra chuyện gì không hay, đích thân đỡ bọn họ dậy dìu xuống ghế ngồi, vỗ về bọn họ mấy câu, đợi bọn họ trấn tĩnh lại rồi mới nói:

- Lần này ta rời kinh chính là để tới Tịnh Châu cùng ba châu phương đông bàn chuyện làm ăn, sau đó dùng tiền kiếm được mua lương thực. Song hôm qua ta gặp thích khách, nếu tiếp tục theo kế hoạch cũ đi về phía đông thì suy nguy hiểm trùng trùng. Nên ta muốn hỏi hai vị có thân bằng cố hữu kinh doanh vải vóc ở hai nơi đó không?

Hai vị gia chủ hiểu lợi hại, áp kích động trong lòng xuống, mặt trở nên nghiêm túc, bọn họ không muốn hỏi tới tranh đấu trong triều tránh bị cuốn vào, Dư Tắc Thành lên tiếng:

- Bẩm Trung Nghĩa bá, cách đây không lâu thảo dân có tới Việt Châu cầu thân cho đích tôn, đối phương là Bốc gia đại hộ kinh doanh vải. Khi đó Bốc gia chỉ nói sẽ cân nhắc, nếu chuyện thành, hai nhà thành thông gia, thảo dân có thể thuyết phục Bốc gia mua quyền kinh doanh ở Việt Châu.

Kỳ thực nếu luận riêng tài phú, Phương gia và Dư gia đều có thể mua được quyền kinh doanh ở cả hai châu, nhưng bọn họ vừa không có đủ cửa hiệu, lại không quen biết quan viên đương địa, kinh doanh sẽ rất khó khăn.

Nếu không Đường Kính Chi sao chẳng tự làm, tội gì phải chia lợi nhuận cho người khác?

Phương Vô Phong lúc này mới biết Dư Tắc Thành tới Việt Châu, thầm nghĩ Dư gia định học theo Phương gia ta đây mà, nên không chịu thua kém lên tiếng:

- Thảo dân có thông gia ở Dư châu là Đình gia, vị phu nhân gia chủ Đình gia là nữ nhi một vị đại quan ở Dư Châu. Thảo dân sẵn sàng tới Dư châu một chuyến thuyết phục Đình gia.

Đường Kính Chi ời hai người này cùng một lúc tất nhiên vì tiết kiệm thời gian, song cũng muốn lợi dụng quan hệ cạnh tranh giữa hai nhà, thấy chuyện đúng kế hoạch, chấp tay mừng rỡ nói:

- Vậy tạ ơn hai vị rồi, chuyện không thể chậm trễ, nếu hai vị có thể sớm ngày lên đường, ta rất cảm kích.

- Trung Nghĩa bá khách khí quá, ngài làm việc cho triều đình, thảo dân cũng là con dân vương triều, tất nhiên phải góp một phần sức lực. Thảo dân sẽ về nhà lấy ngân phiếu ngay, sau khi chúng ta ký hợp đồng xong sẽ lên đường tới thông gia một chuyến.

Phương Vô Phong đứng dậy ngay:

Dư Tắc Thành cũng định cáo từ, song Đường Kính Chi giữ lại:

- Dư lão tiên sinh, Bốc gia còn chưa nhận lời với Dư gia mà, lần này lão tiên sinh đi Việt châu, ta có thể phái mấy người nội xưởng đi theo bảo vệ ...

Đường Kính Chi nói là bảo vệ nhưng dụng ý thực sự là gì quá rõ rồi, Dư Tắc Thành sao không hiểu, có người nội xưởng đi cùng, chuyện kết thông gia này mười chắc chín.

Đường Kính Chi tiễn bọn họ đi rồi tiếp tục ở lại tửu lâu, đợi bọn họ lấy bạc quay lại ký hợp đồng, gọi tiểu nhị lấy giấy bút tới, soạn bốn bản khế ước.

Ngọc Nhi ở trong phòng từ đầu tới cuối không can dự vào việc của tướng công thư sinh, nghe Dư Tắc Thành và Phương Vô Phong sẵn lòng tới Việt Châu và Dư Châu giúp đỡ thì mừng không sao tả siết.

Sau khi biết cả Tề Đức Thịnh và khả năng Thuận vương đều muốn giết Đường Kính Chi, nàng thực sự không muốn Đường Kính Chi tiếp tục đi về phía đông nữa.

- Tướng công, chuyện làm ăn giao cho hai vị gia chủ đó rồi, vậy chúng ta có thể về kinh rồi chứ?

Đường Kính Chi viết xong khế ước, đặt bút xuống đáp:

- Tạm thời chưa về kinh được, chẳng lẽ nàng quên rồi sao, chúng ta còn đại sự chưa xử lý mà.

- Chuyện gì nhỉ?

Ngọc Nhi không nghĩ ra:

Đường Kính Chi chấm nước trà viết ba chữ lớn :” Bồ Đề giáo”

Có điều Ngọc Nhi lại chẳng có tâm linh tương thông với y, bất mãn trợn mắt lên:

- Chẳng rõ ràng biết thiếp không nhận được mấy chữ còn cố ý viết làm gì?

Đường Kính Chi bật cười, quên mất vụ này a, đang cao hứng nên định làm bộ cao thâm với nàng, ai ngờ bị hổ, liền giải thích với nàng, Ngọc Nhi cũng luôn canh cánh trong lòng chuyện đám tà giáo đó làm hại nữ nhân, rất muốn mau chóng diệt trừ bọn chúng.

Một lúc sau hai vị gia chủ kia quay lại, lần lượt ấn dấu tay, chính thức trở thành đối tác. Bọn họ làm việc rất hiệu quả, trước khi tới đây đã lệnh hạ nhân trong phủ chuẩn bị xe ngựa, đợi quay về là lên đường ngay.

Lý Cường cũng nhanh chóng kén, nhận lệnh từ Đường Kính Chi tìm sáu người của nội xưởng đưa vào phòng gặp Đường Kính Chi để y dặn dò, chia làm hai theo Dư Tắc Thành và Phương Vô Phong.

Đợi tất cả đi cả rồi, Đường Kính Chi cũng rời tửu lâu, tính tới xem Trình Uy đã tỉnh chưa?

516. Chương 535: Trình Uy Tỉnh Lại.

Trình phu nhân đang ở phòng ngủ trông coi trượng phu, nghe nói Đường Kính Chi tới thăm, vội ra đại sảnh tiếp đãi.

Thi lễ chào hỏi qua lại xong, Đường Kính Chi hỏi:

- Không biết Trình đại nhân đã tỉnh lại chưa?

- Đa tạ Trung Nghĩa bá quan tâm, mấy vị đã nói kịch độc trong cơ thể lão gia thiếp thân đã được giải gần hết, muộn nhất tới trưa là có thể tỉnh lại.

Trình phu nhân vừa đi tới chỗ ngồi vừa lệnh nha hoàn dâng trà.

Trình Uy trúng độc tất nhiên không thể tỉnh lại ngay, hơn nữa vai bị trúng tên mất không ít máu, đoán chừng một hai tháng sau mới khôi phục được.

Đường Kính Chi nghe nói Trình Uy còn chưa tỉnh, tiếp y là Trình phu nhân, không tiện ở lâu, lại nghe hạ nhân vào bẩm báo Hầu Quang Diệu tới thăm, nên đành đứng lại ở đại sảnh đón.

Hầu Quang Diệu đem qua đích thân chỉ huy quân sĩ bắt thích khách nhưng không có được thu hoạch gì, cả đêm không ngủ khiến mặt mày tiêu tụy, hai mắt đầy tơ máu.

Vừa vào đại sảnh không ngờ gặp Đường Kính Chi, thi lễ hỏi:

- Không biết đêm qua quân sĩ lòng bất kể gian có làm phiền Trung Nghĩa bá nghỉ ngơi không?
- Hôm qua ta ngủ xem như yên ổn, quân sĩ làm việc trong chức trách mà, không quấy nhiễu gì hết.

Đường Kính Chi rất hiểu vì sao thái độ ông ta trở nên những nhận khách khí như vậy:

- Có điều không biết lòng sự quy mô lớn như vậy có thu hoạch gì không?
- Ài, một lời khó nói hết.

Hầu Quang Diệu dùng tay day huyệt thái dương:

- Đám thích khách đó bản thân võ nghệ cao cường, không dễ bắt. Thêm vào đó diện tích Nguyên Tuyền thành cực lớn, có tới hơn bốn mươi vạn bách tính, nên tìm kiếm từ hôm qua tới giờ không có chút manh mối nói.
- Phải, chuyện này chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Đường Kính Chi chẳng có chuyên môn gì về việc này, chỉ biết gật đầu.

- Trung Nghĩa bá tới đây đã thăm Trình đại nhân chưa?

Trên đường tới đây Hầu Quang Diệu đã được Trình phu nhân cho biết tình hình rồi, ông ta vẫn muốn đích thân xem cho yên tâm.

- Vẫn chưa, hay là chúng ta đi nào.

Trình phu nhân liền đi trước dẫn đường, tới thẳng phòng ngủ Trình Uy đang nghỉ ngơi. Trình Uy có hai đứa con trai đều đã thành niên và tòng quân, lúc này cả hai ở ngoài, trong thời gian ngắn không về kịp, cho nên mọi chuyện đành do Trình phu nhân lo liệu.

Ba bọn họ vừa đi tới cửa tiểu viện thì một nha hoàn xô rèm chạy ra, miệng la lớn:

- Lão gia tỉnh rồi, lão gia tỉnh rồi.
- A, thật sao?

Trình phu nhân mừng khôn tả, vội vã chạy nhanh vào phòng.

Người mừng thứ hai khi nghe tin này tất nhiên là Hầu Quang Diệu rồi, nhìn ông ta thở phào nhẹ nhõm, Đường Kính Chi thấy mình không làm quan đúng là quá sáng suốt.

Hai người đi vào phòng thì Trình phu nhân phủ phục lên người trượng phu khóc sụt sùi, làm trang sức trên đầu xiêu vẹo, cả y phục cũng hơi xộc xệch, bọn họ đành lui ra ngoài, đợi một lúc mới ho khẽ nhắc nhở.

Nghe tiếng ho, Trình phu nhân sức tỉnh, còn còn khách quý đang đại bên ngoài, đứng dậy chỉnh lại y phục, nói:

- Lão gia, Trung Nghĩa bá và Hầu đại nhân tới thăm, tiếp thân gọi họ vào nhé.
- Ừ.

Trình Uy tuy đã tỉnh, nhưng cực kỳ yếu ớt, giọng gần như không nghe rõ.

Trình phu nhân ra ngoài mời khách, đồng thời lệnh nhà bếp nấu cháo loãng cho trượng phu.

- Trình đại nhân, cuối cùng ông cũng đã tỉnh rồi.

Hầu Quang Diệu mừng ra mặt nhanh nhẹn đi vào, ngăn không cho Trình Uy đang định ngồi dậy:

- Nằm nằm im, ông còn chưa khỏe đâu.
- Trung Nghĩa bá, Hầu đại nhân, hạ quan không đứng dậy đón được thất lễ quá.
- Trình đại nhân khách sáo thế làm gì, hiện giờ ngài cần nhất là mau chóng phục hồi, nếu không mười mấy vạn quân sĩ trong quân doanh không có người quản dắt.

Đường Kính Chi cũng khuyên can.

Mọi người ngồi xuống tất nhiên hỏi chuyện xảy ra tối qua, có điều Trình Uy hôm qua về tới gần nhà, tinh thần buồn lổn, chỉ nghe thấy tiếng mũi tên xé gió bay tới, theo bản năng nghiêng người né tránh chỗ yếu hại, sau đó hôn mê, căn bản không biết gì.

Hầu Quang Diệu cũng đã tra hỏi quân sĩ hộ vệ bên cạnh Trình Uy, nhưng người đó cũng không nhìn thấy tướng mạo của thích khách.

Vụ án không có chút manh mối nào thế này bảo ông ta phải tra thế nào?

Hầu Quang Diệu chỉ còn biết thở dài, nói với Trình Uy hôm hôm qua Đường Kính Chi cũng bị thích khách tấn công, những kẻ chạy được đều đã thoát, kẻ bị thương không thoát được cũng căn thuốc độc tự sát, hiện không có manh mối gì.

Điều duy nhất biết được là từ cung tiễn thích khách sử dụng đoán ra bọn chúng tới từ đại doanh cấm quân kinh thành.

Vượt ngoài tầm điều tra của bọn họ, phải báo lên trên rồi chờ đợi.

Trình Uy hay tin hoang mang, rốt cuộc kẻ đằng sau là ai, ngay trong một đêm dám thực hiện hai vụ ám sát lớn như thế?

Theo lời của Hồ An thì Hầu Quang Diệu và Trình Uy đều thuộc phe bảo hoàng, quan hệ với các vị hoàng tử khác rất xấu, cho nên Đường Kính Chi không kiêng kỵ, nói ra suy đoán của mình, thích khách rất có khả năng do Thuận vương phái tới.

Trình Uy chỉ hơi giật mình nhớ tới trước kia Thuận vương phái người tiếp xúc lôi kéo mình, kết quả bị mình nghiêm khắc từ chối.

Còn Hầu Quang Diệu thì sắc mặt nhợt nhạt.

Nếu kẻ đứng sau thực sự là Thuận vương thì hi vọng sớm ngày bắt được hung thủ để được xử phạt nhẹ của ông ta không hiện thực rồi.

Ông ta cũng biết quyền thế của Thuận vương rất lớn, đã tới mức uy hiếp đến ngại vàng, với tình hình hiện tại, nếu không có thời cơ thích hợp, hoàng đế sẽ không lỗ mắng trở mặt với Thuận vương.

Nếu hoàng đế không muốn xung đột chính diện với Thuận vương thì cho ông ta hao phí bao nhiêu tâm tư tìm được chứng cứ chứng minh chuyện này do Thuận vương sai phái thì cũng không được ích gì.

Đường Kính Chi vỗ về Hầu Quang Diệu:

- Hầu đại nhân, Tịnh châu là cửa ngõ phía đông của Kinh châu, vị trí địa lý cực kỳ trọng yếu, ông lại một lòng trung thành với hoàng thượng, cho nên không tới lúc vạn bất đắc dĩ, hoàng thượng không phạt nặng ông đâu.

- Bá gia và Trình đại nhân đều bị thích khách ám hại, đây là chuyện quá lớn. Nếu bè phái của Thuận vương gây áp lực trong triều, hoàng thượng phải làm theo quốc pháp thôi.

Hầu Quang Diệu lắc đầu, mặt chua chát:

- Chuyện này dù người đứng sau là ai thì để xảy ra trong địa phận của mình, hạ quan không thể tránh được trách nhiệm.

Trình Uy đột nhiên yếu ớt nói xen vào:

- Nói như vậy thì kẻ đứng sau muốn một mũi tên trúng ba con chim rồi.

Được nhắc nhở, hai người còn lại đều choàng tỉnh, Hầu Quang Diệu gật gù:

- Đúng vậy, nếu hai vị có bề gì thì cái mạng già này cũng phải bồi táng theo.

- Nếu như ta và Trình đại nhân bình an vô sự, vậy phải nghĩ cách giữ Hầu đại nhân tiếp tục ngồi vững ở vị trí này mới được. Nếu không e Thất vương đợi Hầu đại nhân đi rồi ẽ an bài tâm phúc của mình vào.

Đường Kính Chi đứng dậy đi đi lại lại trong phòng suy ngẫm:

- Trung Nghĩa bá nói phải lắm.

Trình Uy khác với võ tướng trong quân khác, không chỉ luyện quân giỏi, đánh trận hay, văn tài cũng có thành tựu, ưa thích thứ nho nhã, nên cùng Hầu Quang Diệu có quan hệ không tệ, không hi vọng Thuận vương phải tâm phúc tới đâu đó với mình.

Cấp bậc thấp hơn, người ta lại có chỗ dựa lớn như thế, chẳng phải bị đè nén uất ức tức chết sao?

Hầu Quang Diệu thấy hai người kia đều muốn giúp mình, lòng cảm kích lắm, có điều chuyện này quá lớn, ông ta muốn thoát phải có người gánh tội thay.

Trong lúc ông ta còn đang tính toán, Đường Kính Chi đột ngột đứng lại, nhìn về phía giường:

- Trình đại nhân, trong quân đội Tịnh Châu, thế nào cũng phải có kẻ đối nghịch với ngài phải không?

517. Chương 536: Bày Mưu Tính Kế

Chuyện này là tất nhiên, bất kể là trong quan trường hay trong quân, nơi nào có người là có tranh đấu. Chưa nói cái gì khác hoàng đế cũng không bao giờ cho phép mười mấy vạn quân đội hoàn toàn đoàn kết nghe lệnh một người.

Hầu Quang Diệu chính đang tìm dê thế tội, nhân tuyển không ít có điều chuyện liên quan tới bản thân, khó mở miệng, nghe thế thì mắt sáng lên:

- Ý Trung Nghĩa bá là đem tội hành thích Trình đại nhân đổ lên đầu kẻ khác.

Thăm nghĩ, vị bá gia này tuy có mưu kế song lại xử sự vẫn còn non lắm.

- Đúng thế.

Đường Kính Chi thẳng thắn thừa nhận:

- Nhiều người đều biết vũ khí thích khách dùng là ở trong quân, chúng ta có thể lên tráo thành vũ khí trong quân doanh Tịnh châu. Chuyện ta bị ám sát có thể nhắc qua loa, hoặc nói kẻ địch nhằm lẫn.

Trình Uy tuy thích quang minh lỗi lạc, nhưng không phải người quá cứng nhắc cổ hủ, nếu như nhân cơ hội này nhờ được một cái đình trong mắt cũng là chuyện tốt.

Thoảng cái hần đã có nhân tuyển thích hợp:

- Trong quân doanh Tịnh châu cũng có người do Thuận vương cài vào, trong đó có kẻ tên Quý Trường Phong, lúc nào cũng đối đầu với mặt tướng. Kẻ này cũng từng là một mãnh tướng dưới tay Vương lão tướng quân, từ thời ở phương bắc đã không phục mặt tướng rồi, sau khi Vương lão tướng quân qua đời, không lâu sau thì hần quy thuận Thuận vương.

- Hai vị là trưởng quan lớn nhất ở nơi này, nếu hai vị liên hợp với nhau bày minh tính kế, ai có thể tra được sơ hở. Hơn nữa cho dù Thuận vương phải người tới điều tra cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Đường Kính Chi tất nhiên càng chẳng khách khí, đối phương đã muốn lấy mạng mình, y chẳng ngu dại dùng hào khí của thất phu đi tranh cao thấp làm gì:

- Trong tay ta có người của xưởng vệ, đảm bảo có chứng cứ bắt lợi cho Quý Trường Phong! Khi đó giao cho người nội xưởng thẩm vấn, hần có làm bằng thép cũng không chống nổi cực hình nội xưởng.

Có người nội xưởng góp sức vào thì còn lo gì nữa, Trình Uy và Hầu Quang Diệu đưa mắt nhìn nhau trao đổi, càng thêm yên tâm.

Song Hầu Quang Diệu chưa hết băn khoăn, hỏi nhỏ:

- Đường bá gia, biện pháp này tuy kín kẽ, nhưng nội xưởng là người của hoàng thượng, chuyện này nếu để tới tai hoàng thượng, biết chúng ta ngầm hãm hại Quý Trường Phong thì sao?

Lúc đó chuyện này nhìn theo góc độ nào cũng có mùi vị kẻ dưới kéo bè kết phái bưng bít bên trên, là điều cấm kỵ của hoàng đế.

- Hầu đại nhân, Thuận vương đã tâm bình bực, chẳng những lôi kéo rất nhiều quan văn còn vượt cả tay tới quân đội rồi. Ông nói xem, ông và hoàng thượng, ai muốn diệt trừ tâm phúc của Thuận vương hơn.

Đường Kính Chi bật cười, ông già này sợ quá tới hồ đồ rồi, nếu để nội tướng ra tay thì sao dấu hoàng đế được nữa.

Hầu Quang Diệu ồ một tiếng:

- Tức là Trung Nghĩa bá căn bản không định che dấu hoàng thượng.

- Chính là như thế.

Đường Kính Chi nghiêm nghị nói:

- Nếu đổi lại là thời tiên hoàng, tất nhiên kỵ húy chuyện quan lại câu kết hãm hại đồng liêu, nhưng hiện giờ vì các hoàng tử mang dã tâm bất chính, cho nên trong triều đủ loại hệ phái, tới ngay hoàng thượng đôi khi cũng chẳng thể phân biệt ai thực sự trung quân ái quốc, ai bị các vị hoàng tử lôi kéo.

Cho nên nếu như hai vị đại nhân lợi dụng sự kiện này trừ đi một mãnh tướng của Thuận vương, ta cho rằng hoàng thượng chẳng những không giận mà còn vui mừng, cho rằng các vị là bậc trung quân ái quốc, chỉ cần chúng ta bầm rõ ràng với hoàng thượng là được.

- Được, hạ quan xin nghe lời bá gia.

Hầu Quang Diệu rất khôn ngoan, tới lúc đó có bề gì có thể đổ lên đầu Đường Kính Chi, trong tấu sớ dâng lên hoàng đế ông ta cũng nói rõ điều này, như thế nếu hoàng đế có không vừa lòng ông ta có cớ mà nói, hoàng đế vui thì ông ta không thiếu phần.

Trình Uy thì cười khỏ, Đường Kính Chi nói tuy có lý, nhưng chung quy vẫn có phần mạo hiểm, mà trong chuyện này hẳn là kẻ bị hại, căn bản không cần mạo hiểm.

Có điều Đường Kính Chi đã lên tiếng tiết lộ kế hoạch, cũng là vô hình trung ám thị hẳn, phải thừa cơ này thực sự bày tỏ lòng trung thành với hoàng đế, cho nên hẳn không có đường lui.

Nếu không hoàng đế sẽ nhận định rằng hẳn không trung thành.

Hoàng đế hiện giờ không dám tùy tiện thay đổi tướng lĩnh cấm quân, nhưng ở địa phương, có thể đổi là đổi, dù sao hẳn bị thương, lấy cái cớ cho tới binh bộ hưởng chức nhàn quá dễ dàng.

Nhìn hai người kia đều quay sang, Trình Uy ngoài gạt đầu ra thì còn cách nào khác:

- Mặt tướng cũng tán thành kiến nghị của Trung Nghĩa bá, khi nào thì chúng ta ra tay.

- Đương nhiên càng sớm càng tốt.

Hầu Quang Diệu nóng vội đứng dậy:

- Chức vụ trong quân của Quý Trường Phong không thấp, hẳn có phủ trong thành, buổi tối hẳn quay về, chúng ta thừa cơ bắt luôn, cả tâm phúc cũng không bỏ qua.

- Chuyện này chắc chắn được báo về kinh chỉ ba ngày là tới, cho nên đợi đến tối động thủ thì muộn quá.

Trình Uy lắc đầu, thể hiện phong thái sát phạt quyết đoán tướng quân, đã làm là phải nhanh phải độc, Quý Trường Phong là kẻ cứng cỏi, ai biết có thể cầm cự trước sự tra tấn của nội tướng bao lâu, thế nào phải để hẳn thừa nhận mình là kẻ đứng sau trước khi thành chỉ tới, cần tranh thủ từng giây từng phút:

- Mặt tướng bị trọng thương, trong thời gian ngắn khó có thể quản lý chuyện trong quân, có thể lấy cớ gọi Quý Trường Phong tới để giao lại chuyện trong quân.

- Sau đó thừa lúc hẳn vào thành là bắt ngay.

Hầu Quang Diệu vỗ đùi tiếp lời:

- Ta cũng tán thành chủ ý của Trình đại nhân, chuyện không thể chậm trễ, hai vị an bài việc bắt người, ta tìm người của nội xưởng, để bọn họ chỉnh đốn tài liệu liên quan tới chuyện phạm pháp của Quý Trường Phong.

Đường Kính Chi đứng dậy:

Trình Uy gọi người mang bút mực tới, nằm trên giường viết thư cho Quý Trường Phong, bảo hẩn tới phủ bàn bạc.

Hầu Quang Diệu thì đi tìm tâm phúc trong nha môn và quân thủ vệ, mai phục ở cổng thành đánh cho hẩn trở tay không kịp, với cấp bậc của Quý Trường Phong chỉ có thể mang theo tới đa 20 thân binh, nên chỉ cần an bài thỏa đáng là không thành vấn đề.

Đường Kính Chi cáo từ cùng Ngọc Nhi về tửu lâu, gọi Hồ an tới, lập tức chỉnh lý hồ sơ phạm tội của Quý Trường Phong, lát nữa đem vào ngục thẩm vấn.

Đường Kính Chi vốn không có quyền lực ra lệnh này, có điều Hồ An nhất là Lý Cường biết rõ y được thánh sủng cho nên không từ chối, chỉ tính dâng thêm một bản tấu báo cáo cho Hoàng thái hậu biết.

Đường Kính Chi từ đầu chẳng định dấu diếm gì, hoàng đế chưa chín chắn, có nhiều việc có thể dấu hẩn, song với Hoàng thái hậu tuyệt đối không thể che dấu điều gì, còn nhờ bọn họ dâng tấu về kinh thành mong Hoàng thái hậu bảo hoàng đế trì hoãn việc này để có thêm thời gian cạy miệng Quý Trường Phong.

Nếu như có thể từ miệng Quý Trường Phong tìm hiểu được mưu đồ của Thuận vương càng tốt, mặt dù không thể bắt ngay Thuận vương, nhưng nắm được chủ động tuyệt đối sau này hạ thủ. truyện copy từ

Dù sao là huynh đệ trong nhà, nếu hoàng đế muốn hạ đệ đệ của mình phải có lý do chính đáng, bằng cứ rõ ràng, nếu không mang tiếng lãnh huyết vô tình, tài hại thủ tục, kinh thành thì đã ổn, nhưng phía Phúc Thọ vương lại có lý do đằng hoàng đế tạo phản.

Đường Kính Chi bắt đầu suy nghĩ cách trình báo sự việc này lên trên ra sao, Hoàng thái hậu có hơi động tình với mình, có nên viết tình cảnh của mình thê thảm một chút, chuyện tối qua càng nguy hiểm một chút, khiến Hoàng thái hậu càng thêm lo sợ ỳnh.

Nhắc tới sự kiện hành thích này, Đường Kính Chi nhớ tới sự quan tâm của Hoàng thái hậu với mình, nếu không có năng phái Lý Cường tới, e hiện giờ y không còn mạng nữa.

Nghĩ thế, Đường Kính Chi xấu hổ vì tính mưu kế với nàng.

Y chưa bao giờ nói mình là quân tử hay người tốt, đa phần việc y làm vì bản thân vì Đường gia, là kẻ địch, y sẵn sàng bất chấp thủ đoạn dồn tới đường chết. Nhưng Hoàng thái hậu là nữ nhân, hơn nữa lại rất tốt với y, Đường Kính Chi liền trở nên do dự.

518. Chương 537-539

Chương 537: Chợt nghe tin nhà.

Đường Kính Chi căn dặn xong xuôi, Hồ An và Lý Cường lui ra làm việc, Ngọc Nhi đang đứng bên cửa sổ, chợt đi tới ghé tai Đường Kính Chi thì thầm:

- Tướng công, Đường Uy ở ngoài để lại ám hiệu, chúng ta có đi gặp hẩn không?

- Đi.

Đường Kính Chi đoán Đường Uy biết tin y gặp phải thích khách nên tới xác định y vẫn bình yên.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi rời khách sạn, không cho người nội xưởng theo cùng, Lý Cường không yên tâm, nhưng y nói có chuyện riêng dứt khoát không cho theo, đành căn dặn y phải hết sức cẩn thận.

Ra đường, theo ám hiệu để lại của Đường Uy, xác định không ai theo dõi, mới tới điểm hẹn.

Đó là một cái ngõ đường ngang lối tắt rất phức tạp, hai người bọn họ vừa đứng lại một lúc thì Đường Uy từ ngõ đối diện đội nói rộng vành đi tới, nhìn Đường Kính Chi hết một lượt rồi kích động quỳ xuống:

- Nhị gia thực sự không sao, nô tài lo hết hồn.

Hôm qua cả đêm hẳn không ngủ ngon.

- Xem đi, ta không sao, một chút thương tích cũng không có.

Đường Kính Chi giang rộng tay cười ha hả:

- Người gặp ta hẳn còn chuyện khác nữa?

- Nhị gia trước khi đi chẳng phải đã gửi một bức thư về Lạc thành sao? Ở nhà đã viết thư trả lời rồi.

Đường Uy nói xong lấy từ trong lòng ra hai bức thư.

Đường Kính Chi gần như giật lấy phong thư, thấy ngoại trừ thư của Đường lão thái quân, còn có thư của Lâm Úc Hương, kích động vô cùng.

Cứ tưởng Lâm Úc Hương sẽ không viết thư hồi âm riêng ình cơ.

Cổ dẫn lòng không mở thư của Lâm Úc Hương, Đường Kính Chi mở thư của Đường lão thái quân trước, nội dung bên trong nói cho y biết bà đã triệu hồi Bằng Lộc, an bài chuyện cứu trợ nạn dân, sau đó đàm phán với Giả Nam Sơn việc mua quyền kinh doanh ở Lưu Châu.

Rồi nói chuyện khai hoang cơ bản đã hoàn tất, kênh đào đã hoàn thành, còn dặn dò y ở bên ngoài phải chú ý sức khỏe, và những chuyện lật vật tương tự.

Đọc xong thư, biết Đường lão thái quân đã làm ổn thỏa chuyện mình căn dặn, Đường Kính Chi yên tâm hẳn.

Tới khi viết tấu cho Hoàng thái hậu, sẽ đem những chuyện thêm vào để nàng vui, liếc nhìn Ngọc Nhi một cái, sau đó nhích người sang một bên, Đường Kính Chi mới cẩn thận mở thư của Lâm Úc Hương ra.

Vốn Đường Kính Chi miết thấy phong thư rất dày, còn tưởng là có cả thư của đám Chu Quế Phương nữa, nhưng mở ra rồi mới biết toàn bộ do Lâm Úc Hương viết.

"Phu nhân được phong làm Trung Nghĩa bá, thiếp thân hay tin rất mừng, chuyện này đã lan truyền trong phủ, hẳn không bao lâu nữa toàn bộ người dân Lạc Thành đều biết." đọc truyện mới nhất tại .

Đầu thư là bày tỏ niềm vui của một nữ nhân khi tướng công của mình thăng tiến, hơn nữa thoáng mang chút tự hào về tướng công của mình, nếu không Lâm Úc Hương chẳng bận tâm tới chuyện người dân Lạc Thành có biết tin y được ban tước hay không.

Giữa bức thư kể về những chuyện nhỏ Lâm Úc Hương gặp hàng ngày, như hôm nay mặc y phục gì, buổi tối Tri Đông búi tóc ra sao, hôm trời mưa, ngày trời nắng, rồi nàng tự xuống bếp làm thức ăn mà nàng thích, kết quả bị lão thái quân biết được trách phạt một phen.

Chỉ toàn là những chuyện rất bình thường nhưng Đường Kính Chi đọc không biết chán, như cảm thấy mình được quay về Lạc thành, bất giác trong lòng dâng lên nhớ nhà da diết.

Lật đến trang thứ hai sống mũi đã cay xè.

Ngọc Nhi đứng ở bên cạnh, thấy Đường Kính Chi cầm thư đọc không chớp mắt mà nàng thì lại không biết nhiều chữ lắm, hỏi nhỏ Đường Uy, mới biết là thư do Lâm Úc Hương viết cho Đường Kính Chi.

Mũi hờ một cái, nàng quay ngoắt đầu đi khỏi phải nhìn chỉ tổ tức.

Lật tới trang cuối cùng, Đường Kính Chi từ nhớ nhung chuyển sang sung sướng, vì những câu chữ đó không nói rõ, nhưng cho thấy Lâm Úc Hương rất nhớ y.

Thế là miệng y cười hết cỡ.

Đường Kính Chi vốn định chia sẻ niềm vui với Ngọc Nhi, nhưng Ngọc Nhi thấy y tới gần đẩy y ra, sau đó bỏ đi một quãng xa, không thêm để ý.

Đụng đầu vào tường, Đường Kính Chi ngượng mặt lắm, nhưng y vẫn cười toét miệng.

Đọc mấy dòng cuối Đường Kính Chi lòng trùng xuống.

Lâm Úc Hương không ngờ muốn y trở về nhà lúc nàng sinh con, nói nếu không nàng sẽ rất sợ hãi, viết thêm cả ngày hai người thành phu thê thực sự, mừng ba tháng 11.

Đêm hôm đó ngoài Lâm Úc Hương, y còn động phòng cùng Chu Quế Phương, nàng không nhắc, y cũng ghi nhớ trong lòng.

Ở xã hội lạc hậu này, nữ nhân sinh con là chuyện vô cùng nguy hiểm, liên quan rất lớn tới tổ chất tâm lý và sức khỏe của nữ nhân.

Nếu như sức khỏe không tốt, không có sức mà đẻ, nếu tổ chất tâm lý không tốt, lòng sẽ hoảng loạn, không phối hợp được với bà đỡ, lúc dùng sức không thể dùng, cũng cực kỳ nguy hiểm.

Nụ cười không còn nữa, Đường Kính Chi không sao bình tĩnh lại được, lo lắng đi lại vòng tròn.

Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương tới nay đã mang thai hơn ba tháng, chỉ còn chưa đầy sáu tháng nữa là tới kỳ sinh nở.

Từ kinh thành tới Lạc Thành ước chừng hai mươi ngày, vậy y chỉ có thể ở ngoài năm tháng.

Còn may việc bàn bạc kinh doanh đã giao cho Dư gia và Phương gia, tình hình hiện tại mà nói, thời gian có vẻ còn khá là dư dả.

Đường Kính Chi đi vài vòng tâm tình dần bình tĩnh lại, thực ra y cũng muốn về nhà ở bên cạnh thê tử lắm chứ, để thi con ra đời, có thể cảm thụ được niềm vui làm cha, nhưng hiện giờ thế cục triều đình phức tạp như thế, y lo hoàng đế và hoàng thái hậu sẽ không cho y nghỉ phép.

- Tướng công, trong thư của Nhị nãi nãi có chuyện gì không hay à?

Ngọc Nhi vốn không muốn nhắc tới Lâm Úc Hương, nhưng thấy Đường Kính Chi đang cười, sắc mặt đột nhiên thay đổi, chuyện sang lo lắng nóng ruột, cuối cùng không nhịn được lên tiếng hỏi.

Trong bụng Lâm Úc Hương đang có em bé, chẳng lẽ có chuyện gì? Ngọc Nhi đột nhiên lòng thất lại.

Đường Kính Chi lắc đầu nói:

- Không sao cả, chỉ là Úc Hương nói một mình sinh con rất sợ, muốn ta trở về Lạc thành với nàng trong ngày sinh

Ngọc Nhi thở phào:

- Nhiệm vụ hoàng thái hậu giao cho chúng ta sắp làm thành rồi, đợi về tới kinh thành chúng ta xin nghỉ phép là được.

- Đâu có đơn giản như thế.

Đường Kính Chi cười méo miệng, chẳng giải thích nhiều, quay sang Đường Uy hỏi:

- Đã có thư tới vậy con Hải Đông Thanh đang ở chỗ người hầu?

- Vâng ạ, nó đang nghỉ trong một khách sạn của Đường gia.

- Vậy lát nữa ta gửi một bản tấu lên kinh dùng tới nó, sau đó đưa cấm quân trong phủ chuyển cho hoàng thái hậu.

Không còn việc gì nữa, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi quay về tiểu viện khách sạn, bắt đầu viết tấu chương xin hoàng đế ban chỉ, cho y quyền lực truy quét Bồ Đề giáo, viết tới đó liền nhắc tới chuyện gặp thích khách, không muốn Hoàng thái hậu lo, nên y chỉ viết sơ qua.

Cuối cùng là y nhắc tới việc cùng Hầu Quang Diệu và Trình Uy hợp kế bắt Quý Trường Phong kẻ ra thật kỹ, đồng thời giải thích rõ thiệt hơn với Hoàng thái hậu, tuy đây là kế sách hãm hại quan viên triều đình, nhưng là biện pháp tốt để giữ chức cho Hầu Quang Diệu, đồng thời đả kích thế lực của Thuận vương.

Y cho rằng chuyện có lợi như thế, Hoàng thái hậu sẽ không phản đối.

Đội viết xong tấu chương, Đường Kính Chi giao cho Ngọc Nhi chuyển cho Đường Uy, tới khi nàng trở về thì có tiếng bước chân gấp gáp truyền tới, những xương vệ bị thương nhẹ đều rút cương đao ra chắn trước cửa tiểu viện.

Một lúc sau thấy mười mấy nha dịch đao cương đao chạy tới, người đi đầu trên áo còn dính vết máu, thấy phía này cảnh giác như vậy, vội dừng lại nói:

- Thuộc hạ là tổng bộ đầu Quan Đại Hải của lục phiên môn Nguyên Tuyền thành, Quý Trường Phong và toàn bộ số thuộc hạ đã bị bắt, Hầu đại nhân sai thuộc hạ tới mời Trung Nghĩa bá tới đại lao thương lượng.

Chương 538: Đại lao Nguyên Tuyền thành.

Một nha dịch vào bẩm báo, Đường Kính Chi lúc này mới đi ra, quan sát vết máu trên người Quan Đại Hải, hỏi:

- Chẳng lẽ Hầu đại nhân ra lệnh bắt, Quý Trường Phong còn dám phản kháng?

Quan Đại Hải quỳ xuống đáp:

- Bẩm Trung Nghĩa Bá, tên Quý Trường Phong đó to gan lớn mật, chẳng những ngang nhiên phản kháng, còn ý vào thân thủ lĩnh, giết hơn mười bộ khoái. Có điều hắn cũng bị thương không nhẹ, hai mươi thân binh của hắn bị giết chết hết.

Đường Kính Chi thấy thần sắc người này bình thường, không giống nói dối, liền bảo hắn đi trước dẫn đường.

Hơn mười xương vệ chỉ để lại một người canh phòng tên Mặt Rỗ, số còn lại toàn bộ theo Đường Kính Chi tới đại lao.

Đại lao tất nhiên nằm ở gần phủ nha, còn cách rất xa đã nhìn thấy Hầu Quang Diệu đứng trước cửa nói chuyện với một quan viên, nghe thấy có tiếng vó ngựa quay sang nhìn, thấy Đường Kính Chi tới, phẩy tay bảo quan viên kia đi làm việc.

- Hầu đại nhân, tên Quý Trường Phong hiện đang trong đại lao rồi phải không?

Còn chưa xuống ngựa Đường Kính Chi đã hỏi:

Hầu Quang Diệu hơi khom lưng đi tới đáp:

- Đúng ạ, lúc này hạ quan đã sai nha dịch dùng hình, họ Quý đó dám giết không ít nha dịch, bằng hữu của bọn họ nhất định sẽ không nương tay.

- Chỉ cần không chết là được.

Đường Kính Chi xuống ngựa vẫy tay gọi Hồ An và Lý Cường tới:

- Các người mang chứng cứ sưu tầm được đi thẩm vấn hắn, nhất định phải khiến hắn khai nhận đã tham dự hành thích ta và Trình đại nhân.

- Vâng.

Hồ An và Lý Cường đều ôm một chồng văn kiện cao, xem ra Quý Trường Phong này “tiền án tiền sự” không phải nhỏ.

- Xin nhờ vào các vị.

Hầu Quang Diệu khách khí nói với hai người Hồ An, dù ông ta là tri châu cũng không dám lên mặt với người nội xưởng, quay sang hỏi:

- Trung Nghĩa bá, chúng ta cũng vào chứ?

Đường Kính Chi chẳng thiện cảm gì với lao ngục, có điều trước kia y chưa từng gặp Quý Trường Phong, thế nào cũng phải đi nhận biết một chút, liền gật đầu, sau đó theo ngục tốt vào đại lao.

Vừa bước qua cửa, ánh sáng kém hẳn, sộc vào mặt là mùi ẩm mốc hôi thối, làm Đường Kính Chi lợm giọng, y từng vào hầm ngục ở Đường phủ, nơi đó cũng kinh khủng chẳng kém gì, người nhất gan căn bản không dám vào.

Đi được chừng mười mấy bước thì nghe thấy tiếng chan chát, rồi tiếng kêu gào, van xin. Đường Kính Chi lắc đầu, vứt bỏ chút không thoải mái trong lòng, bước nhanh hơn.

Lao ngục của Nguyên Tuyền thành cực lớn, nếu như nhốt đầy phạm nhân, có thể nhốt được ba nghìn người, đến ngay cả đại lao Ni Lạc Thần cũng chẳng to đến thế, đây là do di chứng lịch sử để lại khi nơi này luôn là trung tâm tranh đoạt của những kẻ nuôi mộng bá quyền từ phương nam, tình hình phức tạp.

Từ Ni Lạc Thần xuống phía nam bị núi Phượng Hoàng Sơn chắn ngang, nên quân phương nam muốn đánh lên hoặc phải vòng qua Tịnh châu phía đông hoặc Hùng châu phía tây.

Đi gần tới cuối đại lại, ngục tốt dừng trước một cánh cửa sắt nói:

- Bẩm hai vị đại nhân, Quý Trường Phong bị giam giữ trong này.

- Á á á ...

Một tiếng thét đau đớn cực kỳ thảm thiết truyền tới từ sau cánh cửa sắt làm Đường Kính Chi lạnh sống lưng, cửa sắt mở ra chỉ thấy bên trong có lò lửa cháy bập bùng, chiếu cả gian phòng thành màu vàng nhạt, từng món đồ tra tấn nhuộm máu khiến người ta rợn người.

- Trung Nghĩa bá, kẻ này chính là Quý Trường Phong.

Hầu Quang Diệu đi vào trước, chỉ vào một người trung niên cực kỳ khôi ngô, cơ bắp phát triển nói:

Đường Kính Chi gật đầu, lòng thầm thấy đáng tiếc, bằng vào vóc dáng của Quý Trường Phong có thể nhìn ra là một tên mãnh tướng hiếm có trên sa trường.

Lúc này Quý Trường Phong bị ngục tốt dùng xích sắt nặng nề cuốc vào giá tra tấn, toàn thân chi chít vết roi, nghe thấy giọng Hầu Quang Diệu, hấn ngẩng đầu lên, đôi mắt mang lửa giận tàn bạo xoáy vào mặt Hầu Quang Diệu:

- Họ Hầu kia, người to gan lắm, dám tự tiện bắt ta! Đợi chuyện này truyền tới kinh thành, cái đầu người sẽ chuyển nhà.

Hầu Quang Diệu hừ một tiếng, chẳng sợ đôi mắt giết người của Quý Trường Phong:

- Chết tới nơi còn nói những lời mơ mộng! Người tưởng rằng bước vào đại lao này còn lảnh lặn ra ngoài được nữa sao? Hoàng thượng ư? Hoàng thượng vì một tên gian nịnh quy thuận Thuận vương mà lấy đầu ta à? Đúng là nực cười.

- Con bà người đánh rắm thối lắm, ai quy thuận Thuận Vương chứ?

Quý Trường Phong mắt trợn trừng trừng:

Hầu Quang Diệu không đáp mà chỉ Đường Kính Chi:

- Người biết vị này là ai chứ?

Quý Trường Phong tuy thương tích đầy mình, nhưng tinh thần rõ ràng rất dư dả, ngằn ngừ lúc nói:

- Vị này hẳn là Trung Nghĩa bá ?

- Nếu như người đã nhận ra đó là Trung Nghĩa bá thì hẳn cũng biết ngài ấy mang theo không ít xương vệ, phụng khẩu dụ của hoàng thượng, quản lý oàn bộ nội xưởng Tịnh Châu và ba châu phương đông.

Hai chữ nội xưởng làm Quý Trường Phong biến sắc, rồi hấn rống lên:

- Thế thì sao nào? Trung Nghĩa bá, ngài là cánh tay trái phải của hoàng thượng, chẳng lẽ trở mặt nhìn họ Hầu xúc phạm luật pháp triều đình? Mặt tướng là giáo úy ngũ phẩm từng thủ vệ bắc biên, giết vô số kẻ địch, lập công vì nước, há có thể do một viên quan địa phương nói muốn bắt là bắt.

Vương triều Minh Hà phân tách văn võ, nếu không có thánh chỉ, quan viên địa phương không có quyền bắt tướng lĩnh, dù là quân sĩ bình thường phạm tội, quan viên địa phương cũng không thể tự ý bắt giữ thẩm vấn, bắt được phải giải tới quân doanh, xử lý theo phép quân.

Còn Quý Trường Phong là tướng ngũ phẩm, dù cấp trên của hắn là Trình Uy cũng không có quyền bắt.

Hầu Quang Diệu dám bắt người là có chuẩn bị trước rồi:

- Hừ bản quan không có quyền bắt người, nhưng có một người có thể quang minh chính đại bắt người.

- Ai?

Quý Trường Phong không phục, hai con mắt trâu mở lớn:

Hầu Quang Diệu cười nhạt:

- Chẳng phải vị đó đứng trước mặt người đây sao?

Quý Trường Phong cười rộ:

- Trung Nghĩa bá ư? Dù y là bá tước thì cũng chỉ có thân phận cao hơn ta một chút mà thôi, dựa vào cái gì mà bắt ta?

Đường Kính Chi không nghĩ Hầu Quang Diệu giở thủ đoạn, đem chuyện bắt Quý Trường Phong tính lên người mình, có điều lời đã nói, hơn nữa bọn họ là đồng lõa, muốn phản bác cũng không được. (.

Đúng là lão hồ ly giải hoạt.

- Quý đại nhân nói đúng, vốn Trung Nghĩa Bá không có thánh chỉ không thể bắt người. Nhưng chuyện người phái thích khách hành thích đêm qua lại liên quan tới ngài ấy, trước khi rời kinh, hoàng thượng cho Trung Nghĩa bá quyền tùy nghi hành sự, người nói xem ngài ấy có quyền bắt người không?

Hầu Quang Diệu ưỡn thẳng lưng, nói hùng hồn:

Đường Kính Chi ngoài mặt vẫn lạnh tanh, song lòng chửi rủa Hầu Quang Diệu không thôi, lão già này gian quá mức rồi, chuyện này y hoàn toàn có thể phủi đất bỏ đi, mặc xác lão già này đối phó với hoàng đế, vậy mà giờ lão ta chỉ muốn thoát thân, không muốn gánh vác chút trách nhiệm nào.

Loại quan viên này cũng không thể chấp nhận được.

- Thối hoắc, chuyện thích khách thì liên quan gì tới ta.

Quý Trường Phong nghe Hầu Quang Diệu đổ vấy tội và ở đầu lên người mình, tức thì giận điên người:

Đương nhiên nghe tới đây là hắn biết chuyện chẳng lành, thì ra họ Hầu và tên bá tước trẻ kia vu oan hãm hại mình. Còn cả tên Trình Uy kia nữa, viết thư nói muốn mình tạm thời quản lý quân doanh, khiến mình vừa vào thành đã bị mai phục, nhất định cũng không thoát khỏi can hệ.

- Có phải người làm hay không thì do người nói mà tính.

Hầu Quang Diệu cười gằn:

Đường Kính Chi chỉ suy đoán chuyện hành thích do Thuận vương sai phái, nếu đúng thì chắc chắn cũng không để Quý Trường Phong liên lụy vào chuyện này, vì dù hành thích thành công, triều đình rất có thể dựa vào manh mối hiện trường mà tra tới đầu hắn, tới khi đó hoàng đế phần nộ chắc chắn diệt trừ, Thuận vương cũng sẽ mất đi một mãnh tướng.

Nhưng một điều có thể khẳng định chắc chắn là tên Quý Trường Phong này trung thành với Thuận vương, cho dù vu oan cho hắn thì cũng là thuộc cấp lãnh tội cho chủ, Đường Kính Chi thấy là chuyện đương nhiên.

Chương 539: Bộ mặt của thanh quan

- Quý đại nhân, bản bá gia biết ông là danh tướng trên chiến trường, cây quỳ đầu đao trong tay giết không biết bao kẻ địch cho vương triều. Có điều ta muốn khuyên ông một câu, đừng cố làm gì, tội này ông nên nhận đi, có biết họ là ai không ?

Đường Kính Chi không muốn biện luận đạo lý với hắn, y chỉ muốn tranh thủ thời gian cạy miệng kẻ này, để hắn nhận tội.

Quý Trường Phong lý luận với Hầu Quang Diệu há chẳng phải cũng đang trì hoãn thời gian đợi người tới cứu?

Quý Trường Phong nhìn theo hướng tay phải Đường Kính Chi, khuôn mặt đang phẫn nộ liền cứng đờ, mấy nam tử đeo cương đao vào trước Đường Kính Chi một bước đã nói với hắn, bọn họ đều là người của nội xưởng.

Chớp mắt hắn đã hiểu, Đường Kính Chi muốn hắn không chịu nổi đòn roi mà khai nhận.

Quan viên vương triều này có ai lạ gì đám người nội xưởng tiếng tăm thoắt hoắt? Trong dân gian tên bọn chúng là bài thuốc chữa trẻ con quấy khóc.

Người dân nghe được đa phần là chuyện đồn thổi không thực tế, nhưng thực tế đôi khi còn đáng sợ đáng ghê tởm hơn, Quý Trường Phong biết điều đó, khốc hình của bọn chúng trên đời không mấy ai chịu nổi.

- Trung Nghĩa bá, ngài hay dở gì cũng là một vị bá tước, sao có thể làm loại chuyện này.

Vừa hiểu ra Quý Trường Phong rống lên như kẻ điên:

Đường Kính Chi khẽ lắc đầu, người xoay về phía cổng sắt:

- Ta hỏi ngươi lần cuối, ngươi có khai không?

- Chuyện đó không phải do bản quan làm cố gì bản quan phải nhận?

Quý Trường Phong còn chưa rống hết câu thì Đường Kính Chi đã bỏ ra ngoài ra hiệu với Hầu Quang Diệu rồi phẩy tay ra hiệu với mấy xưởng vệ, ý bảo bọn họ đã có thể bắt đầu thẩm vấn.

Hầu Quang Diệu thấy Đường Kính Chi ra hiệu mới choảng tình, thì ra họ Quý kia đầu lý với mình nửa ngày trời là để trì hoãn.

Đồng thời cũng giật mình, ông ta không nhìn ra nhưng vị bá trước kia lại nhìn ra, trong lòng không tìm được một cái rùng mình, mình coi thường y rồi, nghĩ y trẻ tuổi hám công nên mới ôm lấy chuyện của mình, nên thuận nước đẩy thuyền đổ hết trách nhiệm lên đầu y, xem chừng một kẻ bình tĩnh lạnh lùng như vậy dù tham công cũng không phải do xúc nổi, vừa rồi mình làm thế liệu có khiến y nhớ thù không?

- Họ Quý kia, bản quan thật lòng khuyên ngươi một câu, nếu muốn người nhà bình yên vô sự thì thống khoái nhận tội đi.

Bỏ lại câu cuối cùng, chẳng cần biết Quý Trường Phong trả lời ra sao, Hầu Quang Diệu bỏ ra ngoài.

Tiếng cửa sắt cốt kết sồn gai ốc đóng lại, một xưởng vệ người nanh ác đi về phía Quý Trường Phong.

Không khí trong đại lao quá tệ, hơn nữa còn có mùi vị khủng khiếp, nên Đường Kính Chi vừa ra được bên ngoài, là hít liền mấy hơi không khí trong lành.

Hầu Quang Diệu chạy nhanh ra theo, tới trước Đường Kính Chi khom lưng thi lễ:

- Trung Nghĩa bá, trước đó hạ quan vì trần nhiep Quý Trường Phong, khiến hắn nhanh chóng cúi đầu nhận tội, nên mượn uy của ngài, mong bá gia lượng thứ.

Mượn uy của ta? Chẳng qua khinh ta còn trẻ thiếu lịch duyệt thì có, Đường Kính Chi mặc dù lòng bất mãn với thủ đoạn của Hầu Quang Diệu, song nơi này là Tịnh Châu, còn nhiều việc phải nhờ vào ông ta, làm bộ không hề bận tâm nói:

- Hầu đại nhân không cần nói thế, thực ra trước khi rời kinh, hoàng thượng đúng là có truyền khẩu dụ để ta tùy nghi hành sự.

- Dạ, dạ, ân tình này của Trung Nghĩa bá, hạ quan sẽ ghi nhớ trong lòng.

Hầu Quang Diệu thăm thở phào, cảm kích nói:

Đường Kính Chi đầu ngay thơ mà đi tin ông ta, dù ông ta có nhớ ơn thật thì có báo đáp phải với điều kiện là không ảnh hưởng tới bản thân ông ta, ơn nghĩa đó có hạn lắm, chẳng muốn nói tiếp về chủ đề này nữa, hỏi:

- Hầu đại nhân đã nghe tới Bồ Đề giáo chưa?

- Hả?

Hầu Quang Diệu ngó ra:

- Bồ Đề giáo gì?

Đường Kính Chi nhìn vẻ mặt của ông ta không giống giả bộ, cũng chẳng bất ngờ, loại quan viên này chỉ giỏi nói mồm, gặp chuyện thì ra sức đùn đẩy né tránh, giữ lấy cái tiếng thanh liêm đạo đức cho bản thân.

Y có thể mượn tượng ra con đường thẳng tiến của ông ta, ra sức sử dụng môn sinh hoặc con cháu trong nhà, nếu bọn làm ra thành tích thì ông ta nhảy vào dây máu ăn phần, chẳng ai nói gì vì ông ta là quan trên, người trong cuộc nợ ơn đền đáp của ông ta nên cũng không oán thán. Nếu phạm tội, ông ta sẽ tỏ thái độ chính trực, đứng ra trừng phạt, như thế mua tiếng với trên dưới.

Ngay cả người nội tướng như Hồ An còn đánh giá ông ta là thanh liêm chính trực cơ mà.

Loại quan như thế thực chất là hạng ký sinh trùng, nực cười bọn họ thường được gọi chung với cái tên thanh quan chính trực.

Đường Kính Chi thở dài, tham quan chẳng nói, thanh quan thì nếu toàn hạng người như thế này, vương triều cần phải thay bao nhiêu máu cho đủ.

Đây không phải vấn đề con người cụ thể mà là vấn đề cả hệ tư tưởng rồi.

Chuyện này quá xa vời, y đành quay sang chuyện cụ thể hơn, giải thích chuyện liên quan tới Bồ Đề giáo mà y gặp phải.

- Không ngờ trong địa phận Tịnh Châu này lại xuất hiện thứ tà giáo như thế.

Sắc mặt Hầu Quang Diệu trở nên cực kỳ khó coi:

- Hầu đại nhân không cần tự trách, theo lời khai của tên mặt rỗ kia thì thế lực của Bồ Đề giáo không lớn lắm chỉ vừa mới lan tới thôn trang ngoài Nguyên Tuyền thành thôi. Đám tà giáo này tuy gây hại cho hương thân, nhưng không có nơi chốn cố định, chẳng thể gây đại loạn gì, quan viên phía dưới không tra ra được điều gì tất nhiên không báo lên cho ngài.

Đường Kính Chi nhớ tới thành thủ Hạ Xuyên thành Vương Nhân, một viên quan hồ đồ, có lẽ là bản sao không khác mấy của vị tri châu này, đó gọi là trên làm dưới học:

- Có điều đám tà giáo này dựa vào thủ đoạn lừa đảo, làm không ít ít hương thân mắc bẫy, mong Hầu đại nhân chủ ý điều tra.

- Xin bá giá yên tâm, hạ quan nhất định sẽ tra ra kẻ đứng đằng sau đám Bồ Đề giáo này.

Hầu Quang Diệu không hài lòng Đường Kính Chi lo chuyện bao đồng, vợ lấy rắc rối vào người, hiện ngay cái ghế ông ta còn bấp bênh, thêm vào bận tâm tới mấy đám ngu phu ngu phụ quê mùa bị lừa gạt, nhưng vừa rồi gây ấn tượng không tốt với Đường Kính Chi nên phải tìm cách vãn hồi.

Đường Kính Chi chia tay Hầu Quang Diệu về khách sạn, tới thẳng gian phòng giam dữ tên mặt xeo, hỏi xướng vệ trông coi:

- Mấy ngày qua hắn có tìm cách bỏ trốn không?

Nghe Đường Kính Chi hỏi với giọng bất thiện, Mặt Rỗ và hai tiểu đồng hoảng sợ, rồi rít nói không dám:

- Bá gia, thảo dân rất nghe lời, không có ý đồ bỏ chạy nào.

Bị đám ưng khuyển này nhăm vào, dù chạy tới chân trời góc biển cũng khó thoát.

Xướng vệ kia gật đầu xác nhận:

- Bá gia, mấy kẻ này xem như còn biết điều, bảo sao nghe vậy, trù vào nhà xí thì ngay cửa phòng không dám bước ra.

- Ngoan ngoãn là tốt, người mang hành trang của chúng lại đây, ta muốn xem trong đó có cái gì.

Xướng vệ đem hành lý của cả Mặt Rỗ lẫn hai tên tiểu đồng tới, Đường Kính Chi tự tay mở ra, kiểm tra cẩn thận.

Ngoại trừ giấy làm phép cùng nén, lư hương bái tế ra thì còn có một ít bình lọ, Đường Kính Chi mở nút đồ thuốc ra xem, toàn là loại bột phấn không rõ công dụng, xương vệ bên cạnh rất kinh nghiệm, chỉ có ý biết có kim sang được, thậm chí có cả hợp hoan tán.

Đường Kính Chi nghe tới hợp hoan tán đưa mắt nhìn Mặt Rỗ, hàn quang lóe lên, y để lại kẻ này vì còn có chỗ để dùng, đợi hết giá trị, nhất định trừ khử không mềm lòng. Loại ác ôn tắng tận lương tâm này phải dày xuống mười tám tầng địa ngục.

Mở tiếp một cái bình nữa, bên trong là được hoàn màu xanh thẫm, chẳng biết cái gì, xương vệ kia nhận từ tay Đường Kính Chi nhìn kỹ một hồi, nói:

- Đây hẳn là tiên đan của đạo gia ?

519. Chương 540: Mua Lương Thực.

Mặt Rỗ không cần hỏi tới vội vàng khai báo với thái độ rất thành khẩn:

- Vị đại nhân đó nói đúng đấy ạ, cái này là Thanh Ngọc Đan do vị sứ giả trong giáo ban cho. Nói là có thể cầu trường sinh bất lão chớ má gì đó.

Tiếc là thái độ tráo trở của hắn chỉ làm Đường Kính Chi thêm ghét:

- Vậy người có biết cách chế luyện đan dược này không?

- Bẩm bá gia, cái này thì chỉ có sứ giả và giáo chủ trong giáo là biết thôi ạ.

Đường Kính Chi nhíu mày, còn nhớ lần trước Mặt Rỗ có nói những sứ giả kia tin tức tựa hồ rất linh thông, lúc nào cũng có thể thấy được giáo chúng ở đâu.

Nếu đúng là như thế, chẳng bằng để Mặt Rỗ làm chuyện kinh thiên động địa gì đó, dụ tên sứ giả Bồ Đề giáo mắc câu.

Đường Kính Chi rời khách sạn tới lao ngục, biết Quý Trường Phong chưa chịu mở miệng, còn Hầu Quang Diệu nóng lòng muốn hắn khai nhận, nên ở lại đây, nội xương dùng hình, ông ta dùng miệng, dụ dỗ Quý Trường Phong chỉ cần nhận tội, sẽ giữ được mạng già trẻ cả nhà.

Quý Trường Phong tung hoành vô số chiến trường, không chỉ cơ thể mà thần kinh cũng tôi luyện như sắt thép, khốc hình của nội xương không làm hắn hé răng, với lại lòng nghĩ chỉ cần cầm cự được mấy ngày, Thuận vương sẽ gây áp lực với hoàng đế để cứu mình, cho nên cắn chặt răng không nhận.

Hầu Quang Diệu nói dã hòng, thấy kẻ này cứng đầu như thế thì lòng nôn nóng, nghe ngục tốt báo Đường Kính Chi tới, đành tạm bỏ đấy ra tiếp.

Dù ông ta ra sức che dấu, nhưng Đường Kính Chi nhìn ra được ông ta đang nóng lòng, nói:

- Hầu đại nhân, họ Quý đó là mãnh tướng trên chiến trường, xương rắn lắm, trong thời gian ngắn khó làm hắn nhận tội được, ngài không cần ở đây làm gì.

Hầu Quang Diệu thấy đối phương nhìn ra cả rồi, thở dài:

- Nhưng nơi này cách kinh thành không xa, thánh chỉ chẳng mấy ngày sẽ tới nơi, nếu đến lúc đó mà hắn còn chưa nhận tội thì biết làm sao.

- Ngài nghĩ thế, Quý Trường Phong không nghĩ thế sao? Cho nên ngài càng ở lại đây, chứng tỏ càng nóng lòng, họ Quý càng có lòng tin Thuận vương sẽ cứu mình, như thế chỉ tổ hoảng việc.

Đường Kính Chi phân tích:

- Ở phía kinh thành thì ngài có thể yên tâm, ta đã trình thư lên hoàng thái hậu và hoàng thượng, xin tận lực áp chuyện này xuống, kéo dài khoảng bốn năm ngày, tới khi đó Quý Trường Phong mất hi vọng, chính là lúc khiến hắn khai nhận.

Hầu Quang Diệu vỗ đầu, đúng thế mình càng vội, họ Quý kia càng tự tin, một người lại hỏng việc, chấp tay thi lễ:

- Trung Nghĩa bá nói phải, hạ quan hơi gấp rồi.

Đường Kính Chi đáp lễ, mời:

- Hầu đại nhân còn chưa dùng cơm phải không, đi nào, ta cũng chưa ăn, chúng ta vừa ăn vừa bàn bạc.

Hầu Quang Diệu gật đầu, lại sai tùy tùng tới tửu lâu gần nhất, đặt một bàn tiệc thịnh soạn đưa vào nhà lao cho đám người nội xứng.

Đường Kính Chi biết ông ta chưa hoàn toàn nơi lỏng lên mới lấy lòng nội xứng, song không nói gì, tới thẳng phòng bao tửu lâu.

- Hầu đại nhân, chuyện Quý Trường Phong bị bắt chẳng bao lâu sẽ tới tai Thuận vương, nếu Thuận vương thấy không có khả năng cứu được hần thì ắt sẽ giết người, tránh hậu họa. Cho nên ngài hãy dặn ngục tốt hết sức cẩn thận, hoặc là giam hần vào nơi bí mật khác, nếu không hần mà chết thì ba chúng ta đều gặp nguy.

Quan viên ngũ phẩm chết trong tù không phải chuyện nhỏ.

Hầu Quang Diệu gật đầu liên hồi, mấy ngày qua mình quá lo làm việc thiếu chu đáo:

- Phải lắm, ngay tối nay hạ quan bí mật đưa hần đi, nhốt vào nơi an toàn bí mật.

Xong chuyện Quý Trường Phong, Đường Kính Chi lúc này mới nói:

- Hầu đại nhân quen rộng biết nhiều, có biết trong Nguyên Tuyền thành gần đây có nhà nào sẽ làm hỉ sự hoặc tang lễ ma chay không?

- Ý bá gia là ...

Y chuyển đề tài quá nhanh làm Hầu Quang Diệu chẳng hiểu mô tê nếp tẻ gì:

- Chuyện là thế này ...

Đường Kính Chi đem kế hoạch đặt bẫy sứ giả Bồ Đề giáo nói ra:

Hiển nhiên chuyện này hiện không phải ưu tiên của Hầu Quang Diệu :

- Hào môn trong Nguyên Tuyền thành không phải ít, hạ quan không rõ lắm, có điều trước khi trời tối, nhất định nghe ngóng rõ ràng báo cho đại nhân.

- Vậy làm phiền Hầu đại nhân.

Đường Kính Chi đích thân rót rượu mời ông ta.

Hai bọn họ ăn uống no say rồi tới thăm Trình Uy, thấy Trình Uy khí sắc tốt lên thấy rõ, khôi phục cực nhanh không còn chút nguy hiểm nào nữa thì hoàn toàn yên lòng.

Chỉ ngồi ở Trình phủ một lúc Đường Kính Chi cáo tử, cùng Hầu Quang Diệu tới nơi kinh doanh lương thực lớn nhất thành, y từ Dư gia và Phương gia kiếm được tám vạn lượng bạc, chuẩn bị dùng hết để mua lương thực.

Hầu Quang Diệu vừa báo thân phận ra, tiểu nhị cuống quýt chạy đi báo chủ.

Nơi này tên là Tự Hương Lương Hành, được mở chính giữa con đường náo nhiệt nhất Nguyên Tuyền thành, đủ thấy chủ nhân của nó tài thế không nhỏ.

Chốc lát sau một trung niên béo lùn hai tay vén vạt áo tất ta tất tưởi chạy ra, thấy Hầu Quang Diệu, quỳ ngay xuống vừa thở vừa nói:

- Tri Châu đại nhân quang lâm, thực làm vinh hạnh cho cái cửa hiệu nhỏ của tiểu nhân lắm lắm.

- Nhâm rồi.

Hầu Quang Diệu lắc đầu, chỉ Đường Kính Chi:

- Phải nói là Trung Nghĩa bá tới cửa hiệu của người là vinh hạnh cho người mới đúng.

- A.

Trung niên béo lùn hết sức bất ngờ, vội vàng quay về phía Đường Kính Chi dập đầu một cách hết sức nhiệt tình:

- Tiểu nhân Quách Lai Phúc thỉnh an Trung Nghĩa bá.

Đường Kính Chi chấp tay sau lưng, bày ra giảng về quý tộc kiêu ngạo, chỉ hờ hững nói:

- Đứng lên.

- Dạ dạ.

Quách Lai Phúc thấy Đường Kính Chi mặt héch lên trời, tựa hồ không dễ gần, lòng càng thêm thấp thỏm, cười bồi, dáng vẻ rất khúm núm:

- Quách chương quây, chỗ ông giá gạo bao nhiêu tiền một thạch ?

Đường Kính Chi đi tới túi gạo bên cạnh, đưa tay vỗ nhẹ lên đó.

Quách Lai Phúc không rõ một vị quý tộc lại hỏi tới chuyện lương thực làm cái gì, song đáp không có chút chần chừ nào:

- Bẩm Trung Nghĩa bá, năm ngoái phương bắc gặp nạn châu chấu, lương thực các nơi tăng cao, nay tuy có lương thực mới thu hoạch ở phương nam bổ xung, nhưng giá vẫn cao hơn năm ngoái bốn năm lần. Gạo một gánh giá 350 đồng, còn bột mì giá 500 đồng ạ.

Phương bắc trồng đa phần là lúa mì, còn phương nam trồng gạo, nên hiện gạo của phương nam vào thị trường khiến giá lương thực bình quân giảm, song bột mì vẫn đắt hơn giá gạo.

Hầu Quang Diệu là quan to, mấy chuyện vụn vặt này không thích nhiều lời, lãng phí thời gian, định lên tiếng định đoạt việc này luôn, nhưng Đường Kính Chi đưa tay ra ngăn lại: đọc truyện mới nhất tại .

- Nếu như ta mua với số lượng lớn thì sao?

Quách Lai Phúc thấy vị tước gia này ngăn cản tri châu đại nhân lên tiếng, điệu bộ quý tộc đại lão gia mười phần, không dám nhìn y, đầu cúi xuống, cân nhắc kỹ rồi nói:

- Nếu Trung Nghĩa bá mua nhiều, vậy tiểu nhân có thể ưu đãi, gạo một gánh 320 đồng, còn bột mì 480 đồng ạ.

- Hử?

Đường Kính Chi lạnh lùng hừ mũi:

- Giảm chút xíu như vậy mà cũng gọi là ưu đãi à? Người đùa với bản bá gia chắc?

- Dạ, tiểu nhân đâu dám.

Quách Lai Phúc cuống lên, nói vội:

- Vậy vậy gạo 300, còn bột mì 470 đồng ..

Mặt hắn không khác gì bị dao xẻo thịt.

Đường Kính Chi nhắm tính trong lòng, thấy một mình mình áp giá vậy là đủ, lạnh lùng quay đi, cứ như vẫn chưa hài lòng vài cái giá này, thực chất đưa mắt ra hiệu cho Hầu Quang Diệu.

Hầu Quang Diệu háng giọng nói:

- Quách chương quây, bản quan cho người biết, lần này Trung Nghĩa bá mua lương thực thay triều đình, bên trên cấp tiền không nhiều, nhưng số lượng hạn định lại không ít, nếu như người ột cái giá hợp lý, sau khi lấy lương thực đi, bản quan ghi nợ trước, sau này triều đình phát triển xuống sẽ bù cho người.

520. Chương 541: Vậy Là Xong Một Việc.

Quách Lai Phúc nghe thấy sắc mặt đại biến, triều đình có quyền lực trưng thu lương thực, song nếu thi hành thì hẳn có thể liên hợp thương nhân khác phản kháng, có điều vị bá gia này thay triều đình mang lương thực đi như thế, trời biết khi nào mới cấp tiền bù đắp.

Hầu Quang Diệu mặt trầm xuống, giọng chẳng lành:

- Năm ngoái thiên tai xảy ra, bản quan có triệu tập phú hào trong thành quyên hiến cứu tế, Dư gia và Phương gia không tiếc tiền tiếc công bỏ lương thực vật tư nuôi nạn dân hiến quân đội. Còn Quách chương quây người đường đường là thương gia buôn lương thực mà quyên tặng còn ít hơn cả thương gia buôn vải, hiện triều đình mua lương chẩn tế nạn dân, ông đòi bán giá cao kiếm lãi ... Quách chương quây, bản quan cực kỳ thất vọng đấy.

Nghe ra giọng bất mãn của Hầu Quang Diệu, Quách Lai Phúc mồ hôi ướt đầm lưng, năm ngoái nhân thiên tai, hẳn cùng đám đồng nghề liên hợp khống chế giá lương thực trong toàn cảnh, quyên hiến chỉ chút xíu lấy lệ, hiện giờ thấy Hầu Quang Diệu lật lại chuyện cũ sao không sợ.

- Hầu, hầu đại nhân, hay hay là thế này, để thảo dân đi thương lương với mấy thương gia kinh doanh lương thực khác, để, để quyên hiến thêm cho triều đình, được không?

Quách Lai Phúc cúi đầu thật thấp để không ai nhìn thấy nét mặt mình lúc này:

Hầu Quang Diệu cười nhạt:

- Không cần, người ra cái giá hợp lý đi. Nạn dân đang trên đường về, không có thời gian đợi.

Quách Lai Phúc chẳng phải hạng thiện lương, không cần biết nạn dân gì hết, đầu xoay vần nghĩ cách ứng phó thì Đường Kính Chi xen vào:

- Quách chương quây đã suy nghĩ kỹ chưa?

Quách Lai Phúc biết không còn đường lui, cũng không thể kéo dài thời gian nữa, nói như bị xẻo thịt, cắn răng nói:

- Bẩm Trung Nghĩa bá, giá lương thực không thể hạ thấp hơn nữa đâu ạ, ngài không tin cứ đi nghe ngóng xem có nhà nào bán thấp hơn giá nhà thảo dân nữa không?

Lời này tức khí khiến sắc mặt Hầu Quang Diệu đại biến.

Đường Kính Chi dưới cái vẻ mặt kiêu căng lãnh đạm cũng ngạc nhiên lắm, y tuy là quý tộc, nhưng không ở nơi này, người ta không sợ, nhưng mà một phú thương lại dám không nể mặt tri châu đại nhân.

Hắn không còn muốn kinh doanh đất này nữa à?

Quách Lai Phúc tất nhiên không có cái lá gan đó, nếu không có khi chỉ nửa năm thôi cái hiệu lương thực của hắn bị quan phủ đóng cửa, bản thân khó tránh được họa lao tù:

- Thực ra thảo dân cũng rất quan tâm tới nạn dân phương bắc, sẵn sàng quyên hiến ba vạn gánh lương thực.

Nghe câu này sắc mặt Hầu Quang Diệu mới tốt hơn.

Thì ra là nghĩ bản thân nhất định sẽ bị ép giá thua thiệt, không bằng quyên hiến để kiếm lấy cái thanh danh tốt.

Đường Kính Chi giờ mới hiểu tính toán của Quách Lai Phúc, lần đầu tiên nở nụ cười:

- Trước khi tới đây Hầu đại nhân khen ngợi ông chủ Tự Hương Thương Hành lòng mang đại nghĩa, là thương nhân có lương tâm, quả nhiên không phải quá lời.

- Không dám ạ, Hầu đại nhân quá lời thôi.

Quách Lai Phúc cố nặn ra nụ cười khó coi hơn khóc.

- Được, vậy thì cứ định giá như thế, đây là hai vạn lượng, Quách chưởng quầy hãy bảo họa nhị trong hiệu điểm hàng đi.

Đường Kính Chi nói rồi lấy một xếp ngân phiếu trong lòng ra đếm, đưa cho Quách Lai phúc:

Quách Lai Phúc tất nhiên không dám đếm lại tiền trước mặt y, nhưng hắn sớm luyện thành bản lĩnh nhận biết kích cỡ màu sắc ngân phiếu đoán số tiền, lợi dụng lúc vắng dạ mời hai vị đại nhân ngồi dùng trà, kín đáo dùng một tay đếm tiền, đếm thấy đủ tiền rồi mới bảo tiểu nhị điểm hàng, còn nếu không đủ? Hắn sẽ vờ ngã cho số ngân phiếu xõa tung ra, sau đó nhân cơ hội đường hoàng đếm lại tiền.

Hầu Quang Diệu thì sai tùy tùng bên cạnh đi thu xếp xe ngựa, tập trung người, đợi lương thực sắp xếp xong, mai sẽ cho áp tải lên phương bắc.

Mua hai vạn lượng lương thực với ba vạn quyền hiến không phải số lượng nhỏ, trong cửa hiệu bắt đầu trở nên tất bật huyền não, hai người Đường Hầu liền rời đi.

- Đường bá gia, năm ngoái phương bắc thiên tai, kẻ này chẳng hề bận tâm, chỉ quyền hiến rất ít, còn ngần thao túng giá, làm bản quan rất khó chịu. Nhưng đám người này rất đoàn kết, thế cục khi đó lại nguy cấp, hạ quan chẳng thể làm gì được hần.

Hầu Quang Diệu nhìn Quách Lai Phúc bận quất tháo ra lệnh đằng xa:

- Hôm nay mới được hả giận.

Không cần biết có yêu dân như trong miệng họ vẫn nói không, song nạn dân đổ tới, các quan địa phương ắt phải tổ chức cứu tế, đề phòng người dân đói ăn làm loạn, khi ấy quan viên đều phải hạ mình ăn nói nhún nhường với thương gia.

Quách Lai Phúc lại không nề mặt, bảo sao Hầu Quang Diệu lại nhớ thù.

Đường Kính Chi mặc dù vừa rồi ý thế ép giá Quách Lai Phúc, nhưng chỉ là vạn bất đắc dĩ, y xuất thân thương nhân cũng từng bị Vương Mông ép bỏ tiền chặn tai, đương nhiên có suy nghĩ khác:

- Hầu đại nhân nói lời ấy sai rồi! Quách chưởng quầy dựa vào bản lĩnh của mình kiếm tiền, số tiền đó ông ta được hưởng thụ một cách chính đáng, có quyền hay không thì tùy ý muốn từng người, đó là lẽ thường tình. Còn triều đình không có tiền chặn tai chỉ nói lên một điều, triều đình có tệ nạn.

Nghe thấy Đường Kính Chi thẳng thắn chỉ trích tệ nạn triều đình, Hầu Quang Diệu mặt biến sắc, lời này lọt vào tai hoàng đế, sẽ bị cho là phỉ báng triều đình, hơn nữa ông ta có quan điểm riêng:

- Đám thương nhân đó liên kết với nhau đẩy giá lên thế nào cũng không thể coi là đúng.

- Về tình nói vậy đúng là không sai.

Đường Kính Chi vẫn lắc đầu:

- Nhưng trong luật pháp có điều nào quy định năm xảy ra tai nạn, không cho thương nhân đẩy giá lên cao không?

- Cái này đúng là không có.

Hầu Quang Diệu lắc đầu, chuyện này chỉ dựa vào từng vùng tùy từng tình hình quan phủ ra quy định không được bán quá giá nào đó trong thời gian ngắn, chứ không có quy định cụ thể.

- Đúng thế, vậy nên đó mới là sơ hở lớn, nếu các đại thần trong triều thương thảo định ra quy định hợp lý, không phải là bù đắp lại thiếu sót này sao?

Đường Kính Chi trình bày.

Hầu Quang Diệu chỉ vuốt râu không nói, điều này không phải không ai nhận ra, nhưng nói thì dễ, làm mới khó, bao nhiêu quan viên xuất thân từ đại hộ phương nam, dám đề xuất ra chuyện này thì khỏi dám về quê nhìn mặt hương thân phụ lão nữa.

Đường Kính Chi có thể nói vì y không làm quan không phải chịu

Hai người bọn họ đứng lại ở cửa thêm một lúc nữa, thấy Quách Lai Phúc nhận mệnh rồi, không gỡ mảnh gò nữa mới để lại vài người giám sát kiểm tra số lượng, rồi đi tới cửa hàng lương thực lớn khác.

Năm ngoài những kẻ này đều làm mất mặt Hầu Quang Diệu, nay nạn dân trở về, tình hình ổn định hơn, vả lại Hầu Quang Diệu hiện chẳng biết mình còn ngồi được ở cái ghế này bao lâu, chẳng kiêng kỵ nhiều, thêm vào được Đường Kính Chi vị quý tộc ngang ngược phối hợp, mỗi hiệu đều mang suy nghĩ như Quách Lai Phúc, quyền hiển lương thực ít nhiều.

Đường Kính Chi nhìn xe bò xe ngựa thêu từ mã xa hành, không ngừng chất lương thực lên xe, thảm than đáng tiếc, nếu mình có thể phân thân làm ba, đi cùng hai hướng kia, không cần bỏ tiền, chỉ dựa vào thân phận bá tước cũng kiếm được không ít lương thực rồi.

Đi một vòng quanh các cửa hiệu lương thực, tám vạn lượng bạc mới tới tay Đường Kính Chi còn chưa ấm chỗ đã bay sạch.

Giải Quyết xong chuyện mua lương thực, Đường Kính Chi lại tới Trình phủ, nhờ Trình Uy phái quân sĩ hộ tống đội ngũ xe chở lương lên phương bắc.

Bận rộn suốt một ngày trời tới lúc nào cũng chẳng hay, Đường Kính Chi mời Hầu Quang Diệu tới tửu lâu dùng cơm, ông ta bảo Đường Kính Chi tới trước, bản thân đi xem Quý Trường Phong đã khai chưa, đồng thời an bài chuyển chỗ cho hắn.

Đường Kính Chi và Ngọc Nhi tới trước, gọi món ăn, chẳng bao lâu Hầu Quang Diệu dẫn mấy nha dịch vào phòng bao, cười nói:

- Trung Nghĩa bá, chuyện ngài căn dặn hạ quan đã làm rõ rồi.

Rồi phẩy tay bảo một nha dịch đi tới bẩm báo.

521. Chương 542-547

Chương 542: Rước dâu, rước dâu.

Nha dịch nghe lệnh đi tới cung kính quỳ xuống thi lễ rồi bẩm báo:

- Bẩm Trung Nghĩa bá, mai là ngày lành, có sáu đại hộ làm hỉ sự. Ngày kia thì có lễ hạ thổ, có hai quan viên và một đại hộ lo chuyện ma chay.

Tốc độ không phải chậm, Đường Kính Chi hài lòng hỏi:

- Vậy trong sáu đại hộ có việc đó, nhà nào lớn nhất.

- Bẩm, đó là Lưu gia nằm ở thành tây, Lưu gia kinh doanh xa hành và đồ da, cực kỳ giàu có là hào môn số một số hai Nguyên Tuyền thành, ngài mai tổ chức hỉ sự.

- Tốt lắm, Hầu đại nhân, vậy thì làm phiền ngài hôm nay phái người tới Lưu gia thông tri một tiếng, nói ngày mai sẽ có một vị hộ pháp Bồ Đề giáo tới Lưu gia thi pháp cầu phúc cho tân lang và tân nương, để Lưu gia trường thịnh, con cháu đầy đàn. Còn bọn họ chỉ cần ý tứ một chút, cho vị hộ pháp đó ít tiền đi đường là được.

Đường Kính Chi vỗ tay nói:

- Không vấn đề gì.

Hầu Quang Diệu lệnh luôn nha dịch đi cùng mình tới Lưu gia thông tri.

Ở Nguyên Tuyền thành thậm chí cả Lưu Châu cũng được tính là thế gia có hạng, đợi Mặt Rõ tới đó làm pháp sự, khẳng định tiếng tăm như cồn, sứ giả Bồ Đề giáo chắc chắn tự động mò tới cửa.

Nếu còn chưa đủ, ngày kia Đường Kính Chi có thể để Mặt Rõ đi tới nhà quan viên làm phép tiếp, tới khi nào tên sứ giả kia ra mặt mới thôi.

Chuyện trò một hồi, rốt cuộc Hầu Quang Diệu vẫn lo nhất là chuyện của mình, vòng vèo một lúc nói:

- Tên họ Quý đó đúng là cứng đầu cứng cổ, tra tấn không ít hình cụ rồi, hạ quan nhìn thấy còn sợ vậy mà hần chưa chịu nhận tội.

- Hầu đại nhân, Quý Trường Phong đã lên chiến trường, giết người vô số, tra tấn với hần mà nói chỉ là trò nhỏ. Ngài cứ đợi đi, năm sáu ngày nữa thấy Thuận Vương vẫn không thể cứu mình ra khỏi ngục, phòng tuyến tâm lý sụp đổ sẽ tìm ngài đàm phán điều kiện mà thôi, ngài kiên nhẫn một chút.

Hầu Quang Diệu thở dài:

- Cũng đành vậy thôi.

Hầu Quang Diệu lòng mang tâm sự, mượn rượu giải sầu, tới tận khuya mới ai về nhà nấy, tới khách sạn rồi Ngọc Nhi mới thở phào, nhưng vừa vào tiểu viện thì phát hiện ám hiệu ngoài tường, liền ra ngoài, không bao lâu sau trở lại với một bức thư:

- Tướng công, có thư từ kinh thành.

Đường Kính Chi vốn đã mệt mỏi nằm xuống giường nghỉ ngơi rồi, nghe nói thư tới từ kinh thành thì phần chân nhận lấy ngay mở ra xem.

Hóa ra là thư của Hoàng thái hậu gửi qua ám vệ Đường gia, trong thư trước tiên quan tâm hỏi y có bị thương không, chỗ ở hiện tại có an toàn không, rồi tỏ ra cực kỳ phần nộ với đám hắc y nhân.

Phát tác một hồi tâm tình dần bình ổn lại mới nói tới chính sự, thứ nhất là rất mừng vì phía Lạc thành nhanh chóng vận chuyển lương thực lên phía bắc. Thứ hai là đồng ý với cách làm của Đường Kính Chi, nói chuyện này đã bàn bạc với hoàng đế để kéo dài thời gian cho bên đó hành động.

Cuối thư nhắc tới Bồ Đề giáo, cho y quyền lực tùy nghi hành sự trong chuyện này, quan tâm vài câu, mong mỗi y sớm ngày về kinh.

Điều cuối cùng khiến y không khỏi hồi tưởng lại hương vị trên người Hoàng thái hậu, cùng với bầu ngực mềm mại của nàng, khoái cảm phạm thượng mẫu thân của hoàng hậu vẫn còn y như mới, lòng ngứa ngáy cực độ.

Tiếc là Ngọc Nhi không cho y làm vậy, nói y vất vả rồi, phải nghỉ ngơi cho khỏe, còn dọa không nghe lời sẽ sang phòng khác nghỉ, Đường Kính Chi đành chấp nhận số phận, mà y cũng mệt thật, chui vào chăn ấm áp, bên cạnh có mỹ nhân nóng bỏng thơm phức mà chẳng mấy chốc đã lăn ra ngủ khì.

Một đêm yên tĩnh trôi đi, Đường Kính Chi dậy sớm đi tìm Mặt Rõ, sai hần hôm nay dẫn tiểu đồng tới Lưu gia làm pháp sự, lệnh bốn xướng vệ theo sát sau bọn chúng. Đương nhiên phía Hầu Quang Diệu cũng phái không ít bộ đầu võ nghệ cao cường ngầm giám thị, chỉ đợi sự giả Bồ Đề giáo xuất hiện là tóm gọn.

Mặt Rõ làm gì còn lựa chọn nào khác, gật đầu đảm bảo sẽ phối hợp với quan phủ bắt người.

Tân lang đón tân nương về là giữa trưa, đó cũng sẽ là lúc làm pháp sự, Đường Kính Chi lệnh Mặt Rõ ở nhà chuẩn bị vật dụng cần thiết, còn y tới nơi tập kết lương thực chuẩn bị lên đường, chỉ thấy từng chiếc xe chất đầy lương thảo xếp từng hàng dài trên đường khiến người dân xung quanh túm tụm vào nhau bàn tán xôn xao.

Đường Kính Chi tới không lâu thì nghe tiếng bước chân rầm rập, tiếng khôi giáp cọ vào nhau soàn soạt, chẳng mấy chốc một đội nhân mã gồm mấy chục bộ binh và mấy trăm kỵ binh xuất hiện trước mắt.

Đó là quân đội sẽ áp tải lương thực lên phương bắc, vừa tròn một nghìn người, cần nhiều người như vậy là vì hiện giờ phương bắc không bình an, cướp phá khắp nơi.

Tới khi quân đội cùng đội xe chậm chậm rời khỏi Nguyên Tuyền thành Đường Kính Chi mới thở nhẹ một hơi, số lương thực lần này không ít, hần có thể giải nguy phần nào cho thiếu thốn lương thực ở phương bắc.

Giữa trưa, mặt trời treo cao trên không trung, tỏa ánh nắng ảm áp bốn phương, hôm nay thời tiết rất đẹp, tân lang Lưu Kiến người khoác hồng bào đỏ rực, đeo trên người bông hoa lớn màu đỏ, cưỡi trên con ngựa lớn, mặt mày tươi tỉnh, không ngừng chấp tay với người dân hai bên đường xem rước dâu, theo sau là chiếc kiệu hoa lớn do bốn người khiêng cùng đội ngũ nhạc sư, nha hoàn hạ nhân tạo thành đội ngũ dài chục trượng.

Thông gia với Lưu gia tất nhiên là hào môn có tiếng mới môn đăng hộ đối, đó là Vương gia, kinh doanh từ lâu.

Lưu Kiến là trưởng tử của Lưu gia, sau này sẽ kế thừa gia nghiệp, từ nhỏ tuy đọc sách, nhưng lại chưa bao giờ tính tới chuyện đi thi lấy công danh, hôm nay mặc áo trạng nguyên lang đi dạo phố, bao nhiêu niềm vui để lộ hết ra mặt.

Cảm giác này không tệ chút nào, sau này phải làm thêm vài lần nữa, Lưu đại thiếu gia cười toe toét thâm nghĩ.

Lưu Kiến thấy cổng nhà cao lớn đã hiện ra phía trước, dừng ngựa vịn tay thư đồng tiếp đất, một bà tử mặt mày phúc hậu tuổi trên năm mươi đi tới đưa cho hắn một cái cung lớn quần lụa đỏ cùng với một mũi tên màu đỏ.

Đó là phong tục đuổi tà, tân lang sẽ giương cung bắn về phía kiệu hoa, xua đi tà khí nhiễm phải trên đường.

Đương nhiên chi bắn nhè nhè thôi, không phải giương hết sức, mím môi bắn thật mạnh vào kiệu dâu, nên “pắc” một cái, mũi tên nhè nhẹ rơi xuống trước càng kiệu hoa.

Đội nhạc dừng trong chốc lát lại tiếp tục tấu lên khúc nhạc vui tươi tưng bừng.

Lưu Kiến giao cung cho bà tử, đi tới đích thân vén rèm lụa đỏ rửa, đỡ tân nương tử toàn thân màu đỏ xuống kiệu, hắn từng tới trước cửa Vương phủ phục kích nửa tháng trời, cuối cùng nhờ nội ứng ngoại hợp, đã được nhìn thấy dung mạo của vị hôn thê.

Hôn thê của hắn tên Vương Yến, tuổi tròn 17, đẹp như tiên nữ, nên hôn nhân này hắn cực kỳ hài lòng.

Đỡ tân nương tử rời kiệu hoa, còn kín đáo nắm tay nàng một cái, Lưu Kiến hôn hờ đỡ Vương Yến đi về phía đại môn, ở đó có một cái chậu than cháy rừng rực, muốn tân nương đi qua, ngụ ý cuộc sống sau này sẽ ấm nóng như thế.

Mà cũng có thể là dẫn mặt tân nương, ai mà biết được, dấu sao trên đời này những thứ bề ngoài nói rõ hay, nhưng ai bên trong thì ... Bỏ đi, bỏ đi, ngày vui mà không nói mấy chuyện đó.

Lưu Kiến nhìn cái bồn lửa cháy rất to thì nhú mày, mép váy của Vương Yến để sát đất, không cẩn thận một chút là cháy ngay, sợ làm kiều thê hoảng. Lúc này Vương Yến chầm khấn kín mít, cho nên không nhìn rõ đường dưới chân, chu đáo nói nhỏ dặn dò nàng.

Có điều dù là thê mép váy của tân nương vẫn bị lửa liếm qua, khói đen bốc lên.

Vượt qua được bồn lửa rồi, hai người lại phải tiếp tục nhảy qua một cái yên ngựa, thay lời chúc phúc cuộc sống sau này được bình yên.

Tiếp đó còn mấy thứ nghi lễ nữa rồi mới vào đại đường, bái thiên địa, bái phụ mẫu, phu thê đối bái.

Chương 543: Cá cắn câu.

Khẩu đầu chín cái, đừng nói tân nương đội mũ phượng gắn một đồng thứ trang sức nặng trình trịch, ngay cả Lưu Kiến cũng hơi mệt, chẳng trách người ta nói, hôn nhân là đại sự.

Vốn bước cuối cùng là đưa tân nương vào tân phòng, nghỉ ngơi một chút, rồi Lưu Kiến ra tiếp đãi khách, nhưng bất ngờ có một nha hoàn tới chuyển lời phụ thân của hắn, muốn hắn vào phòng một cái rồi ra ngay, để hộ pháp Bồ Đề giáo làm phép ban phúc cho tân nương.

Lưu Kiến chưa nghe thấy chuyện này bao giờ, nhưng mệnh lệnh do phụ thân truyền ra, hắn không dám trái ý, rồi tới lúc thấy Mặt Rỗ giở chút thủ đoạn, Lưu Kiến khâm phục lắm, song chuyện muốn ở lại một mình để Bồ Đề lão tổ an phúc cho Vương Yến thân thể an khang, sớm ngày sinh quý tử thì hắn không chịu.

Làm gì có chuyện hắn cho tân nương đẹp như mộng ở lại trong phòng chỉ có mỗi một nam nhân trưởng thành khác, tuyệt đối không thể.

Đường Kính Chi lúc này cũng hóa trang ngồi trong đám khách khứa, thấy Lưu Kiến không cho Mặt Rỗ vào phòng ban phúc thì đưa mắt ra hiệu cho Hầu Quang Diệu.

Nhận ánh mắt nghiêm khắc từ tri châu đại nhân, phụ thân Lưu Kiến đành kéo con trai sang một bên giải thích, bấy giờ Lưu Kiến mới miễn cưỡng chấp nhận.

Có điều tránh lộ tin, Hầu Quang Diệu khi truyền lệnh không nói rõ, khiến cha con họ Lưu thấp tha thấp thỏm trong lòng.

Một phần bọn họ có kiến thức hơn, không dễ lừa gạt như thôn dân, hai nửa Bồ Đề giáo hoạt động nhiều năm ở nông thôn, thường ngày không chỉ làm phép còn chữa bệnh, cứu giúp người nghèo, lập nên thanh trước, cho nên sau này đám người như Mặt Rỗ mới dễ dàng lợi dụng.

Mặt Rỗ hiện nay là tù phạm trong tay Đường Kính Chi, đương nhiên vào tân phòng không dám làm bậy, đến y nghĩ bậy bạ cũng không dám, đúng phận sự làm phép niệm chú xong rồi ra, không quá một tuần hương, vừa ra tới ngoài được Lưu Kiến vui mừng sai người dâng lên năm mươi lượng bạc.

Mặt Rỗ cầm cái đỉnh bạc cả đời chưa bao giờ được nhìn thấy, có điều lòng chẳng có chút vui vẻ nào, hiện hắn không được tự do, có tiền cũng ích gì.

- Hộ pháp đại nhân quả nhiên pháp thuật thần thông, sau này trong nhà có chuyện, nhất định còn làm phiền ngài tới ...

Lưu gia chủ khách khí đưa tay mời Mặt Rỗ ngồi vào bàn khách khí quá.

- Lưu gia chủ cứ yên tâm, có chuyện cứ báo với ta là được.

Mặt Rỗ ừ khê, dáng vẻ cao tăng đạo mạo, chấp tay sau lưng lưng thưng đi tới phía bàn, mắt khép hờ tưởng chừng vạn vật thế gian không đáng lọt vào mắt, nhưng thực chất đang nuốt nước bọt ừng ực, từ thừa cha sinh mẹ đẻ tới giờ hắn nào có được thấy nhiều sơn hào hải vị như thế. (

Lưu gia chủ ở lại đó hàn huyên vài câu rồi đi tiếp khách khác, Mặt Rỗ mừng không sao tả siết, cầm đũa gấp ngay miếng thịt cho vào miệng, nhắm mắt lại như không để bất kỳ một hương vị nào thoát ra ngoài, ăn một miếng chỉ muốn gấp ngay miếng nữa, nhưng mà xung quanh còn rất nhiều khách quý khác, hắn không thể không giữ hình tượng.

Cũng may là không ai dám tùy ý bắt chuyện mời rượu hắn, cho nên tiệc qua một nửa thì Mặt Rỗ dù phải giữ phong thái điềm đạm cũng ních no bụng, lúc này hắn mới để ý quan sát những vị tai to mặt lớn xung quanh, chưa bao giờ ngờ đời mình có lúc “vinh quang” thế này, có điều Phật nói đời là bể khổ, niềm vui chỉ là thoáng qua, Mặt Rỗ chợt nhìn thấy một thanh niên trang phục hoa lệ dùng tay ra hiệu với mình, sắc mặt biến đổi.

Đó là ám hiệu vị sứ giả của Bồ Đề giáo dạy cho hắn.

Hai xuống vệ đóng giả hạ nhân đứng bên luôn theo dõi nhất cử nhất động của Mặt Rỗ, vừa thấy Mặt Rỗ có biểu hiện khác thường hai xuống vệ nhìn theo hướng ánh mắt của hắn, phát hiện ra thanh niên kia, một người liền báo hiệu cho Đường Kính Chi biết, cá đã cắn câu.

Đường Kính Chi ngạc nhiên vô cùng, làm sao đám người Bồ Đề giáo này lại nhanh như thế được, chẳng lẽ bọn chúng có phép thần thông à?

Nha dịch bộ đầu mai phục xung quanh Lưu ngay rồi, chỉ cần sứ giả Bồ Đề giáo ra ngoài cửa sẽ bị tóm gọn, nhưng đó chỉ đề phòng thôi, y hoàn toàn không nghĩ hôm nay lại xong việc được.

Mặt Rỗ cũng không ngờ lần đầu thi pháp đã gặp sứ giả của Bồ Đề giáo, lúc này hắn nhìn sơn hào hải vị cũng chẳng còn muốn ăn, nắm trong tay 50 lượng bạc cũng chẳng có chút vui mừng nào.

Len lén đưa mắt nhìn Đường Kính Chi thì phát hiện không thấy tung tích của y đâu nữa rồi, thầm nghĩ phải chăng y thấy buồn chán nên đi mất rồi? Hay là đã phát hiện ra vị sứ giả liên lạc với mình, đã đi bố trí thiên la địa võng bắt người.

Suy đi nghĩ lại một lúc, Mặt Rỗ quyết định vờ như không thấy gì cả.

Như thế hắn sẽ không trở thành thứ phế vật vô giá trị khi vị sứ giả cao hơn một cấp bị bắt giữ, từ đó bị vứt bỏ hoặc bị giết. Hai là không sứ giả không bị bắt thì hắn không đắc tội với Bồ Đề giáo, hắn nhập giáo một năm rồi, cũng biết cái giáo phái này không đơn giản, ẩn sau lưng là thế lực cực lớn.

Vì biết xung quanh có xương vệ theo dõi, cho nên Mặt Rỗ không dám có chút động tác gì, nếu không trở về đám người độc ác kia thế nào cũng cho hắn một trận roi.

Vết thương lần trước trên người đầu đã lành.

Còn cái tên sứ giả kia thì chỉ còn cách thấp hươu thôi, mong rằng hắn có chút phép thuật thật, nếu không hôm nay tự mình nạp mạng còn trách ai được nữa.

Mặt Rỗ nghĩ như thế, lòng dần bình tĩnh lại, ngồi thêm một lúc rồi dẫn hai tiểu đồng đi.

Bước chân của hắn hơi vội, làm hai đứa tiểu đồng phải chạy theo mới kịp.

Thanh niên áo gấm thấy Mặt Rỗ rời đi, nhìn trái nhìn phải, không thấy có gì khác thường mới rời chỗ, khách khí chào hỏi mấy người bên cạnh rồi đuổi theo, dù dù hắn thấy Mặt Rỗ đi hơi nhanh, nhưng chỉ nghĩ Mặt Rỗ bắt ngờ gặp mình cho nên mới có chút khẩn trương.

Lưu gia là hào môn hàng đầu ở Nguyên Tuyền thành, chắc vị hộ pháp này sợ mình cướp mất chút tiền làm pháp sự mới kiếm được nên vội bỏ đi.

Thanh niên áo gấm hừ một tiếng, thầm mắng tên hộ pháp này sao tầm nhìn hạn hẹp như thế. Bên trên rõ ràng còn treo thưởng cho khi lôi kéo được hào môn và quan viên trong triều, còn tham vài đồng của hắn sao?

Sợ mất dấu Mặt Rỗ, thanh niên càng đi nhanh hơn ba phần, định bụng bất kể thế nào cũng phải đuổi kịp, nhắc nhở Mặt Rỗ không thể bỏ lỡ thời cơ này, phải dựa vào thanh danh làm phép ở Lưu gia hôm nay, đi lôi kéo thêm nhiều hào môn thế gia Nguyên Tuyền thành.

Mặt Rỗ đi rất nhanh, thi thoảng len lén nhìn về phía sau, thấy thanh niên kia đuổi gấp đằng sau, lòng thầm lo. Đúng lúc này hắn thấy một xương vệ ra dấu inh, muốn hắn rẽ trái, hắn vội bá gia kia đã mai phục ở đó rồi.

Đường Kính Chi không phát giác ra thì Mặt Rỗ còn có thể giả dại qua ải, nhưng y đã phát hiện ra mục tiêu khả nghi rồi thì Mặt Rỗ không dám có chút trái ý nào, theo hướng xương vệ chỉ rẽ vào ngõ bên trái.

Thanh niên áo gấm sợ mất dấu Mặt Rỗ liền co chân đuổi theo.

Đi được chừng một tuần trà, Mặt Rỗ nhìn thấy Đường Kính Chi đứng trong ngõ, bên cạnh y có nữ nhân giả nam trang và hai xương vệ cùng với tám bộ khoái, những kẻ kia tay lăm lăm đao sáng loáng, làm người ta hoa mắt.

Thấy Mặt Rỗ tới, Đường Kính Chi vẫy tay gọi hắn tới cạnh mình, Mặt Rỗ đi được nửa đường thì thanh niên kia cũng đuổi tới.

Người khựng lại, thanh niên áo gấm thất kinh, nhưng hắn phản ứng rất nhanh, chạy về phía tường bên cạnh, hai chân đạp liên tục trên tường, phi thân vọt qua, muốn bỏ chạy. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Có điều Đường Kính Chi không gấp, những người bên cạnh y cũng tỏ ra thản nhiên.

Thanh niên áo gấm kia vừa nhảy qua được tường cao thì có mấy bộ khoái tung lưới, giam hắn vào giữa, sau đó cứ thế lôi xềnh xệch vào một căn nhà dân ở gần đó.

Chương 544: Ra là người quen.

Đám Đường Kính Chi tới nơi thì tên thanh niên đã được đưa ra khỏi lưới, trói chân tay, miệng nhét giấy màu đen bịt mũi, song vẫn còn ra sức vùng vẫy trên mặt đất, miệng kêu liên hồi.

- Trung Nghĩa bá, hạ quan may mắn không nhục mệnh, đã bắt sống được kẻ gian.

Đầu lĩnh bộ khoái dẫn thuộc hạ đồng loạt quỳ một chân xuống báo cáo.

Đường Kính Chi đưa tay ra đỡ hờ, hài lòng gật đầu: đọc truyện mới nhất tại .

- Tốt lắm, các người làm rất tốt! Đợi sau khi trở về, ta sẽ thỉnh công cho các người.

- Đa tạ Đường bá gia.

Đám bộ khoái mừng rỡ, thăm nghĩ làm việc cho bá tước có khác, bắt một người chẳng tốn mồ hôi cũng được thưởng, chẳng bù hàng ngày bắt cả chục tên, mạo hiểm cả tính mạng mà chẳng được xu nào.

Đường Kính Chi ngồi xuống ghế, Ngọc Nghi theo sát như hình với bóng, y nóng lòng muốn diệt trừ Bồ Đề giáo, hỏi liền một lèo:

- Ngẩng đầu lên, ngươi tên là gì? Nhà ở đâu, gia nhập Bồ Đề giáo khi nào? Đảm nhận chức vụ gì trong Bồ Đề giáo?

Một bộ khoái thấy thanh niên kia lý lợm không nghe theo thì tóm tóc hắn kéo đầu lên, lấy giẻ trong miệng hắn ra, đầu bị tóm tóc kéo ngược ra sau như thế, hắn có muốn cắn lưỡi tự tử cũng không được.

Thanh niên áo gấm hiển nhiên không có ý lên tiếng, mắt nhắm lại, không thèm nhúc nhích.

- A, là ngươi.

Đường Kính Chi trầm mặt xuống, y cũng biết không thể dễ dàng như vậy, định lệnh người dùng hình thì Lý Cường phụng lệnh tra khảo Quý Trường Phong đi vào, không ngờ gặp người quen.

- Lý Cường, ngươi nhận ra hắn à?

Đường Kính Chi ngạc nhiên:

- Bẩm bá gia, kẻ này là thuộc hạ của Ngũ hoàng tử, họ Trần tên Định, khi ở kinh thành, hạ quan còn từng phụng lệnh điều tra hắn.

Lý Cường chấp tay đáp:

Ngũ hoàng tử ư?

Đường Kính Chi nhớ lại tư liệu về Ngũ hoàng tử Vương Tiến giới thiệu cho y cách đây không lâu.

Minh Chiêm, năm nay mười tám, mẹ là Chu quý phi bắc cung nương nương của tiên đế, dù là hoàng tử đích hệ, địa vị năm xưa chỉ kém thái tử, song từ nhỏ ốm bệnh triền miên, tính cách hèn nhát, các hoàng tử đều coi thường hắn.

Vương Tiến nói Minh Chiêm không có dã tâm với hoàng vị.

Vậy vì sao hắn lập ra Bồ Đề giáo? Còn hai nha hoàn xinh đẹp trong phủ Trung Nghĩa bá thực chất hoàn toàn nghe lệnh hắn?

Đường Kính Chi nhíu mày trầm tư.

Nếu đúng như lời Vương Tiến nói thì sau lưng Ngũ hoàng tử còn có kẻ khác, có điều phàm chuyện liên quan tới Ngũ hoàng tử thì khó tóm được kẻ chủ mưu, dù sao vị hoàng tử này thân phận rất miễn cưỡng, không thể bắt hắn vào đại lao tra hỏi được.

Nếu không tìm được kẻ thực sự đứng đằng sau, khó quét sạch Bồ Đề giáo, khiến chúng có thể phục hồi từ tro tàn.

Còn nữa vị Ngũ hoàng tử này thực sự không có chút dã tâm nhòm ngó ngai vàng nào sao?

Đường Kính Chi chưa từng gặp Ngũ hoàng tử nên y không tin thân là một hoàng tử, địa vị chỉ kém mỗi thái tử lại không có dã tâm hoàng đế.

Cửu ngũ chí tôn.

Đứng đầu thiên hạ.

Đó là thứ quyền thế cảm dỗ nhường nào?

Chỉ cần là người phàm, không thể không có mơ tưởng!

- Ngươi là thuộc hạ của Ngũ hoàng tử à?

Đường Kính Chi trầm tư một lúc rồi lên tiếng hỏi:

Trần Định bị nhận ra thân phận, tất nhiên chẳng còn gì mà dấu diếm nữa:

- Đúng thế.
- Trong Bồ Đề giáo ngươi đảm nhận chức vụ gì.
- Sứ giả.

Trần Định đáp khô khốc, trừng mắt lên nhìn Mặt Rõ.

Mặt Rõ với vị sứ giả thần bí của Bồ Đề giáo mang sợ hãi bản năng, run rẩy lùi lại.

Đường Kính Chi nhoài người tới hỏi:

- Vậy chẳng phải nói Bồ Đề giáo do Ngũ hoàng tử một tên lập nên sao? Hẳn lập giáo phái này, phải chăng thừa cơ náo loạn, đồ mưu hoàng vị?
- Không phải.

Trần Định vội vàng phân bua cho chủ:

- Bồ Đề giáo mặc dù do Ngũ hoàng tử sáng lập, nhưng cũng chỉ nghe lệnh người đứng sau, đó là ai thì ta cũng không biết.

Đường Kính Chi nhíu mày, tên này rất trung thành với Ngũ hoàng tử, chỉ là hẳn khai báo nhanh gọn như thế liệu có kịch quá không?

Y mơ hồ cảm thấy vị Ngũ hoàng tử này không đơn giản.

Thử hỏi một hoàng tử thất thế, dựa vào cái gì mà khiến thủ hạ một dạ trung thành? Rơi vào cảnh hiểm nguy còn vội giải vây cho hắn?

Thường thì theo một vị hoàng tử thất thế như vậy, không phải tai mắt của kẻ khác thì là người trung hậu thành thực, có thể mới trung thành được. Nhưng tên Trần Định này mắt sắc bén, không ngừng đảo quanh, tựa như quan sát tình thế tìm cách ứng phó, không giống một kẻ ngu trung.

Vậy rốt cuộc vì nguyên nhân gì khiến hắn trung thành với Ngũ hoàng tử?

Quá ít manh mối không phán định được gì, Đường Kính Chi hỏi xoay sang chuyện khác:

- Vậy ngươi có biết chế luyện tiên đan trường sinh bất lão gì đó không? Thứ tiên đan này do cái gì làm thành?
- Thanh Ngọc đan của giáo phái bọn ta do trưởng lão chuyên môn phụ trách luyện đan chế luyện thành, còn thành phần, hình như là lưu huỳnh, cam thảo, tiêu thạch (Kali nitrat), và những dược liệu quý như nhân sâm luyện thành.

Trần Định trả lời thản nhiên như không.

Đường Kính Chi là người hỏi mà cũng ngớ ra, tên này ngoan ngoãn quá đi, mất một lúc mới hỏi được tiếp:

- Vậy ngươi có biết phòng luyện đan đặt ở đâu không?

Trần Định cho rằng Bồ Đề giáo đã khiến quan phủ chủ ý thì ngày diệt vong không xa nữa, dù sao nó chưa đi vào lòng người, tín đồ không nhiều, cũng chưa tới mức sùng bái ra sức bảo vệ như Phật tử và Đạo sĩ, nên tránh bị đau đớn xác thịt, hẳn sẵn khoái đáp:

- Tổng cộng có ba lò luyện đan, ta chỉ biết được hai cái, một ở Ni Lạc Thần, một ở Hạ Xuyên thành.

Hang ổ của cái thứ tà giáo này ở Ni Lạc Thần, đối với hoàng đế mà nói chắc chắn là không tốt đẹp gì. Đường Kính Chi tính đợi Quý Trường Phong nhận tội, quét sạch Bồ Đề giáo ở các thành trì của Tịnh Châu rồi lập tức về kinh.

- Ngươi nên biết rằng cho dù không có ngươi phối hợp, ta cũng có thể quét sạch Bồ Đề giáo! Chẳng qua là tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Đường Kính Chi dụ:

- Sao, người có muốn hiệp trợ quan phủ, lập công chuộc tội không?

Trịnh Định nhìn Mặt Rỗ, cho dù không phối hợp, thăng ngục này cũng có thể dụ ra những hộ pháp khác, thuộc hạ của Ngũ hoàng tử vốn không nhiều, nếu bị bắt cả, vậy sau này không còn ai sai phái thuận tay nữa, đáp:

- Ta đồng ý phối hợp với các người.

- Được, vậy chúng ta đi thôi.

Lúc này vừa mới qua trưa, thời gian còn sớm, Đường Kính Chi lệnh Lý Cường trói tay Trần Định ra sau lưng, sau đó đi bắt giáo chúng Bồ Đề giáo, Hầu Quang Diệu lần này cấp cho Đường Kính Chi không ít bộ khoái nha dịch, vừa vận đem ra dùng.

Đa số giáo chúng Bồ Đề giáo trà trộn ở nông thôn, phân tán rất rải rác, hơn nữa nhân thủ không đủ, tin tức không linh thông, nên cho dù ra tay bắt người ở Nguyên Tuyền thành, trong thời gian ngắn tin tức khó truyền tới nơi khác.

Thêm vào Đường Kính Chi ra tay cực nhanh, chỉ nửa ngày, tám cơ sở của Bồ Đề giáo trong chu vi mười dặm quanh Nguyên Tuyền thành bị đánh sập.

Đến khi trời tối Đường Kính Chi mới dẫn nha dịch cùng hơn 20 giáo chúng Bồ Đề giáo bị bắt về thành, mặc dù hôm nay thu hoạch tốt, nhưng Đường Kính Chi cứ cảm thấy quái quái, tên Trần Định kia quá nghe lời, quá phối hợp.

Chẳng lẽ mình bỏ sót chuyện gì quan trọng?

Chuyện gì đây nhỉ?

Đường Kính Chi thành linh nhớ ra, mấy ngày vừa rồi chuyện trọng đại nhất ở Nguyên Tuyền thành chẳng phải là mình và Trình Uy bị ám sát sao? Tâm phúc của Ngũ hoàng tử lại xuất hiện ở đây đúng vào khoảng thời gian đó.

Vậy đám hắc y nhân là do Ngũ hoàng tử phái tới?

Nếu mình suy đoán không sai, vậy tên Trần Định này đang cố gây ra động tĩnh lớn để cảnh báo cho đồng bọn chạy thoát.

Chương 545: Muộn một bước.

Mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng Đường Kính Chi thấy khả năng này rất lớn, có lẽ lúc này đám thích khách đánh hơi được di chuyển hết rồi, nếu lúc vừa mới bắt được tên Trần Định này cho xuống vệ tra tấn ngay, có khi được thu hoạch bất ngờ.

Nếu như Ngũ hoàng tử nuôi được đồng thích khách thân thủ inh như thế, lại còn dính lú tới quân đội, vậy người này tuyệt đối không phải nhu nhược vô dụng như bề ngoài.

Có điều giờ mới nhớ ra thì đã quá muộn, cho dù có tra tấn khiến Trần Định nhận tội thì đồng bọn của hắn cũng đã xa chạy cao bay mất rồi, nên Đường Kính Chi hít sâu một hơi, không nhắc tới chuyện này nữa, định lợi dụng hắn để phá hết toàn bộ cơ sở của Bồ Đề giáo ngoài kinh thành, đó cũng là một chuyện công đức lớn.

Trở về tới thành, y giao hết người của Bồ Đề giáo cho Hầu Quang Diệu xử lý, sau đó dẫn người về khách sạn, Đường Kính Chi ăn qua loa bữa tối, ngay tắm rửa cũng lờ, cởi áo ôm Ngọc Nhi lên giường ngủ.

Đường Kính Chi lên giường ngủ ngay, Ngọc Nhi chu đáo kéo từng mép chăn cho y, còn cẩn thận vuốt thật phẳng thật cân, dù nàng biết công việc này là vô ích, tướng công thư sinh ngủ rất xấu, chưa nói ngọc ngậy suốt, còn động chân động tay với nàng.

Nhưng Ngọc Nhi rất hưởng thụ giây phút như thế này, bởi y là của riêng mình nàng, về tới kinh thành rồi, nàng còn hai tỷ tỷ nữa.

Sáng hôm sau Đường Kính Chi vờ như không biết gì, chỉ tiếp tục dẫn Trần Định đi bắt người của Bồ Đề giáo, cứ thế liên tục bốn năm ngày liền, cuối cùng đã hạ được toàn bộ.

Thực ra nhân số không nhiều, chỉ có hơn năm mươi tên, tốn thời gian chủ yếu ở chỗ đi đường.

Phía này Đường Kính Chi bận rộn bắt giáo chúng Bồ Đề giáo, còn phía kia Hầu Quang Diệu đã dần mất kiên nhẫn, vì tới giờ Quý Trường Phong vẫn cắn chặt răng không nhận tội, năm ngày qua ngày nào ông ta cũng chạy đi thăm vắn, ngày nào cũng trở về trong thất vọng.

Đến ngày thứ sáu thì Hầu Quang Diệu không nhẫn nại được nữa, chạy tới khách sạn gọi Đường Kính Chi vốn định nghỉ ngơi hẳn một ngày cho khỏe.

Chẳng cần nghĩ Đường Kính Chi cũng biết Hầu Quang Diệu tìm mình có việc gì rồi, đành ảo não theo ông ta tới địa điểm bí mật giam giữ Quý Trường Phong.

Xe ngựa đi một lúc lâu, Đường Kính Chi đối đáp câu được câu chẳng với Hầu Quang Diệu, cuối cùng cũng tới nơi.

Vừa mới dừng lại, Đường Kính Chi vén rèm nhảy xuống xe ngay, thật chịu không nổi sự sốt ruột của Hầu Quang Diệu, tức thì một đình viện hoang vu lọt vào mắt, nơi này rộng chừng ba mẫu, tường bao loang lổ rêu phong, cửa gỗ nhỏ, xe ngựa không vào được, nơi giao nhau giữa tường và cửa giăng đầy mạng nhện.

Hầu Quang Diệu nhảy xuống theo, giới thiệu:

- Trung Nghĩa bá tên họ Quý đó bị nhốt bên trong, xem bị hành hạ một đêm, hẳn còn cứng đầu cứng cổ như mấy ngày trước không?

Nếu như Quý Trường Phong chịu thua thì xương vệ phụ trách thăm vắn đã báo ngay với y rồi, Đường Kính Chi chỉ mỉm cười, đưa tay mời Hầu Quang Diệu đi trước dẫn đường.

Hầu Quang Diệu không khách khí, đi trước gõ cửa, đúng ám hiệu người bên trong mở cửa ra, thấy ông ta vội thi lễ vắn an, ông ta chẳng để ý, đi nhanh vào trong.

Nơi này tuy hoang vu nhưng cũng có lác đác mấy nông hộ xung quanh, tránh để phạm nhân bị tra tấn phát ra tiếng động làm xung quanh phát hiện, Hầu Quang Diệu sai người đào một cái hầm ngầm, cửa vào ở trong nhà.

Nhìn cái hầm ngầm là Đường Kính Chi không có thiện cảm gì rồi, nhưng chỉ biết bước vào, lúc mới vào là khó khăn nhất, đủ thứ mùi kinh tởm xộc vào mũi đủ cho người không đề phòng ngất xỉu.

Tầng hầm này lớn hơn cái của Đường gia không ít, đi vào trong phải rẽ trái rẽ phải mấy lượt mới nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, Đường Kính Chi nghe ra tiếng kêu ngày của Quý Trường Phong không còn khỏe như lúc ở đại lao nữa.

Khàn đặc, kiệt quệ.

Có điều với vóc dáng của xương vệ mà Quý Trường Phong cầm cự được tới tận bây giờ là dễ nề lắm rồi.

Người đang hành hình Quý Trường Phong nghe thấy động tĩnh liền phái một người ra xem, thấy bọn họ tới vội thi lễ vắn an, Đường Kính Chi phát hiện ra xương vệ này cũng mỗi một lăm.

Đi qua cánh cửa sắt vào hình phòng, Đường Kính Chi rùng mình một cái.

Chỉ thấy Quý Trường Phong bị trói hai tay ra sau, treo lơ lửng trên không, áo trên người đã rách như sơ mướp, da thịt lộ ra ngoài không có chỗ nào lành lặn, vết thịt cháy xém có thể thấy khắp nơi, máu trên người đã khô, biến thành màu đen cấu bẩn, hai mắt vốn đầy sát khí lúc này lơ đãng như ông già 70 tuổi.

Đường Kính Chi đi gần về phía Quý Trường Phong, thấy hẳn thấy mình cũng chỉ khê nhượng mắt lên nhìn chẳng chút biểu cảm nào, hẳn là bị hành hạ tới cực hạn rồi. Hơn nữa từ ngày bị Hầu Quang Diệu bắt tới nay đã bảy ngày qua đi và phía kinh thành không có chút động tĩnh gì, phòng tuyến tâm lý của hắn đã bắt đầu dao động.

Tới gần Đường Kính Chi mới nhận ra móng chân của hắn bị rút hết ngón chân dập nát, thịt chỗ cháy chỗ thối rữa mưng mủ, trông cực kỳ ghê tởm.

Mặc dù có chuẩn bị sẵn, Đường Kính Chi vẫn thiếu chút nữa nôn bửa sáng ra ngoài, có dần lăm mới lấy được bức thư Hoàng thái viết ra, nói:

- Quý tướng quân, ta biết ngươi là chiến tướng uy mãnh gân sắt xương đá, khiếp sợ cho không ít kẻ địch. Nhưng ngươi không nên theo Thuận vương để chuốc lấy kết cục thê thảm này. Ta không nói những đạo lý to lớn làm gì, nhưng ngươi cũng hiểu Thuận vương muốn soán vị, ắt sẽ gây ra trận gió tanh mưa máu, sẽ liên lụy bao nhiêu bách tính bình dân? Trước kia ngươi liều mình chiến đấu ở biên cương, bao phen suýt mất mạng, chẳng phải vì vương triều xã tắc, vì bách tính bình dân sao?

Những lời của Đường Kính Chi vô cùng chân thành, làm Quý Trường Phong nhớ lại năm xưa còn là chiến tướng dưới tay Vương lão tướng quân, mỗi lần gặp chiến sự, hần đều xung phong hàng đầu, đã bao giờ sợ chết? Vì lập công ư, có những hần rất xem nhẹ, đa phần vì ôm một bầu nhiệt huyết báo đền non sông.

Tất cả là nhờ những lời dạy bảo của Vương lão tướng quân.

Vương tướng quân còn căn dặn bọn họ, sau này bất kể điều gì tới đâu, nhất định không được để bị cuốn vào thị phi tranh đấu trong triều. Bọn họ là võ tướng, trách nhiệm là giết địch, là bảo vệ đất nước, không phải để sát hại đồng bào của mình.

Quý Trường Phong bị khơi lên ký ức xưa, trong lòng có chút hối hận, tới địa phương an nhàn lâu ngày, hần quên đi hoài bão nhiệt huyết năm nào, dần dà lún vào đấu tranh giành quyền lực trong quân, rồi bị người khác lôi kéo.

Giờ rơi vào cảnh này, không thể lên lưng ngựa tung hoành sa trường, không thể còn cầm vũ khí lên trận giết địch báo quốc nữa rồi.

Nghĩ tới đó Quý Trường Phong giật mình, một võ tướng không thể cầm quân ra trận thì người ta còn cần hần làm gì?

Hai mắt nhắm chặt, Quý Trường Phong bị nhiều ngày cực hình thẩm khốc tra tấn chưa từng nhỏ lệ, không ngờ lúc này nước mắt tuôn trào.

Đều tại hần quên mất chức phận của võ tướng, lún vào tham vọng quyền lực.

Nhưng nguyên nhân trọng yếu nhất khiến hần theo Thuận vương lại khác.

Đó là vì Thuận vương hiếu võ, tính cách phóng khoáng thẳng thắn, luôn đề cao võ tướng, không như những người khác chỉ coi trọng kẻ đọc sách thánh hiền, khinh thường võ tướng thô lỗ.

Từ xưa tới nay võ tướng luôn thua quan văn một bậc, đó là mối hận trong lòng mỗi võ tướng.

Thấy Quý Trường Phong đang xúc động, Đường Kính Chi không cho hần bình tĩnh lại suy xét vấn đề, cầm bức thư giơ ra trước mặt:

- Quý tướng quân xem đi, đây là cái gì?

Quý Trường Phong mở đôi mắt cay xè, lơ mơ thấy một tấm vải màu vàng phía trước.

- Đây là thư Hoàng thái hậu và hoàng thượng gửi cho ta, ngươi có đọc được nội dung trong đó không?

Quý Trường Phong lúc này nhận ra màu sắc vật chuyên dụng của hoàng đế đã là tốt lắm rồi, còn đọc chữ viết trên đó thì chịu, khàn giọng hỏi:

- Trên đó viết gì?

Chương 546: Đều bị xô mũi.

- Đó là chỉ lệnh cho phép ta bắt ngươi vào ngục, dùng nghiêm hình tra tấn, còn bảo ta cứ yên tâm, không cần lo thể lực của Thuận vương gây khó dễ, ở kinh thành hoàng thái hậu và hoàng thượng tự có cách ứng phó.

Đường Kính Chi nghiêm trang nói:

Quý Trường Phong rung mình, hần tin ngay, nếu không Đường Kính Chi chẳng đường hoàng giơ lá thư trước mắt mình.

Mình bị vứt bỏ rồi, mình thành thứ phê vật bị người ta vứt bỏ rồi, Quý Trường Phong lẩm bẩm:

- Sớm biết như thế năm xưa nên vĩnh viễn ở lại biên quan, vì vương triều chống lại ngoại địch. Dù có vùi thây sa trường cũng còn để lại anh danh đời đời. Muộn rồi, quá muộn mất rồi, đôi tay ta vĩnh viễn không cầm vũ khí giết địch nữa rồi ...

Lần nữa viên võ tướng kiên cường phải rơi lệ.

Đường Kính Chi không đành lòng, ra hiệu cho xướng vệ thả hần xuống, đích thân lấy khăn lau nước mắt, cho hần một chén nước ấm.

Quý Trường Phong uống nước xong, qua hồi lâu khôi phục sức lực, lê mình dựa người vào tường, giọng thều thào:

- Muốn ta nhận tội sai người hành thích người và Trình Uy cũng được, muốn ta khai Thuận vương có mưu đồ làm phản cũng được.

Nói tới đó mắt hần tròng lên:

- Nhưng nếu muốn từ miệng ta biết được tướng lĩnh nào quy thuận Thuận Vương thì nằm mơ đi.

- Hả?

Hồ An mặt biến sắc, định đi tới treo hần lên tiếp tục hành hình.

Có điều Đường Kính Chi xua tay, bảo hần chậm đã, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Giờ vẫn còn chưa muộn, nếu người khai ra, những hảo hữu hoặc bộ hạ của người sẽ không rơi vào tình cảnh như người hôm nay, để hối hận cũng không kịp.

Quý Trường Phong nhắm mắt lại, không thém đáp lời Đường Kính Chi.

- Được, người là một danh tướng từng quên mình vì xã tắc, bản bá gia thuận cho người.

Đường Kính Chi không muốn làm khó hần nữa.

Quý Trường Phong đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt cảm động và trông đợi.

Đường Kính Chi đi đi lại lại trong phòng hồi lâu buông một tiếng thở dài:

- Được rồi, làm người tốt thì làm tới cùng. Ta đảm bảo tính mạng cho vợ con người.

- Đa tạ Trung Nghĩa bá, ân đức này kiếp sau xin báo đáp.

Quý Trường Phong vuốt cùng cam nguyện làm người thế tội, tiếp theo đó chuyện đơn giản rồi, viết lời khai, lăn tay.

Hần đã chịu nhận tội, tất nhiên không tra tấn nữa, Đường Kính Chi sai người chăm sóc vết thương, thay y phục sạch sẽ cho hần, đợi qua một hai ngày, thương thể của hần tốt hơn, sẽ bí mật áp giải lên kinh.

Bất kể thế nào, Quý Trường Phong là quan lớn ngũ phẩm, không có thánh chỉ, không ai dám tùy tiện lấy mạng hần.

- Đường bá gia, ta muốn nói với ngài một việc, năm xưa người Ngột Thử xâm phạm biên quan, Vương lão tướng quân ra ứng chiến bị phó tướng bên cạnh sát hại giữa trận, nhiều người nói phó tướng đó không phải nội gián người Ngột Thử phái tới, mà là thích khách của Thuận vương.

Quý Trường Phong lăn tay vào tờ khai nhận tội do Hồ An viết xong, đột nhiên lên tiếng:

- Kỳ thực không phải thế, Quý mỗ lấy đầu bảo đảm, đó không phải là người của Thuận vương.

- Hả?

Đường Kính Chi kinh ngạc:

- Đường bá gia, không biết ngài gặp Thuận vương chưa, nếu ngài gặp rồi, sẽ hiểu Thuận vương không phải là hạng người như thế.

Quý Trường Phong khẳng định chắc chắn:

Đường Kính Chi trầm ngâm, y cũng cảm thấy Thuận vương không phải hạng vì mưu toan vương vị mà bất chấp thủ đoạn như vậy, hẳn là một kẻ hùng.

Qua lần gặp đó, với y, Thuận vương là nhân vật giống Yên vương Chu Lệ triều Minh vậy, độc ác nhưng anh hùng.

Nghĩ lại thì có nhiều điểm không hợp lý, y luôn nghĩ Thuận vương xúi Tề Đức Thịnh và ba vị đại học sĩ ra mặt ngăn cản mình phong tước, thực sự đúng thế không, Thuận vương như lần đó tới trước mặt y thẳng thừng hỏi :” Người có quy thuận ta không?” Mới hợp lý, chứ hẳn không thềm làm trò ném đá giấu tay kia.

Nói như vậy ở kinh thành còn thế lực ẩn hình khác, đáng sợ hơn của Thuận vương thao túng tất cả, kể cả y cả Thuận vương?

Đường Kính Chi không khỏi rùng mình.

- Quý mỗ nhận tội rồi, nói những lời này không phải để gỡ tội cho Thuận vương.

Quý Trường Phong im lặng thì nói thêm:

- Nếu như Thuận vương thực sự là kẻ ám hại Vương lão tướng quân, thì chắc chắn không thể khiến các tướng lĩnh quy thuận, trái lại còn là kẻ thù của toàn bộ tướng lĩnh vương triều này chứ không phải chỉ đám thuộc hạ cũ chúng tôi.

Đường Kính Chi vỗ đầu, đúng là như thế chưa nói tới con người Thuận Vương, chỉ riêng việc ai cũng biết viên phó tướng do Thuận vương tiến cử vào trong quân, hẳn giết Vương lão tướng quân chẳng khác gì đẩy Thuận vương vào chỗ chết.

Thuận vương có ngu xuẩn tới đâu cũng không làm việc đó.

- Chuyện này ta sẽ báo cáo lên hoàng thái hậu và hoàng thượng biết.

Đường Kính Chi gật đầu, rời đi, tới cửa thì dừng lại nói một câu:

- Hiện giờ hoàng đế chưa thể ra tay với Thuận vương, nên không thể công bố hẳn tạo phản. Như vậy người không có tội danh mưu phản, chỉ mang tội hành thích không thành, người nhà người không cần lo tới tính mạng, nhưng tội chết thoát được, tội sống còn đó. Đoàn chùng kết quả cuối cùng sẽ bị đẩy đi biên cương, tới lúc đó ta sẽ có an bài.

Quý Trường Phong cảm kích, nhin đau cúi đầu vái bong lưng Đường Kính Chi.

Tới đây Đường Kính Chi để lại toàn bộ công việc cho Hầu Quang Diệu, việc y không đào bới sâu thêm làm Hầu Quang diệu rất bất mãn, nếu có thể tra ra tướng lĩnh đi theo Thuận vương sẽ là công lao cực lớn.

Có điều bất mãn thì bất mãn, ông ta không dám làm trái ý y, người này tuy còn trẻ, đôi khi suy nghĩ quá mức lý tưởng hóa, nhưng thủ đoạn thì tuyệt đối không thể xem thường.

Ông ta đã sai lầm một lần, nếu tiếp tục trái ý y, chỉ e không bao giờ sửa sai được nữa.

Rời hầm ngầm, Đường Kính Chi cùng Hầu Quang Diệu tới phủ Trình Uy, qua mấy ngày điều dưỡng, thương thế của hắn đã lành, dù người còn yếu, nhưng đã có thể rời giường đi lại.

Trình Uy tiếp đãi hai bọn họ trong đại sảnh, cho họ biết đã bắt toàn bộ tâm phúc của Quý Trường Phong trong quân.

Như vậy Đường Kính Chi xem như đã triệt để kéo Trình Uy về phía hoàng đế, có mười mấy vạn quân trú ở gần Kinh Châu là chuyện cực kỳ có lợi với hoàng đế.

Nếu như kỵ binh từ đây ngựa không ngừng vó đi đường, chỉ năm ngày đã có thể tới Ni Lạc Thần, nếu ở kinh có biến, quân đội của Trình Uy có thể nhanh chóng tới cứu giá.

Đường Kính Chi cũng cho Trình Uy biết Quý Trường Phong đã nhận tội, chuyện đã kết thúc, Trình Uy tất nhiên là mừng vô cùng, nếu không dẹp yên được chuyện này, bên trên truy cứu, hẳn hợp mưu hãm hại quan viên tội cực nặng.

Đường Kính Chi đã an bài xướng vệ đi theo hai vị gia chủ tới Dư châu và Việt châu, hiện Bồ Đề giáo cũng đã bị bắt trọn ổ, tới lúc phải về kinh rồi.

Nghe y sắp về kinh, Trình Uy dù sức khỏe còn rất yếu vẫn gắng gượng tiễn y ra cửa.

Đường Kính Chi về tới khách sạn, lệnh cho xướng vệ lập tức sửa soạn, sau đó đem thêm Mặt Rỗ và Trần Định, lặng lẽ rời Nguyên Tuyền thành, còn cẩn thận đi một đường vòng lớn, tới chỗ hoang vắng trống trải nán lại ẩn nấp, không có ai bám theo mới điều chỉnh phương hướng tới Hạ Xuyên thành.

Y chưa quên Tề Đức Thịnh mai phục nhân mã trên đường đi tới phía đông, còn đám hắc y nhân nữa, bọn chúng có thể hành thích lần nữa, hành tung của y phải cực kỳ bảo mật mới được.

Trên đường về kinh, Đường Kính Chi đi càng gấp hơn, chỉ dùng chưa tới bốn ngày đã đến được Hạ Xuyên thành, chẳng tắm rửa gì, cứ giữ nguyên bộ dạng bụi đất lấm lem đó tới nha môn gặp thành thủ Vương Mông.

Gặp được Vương Mông, Đường Kính Chi chỉ chấp tay khách khí một câu rồi đi thẳng vào chính sự:

- Vương đại nhân, ta đã tra ra những cơ sở của Bồ Đề giáo tại kinh thành, ông lập tức phái nha dịch theo ta bắt người!

- Hả? Nhưng hạ quan còn chưa tra ra chứng cứ Bồ Đề giáo hại cho bách tính, giờ bắt người là trái pháp luật.

Wương Mông không đồng ý mà lộ vẻ khó xử:

Chương 547: Bí mật.

Đường Kính Chi thất vọng vô cùng, y đã đi hơn nửa tháng rồi mà người này vẫn chẳng có thu hoạch gì.

Người này có lẽ nhân phẩm không tệ, nhưng tài cán chẳng có gì, chẳng trách nơi này nghèo khó hơn cả Lạc Thành, Vương Mông tuy tham song còn biết làm việc, Đường Kính Chi chẳng buồn nhiều lời, phát tay nói:

- Bản bá gia phụng chỉ dụ hoàng thái hậu, toàn quyền xử lý chuyện Bồ Đề giáo, ông lập tức phái người đi theo ta.

Cho tay vào lòng lấy thư của hoàng thái hậu ra:

- Có muốn xem không?

- Dạ, thôi, hạ quan đi làm ngay.

Nhận ra giọng điệu Đường Kính Chi bất mãn lắm rồi, Vương Nhân không dám lè mề nữa:

Không chỉ gọi tới hơn hai mươi bộ khoái mà Vương Nhân cũng theo Đường Kính Chi tới chỗ chế luyện Thanh Ngọc đan, có điều xông vào bên trong thấy một khung cảnh bừa bãi hỗn loạn, chứng tỏ người nơi này bỏ đi rất gấp gáp.

Đã tranh thủ thời gian hết mức có thể rồi mà vẫn không bắt được người.

Có điều những dược liệu chế luyện đan chất đồng ở đó, không ít dược liệu quý hiếm.

Không bắt được người, Đường Kính Chi tuy tiếc nuối nhưng không quá buồn, lệnh xướng vệ thu thập toàn bộ nhân sâm, linh chi lại, chứa đầy năm bao tải, số này không ít tiền.

Ngoài ra toàn bộ số vật liệu còn lại cũng chất đầy sáu xe ngựa lớn, Đường Kính Chi dẫn đội xe này rời Hạ Xuyên thành.

Đích thân tiễn Đường Kính Chi ra cổng thành, Vương Nhân vội vàng về phủ nha, hiện ngay của hoàng thái hậu cũng đã biết chuyện Bồ Đề giáo rồi, hẳn phải nhanh chóng tìm được chứng cứ, để danh chính ngôn thuận bắt hết người của Bồ Đề giáo.

Rời Hạ Xuyên thành, đội ngũ thẳng tiến về Ni Lạc Thần, do có thêm xe ngựa, tốc độ tất nhiên là chậm hơn.

Hai ngày sau bọn họ tới được một thành trì nhỏ tên là Ngộ Thành.

Đã đi liền sáu ngày, Đám Đường Kính Chi mệt mỏi rã rời, trên Mặt Rõ roi còn chưa lành, bị buộc trên lưng ngựa đi đường thì xương khớp càng như tan hết, khổ không nói lên lời.

Mặt Rõ đi ngủ cũng không dám cởi áo, nếu không áo dính vào máu ở vết thương, giặt một cái là toạc ra, vết thương sắp lành lại chảy máu, còn đau hơn lúc ăn roi.

Đường Kính Chi tất nhiên có thể cho hần lên xe ngựa, nhưng y không làm thế, kẻ này hại biết bao cô nương rồi, phải để hần chịu đau đớn mới xứng đáng với tội lỗi hần gây ra, chết cũng đáng đời.

Vào thành, khiếm một khách sạn lớn, trước tiên đặt món ăn xong ai về phòng nấy tắm rửa, Đường Kính Chi hiện giờ rắn chắc hơn nhiều, nhưng sau khi vào thùng nước cao nửa người, cũng không động dậy nổi nữa.

Ngọc Nhi tất nhiên là khỏe mạnh hơn y nhiều, cởi áo ngoài, dùng khăn lông chấm nước giúp Đường Kính Chi tắm rửa.

Bàn tay mềm mại của nàng kỳ chỗ này, cọ chỗ kia làm Đường Kính Chi thoải mái rên hừ hừ như mèo bệnh.

Tắm rửa cho nam nhân của mình xong, Ngọc Nhi cũng cởi áo lót, vào thùng tắm rửa, Đường Kính Chi nghỉ ngơi một lúc sức lực phục hồi, nhìn cơ thể nóng bỏng trước mắt, nhiệt tình tới giúp nàng kỳ lưng, thi thoảng tay bị “trượt” chạy sang phía trước.

Bầu ngực của Ngọc Nhi săn chắc đàn hồi nhất, cũng hoàn mỹ nhất, nắm trong tay, cảm giác tuyệt không nói lên lời.

Màn tắm rửa ướt át xong, mặt Ngọc Nhi đỏ như nhũ máu, lúc mặc y phục cũng chẳng được yên thân, trường mắt lên dọa dẫm chỉ đổi lại là hai bàn tay lớn tấn công những chỗ mẫn cảm, làm bậy làm bạ, Ngọc Nhi chỉ biết gờ tay đầu hàng.

- Tướng công, lát nữa ăn cơm xong phải nghỉ ngơi cho khỏe đó.

Giúp Đường Kính Chi búi tóc xong, Ngọc Nhi lấy khăn khô lau tóc cảnh cáo:

Đường Kính Chi ấn nàng ngồi xuống, cầm lấy khăn ấn vai Ngọc Nhi xuống, giúp nàng lau tỉ mỉ từng lọn tóc ướt:

- Ăn trưa xong để các xướng vệ nghỉ ngơi đi, nàng cùng ta đi mua đồ.

- Hả, mua đồ gì?

Đường Kính Chi không trả lời mà háy mắt tình nghịch, ý bảo đây là bí mật.

Ngọc Nhi mím môi trềng mắt lên với y trong gương, nhưng không truy hỏi nữa, vì lúc này tướng công thư sinh đang lau tóc cho nàng, nàng muốn yên lặng cảm thụ giây phút ngọt ngào đó một lúc.

Toàn bộ cái vương triều này, có mấy nam nhân bỏ được sự tự tôn, hầu hạ nữ nhân của mình lau tóc?

- Vậy mua đồ xong rồi chúng ta lập tức lên đường à?

Đôi mắt Ngọc Nhi tràn ngập hạnh phúc của nữ nhân, giọng nói nhẹ nhàng êm ái hơn thường ngày rất nhiều.

Đường Kính Chi cười khì khì:

- Ta định ở lại nơi này vài ngày, còn về phần làm gì, hì hì, cũng là bí mật.

Khách sạn đã chuẩn bị thức ăn xong, cho người tới gọi, Đường Kính Chi và Ngọc Nhi ngồi cùng một bàn, các xướng vệ phân tán bốn xung quanh, cẩn thận vây y ở giữa. Đây là thành trì nhỏ, chẳng có khách sạn lớn, trong khách sạn càng không có phòng bao.

Ăn được vài miếng lót dạ, Đường Kính Chi quay sang bảo với Lý Cường:

- Ăn cơm xong người an bài mọi người đi ngủ, mấy ngày qua đi suốt ngày đêm, bọn họ mệt lắm rồi.

- Vâng, vậy bá gia thì sao?

Lý Cường tuân lệnh rồi hỏi lại:

- Ta còn có chút chuyện phải lên phố làm, người an bài bọn họ xong thì cùng Hồ An đi với ta một chuyến.
Đường Kính Chi định mua vài thứ, hơn nữa còn không ít lại nặng, y chẳng định để mình và Ngọc Nhi làm khổ sai, nên gọi hai người lòng trung thành không có vấn đề đó theo.

An bài nghỉ ngơi chẳng qua là luôn phiên nhau ngủ, can chừng Trần Định, Mặt Rỗ và hai tên tiểu đồng mà thôi.

Đợi ăn no rồi, nghỉ ngơi uống trà một lúc, bốn người Đường Kính Chi rời khách sạn.

Ngô Thành nhân khẩu không nhiều, kinh tế rất kém, vì tiết xuân canh đã tới, cho nên các nông hộ rất bận rộn, người trên đường không nhiều, quán hàng rong hai bên đường vắng khách nên chủ quán tinh thần rất uể oải.

Chỉ đi hết con phố lớn Đường Kính Chi như bị ánh mắt ngái ngủ của đám chủ quán kia cảm nhiễm, chẳng còn muốn đi nữa, hỏi thăm chỗ chỗ bán than, sau đó đi thẳng tới bắc thành, nơi đó có một cái chợ mua được than củi, củi khô, bao tải, chiếu cối v.v..v..

Chừng hai tuần trà sau bốn người bọn họ tới được chợ cỡ nhỏ.

Nơi này đúng là có rất nhiều bách tính bán than củi, đều là những người nghèo khó, áo vải vá trên đụp dưới, tay thì bị gió lạnh cùng công việc khổ cực làm nứt nứt, nhìn thấy vậy Đường Kính Chi chẳng đành lòng mặc cả, thuê luôn ba cỗ xe ngựa lớn, mua sạch chỗ than này.

Có điều những người dân này đa phần là nông hộ, bọn họ đốt than bán chẳng qua là bù đắp chút chi phí sinh hoạt, không biết kinh doanh, cho nên Đường Kính Chi không mặc cả, bọn họ cũng chẳng thừa cơ nâng giá, hết sức thuần phát.

Ba xe ngựa chở đầy than củi mà chỉ tốn ba lượng bạc mà thôi.

Cáo biệt những người dân hiền hậu mừng rỡ vì bán hết hàng được về nhà sớm, Đường Kính Chi về khách sạn, ba người còn lại đều lấy làm lạ bá gia mua than làm gì, chẳng lẽ thấy trên đường đi quá lạnh, định đốt than trong xe ngựa cho ấm?

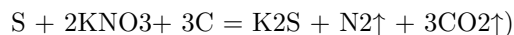
Không đúng, đâu cần phải mua nhiều thế?

Mà vị bá gia này mấy hôm nay đi đường không cần mạng, khả năng này không lớn.

Về tới nơi Đường Kính Chi sai tiểu nhị mang hết than, tiêu thạch (KNO₃), lưu huỳnh vào phòng ngủ của mình.

Từ đầu tới cuối y không trả lời ai hết, về phòng y nghiền nát tiêu thạch ra, sau đó hòa tan đun nóng, thêm vào chút tro cây cỏ (dùng để làm phân bón), luyện ra thán toan giáp (K₂CO₃), tiếp đó lại bảo khách sạn mang đậu tương tới, lọc kết tủa, đợi nó nguội đi, vậy là có tiêu toan giáp (KNO₃) rồi.

(Mình đoán chú này đang làm là là phản ứng thuốc nổ đen:

Có tiêu toan giáp, Đường Kính Chi dùng cân nhỏ mua trên đường, dựa theo tỉ lệ 7:1, nghiền nát tiêu toan giáp, lưu huỳnh và than, cho vào trong thùng gỗ khuấy đều, tinh luyện ra một thứ bột màu đen, sau đó cho ít nước, ép thành hình cái bánh, đem ra cửa sổ phơi khô.

522. Chương 548-550

Chương 548: Thuốc nổ đen.

Đường Kính Chi khi làm những thứ này tỏ ra cực kỳ cẩn thận, vẻ mặt chuyên chú, mồ hôi ròng ròng trên mặt, nên dù Ngọc Nhi đứng ở bên cực kỳ tò mò cũng không dám lên tiếng quấy rầy, cho tới khi thấy Đường Kính Chi có bộ dạng đại công cáo thành nàng mới đi tới chỉ cái thứ đen xì xì hỏi:

- Tướng công, cái gì thế?

- À, thứ vớ vẩn cho vui ấy mà.

- Kinh Chi à ..

Đường Kính Chi định tiếp tục giữ kín, tới lúc đó mới cho Ngọc Nhi mở rộng tầm mắt, nhưng Ngọc Nhi không nén nổi tò mò, không ngờ bất chước Nhu Nhi phùng má chu mỏ lắc tay y làm nũng:

Đường Kính Chi đuối nhất trước chiêu này, nhất là người thi triển nó lại là một Ngọc Nhi cứng cỏi mạnh mẽ thì sức sát thương càng tang thêm gấp bội, xương khớp y nhũn hết cả, có bao nhiêu bí mật đem kể ra tuốt tuột.

Ngọc Nhi nghe xong mắt tròn xoe, đúng là có vài phần giống Nhu Nhi, thốt lên:

- Cái thứ đen xì xì này mà lợi hại như thế à?

- Dương nhiên.

Vì cẩn thận, Đường Kính Chi làm không nhiều lắm, chỉ có một lạng, nhưng dù chút xíu đó thôi mà phát nổ thì hậu quả khó lường, dù y không chết, thì trong lúc chế tác thể nào cũng mất bàn tay.

Ngọc Nhi chưa bao giờ thấy thứ này, nghi ngờ lộ rõ ra mặt.

Đường Kính Chi cẩn thận dặn dò:

- Ngọc Nhi, đừng coi thường nó, thứ này có tên là thuốc nổ đen, có thể phát nổ đấy, lại còn uy lực rất lớn. Cơ thể con người không chống lại nó đâu. Dù nàng võ công cao cường, nhưng nếu để thứ này nổ gần người cũng trọng thương như bao người khác thôi.

- Thuốc nổ đen?

Ngọc Nhi thấy Đường Kính Chi nói những lời này mặt vô cùng nghiêm trọng, nên dù không mừng tượng ra được vẫn cứ thận trọng gật đầu:

- Đúng, nó chỉ là thuốc nổ đen.

Đường Kính Chi nói rồi nhìn ra cửa sổ, thấy vẫn chưa khô, tiếp tục giải thích:

- Thực ra thứ này đã có từ rất lâu rồi, nó chính là do những đạo sĩ khao khát thuật trường sinh nghiên cứu ra, chính vì thế mà nó mới có chữ thuốc. Thứ này cực kỳ nguy hiểm, tuyệt đối không để gần lửa, mà đạo sĩ thì lại không thiếu được lò lửa, nên không ít đạo sĩ bị mất mạng khi nổ lò, họ nghĩ đó là do tiên dược quá mạnh phá lư mà ra, thực chất họ chết vì thứ thuốc nổ đen này. Về phần uy lực nó cỡ nào thì đợi sau khi ta làm thành, chúng ta ra ngoài thành tới chỗ không người thử một cái là nàng biết ngay.

Ngọc Nhi nghe vậy thì không dám xem nhẹ cái thứ bánh cháy đen này nữa:

- Tướng công, chàng định đưa nó lên chiến trường à?

- Nếu như có thể thì ta cũng không muốn đâu.

Đường Kính Chi nắm tay Ngọc Nhi ngồi xuống ghé:

- Cái thứ này uy lực lớn lắm, nếu dùng trong chiến tranh, sẽ hại người vô số. Nhưng lúc này ta không còn cách nào khác, hiện còn một thể lực ngầm nữa luôn lấy Ngũ hoàng tử ra làm lá chắn, luôn đẩy tội lỗi cho Thuận vương, ta đoán chừng kẻ đứng sau này đợi Thuận vương và hoàng đế xung đột với nhau lưỡng bại câu thương, sẽ thừa cơ phát động, đoạt ngôi vị. Mà thể lực của hoàng thượng và Thuận vương qua đấu tranh đã bị lộ rõ hết rồi, cho nên phải có quân bài tẩy, nếu không vương triều này sẽ rơi vào chiến hỏa liên miên.

Ngọc Nhi gật đầu có vẻ rất mơ màng, tất nhiên chưa hiểu được sự lợi hại của thuốc nổ đen, nếu không để nàng tận mắt nhìn thấy thì nó cũng vô ích, Đường Kính Chi không nhiều lời nữa, đợi thuốc nổ đen được gió thổi khô, cẩn thận cắt nó thành từng khối từng khối nhỏ một, rồi mài bằng góc của nó.

Thuốc nổ đen sau khi đốt cháy, trong chớp mắt bành trướng, giải phóng ra lượng khí thể, thể tích khí thể này lớn hơn thể tích thuốc nổ đen vụn lụn, tạt nên sức ép chấn động không khí cực lớn, được gọi là nổ.

Muốn phát huy uy lực lớn nhất của nó thì phải cho nó vào nơi kín, khi đó sức nổ bị nén bộc phát càng dữ dội, Đường Kính Chi sớm có dự định mua mấy cái bình.

Mấy cái bình này nhỏ bằng nắm tay, cổ bình rất nhỏ, người dùng nó đựng rượu đắt tiền, người thì dùng nó làm đồ trang trí, hoặc đựng thứ đồ hớ hênh.

Đường Kính Chi sau khi cho toàn bộ thuốc nổ đen vào bình, tiếp theo là chế tạo giấy cháy chậm rồi.

Vì gấp, cho nên y không chuyên môn làm giấy cháy chậm nữa mà lấy sợi gai, tẩm vào đèn dầu, đem phơi khô, sau đó luồn nó vào trong bình.

Thấy Đường Kính Chi dừng tay, thở phào, Ngọc Nhi hứng thú hỏi:

- Tướng công, xong rồi à?

Cái bình nhỏ này thì uy lực lớn được cỡ nào cơ chứ? Ngọc Nhi không tin tưởng mấy.

- Ủ, được rồi, chúng ta rời thành, kiểm chỗ nào vắng vẻ thử uy lực của nó xem sao.

Đường Kính Chi thận trọng cất bình vào trong lòng, rồi vội vã cùng Ngọc Nhi rời khách sạn, ra cửa có hai xưởng vệ định đi theo, Đường Kính Chi từ chối.

Tề Đức Thịnh là chỉ huy sứ của nội xưởng, lần trước bị hành thích làm Đường Kính Chi thêm cẩn thận, những người này có thể không dám làm hại y, nhưng tiết lộ tin tức cho Tề Đức Thịnh thì hoàn toàn có thể, phương pháp chế tác thuốc nổ đen thì tuyệt đối không để người khác biết.

Vì vậy y mới lệnh đem toàn bộ vật dụng trong chỗ luyện đan của Bồ Đề giáo đi, để sau này có người điều tra, cũng không thể biết y dùng thứ gì chế tác thuốc nổ đen.

Hai người bọn họ cưỡi ngựa rời Ngô thành từ phía đông, Đường Kính Chi cẩn thận phóng ngựa đi liền một lèo tới mười mấy dặm mới dừng lại, tìm kiếm xung quanh, thấy một nơi có nhiều gò đồi nhỏ, liền xuống ngựa tới đó.

Ngọc Nhi mang về mặt tò mò phần khích bảm sát.

Vì cho Ngọc Nhi thấy được sự lợi hại của thuốc nổ đen, Đường Kính Chi chuyên môn tìm một cây đại thụ, đào rãnh chôn cái bình cho vào đó. Vì dây cháy chậm không được hợp cách cho lắm, Đường Kính Chi lo đốt một lần không cháy được vào thuốc nổ bên trong, lần thứ hai thì giấy ngấn đi rất nguy hiểm, liền tìm ít cành cây cỏ khô đặt dưới bình.

- Ngọc Nhi, sau khi ta đốt lửa rồi chúng ta phải nấp cho nhanh đấy.

Đường Kính trước khi đánh lửa chỉ vào ngọn đồi không xa dạn, nếu chỉ là thuốc nổ đen thì uy lực không quá lớn, nhưng lại được cho vào trong bình sứ, lúc đó mảnh sứ bay tứ tung, nếu để nó bắn vào người thì không phải đùa.

Ở khách sạn Ngọc Nhi đã cảm nhận được sự thận trọng của Đường Kính Chi, không dám xem thường, nghiêm túc gật đầu.

Đường Kính Chi lúc này mới đốt giấy cháy chậm, sau đó đốt cả dải cỏ khô.

Vì quá khẩn trương, tay y run run, cỏ khô vừa bốc khói là nắm tay Ngọc Nhi chạy bán sống bán chết.

Ngọn đồi đó một bên bị nước rửa trôi, vừa vặn có thể ẩn thân, Đường Kính Chi nấp ra sau, dựa sát vào lưng đồi.

Ngọc Nhi tuy lớn gan, nhưng bất giác bị tâm tình của Đường Kính Chi cảm nhiễm, hết sức hồi hộp nắm chặt lấy tay y.

Có điều Đường Kính Chi đợi rất lâu mà chẳng thấy có động tĩnh gì, Ngọc Nhi thò đầu ra xem bị y kéo lại, hai ba lần như thế, y không khỏi nghi hoặc.

Không cháy à?

Hay là thuốc nổ mình chế ra có vấn đề?

- Ngọc Nhi, nàng đợi một chút, để ta ra xem sao, nàng nấp ở đây, không được chạy lung tung.

Lại đợi thêm một lúc nữa, Đường Kính Chi mất kiên nhẫn dặn dò Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi sao chịu: truyện copy từ

- Không, để thiếp đi cho, thiếp có võ công, phản ứng nhanh hơn, có gì bất ngờ có thể né tránh được.

Đường Kính Chi lắc đầu ngay:

- Không được, để ta đi thích hợp hơn, nàng không hiểu về thuốc nổ, làm sao biết vì sao nó không nổ?

Thế là thành tranh cãi nhau, không ai thuyết phục được ai, bất tri bất giác một tuần trà qua đi, vẫn không có động tĩnh gì, Đường Kính Chi cho rằng chắc chắn khâu chế tác có vấn đề rồi, sẽ không nổ nữa, liền đứng lên định đi xem, thỉnh lĩnh “uỳnh!” Một cái kinh thiên động địa.

Đường Kính Chi chân mềm nhũn, ngã phịch xuống đất.

Chương 549: Cô nam quả nữ.

Ngọc Nhi thì giật nảy mình, tiếng nổ đó như sấm làm nàng sợ tới mức mắt cá không ra máu, Đường Kính Chi ngồi thở dốc một hồi mới dần trấn tĩnh lại, thấy Ngọc Nhi vẫn còn run rẩy bầy, mắt ngây dại, nhất định là sợ quá mức, ôm nàng vào lòng nhẹ giọng an ủi.

Ngọc Nhi nép trong mình Đường Kính Chi rất lâu mới thốt lên một câu khiến y phì cười:

- Tướng công, thiếp, thiếp từ nhỏ đã sợ sấm nổ.

Ngọc Nhi nói xong mặt đỏ bừng, nàng sinh ra đã sợ tiếng sấm rồi, chẳng biết vì sao.

Dù thế nào nghe thấy tiếng sấm nổ là nàng hoảng loạn lúng túng.

Đường Kính Chi cười toét miệng, không phải thấy Ngọc Nhi sợ tiếng sấm có gì đáng chê cười, mà thế mới nữ tính.

Có điều sợ hãi bẩm sinh này không thể khắc phục được.

Trước kia y từng đọc Hưng Đường Truyện, có nói Lý Nguyên Bá một hảo hán thiện sử dụng đôi Lôi Cổ Ứng Kim Chùy, thế nhưng lại sợ sấm nổ.

Trong Thuyết Đường càng miêu tả, Lý Nguyên Bá cầm hận mây đen phủ trên đỉnh đầu mình mãi không tan, tiếng sấm rền vang mãi, cho nên dùng chùy ném trời. Kết quả đợi mãi không thấy chùy rơi xuống, sấm cũng không còn, cho rằng thần sấm vô tình bị vũ khí của mình ném chết rồi.

Vỡ bờ vai thơm của mỹ nhân, Đường Kính Chi vuốt ve chiếc lưng ong, thủ thỉ bên tai nàng:

- Ngọc Nhi đừng sợ, sau này nếu có sấm nổ nấp vào người ta, ta che chở cho nàng.

Nghe những lời này của tướng công thư sinh, Ngọc Nhi như được rót mật vào trong lòng, nàng định đáp lời thì có tiếng rầm rắc liên hồi vang lên, sau đó “sầm” một tiếng lớn, thì ra cây đại thụ hai người ôm mới xuể kia bị nổ thủng một lỗ, bị gió lớn thổi qua, không chịu được sức nặng nên đổ rồi.

Hai người vội bò lên ngọn đồi nhìn, chỉ thấy bụi đất bốc lên sau tán lá dày.

- Ngọc Nhi, đi tới đó xem nào.

Đường Kính Chi nắm tay Ngọc Nhi chạy tới cây đại thụ.

Tới gần Ngọc Nhi mới nhìn thấy gốc cây đại thụ bị nổ tan nát, thân cây có cái lỗ to tướng, thốt lên:

- Tướng công, thứ thuốc nổ đen này thật lợi hại.

- Ủ.

Đường Kính Chi biết trước uy lực của nó rồi, khi chế tác thuốc nổ đen, y không ngừng do dự, mình làm ra thứ này có đúng hay không?

Dù y rất có nhiều lý do thuyết phục bản thân làm ra nó, nhưng y không thể phủ nhận một điều, từ lúc ý tưởng đó lóe lên trong đầu, y không cưỡng lại ý muốn tạo ra nó.

Tò mò, đó là bản tính của nhân loại, nhờ nó mà nhân loại mới tiến bộ.

- Ngọc Nhi, chúng ta đi thôi, nếu không có thể sẽ có người nghe thấy tiếng động tìm tới đây.

Đường Kính Chi quan sát một hồi, thí nghiệm đã thành công, muốn kéo Ngọc Nhi rời khỏi nơi này.

Ngọc Nhi gật đầu, trước khi đi còn ngoái lại nhìn gốc cây đại thụ rồi rừng mình.

Huýt sáo gọi ngựa tới, hai người phi nước kiệu trở về Ngô thành, Đường Kính Chi không về phòng ngay mà đi mua mười mấy loại bình sứ, y cũng muốn chế tác vài quả “lựu đạn” phòng thân.

Có thứ vũ khí này, cho dù sau này gặp phải thích khách, không đến nỗi không thể đánh trả.

Về khách sạn thì trời tối dần, tới giờ cơm rồi, Đường Kính Chi tận tay chỉ dẫn Ngọc Nhi cách luyện ra tiêu toan giáp tinh thuần.

Mấy ngày tiếp theo đó Đường Kính Chi không lên đường nữa, y nói là muốn để mọi người nghỉ ngơi phục hồi sau nhiều ngày bôn ba, bản thân thì chui vào phòng ngủ, suốt ngày làm thuốc nổ, Ngọc Nhi tuy sợ tiếng nổ của nó, nhưng nhớ lại uy lực của nó là nằng lại kích động, hưng phấn, cũng ở bên giúp sức.

Cứ thế liền ba ngày, Đường Kính Chi làm được 30 cái bình.

Ba mươi cái bình này khác với cái đầu tiên, cái nào cũng có dây cháy chậm, dù ném xuống đất, lửa cũng không bị tắt.

Có được ba mươi quả “lựu đạn” phòng thân này, Đường Kính Chi yên tâm hơn nhiều.

Tối ngày thứ tư đoàn người Đường Kính Chi mới tiếp tục lên đường, lần này lộ trình lúc đi chỉ tốn có ba ngày lúc về tốn tròn mười ngày.

Tối được Ni Lạc Thần, Đường Kính Chi nghĩ, nên tới hoàng cung một chuyến gặp Hoàng thái hậu thì hơn, nên bảo Ngọc Nhi và mấy xướng đưa xe ngựa về phủ, y và Lý Cường, Hồ An tới khách sạn tắm rửa, chỉnh trang diện mạo, tới thẳng hoàng cung.

Hộ vệ cấm quân vẫn nhận ra Đường Kính Chi, còn Lý Cường và Hồ An tự có thể bài vào hoàng cung, Hồ An tới ngự thư phòng kiến giá, Lý Cường là đệ tử của Kế công công, tâm phúc đích hệ của hoàng thái hậu, thế bài của hắn có thể đưa bọn họ vào Từ Ninh cung, nếu không Đường Kính Chi phải về nhà lấy long bài của hoàng đế ban rồi.

Cung nữ trực cửa Từ Ninh cung thấy Đường Kính Chi tới, chẳng cần bảo đã vội nhắc mép váy đi nhanh vào bẩm báo, không lâu sau đi ra nói:

- Hoàng thái hậu tuyên Trung Nghĩa bá vào cung tấn kiến. Lý bách hộ chuyển đi này vất vả có công, thăng làm thiên hộ. Hôm nay hay về nghỉ ngơi dưỡng sức, mai hãy tới báo cáo.

- Vâng.

Lý Cường được thăng chức mặt vẫn tỏ ra bình thản, quay sang Đường Kính Chi chấp tay cáo biệt.

Đường Kính Chi lúc này tim đập loạn xạ, vì hoàng thái hậu tuyên gặp riêng y.

Cảnh tượng ướm át lần trước Hoàng thái hậu chủ động ngã vào lòng y vẫn còn rõ một một trong tâm trí, nằng lại chuyên môn phái người bảo hộ mình, còn cứu mình một mạng, Đường Kính Chi thầm thấy xấu hổ không đành lòng vì bày mưu chiếm đoạt trái tim nàng.

Nhưng không đành lòng thì y vẫn làm theo kế hoạch định trước.

Đứng trước Từ Ninh cung, trong đầu Đường Kính Chi xoay chuyển cả trăm ý nghĩ, hít sâu liền mấy hơi, đợi bình tĩnh lại mới thông thả vào trong điện.

- Vi thần thỉnh an ...

Đường Kính Chi vừa định quỳ xuống thỉnh an thì Hoàng thái hậu đã cất ngang:

- Ái khanh miễn lễ, trên đường đi khanh gặp phải thích khách thực sự không sao chứ, đều trách ai gia không phái đủ người bảo vệ an toàn cho khách.

Nói xong vén mép váy hoàng kim phụng, đi tới trước mặt Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi mạnh dạn ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt diễm lệ cao quý, vẻ quan tâm lo lắng lộ hết ra ngoài, tuyệt đối không phải chỉ là lời khách sáo về ngoài, nàng có vẻ gầy đi, cái cằm cũng nhọn hơn, thiếu đi chút mạnh mẽ, thêm vào vài phần nữ tính yếu mềm càng nàng lay động lòng người hơn bội phần.

- Làm Hoàng thái hậu lo lắng là lỗi của vi thần.

Đường Kính Chi trông thấy vậy có chút đau lòng và áy náy, khom người thi lễ:

- Không cần câu nệ, khanh đường xa mỗi mệt rồi, người đâu ban ngồi.

Hoàng thái hậu dịu dàng nói:

- Vâng.

Trước khi Đường Kính Chi tới, Hoàng thái hậu đã cho tất cả cung nữ lui ra, chỉ để lại cung nữ tâm phúc, cung nữ đó đầu luôn cúi xuống đất, giữ thái độ thứ không nên nhìn thì không nhìn, nghe lệnh lui ra lấy đôn.

Thế là trong đại điện Từ Ninh cung chỉ còn lại một đôi cô nam quả nữ.

Cung nữ kia vừa lui xuống, Đường Kính Chi hết sức tự nhiên nắm lấy tay Hoàng thái hậu khẽ vuốt ve, vừa rồi Hoàng thái hậu thấy y liền đi xuống, không phải đỡ hờ mà là đích thân đưa tay ra đỡ y, cho nên Đường Kính Chi mới dám cả gan như thế.

Nếu không y rời kinh gần một tháng, cùng Hoàng thái hậu xa lạ hơn nhiều, không dám làm bừa.

Ngọc thủ bị nắm lấy, khuôn mặt diễm lệ của Hoàng thái hậu ửng hồng, nhưng không rút tay lại.

Một bàn tay ấm áp đó như truyền hơi ấm trái tim đang dần giá lạnh của nàng, khiến nàng có cảm giác được yêu thương, được quan tâm, trong lòng hết sức dễ chịu.

Có điều nhớ tới Kế công công từng nói, rất có khả năng Đường Kính Chi dùng quỷ kế, khơi lên chân tình của nàng, vẻ mặt trở nên phức tạp.

- Hoàng thái hậu, thời gian vi thần không có mặt, người khỏe không?

Đường Kính Chi quan tâm hỏi:

- Ừm, vẫn còn khỏe, chỉ có điều hay tin người bị người ta hành thích ở Nguyên Tuyền thành, trong lòng bất an, tối ngủ không ngon.

Hoàng thái hậu dấu sao vẫn là hoàng thái hậu, nàng không chỉ là phụ nhân sinh con, còn là nữ nhân mạnh mẽ sinh tồn trong chốn hậu cung hiểm độc, dù khẩn trương không bền lên rút rè như thiếu nữ đôi tám, ngẩng mặt nhìn Đường Kính Chi khấp lượt:

- Ra ngoài một tháng, người đen hơn nhiều rồi.

Chương 550: Huynh đệ phức tạp.

Đường Kính Chi đưa tay trái lên xoa mặt:

- Hơi vất vả một chút, nhưng rất đáng công, thần gom được hơn mười vạn gánh lương thực đưa lên phương bắc. Còn sự kiện ám sát, nhân cơ hội trừ được tâm phúc của Thuận vương ở Tịnh châu, chuyến đi này xem như thuận lợi.

Hoàng thái hậu cũng rất hài lòng, chuyến đi này của y công lao không nhỏ, chia sẻ ưu tư, giải quyết khó khăn cho hoàng đế.

Trước kia nếu không nếu không có lý do thích hợp, hoàng đế cũng không thể vô duyên vô cớ cách chức một quan viên như Quý Trường Phong.

Toàn bộ công lao đó cộng lại, đủ để thăng cấp cho Đường Kính Chi rồi, có điều Hoàng thái hậu có tính toán khác, dù lòng ngập tràn nhớ nhung, nhưng nàng ép bản thân phải bình tĩnh:

- Ai gia thấy với công trạng người lập được dù có thăng lên một cấp cũng thỏa đáng, nhưng ai gia định áp lại đã.

Đường Kính Chi không quá bận tâm tước vị cao thấp, nhưng vẫn lộ vẻ nghi hoặc.

- Kính Chi, ai gia làm thế thứ nhất là vì nghĩ cho an toàn của người, cái thế lực ngầm kia đã nhắm vào người rồi, nếu người lại tiếp tục thăng tiến, sẽ càng thúc đẩy chúng ra tay lần nữa. Thứ hai là để trấn an Tề Đức Thịnh, nếu không ẩn thấy phân lượng của người trong lòng ai gia và hoàng thượng cao hơn hẳn, sợ địa vị lung lay khó tránh khỏi hành động quá khích.

Hoàng thái hậu cười nhẹ giải thích:

- Người đừng coi thường Tề Đức Thịnh, hắn từ nhỏ vào cung, không phải là kẻ không có thủ đoạn, hơn nữa hắn trong thời gian được hoàng thượng trọng dụng đã tận lực gài thuộc hạ thân tin vào nội xưởng, nếu hạ hắn phải hạ hết thái giám thân tin bên hoàng thượng nữa, như vậy nội xưởng sụp đổ, trong thời kỳ đặc thù này đó là chuyện không thể xuất hiện.

Những điều này Đường Kính Chi hiểu cả, tất nhiên gật đầu, hiện lực lượng làm chỗ dựa cho hoàng đế ở kinh thành trừ một đại doanh cấm quân thì không phải là những quan viên trung thành, mà là nội xưởng.

Nội xưởng còn có trọng trách bảo vệ sát bên hoàng đế, nên có không ít xưởng vệ hoạt động công khai, cộng lại cũng tới hơn hai vạn người.

Hai vạn người này ai nấy đều có bản lĩnh, không chỉ biết chém giết còn nghe ngóng tin tức, đột nhập ám sát, điều tra thăm dò, ngàn vạn lần không thể loạn.

- Kính Chi, ai gia biết Tề Đức Thịnh phái người hành thích người, nhưng ai gia mong người tạm thời nhẫn nhịn.

Nói tới đó Hoàng thái hậu nắm chặt tay Đường Kính Chi, giọng khẩn thiết:

Đường Kính Chi lúc đó bận suy nghĩ chính sự Hoàng thái hậu nói, lúc này mới chợt phát hiện nàng gọi tên mình một cách thân thiết.

Nàng đã hạ mình xuống cầu khẩn, tất nhiên Đường Kính Chi không thể không biết tốt xấu, chưa kể y đâu phải kẻ không hiểu tình thế, khẽ vuốt mu bàn tay nàng, đáp lại bằng một nụ cười:

- Coi Hoàng thái hậu nói kìa, chẳng lẽ trong mắt người ta không hiểu chuyện thế sao, chẳng qua là tạm thời né tránh hắn thôi, có gì to tát đâu.

- Tất nhiên ai gia tin người, nhưng người ta không thể không nói.

Hoàng thái hậu lườm y một cái, nói:

- Phải rồi, lần này người đi Tịnh châu còn gặp giáo phái gọi là Bồ Đề giáo nữa, đã tìm ra được kẻ đứng sau bọn chúng chưa?

Đường Kính Chi thấy Hoàng thái hậu gọi tên mình, nên cũng không xưng thần nữa:

- Ta đã lợi dụng tên hộ pháp lần được sứ giả Bồ Đề giáo, thành viên cốt cán của bọn chúng, đã biết được hắn là thuộc hạ của ai rồi.

- Ai thế?

- Ngũ hoàng tử Minh Chiêm.

Đường Kính Chi nghiêm mặt đáp:

- Lại là hắn à?

Hoàng thái hậu không ngờ dính líu tới Ngũ hoàng tử, không khỏi đau đầu.

Vị Ngũ hoàng tử này bị phái xướng vệ chuyên môn giám thị, nhưng hắn ngày nào cũng tới phủ các vị hoàng tử khác một lượt, chẳng sao tra ra nổi là ai sai phái hắn làm gì.

Nhìn phản ứng của Hoàng thái hậu, Đường Kính Chi nhíu mày:

- Chẳng lẽ người sớm đã đoán ra hắn, phải chăng hắn là một trong số thế lực có dã tâm.

- Hắn ư?

Hoàng thái hậu khẽ lắc đầu:

- Kính Chi, người chưa gặp hắn nên mới hoài nghi, thực ra không cần phí tâm tư với hắn, hắn không làm hoàng đế được đâu.

- Vì sao?

Đường Kính Chi không biết do đâu Hoàng thái hậu khẳng định như vậy:

- Nguyên nhân đơn giản lắm, hắn yếu ớt nhiều bệnh, mùa đông năm nào cũng đổ bệnh nặng một lần, nếu chẳng phải hoàng gia có nhiều dược liệu trân quý thì hắn chết nhiều năm rồi.

Hoàng thái hậu nói với giọng chắc chắn:

- Thử hỏi một vị hoàng tử có thể chết bất kỳ lúc nào thì ai theo hắn? Không có người theo, không có thế lực thì dù hắn có dã tâm cũng ích gì? Nên bất kể thế nào thì hắn cũng vô duyên với ngôi báu rồi.

Đường Kính Chi chợt cảm thấy buồn cười, sinh ra trong hoàng thất chẳng hay ho gì, nếu người có dã tâm, muốn chiếm ngôi thì bị coi là loạn thần tặc tử, nhưng người không có dã tâm thì lại bị người ta coi thường xem nhẹ.

Có điều rốt cuộc y chưa bao giờ gặp Ngũ hoàng tử, hoài nghi trong lòng khó tiêu tan hết:

- Hoàng thái hậu, thường ngày Ngũ hoàng tử có quan hệ với vị hoàng tử nào là tốt nhất.

- Chắc là Tam hoàng tử.

Hoàng thái hậu nghĩ một lúc rồi nói:

- Hắn tên là Minh Huyền, mẹ hắn năm xưa rất được tiên hoàng sủng ái, nhưng hắn không bao giờ ý thế để ức hiếp kẻ hiền lành yếu đuối. Hắn là kẻ không có chí lớn, hắn là không muốn tranh dành hoàng vị, hắn là kẻ đầu tiên đề xuất rời kinh, nhưng Thuận vương nói Thái hoàng thái hậu sức khỏe không tốt, nói không chừng ngày nào đó cười hạc về trời tây, không ở bên là mất hiếu đạo, nên mới không cam tâm ở lại.

Cuối cùng còn thêm vào một lời đánh giá không mấy thiện ý:

- Ai gia thấy hắn nóng lòng muốn rời nơi thị phi này tới đất phong còn tìm kiếm rượu ngon gái đẹp, hắn là kẻ biết hưởng thụ lắm đấy.

Lại là một hoàng tử không có dã tâm à?

Nếu như đúng là thế, thì hắn thân thiết với Ngũ hoàng tử tính cách nhút nhát cũng là bình thường.

Tờ giờ quan hệ với Hoàng thái hậu có chuyển biến vi diệu, Đường Kính Chi mới lần đầu tiên hỏi tới chuyện hoàng thất:

- Vậy trong mắt Hoàng thái hậu thì vị hoàng tử nào có dã tâm lớn nhất.

- Kẻ đầu tiên tất nhiên là Thuận vương, người này quả cảm võ dũng, tài hoa bất thế, rất được các đại thần và tướng lĩnh kính phục.

Nói tới Thuận vương, cho dù là Hoàng thái hậu cũng không thể không tán dương, nếu như Thuận vương là trưởng tử thì cái ngôi báu này đừng kể nào nghĩ tới chuyện tranh đoạt.

Chỗ dựa lớn nhất kiến đương kim có thể lên ngôi báu chẳng qua ỷ vào thân phận trưởng tử mà thôi.

Một nguyên nhân khác hoàng đế trẻ lúc nhỏ rất cứng chặc hiểu chuyện, yêu thương che chở các đệ đệ của mình, nên tiên đế dù khi bệnh nặng giận hằn yêu muội muội của mình, chỉ trấn áp thể lực của hắn để hắn hối cải, chứ không sửa di chiểu.

- Thứ hai là Nhị hoàng tử, có điều kẻ này tính cách hung tàn, không phân thị phi, trước kia thậm chí còn ỷ vào thân phận, đánh đập quan viên triều đình, nên tiên hoàng không thích, nên dù nhà mẹ hắn có thể lực không nhỏ, nhưng khả năng quan viên trong triều ủng hộ hắn không cao.

Hoàng thái hậu phân tích từng người cho Đường Kính Chi nghe:

- Tiếp theo đó là Lục hoàng tử trước đó không lâu còn cả gan phát động chính biến soán ngôi, đã bị ai gia và hoàng thượng bắt giam.

Đường Kính Chi gật đầu ghi nhớ, càng nghe càng thấy sinh ra trong hoàng thất chẳng phải chuyện hay.

- Còn Tứ hoàng tử, Bát hoàng tử và Cửu hoàng tử đều thông gia với võ tướng trong quân, có chút thể lực ở cấm quân, có điều không nhiều, cuối cùng chỉ có thể ngả theo thể lực khác, chứ ngại vàng bạc chúng không ngồi vững được.

Vậy là Đường Kính Chi đã có hiểu biết đại khái về thể lực của các hoàng tử rồi.

- Hoàng thái hậu, hoàng thượng phái người truyền lời, muốn gặp Trung Nghĩa bá.

Đột nhiên ngoài cung có tiếng cung nữ tâm phúc bẩm báo.

Hoàng thái hậu vốn muốn nói chuyện thêm với Đường Kính Chi, bất kể là chuyện công hay chuyện tư, chỉ cần hai người có thể ở bên nhau thêm chốc lát cũng được, trong lòng không khỏi bất mãn, có điều không thể không để ý tới thể diện hoàng đế:

- Người nói với thái giám truyền lời bẩm lại với hoàng thượng rằng Trung Nghĩa bá sẽ tới ngay.

523. Chương 551: Bệnh Ngụy.

Đường Kính Chi còn muốn kể chuyện thuốc nổ đen với Hoàng thái hậu, nhưng giờ đành thôi. Tay Hoàng thái hậu vẫn nằm trong tay Đường Kính Chi, lắc khẽ ý bảo y yên tâm, có chút quyền luyện nói:

- Đợi gặp hoàng thượng rồi hôm nay ngươi không còn thời gian tới Từ Ninh cung nữa, có điều sáng sớm mai có thể tới cầu kiến ai gia.

- Được, ta nhớ rồi.

Đường Kính Chi vuốt nhẹ lên mu bàn tay trơn bóng của hoàng thái hậu một cái rồi mới rời đi trong ánh mắt chăm chú của nàng.

Theo một vị thái giám tới ngự thư phòng, sắp tới nơi thì đột nhiên có một tiểu thái giám từ phía sau chạy qua Đường Kính Chi, thấy y cũng chẳng dừng lại, chạy thẳng vào ngự thư phòng.

Rồi chẳng mấy chốc bên tai có tiếng la lớn của hoàng đế:

- Người nói gì, thái hoàng thái hậu hôn mê bất tỉnh?

Hoàng đế trẻ nghe báo tin dữ thì sắc mặt đại biến, khi còn nhỏ, thái hoàng thái hậu cực kỳ yêu chiều hắn, nếu như hắn làm sai gì, bị tiên hoàng hoặc mẫu hậu phạt, thái hoàng thái hậu biết tin là tới xin cho.

Nên Hoàng đế trẻ có tình cảm rất sâu nặng với bà.

Thái hoàng thái hậu đỡ bệnh nằm giường hai năm rồi, nhưng hoàng đế trẻ dù thường ngày có bận đến mấy, thậm chí là khi tiên hoàng qua đời, hắn vẫn một ngày hai lần tới thỉnh an.

Hắn sớm có chuẩn bị ngày này sẽ tới, nhưng đột nhiên hay tin, lòng vẫn như dao cắt.

- Bày giá tẩm cung thái hoàng thái hậu.

Hoàng đế trẻ vén long bào, không thêm để ý tới hình tượng nữa, chạy thẳng ra ngoài ngự thư phòng:

- Các người đi thông tri cho hoàng thái hậu và mấy vị vương gia còn ở kinh.

- Bẩm hoàng thượng, đã có người đi báo tin cho hoàng thái hậu, còn mấy vị vương gia, chưa có khẩu dụ, bọn nô tài không dám tự ý đi thông báo.

Tiểu thái giám đáp:

- Được rồi, người đi đi.

Câu trả lời của tiểu thái giám làm hoàng đế trẻ rất hài lòng:

Long liên được hai thị vệ nâng lên đi như bay, vừa vịn cách chỗ Đường Kính Chi không xa, hoàng đế trẻ thấy y nói:

- Đường ái khanh, thái hoàng thái hậu bệnh nguy, hôm nay trẫm không có thời gian gặp khanh nữa, khanh rời cung đi, sáng mai vào cung nghì sự.

- Thần tuân chỉ.

Đường Kính Chi cung kính đáp, thầm nghĩ các vị hoàng tử có dã tâm sắp ra tay rồi, nếu không đợi an táng thái hoàng thái hậu xong, bọn họ không còn lý do ở lại kinh thành nữa, mà một khi rời kinh, coi như đời này bọn họ vô duyên với ngôi báu.

Ở kinh thành bọn họ có thế lực riêng, hơn nữa với thân phận đặc thù, bọn họ có sức hiệu triệu nhất định còn có thể tranh đấu chính trị, dù muốn phát động binh biến cũng dễ dàng hơn nhiều, rời kinh rồi chẳng khác nào mất gốc, dã tâm tới mấy cũng vô ích mà thôi.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ như Phúc Thọ vương ở Hải Châu vì phải chống lại cướp biển, nên số lượng tư binh nhiều hơn.

Còn đám hoàng tử kia có muốn học theo Phúc Thọ vương, dần tích trữ thế lực mưu đồ đại sự là không thể, người khác Đường Kính Chi không dám khẳng định, chứ Thuận vương nghe tin này chắc chắn sẽ có hành động trong thời gian gần.

Chẳng hiểu sao nghĩ thế Đường Kính Chi lại thở dài.

Rời hoàng cung, Đường Kính Chi mau chóng lên ngựa Ngọc Nhi mang tới cho, hạ thật thấp giọng nói:

- Trong hoàng cung xảy ra chuyện lớn rồi, chúng ta phải về ngay.

Nói xong giơ cao roi ngựa, phóng thẳng tới tiểu viện làm đồ thêu, Uyển Nhi và Nhu Nhi phụ trách kinh doanh đồ thêu, ban ngày chắc chắn ở đó.

Ngọc Nhi nghe Đường Kính Chi nói một câu không đầu không cuối thì chẳng hiểu ra sao, có điều vẫn bám sát y, dù về tới kinh thành, nhưng không có nghĩa là đã an toàn.

Tới xưởng thêu, Đường Kính Chi kê đám hộ vệ sừng sốt chưa kịp hành lễ đã xuống ngựa vào tiểu viện, y vừa trở về là náo nhiệt ngay, có nha hoàn thấy y chạy vội đi thông báo, Nhu Nhi và Ngọc Nhi hay tin từ phòng thêu đi ra.

Hiện trời đã ấm hơn nhiều, hai vị di nương của y đều đã bỏ đi bộ áo dây trên người, vóc dáng thướt tha đầy sức sống thanh xuân mỹ diệu của thiếu nữ tuổi hoa hiện ra hoàn toàn trong bộ váy vừa người, trông cực kỳ dưỡng mắt.

Hai nàng cũng ảnh hưởng không ít bởi văn hóa kinh thành, hay nói cách khác là của sông Tần Hoài, nếu không dù là mùa hè cũng không thể mặc bộ y phục ôm sát người như thế.

Nhu Nhi mặt phụng phịu dỗi hờn tựa như trách y đi quá lâu, nếu chẳng phải có người ngoài ở bên nàng đã nhào thẳng vào lòng tướng công rồi, Uyển Nhi khóe mắt có giọt nước long lanh, khẽ mỉm cười chào đón y về nhà.

Bọn họ chia tay tướng công của mình một tháng rồi, đúng lúc thực sự trở thành phu thê không lâu, đang ân ái mặn nồng, nhớ nhung là điều không thể tránh khỏi.

Đường Kính Chi cũng nhớ các nàng lắm, nắm tay các nàng đi vào đại sảnh, Uyển Nhi khẽ rút tay ra, chu đáo đi tới nắm tay Ngọc Nhi hồi han, đám nha hoàn qua đây phục vụ chủ yếu là tiểu nha hoàn được mua về khi mới lên kinh, biết ý đứng lại ở trước cửa.

Vừa vào trong đại sảnh, không có người ngoài, quả nhiên Nhu Nhi nhào vào lòng Đường Kính Chi, Uyển Nhi tự mình pha trà:

- Tướng công cuối cùng cũng đã về, Nhu Nhi tỷ tỷ ngày nào cũng nhắc tới tướng công bốn năm lần đấy.

Đường Kính Chi ôm Nhu Nhi ngồi xuống ghế, đặt nàng ngồi lên đùi mình, tay vòng qua vòng eo nhỏ nhắn của tiểu mỹ nhân, uống một ngụm trà cho thấm giọng mới trêu:

- Ô, chỉ có Nhu Nhi nhớ ta thôi à?

Uyển Nhi nhìn tướng công với ánh mắt hiền thê dịu dàng, nói nhỏ:

- Thiếp cũng nhớ mà.

Đường Kính Chi cười lớn, đặt chén trà trong tay xuống, ôm cả Uyển Nhi vào lòng đặt lên đùi còn lại, Uyển Nhi mặt đỏ bừng đưa mắt nhìn Ngọc Nhi, thấy vị muội muội này vẻ mặt bình thản mới ngừng kháng cự, chiều ý tướng công.

Ngọc Nhi đợi tướng công thư sinh và hai vị tỷ tỷ trò chuyện một lúc mới hỏi:

- Tướng công, lúc nãy chàng nói trong hoàng cung xảy ra chuyện lớn, rốt cuộc là chuyện gì?

Nói tới chính sự, Đường Kính Chi thu lại nụ cười, nghiêm túc nói:

- Trên đường ta tới ngự thư phòng thì nghe thấy thái hoàng thái hậu đột nhiên bệnh nặng thêm, đã hôn mê rồi.

Uyển Nhi và Nhu Nhi không hỏi tới chính sự, cho nên cũng không cảm thấy gì, thái hoàng thái hậu chẳng liên quan gì tới các nàng.

Ngọc Nhi luôn đi theo Đường Kính Chi biết điều này có nghĩa gì, như vậy có lẽ thế lực ẩn ở kinh thành sắp trời lên mặt nước rồi.

Đường Kính Chi thấy hai di nương nghi hoặc hoang mang, thơm mỗi nàng một cái nói:

- Thường ngày các nàng đại môn bất xuất nhị môn bất mai nên ta không kể tình thế kinh thành cho các nàng, chuyện nói ra dài lắm. Các nàng không cần biết làm gì cho phiền lòng, chỉ cần nhớ từ hôm nay trở đi phải ở tiểu viện này, không đi đâu cả. Kinh thành sắp loạn rồi, ta sẽ điều toàn bộ cấm quân trong phủ tới đây để đảm bảo an toàn.

Nghe nói kinh thành sắp loạn, cả hai nàng đều biến sắc, các nàng ở kinh thành một thời gian, rất thích không khí tự do cởi mở nơi này, lúc nào cũng thấy người xe nườm nượp, ai nấy áo sống đẹp dễ, gặp nhau nói cười vui vẻ, còn tưởng là nơi an toàn nhất, nơi tốt nhất thiên hạ.

Nhu Nhi ôm lấy hông Đường Kính Chi:

- Vậy tướng công cũng đừng ra khỏi nhà, đợi kinh thành yên bình rồi hãy vào cung làm việc tiếp.

Đường Kính Chi nghe Nhu Nhi nói ngây thơ như vậy thì bật cười, y được coi là thành phần cộm cán của phe bảo hoàng, làm sao khoanh tay ngồi nhìn được? Nếu mấy vị hoàng tử kia thắng, y chắc chắn xong đời, cho dù hoàng đế trẻ thắng, nếu thấy y trón lỳ trong nhà không làm gì, cũng sẽ không tha cho y.

Tóm lại, vụ này không thể thiếu phần của y rồi.

Có điều Đường Kính Chi không định giải thích cho Nhu Nhi, y thà để nàng làm cô bé ngây thơ khờ khạo mãi còn hơn, khẽ vỗ lưng ong của nàng nhện hàng an ủi, bảo nàng đừng sợ, cũng đừng suy nghĩ lung tung.

Đợi Nhu Nhi gạt đầu rồi, Đường Kính Chi mới nói chuyện tiếp:

- Ngọc Nhi, trong thời gian ngắn nàng có thể tìm thấy Hồng huynh không, tốt nhất là tìm huynh ấy tới đây ngay, ta có chuyện muốn bàn với huynh ấy ?

524. Chương 552: Hồng Phong Mất Tích.

Hồng Phong ngằm theo dõi thủ hạ của Thuận vương, đồng thời là kẻ thù giết gia gia của Ngọc Nhi, nếu như Thuận vương có động tĩnh gì, hẳn Hồng Phong có thể phát hiện ngay, như thế an bài trước sẽ lợi thế lớn.

- Thiếp nghĩ là được thôi.

Ngọc Nhi biết tình thế khẩn cấp, đứng dậy đi ngay:

Đường Kính Chi gọi với theo:

- Nàng cẩn thận đó, xung quanh nơi này hẳn đã đầy thám tử của các phía rồi.

- Thiếp hiểu.

Lời nàng truyền lại thì bóng dáng chim én cũng đã biến mất sau tường tiểu viện, gần đây công phu của Ngọc Nhi tăng tiến không ít.

Thấy hai di nương của mình vẫn chưa hoàn toàn xua đi được mây đen âu lo, Đường Kính Chi liền hỏi tới chuyện kinh doanh đồ thêu phân tán sự chú ý của các nàng.

Uyển Nhi mặt bừng sáng, hào hứng khoe:

- Chàng rời kinh được bảy ngày thì thiếp đưa đồ thêu ra thị trường, trước đó nhờ ám vệ đưa tin đồn khắp nơi, nên chưa tới nửa ngày, có rất nhiều thương cổ tới đây đặt hàng. Thiếp theo căn dặn của chàng, chỉ bán hàng trung hạ cấp, có điều vẫn kiếm được một khoản tiền lớn. Còn đồ thêu cao cấp thì giao cho hai vị chưởng quầy đem tới đại lâu chúng ta mua và hiểu vải Tần thị ..

Tới đó đột nhiên nàng reo lên:

- Đúng rồi, chàng còn nhớ trước khi đi, Hoàng thái hậu có tặng cho Nhu Nhi tỷ tỷ một cây kim châm và danh hiệu thợ thêu nhất đẳng hoàng gia không?

Đường Kính Chi đương nhiên là nhớ rồi, y còn được thưởng một thanh bảo kiếm mà, chỉ có điều không biết Uyển Nhi có ý gì.

- Là như thế này.

Uyển Nhi giải thích:

- Khi chàng rời kinh, Nhu Nhi tỷ tỷ dùng cây kim châm đó cùng với chỉ thêu, lấy gấm vóc mà chàng được thưởng khi phong tước, dùng 5 ngày liền thêu ra 18 bức tranh Cậu bé Hồ Lô, hiện giờ có 8 bức treo ở Hiệu vải Tần thị, còn 10 bức kia treo ở cửa hiệu nhà chúng ta. Những người biết nguồn gốc của nó đều ra giá rất cao, có điều thiếp dặn hai vị chưởng quầy 18 tấm lụa thêu đó là vật không bán, vậy mà tới hôm nay có người ra giá một tấm hai nghìn lượng bạc.

Đường Kính Chi tròn mắt, đang định khen Nhu Nhi thì mới thấy tiểu nha đầu này tuy không nói gì, nhưng sớm đã cười trộm tới vai run run, kích động tới hai cái tai đỏ luôn rồi.

Cũng phải thôi, Nhu Nhi xuất thân thấp, chỉ là đứa bé nhà cùng khổ, trước khi gả vào Đường gia, đừng nói hai ba nghìn lượng bạc, mà dù nàng bán một bức tranh thêu với giá hai ba lượng đã là giá trên trời, còn bán được hai ba trăm đồng đủ cả đêm vui tới mất ngủ.

Như thế nàng chẳng phải gả vào Đường gia xung hỉ, Đường Kính Chi cũng chẳng có được cô vợ nhỏ bé đáng yêu thế này.

Đường Kính Chi ôm vai Nhu Nhi kéo nàng ngồi thẳng dậy, giai nhân trong lòng tuy nhịn lắm, mím chặt môi, nhưng khóe môi cong lên rất rõ ràng, hôn chụt lên đôi má hồng hồng đó:

- Nhìn nàng cao hứng chưa kìa, nói đi, muốn ta thưởng cho nàng cái gì? Chỉ cần là thứ có thể mua được ở kinh thành, ta sẽ mua cho nàng.

Nhu Nhi dùng chiêu sở trường nhất của nàng, miệng hơi chu ra ngược đôi mắt to long lanh, giọng nũng nịu:

- Thiếp có kim châm có danh diệu, Ngọc Nhi muội muội có được bảo kiếm, chàng có xin được Hoàng thái hậu ban cái gì đó cho Uyển Nhi muội muội không?

- Không cần, không cần.

Uyển Nhi vội xua tay từ chối, nàng hiểu chuyện hơn, không thuần phác như Nhu Nhi:

- Hoàng thái hậu là quốc mẫu, quy củ trong cung còn nghiêm ngặt gấp mấy lần Đường phủ chúng ta, tướng công vào cung lúc nào cũng phải cẩn thận từng li từng tí, sao có thể xin lễ vật được, Nhu Nhi tỷ tỷ không cần đâu.

Suy nghĩ của Nhu Nhi đúng là rất ngây thơ, có điều nàng lưu tâm để ý tới các tỷ muội như thế, trong lòng Đường Kính Chi rất vui mừng, nếu những thê thiếp khác trong nhà đều coi nhau là người thân như vậy làm tướng công mới được coi là hưởng diễm phúc tề thiên.

Uyển Nhi cự tuyệt, nhưng Nhu Nhi vẫn mở to mắt trông đợi, Đường Kính Chi vuốt mũi nàng một cái, nói:

- Được rồi, đợi qua một thời gian nữa kinh thành bình yên trở lại, ta sẽ cầu xin hoàng thái hậu, lúc đó tùy ý cho Uyển Nhi muội muội của nàng chọn, thế đã vừa ý chưa?

- Dạ.

Nhu Nhi nghe thế mặt bừng nở nụ cười rạng rỡ, không quên bồi thêm một câu:

- Uyển Nhi muội thích nhất lam bảo thạch, chàng xem, muội ấy thường mặt váy màu lam.

- Nhu Nhi tỷ tỷ, tướng công xin ân điển Hoàng thái hậu một lần đã khó khăn lắm rồi, sao có thể kén chọn được?

Uyển Nhi thấy tướng công nhận lời thì lo lắng, sợ mang tới phiền phức cho y, nhưng nói nàng không vui là giả.

Đường Kính Chi vỗ nhẹ lên lưng nàng, nói:

- Không sao cả, Hoàng thái hậu hiền lắm, rất dễ nói chuyện, không đáng sợ như nàng nghĩ đâu. Tới khi đó ta sẽ xin cho nàng một viên lam bảo thạch, để nàng làm đồ trang sức đeo trên người.

- Đa tạ tướng công.

Uyển Nhi không nói thêm nữa, đứng lên thi lễ vạn phúc: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Đúng lúc này thì rèm cửa bị vén lên, Ngọc Nhi mặt u ám đi vào, nói vội:

- Tướng công, thiếp không tìm thấy Đại sư huynh, thiếp nghi huynh ấy gặp chuyện rồi.

Đường Kính Chi vội đặt Nhu Nhi ngồi sang một bên, đứng dậy hỏi gấp:

- Nàng bình tĩnh đã, nàng chưa gặp huynh ấy, sao biết huynh ấy xảy ra chuyện. truyện copy từ

- Thiếp và Đại sư huynh có ám hiệu liên lạc riêng với nhau, trừ khi rời kinh hoặc là có đại sự đi xa, nếu không cứ cách vài ngày đều để lại ám hiệu, để biết vẫn an toàn. Nhưng thiếp đến chỗ hẹn trước với Đại sư huynh, đã lâu lắm rồi không có ký hiệu huynh ấy.

Ngọc Nhi nhíu mày, mặt thể hiện lo lắng thấy rõ:

- Hồng huynh biết nàng theo ta rời kinh mà, còn lâu mới về cho nên không tới đó để lại ám hiệu thì sao?

Đường Kính Chi rất quý Hồng Phong, tính hẩn hào hiệp dễ gần, nên không mong y xảy ra chuyện không hay.

- Không, nếu đúng như thế huynh ấy cũng sẽ để lại ám hiệu, thiếp và huynh ấy mỗi khi đi làm việc gì đều theo định kỳ để lại ám hiệu, như vậy căn cứ vào dấu hiệu để lại biết được vấn đề xảy ra lúc nào.

Ngọc Nhi hít một hơi, cố gắng để bản thân không quá khấn trương, nhưng nàng và Hồng Phong lớn lên bên nhau, thân thiện như huynh muội ruột thịt, giờ Hồng phong có khả năng gặp chuyện, nàng sao có thể bình tĩnh lại được.

Thấy Ngọc Nhi tâm thần bất an, Đường Kính Chi an ủi:

- Ngọc Nhi, đừng quá lo, Hồng huynh võ nghệ cao cường, hiếm có đối thủ, ai làm gì nổi huynh ấy? Có lẽ tên Bùi Đặc mà huynh ấy theo dõi rồi kinh gấp, huynh ấy bám theo, không kịp để lại ám hiệu cho nàng thì sao?

- Ừm.

Không tìm thấy Hồng Phong, lúc này Ngọc Nhi chỉ có thể trấn an bản thân như vậy.

Theo dõi Bùi Đặc là chủ ý của Đường Kính Chi, lúc này y cũng lo Hồng Phong có bề gì, song là nam nhân, y trấn tĩnh hơn Ngọc Nhi, không để lộ ra ngoài mà thôi:

- Ngọc Nhi, nàng hiểu tình thế kinh thành hiện nay rồi đấy, lúc này chúng ta càng phải tỉnh táo. Được rồi, chúng ta tạm thời đặt chuyện Hồng huynh sang một bên, tối nay vất vả thêm một chút, tới khi đó chẳng may có chính biến hay binh biến, chúng ta còn có thủ đoạn tự giữ mình.

Ngọc Nhi vẫn là thành viên cao tầng của ám vệ, không cần nói cũng biết nàng đã lệnh ám vệ nghe ngóng tin tức về Hồng Phong.

Nhu Nhi ở bên nghe thế thì giật mình, chẳng lẽ kinh thành Ni Lạc Thần này sẽ loạn đến thế? Song không biết phải làm gì cả. Uyển Nhi trấn tĩnh hơn một chút hỏi:

- Tướng công muốn làm gì thế? Có khó không, hay là để thiếp và Nhu Nhi tỷ tỷ giúp một tay.

- Là một loại vũ khí lợi hại, có nó chúng ta có thể bảo vệ bản thân, đồng thời đứng ở thế bất bại.

Đường Kính Chi nghĩ, Nhu Nhi khéo léo, Uyển Nhi chu đáo, cả hai nàng có thể giúp được, như thế chế tác ra nhiều bình hơn, dạy cho hộ vệ cách sử dụng, nhiều kẻ địch đến tới mấy cũng đánh lui được.

Uy lực chưa nói, riêng tiếng nổ kinh khủng của nó đã có sức chấn nhiếp cực lớn rồi.

525. Chương 553: Không Phải Ta Làm

Cũng may là mấy loại tài liệu làm thuốc nổ đen rất sung túc, rất tinh thuần, vì đám Bồ Đề giáo làm tiên đơn, đương nhiên phải dùng thứ thuần nhất, chất lượng cao nhất.

Đường Kính Chi còn nhớ thực ra Trung Hoa cổ biết dùng phản ứng thuốc nổ đen từ rất sớm, như trong Tam Quốc Diễn Nghĩa có ghi lại trận đánh Xích Bích lấy lửa, tướng Ngô là Hoàng Cái dùng thuyền chất lưu huỳnh và diêm tiêu để đốt quân Tào, đó chưa phải là thuốc nổ đen đúng nghĩa, song cơ bản là thứ này.

Tuy nhiên do nguồn lưu huỳnh và diêm tiêu ở Trung Hoa không tốt, đến hơn nghìn năm sau cũng chẳng thể làm được thuốc nổ đen chất lượng cao, nên chế tạo được hỏa súng mà hiệu quả không ra gì, rồi công nghệ này theo Trịnh Hòa đi biển mà đến khắp Châu Âu, cuối cùng gián tiếp tạo nên một giai đoạn lịch sử đen tối khúat nhục.

Đường Kính Chi sai người đi mua bình, cùng đậu tương để luyện Tiêu toan giáp, còn y và ba vị di nương ăn uống qua loa xong, phân chia nhau nghiền nát than và lưu huỳnh.

Đồng người làm nhanh, chẳng bao lâu bọn họ đã có một đồng bột rồi, các nàng chỉ làm việc phụ trợ, còn quá trình chế luyện nguy hiểm nhất do đích thân Đường Kính Chi thực hiện.

Đêm hôm đó bốn người bọn họ bận rộn tới khuya mới ngủ, mặc dù chưa làm được bao nhiêu, song có những “cái bánh cháy đen” theo lời Nhu Nhi mang ra ngoài phòng phơi khô rồi.

Sáng sớm hôm sau Đường Kính Chi vào cung báo cáo tình hình, y mang theo ba cái bình, Ngọc Nhi dẫn sáu cấm quân đi theo bảo hộ.

- Ngọc Nhi, khi cất thuốc nổ đen phải cực kỳ thận trọng, nàng bảo hai tỷ tỷ nàng nhất định không đụng vào, cứ như hôm qua tiếp tục nghiền than và tiêu thạch là được.

Đường Kính Chi hôm qua đã nói rồi, nhưng chưa yên tâm dặn dò thêm.

Ngọc Nhi đã tận mắt chứng kiến uy lực của thuốc nổ đen, tất nhiên không dám lơ là.

Vào hoàng cung, Đường Kính Chi tính tới chỗ hoàng đế trước nghe ngóng tình thế kinh thành, đến ngự thư phòng bất ngờ gặp Tiêu Kiến, hần liền dẫn thẳng tới tẩm cung cả thái hoàng thái hậu.

Lâu lắm rồi mới gặp Tiêu Kiến, hàn huyên một hồi, Đường Kính Chi hỏi:

- Tiêu công công, bệnh tình thái hoàng thái hậu ra sao? truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Hai bên quan hệ luôn rất tốt, nên không cần vòng vo.

Tiêu Kiến nhìn xung quanh một lượt mới cẩn thận áp giọng xuống đáp:

- Thái hoàng thái hậu tuổi đã cao, lại bệnh lâu, cơ thể suy nhược, e khó qua khỏi kiếp nạn này.

Đường Kính Chi mặt nghiêm trọng hỏi:

- Các vị hoàng tử đã có động tĩnh gì chưa?

- Hôm qua hoàng thượng còn chưa phái người truyền tin, Thuận vương và các vị hoàng tử khác đều đã biết tin, cùng nhau tới rồi. Nghe thái ý nói tình hình thái hoàng thái hậu xong, sắc mặt rất không tốt, đoán chừng vài ngày nữa là có biến rồi .. Ài.

Hoàng đế trẻ chưa hoàn toàn ngồi vững ngai vị, song các hoàng tử cũng chẳng có thể lực đủ lớn, cho nên cả hai bên đều không muốn dùng binh đao gặp nhau lúc này.

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng bao lâu tới nơi.

Lúc này các hoàng tử đã đông đủ, vừa vặn Thuận vương ra ngoài thoáng khí, kết quả gặp ngay Đường Kính Chi, khuôn mặt đang đang u ám càng tối thêm:

- Trung Nghĩa bá đúng là phúc lớn mạng lớn, không ngờ thoát khỏi thích khách ám sát.

Đường Kính Chi chấp tay nói:

- Đó là nhờ hồng phúc của hoàng thượng.

Thuận vương chỉ hừ khê, đi sát qua vai Đường Kính Chi nói nhỏ:

- Đám phế vật đó không phải do ta phái đi, nếu không người chẳng may mất thế đâu. Có điều người chọn sai đường rồi, chẳng còn mấy ngày nữa, bản vương muốn xem bản lĩnh người tới đâu.

Đường Kính Chi không nghi ngờ điều này, với con người của Thuận vương, sẽ không bao giờ làm việc mà không nhận, vả lại tới lúc này Thuận vương chẳng có lý do gì để lừa y cả.

Thực ra điều này Đường Kính Chi cũng đã nghi ngờ, tới nay mới được xác thực mà thôi.

Vậy ai?

- Đường bá gia, Thuận vương đi rồi, chúng ta vào tham kiến hoàng thượng thôi.

Khi hai bọn họ nói chuyện, Tiêu Kiến thức thời lui qua một bên, lúc này mới đi tới nhắc:

Đường Kính Chi đành tạm gạt bỏ nghi vấn sang một bên, cùng Tiêu Kiến đi vào, trừ hoàng đế và các vị hoàng tử, hoàng thái hậu cũng ở đây, nàng phải túc trực bên cạnh thái hoàng thái hậu, nếu không chẳng may thái hoàng thái hậu hoẵng, nàng bị người ta chụp cho tội danh bất hiếu.

Các vị hoàng tử đứng ngồi ở ngoài đại điện, nhỏ giọng nói chuyện, thấy y vào đều tò mò nhìn vị đệ nhất sủng thần đang danh tiếng nổi như cồn.

Đường Kính Chi cũng liếc nhìn các vị hoàng tử một lượt, ấn tượng sâu nhất là một nam tử trẻ người gầy như que củi, má hóp lại, da trắng bệch bệnh tật.

Đây hẳn là Ngũ hoàng tử Minh Chiêm rồi.

Vào phòng trong, nhìn phương vị của hoàng đế, Đường Kính Chi quỳ xuống thi lễ.

Hoàng đế trẻ mặc dù cực lực không chế tâm tầm, nhưng hoàng nữ nãi hiền tử hôn mê bất tỉnh, mặt mày u ám, thi thoảng còn có tiếng nghẹn ngào.

Chuyện này không phù hợp với hình tượng của bậc đế vương, nhưng có thấy hoàng đế trẻ là người trọng tình cảm.

Nghe giọng Đường Kính Chi, hoàng đế trẻ nhìn qua, mặt mỗi phẩy tay:

- Đứng lên đi, lần này ngươi rời kinh lập công lớn, đợi thái hoàng thái hậu bệnh tốt hơn, trầm nhất định phong thưởng.
- Đa tạ ân điển hoàng thượng.

Đường Kính Chi nghe là biết hẳn còn chưa thương lượng chính sự với Hoàng thái hậu, có lẽ từ khi biết tin tới giờ, hẳn luôn ở đây, không còn thiết tha gì tới việc khác nữa:

- Hoàng thượng, thần biết người trọng tình cảm, luận hiếu đạo, xứng đáng làm tấm gương cho thiên hạ. Nhưng tình thế hiện nay cần người phần chấn tinh thần, chủ trì đại cục.

Rồi đi tới rót cho hoàng đế chén trà:

Hoàng đế trẻ uống ngụm trà, ở vương triều Minh Hà này, mời trà và uống trà mang rất nhiều ý tứ, hoàng đế trẻ uống trà tức là tỏ ý tiếp nhận ý kiến của y:

- Trầm hiểu ý khanh! Khanh cứ yên tâm, trầm luôn theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ, không để họ thành công đâu.

Đường Kính Chi thấy hoàng đế nhận thức rõ tình thế thì yên lòng phần nào, nói vài câu khuyên hẳn không nên quá bi thương, lấy ra trong lòng một cái bình sứ, áp nhỏ giọng nói:

- Hoàng thượng, đây là loại vũ khí mới do thần nghiên cứu chế tạo ra, tên là tạc đạn. Nếu như dùng lửa đốt cháy dây dẫn, ném vào đội ngũ quân địch, có thể nổ chết mấy chục người, hơn nữa còn sinh ra tiếng nổ cực lớn, đánh tan sĩ khí của địch.

Bản tính tò mò của hoàng đế trẻ trỗi dậy, nhận ngay lấy cái bình, nhìn trái ngó phải, còn lắc mạnh nghe xem bên trong có cái gì, nói với vẻ không tin:

- Bằng vào cái bình nhỏ tẹo này mà nổ chết được mấy chục người à? Đường ái khanh, có phải khanh thấy tâm tình trầm không tốt, cho nên muốn lừa trầm cho trầm vui không?
- Không phải ạ, thần có được mấy cáo đầu mà lấy ra lừa hoàng thượng.

Đường Kính Chi đã chuẩn bị trước, lục lợi kiến thức thời đại này giải thích cho hoàng đế hiểu, nhấn mạnh thuốc nổ đen thực ra do các đạo sĩ luyện đan nghiên cứu chế ra.

Thấy y nói có sách mách có chứng đành hoàng, hoàng đế mới tin là thật, có điều hẳn chưa tận mắt chứng kiến, nên chỉ coi có sức sát thương hơn cung nổ chút thôi:

- Nếu vật này lợi hải như thế thì khanh vất vả thêm một chút, chế tạo nhiều vào, tốt nhất để mấy nghìn cấm quân hộ vệ hoàng cung mỗi người có mười cái.

Đường Kính Chi cười méo xeo, y có ba đầu sáu tay cũng chẳng làm nổi chừng đó, vả lại y không dám tùy tiện để người khác biết, nếu không có khi gây họa, dù biết cái quốc gia không khác gì Trung Hoa cổ là bao, thậm chí còn có sản vật phong phú hơn này, trước sau gì cũng có người thực sự hiểu được ứng dụng của nó, nhưng y cố hạn chế nó càng nhiều càng tốt.

Lúc này y không biết rằng mình làm lịch sử công nghệ của thế giới này đi nhanh hơn tới cả trăm năm, để giúp một người khác ba trăm năm sau đảo lộn hoàn toàn cả thế giới này.

Vì thế chỉ có thể nói:

- Hoàng thượng, thần sẽ đẩy nhanh tiến độ chế tạo vật này, có điều uy lực của nó quá lớn, trừ người tin cẩn tuyệt đối, nếu không thì không thể cho biết, nếu không nó sẽ là con dao hai lưỡi.

526. Chương 554: Đúng Là Lão Hồ Ly

Hoàng đế trẻ nghe Đường Kính Chi nói cách sử dụng cũng như sở trường sở đoản của nó, cảm thấy y thổi phồng qua mức, song thâm nghĩ, loại vũ khí này khi hai bên đối trận thì không có tác dụng bằng cung nỏ, nhưng trong hạng chiến thì uy lực phát huy lớn, nhất là khi thủ thành càng không gì so bì nổi:

- Đường ái khanh, nếu thực sự thứ này có tác dụng như thế, đợi qua được thời kỳ khó khăn này, trẫm sẽ thăng khanh lên làm Trung Nghĩa hầu nhất đẳng, cho con cháu thế tập.

Tước vị thế tập là con cháu có thể kế thừa tước vị của mình, song qua mỗi đời lại giảm đi một cấp, điều này là do hoàng đế khai sáng vương triều Minh Hà rút kinh nghiệm tệ nạn triều trước. Khi vương triều trước sụp đổ cũng trải qua nhiều năm tháng huy hoàng, có hàng trăm vị vương gia, hàng chục vạn vị quý tộc công hầu bá, những kẻ này không làm gì, được quốc gia cung phụng, không ngờ mỗi năm ăn hết 2/3 thuế quốc gia.

Một quốc gia như thế không sập mới lạ.

Đường Kính Chi sao chẳng mừng, như thế là y thăng liền năm cấp, y chẳng quan tâm, nhưng tức là Đường gia có thể truyền thừa thêm nhiều đời nữa, nãi nãi của y mà nghe tin này khỏi nói sẽ vui sướng thế nào.

Còn chưa kịp cảm tạ long ân thì có tiếng rèm cửa vén lên, một lão thái giám tóc trắng bạc phơ đi vào, Đường Kính Chi chưa bao giờ nhìn thấy lão thái giám này, nhưng hoàng đế thì đứng bật dậy, vẻ mặt lo âu.

Thái giám tóc trắng hành lễ vấn an đi tới bên cạnh hoàng đế trẻ, ghé tai thì thầm vài câu.

Hoàng đế trẻ thất kinh, vỗ mạnh lên bàn, làm trà nước bắn tung tóe, sau đó chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng.

Lão thái giám báo tin xong thì nhắm mắt lại như như sư thiền định.

Đường Kính Chi đứng một lúc, thấy hoàng đế trẻ không nói ỉn biết chuyện gì xảy ra thì cáo từ, hoàng đế trẻ bấy giờ mới tỉnh ra, giọng gầm gừ ẩn chứa lửa giận ngợp trời:

- Tên khốn kiếp Tô Bác, đúng lúc này còn gây thêm chuyện cho trẫm, chẳng lẽ hần không sợ trẫm chém đầu cả nhà hần à?

Tô Bác?

Đường Kính Chi nghi hoặc, đó là vị khâm sai thứ hai đang ở phía nam nhận hối lộ lấy tiền bổ xung quốc khố, ông ta làm gì khiến hoàng đế phần nộ đến vậy?

Y cũng gặp Tô Bác vài lần, có chút thiện cảm với ông ta, tiếc là số không ta không tốt, nữ nhi của ông ta gả cho Lục hoàng tử không biết trời cao đất dày, khiến bị liên lụy.

Nếu chẳng phải thế dựa vào sự tinh minh của ông ta, chẳng thể rơi vào cảnh này.

Hoàng đế trẻ mặc dù cực giận, song chưa mất lý trí, các vị hoàng tử khác vẫn đang ở ngoài đại điện, hần gọi Đường Kính Chi tới gần, đem chuyện lão thái giám báo cáo kể một lượt.

Đường Kính Chi nghe xong cũng thất kinh, tức thì hiểu ra lão hồ ly Tô Bác này có tính toán gì.

Thì ra Tô Bác sau khi tới Hải Châu không nhận hối lộ như trước kia nữa, giao hết ngân lượng thu được cho hai thái giám bên cạnh đưa lên kinh, ông ta bắt đầu nghiêm tra tham quan ô lại, khiến quan viên đương địa đều ngả sang trung thành với Phúc Thọ vương.

Tình huống này Tô Bác hiểu rõ, nhưng vẫn cứ giết tham quan không hề nương tay, cuối cùng tới đất phong của Phúc Thọ vương càng mạnh tay, trong hai ngày chém chết mấy chục tham quan, thậm chí trong một lần yến tiệc còn chỉ thẳng mặt Phúc Thọ vương, mắng ông ta có mưu đồ bất thần, tích trữ thế lực để tạo phản.

Phúc Thọ vương có thể nhẫn nại, nhưng trưởng tử của ông ta là Minh Dục nóng tính, không chịu nổi, lập tức sai thủ hạ nhốt Tô Bác vào đại lao.

Tô Bác bị bắt rồi, Minh Dục tất nhiên đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, dẫn quân bao vây toàn bộ cấm quân của Tô Bác, cuối cùng hai bên phát sinh kịch chiến, chỉ có số ít chạy thoát.

Quế công công và Đinh công công phụ trách giám thị Tô Bác thì thất tung.

Tin tức này từ phương nam truyền tới, hiện đã qua nửa tháng, có thể khẳng định, Phúc Thọ vương đã đẩy binh tạo phản.

- Hoàng thượng, Tô Bác sợ dĩ làm thế là vì bảo toàn mấy trăm nhân khẩu của Tô gia.

Đường Kính Chi thở dài nói:

Hoàng đế trẻ hiện gặp nhiều chuyện, không bình tĩnh suy xét được, đừng chân hỏi:

- Lời này giải thích thế nào.

- Bẩm hoàng thượng, mặc dù trước khi Tô Bác rời kinh, người và hoàng thái hậu đã hứa sẽ bảo toàn mạng sống cho cả nhà ông ta, nhưng hiển nhiên là trong lòng ông ta còn nghi ngờ. Cho nên ông ta mới làm thế, để chết dưới đao Phúc Thọ vương, để lại mỹ danh trên đời.

Hoàng Đế trẻ nghe thế là hiểu rồi.

Tô Bác chết như thế, chắc chắn được tuyên dương là trung quân ái quốc, nếu như mình dám động vào người Tô gia, khẳng định sẽ mang tiếng hôn quân vô đạo, với tình hình hiện giờ, chẳng những không thể làm gì được người Tô gia mà còn phải hạ chỉ an ủi, phong thưởng cho con cái của Tô Bác.

Hoàng đế trẻ nghĩ tới đó tức tím mặt, nhưng không có cách nào ứng phó.

Nếu hắn không hạ chỉ khen thưởng trung thần, còn có quan viên võ tướng nào trung với hắn nữa.

Nhưng đường đường là hoàng đế chí tôn bị kẻ dưới xử mũi như thế, làm sao hắn chịu được?

- Hoàng thượng bớt giận, hiện cần phải nghĩ cách ứng phó với chiến sự phương nam, cùng với phân tích xem các vị hoàng tử sau khi nghe tin này sẽ có hành động gì.

Đường Kính Chi vội vàng nhắc nhở:

Hoàng đế trẻ cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại, nhưng hiện lòng hắn bồn loạn, làm sao nghĩ cách gì ứng phó cho được:

- Đường ái khanh có cách gì hay không?

- Chuyện này, vi thần trong lúc cấp thiết nghĩ ra được biện pháp này ...

Đường Kính Chi cúi đầu nghĩ một lúc, cuối cùng ngần ngại nói:

- Có điều nó quá trực tiếp, lúc đó kinh thành khó tránh được một phen binh đao.

- Cách gì khanh cứ nói, trẫm tự có cân nhắc.

Hoàng đế trẻ ngồi xuống, bày ra vẻ trấn tĩnh nói:

Đường Kính Chi khom lưng xuống, nghiêm mặt nói:

- Cách của thần rất đơn giản, đó là lấy cứng chọi cứng với các vị hoàng tử một trận. Thần dám đảm bảo, chỉ cần quân đội của bọn họ vào thành trì, chỉ cần hoàng thượng không chế được lực lượng trung thành bên ta, không để hai bên chênh lệch quá mức, thì với vũ khí mới của thần, một khi vào hạng chiến, sẽ đánh cho bọn họ tới bởi hoa lá.

- Giao phong chính diện à?

Hoàng đế trẻ do dự, hắn thực lòng không hề muốn trở mặt với mấy vị đệ đệ:

- Hoàng thượng, giao phong chính diện mặc dù sẽ khiến bách tính kinh thành kinh hoàng, nhưng cũng có lợi lớn.

Đường Kính Chi trình bày:

- Có thể dùng vũ lực trấn nhiếp những quan viên địa phương có thái độ ngoài nghe trong chống. Hoàng thượng, người chưa tận mắt nhìn thấy uy lực của tạc đạn cho nên mới hoài nghi, nhưng vì thần dám lấy cái đầu trên cổ đảm bảo, không những nó có thể khiến kẻ địch thiệt hại nặng, còn khiến người dựng lên long uy vô thượng. Còn về phần Phúc Thọ vương làm phản, chỉ cần cho vi thần thời gian, sẽ đánh cho bọn chúng tơi bời.

Thực sự uy lực thứ tạc đạn nguyên thủy này không khủng khiếp như vậy, Đường Kính Chi dám chắc chắn vì người dân ở đây chưa bao giờ thấy nó, có thể lợi dụng người dân mê tín chưa khai hóa để khiến uy lực nó phát tán gấp nhiều lần, qua một thời gian nữa, khi người khác biết thực chất nó là cái gì thì y chẳng đại mà đảm bảo như thế.

Nói thực luận âm mưu quỷ kế thực sự Đường Kính Chi không tự tin, mà bất kỳ thời đại nào, muốn người ta phục, chỉ khi nắm đấm trong tay người đủ mạnh, thế nên chẳng bằng giao phong chính diện một hồi, lập nên uy danh.

Chỉ cần hoàng đế lập được uy, đám quan viên địa phương không dám khinh nhờn, Phúc Thọ vương tạo phản chỉ là chó cùng dút dậu, không làm nên trò trống gì.

Hoàng đế vốn do dự, nhưng thấy Đường Kính Chi tự tin như vậy cũng kích động.

Chỉ cần nam nhi, khẳng định có máu nóng.

Huống hồ hần còn là thiên tử.

527. Chương 585: Nghe Tin Dữ.

Đến khi trời tờ mờ sáng, tiếng bắt bớ dần dần lắng xuống, theo báo cáo có hơn một trăm quan viên bị bắt về quy án, đó là chưa kể những kẻ lập trường không vững.

- Hoàng thượng, người vất vả suốt một ngày rồi, nên nghỉ ngơi, giữ gìn long thể.

Trình các lão thần hoàng đế về mặt mỗi mặt, lên tiếng khuyên.

Các vị đại thần khác cũng vội phụ họa, đợi tới chiều hẵng xử lý chính sự.

Hoàng đế trẻ định xử lý xong xuôi mọi việc mới ngủ, nhưng không chịu được các đại thần khuyên nhủ, đành cho các đại thần lui.

Thực ra bọn họ khuyên hoàng đế trẻ nghỉ mục đích để bản thân được nghỉ là chính, hoàng đế mới hai mươi còn chịu được, chứ những ông già qua cái tuổi tri thiên mệnh như bọn họ đợi sao thấu.

Các vị đại thần lui rồi, Mộng công công cũng trở về.

- Mộng công công, về ngủ một giấc đi, trăm cũng nghỉ ngơi đây.

Hoàng thượng đứng dậy, vịn lưng một cái, hôm qua bắt được hết đám đệ đệ ngỗ nghịch, tâm tình hần rất khoái khoái.

Mộng công công không trả lời, liếc xung quanh một cái, những cung nữ thái giám đứng trực biết điều lui ra.

- Có chuyện à?

Hoàng thượng thu lại tâm tình, nghi hoặc hỏi:

- Bẩm hoàng thượng, hôm qua khi bình định phản đảng, Tề công công, Tất công công, Toàn công công đã chiến tử sa trường.

Dù sao cũng là những người hầu hạ bên cạnh nhiều năm, hoàng đế trẻ phải im lặng một lúc lâu mới lên tiếng:

- Trẫm biết rồi, hậu táng đi.

- Tuân chỉ!

Mộc công công nói tới chuyện tiếp theo thì mặt không thể giữ được bình tĩnh nữa:

- Hoàng thượng, Hoàng thái hậu trọng thương không chữa được, đã cưới hạc về trời rồi.

- Cái gì?

Hoàng đế trẻ không khác gì bị sét đánh, thấy trời đất đảo lộn, phải vịn vào long y khỏi ngã, rống lên:

- Thái y, người đầu, truyền thái y. Mấy lão già khốn kiếp vô dụng đó, không cứu được Hoàng thái hậu còn lớn gan không báo lên. Trẫm phải chặt đầu bọn chúng.

- Hoàng thượng bớt giận, nghe lão nô nói một câu.

Hoàng đế trẻ rống nửa ngày trời không có ai đáp, làm hấn thấy có chút kỳ lạ, nhú mày lại:

- Còn chuyện gì nữa, chẳng lẽ quan trọng hơn cả việc mẫu hậu của trẫm qua đời?

- Dạ, có, Hoàng thái hậu trước khi lâm trung nhờ lão nô chuyển hoàng thượng một câu, nói muốn rời cung, hưởng cuộc sống dân gian.

- Cái gì?

Hoàng đế trẻ tưởng mình nghe nhầm.

Mộc công công cúi đầu lặp lại lần nữa.

- Không thể nào, không thể, sao mẫu hậu lại có suy nghĩ hoang đường ấy? Mẫu hậu từng nhiều lần nói, trong lòng người trẫm mới là quan trọng nhất, sao mẫu hậu lại muốn bỏ trẫm mà đi ?

Hoàng đế không ngốc, đem lời trước sau của Mộc công công sắp xếp lại, cùng nguyên nhân Hoàng thái hậu bị thương là hiểu nguyên do rồi.

- Mẫu hậu! Tại sao ?

Qua chấn động, hoàng đế lảo đảo, từng cảnh quan tâm yêu thương của Hoàng thái hậu trước kia hiện ra trước mắt, hấn biết, Hoàng thái hậu quyết định như thế, sợ là cả đời này hấn không gặp mẫu hậu nữa rồi.

Hấn chỉ muốn hỏi, chẳng phải hấn mới là quan trọng nhất với Hoàng thái hậu sao? Tạo sao vì người khác mà bỏ hấn?

Chẳng lẽ mẫu hậu thay đổi rồi?

Không thể!

Hoàng cung tranh giành đấu đá liên miên, hoàng đế có thể bình an trưởng thành, lại còn lên ngai vàng, không thể thiếu sự bảo hộ của hoàng thái hậu, tiên đế và hấn tuy là cha con, nhưng chẳng có mấy cảm tình, nhưng tình cảm hấn dành cho Hoàng thái hậu lại cực kỳ sâu sắc.

Cho nên hấn không tin Hoàng thái hậu lại muốn rời bỏ mình.

Mộc công công biết hoàng đế gần như lớn lên dưới đôi cánh chở che của Hoàng thái hậu, hay tin này khó chấp nhận được, nói:

- Lão nô chưa bao giờ hoài nghi người Hoàng thái hậu yêu thương nhất là hoàng thượng, nhưng hoàng thượng nghĩ mà xem, người từ hoàng thái hậu, còn có giang sơn, có hoàng hậu, có phi tần, có tất cả. Nhưng trong cung, Hoàng thái hậu, trừ người ra, Hoàng thái hậu còn có gì, ngay cả Kế công công cũng mất rồi, Hoàng thái hậu ở Từ Ninh cung có khác gì lãnh cung?

Hoàng đế trẻ đột nhiên nghe Mộc công công nói thế, mồm há ra nhưng không thể nói gì, mãi một lúc lâu mới thất thần nói:

- Ta muốn gặp mẫu hậu lần cuối, người an bài đi.

- Lão nô tuân chỉ.

- Còn về phía Từ Ninh cung, người hãy an bài cho chu đáo, đêm nay đã chết quá nhiều người rồi, trẫm không muốn tạo sát nghiệp nữa.

- Vâng lão nô đi làm ngay.

Mộc công công vâng lệnh rời Càn Thanh cung, ông ta biết hoàng đế đang nhìn theo bóng lưng mình, biết sau này hoàng đế sẽ không tin nhiệm mình như trước kia nữa.

Dù sao hành động của ông ta đưa Hoàng thái hậu đi rồi mới tới báo cáo, không khác gì phản bội.

“Ông bạn già à, ta làm theo mong muốn của ông rồi đó, ông đi thanh thản nhé!” Mộc công công lòng nghĩ thế, bóng lưng đi xa dần, cô tịch lom khom hơn trước rất nhiều.

Rạng sáng, tin tức Hoàng thái hậu cười hạc về trời được truyền ra, lễ bộ ban bố công văn các nơi, thiên hạ để tang tưởng niệm.

Hoàng thái hậu phong thụy hiệu hiếu hiền, bảy ngày sau hạ táng hoàng lăng, ngày hôm đó hoàng đế còn đại xá thiên hạ, nhưng các vị hoàng tử phản loạn và các đại thần trong danh sách này.

Rất ít người biết được trong hoàng cung có mấy thái giám thân thủ cao cường vô duyên vô cớ uống thuốc độc tự sát, hoàng đế biết Mộc công công làm vậy để không ai tra ra được manh mối gì. nguồn

Có điều hoàng đế không giận, chỉ có chút mệt mỏi, mấy người đó đều là tâm phúc của Mộc công công cả, xem ra Mộc công ông định giao ra quyền lợi trong tay, âm thầm quy ẩn rồi.

Đầu tiên là Hoàng thái hậu bỏ đi, rồi Mộc công công thoái ẩn, thêm Tề Đức Thịnh, Lý Chân, Toàn Kế chết, làm hoàng đế cảm thấy cô đơn từ tận đáy lòng.

Tối hôm đó, ở phủ Trung Nghĩa bá, Đường Kính Chi đi tới đi lui trong lòng không sao bình tĩnh lại được.

Hoàng thái hậu giá băng, kinh thành xôn xao, áp cả chuyện các vị hoàng tử phản loạn xuống, thành đại sự hàng đầu, đương nhiên đây là chuyện hoàng đế muốn, chẳng vị hoàng đế nào muốn thấy dưới chân thiên tử mà lòng người hoảng loạn cả.

Mộc công công nói, sẽ bí mật đưa Hoàng thái hậu tới nhà mình, nhưng mấy ngày rồi không có thêm tin tức gì nữa, thời gian hẹn càng đến gần, Đường Kính Chi càng trở nên nóng nảy lo âu.

- Bá gia.

Một hộ vệ trong phủ tới báo

- Có một người họ Mộc, tự xưng là họ hàng xa của ngài cùng một nữ nhân che mặt bái phỏng.

-Họ Mộc?

Đường Kính Chi kích động giục:

- Mau mau mời vào đi.

Mấy hôm nay bá gia cứ buồn bực đứng ngồi không yên, mấy vị di nương cũng chỉ gượng cười, đột nhiên thấy y lên tinh thần như thế, hộ vệ kia không dám chậm trễ, vội đi truyền lời.

- Tướng công, chàng có thân thích ở kinh thành sao?

Nhu Nhi và Uyển Nhi còn chăm lo chuyện kinh doanh, chỉ có Ngọc Nhi ở bên Đường Kính Chi, nghe vậy nghi hoặc hỏi:

Đường Kính Chi ho khan một tiếng:

- Chuyện này nói ra thì dài lắm, ta kể chi tiết cho nàng sau, chúng ta ra đón thôi.

Nói rồi đi trước tới đại sảnh.

Chỉ đợi ở đại sảnh một chút mà Đường Kính Chi cảm thấy như qua bao lâu rồi, nếu chẳng phải tránh bị nghi ngờ y đã chạy ra tận cửa rồi, cuối cùng cũng thấy một một nam tử cao gầy, dẫn hai người khiêng một cái kiệu mềm, một nữ tử ăn mặc kiểu thị nữ đi vào.

Bên trên kiệu mềm có một nữ tử che mặt nằm dựa vào gối tựa, mặt bột vẩy tím vừa vắn, dù cách một tấm lụa, nhưng Đường Kính Chi nhìn một cái là nhận ra Hoàng thái hậu.

Tôi tận lúc này y mới yên tâm.

- Các người lui cả đi.

Đường Kính Chi cố áp kích động, bảo người xung quanh lui.

Ngọc Nhi nghi hoặc nhìn đi nhìn lại nữ tử che mặt kia, đứng im không nhúc nhích, trực giác nữ nhân luôn nhạy bén, nàng nhìn ra nữ nhân kia có quan hệ không tầm thường với tướng công thư sinh.

Đường Kính Chi không để ý, dù sao ngày tháng sau này còn dài, các nàng sớm muộn gì cũng sẽ biết chân tướng.

528. Chương 555: Có Kẻ Chưa Chịu Thôi.

Hoàng đế trẻ không muốn ngày ngày đấu qua đấu lại với mấy đệ đệ của mình, thiên hạ này là của hắn, điều đó không cần bàn cãi, không thể phát một đạo thánh chỉ bắt ngay lấy những đệ đệ dám thách thức quyền uy của hắn là hắn đã thua một bậc rồi.

Đường Kính Chi dám lấy đầu y ra đánh cược, hắn lại sợ sao?

- Được! Nếu khanh đã tự tin như thế thì lần này trăm cũng nghe khanh hết. Nói đi khanh cần cái gì, trăm sẽ tận lực thỏa mãn.

Hoàng đế trẻ hùng hồn nói:

Đường Kính Chi thấy hoàng đế trẻ đã đồng ý, chấp tay thưa:

- Hoàng thượng, thần cần có 30 người có thể tuyệt đối tin tưởng được giúp đỡ, đồng thời hoàng thượng hãy tranh thủ cho thần thêm hai ngày.

Hoàng đế trẻ hiểu Đường Kính Chi cần thời gian chế tạo thêm thứ gọi là tạc đạn gì đó, đồng ý không chút do dự:

- Chuẩn, khanh sẽ có ngay ba mươi ngày, còn về thời gian, trong vòng hai ngày đám Thất đệ của trăm sẽ không có hành động gì. Có điều hai ngày sau làm sao dụ chúng động thủ đây?

- Đơn giản lắm, tới lúc đó hoàng thượng chỉ cần đem chuyện Phúc Thọ vương làm phản nói ra, rồi lệnh tướng lĩnh trung thành với bọn họ dẫn quân nam hạ dẹp loạn là được rồi.

Đường Kính Chi ung dung đáp:

Chỗ dựa lớn nhất của những hoàng tử là tướng sĩ ở cấm quân, nếu như họ đi rồi, hoàng đế còn chẳng phải muốn làm gì thì làm sao, bọn họ khi ấy hoặc tạo phản không thì về nhà làm ruộng cho sớm.

Hoàng đế trẻ bị Đường Kính Chi khơi lên nhiệt huyết, nói tiếp:

- Còn trăm sẽ điều tướng sĩ trung thành vào kinh, bảo vệ hoàng cung, sau đó dùng tạc đạn của ái khanh ném bọn chúng chốn chạy như chuột?

Không nghĩ Đường Kính Chi lại lắc đầu:

- Không, nếu như chúng ta đem người thủ hoàng cung, như vậy tối đa chỉ có thể đánh lui quân đội các hoàng tử, không thể chiến thắng họ. Ý thần là chúng ta mai phục quân đội ở các vị trí trọng yếu trong kinh, quan trọng nhất là giữ được bốn cổng chính của kinh thành, để bọn họ chỉ có vào mà không có ra.

- Phải, làm như thế, trăm sớm muốn tung một mẻ lưới quét sạch bọn họ rồi.

Hoàng đế trẻ vỗ tay, sau đó sai thái giám tóc trắng kia, đích thân chọn ba mươi người có thể tin tưởng.

Vị thái giám đó là Mộc công công, là lão nhân từ thời tiên đế, cực kỳ trung thành.

Vì hoàng thái hậu và hoàng đế còn phải ở bên thái hoàng thái hậu, cho nên Đường Kính Chi bàn bạc một lúc rồi cáo từ ra về.

Còn nhiều việc phải chuẩn bị, Đường Kính Chi bước chân vội vàng, sắp tới cửa cung thì Tiêu Kiến đột nhiên ở một góc khuất nhảy ra, chắn đường đi, khiến Đường Kính Chi thiếu chút nữa va vào hắn.

Tên này, mấy lần rồi, thích chơi trò gián điệp thế sao?

- Trung Nghĩa bá có chuyện gì mà đi gấp gấp là vậy?

Tiêu Kiến có tai mắt trải khắp hoàng cung, nghe tâm phúc báo Mộc công công có chuyện gấp tìm hoàng đế, cho nên đặc biệt ở nơi này, muốn nghe ngóng tin tức từ miệng Đường Kính Chi.

Phúc Thọ vương làm phản cùng đặt bẫy đối phó với các vị hoàng tử đều là chuyện lớn không thể tùy tiện tiết lộ, nên Đường Kính Chi rất khó xử, trước kia Tiêu Kiến giúp y không ít, quan hệ hai bên vốn rất tốt.

Tiêu Kiến thấy y không nói, chẳng giận mà thêm khẳng định, có đại sự sắp phát sinh rồi, cười hòa hoãn không khí:

- Nếu như chuyện quá lớn, Trung Nghĩa bá đừng nói nữa, cha gia tới đây chủ yếu là để báo cho ngài biết, Tề Đức Thịnh tựa hồ đang ngầm chuẩn bị ám sát ngài đó.

- Cái gì? Ám sát ta ngay tại kinh thành, lão ta ngông cuồng quá mức rồi, trong mắt lão ta không còn coi hoàng thượng ra gì nữa sao?

Đường Kính Chi không còn biết nói gì nữa, tên họ Tề đó quá đánh giá cao bản thân rồi, tưởng hoàng đế sẽ mãi đứng bên lão ta, dù biết lão ta phạm chuyện cũng không làm gì sao?

Hay là lão ta bị điên.

- Trung Nghĩa bá, thực ra bản tính Tề công công không hề ngông cuồng thế đâu. Cha gia còn nhớ khi hoàng thượng chưa đăng cơ, Tề công công chỉ là thái giám hầu hạ sát bên hoàng thượng, không có quyền lực gì. Khi ấy ông ta chẳng những không ý thế chủ là thái tử mà lên mặt, còn rất biết nhún nhường, biết có biết duỗi.

Tiêu Kiến lắc đầu thở dài:

- Có lần Tề công công làm sai, bị thái giám quản sự tát một cái, ông ta còn đưa cả má bên kia để đối phương tát cho hả, kết quả thái giám quản sự phì cười tha cho. Chỉ có điều sau khi hoàng thượng đăng cơ, tất cả biến đổi. Lúc đó quyền lực giao tiếp, tình hình còn khấn trương hơn cả bây giờ, nếu Tề công công không tàn nhẫn, độc ác không thể thuận lợi khống chế nội xưởng và thập nhị giám nội đình, giúp hoàng đế ổn định hoàng cung. Hoàng thượng càng thêm tín nhiệm ông ta, chưa từng phái người giám thị kiểm chế, Tề công công ngày càng trở nên ngông cuồng vô lối ...

Nói tới đó hắn dừng lại kết luận:

- Có điều thế cũng tốt, ông ta bị quyền lực làm mê muội sẽ càng dễ đối phó. Nói một câu Trung Nghĩa bá có thể không thích nghe, nếu ông ta là người biết nhẫn nhịn như mấy năm trước, ngài không phải là đối thủ đâu.

Nghe Tiêu Kiến nói hết, Đường Kính Chi có nhận thức toàn diện hơn về Tề Đức Thịnh, đồng thời thời từ trong đó có thêm một tin tức, Tiêu Kiến nhận định y sẽ thắng Tề Đức Thịnh, ám thị sẽ đứng về phía y.

Tiêu Kiến có thể lực không nhỏ ở nội xưởng, có được đồng minh như vậy còn gì bằng, ít nhất Tề Đức Thịnh làm gì, hắn sẽ thông báo.

Hai ngày nữa y không bước chân khỏi cửa để chế tạo tạc đạn, tin tức khó tránh khỏi bể tắc, nói:

- Tề Đức Thịnh quên phạm nô tài đã khiến hoàng thái hậu căm ghét, chẳng qua vì hiện thời kỳ mẫn cảm, không thể loại bỏ lão ta, nếu không khiến nội bộ nội xưởng hỗn loạn. Có điều tình hình này sẽ không còn lâu nữa, đợi hoàng thượng nhổ bật các chướng ngại ở kinh thành cũng là lúc lão ta không ngông cuồng được nữa.

Tiêu Kiến giật mình, nói thế tức là hoàng đế sắp ra tay với các vị hoàng tử rồi, cũng phải, thái hoàng thái hậu như thế, có lẽ đây chỉ là chuyện ngày một ngày hai nữa thôi, vì vậy nói ngay:

- Xin Trung Nghĩa bá yên tâm, nếu Tề công công có động tĩnh gì, cha gia sẽ thông tri cho ngài ngay.

- Vậy làm phiền Tiêu công công rồi. À phải, nếu công công có thể nắm vững những việc bất chính Tề Đức Thịnh làm thì tốt quá, có thể lựa chọn thời cơ thích hợp dâng lên cho hoàng thượng biết.

Đường Kính Chi chấp tay nói thêm một câu, Tiêu Kiến cũng có căn cơ vững chắc trong nội xướng, nếu để hắn tiếp nhận chức chỉ huy sứ, nội xướng có thể mau chóng vận chuyển bình thường trở lại.

Tiêu Kiến sao không hiểu ẩn ý đó, Đường Kính Chi muốn tiến cử hắn thế chỗ đây mà.

Có điều mặc dù biết Tề Đức Thịnh phạm không ít tội, nhưng trong tay lại không có mấy chứng cứ xác thực, chủ yếu vì trước kia hắn luôn làm việc thận trọng, sợ Tề Đức Thịnh phát giác ra.

Hơn nữa ngay lúc này cũng không thể lơ là, nếu không chẳng may bị tai mắt Tề Đức Thịnh phát giác, chắc chắn thất bại ngay trong gác tía.

Đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi, hắn mới gật đầu rời đi.

Đường Kính Chi rời hoàng cung, thấy Mộc công công đứng một mình cô độc trước cửa cung, thấy y cũng chẳng thi lễ, chỉ lạnh nhạt nói:

- Người ngài muốn đã tới phủ báo danh rồi.

- Đa tạ công công!

Đường Kính Chi không biết người này, nhưng có thể nhìn ra ông ta có địa vị không nhỏ trong cung, thân phận chẳng tầm thường:

Mộc công công khẽ gật đầu:

- Ngài đi làm việc đi, lần này có thành công hay không trông cậy vào ngài.

Tới khi ông ta đi rồi, cấm quân mới quay lại vị trí cũ tiếp tục canh gác.

Ngọc Nhi nghe Đường Kính Chi bảo, về phủ cẩn thận dặn dò vai vế tỷ tỷ một lượt nữa, rồi tiếp tục tới cửa cung đợi, thấy y ra vội đi lên hỏi:

- Tướng công, bệnh tình thái hoàng thái hậu ra sao rồi?

529. Chương 556: Phát Hiện Bất Ngờ.

- Vẫn hôn mê bất tỉnh.

Đường Kính Chi lên ngựa nói:

- Ngọc Nhi, đợi lát nữa về, nàng dẫn mấy chục cấm quân đi đào hầm bốn xung quanh tiểu viện, tới lúc đó đem những chiếc bình đã làm xong cất vào đó.

- Tướng công sợ đối phương dùng hỏa công sao?

Ngọc Nhi đoán ngay ra, vũ khí mà tướng công sợ nhất là lửa rồi, đối phương mà dùng hỏa tiễn đối phó với họ thì chẳng cần lửa thiêu, bọn họ tự chết vì chính vũ khí của mình.

- Nàng nói đúng rồi đó, đối phương mà dùng hỏa công thì toàn bộ tiểu viện của chúng ta thành gạch vụn hết.

Ngọc Nhi vội thúc ngựa nói:

- Vậy chúng ta phải về ngay thôi.

Đường Kính Chi vừa bước qua cổng xướng thêu liền thấy mấy chục thanh niên đứng chính tề giữa sân, một người mặt trắng trẻo không râu, tuổi chừng mười tám mười chín, trông tinh minh nhanh nhạy đi tới nói:

- Ngài là Trung Nghĩa bá phải không? Cha gia họ Quách, là con nuôi Mộc công công, nếu ngài cần gì cứ nói, nếu kẻ nào dám lười biếng! Hừ, cha gia cho hắn tới thiên lao ngồi vài ngày.

Đám còn lại chấp tay dạ ran.

Thì ra là con nuôi vị thái giám tóc trắng kia, Đường Kính Chi không lạ, vì trong cung thái giám còn lấy vợ nữa, không chỉ một mà thê thiếp đầy đàn, con cái đông đúc, ngoài việc không thực hiện được việc nhân luân ra thì tình cảm bọn họ còn hơn người thường, vì những người khiếm khuyết bọn họ càng quý trọng gia đình hơn bất kỳ ai.

Chấp tay khách khí nói:

- Có Quách công công tọa trấn thì ta yên tâm rồi, nào chúng ta vào nhà uống chén nước đã.

Vào đại sảnh, chia chủ khách ngồi xuống, trà nước đầy đủ, Đường Kính Chi mới nói:

- Quách công công, chuyện này hoàng thượng giao cho cực kỳ trọng đại, hai ngày tới phải dựa vào công công chịu khó vất vả đó.

- Trung Nghĩa bá cứ yên tâm, cha gia chẳng có tài cán gì, chỉ có chịu cực chịu khổ là hơn người.

Quách công công uống một ngụm trà đáp:

- Cha nuôi của cha gia vào cung năm sáu tuổi, tới nay đã qua năm mươi năm, hầu hạ hoàng thượng, tiên đế cả thái thượng hoàng của tiên đế, làm việc cực kỳ chu đáo, ngài cần gì cứ sai bảo, chắc chắn không có chút sơ sẩy nào hết.

Đường Kính Chi đặt chén trà xuống dẫn Quách công công tới chỗ đặt vật liệu chế tạo thuốc nổ đen:

- Quách công công, lần này ta xin hoàng thượng ba mươi người tuyệt đối tin tưởng được là để giúp ta làm thứ này, trước tiên hãy nghiền nát toàn bộ những thứ này ra, chú ý phải cẩn thận, không để chúng bị lẫn vào với nhau.

- Hả? Những thứ này làm được gì?

Quách công công nghi hoặc, hắn còn đang tưởng làm việc gì hoành tráng lắm, như cải trang hành thích một vị tai to mặt lớn nào đó, hay đại khái là việc vừa cần bảo mật vừa không tiếc mạng sống chẳng hạn, dè dặt đi làm chuyện tay chân thô tục này.

Đường Kính Chi không định nói cho hắn biết, đây là cơ mật tuyệt đối:

- Những thứ này nghìn ra sẽ có công dụng lớn, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được để chúng trộn lẫn, một chút cũng không được.

Quách công công được phái tới đây tất nhiên hơn người, biết cái gì nên hỏi cái gì không, không ngốc nghếch hỏi tới nữa, lên tiếng đảm bảo:

- Không vấn đề, cha gia bắt tay vào việc ngay đây.

Rồi gọi ba mươi thanh niên kia tới.

Đường Kính Chi thấy hắn ra lệnh rõ ràng, phân công chính xác, liền yên tâm giao cả việc ở đây cho hắn làm, vừa mời đi ra ngoài định tới phủ một chuyến, điều động toàn bộ người tới đây bảo vệ, đột nhiên nghe tiếng bước chân gấp gáp sau lưng.

Đỗ Diêu Thị vẫn vậy, ăn vận đơn giản, đầu chỉ cắm một cây trâm gỗ, đi rất vội vã, khiến mái tóc vấn cao có vái sợi xòa xuống khuôn mặt xinh đẹp, bước chân gấp gáp làm đôi ngực nảy lên xuống, cực kỳ khơi gợi, nhìn thấy Đường Kính Chi không đỏ mặt né tránh mà đi thẳng tới, hiển nhiên là tìm y.

Có thể khiến Đỗ Diêu Thị ngại ngần nhút nhát dám tìm mình, ắt là chuyện không nhỏ, chẳng lẽ cô tiểu thư áo để kia gây ra chuyện gì rồi?

- Phu nhân đừng vội, cẩn thận kéo ngã.

Trước khi Đỗ gia xảy ra chuyện, Đỗ Diêu Thị là nữ nhân hiền lương giữ phụ đạo, không ra khỏi nhà nửa bước, lại sống sung sướng, cơ thể mong manh, đi vài bước đã thở dốc rồi. Từ sau khi lên kinh thường xuyên theo con gái chạy đông chạy tây, nhưng chung quy vẫn là nữ nhân yếu đuối.

Đỗ Diêu Thị từ ngoài về, hỏi nha hoàn biết Đường Kính Chi ở kho, thế là vội vã chạy gấp tới, lúc này mồ hôi nhễ nhại, hai chân nhũn ra rồi, vốn không sao, nhưng nghe Đường Kính Chi nói thế giật mình cúi đầu nhìn xuống chân, kết quả đang yên đang lành thành ra vấp chân, ngã ngửa ra sau thật.

- Á.

Đỗ Diêu Thị thét lên, Đường Kính Chi cũng lao tới, ôm lấy vòng eo nàng giữ lại, quan tâm hỏi:

- Tại ta cả, phu nhân không bị trẹo chân chứ?

- Không, không sao.

Đỗ Diêu Thị bị Đường Kính Chi ôm vào lòng thì sợ cứng người, nhưng không dám chống cự, lắp bắp đáp:

Đường Kính Chi nhìn dung nhan mặt mà thoáng cái đã đỏ rực của nàng, chẳng biết sao, Đỗ Diêu Thị dễ khơi lên ý niệm xấu xa của y, làm y thích trêu đùa bắt nạt nàng, ôm thân thể ấm áp của nàng, vòng tay siết chặt lấy tấm eo thanh mảnh mềm mại như không xương không dờ, đỡ nàng đứng thẳng dậy, hết sức dịu dàng dặn:

- Sau này đi đường phải cẩn thận đấy.

- Dạ.

Đỗ Diêu Thị bị ánh mắt của Đường Kính Chi làm hoảng loạn, không còn biết tới đây làm gì nữa, hai tay xoắn chặt vào nhau.

Cứ nhìn chăm chú vào đôi mắt hốt hoảng của nàng, biết càng không nói gì sự ám muội nam nữ càng lớn, tới khi khiến mỹ phụ trong lòng run rẩy Đường Kính Chi mới mỉm cười hỏi:

- Nói đi, phu nhân tìm ta có chuyện gì? Nghe Uyển Nhi nói, mẹ con phu nhân kinh doanh đồ thuê không tệ.

- Đa tạ Trung Nghĩa bá ra tay tương trợ, đại ân đại đức của ngài, dân phụ cảm kích bất tận.

Nghe Đường Kính Chi nhắc tới chuyện kinh doanh, Đỗ Diêu Thị vội quỳ xuống đáp tạ, Đường Kính Chi nắm lấy tay nàng ngăn lại.

Trước đó ôm eo nàng, thấy nàng dù xấu hổ tội độ song không dám phản kháng, đáng về tội nghiệp đó càng làm Đường Kính Chi thích thú, một tay nắm tay nàng, tay kia vuốt ve bàn tay mềm mại láng mịn đó, vừa muốn chiếm tiện nghi của nàng, trêu chọc thực nữ này, nhưng không muốn quả phụ này quá sợ mất hay, hỏi phân tán sự chú ý của nàng:

- Phu nhân còn chưa nói tìm ta có việc gì đó.

- A.

Đỗ Diêu Thị quả nhiên không nhận ra, ngẩng đầu lên nói gấp:

- Trung Nghĩa bá, hôm nay vì chuyện kinh doanh bận rộn, Lệnh Hà nhờ dân phụ tới ngó qua tiểu viện Mạnh công tử. Tới nơi thấy chẵn Mạnh công tử vắng, sai hai nha hoàn đi giặt. Dân phụ thì dọn dẹp giường, kết quả phát hiện ván giường dưới góc đệm có rất nhiều chữ. truyện cập nhật nhanh nhất tại [chấm](#)

- Hẳn viết gì?

Đường Kính Chi buông Đỗ Diêu Thị ra, hỏi:

- Mạnh công tử mặc dù viết rất nhiều chữ, nhưng có hai chữ lặp lại nhiều lần là Hắc Kiều Thôn, Hà Qua Tử! Nhớ lời ngài dặn dò, dân phụ không dám chậm trễ vội tới đây báo tin.

Đó là tên người và địa danh, chẳng lẽ Mạnh Tử Đức đưa cho tên Hà Qua Tử ở Hắc Kiều Thôn bảo quản thứ gì đó, nơi này hẳn phải là chỗ hắn đi qua trong thời gian làm khâm sai, Đường Kính Chi hỏi gấp :

- Quê phu nhân có Hắc Kiều Thôn không?

- Có.

Y chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ Đỗ Diêu Thị lại biết thật:

- Đó là một cái thôn rất nghèo ở quê dân phụ, có điều dân phụ chưa bao giờ tới đó.

Đường Kính Chi bảo Đỗ Diêu Thị ở lại tiểu viện nghỉ ngơi, gọi Ngọc Nhi đang chỉ huy cấm quân đào hầm, lên ngựa tới thẳng nhà Mạnh Tử Đức.

Đến nơi Đường Kính Chi vào thẳng phòng ngủ của Mạnh Tử Đức, vén đệm lên, quả nhiên thấy những chữ Đỗ Diêu Thị đã nói, ván giường khắc đầy chữ.

530. Chương 557: Ngọc Nhi Thăm Dò.

Lúc này hai nha hoàn bỏ việc đó, chạy vào định thi lễ, Đường Kính Chi xua tay bảo bọn chúng không cần quỳ, hỏi ngay:

- Buổi tối các người có tới xem Mạnh công tử có ngủ hay không chứ?

- Có ạ, bọn nô tỳ tối nào cũng phân công nhau tới xem, nếu Mạnh công tử đã chẵn ra còn đắp lại.

Một nha hoàn đáp:

- Vậy các người có phát hiện ra cái gì bất thường không, ví dụ như có tiếng động lạ.

- Điều này, hình như không có ạ ...

Nha hoàn còn lại thì nói xen vào:

- Có, bọn nô tỳ mấy ngày trước luôn nghe thấy có tiếng động rất nhỏ trong phòng, nhưng vào tìm kiếm thì không có gì. Nên chỉ đoán là chuột gặm cái gì, cho nên nô tỳ không chú ý nữa.

Đường Kính Chi dám khẳng định tiếng động đó chẳng phải là do chuột gặm gì hết mà là ban đêm Mạnh Tử Đức thức dậy dùng vật cứng khắc chữ lên ván giường, thứ đó hẳn không phải dao kéo, vì chữ khắc vừa thô lại nông:

- Gần đây các người có đánh vỡ gì không?

Hai nha hoàn sợ trắng bệch mặt, tưởng Đường Kính Chi tra hỏi trừng phạt chúng, vội quỳ cả xuống, bừa bên phải nói vội:

- Bẩm Trung Nghĩa bá, bọn nô tỳ hết sức cẩn thận, những thứ trà cốc trong nhà bị vỡ đều do Mạnh công tử làm vỡ cả.

- Đúng thế, bọn nô tỳ không dám nói dối đâu:

Đứa bên trái mếu máo nói:

- Đùng sợ, đùng sợ, các người làm việc rất tốt, ta không trách phạt gì cả.

Không nghĩ hai nha hoàn này lại phản ứng mạnh như thế, Đường Kính Chi lên tiếng trấn an, đồng thời hiểu ra có thể Mạnh Tử Đức làm vỡ ấm chén, sau đó lấy nó khắc chữ.

Chỉ có điều không biết là do hắn vô tình, trong đầu còn sót lại chút trí nhớ nên làm theo bản năng hay không, hay là ...

Đường Kính Chi không suy nghĩ nữa, lên ngựa tới hoàng cung, thứ đó nhất định phải là rất quan trọng, cần tìm ra ngay lập tức.

Tới hoàng cung, bẩm báo chuyện chữ khắc trên ván giường với hoàng đế, hoàng đế trẻ lập tức phái người tới Hắc Kiều thôn tìm Hà Qua Tử, để đảm bảo còn phái mấy đội liên, đi dọc theo hành trình nam hạ của Mạnh Tử Đức, tìm kiếm xem có Hắc Kiều Thôn nào khác không.

Chuyện này tra càng sớm càng tốt, nhưng cấp bách nhất hiện giờ vẫn là trận đại chiến sắp tới với các vị hoàng tử.

Xưa nay chuyện các hoàng tử âm mưu soán vị không ít, song thành công được chẳng có mấy người, có điều chắc chắn lần nào cũng gây ra một trận gió tanh mưa máu.

Bất kể chính biến hay binh biến, máu sẽ chảy thành sông.

Sau đại chiến, hoàng đế lại đem một đồng quan viên chặt đầu, khó tránh khỏi làm triều đình chấn động, khiến bách tính bất an.

Cho nên tạm thời phải đợi bóng ma cuộc tranh dành quyền lực qua đi, mới có thể tìm lý do thích hợp, hạ dần những quan viên có tội.

Tới lúc đó thứ đồ Mạnh Tử Đức cắt đầu mới thực sự có tác dụng.

Hoàng đế trẻ và Đường Kính Chi đều hiểu rõ việc này, mà thứ Mạnh Tử Đức cắt đầu, nếu không có gì bất ngờ thì nhất định là lời khai thác tham quan địa phương tố giác cấp trên.

Lúc này trong cung có quá nhiều việc, cho nên Đường Kính Chi báo cáo xong là vội cáo lui, tới phủ Trung Nghĩa bá.

Vừa về tới nơi, hai nha hoàn xinh đẹp do Ngũ hoàng tử phái tới đã vội vàng reo mừng tới đón, ả nào ả nấy đều nước mắt ngấn dài, nhìn y chất chứa đầy nhung nhớ, như trái tim đều đặt lên người Đường Kính Chi vậy.

Chuyện này Đường Kính Chi giấu cả Ngọc Nhi, cho nên nhìn sắc mặt Ngọc Nhi rất không tốt, ánh mắt nàng sắc bén, nhận ra hai ả này không thật lòng, có điều nàng không nói ra, định lát nữa khuyên tướng công thư sinh tránh xa bọn chúng, đừng để bề ngoài chúng mê hoặc.

Đường Kính Chi đoán nhất định vì chuyện thái hoàng thái hậu nên bọn chúng nhận được lệnh cấp trên, yêu cầu nhanh chóng mê hoặc được mình mới ra tin tức có lợi, vì thế mới bất chấp Ngọc Nhi ở đây vẫn giở thủ đoạn quyến rũ nam nhân.

Y cũng rất phối hợp liếc mắt đưa tình với hai ả, tới khi Trịnh Hân Như tới mới lệnh hai ả rút lui.

Diệp Nhi và Tuyết Nhi đều là cao thủ diễn kịch, trước khi đi còn len lén lau nước mắt, nhưng để cho người thấy đáng vẻ như cùng tình lang chia là sinh tử, ruột gan đứt đoạn vậy.

Nhìn thì không thấy chút vẻ đóng kịch nào, nhưng đặt vào hoàn cảnh thực tế lại thành quá lộ liễu, Đường Kính Chi nực cười, tên khốn kiếp kia nghĩ mình là hạng háo sắc ngu xuẩn thế sao, phải phái nha đầu nào có kinh nghiệm một chút chứ! Dù đó là chuyện tốt, nhưng y không khỏi bực mình.

- Tẩu tử, sắp tới kinh thành phong vân biến ảo, sẽ có chuyện lớn xảy ra. Tòa phủ này không ở được nữa, tẩu về phòng thu thập đồ, cùng bọn đề tới xưởng thêu ở một thời gian. Những nha hoàn hạ nhân còn lại, tẩu bố trí dặn dò chúng thời gian tới ở yên trong phủ, không được đi đâu cả.

Trịnh Hân Như không còn là hạ nhân của Đường gia, Đường Kính Chi không thể gọi thẳng tên nàng nữa, nên đổi luôn xưng hô, gọi là tẩu tử:

Trịnh Hân Như tính tình điềm tĩnh dịu dàng, bị một tiếng tẩu tử của Đường Kính Chi làm đỏ mặt.

Lúc này Ngọc Nhi xen vào:

- Tẩu tẩu, gần đây có gặp Đại sư huynh không? Huynh ấy có khỏe không?

- Ừm, có gặp, năm ngày trước huynh ấy có tới vào buổi tối, hỏi qua tình huống trong phủ.

Trịnh Hân Như thấy Ngọc Nhi cũng gọi mình là tẩu tẩu, vừa ngượng ngùng vừa vui mừng.

Đường Kính Chi ra sức vun vào là một chuyện, nàng biết trong việc này, nữ nhân mới là người có thành kiến lớn nhất, Ngọc Nhi là tiểu sư muội của Hồng Phong, nhưng là “bà cô bên chồng” thực sự, được Ngọc Nhi thừa nhận mới là quan trọng nhất.

Hồng Phong tính tình hào sảng, lòng hiệp nghĩa, võ công cao cường, với nữ tử sinh hoạt trong hào môn đại viện buồn tẻ lễ nghi như nàng, đó là hoàng tử bạch mã mà nàng ngưỡng mộ.

Cho dù nàng đã làm mẹ, nhưng vẫn nhanh chóng bị Hồng Phong lấy cắp mất trái tim.

Thế nên nàng rất lo không được Ngọc Nhi chấp nhận, giờ đã có thể thở phào rồi.

Đội Trịnh Hân Như đi an bài chuyện trong phủ, Ngọc Nhi đã yên tâm về đại sư huynh, mới nhìn Đường Kính Chi giọng chua lè:

- Tướng công, hai con nha hoàn lúc này làm bộ làm dáng quyền rũ nam nhân, không phải xuất thân nhà đàng hoàng, chàng tránh xa bọn chúng ra.

Đường Kính Chi bật cười:

- Ngọc Nhi, có chuyện này ta còn chưa nói với nàng, thực ra hai nha hoàn đó do Ngũ hoàng tử gài vào phủ ta. Thế nên ta mới vờ vịt như vậy để cho thế lực sau lưng Ngũ hoàng tử yên tâm thôi.

Ngọc Nhi vỡ lẽ, nhưng vẫn chưa yên lòng hẳn:

- Thiếp thấy chàng không giống giả vờ chút nào, hai con nha đầu đó cũng đẹp lắm.

- Ấc, ta thì không hề có ý gì với bọn chúng, nàng thấy ta giống hạng tham hoa háo sắc thế sao?

Ngọc Nhi nhìn y một cái với ánh mắt “rõ ràng là thế”, rồi nhún mày:

- Nhưng nếu chúng ta đem hết hộ vệ sang bên kia có đánh cỏ động rắn không?

- Cái này không sợ! Thái hoàng thái hậu đột nhiên bệnh nặng thêm, nếu chúng ta bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra mới khiến người khác nghi ngờ.

Ngọc Nhi vờ lơ đãng nói:

- Vậy chúng ta phải đem bọn chúng sang tiểu viện bên kia nhỉ?

- Đương nhiên là không.

Oa oa oa! Té ra nàng gài bẫy mình, may mà lòng ta sáng tựa nhật nguyệt, nha đầu này theo mình lâu ngày, học cái xấu không ít, Đường Kính Chi vờ không nhận ra, nghiêm túc nói:

- Bên đó chế tạo thuốc nổ đen, làm sao cho bọn chúng biết được.

Ngọc Nhi bấy giờ mới chịu tin y nói thật, không truy hỏi nữa.

Ước chừng một tuần hương sau, Trịnh Hân Như mang theo đồ tùy thân, tiền bạc, dẫn con gái hơn mười tuổi tới đại sảnh.

Tiểu nha đầu giờ có da có thịt rồi, ánh mắt linh động hơn, không còn nhút nhát như trước nữa, mặc váy lụa thêu hoa, xinh xắn đáng yêu, chủ động tới thi lễ với Đường Kính Chi và Ngọc Nhi.

Đường Kính Chi nhớ tiểu nha đầu mấy lần bắt gặp y và Ngọc Nhi tình cảm với nhau làm hỏng chuyện tốt của y, cười trừ:

- Tẩu tử, chất nữ cũng sắp tới tuổi cưới gả rồi, tiểu đệ sẽ lưu ý, nếu tìm được nhà thích hợp sẽ làm nguyệt lão lần nữa.

Tiểu nha đầu then chín mặt, trốn sau lưng mẹ không thò đầu ra nữa.

531. Chương 558: Lời Mời Của Hoàng Thái Hậu.

Về tới xưởng thêu, Đường Kính Chi bảo bọn họ nghe đầu lĩnh an bài, lập lều bạt xung quanh ở, Ngọc Nhi dẫn mẹ con Trịnh Hân Như tới phòng của mình.

Tối kho xem xét, Quách công công nghiêm nghị ngồi giám sát, ánh mắt quét qua quét lại như điều hâu, còn ba mươi người kia đã nghiền một đồng phần.

Đường Kính Chi ước lượng chỗ này đủ làm ba trăm quả tạc đạn rồi.

Y miệt mài luyện tiêu toan giáp, làm một lều tối tận tối, Ngọc Nhi gọi đi ăn cơm mới nhớ ra.

Cơm xong, vì đứng cả buổi chiều rồi, Đường Kính Chi không làm việc nữa, nằm trên giường nghe Uyển Nhi và Nhu Nhi kể chuyện kinh doanh.

Mẫu thuẫn của Đường gia được ưa chuộng đúng như dự đoán, ở trên phố đã xuất hiện không ít hàng nhái, hơn nữa còn có thể lực không nhỏ tham gia, dù là người nội xưởng thấy cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Điều này có phần do Tề Đức Thịnh cố ý, có phần liên quan tới tới ý hoàng đế, không muốn đụng chạm tới tâm phúc của mấy vị hoàng tử, gây ra chuyện không đáng.

Đường Kính Chi không muốn để các nàng lo lắng chuyện triều chính đầu đầu, nên không giải thích, dỗ dành một phen, dù sao một mình Đường gia chẳng gánh hết nỗi mỗi làm ăn ở kinh thành.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt cái đã hai ngày rồi, Đường Kính Chi gần như không bước chân ra khỏi cửa, toàn lực làm tạc đạn, tới khi vật liệu trong tiểu viện dùng hết, y mới lười biếng nghỉ nửa ngày.

Buổi trưa, một đội cấm quân tay cầm trường thương, mặc khải giáp tới trước cửa xưởng dệt, người đi đầu chẳng ngờ lại là Mộc công công.

Đầu lĩnh cấm quân nhận ra Mộc công công, để cho ông ta vào, mấy trăm cấm quân thì chia ra phong tỏa cả phố dẫn tới tiểu viện.

Đường Kính Chi đang cùng mấy vị di nương ăn cơm trưa, nghe Mộc công công tới, vội đặt đĩa xuống ra đại sảnh tiếp khách. Thấy y, Mộc công công nói luôn:

- Thái hoàng thái hậu chỉ e không qua được hôm nay, cha gia phụng lệnh hoàng thượng tới đây là để lấy cái bình gì đó.

- Ta đã chuẩn bị xong rồi, mời công công phái người đi nhận.

Hai người đi tới nơi chứa tạc đạn, trên đường đi Đường Kính Chi giải thích cách sử dụng cùng một số điều cần chú ý khi di chuyển bảo quản nó cho Mộc công công.

- Chỉ cần đốt cháy cái giấy này sau đó ném vào trong đám quân địch là xong à?

Mộc công công cầm một cái bình, ngó lên ngó xuống, hết sức hiếu kỳ:

- Đúng thế, khi châm lửa nhất định phải cẩn thận, không thể để lửa cháy hết giấy, nếu không kịp thời ném đi sẽ rất nguy hiểm đấy.

- Ồ, không cần phải nhắm thật chuẩn rồi mới ném vào người kẻ địch sao?

Mộc công công hiển nhiên vẫn nghĩ phải ném trúng người mới có thể dả thương được.

- Không cần, chỉ cần ném trong đội ngũ địch là được, ném chỗ càng đông càng tốt. Tới khi đó bình bị vỡ, mảnh gốm bắn ra sẽ dả thương kẻ địch.

Đường Kính Chi nhắc:

- Mộc công công, cần phải chọn người dũng cảm, nếu không nghe thấy tiếng nổ, không dám ném cái thứ hai đầu.

Mộc công công xoa tay:

- Điều này không cần lo, người gia cha tuyển chọn là tinh binh đã ra chiến trường giết người tắm máu, sợ gì một tiếng nổ.

Đường Kính Chi thấy ông ta không để ý lắm vốn định nói thêm, nhưng lại thôi, Mộc công công chưa thấy uy lực của nó, xem thường cũng không có gì lạ, nói miệng người ta không tin lại khiến đối phương khó chịu.

Cấm quân sách từng cái sọt được dùng vải che kín lên xe ngựa, cuối cùng đếm số, tổng cộng có 1300 quả tạc đạn.

Ra tới cổng, Đường Kính Chi cuối cùng không nhịn được dặn thêm lần nữa:

- Mộc công công, vật này cực kỳ nguy hiểm, cho nên đừng đặt cả vào một chỗ, tuyệt đối không có chút nguồn lửa nào. Còn nữa, không được để cho quân sĩ cầm nó tới gần hoàng đế.

- Ừm, cha gia hiểu.

Vốn Đường Kính Chi nhấc đi nhấc lại làm Mộc công công thấy y quá nhát gan, nhưng cuối cùng đề cập tới hoàng đế thì ông ta không dám lơ là, sắp đi rồi mới vỗ đầu nói:

- Xem này, cái đầu cha gia thật là, sắp không dùng được nữa rồi, suýt quên Hoàng thái hậu bảo cha gia chuyển cho ngài một câu.

- Hoàng thái hậu có gì sai bảo?

Mộc công công xua quân sĩ tránh ra xa mới hạ giọng nói:

- Hoàng thái hậu nói hi vọng ngài có thể vào cung ở vài ngày, như thế an toàn hơn, đợi qua cơn phong ba này, kinh thành bình yên trở lại hay về phủ.

Nói xong chẳng để ý tới sắc mặt Đường Kính Chi, chỉ huy cấm quân dẫn đội xe đi về phía hoàng cung.

Đường Kính Chi vẫn đứng ngây ra đó.

Xưa nay trong hoàng cung ngoại trừ hoàng đế và đông cung thái tử, không cho nam nhân ở lại qua đêm, dù là hoàng tử khi trưởng thành cũng phải chuyển ra ngoài.

Nhưng giờ Hoàng thái hậu lại bảo mình vào cung ở mấy ngày.

Tránh biến họa, hay là Hoàng thái hậu nhân cơ hội này chiếm đoạt mình?

Ý nghĩ xấu xa đó nảy ra, không sao xua đi được nữa.

- Tướng công đang nghĩ gì vậy?

Ngọc Nhi thấy Mộc công công đi đã lâu mà tướng công vẫn đứng như phỗng, mặt thì càng lúc càng cổ quái, nghi hoặc hỏi:

- Khụ, khụ, ta đang nghĩ mấy vị hoàng tử sắp ra tay bây giờ, phải ứng phó ra làm sao.

Đường Kính Chi nghiêm mặt lại, nói dối mà thản nhiên như không, chẳng có chút chột dạ nào.

Để lảng tránh ánh mắt ngờ vực của Ngọc Nhi, Đường Kính Chi gọi gọi Tần Tranh đang tuần thị qua cửa viện tới, Tần Tranh bề ngoài thô hào, nhưng làm việc rất tỉ mỉ chu đáo.

- Đường bá gia, ngài gọi hạ quan có chuyện gì?

- Ta đã điều toàn bộ cấm quân ở phủ tới, tổng cộng một trăm người, những quân sĩ này đều là thuộc hạ của người, người nói xem, có kẻ nào không đáng tin không?

Đường Kính Chi ra hiệu cho Tần Tranh tới chỗ vắng vẻ hỏi:

Tần Tranh hầm hầm nói:

- Có phải là có tên nào to gan lớn mật làm bậy không ạ, hấn vụng trộm với nha hoàn trong phủ hay là ăn cắp đồ, không không, bọn chúng không dám to gan đến vậy, nhất định là có kẻ say rượu thất lễ với ngài rồi? Bá gia, tên nào, để hạ quan đi bắt vằm hấn.

- Không phải, không phải.

Đường Kính Chi cười méo xẹo, xem ra cái đám người này cả đồng đều không đáng tin, nhưng ý y không phải thế:

- Ta muốn hỏi là liệu trong số bọn họ có ai đó là tai mắt do người khác gài vào không. Cho người biết, sắp có chuyện lớn rồi, ta cần một nhóm người dũng cảm đáng tin cậy dùng vào việc lớn.

- Ra thế, hạ quan cứ tưởng ...

Tần Tranh thở phào:

- Đám thuộc hạ này của hạ quan đều là quân sĩ có kinh nghiệm ở chiến trường phương bắc, những kẻ này giống hạ quan, tính hơi thối, thô lỗ không biết nịnh bợ cho nên không thăng quan được. Hơn nữa hạ quan từ sau khi tới kinh không được trọng dụng, chẳng ai coi hạ quan ra gì, vì vậy ở đâu có mặt thám chức chỗ hạ quan tuyệt đối không có đâu, ha ha ha.

Hắn nói như thể đó là chuyện tự hào lắm vậy, Đường Kính Chi dở khóc dở cười, thấy tính hắn thật giống tên ám vệ Thiết Ngưu nhà mình, tiếc là Thiết Ngưu tuy giỏi đánh nhau, song ngoại hình quá gây chú ý nên Đường Uy không để hắn ở kinh thành, nếu không giới thiệu hai người này cho nhau thế nào cũng thành bằng hữu thân thiết.

Liên tưởng lung tung một hồi Đường Kính Chi mới nói:

- Tốt, toàn những người đáng tin là tốt rồi. Tần bách hộ, thái hoàng thái hậu bệnh khó qua khỏi, kinh thành sắp có một trận gió tanh mưa máu, ta gọi người tới đây là để bàn chuyện bảo vệ an toàn cho tiểu viện.
- A, vậy là sắp đánh nhau rồi, hay quá đám thuộc hạ của hạ quan gần đây hơi ngứa ngáy, không cho chúng vận động xả bớt .. À, e hèm.

Tần Tranh nói một nửa nhận ra đã nói lời không nên nói:

- Đại nhân cứ yên tâm, thuộc hạ của hạ quan toàn là hảo hán thà chiến tử chứ không chết trên giường, chỉ cần một người còn sống sẽ không cho kẻ địch bước qua cửa tiểu viện nửa bước.

532. Chương 559: Thái Hoàng Thái Hậu Qua Đời.

- Con người Tần bách hộ thì ta rất tin tưởng.

Đường Kính Chi nghiêm nghị nói:

- Nhưng khi kinh thành xảy ra chuyện, một trăm người này của chúng ta căn bản không đủ ngăn quân địch. Tần bách hộ qua đây, ta cho người xem một thứ vũ khí mới.

Mấy hôm nay Đường Kính Chi bận rộn làm gì đó, hết sức thần bí té ra là làm vũ khí mới, Tần Tranh sáng mắt đi theo Đường Kính Chi tới cửa một căn hầm, tới đây Đường Kính Chi giới thiệu:

- Cái thứ này tên là tạc đạn, sau khi đốt giấy cháy chậm, một lúc sau sẽ gây ra vụ nổ lớn, sức sát thương kinh người. Cho nên ta dạy người cách sử dụng, lát nữa phân phối, người dạy cho người còn lại.

Thứ này sao, Tần Tranh hơi thất vọng, nhỏ thế này thì có bao nhiêu uy lực?

Tần Tranh trong lòng nghi vấn, nhưng không hỏi ra, trước kia theo Vương lão tướng quân, quân lệnh rất nghiêm, nghe lệnh thì hành, lấy phục tùng là thiên chức.

Đường Kính Chi đã nói thế thì cứ thế mà làm thôi.

Tiếp theo đó Đường Kính Chi giải thích tỉ mỉ phương pháp sử dụng, rồi thảo luận cách ứng phó khi xảy ra chiến loạn.

Trước tiên là chọn mười người, cổng trước cổng sau đều bố trí năm người, sáu quân sĩ sẽ canh ở chỗ đặt tạc đạn, nếu đối phương dùng hỏa công, hết sức ngăn không cho đám lửa lan vào sọt đựng tạc đạn.

Tám mươi tư binh sĩ còn lại bố trí ở cổng trước 20 người, cổng sau 20 người, 20 người làm dự bị chi viện cho những nơi gặp nguy, 24 người sẽ tuần tra quanh tường, đề phòng kẻ địch trèo tường vào.

Thấy Tần Tranh chỉ huy đâu ra đó, thậm chí còn giải thích cho biết vì sao người nào hợp vị trí nào, chứng tỏ hắn nắm quân mình rõ như lòng bàn tay, còn quân sĩ thì phục tùng không ý kiến một lời, Đường Kính Chi không khỏi đánh giá cao hơn vài phần.

Chỉ không biết nếu để hắn nắm đội quân một vạn người liệu có năng lực làm họ nghe lệnh phục tùng như một trăm người thế không? truyện copy từ

Bất kể Tần Tranh có làm được không, Đường Kính Chi đều định tiến cử hắn với hoàng đế.

- Tần bách hộ, tạc đạn khi châm lửa ném về phía kẻ địch không thể ném quá thẳng, không thể ném quá cao, nếu không rơi xuống đất sẽ làm vỡ bình.

Càng dặn dò Đường Kính Chi càng đâm lo có quá nhiều điều cần chú ý, trước đó mình quá sơ ý rồi, những người này đều lần đầu sử dụng, không biết có vấn đề gì không? Quan trọng nhất vẫn là phía hoàng cung,

mục tiêu chính là ở đó, chỉ cần hoàng cung trụ vững những nơi khác mới giữ được, xem ra mình phải đích thân phải tới đó chỉ đạo mới được.

Vì thế Đường Kính Chi tới đại sảnh, gọi mấy vị di nương tới dặn dò:

- Nhu Nhi, Uyển Nhi, Hoàng thái hậu lệnh cho ta vào cung mấy ngày, ta không muốn đi, chỉ e hoàng thái hậu hạ khẩu dụ nhất định bắt ta tiến cung. Cho nên ta nói với các nàng trước, nếu như ta vào hoàng cung không quay về thì các nàng cũng đừng sợ. Còn nữa, khi ta không ở nhà, các nàng nhất quyết phải ở trong nhà không được đi đâu hết, nhớ chưa.

- Dạ.

Nhu Nhi ngoan ngoãn gật đầu, rồi nghi hoặc hỏi:

- Nhưng thiếp nghe nói hoàng cung không cho nam nhân ở qua đêm cơ mà.

Uyển Nhi cũng tỏ ra không hiểu.

- À, bình thường là thế, nhưng cũng có lúc tình huống đặc thù có thể có ngoại lệ. Đương nhiên cho dù chuyện có xảy ra cũng không thể để bên ngoài biết, phải bảo mật.

Đường Kính Chi quay sang Ngọc Nhi:

- Ngọc Nhi, nếu ta bị gọi vào cung, nàng nhất định phải bảo vệ an toàn cho Nhu Nhi và Uyển Nhi đó.

- Tướng công đừng lo, hai vị tỷ tỷ sẽ không có vấn đề gì đâu.

Tới giờ Mùi, thái hoàng thái hậu đột nhiên tỉnh lại, sau đó nói vài câu rồi nhắm mắt qua đời, tiếng chuông báo tử hoàng cung phát ra tiếp đó là tới các chùa triền, lan đi khắp Ni Lạc Thần.

Hoàng đế trẻ khóc lớn, thương tâm tột độ, các vị hoàng tử cũng gạt nước mắt thay đồ hiệu màu trắng, Hoàng thái hậu chủ trì nghi lễ, một tới nhũn chá, ngay cả đi đường cũng không nổi nữa.

Đêm hôm đó hoàng đế thủ lĩnh trước quan tài, còn Đường Kính Chi đánh một giấc say sưa ở nhà.

Sáng ngày hôm sau có người tới mời Đường Kính Chi tiến cung, mấy vị di nương cảm thấy chuyện này rất bất thường, cứ dặn dò y phải cẩn thận hết lần này tới lần khác, tiễn y ra tận ngoài cửa một đoạn xa mới chịu vào.

Hôm qua thái hoàng thái hậu qua đời, hoàng cung đánh chuông báo, nên lúc này nhà nào cũng treo lụa trắng bày tỏ đau thương, còn trong hoàng cung càng phủ một màu trắng xóa.

Đường Kính Chi vào cung được phát cho băng tang rồi theo tiểu thái giám dẫn đường tới thẳng chỗ thái hoàng thái hậu, hôm qua Hoàng thái hậu bận rộn tới quá nửa đêm mới về nghỉ được một hai canh giờ, sáng nay lại phải dậy từ sớm bắt rầu bận rộn an bài bách quan vào diếu tang cho thái hoàng thái hậu, thực sự mệt tới phờ phạc cả người, nên nghe cung nữ báo Đường Kính Chi tới, chỉ yếu ớt lệnh cho y vào.

Đường Kính Chi dập đầu thỉnh an hết sức quy củ, thời gian này trong cung đông người phức tạp, hơn nữa đây cũng chẳng phải là cung Từ Ninh, cho nên lễ tiết không thể phể bỏ.

- Đứng dậy đi.

Đợi Đường Kính Chi thi lễ hoàn tất, Hoàng thái hậu phẩy tay đuổi cung nữ bốn xung quanh đi:

- Hoàng thượng đã nói với ta chủ ý của người rồi, đây tuy là cách mạo hiểm, nhưng quả thực không thể để tình trạng này kéo dài hơn nữa, nếu không làm việc gì cũng phải cân nhắc quá nhiều yếu tố không cần thiết, lỡ dở đại sự của vương triều. Có điều thứ người nói thực sự lợi hại như thế chứ?

- Bẩm hoàng thái hậu, những lời thần nói không có chút khoa trương nào.

Đường Kính Chi đảm bảo:

- Nếu chẳng phải quá gấp, thần nhất định sẽ thử một quả cho hoàng thái hậu và hoàng thượng xem.

- Tốt, người nói cái gì đó lợi hại thì nó lợi hại, ai gia tin người.

Hoàng thái hậu lại hỏi Đường Kính Chi xem có muốn ở lại trong cung vài ngày, đợi dẹp phản loạn xong rồi mới về không, Đường Kính Chi không biết trả lời ra sao, hai đảng đều khiến y không yên tâm, lúc này có một tiểu thái giám không bấm báo trước đã chạy vào quý xuống nói lớn:

- Hồi bẩm hoàng thái hậu không hay rồi, mấy vị vương gia và hoàng thượng đang cãi nhau bên cạnh linh cữu, người mau qua đó xem.

Lúc này mới thấy mấy cung nữ canh cửa chạy vào, liên tục đập đầu thỉnh tội.

Hiện trong cung không thái bình, Hoàng thái hậu tuy cả kinh, nhưng vẫn hỏi:

- Mấy đứa các người có nhận ra tiểu thái giám này không?

Một cung nữ đáp:

- Bẩm Hoàng thái hậu, tiểu thái giám này tên là Tiểu Trang Tử, là nô tài bên cạnh hoàng thượng.

Có người xác nhận thân phận của tiểu thái giám rồi Hoàng thái hậu mới đi tới chỗ mấy vị hoàng tử cãi nhau, cung nữ tâm phúc đi sát theo nòng, Đường Kính Chi thì đi sau cùng.

Vừa ra khỏi cửa Kế công công cũng xuất hiện như một bóng ma làm Đường Kính Chi giật mình.

Mọi người đi tới bên ngoài điện đặt linh cữu thái hoàng thái hậu, cách một bức tường đã nghe thấy ngoài tiếng hoàng đế và mấy vị hoàng tử, còn có tiếng mấy vị đại thần tranh luận.

Hoàng thái hậu dừng bước, ánh mắt lóe lên hàn quang.

Đường Kính Chi rất bất ngờ, chuyện gì mà những người này cãi nhau cạnh linh cữu thái hoàng thái hậu như thế, đúng là loạn cả rồi.

- Hoàng thái hậu giá đáo.

Một thái giám đứng ở cổng hô lớn truyền báo, các đại thần, đều quỳ xuống tung hô, Hoàng thái hậu không thêm để ý, tới thẳng bên cạnh hoàng thượng, vì đây là nơi đặt linh cữu thái hoàng thái hậu cho nên không có chỗ ngồi, nòng đứng lại quét mắt nhìn khắp phòng một lượt, cổ giọng thật bình tĩnh nói:

- Đứng cả lên đi, ai gia nghe tiểu thái giám truyền lời nói các người và hoàng thượng tranh luận, không biết có chuyện này không?

533. Chương 560: Cãi Vã.

- Bẩm Hoàng thái hậu, đúng là có chuyện này.

Đám quan viên và hoàng tử đều nhận ra ánh mắt bất thiện của Hoàng thái hậu, đây là nơi thủ linh, cần phải yên tĩnh, bọn họ vừa rồi huyên náo là phạm tội lớn, cúi đầu đùn đẩy nhau không ai đi lên, Thuận vương thấy vậy hừ khê trong lòng, đi lên một bước, giọng rành rọt:

- Nguyên nhân là bọn hoàng nhi và các vị đại thần được nghe chuyện Phúc Thọ vương ở Hải châu khởi binh tạo phản, cho nên khẩn cầu hoàng thượng mau chóng phái binh dẹp loạn. Nhưng hoàng thượng nói thái hoàng thái hậu vừa mới hoẵng, nên đình trì hoãn vài ngày lo ổn thỏa chuyện tang lễ mới tính. Hoàng thái hậu, bình quý thần tốc, hơn nữa Phúc Thọ vương lúc này mới tạo phản, căn cơ chưa vững, là thời cơ bình định tốt nhất. Nếu không để ông ta chiếm hết Hải Châu thì muộn mất.

- A, to gan lắm.

Hoàng thái hậu như nghe thấy tin này lần đầu vậy, vừa cả kinh vừa phẫn nộ:

- Hoàng thượng, ai gia thấy Thuận vương nói đúng lắm, hay hoàng thượng lập tức điểm binh dẹp loạn.

- Nhưng thái hoàng thái hậu ...

Hoàng đế mới nói được một nửa bị Hồ các lão cắt ngang:

- Hoàng thượng, người lấy hiếu lễ làm đầu rất đáng quý, nhưng hiện là thời kỳ đặc biệt, phải có hành động ngay, vạn lần không thể trì hoãn.

Binh bộ thượng thư Lưu Hoắc cũng lên tiếng phụ họa:

- Hoàng thượng, xin phát lệnh, dù không cần chuẩn bị lương thảo, để quan viên địa phương thu góp thì kỵ binh tiên phong tới Hải Châu cũng mất hai mươi ngày rồi, tới lúc đó chỉ e Hải Châu đã nằm trong tay Phúc Thọ vương.

Trình các lão và Tể các lão cũng chủ trương dùng binh.

Thuận vương trông cảnh này thâm thở dài trong lòng, nếu hấn làm hoàng đế tuyệt đối không để chuyện này xảy ra trước linh cữu thái hoàng thái hậu, càng không có chuyện để thần tử ngang nhiên ngắt lời như thế, vị hoàng huynh này của hấn đúng là không xứng ngồi ngai vàng, hấn làm mất hết mặt mũi tổ tiên rồi.

Thấy ba vị nội các đại học sĩ, binh bộ thượng thư và mấy vị đại thần đều chủ trương dùng binh, hoàng đế trẻ cố áp bất mãn trong lòng, nghiêm mặt nói:

- Chư vị ái khanh nói có lý, binh quý thần tốc, đây chính là thời cơ dẹp loạn tốt nhất. Trước đó trầm thật hồ đồ ...

- Hoàng thượng là người chí hiếu, vì thái hoàng thái hậu mới cười hạc về trời, người quá bi thống, suy nghĩ thiếu chu toàn cũng là điều dễ hiểu.

Lễ bộ thượng thư Mạnh Khiêm thấy mấy vị đại thần khác hơi quá, lên tiếng bắc thang cho hoàng thái hậu xuống, đồng thời ra hiệu ấy người bên cạnh:

Ông ta vừa lên tiếng các vị đại thần nói nhau quỳ xuống:

- Hoàng thượng nhân nghĩa, hiếu đức vô song, là phúc của vương triều.

- Các vị ái khanh mau bình thân!

Hoàng đế trẻ đưa tay ra làm động tác đỡ, khóe miệng kín đáo hiện lên nụ cười, các hoàng tử đứng phía dưới thì sắc mặt khó coi, Thuận vương thì ánh mắt biến đổi liên hồi.

Đường Kính Chi lòng cũng trầm xuống, y coi như được chứng kiến cái gì gọi là tình cảm của người hoàng thất rồi.

Hấn cố ý gây ra cãi nhau bên cạnh linh cữu của thái hoàng thái hậu, để ai cũng nghĩ là hấn bị các vị quần thần và hoàng tử khác thuyết phục xuất binh.

Chuyện này có thể là ý kiến của Hoàng thái hậu, nhưng dù thế nào hoàng đế cũng làm rồi.

Ngay bên linh cữu của nãi nãi mà hấn yêu quý.

Hoàn toàn có thể đem ra triều đường bàn bạc cơ mà.

Đó là vị hoàng đế mà y đánh giá là trọng tình cảm sao, hấn trở thành như thế từ bao giờ, hay bản chất hấn là như thế?

Trong lúc Đường Kính Chi đang suy nghĩ thì hoàng đế trẻ nói:

- Nếu như các vị ái khanh chủ trương dùng binh, vậy các khanh thấy ai có thể nắm ấn nguyên soái đại quân bình định phản tặc.

- Bẩm hoàng thượng, thần tiến cử Lữ Phương của cấm quân bắc đại doanh, Lữ tướng quân dày dạn kinh nghiệm, dùng binh có phương pháp, rất xứng với chức vụ này.

Hoàng đế vừa dứt lời thì có một người trung niên bước ra khỏi hàng, khom lưng nói:

Đường Kính Chi vội thu loại suy tư, tập trung vào chính sự, bắc đại doanh chính là quân đội trực hệ duy nhất trung thành tuyệt đối với hoàng đế, người này tiến cử Lữ phương, khỏi nói cũng biết mang mưu đồ gì.

- Vi thần tán thành! Lữ tướng quân thân kinh bách chiến, đủ sức đảm nhiệm trọng trách!

Lại một quan viên khác đứng ra nói:

Hai quan viên này triều phục thêu gà trước ngực, là quan văn tam phẩm.

- Vi thần thấy rất đúng ...

Liên tiếp có người đứng ra dùng đủ lý do tiến cử Lữ phương làm nguyên soái quân dẹp loạn.

Mặc dù hoàng đế trẻ dù có chuẩn bị tâm lý trước, nhưng thấy trong triều có nhiều quan viên như thế đi theo các vị hoàng tử, mặt tím lại.

Còn các vị hoàng tử nhìn thấy hoàng đế trẻ giận tới để lộ hết ra mặt, không dấu nổi nụ cười đắc ý, Thuận vương mặt lạnh như tiền, hẳn chính là kẻ cầm đầu xúi dục những hoàng tử khác chỉ thị cho quan viên trung thành với mình điều lực lượng của hoàng đế đi, có điều trước khi Lữ Phương dẫn quân lên đường thì vui mừng là quá sớm.

- Trình ái khanh, khanh là nội các đại học sĩ, khanh có nhân tuyển tiến cử không?

Hoàng đế trẻ thăm hít sâu mấy hơi, miễn cưỡng áp lửa giận trong lòng xuống nói:

Trình các lão mặt cũng đành lại, ông ta làm quan mấy chục năm không phải vô ích, sao chẳng nhìn ra có kẻ đang ép hoàng đế? Nghĩ một chút rồi rời hàng nói:

- Hoàng thượng, vi thần cho rằng quân sĩ của cấm quân tây đại doanh từng theo Vương lão tướng quân quá cố, kiêu dũng hơn người, nhiều lần lập chiến công! Nếu phải đi dẹp loạn, nhất định chỉ đánh một trận là thành. Có điều hiện nay người Ngột Thử đang có dấu hiệu bất thường, không bằng điều Quan tướng quân đi tới biên quan kháng ngoại địch.

Quanh Thành là thống lĩnh của tây doanh cấm vệ, cùng là thế lực trong quân đã bị Thuận vương lôi kéo.

Tất nhiên không cần Thuận vương phải lên tiếng, tự có quan viên trung thành với hắn đi ra phản đối.

Một vị lão thần râu tóc bạc phơ nhưng da dẻ hồng hào, hai mắt sáng rực, giọng trầm vang phản đối ngay:

- Trình các lão nói lời ấy sai rồi, Quan tướng quân thống doái tây doanh nhiều năm, được quân sĩ dưới cờ kính phục, cho nên ra trận mới có thể chỉ huy quân sĩ dễ dàng như dùng tay chân! Đó là điểm mấu chốt giúp quan tướng quân đánh đâu thắng đó. Nếu như đem tách ra, Quan tướng quân tuy có uy vọng trong quân, nhưng không thể lập tức khiến người dưới kính phục, còn quân sĩ tây đại doanh không phục tướng quân mới tới thì đánh trận kiểu gì?

- Điền đại nhân nói phải lắm! Vả lại vi thần nghe nói gần đây Quan tướng quân có chút bệnh nhẹ, không phải nhân tuyển thích hợp xuất binh dẹp loạn.

Một quan viên tứ phẩm hưởng ứng ngay:

- Vậy thì Hà An Hà tướng quân của đông đại doanh đi phương nam thì thế nào?

Hạ các lão tất nhiên cũng hiểu ra mưu đồ của các vị hoàng tử, ông ta mặc dù có nhiều điểm không hài lòng hoàng đế trẻ, song rốt cuộc vẫn thuộc phe bảo hoàng.

Nhị hoàng tử Minh Dị nghe thế lập tức đưa mắt nhìn nhìn Hạ các lão, thầm nghĩ nếu lên được ngôi báu nhất định sẽ xử lý lão già không thức thời này.

Hà An của đông đại doanh là cậu ruột của Nhị hoàng tử.

Có điều bản lĩnh Hà An thực sự không có là bao, căn bản quân không nổi tướng lĩnh phía dưới, cho nên thế lực của các hoàng tử khác cũng thăm thẳm vào đó.

Quan văn trung thành với những hoàng tử đó không chịu, thế là lại có một trận cãi vã nữa.

Hồ các lão này giờ còn chưa lên tiếng, ông ta là người thâm trầm nhất trong ba vị các lão, mấy vị hoàng tử này suy nghĩ quá mức hiển nhiên quá đơn giản rồi, nghĩ thiên hạ này nghiêm nhiên là của Minh gia, ai làm hoàng đế là chuyện của Minh gia sao? Đúng mà không đúng, hoàng đế tuy là người Minh gia song phù hợp với lễ giáo, nay hoàng đế kế thừa chính thống, được vạn dân chấp nhận, không có lỗi gì lớn, sao có thể tùy ý hạ bệ.

Tưởng ngồi lên ngai vàng là quan viên và bách tính phải tôn xưng là hoàng đế sao?

Danh bất chính, ngôn bất thuận.

Loại người soán ngôi đoạt vị đó làm sao ngồi vững trên ngai vàng được.

Tới khi đó người trung thành với hoàng thất, những kẻ mưu đồ bất chính giương lá cờ cần vương, đánh thẳng tới kinh thành. Thực sự tới khi đó cả vương triều này và cả hoàng thất long tộc đều đối diện với đại họa.

Chỉ có bách tính vô tội là chịu khổ chịu nạn, khói lửa chiến tranh tới bao giờ mới lắng được.

534. Chương 561: Ngày Cuối Cùng.

Suy nghĩ như thế, Hồ các lão càng tuyệt đối không cho phép mấy vị hoàng tử thành công, thiên hạ không thể loạn được:

- Đông đại doanh và tây đại doanh không phù hợp thì hãy để Mã tướng quân của nam đại doanh đi bình phản tặc.

Ngũ hoàng tử Minh Chiêm hơi nhượng mảy lên một cái rồi thôi, mẹ đẻ của hắn khá có thể lực, có điều những người này tựa hồ không đánh giá cao Minh Chiêm cho nên thường ngày không có hành động gì rõ rệt, lúc này cậu hắn là Chu Du nói:

- Vi thần tán thành.

Nhưng hoàng đế trẻ và rất nhiều hoàng tử đều không đồng ý, hắn muốn điều thể lực thuộc Thuận vương và những hoàng tử kia đi phương nam, như vậy mới có thể ép bọn họ phải phát động binh biến trong thời gian sớm nhất, sau đó quét sạch một mẻ lưới.

Còn các hoàng tử muốn muốn điều lực lượng của hoàng đế đi để soán ngôi, thời gian cho bọn họ không còn nhiều nữa.

Thế là cãi nhau mãi chưa quyết định được, một quan viên từ phẩm bước ra khỏi hàng cất tiếng mạnh mẽ:

- Khởi bẩm hoàng thượng, Mã tướng quân mặc dù kiêu dũng, võ nghệ bất phàm, nhưng lại chưa từng ra chiến trường, cho nên thần nghĩ Mã tướng quân không phải nhân tuyển phù hợp?

- Đúng thế, quân Hải Châu còn có một Trí Võ vương không thể xem thường, Mã tướng quân chưa từng đơn độc chỉ huy một chiến dịch, chỉ e là không thể địch lại được.

- Thần nghĩ Lữ tướng quân là thích hợp nhất.

- Không thể, người tây đại doanh nhất định có thể dẹp yên cuộc phản loạn này.

....

Nhìn bách quan phía dưới cãi nhau náo loạn viện dẫn đủ mọi lý do nghe có vẻ rất đường hoàng hợp lý, Đường Kính Chi thì chỉ cảm thấy như đang xem một vở kịch rẻ tiền vậy, dù y là kẻ đầu tiên nghĩ ra kế hoạch này song bất giác thấy mình lạc lõng ở đây.

Mình chung quy không hợp với nơi này, nên nhanh chóng xử lý mọi chuyện, tìm cách chuồn về Lạc thành mới là thượng sách.

Thực ra tình trạng này không hiếm, là do tiên đế hiền hòa song lười nhác có phần yêu mỹ nữ hơn yêu giang sơn, không trọng dụng được nhân tài cá tính, toàn dùng quan viên “thuần tính”, tài hoa bình thường, lại càng ưa lão thần hành sự trầm ổn, nhưng như thế không có ai đủ tài phục ai, đâm ra thành hệ phái chằng chịt, triều đình gặp chuyện lớn có khi cãi nhau nửa năm mới ra quyết định.

Chu Du lại lần nữa lên tiếng:

- Khởi bẩm hoàng thượng, nếu như chư vị đại nhân thấy Mã tướng quân không thích hợp, nhất thời lại không có nhân tuyển nào thích hợp, không bằng phái ông ấy đi tiên phong. Như thế ít nhất để cho quan viên thấy triều đình không khoanh tay nhìn kẻ phản thần tặc tử làm càn.

Mã Thiên mặt dù xuất thân quân ngũ, nhưng hấn lên làm được tướng quân nam đại danh không phải vì am hiểu binh pháp, lập chiến công sa trường, mà vì trong quân tranh đấu phái hệ, vị hoàng tử nào cũng thêm thường nam đại doanh, cãi nhau mãi không song, cho nên mới lùi bước phái một người không theo phe phái nào tới nhậm chức.

Nói tới võ nghệ thì người này có chút thân thủ, nhưng mà dễ bù tai, hay thay đổi, lại chẳng có phương pháp trị quân hiệu quả nào.

Trong tứ đại doanh, sức chiến đấu của nam đại doanh là kém nhất.

- Vì thần thấy lời Chu đại nhân nói rất phải, nên phái Mã tướng quân dẫn binh làm tiên phong.

Một quan viên nhận được ám hiệu của Nhị hoàng tử, đi ra nói:

Mã Thiên là kẻ không đáng tin cậy, lập trường bất dịch, ai cũng có thể lôi kéo, nhưng lại sợ mắc bẫy kẻ khác, cho nên đều vui vẻ điều hấn khỏi kinh thành, giảm bớt biến số.

Hoàng đế thấy đa phần các vị đại thần tán thành bèn lên tiếng:

- Các ái khanh nói đúng lắm, trăm cần phái quân sĩ nam hạ, ổn định lòng quan viên địa phương. Truyền chỉ của trăm, Mã tướng quân lập tức dẫn quân sĩ bản bộ lên đường, tới phương nam dẹp loạn.

- Hoàng thượng anh minh.

Đám quan viên phía dưới đồng thanh tung hô:

Cùng lúc đó Tề Đức Thịnh sai người đi soạn chiếu thư, lấy ngọc tỷ ấn tới cho hoàng đế đóng dấu, có dấu là thánh chỉ đã thành, thái giám giơ cao thánh chỉ vội vàng tới nam đại doanh.

Thực ra điều động mười mấy vạn quân sĩ cần chuẩn bị trước nhiều ngày, thảo luận kế hoạch chi tiết, chuẩn bị quân lương, tiếp ứng đầy đủ mới được.

Nhưng lúc này cả hoàng đế lẫn các vị hoàng tử đều chỉ mong đẩy Mã Thiên đi xa, rảnh tay bên này đánh nhau, cho nên không ai nói gì cả, thành ra chuyện lớn mà xử lý cực kỳ tùy tiện.

Đường Kính Chi thở dài, dấu đá đúng là tai hại, mười vạn quân mà làm như trò hề, song y cũng muốn chuyện này kết thúc cho sớm để còn điều Mã Thiên về, nếu không chỉ nạp mạng cho Minh Húc mà thôi.

Tiếp đó các đại thần trong triều vẫn cãi nhau xem ai đi bình loạn, Hoàng thái hậu thân là nữ tử, không tiện trực tiếp can dự triều chính trước mặt bách quan, cho nên chẳng thể làm gì ngoài cắn răng nhẫn nại.

Cuối cùng cãi nhau không có kết quả, lễ quan tới, bọn họ đi khóc tang cho thái hoàng thái hậu.

Đường Kính Chi cũng phải ở lại, quỳ tới khi trời tối được một tiểu thái giám đỡ tay đứng lên.

Đầu giờ Dậu phía nam đại doanh truyền tin về đã bắt đầu khởi hành rồi.

Đường Kính Chi hôm nay quỳ trên sàn đá cứng nửa ngày, đầu gối tím hể cả, lại còn đói mềm ruột, Hoàng thái hậu phái cung nữ tâm phúc tới truyền lời, muốn y tới điện bên, thay y phục thái giám, ở lại trong cung, nhưng Đường Kính Chi từ chối.

Chưa nói y không biết tình cảm Hoàng thái hậu ra sao, không muốn thành trò chơi cho nàng, mà thể cục hiện giờ hỗn loạn như vậy chẳng tâm trạng nào chơi trò ái tình với nàng.

Ba ngày sau đó bách quan cứ lên triều là cãi nhau, chủ đề có một, lý lẽ vẫn chùng đó câu, Đường Kính Chi không lên triều, chỉ nghe một chút trước linh cữu thái hoàng thái hậu sau tan triều cũng vừa thấy đau đầu vừa buồn ngủ.

Phần lớn thời gian y dành để thảo luận với Mộc công công làm sao dùng tặc đạn một cách hiệu quả nhất.

Sang ngày thứ tư, không khí có thay đổi rõ rệt, mơ hồ như có mây đen bao phủ khắp bầu trời Ni Lạc Thần, ai nấy đều nóng nảy bất an, ngày mai là ngày hạn táng thái hoàng thái hậu theo chỉ định của các đạo sĩ, chuyện cần xảy ra sắp xảy ra, các vị hoàng tử càng lúc càng khó giữ bình tĩnh, hoàng đế lúc không có người ngoài cũng hết đứng lại ngồi, lẩm bẩm gì đó không rõ.

Thái hoàng thái hậu vào hoàng lăng, các vị hoàng tử không có lý do ở lại kinh nữa, như vậy chỉ còn hoặc là đẩy binh tạo phản, hoặc là rời kinh tới đất phong thôi.

Mà bọn họ trong suốt quá trình tranh dành hoàng vị đã đắc tội với hoàng đế, đợi hoàng đế diệt trừ thế lực trung thành với bọn họ ở kinh, cũng sẽ là lúc tính nợ cũ.

Tình cảm huynh đệ ư, chỉ có kẻ ngây thơ mới tin vào cái đó.

Ngày hôm đó tảo triều bách quan càng tranh cãi dữ dội, tới trước linh cữu thái hoàng thái hậu rồi vẫn chẳng thêm để ý trường hợp, cãi nhau đỏ mặt tía tai, nước bọt tung tóe.

- Khởi bẩm hoàng thượng, thần có chuyện muốn tấu.

Đường Kính Chi nhận được ánh mắt của hoàng đế, bước ra lớn tiếng nói:

Vì giọng y rất lớn, cho nên tất cả các quan viên đang hùng hổ cãi nhau đều dừng lại, nhìn sang vị Trung Nghĩa bá đang cực kỳ được thánh sủng này.

Tới lúc phân thắng bại, hoàng đế trẻ cố kìm nén kích động, song giọng bất giác vẫn lớn hơn thường lệ:

- Chuẩn.

Đường Kính Chi lấy ra một tờ giấy trắng, đọc nội dung trên đó:

- Bẩm hoàng thượng, Phúc Thọ vương đã tạo phản được một thời gian, nhưng ở kinh mãi chưa chọn ra được nguyên soái nam chinh, làm vi thần rất lo lắng. Mấy ngày vừa qua thần đã hỏi han rất nhiều quan viên trong kinh cùng với bách tích, nên soạn được một danh sách tướng lĩnh có uy vọng trong quân. Vi thần cho rằng nếu để những tướng quân này đi tới phương nam bình loạn, ắt mau chóng ca khúc khải hoàn.

- Mau mau đọc ra cho trẫm nghe nào.

Hoàng đế thúc giục:

535. Chương 562: Chặt Đầu Thị Uy.

Ai cũng hiểu đây là vở kịch do hoàng đế và Đường Kính Chi hợp nhau diễn thôi, nhiều người nghĩ, cứ cho y nói xong rồi lấy lý do ngăn cản là được.

- Tuân chỉ.

Đường Kính Chi giọng vang vang:

- Vi thần xin tiến cử những vị lương tướng kiêu dũng thiện chiến sau. Thứ nhất Quan tướng quân của tây doanh, thứ hai giáo úy Vũ Nguyên Lăng của tây doanh, thứ ba giáo úy Tề Vệ Quốc của tây doanh ... Thứ mười tám tướng quân Hà An của đông doanh ... Thứ ba mươi giáo úy Trình Hưng Quốc của đông doanh.

Đường Kính Chi đọc liền ba mươi cái tên và chức vị, toàn bộ là những người được hoàng đế phái nổi xướng điều tra, đã ngã theo thế lực của các vị hoàng tử.

Nghe Đường Kính Chi khởi tấu, bốn xung quanh lặng ngắt như tờ, các vị hoàng tử nhìn y với vẻ mặt không sao tin nổi.

Tên này diên rồi sao? Không ngờ đem toàn bộ thuộc hạ của bọn chúng lập thành danh sách dài đọc ra, chẳng lẽ y không sợ bọn ta liên quân, hợp lực lật đổ hoàng đế?

Không chỉ các vị hoàng tử, mà các quan viên cũng há hốc mồm! Một số thậm chí còn hoài nghi, tên Đường Kính Chi này chẳng lẽ là người vị hoàng tử nào đó gài vào bên cạnh hoàng đế.

Nếu không sao y lại dám làm chuyện ép các vị hoàng tử liên hợp lại với nhau như thế.

Xét binh lực ở kinh thành hiện nay mà nói, hoàng đế nắm bắc đại doanh, năm nghìn cấm quân bảo vệ hoàng cung, ba nghìn quân sĩ thủ thành, cùng gần vạn xưởng vệ, đúng là mạnh hơn bất kỳ hoàng tử nào, nhưng nếu các vị hoàng tử liên quân, hoàng đế sẽ ở vào thế yếu tuyệt đối.

Trình các lão vốn luôn cho rằng Đường Kính Chi ở bên hoàng đế hiền kế hiền mưu, nịnh bợ lấy lòng, còn được phong tước, ắt phải là tâm phúc của hoàng đế, song lúc này nhìn thế nào cũng giống gian tế của kẻ khác.

Ông ta định lên tiếng phản đối thì hoàng đế tuyên bố:

- Đường ái khanh quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của trẫm, nghiên cứu tướng lĩnh trong kinh thật tỉ mỉ. Nếu như bách quan trong triều ai cũng biết lo cho giang sơn xã tắc như khanh, vương triều ta còn sợ gì không hưng thịnh, chuẩn tấu!

Cả đám hoàng tử biến sắc, còn bách quan trong triều bùng nổ, chuẩn rồi, hoàng tử nghĩ gì mà chuẩn tấu rồi!

- Hoàng thượng thánh minh.

Đường Kính Chi nói một câu làm làm ba vị đại học sĩ muốn nhảy tới bóp cổ y. Một vị quan viên tứ phẩm hùng hổ bước ra nói:

- Hoàng thượng, vì thần thấy Trung Nghĩa bá không hiểu chuyện gì hết, những tướng lĩnh đó quả thực có tài có uy, nhưng nếu phải hết họ đi thì lấy ai bảo vệ kinh thành? Từ khi thái tổ lập quốc tới nay, dù là nguy cơ cực lớn trăm năm trước cũng không có chuyện điều tới ba đại doanh đi dẹp loạn, vả lại thái tổ sở dĩ lập bốn đại doanh là để kiềm chế lẫn nhau, tránh cho có kẻ mang lòng dạ bất chính tạo phản, nên thần kiên quyết phản đối.

Quan viên đó vừa dứt lời, hoàng đế trẻ có chuẩn bị trước, không cho ai kịp lên tiếng đã quát:

- To gan, người dám nói những lời chia rẽ lý gián, nói mau, có phải người là tai mắt do Phúc Thọ vương gài vào triều đình không?

- Không, vì thần không ...

Quan viên đó ấp a ấp úng chưa nói hết lời đã bị hoàng đế trẻ cắt ngang:

- Dù người không phải, nhưng lúc trẫm muốn điều binh dẹp loạn, người lại lên tiếng vu khống tướng lĩnh trong quân, ly gián quân thần nghi kỵ lẫn nhau, tội không thể dung thứ. Người đâu, lời ra ngọ môn chém đầu thị chúng.

- Vạn vạn lần không thể.

Trình các lão thấy vậy quỳ xuống ngăn cản, song hoàng đế đã sớm có chuẩn bị, không đợi ông ta nói đỡ, năm cấm quân hộ vệ cao lớn xông tới như hổ lang, nắm cánh tay quan viên đó kéo ra ngoài.

- Hoàng thượng, thần không có ý ly gián các vị tướng lĩnh ... Thần chỉ vì muốn bảo vệ an toàn của hoàng thượng ..

Quan viên đó không ngừng la hét vùng vẫy, nhưng hoàng đế trẻ không thèm nhìn xoay lưng lại phía bách quan, tỏ ý không nghe ai can gián.

Chốc lát sau có một quân sĩ dùng khay mang đầu quan viên kia vào.

Thuận vương nhìn quan viên đó một cái rồi khép mắt lại, thầm nói trong lòng, đi thanh thản, bản vương nhất định không bạc đãi người nhà của người.

Quan viên đi theo Thuận vương bị chém đầu, khiến đám hoàng tử biến sắc!

Hiện giờ trong kinh, trừ hoàng đế ra thì thế lực của Thuận vương là lớn nhất, nếu như liên quân phát động binh biến, cuối cùng cũng chỉ có Thuận vương là được lợi, mấy vị hoàng tử nuôi tham vọng vương quyền làm sao cam tâm.

Nhị hoàng tử Minh Dị là con thứ, song luận thứ tự lớn nhỏ, nếu hoàng đế bị lật đổ, hất lên ngôi báu là điều thuận theo lý, cho nên hẳn tất nhiên không chịu dâng hoàng vị lên cho lão Thất, nếu như liều mạng binh biến rồi cuộc chỉ làm vị vương gia thì thà tới đất phong cho xong.

Thế là Nhị hoàng tử ra hiệu, lại có quan viên đi ra ngăn cản.

Hoàng đế muốn ép đám đệ đệ cùng ra tay để quét sạch một mẻ, cho nên quan viên nào ra can, hẳn bối mồm câu chữ, chụp cho cái mũ rối loạn lòng quân, xúi bẩy lý gián, sai người chặt đầu nốt.

Chết liền hai người, các vị hoàng tử mặt cực kỳ khó coi, chỉ có Thuận vương là vẫn đứng im, mắt khép hờ như không có chuyện gì xảy ra.

- Hoàng thượng, thần thấy Trung Nghĩa bá tẩu lên rất hợp lý, Phúc Thọ vương ở Hải Châu lâu năm, lại sinh được đám con văn võ song toàn, nếu không phải đi những vị tướng kiêu dũng thiện chiến nhất, khó mà dẹp được loạn sớm.

Chu Du thấy bách quan bị hai cái đầu đầm đìa máu chấn nhiếp không còn dám nói gì nữa thì lên tiếng:

Người Chu gia đều nghe Chu Du, cho nên mười mấy người hưởng ứng tức thì.

Hoàng đế trẻ hít sâu một hơi lệnh:

- Hạ chỉ cho các tướng lĩnh được Trung Nghĩa bá nhắc tới chỉnh đốn quân sĩ, sáng sớm mai nhổ trại lên đường dẹp loạn.

- Hoàng thượng thánh minh.

Đường Kính Chi và hơn mười quan viên đồng thanh.

Nơi này có gần trăm viên quan, nên những lời hưởng ứng nghe thưa thưa, không có mấy khí thế.

Ba vị nội các đại học sĩ lòng như lửa đốt, song hoàng đế đã quyết, không nghe bọn họ, nên ngoài lo lắng bọn họ chẳng làm được gì, những quan viên phe bảo hoàng cũng tâm trạng tương tự.

Thánh chỉ được ban, mọi người lại đi khóc tang cho hoàng thái hậu rồi giải tán.

Quan viên tùm năm tùm ba vừa rời đi vừa bàn tán, Tam hoàng tử Minh Huyền và Ngũ hoàng tử Minh Chiêm đột nhiên tới trước hoàng đế khom mình thi lễ.

Minh Huyền béo mập, mặt đầy sợ hãi, dáng vẻ biết rõ đại sự sắp xảy ra, muốn ra sức che dấu nhưng không che dấu được, nơm nớp lo sợ nói:

- Hoàng thượng, thần đệ từ sau khi được phong là Hà Nội vương lúc nào cũng muốn sớm ngày tới đất phong của mình, giáo hóa bách tính. Hiện giờ thái hoàng thái hậu đã cười hặc về trời, nghi thức đã đủ, xin hoàng thượng cho thần đệ về đất phong.

- Hoàng thượng, thần cũng muốn lập tức được lên đường tới đất phong.

Ngũ hoàng tử mặt gầy ốm xanh xao, đứng một lúc mà người lúc nào cũng như chực ngã tới nơi.

- Nhưng mai hạ táng thái hoàng thái hậu rồi.

Hoàng đế trẻ muốn đám đệ đệ đi sớm tên nào hay tên đó, nhưng không thể gạt đầu thống khoái như thế.

- Bẩm thượng, thần đệ từ sau khi phong vương, vì thái hoàng thái hậu ốm bệnh mà ở lại kinh quá lâu rồi, chuyện này trái với tổ chế. Đi vào lúc này, tin rằng về sau xuống dưới hoàng tuyền, thái hoàng thái hậu cũng không trách thần đệ thiếu hiếu thảo.

Tam hoàng tử khấn nài:

Ngũ hoàng tử phải vịn vào Tam hoàng tử mới đứng vững, gạt đầu phụ họa liên hồi.

Hoàng đế trẻ khuyên vài câu, thấy ý hai người này đã quyết mới đồng ý.

Tam hoàng tử ở kinh không có thế lực gì, nhưng đứng sau lưng Ngũ hoàng tử là Chu gia, đợi hất rời kinh, hoàng đế trẻ không lo đám Chu Du gây ra sóng gió gì nữa.

Mấy ngày qua Chu Du đứng đầu Chu gia luôn đứng về phía hoàng đế, cho nên hần yên tâm về mấy người này.

536. Chương 563: Điều Kiện Hậu Hĩnh.

Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử thấy hoàng đế đồng ý rồi thì mừng rỡ, cáo biệt với các hoàng tử khác rồi vội vàng về phủ, đoán chừng sẽ đi trước khi đóng cửa thành.

Mấy vị hoàng tử đều giận hai người đó hèn nhất vô dụng, nên không ai thèm đếm xỉa tới, cùng nhau rời đi.

Đi được một đoạn Nhị hoàng tử Chu Dị không kiên nhẫn được nữa, mấy lần quay sang nhìn Thuận vương, nhưng hần cứ im lìm, liền bực bội đuổi đám cung nữ xung quanh đi, hỏi:

- Thất đệ, đại ca muốn ra tay với chúng ta rồi, sao đệ còn bình tĩnh như thế được?

Thuận vương mỉm cười nhìn vị Nhị ca này:

- Chính vì đại ca muốn ra tay với chúng ta nên đệ mới chẳng gì mà sợ.

Mấy vị hoàng tử khác đều lộ vẻ ngạc nhiên.

- Nếu đại ca đối phó với chúng ta giống như với Lục ca, ra tay với một trong số chúng ta thì đệ còn sợ ba phần, nhưng đại ca muốn quét sạch một mẻ lưới, chẳng lẽ chúng ta bỏ tay chịu trời sao?

Minh Dị lại lên tiếng:

- Thất đệ, chúng ta đều hiểu nhau cả, đệ đừng vòng vo nữa! Trong đây thì đệ có thể lực lớn nhất, đệ nói đi, nếu chúng ta liên hợp với nhau lật đổ đại ca thì ai làm hoàng đế? Những người còn lại được lợi gì.

- Đối với hoàng vị, đệ sẽ không nhường ai hết.

Thuận vương tuyên bố thẳng thừng, những vị hoàng tử khác biết hần có lần còn đi xin tiên đế truyền ngai lại cho hần, nên có chuẩn bị tâm lý rồi, chỉ có Nhị hoàng tử hừ lạnh một tiếng, hần coi như không nghe thấy:

- Huynh đệ nào giúp đệ lên ngôi, đệ không keo kiệt, thứ nhất diện tích đất phong tăng lên gấp đôi. Thứ hai hoàng kim vạn lượng. Thứ ba, con cháu kế thừa vương vị ba đời, tới đời thứ tư mới hạ dần từng cấp.

Đám hoàng tử vị hoàng đế ép quá rồi, thế lực lại chẳng bằng Thuận vương, nghe được hứa nhiều cái lợi như thế đều ngấm gặt đầu, chỉ có Nhị hoàng tử không chịu:

- Ta còn muốn thêm một điều, nếu như đệ đoạt được ngai vàng, phải giúp ta cho toàn bộ đại thần đắc tội với ta vào thiên lao, để bọn chúng muốn sống không được, muốn chết chẳng xong.

Nói thật là điều kiện Thuận vương đưa ra đã ưu đãi lắm rồi, quan trọng nhất là bọn họ không có thù oán với Thuận vương, không lo bị Thuận vương truy cứu nợ cũ.

Nghe Nhị hoàng tử đề xuất điều kiện, Thuận vương nhú mày.

Hần muốn làm hoàng đế vì chứng tỏ tài hoa của bản thân, muốn làm vương triều càng thêm phồn vinh thịnh vượng, đừng nói là đại thần từng đắc tội với Nhị hoàng tử, mà có từng đắc tội với hần thì hần cũng không truy cứu.

Trải qua cuộc binh biến này, triều đình khó ổn định lại được trong thời gian ngắn, nếu như chấp nhận điều kiện của Nhị hoàng tử, bắt bớ quan viên bừa bãi, chẳng phải khiến vương triều thêm bất ổn? Chẳng may khiến thế lực địa phương phát cờ cần vương, thì e không phải là hần mất ngai mà cả vương triều này cũng thuộc họ khác.

Thuận vương tính thẳng thắn, chưa từng nói lời nuốt lời, chưa từng lừa dối ai, lúc nà hần cũng không vờ vịt đồng ý:

- Nhị ca, để có thể giúp huynh xả hận, nhưng nhân số không quá 10 người, ba vị nội các, quan viên nhất nhị phẩm đều không được.

- Cái gì? Ta dẫn thuộc hạ liệu mình giúp ngươi lên đăng cơ, vậy mà giết mấy kẻ thù cũng không được à?

Nhị hoàng tử đã tâm lớn, nhưng cực kỳ vô dụng ngu xuẩn, tính khí lại bạo ngược. Trong tâm niệm của hắn, chỉ cần ngồi lên long ỷ, muốn làm gì chẳng được.

Những kẻ đi theo hắn từng khuyên hắn phải để ý chính sự, quản lý giang sơn ra sao, nhưng hắn cố chấp, khư khư ý mình, chưa từng tiếp nạp kiến nghị kẻ khác, thành ra hắn vốn là Nhị hoàng tử, thế lực mạnh nhất, nhưng cứ thừa thớt dần.

Thuận vương hết sức nhẫn nại nói:

- Nhị ca, nếu đệ bắt bớ đại thần trong triều, vậy ai sẽ giúp đệ ổn định giang sơn xã tắc này đây? Nhị ca, đệ chiếm ngôi vì đại ca vô dụng, không thể làm quốc gia hưng thịnh, chứ không phải thỏa mãn ý muốn cá nhân.

Nhị hoàng tử không thèm nghe, hừ lạnh:

- Ngươi làm hoàng thượng thì ngươi phải lo, ta không thèm quan tâm, ngươi không đồng ý thì ta không giúp, thế thôi.

- Vậy thứ cho đệ không thể đồng ý được.

Thuận vương nghiêm mặt lại, nói dứt khoát:

- Ngươi...

Nhị hoàng tử sắc mặt vốn khó coi càng thêm khó coi, có điều hắn chưa kịp rống lên thì đã bị các vị hoàng tử khác kéo đi, giờ là lúc hợp lực đối phó với hoàng đế, không thể nội chiến, nếu không binh biến thất bại, may thì giống Lục hoàng tử, bị giam lỏng trong lãnh cung, không may thì khó giữ đầu trên cổ.

Thuận vương làm việc cực kỳ nguyên tắc, nói một là một, chấp tay sau lưng đứng đó uy nghi, không cho đường thương lượng.

Các vị hoàng tử khác ra sức khuyên nhủ Nhị hoàng tử lấy đại, hắn hầm hừ đẩy hết mọi người ra rồi không thèm nói nữa.

Biết tính hắn, im lặng là chấp nhận rồi, chẳng qua hắn cao ngạo không nói ra được thôi, các vị hoàng tử yên tâm, trước khi lật đổ hoàng đế, bọn họ phải đoàn kết một lòng. Còn sau đó ... Vẫn có những kẻ thâm toan tính riêng.

Mấy vị hoàng tử vừa đi, bên kia hoàng đế lập tức an bài các bước chuẩn bị, vì Tề Đức Thịnh và Đường Kính Chi bất hòa, nên hoàng đế tuy ủy nhiệm trọng trách, nhưng không cho cả hai giáp mặt nhau nhiều, tránh vì ân oán cá nhân mà hỏng đại sự.

Tề Đức Thịnh thấy hoàng đế an bài việc rất quan trọng, tất nhiên cho rằng hoàng đế vẫn sủng tin mình, trước khi rời đi còn lạnh lùng nhìn Đường Kính Chi khiêu khích, thậm chí đợi giúp hoàng đế diệt trừ mấy vị hoàng tử xong sẽ cho Đường Kính Chi biết tay.

Hiện kinh thành có ba doanh, hoàng đế chỉ chắc chắn nắm bắc doanh, hai doanh còn lại đa phần đã quy thuận các hoàng tử, nhân số phía hoàng đế vẫn ở thế yếu rõ ràng.

Nhan thủ ít, tất nhiên phải giữ vững đại môn hoàng cung, Tề Đức Thịnh được giao vị trí này, nên nghĩ đó là việc tối trọng yếu.

Cùng với việc lượng lớn nội xưởng bắt đầu tập kết, một số gia chủ hào môn ý thức được sắp có chuyện lớn xảy ra, nghiêm lệnh không có nữ quyến và hạn nhân ra ngoài, đóng cửa hiệu, tập trung người vào một nơi, tăng cường cảnh giác.

Hành động khác thường của hào môn cũng làm bách tính nghĩ thấy mùi nguy hiểm, chuẩn bị dự trữ đồ ăn, ngoan ngoãn trốn trong nhà, du khách các nơi kéo nhau bỏ đi, sông Tần Hoài có những giờ phút vắng lặng yên ả hiếm hoi.

Trong mắt người đọc sách, trong mắt quan viên triều đình, chỉ có hoàng đế kế thừa chính thống mới là chủ thiên hạ thuận theo ý trời, nhưng trong mắt người dân bình thường, chỉ cần ăn no là xong, ai làm hoàng đế cũng vậy.

Tề Đức Thịnh đi rồi, hoàng đế và Đường Kính Chi mới thảo luận các ứng phó thực sự, tới trưa thì nhận được tin các vị hoàng tử rời cung tới thẳng hai đại doanh kia.

Nghe tin tức hoàng đế trẻ vừa khấn trương vừa kích động, cuối cùng không yên tâm cho an toàn của hoàng thái hậu, sai Đường Kính Chi dẫn người tới bố trí bảo hộ.

Đường Kính Chi dẫn mấy chục cấm quân tới thẳng Từ Ninh Cung.

Hôm nay Hoàng thái hậu không phải thủ lĩnh nữa, nàng vất vả mấy ngày liền, lúc này chỉ muốn nghỉ ngơi, Đường Kính Chi tới nơi, an bài quân sĩ kiểm tra quanh Từ Ninh cung xem có chỗ nào thiếu an toàn, thiết lập trạm gác cùng chuẩn bị đường lui khi cần thiết, đề phòng có thích khách xông vào.

Những hoàng tử kia có không ít mật thám trong cung, trừ quang minh chính đại dùng quân đội tấn công, thế nào cũng phải người ám sát gây loạn trong cung.

An bài xong tất cả Đường Kính Chi mới vào gặp Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu vừa nằm nghỉ trưa trên giường, thức dậy rồi vẫn cứ thấy người uể oải, không muốn rời giường, đang nằm nghiêng người dựa vào chiếc gối thêu bách điều uống trà, trên người mặc một lớp váy lụa mỏng, dán lên cơ thể động lòng người, với thần thái lười nhác, tạo nên phong tình vô tận, nam nhân nào thấy nàng lúc này đều không thể kiềm lòng được.

Nghe Đường Kính Chi tới, Hoàng thái hậu mới vươn mình ngồi dậy, để cung nữ hầu hạ mặc phượng bào, búi tóc cẩn thận rồi mới đi ra đại điện.

Cung nữ tâm phúc ra trước, không cần đại Hoàng thái hậu sai bảo đã ra hiệu cho toàn bộ cung nữ xung quanh lui ra ngoài.

537. Chương 564: Nhìn Được Mà Không Ăn Được.

- Đường ái khanh bình thân.

Hoàng thái hậu ngồi trên phượng ỷ, đôi mắt đẹp thấp thoáng âu lo:

- Khanh và hoàng thượng đã thương lượng cách ứng phó vẹn toàn chưa, quân sĩ phía đám Thuận vương đông hơn bên ta gần gấp đôi, ngàn vạn lần phải thận trọng.

- Hoàng thái hậu yên tâm, dựa vào vũ khí mới, nhất định sẽ khiến bọn chúng một phen bất ngờ.

Trong đại điện không còn người ngoài nữa, Đường Kính Chi không còn gò bó như trước, ngẩng đầu nhìn Hoàng thái hậu trên ghế, nhều mày nói:

- Tối nay các vị hoàng tử sẽ phát động binh biến rồi, người tốt nhất nên thay y phục bình thường, tránh chẳng may có thích khách, mau chóng nhận ra thân phận của người.

Hoàng thái hậu nghe Đường Kính Chi nói rất có lý, định vào trong thay y phục, tựa hồ chợt nghĩ ra cái gì, khuôn mặt thành thụ diễm lễ ửng rắng hồng quyến rũ, hai tay nắm lấy ống tay áo, giọng lí nhí:

- Vậy, vậy người giúp ai gia chọn bộ y phục phù hợp đi.

Nói rồi ngược mắt nhìn Đường Kính Chi trông đợi.

Cung nữ tâm phúc vội cúi gằm mặt xuống như không nghe thấy gì, mấy lần Hoàng thái hậu và Đường Kính Chi chơi trò ám muội nàng đều có mặt, biết trước thế nào cũng có ngày này.

Đường Kính Chi thoáng sửng sốt, rồi hít sâu một hơi, dù sao hoàng thái hậu là nữ nhân, có lẽ lúc này nàng rất sợ, cần nam nhân làm nàng cảm thấy vững lòng, đi tới nắm lấy bàn tay nàng, dịu dàng nói:

- Đi nào, ta giúp nàng chọn một bộ váy thật vừa vặn.

Bị bàn tay ấm áp của y nắm lấy cùng giọng nói ôn nhu mà đầy nam tính đó, Hoàng thái hậu chợt cảm thấy tim mềm yếu đi ba phần, chỉ muốn dựa vào lòng y, ngoan ngoãn gật đầu để y kéo vào tấm thất.

Lần đầu tiên bước vào khuê phòng của Hoàng thái hậu, Đường Kính Chi không khỏi tò mò nhìn quanh, vô số màn sa màu sắc rực rỡ buông từ trên nóc nhà xuống, đi xuyên qua thấy một chiếc giường lớn có thể ngủ tới tám người, trước là bình phong phi phượng bày màu, cực kỳ hoa mỹ.

Bên trái có một cái gương đồng cực lớn mài sáng loáng, trừ ánh màu đỏ vàng nhạt nhạt nhìn không kém soi gương là bao, bên cạnh là bàn trang điểm đặt rất nhiều chiếc hộp gỗ, một mùi hương thoang thoảng như hoa lan tỏa khắp phòng, ngửi vào rất dễ chịu.

Hoàng thái hậu thấy Đường Kính Chi hiếu kỳ nhìn quanh, khoe miệng hơi cong lên, nâng khẽ lắc tay y nói:

- Y phục của ta trong tủ ở bên kia.

Đường Kính Chi liền dẫn nàng tới bên chiếc tủ đứng màu đỏ, cao quá đầu y, mở cửa ra, thấy đủ các loại y phục sắc sỡ khiến y lóa mắt, ngay cả tủ quần áo của Lâm Úc Hương, y cũng chưa từng được mở ra xem, lấy từng bộ một cầm lên tay xem:

- Những bộ váy này mặc dù không hoa lệ như phượng bào của nàng, nhưng quá bắt mắt, ai nhìn cũng nhận ra thân phận khác thường của chủ nhân nó, nàng không có y phục nào phổ thông hơn sao?

Hoàng thái hậu nhún mày, với thân phận của nàng, sao có y phục phổ thông được?

Đường Kính Chi trầm tư nhìn Hoàng thái hậu một lượt, nói:

- Nếu nàng không có vậy bảo cung nữ tâm phục của nàng mang y phục tới đây, ta thấy vóc người cô ấy cũng tương đương với nàng.

- Được rồi.

Hoàng thái hậu liếc mắt nhìn Đường Kính Chi một cái, sau đó gọi cung nữ kia vào, nhìn một hồi lâu mới nói:

- Ai gia không có y phục thích hợp, người lấy vài bộ y phục của người tới đây cho ai gia thay.

Cung nữ kia bị Hoàng thái hậu nhìn làm sồn gai ốc, vội vã vâng lời rời đi.

- Mắt người tốt thật đấy, sớm nhận ra vóc dáng nó không khác ai gia là bao.

Hoàng thái hậu giọng chua chua, nhéo Đường Kính Chi một cái:

- Nói đi, có phải nhìn trúng nó rồi không? Người thích nó thì ta sẽ ban cho người làm tiểu thiếp.

Đường Kính Chi bật cười, y chưa bao giờ suy nghĩ đó, có điều Hoàng thái hậu ghen rồi, không phải tức là nàng động tình với mình sao? Liền đưa tay ra, ôm lấy vòng eo nàng, cúi đầu xuống môi lướt nhẹ trên vành tai non mịn:

- Nàng rực rỡ như ánh trăng đêm rằm, ta còn để ý tới chấm sao nhỏ bên cạnh làm gì?

- Người nói dối, nếu không để ý, sao biết vóc dáng nó giống ta?

Dái tai mẫn cảm bị Đường Kính Chi khẽ ngậm lấy, hơi thở nóng hằm hập của y khiến toàn thân nàng bủn rủn, nhưng Hoàng thái hậu chưa quên câu hỏi kia:

- Cô ấy là người bên cạnh nàng, ta tất nhiên phải chú ý rồi.

Tay Đường Kính Chi đặt trên eo Hoàng thái hậu bắt đầu không thành thực hướng xuống phía dưới, hai tay trực tiếp bóp cặp mông đầy đàn hèn của nàng.

.

Hoàng thái hậu không phản đối, đầu dựa vào vai Đường Kính Chi, mắt nhắm lại đứng im không nhúc nhích Đường Kính Chi, tới tận khi còn chỗ dực vọng bành trướng của nam nhân đang chọc vào vùng bụng bằng phẳng của mình, tay Đường Kính Chi âm thầm vén váy nàng lên lúc nào, đang lách vào giữ hai đùi nàng, dù lòng khát khao được ngón ta kia chạm vào chỗ chỗ mẫn cảm có thể khiến người ta ngây ngất tới choáng

vàng đó, nhưng nàng vẫn hít sâu một hơi, thỉnh lĩnh đẩy y ra, nam nhân này muốn chiếm lấy trái tim nàng, nàng cũng bắt y đổi lại bằng chân tình mới được.

Nếu không chẳng phải mình thiệt thòi sao?

Lòng nghĩ thế, nàng tủm tỉm cười lùi lại mấy bước, nhìn Đường Kính Chi đang ngẩn ngơ nuối tiếc, ngồi xuống giường, cởi tú hoa hài ra, cười khúc khích:

- Lát nữa người ta thay y phục, không được nhìn trộm đâu đó.

Đường Kính Chi vốn quyết không để dễ dàng xảy ra chuyện hoan ái với nàng, nhưng nghe câu này toàn thân ngứa ngáy, chỉ tưởng tượng đường cong trên người nàng bỏ đi lớp y phục kia sẽ thế nào đã thấy không dần lòng nổi rồi, đang do dự không biết có nên lui ra hay không thì cung nữ kia cầm mấy bộ cung trang bình thường quay lại.

- Hoàng thái hậu, có cần nô tỳ hầu hạ người không? Cung nữ kia nhìn nhanh về phía Đường Kính Chi một cái hỏi nhỏ:

Hoàng thái hậu nhoẻn miệng cười giảo hoạt, có người khác ở đây, nàng không lo Đường Kính Chi kích động làm gì mình.

Người muốn trái tim của ai gia sao?

Ngày đó ai gia chủ động ngã vào lòng người, người còn dám đùa bỡn ai gia có nhớ không?

Ai gia cho người ném cái tư vị nhìn được mà không ăn được.

- Người giúp ta thay y phục.

Hoàng thái hậu kéo màn xuống, đứng dậy nói :

Cung nữ kia ngạc nhiên, còn tưởng hoàng thái hậu sẽ bảo mình ra ngoài, không dám chậm trễ, nàng cởi hài lên giường, đưa tay ra cởi dải lụa vàng bên hông Hoàng thái hậu.

Dải lụa tuột xuống, cung nữ kia do dự không biết có nên bước tới che tầm nhìn của Đường Kính Chi đi không, nhưng nghĩ chút, không cần làm chuyện thừa thãi, tiếp tục cởi phượng bào của Hoàng thái hậu xuống.

Đầu xuân trời còn lạnh, nhưng trong lòng đất dưới Từ Ninh cung có đặt hỏa long, nên đại diện và tấm cung ấm áp như xuân, Hoàng thái hậu vừa ngủ dậy, vội ra gặp Đường Kính Chi nên chỉ khoác thêm phượng bào, bên trong y phục càng mong manh, căn bản không che được cơ thể thành thực của nàng.

Cách chiếc gần như màn trong suốt chỉ có tác dụng che chắn tâm lý, Hoàng thái hậu bạo dạn nhìn ánh mắt Đường Kính Chi, để y phục trên người dần dần tuột xuống nhẹ như lông chim, để lộ tuyệt tác của tạo hóa.

Mái tóc đen óng ả của Hoàng thái hậu thoải mái buông xuống vai, nổi bật đôi mắt trong vắt ẩn chứa trí tuệ càng làm người ta khó kháng cự, hai hàng răng trắng muốt như ngọc cắn nhẹ môi hồng ướm át hơi lên xao động trong lòng người, làm người ta kinh ngạc vẻ thiên sinh lệ chất có thể đạt tới cảnh giới này.

Chỉ thấy đôi bờ vai tròn trịa trơn bóng trắng như tuyết kia giống như một tác phẩm điêu khắc tinh tế, có một vẻ đẹp cổ điển không nói ra lời, chiếc yếm lót màu vàng nhạt làm bằng lụa thượng hạng nhẹ như tầng sương mù nhàn nhạt bao phủ lên núi đầu nhấp nhô và sơn cốc mê đắm.

.

Mặc dù Hoàng thái hậu cực lực khống chế bản thân, nhưng nửa trần truồng đứng trước mặt nam nhân trẻ bằng nửa tuổi mình khiến khuôn mặt nàng vài phần thẹn thùng, vài phần khiêu khích, phối hợp khí chất cao quý và thân phận đặc thù của nàng, khiến người ta bốc lên một cổ dục vọng chiếm hữu cường liệt từ sâu tận đáy lòng.

538. Chương 565: Năm Tên Gian Tế.

Nhìn cơ thể gần như hoàn mỹ đó, hồn phách Đường Kính Chi như nổ tung, khiến lửa dục trong y bùng cháy phừng phừng, hạ thể đã cứng lên như sắt.

Ưc.

Khoái cảm thị giác dồn dập đổ tới như sóng vỗ làm Đường Kính Chi không kìm nổi, nuốt một ngụm nước bọt rõ to, y phải dần lòng lăm mới không đi tới đề cơ thể tuyệt trần đó xuống giường dày vò, nhưng ánh mắt thì đã nhìn khắp từng tấc da thịt trên người nàng, xâm phạm nàng nàng vô số lần.

Cảm thấy được ánh mắt tham lam nóng bỏng của Đường Kính Chi, chính đang phóng tức xâm phạm lên toàn bộ thân thể mình, dù nàng còn yếm lót và quần lót nhưng dưới ánh mắt đó Hoàng thái hậu cảm tưởng mình đang trần truồng phơi bày cơ thể trước mắt y, làm nàng mặt ngọc ửng rắng đỏ, toàn thân phát sốt, nhưng kiêu ngạo đáng ý đối mắt với y.

Hai người bọn họ khiêu khích nhau, chỉ khổ cung nữ kia tay run rẩy, nàng là nữ nhân bình thường, sao không có dục vọng, động tác càng luống cuống.

Phải mất một tuần trà sau, ngọc thể của Hoàng thái hậu mới lần nữa bị che đi dưới bộ cung trang màu trắng bình thường.

Có điều tuy cung nữ kia cao bằng Hoàng thái hậu, nhưng ít tuổi hơn nhiều, còn là hoàng hoa khuê nữ, cơ thể chưa được nam nhân chăm sóc, không đầy đặn bằng Hoàng thái hậu, cho nên Hoàng thái hậu mặc bộ cung trang đó vào, khiến chỗ cong chỗ nở đều hiện ra rõ một một, làm người ta điên đảo.

Đợi Hoàng thái hậu thay xong y phục, Đường Kính Chi mới đi lại phía giường, cung nữ kia không đợi phải nói, vội vã đi hài vào, mặt đỏ bừng chạy vội ra ngoài.

Hoàng thái hậu nhìn ánh mắt Đường Kính Chi chưa một giây rời khỏi người mình, mặt thần thờ cứ như đang đi trên mây, mỉm cười kéo y ngồi xuống giường, khẽ dựa vào lồng ngực y, thích thú nghe tiếng tim đập mạnh mẽ như trống trận, nói nhỏ:

- Các hoàng tử binh biến tới nơi rồi, bên phía Từ Ninh cung này có cần bố trí gì không?

Đường Kính Chi hít hà nơi cổ nàng, mùi thơm của hoa không rõ tên vào cánh mũi, dục vọng hừng hực, nhất là nghĩ chiếc giường lớn này là nơi tiên đế cùng nàng hoan ái, đầu óc càng sinh ra tưởng tượng cảm dỗ, nhưng giờ không phải là lúc, dần lòng nói:

- Bốn cổng lớn của hoàng cung đã giao cho Tề Đức Thịnh canh gác, có hơn vạn xương vệ và mấy nghìn cấm quân tinh nhuệ, tuyệt đối đủ kháng cự quân các vị hoàng tử tấn công nhiều ngày trước khi bọn họ có thể làm được công cụ công thành, đợi toàn bộ quân sĩ hai doanh vào kinh chúng ta sẽ đóng cửa đánh chó, bắt hết một mẻ. Ở đây ta bố trí đầy đủ rồi, song nàng vẫn tới chỗ an toàn để nấp tránh thích khách.

Hoàng thái hậu “ừm” một tiếng, không biết là đáp lời Đường Kính Chi hay đang hưởng thụ cảm xúc mỹ diệu khi đôi tay của y không kìm chế được xoa nắn trên cơ thể mình, bờ eo mềm mại không xương của nàng vụn vụn trong vô thức, trên khuôn mặt xinh đẹp không che lấp được vẻ khao khát.

Đường Kính Chi phải dùng nghị lực toàn thân mới kháng cự lại được âm thanh chết người đó:

- Trong Từ Ninh cung có địa đạo hoặc mật thất không?

Hoàng thái hậu ngược đôi mắt phủ sương lên nhìn Đường Kính Chi, khẽ lắc đầu:

- Nơi này không có, nhưng dưới cung Càn Thanh có địa đạo rất dài, có thể thông ra ngoài kinh.

Đường Kính Chi cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại, nếu không bố trí có gì sơ sót để làm bị thương tới Hoàng thái hậu thì hối cũng không kịp:

- Vậy thì nàng tập trung toàn bộ cung nữ tới đây đi, cho dù chẳng may có một hai tên thích khách vô công cao cường xông vào cũng chẳng thể phân biệt được đâu là nàng.

Hoàng thái hậu mở mắt ra khẽ gật đầu.

Hai người ôm ấp nhau một hồi, Đường Kính Chi mới rời giường phượng, đứng dậy giúp Hoàng thái hậu đi hài, rồi gọi toàn bộ hơn ba chục cung nữ trong Từ Ninh cung tới.

Y đang an bài biện pháp an toàn thì một xưởng vệ vội vàng đi vào, hần không thấy có hoàng thái hậu ở đây cho nên tới thẳng bên Đường Kính Chi, khê thì thầm vào tai y vài câu.

Người này chính là Giang Cảnh, từng sát cánh bên Đường Kính Chi trong chuyến đi nam hạ bắt Điền Cơ.

Đường Kính Chi nghe xong mừng rỡ:

- Đúng thế, ta có một người bạn như vậy, mau dẫn ta đi gặp.

Nói rồi hướng về phía Hoàng thái hậu thi lễ, bước nhanh khỏi Từ Ninh cung.

Theo Giang Cảnh đi xuyên qua một khu rừng trúc, xung quanh vắng vẻ không thấy có cấm quân đứng canh hay cung nữ thái giám qua lại, Đường Kính Chi cũng chẳng hiểu đây là nơi nào, đi thêm một lúc nữa thì thấy Tiêu Kiến đang đi đi lại lại hết sức nóng ruột.

Thấy Đường Kính Chi đi tới, Tiêu Kiến chẳng có thời gian khách khí chào hỏi:

- Đường bá gia, ngài thực sự quen một nam tử tên Hồng Phong chứ?

- Đúng thế, người đâu?

- Theo cha gia.

Tiêu Kiến sắc mặt nghiêm trọng, nói xong câu đi ngay, tới một tiểu viện có xưởng vệ canh phòng nghiêm ngặt, hần không để ý tới người xung quanh thi lễ, đẩy cửa tới thẳng chính sảnh.

Đường Kính Chi bước theo sau, chỉ thấy Hồng Phong mặc trang phục xưởng vệ, bị trói cả chân lẫn tay ngồi trên ghế, vội chạy tới rút thanh đao của xưởng vệ bên cạnh cởi giây trói:

- Hồng huynh, huynh đi đâu lâu vậy, Ngọc Nhi lo cho huynh lắm đấy.

Giang Cảnh cũng tới giúp, chấp tay nói:

- Hồng huynh, trước kia ta không biết thân phận của huynh nên phải làm thế, xin thứ lỗi.

Tiêu công công cũng lên tiếng xin lỗi:

Vừa được tháo giề trong mồm ra, Hồng Phong nói:

- Đó là chức trách của các vị, hiện là thời kỳ đặc thù, cẩn thận chút là chuyện bình thường.

Tiếp đó Hồng Phong kể vắn tắt chuyện xảy ra với mình trong thời gian qua.

Thì ra Hồng Phong theo dõi Bùi Đặc tên bộ đầu của lục phiên môn là kẻ thù giết người thân của Ngọc Nhi đồng thời cũng là thủ hạ của Thuận vương, nhưng thời gian dài không phát hiện được gì đáng kể, vậy nên trong thời gian Đường Chi rời kinh bà chuyện làm ăn, quyết định kết bằng hữu với hần.

Bùi Đặc chẳng háo sắc, chẳng háo tiền, chỉ thích mỗi rượu, Hồng Phong cũng có tửu lượng không tệ, cố ý nhiều lần tới uống rượu ở chỗ hần hay tới, gặp mặt vài lần, rồi mời rượu qua lại, thế là thành bằng hữu rượu thịt rồi.

Về sau Bùi Đặc thấy Hồng Phong võ nghệ cao cường, mà Thuận vương đang lúc dùng người, liền tiến cử hần.

Hồng Phong và Thuận vương tính cách có vài phần tương tự, thế nên chẳng bao lâu chiếm được lòng tin Thuận vương, sai người chải chuốt trên dưới, đưa Hồng Phong và Bùi Đặc vào nội xưởng.

Đường Kính Chi thâm hừ lạnh, tên Tề Đức Thịnh đó đúng là ăn hại, vào thời khắc thế này còn để có sơ hở lớn như thế.

Hồng Phong đứng dậy cử động chân tay bị trói lâu làm máu không lưu thông, sinh ra cảm giác tê dại:

- Hiền đệ, vi huynh nghe tiểu sư muội kể đệ và Tiêu công công quan hệ không tệ, cho nên mới chủ động tìm tới chỗ Tiêu công công.

Đường Kính Chi mỉm cười đáp:

- Đúng vậy, tiểu đệ và Tiêu công công từng kề vai sát cánh trải qua sinh tử nam hạ bắt Điền cơ mà mà.
- Ha ha ha, nên nếu chẳng phải Hồng huynh báo tên Trung Nghĩa bá, cha gia đã chẳng hao phí thời gian kiểm chứng làm gì ....

Ý Tiêu Kiến rất rõ, nếu là kẻ lai lịch bất minh khác hẳn khẳng định đã quyết đoán hạ lệnh giết ngoéo đi cho an toàn rồi.

Hồng Phong nghiêm mặt nói:

- Thuận vương quân thúc thuộc hạ rất nghiêm, lại cẩn trọng, phân ra thành rất nhiều tiểu đội, cho nên vi huynh tốn thời gian tìm hiểu, cũng chỉ biết năm gian tể trà trộn vào nội xưởng.
- A, là năm kẻ nào?

Tiêu Kiến vừa mừng rỡ vừa nóng ruột hỏi vội:

Hồng Phong còn chưa kịp nói ra danh tính của năm kẻ đó thì Đường Kính Chi đã nói xen vào:

- Tiêu công công, hiện diệt trừ năm kẻ này thì dễ thôi, nhưng những tên nội gián khác thì sao?
- Ý bá gia là??

Đường Kính Chi cười thần bí, ra hiệu ấy người bọn họ tới gần, thì thầm nói ra kế hoạch của mình.

539. Chương 566: Binh Biến.

Ngồi trong doanh trường, Thuận vương nhắm mắt dưỡng thần, hẩn cần trấn tĩnh tuyệt đối để có thể chỉ huy chính xác hành động trọng yếu đêm nay.

Hắn sẽ dẫn quân đánh vào từ cổng tây, Nhị hoàng tử vài cửa đông, còn các hoàng tử khác thế lực nhỏ hơn, hợp lực đánh cửa bắc.

Thực lòng vì hoàng đế đại ca kia hẩn không coi vào đâu, trừ hiểu thuận đáng khen ra thì một là văn tài bình thường, hai là võ lược bình thường; ba bà không có bản lĩnh trị thiên hạ; bốn sủng tín gian hoạn; năm là sau khi lên ngôi vàng, không chịu nghe can gián; sáu bất chấp đạo lý nhân luân, có tình cảm với muội muội; bảy ...

Tóm lại, vị đại ca đó trừ may mắn sinh ra với thân phận trưởng tử thì không có điểm nào bằng hẩn được.

Thuận vương đang trầm tư, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng kêu thảm thiết, tiếp đó một tướng lĩnh lưng hổ tay vượn, râu đen dài, khoác khôi giáp sáng bóng, cầm cương đao còn nhỏ máu đi vào, quỳ xuống bẩm báo:

- Vương gia, toàn bộ những kẻ không phục cùng tai mắt của các vị hoàng tử khác phái tới đã bị mật tướng lệnh cho người chém chết hết rồi.
- Ừm.

Thuận vương khẽ gật đầu, giọng kiên định, sắc mặt nghiêm nghị, khí thế vương giả bất khả xâm phạm phát ra khiến người gặp qua hẩn bất giác bị thu hút, thứ mà hoàng đế trẻ không hề có:

- Cho quân sĩ ăn no, đúng giờ theo ám hiệu tấn công vào cửa tây, bắt lấy hoàng thượng, hoàng thái hậu và đám Tề Đức Thịnh.

Quan Thành cảm nhận được khí thế của Thuận vương, đầu càng cúi xuống, trước kia hẩn chinh chiến phương bắc, cũng thấy khí phách oai hùng này trên người Vương lão tướng quân:

- Xin vương gia yên tâm, mật tướng nhất định không phụ sự ủy thác.

Thuận vương dùng thủ đoạn sấm xét giết toàn bộ tướng lĩnh không phục tùng, mặc dù khiến số ít binh sĩ sinh biến, nhưng với uy vọng và binh lực tuyệt đối của hắn, nhanh chóng dẹp loạn, chỉ tổn thất vài ba nghìn người.

Cùng lúc Thuận vương diệt trừ kẻ đối lập, đám Nhị hoàng tử cũng dùng mọi thủ đoạn củng cố thế lực của mình, tiêu diệt kẻ chống đối, nếu không một khi dùng binh có kẻ làm loạn, phối hợp với quân đội của hoàng đế, bọn chúng hai mặt thù địch, chỉ còn đường thất bại.

Thời gian trôi đi, mặt trời đỏ như máu ngã về phía tây, báo trước một đêm không yên bình.

Lúc này Đường Kính Chi cũng bận tối mặt, chạy đi chạy lại gần gãy chân.

Mặc dù y và hoàng đế đã có an bài trước rồi, nhưng tới lúc sắp động thủ, y vẫn không yên tâm, nhất định tới từng điểm bố trí, xem xét đảm bảo không sơ hở cả chuyện nhỏ nhặt nhất.

Trời đã tối, đứng trên tường thành hoàng cung, nhìn xa xa phố xá lặng ngắt, bách tính đã được bộ đầu nha dịch nha môn cảnh báo trốn hết vào trong nhà, không khí nặng nề tràn ngập khắp nơi.

Mấy tháng rồi lười biếng không luyện võ chăm chỉ nữa, phi châm lựu nghề đi nhiều, vả lại trong cuộc chiến thế này tác dụng phi châm không nhiều, Đường Kính Chi kiếm thứ vũ khí khác phòng thân.

Y thấy kiếm đao ngắn quá không an toàn, cho nên sai người đi vào kho binh khí lấy irth một cây hồng anh thương. Hồng Anh thương dài gần một trượng, mũi thương sắc nhọn, đoán chừng đâm toàn lực có thể xuyên qua lớp giáp mỏng.

Kinh thành Ni Lạc Thần lúc chập tối dưới những tia sáng còn sót lại của tịch dương trở nên vô cùng uy phong hùng vĩ, tường thành cao hơn bảy trượng để lại đằng sau nó từng tối u ám, bên trên tường thành sừng sững thách thức năm tháng đó, có những lỗ rất sâu, tựa hồ dùng vũ khí lớn tạo ra.

Những lỗ đó là minh chứng lịch sử cho cuộc chiến thảm liệt nhất nghìn năm trước, khi ác ma đại đế kia tổ chức ba mươi vạn đại quân, vây công nhiều tháng trời, cuối cùng chính ác ma kia bảy lần đích thân cầm đao đánh lên tường thành mới hạ được nó, kéo màn kết thúc cho người Đường tộc làm chủ vùng đất này.

Tường thành loang lỗ vết sẹo đó hơn nghìn năm qua chưa từng bị công phá.

Đội trưởng quân thủ thành Lý Tiết đứng trên cổng thành cao nhìn về đằng xa, phía cuối tầm nhìn bắt đầu chỉ còn là một vùng u tối, trừ ruộng lúa, đồng hoang và rừng cây ra, thì không còn nhìn thấy gì nữa, những người dân cuối cùng đi qua cổng, cầu treo được kéo lên, song Lý Tiết có cảm giác rất bất an.

Rầm rầm rầm ...

Mấy trăm quân sĩ trấn thủ cửa tây đang ngáp vặt đợi giao ban về nhà ăn cơm rồi đánh một giấc no say chợt thấy mặt đất chấn động, tiếng vó ngựa như sấm rền từ phương xa truyền tới.

Đáng thương cho đám quân sĩ thủ thành còn chưa một lần ra chiến trường, quanh năm gác cửa tuần tra, quát tháo bách tính, chấn kinh một lúc mới định thần lại được.

- Chẳng lẽ có kẻ muốn tạo phản.

Một quân sĩ nhớ tới mấy ngày qua trong kinh rất khác thường, nói với giọng không chắc chắn.

Một tên khác run run:

- Vậy có nên gõ chuông cảnh báo không?

Cũng chẳng thể trách bọn họ do dự, không gõ chuông cảnh báo theo huấn luyện thường ngày, vì cả đời bọn họ chưa từng thấy bóng dáng chiến tranh hiện diện ở kinh thành, hơn nữa cái chuông kia cũng đâu phải có thể đánh tùy tiện, chẳng may báo động sai kinh động tới hoàng đế là đầu chuyển nhà ngay.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, dù không có kinh nghiệm nghe tiếng vó ngựa đoán số người, ai cũng biết nhân mã sắp tới kia cực đông, viên đội trưởng Lý Tiết hoảng loạn lớn tiếng hô:

- Go, gõ chuông cảnh báo ngay ...

Hắn chưa dứt lời thì trong thành đột nhiên bùng lên tiếng hò hét, đồng thời từng nhóm quân sĩ mặc giáp nhào bổ về phía bọn chúng.

Tới giờ mấy quân sĩ thủ thành mới chậm chạp khẳng định: Có kẻ muốn tạo phản rồi.

Quân sĩ đứng trên tháp canh lập tức ra sức đánh chuông.

” Coong! Coong! Coong! ..”

Tiếng chuông lớn vang lên, tiếp đó các tháp canh khác cũng lập tức lan truyền chẳng bao lâu vang vọng từng góc ngách của thành phố lịch sử ngàn năm.

Bách tính Ni Lạc Thần không biết bao nhiêu năm chưa gặp chiến sự rồi, người nào còn chưa kịp về nhà thì la hét co cẳng chạy cho nhanh, những ai về tới nhà thì vội vàng lấy then cửa lớn ra cài cửa, còn chưa yên tâm lúi cúi bàn ghế ra chặn.

Nhà nào nhà ấy thối tất hết đèn dầu.

Kinh thành Ni Lạc thần tức thì chỉ còn một mảng tối mênh mông.

- Kẻ đầu hàng không giết.

Quân sĩ, hộ vệ thậm chí là gia đình thân cường sức tráng trong phủ Thuận vương lúc này đều cầm binh khí xông tới đại môn thành tây, nhiệm vụ của bọn họ rất đơn giản, chiếm lấy cổng thành.

Binh sĩ ở cổng tây chỉ có chừng ba trăm, những người này nghe tiếng vó ngựa sầm sập bên ngoài, bên trong lại có phản tặc xông tới, kẻ nào kẻ nấy mặt tái me tái mét, hai chân run lẩy bẩy.

- Đứng ngay ra đó làm gì, phóng trên, phóng tên đi chứ.

Viên đội trưởng đã dứt tên quân sĩ bên cạnh ra sức quát tháo.

Có một phần quân sĩ tỉnh lại, lúng túng lấp tên, hoảng loạn quá độ, còn chưa kịp nhắm chuẩn đã bắn bừa xuống rồi.

Thuận vương sớm đã có chuẩn bị, những kẻ xông lên hàng đầu thực chất là quân sĩ tinh nhuệ được chọn ra từ tây doanh, thậm chí trong tay còn có thuẫn bài được lén đưa vào, căn bản không sợ tên bắn.

Sau một loạt tên, những quân sĩ đó đã xông tới gần tường thành, dưới sự dẫn đầu của những người lính kinh nghiệm, gần như không tốn quá nhiều thời gian, người nhà Thuận vương đã xông lên được cổng thành phía tây.

Những quân sĩ lên chiến trường kia như hổ xông vào giữa bầy dê, tả xung hữu đột, quân sĩ thủ thành thì không bỏ chạy cũng sợ cứng người, còn đánh sao nổi.

Quân sĩ chưa lên chiến trường, chưa thấy người chết, chưa tắm máu địch, tới vùng đao chém người còn nường tay. Ngược lại quân sĩ chỉ một lần được lên chiến trường tẩy rửa, chẳng những không chùn tay mà còn hai mắt đỏ sạm, hóa thành hổ lang hung ác.

- Á.

Một gia tướng phủ Thuận vương cầm khiên chặn trường thương của đối phương sau đó người xông tới, đao vung lên thành một đường cong, đầu đối phương rơi xuống.

Cái đầu lăn lông lốc trên tường thành bằng đá, người kia còn chưa ngã, cơ thể co giật, máu từ cái cổ mất đầu phun lên như suối, khiến đồng bạn xung quanh sợ mất vía.

540. Chương 567: Nội Ứng Ngoại Hợp.

Hai bên bắt đầu đánh giáp lá cà, tiếng binh khí chạm nhau đinh đang không ngớt bên tai, chiến sự nghiêng hẳn về một phía, quân sĩ thủ thành liên tiếp rút lui, còn gia tướng bên phủ Thuận vương khí thế như cầu vòng.

Tình hình tương tự xảy ra ở cổng đông và bắc, quân sĩ thủ thành thất thế rõ rệt, Nhị hoàng tử dẫn quân xung sát, chỉ mong là kẻ đầu tiên đánh được vào hoàng cung, khi ấy chẳng những có thể bắt lấy hoàng đế và hoàng thái hậu lập công đầu còn có thể nhân lúc binh hoang mã loạn, cướp bóc hoàng cung một phen.

Đám hoàng tử khác cũng mang suy nghĩ tương tự, liên tục thúc ngựa, hận không thể lập tức đánh vào trong hoàng cung.

Đây là kế sách cực kỳ inh của Thuận vương, hấn bàn bạc với các vị hoàng tử khác dẫn quân đánh ba cổng thành, chờ lại cổng nam, phá hoại ý chí tử thủ của quân sĩ trong thành, dụ bọn họ đào ngũ, vừa nhanh chóng đạt được mục đích lại giảm thiểu tổn thất hai bên, sau này lên ngôi vàng hấn có thể hạ lệnh đại xá, dùng lại bọn họ.

Khi Thuận vương dẫn tây doanh tới cổng thành thì quân sĩ thủ thành người chết người đầu hàng, chiến sự đã gần tới hồi kết.

Mấy quân sĩ sức lớn đi quanh bánh xe, thả cầu treo xuống, một số khác hợp lực đẩy cổng thành nặng nề.

Nhìn thấy cổng thành mở ra, Thuận vương không mừng mà lo, Quan Thành cũng kinh ngạc, kéo cương giảm tốc độ lại, nói:

- Thuận vương diện hạ, thế này chẳng phải quá dễ sao?
- Bản vương cũng đang lấy làm lạ đây.

Thất hoàng tử cũng ghìm ngựa lại:

- Theo lý hoàng thượng thấy bọn ta rời thành liền tới mấy quân doanh, phải dự liệu được đêm nay bọn ta sẽ liên quân phát động binh biến! Sao hấn lại không phải trọng binh thủ thành? Không dựa vào tường thành phòng ngự, binh sĩ chúng ta lại đông hơn, kiêu dũng hơn, thế này chẳng khác gì dâng giang sơn cho ta.

Quan Thành là võ tướng kinh nghiệm, trầm ngâm nói:

- Vương gia, hay là chúng ta đợi xem sao? Để các vị hoàng tử khác đánh vào trước, xem xem hoàng thượng có cạm bẫy gì không?
- Không được.

Thuận vương cũng biết đó là cách tốt nhất, nhưng lại lắc đầu:

- Quan tướng quân, ông cũng biết mấy vị hoàng tử khác có dị tâm, nếu như để bọn họ công phá hoàng cung trước, chẳng những sẽ cướp bóc tài vật, lạm sát người vô tội, mà rất có thể đem ngọc tỷ truyền quốc dấu đi. Tới lúc đó ta không có ngọc tỷ, binh phù con dấu ban phát công văn, như vậy vương triều đại loạn mất rồi.

Quan Thành gật đầu, Thuận vương muốn thuận lợi đằng có không thể thiếu những thứ bảo bối này được:

- Vậy ý vương gia là!
- Giết!

Thuận vương giọng chắc nịch:

- Luận nhân số hoàng thượng ít hơn chúng ta, chỉ có thể dựa vào bốn cánh cổng hoàng cung, dù muốn giở trò gì chẳng nữa thì trước thực lực tuyệt đối cũng chỉ là uống công vô ích mà thôi.

Quan Thành vốn còn có chút nghi lự, liệu phải chăng đối phương có ý dụ toàn bộ nhân mã vào kinh, sau đó đóng cửa lại đánh chó không? Nhưng ý nghĩ thoáng qua này bị phủ quyết ngay, luận binh lực phía hoàng đế đã ít hơn, tây doanh cũng kiêu dũng thiện chiến nhất, nếu là ở nơi khác còn có thể phóng hỏa đốt thành giết địch, nhưng hoàng đế dám làm như vậy cũng khỏi làm hoàng đế luôn.

Nghĩ thế hấn giơ tay phải lên, lớn tiếng phát hiệu lệnh:

- Giết! Ai xông vào hoàng cung trước tiên thưởng vạn lượng vàng! Ai bắt được hoàng thượng đầu tiên thưởng vạn khoảnh ruộng tốt, phong nhất đẳng An Quốc hầu.

Binh sĩ tây doanh nghe những lời này chẳng khác gì được uống thuốc kích thích, hò reo tràn qua cổng thành như nước lũ, hướng thẳng về phía hoàng cung.

Trọng thưởng ắt có đúng phu, lời này chẳng sai chút nào.

Thuận vương thành công đánh vào Ni Lạc Thần, mấy vị hoàng tử khác cũng không chịu thua kém, nhất là Nhị hoàng tử, không ngoài dự liệu của Thuận vương, muốn găm chiếm lấy ngọc tỷ và ấn chương binh phù, nên cũng lớn tiếng phong thưởng, quân sĩ máu sôi sùng sục xông vào không chậm hơn tây doanh.

Tiếng vó ngựa sầm sập như mưa rào truyền vào tai người dân hai bên đường, làm bọn họ run lấy bầy, cả nhà ôm lấy nhau rúc vào một chỗ, không dám thở mạnh một tiếng.

Nghe tiếng la hét truyền tới, Đường Kính Chi không khỏi căng thẳng, y qua mấy trận đại chiến, mấy lần bị ám sát rồi, không sợ chém giết, nhưng tính chất cuộc chiến này quá quan trọng, vội lên tiếng lệnh quân sĩ xung quanh phần chân tinh thần ứng phó với thích khách.

Không ngoài dự liệu của y, không lâu sau có mấy chỗ trong hoàng cung vang lên tiếng chém giết, đồng thời nhiều nơi lửa cháy bùng bùng.

Cung nữ thái giám bị tiếng chém giết làm hoảng sợ ôm đầu chạy tán loạn, lại thấy có lửa cháy, càng thét chói lọi.

Đường Kính Chi mặt sầm xuống, lạnh giọng nói:

- Phàm kẻ nào tiếp cận Từ Ninh cung trong vòng mười bước, giết không tha.

- Vâng.

Đám xướng vệ đáp vang, tay sẵn sàng đặt lên binh khí, tinh thần tập trung cao độ.

- Người, người, còn mấy người các người nữa, lên tường thành hô lớn, không cho những thái giám cung nữ đang hoảng loạn tới gần, bảo bọn họ cứu hỏa hoặc tránh vào ngự hoa viên, nơi đó rộng rãi, ít phòng ốc, không bị lửa lan tới.

Đường Kính Chi chỉ mấy người ở gần ra lệnh:

Người nội xướng tuân lệnh làm theo, tiếng hò hét tức thì truyền khắp xung quanh, những thái giám cung nữ đang chạy như ruồi không đầu, nghe được tiếng chỉ huy thì trấn định hơn một chút, người lớn gan thì chuẩn bị cứu hỏa, ai nhát gan hơn chạy thực mạng về phía hậu hoa viên.

- Á ...

Chỉ hô được một lúc thì có tiếng ám khí vun vút bay tới, người nội xướng có chuẩn bị trước, vung đao chặn ám khí, có hai người không né được, kêu thảm ngã từ trên tường xuống.

Đám thích khách mấy vị hoàng tử mai phục trong cung đã hành động, Đường Kính Chi siết chặt lấy trường thương:

- Đi xem bọn họ bị thương có nặng không?

Có mấy người chạy đi, kéo hai xướng vệ bị thương ngã xuống chân tường tới, xé áo ở chỗ bị thương ra, đồng thời kêu lớn:

- Bá gia, không xong rồi, trên ám khí có độc.

Người của nội xướng chừng có một phần mười năm xưa từng hành tẩu giang hồ, võ nghệ cao cường, người cũng chuẩn bị sẵn thuốc trị thương và giải độc.

Nhưng muốn giải độc thì phải dựa vào đúng thứ thuốc giải mới được, mấy xướng vệ nghe lệnh Tiêu Kiến bảo vệ sát bên người Đường Kính Chi vây lấy, xem triệu chứng chỗ vết thương, đều lắc đầu lui ra.

Loại độc hai người kia trúng phải bọn họ chưa thấy bao giờ.

- Cho bọn họ dùng cái này.

Đường Kính Chi lấy thuốc giải độc do Lâm Úc Hương luyện chế ra, nếu không giải được ít nhất nó sẽ trì hoãn chất độc lan đi, đợi tới khi bắt được các vị hoàng tử, không lo không tìm được giải được.

Thuốc giải trên người y không có nhiều, đáng nhẽ phải để dành lúc cấp thiết nhất, nhưng lúc này trận chiến mới bắt đầu, nếu không ổn định được lòng người sợ nội bộ loạn ngay.

Ít nhất ý chí chiến đấu sa sút, sợ đối diện với kẻ địch.

Nói xong Đường Kính Chi quay đi, lệnh cấm quân giường cung, sẵn sàng đón địch.

- Giết!

Lúc này ở ngoài Từ Ninh cung tụ tập mấy chục thích khách mặc trang phục nội xưởng, những kẻ này bước chân nhanh nhẹn nhìn là biết cao thủ.

- Viu, viiu, viiu ...

Không cần đợi Đường Kính Chi ra lệnh, cấm quân xả một loạt mưa tên xuống, lập tức có kẻ trung tên kêu thảm, song bọn chúng đều có võ công cao cường, không tên nào bị chết, kẻ bị thương nhẹ tiếp tục hùng hổ cầm vũ khí xông tới.

Chỉ hai loạt tên, đám thích khách đã tới gần, cung tiễn thủ lui ra, cấm quân và xưởng vệ cầm cương đao xông tới chặn lại, hai bên giáp chiến.

Đối phương tuy không có ưu thế nhân số, nhưng hơn ở võ công cao cường, kẻ nào kẻ nấy không sợ chết, đám người này hẳn là tử sĩ do mấy vị hoàng tử nuôi, đám người này không dây dưa với đối phương, kẻ đi đầu thì liều mạng mở đường, toàn bộ kẻ đẳng đều dồn sức xông vào trong, mục tiêu rõ ràng, đó là muốn giết hoàng thái hậu.

Nếu hoàng thái hậu bị chết, chắc chắn bên phía hoàng đế sẽ giảm mạnh.

541. Chương 568: Kiến Nghị Của Kẻ Công Công.

- Ngăn bọn chúng lại bằng mọi giá.

Đường Kính Chi vội lùi lại đằng sau, lớn tiếng hét:

Cấm quân xung quanh Từ Ninh cung có hơn hai trăm người, thêm vào mấy chục xưởng vệ, đám thích khách kia thân thủ cao cường tới đâu, muốn xông qua cũng không phải là dễ.

- Đường bá gia, nơi này có cần chi viện không?

Đường Kính Chi lui về cửa đại điện Từ Ninh Cung, quân sĩ vòng ngoài cũng đã chặn đứng thích khách, vừa thở phào thì nghe thấy có tiếng người quen ở phía sau hỏi, quay đầu lại;

- Giang Cảnh, tình hình phía đó ra sao?

- Hai mươi ba tên, đã giết hết.

Giang Cảnh đi xuyên qua cửa sau Từ Ninh cung mà vào.

Sau khi Hồng Phong cơ trí trà trộn vào làm thủ hạ của Thuận vương biết được năm mật thám gài vào trong nội xưởng, bọn họ không bắt người ngay, mà điều tra năm tên nội gián này thường ngày liên lạc với ai, đồng thời giám sát chặt chẽ bọn chúng, khi trong kinh có tiếng chém giết cùng lửa hiệu vang lên, những kẻ này quả nhiên có hành động, mục tiêu của bọn chúng là mở cửa hoàng cung.

Tất nhiên mục đích của bọn chúng chưa thành đã bị giết hết, tổng cộng là hai mươi ba tên.

- Tốt, nếu không phát hiện sớm những kẻ này thì ... Ấy, sao ngươi lại tới đây?

Đường Kính Chi nhìn thấy sau lưng Giang Cảnh có một thiên hộ và mấy chục người của nội xưởng thì mặt biến sắc, kẻ này được y sai trấn giữ cửa sau:

- Thuộc hạ nghe thấy bên này tiếng chém giết kịch liệt, nên muốn tới xem có cần chi viện không?

Thiên hộ kia cung kính đáp:

- Hồ đồ! Nếu như phía ta không chống được tất nhiên cầu cứu, hiện giờ ngươi dẫn nhiều người như vậy qua đây, đối phương giương đông kích tây thì làm sao?

Y vừa mới dứt lời thì bên trong phòng có tiếng cung nữ hét chói lói, toàn bộ cả kinh xông vào, thấy ba nam tử đang cầm trường kiếm chém giết cung nữ, ba kẻ này ra tay cực kỳ độc ác, mỗi một kiếm lấy mạng một người, thoáng cái đã có mười mấy thi thể cung nữ.

Tiếng hét trong cung đồng thời khiến mấy nhóm cấm quân xung quanh chạy tới.

Ba tên kia ỷ vào khinh công inh, vượt qua phòng tuyến, lao vào Từ Ninh cung giết người, nhưng vì hoàng thái hậu thay y phục cung nữ, bọn chúng nhất thời không nhận ra ai vào ai, nên vung kiếm giết hết.

Nhìn những cung nữ chết thảm, Đường Kính Chi máu sôi trào, quát thiên hộ kia:

- Mau giết chúng bảo vệ hoàng thái hậu.

Thiên hộ đó biết mình phạm sai lầm lớn, mặt cắt không ra máu, nghe tiếng quát mới tỉnh lại, xách kiếm tới giúp sức.

- Bá gia không biết võ công, tránh xa một chút.

Giang Cảnh bỏ lại một câu rồi tức tốc tiến lên:

Ba tên thích khách kia dù võ công bất phàm, nhưng cũng không thể là đối thủ của mấy chục xưởng vệ, hơn nữa lúc này trong đại điện đâu đâu cũng là người, làm bọn chúng không phát huy được thân pháp, thoáng cái đã rụng đầu.

Đường Kính Chi hoảng hốt tìm kiếm hoàng thái hậu, mãi không thấy đâu, đang lúc tay chân lạnh giá thì có giọng nói truyền tới:

- Đường bá gia chớ hoảng, có cha gia ở đây, không kẻ nào làm thương tổn được tới Hoàng thái hậu đâu, ngài ra ngoài chỉ huy giữ cổng đi.

Đường Kính Chi đã gặp Kế công công vài lần, nhận ra giọng ông ta yên tâm hẳn, lập tức mệnh lệnh mọi người lui ra tổ chức lại tuyến phòng thủ.

Còn lúc này Hoàng thái hậu mặt bần thần, để Kế công công dùng máu tươi của người khác bôi lên người, không biết là đang nghĩ gì.

- Con à, còn lâu nữa chiến đấu mới kết thúc, cứ nghĩ cho kỹ đề nghị của cha gia đi.

Kế công công khom người xuống, xoa tay lên vết thương trước ngực thì thể một cung nữ, dùng đôi tay dính đầy máu tươi bôi lên cung trang của hoàng thái hậu.

Chẳng bao lâu, eo và lưng của Hoàng thái hậu đã nhuộm đỏ.

Hoàng thái hậu vẫn bị những lời nói trước đó của Kế công công, khiến không biết phải làm sao?

Té ra vừa nãy Kế công công hỏi nàng, thừa lúc hỗn loạn rời hoàng cung, sau đó trốn tới phủ Trung Nghĩa bá, như thế sau này có thể ở cùng Đường Kính Chi rồi.

Mới nghe kiến nghị này Hoàng thái hậu tất nhiên lắc đầu ngay, nhưng sau một hồi suy nghĩ, trở nên trầm mặc.

Nàng là Hoàng thái hậu nhưng lại động tình với Đường Kính Chi, nếu như thực sự muốn có gì đó với y, ở chốn hoàng cung này cực kỳ bất tiện.

Hơn nữa sau binh biến, chính cục kinh thành sẽ ổn định lại, biên quan tạm thời yên bình, nạn dân cũng đã quay về nhà, lúc đó không còn chuyện gì nữa, đừng nói cùng y chơi trò ái tình, muốn gặp mặt một lần cũng khó.

Dẫu thế nào nàng cũng là quả phụ, không có lý do chính đáng, không thể gặp ngoại thân, nếu không thế nào cũng khiến người ta lời ra tiếng vào, cho dù không bắt được tại trận, thanh danh của nàng cũng tổn hại nặng, mà hoàng đế cũng sẽ không tha cho Đường Kính Chi.

Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới việc bỏ đi thân phận hoàng thái hậu để ở bên Đường Kính Chi.

Chưa nói tới thân phận này cao quý thế nào, riêng việc rời hoàng cung rồi, nàng không thể gặp lại hoàng nhi của mình nữa, nàng sao bỏ đi được?

Nhưng bỏ đi cơ hội này, nàng lại khó có thể gặp được Đường Kính Chi, cứ nhớ tới những phi tần ở lãnh cung, bị cô đơn làm cho biến thành ngây dại chờ đợi, nàng thấy rùng mình.

Xưa nay hiếm có hoàng đế nào trường thọ, vì đa phần bọn họ bị sắc dục khoét rỗng thân thể, cho nên chừng 40 tuổi là giá băng hết rồi, còn các hoàng hậu cũng vì hoàng đế qua đời, cô tịch mà uất ức tới chết.

Sử sách ghi lại, đa phần hoàng hậu đều cười hạc về trời bốn năm năm sau khi hoàng đế giá băng.

Hoàng thái hậu còn trẻ, nàng không muốn chết, không muốn sống lặng lẽ như một cái bóng.

Giết được ba tên thích khách, Đường Kính Chi không ngại lòng, mà càng nghiêm khắc mệnh lệnh cấm quân và xưởng vệ tăng cường phòng thủ, không được lệnh không cho phép rời vị trí.

Chẳng cần y phải nói những người kia cũng hiểu nếu hoàng thái hậu có mệnh hệ gì, bọn họ cũng hết đời, nên tập trung toàn bộ tinh thần ứng phó.

Tổ chức xong đội ngũ, Đường Kính Chi chưa được thấy Hoàng thái hậu, lòng vẫn có chút khó yên, đang định vào trong hồi, thì trước mắt lóe sáng, rồi có tiếng nổ lớn vang lên bên tai.

Uỳnh!

Tiếng sấm đình tai nhức óc khiến Đường Kính Chi mặt trắng bệch, ngẩng đầu lên nhìn trời, chẳng biết từ lúc nào mây đen vần vũ, những luồng điện xẹt lên chẳng chịt như những con rắn, chẳng phải y lây bệnh sợ sấm của Ngọc Nhi, mà là tạc đạn rất sợ nữa, nếu như trời mưa làm ướt dây cháy chậm thì hỏng hết cả.

Vì thế y vội gọi mấy cấm quân tới, lệnh bọn họ tới bốn cửa cung, bảo những người phụ trách trông coi tạc đạn dùng dây dầu che đi, tuyệt đối không để nước mưa làm ướt dây cháy chậm.

Mấy cấm quân này chẳng hiểu gì cả, nhưng vẫn tuân lệnh chạy đi truyền lời.

Mấy cấm quân đó vừa rời đi thì mặt đất rung chuyển bởi tiếng vó ngựa, tiếng hét oanh động đất trời phối hợp với tiếng sấm rền vang, tạo uy thế khiếp người.

Đường Kính Chi đưa tay ra, quan sát trời một hồi, thầm nghĩ hiện giờ là mùa xuân, có lẽ dù mưa cũng sẽ không lớn lắm.

Cùng lúc ấy, khoảng trống phía trước hoàng cung rực sáng bởi ánh đuốc, lá cờ lớn thêu tên hiệu của Thuận vương bay phấp phật trong gió đêm, quân uy hung dung, khí thế khiếp người.

Sau khi cho người tới tuyên đọc lỗi lầm của hoàng đế, cho người gọi cấm quân trong hoàng cung đầu hàng không được đáp lại, trống trận rền vang tây doanh bắt đầu công kích, bọn họ xuất động hơn năm trăm cung tiễn thủ và hơn một ngàn quân sĩ vác thang tre trên vai, bọn họ tiến đến rất chỉnh tề, động tác dứt khoát đồng loạt, sĩ khí dâng cao, cả kinh đô Ni Lạc Thần như rung chuyển dưới nhịp bước của bọn họ.

Không ít cấm quân trên tường thành bị khí thế của đối phương làm cho run sợ.

542. Chương 569: Trời Phạt.

- Mấy bắn đá chuẩn bị! Bắn!

Trên tường hoàng cung một viên thiên hộ đối phương vào tầm bắn, trầm tĩnh ra lệnh.

Hơn mười chiếc máy bắn đá lập tức quăng tảng đá nặng tới mấy trăm cân vào đội ngũ cung tiễn thủ, máu thịt tung tóe, đội ngũ của tây doanh tức thì xuất hiện chút hỗn loạn, tuy nhiên bọn chúng phản ứng cũng

rất nhanh, tướng chỉ huy lớn tiếng hiệu lệnh, cung tiễn thủ còn lại nhanh chóng xếp lại đội ngũ, giương cung xạ kích bắn yểm trợ, bộ binh đồng loạt gào lên, khiêng thang đặt vào tường hoàng cung.

Nhưng nghênh đón bọn chúng lại một trận mưa đủ những thứ gỗ đá, thang tre bị ném gãy đổ, người trên thang cũng theo thế nhào xuống đất, tiếng thét thê thảm không ngừng vang lên. Bên dưới tường thành chất đầy thi thể rất nhanh, nhưng bọn họ quả nhiên không hổ binh sĩ tây doanh thiện chiến dung cảm nhất vương triều, không hề lùi bước, người trước ngã xuống người sau vẫn cầm khiên che chắn leo lên thang.

Cuộc chiến diễn ra hơn nửa canh giờ.

- Thuận vương diện hạ, chẳng lẽ hoàng thượng ngốc tới mức không đoán được hôm nay chúng ta sẽ phát động binh biến.

Nhìn hai bên giao chiến ở cửa hoàng cung, bên mình có người leo lên được tường hoàng cung mà phía hoàng đế vẫn chẳng có hành động gì lạ thường, Quan Thành nghi hoặc hỏi:

Thuận vương cũng cảm thấy chuyện quá lạ thường:

- Hoàng thượng không ngốc đến thế, vả lại còn các đại thần, sao không đoán được?

- Vậy hoàng thượng còn đợi cái gì, quân sĩ trong cung không nhiều, rõ ràng bắc doanh không ở trong đó.

Thuận vương lắc đầu:

- Bỏ đi, chúng ta không đoán nữa, chỉ cần hậu phương dàn trận sẵn sàng đón địch, dù bắc doanh có dốc toàn quân đánh tới cũng không làm gì nổi chúng ta.

Quan Thành rất tự tin vào binh sĩ của mình, khê gật đầu.

Thuận vương nghe sấm nổ ù ù đằng bên tai, nói thêm:

- Quan tướng quân, ông đi phái thêm người công thành, đồng thời thúc giục tướng sĩ hăng hái một chút, chẳng may mưa xuống, mặt đất trơn trượt thì khó leo lên thành được.

Tề Đức Thịnh thủ ở cổng phía đông, đích thân lên tường thành đốc thúc tướng sĩ, cuộc chiến diễn ra gần canh giờ, quân sĩ vây thành chưa một kẻ nào leo lên được, lòng dần yên tâm.

Lão ta sớm chú ý tới những cái sót trục được cấm quân canh giữ cẩn mật, nhưng không hiểu là cái gì, phái người đi hỏi chỉ được trả lời là vũ khí thủ thành, phải đợi bên trên ra lệnh mới được dùng.

Lão ta không hiểu rõ lắm chuyện quân sự, nên chẳng hỏi thêm.

Hoàng đế trẻ tọa trấn Càn Thanh cung lúc này lo lắng không thôi, hẳn đã được tin Từ Ninh cung bị thích khách tấn công, cho người đi hỏi nhưng chưa có tin tức xác thực trở về, đang đi lại sốt ruột thì nghe thấy tiếng chuông vang lên liên hồi.

Cùng lúc ấy các vị hoàng tử cũng nhận được tin, Lữ Phương dẫn quân công kích phối hợp với quân thủ thành lúc trước trá hàng đã chiếm lại được cổng thành.

Nghe tiếng chuông, hoàng đế trẻ và Đường Kính Chi đều mừng rỡ, Đường Kính Chi lệnh người bên ngoài tăng cường phòng bị, bản thân chạy nhanh vào Từ Ninh cung.

Hoàng đế trẻ thì theo kế hoạch, lệnh mấy quân sĩ bên cạnh truyền lời, lập tức dùng vũ khí mới phát động phản công.

Vì chưa tận mắt nhìn thấy uy lực của tạc đạn, nên truyền lệnh xong Hoàng đế trẻ thấp thỏm không thôi, chẳng sao bình tĩnh lại được, nếu vũ khí mới này không phát huy đúng hiệu quả như mong muốn thì hẳn chết là cái chắc.

Chạy vào Từ Ninh Cng tìm kiếm Hoàng thái hậu, Kế công công nhìn thấy y đầu tiên, dùng truyền âm mật nhập cho y biết chỗ ẩn nấp của hoàng thái hậu.

Đường Kính Chi tới nơi, vừa mới nhìn thấy Hoàng thái hậu tức thì cả kinh, quên hết tất cả, lao ngay tới nắm tay nàng, hỏi vội:

- Sao nhiều máu thế này, Hoàng thái hậu bị thương ở đâu?

- Không, không sao ...

Hoàng thái hậu thấy Đường Kính Chi hoảng lên như vậy thì âm áp lạ thường, song chẳng biết phải trả lời y ra làm sao:

Kế công công mặt vẫn như tượng gỗ, thông thả nói:

- Đường bá gia đừng hoảng, máu trên người Hoàng thái hậu là do cha gia bôi lên đấy. Như thế nếu có biến cố gì bất ngờ, Hoàng thái hậu có thể nằm xuống giả chết.

Đường Kính Chi hoàn hồn, chấp tay với Kế công công:

- Công công suy nghĩ thật chu đáo.

Kế công công chỉ khẽ mỉm cười, không nói thêm điều gì nữa.

- Hoàng thái hậu, Lữ tướng quân đã hạ được bốn cổng thành, gõ chuông báo hiệu, thời khắc phản công đã tới, thần đến báo cho người biết.

Đường Kính Chi phát hiện búi tóc vấn cao của Hoàng thái hậu cũng đã được Kế công công xóa ra, trên mặt nàng còn bôi ít bụi phấn, thầm nghĩ vị công công này địa vị không tầm thường, nếu là người khác có nghĩ ra cũng chẳng dám làm.

Hoàng thái hậu gật đầu:

- Như vậy tới lúc phân định thắng bại rồi, vi vọng vũ khí khanh chế tạo phát huy được uy lực của nó.

- Hoàng thái hậu yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề gì.

“Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!”

Khắp bốn cửa cung vang lên những tiếng nổ ghê hồn.

Bất kể là quân sĩ của tây doanh hay đông doanh, chưa một ai thấy loại vũ khí này, lúc đầu thấy bên trong có mấy cái bình bị ném ra, bọn họ chẳng hiểu ra sao, có binh sĩ còn cầm lên xem, nhưng cũng với tiếng nổ lớn, mảnh gốm bay tứ tung, bọn họ mới hiểu cái thứ đó đáng sợ thế nào.

- Á, tay ta!

- Mất ta, mất ta! Cứu!

- Chạy mau, chạy mau, đó là ông trời giáng thiên lôi xuống trừng phạt chúng ta đó.

Quân sĩ đang vây cổng hoàng cung nhìn thấy rõ ràng có ánh lửa bùng lên từ cái bình nhỏ cùng tiếng nổ lớn, rồi đồng loạt bên cạnh hất văng, người chân tay đứt kia, không ít người quanh đó bị mảnh gốm bay vào cơ thể, trúng mắt, chân tay.

Còn binh sĩ xa xa thì không nhìn rõ chuyện gì xảy ra, chỉ nghe thấy tiếng nổ như sấm sét trên trời, người thời đại đó còn mê tin, tin vào thiên đình thần thánh, trên đầu còn có sấm chớp liên tục nhá lên, còn tưởng ông trời sai Thiên Lôi xuống trừng phạt.

Quân sĩ tây doanh từng trải qua không ít trận huyết chiến, dù khi binh lực thua kém đối phương, hay bất ngờ sa bẫy đối phương bị tập kích, bọn họ không hoảng loạn không chút bước, ngược lại còn hăng hái giết định nhiều lần xoay chuyển thế cờ. Nhưng hiện giờ đối thủ là ông trời, bọn họ sao dám kháng cự, không ít người sợ vỡ mặt, ôm đầu bỏ chạy.

So với tây doanh, binh sĩ các hoàng tử khác còn thảm hơn, chẳng biết ai hét lên ông trời nổi giận rồi, thế là đám binh sĩ và hộ vệ chạy về đằng sau như phát điên.

Tạc đạn vốn không giết được mấy người, nhưng quân sĩ vỡ trận dẫm đạp lên nhau thì gây thương vong thảm trọng.

Đám Nhị hoàng tử cũng mặt cắt không ra máu, chẳng còn nghĩ tới chỉ huy tướng sĩ, ổn định lòng quân nữa, lệnh thân binh rút lui, nhưng chờ đợi bọn họ là những đòn sấm sét của “Thiên Lôi”.

“Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!” Tiếng nổ nối liền nhau vang lên khắp bốn phía, tiếng kêu thảm thiết, tiếng ngựa hí, hòa lẫn nhau làm khung cảnh càng thêm hỗn loạn.

Những chiếc bình này do cấm quân nấp ở trong nhà đại thần trung thành với hoàng đế ném ra.

Ngay cả Thuận vương cũng mặt mày trắng bệch, nhưng hắn không bỏ chạy, mà thần thờ ngẩng đầu nhìn bầu trời, miệng lầm bầm:

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ hoàng huynh thực sự là thiên tử, nên trời ới trừng phạt hành động nghịch thiên của ta sao, ta không thể nghịch thiên cải mệnh sao ?

Hắn bất giác nhớ lại trước đây từng tới thuyết phục tiên đế truyền ngôi lại ình, tiên đế không nói lại được hắn, cuối cùng bảo với hắn là mệnh của mỗi người.

Quan Thành trải qua chấn động ban đầu đã tỉnh lại, mặc dù hắn không hiểu tại sao đang yên đang lành lại bị thiên lôi đánh, nhưng hắn dẫu sao cũng lớn gan hơn, không hoảng sợ như đám quân sĩ, kéo tay Thuận vương đang ngây dại:

- Điện hạ, chúng ta lui trước đã, đợi thu nạp lại quân sĩ rồi độ sức sau.

Nhưng Thuận vương đột nhiên gạt mạnh tay Quan Thành ra tuốt kiếm chỉ lên trời, cười thảm:

- Ông trời mù kia, hoàng huynh của ta có gì hay chứ? Hắn có gì hơn được ta? Bằng vào cái gì ông để hắn làm hoàng đế, tại sao ông không để ta là kẻ ngu xuẩn, tài hoa này, trí tuệ này ta dùng làm gì đây? Ông nói đi!

543. Chương 570: Dẫn Trưởng Thành.

Vốn Quan Thành và thân binh bên cạnh Thuận vương còn miễn cưỡng giữ được bình tĩnh, nhưng nghe lời này, kẻ nào kẻ nấy mặt mày ủ rũ.

Đúng thế, tới ngay cả ông trời còn đứng bên hoàng đế, bọn họ sao còn phần thắng?

- Thuận vương điện hạ, người không nét nhụt chí, chúng ta sẽ tổ chức lại quân đội ...

Quan Thành ra sa trường giết địch vô số, hắn tin vào võ lực vào quân đội trong tay hắn, chứ không tin vào ông trời.

Có điều hắn nói được một nửa thì Thuận vương khàn giọng cắt ngang:

- Tổ chức lại thì sao? Còn có tác dụng gì, chúng ta dám đấu với ông trời à? Vả lại quân ta đã loạn, Lữ Phương lại chiếm giữ cổng ...

Nói tới đó hắn ngưng bật, ông trời giáng sấm sét xuống trừng phạt, đại ca tuyệt đối không biết, vậy sao hắn còn có thể phái quân chiếm lại bốn cổng thành trước.

Như vậy những tiếng nổ kia không phải do ông trời làm, mà do người làm?

- Thuận vương điện hạ, người làm sao?

Quan Thành tưởng Thuận vương điên rồi, lay người hắn:

Thuận vương sắc mặt đổi hẳn, hét lên:

- Đó không phải ông trời giáng thiên lôi trừng phạt mà là do người làm, mau tập trung quân, chúng ta còn phần thắng.

Thế nhưng quân sĩ đã sợ vỡ mật rồi, bỏ chạy tứ tán, làm sao tập trung lại được.

Quan Thành cũng dùng nỗ lực lớn nhất ổn định lòng quân, thậm chí liên tiếp chém chết sáu bảy quân sĩ vút binh khí bỏ chạy, nhưng uy vọng của hắn trong quân làm sao bằng uy ông trời?

Tình hình chiến sự bên ngoài liên tục được báo về cho hoàng đế biết, hắn nghe nói quân đội của các vị hoàng tử tướng tạc đạn phát nổ là Thiên Lôi giáng sét, là ông trời trừng phạt tội phản nghịch thì mừng khôn tả.

Hoàng đế trẻ đứng bật dậy, hưng phấn nói:

- Trình các lão, hiện quân địch đã loạn, chúng ta nên mở cửa cung, xông ra bắt lấy các vị hoàng tử thôi chứ?

Trình các lão thuộc phái bảo thủ cẩn trọng, nói:

- Thần cho rằng nên đợi thêm một lúc đã, chẳng may đối phương giở quỷ kế nhằm lừa chúng ta mở cửa cung thì sao?

- Trình các lão nói vậy là sai rồi, thứ vũ khí mới do Trung Nghĩa bá tạo ra tiếng nổ như sấm rền, thêm vào sấm sét trên trời giáng xuống, đừng nói là các vị hoàng tử, dù lão phu lẫn lộn sa trường cả đời đột nhiên gặp tình huống này cũng không biết làm gì, nên đây tuyệt đối không phải quỷ kế! Vả lại dù tướng lĩnh không sợ thì quân sĩ lúc này đứt khoát đã hoảng loạn, binh bại như núi lở, bọn họ có cố đến mấy cũng không vãn hồi lại được đâu.

Binh bộ thượng thư lên tiếng nói:

- Vi thần thấy đây là thời cơ không thể bỏ lỡ, phải thừa thắng truy kích!

Hạ các lão do dự một chút rồi tỏ thái độ:

- Nhưng chẳng may ...

Trình các lão còn muốn phản biện nhưng binh bộ thượng thư Lưu Hoắc lại cắt ngang:

- Bẩm hoàng thượng, cơ hội tốt này tuyệt đối không thể bỏ lỡ, nếu không sau này bọn họ nhận ra được bí mật của chuyện này, tổ chức lại quân đội, khi đó chúng ta vừa phải đối phó với Phúc Thọ vương, vừa phải đối phó với quân đội của các hoàng tử, ai thắng ai bại rất khó nói. Thuận vương nổi danh võ lược, Quan Thành uy vọng cực cao, chúng ta phải nhân cơ hội này ....

Trình các lão bị Lưu Hoắc cắt lời mấy lần sinh bất mãn:

- Vậy ông dám lập quân lệnh trạng đảm bảo đây không phải là cạm bẫy không?

- Trình các lão, Lưu đại nhân cũng chỉ nghĩ thay hoàng thượng thôi, dù sao ở đây ông ấy mới là người trong nghề.

Lễ bộ thượng thư Mạnh Khiêm thấy hai người sắp cãi nhau tới nơi, đứng ra giàn hòa:

Hoàng đế trẻ vốn không biết nghe ai, thấy Mạnh Khiêm nói thế chợt nhớ Đường Kính Chi cũng từng nói với hần lời tương tự, quan viên trong triều ai chức trách nấy, Trình các lão đức cao vọng trọng, nhưng ông ta là quan văn không hiểu chiến sự, lúc này tất nhiên tin binh bộ thượng thư.

Vì thế hần phát tay ra quyết định:

- Hạ chỉ, lệnh Từ Đức Thịnh và Phương Đĩnh lập tức mở cửa hoàng cung dẫn quân bắt hết các vị hoàng tử và tướng lĩnh phản loạn.

Phương Đĩnh là thống lĩnh cấm quân hoàng cung.

- Tuân chỉ!

Bốn cấm quân đứng ở đại điện lập tức chia ra bốn hướng truyền lời.

Trình các lão bị bác bỏ ý kiến, mặt đỏ bừng bừng, định nói nữa, nhưng thấy hoàng đế sắc mặt bình tĩnh, trên người phát ra khí thế uy nghiêm của bậc quân vương, tức thì cúi đầu xuống, không dám nhiều lời nữa.

Trong lòng thì ngạc nhiên, hoàng đế từ khi nào trở nên chững chạc trầm ổn, không còn là đứa trẻ xốc nổi thiếu quyết đoán nữa vậy?

Thực ra từ khi ba tên Tần Mục rời kinh, hoàng đế trẻ thu lại quyền quản lý chính sự, không có ba tên kia xúi bẩy kích động, hoàng đế tất nhiên nhìn nhận sự vụ đúng đắn hơn, càng xử lý nhiều chính sự, tính cách dần trở nên ổn định.

Ba vị các lão trước kia đều không ít lần chống đối hoàng đế, hần không nhớ thù, song không muốn tiếp xúc nhiều với bọn họ, cho nên Trình các lão mới ngạc nhiên trước sự chuyển biến của hần.

Tại Từ Ninh cung, tin tức quân đội các vị hoàng tử tan vỡ truyền tới, Đường Kính Chi không quá kích động, y sớm biết kết quả là như thế rồi, phái người tới Càn Thanh cung hỏi tin, thấy hoàng đế trẻ ra quyết định theo kế hoạch, liền yên tâm.

Cùng với cửa cung mở ra, Tề Đức Thịnh và Phương Đình dẫn theo quân sĩ tin tưởng được trời phù hộ nên sĩ khí cao ngất, xông ra như mãnh hổ xuống núi, trong khi quân đội các hoàng tử không còn chút ý chí chiến đấu nào nữa, đầu còn đánh lại.

Chẳng biết ai hô trước “đầu hàng”, thế là kẻ nọ nối tiếp kẻ kia vứt vũ khí quỳ xuống đất.

Lữ Phương thấy thế trận các vị hoàng tử đã loạn, cũng quyết đoán chia quân tới đánh, trừ tây đại doanh còn có một bộ phận tướng sĩ là còn chống cự, còn quân các vị hoàng tử kia thấy người bắc doanh tràn tới là ném vũ khí đầu hàng hết.

Quân bắc doanh ễ dàng bắt được đám Nhị hoàng tử, trói bọn họ lại giải vào hoàng cung, để lại một phần ba trông coi binh sĩ đầu hàng, rồi dẫn quân tới chỗ đang có tiếng chém giết rung trời.

Thuận vương và Quan Thành tất nhiên hơn hẳn thứ giá áo túi cơm như Nhị hoàng tử, bọn họ ra sức trấn an, ngày càng có nhiều binh sĩ tây doanh tụ lại bên cạnh bọn họ.

Quân đánh từ trong cung ra vốn đang thế như chẻ tre, nhưng vừa chạm mặt Thuận vương, tức thì không tiến thêm được lấy nửa bước, rơi vào khổ chiến.

Thuận vương đích thân tuốt kiếm đi đầu, Quan Thành phụ trợ, trước khi Lữ Phương tới không ngờ đã kích phát được ý chí chiến đấu của tây doanh, chẳng những chặn đứng thế lui, hơn nữa còn dần dần ép tới phía hoàng cung.

Vì hiện giờ là hạn chiến, cho nên Lữ Phương tuy dẫn theo rất nhiều người, nhưng không có tác dụng, thấy người tây doanh càng đánh càng hăng thì lo lắng, đang định phái quân tới giữ cổng hoàng cung sẵn sàng chuẩn bị phòng ngự, thấy có tiếng vó ngựa ầm ầm bốn phương vang lên, đội đối phương tới gần, nương theo ánh lửa sáng rực, nhìn thấy người đi đầu tức thì sững sờ.

Thanh niên cao lớn đó người mặc trọng giáp, đầu đội ngân khôi, tay cầm hổ đầu thương dài hơn trượng, mặt trầm ổn, hai mắt chẳng hề có chút tình cảm nào, bốn xung quanh tỏa ra sát khí đậm đặc.

Lữ Phương hét lên:

- Vương Tích?

Một năm trước, Vương lão tướng quân mấy chục năm trấn thủ biên cương bị ám sát giữa trận, người Ngột Thử nhân lúc quân Minh Hà mất chủ soái hỗn loạn liền tiếp chiếm mấy thành trì, sau đó con trai thứ hai của ông là Vương Tích đeo ấn soái dẫn quân đội khẩn tang trả thù cho cha, đánh bật người Ngột Thử khỏi thành trì bị chiếm đóng.

Tiếp đó Vương Tích thừa thắng đánh sâu vào hoang nguyên A Nhĩ Kim, mặc dù thành công đánh trọng thương bộ lạc lớn nhất của người Ngột Thử, song cũng từ đó bật vô âm tín.

Triều đình thấy Vương Tích mấy tháng trời không quay về, liền nhận định rằng hắn đã chiến tử sa trường, không ngờ hắn còn sống, hơn nữa lại xuất hiện trước mặt Lữ Phương đúng lúc này.

544. Chương 571: Đối Đáp Trước Trận.

Không ít tướng lĩnh cao cấp của bắc doanh nhận ra Vương Tích, đều đứng ngây ra đó như trời trồng.

Wang Tích phóng ngựa tới cách Lữ Phương ba trượng mới dừng lại, nói lớn:

- Một năm không gặp, Lữ tướng quân vẫn khỏe chứ?

- Đúng, đúng là Vương tướng quân về rồi.

Lữ Phương vẫn thấy khó tin, đầu óc trở nên chập chạp:

Wang Tích không muốn rề rà với Lữ Phương, đặt ngang trường thương trên lưng ngựa:

- Vương mỗ đã về cách đây nhiều tháng, sớm đã liên hệ với hoàng thượng, hôm nay tới đây là nhận thánh chỉ thuyết phục tây doanh đầu hàng.

- Á, tướng quân về từ mấy tháng trước, sao mặt tướng không hề biết?

- Vương mỗ chỉ ngầm liên hệ với hoàng thượng, Lữ tướng quân tất nhiên là không biết rồi.

Vương Tích nói xong, có một viên tướng cao to đen thui như trâu mộng, lấy một đạo thánh chỉ vàng rực ra ném về phía một quân sĩ.

Viên tướng đó không phải ai khác chính là Tần Tranh, được Hoàng thái hậu phái tới trông nhà cho Đường Kính Chi.

Quân sĩ kia nhận thánh chỉ, không dám có thái độ như Tần Tranh, mà cẩn thận dùng cả hai tay, dâng lên cho Lữ Phương, Lữ Phương thấy quả nhiên là thánh chỉ thật, lệnh quân sĩ tránh đường, cười vang:

- Vậy thì tốt rồi, mặt tướng đang lo tây doanh sức chiến đấu quá mạnh, còn quyết chiến chỉ khiến vương triều tổn thương nguyên khí. Có Vương tướng quân xuất mã, nhất định có thể không đánh mà thắng.

Trước kia Vương Tích suất lĩnh cấm quân tây doanh giải vây cho biên quan, sau lại liên tiếp đánh thắng nhiều trận lớn, được coi là người kế tục xứng đáng của Vương lão tướng quân, nên danh vọng không chỉ ở tây doanh mà ở quân đội phương bắc đều cực cao, Quan Thành cũng không sánh được.

Sau khi Vương Tích “chết”, Quan Thành là người có tư lịch cao nhất ở tây doanh nên được ủy thác trọng trách.

- Vương mỗ cũng không muốn thấy bộ hạ năm xưa đổ máu ở nơi này.

Vương Tích phóng ngựa tới bên giao chiến, Lữ Phương bám sát đằng sau.

Quân đội hoàng đế dừng tay, lùi lại đằng sau, còn phía Thuận vương cũng muốn tranh thủ thời gian ổn định lại thế trận và lòng quân, tất nhiên không phản công. Tới khi Vương Tích cười ngựa vượt lên xuất hiện trước trận, Thuận vương và Quan Thành đều biết sắc.

- Quan Thành, năm xưa bất kể gia phụ hay ta đều trị quân nghiêm ngặt, luôn đề cao chức phận của một quân nhân! Sao ngươi dám đại nghịch bất đạo, dẫn quân quy thuận Thuận vương, phát động binh biến, vọng tưởng lật đổ triều đình.

Quan Thành lúc này còn đang không tin nổi chuyện gì xảy ra trước mặt, sao còn nói được lên lời.

Vương Tích vừa lên tiếng hỏi, đám tướng lĩnh xung quanh Thuận Vương đều cúi đầu xuống, tướng lĩnh không có tâm tư phản kháng, sĩ khí quân sĩ tây doanh tức thì sa sút cực nhanh.

Thuận vương sao dễ dàng chịu thua, vung roi ngựa chỉ mặt Vương Tích quát:

- Ngươi bớt nói những lời mê hoặc lòng người đi! Thế nào gọi là đại nghịch bất đạo? Nếu chẳng phải hoàng thượng khiến tiên đế tức giận mà chết, hoàng vị kia do ai ngồi chưa biết đâu. Hơn nữa đương kim ngu xuẩn mê muội, tin dùng hoạn quan, làm triều đình tăm tối hỗn loạn. Bản vương dẫn quân diệt gian hoạn, là thuận ý trời.

Vương Tích uy vọng cao đến mấy cũng không thể bức bách, nếu không nói được đạo lý khiến bọn họ tâm phục khẩu phục, bọn họ sẽ không hạ vũ khí đầu hàng:

- Sao lại nói hoàng thượng ngu xuẩn mê muội, hoàn toàn là lời bịa đặt. Nếu hoàng thượng như lời ngài nói, năm ngoái phương bắc thiên tai đã khiến vô số nạn dân phải chết, nhưng điều Vương mỗ thấy triều đình liên tục vận lương cứu tế, nạn dân chẳng những ít người chết đói, ngược lại mùa xuân năm nay còn được ăn no về nhà cày cấy. Còn tin dùng hoạn quan càng vô căn cứ, xin mời Thuận vương chỉ ra ví dụ, có thái giám nào mưu hại trung lương, hoặc khiến triều đình tăm tối, bách tính khổ nạn mà không nơi kêu than?

Mặc dù đám Tề Đức Thịnh được sủng tín tốt độ, từng có thời nắm hết binh quyền, nhưng dù sao hoàng đế lên ngôi chưa lâu, bọn chúng đa phần tập trung củng cố thế lực, chưa kịp làm chuyện gì tội tệt quá mức khiến xú danh vang vọng thiên hạ.

Tất nhiên bọn chúng có tham ô, có giết người, song chưa đáng kể.

Thuận vương nghe phản bác bất giác nhớ tới Đường Kính Chi, nếu chẳng phải kẻ này liên tiếp ra sách lược hay giúp hoàng huynh ngu xuẩn của hắn sửa chữa sai lầm, thì hắn đâu tới mức bị động thế này.

Hắn dù tài trí hơn người, nhưng có câu sự thực hơn vạn lời hùng biện, nhất thời không nói được gì.

Một gia tướng bên cạnh thấy Thuận vương không đáp được thì lớn tiếng nói:

- Hừ, cho dù hoàng thượng có làm được vài chuyện tốt chẳng qua chỉ là sửa chữa sai lầm trước đó mà thôi, đâu phải thánh quân anh minh. Hơn nữa khi tiên đế bệnh nặng, hoàng thượng khiến tiên đế tức hộc máu mà giá băng, còn có mối tình trái nhân luân với Cửu công chúa, một người như thế, sao xứng làm thiên tử.

- Câm mồm! Cuồng đồ ở đâu dám bôi nhọ thánh thượng? Ai nhìn thấy hoàng thượng khiến tiên đế tức hộc máu giá băng, các người đừng hòng dựa vào cái lưỡi không xương mà tùy ý đặt điều vu khống. Còn chuyện Cửu công chúa, hoàng thượng đã ban hôn, chuyện này vài ngày nữa sẽ công bố thiên hạ. Tất cả chỉ là lời bịa đặt của kẻ mang mưu đồ bất chính, hoàn toàn không phải sự thực. đọc truyện mới nhất tại .

Vương Tích thấy sĩ khí tây doanh đi xuống, người của Thuận vương không có đủ lý lẽ cãi lại, thúc ngựa đi tới gần hơn, giơ ột cái bình trong tay:

- Các người đã được chứng kiến uy lực thứ vũ khí này, nếu không đầu hàng sẽ chết không có đất chôn.

Nói xong đốt dây cháy chậm, ném về phía xa.

Vương Tích ném bình lên rất cao, bình còn chưa rơi xuống, dây cháy chậm xì xì khói đã cháy vào tận bên trong, dưới ánh mắt chăm chú vạn quân hai bên, chỉ thấy giữa không trung nổ ụỳnh một tiếng, lửa bắn tứ tung, không khác gì sấm nổ.

Tới tận lúc này Thuận vương và đám Quan Thành mới hiểu là sấm sét nổ đúng lúc này là cái gì, binh sĩ mới biết đó chẳng phải là ông trời giáng sấm sét trừng phạt.

Có điều hiểu rõ nguyên nhân rồi cũng chẳng làm bọn họ vui mừng hơn chút nào, cũng chẳng hề hưng phấn, ngược lại lòng càng trầm xuống.

Thứ vũ khí mới này uy lực mạnh như thế, làm sao kháng cự nổi?

Dù sao bọn họ mới là lần đầu tiên thấy nó, không hiểu cấu tạo và phương pháp hoạt động của nó, chỉ thấy kinh hãi không biết thực ra không biết thứ này chế tạo khó khăn, bảo quản có rất nhiều vấn đề, sử dụng không có tầm xa như cung nỏ ...

Khuôn mặt khó khăn lắm mới khôi phục được dấu chí của Thuận vương lúc này tái đi, không giữ được uy nghiêm trấn định như thường ngày. Quan Thành cắn răng cúi đầu xuống.

Thấy thời cơ đã tới, Vương Tích một tay giơ cao thánh chỉ, vạn khí hét vang:

- Hoàng thượng có chỉ, chỉ cần các người hạ vũ khí đầu hàng, binh sĩ phổ thông không truy cứu trách nhiệm, tất cả tướng lĩnh tham gia binh biến hạ một bậc, giữ nguyên chức vụ. Còn Thuận vương, hoàng thượng nói sẽ để cho ngài một con đường sống, biết điều thì đầu hàng đi.

Đám quân sĩ nghe lời này nổi nhau ném vũ khí đầu hàng, tung hô vạn tể. Các tướng lĩnh bên cạnh nhìn nhau, rồi im lặng rời ngựa, không nói một lời.

Thuận vương nhìn cảnh tượng đó, mặt hiện lên bi ai vô tận, gần trăm thân binh gia tướng của hắn vẫn tay cầm vũ khí, ngồi trên mình ngựa, một đội trưởng nói:

- Điện hạ, chúng tôi đưa người rời khỏi đây, người tây doanh nhất định không ngăn cản. Với tài trí của điện hạ, sau này còn cơ hội làm lại.

Tới lúc này còn có người liều chết trung thành với hắn, đủ thấy Thuận vương thường ngày rất được lòng người.

Nhưng thuận vương chỉ khẽ lắc đầu, vỗ vai tên đội trưởng đó, chỉ kiếm lên trời ngửa mặt cười bi sảng:

- Ha ha ha, đại ca của ta thật nhân nghĩa, còn cho bản vương một con đường sống. Có điều hán muốn lấy tiếng nhân nghĩa, song bản vương không để cho hán toại nguyện đâu, ha ha ha, cho bản vương một con đường sống, hán là cái thá gì mà ban ơn cho bản vương chứ, hán nghĩ bản vương là ai?

Rồi nhìn chằm chằm Vương Tích kinh bỉ nói:

- Người là cái thá gì mà dám lớn lối bảo bản vương đầu hàng, hạng se sẻ như người sao hiểu được chí của đại bàng.

545. Chương 572: Cái Chết Của Thuận Vương.

Lần này số hoàng tử tham gia binh biến quá nhiều, nếu hoàng đế theo luận trừng phạt, ắt phải chém đầu bọn họ, như thế chắc chắn để lại tiếng xấu muôn đời, dù sao giết một hai người không hề gì, nhưng giết liền năm sáu người, người đời khó tránh khỏi nghi ngờ, cho rằng hoàng đế là hôn quân tàn bạo giết hại thủ túc.

Thuận vương vừa dứt lời, Vương Tích và tướng lĩnh xung quanh đã ý thức được chuyện chẳng lành, có điều không ai kịp ngăn cản nữa, chỉ thấy một thanh trường kiếm cửa qua cổ Thuận vương, máu tươi văng ra ngoài ba thước.

- Lão tặc thiên, lần này, bản vương thua rồi, nếu, nếu còn kiếp sau, bản vương, nhất định, định ...

Miệng tự lảm bảm, Thuận vương nghiêng người từ từ ngã khỏi mình ngựa.

Quan Thành gạt đám hộ vệ, lao tới ôm lấy thi thể Thuận vương từ trong vũng máu, trong lòng hồi hận đan xen, chỉ là lúc này nói gì cũng đã muộn rồi, chỉ biết ngửa mặt lên trời hét lớn phát tiết phần uất.

Thuận vương từ nhỏ háo võ, thường xuyên tới quân doanh xem binh sĩ luyện tập, hai người bọn họ ý hợp tâm đầu, thường bàn luận chuyện thiên hạ cổ kim, thân phận ngoài là thần tử, nhưng thực chất không khác gì đôi tri kỷ hiểu hoài bão của nhau.

Vương triều mỗi ngày một đi xuống, tham quan nhưng nhúc khắp nơi, đến nỗi để người Ngột Thuật nhân số chẳng bằng một phần mười, hoang nguyên A Nhĩ Kim nghèo khó thiếu thốn chẳng thể so với vương triều Minh Hà, đất đai bao là tài nguyên phong phú, vậy mà năm nào cũng bị người Ngột thứ xâm phạm biên cương, giết người cướp bóc, với võ tướng mà nói, đó là đại xỉ nhục.

Thuận vương cướp ngôi không phải chỉ vì muốn làm vua, mà vì chán hưng vương triều, ý hợp tâm đầu với hán, cho nên hán mới một dạ đi theo.

Thuận vương cái gì cũng tốt chỉ có điều quá cao ngạo, làm việc đúng không cần biết cái nhìn của người khác, mang hoài bão lớn lao nhưng lại khiến người ta hiểu lầm, nếu Thuận vương mở lòng với tướng sĩ hơn, tin rằng bọn họ sẽ bị cảm phục, không đến mức bại trận thế này..

- Vương tướng quân, nể tình chúng ta quen biết nhiều năm, xin giúp mặt tướng để lại huyết mạch cho Quan gia.

Nói rồi hai hàng nước mắt ứa ra, một tay nâng đại đao, chém mạnh vào cổ, đầu tức thì lăn lông lốc người đổ xuống cạnh Thuận vương, hai dòng máu nóng hòa làm một.

Vương Tích không ngăn cản Quan Thành tự sát, vì hán là cả cầm đầu tướng lĩnh quy thuận Thuận vương, hoàng thượng hạ thánh chỉ hạ một cấp, nhưng nhất quyết không tha cho hán, chết là lựa chọn sáng suốt, gia quyến may ra còn có thể bảo toàn tính mạng.

Hán không quen biết Thuận vương, cái chết của Thuận vương không để lại cảm xúc gì trong hán, nhưng Quan Thành đúng là một hán tử ôm bầu móng nóng vì nước, lòng cảm khái vô cùng, ra hiệu cho Lữ Phương dẫn quân quét dọn chiến trường, bản thân nghĩ cách làm sao giữ lại hương hỏa cho Quan gia.

Tiếng chém giết bên ngoài dần lắng xuống, mọi người đều hiểu cuộc chiến đã kết thúc, Đường Kính Chi vui mừng chạy vào Từ Ninh cung, tới bên Hoàng thái hậu khom lưng thi lễ:

- Chúc mừng Hoàng thái hậu, binh biến cuối cùng đã được bình định rồi.

Hoàng thái hậu đưa ngọc thủ khê ôm lấy tim, miệng nở nụ cười nhẹ nhõm, lần bình biến này nhờ tận gốc thể lực các hoàng tử, về sau ở kinh thành không lo ai nhóm ngó hoàng vị nữa:

- Đứng lên đi, khanh theo ai gia tới cung Càn Thanh chia vui cùng hoàng thượng.

Thực sự, nàng không thể bỏ hoàng nhi của mình, tư bôn với Đường Kính Chi.

- Hoàng thái hậu, người nên thay phượng bào, rồi hãy tới cung Càn Thanh.

Đường Kính Chi khẽ nhắc:

- Phải rồi, xem ai gia vui mừng quá quên hết cả.

Hoàng thái hậu đi về tấm thất, lúc xoay người mặt bất giác đỏ lên, nhớ lại lần trước thay y phục, đột nhiên nảy ý nghĩ hoang đường, để Đường Kính Chi nhìn.

Đi được vài bước, nàng quay lại nhìn phía sau, thấy Đường Kính Chi đi theo, tim đập thình thịch, chẳng lẽ y còn muốn nhìn lần nữa.

Cung nữ tâm phúc đi bên cạnh thầm lẻ lười, bị bá tước này đứng là gan lớn hơn trời, Kế công công đi sau cùng, mặt tựa hồ mọi việc chẳng liên quan tới mình.

Tới cửa tấm thất, Đường Kính Chi tất nhiên là đứng lại, hiện trong cung nhiều người như thế, sao y dám vào xem Hoàng thái hậu thay y phục, có điều lúc này bình biến được dẹp yên, tâm tư cũng trở nên hoạt bát, vậy mà không được đi đường mát, thật đáng tiếc.

Đường Kính Chi ưỡn thẳng lưng, đứng trước tấm thất, dáng vẻ trung can nghĩa đảm, một lòng hộ chủ thực chất đầu đang thầm suy tính dùng cách gì đuổi hết đám người trong điện đi, tranh thủ vào nhìn một cái.

Còn chưa nghĩ được kế gì hay, thì có mấy cung nữ thái giám mặt mày kinh hoàng chạy vào la hét:

- Nguy rồi, nguy rồi, Hoàng thái hậu, bên ngoài lại đánh nhau rồi.

Đường Kính Chi còn đang sững sờ thì tám người này chạy sát qua vai y, rớt bên trong tấm thất vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Nghe tiếng hét, Đường Kính Chi thầm hô không xong, vội vén rèm châu chạy vào, thấy Kế công công bảo hộ trước người Hoàng thái hậu, đang đánh nhau cùng đám cung nữ thái giám vừa chạy vào, cung nữ tâm phúc ngã gần vách tường, không rõ sống chết.

Vốn bọn chúng có tám người, giờ đã chết mất một, có điều Kế công công tuy thân thủ tinh, nhưng phải bảo vệ Hoàng thái hậu đằng sau, không thể né tránh, cho nên chiến đấu cực kỳ chật vật.

Đám cung nữ thái giám kia kẻ nào kẻ nấy dùng chùy thủ, chiêu thức tàn độc, nhìn là đoán ra được bọn chúng là kẻ được huấn luyện ám sát chuyên môn.

- Có thích khách, người đâu, mau vào đây cứu giá.

Đường Kính Chi rống lên một tiếng, sau đó vùng trường thương đâm vào lưng một thái giám, mong trì hoãn được chút nào chạy chút đó.

Bị tập kích bất ngờ, thái giám kia vẫn ung dung tránh khỏi, thế nhưng hẳn là kẻ phía ngoài cùng, mục tiêu thực sự của Đường Kính Chi không phải là hắn, đòn sức quét mạnh hồng anh thương dài hơn trượng, tấn công toàn bộ số còn lại, đòn này của y nếu là cao thủ tung ra có thể nói là hiểm, bất kể kẻ nào né tránh thì kẻ sau cũng trúng đòn.

- Á.

Nhưng người hét lên lại là Hoàng thái hậu đang được Kế công công bảo vệ như gà mẹ bảo vệ trứng.

Đám người này có tận tám người, đều được huấn luyện chuyên ám sát, cho dù là Kế công công võ nghệ cao cường, song quyền khó địch tứ thủ nữa là đây tận mười mấy cánh tay, nên cũng chống đỡ không xuể.

Vừa rồi Đường Kính Chi đâm một thương, tên thái giám kia không ngờ vừa khéo léo tránh khỏi, lại còn vừa thuận tay nắm được thương tăng thêm lực đẩy về phía trước, khéo léo biến nó thành đòn tấn công Kế công công.

Kế công công lách người tránh đòn bất ngờ, song tay trái bị một thái giám khác rạch một vết thương dài ba tấc, nhưng may mắn lắm lấy một cái, ngược lại chỉ tích tắc tên thái giám bị Đường Kính Chi ép rời thể trận, lộ sơ hở bị ông ta ột trước ngay ngực, tức thì bị bay đi như điều đứt dây.

“Phịch!” Tên thái giám đó xô vào cột, ngã xuống đất, ngực hõm vào, đủ biết chưởng lực của Kế công công dữ dội thế nào.

Thiếu đi một đối thủ trận hình phối hợp hoàn mỹ của đám thích khách liền có vấn đề, áp lực của Kế công công giảm đi vào phần, nhưng chưa kịp tụ công lực phản kích thì ông ta thấy vết thương tê tê, hơn nữa công lực đang nhanh chóng biến mất.

Có độc!

Kế công công biết mình bị trúng độc rồi, có điều đối diện với năm kẻ địch, ông ta căn bản không có thời gian uống thuốc giải độc mang theo trên người.

Đường Kính Chi không hề hay biết vừa rồi đòn của mình bị người ta lợi dụng, thấy Kế công công bị thương, thì càng ra sức đâm bừa đâm bậy, đám thích khách tiếp thu bài học vừa rồi, chỉ dám né tránh chứ không dám giở trò nữa, sợ trúng độc thủ của Kế công công, không ngờ Đường Kính Chi lợi dụng tiếp cận được Hoàng thái hậu.

- Bảo vệ Hoàng thái hậu.

- Cuồng đồ to gan, còn không mau dừng tay.

Cuối cùng xưởng vệ canh ở cửa đã tới kịp, Đường Kính Chi nghe thấy thể tinh thần phấn chấn, trường thương múa vù vù, không ngờ khiến đám thích khách lùi lại đằng sau.

546. Chương 573: Biến Cố Liên Tiếp.

Thực ra đám thích khách ý thức được chuyện không xong, khó lòng hoàn thành nhiệm vụ, nên nhìn nhau một cái, nhắm thẳng Hoàng thái hậu ném chủy thủ trong tay ra.

Đường Kính Chi cả kinh, nhưng y vừa múa thương quét ngang, làm sao ngăn cản được?

Đúng lúc này thấy Kế công công chân đạp đất, vọt tới chắn trước mặt Hoàng thái hậu, vung tay đánh bay ba chiếc trùy thủ, song vẫn bị ba cái khác đâm vào ngực và bụng.

- Kế công công.

Kế công công trọng thương, ngã từ trên không xuống, “phụt” một cái phun ra bùm máu tươi, Hoàng thái hậu với Kế công công, tình cảm hơn cha con, thấy vậy thét lên, bất kể nguy hiểm chạy tới bên ông ta, muốn đỡ dậy.

- Giết!

Người của xưởng vệ kịp thời ra tay công kích, không cho đám thích khách hại Hoàng thái hậu, đám thích khách vừa rồi biết khó hoàn thành nhiệm vụ đã ngưng tụ công lực toàn thân đánh đòn cuối cùng, giờ vũ khí đã mất, công lực tiêu hao, sao còn là đối thủ của xưởng vệ nóng lòng hộ chủ, chẳng mấy chốc đã bị chém chết.

- Công công, công công, người có sao không?

Đường Kính Chi thấy thích khách đã bị giết hết mới yên tâm quay lại, phát hiện Hoàng thái hậu mặt chan chứa nước mắt, dùng hai tay ôm vai Kế công công, giọng bi thương tốt độ.

- Các người lui ra, gác cửa tắm thất là được! Phái một người mau ma gọi thái y tới đây.

Hoàng thái hậu lúc này tóc tai rối bời, y phục xộc xệch, người nội xương là nam tử trưởng thành, không tiện ở lại, Đường Kính Chi ra lệnh:

- Vâng.

Xương vệ cúi đầu lui ra, một người mau chóng chạy đi tìm thái y.

Đường Kính Chi đi tới, đặt trường thương xuống, hỏi:

- Kế công công, gắng lên một chút, thái y sắp tới ngay đây.

Kế công công ánh mắt hiền từ nhìn Hoàng thái hậu, khẽ lắc đầu:

- Cha gia bị trọng thương, hơn nữa mấy cái trùy thủ đó đều có độc được lợi hại, không đợi tới lúc thái y tới nữa rồi.

- Không, không, công công, nhất định phải cầm cự ...

Hoàng thái hậu lắc đầu quầy quầy, nước mắt vẩy lên mặt Kế công công, khóc không thành tiếng.

“Khụ, khụ!” Kế công công gắng gượng nói khiến đưng chạm vào vết thương, máu tươi tràn ra:

- Con à, đừng khóc, cha gia sống tới ngần này tuổi đã nhìn thấu cuộc đời này rồi, cái chết không có gì đáng sợ, hà hà, không biết sau khi chết sẽ thế nào. Cứ coi đây là hành trình mới của cha gia đi.

Hoàng thái hậu khóc nức lên:

- Không được, công công phải ở lại với ta, công công chưa được đi.

Kế công công mỉm cười, nhịn đau đưa tay nắm lấy tay Hoàng thái hậu, thấy mắt tối dần, quay sang nhìn Đường Kính Chi nói:

- Đường, Đường bá gia, sau này hoàng thượng sẽ rất bận rộn, nếu ngài có thời gian .. Khụ khụ ...

- Công công yên tâm. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Đường Kính Chi hiểu ông ta định nói gì, gật đầu đáp ứng ngay:

- Văn bối nhất định thường xuyên tới thăm Hoàng thái hậu.

- Trẻ nhỏ dễ dạy.

Kế công công nghe thế lòng được an ủi rất nhiều, bảo y ra ngoài, ông có lời nói riêng với Hoàng thái hậu.

Đường Kính Chi thấy nhân thần Tế công công tan nát, biết thời gian của ông ta không còn được bao nhiêu, rời đi, để lại không gian riêng cho hai người.

- Con, con à ...

Kế công công dùng hết sức lực toàn thân, vuốt mái tóc của Hoàng thái hậu:

- Nhất định phải suy nghĩ cho kỹ lời của cha gia đây, hoàng thượng sẽ ngày một trưởng thành, chú ý tới quốc sự, sẽ không còn nhiều thời gian ở bên con nữa. Hiện cha gia lại sắp đi rồi, chỉ còn lại một mình con ở chốn này ... Khụ, cái thế giới này chết không phải là đáng sợ nhất, mà là một mình cô tịch chịu đựng thời gian trôi đi dày vò. Năm xưa nếu chẳng có con, cha gia đã không còn dũng khí sống tới bây giờ. Cho nên con phải nắm chắc lấy cơ hội, đừng đừng ..

Kế công công càng nói càng nhỏ, cuối cùng chưa kịp nói hết đã nhắm mắt qua đời.

Đường Kính Chi đứng ở bên ngoài, đột nhiên nghe thấy tiếng Hoàng thái hậu khóc lớn, biết Kế công công không gắng gượng được mà qua đời rồi, chỉ biết thở dài, quay lại tắm thất.

Hoàng thái hậu ôm lấy thi thể Kế công công khóc rất thương tâm, Đường Kính Chi gặp Kế công công không nhiều, chẳng có mấy cảm xúc, nhưng nhìn cảnh đó cũng thấy sống mũi cay cay, đang định khuyên nài thì bên tai có tiếng la hét.

Lần này tiếng la hét rất rõ ràng, hiển nhiên tới từ bên trong hoàng cung.

Đường Kính Chi cả kinh, vội vàng vội đi tới, cầm lấy bộ cung trang Hoàng thái hậu lúc trước vừa thay ra, định mặc cho nàng:

- Hoàng thái hậu, có biến rồi, đừng khóc nữa, mặc bộ y phục này vào.

Hoàng thái hậu hoàn toàn không có phản ứng gì, cứ ôm lấy thi thể Kế công công, khóc như hoa lê dưới mưa, lệ rơi lã chã.

- Xông lên, nhất định phải giết cho được Hoàng thái hậu.

- Hoàng thái hậu lòng dạ độc ác, hại người vô số, chúng ta phải trừ hại cho dân.

Một đội cấm quân chừng trăm người mặc khải giáp vừa hò hét vừa xông về phía cổng lớn Từ Ninh cung. Cấm quân canh cửa giương cung bắn chặn đường. Kẻ địch cũng chẳng kém cạnh, dùng cung bắn trả.

Tiếng chém giết vang dội truyền rõ ràng vào tấm thất, Đường Kính Chi lòng cấp bách, bắt chấp kéo Hoàng thái hậu lên, lấy cung trang mặc lên người Hoàng thái hậu, những bộ vị mẫn cảm trên người nàng đều bị y đụng chạm hết cả, nhưng lúc này lòng chỉ có lo lắng, mặc y phục xong cho nàng kéo ngay ra khỏi tấm thất.

Tới đại điện, Đường Kính Chi định trà trộn đám thái giám cung nữ đang hoảng loạn kia, nhưng đi được vài bước thì dừng lại, chẳng may trong đám người đó còn thích khách, Kế công công đã qua đời, dựa vào công phu mèo quào của y, chẳng khác gì tự sát.

Nhìn người nội xưởng vẫn canh gác hai bên tấm thất, không vì tiếng chém giết mà ra ngoài giúp đỡ, Đường Kính Chi thầm gật đầu, nhìn quanh một vòng, ra hiệu lệnh:

- Phái mười người đi giữ vững cửa trước, bất kể thế nào cũng không cho phản quân đi qua, mười người canh cửa sau, còn lại bảo hộ quanh Hoàng thái hậu.

Xưởng vệ tuân lệnh chia nhau thành các tổ thi hành mệnh lệnh.

Đường Kính Chi lại sai người đi ra ngoài xem xét tình hình, rồi khuyên nhủ Hoàng thái hậu đã khóc tới đỏ hoe mắt:

- Hoàng thái hậu, hiện tình hình khẩn cấp vô cùng, người nhất định phải trấn tĩnh tinh thần lên, nếu có gì bất trắc, chẳng phải Kế công công hi sinh vô ích sao?

Hoàng thái hậu chỉ gật đầu, không nói không rằng.

- Hoàng thái hậu, Đường bá gia, không xong rồi, phản quân bên ngoài mỗi lúc một đông, cửa trước không trụ được bao lâu nữa.

Nội xưởng đi ra ngoài xem xét tình hình, thấy không ngừng có phản quân từ xa tới gia nhập vòng chiến đấu, vội vàng quay lại báo cáo.

Đường Kính Chi tức khắc ra lệnh:

- Toàn bộ xưởng vệ tập trung ở cửa sau, chúng ta lập tức rời Từ Ninh cung.

Từ Ninh cung là mục tiêu quá bắt mắt, nhưng tương tự như hoàng thái hậu phải trấn thủ Càn Thanh cung, nếu ngay từ đầu trận chiến chưa xảy ra mà đã trốn đi thì tướng sĩ còn chiến đấu thế nào được nữa.

Nhưng lúc này nguy cấp chẳng còn cách nào khác, thực ra hoàng cung lớn như vậy, kiếm chỗ nào yên tĩnh trốn vào, đâu dễ bị phát hiện.

Nội xưởng vội vàng tập hợp chạy về phía cửa sau.

Phản quân lúc này đang dồn sức đánh cửa trước, không bao vây toàn bộ Từ Ninh cung, điều này làm Đường Kính Chi yên tâm được một chút, xem ra số lượng phản quân cũng không quá áp đảo cấm quân.

Rời Từ Ninh cung, Đường Kính Chi lệnh xưởng vệ tản ra, đề phòng đối phương phái người theo dõi, bản thân bảo hộ Hoàng thái hậu chạy về chỗ vắng vẻ của hoàng cung.

Cùng lúc đó Càn Thanh cung cũng bị công kích mãnh liệt, hơn nữa có rất nhiều tướng lĩnh cấm quân đột nhiên làm phản, khiến hoàng đế trở tay không kịp, một tướng quân vội tới báo cáo bất ngờ rút kiếm hành

thích, may mà thời khắc quan trọng, bên cạnh Hoàng đế luôn có cao thủ đi sát, nếu không hậu quả khó lường.

- Chẳng lẽ những kẻ này cũng là tâm phúc của Thuận vương?

Hoàng đế trẻ nhìn thành kiếm của tên tướng quân kia dừng trước ngực mình một tắc, mồ hôi lạnh tuôn như suối, đợi tên đó bị Mộc công công đá văng đi, cầm quân trung thành vào khống chế được cục diện mới như mây thắc mắc:

547. Chương 574: Lãnh Cung Lãnh Nạn.

Ba vị đại học sĩ và các đại thần vẫn còn ở lại Càn Thanh cung, đều hoang mang, đáng lý trước đó tiếng chém giết đã dừng, như vậy binh biến của Thuận vương và đám Nhị hoàng tử hẳn đã được dẹp rồi, đâu ra đám loạn thần tặc tử này?

Hoàng đế phái người đi thăm dò tin tức, nhưng liên tục bị phản quân đánh lui, chỉ biết được duy nhất một điều, bốn xung quanh Càn Thanh cung đã bị đối phương vây kín, cắt đứt hoàn toàn liên lạc với bên ngoài.

Hoàng đế và các vị đại thần hay tin lòng trầm xuống.

Xem ra đối phương đã dự mưu lâu rồi.

Đầu tiên là phía thành nam đột nhiên bị công kích, tiếp đó phía hoàng cung cũng có tiếng hò hét, Vương Tích và Lữ Phương đều biến sắc.

- Lữ tướng quân, ông mau mau tăng viện cho hoàng cung, ta sau khi thu nạp quân sĩ tây doanh, sẽ chặn phản quân ở thành nam.

Vương Tích lâm nguy không loạn, ra lệnh:

Lữ Phương lại không lập tức dẫn quân đi ngay, mà hỏi:

- Vương tướng quân, ngài nắm chắc có thể thu phục được quân sĩ tây doanh sao?

- Không thành vấn đề, ông mau mau tăng viện cho hoàng thượng, nếu không mọi nỗ lực của chúng ta thành vô ích.

Lữ Phương gật đầu, vung tay dẫn toàn bộ binh tướng chạy gấp về phía hoàng cung.

Tây doanh vừa mới đầu hàng bị tước vũ khí, nhưng hiện giờ tình hình khẩn cấp, Vương Tích lệnh quân sĩ trong coi vũ khí trả lại, sau đó gọi những võ tướng của tây doanh tới, những người này cùng hắn chiến đấu nhiều năm rồi, nên không rườm rà:

- Tình hình có biến các người lập tức theo ta tới cổng nam chặn phản quân, nếu lần này lập công chuộc tội, Vương mỗ sẽ lên tiếng trước mặt hoàng thượng cho các người, đừng nói phục hồi nguyên chức, thăng quan phong tước cũng không phải là không thể.

Lúc này Thuận vương và Quan Thành đều đã tự sát, dù các hoàng tử khác có thành công giết được hoàng đế lên ngôi chẳng nữa thì bọn họ chỉ e bị tâm phúc của hoàng tử khác thay thế, chẳng bằng theo hoàng đế lập công chuộc tội.

Thêm vào Vương Tích chẳng những uy vọng cao lời nói đáng tin, tài cầm quân được chân truyền từ Vương lão tướng quân càng không nghi ngờ, theo hắn phần thắng sẽ lớn hơn, nên số tướng lĩnh còn lại của tây doanh đều tuân lệnh.

Có điều Vương Tích tuy nhanh song vẫn muộn mất một nhịp, hắn vừa phát hết binh khí, tổ chức lại đội ngũ thì tiếng chém giết ở thành nam giảm hẳn, thay vào đó là tiếng vó ngựa ầm ầm.

Thành nam thất thủ rồi.

Không hề do dự, Vương Tích dùng hổ đầu thương chỉ phía trước, quát:

- Các tướng sĩ theo ta, nhanh chóng chặn đứng phản quân.

Tướng lĩnh tây doanh dạ ran, lòng không khỏi cảm thấy thế sự khó lường, trước đó không bao lâu bọn họ còn là phản quân, giờ lại đi dẹp loạn rồi. Nhưng nghĩ thì nghĩ thế, song vẫn nhanh nhẹn lên ngựa, gọi quân của mình bám sát sau lưng Vương Tích.

Wang Tích phóng ngựa đi đầu, tay nắm chắc trường thương, hai mắt ngập ngựa sát khí.

Nửa năm qua mình tốn công điều tra quả không sai, tên đó đúng là kẻ đứng sau cái chết của phụ thân ...

Đường Kính Chi lúc này kéo Hoàng thái hậu bỏ chạy, thấy nàng vẫn còn khóc rầm rít, siết chặt tay nàng, thở dài:

- Hoàng thái hậu, người chết rồi không sống lại được nữa, hiện giờ quan trọng nhất là bảo toàn tính mạng, sau đó đợi hoàng thượng bắt được phản quân, chúng ta sẽ trả thù cho Kế công công.

Hoàng thái hậu cố gắng kìm chế tiếng khóc, lòng vừa bị thương chưa hết, song nghĩ tới lời Kế công công nói:

- Hay, hay là chúng ta tới Càn Thanh cung tìm hoàng thượng.

- Càn Thanh cung lúc này chắc chắn cũng bị công kích rồi, chỉ e nửa đường gặp phải phản quân.

Đường Kính Chi nhíu mày, Từ Ninh cung cũng bị tập kích rồi, phản quân phía Càn Thanh cung chỉ có hơn không kém:

- Chẳng may bị bọn chúng phát hiện, bắt lấy người uy hiếp hoàng thượng đầu hàng, há chẳng phải chúng ta hại hoàng thượng sao. Bây giờ tốt nhất là nên tìm chỗ vắng vẻ trốn đi, đợi chiến sự lắng rồi hẵng đi tìm hoàng thượng? Hoàng thái hậu sống trong cung lâu năm, chỗ nào thích hợp nhất:

Hoàng thái hậu thấy Đường Kính Chi nói có lý, trấn tĩnh lại, đưa tay chỉ:

- Lãnh cung.

Lãnh cung không chỉ là nơi đầy ắp kẻ phạm tội, còn có cung điện cho thái phi của tiên đế, nơi đó diện tích rất rộng, bố trí phát đường tế điện, để kẻ phạm tội sám hối, hoặc sống lánh đời.

Đường Kính Chi mắt sáng lên, quả thực không chỗ nào tốt hơn nữa, vội vàng kéo Hoàng thái hậu chạy về phía đó.

Xưởng vệ phụ trách bảo vệ hai người đều rất cơ trí nhanh nhạy, nhìn phương hướng bọn họ chạy là đoán ngay ra được ý đồ, liền phóng mình chạy trước dò đường.

Ước chừng một tuần hương xong mọi người tới được gần lãnh cung, một xướng vệ đỉnh vào một viện tử kiểm tra, đột nhiên nghe thấy bên trong có người nói chuyện, dừng bước, giơng tai lắng nghe.

- Chu quý phi, đợi Tam hoàng tử lên ngai, bản cung tuyệt đối không bạc đãi cô.

- Vậy nhờ cả và Lưu chiêu nghi ... Không, Lưu thái hậu.

- Hi hi, Chu quý phi không cần phải khách khí như thế, nếu chẳng có Ngũ hoàng tử ra sức tương trợ, ta cũng chẳng có thực lực mơ tưởng tới bảo tọa hoàng đế. Sau này đừng gọi thái hậu gì cho xa lạ, chúng ta gọi nhau là tỷ muội đi ...

- Vậy muội muội với cao rồi, ôi đợi Tam hoàng tử ngồi lên ngai vàng, xin Lưu tỷ tỷ nói đỡ với hoàng thượng, để con muội có được liệu bổ dưỡng thân thể.

- Không vấn đề gì.

Xướng vệ kia nghe được vài câu đó thôi mà thất kinh, quay người trở về, báo cáo với Đường Kính Chi và Hoàng thái hậu.

Tới lúc này Đường Kính Chi mới biết, té ra phản quân là của Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử béo ục béo ịch, thường ngày tham ăn tham uống, chẳng nhiệt tình với triều chính, thực sự không ai nghĩ hắn cũng nhòm ngó ngai vàng.

Mấy ngày trước hắn còn vờ vịt sợ hãi xin rời khỏi kinh về đất phong, Ngũ hoàng tử cũng thế, không ngờ bọn chúng đánh trở lại, vậy thì nam doanh cũng quay lại tấn công kinh thành rồi.

Không biết bọn chúng dùng cách gì lôi kéo được cả binh sĩ cấm quân bảo vệ hoàng cung, đánh cho bên mình trở tay không kịp.

Hoàng thái hậu biết được kẻ thực sự đứng sau, cũng là kẻ gián tiếp gây ra cái chết của Kế công công thì mặt lạnh xuống:

- Người có thấy trong lãnh cung có bao nhiêu cấm quân không? Các người có bắt nổi chúng không?

Tiên đế háo sắc, hậu cung giai lệ vô số, trong đó Chu quý phi cùng Lưu chiêu nghi đều là mỹ nhân xinh đẹp như hoa, Lưu chiêu đã đành, đó là nữ nhân rất cứng rắn, nhưng Chu quý phi xưa nay hiền lành, chưa bao giờ va chạm với người khác, Hoàng thái hậu thực sự không nghĩ Chu quý phi cũng tham gia vào mưu đồ của Tam hoàng tử.

- Bẩm hoàng thái hậu, thuộc hạ vì cẩn thận tránh phát giác nên chỉ nhìn qua, số lượng cấm quân bên trong đó không nhiều, hẳn có thể bắt được.

Xưởng vệ kia chiếu đúng sự thực đấy:

Hoàng thái hậu định lệnh cho người xướng vệ ra tay, nhưng Đường Kính Chi ngăn cản:

- Hoàng thái hậu, lúc này không được, nếu không nổ ra chiến đấu, sẽ thu hút phản quân tới.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Hoàng thái hậu lúc này chỉ hận không thể đánh vào, cho Chu quý phi và Lưu chiêu nghi đổ máu tại trận:

- Bỏ qua đi, chúng ta tìm chỗ kín đáo nấp đã.

Đường Kính Chi biết nàng không cam lòng, giải thích:

- Hoàng thái hậu, hai nữ nhân đó không ảnh hưởng chút nào tới chiến cục. Quân nam doanh còn chưa biết vũ khí mới thần chế tạo, quân ta chỉ bắt ngờ nên thất thế thôi, chắc chắn có thể xoay chuyển lại. Hai người đó chạy đi đâu được, cứ đợi xong chuyện từ từ xử lý cũng được.

Hoàng thái hậu biết thế song vẫn hậm hực nói:

- Được rồi, nghe khanh.

Lãnh cung có rất nhiều nơi vắng vẻ, mấy xướng vệ đi vào không lâu thì kiếm được chỗ thích hợp, nhanh chóng bảo vệ Hoàng thái hậu và Đường Kính Chi, bọn họ vừa mới đi vào một gian tiểu viện, không ngờ thấy có bóng người yếu diệu đi ra:

- A, thật trùng hợp, mọi người cùng tới đây trốn tránh sao?

548. Chương 575: Cửu Công Chúa Cũng Muốn Đi.

Thiếu nữ đó cũng mặc váy màu trắng, tóc búi theo kiểu cung nữ bình thường, chẳng hề mang theo chút trang sức nào, chỉ có hai tai đeo hoa tai màu bạc xinh xinh, dung nhan thanh lệ thoát tục.

Nhìn thấy thiếu nữ này, Đường Kính Chi buông tay Hoàng thái hậu ra, khom lưng thi lễ:

- Cửu công chúa một mình nấp ở đây sao?

- Mẫu hậu vạn an.

Cửu công chúa nhìn thấy động tác của Đường Kính Chi, mắt ánh lên vẻ cổ quái, thi lễ với Đường Kính Chi trước mới đáp:

- Để tránh bị phát hiện, ta chỉ mang theo ba hộ vệ.

Ba thanh niên mặc trang phục nội xướng đi ra thỉnh an.

Hoàng thái hậu xua tay bảo ba người đó ra ngoài, nhìn Cửu công chúa, nữ tử này rất thông minh, biết sớm trốn tới lãnh cung tránh chiến sự:

- Vậy chúng ta cùng trốn ở đây, đợi hoàng thượng dẹp yên phản tặc, chúng ta đi hội hợp.

Vì tình cảm trái luân lý kia, Hoàng thái hậu nhiều lần khuyên bảo Cửu công chúa, Cửu công chúa chỉ hàm hồ vâng dạ, nhưng Hoàng thái hậu biết nàng vẫn bí mật lên lút gặp hoàng đế, nên hai người không hòa hợp, có điều trước mặt Hoàng thái hậu thì Cửu công chúa luôn ngoan ngoãn, đúng quy củ.

Ba người bọn họ vào nội điện, thấy nơi này an toàn rồi, Đường Kính Chi mới ra ngoài gọi một xưởng vệ tới, bảo hắn đi thăm dò tình hình, nhưng không cần quá gấp, phải đặt an toàn lên hàng đầu, tránh bị phát hiện.

Tiếp đó y đi xem xét xung quanh, phân chia cảnh giới, đồng thời chia vài người đi thăm dò xe, ở gần đây bao nhiêu người, thân phận thế nào, cũng phải đặt an toàn bí mật lên trên hết.

An bài xong tất cả Đường Kính Chi đi vào nội điện, bên tai vang lên tiếng hô khẽ cổ kìm nén của Hoàng thái hậu:

- Người nói gì? Người muốn nhân cơ hội hỗn loạn này lên rời hoàng cung.

- Đúng vậy, mẫu hậu cũng biết, con và hoàng thượng không có khả năng tới với nhau, nếu con không nhân cơ hội này bỏ đi, hoàng thượng sẽ không bao giờ cho con đi cả.

Cửu công chúa giọng thê lương:

- Mẫu hậu trước kia con cứ trái lời người, thực sự vì hoàng thượng gây khó dễ, con cũng ép bất đắc dĩ mà thôi.

Đường Kính Chi lần đầu tiên gặp Cửu công chúa đã cảm thấy nàng thông tuệ mang chút狡 hoạt, một người như thế sao không biết mình không thể gả cho hoàng thượng chứ?

Cửu công chúa dấu tâm sự cực kín, trước kia chưa từng chia sẻ với Hoàng thái hậu, nên Hoàng thái hậu còn nghĩ Cửu công chúa vọng tưởng một ngày lên làm hoàng hậu.

Giờ nghe Cửu công chúa nói vậy, Hoàng thái hậu suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ai gia ủng hộ con rời đi, nhưng mẹ đẻ con đã qua đời rồi, thân thích trong nhà cũng không tiện nương nhờ, rời hoàng cung rồi con đi đâu?

Nàng thay đổi cách xưng hô, quan tâm thân thiết hơn nhiều.

Cửu công chúa biết đi đâu chứ? Nàng ở trong cung ngoài cung nữ thái giám chỉ tiếp xúc với người hoàng thất, ai giúp nàng được, chợt thấy Đường Kính Chi quay lại:

- Con còn chưa có an bài gì, mẫu hậu có thể nhờ Trung Nghĩa bá giúp không?

- Hả?

Đường Kính Chi kêu rõ to:

Hoàng thái hậu cũng choáng váng, hiện giờ nàng chưa quyết định có rời hoàng cung không, nếu có, như vậy sẽ đi cùng với Đường Kính Chi, sao có thể để Cửu công chúa theo, hơn nữa nàng chưa quên Cửu công chúa có lần hẹn gặp riêng Đường Kính Chi, nếu thế thì thành quan hệ gì, dù nàng không phải mẹ đẻ của Cửu công chúa, nhưng dấu sao danh nghĩa cũng là mẹ con.

- Mẫu hậu, con biết làm thế sẽ mang tới phiền phức cho Trung Nghĩa bá, nhưng còn không còn cách nào khác. Từ khi vào trong cung, thân phận địa vị tăng lên, nhưng cách biệt với đời, bên cạnh không có ai để nhờ cậy được.

Cửu công chúa thấy Hoàng thái hậu không nói, phát huy tính cách狡 hoạt của nàng, lắc tay Hoàng thái hậu làm nũng:

- Con ra ngoài thì dễ, nhưng nếu không có nơi chốn dừng chân, một thân một mình, con sợ ...

Hoàng thái hậu tất nhiên là muốn Cửu công chúa rời hoàng cung, kết thúc hoàn toàn mối tình vô luân kia, song nếu một ngày mình nghĩ thông rồi cũng rời hoàng cung, không phải thành mẹ con thờ chung một chồng à?

Hoang đường!

Cực kỳ hoang đường mới đúng!

Đường Kính Chi lại sợ cái khác, hoàng đế yêu Cửu công chúa như thế, nếu thấy muội muội dấu yêu của mình mất tích, nhất định sẽ lật tung Ni Lạc Thần tìm kiếm.

Lúc đó y khác gì ôm đồng thuốc nổ đen trong người đâu chứ?

- Cái gì? Không thấy hoàng thái hậu đâu nữa?

Lúc này ở cung Càn Thanh, cấm quân trung thành khắp nơi đổ tới cứu giá, cuối cùng đã lập lại được liên hệ với bên ngoài, nghe nói Từ Ninh cung bị tấn công, Hoàng thái hậu và Đường Kính Chi, cùng các xương vệ đều không biết đi đâu, hoàng đế vừa sợ vừa giận:

- Ngay Hoàng thái hậu còn không bảo vệ nổi, trẫm còn cần các người làm gì.

- Bẩm hoàng thượng, Cửu công chúa đã mất tích rồi!

Một xương vệ xông ra ngoài nghe ngóng tình hình Cửu công chúa, mang một thân máu me trở về, quỳ xuống bẩm báo.

Hoàng đế không khác gì bị sét đánh ngang mày, cầm chén trà ném mạnh xuống đất vỡ tan tành, rống lên như diên:

- Kẻ nào, rốt cuộc là kẻ nào, đã tra rõ phản quân nhận chỉ huy của ai chưa? Nếu Hoàng thái hậu và Cửu công chúa bị chút xíu tổn hại nào, trẫm sẽ băm vằm từng xẻo hắn.

Các đại thần quỳ rạp cả xuống, khuyên hoàng đế bớt giận.

Lữ Phương đi trước một bước, lúc này đã dẫn bắc doanh đánh vào hoàng cung, phản quân chống đỡ dữ dội, nhưng thế bại đã rõ, thắng lợi ngã về phía hoàng đế.

Vương Tích xuất phát sau một bước, nhưng cũng kịp dẫn tây doanh chặn đứng phản quân trên đường tới hoàng cung.

Nhìn chiến mã của phản quân tràn tới như nước lũ, Vương Tích, Tần Tranh cùng mấy quân sĩ hộ vệ nhà Đường gia không hề có chút khiếp sợ, đồng loạt lấy bình sứ ra châm lửa, ném vào trong đội ngũ kỵ binh của đối phương.

” Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!”

Tạc đặc nổ tung, tức thì người ngã ngựa nhào, vì tốc độ quá nhanh người dưới không dừng lại kịp dẫm đạp cả lên đồng bạn phía trước, quân sĩ trên ngựa kinh hãi, chiến mã dưới thì không chịu nghe khống chế của chủ, lồng lên chạy tứ tán.

Vương Tích thấy rất nhiều chiến mã vẫn chạy về phía mình, phát tay lệnh quân sĩ dạt sang hai bên, đợi chiến mã hoảng loạn chạy qua thì dùng trường thương đâm địch xuống ngựa.

Cung tiễn thủ trung quân cũng không hề nhàn nhã, rải mưa tên xuống đầu kẻ địch, phản quân còn chưa kịp giao chiến với quân sĩ tây doanh đã rối loạn.

Lúc này ngoài cổng nam, có một chiếc xe ngựa xa hoa đang đỗ, bốn phía có không ít cấm quân vây quanh bảo hộ, bên trong thì thoảng truyền ra tiếng cười nói nho nhỏ.

Trong xe ngựa lớn xa hoa có hai thanh niên đang ngồi, giữa bọn họ có bày một cái bàn cờ, quân trắng quân đen đã gần xếp đầy bàn cờ, có thể thấy kỳ cục đã tới gần hồi kết, đằng sau mỗi người đều có một thiếu nữ mỹ mạo, tay cầm chén trà, hầu hạ chu đáo.

Đó chính là Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử của vương triều Minh Hà.

Tam hoàng tử béo núc, mắt bị thịt chèn ép thành một khe hẹp, nhưng được di truyền tốt từ cha mẹ, nên dung mạo khí chất không tầm thường, trông khá oai phong bệ vệ, nhìn sát chiêu dữ dội trên bàn cờ của Ngũ hoàng tử, gật gù:

- Ngũ đệ đúng là có thiên phú hiếm có, mới học cờ ba ngày mà đã đánh ta vất vả chống đỡ thế này rồi.

- Khụ ...

- Còn không mau hầu hạ Ngũ đệ ta uống trà, đúng là thứ ngu xuẩn chậm chạp, bản vương bán người vào thanh lâu bây giờ.

Tam hoàng tử trừng mắt nhìn cung nữ sau Ngũ hoàng tử, thực ra nói là trừng mắt vì thấy mí mắt hắn nhướng lên, chứ kẻ này trừng hay không trừng cũng chẳng khác nhau là mấy.

Cung nữ đó từ nhỏ hầu hạ bên Ngũ hoàng tử rồi, biết chủ tử tính cách nhu nhược, nếu Tam hoàng tử nổi giận bán mình đi, chủ tử chưa chắc dám cầu xin, vội vàng hạ hạ chủ tử uống trà thẩm họng.

549. Chương 576: Long Bào Của Ai.

Tam hoàng tử trông béo tốt phúc hậu, nhưng lời nói khắc bạc:

- Ngũ đệ, đệ hay ốm bệnh, cần nô tỳ chu đáo chiếu cố mới được, thứ nha đầu thô tâm sơ ý này giữ làm gì. Đợi chiến sự qua đi, vi huynh sẽ chọn cho đệ mấy nữ tử diễm lệ vô song, lại tỉ mỉ vô cùng, hơn con tiện tỳ vô dụng này nhiều.

Đúng là cung nữ kia có hơi chậm chạp thật, nhưng được cái hiền lành thật thà, hầu hạ hắn từ nhỏ, Ngũ hoàng tử rất hài lòng, hắn tuy nhu nhược nhất gan nhưng không ngốc, biết không ít cung nữ bên cạnh không phải bị Tam hoàng tử dùng lý do tương tự đuổi hết đi, thì cũng lấy đủ lợi ích mua chuộc.

Cả hai bên tuy ngầm hợp tác với nhau, nhưng vì hắn quá thông minh, nên Tam ca của hắn luôn đề phòng hắn.

Lần này Ngũ hoàng tử không đồng ý, chỉ ung dung kẹp cờ trắng đặt xuống bàn, bình đạm nói:

- Được Hương tốt lắm.

Cung nữ tên Được Hương ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Ngũ hoàng tử, hiển nhiên không ngờ chủ tử lại từ chối, hai mắt đầy cảm động.

Ánh mắt đó làm Ngũ hoàng tử đau nhói, hai bàn tay dẫu trong ống tay áo siết chặt, vì đợi ngày này, hắn đã phải bỏ không biết bao nhiêu cung nữ bên cạnh rồi.

Tam hoàng tử thì mắt thoáng sát cơ, to gan lắm, dám ngỗ nghịch ý tứ của mình rồi, vốn hắn cực kỳ cảnh giác với Ngũ hoàng tử, hiện càng thêm kiên định sau khi lên ngôi, nhất định phải giết kẻ này trừ hậu họa, bề ngoài bày vẻ nghiêm túc giáo huấn Được Hương:

- Cho dù Ngũ đệ đã quen người hầu hạ, nhưng về sau vẫn phải chú tâm vào, để bản vương còn nhìn thấy người sơ xuất ...

- Tam ca, tới huynh rồi đó, khụ ...

Ngũ hoàng tử bình đạm cắt ngang, nói chưa hết câu lại ho, Được Hương vội đưa chén trà tới tận miệng.

Thấy Ngũ hoàng tử lại lần nữa bất kính với mình, Tam hoàng tử thầm sợ hãi, chẳng lẽ trong lần binh biến này hắn giờ trò gì? Nếu không mình sắp đăng cơ rồi, sao hắn dám trái ý mình?

Tam hoàng tử vừa đặt cờ, vừa rà soát lại bố trí một lượt, xem có sơ xuất ở đâu không? Nhưng không có, ngay cả Chu gia cũng quy thuận mình, xưa nay lại luôn có thái độ xem thường Ngũ đệ, hắn có cái gì mà đấu với mình.

Nghĩ thế, song lòng vẫn bất an, tâm tư của tên đệ đệ này bao năm rồi vẫn làm hắn nhìn không thấu, bất giờ hạ cờ thành phân tâm.

Ngũ hoàng tử bật cười:

- Tam ca, sao huynh đặt cờ nơi đó, có phải định nhường đệ không?

Ngũ hoàng tử giật mình, vừa rồi phân thần quả nhiên đặt sai chỗ, hấn thông minh như thế, không biết có phát hiện nguyên nhân mình đặt nhầm cờ không?

Nói tới sức cờ Tam hoàng tử hơn Ngũ hoàng tử một bậc, nhưng lúc này tâm sự trùng trùng, sai lầm liên tục, trong giai đoạn thu quan bị Ngũ hoàng tử phản công, ưu thế cục diện của Tam hoàng tử dần dần mất đi.

Tới quân cuối cùng, Tam hoàng tử đặt xuống xong càng toát mồ hôi, lấy khăn lau đại, lệnh:

- Mau đếm xem, ai thắng?

Thiếu nữ ngồi bên cạnh Tam hoàng tử đứng thẳng dậy, đếm thật cẩn thận, sắp đếm xong rồi, nhưng bị Tam hoàng tử thỉnh linh tát một cái, thiếu nữ đó mảnh mai yếu ớt, đang cúi mình đếm cờ, kết quả làm quân cờ rơi hết cả xuống đất:

- Khốn kiếp, có đếm cờ thôi mà cũng chậm đến thế .. Á, con tiện tỳ làm hỏng bàn cờ rồi, người đâu, lôi nó ra chém.

Còn đập cho thiếu nữ đó một cái.

Ngũ hoàng tử lạnh lùng nhìn hết cảnh đó, lòng thầm khinh bỉ, có chút thủ đoạn vặt vãnh này mà cũng mơ tưởng làm hoàng đế? Trước khi quân sĩ bên ngoài kịp tới, nói:

- Tam ca, một ván cờ thôi mà, đâu cần tức giận với một nô tỳ như thế? Hơn nữa đêm nay người chết đã nhiều rồi, không nên để ở đây cũng vậy máu, không lành.

Tam hoàng tử đúng là cố tình làm thế để tránh một trận thua, nghe vậy có thang để xuống, nói:

- Ngũ đệ nói có lý, hôm nay không tiện tạo nghiệt nữa, tiểu tiện nhân còn không tạ ơn Ngũ hoàng tử đi.

Thiếu nữ đó vừa rồi quả thật sự vỡ mặt, nàng hầu hạ bên Tam hoàng tử có vài tháng, biết kẻ này hiểu sao, hơi không vừa ý một cái là giết người hầu hạ xung quan tiết hận, nên mặt trắng bệnh, lúc này nghe thấy thoát được kiếp nạn, vội vàng khấu đầu tạ ơn Ngũ hoàng tử.

Ngũ hoàng tử một tay che miệng ho khe khẽ, tay kia phẩy nhẹ bảo nàng đi ra.

Thiếu nữ kia chẳng nhìn sắc mặt Tam hoàng tử, lập tức vén rèm nhảy xuống, làm Tam hoàng tử khó chịu nhíu mày lại.

Dù sao hấn mới là chủ nhân.

Ngũ hoàng tử tựa như không nhìn thấy, chợt hỏi:

- Tam ca, đệ nghe nói ngay cả long bào huynh cũng chuẩn bị rồi?

Tam hoàng tử gật đầu, giọng hớn hờ:

- Đợi hôm nay hạ được đại ca, diệt trừ toàn bộ những kẻ dám phản đối, ta sẽ lập tức chuẩn bị lễ đăng cơ.

Đương nhiên hấn không tính giết hết người phản đối, chỉ cần giết mấy phần tử cốt cán của phe bảo hoàng, không sợ những kẻ khác không thuận phục.

Kể làm quan, đa phần là hạ theo gió trở cờ.

- Tam cơ lấy long bào cho đệ xem với được không?

Ngũ hoàng tử phải nén lắm mới nói hết một câu trơn chu mà không ho.

Tam hoàng tử nghĩ mình sắp lên ngôi rồi, trong đầu chỉ toàn hình ảnh ngồi trên ngai vàng, bắt tri bắt giác môi cười toét lên mà không biết, nghe Ngũ hoàng tử thỉnh cầu gật đầu ngay, hấn mong khoe với Ngũ hoàng tử mà không được nữa là.

Chút khó chịu vừa rồi thua cơ tan biến hết cả.

- Người đầu, đem long bào của bản vương tới đây.

Tam hoàng tử vén rèm sai bảo quân sĩ bên ngoài.

Một quân sĩ tuân lệnh chạy nhanh tới hướng có mấy cỗ xe ngựa đỗ cách đó không xa, đến gần cỗ xe ngựa trên cùng, nhỏ giọng nói:

- Chu tướng quân, Tam hoàng tử muốn xem long bào.

- Ô, vậy Ngũ hoàng tử nói sao?

Ngồi bên trong là một người trung niên mặc chiến giáp, vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thế hai mắt mở ra, rục rịch sáng:

- Tiễn nhân đứng ngoài nghe trộm, là Ngũ hoàng tử muốn xem long bào, nên Tam hoàng tử mới lệnh đi lấy.

Chu tướng quân khép mắt lại, trầm giọng nói:

- Lấy cho hắn xem.

Quân sĩ kia vừa vâng lời quay đi thì trên bầu trời đen kịt xuất hiện tia chớp rất dài, tiếp đó bên tai vang lên từng hồi sấm nổ đì đùng, tiếng sấm này làm quân sĩ kia do dự, định nói gì lại thôi.

Bầu trời tuy chớp giạt liên hồi, nhưng sao nghe tiếng sấm nổ phía kinh thành còn nhiều hơn cả ánh chớp trên trời nhỉ?

Quân sĩ kia hoang mang nghĩ.

Một lúc sau quân sĩ đó chạy về bên chiếc xe ngựa xa hoa, bẩm báo:

- Tam hoàng tử, thuộc hạ mang long bào tới rồi.

Tam hoàng tử nghe vậy mừng rỡ giục:

- Mau mau mang vào cho Ngũ hoàng tử xem.

Quân sĩ kia ra hiệu cho xung quanh, đem long bào, long ngoa, long quan vào trong rồi lui ra, tay phải đặt lên chuôi đao.

Tam hoàng tử mặc dù rất muốn mặc ngay vào cho Ngũ hoàng tử xem, nhưng giữ phong độ, cố dằn kích động xuống, nói:

- Ngũ đệ xem đi, long bào này được ta kiếm mấy thợ thêu ngự dụng trong cung làm đấy, chỉ một bộ thôi mà hao tổn gần nửa năm rồi.

Ngũ hoàng tử đưa tay vuốt nhẹ long bào vàng như ỏ sáng, tay sờ lên hoa văn ngũ thảo kim long, bất giác hơi thở trở nên nặng nề.

Tam hoàng tử nhìn thấy hết, lòng càng đắc ý, long bào này của ta, thứ phế vật như người kích động cái gì? Ngũ hoàng tử vuốt ve rất lâu mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhợt nhạt nổi lên màu hồng bệnh tật:

- Tam ca, huynh mặc vào cho đệ xem đi.

- Được!

Tam hoàng tử đang muốn mặc vào khoe mà không được, vội vàng cởi giày ra định đi long ngoa trước, nhưng đi vào rồi sao thấy hơi chật, hơi dài, làm hắn ngẩn ra.

Trước kia hắn thử rồi mà, rất là vừa vặn, sao mới vài ngày đã thế này?

550. Chương 577: Hận.

Đương nhiên trong lòng nghi hoặc nhưng Tam hoàng tử không nói ra, sợ mất mặt, cố gắng chịu đựng cảm giác chật chội dưới chân, đi cả hai cái vào.

Cổ gượng đi hai cái long ngựa xong, Tam hoàng tử nhận lấy long bào trong tay Ngũ hoàng tử mặc lên người, cái xe xa hoa này lớn không kém gì long liễn của thiên tử, đủ cho nam nhân trưởng thành thoải mái đứng thẳng người.

Mới khoác long bào lên người, còn chưa kịp chỉnh cho ngay ngắn, Tam hoàng tử đã cảm thấy không ổn, bộ long bào này sao mà chật thế này, chỉ vừa vịn che hết thân thể béo ú của hần thôi!

Không đúng, trong chuyện này nhất định có vấn đề.

Đầu lóe linh quang, khuôn mặt Tam hoàng tử tối sầm lại.

- Tam ca, sao đệ nhìn bộ long bào này mặc trên người huynh không hợp chút nào thế nhỉ?

Ngũ hoàng tử như không hề nhìn thấy mặt Tam hoàng tử tối đi, đứng dậy giúp hần cởi long bào sau đó chẳng chút khách khí mặc lên người mình.

Tam hoàng tử lặng lẽ nhìn Ngũ hoàng tử mặc long bào, mắt nheo lại, ánh lên hàn quang như đao, bộ long bào này mặc lên cơ thể gầy gò của Ngũ hoàng tử vô cùng vừa vặn.

Lúc này Ngũ hoàng tử lấy cả long quan đội lên đầu, chẳng thêm bận tâm tới ánh mắt bất thiện của Tam hoàng tử, giang tay cười vui vẻ:

- Tam ca, huynh nhìn đi, bộ long bào này cứ như chuyên môn làm cho đệ vậy.

Được Hường ngồi bên há hốc mồm, không sao tin nổi.

Cho dù là tên ngốc cũng nhìn ra chuyện không ổn rồi, huống hồ Tam hoàng tử chẳng những không ngốc còn rất thông minh, nếu không sao hần có thể vừa ẩn mình vừa lôi kéo được nhiều thế lực như thế?

Mười ngón tay siết chặt lại thành nắm đấm, Tam hoàng tử lạnh lùng nói:

- Ngũ đệ, đệ nói thế là ý gì?

Ý gì?

Ngũ hoàng tử mỉm cười bi thương.

Đúng, là bi thương.

Trong xe im lặng rất lâu, Ngũ hoàng tử mới thu lại nụ cười, bình tĩnh đáp:

- Chuyện tới nước này tam ca còn chưa nhìn ra sao? Ngai vàng huynh ngồi được thì đệ cũng ngồi được.

Cho dù Tam hoàng tử đã có linh cảm nhưng nghe ngũ hoàng tử nói những lời ấy, cơ thịt trên cái mặt phì nộn vẫn co giật, ánh mắt long lên sóng sọc, giọng nói trở nên nguy hiểm:

- Ngũ đệ, hãy thu những lời ấy lại, ta sẽ không so đo với đệ.

- Thu lại?

Ngũ hoàng tử chấp tay sau lưng, có lẽ lần đầu tiên trong đời người ta nghe giọng nói của hần mạnh mẽ oai nghiêm như thế:

- Vì ngày này bản vương đã mưu tính mười mấy năm, không biết hao phí bao nhiêu tâm huyết, chịu bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu người khinh khi, sao có thể nói thu là thu được?

Mười mấy năm, Tam hoàng tử bàng hoàng.

Mười mấy năm trước Ngũ hoàng tử chỉ là một thằng nhóc con mấy tuổi đầu, hỉ mũi chưa sạch, làm sao có thể? Trong đầu hần lóe lên hình ảnh của Tam hoàng tử mười mấy năm trước, nhỏ bé gầy gò, gặp ai cũng rụt rụt rè rè, là đối tượng trêu chọc của đám huynh đệ.

Chuyện này sao có thể?

Nhưng hần không có lý do gì nói dối mình.

Tam hoàng tử mặt mày âm trầm:

- Ngũ đệ, đừng hồ đồ nữa, đệ thấy thực lực Chu gia trong quân không nhỏ, cho nên mới vọng tưởng được sự ủng hộ của bọn họ phải không? Hay người Chu gia chủ động thì thâm gì đó vào tai đệ, đừng ngốc, bọn họ sẽ không thực sự coi đệ là hoàng đế đâu, cùng lắm chỉ là một tên bù nhìn thôi, đệ muốn làm loại hoàng đế như vậy sao?

Ngũ hoàng tử cười nhạt:

- Huynh chỉ có nghĩ được tới vậy thôi à, huynh làm đệ thất vọng đấy.

Tam hoàng tử cuối cùng không nhịn được, rống lên:

- Ngũ đệ, đệ đừng quên sức khỏe của đệ, hơn nữa đệ chưa từng kết giao với đại thần trong triều, không ai ủng hộ đâu. Nghe lời tam ca, tỉnh lại đi, người Chu gia không có ý đồ gì tốt đẹp cả, nếu đệ chấp mê bất ngộ, chẳng bao lâu họ soạn vị của đệ. Tới khi đó giang sơn này đổi họ, để còn mặt mũi nào đối diện với liệt tổ liệt tông?

- Ủi chà, thế huynh chia rẽ xúi bẩy chia rẽ, hãm hại huynh đệ, phát động binh biến chiếm ngôi thì có mặt mũi đối diện với liệt tổ liệt tông hay sao?

Ngũ hoàng tử nhếch mép cười nhạo báng:

- Ít nhất cái thân thể nửa sống nửa chết này của đệ chẳng phải do tam ca ban cho à? Tam ca tốt của ta ..

Nói tới câu cuối hần rít lên, nghiêng răng nghiêng lợi, cực kỳ hung dữ.

Té ra Ngũ hoàng tử từ khi ra đời đã ốm yếu bệnh tật, chẳng biết dạo chơi Quý Môn Quan bao nhiêu lần, nhưng lần nào cũng xém chết quay về dương gian. Có điều năm hần năm tuổi không may bị người ta đẩy vào ao nước ở hậu hoa viên, bị phong hàn, vốn hần bệnh tật lại thêm chuyện này, thấy sắp mất mạng tới nơi thì Tam hoàng tử chủ động lấy ra một củ nhân sâm ngàn năm mới vớt lại được cái mạng nhỏ.

Tiên đế biết chuyện này còn từng khen ngợi Tam hoàng tử trọng tình huynh đệ, có điều từ sau đó Ngũ hoàng tử cứ đau bệnh, Tam hoàng tử đều cho hần những dược liệu quý giá giữ mạng, nhưng lại không muốn hần khôi phục hoàn toàn.

Nếu để Ngũ hoàng tử khôi phục, vậy Tam hoàng tử chẳng những có thêm một đối thủ mạnh trong việc tranh giành hoàng vị mà hần cũng không còn cơ hội thể hiện để được tiên đế tán dương nữa.

Thực chất thuốc hần cho Ngũ hoàng tử đều được sắc sẵn, bên trong bỏ thêm độc mạn tính.

Đương nhiên những chuyện này về sau Ngũ hoàng tử mới phát hiện ra, có điều phát hiện cũng vô ích, vì bệnh đã vào cao hoang rồi.

Tam hoàng tử cả kinh, không nghĩ Ngũ hoàng tử lại phát hiện ra thủ đoạn nhỏ của mình, hần định chối, song tới lúc này chối chẳng ăn thua, cho nên há miệng ra không nói được một lời.

- Mẫu thân bản vương dù là hoàng quý phi cao quý, nhưng người tính cách quá hiền hậu, không biết dùng tâm kế, không biết chịu bao nhiêu ủy khuất

Xòe bàn tay vừa che miệng, một vết máu lọt vào mắt Ngũ hoàng tử, hần cười thảm:

. Nếu chẳng phải người dung nhan tuyệt mỹ, còn đẹp hơn cả Hoàng thái hậu ba phần, được phụ hoàng sủng ái, đoán chừng sớm bị đám tần phi hậu cung hại chết rồi? Song dù có phụ hoàng che chở, thời gian mang thai bản vương vẫn bị bọn chúng hãm hại, khiến người sinh non, khiến bản vương ra đời đã mang khiếm khuyết.

Bên ngoài tiếng chém giết vẫn tiếp tục, Tam hoàng tử không có tâm tình nghe Ngũ hoàng tử nói những cái này, lại chẳng biết nói sao để hần tha thứ ỉn, trong lòng sôi ruột không thôi.

- Mẫu phi hiền lành, bản vương bệnh tật, cho nên ngay cả đám cung nữ thái giám cũng dám ngăm giở trò sau lưng, không coi bản vương ra gì, nên bản vương hận! Hận!

Tam hoàng tử nghe tới đó xen vào:

- Ngũ đệ, Tam ca có vài việc có lỗi với đệ, nhưng chẳng phải ta cũng giúp đệ trừng trị đám mù mắt đó sao?

- Ừ.

Ngũ hoàng tử gật đầu:

Tam hoàng tử chưa kịp mừng thì Ngũ hoàng tử đã nói tiếp:

- Có điều mười tên thái giám cung nữ ức hiếp bản vương thì phải có tám tên được người sai phái phải không?

Tam hoàng tử cứng họng, không nói được gì.

Mười mấy năm trước, Tam hoàng tử cũng chỉ là đứa bé mấy tuổi đầu, nhưng đã mưu mô độc ác, có điều Ngũ hoàng tử trời sinh thông tuệ, cái trò giả dối của Tam hoàng tử bị hắn phát hiện từ lâu lắm rồi.

Tiếc là Chu quý phi chẳng biết làm sao để bảo vệ con mình, gặp chuyện chỉ biết khóc lóc đi tìm tiên đế, nhưng tiên đế dù sủng ái nàng, nhưng lời nàng nói không có chứng cứ, tiên đế chẳng thể thiên vị quá mức.

Đám phi tử kia thì kẻ nào chẳng xảo quyệt, đã hãm hại người sao có cơ hội cho bọn họ nắm được thóp, dù có lộ ra chút gì đó, chẳng qua tìm dê thế tội là xong.

Ngũ hoàng tử lớn lên trong hoàn cảnh như thế, không chỉ bị đám phi tử ức hiếp, mà còn cả bị huynh đệ, thái giám cung nữ ức hiếp, cho nên hắn hận tất cả, hận luôn cả bản thân sao sinh ra trong nhà đế vương.

551. Chương 578: Điều Kiện.

Tam hoàng tử bị vạch trần mưu kế, thẹn quá hóa giận:

- Dù nói thế nào thì đệ bệnh tật như thế, nói không chừng ngày nào đó ốm một trận cũng đủ không ngồi dậy được nữa, các đại thần không đồng ý cho đệ lên ngai vàng đâu.

Ngũ hoàng tử lắc đầu:

- Không chắc, chỉ cần trong tay bản vương có ... Khụ khụ, có quân đội, là đủ rồi, cữu cữu của bản vương tất nhiên sẽ hỗ trợ bản vương đăng cơ.

Tam hoàng tử thấy nói mãi này giờ không ăn thua, tức tối dậm chân:

- Đệ, đệ, ngu xuẩn, đám người Chu gia đó căn bản không tử tế gì, sớm muộn gì bọn chúng cũng nổi lòng bất thần.

- Thế thì sao nào?

Ngũ hoàng tử thấy Dục Hương ở bên sợ hãi tới run rẩy, quay sang mỉm cười với nàng, vô cùng hòa ái thân thiết.

- Đệ, đệ ...

- À phải, Tam ca không muốn biết đệ đưa ra điều kiện gì để, Chu gia quay sang quy thuận đệ sao?

Ngũ hoàng tử đột nhiên cười lớn, hai mắt ánh lên vẻ khác thường.

- Đệ đưa ra điều kiện gì với Chu đại nhân?

Tam hoàng tử mất đảo một vòng, hạ quyết tâm đợi tra rõ rồi nhất định sẽ cho Chu gia điều kiện còn ưu ái hơn Ngũ hoàng tử đưa ra, để kéo họ về phía mình.

Đương nhiên sau này hắn lên ngôi báu rồi, nhất định sẽ nhổ tận gốc Chu gia.

Đám ngoại thích này đã mạnh tới mức uy hiếp tới hoàng vị rồi.

Ngũ hoàng tử sao chẳng nhìn thấu tâm tư của hắn, cười nhạt:

- Điều kiện của bản vương là sau khi lên ngôi báu, sẽ chọn một đứa bé tra họ Chu làm con nuôi, đợi giá băng rồi, đem hoàng vị truyền lại cho nó, Ha ha ha ha ..

- Cái gì?

Tam hoàng tử choáng váng, hấn căn bản không nghĩ tới Ngũ hoàng tử đưa ra điều kiện ấy, thế có khác gì đem giang sơn dâng cho Chu gia:

- Đệ diên rồi à? Đừng quên trên người đệ mang dòng máu Minh gia, máu long tộc ...

- Long tộc, Minh gia, ha ha ha ...

Ngũ hoàng tử cười nhạo báng:

- Trừ mẫu phi ra có ai coi bản vương là con cháu long tộc? Huynh à, đại ca, Hoàng thái hậu hay là phụ hoàng ngu ngốc háo sắc đó? Hừ các ngươi không coi ta là người thân, ta chẳng bận tâm mình họ gì, chẳng bận tâm thiên hạ này do ai quản, ha ha ha, ta chỉ thích nhìn lũ khỉ các ngươi bị chơi đùa trong tay ta.

Lúc này Tam hoàng tử vô kế khả thi rồi, hai mắt ánh sát cờ, thành linh lao vào Ngũ hoàng tử, trong tay có thêm một thanh chủy thủ bén nhọn.

Đó là vật hộ thân hấn luôn mang trên người.

Chỉ cần giết tên Ngũ đệ này, người của Chu gia chỉ còn cách quay lại quy thuận hấn mà thôi, Chu gia có ngu xuẩn tới đâu cũng không dám tự dâng cơ chiếm ngôi, nếu không bọn chúng sẽ bị toàn thiên hạ tru diệt, rước tới cái họa diệt tộc.

Ngũ hoàng tử nói ra những lời ấy sớm biết Tam hoàng tử sẽ có phản ứng gì, chẳng hề hoảng sợ, Được Hương đang run rẩy thì đột nhiên vọt lên, rút tỳ kiếm ra, động tác nhanh như điện xẹt, chém đứt cổ tay cầm chủy thủ của Tam hoàng tử.

- Á ...

Tam hoàng tử rú lên đau đớn, máu tươi ở chỗ tay đứt tuôn ra ồ ạt, chẳng mấy chốc làm cả khoang xe xa hoa tanh mù máu, hấn không muốn chết cuống cuống dùng tay còn lại bịt lấy vết thương, nhưng máu tươi vẫn len qua kẽ tay chảy ra ngoài.

Lúc này Ngũ hoàng tử cúi mình nhặt thanh chủy thủ lên, thông thả đi tới cạnh Tam hoàng tử.

“Phụt!”

Bị thanh chủy thủ bén nhỏ đâm vào lưng, Tam hoàng tử lảo nhủ kêu thảm thiết, cầu xin:

- Ta, ta không muốn chết .. Tam đệ, ta xin đệ, tha cho ...

Nhưng đáp lại là những nhát đâm liên tiếp không thương tiếc, Ngũ hoàng tử đâm liên năm sáu phát thở hồng hộc nói:

- Tha cho người? Nếu ta tha cho người, sau này ta xuống hoàng tuyền sao có thể đối diện với những thị nữ hầu hạ bên cạnh bản vương? Nhớ lại năm xưa bọn họ cũng xin người tha cho họ, nhưng người có tha không, có không, có không ...

Mỗi một lời “có không” là hấn lại đem thêm một nhát, cười như phát điên:

- Ha ha ha, Cúc Hương, Liên Hương, Mai Hương ... Bản vương báo thù cho các ngươi.

Tam hoàng tử máu trào ra khắp người, chỉ ú ớ nói được vài câu vô nghĩa, chẳng mấy chốc thì tắt thở ... Còn Ngũ hoàng tử thì ngồi bần thần lăm lăm, nước mắt giàn dụa.

Đám Cúc Hương đều từng là cung nữ hầu hạ Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử đối đãi với bọn họ cực kỳ chân thành, cho nên bọn họ một lòng trung thành với hấn.

Có điều chính vì bọn họ trung thành, Tam hoàng tử không mua chuộc được, cho nên mới bị hại chết.

Được Hương cũng ở bên Ngũ hoàng tử lâu năm, có điều nàng là cung nữ duy nhất còn lại trong đám bốn người Cúc Hương, được Ngũ hoàng tử khấn cầu Chu quý phi bảo vệ, cho nên mới còn sống được tới bây giờ.

Trước đó thấy Tam hoàng tử nổi giận, Được Hương còn tưởng mình khó tránh kiếp nạn, không ngờ chủ tử của mình cũng có dã tâm với ngai vàng.

Tỷ muội từng người từng người một bị Tam hoàng tử hại chết, Được Hương hận hấn thấu xương, biết hấn sớm muộn cũng hại mình, nàng dấu sẵn kiếm, đợi tới lúc liều mình.

Ngũ hoàng tử không thể có động tác quá mạnh, giết được Tam hoàng tử xong cũng ho khù khụ không ngừng, Được Hương vội vàng rót chén trà ấm cho hấn:

- Á, điện hạ, người ho ra nhiều máu quá ...

Ngũ hoàng tử cổ trắn áp cơn ho, lắc đầu ý bảo mình không sao, uống một ngụm trà, thấy góc rèm xe khẽ hạ xuống, hai mắt ánh lên hàn quang.

Tên quân sĩ khi nhìn thấy hết tình hình trong khoang xe, nhưng hấn không ngạc nhiên, chỉ nhanh chóng chạy đi báo tin.

- Được Hương, vừa rồi người nghe thấy cả đấy, bản vương đăng cơ sẽ chọn một đứa bé Chu gia để nuôi, tới khi đó giao cho người nuôi dạy.

Ngũ hoàng tử đặt chén trà xuống, nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nói.

- Á!

Được Hương giật mình, Ngũ hoàng tử đã thành niên, dù không thể làm lễ phu thê, nhưng đã cưới vương phi, dù nhận con nuôi, cũng phải giao cho vương phi nuôi dạy mới đúng.

Nhưng Ngũ hoàng tử không nghĩ thế, hấn không thể hành phòng, cho nên Ngũ vương phi khinh thường hấn, hai người cãi nhau quanh năm, tới năm ngoái hấn còn phát hiện, vương phi của mình thông dâm với người ta.

Kể đó không phải ai khác, chính là nội gián Tam hoàng tử gài vào trong phủ, từ ngày đó hấn ho mới ra máu nhưng ngoài nuốt hận vào trong, hấn không thể làm gì khác.

Nhưng hôm nay hấn có thể trả thù được rồi, hấn đã sắp đặt để Ngũ vương phi chết trong cuộc binh biến này.

Còn Được Hương, hấn định đăng cơ rồi, sẽ phong nàng làm tần phi, nuôi dưỡng con cho hấn.

Ở ngoài thành thắng bại đã định, trong thành chiến sự được Vương Tích chỉ huy, chiếm ưu thế vững chắc, có điều Vương Tích không hiểu vì sao trong quân đội của đối phương lại có những người mặc áo vải, rõ ràng là bách tính bình dân.

Những bách tính đó tay cầm vũ khí, song chẳng hề có kinh nghiệm chiến đấu, vừa thấy uy lực của tạc đạn đã ném vũ khí la hét bỏ chạy rồi.

Bên Vương Tích chiến sự thuận lợi, thành công chặn được phản quân, Lữ Phương suất lĩnh bắc doanh cũng đã đánh vào hoàng cung, phản quân liên tục bị đánh lui, phá tan vòng vây ở cung Cần Thanh.

Hoàng đế thấy Lữ Phương khô gáp nhuốm đẫm máu dẫn mấy chục thân binh vào thì chỉ khen ngợi vài câu, lập tức mệnh lệnh hấn dẫn người tìm kiếm Hoàng thái hậu và Cửu công chúa.

Ở lãnh cung, xưởng vệ được Đường Kính Chi phái đi nghe ngóng tình hình đã quay về, mặt mày vui mừng báo:

- Bẩm hoàng thái hậu, Lữ tướng quân đã dẫn bắc doanh đánh vào hoàng cung, phản tặc liên tục bị đẩy lùi, chẳng bao lâu nữa sẽ bị tiêu diệt. Có điều trong cung vẫn rất hỗn loạn, không phân rõ đâu là ta đâu là địch, nên nô tài không dám lộ mánh hiên thân, chỉ một mình quay về truyền lời.

Vì phản quân cũng là cấm quân, còn có cả người nội xưởng, thái giám cung nữ, những kẻ này khi làm phản thì đeo khăn đỏ lên trán để phân biệt, nhưng bị đánh tan rồi bọn chúng tháo khăn vứt đi sẽ không ai biết ai vào ai.

552. Chương 579: Ngụy Cấp.

Hoàng thái hậu thấy nội tướng này cẩn thận cơ trí như thế thì gật đầu tán thưởng, đang định khen ngợi hần vài câu thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân hỗn loạn.

Những nội tướng ẩn nấp bên ngoài nhanh chóng tụ tập vào trong điện, một người quỳ xuống báo cáo:

- Hoàng thái hậu, không xong rồi, có vẻ phản quân bị đánh bại, không còn đường chạy, bị ép lui tới đây.

Hoàng thái hậu thất kinh:

- Có bao nhiêu tên?

- Ít, ít nhất cũng tới năm sáu trăm tên ...

Xướng vệ đó cũng kìm được run lên, đối phương gấp mấy chục lần bọn họ, nếu chẳng may bảo vệ Hoàng thái hậu có gì bất lợi ...

- Nhiều vậy sao?

Đường Kính Chi biến sắc mặt, chỗ này tổng cộng có hơn hai mươi xướng vệ, ai nấy thân thủ cao cường, dù gặp khoảng một trăm phản quân cũng không sợ, nhưng đối phương có tới năm sáu trăm người thì nguy rồi:

- Bọn chúng đã tới đâu? Còn kịp trèo tường trốn không?

- Không hay, kẻ địch đã tới cửa viện ...

Xướng vệ kia chưa kịp trả lời thì một xướng vệ khác đã chạy vào báo:

Hoàng thái hậu và Cửu công chúa hoảng lên, chỉ biết nhìn sang Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi thầm chửi sao xui xẻo như thế, có điều dù không đủ thời gian bỏ chạy, thì cũng không thể khoanh tay chịu chết, chỉ một xướng vệ:

- Người lập tức phá vây báo tình hình ở đây cho hoàng thượng biết.

- Vâng.

Nội tướng kia nhận lệnh đi ngay lập tức:

- Những người khác toàn bộ lui vào trong, đứng sau hai bên cửa, giữ vững nơi này đợi viện binh tới.

Tòa điện bọn họ ẩn nấp không lớn lắm, hơn nữa cửa thông ra ngoài lại hẹp, có thể lợi dụng ngăn cản kẻ địch. Những xướng vệ còn lại dạ ran, người tuốt cương đao sẵn sàng chờ đợi, người thì vận chuyện giường, tủ, bàn ghế chặn cửa.

Đường Kính Chi đặt cái bàn trang điểm xuống, vừa thở phào thì một mũi thương đâm xuyên cửa, xướt qua mang tai chỉ toát mồ hôi, nhưng Hoàng thái hậu và Cửu công chúa thì hoảng sợ hét lên, Đường Kính Chi giật mình thối lùi hồng hồng, nhào tới dùng tay bịt miệng hai nàng lại:

- Hai bà cô ơi của tôi ơi, đừng có kêu, nếu không người bên ngoài nghe thấy tiếng, biết trong này có người, nhất định sẽ xông vào ...

Y nhất thời cuống lên quên cả tôn ti, gọi hai nàng là bà cô.

Hoàng thái hậu và Cửu công chúa sợ chết khiếp rồi, cũng chẳng chú ý tới chuyện đó, gục gặc đầu, cắn chặt răng không kêu nữa.

Có điều sợ cái gì thì cái đó tới, bên ngoài có hai giọng nữ trò chuyện.

- Chu quý phi có thấy hai tiếng kêu kia nghe rất quen không?

Lưu chiêu nghi vốn nghĩ con mình bình biến sắp thành công, mình sắp lên làm Hoàng thái hậu rồi, không ngờ quân bắc doanh đánh vào, làm đại sự sắp thành lại thất bại, lòng hoảng sợ không dám lên mặt gọi Chu quý phi là muội muội nữa.

Chu quý phi mày liễu công cong, đôi mắt trong veo như biết nói, vóc dáng mảnh mai tha thướt, tuyệt đối có thể gọi là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, được tiên đế sủng ái nhất, hơn nữa được sủng ái từ khi nhập cung tới khi tiên đế qua đời.

Hoàng thái hậu cũng là mỹ nhân hiếm có, có điều hơn ở ung dung cao quý, nếu đứng cạnh Chu quý phi, chắc chắn thua nửa bậc.

Chu quý phi lúc này sợ hãi vô cùng, toàn thân run rẩy, đôi môi anh đào hồng thắm cũng chẳng còn chút sắc máu nào, mắt hoảng loạn, làm sao còn để ý tới chuyện gì khác được nữa:

- Không, không thấy.
- Không đúng, dường như đó là giọng Hoàng thái hậu.

Lưu chiêu nghi cực kỳ có tâm kế, trước kia từng âm thầm hại chết không biết bao nhiêu cung nữ được tiên đế sủng hạnh, cả phi tần có địa vị cao hơn ả cũng bị ám hại, lúc này ả vẫn giữ được bình tĩnh, càng nghĩa càng thấy mình đoán không sai:

- Hoàng thái hậu, muội muội dẫn người tới cứu người đây, người mau ra, chúng ta đi gặp hoàng thượng.

Lưu chiêu nghi cho rằng tam hoàng tử hành sự cẩn mật, Hoàng thái hậu hẳn còn chưa biết nhóm phản quân thứ hai do con mình phát động, cho nên định lừa Hoàng thái hậu ra.

Đường Kính Chi nắm tay Hoàng thái hậu và Cửu công chúa đứng nép mình vào bức tường bên cửa, như thể dù chiếc giường chắn cửa bị người ta xô đổ, người ngoài cũng không nhìn thấy được hai nàng.

- Hoàng thái hậu, người ở đâu, muội dẫn người tới cứu người.

Lưu chiêu nghi không nghe thấy tiếng đáp lại, không chịu từ bỏ, lớn tiếng gọi.

Chu quý phi trấn tĩnh được phần nào:

- Hay là tỷ tỷ nghe nhầm.

Ngũ hoàng tử biết mẹ mình nhút nhát cho nên không tiết lộ kế hoạch của mình, Chu quý phi chỉ biết Tam hoàng tử phát động binh biến, nên lúc này vẫn gọi Lưu chiêu nghi là tỷ tỷ.

Hoàng thái hậu và Cửu công chúa mới chỉ kêu lên một tiếng, hơn nữa hai nàng cùng kêu, lại trong lúc sợ hãi, cho nên Lưu chiêu nghi cũng không dám khẳng định hoàn toàn, ả nghĩ một lúc rồi hạ lệnh quân sĩ tấn công:

- Nếu như không phải là Hoàng thái hậu bên trong đó thì nhất định là phản đảng rồi, các người mau xông vào bắt sống bọn chúng.

Dù thế nào trong đó chắc chắn không phải người bên ả, còn nếu may mắn đúng là Hoàng thái hậu, bắt sống được, chẳng phải có thêm một tấm bùa hộ thân sao ?

Có điều xương vệ võ công cao cường, hơn nữa chiếm địa lợi, cho nên trong thời gian ngắn, bọn chúng căn bản không làm gì được.

Hoàng thái hậu sợ hãi không thôi, trước kia trong hoàng cung nàng đấu đá cùng đám tần phi, dùng âm mưu giết không ít người, nhưng cảnh đao thương máu me thế này thì nàng chưa bao giờ trải qua. Cửu công chúa mặt tái me tái mét, chỉ còn biết nhắm tịt mắt cầu trời khẩn phạt, mong hoàng đế nhận được tin, sớm ngày phái người tới cứu.

Lưu chiêu nghi thấy quân sĩ tấn công hồi lâu không xong, nổi giận quát:

- Đúng là một lũ vô dụng, dùng hỏa công, đốt bọn chúng.

Mấy tên quân sĩ đứng gần ném ngay ngọn đuốc bên trong phòng, lửa nhanh chóng bắt vào đồng đồ gỗ lấp cửa, chẳng bao lâu khói bốc lên ngùn ngụt.

Nghe thấy bên trong có tiếng ho khu khu, càng nghe càng thấy giống tiếng Hoàng thái hậu, Lưu chiêu nghi mừng rỡ, hạ lệnh cho quân sĩ:

- Các người xông vào, ai bắt được Hoàng thái hậu, thưởng vạn lượng hoàng kim.

Trọng thưởng ắt có dũng phu, đám quân sĩ vốn tấn công lấy lệ tức thì sĩ khí tăng vọt, một nam tử trung niên ăn mặc tướng lĩnh gọi quân cầm thuẫn bài cao bằng người tới, chia ra làm hai bên che chắn, thương thủ đứng giữa, đẩy vào bên trong.

Có thuẫn bài hộ vệ, xương vệ bên trong không có chỗ ra tay, một người nổi giận, chạy lấy đà tung chân đá thẳng vào thuẫn bài.

Dù sao thực lực hai bên chênh lệch quá nhiều, quân sĩ kia chịu không nổi sức mạnh lớn như thế, bị đá văng đi, song trong phản quân có mấy tên tướng lĩnh cấp thấp cũng chẳng phải hạng giá áo túi cơm, nhìn thấy xương vệ đó lộ người ra, lập tức vung thương, đâm tới ngực xương vệ đó như độc xà phun nọc.

Xương vệ đó người lơ lửng trên không, không kịp né tránh, chỉ kịp vận toàn lực xoay mình tránh chỗ hiểm, chỉ thấy hàn quang lóe lên, trường thương đâm vào vai phải, kêu lên một tiếng đau đớn, một mũi thương khác không bỏ lỡ cơ hội đâm tiếp, nhưng hai xương vệ đứng sau kịp thời kéo hấn lại.

Phản quân phía trước có thuẫn bài thủ, phía sau có thương thủ luôn khe hở đâm người, tức thì tuyến phòng thủ của xương vệ rối loạn, chỉ biết vất vả múa đao đỡ gạt, xem chừng không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Đường Kính Chi thấy tình hình nguy cấp, bất chấp tất cả cầm hồng anh thương ra giúp sức, hét lớn:

- Mọi người cố gắng kiên trì một lúc nữa, hoàng thượng đã nhận được tin tức, sẽ phái người tới cứu chúng ta ngay.

Lưu chiêu nghi tuy từ nhiều con đường nghe kể chuyện về Đường Kính Chi, nhưng chưa gặp y bao giờ, tất nhiên là không nghe ra giọng của y, nhưng phản quân có đại bộ phận là cấm quân thủ vệ hoàng cung, cho nên rất nhiều người nghe ra.

Trong đó có một tướng lĩnh đi tới thì thầm bên tai Lưu chiêu nghi, nghe nói Đường Kính Chi được hoàng đế phái dẫn người tới bảo vệ Hoàng thái hậu, tức thì mắt sáng lên.

À chưa biết con mình đã bị Ngũ hoàng tử giết chết, cho rằng hoàng nhi sắp đánh vào hoàng cung rồi, nên chỉ cần bắt sống Hoàng thái hậu, lấy làm con tin, kéo dài thời gian là có thể nghịch chuyển được cục diện.

553. Chương 580: Văn Muộn.

- Mau, Hoàng thái hậu ở bên trong đó, xông vào, tất cả xông vào, nhất định phải bắt sống cho được Hoàng thái hậu.

Lưu chiêu nghi ra sức thúc giục:

Chu quý phi nghe nói Hoàng thái hậu ở trong đó thật, tim đập loạn xạ, khẩn trương tột độ, uy nghiêm Hoàng thái hậu đã bén rễ trong lòng nàng, cho dù hiện giờ bên mình chiếm ưu thế, nhưng nàng vẫn sợ đối diện với Hoàng thái hậu.

Phản quân sao không hiểu tầm quan trọng của Hoàng thái hậu, cho nên tấn công mỗi lúc một mãnh liệt, liên tục có người vượt qua được phòng tuyến xông vào trong, may là diện tích trong phòng không rộng, không thể chứa được quá đông người, làm phản quân không phát huy được ưu thế người đông thế mạnh, cho nên bên Hoàng thái hậu chỉ với hơn hai mươi người vẫn còn cầm cự được.

- Xông lên!

- Giết hết bọn chúng, giải cứu hoàng thái hậu.

Thấy bên mình chỉ còn có sáu bảy người, Đường Kính Chi lòng như lửa đốt, chột bên ngoài tiếng la hét vang lên như sóng triều.

Cứu binh tới rồi.

Lưu chiêu nghi thất kinh, đáng lẽ bên này phát động biến loạn thì bên kia nhi tử của mình cũng phải phái quân tấn công hoàng cung rồi chứ, sao hoàng thượng còn có khả năng phân binh ra cứu Hoàng thái hậu?

Chu quý phi hai chân mềm nhũn, nếu không bám vào thân cây bên cạnh thì e rằng lúc này đã ngã ra đất, nàng suy nghĩ giống Lưu chiêu nghi, chẳng lẽ bên phía Tam hoàng tử có chuyện rồi, nếu không hoàng đế sao có thể phái quân tới đây?

Càng nghĩ càng sợ, hai tay nắm lại với nhau, cầu khẩn để con mình không gặp chuyện gì.

Nghe viện binh đã tới, số hán vệ bên trong tinh thần phấn chấn, không ngờ còn đánh bật được phản quân đang sẵn sàng ra ngoài.

Lưu chiêu nghi lặng người mất một lúc rồi bỗng lên tiếng kêu cứu:

- Xông vào, dốc toàn lực xông vào, chỉ cần bắt sống Hoàng thái hậu, hoàng thượng sẽ không dám làm gì chúng ta hết. Đợi hoàng nhi của bản cung đoạt được giang sơn, các người sẽ có vinh hoa phú quý hưởng cả đời không hết.

Giọng Lưu chiêu nghi vừa vang lên, quân sĩ dưới tay lập tức tranh nhau xông vào phòng, đám tướng lĩnh chia người ra trấn giữ cửa điện.

Thế nhưng quân sĩ hoàng đế phái tới dừng mãi mãi vô cùng, không ít người đã vượt tường vào, chẳng bao lâu đã đánh tới gần, nhìn thấy địch đang đổ xô vào một cánh cửa, liền xác định được vị trí của Hoàng thái hậu, gọi đồng bạn tới chi viện.

Tướng lĩnh cầm đầu là tâm phúc của hoàng đế, họ Thạch tên Cương, nghe vậy lập tức chỉ huy nội tướng võ công cao cường lên mái nhà, nhảy xuống chi viện.

Tới khi bọn họ cây được mái nhìn thấy vị trí của Hoàng thái hậu thì đứng trước mặt Hoàng thái hậu chỉ còn đứng bốn tướng vệ nữa.

Đường Kính Chi tay cầm trường thương bảo hộ Hoàng thái hậu, trên người máu be bét, thực ra y còn chưa bị thương, có điều kịch chiến một hồi gần như sức cùng lực kiệt.

Lưu chiêu nghi đã chạy tới cửa phòng, dù Hoàng thái hậu mặc váy cung nữ bình thường, y phục xộc xệch, dính đầy máu me và bụi đất, nhưng ả vẫn nhận ra ngay được đối thủ tranh đấu trong hoàng cung mười mấy năm.

Ả cũng không lạ gì Cửu công chúa, lòng mừng khôn tả, địa vị của Cửu công chúa trong lòng hoàng đế cũng cực cao, hét lên chói tai:

- Bắt sống cả hai nữ nhân đó, số còn lại giết hết!

Tình hình trong phòng đã nguy cấp lắm rồi, người bên phía Hoàng thái hậu đã bị dồn vào một góc phòng, phản quân dùng trường thương đâm loạn xạ, bốn tướng vệ là những người võ công cao cường nhất, nhưng không còn chỗ né tránh, chỉ gạt được mấy cây trường thương, là liên tục bị sáu bảy mũi trường thương đâm xuyên qua, máu tuôn xối xả, hai mắt lồi ra ngoài, nhưng vẫn đứng hiên ngang, tay cầm chắc đao, tới khi trường thương rút về mới đổ gục xuống.

Bốn tướng vệ đứng trên cùng vừa ngã xuống, phản quân nhắm hết về phía Đường Kính Chi, trong tay y tuy cũng có trường thương, nhưng lúc này không ích gì.

Hoàng thái hậu thấy phản quân nhắm vào Đường Kính Chi, chỉ một khắc nữa thôi chắc chắn y sẽ chết thảm, không biết dùng khí từ đâu ra, bất thành linh kéo tay Đường Kính Chi ra sau mình, cùng lúc đó một loạt cây trường thương đâm tới.

- Cẩn thận, đừng để bị thương tới Hoàng thái hậu.

Chẳng ai ngờ được Hoàng thái hậu lại có hành động như thế, ngay cả Đường Kính Chi tưởng mình sẽ chết chắc cũng không ngờ Hoàng thái hậu bất chấp an nguy của bản thân kéo mình ra sau lưng bảo vệ.

Lưu chiêu nghi la lên thất thanh, nhưng đã muộn rồi.

Mấy kẻ ra tay muộn hơn còn kịp thời thu lại vũ khí, nhưng mấy tên đầu tiên thì đã đâm tới sát Hoàng thái hậu.

Người trên nóc nhà thấy vậy, ném vũ khí trong tay ra, đồng thời cũng nhảy xuống.

Tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên, ba tên sắp đâm trúng Hoàng thái hậu chết ngay tại chỗ, một số tên khác bị thương lùi lại, nhưng vẫn có một cây trường thương đâm vào bụng Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu thấy một cơn đau nhói tim, hai mắt tối đi, ngã xuống.

- Hoàng thái hậu!

Đường Kính Chi thấy Hoàng thái hậu ngã ra đằng sau, như trúng sét đánh, đưa tay đỡ hai vai nàng, hét lớn:

- Hoàng thái hậu, tỉnh, tỉnh lại, đừng ...

Hai mắt cay xè, chảy xuống gương mặt diêm lệ của Hoàng thái hậu, gào như phát điên.

Đám phản binh đâm nhằm Hoàng thái hậu sững sờ, không kịp tấn công tiếp, quân sĩ trên nóc nhà liên tiếp nhảy xuống, đoạt vũ khí giết người, đứng chắn trước Hoàng thái hậu và Cửu công chúa.

Lưu chiêu nghi cũng sững người mất một tích tắc, tới khi tiếng ngói vỡ phát ra liên hồi, vô số quân sĩ từ trên mái nhà nhảy xuống mới tỉnh lại, hò hét:

- Hoàng thái hậu còn chưa chết đâu, các người mau xông lên đoạt lại hai nữ nhân đó, nếu không chúng ta chết hết.

Song không còn kịp nữa, quân sĩ bên ngoài đã tấn công vào cửa, phản quân phải chia ra ngăn cản không để vào thêm được, mà trong phòng quân hoàng đế phải tới cũng vây kín lấy Hoàng thái hậu, những sinh lực quân này như lang như hổ, đâm chém đâm phản quân không thương tiếc.

Chu quý phi vốn sợ gặp Hoàng thái hậu nên ở bên ngoài, nghe bên trong la hét Hoàng thái hậu bị thương mới xông vào, thấy một cây trường thương cắm vào bụng Hoàng thái hậu đang nằm trong vung máu, lao đảo lùi lại ngã trên mặt đất giá lạnh:

- Hết rồi, Hoàng thái hậu chết rồi, chúng ta cũng xong cả rồi.

Lời nói tràn ngập tuyệt vọng đó tuy không lớn, nhưng truyền vào trong tay phản quân, đủ để hủy đi chút tinh thần phản kháng cuối cùng của bọn chúng.

Cũng không biết là kẻ nào ném vũ khí trước, hô lên đầu hàng, quỳ xuống đất, nhưng tức thì có kẻ thứ hai, thứ ba ... Chẳng mấy chốc toàn bộ phản quân trong điện đã ném vũ khí đầu hàng.

Thạch Cương ở bên ngoài chỉ huy cũng nghe thấy tin Hoàng thái hậu trọng thương, lòng giật đần thót, kẻ phản quân có phải đầu hàng rồi không, kẻ nào ở trước mặt là hấn chém ngã nhào, xông thẳng một lèo vào trong điện, thấy Đường Kính Chi đang ôm Hoàng thái hậu khóc lớn, thì tay chân giá băng, run run hỏi:

- Hoàng thái hậu bị thương có nặng không, còn cứu được không?

Đường Kính Chi một tay đỡ vai Hoàng thái hậu, một tay ấn lên vết thương bụng nàng, máu tươi vẫn không ngừng rỉ qua kẽ tay, mặt sầu thảm, nghe vậy hô lớn:

- Mau mau đi gọi thái y.

Thực ra không cần y phải nói đã có người đi tìm thái y rồi, nhưng đêm nay hoàng cung đại loạn, đi đâu mà tìm.

Thạch Cương nhận ra Đường Kính Chi, tuy thấy lúc này y ôm Hoàng thái hậu như thể là cực kỳ phạm kỵ hủ, nhưng không nói gì, nếu y buông tay ra khiến Hoàng thái hậu mất máu quá nhiều mà chết thì những người ở đây không đủ đầu cho hoàng đế phát tiết cuồng nộ.

- Bắt lấy hai con tiên nhân kia.

Cửu công chúa cũng rơm rớm nước mắt, đột nhiên chỉ Lưu chiêu nghi và Chu quý phi ngã trên mặt đất quát:

Lưu chiêu nghi bị quân sĩ dùng trường đòn vào góc phòng, tuy không còn uy thế như trước, nhưng ả không chịu thua, còn dọa dẫm:

- Các người khôn hồn thì mau thả bản cung ra, nếu không nhi tử của bản cung đánh tới, các người sẽ bay đều, họa lây cả người nhà.

Thạch Cương bấy giờ mới hiểu đám phản quân thứ hai này là người của Tam hoàng tử, vội gọi người đi báo cho hoàng đế biết, phát tay ấy cầm quân trời gô ả lại.

554. Chương 581: Dừng Thuốc Của Ta.

- Cái gì? Hoàng thái hậu bị trọng thương?

Trong cung Càn Thanh, hoàng đế đang đi đi lại lại như kiến bò chảo nóng, chợt hay tin dữ, người loạng choạng nếu chẳng phải có Mộc công công đỡ thì đã ngã xuống rồi:

- Hoàng thượng, đây là lúc cần bình tĩnh, mau phái thái y đi trị thương cho Hoàng thái hậu.

- Mau, mau, các người mau đi, mau đi.

Hoàng đế tỉnh lại, vung tay đuổi hết thái y đứng bên cạnh đi:

Đám thái y không một ai dám chậm trễ, sách rương thuốc theo nội xứng báo tin, chạy như bay về phía lãnh cung.

Đợi tới khi bọn họ tới nơi, thì mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Thái y đầu tiên chạy vào bên trong, thấy một thanh trường thương dài đâm giữa bụng hoàng thái hậu thì giật mình, tình hình còn tệ hơn trong tưởng tượng, hít sâu một một hơi, tận lực bình tĩnh lại, tới lúc này vẫn không quên lấy ra một cái khăn lụa trắng đặt lên tay Hoàng thái hậu rồi mới bắt mạch.

Đường Kính Chi vẫn ôm Hoàng thái hậu, mắt nhìn thái y đầy kỳ vọng, lòng khẩn trương không thôi.

Hoàng thái hậu vì y mà bị trọng thương, giờ nghĩ lại trước kia gỡ thủ đoạn khiến nàng động chân tình, mới gần gũi nàng, lòng hổ thẹn không thôi.

Trong phòng im phăng phắc, không ai dám phát ra một tiếng động nào, dù chỉ là nhỏ nhất.

Chừng nửa tuần trà sau, thái y mở mắt ra ra, trầm giọng nói:

- Đầu thương không đi vào chỗ hiểm, nhưng phải mau chóng rút trường thương ra, sau đó rắc thuốc cầm máu.

Lúc này trong phòng chỉ còn Đường Kính Chi, Cửu công chúa và mấy vị thái y, đám Thạch Cương tuy lo lắng nhưng đã lui hết cả ra ngoài phòng, bất kể tình huống thế nào, Hoàng thái hậu bị một nam tử ôm trong lòng không phải là cảnh nên nhìn.

Trong cung cũng có nữ thái y, nói chính xác là nữ quan được thái y dạy nghề, thay thái y làm một số việc theo chỉ dẫn khi khám bệnh cho các phi tần mà nam nhân không tiện làm, có điều vì bên hoàng đế không có những nữ quan này đành nhờ Cửu công chúa làm thay.

Mấy vị thái y chỉ đạo cho Cửu công chúa dùng kéo nhẹ nhàng cắt y phục quanh vết thương, tới khi vùng bụng bị thương của Hoàng thái hậu lộ ra, mới ra hiệu Đường Kính Chi buông tay ấn lên vết thương của Hoàng thái hậu.

Có thể khẳng định trước đó nếu không có Đường Kính Chi dùng tay ấn vết thương cầm máu, Hoàng thái hậu đã hết cứu rồi.

Có điều dù gì y cũng là nam tử, đợi sau khi chuyện này xong, hoàng đế vì bảo vệ thanh bạch của Hoàng thái hậu sẽ không tha cho y, đương nhiên điều ấy các vị thái y không nói ra lúc này.

Đối với bọn họ mà nói, điều Đường Kính Chi làm, giúp bọn họ rất nhiều.

Không cần thái y phải nhắc, Đường Kính Chi qua khăn trương, cũng ý thức được điều đó, có điều nếu không có Hoàng thái hậu thì y cũng chết rồi, lúc này y chỉ mong nàng có thể vượt qua được, điều khác y không bận tâm.

Đường Kính Chi vừa buông tay, một thái y cẩn thận rút trường thương ra, tức thì dòng máu đỏ ồng ộc tuôn ra như suối, Đường Kính Chi cảm thấy tim như có ai bóp nghẹt, hận không thể thay nàng nằm đó, thà người bị thương là bản thân chứ không muốn nhìn cảnh này.

Dù là đang hôn mê nhưng Hoàng thái hậu vẫn rên lên một tiếng đau đớn, Đường Kính Chi vội đưa tay che mắt nàng, cảnh tượng này dù người ngoài cuộc nhìn thấy còn kinh khủng không thôi, nếu để Hoàng thái hậu nhìn thấy cảnh này, e sẽ kinh hoàng, không có lợi cho việc chữa trị vết thương.

Mấy vị thái y đều khẽ gật đầu.

Thấy thái y lấy kim sang được ra, Đường Kính Chi vội ngăn lại, cho tay vào lòng lấy kim sang được Lâm Úc Hương chế luyện đưa cho họ:

- Dùng kim sang được của ta, không chỉ nhanh chóng cầm máu, còn có thể ngăn vết thương nhiễm trùng, nếu liễu dưỡng thỏa đáng, thậm chí không để lại sẹo.

- Hồ đồ.

Thái y kia theo bản năng nhận lấy bình sứ, nghe xong y giải thích thì nổi giận, râu tóc dựng cả lên:

- Hoàng thái hậu lúc này tính mạng còn khó giữ, tính gì tới chuyện có bị sẹo hay không?

Nói rồi ném cái bình của Đường Kính Chi đi, lấy khăn lau sạch máu quanh vết thương:

- Dù người có muốn a dua xu nịnh thì cũng phải biết tùy lúc chứ? Chẳng may hoàng thái hậu có bề gì, chẳng những nắm xương già bọn ta, cả người cũng phải chịu cơn giận lôi đình của hoàng thượng.

Mấy thái y ngày không biết thân phận của y, một người khác quát :

- Đúng là càn rỡ, Trương thái y, mặc kệ y.

Nghe những thái y bên cạnh quát tháo, Đường Kính Chi ngó người một lúc rồi hiểu ra, đẩy Trương thái y ra đất, quát:

- Ta là Trung Nghĩa bá Đường Kính Chi, đêm nay hoàng thượng lệnh ta tới Từ Ninh cung bảo hộ Hoàng thái hậu. Trước đó Hoàng thái hậu vì cứu ta mà bị thương, các ông nghĩ ta có thể đem chuyện này ra đùa à?

Nói xong chẳng buồn để ý tới phản ứng của bọn họ, mở bình thuốc rắc lên vết thương Hoàng thái hậu.

Mấy vị thái y bấy giờ mới nhận ra thân phận của y, một người nói:

- Ngài chính là người dùng được hoàn chữa bệnh cho Kim phu nhân mà Hồ thái y kể đó sao?

- Đúng vậy, được hoàn đó cùng thứ thuốc trong bình này đều do thê tử ta chế luyện.

Thái y nghe vậy giữ Trương thái y lại, mấy vị thái y đều hiểu ý, không ngăn cản y dùng thuốc cho Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu bị thương quá nặng, không ai có thể dám chắc có thể chữa trị được, nên cứ để Đường Kính Chi dùng thuốc của y, sau này có sao còn lấy cớ chối bỏ trách nhiệm.

Vết thương trên bụng Hoàng thái hậu rất lớn, máu tươi đang chảy ra không ngừng, nhưng Đường Kính Chi rắc tới đâu máu ngừng chảy tới đó, mọi người đều thán phục.

Trương thái y lệnh quân sĩ mang cáng vào, chuẩn bị đưa Hoàng thái hậu bị trọng thương về Từ Ninh cung.

Rời lãnh cung, Đường Kính Chi vẫn nghe thấy bốn xung quanh vẫn chém giết từng bừng, thi thoảng lại có tiếng tạc đạn nổ lớn, có điều dựa vào tình hình hiện giờ phán đoán, phe mình đã chiếm ưu thế tuyệt đối rồi.

Tới Từ Ninh cung, những cung nữ thái giám chết đã được khiêng ra ngoài, máu trên mặt đất được lau chùi sạch sẽ, cả chăn đệm trong tấm thất của Hoàng thái hậu cũng được thay mới toàn bộ.

- Hoàng thái hậu.

Vừa mới đặt Hoàng thái hậu lên giường, Đường Kính Chi nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, nghiêng đầu sang, thì ra là cung nữ tâm phúc của Hoàng thái hậu.

Cung nữ đó lúc bị đám thám giám cung nữ xông vào hành thích vì bảo vệ Hoàng thái bị đối phương đá văng sang bên, đầu va vào tường hôn mê bất tỉnh, Đường Kính Chi còn tưởng nàng đã chết, nên khi cùng Hoàng thái hậu bỏ chạy không đưa theo.

Đường Kính Chi thấy nàng khóc rống lên, lòng cũng thương tâm vô cùng, cổ trấn tĩnh nói:

- Ổn rồi, đừng khóc, Hoàng thái hậu cần tĩnh dưỡng, ngàn vạn lần đừng đánh thức người.

Thái y xung quanh cũng lên tiếng khuyên giải.

- Có cô nương ở đây là ta yên tâm rồi, cô nương hãy chọn những cung nữ có thể tin cậy được trông coi bên Hoàng thái hậu, Trương thái y đã cho người sắc thuốc, lát nữa thuốc tới, bất kể thế nào cũng phải cho Hoàng thái hậu uống được thuốc, biết chưa?

Đường Kính Chi cẩn thận dặn dò:

- Vâng, xin Trung Nghĩa bá cứ yên tâm.

Cung nữ kia nín khóc, gạt đầu vâng lời.

Thấy Hoàng thái hậu đã có người tin cậy được hầu hạ, xung quanh Từ Ninh cung được cấm quân vây kín, Đường Kính Chi nhìn khuôn mặt trắng như giấy của Hoàng thái hậu lần nữa, cắn răng sải bước về phía Càn thanh cung.

Đường Kính Chi đến nơi, phát hiện vô số phản quân bị trói ngoài sân, chợt nhìn thấy một khuôn mặt quen, y sững sờ một chút, lập tức nổi điên xông tới đá tên phản quân lăn ra đất, rút cương đao của cấm quân bên cạnh, chém xuống không dung tình.

Hàn quang lóe lên, đầu tên phản quân đó bị bổ làm đôi.

Máu tươi phọt ra, cả óc cũng tràn ra ngoài, nếu là thường ngày, Đường Kính Chi nhất định sẽ thấy kinh sợ ghê tởm, nhưng lúc này y còn chưa hả, vung đao chém liên tục hết nhát này tới nhát khác, chẳng mấy chốc kẻ đó bị loạn đao chém thành mười mấy khúc..

555. Chương 582: Ngũ Hoàng Tử Ứng Phó.

Bộ dạng hung tàn của Đường Kính Chi, giật mình lão đảo lùi lại mấy bước liền, Thanh Cương nhìn thấy vội vàng chạy tới ngăn Đường Kính Chi lại, hỏi:

- Đường bá gia, chuyện gì thế?

Đường Kính Chi thở hồng hộc, chỉ đồng máu thịt bày nhầy trước mắt, cơn giận chưa nguôi:

- Đây chính là kẻ đã đâm Hoàng thái hậu trọng thương.

Thì ra trước đó mọi người đều cuống lên lo giải cứu Hoàng thái hậu, cho nên mới quên mất chuyện này.

- Đường bá gia, hoàng thượng triệu người vào cận kiến.

Một thái giám đi ra truyền lời:

Đường Kính Chi nhìn cái xác bị băm nát, im lặng gạt đầu, đi vào cung cung, thấy hoàng đế quỳ lạy:

- Vi thần Đường Kính Chi tham kiến hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.

Hoàng đế trẻ mặt âm trầm, không cho Đường Kính Chi bình thân, lạnh lùng quát:

- Trẫm phái người tới bảo vệ Hoàng thái hậu, người thì không may thương tổn, nhưng Hoàng thái hậu bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh, người biết tội chưa?

- Vi thần biết tội.

Đường Kính Chi không phân bua, cúi đầu xuống.

Hoàng đế trẻ mặt hầm hăm, đi lại trưởng long ỷ, tay vung lên:

- Người tướng nói một câu biết tội là xong à? Còn không mau nói ra, tại sao không ở Từ Ninh cung, chạy tới lãnh cung làm gì?

Đường Kính Chi nghe hoàng đế hỏi vậy thì ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn quanh, trước đó khi trở về Từ Ninh cung, Cửu công chúa có nói tới Càn Thanh cung trước giải thích cho hoàng đế mọi chuyện, y chỉ lo cho thương thể của Hoàng thái hậu không nghĩ gì, giờ mới phát hiện không thấy Cửu công chúa ở đây.

Hơn nữa hoàng đế hỏi thế tức là chưa biết gì?

Không hay, chẳng lẽ Cửu công chúa?

Hoàng đế trẻ vẫn nhìn chằm chằm Đường Kính Chi, thấy y ngơ ngác nhìn quanh như kẻ ngốc, tức thì nổi giận, quay lại cầm lấy chén trà, định ném Đường Kính Chi, nhưng khi ra tay kìm lại được, chuyển hướng ném mạnh xuống dưới chân, rống lên:

- Đường Kính Chi, ngươi cả gan lắm, trẫm hỏi mà ngươi không trả lời, trong mắt ngươi còn coi trẫm là hoàng đế nữa không?

Chén trà vỡ nát, nước bắt ướt long bào, đám thái giám quỳ cung nữ quỳ rạp cả xuống, hô:

- Hoàng thượng bớt giận.

Đường Kính lúc này mới tỉnh lại, vội thỉnh tội:

- Vi thần biết sai, xin hoàng thượng giáng tội.

- Đợi người nói xong đầu đuôi câu chuyện, trẫm sẽ phạt ngươi cả hai tội.

Hoàng đế trẻ nghiêng rằng nói xong, phất tay áo quay người đi.

Chuyện trước đó hai bên luôn giữ liên lạc hoàng đế biết cả rồi, Đường Kính Chi bắt đầu kể từ lúc bị thích khách bất ngờ tấn công, kết quả Kế công công qua đời, rồi phản quân tràn tới quá đông, đưa Hoàng thái hậu tới lãnh cung lánh nạn:

- Khi đó vốn thần bảo vệ trước Hoàng thái hậu, nhưng đột nhiên Hoàng thái hậu kéo vi thần một cái, kết quả trường thương đâm đâm vào vi thần, lại đâm trúng ...Hoàng thái hậu...

Đường Kính Chi lúc này tâm tình quá kích động, kể chuyện Hoàng thái hậu xả thân cứu y ra, làm tất cả chấn kinh.

Không chỉ riêng hoàng đế, mà tất cả quan viên đứng hai bên Càn Thanh cung đều suy tư, Hoàng thái hậu tại sao lại bất chấp an nguy của bản thân cứu một thần tử?

Chẳng lẽ mẫu hậu thấy y có đại tài, muốn cứu y lưu lại để phò tá trẫm?

Đó là suy nghĩ của hoàng đế.

Lễ bộ thượng thư Mạnh Khiêm chường quần lễ nghi, tế tự, tất nhiên là người trọng lễ nghi quy củ nhất, giờ Hoàng thái hậu có hành động này, làm ông ta không biết nói thế nào luôn.

Hoàng thái hậu nắm tay y, thế còn ra thế thống gì nữa, chừng đó đã đủ xử tử rồi.

Có điều Đường Kính Chi trước đó dùng được hoàn cứu vợ ông ta, song Mạnh Khiêm là người bình thường, gặp chuyện không dám ưỡn lưng đứng ra quyết định, nên im lặng không nói gì.

Trái ngược lại, ba vị nội các đại học sĩ sống lâu thành tinh, ngay lập tức đoán trúng chỗ yếu hại, chẳng lẽ Hoàng thái hậu và Đường Kính Chi có gian tình?

Quý nhân trong cung tịch mịch, tư thông với thần tử, chuyện này trên lịch sử xảy ra không phải ít, đa phần người có liên quan bị giết hết để giữ danh tiếng cho hoàng gia, một số tiết lộ ra ngoài được dân gian cải biên, kể thành chuyện ái tình cực kỳ cảm động, đáng ca ngợi.

Còn bọn họ, không cần biết nội tình bên trong ra sao, tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra trước vành mắt mình.

Vương Tích suất lĩnh quân sĩ tây doanh, ỷ vào sức mạnh của tạc đạn, thành công chặn đứng được dòng nước lũ của nam doanh, có điều vì khí thế của đối phương quá thịnh, cho nên mất rất lâu mới xoay chuyển được cục thế, bắt đầu phản công.

Binh sĩ nam doanh bị thứ vũ khí đáng sợ kia làm cho hồn vía lên mây cả, khi tây doanh bắt đầu phản công liền lập tức rút lui, có điều bên phía Vương Tích kỵ binh không ít, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp, nam doanh nhìn ra tình hình không lành, phe mình bại là cái chắc rồi, có người ném vũ khí, quỳ xuống đất đầu hàng.

Cấm quân kinh thành là lực lượng tinh nhuệ nhất vương triều, chẳng những thường ngày không cần làm việc, chỉ khổ luyện thân thể, diễn luyện trận pháp, mà khôi giáp, vũ khí đều là những thứ tốt nhất.

Huấn luyện được một người như thế hao tổn không ít thời gian và vật lực, họ là những tài nguyên quý giá của quốc gia, không thể tùy tiện giết đi được, nên lệnh người hô to hàng không giết.

Tình hình tất nhiên có người tức thì đi thông báo cho Ngũ hoàng tử và Chu Du biết, mới đầu hai người bọn họ kinh hãi không thôi, hoàng đế sau khi đối phó được liên quân của Thuận vương và các vị hoàng tử ắt thực lực tổn hại nặng nề rồi mới đứng, sức lực đâu ra chống lại quân mình?

Cho tới khi tin tức quân mình bắt đầu bại lui, Ngũ hoàng và Chu Du hoảng lên, tại sao chứ các hoàng tử là trai, hoàng đế là cò, bọn họ là ngư ông, phải thắng chắc mới đúng.

Chuyện hoàn toàn ngoài dự liệu, làm bọn chúng hoảng lên không còn chủ ý nào nữa.

Vẫn là Ngũ hoàng tử từ nhỏ hiểu rõ tính người ảm lạnh, lại ẩn nhẫn mười mấy năm, tố chất tâm lý tốt hơn một chút, trấn định lại trước, nhảy xuống xe, gọi một tên quân sĩ tới thì thầm mấy câu, bảo hắn chuyển lời cho Chu Du.

Quân sĩ đó mặt biến sắc, trên đường đi hai chân xoắn vào nhau, rõ ràng là sợ hãi cực kỳ.

Tới khi Vương Tích suất lĩnh quân sĩ tây doanh và Lữ Phương bình định phản loạn trong cung xong, hợp quân tới thành nam, thấy Ngũ hoàng tử toàn thân là máu, mặt xanh mét run rẩy đứng bên cái xe lớn như long liễn.

- Lữ đại nhân ... Á, Vương Tích!

Lữ Phương cưỡi ngựa đi đầu thu hút ánh mắt của Ngũ hoàng tử trước, có điều tới khi thấy Vương Tích, hắn kinh hãi tới nỗi nói dối chuẩn bị trước cũng quên mất.

Đồng thời hiểu ra vì sao đám Thuận vương bại vong thảm như thế, có người này, đừng ai mong không chế tây doanh phần lại hoàng đế.

Còn người này thu nạp được tây doanh thiện chiến nhất, sau đó chuyển mũi thương sang đông doanh của Nhị hoàng tử, đám người vô dụng đó chẳng chịu nổi một đòn.

Lữ Phương nhìn Ngũ hoàng tử một lượt lên tiếng hỏi:

- Ngũ điện hạ, không phải mấy ngày trước ngài tới đất phong sao? Có gì đêm nay lại xuất hiện ở đây?

Ngũ hoàng tử tỉnh lại, biết phải cẩn thận ứng phó nếu không mình đồ mưu soán vị, mẫu phi khó tránh khỏi kiếp nạn:

- Lữ, Lữ tướng quân ... Là Tam hoàng tử muốn tạo phản, ép ta quay lại ... Tam hoàng tử đưa ra rất nhiều điều kiện hậu hĩ, nhưng nhưng ta không đồng ý .... Ta nhân lúc hắn hay tin tình hình bất lợi mà thất thần ... Đã giết hắn rồi!

Miệng nói, tay vén rèm xe, thi thể Tam hoàng tử máu me be bét xuất hiện.

Lữ Phương mặt kinh ngạc, thực sự không ngờ kẻ đầu sỏ gây binh biến lại bị chết như thế, Vương Tích chỉ kích động chốc lát rồi mảy nhíu lại.

Vương Tích sở dĩ mất tích trên chiến trường là muốn ẩn mình, ngầm tra kẻ đứng sau cái chết của cha mình, cuối cùng tồn nửa năm trời, lợi dụng quan hệ xưa, hấn tra tới Tam hoàng tử.

Lúc này Tam hoàng tử chết, nhưng Ngũ hoàng tử vốn có quan hệ rất tốt với Tam hoàng tử lại xuất hiện nơi này, hấn không thể không sinh lòng nghi ngờ.

Chợt phía bên kia vang lên một giọng nói:

- Lữ tướng quân, Vương tướng quân, nơi này có mấy thi thể, một trong số đó hình như là của Chu đại nhân.

556. Chương 583: Cẩm Túc Sám Hối.

Thúc ngựa tới xe của Chu Du, bảo quân sĩ vén rèm lên, Lữ Phương và Vương Tích nhìn một cái liền nhận ra, người chết đứng là Chu Du.

Ngũ hoàng tử theo sau hai bọn họ, đi cũng không vững, bộ dạng chấn kinh quá mức.

- Ngũ điện hạ, vị này là Chu đại nhân phải không?

Vương Tích chỉ xác Chu Du, biết còn cố hỏi:

- Đúng thế, đó chính là Chu lão tặc.

Ngũ hoàng tử nghiêng rằng nghiêng lợi như có thù không đội trời chung:

- Kẻ này tuy là cứu cứu của bản vương, nhưng ngầm cấu kết với Tam hoàng huynh muốn soán vị, chết chưa hết tội.

Vương Tích lại hỏi:

- Vậy ngũ điện hạ có biết nguyên nhân cái chết của Chu đại nhân không?

Ngũ hoàng tử chỉ vết thương trên cổ Chu Du:

- Trong xe không có dấu vết xô xát, kiếm còn trong tay lão tặc, bản vương đoán chừng hấn thấy binh bại, biết mình chết chắc cho nên tự sát.

Lữ Phương gật gù, thừa nhận ý kiến của Ngũ hoàng tử, phát tay cho quân sĩ mang thi thể Chu Du và Tam hoàng tử vào cung:

- Ngũ điện hạ, binh biên đã được bình định, ngài xem có nên phối hợp với hạ quan tới Càn Thanh cung một chuyến? Nếu không hoàng đế hỏi tới sao ngài ở đây, hạ quan khó trả lời tường tận.

Ngũ hoàng tử gật đầu, nhận lời rất nhanh, mặc dù hấn không muốn đi gặp hoàng đế, nhưng cũng hiểu không đi chuyến này không được, hơn nữa Lữ Phương tuy hỏi rất khách khí, nhưng ngữ điệu cực kỳ kiên quyết.

Một trận gió đêm thổi qua, Ngũ hoàng tử che miệng ho liên hồi, Lữ Phương biết hấn ốm yếu, sai người đỡ lên xe ngựa, dẫn đầu đi về phía hoàng cung.

Vương Tích thì lòng nghi ngờ, trầm mặc đi sau xe ngựa, như đề phòng Ngũ hoàng tử bỏ chạy.

Lúc này không khí trong Càn Thanh cung hết sức ngột ngạt, Đường Kính Chi quỳ tới tê hết cả chân, đang đợi sự trừng phạt của hoàng đế, chợt một thái giám chạy vào thì thầm báo cáo.

- Đứng lên đi, về nhà kiểm điểm lại sai lầm của mình không có lệnh của trẫm không được phép ra rời phủ, tốt nhất người nên cầu chúc cho Hoàng thái hậu bình an vượt qua được kiếp nạn này, nếu không ... Hừ!

Hoàng đế nói tới câu cuối thì nhớ tới chuyện trước đây Đường Kính Chi đưa ra không biết bao nhiêu chủ ý hay, rồi đêm nay không có tặc đạn mà y nghiên cứu ra, hấn không giữ được ngôi báu, nên chỉ phát mạnh tay không nói nữa.

- Vâng.

Đường Kính Chi cắn răng nhịn đau ở đầu gối, từ từ đứng dậy, đi ra ngoài sát qua vai Lữ Phương và Vương Tích, mặt lộ vẻ ngạc nhiên, song không dừng bước, rời Càn Thanh cung chưa được bao xa thì chẳng biết từ lúc nào Mộc công công vốn đứng bên hoàng đế lại xuất hiện trước mắt, vẫy tay gọi mình.

Biết vị công công này có phân lượng cực lớn trong lòng hoàng đế, ngay cả Tề Đức Thịnh cũng khó so bì, không dám xem thường, đi nhanh tới chấp tay hỏi:

- Mộc công công tìm ta có việc gì?

- Cha gia chỉ muốn nói cho ngài biết, hoàng thượng an bài không để đám Tề Đức Thịnh sống qua đêm nay, ngài cứ an tâm về nhà nghỉ ngơi. Phải rồi người đi cùng Lữ tướng quân hẳn là ngài nhận ra?

Đường Kính Chi đoán chắc đêm nay Tề Đức Thịnh và bè đảng thế nào cũng bị “phản quân” giết chết, hi sinh anh dũng:

- Đúng thế, người đó được hộ vệ Đường gia ta cứu sống ở phương bắc, đã sống tại nhà ta gần một năm.

Mộc công công này người như tên họ, cứng đờ vô cảm như khúc gỗ, giọng đều đều:

- Người đó tên Vương Tích, vốn là ái tử của Vương lão tướng quân, trong nhà xếp thứ hai.

- Hả? Chính là nhị lộ nguyên soái?

Đường Kính Chi chấn kinh không thôi:

- Đúng, chính là người này.

Mộc công công nói xong lên đưa cho y một tờ giấy, chẳng chào hỏi cáo từ gì, bỏ đi luôn.

Đường Kính Chi sớm đã nghe tới tính khí cổ quái của Mộc công công nên không để ý, y không vội mở ra xem, mà về tới xưởng dệt, đuổi cấm quân tránh ra mới mở tờ giấy ra đọc.

Nương theo ánh đuốc, chỉ thấy trên đó viết :” Hoàng thái hậu xả thân cứu người, thanh danh tổn hại, không thể ở lại trong cung nữa, ba ngày sau cha gia sai người đưa Hoàng thái hậu tới phủ người, tới lúc đó đừng vì người không còn thân phận Hoàng thái hậu mà thất lễ, nếu không cha gia không tha cho người!”

Đường Kính Chi xem xong choáng váng đứng đây tại chỗ, chuyện này, sao có thể?

Vì binh biến nên thời gian này hoàng cung có thể hỗn loạn một chút, nhưng Hoàng thái hậu được bao người chú ý, bản lĩnh Mộc công công đó lớn cỡ nào mà đưa được Hoàng thái hậu ra?

Cho dù được thì hoàng đế cũng không chịu để yên.

Đường Kính Chi lòng hoang mang không thôi.

Dù sao cũng không nghĩ ra, y gạt bỏ suy nghĩ đó đi, gõ cửa, bên trong có giọng thô hào quát:

- Ai đấy?

- Là ta.

Người kia là một trong những cấm quân mà Hoàng thái hậu phái tới bảo vệ cho Đường phủ được mấy tháng rồi, tất nhiên là nhận ra Đường Kính Chi, tức thì bên trong vang lên những tiếng reo hò:

- Là bá gia về rồi, mau mau đi thông báo ấy vị di nương.

- Bá gia bình an trở về, thật tốt quá.

- Ba gia, mấy vị di nương lo cho ngài lắm đấy, ngài mau vào đi.

Đường Kính Chi mấy ngày qua bận rộn bố trí đối phó với phản quân không về, lòng rất lo cho những nữ nhân của mình, sải bước đi nhanh vào bên trong, được chừng chục bước thấy cả ba vị di nương.

Hôm nay trong kinh chém giết không ngớt, rồi những tiếng nổ kinh khủng vang lên khắp mọi nơi, Nhu Nhi cực kỳ lo sợ, thấy Đường Kính Chi, kể những người xung quanh, nhào vào lòng y như chim yểu về tổ:

- Tướng công về rồi, tướng công về rồi.

Đường Kính Chi vỗ vai nàng, rồi mỉm cười với Uyển Nhi rơm rớm nước mắt, cùng Ngọc Nhi mặt không biểu lộ rõ ràng lắm, nhưng ánh mắt đã nói thay tất cả.

Bốn người đi vào đại sảnh, Đường Kính Chi mới hỏi phản quân có tới đây quấy nhiễu không?

Trong Từ Ninh cung, Hoàng thái hậu nằm thêm thiếp trên giường, vì mất máu quá nhiều, mặt nàng nhợt nhạt vô cùng, trán lấm tấm mồ hôi, tựa hồ dù hôn mê vẫn phải chịu đựng đau đớn cực lớn.

Từ lúc bị thương tới giờ, nàng hôn mê gần một canh giờ rồi, nhưng chẳng hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Ở bên ngoài điện, mấy vị thái y như kiến bò chảo nóng, đứng ngồi không yên.

- Kim sang dược của Trung Nghĩa bá tuy cầm máu rất tốt, chúng ta cũng cho Hoàng thái hậu dùng thuốc rồi, nhưng tới nay mạch Hoàng thái hậu vẫn yếu ớt, hơi thở không đều, nếu tới sáng mà vẫn không tỉnh lại, chỉ e ...

Trương thái y tư lịch cao, sở trường là trị ngoại thương, có điều mới nói được một nửa bị Lưu thái y cắt ngang:

- Đừng nói nữa, Hoàng thái hậu là người lành ắt có trời giúp.

Trương thái y thở dài sườn sượt, dù nếu Hoàng thái hậu có làm sao, bọn họ có thể kéo Đường Kính Chi ra chịu tội, nói thuốc của y có vấn đề hạ Hoàng thái hậu tình hình càng nặng thêm, nhưng cũng biết bản thân phải chịu trách nhiệm thứ yếu, cả nhà bị đi đầy biên quan là kết quả tốt lắm rồi.

Bọn họ tuổi tác gần đất xa trời cũng chẳng sao cả, nhưng con cái thì sao?

- Mấy vị đại nhân, thương thế Hoàng thái hậu sao rồi?

Mấy vị thái y ngẩng đầu lên, chỉ thấy Mộc công công đi vào như bóng ma từ bao giờ, Trương thái y gượng cười trông rất khó coi:

- Mộc công công, vết thương đã cầm máu, hãn mai thôi là tỉnh lại.

Mộc công công mắt sắc như dao, nhìn ra bọn họ có điều dấu diếm, chỉ e hoàng thái hậu có nguy hiểm rồi, song mặt vẫn chẳng hề có tình cảm nào, chẳng bóc trần ra:

- Cha gia phụ lệnh tới thăm hoàng thái hậu, các vị không cần đi theo đâu.

- Vâng, vâng, vâng ...

Các vị thái y gật đầu liên hồi, mặc dù ông ta chỉ là thái giám, song không ai dám đắc tội.

Mộc công công đi vào tấm thất, trừ cung nữ tâm phúc còn có mấy cung nữ khác, phát tay nói:

- Các người lui hết đi.

Cung nữ tâm phúc biết Mộc công công và Kế công công có giao tình, trung thành tuyệt đối, quyết không hại tới Hoàng thái hậu, không nói gì, thi lễ nhẹ nhàng đi ra.

557. Chương 584: Hạ Quyết Tâm.

Mộc công công nhắm mắt lại, cẩn thận nghe ngóng bốn phía, xác định không có ai ở gần mới tới trước giường, lấy trong người ra một cái bình nhỏ, đổ một viên thuốc màu đỏ, đó là Bảo Mệnh Tục Hồn đan, thuốc bí truyền của hoàng gia, tới cả thái y cũng không biết, dù công hiệu không tới mức cải tử hoàn sinh, nhưng chỉ cần không phải người đang hấp hối, có thể bình ổn thể trạng, giúp mau chóng hồi phục.

Hoàng thái hậu uống thuốc xong chừng nửa tuần trà mặt đã có sắc hồng, Mộc công công ngồi xuống một tay đặt lên vai Hoàng thái hậu truyền công, giúp thuốc mau chóng phát huy tác dụng, một tay chặn mạch, đợi tới khi mạch nàng bắt đầu ổn định trở lại, bấm nhân trung, gọi khê:

- Hoàng thái hậu!

Hoàng thái hậu mơ mơ hồ hồ nghe thấy người gọi mình, từ từ mở mắt ra, Mộc công công thấy vậy, khuôn mặt vô cảm lộ ra nụ cười hiểm có:

- Hoàng thái hậu cuối cùng người đã tỉnh.

- Ủm, Mộc công công, sao người lại ở trong tấm cung của ai gia?

Hoàng thái hậu hôn mê hơn canh giờ quên cả chuyện xảy ra, tới khi cơn đau ở bụng truyền tới mới nhớ lại tình trạng của mình:

Mộc công công không đáp mà nói nhỏ:

- Hoàng thái hậu, người muốn rời cung thì đây là cơ hội cực tốt.

Hoàng thái hậu biến sắc:

- Kế công công nói với người?

- Xuyt, Hoàng thái hậu chớ hoảng, hôm nay người cứu Trung Nghĩa bá, chuyện đã truyền đi rồi, e dám đại thần sẽ không chịu buông tha cho Trung Nghĩa bá.

Kế công công đặt tay lên môi, nói nhỏ đủ ột mình Hoàng thái hậu nghe:

- Nếu người muốn rời cung, nô tài sẽ toàn lực thuyết phục hoàng thượng hạ chỉ phát tang cho người, như vậy thanh danh của người không bị tổn hại quá lớn, Trung Nghĩa bá mặc dù sẽ bị hoàng thượng hạ chỉ giáng tội, nhưng dựa vào công lao chế tạo ra cái bình giúp dẹp loạn, tính mạng thế nào cũng giữ được, chỉ bị đuổi về nhà, tới khi đó người có thể theo cùng.

Hoàng thái hậu nghe mà chấn kinh không thôi, nàng chưa bao giờ nghĩ ra một kế hoạch lớn mật đến thế, suy nghĩ thấy chuyện đúng như lời Mộc công công nói, Đường Kính Chi tuyệt đối không thể ở lại kinh nữa, nếu không tính mạng rất nguy hiểm, im lặng hồi lâu, cuối cùng cắn răng nói:

- Người an bài đi, ai gia muốn đi.

- Tuân chỉ.

Mộc công công cung kính vâng lời, dặn dò Hoàng thái hậu cứ vờ hôn mê, mọi chuyện cứ để ông ta thu xếp.

- Đợi đã.

Hoàng thái hậu thấy Mộc công công nói xong định đi, gọi lại:

- Cung nữ tâm phúc của ai gia rất chu đáo, ai gia dùng quen rồi, người nghĩ cách đưa nó đi cùng, còn nữa an táng Kế công công, lo chu đáo hộ ai gia.

- Vâng.

Hoàng thái hậu còn đưa ra ngoài cung được, một cung nữ càng không phải vấn đề gì với Mộc công công:

- Hoàng thái hậu yên tâm, Kế công công sẽ có nơi an nghỉ tốt nhất.

Mộc công công rời đi, Hoàng thái hậu khép mắt lại, lúc đó phản quân sắp đâm vào người Đường Kính Chi, nàng quyết đoán kéo y về sau bảo hộ, từ không muốn y bị hại ra, còn cho rằng Lưu chiêu nghi muốn bắt sống mình, sẽ không dám làm tổn thương.

Hiện giờ chuyện âm ỉ tới mức này nằm ngoài dự liệu của nàng.

Thực ra nàng không hôn mê ngay, chỉ nửa tỉnh nửa mê, vẫn biết Đường Kính Chi ôm mình vào lòng khóc lớn, khẳng định trong lòng y có nàng rồi.

Mộc công công nói không sai, hành động đó của cả hai bọn họ căn bản không thể chấp nhận được, hiện giờ triều đình bất ổn, có lẽ chưa có ai truy cứu, nhưng tới khi cục diện ổn định lại, chắc chắn có kẻ không chịu bỏ qua chuyện này, tới khi ấy Đường Kính Chi khó giữ mạng.

Võ tử tung, văn tử gián, một số gián thần thích nhất là tóm lấy việc làm không đúng lễ giáo của hoàng thất để dâng tấu can gián, mua danh chuốc tiếng.

Những kẻ hám danh hơn sợ chết, tính mạng không bằng cái danh thơm lưu muôn thuở, hoàng đế có đàn áp cũng không ngăn được bọn chúng dâng tấu đàn hặc.

Chỉ một cách mình phải chết, hoàng đế hạ chỉ giáng tội Đường Kính Chi, để y rời kinh, tránh đầu sóng ngọn gió, có thể chuyện này mới lắng xuống được.

“Khi đó mình quá lỗ mãng rồi, nhưng, nhưng chẳng lẽ lại trở mặt nhìn y chết sao?” Lúc này trong lòng Hoàng thái hậu rất rối rắm, rất mâu thuẫn.

Có điều nhắm mắt nghĩ, sau này cùng Đường Kính Chi song túc song phi, lại có thể rời khỏi chốn cô đơn lạnh giá này, tựa hồ là chuyện tốt.

Bên tai có tiếng bước chân, biết cung nữ tâm phúc của mình quay lại, nàng nằm im không nhúc nhích.

Thực ra giống Kế công công, Mộc công công là người hoàng thất, nhưng là chi xa rồi, bọn họ vào cung để đổi lấy một số ưu đãi cho người nhà, những người bọn họ địa vị khác hẳn thái giám như Tề Đức Thịnh, làm được những việc không ai ngờ.

Nhưng bọn họ chỉ phục vụ bên cạnh nhân vật trọng yếu trong cung, không đảm nhận bất kỳ chức vụ nào, thân phận cũng không cho người ngoài biết.

~~oOo

~~ Ở Càn Thanh cung, Ngũ hoàng tử vừa đi vào đã bò ra đất khóc lóc:

- Hoàng thượng, đều tại tam ca mưu đồ phản loạn, kéo thần đệ xuống nước.

Sự xuất hiện của Ngũ hoàng tử làm hoàng đế có chút bất ngờ, hẳn nghĩ vị hoàng đệ nhất gan này đã trốn về đất phong tránh xa trốn kinh thành thị phi rồi cơ.

- Hẳn uy hiếp thần đệ, nói nếu không giúp hần, sẽ giết cả nhà, thần đệ vờ nghe theo, nhưng từ đầu tới cuối không giúp hần việc gì?

Nhìn Ngũ hoàng tử khóc lóc bị thương, Hoàng đế nhíu mày lại, hỏi Lữ Phương:

- Có tra rõ cái chết của Tam hoàng tử chưa? Còn Chu Du, hần chết thế nào?

- Bẩm hoàng thượng, tam điện hạ bị chính Ngũ điện hạ giết chết, còn Chu Du vì binh bại cùng đường nên tự sát thân vong.

Lữ Phương quỳ đáp:

- Hả, ngũ đệ do chính người giết?

Cái chết của Tam hoàng tử chẳng làm hoàng đế đau lòng, thậm chí là còn vui mừng, vì hần khỏi mang tiếng tàn hại thủ túc:

Nghe hoàng đế hỏi, Tam hoàng tử càng cúi rạp đầu xuống đất:

- Tam hoàng huynh sợ thần đệ bỏ trốn nên lúc nào cũng mang theo bên cạnh, lúc đó có một tên quân sĩ hốt ha hốt hải tới báo binh biến thất bại rồi, Tam hoàng huynh sững sờ đứng ngây ra, rồi lại có một đám phản quân từ trong thành chạy ra không chịu nghe chỉ huy nữ, thần đệ thừa cơ hần không chú ý liền giết chết hần. Hu hu, đệ không muốn, nhưng đệ không thể không làm, trong mắt hần, đệ chỉ là thứ phê vật, tâm tình không tốt lại đánh đệ trút giận...

Nói tới đó hần sẵn tay áo lên cho hoàng đế xem, quả nhiên đầy vết thâm tím

Hoàng đế thấy hần khóc lóc thảm thương, hơn nữa trong lời nói không hề có sơ hở, cho nên không tiện lập tức xử trí, đợi tra rõ đã, nếu đúng thì sẽ thả hần về đất phong.

Nhưng nếu hần có góp phần vào cuộc binh biến tối nay thì chấp nhận sống hết quãng đời còn lại trong tường cao của lãnh cung.

- Chu Du tự sát sao?

Hoàng đế trẻ nhìn sang Vương Tích, hần thích vị tướng trẻ trung thành tụyệt đối này:

Vương Tích chấp tay, cúi đầu đáp:

- Bẩm hoàng thượng, trong xe không có vết tích chiến đấu, kiểm cửa qua cổ, hẳn là tự sát, nhưng rốt cuộc có phải hẳn tuyệt vọng mà tự sát hay không phải xem xét lại.

- Ủm, Chu Du vì sao tự sát phải tra cho kỹ, vạn vạn lần không thể sơ xuất.

Hoàng đế trẻ uy nghiêm nói:

- Bẩm hoàng thượng, vi thần còn tìm được ở trong xe một bộ long bào giả.

Lữ Phương báo cáo thêm.

- Tên khốn kiếp, chết chưa hết tội.

Lúc này trời đã gần sáng, nhưng hoàng đế chưa để các đại thần đi, một là còn phải bắt hết bè đảng của các vị hoàng tử, làm sao nhanh chóng ổn định cục diện, rất nhiều chuyện phải làm. Thứ hai là kinh thành rất loạn, nếu các đại thần về bây giờ, có thể gặp phải nguy hiểm.

Hoàng đế cũng không gặp các vị hoàng tử, mà trực tiếp sai áp giải vào đại lao, lệnh nội xưởng thẩm vấn, hẳn mấy vị hoàng tử cao quý sẽ ngoan ngoãn phối hợp ngay thôi.

558. Chương 585: Nghe Tin Dữ.

Đến khi trời tờ mờ sáng, tiếng bắt bớ dần dần lắng xuống, theo báo cáo có hơn một trăm quan viên bị bắt về quy án, đó là chưa kể những kẻ lập trường không vững.

- Hoàng thượng, người vất vả suốt một ngày rồi, nên nghỉ ngơi, giữ gìn long thể.

Trình các lão thấy hoàng đế vẻ mặt mệt mỏi, lên tiếng khuyên.

Các vị đại thần khác cũng vội phụ họa, đợi tới chiều hẵng xử lý chính sự.

Hoàng đế trẻ định xử lý xong xuôi mọi việc mới ngủ, nhưng không chịu được các đại thần khuyên nhủ, đành cho các đại thần lui.

Thực ra bọn họ khuyên hoàng đế trẻ nghỉ mục đích để bản thân được nghỉ là chính, hoàng đế mới hai mươi còn chịu được, chứ những ông già qua cái tuổi tri thiên mệnh như bọn họ đợi sao thấu.

Các vị đại thần lui rồi, Mộc công công cũng trở về.

- Mộc công công, về ngủ một giấc đi, trưa cũng nghỉ ngơi đây.

Hoàng thượng đứng dậy, vận lưng một cái, hôm qua bắt được hết đám đệ đệ ngỗ nghịch, tâm tình hẳn rất khoái khoái.

Mộc công công không trả lời, liếc xung quanh một cái, những cung nữ thái giám đứng trực biết điều lui ra.

- Có chuyện à?

Hoàng thượng thu lại tâm tình, nghi hoặc hỏi:

- Bẩm hoàng thượng, hôm qua khi bình định phản đảng, Tề công công, Tất công công, Toàn công công đã chiến tử sa trường.

Dù sao cũng là những người hầu hạ bên cạnh nhiều năm, hoàng đế trẻ phải im lặng một lúc lâu mới lên tiếng:

- Trẫm biết rồi, hậu táng đi.

- Tuân chỉ!

Mộc công công nói tới chuyện tiếp theo thì mặt không thể giữ được bình tĩnh nữa:

- Hoàng thượng, Hoàng thái hậu trọng thương không chữa được, đã cười hạc về trời rồi.

- Cái gì?

Hoàng đế trẻ không khác gì bị sét đánh, thấy trời đất đảo lộn, phải vịn vào long ỷ khỏi ngã, rống lên:

- Thái y, người đầu, truyền thái y. Mấy lão già khốn kiếp vô dụng đó, không cứu được Hoàng thái hậu còn lớn gan không báo lên. Trẫm phải chặt đầu bọn chúng.

- Hoàng thượng bớt giận, nghe lão nô nói một câu.

Hoàng đế trẻ rống nửa ngày trời không có ai đáp, làm hấn thấy có chút kỳ lạ, nhú mày lại:

- Còn chuyện gì nữa, chẳng lẽ quan trọng hơn cả việc mẫu hậu của trẫm qua đời?

- Dạ, có, Hoàng thái hậu trước khi lâm trung nhờ lão nô chuyển hoàng thượng một câu, nói muốn rời cung, hưởng cuộc sống dân gian.

- Cái gì?

Hoàng đế trẻ tưởng mình nghe nhầm.

Mộc công công cúi đầu lặp lại lần nữa.

- Không thể nào, không thể, sao mẫu hậu lại có suy nghĩ hoang đường ấy? Mẫu hậu từng nhiều lần nói, trong lòng người trẫm mới là quan trọng nhất, sao mẫu hậu lại muốn bỏ trẫm mà đi ?

Hoàng đế không ngốc, đem lời trước sau của Mộc công công sắp xếp lại, cùng nguyên nhân Hoàng thái hậu bị thương là hiểu nguyên do rồi.

- Mẫu hậu! Tại sao ?

Qua chấn động, hoàng đế lảo bầm, từng cảnh quan tâm yêu thương của Hoàng thái hậu trước kia hiện ra trước mắt, hấn biết, Hoàng thái hậu quyết định như thế, sợ là cả đời này hấn không gặp mẫu hậu nữa rồi.

Hấn chỉ muốn hỏi, chẳng phải hấn mới là quan trọng nhất với Hoàng thái hậu sao? Tạo sao vì người khác mà bỏ hấn?

Chẳng lẽ mẫu hậu thay đổi rồi?

Không thể!

Hoàng cung tranh giành đấu đá liên miên, hoàng đế có thể bình an trưởng thành, lại còn lên ngai vàng, không thể thiếu sự bảo hộ của hoàng thái hậu, tiên đế và hấn tuy là cha con, nhưng chẳng có mấy cảm tình, nhưng tình cảm hấn dành cho Hoàng thái hậu lại cực kỳ sâu sắc.

Cho nên hấn không tin Hoàng thái hậu lại muốn rời bỏ mình.

Mộc công công biết hoàng đế gần như lớn lên dưới đôi cánh chở che của Hoàng thái hậu, hay tin này khó chấp nhận được, nói:

- Lão nô chưa bao giờ hoài nghi người Hoàng thái hậu yêu thương nhất là hoàng thượng, nhưng hoàng thượng nghĩ mà xem, người từ hoàng thái hậu, còn có giang sơn, có hoàng hậu, có phi tần, có tất cả. Nhưng trong cung, Hoàng thái hậu, trừ người ra, Hoàng thái hậu còn có gì, ngay cả Kế công công cũng mất rồi, Hoàng thái hậu ở Từ Ninh cung có khác gì lãnh cung?

Hoàng đế trẻ đột nhiên nghe Mộc công công nói thế, mồm há ra nhưng không thể nói gì, mãi một lúc lâu mới thất thần nói:

- Ta muốn gặp mẫu hậu lần cuối, người an bài đi.

- Lão nô tuân chỉ.

- Còn về phía Từ Ninh cung, người hãy an bài cho chu đáo, đêm nay đã chết quá nhiều người rồi, trẫm không muốn tạo sát nghiệt nữa.

- Vâng lão nô đi làm ngay.

Mộc công công vâng lệnh rời Càn Thanh cung, ông ta biết hoàng đế đang nhìn theo bóng lưng mình, biết sau này hoàng đế sẽ không tin nhiệm mình như trước kia nữa.

Dù sao hành động của ông ta đưa Hoàng thái hậu đi rồi mới tới báo cáo, không khác gì phản bội.

“Ông bạn già à, ta làm theo mong muốn của ông rồi đó, ông đi thanh thản nhé!” Mộc công công lòng nghĩ thế, bóng lưng đi xa dần, cô tịch lom khom hơn trước rất nhiều.

Rạng sáng, tin tức Hoàng thái hậu cười hạc về trời được truyền ra, lễ bộ ban bố công văn các nơi, thiên hạ để tang tưởng niệm.

Hoàng thái hậu phong thụy hiệu hiếu hiền, bảy ngày sau hạ táng hoàng lăng, ngày hôm đó hoàng đế còn đại xá thiên hạ, nhưng các vị hoàng tử phản loạn và các đại thần trong danh sách này.

Rất ít người biết được trong hoàng cung có mấy thái giám thân thủ cao cường vô duyên vô cớ uống thuốc độc tự sát, hoàng đế biết Mộc công công làm vậy để không ai tra ra được manh mối gì.

Có điều hoàng đế không giận, chỉ có chút mỗi mệ, mấy người đó đều là tâm phúc của Mộc công công cả, xem ra Mộc công ông định giao ra quyền lợi trong tay, âm thầm quy ẩn rồi.

Đầu tiên là Hoàng thái hậu bỏ đi, rồi Mộc công công thoái ẩn, thêm Tề Đức Thịnh, Lý Chân, Toàn Kế chết, làm hoàng đế cảm thấy cô đơn từ tận đáy lòng.

Tối hôm đó, ở phủ Trung Nghĩa bá, Đường Kính Chi đi tới đi lui trong lòng không sao bình tĩnh lại được.

Hoàng thái hậu giá băng, kinh thành xôn xao, áp cả chuyện các vị hoàng tử phản loạn xuống, thành đại sự hàng đầu, đương nhiên đây là chuyện hoàng đế muốn, chẳng vị hoàng đế nào muốn thấy dưới chân thiên tử mà lòng người hoảng loạn cả.

Mộc công công nói, sẽ bí mật đưa Hoàng thái hậu tới nhà mình, nhưng mấy ngày rồi không có thêm tin tức gì nữa, thời gian hẹn càng đến gần, Đường Kính Chi càng trở nên nóng nảy lo âu.

- Bá gia.

Một hộ vệ trong phủ tới báo:

- Có một người họ Mộc, tự xưng là họ hàng xa của ngài cùng một nữ nhân che mặt báỉ phỏng.

-Họ Mộc?

Đường Kính Chi kích động giục:

- Mau mau mời vào đi.

Mấy hôm nay bá gia cứ buồn bực đứng ngồi không yên, mấy vị di nương cũng chỉ gượng cười, đột nhiên thấy y lên tinh thần như thế, hộ vệ kia không dám chậm trễ, vội đi truyền lời.

- Tướng công, chàng có thân thích ở kinh thành sao?

Nhu Nhi và Uyển Nhi còn chăm lo chuyện kinh doanh, chỉ có Ngọc Nhi ở bên Đường Kính Chi, nghe vậy nghi hoặc hỏi:

Đường Kính Chi ho khan một tiếng:

- Chuyện này nói ra thì dài lắm, ta kể chi tiết cho nàng sau, chúng ta ra đón thôi.

Nói rồi đi trước tới đại sảnh.

Chỉ đợi ở đại sảnh một chút mà Đường Kính Chi cảm thấy như qua bao lâu rồi, nếu chẳng phải tránh bị nghi ngờ y đã chạy ra tận cửa rồi, cuối cùng cũng thấy một một nam tử cao gầy, dẫn hai người khiêng một cái kiệu mềm, một nữ tử ăn mặc kiểu thị nữ đi vào.

Bên trên kiệu mềm có một nữ tử che mặt nằm dựa vào gối tựa, mặt bột vẩy tím vừa vắn, dù cách một tấm lụa, nhưng Đường Kính Chi nhìn một cái là nhận ra Hoàng thái hậu.

Tới tận lúc này y mới yên tâm.

- Các người lui cả đi.

Đường Kính Chi cố áp kích động, bảo người xung quanh lui.

Ngọc Nhi nghi hoặc nhìn đi nhìn lại nữ tử che mặt kia, đứng im không nhúc nhích, trực giác nữ nhân luôn nhạy bén, nàng nhìn ra nữ nhân kia có quan hệ không tầm thường với tướng công thư sinh.

Đường Kính Chi không để ý, dù sao ngày tháng sau này còn dài, các nàng sớm muộn gì cũng sẽ biết chân tướng.

559. Chương 586: Nụ Hôn Đầu

- Thuộc hạ Trần Bạch, phụng lệnh Mộc công công, đưa người tới đây, còn một bức thư nữa, dặn bá gia xem xong hủy ngay.

Thanh niên kia nói rõ ý tới, lấy một phong thư ra đưa lên:

Đường Kính Chi thu ánh mắt quan tâm từ người Hoàng thái hậu về, biết nàng trọng thương chưa lành, lúc này vẫn không thể xuống đất đi lại, trong lòng đau xót, bước tới nhận lấy thư.

Trần Bạch giao thư xong nói:

- Ti chúc không phụ sứ mệnh, đã đưa người tới nơi an toàn, cũng phải đi rồi.

Nói xong người run rẩy, máu tươi từ khóe miệng chảy ra, ngã xuống đất.

Hoàng thái hậu lúc này mới lên tiếng:

- Kính Chi, hãy bảo người tin cẩn được đưa đi hậu táng,

Đường Kính Chi chấn kinh, nhưng hiểu ra rất nhanh, e phàm là người biết bí mật hoàng thái hậu rồi cung đều không thể sống được, thử dài lệnh hai hán tử khiêng kiệu:

- Đi theo ta.

Rồi dẫn mọi người vào phòng ngủ.

Ngọc Nhi từ đầu tới cuối không nói gì, nhưng trong lòng cũng nổi sóng không kém, nữ tử kia thân phận ra sao mà phải bảo mật tới nhường này? Nhân lực nào cao siêu, nhìn ra hai hán tử kia mặt hiện tử khí, đoán chừng bố trí nữ tử này xong cũng tự sát.

Nàng đi sau Đường Kính Chi ra hiệu ột Mã Vĩnh ẩn gần đó xử lý thi thể.

Bỗng nhiên có khách lạ tới nhà vào thời điểm hỗn loạn này, nàng phải cẩn thận chứ, nên để Mã Vĩnh ẩn ngoài áp trận, nàng làm những việc này cả Đường Kính Chi cũng không biết.

Tới phòng ngủ, Đường Kính Chi tự mình đỡ Hoàng thái hậu nằm xuống giường, hai đại hán kia quả nhiên hoàn thành nhiệm vụ, nuốt độc tự sát.

Đội ám vệ vào phòng lặng lẽ kéo hai cỗ thi thể đi, Hoàng thái hậu chỉ Ngọc Nhi hỏi:

- Kính Chi, vị muội muội này là di nương của người phải không, tên là gì vậy?

Nghe Hoàng thái hậu gọi Ngọc Nhi là muội muội, Đường Kính Chi mừng lắm, y biết nàng thực sự muốn trở thành một thành viên của Đường gia rồi, dẫu sao nàng cũng là Hoàng thái hậu, nếu không chịu hạ mình dung nạp hoàn toàn vào hậu viện của y, sau này sẽ rất đau đầu.

Mấy vị di nương đều là nữ nhân của không muốn thiên vị ai.

- Ta là tứ di nương của Kính Chi, tên Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi không đợi Đường Kính Chi lên tiếng đã đáp, giọng nói không được thân thiện lắm, còn mang chút ý tứ dằn mặt, cố ý nhấn mạnh tứ di nương, ý tứ đơn giản, nữ tử này thân phận thế nào không quan trọng, nếu muốn bước qua đại môn của Đường gia, địa vị xếp theo thứ tự trước sau.

- Ô, ra là Ngọc di nương.

Hoàng thái hậu chớp mắt là hiểu ra ám thị trong lời Ngọc Nhi, thầm buồn cười, cho dù mình sẽ gả vào Đường gia, làm nữ nhân của Đường Kính Chi, y dám để mình làm một di nương sao?

Đường Kính Chi làm sao nghe ra được chuyện quanh co giữa nữ nhân chứ, ngồi xuống bên giường, nắm lấy tay Hoàng thái hậu:

- Cuối cùng nàng đã tới rồi, mấy ngày qua lòng ta như có lửa đốt.

Hoàng thái hậu dù sao cũng nhiều tuổi hơn Đường Kính Chi rất nhiều, hơn nữa còn có nữ tử khác bên cạnh, nàng quần bách tới nóng đỏ mặt, có điều nàng thích được Đường Kính Chi quan tâm như thế, nên không rút tay về:

- Trước khi đưa ai ... Ta tới phủ, Mộc công công phải xử lý rất nhiều chuyện, nếu không sao dám tùy tiện đưa ta tới đây được.

Đường Kính Chi bết nặng nhẹ, im lặng gật đầu, gọi Ngọc Nhi tới giới thiệu:

- Ngọc Nhi, đây là Hoàng thái hậu, chuyện này trừ Nhu Nhi và Uyển Nhi ra thì nàng không được nói cho ai biết.

- Cái gì?

Ngọc Nhi nghe thấy nói tới công công gì đó, trong lòng đoán ra được phần nào, lòng còn nghĩ tưởng công thư sinh thật to gan, nữ nhân trong cung cũng dám quyến rũ, chẳng biết là vị phi tần nào của hoàng đế, chẳng ngờ chính là mẹ hoàng đế.

Không còn từ nào miêu tả chấn động trong lòng nàng nữa rồi.

Đường Kính Chi kéo Ngọc Nhi còn đang há hốc mồm ngồi xuống giường:

- Hoàng thái hậu vì cứu ta mới bị trọng thương, sau này nàng rảnh rồi tới đây nói chuyện với nàng ấy.

- Ngọc Nhi muội muội, sau này trước mặt ta không cần quá câu nệ, muội lui trước đi, ta còn có chuyện muốn nói riêng với Kính Chi.

Hoàng thái hậu nhìn ra Ngọc Nhi cực kỳ khấn trương, hơn nữa cứ trở mắt ra nhìn mình, then vô cùng, bảo nàng ra ngoài để trấn tĩnh lại.

Đợi Ngọc Nhi đi rồi, Hoàng thái hậu mới bỏ khăn che mặt xuống, khuôn mặt diễm lệ vô song nở nụ cười vui sướng:

- Thật không ngờ tới tuổi này rồi ai gia lại có thể rời khỏi cái chốn ấy.

Lúc mới rời hoàng cung, nàng thấp thỏm bất an, nhưng thời gian trôi đi càng xa hoàng cung, nàng cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có, như được trở về thời thiếu nữ vô tư, bất giác cảm thấy lòng như trẻ ra cả chục tuổi, mọi thứ với nàng trở nên sống động đầy sắc màu, một gian phòng bình thường nàng cũng nhìn đầy hứng thú ngắm nhìn.

Đường Kính Chi thấy mắt nàng sáng ánh lên hân hoan khôn tả, mỉm cười nói:

- Ta không cho nàng được thân phận cao quý, nhưng ta sẽ tận lực để nàng được cảm thấy hạnh phúc khoái lạc, sau này nàng không phải xưng là ai gia nữa.

- Ủ, ai .. Không ta tin người, Kính Chi, có thể sống cùng với người, vốn là chuyện vô cùng khoái lạc hạnh phúc rồi.

Nữ nhân nào chẳng thích những lời âu yếm ngọt ngào, Hoàng thái hậu ngược mắt lên nhìn y say đắm.

Lúc này rời hoàng cung, Đường Kính Chi không cần kỵ húy như trước nữa, cúi xuống hôn Hoàng thái hậu.

Tay y khẽ bóp bầu ngực nàng, sau đó di động xuống dưới bụng nàng, yêu thương hỏi:

- Còn đau không? Sao nàng ngốc như thế, nhìn nàng ngã xuống lòng ta tan nát, chỉ hận người nằm xuống đó không phải là chính mình.

Tiên đế lúc còn ngoài việc dùng vật phẩm quý trọng lấy lòng nàng, không bao giờ nói những lời yêu đương tình tứ như thế, tiên đế phong lưu háo sắc sao chẳng biết những lời mật ngọt đó, nhưng ông ta có thể nói với rất nhiều nữ nhân khác, nhưng không thể nói với nàng, vì nàng là hoàng hậu, cả hai đều phải giữ thân phận của mình.

Đáng!

Hoàng thái hậu hiện giờ thấy khi đó cứu Đường Kính Chi dù mình không tỉnh lại nữa cũng đáng rồi.

Hoàng thái hậu nắm lấy tay Đường Kính Chi, thở thê:

- Không đau nữa, thực sự không đau nữa mà, Mộc công công nói, chỉ cần mười ngày là có thể lành hẳn rồi.

Thực ra không có Mộc công công cho nàng uống Tục mệnh bảo hồn đan đồng thời dùng công lực trị thương cho nàng, Hoàng thái hậu muốn khôi phục ít nhất phải cần ba tháng.

Đường Kính Chi hôn nhẹ lên tai nàng thì thầm:

- Vậy ta phải đợi nửa tháng nữa cơ à?

Lời này tức thì làm mặt Hoàng thái hậu nóng như lửa đốt, sao chẳng hiểu ý y là gì, nhưng càng nóng lòng chẳng phải càng nói lên rằng y thích mình sao, nên lúc này Hoàng thái hậu chìm đắm trong hạnh phúc.

Nhìn điểm phụ trong lòng hai má nóng đỏ, đôi mắt long lanh, then thừng, xen lẫn với niềm vui sướng bất tận và tình ý miên man khiến nàng càng đẹp hơn muôn phần, Đường Kính Chi từ từ hướng tới cánh môi đỏ hồng nhuận của nàng.

Đường Kính Chi càng tới gần, Hoàng thái hậu càng run rẩy, chỗ không được nhìn trên cơ thể nàng thì y cũng nhìn rồi, chỗ không được chạm vào y cũng chạm rồi.

Nhưng chưa bao giờ hôn nhau.

Giây phút mong đợi đó cũng tới, bốn cánh môi chạm nhau, như có dòng điện li ti chảy khắp toàn thân, hai người cứ giữ nguyên tư thế đó, rất lâu rất lâu không nhúc nhích.

Nói thực lòng nụ hôn đầu tiên của hai người không thành công cho lắm, có chút gì đó gượng gạo, vì bọn họ tới với nhau từ hiểu lầm, bất ngờ, tới toan tính, nhớ lại những chuyện đó cả hai đều không khỏi thiếu tự nhiên.

Giống như nụ hôn đầu, ngây ngô nhưng trân quý.

Tất nhiên chẳng ai trong bọn họ còn sự ngây ngô đó, nụ hôn vừa rồi phá tan mọi cách trở, mọi khúc mắc còn sót lại trong lòng hai người, hôn một cái Đường Kính Chi chưa đã thêm, hai tay giữ lấy khuôn mặt kiều diễm, lần nữa hôn lên đôi môi ngọt ngào, say mê truy đuổi cái lưỡi nhỏ có chút lúng túng, mút lấy mật ngọt thơm mát như con ong khát mật ...

Hoàng thái hậu cảm giác thấy lưỡi nàng bị một lực hút mạnh mẽ hút chặt lấy, cơ thể yếu ớt dựa vào lòng y, mê man trong sự xâm chiếm bá đạo của y ...

560. Chương 587: Nhân Nhã Ở Nhà

Ôm nhau nói những lời tình tứ thật lâu, Đường Kính Chi đắp chăn cho Hoàng thái hậu, bảo nàng nghỉ ngơi gọi cung nữ tâm phúc của nàng tới để ý, rồi khỏi phòng, mở thư của Mộc công công ra xem, đọc được mấy tiếng đã kêu lên kinh hãi, bên trong nói hoàng đế muốn gặp hoàng thái hậu một lần, ông ta sẽ tìm cơ hội an bài.

Đường Kính Chi ép mình phải bình tĩnh lại, lúc này sợ cũng vô ích, dù trời có sập xuống cũng chỉ còn cách cắn răng mà đỡ thôi.

Một lúc sau Nhu Nhi và Uyển Nhi về phủ, bị Ngọc Nhi đón ngay ở cửa, kéo sang một bên nói Hoàng thái hậu tới phủ ở, hai nàng còn phì cười bảo Ngọc Nhi hôm nay lại nói đùa, nhưng thấy vẻ mặt Ngọc Nhi nghiêm túc, kinh ngạc không khép miệng lại được.

Uyển Nhi nắm tay Ngọc Nhi hỏi gấp:

- Tại sao Hoàng thái hậu lại tới phủ ta? Sẽ ở bao lâu?

- Làm sao mà muội biết, Hoàng thái hậu vừa tới tướng công và cô ta đã vào phòng thì thăm với nhau, muội không có thời gian hỏi.

Nhu Nhi đơn thuần, chính vì đơn thuần mà lần này nàng thành người thông minh nhất:

- Chắc là tướng công và Hoàng thái hậu có tư tình từ lâu, các muội nghĩ xem, tướng công tài giỏi như thế, tuần tú như thế, nữ nhân nào không thích?

- Không thể nào.

Uyển Nhi thấy chuyện này quá hoang đường.

Ngọc Nhi đoán ra phần nào rồi, nhưng chưa hết bất mãn chưa chịu thừa nhận sự thực, cũng không muốn thừa nhận, chỉ mong Hoàng thái hậu sớm đi cho.

Nhu Nhi lấy chuyện luận chuyện:

- Nếu không làm sao Hoàng thái hậu lại xả thân cứu tướng công?

Câu này rất có sức thuyết phục, Ngọc Nhi và Uyển Nhi đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng cả hai nàng không dám khen tướng công mình thủ đoạn inh, mà mắng y gan to chùm trời, đó không phải là quả phụ bình thường.

Đó là mẹ hoàng đế, càng nghĩ các nàng càng thấy tướng công diên mất rồi.

Tối hôm đó trong phòng ngủ Hoàng thái hậu, Đường Kính Chi chính thức giới thiệu nàng cho ba vị di nương, Nhu Nhi khiếp sợ không nói gì, hỏi tới chỉ vâng dạ. Uyển Nhi chẳng khá hơn được là bao, nhưng nàng chấp nhận rồi, còn hỏi thăm thương thế của Hoàng thái hậu.

Thấy hai vị di nương này hiền lành, Hoàng thái hậu rất thích.

Chỉ có Ngọc Nhi là khá lạnh lùng, xen chút hiếu kỳ, nàng không thích triều đình, đương nhiên không ưa hoàng đế, hiện mẹ hoàng đế, nữ nhân ai cũng cho là cao quý nhất thiên hạ lại lọt vào tay tướng công của nàng, làm nàng có chút hả hê.

Hoàng thái hậu trước kia quản lý hậu cung, có cả trăm phi tần quý nhân, không ít người thủ đoạn âm hiểm nàng còn chẳng sợ, hậu viện Đường Kính Chi chẳng qua chỉ có mấy nữ nhân, nàng hoàn toàn tin tưởng có thêm thời gian sẽ chinh phục được hết những tỷ muội này, có thể chung sống thuận hòa với họ.

Trong kinh thành vẫn ngọt ngào trầm lắng, phía hoàng cung càng thường nghe thấy tiếng người bị kéo ra ngoài xử trảm, tiếng khóc lóc cầu xin, đại tang cho Hoàng thái hậu đã được công bố, kinh thành lại lần nữa bao phủ bởi màu trắng chết chóc.

Đường Kính Chi không được thánh sủng nữa rồi, bị lệnh về nhà ăn năn tội lỗi, đại thần trong triều sớm không ưa gì Đường Kính Chi cực kỳ hả hê, tới tấp dâng tấu đàn hặc, muốn nhân làn sóng giết chóc này lấy thêm cái đầu của y, tội danh thôi thì đủ mọi loại, kể cả chuyện năm xưa y thể không vào triều làm quan cũng bị bới ra gán cho cái tội bất trung, tới gần đây lợi dụng địa vị xuống địa phương, chèn ép phú thương, vợ vét tiền bạc.

Đương nhiên trong đó tội lớn nhất là không bảo vệ được Hoàng thái hậu.

Còn công lao của y hoàn toàn bị bỏ qua.

Thế là gần đây trên triều đường, chuyện thảo luận nhiều nhất trừ trừ phạt các vị hoàng tử phản biến, là xử lý Đường Kính Chi ra sao.

Có điều hoàng đế không bảo vệ Đường Kính Chi, cũng không có ý muốn nghiêm trừng y, chỉ giữ im lặng, rất nhiều đại thần trong triều suy đoán đủ dạng không hiểu thánh ý ra sao, liền mười mấy ngày sau hoàng đế không ra mệnh lệnh nào trừng trị Đường Kính Chi, một số quan viên biết điều một số thông minh hơn ngậm miệng lại, chuyển mục tiêu sang hướng khác..

Rất nhiều quan viên bị các vị hoàng tử làm liên lụy, nên triều đình trống ra nhiều vị trí, tròng trệ Đường Kính Chi tất nhiên là đại khoái lòng người song chẳng lợi lộc gì, chẳng bằng tranh thủ tiến cử con cháu trong nhà cùng môn sinh cố hữu.

Hoàng đế giờ đã có hiểu biết nhất định về chính sự, nhìn thấu tâm tư của những kẻ này, có điều chỉ cần cân bằng được thế lực các phương, cũng chẳng sợ bọn họ nhảy ra khỏi lòng bàn tay.

Nội xưởng cũng được tổ chức lại, quyền lực phân tán ra, như thế khi báo cáo sẽ phức tạp hơn một chút, nhưng đề phòng bị kẻ nào đó quyền lực quá cao cả gan như Tề Đức Thịnh che mắt.

Hoàng đế quyết định tách nội xưởng thành hai tổ chức riêng biệt, để bọn họ kiềm chế lẫn nhau.

Kinh thành dần ổn định trở lại, ánh mắt Hoàng đế mới chiếu về phía Hải Châu, bên đó tình hình ngày càng khẩn trương, tới lúc phải phái binh trấn áp rồi.

Đường Kính Chi thì nhàn nhã ở nhà nửa tháng liền, thương thế của Hoàng thái hậu cơ bản đã lành, có thể nhẹ nhàng tản bộ ở hậu hoa viên.

Ngày hôm đó mặt trời rạng rỡ, dưới đình là ao nước dập dờn, sóng gợn lăn tăn, trong đình có một cái bàn đá, một diêm phụ mái tóc đen như mực, đang chìm đắm vào tiếng đàn. Gió xuân ấm áp, tiếng đàn cảm du dương, khung cảnh hết sức trữ tình cổ điển.

Người đánh đàn không ai khác là Hoàng thái hậu, Đường Kính Chi thì nằm dài trên chiếc ghế tựa, mắt khép hờ, tay nhẹ nhàng gõ nhịp theo tiếng đàn, thần thái nhàn nhã, không khác gì công tử phong lưu đang tận hưởng cuộc sống xa hoa với giai nhân.

Giữa trưa, ánh mặt trời chiếu khắp toàn thân, thoải mái vô cùng, trông Đường Kính Chi đâu giống một người bị lệnh cấm túc ở nhà sám hối?

Y chẳng việc gì phải lo, Hoàng thái hậu khó có thể rời cung mà hoàng đế không biết, nếu hoàng đế biết mà hoàng thái hậu vẫn ở đây thì lo cái gì?

Hoàng thái hậu năm xưa có thể tiến cung thành hoàng hậu tất nhiên cầm kỳ thi họa phải có trình độ nhất định, chỉ thấy mười ngón tay của nàng khua giảy đàn, như còn cá nhỏ linh hoạt bơi lội trong dòng nước trong xanh.

Tiếng đàn nhanh vui tươi, cho thấy tâm tình Hoàng thái hậu không tệ.

Trừ Hoàng thái hậu, Ngọc Nhi cũng có mặt, nàng cũng ở trong đình, à, nói trong cũng không hoàn toàn chính xác, vì nàng ngồi khoanh chân trên lan can, nửa người bên trong nửa người bên ngoài, mắt nhắm chặt nhưng nàng ngồi vững vàng, dù người không mấy kiên cố cũng nhận ra được nàng đang luyện công.

Còn Nhu Nhi và Uyển Nhi vẫn phải chăm lo chuyện xưởng dệt, mẹ con họ Đỗ cũng rất bận, không có mấy thời gian ở trong phủ, có điều buổi sáng trước khi đi đều tới gặp gỡ chào hỏi.

Ban đầu tin Đường Kính Chi bị phạt cấm túc lan đi, có kẻ vốn thèm thuồng chuyện kinh doanh đang rất tấp nập của Đường gia, muốn thôn tính xưởng thêu, có điều chẳng được vài ngày, bị hoàng đế hạ chỉ bắt vào đại lao, sau đó không kẻ nào dám tới cửa gây chuyện nữa.

Cho nên bất kể Đường gia hay mẹ con họ Đỗ, làm ăn rất tốt.

Tiếng đàn dừng lại, Đường Kính Chi mở mắt ra:

- Hay lắm, Phượng Nghi đàn rất hay, đợi khi về nhà, có thể luận bàn với Sương Nhi và Kiều Kiều rồi. Nói thật nàng đánh đàn vẫn còn kém Kiều Kiều vài phần hỏa hầu.

Tất nhiên không thể cứ gọi nàng mãi là Hoàng thái hậu mãi được, tên trước của nàng cũng không thể dùng, nên Đường Kính Chi đặt tên mới cho nàng là Phượng Nghi, hàm ý lấy từ câu “hữu phượng lai nghi”, không thể thích hợp hơn.

Nghe Đường Kính Chi nói mình đánh đàn không bằng một vị di nương ở Lạc Thành, Hoàng thái hậu có chút bất mãn, trước kia nam nhân được nghe nàng đánh đàn chỉ có tiên đế hoặc hoàng đế, tên Đường Kính Chi này thật không biết hướng thụ:

- Hừm, nếu như cô Kiều di nương đó đàn hay như thế, vậy sau này ta không bôi xấu nữa, nàng muốn nghe đàn thì tìm Kiều di nương ấy.

561. Chương 588: Vị Khách Họ Chu.

Đường Kính Chi cười hăng hắc đứng dậy, đi tới bên ghế ngồi xuống nắm lấy tay nàng, trêu:

- Ghen tỵ kìa, xấu chưa.

- Ai thêm.

Hoàng thái hậu quay đầu đi:

- Xem nàng kìa, ta chỉ thuận miệng nói thể thôi, hơn nữa nói sớm cho nàng biết, chẳng phải để sau khi về nhà rồi, nàng có tri âm đánh đàn sao?

Đường Kính Chi mặt dày mày dạn giữa ban ngày ban mặt vuốt ve tay nàng, làm mặt Hoàng thái hậu chẳng mấy chốc đỏ dừ, trừng mắt lên nhìn y:

- Trước kia sao không nhìn ra chàng háo sắc như thế nhỉ?

Nói thì nói miệng thể thôi, rồi hoàng cung cái chốn ăn thịt người không nhả xương, không cần lúc nào cũng phải đề phòng người khác hãm hại, cũng không cần nhọc lòng quản lý chuyện trong cung nữa, hiện giờ tâm tình Hoàng thái hậu tốt hơn bao giờ hết.

Sau nửa tháng nghỉ ngơi, chẳng những vết thương đã lành, người càng thêm tinh thần, làn da thêm sáng bóng mịn màng, được ái tình tưới tắm, trông không khác gì thiếu phụ trên hai mươi.

Đường Kính Chi cúi người xuống, ghé miệng vào tai nàng:

- Nếu nàng nói tướng công ta háo sắc, vậy đêm nay ta ở lại phòng nàng, cho nàng biết háo sắc là thể nào đấy.

- Không thêm.

Hoàng thái hậu xấu hổ tới mức ráng hồng đốt tới tận cổ rồi.

- Thật chứ?

Đường Kính Chi cố tình muốn trêu nàng, Ngọc Nhi bên cạnh từ lúc tiếng đàn mở mắt ra, thấy « mẹ hoàng đế » bị tướng công bắt nạt tới quần bách thì cười gập người lại, gần đây nàng có thêm thú vui là xem tướng công khinh bạc vị quốc mẫu cao quý này.

Hoàng thái hậu bị “tiểu nha đầu” cười, thẹn vô cùng, chỉ muốn kiếm một cái lỗ mà chui vào, cuối cùng không chịu nổi ánh mắt háo sắc của Đường Kính Chi đưa tay nhéo hông y một cái thật đau.

- Ui cha.

Đường Kính Chi không đề phòng hét lên đau đớn:

Ba người đang vui đùa thì có một nha hoàn đi tới thì lễ nói:

- Bẩm bá gia, bên ngoài có người tự xưng họ Chu, là tộc nhân của Chu quý phi nói có chuyện cầu kiến.

Đường Kính Chi ngớ người, mặc dù gần đây y không thể rời phủ, tin tức bết tắc, nhưng cũng biết họ Chu bị chém đầu vô số, người còn lại không chết cũng bị đẩy đi biên cương, thế là một gia tộc từng vinh quang hiển hách trong một đêm đã nhà tan cửa nát.

Trước giờ hai bên không qua lại, mà y bị phạt cấm túc, không muốn gặp người:

- Người đi chuyển lời bảo gần đây ta không được khỏe, không tiện gặp khách.

Y chỉ mới nói được một nửa thì bị Hoàng thái hậu cắt ngang:

- Tướng công, Chu gia tuy bị trừng phạt nặng, song còn Chu quý phi và Ngũ hoàng tử sống sờ sờ đó, ta thấy chàng cứ nên gặp xem, không phải nhiều người nói cái chết của Chu Du có vấn đề sao?

Với kiến giải và thủ đoạn chính trị của mình, Đường Kính Chi chỉ có thể đứng ở tầng cao dựa vào học thức hiện đại của mình nói lý luận xuông thôi, thực ra đem so với nữ nhân như Hoàng thái hậu thì y cũng không bằng.

Một mình nàng có thể đánh bại một trăm Đường Kính Chi.

Về khứ giác lẫn nhảy bèn chính trị, y càng cưỡi ngựa cũng chẳng đuổi kịp nàng.

Cho nên Hoàng thái hậu nói thế Đường Kính Chi cũng cần nhắc, thấy nàng nói có lý, lười biếng nói:

- Vậy ngươi mời người đó tới thẳng hậu hoa viên.

Nha hoàn tuân lệnh đi truyền lời, Hoàng thái hậu lấy khăn lụa đeo lên, đề phòng có người nhận ra.

Không lâu sau một người trung niên y phục rách rưới theo nha hoàn đi vào, Đường Kính Chi giờ cũng có chút nhân lực rồi, nhìn người này lưng thẳng, bước chân vững vàng, hẳn là người học võ.

Chu gia rất có thể lực trong quân, tộc nhân học võ là chuyện thường.

Ngọc Nhi vốn ngồi ở lan can, thấy vậy liền đi tới bên Đường Kính Chi, khéo léo chắn trước mặt Hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu mỉm cười, muội muội này lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng cô độc, song tâm địa rất tốt.

Người kia đi tới chưa nói gì đã quỳ sụp xuống.

Đường Kính Chi nghi hoặc hỏi:

- Ngươi làm vậy là ý gì, có chuyện đứng lên nói.

- Bẩm bá gia, tiểu nhân họ Chu, là hạ nhân của phủ Chu đại nhân Chu Du, lần này tới tìm bá gia là vì bất bình trước một số kẻ tàn nhẫn mà làm ra vẻ vô tội, lừa gạt hoàng thượng. Đồng thời cũng để đòi lại công bằng ấy chực già trẻ Chu gia.

Người đó vẫn quỳ dưới đất nói:

- Chu Du đi theo Tam hoàng tử, phát động binh biến, ý đồ đoạt hoàng vị, tội ác vô cùng, ngươi có tử cách gì nói tới đòi lẽ công bằng?

Đường Kính Chi lạnh lùng nói:

- Ngươi có biết đêm đó bao nhiêu người chết không? Chẳng lẽ họ không có cha mẹ, không có vợ con, ngươi bảo bọn họ đi tìm ai đòi lại lẽ công bằng.

Trung niên kia bị y nói cho đỏ mặt tía tai, hổ thẹn vô cùng, nhưng quỳ một lúc lại nói:

- Tiểu nhân biết Chu đại nhân làm chuyện đại nghịch bất đạo, nhưng hoàng thượng đã chém đầu hết toàn bộ thanh tráng niên Chu gia, chẳng lẽ còn không đủ đền tội sao? Dù trong tộc có người làm sai, nhưng phụ nhân già yếu và trẻ chưa dứt sữa đâu tội gì.

- Tội tạo phản chu di cửu tộc, hoàng thượng làm thế đã nhân từ với Chu gia lắm rồi, đừng nói những câu ngu xuẩn như thế. Họ Chu mà đắc thế, ta không tin các người nhân từ tha cho con cháu nhà người khác.

Đường Kính Chi bực bội phẩy tay:

- Được rồi, có chuyện nói thẳng đi, đừng lằng nhằng.

Người kia vội vàng nói:

- Chuyện tiểu nhân muốn nói là Chu đại nhân tự sát vì Ngũ hoàng tử khi binh biến thất bại nói, nếu đại nhân nhà tiểu nhân tử sát, nhận lấy toàn bộ trách nhiệm, Ngũ hoàng tử sẽ bảo vệ Chu gia. Nhưng hiện giờ Ngũ hoàng tử chẳng những không bảo vệ Chu gia, còn phải người theo tới biên quan, giết sạch già trẻ lớn bé, những một trăm tám mươi người bị giết, phơi thây đồng hoang.

Nói tới đó khóc lóc thảm thiết.

Có điều nói miệng vô dụng, Hoàng thái hậu ra hiệu cho Đường Kính Chi, y liền nói:

- Người đừng khóc vội, cho người biết người tố cáo hoàng thất, nếu không có chứng cứ xác thực, bản bá gia không những không giúp người, còn bắt người lên quan, tội bôi nhọ thanh danh Ngũ hoàng tử.

- Tiểu nhân tất nhiên có chứng cứ.

Người trung niên cho tay vào trong lòng lấy ra một cuốn sổ nhỏ:

- Bên trong dấu thư của lão gia và Ngũ hoàng tử, mỗi lần gửi thư Ngũ hoàng tử nói đọc xong đốt ngay, nhưng lão gia tiểu nhân cẩn thận, giữ lại hết, dấu trong sách này, đưa tiểu nhân bảo quản.

-Ồ, nói vậy người ắt phải có địa vị nhất định ở Chu gia.

Đường Kính Chi bảo Ngọc Nhi nhận lấy cuốn sách, dù sao cần cẩn thận, ai biết có trò gian trá gì trong việc này không, không thể để hấn tới gần. truyện cập nhật nhanh nhất tại [chấm](#)

- Bản bá gia, tiểu nhân có chút địa vị trong Chu gia, song trước giờ không cho người ngoài biết, giờ thì không còn quan trọng nữa rồi.

Đường Kính Chi đoán thân phận người này tương tự Đường Uy của Đường gia, chẳng muốn truy hỏi, nhận lấy cuốn sổ trong tay Ngọc Nhi, mở ra xem thấy mỗi trang đều rất dày, hỏi:

- Thư dấu bên trong phải không?

- Vâng ạ, bá gia chỉ cần chấm ít nước lên đó có thể lấy thư bên trong ra.

Đường Kính Chi nhỏ ít trà lên, đợi giấy ướt dùng tay chà, bên ngoài bị rách, quả nhiên có thư bên trong, Đường Kính Chi lấy thư, còn giao sách cho Ngọc Nhi tiếp tục việc y vừa làm.

Nội dung bên trong đúng là trao đổi chuyện mưu phản, có điều Đường Kính Chi không nhận ra chữ Ngũ hoàng tử, nên đưa cho Hoàng thái hậu xem.

Hoàng thái hậu thấy chữ viết trên đó nhỏ nhắn đẹp đẽ, giống bút tích trong tấm thiệp sinh nhật hay chúc tết hàng năm Ngũ hoàng tử viết đưa lên, xem xong còn cười nói:

- Kính Chi, xem này, vị Ngũ hoàng tử ấy có nhãn quang đấy, nhìn ra chàng là cánh tay trái phải của hoàng thượng, muốn phái người hành thích chàng cơ đấy.

Nghe tới hành thích, Đường Kính Chi nhớ lại đám hắc y nhân gặp ở Nguyên Tuyền thành.

562. Chương 589: Trên Đầu Ba Thước Có Thần Linh.

- Cuốn sách này ta sẽ dâng lên cho hoàng thượng ngự lãm, tin rằng có thể trả thù cho Chu gia người.

Đường Kính Chi trước kia đã hoài nghi Ngũ hoàng tử rồi, giờ biết đích xác hấn góp phần binh biến, tất nhiên phải cho hoàng đế biết.

Kẻ này ản mình quá kỹ, có điều nếu hấn không tàn độc diệt toàn bộ Chu gia bịt miệng, chắc cuốn sổ này không tới tay y, đúng là trên đầu ba thước có thần linh.

- Bá gia, tiểu nhân sẵn lòng làm chứng cho nội dung bên trong cuốn sách này, toàn bộ thư đều do tâm phúc Ngũ hoàng tử gửi cho Chu đại nhân.

Người trung niên kia đập đầu bồm bộp:

Đường Kính Chi bảo hấn dừng lại:

- Chu gia đoạn hương hỏa thật rồi sao?

- Cái này?

Người trung niên cúi đầu xuống không nói:

Đường Kính Chi nhìn thế là biết Chu gia có chuẩn bị đường lui, điều này hợp lý thôi, Chu Du gian xảo như vậy, trước khi làm chuyện có thể chu di cửu tộc đó, thế nào cũng phải cẩn thận giữ lại hương hỏa, y chẳng định nhỏ tận gốc Chu gia, nói:

- Người yên tâm, kẻ đầu sỏ đã trừ, ta cũng chẳng muốn gây khó cho hậu nhân Chu gia. Còn chuyện làm chứng cũng không cần nữa, nếu không người khó thoát được tội. Đi đi.

Người trung niên tới đây vốn đã ôm quyết tâm liều chết báo thù cho chủ rồi, không ngờ Đường Kính Chi không bằng mình, còn không cần làm nhân chứng, cảm động dập đầu vái tạ rồi rời đi ngay, e y đổi ý.

Đợi người đó đi, Hoàng thái hậu trừng mắt lên:

- Chàng to gan lắm, dám tự ý thả người, uổng cho hoàng thượng luôn tin tưởng chàng.

- Chẳng qua chỉ là một tiểu tốt thôi, thả cũng thả rồi, hơn nữa hần còn lập công không nhỏ mà.

Đường Kính Chi sợ dĩ làm thế vì liên tưởng tới ám vệ của Đường gia, những người này cùng chức trách, nhất thời động lòng trắc ẩn, vả lại y không thù oán gì với Chu gia, chẳng cần làm tay mình vậy máu thêm.

Chỉ một tuần hương sau, hoàng đế đang xử lý chính sự ở Càn Thanh cung nhận được cuốn sổ đó, nghe do Đường Kính Chi trình lên, vội vàng mở ra xem, hiện giờ hần không muốn gặp mặt Đường Kính Chi, nguyên nhân liên quan tới Hoàng thái hậu.

Xem long long nhan hơn hở, thì ra hoàng đế cũng ngầm điều tra chuyện Ngũ hoàng tử tham gia binh biến, từ lúc nhìn thấy cái long bào giả đó hần nghi ngờ rồi, vì bộ long bào đó không vừa với người Tam hoàng tử.

Tức thì hoàng đế lệnh ba vị đại học sĩ và mấy vị thương thư vào cung, đồng thời giải Ngũ hoàng tử vào cung.

Mấy vị đại thần nhận được khẩu dụ tới rất nhanh, thấy hoàng đế ngồi trên long ý mặt mày âm trầm, ai nấy im như thóc, thời gian qua hoàng đế trẻ quyết đoán hạ chỉ giết người bắt người, xử lý chính sự đâu ra đấy, long uy cực thịnh, bọn họ không còn dám xem thường như trước nữa.

Ngũ hoàng tử mấy ngày trước phải tâm phúc trừ khử toàn bộ tộc nhân còn lại của Chu gia bị đẩy đi biên cương, đang nghĩ cuối cùng mình cũng an toàn rồi thì có cấm quân xông vào vương phủ áp giải tới Càn Thanh cung.

- Hoàng thượng, vì sao bắt thần đệ? Người không thể vì những huynh đệ khác binh biến mà nghi kỵ định bắt cả thần đệ được.

Vừa gặp hoàng đế, Ngũ hoàng tử đã kêu oan, dù hần đã cảm nhận được chuyện chẳng lành, nhưng đâu thể khoanh tay chờ chết.

Trải qua một loạt sự kiện, hoàng đế trẻ rõ ràng trầm ổn hơn nhiều, mừng giận không tùy tiện để lộ ra ngoài như trước, chỉ nói:

- Ngũ đệ, đệ ẩn mình kín lắm, trầm và văn võ toàn triều thiếu chút nữa bị đệ lừa mất rồi. Chỉ là đệ làm việc quá tuyệt tình, không để đường sống cho người ta, nên ông trời không để cho đệ đường lui.

Ngũ hoàng tử thấy hoàng đế ném một cuốn sổ tới trước mặt, chẳng nói tới nội dung, chỉ nhìn những hàng chữ quen thuộc mặt trắng bệch, người xụi lủn ra đất.

Các vị đại thần đang nghi hoặc, hoàng đế phẩy tay bảo họ tự xem, Trình các lão nhặt lên xem trước tiên, mới đọc được hai ba trang râu tóc đã dựng lên, đưa cho Hạ các lão bên cạnh, trầm giọng nói:

- Hoàng thượng, Ngũ hoàng tử âm mưu thâm độc, đại nghịch bất đạo, đáng chém.

Mấy vị đại nhân khác nghe vậy vội ghé tới xem, lúc này mới hiệu ra Ngũ hoàng tử mới là kẻ vai trò chính trong cuộc binh biến lần này, Tam hoàng tử chỉ là lá chắn bị hần đưa ra chịu tội thôi, đều lên tiếng phụ họa với Trình các lão.

Sách tới tay Mạnh Khiêm, ông ta đọc tới trang cuối cùng thì hùng hổ nói:

- Muôn tấu hoàng thượng, hạng người sài lang quên cả tổ tông như Ngũ hoàng tử không giết không đủ đẹp tan phân nô của bách tính, không giết không thể trừng ác, không giết không đúng với cương thường.

Văn võ bá quan đều biết ông ta mềm lòng, lúc này nghe ông ta nói ba lần phải giết, đều tò mò không biết ông ta đọc cái gì mà nổi giận đến thế.

Hoàng đế nhận lấy sách xem bên trên nói gì, tức tím mặt, thiếu chút nữa cắn vỡ cả răng.

- Khốn kiếp.

Nội dung ghi trên đó là việc Ngũ hoàng tử hứa với Chu Du bình biến thành công sẽ nhận một đứa trẻ họ Chu để nuôi, đợi sau khi hấn giá băng, sẽ truyền ngôi cho nó.

Thế này có khác gì dâng giang sơn lên cho Chu gia.

Hoàng đế sao không nổi giận cho được.

Cổ nhân trọng hiếu, dù bách tính bình dân còn không thể quên tổ tông, huống hồ Ngũ hoàng tử còn là hoàng tử long tôn.

Trình các lão quý xuống đất, nói lớn:

- Hoàng thượng, kẻ này quên tổ quên tông, không còn nhân tính, đúng là xỉ nhục của vương triều ta, phải xử trảm.

Đáng lý riêng tội mưu nghịch đủ chém đầu rồi, nhưng hoàng đế không muốn mang tội danh tàn hại thủ túc, nên sau khi bắt đám Nhị hoàng tử, toàn bộ giam lỏng trong lãnh cung, bắt bọn họ mỗi ngày ăn chay niệm phật chuộc tội.

Nhưng Ngũ hoàng tử tội không thể tha thứ, nếu không chém, các vị đại thần không chịu, cố áp lửa giận xuống, hoàng đế đi lại trước long ỷ, nhìn Ngũ hoàng tử quát:

- Chẳng lẽ ngươi không có gì muốn nói.

Nghe câu này mấy vị đại thần đều hiểu hoàng đế ám thị Ngũ hoàng tử biện giải, để hấn có thang xuống, không hạ lệnh tử hình, vì thế tất cả quý cả xuống xin hoàng đế hạ lệnh xử tử, Mạnh Khiêm càng khóc lóc đòi phế danh hiệu hoàng tử, đưa ra ngoài chợ chặt đầu thị chúng.

Hoàng đế bị các đại thần ép cho hết cách, lại hỏi một câu nữa, thấy Ngũ hoàng tử không đáp, cứ trơ trơ ra đó mới phát hiện không ổn:

- Ngũ đệ, làm sao thế? Người đâu, mau truyền thái y.

Chốc lát sau có vị thái y họ Đỗ tới, bắt mạch xong phán, Ngũ hoàng tử vốn ốm yếu, tâm thần bị kích thích quá mạnh, đã bị điên rồi, hơn nữa còn chẩn đoán Ngũ hoàng tử tối đa chỉ sống thêm được ba năm nữa.

Nghe chẩn đoán này, các vị đại thần nhất thời không nói lên lời, hoàng đế mặt vẫn giận dữ, xong lòng thâm thở phào, không trưng cầu ý kiến của các vị đại thần nữa, hạ chỉ:

- Người đâu, giam Ngũ hoàng vào lãnh cung, canh giữ nghiêm ngặt, tịch thu vương phủ cho vào quốc khố, hạ nhân trong phủ đẩy hết ra biên quan. Ngũ vương phi biếm thành thứ dân, vào lãnh cung chiếu cố sinh hoạt cho Ngũ hoàng tử.

- Tuân chỉ.

Một thái giám đứng bên nhận được ánh mắt ám thị của hoàng đế, tức tốc đi thi hành.

- Hoàng thượng, vậy còn Chu quý phi ...

Trình các lão định xử trí cả Chu quý phi, nhưng hoàng thượng tay cắt ngang lời:

- Chu quý phi hiền hậu thiện lương, không liên quan tới việc này.

Khi hấn còn làm thái tử, thường xuyên bị người ta gây khó dễ nhiều bề, Chu quý phi mỗi lần gặp phải, đều nói giúp, biến nguy thành an, nên hấn vô cùng cảm kích.

Hắn hiểu nữ nhân này thực sự lương thiện, chứ không phải kẻ lấy mặt nạ che bản chất như Ngũ hoàng tử, hiện cũng sống trong lãnh cung, thấy không cần thiết làm gì nữa.

Mấy vị đại thần cũng hiểu con người Chu quý phi, nên thấy ý hoàng đế đã quyết, liền yên tĩnh lại, không can gián nữa.

563. Chương 590: Đêm Nay.

Xử lý xong chuyện Ngũ hoàng tử, hoàng đế nói rõ cuốn sổ này do Đường Kính Chi bắt ngờ có được, mấy vị đại nhân nhìn nhau đoán không thấu tâm ý hoàng đế thế nào, nên đều ngậm miệng ăn tiền.

Hoàng đế cũng chẳng cần các vị đại thần nói gì, mặc dù hắn chưa bao giờ định gây bất lợi cho Đường Kính Chi, nhưng lúc này mẫu hậu rất có khả năng đang nép mình bên người y, điều này làm hoàng đế không biết đối diện với y thế nào.

- Truyền chỉ, thu hồi lệnh cấm túc với Trung Nghĩa bá.

Tiếp đó hoàng đế chuyển đề tài sang Phúc Thọ vương, sau khi bị khâm sai thứ hai ép làm phản, vì trù tính nhiều năm, cho nên trong thời gian ngắn đã chiếm được quá nửa số thành trì của Hải Châu, tức thì tấu chương tám trăm dặm hỏa tốc đặt lên bàn hoàng đế cao tới cả thước.

Mấy ngày trước hoàng đế đối phó với mấy vị hoàng tử không rảnh, nay thế cục kinh thành đã ổn định trở lại tới lúc ra tay dẹp phản quân rồi.

Chỉ là hoàng đế vừa lên tiếng, hộ bộ thượng thư đã quỳ sụp xuống, bắt đầu kêu nghèo kẻ khổ, tóm lại là không có tiền để cho quá nhiều quân đội xuất quân nữa.

Hộ bộ thượng thư cũng là người thành tinh, biết không thể ngăn hoàng đế phái quân đi dẹp loạn, nếu không hoàng đế nghi ông ta là gian tế của Phúc Thọ vương ngay, nên chỉ cố gắng giảm bớt người, như thế tiết kiệm tiền.

Nghe ông ta kể khổ, hoàng đế chỉ nhíu chặt mày, không nổi giận, tình hình quốc khố ra sao hắn biết rõ, nhưng Phúc Thọ vương binh cường mã tráng, không phải đủ quân, thua thì làm sao?

Nhắc tới tiền, hoàng đế nhớ tới Đường Kính Chi, y mấy lần đưa ra cách hay để kiếm tiền, nếu không vương triều này có khi đã bị diệt rồi. Lại nhớ tới thứ gọi là tặc đạn kia, có nó chẳng phải có thể giảm bớt số binh mã dẹp loạn sao?

Hoàng đế càng nghĩ càng có lý, nhưng vừa định triệu y vào cung, lời sắp ra tới miệng lại nuốt về, chuyện giữa y và Hoàng thái hậu đâu thể xem như không có gì xảy ra, nhưng nói hận y thì cũng không hẳn, phần lớn cảm xúc của y là hướng tới Hoàng thái hậu.

Vất vả suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng linh quang lóe lên, nếu không muốn gặp y, mà cái tặc đạn kia tốt nhất là dùng trên chiến trường, sao không phái y đi bình loạn.

Tại phủ Trung Nghĩa bá.

Trời tối, ăn cơm xong, ba vị di nương thì thoảng lại nhìn Đường Kính Chi, bọn họ biết thương thế Hoàng thái hậu đã lành rồi, đêm nay tướng công có ở lại phòng Hoàng thái hậu không?

Hoàng thái hậu sao không nhận ra mấy vị di nương nhìn trộm mình, mặt nóng như rang, dù nàng đã ở trong Đường phủ, đã hạ quyết tâm theo Đường Kính Chi, nhưng nói thế nào thì nói, thân phận nàng vô cùng xấu hổ.

Hơn nữa nàng hơn Đường Kính Chi tới mười mấy tuổi, điều đó khiến nàng đối diện với Đường Kính Chi thấy vừa kích thích, vừa tự ti.

Đặt bát cơm xuống, trò chuyện vài câu, cuối cùng Hoàng thái hậu không chịu nổi ánh mắt, bối rối bỏ về phòng.

- Tướng công, hôm nay chàng ngủ ở phòng ai.

Nhu Nhi ngây ngô hỏi, tức thì bị Uyển Nhi lườm ột cái, đứng dậy, kéo nàng đi:

- Tướng công, hôm nay thiếp và Nhu Nhi tỷ tỷ phải trao đổi một số chuyện xương dẹt chưa xử lý xong, bọn thiếp đi trước.

Ngọc Nhi cũng đứng dậy, nhưng chỉ nhìn Đường Kính Chi một cái, trong một tích tắc nàng muốn xem vị Hoàng thái hậu cao quý kia đối diện với thủ đoạn phong lưu của tướng công thư sinh sẽ biến thành thế nào, rồi cuộc dẫn lòng được không nói gì cả đi theo.

Ba vị di nương đi rồi, Đường Kính Chi kích động, uống một hơi hết chén trà, y mơ tưởng thân thể của Hoàng thái hậu chẳng phải ngày một ngày hai nữa, nhất là Hoàng thái hậu ở trong phủ hơn nửa tháng trời, y nhìn không ăn được, tà hỏa tích trong lòng tới mức không phát tiết e thành bệnh mất.

Rời phòng, đi tới gần phòng ngủ của Hoàng thái hậu, chợt thấy phía trước xuất hiện một bóng người.

Nhìn kỹ thì ra là đại quân gia Trịnh Hân Như.

Sau khi dẹp loạn kinh thành, vốn kế hoạch nàng và Hồng Phong kết hôn, nhưng y bị phạt cấm túc, nên không tiện tổ chức hỉ sự.

- Nô tỳ thỉnh an bá gia ...

Trịnh Hân Như tuy không phải là hạ nhân Đường phủ nữa, nhưng nàng vẫn giữ cách xưng hô cũ:

- Tẩu tẩu đứng lên đi.

Đường Kính Chi bảo nàng nhiều lần, nhưng biết nàng xuất thân đại gia khuê tú, lễ nghi quy củ quen rồi, nói không ăn thua nên tùy nàng, mỗi người tự xưng hô theo cách mình thích:

- Tẩu tìm đệ có chuyện à?

Nếu người ngoài nghe thấy cách xưng hô của hai người bọn họ thì có nghĩ võ óc cũng không ra quan hệ bọn họ là kiểu gì.

- Ừm, chuyện là thế này ...

Trịnh Hân Như ngập ngừng nói:

Ra chuyện Trịnh Hân Như nói liên quan tới hai nha hoàn xinh đẹp Ngũ hoàng tử gài vào trong phủ tên là Tuyết Nhi và Điệp Nhi, trước kia không tiện xử lý, giờ Ngũ hoàng tử bị diên, bị hoàng đế giam lỏng, cũng tới lúc phải xử lý hai nha hoàn này rồi.

Đường Kính Chi khẽ nhíu mày, tuy Tuyết Nhi và Điệp Nhi được Ngũ hoàng tử phái tới dùng mỹ nhân kế với mình, nhưng trong xã hội nam nhân làm chủ tất cả này, nói ra hai ả cũng là nữ tử khổ mệnh, hơn nữa thời gian trong phủ cũng không gây chuyện gì, liền muốn tha:

- Tẩu tử, hai nha hoàn này chẳng qua cũng chỉ là quân cờ bị người ta lợi dụng thôi, không bằng cho chúng ít tiền rồi phủ đi.

- Bá gia, người bận việc thời gian dài không ở phủ, nên không hiểu tình tình hai nha hoàn đó, cô nương Điệp Nhi trông lả lơi quyến rũ đó còn tốt, nhưng ả Tuyết Nhi mong manh yếu đuối lại là hạng rắn rết.

Trịnh Hân Như lắc đầu:

- ả Tuyết Nhi đó không ngày nào không tìm cách gây sóng gió, dò là nghe ngóng đủ chuyện, không biết bọn chúng biết những cái gì rồi, nghe nha hoàn trong phủ kể, quan hệ hai người đó không tốt, thường xuyên cãi nhau, Điệp Nhi không chỉ một lần mắng Tuyết Nhi giết không ít người, sau này không có kết cục tốt.

- Hả?

Đường Kính Chi không ngờ Tuyết Nhi trông tưởng chừng gió thổi cũng ngã đó lại từng giết người:

- Vậy tẩu tẩu bảo phải làm sao?

- Cách thứ nhất là giết cả hai.

Trình Hân Như vừa nhìn sắc mặt Đường Kính Chi vừa nói.

Đường Kính Chi lắc đầu, y không làm thế được.

- Vậy thì thường bọn chúng cho hạ nhân trong phủ, bọn chúng đều rất xinh đẹp hẳn người ban thưởng sẽ rất vui, chỉ cần tìm người có thể trị được chúng là được.

Đường Kính Chi vẫn cảm thấy không ổn:

- Cứ cho tiền để bọn chúng rời phủ không được sao?

- Bá gia, bọn chúng quá xinh đẹp, nữ tử xinh đẹp ra ngoài không có nam nhân, thế nào cũng có kẻ nhắm tới, bao nhiêu tiền cũng vô ích.

Về chuyện này Trình Hân Như có nhận thức rõ hơn nhiều:

- Nếu hế thì để đệ nhĩ xem

Đường Kính Chi chấp tay sau lưng đi lại, đột nhiên nhớ tới Đường Uy, không bằng gả cho Đường Uy, còn Tuyết Nhi bề ngoài nhu nhược bên trong độc ác, thích mưu mô, không bằng gả cho Thiết Ngưu.

Hai người đó vì nhiều nguyên nhân, tới giờ vẫn còn chưa lập gia thất.

Đặc biệt là Thiết Ngưu, cứ nghĩ gả Tuyết Nhi cho hắn, Đường Kính Chi càng nghĩ càng thấy buồn cười, càng thấy đôi này rất xứng, để xem Tuyết Nhi mưu mô thủ đoạn gặp một tên đầu đất Thiết Ngưu có làm được gì không.

Ngũ hoàng tử coi như hết rồi, cho dù hắn không quá sợ hãi biến thành ngu xi, cho dù chuyện trước đây hắn làm không bị ai phát hiện ra chẳng nữa thì dựa vào tám thân tàn ma đại của hắn không dám có mưu đồ bất chính, cho nên Đường Kính Chi chẳng lo hai nha hoàn này không biết thời thế tiếp tục gây chuyện.

Đường Kính Chi nói ra tính toán trong lòng, Trình Hân Như thấy rất hay, vâng lời, đi chuẩn bị, còn y nóng lòng chạy như bay về phía phòng của Hoàng thái hậu.

564. Chương 591-892 .

Chương 591: Nữ nhân ngốc

Hoàng thái hậu trở về phòng, trong lòng cứ lo được lo mất, vừa hi vọng Đường Kính Chi sẽ tới, lại thấy y tới không biết phải đối diện chuyện sắp xảy ra thế nào, đang ngồi trước gương để cung nữ tâm phúc chải tóc thì Đường Kính Chi đẩy sầm cửa một cái chạy vào.

Nhìn bộ dạng cấp bách của Đường Kính Chi, cung nữ kia phì cười, che miệng lui ngay ra ngoài.

Hoàng thái hậu quần bách sẵn giọng:

- Sau lưng không có hổ đuổi, chạy nhanh thế để lại gì ?

Đường Kính Chi cười hăng hắc, mắt nhìn hau háu vào cơ thể nóng bỏng của Hoàng thái hậu:

- Đằng sau không có hổ, nhưng đại mỹ nhân nàng quá mê người đang đợi, ta tới muộn sợ làm giai nhân đợi lâu sẽ buồn.

Nói xong nhào tới.

- Á ..

Hoàng thái hậu bị những lời lớn gan của Đường Kính Chi làm mặt đỏ lựng, thấy y nhào tới ôm mình, la hoảng, vội né sang một bên, Đường Kính Chi ôm vào khoảng trống.

Thấy y thiếu chút nữa va đầu vào gương, trông rất thảm hại, Hoàng thái hậu cười khúc khích, Đường Kính Chi thẹn qua hóa giận, xắn tay áo lên, từng bước ép tới. (.

Hoàng thái hậu chỉ cảm thấy tim đập thình thịch như trống trận, lui từng bước một, cho tới khi lưng chạm vào tường:

- Chàng, chàng đừng qua đây.

Chẳng hiểu sao nàng thấy có chút sợ hãi.

Đường Kính Chi tất nhiên không dừng bước, đứng trước mặt Hoàng thái hậu, nhìn thẳng vào mắt nàng. Hoàng thái hậu không dám đối diện với ánh mắt rực lửa của y, có điều vừa quay đầu đi, bị Đường Kính Chi ôm đầu quay lại.

Lúc này Đường Kính Chi thở nặng nhọc, cứ như vừa chạy mấy chục dặm, hơi thở nam nhân phả lên mặt nàng, khiến tim Hoàng thái hậu đập dữ dội, bất giác cũng thở gấp, xấu hổ hạ mí mắt xuống.

- Hoàng thái hậu, cho ta nhé!

Không nam nhân nào kháng cự nổi động tác nhỏ mà đầy hàm ý đó, Đường Kính Chi nói:

- Ủ, ưm ưm ...

Hoàng thái hậu vừa mới đáp lời thì cái cánh môi hồng bị y lấp kín, nàng nhiệt tình đáp lại, nụ hôn ấy của hai người như núi lửa phun trào, nóng cháy không gì cản được.

Hai chiếc miệng mãi miến quấn lấy nhau, hai chiếc lưỡi tham gia trò chơi không biết chán, còn tay Đường Kính Chi đầy nhiệt tình vuốt dọc thân hình căng tràn nhựa sống, một tay chiếm cứ đôi ngực nảy nở mềm mại, một siết chặt eo nàng giữ hai người khỏi ngã..

Hoàng thái hậu chưa bao giờ nghĩ tới, được một nam nhân cường tráng ôm trong lòng, tư vị lại ngất ngây như thế, bốn cánh môi xoắn xuýt lấy nhau mấy khắc liền, nàng đã thấy có chút không chống đỡ được nữa, hơi thở trở nên khó khăn.

- Á đừng xé, cởi chỗ kia ... ư ...

Hoàng thái hậu nhắc nhở tên thô lỗ đang xé áo nàng, nhưng cũng như lần trước, nàng chẳng thể nói hết lời, cổ áo bị toạc xuống, lộ ra vai thơm cùng bầu vú như mỡ đặc, sáng bóng trắng nõn, mềm mại non mềm, chắc nịch ưỡn thẳng bật ra như nòn nóng thoát khỏi mọi sự chới buộc đã lâu, núm vú màu nâu sậm bóng lưỡng như trái nho vừa lộ diện lập tức nó thì cảm thấy một luồng hơi ấm bao bọc, một chiếc lưỡi khéo léo quấn lấy, mút mạnh ...

Toàn thân run lên từng chập theo những cắn nhay của y, nàng cảm thấy hơi đau nhưng đồng thời một khoái cảm như thủy triều từ sâu trong lòng trào lên.

- Á ...

Cuối cùng, Hoàng thái hậu không kìm chế nổi, phát ra tiếng rên lớn khoái lạc, phảng phất như con mãnh thú giam cầm trong cái lồng nhỏ bé bao năm, đột nhiên thoát khỏi lồng, phóng đi, tiếp theo đó là khoái cảm và điên cuồng không cách nào dè nén được nữa.

Nàng bị ném thô bạo xuống giường, yếm lót, quần lót, từng món một đồ một trên người nàng không cánh mà bay, thân thể mịn màng nõn nà, chẳng hề có dấu hiệu lão hóa. Đường Kính Chi phủ người lên, điên cuồng bắt đầu cuộc chinh phạt thân thể thơm tho ấy, đầu lưỡi từ trán cao, trượt xuống chiếc miệng nhỏ đầy tính khiêu khích, không quên chiếc cổ thiên nga, rồi tiếp tục ngậm lấy nụ hoa anh đào đã sẵn cứng, kiêu ngạo nhô lên dưới đôi tay xoa nắn của hắn...

Hoàng thái hậu khuôn mặt nóng bỏng, hơi thở cũng nóng bỏng, sóng mắt ướt át mòng lung như biển khơi, chiếc lưỡi kia hôn tới bụng nàng, gai ốc trên người nàng sồn lên, nàng nhắm mắt lại đón đợi xâm phạm mạnh mẽ nhất, nhưng đợi mãi không thấy Đường Kính Chi không có động tác nào nữa, làm Hoàng thái hậu dần tỉnh táo lại, cảm thấy một bàn tay vuốt nhẹ nhẹ ở bụng, liền hiểu ra:

- Đừng nhìn, xấu lắm.

- Nàng sao lại ngốc như thế, sao lại ngốc như thế ...

Đường Kính Chi nhìn vết xẹo màu trắng dưới rốn, thật dài, ánh mắt thất thần, hôm đó nếu cứu binh tới chậm một lần nữa:

- Phải, thiếp ngốc, thiếp vốn là nữ nhân ngốc mà.

Hoàng thái hậu ngồi dậy, ôm lấy cổ Đường Kính Chi, giọng nhẹ nhàng mà kiên định:

- Có điều người ta nguyện ý.

Vốn hai người vừa rồi chỉ có lửa dục bốc cháy, nhưng lúc này bốn mắt nhìn nhau, trong lòng đều có thêm một phần cảm động, làm tình yêu thăng hoa.

Hồi lâu sau, Hoàng thái hậu cúi đầu xuống, vùi mặt vào cổ Đường Kính Chi, không muốn y tự trách mình nữa, lấy dũng khí nói nhỏ:

- Tiểu oan gia, người ta muốn rồi.

.....

- Có thích không ?

Đường Kính Chi chăm chú nhìn khuôn mặt gần như thoát lực của Hoàng thái hậu, ráng hồng sau cao trào chưa phai, đôi mắt nói lên sự thỏa mãn cao độ của nàng.

- Tiểu tướng công, chàng quá xấu xa ..

Đôi cánh nòn nà của Hoàng thái hậu, như hai cái vòng ngọc, quấn lấy cổ của nam nhân đã chiếm đoạt trai tìm lẫn linh hồn nàng, đôi mắt đen lóng lánh nhìn khuôn mặt nho nhã mà kiên nghị của tiểu tướng công, như muốn nuốt cả người y vào trong bụng.

Đường Kính Chi đúng là rất xấu xa.

Cuộc giao hoan đó, với hai người mà nói, đều cực kỳ khoan khoái, có thể nói là hoàn mỹ.

Tất cả đều thuận theo tự nhiên, hai người chìm đắm trong sự bùng phát nguyên thủy nhất của con người, tất cả mọi thứ trên đời đều xa cách, chỉ còn lại sự khoan khoái tột cùng.

Nhưng lần đầu y còn quy củ, đến lần thứ hai đã yêu cầu nàng làm tư thế cực kỳ xấu hổ, nàng không chịu còn gọi xưng “vi thần” gọi nàng là “Hoàng thái hậu” để khiêu khích nàng.

Nàng hiểu Kế công công nói đúng, thân phận của nàng là sức hút chí mạng với Đường Kính Chi.

Nên nàng mới nói y xấu xa.

Vừa xong đã là lần thứ ba rồi, nhưng ánh mắt y vẫn hau háu nhìn nàng, như muốn nuốt nàng vào bụng mới thỏa lòng.

- Nàng nhận ra cũng muộn rồi.

Đường Kính Chi cúi xuống ngậm lấy vành tai Hoàng thái hậu mút mạnh, khiến thân thể nàng run lên, thất kinh:

- Sao vẫn còn ...

- Cho nàng biết thế nào là nam nhân chân chính.

Đêm hôm đó rất dài.

~oOo

~ Buổi sáng tảo triều, hoàng đế nghe các đại thần tấu báo chính sự xong, liền thương lượng do ai lãnh binh đi bắt Phúc Thọ vương.

Nghe hoàng đế hỏi, ngự sự ngôn quan người nào người nấy lên tiếng phản nộ chính nghĩa, chửi bới Phúc Thọ vương đại nghịch bất đạo, tội thập ác không gì không có.

Nếu là trước kia hoàng đế không muốn nghe lời nhảm tai này, nhưng giờ tâm thái hẳn thay đổi rồi, nhìn những người ở dưới có chút cảm giác như chỉ đám hề vậy, hẳn mới là chúa tể hết thấy, nên mặt bọn họ phát chán chê tiếp tục hỏi lại câu vừa nãy.

- Bẩm hoàng thượng, lão thần cho rằng Lữ tướng quân anh dũng thiện chiến, chỉ huy chính xác, có thể đảm nhận trọng trách này.

Hạ các lão thường ngày quan hệ thân thiết với Lữ Phương, liền tiến cử:

Nói thế nào thì Phúc Thọ vương một châu còn chưa đánh hạ xong, binh lực kém xa triều đình, trước kia trong kinh phức tạp còn cố kỵ, hiện chỉ cần tướng soái không phạm sai lầm quá lớn, bắt Phúc Thọ vương về kinh trị tội chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Cho nên với võ tướng mà nói, đây là cơ hội tội để kiến công lập nghiệp.

Trình các lão lại có giao tình với Vương lão tướng quân, tất nhiên tiến cử ái tử của cố hữu:

- Hoàng thượng, thần cho rằng Lữ tướng quân nên ở lại kinh sư trấn thủ, còn Vương tướng quân từng đánh tận vào trong hoang nguyên A Nhĩ Kim, kiêu dũng vô song, là nhân tuyển hàng đầu.
- Không nên, hai vị tướng quân đó uy vọng cao nên ở lại kinh trấn chỉnh lại các đại doanh cấm quân còn chưa hoàn toàn ổn định, Đẳng tướng quân cần trọng đa mưu mới là người nên ủy thác .

Chương 592: Hoàng đế tới rồi.

Cứ người này tiến cử một người thì người khác không chịu thua kém đứng ra tiến cử, nếu không phải con cháu trong họ tộc cũng là môn sinh cố cựu, tới lúc này vẫn không quên tranh đoạt công tích, hoàng đế mặt lạnh tanh, nhìn đám quần thần tranh cãi đỏ mặt tía tai, không thêm xen vào.

Cãi nhau nửa ngày trời, đại thần trong triều chia làm hai phe, một ủng hộ Vương Tích, một ủng hộ Lữ Phương.

Hoàng đế sớm có quyết định, cho nên đợi bọn họ cãi nhau mệt, dần im lặng, trực tiếp hạ lệnh Vương Tích làm thống soái dẹp loạn, ban thưởng phương bảo kiếm, tiết chế binh quyền ba châu, nếu kẻ nào không nghe, tiền trăm hậu tấu.

Ngoài ra lệnh Trịnh Thắng xuất binh phối hợp, lệnh thủ bị Kiên Thành là Trịnh Kiểm Thu vào trong quân, nhậm chức tham tướng, cùng tới Hải Châu dẹp loạn.

Hôm qua Đường Kính Chi và Hoàng thái hậu tình nồng ý đậm, hận không thể hòa tan đối phương vào cơ thể mình, triều miên ân ái, sáng hôm sau trời sáng hửng mới tỉnh dậy.

Hoàng thái hậu đã lâu lắm rồi không hưởng thụ nam nữ hoan ái, tỉnh dậy vẫn toàn thân uể oải, chẳng muốn rời giường.

Đường Kính Chi gọi hạ nhân đem thức ăn vào tận phòng, tự mình đón cho Hoàng thái hậu, hai người chàng chàng thiếp thiếp, nô đùa cười nói, hạnh phúc vô cùng.

Bữa sáng đó ăn gần tới trưa mà chưa xong, nếu chẳng phải có một thái giám tới truyền chỉ, có lẽ Đường Kính Chi chẳng rời phòng.

- Tiểu tướng công, hoàng thượng bảo chàng làm gì thế?

Đợi Đường Kính Chi tiếp chỉ xong về phòng, Hoàng thái hậu vẫn tóc buông xõa, lười nhác nằm trên giường hỏi, nàng không tin hoàng đế làm khó Đường Kính Chi, ít nhất khi nàng còn sống, hoàng đế sẽ không làm thế.

Nghe Hoàng thái hậu gọi mình là tiểu tướng công, lại còn nhắc tới hoàng đế, trong lòng Đường Kính Chi ngùn ngụt cháy lên ngọn lửa dục tà ác, nữ nhân đêm qua rên rỉ dưới người y là mẹ ruột của đương kim hoàng đế.

Hoàng thái hậu thấy y không đáp, chỉ dùng đôi mắt háo sắc nhìn mình khắp lượt, cuống lên xua tay:

- Không được, tiểu tướng công, tha cho người ta đi.

Đường Kính Chi cũng đâu phải người sắt, đêm qua đại chiến ba trăm hồi, y cũng cần thời gian phục hồi, ngày tháng còn dài, cố quá tổn hại tới sức khỏe, ngồi xuống giường ôm hoàng thái hậu vào lòng: truyện copy từ

- Hoàng thượng hạ lệnh Vương tướng quân suất lĩnh mười vạn cấm quân đi bắt Phúc Thọ vương, ta cũng đi theo, còn nói muốn ta vận dụng tặc đạn trên chiến trường.

Hoàng thái hậu gật đầu:

- Vậy chàng phải chú tâm đấy, kinh thành chỉ vừa mới ổn định trở lại, chuyện này chỉ được thắng, không được bại, hơn nữa càng nhanh càng tốt.

Đường Kính Chi đương nhiên hiểu rõ lợi hại trong đó.

Lúc này vương triều lăm chuyện rối ren, phản tặc phát động binh biến liên hồi, khiến uy tín của hoàng đế giảm mạnh, lúc này dẹp phản quân chưa nói thất bại, chỉ cần để lâu khó tránh khỏi có thêm kẻ khác nổi lòng dạ bất chính.

Cho nên phải dùng thế gió mạnh quét lá, dẹp yên Hải Châu, thể hiện thực lực trong tay hoàng đế, mới có thể kiến các đại lão đứng đầu các châu ngoan ngoãn.

Chỉ một điều duy nhất Đường Kính Chi không yên tâm hoàng đế còn muốn diệt trừ luôn cả Trịnh Thắng, trao đổi với Hoàng thái hậu một hồi, y viết tấu, sai người dâng lên.

Ngay từ lúc Phúc Thọ vương tạo phản, hộ bộ đã bắt đầu chuẩn bị lương thảo, khôi giáp, binh khí cho nên chỉ cần ba ngày, bộ đội tiên phong đã nhổ trại tiến về Hải Châu.

Hoàng đế muốn Đường Kính Chi ở lại hậu quân nghiên cứu chế tạo tạc đạn, cho nên sẽ đi muộn hơn mấy ngày.

Trong mấy ngày đó Đường Kính Chi làm việc ở ti quân khí, sai người đi mua những vật liệu cần thiết, những chuyện này lệnh phải tiến hành kín đáo, hơn nữa y còn cố y mua thêm nhiều loại vật phẩm khác để đánh lạc hướng.

Hôm đó trời gần tối, Đường Kính Chi đi về qua xưởng thêu hội họa với Nhu Nhi và Uyển Nhi, tới cửa phủ thấy canh gác nghiêm ngặt hơn bình thường rất nhiều, đang thắc mắc thì thấy một bóng người quen thuộc.

Tiêu công công mỉm cười đi tới:

- Đường bá gia, sao muộn thế này rồi mới về ?

- Ha ha, mấy ngày qua ti quân khí hơi nhiều việc một chút.

Đường Kính Chi đi tới một bước, khách khí chào hỏi:

- Lâu rồi không gặp, gần đây Tiêu công công vẫn khỏe chứ?

- Bình thường, bình thường.

Tiêu Kiến miệng nói bình thường, nhưng nụ cười trên miệng không sao dấu nổi, đương nhiên vì sau khi hoàng đế ngầm xử lý Tề Đức Thịnh, đã đưa hắn lên làm chỉ huy sứ nội xưởng.

Nhưng cũng đừng nhìn hắn mừng giận ra mặt mà nghĩ Tiêu Kiến là người đơn giản, đó là chỗ hắn lợi hại hơn người khác, để người ta chú ý nhược điểm không thật của bản thân.

Đường Kính Chi chúc mừng một câu rồi hỏi:

- Tiêu công công tìm ta có chuyện gì thế?

- Điều này, không phải cha gia tìm ngài, mà là ...

Nói tới đó Tiêu Kiến chấp tay hướng về phía hoàng cung.

Đường Kính Chi lòng cả kinh, trán toát mồ hôi, không ngờ hoàng đế tới rồi.

- Ba gia, mau vào đi, hoàng thượng chỉ ột mình Mộc công công theo thôi. Bá gia chuyện Hoàng thái hậu không phải lỗi của ngài, lúc đó thực sự ngài làm hết sức rồi, ai ngờ được, ta biết lòng ngài chắc chắn có ầm ức, nhưng lúc này nên kim lại, cẩn thận đừng làm hoàng thượng giận nữa.

Tiêu Kiến hiển nhiên không biết thực tình, tưởng hoàng đế tới tìm Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi biết hắn muốn tốt ình, ậm ừ rồi đi nhanh vào, ba vị di nương vừa lo sợ vừa buồn cười, ai bảo tướng công các nàng làm chuyện hoang đường nhất trên đời, du dỗ mẹ người ta giờ còn tìm tới cửa rồi.

Nhưng ba nàng cũng không sợ lắm, có hoàng thái hậu ở đây, hoàng thượng hẳn không làm gì tướng công, Uyển Nhi lườm tướng công ý nói chàng đi xử lý hậu quả đi, một cái rồi kéo hai vị tỷ muội về phòng mình đợi.

Đường Kính Chi hít sâu mấy hơi, lấy tinh thần đi về tiểu viện của Hoàng thái hậu, từ xa đã thấy Mộc công công chấp tay sau lưng đứng chờ ra như cái cây chết.

Nghe tiếng bước chân, Mộc công công nhường mào, mắt mở ra một khe nhỏ, thấy Đường Kính Chi tới, không nói gì cả, khép mắt lại.

- Mộc công công, hoàng thượng ở bên trong à?

Đường Kính Chi tới gần hỏi nhỏ:

Mộc công công khẽ gật đầu:

- Ngài đợi ở đây, hoàng thượng truyền hăng vào.

“Tốt nhất là đừng truyền!” Đường Kính Chi thấp thỏm nhìn một cái vào trong tiểu viện, đứng im không nhúc nhích.

Mấy ngày qua được mưa móc thấm nhuần, Hoàng thái hậu mặt sáng bức sức sống thanh xuân, làn da vốn trắng như tuyết lại càng thêm tươi mới, cứ như trở về thời thiếu nữ, đẹp khiến người ta nín thở.

Đêm qua Đường Kính Chi lại tới phòng nàng, bày đủ mọi trò khiến người ta nghĩ tới đã thẹn chín người, nhưng phải thừa nhận mọi thứ đều mới mẻ kích thích khiến nàng mơ mơ màng màng làm theo lời y mà chẳng hay, dầy vò tới nửa đêm mới yên giấc, cả ngày uể oải chẳng muốn đi đâu, thấy mặt trời khuất bóng, đoán tiểu tướng công sắp về mặt lại ửng hồng, bảo cung nữ kia thay ình một bộ váy áo thật đẹp, không ngờ tóc chưa kịp vấn lên thì hoàng đế lặng lẽ đi vào.

Cung nữ kia giật bắn mình, run rẩy quỳ xuống không nói được một lời, hoàng đế chỉ xua tay vào nàng lui ra.

Hoàng thái hậu thì đứng dậy quay người lại, nhìn khuôn mặt ngày càng trở nên chững chạc kiên nghị, nhất thời không biết phải nói gì.

Hoàng đế vốn còn lo Hoàng thái hậu rời cung phải sống cuộc sống ẩn ẩn nấp nấp, che dấu thân phận sẽ không được vui, nhưng thấy lúc này Hoàng thái hậu mặt mày rạng ngời, so với trong cung còn kiều diễm hơn ba phần thì biết mình quá lo rồi, nhưng đồng thời trong lòng cũng có chút chua xót.

Trước khi xuất cung, hoàng đế vốn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lúc này lại chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.

Thế là hai mẹ con cách nhau vài bước, im lặng nhìn nhau.

565. Chương 593: Mẹ Con Trùng Phùng.

Cuối cùng Hoàng thái hậu tâm lý thành thực hơn lên tiếng:

- Hoàng nhi, con gầy đi rồi.

- Dạ, nhiều việc chưa xử lý xong ...

Lâu lắm rồi không được nghe những lời quan tâm của mẫu hậu, hoàng đế cảm thấy mũi cay cay, nhin không chảy nước mắt.

- Việc nhiều tới vậy vẫn phải giữ gìn long thể chứ, ai gia không ở trong cung nữa, nhưng vẫn muốn thấy một ngày con ngoan của ta trừ hải tặc, diệt Ngột Thử, lập nên sự nghiệp vĩ đại chưa ai làm được.

Hoàng thái hậu nói rồi bắt giác giọng cũng nghẹn ngào.

Hoàng đế không biết biểu đạt tình cảm bản thân ra sao, lại vâng một tiếng.

Thấy hoàng đế mắt đỏ hoe, hai hàng nước mắt cuối cùng không kìm được chảy xuống, lấy ra một cái khăn tay ra lau nước mắt cho hoàng đế.

Hoàng đế mũi nở ra, ngửi thấy hương thơm quen thuộc trên cơ thể mẫu thân, chân quỳ xuống, ôm lấy hông Hoàng thái hậu, đầu vùi vào lòng nàng, giọng run run:

- Mẫu hậu, sao người tàn nhẫn như thế, lại bỏ con mà đi, không phải người đã nói, con là điều trọng yếu nhất trong cuộc đời người sao? Mẫu hậu lừa con hay người thay đổi rồi.

Phải nói vị hoàng đế này có chút tình tố quyến luyến mẫu thân.

Ôm lấy đầu hoàng đế, Hoàng thái hậu khóc như mưa, chẳng mấy chốc mắt đã đỏ hoe:

- Không, bất kỳ lúc nào trong lòng ai gia, hoàng nhi ngoan của ai gia luôn là quan trọng nhất.

Hai mẹ con cứ thế ôm nhau khóc, lâu lắm hoàng đế mới đứng dậy, để Hoàng thái hậu lau nước mắt cho, lại cúi xuống phủ bụi trên đầu gối, nhìn mẫu hậu quan tâm tới mình vẫn như xưa, hẳn mới thực sự tin, trong lòng mẫu hậu mình vĩnh viễn là trọng yếu nhất.

Khẳng định được điều này, giận hờn sinh ra khi Hoàng thái hậu bỏ đi mới dần dần tan đi.

Đợi tâm tình lắng xuống, hoàng đế mới nói tới người mà hắn né tránh hơn nửa tháng qua:

- Mẫu hậu, hôm nay hoàng nhi tới đây, một là muốn gặp người lần cuối, hai là muốn thương lượng với mẫu hậu, tương lai phải an bài Trung Nghĩa bá ra sao?

Nói tới đó, hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thành thực diễm lệ vô song của mẫu hậu.

Hoàng thái hậu chợt dạ quay đầu đi, nàng biết hoàng nhi đang suy đoán xem mình và Đường Kính chi đã làm chuyện đó chưa, lúng túng nói:

- Kính .. À, Trung Nghĩa bá còn phải an bài gì sao? Vẫn lời nói đó, có thể phong tước cho y, nhưng không phong quan.

Thiếu chút nữa thì quen miệng gọi thân thiết là Kính Chi, làm mặt Hoàng thái hậu càng thêm nóng phát sốt.

Hoàng đế thu ánh mắt lại, chẳng biết trong lòng có đáp án chưa, nhưng Hoàng thái hậu không nói đỡ cho Đường Kính Chi, lòng dễ chịu phần nào:

- Lời mẫu hậu con vẫn ghi nhớ, nhưng công lao Trung Nghĩa bá lập được quá lớn, cộng hết lại, có khi phong vương cũng đủ rồi.

Vương triều Minh Hà trừ khai quốc có phong vương gia khác họ, ra thì về sau đừng nói vương gia, phong công tước cũng chẳng được mấy người.

Hoàng thái hậu nhíu mày lại, nàng không muốn Đường Kính Chi được phong vương, không đơn giản là phòng bị y, còn không muốn y bị chú ý quá mức, thành đích của muôn mũi tên nhắm vào.

Nàng tiếp xúc với Đường Kính Chi lâu rồi, biết y không ham mê quyền thế, nhưng cũng không muốn sau này y biết được mình có tính toán gì sau lưng sẽ không vui, linh quang lóe lên, nói:

- Hoàng nhi, sao con không thương lượng với Trung Nghĩa bá, y rất thông minh, chắc tự có cách giải quyết.

Hoàng đế gật đầu, đây là cách hay thăm dò Đường Kính Chi, nhưng thực sự hắn không muốn gặp Đường Kính Chi chút nào, nói thật hắn hơi sợ.

Hoàng thái hậu sao không hiểu tâm trạng con mình, nói:

- Hoàng nhi, bất kể ra sao con là thiên tử, chỉ có y sợ con chứ không bao giờ có chuyện ngược lại.

Hoàng đế nghe vậy bưng bình tĩnh, phải rồi trăm mới là chúa tể thiên hạ này, nhìn Hoàng thái hậu quỳ xuống:

- Mẫu hậu, sau này con không thể rời cung thăm người, mong người bảo trọng.

Rồi quỳ xuống lạy ba cái, không đợi Hoàng thái hậu kịp nói gì đã dứt khoát đứng dậy rời đi.

Nhìn hoàng đế rời phòng, Hoàng thái hậu biết con mình trưởng thành thật rồi, lòng vui mừng nhưng nghĩ sau này không gặp được con nữa, đuổi theo mấy bước, tới cửa phòng người nhũn ra, từ từ dựa cửa khụy xuống, nước mắt ướt đầm khuôn mặt.

Rời khỏi tiểu viện, hoàng đế nhìn thấy Đường Kính Chi đứng ở một bên tường bao, mắt lóe hàn quang, trầm giọng nói:

- Đường Kính Chi, từ khi ngươi tới kinh đã đưa ra không ít chủ ý hay cho trẫm, có thể nói không có người, trẫm không ngồi vững trên ngôi báu này được, nên trẫm muốn phong ngươi làm Trung Nghĩa vương.

- Hoàng thượng, vạn lần không thể.

Đường Kính Chi vội quỳ sụp xuống, không hiểu sao y bất giác như nhìn thấy chút hình ảnh Thuận vương trên người hoàng đế, đó là bá khí.

- Sao không được? Với công huân của ngươi, không kém gì các khai quốc công thần.

Đường Kính Chi vừa rồi lòng rối loạn, không biết lát nữa đối diện với hoàng đế ra sao, nói thế nào mình lừa mắt mẹ của người ta, người thường còn chẳng chịu nổi nữa là hoàng đế, nhưng những lời này của hoàng đế khiến sự khó xử đó biến mất, đầu óc tỉnh táo trở lại.

Phong vương? Bất kể có phải hoàng đế thăm dò hay không cũng không thể nhận. Trừ khi mình muốn chết, lên tiếng từ chối:

- Hoàng thượng, vi thần không bảo hộ được Hoàng thái hậu, tội lỗi nặng nề, công lao không đủ bù đắp, thậm chí còn đáng tước bỏ tước vị.

- Tước bỏ tước vị ?

Hoàng đế lắc đầu, giọng uy nghiêm:

- Nếu ngươi không có tước vị thì trẫm dùng ngươi thế nào? Trẫm từng muốn bình định hải tặc, thân chinh Ngột Thử, làm thánh quân chưa từng có, trẫm còn cần dùng tới ngươi.

- Vậy thì ... Hoàng thượng có thể tước bỏ tước vị của vi thần trước, sau đó lại phong thưởng ...

Đường Kính Chi dè dặt kiến nghị.

Trước kia Đường Kính Chi trước mặt mình luôn ung dung tự nhiên, lúc này đối diện với mình lại nơm nớp lo sợ, nói câu nào cũng cẩn trọng dè dặt, hoàng đế trẻ rất thỏa mãn:

- Được lắm, khanh vẫn chưa mất đi sự thông minh của mình, trẫm yên tâm rồi. Khanh lập bao nhiêu công lao, người khác không rõ, nhưng trẫm đều ghi nhớ, trẫm cho khanh một cơ hội, có yêu cầu gì nói đi, trẫm có thể cân nhắc.

Đường Kính Chi im lặng hồi lâu nói:

- Thần nay không tiện ở lại kinh thành nữa, nếu hoàng thượng đồng ý, cho thần quay về Lạc thành. Sau này hoàng thượng có việc gì dùng tới thần, thần quyết không từ nan.

- Còn nữa không?

Hoàng đế trẻ vẫn hỏi, hiển nhiên điều này đã trong dự đoán của hắn, Đường Kính Chi không nói, hắn cũng làm thế:

- Nếu hoàng thượng khai ân, vi thần mong hoàng thượng cho vi thần thiết khoản đàn thư.

- Cái gì?

Hoàng đế sắc mặt đại biến, thiết khoản đàn thư là thứ trước kia chỉ có các khai quốc nguyên huân được ban cho, người cầm thứ này, trừ tội phản nghịch tất cả đều có thể miễn thứ.

Đường Kính Chi xin thứ này đã cân nhắc rất nhiều, Hoàng thái hậu hơn y mười mấy tuổi, mười mấy hai mươi năm sau nằng đi, không thể đảm bảo hoàng đế không ra tay với mình. nguồn

Hiện giờ hoàng đế nhân hậu một chút, vì hắn lên ngôi chưa lâu, kinh lịch chưa nhiều, nhưng sau này hắn thấy quen quyền mưu, khẳng định sẽ thay đổi, như thế không có gì đảm bảo sau này hắn không đối phó với mình hết.

Nên y phải có thứ này.

Thứ này không khác gì miễn tử kim bài, cực kỳ có quyền uy, ban xuống rồi, hoàng đế tuyệt đối không thể giết người nữa, nếu không danh dự hoàng đế sẽ mất hết, không ai tin tưởng trung thành nữa.

Ngoài ra còn một nguyên nhân khác.

Hoàng đế giận nghe Đường Kính Chi nói xong nguyện vọng thì chỉ hừ một tiếng, sải bước rời đi không nói không rằng, đợi hắn đi xa Đường Kính Chi mới đứng lên, thấy sau lưng lạnh lạnh, hắn y phục đã bị mồ hôi ướt đầm rồi.

Nhưng y không sợ hoàng đế không đồng ý.

566. Chương 594-598

Chương 594 : Giám sát ngự sử.

Rời Trung Nghĩa bá phủ, hoàng đế mặt hầm hầm tức giận, Tiêu Kiến giật thon thót, vị bá gia này lại làm gì rồi, đã dặn thế rồi, chẳng lẽ sau này cha gia nên tránh qua lại với y, không khéo mang vạ.

Kiệu đi được một đoạn, hoàng đế đột nhiên kêu dừng, bảo thị vệ tản ra, chỉ gọi Một công công tới gần:

- Một công công, tên Đường Kính Chi đó vì sao lại muốn thiết khoản đơn thư?
- Bẩm hoàng thượng, tước vị sau mỗi đời lại giảm xuống một bậc, thiết khoản đơn thư thì có thể truyền đời mãi mãi, nhưng nó chỉ có tác dụng khi vương triều còn tồn tại.

Một công công lúc này nghe hết hai bọn họ nói chuyện nên sớm suy nghĩ vấn đề này, giọng đều đều nói:

Tức là y đang muốn thể hiện lòng trung thành sao, Hoàng đế trẻ lần đầu tiên nở nụ cười trong mấy ngày nay.

Sáng hôm sau tảo triều, hoàng đế đột nhiên ra thánh chỉ, trách mắng Đường Kính Chi không làm tròn chức trách, tước bỏ chức vị của y, không ít kẻ đang hơn hớn, định té nước theo mưa đòi lột bỏ công danh, thậm chí đòi đẩy y ra biên ải chuộc tội.

Đột nhiên hoàng đế phát thêm đạo thánh chỉ nữa, liệt kê công lao của Đường Kính Chi trong lần dẹp phản loạn, phong y lên Trung Nghĩa hầu cùng thiết khoản đơn thư, bảo kiểm làm cả đám quan viên sững sờ.

Ngày hôm đó Một công công tới phủ Trung Nghĩa bá truyền chỉ, sau đó theo ý chỉ, ở lại bên cạnh Đường Kính Chi.

Trong đại sảnh Đường Kính Chi quỳ xuống nhận thánh chỉ, hoàng đế chẳng những đồng ý yêu cầu của y còn tặng thêm bảo kiếm và phong làm Trung Nghĩa hầu.

Thu hoạch lớn này nằm ngoài dự liệu của y.

Một công công thấy Đường Kính Chi tiếp chỉ xong, mặt lạnh tanh đi tới:

- Lần này cha gia thuận lợi toàn thân rút lui hoàn toàn nhờ phúc Trung Nghĩa hầu. Có điều chủ tử của cha gia là hoàng thượng, là con cháu long tộc, sau này ngài muốn làm gì hãy cân nhắc cho kỹ.

Không phải nói cũng biết Một công công được cử tới giám thị y.

Xem ra hoàng đế vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, có điều luôn nghi ngờ như thế mới là tâm thuật đế vương, hoàng đế thực sự sẽ cân nhắc lợi hại để làm việc, không hành động theo cảm tính, Đường Kính Chi càng yên tâm, chỉ gạt đầu không nói gì.

- Hoàng thượng phái cha gia rời cung là lo hoàng thái hậu không quen cuộc sống bên ngoài, muốn gia gia ở bên hầu hạ, coi như sau này cha gia sẽ thay thế vị trí của Kế công công.

- Được.

Đường Kính Chi tất nhiên không phản đối, mời Mộc công công ngồi xuống uống trà, hỏi:

- Công công, hoàng thượng ban cho ta thượng phương bảo kiếm làm gì? Theo lý phải đưa cho Vương tướng quân mới đúng.

Mộc công công đặt chén trà xuống đứng dậy:

- Hoàng thượng còn bảo cha gia truyền một câu khẩu dụ.

Đường Kính Chi định quỳ xuống, nhưng ông ta ngăn lại:

- Hoàng thượng nói, hầu gia có thể đứng nghe, không cần quỳ.

- Tạ ân điển hoàng thượng.

Đường Kính Chi hướng về phía hoàng cung bái tạ:

- Hoàng thượng cấp cho hầu gia thanh kiếm này để hầu gia theo đại quân nam hạ, chém gian thần, trừ tham quan, trả lại bầu trời trong sáng cho phương nam. Đại bình họa Phúc Thọ vương xong cũng không cần trả lại, tới khi đó hoàng thượng còn hạ chỉ phong hầu gia làm giám sát ngự sử, giám thị quan viên phương nam, bắt kẻ gian tham.

Nghe khẩu dụ này xong, Đường Kính Chi vừa cảm động vừa bội phục, hoàng đế trẻ thay đổi thật, khí phách này thứ trước kia hẳn không có. Hoàng đế chưa hoàn toàn yên tâm về y, nhưng vẫn tín nhiệm, kếu không đã chẳng cấp ỉnh quyền lực lớn như vậy.

Truyền khẩu dụ xong Mộc công công tới chỗ Hoàng thái hậu báo danh.

Sau buổi trưa, trong cung lại có thái giám tới truyền chỉ lệnh Đường Kính Chi sáng mai theo hậu quân lên đường.

Trong ý chỉ không nói y nhất định phải đi cùng bộ đội, Đường Kính Chi nghĩ một lúc, đứng dậy đột ngột đi truyền lệnh hạ nhân thu thập hành lý, quyết định đưa toàn bộ gia quyến về Đường phủ Lạc thành.

Mệnh lệnh quá bất ngờ, hơn nữa ngày mai là lên đường rồi, trong phủ tức thì chóc chạy gà bay, náo loạn cả lên, Đường Kính Chi cười ha hả, vì y sắp được về nhà rồi, sắp được gặp người thân.

Khi hạ nhân trong phủ tất bận chuẩn bị hành lý, Đường Kính Chi phái người đi mời Tiêu Kiến, biết Đường Kính Chi muốn tạm biệt mình, cho nên tới rất nhanh, vừa ăn vừa ôn lại chuyện cũ, đến khi tan tiệc Đường Kính Chi đem khế ước nhà đất xưởng thuê ra đặt lên bàn:

- Công công, ngài nhận lấy cái này đi.

Tiêu Kiến tin tức linh thông, lại thêm hẳn luôn chú ý tới Đường Kính Chi, cho nên hẳn biết khế ước này giá trị thế nào, cả kinh:

- Hầu gia làm thế này là sao?

- Công công với ta không cần phải dẫu gì, mai theo đại quân nam hạ, e là tương lai không còn cơ hội lên kinh nữa, nên chuyện kinh doanh ở đây e là không làm được nữa rồi.

Đường Kính Chi giải thích:

- Xưởng thuê này là ta và hoàng thượng hợp tác mở, điều này công công rõ, sau này làm sao chắc công công hiểu hơn ta.

Tiêu Kiến kinh ngạc, chẳng phải vừa rồi y được phong tước, còn thưởng cả thiết khoản đơn thư và thượng phương bảo kiếm nữa, ân sủng bậc này xưa nay chẳng được mấy ai, hẳn còn tưởng sau này tiến đô Đường Kính Chi như gấm, không ngờ lại là ngoài thẳng trong giáng, nhớ lại lần trước hoàng thượng hăm hăm bỏ về mà Tiêu Kiến sờn gai ốc.

Như vậy hoàng đế sẽ không trọng dụng y nữa, thậm chí căm ghét rồi, chẳng qua làm thế che mắt thiên hạ, nếu mình có dính líu tới y, sau này không khéo hoàng đế nghi ngờ mình, ấy vậy nói:

- Hầu gia, cái này cha gia không dám nhận đâu.

Đường Kính Chi biết hẳn cố kỵ cái gì, nói:

- Tiêu công công, chuyện hợp tác với hoàng thượng này không thể cho người ngoài biết, nên ta chỉ có thể tặng công công. Công công đem chuyện này bẩm rõ với hoàng thượng là được, tới khi đó hoàng thượng không những không nghi ngờ, lại càng thêm trọng dụng công công.

Tiêu Kiến mắt sáng lên, phần lễ này của Đường Kính Chi quá lớn, kết bạn với y quả là chính xác:

- Trọng lễ này của bá gia, cha gia sẽ không bao giờ quên, cha gia không thích hứa hẹn xuông, nên không nói nhiều, hầu gia tin ta thì uống cạn chén rượu này, sau này có khó khăn không giải quyết được đừng quên còn một người bằng hữu này ở kinh thành.

Đường Kính Chi vui vẻ uống cạn, tiệc tan rồi y chẳng còn bằng hữu nào ở kinh thành nữa, liền về thẳng phủ, tới cổng thì gặp mẹ con họ Đỗ vừa từ cửa hiệu về.

Chuyện Đường Kính Chi lần nữa được hoàng đế ân thưởng cực lớn đã truyền khắp Ni Lạc Thần, mẹ con họ Đỗ cũng biết tin này, cho nên mặt trời vừa xuống núi đã về phủ chúc mừng, không nghĩ gặp y ở cổng.

Nhìn thấy Đường Kính Chi, Đỗ Diêu Thị cực kỳ khấn trương, mấy lần bị y khinh bạc, nàng có ngốc đến mấy cũng biết là y cố tình.

Đỗ Lệnh Hà trước nay luôn tôn kính Đường Kính Chi, có điều hôm nay nàng nhìn Đường Kính Chi thêm chút kính sợ, càng cẩn thận, không dám tùy ý như trước.

Bá tước và hầu tước là hai tầng cấp hoàn toàn khác biệt rồi.

Tục ngữ có câu rất hay, nhất nhập hầu gia thâm tựa hải, không phải là không có lý do, người ngoài coi bá tước là quý tộc rồi, còn với quý tộc thì hầu tước mới là quý tộc. Bình thường đài thần kết thân cùng hoàng tử chỉ phong hầu tước mà thôi.

Ba người cùng đi vào trong phủ, Đường Kính Chi hỏi:

- Đỗ cô nương, bệnh tình của Mạnh công tử có tốt hơn không?

- Bẩm hầu gia, tốt hơn nhiều rồi, không còn thấy người lạ là hoảng sợ như trước nữa.

Đỗ Lệnh Hà luôn tin tưởng tới một ngày Mạnh Tử Đức sẽ hoàn toàn bình phục, tới khi đó hoàng đế sẽ trọng dụng hẳn.

Tình cảm của nàng với Mạnh Tử Đức là không cần nghi ngờ, nhưng nàng không phải là cô gái sống cam chịu, nếu không đã chẳng mặt dày bám vào Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi trầm ngâm, nhìn Đỗ Diêu Thị một cái, cuối cùng nói:

- Đỗ cô nương, ngày mai ta sẽ theo quân nam hạ rồi, rất có khả năng sẽ không bao giờ lên kinh nữa, cô hãy suy nghĩ thật, có muốn đi cùng ta không?

Chương 595 : Lén lút về nhà.

- Á.

Hai mẹ con họ Đỗ cùng la lên thất thanh, tin tức này quá đột ngột.

- Hầu gia, vừa rồi ngài vừa được hoàng đế phong tước cơ mà, vì sao lại không về kinh thành nữa.

Đỗ Lệnh Hà vội vàng nói:

Đỗ Diêu Thị cũng bàng hoàng, phải biết rằng Đường Kính Chi là nam tử duy nhất trên đời này hai mẹ con nàng có thể dựa vào, đừng thấy hiện mẹ con nàng sống rất tốt, nhưng không có Đường Kính Chi, cuộc sống đảo lộn ngay tức thì.

Dù hoàng đế có quan tâm tới Mạnh Tử Đức, nhưng hoàng đế quá nhiều việc, lại quá xa xôi, chẳng thể giúp được gì.

- Sau khi bình đình Hải Châu, ta sẽ ở lại phương nam, phụ trách giám sát diệt trừ tham quan ô lại, tuy ta không về kinh nữa, nhưng tòa phủ này vẫn mở, nếu cô nương muốn ở lại kinh, cứ tiếp tục sống tại nơi này.

Đỗ Lệnh Hà lúc này mới thở phào, nàng sợ Đường Kính Chi dọn cả phủ đi, lúc ấy mẹ con nàng chẳng những không có chỗ ở, mà còn không thể mượn thanh uy của Đường Kính Chi rồi.

Chỉ cần nàng ở trong phủ hầu gia, ai dám xem thường bắt nạt nàng.

Hiện giờ trong gian hàng nàng thuê, kinh doanh đồ thuê rất tốt, nàng cũng sợ Đường Kính Chi bán hết sản nghiệp đi, gian hàng nàng thuê bị thu lại.

Phản ứng của Đỗ Diêu Thị khác hẳn Đỗ Lệnh Hà, nàng càng nghĩ càng sợ, trước kia trượng phu còn, nhà nàng là thương nhân có tiếng trong vùng, vẫn bị một tên quan nhỏ khiến tan nhà nát cửa, huống hồ hiện chỉ còn mẹ góa con cô ở chốn quyền quý vô số này.

Nếu như Đường Kính Chi thực sự không quay về nữa, những kẻ thù khát mỹ sắc của mẹ con nàng chẳng phải nuốt sống bọn họ sao? Vì thế nàng hạ quyết tâm, nhất định đi theo y, có Đường Kính Chi ở đâu, không cần lo lắng về cuộc sống nữa.

- Đa tạ hầu gia tương trợ, dân nữ tạ ơn.

Đỗ Lệnh Hà đâu biết suy nghĩ của mẹ, thì lễ nói:

- Đợi Mạnh đại ca khỏe lại, được hoàng đế trọng dụng, dân nữ nhất định đem đại ân đại đức của hầu gia nói cho huynh ấy biết ...

Nàng chưa nói hết thì Đỗ Diêu Thị tranh trước:

- Lệnh Hà, con nói lung tung gì đó. Nếu hầu gia đã rời kinh, vậy chúng ta phải đi theo tìm cách báo đáp, báo ân đâu chỉ nói xuông bằng miệng được ...

Đỗ Lệnh Hà ngớ ra, hiển nhiên không nghĩ mẹ mình lại muốn theo Đường Kính Chi.

Thấy trời không sớm nữa, có kinh nghiệm chứng kiến mẹ con này cãi nhau rồi, ở lại không tiện, Đường Kính Chi nói:

- Nếu hai người ý kiến không nhất trí vậy hãy về thương lượng lại, sáng mai nói cho ta biết là được. Nếu muốn ở lại, cứ thoải mái ở trong phủ của ta. Nếu muốn đi, ta cũng không bỏ mẹ con cô nương không quản.

Đối với y mà nói, chẳng qua trong phủ thêm hai miệng ăn thôi, hoàn toàn chẳng là gì, nói rồi đi luôn.

Đỗ Lệnh Hà nắm tay mẹ, định khuyên mẹ đổi ý, nhưng Đỗ Diêu Thị thấy Đường Kính Chi đi nhanh như thế, thì hoảng lên, tưởng y khó chịu với mẹ con mình rồi, vội đẩy con gái ra đuổi theo.

Đỗ Lệnh Hà dẫm chân, nghĩ một lúc không theo.

Đường Kính Chi không thích có hạ nhân đi theo như quý tộc hay quan viên khác, làm việc lúc nào cũng thích rình rang bày vẽ khoe thân phận, y đi nhanh vì muốn về hỏi Hoàng thái hậu hôm nọ đã nói gì với hoàng đế.

Vừa mới bước qua cổng chưa kịp rẽ, bị Đỗ Diêu Thị ở sau đuổi kịp:

- Hầu gia, ngài đừng nghe nha đầu Lệnh Hà đó nói bậy, dân phụ định theo ngài nam hạ. Cầu xin ngài, đưa mẹ con dân phụ đi cùng ..

Nói tới đó quỳ sụp xuống, định khấu đầu.

Đường Kính Chi giật mình, không hiểu sao giọng Đỗ Diêu Thị hoảng sợ như thế, vội đưa tay ra đỡ nàng lên, bàn tay nàng ấm mềm như ngọc, làm lòng y nhộn nhạo.

Trước kia y không chỉ một lần đụng chạm vào nàng, biết Đỗ Diêu Thị nhát gan không dám phản kháng.

Đỗ Diêu Thị quả nhiên mặt đỏ bừng, nhưng không rút tay lại, người ta là hầu gia cao quý, bằng vào cái gì mà giúp đỡ mẹ con nàng chứ?

Cho dù nàng chưa bao giờ suy nghĩ tới vấn đề này, nhưng thực sự trong thâm tâm nàng có thiện cảm với y, từng nghĩ nếu gả con gái cho y làm thiếp thì tốt biết nhường nào. Nhưng hiển nhiên Đỗ Lệnh Hà chỉ biết tới một mình Mạnh Tử Đức, mơ mơ hồ hồ nàng nghĩ, nếu Đường Kính Chi muốn tẩm thân tàn hoa bại liễu này, thì hiển cho y cũng có sao.

Nếu như thế mà được y chiếu cố cho hai mẹ con cũng đáng.

Đường Kính Chi cao hơn Đỗ Diêu Thị gần một cái đầu, từ trên nhìn xuống, thấy cái cổ trắng nõn của nàng đã đỏ rực, nắm bàn tay nhỏ mềm mại kia, lòng ngứa ngáy, quả phụ này cũng là mỹ nhân hiếm có.

Sáng sớm hôm sau hậu quân nhổ trại lên đường, toàn bộ nữ quyến phủ Trung Nghĩa hầu cũng đi, Ngọc Nhi vẫn như trước, mặc nam trang, cưỡi ngựa sóng vai đi cùng Đường Kính Chi, toàn bộ số nữ quyến khác ngồi trong xe.

Vì hậu quân chở vật tư, tốc độ rất chậm, nên các nàng thoải mái theo sau hậu quân.

Tướng lĩnh trong quân biết mấy cỗ xe theo sau là gia quyến của Trung Nghĩa hầu, tất nhiên không dám nói gì.

Đi cuối cùng đội xe là một mỹ phụ chừng ba mươi, nàng là Đỗ Diêu Thị, còn con gái nàng Đỗ Lệnh Hà ở lại kinh thành, đêm qua hai mẹ con nàng tranh luận, không ai thuyết phục được ai, cuối cùng chia tay.

Đỗ Lệnh Hà ở lại kinh, nghĩ Mạnh Tử Đức thế nào cũng có một ngày khỏi hẳn bệnh, như thế nàng sẽ khổ tận cam lai. Đỗ Diêu Thị thì theo Đường Kính Chi nam hạ, sẽ không phải lo lắng về cuộc sống, hơn nữa nàng nghĩ thì thoáng xuất hiện trước mắt Đường Kính Chi, để y không quên con gái mình, có chuyện gì còn nhờ y giúp.

Đường Kính Chi không ngờ hai mẹ con họ lại chia tay, muốn khuyên, nhưng thấy hai mẹ con họ bộ dạng giận nhau, nên tùy bọn họ, có điều trước khi đi y giao cho Đỗ Lệnh Hà một cuốn sổ, dặn nàng nếu sau này Mạnh Tử Đức bình phục, được hoàng đế trọng dụng lại thì cho hắn xem cuốn sách này.

Đó là tài liệu Giang Cảnh thu thập được về những người mà Mạnh Tử Đức coi là tham quan và chặt đầu, Đường Kính Chi muốn hắn sau này quay lại làm quan thì không mắc sai lầm như cũ nữa.

Ngoài ra đoàn người còn có cả Hồng Phong, mẹ con Trịnh Hân Như cùng Đường Uy và mấy chục ám vệ.

Thị Mặc đi bàn chuyện làm ăn còn chưa về, qua thư của hắn được biết, Thị Mặc đã tới châu cuối cùng phía tây rồi, công việc rất thuận lợi.

Đem so với tướng lĩnh trong quân thì Đường Kính Chi rõ ràng là tự do hơn nhiều, thường ngày y chỉ cần quan tâm tới chuyện vận chuyển an toàn cho vật liệu làm tạc đạn, nên không vất vả mấy, đa phần thời gian y ở trong đội xe của Đường gia, không vui đùa cũng những nữ nhân của mình thì cũng ngủ khì.

Vì hoàng đế không nói Đường Kính Chi ở trong quân doanh, nên các tướng lĩnh khác không có ý kiến gì.

Đại quân rời Kinh Châu, qua Vân Châu tới Liễu Châu rồi mới tới Liễu Châu tụ họp với quân của Vương Tích. Vân Châu tiếp giáp với Lưu Châu, nơi này cách Lạc thành có bốn ngày đường, cho nên Đường Kính Chi đánh tiếng một câu, đội xe tách rời đại quân hướng thẳng về phía Lạc thành.

Chuyện Đường Kính Chi được phong làm Trung Nghĩa hầu sớm đã được bách tính Lạc Thành truyền tai nhau, đợi tới khi nghe quân sĩ thủ thành nói Đường Kính Chi trở về, cả Lạc Thành xôn xao nghị luận, cả Lưu Châu này chỉ có duy nhất một vị hầu gia.

Vì Đường Kính Chi không thông báo trước cho người nhà biết là mình sẽ về, cho nên Đường lão thái quân đang chống gậy trúc được Hàm Hương đỡ đi dạo, đột nhiên đích tôn chạy tới, bộ dạng bụm bậm đường đất quỳ xuống trước mặt, ôm lấy đích tôn khóc.

Mọi người khuyên mãi Đường lão thái quân mới ngừng khóc, nhưng trên đường đi về tiểu viện nắm chặt tay đích tôn, nói gì cũng không chịu buông ra.

Chương 596: Sau này là người trong nhà.

Đường Kính Chi vừa mới đi vào gian ngoài phòng ngủ của Đường lão thái quân ngồi xuống thì Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương vác hai cái bụng to tướng chạy tới, hai nàng nhìn thấy Đường Kính Chi vành mắt đỏ hoe, Đường Kính Chi càng không ngại gì đi tới giang rộng tay ôm lấy cả hai nàng.

Chu Quế Phương ngượng chín mặt, nhưng chút khùng hoảng khi mang thai được bàn tay mạnh mẽ của y ôm lấy lập tức trở nên nhẹ nhõm, khoe mắt nhỏ xuống một giọt lệ hạnh phúc long lanh.

Đường Thiên vẫn nắm tay mẹ, tò mò nhìn vị Nhị thúc kiêm kế phụ đã lâu không gặp này.

Lâm Úc Hương lần này dịu dàng bất ngờ, không giữ khoảng cách với y như lần trước nữa, vì y đã trở về, về trước cả thời gian nàng mong đợi rất nhiều, thử thách cuối cùng để nàng chấp nhận Đường Kính Chi đã vượt qua, vòng tay ôm lấy lưng y.

Tiếp đó Hồ Kiều Kiều và Sương Nhi cũng nối nhau tới, người khóc người cười, gian phòng quanh năm yên tĩnh trở nên huyền ảo.

Đường lão thái quân cứ ngồi đó nhìn đích tôn thể hiện nhớ nhung với thê thiếp của mình mà chẳng hề trách móc vượt quy củ, cho tới khi bà phát hiện ra một mỹ phụ chừng ba mươi, toàn thân trên dưới phát tán khí chất ung dung cao quý, nhất là ánh mắt trí tuệ sâu xa, sau lưng có một lão gia gầy gò đứng hầu thì lòng có cảm giác không lành, bảo đích tôn và các nàng ngồi cả xuống, nghiêm mặt hỏi:

- Lãng Nhi, cháu đột nhiên về nhà, có phải là làm sai chuyện gì bị trách phạt không?

Đường Kính Chi giật mình, thầm nhủ mắt lão thái quân thật là chuẩn, mình đúng là làm sai chuyện rồi, song nếu như không dự đồ được Hoàng thái hậu, cũng chẳng rời kinh về nhà được.

Có điều y không thể nói thật khiến mọi người lo, cười rất tự nhiên:

- Nãi nãi, cháu làm chuyện gì sai được chứ, thật ra lần này cháu nhân cơ hội hoàng thượng phái đi theo đại quân nam hạ, lén lút về nhà, cùng lắm là trưa mai lên đường tới Liễu Châu báo danh rồi.

- Làm càn, hoàng thượng phái cháu đi theo quân dẹp phản tặc, sao cháu có thể xem thường quân pháp lén về nhà? Nếu để vị ngự sử nào đó biết được tham tấu lên thì sao?

Đường lão thái quân nghe thế cuống lên, tự ý rời khỏi quân đội là tội cực lớn, nghiêm giọng mắng:

- Cháu thành đứa không biết nặng nhẹ như thế từ bao giờ vậy?

Đường Kính Chi vội vàng giải thích:

- Nãi nãi đừng nóng, hoàng thượng phái cháu nam hạ, nhưng không nói cháu phải ở trong quân doanh, cho nên cháu không vi phạm quân quy.

- Dẹp phản tặc đâu phải chuyện đùa, cháu làm thế là lơ là chức trách.

Đường lão thái yên tâm hơn, giọng hòa hoãn đôi phần:

- Vậy hoàng thượng cho cháu chức gì?

- Cái này, cháu không có chức vụ thực tế, hoàng thượng chỉ cho cháu thống lĩnh một tiểu đội hai trăm người làm công tác hỗ trợ trong quân.

Tiểu đội đó tất nhiên là dùng nghiên cứu chế tạo tạc đạn rồi.

Đường lão thái quân nghe tới đó mới chắc chắn đích tôn không phạm sai lầm, nhưng lòng lại thấy khó hiểu, đích tôn đường đường là một vị hầu gia, sao hoàng đế sao lại cho thống lĩnh tiểu đội ít người như thế?

Nhưng nếu mất thánh tâm, hoàng thượng đã chẳng phái đích tôn đi phương nam.

Đám thê thiếp của Đường Kính Chi không suy nghĩ nhiều như bà, nghe Đường Kính Chi giải thích thì yên tâm rồi.

Có điều biết mai y phải lên đường thì lại thất vọng, Lâm Úc Hương thì đỡ hơn, vì nàng là chính thê, theo quy củ Đường Kính Chi đi xa về, đêm đầu tiên sẽ ngủ ở nhà nàng.

- Vị này là?

Đường lão thái quân lúc này mới hỏi tới diễm phụ khí chất khác người kia.

Đường Kính Chi ho khẽ một tiếng bảo toàn bộ hạ nhân, kể cả Hàm Hương cũng ra ngoài, Mộc công công tự giác đi ra đứng canh cửa, lúc này mới giới thiệu:

- Nãi nãi, đây là .. Là Hoàng thái hậu, hiện giờ lấy tên là Phượng Nghi, sau này cũng là người trong nhà.

- Hả?

Đường lão thái quân và đám thê thiếp xung quanh tưởng mình nghe nhầm.

Ba người Nhu Nhi thì bấm tay nhau cười trộm, các nàng biết trước thế nào cũng có chuyện này mà, Ngọc Nhi càng chú ý sắc mặt Hoàng thái hậu vốn ung dung điềm tĩnh cũng phải thoáng qua chút bối rối, dù chỉ một chút thôi cũng làm Ngọc Nhi thấy vui rồi.

Đường Kính Chi đánh giới thiệu lại một lần nữa.

- Hoàng thái hậu?

Đường lão thái quân choáng váng, đầu óc vẫn chưa xử lý kịp thông tin, Hoàng thái hậu tới nhà mình, đích tôn lại còn nói sau này trở thành người nhà là sao?

Rốt cuộc là sao, nhìn đích tôn không giống nói đùa, diễm phụ kia không nói, còn đám Nhu Nhi thấy bà nhìn tới đồng loạt gật đầu, Đường lão thái quân thiếu chút nữa ngất xỉu.

Lâm Úc Hương đứng bật dậy, nhìn Đường Kính Chi tròn mắt hỏi:

- Tướng công, chuyện này là thế nào? Trước đó không lâu chẳng phải quan phủ phát công vãng nói Hoàng thái hậu giá băng rồi sao?

- Úc Hương, chuyện là thế này ...

Đường Kính Chi phải tổ chức lại ngôn ngữ cẩn thận rồi mới kể lại, lúc này mọi người mới hiểu Hoàng thái hậu đã cứu Đường Kính Chi một mạng, còn công văn kia chỉ để nguy trang cho Hoàng thái hậu xuất cung.

Đường lão thái quân lúc này không dám ngồi nữa, vội đứng dậy định dùng đại lễ tham bái, song Hoàng thái hậu lại nhanh chóng ngăn lại, nửa đời sau nàng là nữ nhân của Đường Kính Chi rồi, sao có chuyện để trưởng bối trong nhà quỳ xuống hành lễ.

Đây đâu phải hoàng cung, nếu như sau này mọi người gặp nàng đều hành lễ, thì thật là chán, thời gian vừa rồi ở phủ hầu tước nàng cảm thấy được sự tự do thật sự.

Đám Lâm Úc Hương cũng muốn đứng dậy hành lễ, nhưng Đường Kính Chi và đám Nhu Nhi đều ngăn lại, nhất là thời gian qua Hoàng thái hậu cùng Uyển Nhi và Nhu Nhi sống cùng với nhau rất hòa thuận, không hề lên mặt Hoàng thái hậu mà hoàn toàn coi nhau như tỷ muội.

Bất ngờ là Ngọc Nhi là len lén đi tới bên Đường lão thái quân nói nhỏ, không biết nói gì mà Đường lão thái quân mặt bình tĩnh trở lại.

Hoàng thái hậu đoán Ngọc Nhi kể chuyện mình bị tiểu tướng công ức hiếp, mặt nàng đỏ dừ, nhưng nàng không giận, vì nàng biết Ngọc Nhi thích trêu nàng chứ không có ý xấu.

Thực ra nàng còn thích Ngọc Nhi nhất, coi Ngọc Nhi như tiểu muội muội nghịch ngợm vậy.

- Úc Hương tỷ tỷ, Phượng Nghi tỷ tỷ rất hiền, tỷ đừng quá câu nệ, khi ở Ni Lạc Thần, tỷ ấy cũng biết tỷ và Quế Phương tỷ có mang, còn chuẩn bị rất nhiều lễ vật.

Uyển Nhi đỡ lấy cánh tay Lâm Úc Hương đi tới bên Hoàng thái hậu:

Hoàng thái hậu ngẫm đánh giá Lâm Úc Hương, trong lòng tán thưởng, đúng là mỹ nhân tuyệt sắc, e năm xưa mình cũng không hơn được:

- Úc Hương, Uyển Nhi muội nói đúng đấy, chúng ta là tỷ muội với nhau, đừng câu nệ quá, trước khi rời kinh ta đã sai người chuẩn bị quà uội và em bé, một lát nữa sẽ đưa vào trong phòng của muội.

- Đa tạ Hoàng thái hậu.

Lần đầu gặp nhau, Lâm Úc Hương chưa hết bàng hoàng, sao dám xưng hô tỷ muội.

Hoàng thái hậu cũng không để ý, nhìn sang Chu Quế Phương, cười hiền hòa:

- Kính Chi thật có phúc, hai kiều thê mang thai cùng một lúc, Quế Phương muội, vì lên đường hơi gấp, nên không thể chuẩn bị chu đáo, có gì lúc đó muội đừng chê nhé.

- .. Không dám, không dám.

Chu Quế Phương không biết phải tự xưng ra sao, liên tục lắc đầu:

Thấy mọi người vì thân phận của mình mà không dám nói cười nữa, Hoàng thái hậu cũng không áp, dù sao bản thân nàng cũng cần thời gian thích ứng nữa là, liền quay sang Đường lão thái quân là người từng trải nhất, nói:

- Còn nhớ năm xưa mẫu hậu muốn phong lão thái quân làm cáo mệnh phu nhân từng hỏi ý kiến của ta, khi đó ta hết sức kính phục tấm lòng một mình vì nước của Đường đại nhân, nghe lão thái quân một mình về nhà chăm sóc công bà, liền gật đầu ngay, không ngờ chớp mắt cái đã bao nhiêu năm trôi qua.

Đường lão thái quân bị một lời của Hoàng thái hậu khơi lên tâm sự, hai người thuận theo đề tài đó mà nói, không khí không còn quá tẻ nhạt nữa.

Chương 597: Không muốn làm cô hồn dã quỷ.

Đường Kính Chi thấy hai người bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, những người khác khó xen vào, liền cáo lui dẫn đám thê thiếp rời phòng.

Ra ngoài, câu đầu tiên Đường Kính Chi dặn các nàng tuyệt đối giữ bí mật chuyện Hoàng thái hậu còn sống, đồng thời ở trong Đường phủ.

Các nàng đều hiểu quan hệ trọng đại trong chuyện này nên đều gật đầu.

Mọi người xúm quanh Đường Kính Chi đi tới chính viện của y và Lâm Úc Hương, vào phòng ngồi xuống, đều chăm chú nhìn Đường Kính Chi, mắt không chớp lấy một cái.

Tri Đông và Tri Thu bê trà lên, rót ọt người một chén, trong lúc rót trà hai tiểu nha hoàn cứ thi thoảng lại nhìn trộm Đường Kính Chi, so sánh xem có gì khác trước.

Đường Kính Chi bị các nàng nhìn làm tới ngượng, trên đường đi thì nhớ nhưng vô bờ, mong chấp cánh bay về với các nàng, lúc này nhất thời không biết bắt đầu nói từ đâu, hỏi:

- Úc Hương, ta không có nhà hết thấy đều tốt chứ.

- Ừm, tốt lắm.

Lâm Úc Hương không thông cảm cho tướng công vớ bở, đáp rất ngắn gọn, may có Hồ Kiều Kiều khéo léo nhận ra tướng công đang lúng túng, nói tiếp giải vây:

- Không những thế, Úc Hương tỷ tỷ còn chữa khỏi bệnh cho Kiều Kiều rồi đấy.

- Thật không?

Đường Kính Chi mừng rỡ, thấy Lâm Úc Hương gật đầu khẳng định, nắm tay nàng:

- Vậy thì tốt quá rồi, trước khi về kinh ta còn chuyên môn nhờ người mua cho nàng hai củ nhân sâm tám trăm năm bồi bổ cho nàng.

- Biết tướng công thương Kiều Kiều mà.

Hồ Kiều Kiều thổ thê:

Thế là không khí bắt đầu trở nên náo nhiệt, Sương Nhi cũng đòi quà, Nhu Nhi tất nhiên không quên khoe nàng được phong làm thê đầu nhất đẳng hoàng gia, nói tới quà Hoàng thái hậu không khỏi có chút mất hứng vì món quà đó giờ mất giá nhiều rồi, làm đám tỷ muội cười vui vẻ, cảm thấy khoảng cách với Hoàng thái hậu gần đi phần nào.

Chu Quế Phương thì nói câu nào cũng không rời đứa bé trong bụng, một mình Lâm Úc Hương không nói mỉm cười xoa bụng nhìn mọi người.

Nhị gia về, nhà bếp chuẩn bị bữa tối cực kỳ thịnh soạn, cả nhà quây quần ở phòng ăn, thê thiếp của Đường Kính Chi được Đường lão thái quân cho phép uống rượu, y còn được gặp tam đệ xa cách lâu ngày.

Đường Lễ Chi rõ ràng trở nên chững chạc hơn, nghe Đường lão thái quân kể, từ sau lần bị bắt cóc đó, hẳn suốt ngày trong phủ đọc sách, không ra ngoài nữa. Thế là Đường lão thái quân trước kia suốt ngày phải sai người đi tìm hấn ở chốn ăn chơi gió trăng, nay thì thoảng phải sai người đi bảo hấn nên ra ngoài đi dạo, ở trong nhà nhiều không tốt.

Có điều Đường Lễ Chi tuy vâng dạ song vẫn “chứng nào tật nấy”, làm Đường lão thái quân không biết nên vui hay buồn.

Đường Kính Chi thấy đệ đệ đã đổi tính, có ý để hấn giúp quản lý gia nghiệp, đồng thời tìm cho hấn một tước phụ.

Tức phụ này là chính thê, không phải tiểu thiếp.

Tứ đệ và ngũ đệ của y thì vẫn thế, đều là con một sách, gặp y ai ngờ còn gọi y là hầu gia làm Đường Kính Chi phì cười, hai đứa đệ đệ này thành tựu tương lai chắc chắn rất hữu hạn, nhưng Đường Kính Chi tất nhiên không để chúng phải lo chuyện cuộc sống sau này.

Khi ăn cơm, Hoàng thái hậu ngồi phía dưới Đường lão thái quân, chỗ này vốn là của Lâm Úc Hương, tất nhiên không dị nghị gì, nếu để nàng ngồi ở vị trí kém hơn, có khi mọi người bất an không dám ăn cơm.

Có điều Lâm Úc Hương nhủ mày, nàng thầm lo lắng, quan hệ giữa Hoàng thái hậu và Đường Kính Chi như thế, vậy sau này phải cho Hoàng thái hậu thân phận gì đây?

Không lẽ mình phải nhường vị trí chính thê ra sao?

Bữa cơm tối hôm đó rất náo nhiệt, tướng công của các nàng về rồi, các nàng rít rít không ngừng, Đường lão thái quân thấy đám tiểu bối vui vẻ, trong lòng cũng vô cùng cao hứng, con người khi về già còn gì vui hơn thấy con cháu quy tụ sum vầy?

Hoàng thái hậu hứng thú nhìn từng nữ nhân của Đường Kính Chi, nhận ra khuôn mặt từng người rất chân thành, không có chút đóng kịch hay giả tạo nào, lòng rất ngạc nhiên.

Ăn cơm xong, Hoàng thái hậu không ngờ lại nổi tính trẻ con, muốn ngủ cùng phòng với Đường lão thái quân, mắt Đường lão thái quân ánh lên, bà cười đồng ý.

Trước kia đều là Hồ Kiều Kiều và Đường lão thái quân ngủ với nhau, hôm nay liền nói sẽ tới tiểu viện Uyển Nhi ở, muốn cùng Uyển Nhi trò chuyện suốt đêm về những việc thú vị ở kinh thành.

Sương Nhi thì quan tâm tới sinh hoạt của tướng công ở kinh thành, muốn tới chen chúc cùng giường với Nhu Nhi, Nhu Nhi tất nhiên vui sướng hoan nghênh, không ngờ Chu Quế Phương ôm cái bụng vượt mặt cũng muốn tham gia, làm tiểu nha đầu này cười tít mắt.

Uyển Nhi rủ Ngọc Nhi tham gia, nhưng Ngọc Nhi nói thích ngủ một mình, rồi chẳng hiểu Hồ Kiều Kiều chạy tới thì thầm cái gì, mắt sáng lên đồng ý.

Thân phận Lâm Úc Hương rõ ràng ra đó, hôm nay Đường Kính Chi tất nhiên về nhà chính cùng nàng.

Hoàng thái hậu từ lúc tới Đường gia vô cùng ôn hòa, nàng dìu Đường lão thái quân về phòng ngủ, không cho cung nữ tam phúc và Mộc công công đi theo, tới phòng ngủ của Đường lão thái quân, Hàm Hương cũng khéo léo lui ra.

Chậm rãi ngồi xuống giường, Đường lão thái quân đặt gậy sang một bên, mặt hơi nheo lại, hỏi:

- Hoàng thái hậu, người tới Đường gia ở là phúc phận lớn của Đường gia, có điều lão thân muốn hỏi, người muốn thân phận thế nào?

Điều này cần làm rõ ràng ngay, nếu không hậu viện đích tôn sẽ loạn.

- Ai gia bỏ quyền lực và uy nghiêm, bỏ thân phận cao quý, bỏ cuộc sống xa hoa trong hoàng cung tới Đường gia, lão thái quân còn sợ ai gia làm hậu viện Đường gia chó chạy gà bay hay sao?

Đường lão thái quân nhú mày, vì Hoàng thái hậu tự xưng là ai gia, đó là muốn nhắc nhở bà đừng quên thân phận thực sự của đối phương, cũng may tiếp theo đó lời Hoàng thái hậu làm bà thở phào.

- Yêu cầu của Phượng Nghi không cao, chỉ cần sau khi chết, được chôn trong mộ phần của Đường gia, lão thái quân không thể nhẫn tâm để thiếp thân chết rồi thành cô hồn dã quỷ chứ?

Bức tượng phật này bà không đắc tội nổi, không thể đối đãi như đám Lâm Úc Hương, đây là vấn đề đau đầu, xử lý không khéo sẽ làm hậu viện chia rẽ nháo nhào.

Theo quy củ thì chính thê và bình thê sau khi chết đều được cho vào mộ phần của Đường gia, được lập bài vị thờ phụng.

Như vậy vị Hoàng thái hậu này muốn Lâm Úc Hương nhường vị trí hay là cúi cái đầu cao quý xuống làm bình thê?

Vừa rồi Hoàng thái hậu tự xưng ai gia làm bà cẩn trọng hơn, không thể hỏi thẳng thường được, đành tạm thời để đấy.

Mai đích tôn phải đi rồi, thời gian gấp gáp không tổ chức hôn lễ được, vẫn còn thời gian thăm dò tính toán của Hoàng thái hậu.

Có điều bảo Lâm Úc Hương nhường vị trí thì không thể, nha đầu này khó khăn lắm mới chấp nhận Đường gia, nếu bà làm thế, chỉ e nha đầu đó có ở lại rồi, lòng cũng rất bất mãn.

Vấn đề này thật đau đầu.

Về tới tiểu viện, Đường Kính Chi cho Tri Đông Tri Thu lui, tự mình cẩn thận đỡ khuỷu tay Lâm Úc Hương về phòng ngủ.

- Úc Hương, đứa bé trong bụng nàng có quấy phá không?

Đỡ Lâm Úc Hương ngồi xuống giường, Đường Kính Chi ngồi xuống, áp tai lên bụng kiều thê, hỏi:

Lâm Úc Hương đã có thai gần sau tháng rồi, đứa bé cơ bản đã đầy đủ khí quan, có thể lăn lộn, quấy đạp trong bụng mẹ.

Khẽ gật đầu, Lâm Úc Hương hơi ngần ngừ, song vẫn đưa tay ra ôm cổ Đường Kính Chi, để y ghé sát vào bụng mình hơn:

- Thi thoảng cũng rất hư, đạp thiếp thân không đứng dậy được, có lẽ lão thái quân nói không sai, khả năng là con trai.

Đường Kính Chi bật cười, Đường lão thái quân tất nhiên hi vọng nàng sinh con trai, để bà có trọng tôn mà.

- Sinh con trai ta chỉ thương tới năm mười tám tuổi, còn sinh con gái ta thương nó tới năm tám mươi tuổi.

Ngay cả phụ nữ hiện đại còn không chịu nổi áp lực phải sinh con trai nối dõi cho nhà chồng, nên Đường Kính Chi lập tức tỏ rõ thái độ, để Lâm Úc Hương không phải chịu áp lực tâm lý quá lớn.

Chương 598: Chuyện cũ ...

- Phì phì, đừng nói thế, lão thái quân nghe được sẽ mắng cho đấy.

Lâm Úc Hương miệng nói vậy nhưng lòng nhẹ nhõm hơn không ít, bất kể tướng công vợ bỏ nói có thật lòng hay không, y có tâm ý đó là tốt rồi, chứng tỏ y vẫn là nam nhân ôn nhu chu đáo đó, chưa hề thay đổi.

Có điều nàng vẫn có tâm sự, đó là về Hoàng thái hậu! Với thân phận đó, có thể nói Hoàng thái hậu muốn cái này, muốn cái nọ thì cơ bản trong Đường phủ này không một ai có thể từ chối.

Kể cả Đường lão thái quân.

Nghĩ tới đó Lâm Úc Hương có chút hoảng loạn, nếu như Hoàng thái hậu muốn làm chính thê thì phải làm thế nào?

Nàng tất nhiên là không muốn nhường vị trí.

Song nàng dù muốn hay không cũng chẳng thể làm gì, một câu nói của người ta có thể đuổi nàng ra khỏi nhà rồi.

Nghĩ tới đó Lâm Úc Hương hoảng sợ, không được, mình phải nhẫn nhịn, nếu không bị đuổi khỏi nhà, đứa bé này không có cha, chẳng phải nó sẽ đi vào con đường cũ của mình hay sao?

- Hừm, không nể mặt ta à, đợi con ra đây, cha sẽ đét dít.

Đường Kính Chi ghé tai vào bụng Lâm Úc Hương mãi mà không thấy con mình động đậy, cười mắng, nhưng ngẩng đầu lên thấy Lâm Úc Hương lặng lẽ khóc, tức thì hoảng hốt:

- Úc Hương, sao nàng lại khóc?

- Không, không có gì ...

Lâm Úc Hương đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt chua xót.

- Không đúng, nàng phải nói cho ta biết, ở nhà có gì không ổn sao?

Đường Kính Chi truy hỏi, Lâm Úc Hương sao dám nói ra tâm sự của mình, nàng sợ tướng công ngã về phía mình, sinh mâu thuẫn với Hoàng thái hậu, như thế không khéo cả Đường gia đều gặp họa, bị Đường Kính Chi nhất quyết hỏi cho ra nhẽ, đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói:

- Tướng công, mai chàng phải rời Lạc thành đi Liễu châu phải không?

Đường Kính Chi vuốt ve mái tóc của Lâm Úc Hương, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng:

- Ủ, nàng vì thế mà khóc sao?

Lâm Úc Hương tổ chức lại ngôn ngữ nói:

- Đúng thế, thiếp thân không muốn tướng công đi, ngoài ra còn vì nhớ tới chuyện thương tâm hồi nhỏ ở đó.

- A, thì ra quê nàng ở Liễu Châu à?

Đường Kính Chi chưa bao giờ được Lâm Úc Hương kể về thân thế của nàng:

Lâm Úc Hương gật đầu, kể lại chuyện cũ.

Đó là một danh gia vọng tộc truyền thừa trăm năm trong địa phận Liễu châu.

Trong gia tộc đó, có một vị gia chủ căn bản không nhớ mình có bao nhiêu tôn nữ thứ xuất, tên là gì.

Gia chủ đó có một trưởng tử tên Lâm Gia Chính, kẻ này háo sắc vô dụng, thê thiếp đông không kể hết, con cái vô số, hơn nữa là kẻ bạc tình vô nghĩa, đối với tiểu thiếp hắn không còn hứng thú nữa bỏ mặc, mặc cho người khác trong nhà muốn làm gì thì làm, có đuổi ra khỏi cửa cũng coi như không nhìn thấy.

Lâm Gia Chính có một tiểu thiếp tên Liên Thảo, từ khi mang thai không thể hầu hạ hắn là không thấy bóng dáng hắn đâu, thậm chí tới khi nàng sinh con, kẻ bạc tình đó cũng chẳng thèm phái người tới hỏi một tiếng là sinh nam hay nữ.

Liên Thảo xinh đẹp, trước kia rất được tướng công ân sủng, chính thê sớm đã ghi hận trong lòng, sau khi xác định trưởng phu không còn hứng với Liên Thảo nữa, mẹ ta cứ một vài ngày là bới móc vu oan cho Liên Thảo, lúc phạt đánh, lúc phạt treo, có khi dùng châm đâm vào tay.

Đằng sau lưng còn độc ác dung túng xúi bẩy nam nhân khác trong nhà tới dụ dỗ Liên Thảo, để kiếm có nàng không đoan chính đuổi đi.

Liên Thảo bề ngoài yếu đuối, nhưng nội tâm kiên cường, vì con gái căn răng chịu đựng được hết những âm mưu của chính thê.

Mùa hè năm đó, trời rất nóng, bị bạc đãi suốt bảy năm liền, tới cơm cũng không đủ ăn no bụng, Liên Thảo bỏ con gái lại, buông tay qua đời.

Cô bé đó tên Lâm Úc Hương, sau khi mẹ qua đời một ngày đã bị đuổi ra khỏi nhà ...

Trong ký ức thửa nhỏ của nàng, nhớ rõ rất là mẹ nàng luôn để cho nàng ăn cơm trước, sau đó mẹ nàng mới ăn những thứ thức ăn rất khó nuốt, tiếp đó là mẹ cả lúc nào cũng nghiêm mặt, tới chỗ nàng là quát tháo chửi bới, rồi thân ca ca đầu ngẩng cao không thèm nhìn nàng lấy một cái, cùng đám tỷ tỷ đệ đệ khác suốt ngày tìm nàng đánh đập bắt nạt.

Thi thoảng trong nhà lại có nam nhân lạ tới nàng không biết thân phận của những kẻ đó, chỉ biết bọn chúng làm mẹ nàng rất sợ, sau khi đuổi đi rồi mẹ nàng thường dựa vào cửa khóc rất lâu.

Mãi tới khi lớn lên nàng mới hiểu những nam nhân đó tới tiểu viện tìm mẹ mình làm gì.

Chìm vào trong hồi ức, Lâm Úc Hương khóc nức nở, Đường Kính Chi càng nghe mặt càng tối lại, mắt như muốn phun ra lửa.

Tục nữ có câu hổ dữ không ăn thịt con, vậy mà tên Lâm Gia Chính đó trơ mắt nhìn con gái chưa tròn bảy tuổi bị đuổi ra khỏi nhà.

- Úc Hương, nàng phải chịu khổ rồi.

Đêm hôm đó Lâm Úc Hương khóc mãi không thôi, Đường Kính Chi ôm nàng trong lòng dỗ dành, chẳng biết lúc nào Lâm Úc Hương mệt ngủ thiếp đi, sáng hôm sau mơ hồ tỉnh lại, vừa mở mắt ra thấy khuôn mặt đầy yêu thương nhìn nàng.

Đường Kính Chi cả đêm không ngủ, lòng vừa thương xót vừa vui mừng, Lâm Úc Hương đã mở rộng tâm lòng đem tâm sự giấu kín nói ra, tức là đã thực sự tiếp nhận mình rồi.

Nhìn hai mắt khóc tới sưng húp của Lâm Úc Hương, câu đầu tiên Đường Kính Chi nói sẽ đòi lại công bằng cho nàng.

Bị khổ nạn thửa nhỏ của Lâm Úc Hương cảm nhiễm, cả buổi sáng Đường Kính Chi mặt âm trầm, thê thiếp của y đều nhìn ra tướng công có tâm sự lớn, song không ai dám nhiều lời hỏi gì.

Cùng Đường lão thái quân và thê thiếp ăn cơm trưa xong, Đường Kính Chi hỏi han Sương Nhi biệc an bài ẹ con Trịnh Hân Như, thấy nàng đã bố trí thỏa đáng cả rồi, cũng không tới Trương gia hay Giả gia bái phỏng, cưới con ngựa trắng, cùng Ngọc Nhi và Hồng Phong tới thẳng Liễu Châu.

Đường Kính Chi đột nhiên về Lạc Thành rồi lại vội vã rời đi, khiến cư dân Lạc thành lại được một phen bàn tán.

Lưu Châu ở phía đông bắc Bình Châu và Vân Châu, còn Liễu Châu thì ở tây nam hai nơi đó, kề sát với Hải Châu, nằm nối tiếp giữa Bình Châu và Hải Châu là vùng rừng mưa nhiệt đới, bên trong cỏ thụ um tùm, mãnh thú chướng khí khắp nơi, dù là cư dân bản địa cũng không dám tùy tiện đi vào, càng khỏi phải nói đại quân đi xuyên qua đó.

Cho nên quân dẹp loạn sẽ tập kết ở Liễu Châu, sau đó chia quân ba ngả, đánh vào Hải Châu.

Đường Kính Chi xuất phát từ Lạc Thành, đi hết Bình Châu tới Liễu châu, khi y tới nơi thì đã mất hai mươi ngày, ba người bọn họ hành động đơn độc, không đi cùng hậu quân phụ trách áp tải vật tư.

Tốc độ của hậu quân chậm hơn rất nhiều, đoán chừng phải hơn mười ngày nữa mới tới được.

Đường Kính Chi trước tiên tới quân doanh báo danh, Vương Tích trước kia ẩn thân tại Đường gia, tất nhiên rất khách khí với y.

Tiền quân đi rất nhanh, đã tới lập xong đại trại rồi, có điều Vương Tích nghe nói tới đại danh Minh Húc anh dũng thiện chiến, am hiểu binh pháp, cho nên không dám lơ đãng khai chiến với phản quân đội Đường Kính Chi mang tạc đạn tới.

Uy lực của tạc đạn thế nào Vương Tích đã tận mắt chứng kiến, có nó, khả năng thắng sẽ lớn hơn, giảm bớt được thương vong bên mình.

Đường Kính Chi thì hoàn toàn không biết bài binh bố trận, chỉ huy giết địch, y chỉ có thể đảm bảo với Vương Tích sẽ có đủ tạc đạn cho hắn dùng, ở quân doanh y chẳng giúp được gì cho nên chuyển ra ngoài ở.

Vương Tích không ý kiến gì, dù sao hoàng đế không hạ chỉ cấp Đường Kính Chi chức vụ gì cụ thể.

Hồng Phong và Ngọc Nhi không phải quan viên triều đình, không thể ra vào quân doanh, cho nên hai bọn họ tới nơi liền thuê một tiểu viện trong thành, Đường Kính Chi tới đó tắm rửa thay đổi y phục, sau đó hỏi đường tới Tần gia.

Đường Kính Chi rất có thiện cảm với Tần Hạo, thiếu gia của Tần gia, còn một thời gian nữa hậu quân mới tới, cho nên Đường Kính Chi muốn tranh thủ thời gian rảnh rỗi này làm một việc lớn.

Chương 598: Chuyện cũ ...

- Phì phì, đừng nói thế, lão thái quân nghe được sẽ mắng cho đấy.

Lâm Úc Hương miệng nói vậy nhưng lòng nhẹ nhõm hơn không ít, bất kể tướng công vớ bở nói có thật lòng hay không, y có tâm ý đó là tốt rồi, chứng tỏ y vẫn là nam nhân ôn nhu chu đáo đó, chưa hề thay đổi.

Có điều nàng vẫn có tâm sự, đó là về Hoàng thái hậu! Với thân phận đó, có thể nói Hoàng thái hậu muốn cái này, muốn cái nọ thì cơ bản trong Đường phủ này không một ai có thể từ chối.

Kể cả Đường lão thái quân.

Nghĩ tới đó Lâm Úc Hương có chút hoảng loạn, nếu như Hoàng thái hậu muốn làm chính thê thì phải làm thế nào?

Nàng tất nhiên là không muốn nhường vị trí.

Song nàng dù muốn hay không cũng chẳng thể làm gì, một câu nói của người ta có thể đuổi nàng ra khỏi nhà rồi.

Nghĩ tới đó Lâm Úc Hương hoảng sợ, không được, mình phải nhẫn nhịn, nếu không bị đuổi khỏi nhà, đứa bé này không có cha, chẳng phải nó sẽ đi vào con đường cũ của mình hay sao?

- Hừm, không nể mặt ta à, đợi con ra đây, cha sẽ đét dít.

Đường Kính Chi ghé tai vào bụng Lâm Úc Hương mãi mà không thấy con mình động đậy, cười mắng, nhưng ngẩng đầu lên thấy Lâm Úc Hương lặng lẽ khóc, tức thì hoảng hốt:

- Úc Hương, sao nàng lại khóc?

- Không, không có gì ...

Lâm Úc Hương đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt chưa xót.

- Không đúng, nàng phải nói cho ta biết, ở nhà có gì không ổn sao?

Đường Kính Chi truy hỏi, Lâm Úc Hương sao dám nói ra tâm sự của mình, nàng sợ tướng công ngã về phía mình, sinh mâu thuẫn với Hoàng thái hậu, như thế không khéo cả Đường gia đều gặp họa, bị Đường Kính Chi nhất quyết hỏi cho ra nhẽ, đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói:

- Tướng công, mai chàng phải rời Lạc thành đi Liễu châu phải không?

Đường Kính Chi vuốt ve mái tóc của Lâm Úc Hương, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng:

- Ủ, nàng vì thế mà khóc sao?

Lâm Úc Hương tổ chức lại ngôn ngữ nói:

- Đúng thế, thiếp thân không muốn tướng công đi, ngoài ra còn vì nhớ tới chuyện thương tâm hồi nhỏ ở đó.

- A, thì ra quê nàng ở Liễu Châu à?

Đường Kính Chi chưa bao giờ được Lâm Úc Hương kể về thân thế của nàng:

Lâm Úc Hương gạt đầu, kể lại chuyện cũ.

Đó là một danh gia vọng tộc truyền thừa trăm năm trong địa phận Liễu châu.

Trong gia tộc đó, có một vị gia chủ căn bản không nhớ mình có bao nhiêu tôn nữ thứ xuất, tên là gì.

Gia chủ đó có một trưởng tử tên Lâm Gia Chính, kẻ này háo sắc vô dụng, thê thiếp đông không kể hết, con cái vô số, hơn nữa là kẻ bạc tình vô nghĩa, đối với tiểu thiếp hắn không còn hứng thú nữa bỏ mặc, mặc cho người khác trong nhà muốn làm gì thì làm, có đuổi ra khỏi cửa cũng coi như không nhìn thấy.

Lâm Gia Chính có một tiểu thiếp tên Liên Thảo, từ khi mang thai không thể hầu hạ hắn là không thấy bóng dáng hắn đâu, thậm chí tới khi nàng sinh con, kẻ bạc tình đó cũng chẳng thèm phải người tới hỏi một tiếng là sinh nam hay nữ.

Liên Thảo xinh đẹp, trước kia rất được tướng công ân sủng, chính thê sớm đã ghi hận trong lòng, sau khi xác định tương phu không còn hứng với Liên Thảo nữa, họ ta cứ một vài ngày là bới móc vu oan cho Liên Thảo, lúc phạt đánh, lúc phạt treo, có khi dùng châm đâm vào tay.

Đằng sau lưng còn độc ác dung túng xúi bẩy nam nhân khác trong nhà tới dụ dỗ Liên Thảo, để kiếm có nàng không đoan chính đuổi đi.

Liên Thảo bề ngoài yếu đuối, nhưng nội tâm kiên cường, vì con gái cần răng chịu đựng được hết những âm mưu của chính thê.

Mùa hè năm đó, trời rất nóng, bị bạc đãi suốt bảy năm liền, tới cơm cũng không đủ ăn no bụng, Liên Thảo bỏ con gái lại, buông tay qua đời.

Cô bé đó tên Lâm Úc Hương, sau khi mẹ qua đời một ngày đã bị đuổi ra khỏi nhà ...

Trong ký ức thừa nhỏ của nàng, nhớ rõ rất là mẹ nàng luôn để cho nàng ăn cơm trước, sau đó mẹ nàng mới ăn những thứ thức ăn rất khó nuốt, tiếp đó là mẹ cả lúc nào cũng nghiêm mặt, tới chỗ nàng là quát tháo chửi bới, rồi thân ca ca đầu ngẩng cao không thèm nhìn nàng lấy một cái, cùng đám tỷ tỷ đệ đệ khác suốt ngày tìm nàng đánh đập bắt nạt.

Thi thoảng trong nhà lại có nam nhân lạ tới nàng không biết thân phận của những kẻ đó, chỉ biết bọn chúng làm mẹ nàng rất sợ, sau khi đuổi đi rồi mẹ nàng thường dựa vào cửa khóc rất lâu.

Mãi tới khi lớn lên nàng mới hiểu những nam nhân đó tới tiểu viện tìm mẹ mình làm gì.

Chìm vào trong hồi ức, Lâm Úc Hương khóc nức nở, Đường Kính Chi càng nghe mặt càng tối lại, mắt như muốn phun ra lửa.

Tục nữ có câu hổ dữ không ăn thịt con, vậy mà tên Lâm Gia Chính đó trở mặt nhìn con gái chưa tròn bảy tuổi bị đuổi ra khỏi nhà.

- Úc Hương, nàng phải chịu khổ rồi.

Đêm hôm đó Lâm Úc Hương khóc mãi không thôi, Đường Kính Chi ôm nàng trong lòng dỗ dành, chẳng biết lúc nào Lâm Úc Hương mệt ngủ thiếp đi, sáng hôm sau mơ hồ tỉnh lại, vừa mở mắt ra thấy khuôn mặt đầy yêu thương nhìn nàng.

Đường Kính Chi cả đêm không ngủ, lòng vừa thương xót vừa vui mừng, Lâm Úc Hương đã mở rộng tâm lòng đem tâm sự giấu kín nói ra, tức là đã thực sự tiếp nhận mình rồi.

Nhìn hai mắt khóc tới sưng húp của Lâm Úc Hương, câu đầu tiên Đường Kính Chi nói sẽ đòi lại công bằng cho nàng.

Bị khổ nạn thừa nhỏ của Lâm Úc Hương cảm nhiễm, cả buổi sáng Đường Kính Chi mặt âm trầm, thê thiếp của y đều nhìn ra tướng công có tâm sự lớn, song không ai dám nhiều lời hỏi gì.

Cùng Đường lão thái quân và thê thiếp ăn cơm trưa xong, Đường Kính Chi hỏi han Sương Nhi biệt an bài ẹ con Trịnh Hân Như, thấy nàng đã bố trí thỏa đáng cả rồi, cũng không tới Trương gia hay Giả gia bái phỏng, cưới con ngựa trắng, cùng Ngọc Nhi và Hồng Phong tới thẳng Liễu Châu.

Đường Kính Chi đột nhiên về Lạc Thành rồi lại vội vã rời đi, khiến cư dân Lạc thành lại được một phen bàn tán.

Lưu Châu ở phía đông bắc Bình Châu và Vân Châu, còn Liễu Châu thì ở tây nam hai nơi đó, kề sát với Hải Châu, nằm nối tiếp giữa Bình Châu và Hải Châu là vùng rừng mưa nhiệt đới, bên trong cỏ thụ um tùm,

mãnh thú chướng khí khắp nơi, dù là cư dân bản địa cũng không dám tùy tiện đi vào, càng khỏi phải nói đại quân đi xuyên qua đó.

Cho nên quân dẹp loạn sẽ tập kết ở Liễu Châu, sau đó chia quân ba ngả, đánh vào Hải Châu.

Đường Kính Chi xuất phát từ Lạc Thành, đi hết Bình Châu tới Liễu châu, khi y tới nơi thì đã mất hai mươi ngày, ba người bọn họ hành động đơn độc, không đi cùng hậu quân phụ trách áp tải vật tư.

Tốc độ của hậu quân chậm hơn rất nhiều, đoán chừng phải hơn mười ngày nữa mới tới được.

Đường Kính Chi trước tiên tới quân doanh báo danh, Vương Tích trước kia ẩn thân tại Đường gia, tất nhiên rất khách khí với y.

Tiền quân đi rất nhanh, đã tới lập xong đại trại rồi, có điều Vương Tích nghe nói tới đại danh Minh Húc anh dũng thiện chiến, am hiểu binh pháp, cho nên không dám lỗ mãng khai chiến với phản quân đội Đường Kính Chi mang tạc đạn tới.

Uy lực của tạc đạn thế nào Vương Tích đã tận mắt chứng kiến, có nó, khả năng thắng sẽ lớn hơn, giảm bớt được thương vong bên mình.

Đường Kính Chi thì hoàn toàn không biết bài binh bố trận, chỉ huy giết địch, y chỉ có thể đảm bảo với Vương Tích sẽ có đủ tạc đạn cho hắn dùng, ở quân doanh y chẳng giúp được gì cho nên chuyển ra ngoài ở.

Vương Tích không ý kiến gì, dù sao hoàng đế không hạ chỉ cấp Đường Kính Chi chức vụ gì cụ thể.

Hồng Phong và Ngọc Nhi không phải quan viên triều đình, không thể ra vào quân doanh, cho nên hai bọn họ tới nơi liền thuê một tiểu viện trong thành, Đường Kính Chi tới đó tắm rửa thay đổi y phục, sau đó hỏi đường tới Tần gia.

Đường Kính Chi rất có thiện cảm với Tần Hạo, thiếu gia của Tần gia, còn một thời gian nữa hậu quân mới tới, cho nên Đường Kính Chi muốn tranh thủ thời gian rảnh rỗi này làm một việc lớn.

567. Chương 599-604

Chương 599: Nội bộ lục đục.

Tần gia cũng là hào môn thế tộc ở Liễu châu, chuyện kinh doanh trải khắp toàn cảnh, dù không phải là phú thương lớn nhất có tài lực nhất ở Liễu châu, nhưng ra phố tùy tiện kiếm một người hỏi cũng biết nhà họ ở đâu.

Thong thả vừa đi vừa ngắm cảnh, chừng nửa canh giờ ba người bọn họ tới trước cửa Tần gia, tiền trang không quá lớn, trang trí không xa hoa, nhưng nhìn tấm biển đầy vết tích phong sương, tường bao phủ đầy leo, mang tới không khí cổ kính tang thương.

“Cộc! Cộc! Cộc!”

Hồng Phong đi tới nắm vòng đồng gõ cửa

Nghe tiếng gõ cửa một ông già mở cánh cửa nhỏ đi ra, thấy ba vị công tử ca, khách khí chấp tay hỏi:

- Xin hỏi mấy vị công tử tìm ai?

- Lão nhân gia, chúng tôi ở kinh thành tới, muốn tìm Tần Hạo, Tần công tử.

Ông già kia nghe Đường Kính Chi trả lời, nhìn y một lượt rồi thốt lên:

- Trong các vị có một người là Trung Nghĩa hầu phải không?

Đường Kính Chi ngó người:

- Đúng thế, chính là ta, sao lão nhân gia biết?

Ông già quỳ ngay xuống khấu đầu thỉnh an, Đường Kính Chi quá quen với chuyện này rồi, đợi ông ta đứng lên liền lặp lại câu hỏi.

- Bẩm hầu gia, là thiếu gia nhà thảo dân suy đoán, trong thời gian tới ngài khả năng tới đây, còn miêu tả hình dáng của ngài cho tiểu nhân.

Ông già cúi mình hết cỡ đáp:

- Vậy Tần công tử có ở trong phủ không?

- Không ạ, thiếu gia nhà thảo dân buổi sáng đã đi tới cửa hiệu lo chuyện làm ăn, mời hầu gia vào, thảo dân cho người đi tìm thiếu gia về ngay.

Ông già gọi người mở cổng lớn rồi đứng sang bên mời bọn họ vào:

Ba người Đường Kính Chi đi vào, ông già kia gọi liền năm sáu hạ nhân tới chia nhau ra tới các cửa hiệu tìm thiếu gia, có quý tộc lão gia tới nhà, tuyệt đối không thể để đợi lâu.

Mấy hạ nhân đó không dám chậm trễ, co chân chạy đi tìm người.

Đường Kính Chi vừa tới đại sảnh ngồi xuống thì có một lão giả tuổi chừng 50 vội vàng đi vào khấu đầu:

- Thảo dân là quản gia nơi này, thỉnh an hầu gia.

- Đứng dậy đi.

Đường Kính Chi thấy ông ta tinh minh trầm ổn, hẳn là biết nhiều chuyện, hỏi:

- Ở Liễu châu này có một gia tộc lớn họ Lâm, truyền thừa nhiều đời, ông có biết không?

- Bẩm hầu gia, thảo dân biết ạ.

Quản gia cung kính đáp rất tỉ mỉ:

- Tính ra thì Lâm gia là gia tộc lâu đời nhất ở Liễu châu này, có điều hơn trăm năm trước mới quật khởi, Lâm gia chủ yếu kinh doanh tửu lâu, trà quán, đồ trường, không những tài lực hùng hậu mà còn có người làm quan trong triều.

“Ồ” Đường Kính Chi đặt chén trà xuống, Lâm Úc Hương bị đuổi khỏi nhà khi còn nhỏ, nên không biết tình hình cụ thể của Lâm gia, nên y mới hỏi thế.

Ước chừng hai tuần hương sau, Tần Hạo được tin tức chạy về, còn nhớ lần trước gặp nhau ở kinh thành, hẳn gọi một tiếng Đường hiền đệ còn mang chút tâm thái bề trên, có điều hiện giờ phải quỳ bái:

- Thảo dân Tần Hạo thỉnh an Trung Nghĩa hầu.

Đợi Tần Hạo lạy đủ ba cái Đường Kính Chi mới bảo hắn đứng dậy, đó không phải y làm cao, mà pháp luật là thế, ra ngoài y cũng phải tuân thủ.

- Mới mấy tháng không gặp, ngài đã phong lên làm hầu tước rồi, thảo dân bội phục vô cùng.

Tần Hạo đứng dậy, không hề có chút nào xa lạ, nhiệt tình như xưa cười nói:

Đường Kính Chi trước đó còn lo Tần Hạo gặp mình sẽ gò bó, thấy thế thiện cảm với hắn lại tăng thêm, xoa tay bảo hắn ngồi xuống.

- Bội phục với không bội phục cái gì, chẳng qua ta tốt số thôi. Thế nào, kinh doanh tốt chứ?

- Đâu chỉ là tốt, thảo dân kiếm một khoản lớn, mấy tháng qua, nếu chẳng phải bị Phúc Thọ vương làm nhái, cướp đi một phần lớn chuyện làm ăn thì thảo dân còn kiếm nhiều hơn. Có điều ông ta cũng quá lớn gan rồi, dám dựng cờ tạo phản, đợi ông ta bị bắt rồi, để xem ông ta còn giữ cái trò ăn cướp đó thế nào.

Nói tới đó Tần Hạo cười nhạt khinh miệt.

-Ồ, Tần huynh sao khẳng định được đại quân sẽ nhanh chóng dẹp được phản loạn?

Đường Kính Chi không biết vì sao Tần Hạo có lòng tin vào triều đình như thế:

- Nghe nói ông ta có mấy đứa con lợi hại lắm cơ mà.

- Đó mới chính là nguyên nhân trọng yếu khiến cho ông ta thất bại, vấn đề là Phúc Thọ vương đã có tuổi, đợi tới khi đánh vào Ni Lạc Thần lên ngai vàng, ai sẽ được kế thừa.

Tần Hạo cẩn thận nhìn Hồng Phong và Ngọc Nhi, thấy Đường Kính Chi khẽ gật đầu, nói tiếp:

- Đệ ở xa không biết, chính vì ba đứa con của ông ta lợi hại cho nên trước nay đấu đá nhau dữ dội, nhìn nhau không thuận mắt. Phúc Thọ vương nếu là kẻ có hùng tâm tráng chí đã đành đi, không may ông ta vô dụng, trước nay chỉ biết rượu chè hưởng lạc, mặc ấy đứa con lục đục, nhất là lão đại, sau khi tạo phản rồi vẫn nhiều lần bày kế hãm hại Minh Húc, chuyện lan ra ngoài dân gian, nói tới huynh đệ đấu đá nhà họ ai cũng lắc đầu ngao ngán.

Đường Kính Chi hiểu ra, anh em đánh nhau, tầm nhìn đúng là hạn hẹp, Hải Châu còn chưa chiếm được hết, đã mơ ngày đăng quang, loại quân địch bề ngoài thanh thế rầm rộ, nhưng bên trong chia bè kết phái như thế thì chẳng đáng lo.

Biết tình hình phản quân Đường Kính Chi yên tâm, vốn Đường Kính Chi còn rất lo Trí Võ vương Minh Húc là khúc xương khó gắp, có điều tục ngữ nói rất hay “không sợ kẻ địch dũng mãnh như hổ, chỉ sợ đồng bạn ngu xuẩn như heo”, có mấy tên huynh trưởng nín kén, Minh Húc có là một con sư tử cũng bị bọn chúng làm liên lụy chết.

Đường Kính Chi không nói chuyện quân tình nữa, chuyển sang nghe ngóng Tần gia thế lực lớn cỡ nào, để còn đòi lại công bằng cho kiều thê.

Nghe Đường Kính Chi hỏi tới Lâm gia, Tần Hạo hơi ngạc nhiên, Lâm gia kinh doanh trà lâu từ quán đầu có liên quan gì tới Đường gia trước kia kinh doanh trà ngọc:

- Dám hỏi hầu gia muốn biết chuyện đó làm gì?

- Chuyện này ...

Đường Kính Chi trầm ngâm, cảm thấy muốn đối phó với Lâm gia phải tìm hiểu thấu đáo, nếu mình che dấu có khi Tần Hạo cố kỵ này nọ mà che dấu, hơn nữa y cũng cần người giúp sức mới được, dù y có cầm thượng phương bảo kiếm cũng chẳng thể trực tiếp xông thẳng vào Lâm gia giết người:

- Tần huynh, chúng ta là cố giao, ta nói thật nhé, ta và Lâm gia có khúc mắc không thể cởi bỏ, muốn diệt bọn chúng.

-Ồ, vậy hầu gia muốn thảo dân giúp?

Tần Hạo rất thông minh, chủ động hỏi, chỗ dựa lớn như thế, không tranh thủ lấy lòng thì quá đại.

- Ta muốn đối phó với Đường gia, song cần dùng thủ đoạn quang minh chính đại, ở đây ta lạ nước lạ cái, tất nhiên phải nhờ Tần huynh hỗ trợ.

Đường Kính Chi hướng về phía Tần Hạo chấp tay:

Tần Hạo vội đáp lễ, cười nói:

- Lâm gia kinh doanh thanh lâu, đồ trường, khỏi cần nói cũng biết chuyện phạm pháp đếm không hết, hầu gia muốn đối phó với chúng, thảo dân có thể tìm thành thủ Hoàn Thành thương lượng, lập tức đóng cửa tra xét những thanh lâu, đồ trường đó.

Đường Kính Chi lắc đầu:

- Tần huynh, ta tiết lộ điều này, Lâm gia không bị lật đổ, biến mất khỏi thượng tầng Liễu Châu, ta sẽ không thôi.

Tần Hạo rung mình, xem ra ân oán giữa vị hầu gia này và Lâm gia cực sâu, như thế xem ra tra xét đóng cửa thanh lâu, đồ trường là không đủ, liệu mình có nên để bị cuốn vào không? Suy nghĩ một lúc Tần Hạo nói:

- Hầu gia nếu muốn lật đổ Đường gia phải tốn chút thời gian, dù sao Lâm gia truyền thừa trăm năm, tài lực hùng hậu, thâm căn cố đế, lại còn có người làm quan trong triều.

- Tần huynh, chỉ cần tên quan viên đó có làm chuyện phạm pháp thì không đáng sợ.

Câu này để Tần Hạo yên tâm, không phải e ngại Lâm gia có quan viên chống lưng, Tần Hạo nghe vậy đảm bảo ngay:

- Nếu đã thế xin Hầu gia đợi ba ngày, Đường gia có không ít kẻ thù trong đó có một nhà nhiều năm qua luôn âm thầm thu thập tài liệu đợi thời cơ lật đổ bọn chúng, trong vòng ba ngày thảo dân nhất định thuyết phục nhà đó giao tài liệu cho hầu gia.

Chương 600: Hồ Phụng Kiều lại xuất hiện.

- Tội danh phải xác thực, phải đủ lớn.

Đường Kính Chi thấy Tần Hạo không nói nhà kia là nhà nào, biết hắn còn cố kỵ, sợ việc không thành khiến Lâm gia cản trở đưa ra yêu cầu:

- Không vấn đề gì, như cường chiếm nhà dân, hành hung giết người, cưỡng đoạt dân nữ ... Lâm gia làm không ít chuyện ác, người tố cáo từng dập đầu chảy máu trước cửa nha môn kêu oan, chẳng qua quan trên không xử thôi, muốn có chứng cứ xác thực rất dễ.

Tần Hạo liệt kê vài tội danh lớn:

- Những tội danh này nhất định phải dẫn tới được chủ nhân của Đường gia, nếu không chúng đẩy ra mấy hạ nhân làm dê thế mạng thì uống công rồi. Tần huynh, chuyện này với ta có ý nghĩa trọng đại, ta không để huynh chịu thiệt thòi đâu đâu, huynh có yêu cầu gì cứ đề xuất, ta tuyệt đối không chối từ.

Tần Hạo thấy y thẳng thắn như thế cũng không ngại ngần nói thật:

- Lâm gia có một cái trang viên rất lớn, tên gọi Vạn Hoa Uyển, bên trong trồng vô số danh hoa dị thảo, ngay cả người kinh thành cũng lặn lội tới mua hoa. Thảo dân vốn học đòi phong nhã, thích nó lâu rồi, nhưng Lâm gia không muốn bán ...

- Được, huynh cứ chuẩn sẵn tiền, tới khi đó đến lấy là được.

Đây là chuyện nhỏ Đường Kính Chi tất nhiên đáp ứng:

Tần Hạo mừng rỡ khôn siết, đứng dậy tạ ơn.

Việc đã xong, Đường Kính Chi đứng dậy cáo từ, Tần Hạo tiễn ra tận cửa, dặn hắn mấy lần nhất định không được đánh cỏ động rần.

Về tới tiểu viện đã thuê, ba người bọn họ đi đường cũng đã vất vả rồi, liền về phòng nghỉ ngơi.

Trời dần chuyển tối, bên cạnh vầng trăng là những ngôi sao nhỏ nhấp nháy, chẳng biết gió nổi lên từ bao giờ, trong sân lá cây xào xạc, Đường Kính Chi đang ngủ say, chợt phát hiện có gì đó không đúng, tay sờ xoàng, nhưng người ngọc nằm trong lòng đã không biết đâu nữa.

Mở choàng mắt ra, nhìn ra cửa sổ, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp ngồi trên cửa sổ, ánh trăng rọi lên người, làm toàn thân nàng phủ lớp sương mờ ảo, đẹp như yêu tinh vậy.

Nữ tử kia hình như nhận ra Đường Kính Chi đã tỉnh, quay người lại, hai chân vắt lên nhau, đứng đưa cười tỉnh nghịch:

- Tỷ phu, phải chăng vì giai nhân lặng lẽ bỏ đi, cho nên đêm khuya cô đơn không ngủ được?

Nàng vừa mới cười, tức thì khiến nam nhân chao đảo, cái vẻ lẳng lơ thấu tận xương, tựa như có thể lấy hồn phách của bất kỳ ai, song giọng nói trong trẻo mang theo một chút vẻ ngây thơ đó, thật càng có vẻ ngọt ngào vô hạn.

- Phụng Kiều.

Đường Kính Chi mắt còn lim dim do chưa ngủ đầy giấc, nhưng tức thì nhận ra giọng nói lả lơi đó, tỉnh táo ngay lập tức, y thừa nhận nàng là vật tuyệt thế, chỉ có Lâm Úc Hương trưởng thành thêm một chút, có được phong vận thành thực kia mới sánh bằng, vui mừng bật dậy khoác áo rời giường:

- Phụng Kiều, muội đi đâu mấy tháng liền không có tin .. A...

Nhìn rõ người nàng, Đường Kính Chi giật mình:

- Muội bị thương rồi.

Nhìn bộ dạng khấn trương của Đường Kính Chi, mắt Hồ Phụng Kiều ánh lên tia vui mừng, tay trái nàng buộc khăn treo trước ngực, tay phải vịn thành cửa sổ uyển chuyển nhảy xuống.

- Muội làm sao bị thương, có nặng không?

Đường Kính Chi đi nhanh tới nắm lấy tay Hồ Phụng Kiều, lo lắng hỏi:

Hồ Phụng Kiều không rút tay lại, còn cất giọng có chút trêu ghẹo:

- Không đáng ngại, tỷ phu không hỏi xem vị Ngọc di nương nửa đêm bỏ đi đâu à?

- Ngọc Nhi biết nặng nhẹ, hẳn có việc gấp, mai ta hỏi là được.

Đường Kính Chi kéo Hồ Phụng Kiều tới gần ánh nến, xem xét người nàng còn chỗ nào bị thương nữa không:

- Có bị thương tổn tới xương không? Muội có thể dùng kim sang được này của ta, không lo để lại sẹo.

Nói rồi lấy bình thuốc Lâm Úc Hương chuẩn bị cho đưa ra.

- Chỉ ngoại thương ngoài da thôi.

Hồ Phụng Kiều không chối từ, cầm ngay lấy cái bình sứ màu trắng:

- Tỷ phu không muốn biết Ngọc di nương của huynh đi đâu à?

- Ta biết muội và Ngọc Nhi có khúc mắc, không cần ly gián ta, ta tin nàng ấy, mai hỏi cũng được.

Không ngờ Hồ Phụng Kiều rút phất tay lại, hừ lạnh một tiếng:

- Thì ra trong mắt huynh ta là tiểu nhân thích gây chuyện thị phi, uống cho ta còn vì huynh làm bao việc, lại bị thương nữa.

- Sao, muội vì giúp ta nên mới bị thương?

Đường Kính Chi ngỡ ngàng:

Hồ Phụng Kiều đang giận dữ, thấy Đường Kính Chi lúng túng ngược ngùng, dáng vẻ không biết phải ăn nói thế nào, chợt phì cười, tỷ phu này bề ngoài thì phong lưu nhưng rất thực thà chân thật.

Không nghĩ mình vừa phì cười thu hút ánh mắt của Đường Kính Chi vào chỗ mẫn cảm trên cơ thể.

Trong số nữ tử mà Đường Kính Chi quen biết, cơ thể Ngọc Nhi và Hồ Phụng Kiều là gợi cảm nóng bỏng nhất, lúc này nàng cười khúc khích, khiến bầu ngực no căng dưới lớp váy dạ hành bó sát người run rinh lên xuống, khiến cổ ỹ khát khô.

Một mỗi tích lũy mấy ngày liền đi đường không cánh mà bay, tinh thần phấn khích.

Hồ Phụng Kiều thoáng cái nhận ra sự khác thường của Đường Kính Chi, đừng nhìn vẻ ngoài nàng phóng khoáng lả lơi, mắt lúng liếng quyến rũ nam nhân, thực ra nàng cố ý làm thế để đối lập với tỷ tỷ của mình, dù có thẳng thắn và bạo dạn một chút, thực chất nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, tấm thân cực kỳ thuần khiết, mặt hồng lên, mượn cớ nói chuyện lảng đi:

- Lần trước sau khi từ biệt tỷ phu, muội truy sát Trương Thiếu Kiệt tới tận Hải Châu, tên này rất ranh ma, hai ba ngày lại thay một kiểu cải trang, làm muội không bắt được.

- A, vậy muội biết Trương Thiếu Kiệt ở đâu à?

Nói tới Trương Thiếu Kiệt, mặt Đường Kính Chi lạnh xuống, kẻ này giết mấy chục ám vệ Đường gia, y quyết khiến hắn nợ máu trả bằng máu.

- Hắn sau khi tới Hải Châu thì quy thuận Minh Húc, nhưng chẳng được bao lâu thì lại chạy theo trưởng tử của Phúc Thọ vương. Muội mấy lần ám sát hắn mà không thành công, Ngọc di nương của huynh và sư huynh của cô ta khả năng là đi thăm dò tin tức của hắn đấy.

Đường Kính Chi nhíu mày, Trương Thiếu Kiệt là nhị sư huynh của Ngọc Nhi, gia gia hắn lại có ân nuôi dưỡng truyền nghề cho nàng, tuy nàng và Hồng Phong đều nói là đoạn tuyệt với Trương Thiếu Kiệt, nhưng hai người đó đều trọng tình cảm, chắc chắn không ra tay với hắn.

Nếu chẳng phải trong lòng có suy tính khác, Ngọc Nhi đã chẳng âm thầm nhân lúc y ngủ say cùng Hồng Phong ra ngoài.

- Sao không nói gì nữa?

Hồ Phụng Kiều đã lâu lắm rồi không gặp Đường Kính Chi, nàng không nghĩ mình nhớ y đến vậy, vừa mới biết tin y tới Liễu Châu bất chấp bản thân bị thương tới tìm y rồi.

Hồ Kiều Kiều là người đầu tiên nảy ra hứng thú với Đường Kính Chi, nhưng nàng ốm yếu, nên người phụ trách thăm dò tin tức về y đều do một tay Hồ Phụng Kiều làm, hai tỷ muội nàng biểu hiện ra ngoài khác nhau, nhưng tính cách giống nhau, Hồ Kiều Kiều chỉ từ tư liệu xem được mà nảy sinh tình cảm Đường Kính Chi, Hồ Phụng Kiều tất nhiên cũng thế.

Trước kia nàng tỏ ra chống đối xung đột với Đường Kính Chi trước mặt Hồ Kiều Kiều, hoàn toàn do ghen tỵ mà thôi, lúc này gặp Đường Kính Chi, nàng có rất nhiều lời muốn nói:

- Muội tuy ở phương nam nhưng chuyện xảy ra ở kinh thành đều biết rõ ràng, muội vốn đã cho người âm thầm điều tra mấy tên hoàng tử, phát hiện Ngũ hoàng tử có nhiều biểu hiện bất thường, vốn định cảnh báo cho huynh, không ngờ hắn lại ra tay rồi, làm người ta phí một phen tâm huyết.

- Phụng Kiều, cảm ơn muội.

Dù Hồ Phụng Kiều rốt cuộc không giúp được, nhưng tâm ý này đủ Đường Kính Chi chân thành cảm ơn nàng.

- Huynh là tỷ phu của muội, chúng ta vốn là người một nhà mà, cần gì cảm ơn.

Hồ Phụng Kiều chớp chớp mắt, ném cho Đường Kính Chi một cái lườm đầy mỉa mai hoặc câu hồn nhiếp phách:

Đường Kính Chi kháng cự không nổi sự dụ hoặc của nàng, nhất là đêm khuya tĩnh lặng thế này, rất dễ phạm sai lầm, nghiêng đầu sang một bên, nói tới chính sự để phân tán tư tưởng:

- Phụng Kiều, sao muội bị thương? Muội có nắm chắc giết được Trương Thiếu Kiệt không?

Chương 601: Điều kiện.

- Có gì đâu, do muội lên vào quân doanh của trưởng tử Phúc Thọ vương, không nghĩ ở đó có cao thủ, bị trúng một mũi tên.

Hồ Phụng Kiều nhún vai nói rất thản nhiên, thấy Đường Kính Chi nhíu mày chừng sắp trách mình quá to gan, nói ngay:

- Người ta vì đoán tỷ phu rất có thể nam hạ dẹp loạn, nên mới liều mình nguy hiểm nghe ngóng quân tình, có điều giờ huynh không phải chủ soái, muội không mạo hiểm nữa làm gì.

Nghe giọng điệu vừa nũng nịu vừa ủy khuất của nàng, Đường Kính Chi nuốt hết những lời sắp ra khỏi miệng, thở dài:

- Muội đó, dù ta có là chủ soái, cũng không nên làm những chuyện nguy hiểm ấy, nếu không chẳng may xảy ra chuyện gì, ta biết phải ăn nói với Kiều Kiều ra sao?

Giọng điệu Đường Kính Chi như lo không biết ăn nói với tỷ tỷ mình thế nào mới quan tâm tới mình, chẳng làm nũng vờ ủy khuất nữa, lạnh lùng nói:

- Huynh hỏi muội có giết được Trương Thiếu Kiệt không là không muốn làm ả ngọc di nương khó xử chứ gì?

- Ừ.

Lâm Kính Chi quen với tính khí thất thường của Hồ Phụng Kiều rồi, cười khổ:

- Ngọc Nhi tuy mặt lúc nào cũng lạnh băng, nhưng lại mềm lòng, nếu chạm mặt Trương Thiếu Kiệt, thế nào cũng bị tình cảm níu kéo, không khéo giết không được hẳn, còn bị tên khốn kiếp đó hại.

Hồ Phụng Kiều ánh mắt chuyển sang vẻ gian xảo:

- Được thôi, có điều nha, huynh biết muội kiếm sống bằng nghề này, nể tình thân thích, muội không đòi tiền, song phải đồng ý với muội một điều kiện.

Vừa mới nói là người một nhà, nhắc tới chuyện làm ăn tức thì giảm xuống thành thân thích rồi, Đường Kính Chi lâu lâu một tiếng, hỏi:

- Điều kiện gì?

Hồ Phụng Kiều ồm ờ:

- Cái này à, muội còn chưa nghĩ kỹ, huynh cứ đồng ý đi đã.

- Không được, chẳng may muội muốn ta đối phó với Ngọc Nhi thì sao?

- Hừm, ân oán giữa muội và cô ta sẽ tự thanh toán với nhau, không cần huynh nhúng tay vào.

Đường Kính Chi nghĩ một lúc rồi gật đầu, mấy chục ám vệ kia vì bảo vệ y mà chết thảm trên đất tuyết, có người tới nay còn chưa tìm được thi thể, không báo thù cho họ, y sống không yên.

Hồ Phụng Kiều thấy Đường Kính Chi đồng ý rồi thì mừng thầm, chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn dật của y, nói:

- Trương Thiếu Kiệt hiện thường trốn trong quân doanh, muốn giết hẳn không dễ dàng, có thể uội thời gian vài ngày rộng rãi một chút được không?

- Không gấp, chỉ cần lần này không để hắn thừa dịp loạn lạc trốn tiếp nữa là được.

Đường Kính Chi dặn thêm:

- Nhưng mà nhớ không được làm những chuyện nguy hiểm như là đột nhập vào quân doanh đấy.

- Biết rồi, biết rồi, huynh còn phiền hơn cả tỷ tỷ nữa.

Hồ Phụng Kiều rất thích được Đường Kính Chi quan tâm dặn dò, nhưng bề ngoài lại tỏ ra rất bức mình, đi ra cửa vẫy tay tạm biệt rồi biến mất trong đêm đen.

Đường Kính Chi đứng ở cửa một lúc mới về giường, nhưng nằm mãi không ngủ được, tới khi nghe tiếng gà gáy mới mơ hồ chớp mắt được một lúc, tới khi tỉnh lại thì Ngọc Nhi và Hồng Phong đã về rồi, y không hỏi gì cả, nhìn hai người bọn họ ngoài thì rất tinh thần, nhưng ánh mắt không dấu hết được vẻ mệt mỏi.

Do còn chưa ngủ đủ, ăn cơm xong Đường Kính Chi lại ôm Ngọc Nhi lên giường ngủ tiếp.

Đường Kính Chi biết trong lòng Ngọc Nhi chắc chắn mình quan trọng nhất, ở vị trí hàng đầu, bằng vào điều đó, Ngọc Nhi có làm chút việc sau lưng y, Đường Kính Chi cũng không trách.

Liên tiếp hai ngày sau đó ban đêm Ngọc Nhi đều đợi Đường Kính Chi ngủ say rồi lén lút ra ngoài, còn Đường Kính Chi thương nàng vất vả, ban ngày không đi đâu, kiếm cơ hội bắt Ngọc Nhi ngủ bù.

Tới sáng ngày thứ ba Tần Hạo đến báo phỏng, vào phòng khách Tần Hạo đã phần phàn nói:

- Hầu gia, xong rồi, nhân chứng vật chứng đều đủ.

Nói rồi lấy trong ống tay áo ra một cuốn sách nhỏ.

Đường Kính Chi nhận lấy cuốn sách mở ra xem, một lúc sau hài lòng gật đầu:

- Tốt rồi, xem như Vạn Hoa Uyển là của huynh rồi đấy.

- Đa tạ hầu gia thành toàn.

Có được chứng cứ, Đường Kính Chi cùng Ngọc Nhi, Hồng Phong dẫn theo mấy ám vệ tới thẳng Bình Dương thành, nơi này là thành chính của Liễu Châu, tổ trạch của Lâm gia ở đây.

Bình Dương thành cách Hoàn thành không xa, tới trưa mọi người cưỡi ngựa vào thành.

- Hầu gia, thảo dân đã đánh tiếng với quan viên có qua lại với Tần gia, lát nữa ngài tới nha môn, bọn họ sẽ phối hợp, thảo dân là thương nhân, không tiện tham dự, xin cáo từ trước.

Lên phố chính dẫn tới nha môn, Tần Hạo chấp tay nói:

- Ha ha, xong việc ta sẽ rủ huynh đi uống rượu.

Tần Hạo vui vẻ nhận lời rồi về nhà.

Hồng Phong thúc ngựa đi ngang với Đường Kính Chi hỏi:

- Hiền đệ chúng ta tiến hành thế nào đây.

Đường Kính Chi mỉm cười:

- Trong tay đệ có thánh chỉ, có thượng phương bảo kiếm, kẻ nào không dám nghe đệ chỉ huy? Chúng ta cứ tới thẳng nha môn là được.

- Hay, sáng khoái, trước kia ta tới nha môn cũng luôn đường hoàng vào cửa chính ra bằng cửa chính.

Hồng Phong cười ha hả:

Đường Kính Chi thừa biết Hồng Phong vào nha môn làm gì, toát mồ hôi, chuyện đó chẳng hay ho gì mà khoe, Ngọc Nhi thì cười khúc khích.

Dẫn theo dẫn người tới thẳng cửa nha môn, một ám vệ đi tới nói với nha dịch gác cửa:

- Chủ nhân nhà ta là nhất đẳng Trung Nghĩa hầu, còn không mau quỳ xuống tham bái.

Đám nha dịch ngó người nhìn nhau, hiển nhiên bọn họ chưa nghe thấy đại danh của Đường Kính Chi bao giờ, có lẽ ở kinh thành và Lưu Châu thì y còn có chút tên tuổi, nhưng ở Liễu Châu này, không nhiều người biết nhân vật như y.

- Bản hầu gia hôm nay tới phủ nha có chuyện muốn làm, các người đi gọi Bạch Văn Khôi ra đây.

Với thân phận Đường Kính Chi hiện nay dù quan nhất phẩm gặp y cũng phải chào hỏi trước, nên y gọi thẳng tên của tri châu.

Thấy y lớn lối như thế, hơn nữa khí thế không tầm thường, mấy nha dịch không dám chậm trễ, luống cuống chạy đi tìm người.

Đường Kính Chi nghênh ngang đi vào công đường, ngồi sau bàn xử án, Ngọc Nhi và Hồng Phong đứng hai bên, ám vệ xếp hàng đứng trước.

Một lúc sau ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân vội vã, một quan viên râu tóc đã bạc trắng đi vào, thấy Đường Kính Chi ngồi sau bàn xử án, không hỏi cũng biết là ai, chấp tay thi lễ:

- Hạ quan Bạch Văn Khôi, bái kiến Trung Nghĩa hầu.

Đường Kính Chi không đáp, Ngọc Nhi thì lấy từ sau lưng ra một vật vàng chói, Bạch Văn Khôi thấy thứ đó vội quỳ ngay xuống.

Thứ Ngọc Nhi lấy ra chính là thánh chỉ Mộc công công đem tới phủ lần trước, Ngọc Nhi đọc xong, Đường Kính Chi lấy thượng phương bảo kiếm giơ lên quá đầu.

Khác với bách tính phổ thông và quan viên nhỏ, Bạch Văn Khôi là tri châu, không thể không nghe nói qua Đường Kính Chi mà còn từ người quen ở kinh thành được tin y theo quân nam hạ.

Cho nên Bạch Văn Khôi tung hô vạn tuế xong, đứng lên cười nói:

- Đường hầu gia, ngài tới Bình Dương thành khi nào thế? Sao không nói cho hạ quan biết, để hạ quan tới Thiên Phượng lâu mở tiệc tẩy trần.

Thấy Bạch Vân Khôi không lên mặt quan lớn một phương, rất dễ nói chuyện, Đường Kính Chi tất nhiên cũng không lấy thái độ quý tộc ra ép người nữa, khách khí chấp tay đi xuống:

- Bản hầu tới làm vài chuyện, vốn không định quấy quả đại nhân, có điều phát hiện ra ít điều không hay mới đến đây, xong việc rồi thế nào cũng đòi chén rượu của đại nhân.

- Hà hà, tới lúc đó Đường hầu gia nhớ giữ lời.

Bạch Vân Khôi thăm thử phào, xem ra vị hầu gia này không phải tới đây để gây phiền phức ỉn:

- Không biết hầu gia tới đây có công cán gì?

Đường Kính Chi lấy cuốn sổ chứng cứ Tần Hạo kiếm được từ nhà kẻ thù của Lâm gia ra, nói:

- Bản hầu tới đây chỉ duy nhất vì chuyện này.

Y cố tình nhấn mạnh chữ duy nhất.

Bạch Vân Khôi vội đón lấy xem qua, mặt hơi tái đi, té ra vị hầu gia này tới Bình Dương thành là vì muốn đối phó với Lâm gia.

Nói tới Lâm gia thì tất nhiên ông ta chẳng xa lạ gì, là quan lớn một phương, ông ta phải thiết lập tốt mối quan hệ với các hào tộc đương địa, để khi cần dùng tới dễ mở miệng, làm việc cũng bớt đi phiền phức.

Bạch Văn Khôi cũng biết Lâm gia kinh doanh thứ gì, cho nên đọc qua những chứng cứ và lời khai trong đó thì biết ngay là thật chứ không phải là giả.

Có điều Lâm gia có người làm quan ở Liễu châu, ngay ở kinh thành cũng có rất nhiều thân thích làm quan, trước kia nếu có chuyện phạm pháp chỉ cần không thái quá là ông ta mắt nhắm mắt mở cho qua.

Chương 602: Trả thù.

Bạch Văn Khôi vốn không định dính vào làm gì, nhưng Đường Kính Chi nhấn mạnh chữ “duy nhất”, và lại nhìn thái độ của y lúc mới tới đây thì đủ biết chuyện này y quyết làm tới cùng, nhắc một câu:

- Đường hầu gia, ngài có thánh chỉ và thượng phương bảo kiếm trong tay, muốn xử những kẻ mắc tội ở Lâm gia rất dễ dàng, nhưng tộc nhân của bọn họ làm quan trong triều có chút quyền bính.

Ý ông ta muốn nhắc Đường Kính Chi nắm được chừng mực.

- Bạch đại nhân, ăn lộc vua phải chia sẻ ưu phiền với vua. Lâm gia tội ác ngập trời, tuy không tới mức bắt cả nhà vào ngục chặt đầu, nhưng tịch thu gia sản sung công chắc không phải quá chứ?

Nói ra ân oán của Lâm Úc Hương và Lâm gia có sâu tới đâu thì trong người nàng vẫn chảy dòng máu của Lâm gia, cái chết của mẹ nàng kẻ gây tội ác chính là chính thê kia, sau đó tới Lâm Gia Chính, y có thể nghĩ cách lấy mạng vị chính thê kia, nhưng Lâm Gia Chính thì không thể giết được.

Nếu không Lâm Úc Hương mạng tội danh giết cha, ở vương triều Minh Hà này, cha mẹ có sai tới đâu, con cái cũng không được phép oán hận, nói gì tới trả thù.

Dựa vào ký ức của Đường Kính Chi kia, y biết một câu chuyện, có một thư sinh đính ước từ nhỏ với bạn thanh mai trúc mã, sau đó kết hôn sinh con. Thư sinh đó nổi danh văn hay chữ tốt một vùng, có điều nhà nghèo, không có tiền lên kinh dự thi, sau đó lọt vào mắt phú hào, liền bỏ vợ lấy con gái phú hào đó, được cho ăn học thi cử đỗ đạt.

Rồi mười mấy năm sau, người con đỗ hãn trạng nguyên, được hoàng đế trọng dụng, còn người cha bội bạc thì mất vương vào vụ án lớn, khả năng mất chức, liền tới nhờ vả người con, nhưng người con kia oán hận ông ta bỏ rơi mẹ con hắn, nên đuổi ra khỏi nhà không nhận.

Việc đến tai đám ngự sự ngôn quan, liền đàn hặc hãn tội bất hiếu, hoàng đế cũng nghĩ kẻ này không có hiếu với đấng sinh thành thì sao trung với vua được, cách chức hắn.

Qua đó dễ thấy nếu Lâm Úc Hương muốn đối phó với Lâm gia, người ngoài biết được sẽ tuyệt đối không ai thông cảm với nàng.

Nghĩ đi nghĩ lại Đường Kính Chi thấy Lâm Gia Chính là kẻ háo sắc bạc nghĩa, chẳng bằng tịch thu gia sản của hắn đuổi ra khỏi nhà, tới lúc đó Lâm Gia Chính chỉ có thể đi ăn mày kiếm sống, nửa đời sau chịu kẻ thù và người quen cũ chửi bới đánh đập xỉ nhục, thế là đủ báo thù ẹ con Lâm Úc Hương rồi.

Còn đám người Lâm gia ở kinh thành, y sẽ gửi thư cho Tiêu Kiến nhờ hắn dẫn mặt không cho bọn chúng can thiệp hay ra tay cứu giúp, hiện kinh thành vừa qua một cuộc tắm máu lớn, các thế lực đều hết sức cẩn thận, không ai dại gì làm phật ý một chỉ huy sứ nội xưởng.

Bạch Văn Khôi thấy Đường Kính Chi biết Lâm gia có thế lực trong kinh mà không chùn bước, không do dự nữa, lập tức tập hợp nha dịch bộ đầu, đồng thời điều thêm một trăm quân sĩ thủ thành, vây lấy Lâm phủ không cho kẻ nào chạy ra ngoài, ngăn ngừa bọn chúng cầu cứu hoặc bỏ trốn.

Nửa canh giờ sau thành thủ Bình Dương thành đã đích thân cưỡi ngựa tới bẩm báo, Lâm gia đã bị bao vây, xin chỉ thị tiếp theo.

Bạch Văn Khôi hỏi:

- Đường hầu gia, ngài có muốn đích thân đi một chuyến không?

- Dương nhiên rồi.

Đường Kính Chi muốn xem tận mắt xem Lâm gia là gia tộc thế nào, Lâm Gia Chính đó trông ra sao, sao một người làm cha lại có thể máu lạnh vô tình, con ruột bị đuổi ra khỏi phủ mà không thêm hỏi tới.

Lúc đó Lâm Úc Hương chưa tròn bảy tuổi, làm sao mà sống được, chẳng phải trở mặt nhìn con mình tự sinh tự diệt sao?

Một khắc sau đoàn người ngựa rầm rộ tới cổng lớn của Lâm phủ, Lâm phủ đã bị bao vây, nhưng không có một ai xông vào bắt người.

Đường Kính Chi ngẩng đầu quan sát Lâm phủ này, trông không khác Tần gia là bao, nhìn là thấy khí chất của gia tộc lâu đời, nhưng nó không bốc mùi thơm của rượu hảo hạng lâu năm, mà nó bốc mùi thối rửa của thức ăn lâu ngày.

Bạch Văn Khôi hạ lệnh, tức thì có mười mấy nha dịch xông tới đập cửa, tất nhiên là chỉ cần gõ cửa một tiếng, bên trong sẽ có người ra mở, nhưng đi soát nhà phải có khí thế, tất nhiên phải đập cửa xông vào, tức thì bên trong vang lên tiếng kêu chói tai.

Lâm Chi Kiên, gia chủ Lâm gia nghe tiếng la hét đập mạnh chén trà xuống, đứng bật dậy, râu hổ vểnh lên:

- Kẻ nào la hét bên ngoài đó, một đám vô cụng, xảy ra chuyện gì có nắm xương già này chống đỡ.

Nha dịch xô cửa ra, Đường Kính Chi và Bạch Văn Khôi dẫn người sai bước đi vào, quân sĩ cầm trường thương cũng ùn ùn kéo vào canh giữ mỗi một tiểu viện của chủ tử Lâm gia, Đường Kính Chi thâm gật đầu khen ngợi Bạch Văn Khôi làm việc dứt khoát khí phách hơn tri châu Tịnh Châu Điền Hoàn Sinh nhiều.

Lúc này toàn bộ chủ tử của Lâm gia đã tập trung ở đại sảnh, ai nấy mặt mày kinh hoàng, mấy nữ tử càng tím tím lại một chỗ ôm lấy nhau, run lấy bầy, Lâm Chí Kiên quát lên cũng chỉ ổn định được đám nô bộc không dám la hét nữa mà thôi.

- Lão thái gia, không hay rồi, Bạch đại nhân dẫn một đám quan binh xông vào.

Một phụ nhân to béo chạy vào đại sảnh quỳ xuống đất kêu lớn, mụ ta là thủ hạ đắc lực của chính thê Lâm Gia Chính, quyền lực còn át cả quân gia trong phủ.

Lâm Chí Kiên gõ quải trượng xuống nền đá, quát:

- Câm mồm, ta còn chưa chết, không cần người khóc tang, người nói bạch đại nhân nào tới?

Mụ béo rụt cổ lại đáp:

- Chính là tri châu đại nhân.

- Hả?

Lâm Chí Kiên lúc này cũng phải thất kinh, chẳng lẽ thằng khốn kiếp kia gây đại họa rồi, nếu không sao kinh động tới tri châu được.

Nếu là quan viên khác xông vào, ông ta còn có thể dựa vào tiền bạc và quan hệ dẹp yên được, nhưng Bạch Văn Khôi thì khác, quan lớn như Bạch Văn Khôi tự có thể lực ở kinh thành, không cần quan tâm tới thể diện của Lâm gia.

Nhớ năm ngoái Bạch Văn Khôi hiệu triệu phú hào hương thân chấn tai, thằng con trai vô dụng ngu xuẩn của ông ta tham tiếng lại tiếc tiền, lấy gạo mốc ra ứng phó, khiến nạn dân ăn vào bị tiêu chảy, thiếu chút nữa gây họa.

Hành vi đó chẳng khác gì tát vào mặt Bạch Văn Khôi, nếu không phải ông ta mau chóng bỏ tiền mua thuốc cho nạn dân, còn bỏ tiền gấp đôi số đã hứa quyên góp cứu nạn thì Lâm gia đã gặp họa rồi.

Chẳng lẽ Bạch Văn Khôi nuốt không trôi cục tức đó, ngên ngằm mưu tầm tội chứng bắt lợi cho Lâm gia, hôm nay tới bắt người?

Nếu thế ải này không dễ vượt qua!

Đường Kính Chi được mấy nha dịch dẫn tới đại sảnh Lâm gia, bước qua ngưỡng cửa, nhìn mấy chục chủ tử Lâm gia tập trung ở đó, lòng cười lạnh, các người đối đãi với Úc Hương của ta ra sao, hôm nay bản hầu gia giúp nàng đòi lại cả vốn lẫn lãi.

- Bạch đại nhân, ngài làm vậy là có ý gì?

Lâm Chí Kiên thấy chuyện tới nước này lui bước là không thể, đành ưỡn ngực lên chống đỡ, tỏ thái độ cứng rắn cho Bạch Văn Khôi biết, Lâm gia không phải là phú thương bình thường cho ông làm bừa.

Nhưng lời ra khỏi miệng mới chú ý tới người trẻ tuổi kia còn đi trước cả Bạch Văn Khôi.

Bạch Văn Khôi chấp tay xin phép Đường Kính Chi, bước lên trước một bước, lạnh nhạt giới thiệu:

- Lâm lão thái gia, đây là Trung Nghĩa hầu.

Hầu tước.

Lâm Chí Kiên giật mình, người trẻ tuổi này lại là một vị hầu gia, không dám chậm trễ quỳ xuống, dám chủ tử Lâm gia sau lưng ông ta cũng vội vàng quỳ bái.

- Thảo dân Lâm Chí Kiên/ Hà Lệ Văn/ Trịnh Chi Hoa bái kiến hầu gia.

Tiếng thỉnh an vang lên khắp đại sảnh, song Đường Kính Chi chỉ chú tới ba cái tên, Lâm Chí Kiên là gia gia của Lâm Úc Hương, là lão giả đầu tóc hoa râm trông rất có khí phái gia chủ. Hà Lệ Văn là nãi nãi của nàng, là phụ nhân da dẻ nhẵn nhúm không có gì đặc biệt.

Còn Trịnh Chi Hoa là mẹ cả của nàng, mà người mẹ này lại hại chết mẹ ruột của nàng, mẹ tuổi chừng gần ba mươi, còn khá phong vận, đang ngẩng đầu nhìn trộm Đường Kính Chi, phát hiện y đang chăm chăm nhìn mình thì hoảng sợ cúi đầu xuống.

Dung mạo Trịnh Chi Hoa đủ biết năm xưa là mỹ nhân điên đảo lòng người, trông thế nào cũng không giống kẻ ác độc.

Chương 603: Bắt người .

- Lâm Gia Chính đâu rồi?

Đường Kính Chi không nghe thấy ai xưng là Lâm Gia Chính, quét mắt nhìn một vòng hỏi:

Lâm Chí Kiên rùng mình, chửi thầm trong lòng, lại là thằng nghiệt chương đó gây chuyện sao? Ông ta có nhiều con trai, nhưng thuộc đích hệ thì chỉ có một đứa này, nên khi sinh ra đã coi như bảo bối rồi, không dám đánh mắng một cái, thế là thành tên công tử cả phong lưu đàn đúm, văn không thành võ chẳng đủ, ông ta hối hận không thôi.

Tới giờ đã gần bốn mươi rồi mà suốt ngày lêu lổng ngoài phủ đua chó đấu ưng, uống rượu đánh bạc, không làm nổi một việc gì.

Lâm Chi Kiên cố trấn tĩnh đáp:

- Bẩm hầu gia, tiểu nhi sáng sớm đã rời phủ, không rõ đi đâu.

Không đợi Đường Kính Chi lên tiếng, Bạch Văn Khôi đã hạ lệnh:

- Người đầu mau tức tốc đi bắt hần về đây.

Nha dịch tức thì cầm xích sắt đi bắt người.

Đường Kính Chi giờ thượng phương bảo kiếm lên, Bạch Văn Khôi cùng toàn bộ quan binh đằng sau quỳ xuống, y hờ hững nói:

- Bạch đại nhân đã xem qua thánh chỉ bản hầu gia cấp cho ngài rồi, phiên đại nhân nói lại một lượt cho người của Lâm gia nghe.

- Hầu gia khách khí rồi, không phiên, không phiên chút nào.

Bạch Văn Khôi thì lễ đem nội dung thánh chỉ nói lại một lượt, đồng thời lấy sổ ghi tội trạng của Lâm gia ra đọc:

- Lâm gia là hào môn thế tộc truyền đời, nhưng không biết dạy bảo con cái phần đầu tiến lên, chỉ biết càn quấy rối loạn địa phương, ức hiếp dân lành. Ba năm trước Lâm Gia Chính uống rượu ở thanh lâu, vì tranh giành một nữ tử phong trần, sai gia nhân đánh gãy chân người ta, tới ngay người bị thương vẫn phải nằm liệt giường.

- .... Sáu tháng trước, Lâm gia hỏi mua ruộng của Lý Ngũ, Lý Ngũ không bán, liền sai ác nô trong nhà ngày ngày tới đập phá gây sự, Lâm Gia Lâm còn cầm đầu đánh bị thương tật chín người, ép Lý Ngũ phải bán nhà giá rẻ.

... Kinh doanh đổ vỡ, cho vay nặng lãi quá quy định, Hoàng Sơn vay tiền không trở được, Lâm Gia Bình xông vào nhà Hoàng Sơn, bắt thê tử của người ta, nhốt vào thanh lâu, ép bán thân trả tiền cho chồng ...

Lâm Chi Kiên cứ nghe một tội danh, tim đập thót một cái, không ít chuyện còn do lão ta sai mấy đứa con làm.

Xem ra Bạch Văn Khôi đã điều tra Lâm gia không phải ngày một ngày hai nữa, nếu không sao tra cả ra được chuyện ba năm trước?

Hiện giờ ông ta không dám chọi cứng nữa rồi, vì phía trước mặt còn có một vị hầu gia cầm thượng phương bảo kiếm có quyền tiền trăm hậu tấu.

Đọc hết tội trạng, Bạch Văn Khôi phát tay lên:

- Người đầu, đám người Đường gia khinh thường quốc pháp, tội nghiệt cực nặng, toàn bộ áp giải vào đại lao, ngày mai khai đường thẩm án. Đường gia niêm phong.

Nghe tới câu cuối Lâm Chí Kiên không chịu đựng nổi, hai mắt trắng dã, lăn ra ngất xỉu.

Nha dịch không thêm để ý người xung quanh lão ta kêu khóc lay tỉnh, cứ xông tới, nam thì dùng xích sắt trói hai chân hai tay, nữ thì dùng giây thừng trói lại với nhau thành một xâu, Lâm Kính Chi đang hả dạ, nhưng nhìn mấy nữ tử khóc lóc thảm thiết, ngăn lại:

- Chậm đã, trước tiên tra hỏi xem có phụ nữ bị người Đường gia cướp về nhà hay không, nếu có phát ối người năm mươi lượng, à không một trăm lượng cho họ về nhà. Bạc cứ lấy ở trong tài sản của Lâm gia.

- Vẫn là hầu gia suy tính chu đáo.

Bạch Văn Khôi lập tức sai người chiếu đó mà làm.

- Bạch đại nhân, gần đây triều đình phái binh bình loạn, quốc khố thiếu hụt, khi tra tài sản Lâm gia, ngài nhớ coi chặt một chút.

Quan phủ xét nhà, thuận tay dắt dê lấy đi ít đồ quý trọng, đây là thông lệ, Đường Kính Chi không muốn phá hoại quy tắc ngầm này, chỉ cần không thái quá là được, nên dặn nhỏ:

Bạch Văn Khôi gật đầu ngay.

- Còn nữa, bản hầu nghe nói Lâm gia có một trang viên tên Vạn Hoa Uyển, ta có một bằng hữu họ Tần có ý mua nó, lúc ấy mong đại nhân chiếu cố ưu tiên, song bán đúng giá là được.

Nghe thế Bạch Văn Khôi vỡ lẽ, hóa ra có người Tần gia đứng sau, chẳng trách tìm được tội chứng rõ ràng như thế.

Chủ tử Lâm gia nghe bọn họ nói chuyện mà mặt xám như tro tàn, còn chưa thẳng đường xét xử mà người ta đã tính toán chia chác tài sản rồi, xem ra lần này Lâm gia không trở mình được nữa.

Thế là trong đại sảnh tiếng kêu khóc rầm rĩ.

Đường Kính Chi và Bạch Văn Khôi thấy chỗ này quá huyền ảo, liền đi sang một sương phòng gần đó uống trà, một lúc sau nha dịch tới báo tổng cộng có 38 phụ nữ bị cướp về phủ, trong đó quá nửa là người có gia thất.

Bạch Văn Khôi lệnh Lý Tấn, gia sư của ông ta đi lấy tiền phát cho những phụ nhân đó, đồng thời phái người đưa họ về tới tận nhà.

Một lúc sau có người tới báo Lâm Gia Chính đang uống rượu ở thanh lâu, đã bị bắt áp giải về, đồng thời có mấy quan viên ở ngoài cầu kiến.

Tới cái xã hội cổ đại này bao lâu như thế rồi, Đường Kính Chi đã hoàn toàn dung nhập vào đó, tiếp nhận quan niệm thời đại, không phản cảm với chế độ đa thê, chính y cũng gần chục kiêu thê mỹ thiếp rồi.

Nhưng là một nam nhân, phải có trách nhiệm, hoặc không cưới thì thôi, đã cưới về thì phải quan tâm chiếu cố, sao có thể cưới về nhà, thấy người ta có thai không hầu hạ được thì vứt sang bên không ngó ngàng tới.

Đó là con của ai chứ?

Hạng người lãnh huyết vô tình như thế, Đường Kính Chi không chấp nhận được.

Nên nghe thấy Lâm Gia Chính được áp giải tới, Đường Kính Chi tức thì đứng bật dậy, mặt trở nên cực kỳ âm trầm, Bạch Văn Khôi nhìn thấy hết, lòng thầm suy đoán rốt cuộc tên vô dụng Lâm Gia Chính đó làm gì chọc giận vị hầu gia này tới mức đó?

Người Lâm gia tuy lợi dụng quyền thế hoành hành ngang ngược, nhưng rốt cuộc là gia tộc lâu đời, rất biết nặng nhẹ, tội tuy nhiều nhưng đều là tội không mất mạng, có thể lấy tiền bồi thường chuộc tội cả.

Chính vì thế tới nay chúng vẫn bình an vô sự.

Một vị hầu gia đang được hoàng đế sủng tín, tiền bạc quyền thế đều hơn xa Lâm gia, chuyện gì khiến y tức giận đến thế? Chớp mắt ông ta có câu trả lời, nam nhân trẻ tuổi đã làm nên sự nghiệp lớn như thế, chỉ có nữ nhân mới khiến y như vậy.

Lâm Gia Chính lại là tên háo sắc, khả năng này càng lớn.

Mấy quan viên không bao lâu được đưa vào, bọn họ đều hoặc là người Lâm tộc, hoặc là dựa vào Lâm tộc mới được lên làm quan.

Lâm Gia Chính thì vẫn chưa tỉnh rượu, mắt nhắm mắt mở, miệng vẫn lẩm bẩm gì đó.

Hắn vừa mới tới, Đường Kính Chi liền nhìn chăm chăm, kẻ này tướng mạo anh tuấn, có vài phần khí chất nho nhã, đúng là có thể nhìn ra đường nét giống kiêu thê của y.

Bạch Văn Khôi vẫn ngằm theo dõi thần sắc của Đường Kính Chi, thấy sắc mặt y như vậy, càng thêm tin vào phán đoán của mình, nghiêm mặt quát:

- Người đầu, kẻ này dám say rượu vô lễ trước mặt hầu gia, kéo ra ngoài đánh hai mươi gậy.

Hai nha dịch hùng hổ xông tới kéo Lâm Gia Chính ra sân, sau đó là tiếng gậy và tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Bạch Văn Khôi đã không làm thì thôi, đã làm phải nhổ bật gốc Lâm gia ở Liễu châu, tránh bọn chúng sau này ngầm phá mình, quay sang năm quan viên kia:

- Lâm Gia Thành, Lâm Gia Vũ, Lâm Gia Dục, Lâm Gia Văn, Lâm Gia Bân, các người đã biết tội chưa?

- Bạch đại nhân, Đường gia dù gì cũng là hào môn có tiếng ở Liễu châu này, ngài ngang nhiên tới bắt người như thế, không phải quá đáng sao?

Lâm Gia Thành là kẻ có quan chức quan to nhất trong năm tên, nên đi lên nói:

Bạch Văn Khôi cười dài, chỉ về phía Đường Kính Chi:

- Lâm đại nhân, ông nhầm rồi, đây là do Trung Nghĩa hầu điều tra được chứng cứ Lâm gia các người hoành hành làm ác, lệnh bản quan tới thực thi quốc pháp.

- Cái gì?

Năm huynh đệ Đường gia tái mặt, Trung Nghĩa hầu, chẳng phải là Đường Kính Chi thời gian qua oanh động kinh thành sao?

Chương 604 : Quả báo.

Bạch Văn Khôi cười nhạt :

- Các người nếu hoài nghi lời bản quan, cứ nhìn thượng phương bảo kiếm trong tay Đường hầu gia.

Huynh đệ Lâm gia biết chuyện không thể giả, nhưng vẫn quay sang nhìn, quả nhiên thấy cái vỏ kiếm khảm phi long ngũ trảo, tức thì như có đá nặng đè lên người, lưng bất giác khom xuống ba phần.

Đường Kính Chi không thèm để ý, lúc này mắt vẫn chăm chăm nhìn Lâm Gia Chính bị đánh đòn ngoài sân.

Bạch Văn Khôi sớm có chuẩn bị, lật phần tội danh của đám quan viên kia, đọc:

- Lâm Gia Chính, người là mệnh quan triều đình, nhưng lại công khai làm ô dù bảo hộ cho đồ trường của Đường gia, còn lạm dụng chức quyền phái công sai đi đòi nợ thay cho đồ trường, không coi quốc pháp ra gì ...

Năm huynh đệ Lâm gia nghe tội trạng của mình thì chân tay bủn rủn không nói được một lời, Bạch Văn Khôi xin ý kiến của Đường Kính Chi rồi lệnh người lột quan bào năm tên bọn chúng, nhốt vào đại lao.

Lúc này Lâm Gia Chính bị đánh đòn xong, nha dịch thấy tri châu đại nhân sắc mặt rất khó coi, nên đánh không dung tình, Lâm Gia Chính tét da chóc thịt, trông hết sức thảm hại.

Tất nhiên lúc này Lâm Gia Chính hoàn toàn tỉnh rượu, thấy Bạch Văn Khôi liền gào lớn:

- Bạch đại nhân thảo dân oan uống ...

- Vả miệng.

Bạch Văn Khôi thừa hiểu Lâm Gia Chính là loại người thế nào, chẳng buồn nhiều lời với hắn.

“Bốp! Bốp! Bốp! ...”

Mười cái tát giòn tan, Lâm Gia Chính mặt mày sưng húp, không còn chút anh tuấn phong lưu nào nữa.

Lâm Kính Chi thờ ơ đứng nhìn, chỉ cần đảm bảo cho tên súc sinh này không chết là được.

Bạch Văn Khôi định lệnh người giải Lâm Gia Chính đi, nhưng Đường Kính Chi bảo nha dịch lui ra, ghé vào tai hắn nói chỉ cho hai người nghe:

- Lâm Gia Chính, người còn nhớ một tiểu thiếp tên là Liên Thảo không? Có nhớ tiểu thiếp đó sinh cho người một người con gái không? Tục ngữ có câu làm nhiều chuyện bất nghĩa rồi sẽ có ngày trả giá, song người cứ yên tâm, ta sẽ để người sống, để cho tất cả những người bị người ức hiếp tới báo thù! Người cố gắng chịu đựng nhé, bản hầu không muốn người chết quá sớm đâu.

Lâm Gia Chính qua cơn chấn kinh ban đầu đã tỉnh lại, nhất thời không nhớ ra được Liên Thảo là ai nói gì tới con của nàng, ú ớ cầu xin, nhưng miệng hắn bị đánh tới gãy cả răng, làm sao nói được câu hoàn chỉnh, bị nha dịch kéo đi xềnh xệch.

Lâm gia Bình Dương Thành, coi như đã hết chỉ đáng tiếc không thể nói rõ ràng cho bọn chúng biết báo ứng thực sự tới từ đâu, Đường Kính Chi dặn:

- Bạch đại nhân, đám người Lâm gia đó đừng để bọn chúng chết trong tù, để bọn chúng làm ăn mầy sống hết quãng đời còn lại trên đường phố Bình Dương Thành đi.

Bạch Văn Khôi không đáp lời, chỉ gật đầu.

Xử lý xong chuyện Lâm gia, buổi tối Đường Kính Chi mời Bạch Văn Khôi đi uống rượu, tới ngày hôm sau y đến công đường nghe xử án, đến khi Bạch Văn Khôi tuyên bố tịch thu gia sản Lâm gia, đánh đòn những kẻ có tội, đuổi hết ra khỏi nhà mới mỉm cười hài lòng.

Sau đó theo ám vệ Đường gia theo dõi Trịnh Chi Hoa báo về, sau khi mục bị đuổi ra đường, không ngờ bắt Lâm Gia Chính viết hưu thư, quay về nhà mẹ đẻ, trên đường mục rời thành, ám vệ Lâm gia bắt cóc đưa vào rừng, nói ụ ta biết chuyện về Lâm Úc Hương, rồi kết liễu mạng chó của mục.

Người của Lâm gia bị đuổi ra đường bị bách tính chửi mắng, ném các thứ ô uế vào người, đêm tối không người còn bị người ta đánh đập, chỉ được ba ngày Lâm Chí Kiên qua đời.

Lâm Gia Chính thì không được Đường Kính Chi cho chết nhanh chóng như vậy, phái người đi theo đảm bảo hắn không chết quá sớm.

Nửa tháng sau, hậu quân của triều đình tới nơi, Đường Kính Chi không quan tâm tới chuyện Lâm gia nữa, chuyên tâm chế tạo ra tạc đạn có thể tích lớn hơn, ba ngày sau khi tới nơi đại quân triều đình khai chiến với phản quân.

Quân triều đình có ba mươi vạn, tuyên bố với bên ngoài có năm mươi vạn, đại doanh của Vương đóng ngoài Hoàn thành, ước chừng có mười lăm vạn, tả doanh đóng ngoài Nam Giang thành, nhân số bảy vạn năm nghìn người, do Tuyên Uy tướng quân Vân Châu và Liễu Châu chỉ huy; hữu doanh số quân tương đương, do Tuyên Uy tướng quân của Lưu Châu và Bình Châu chỉ huy.

Trong thời gian đợi hậu quân tới nơi, Vương Tích không nhà, hắn phái người vào Hải Châu nghe ngóng tin tức, tình hình đúng như kế của hắn.

Vương Tích biết nếu mình dốc sức đánh, đám con của Phúc Thọ vương ắt đoàn kết chống trả, nhưng nếu mình trừ khử, bọn chúng nghĩ quân triều đình sợ, tiếp tục cắn xé nhau.

Trong đó có một tin mừng nhất là Trí Võ vương Minh Húc khiến Vương Tích cực kỳ kỳ hỷ bị huynh trưởng phái người ám sát, còn bị trọng thương.

Trưởng tử của Phúc Thọ vương tên Minh Tuấn, năm nay 28, kẻ này võ công siêu quần, trên chiến trường là mãnh tướng vô địch, nhưng nóng tính lại cực kỳ háo sắc, từng thấy thê tử của thuộc hạ xinh đẹp mà cướp lấy dâm ô, cho nên trong quân không được lòng tướng lĩnh, không đáng sợ.

Con thứ tên Minh Việt, năm nay 26 tuổi, kẻ này thâm hiểm độc ác, máu lạnh vô tình, đối đãi với thuộc hạ hà khắc, tuy không háo sắc nhưng lại tham tài, tới tiền lương của quân sĩ cũng bớt xen, tướng lĩnh thủ hạ tuy sợ thủ đoạn của hắn, nhưng không một ai trung thành, cho nên cũng không đáng sợ.

Vương Tích chia tạc đạn làm ba phần, giao cho hai cánh quân, hạ lệnh bọn họ đồng loạt nổ trái, tiến quân về phía thành trì của địch.

Tả doanh và hữu doanh phối hợp, phòng bị phản quân ở Phong Châu thành cùng Bách Lăng thành đột kích, còn Vương Tích suất lĩnh đại doanh trung ương nhiệm vụ hạ Dương Dương thành.

Tướng thủ quân của Dương Dương tên Hà Bình, là ái tướng tâm phúc của Minh Tuấn, theo tin tình báo, kẻ này hiền muộn muộn đẹp như hoa ngọc cho Minh Tuấn, nên được tin cậy đề bạt.

Mười lăm vạn đại quân đông nghìn nghịt như bầy kiến tràn trập trước thành, Vương Tích tay cầm ngân thương, đi tới trước cổng thành khiêu chiến, Hà Bình là kẻ nhát hơn chuột, nào dám ra? Khiến cho sĩ khí phản quân vốn không cao càng thêm sút kém.

Đứng trước cổng thành chửi bới một hồi không ăn thua, Vương Tích đành phải trở về, lệnh thủ hạ chuẩn bị công cụ vây thành.

Thông thường tướng lĩnh không hề thích vây thành, vì có câu muốn vây thành phe tấn công phải đông ít nhất gấp đôi phe thủ thành, đối phương chiếm địa lợi, phe tấn công sẽ tổn thất không ít.

Hơn nữa đây lại là quân ta đánh quân mình, bất kỳ bên nào chết thêm một người cũng chỉ làm Minh Hà yếu đi.

Đường Kính Chi nảy ra ý tưởng, lệnh người mang mấy cái chum đến, nhét đầy thuốc nổ đen vào, lấy tảng đá có trọng lượng tương đương, lệnh quân sĩ ném đá bắn thử.

Thử nghiệm tới khi có thể ném tảng đá tới gần cửa thành, Đường Kính Chi tính toán thời gian dùng hết giây cháy chậm, y còn chưa vừa lòng thử dùng cả hũ rượu và lấp bình nhỏ vào cung tiễn, chuẩn bị làm một oanh kích hoành tráng.

Phản quân phương nam chưa thấy uy lực của tạc đạn, tin rằng chỉ bằng đòn sấm sét này sẽ đánh tan sĩ khí của bọn chúng.

Vương Tích cũng tán đồng và tin tưởng vào kế hoạch này, sau khi được Đường Kính Chi chuyển lời, liền lên ngựa tới trung quân, phát lệnh công kích.

Phản quân trên tường thành thấy đối phương lấp vò rượu lên máy bắn đá còn chỉ chỏ cười hô hố:

- Í, chẳng lẽ quân triều đình biết chúng ta lâu rồi chưa uống rượu nên tặng cho chúng ta chút Hoa Quế Hương.

- Ha ha ha, ném thêm cả mấy con gà quay nữa nhé.

Thứ máy bắn đá ném ra tốc độ không nhanh lắm, có thể dễ dàng né tránh, cho nên phản quân thấy bình rượu rơi xuống, không coi ra gì, chỉ bước qua một bước, không ngờ bình rượu thành linh phát nổ dữ dội.

Năm sáu tên binh sĩ ở gần còn không kịp kêu lấy một tiếng đã thành thịt nát rồi.

Tiếng nổ quá bất ngờ, làm phản quân trên tường thành choáng váng, tới khi cái thứ hai thứ ba nổ như sấm rền, làm đám quân sĩ bên cạnh máu thịt tung tóe, phản quân mới tỉnh ra, kêu cha gọi mẹ, ôm đầu bỏ chạy.

568. Chương 605-610 Đại Kết Cục

Chương 605: Cô quân xâm nhập.

Thấy quân sĩ trên tường thành đã hoàn toàn tan rã, Vương Tích lệnh thủ hạ tạm hoãn ném, những quân sĩ đó cũng là người Đường tộc, hẳn không muốn dùng thủ đoạn đẫm máu như đối phó với người Ngột Thử.

“Uỳnh!”

Một tiếng nổ đình tai nhức óc vang lên, không ngờ chỉ một cái chum thôi đã phá tan nát cổng thành.

Vương Tích mừng rỡ, lệnh:

- Xông lên, người đầu tiên qua cổng thành thưởng 10 lượng hoàng kim, bắt sống một tướng lĩnh địch thưởng 50 lượng hoàng kim.

Trống trận rền vang, đại quân sĩ khí nghìn ngụt, hò hét ồ lên tấn công.

Cùng lúc đó mệnh lệnh đánh thành, Vương Tích cũng chú ý tới động tĩnh ở hai thành gần đó, thấy phản quân không tới cứu viện, bèn đích thân đánh trống khích lệ, toàn quân đồng loạt tiến đánh, với mục đích hạ thành nhanh nhất có thể, giảm thiểu thương vong.

Không ngờ còn nhanh hơn dự kiến, phản quân mất hết ý chí chiến đấu, chỉ một canh giờ Đường Dương thành đã thất thủ, chết hơn hai nghìn, thương hơn một nghìn, số còn lại hạ vũ khí đầu hàng. Phía quân triều đình chỉ chết hơn 10 người, thương nặng thương nhẹ ba trăm.

Hà Bình dẫn hơn một nghìn quân bỏ trốn.

Chiếm được Đường Dương thành một cách quá dễ dàng, Vương Tích không để ý tới kiểm kê chiến lợi phẩm, gọi bốn vị Tuyên Uy tướng quân là Trịnh Thắng, Quách Hoài, Đoạn Khanh, Bách Văn Sơn cùng Đường Kính Chi tới phủ nha thương lượng chiến sự.

Đợi mọi người tới đông đủ rồi, Vương Tích mới nói:

- Bản tướng thấy uy lực tạc đạn quá lớn, việc công thành rất dễ dàng, cho nên muốn phái một đội ngũ kỵ binh ba vạn người, mang theo ít lương thực, dùng tốc độ nhanh nhất đánh thẳng vào Hải Kinh thành, chỉ cần bắt sống Phúc Thọ vương, Hải Châu coi như được bình định rồi.

Nghe Vương Tích muốn dùng cô quân xâm nhập sào huyệt địch, mấy vị tướng lĩnh đều thất kinh, mặc dù uy lực tạc đạn kinh người, nhưng đánh trận đầu phải chỉ dựa vào bên nào sức chiến đấu mạnh hơn là thắng.

Hải Châu núi nhiều, cây cũng nhiều, khắp nơi là những rừng mưa nhiệt đới um tùm, quân địch thông thạo địa hình mai phục trong rừng thì dùng tạc đạn đánh thế nào?

Kỵ binh sức chiến đấu mạnh, nhưng vừa đánh vừa hành quân gấp, sao bằng quân địch lấy nhàn đánh mỏi, một khi bị địch phát hiện, rất dễ bị đối phương bao vây giết sạch.

Hơn nữa với tình hình hiện nay, chỉ cần tiến chắc đánh chắc là đi tới đâu thắng tới đó, cần gì phải mạo hiểm.

Cho nên bốn vị tướng quân đều không tán đồng kế hoạch mạo hiểm này của Vương Tích.

Đường Kính Chi còn nhớ Vương Tích đánh trận ở phương bắc cũng dùng chiêu này, thâm nhập vào hoang nguyên A Nhĩ Kim, khiến nguyên khí của người Ngột Thử bị trọng thương nghiêm trọng, thậm chí đoán hành động này của hắn có thâm ý khác, liền hỏi:

- Vương tướng quân vì sao không dùng cách đánh ổn thỏa mà lại mạo hiểm như thế?

- Thứ nhất, nếu dùng cách đánh ổn thỏa, thời gian bình loạn tặc sẽ lâu, hao tiền tốn của. Thứ hai gặp thành đánh thành, thương vong rất lớn. Ba là Minh Húc vẫn võ song toàn, nhưng hiện giờ bị Minh Tuấn ám sát trọng thương, đang ở phủ dưỡng bệnh. Nếu chúng ta đánh từ từ, hai tên kia không kháng cự nổi, ắt sẽ dùng tới hắn, khi đó thắng bại sẽ khó lường.

Wang Tích trầm giọng nói:

- Thứ tư, phản quân có rất nhiều chiến thuyền, nếu không dùng tốc độ nhanh nhất đánh hạ, Phúc Thọ vương một khi thấy tình hình bất ổn dẫn quân bỏ ra hải đảo, sau này sẽ thành mối nguy lớn cho phương nam.

Mấy tướng quân còn lại nghe thế đều gật đầu, nếu Phúc Thọ vương bỏ trốn, lằn đỏ loạn này coi như thất bại, hoàng đế không chấp nhận kết quả ấy.

Hơn nữa phương nam bình thường vất vả chống hải tặc, nếu có thêm đám hải tặc là quân chính quy, sau này càng khó khăn.

Đường Kính Chi cũng tán đồng suy tính của Vương Tích, y không hiểu gì về quân sự, chỉ phụ trách chế tạo tạc đạn, hỏi:

- Vậy Vương tướng quân phái ai suất lĩnh đội kỵ binh này? Có cần bản hầu đi theo, chế tạo thêm tạc đạn không?

Ngay một thư sinh như Đường Kính Chi còn không sợ tham gia cô quân xâm nhập, Quách Hoài đứng dậy nói:

- Mặt tướng thỉnh lệnh dẫn đội kỵ binh này đánh tới Hải Kinh, bắt sống cả nhà Phúc Thọ vương.

Đoạn Khánh, Trịnh Thắng, Bách Vân Sơn không chịu thua kém, đều đứng dậy xin đích thân chỉ huy.

Vương Tích áp tay bảo mọi người ngồi xuống, trực tiếp ra lệnh:

- Luận tập kích đường dài, kinh nghiệm của bản tướng là phong phú nhất, đội quân này sẽ do bản tướng suất lĩnh, Trịnh tướng quân làm phó tướng. Còn Trung Nghĩa hầu không cần mạo hiểm, tạc đạn đủ nhiều rồi, ngài nên ở lại đây hỗ trợ ba vị tướng quân tọa trấn, nhất định phải tạo ra thanh thế thật lớn, như thế đã hỗ trợ cho ta rồi.

Vương Tích làm việc luôn nhanh gọn, định kế xong là thực thi ngay, lập tức hạ lệnh quân sĩ đốt lửa nấu cơm ăn no, chọn người thích hợp, cuối cùng chọn được một vạn quân kinh doanh, năm nghìn quân Lưu châu, một vạn rưỡi quân Liễu châu.

Sở dĩ quân Liễu châu nhiều nhất là vì Liễu Châu tiếp giáp với Hải Châu, địa hình và khí hậu hai bên tương tự nhau, năng lực thích ứng tốt hơn, lại hiểu nơi này, không khác gì tác chiến ở địa bàn của mình.

Quân sĩ ăn xong được lệnh toàn bộ về doanh nghỉ ngơi, đến chập tối lợi dụng bóng tối xuất phát che mắt địch, quân ở lại do Bách Vân Sơn chỉ huy, hai vị tướng quân còn lại phụ tá, nếu ý kiến không thống nhất, phải thương lượng với Đường Kính Chi.

Đường Kính Chi có thượng phương bảo kiếm, tới lúc quan trọng ắt do y áp trận.

Sau khi Vương Tích rời đi mang theo lượng lớn tạc đạn, Đường Kính Chi trở nên bận rộn, ngày đêm chỉ huy hai trăm thủ hạ chế tạo thêm các loại tạc đạn lớn nhỏ, trong ba ngày bọn họ tiến thêm năm mươi dặm, đánh đến đâu thắng tới đó.

Ngày hôm ấy Đường Kính Chi vừa từ quân doanh đi ra thì thấy một bóng người quen, người đó cũng nhìn thấy y, vội gọi tới nói chuyện.

Người đó chẳng phải ai khác mà là Trịnh Kiểm Thu, con trai Trịnh Thắng, Đường Kính Chi ngạc nhiên lắm, còn tưởng hắn đi theo cánh cô quân kia rồi.

Ra hiệu Trịnh Kiểm tới chỗ vắng vẻ không người, Đường Kính Chi cùng Hồng Phong và Ngọc Nhi mặc nam trang dẫn hộ vệ tới sau.

- Hạ quân thỉnh an hầu gia.

Thấy Đường Kính Chi tới, Trịnh Kiểm Thu thở phào, hẳn sợ Đường Kính Chi hiện bay cao, không thèm nhận người quen cũ nữa:

Đường Kính Chi thấy Trịnh Kiểm Thu trước kia luôn lên mặt huynh trưởng với mình giờ khom lưng thi lễ, không nhiệt tình tùy ý nữa, thăm thở dài, càng lên cao con người càng cô tịch là thế, đỡ hờ:

- Ra là Trịnh đại nhân, mau đứng dậy đi, không cần đa lễ như vậy.

Nghe y gọi mình là Trịnh đại nhân, Trịnh Kiểm Thu cười chua chát, xem ra y còn nhớ chuyện cũ trong lòng, nên mới xa lạ lạnh nhạt như vậy, lòng cảm khái nhân sinh vô thường.

Nói ra về con người Đường Kính Chi, Trịnh Kiểm Thu thực lòng muốn kết giao, nhưng chỉ vì một ý niệm xấu xa với Lâm Úc Hương, khiến hắn nhất thời có quyết định sai lầm không viện trợ Đường gia lúc nguy khó, làm tình hữu nghị cả hai cũng không còn.

- Đường hầu gia, chúng ta người ngay không nói lời mờ ám, mặt tướng chỉ muốn hỏi một câu, phải chăng hoàng thượng muốn chém cả nhà Trịnh gia.?

Chính vì hiểu con người y, nên Trịnh Kiểm Thu nói thẳng:

Đường Kính Chi im lặng hồi lâu rồi thở dài.

Trịnh Kiểm Thu tức thì mặt mày tái nhợt, phụ thân nói không sai, hoàng đế lòng vẫn không bỏ qua chuyện Trịnh gia liên hợp Điền Cơ tạo phản, không giết cả nhà họ không yên.

Trịnh Thăng cơ mưu thâm trầm, luôn đề phòng hoàng đế tính nọ cũ, tới khi Vương Tích hạ lệnh ỉnh làm phó tướng dẫn binh đánh úp sào huyệt của Phúc Thọ vương là biết ngay hoàng đế muốn đổi phó với mình, nên nghĩ cách để Trịnh Kiềm Thu vờ đau bụng ở lại trong quân, tìm Đường Kính Chi hỏi cho rõ.

Trịnh Kiềm Thu quỳ sụp xuống vái lạy:

- Hầu gia, trước kia Trịnh gia không phải, nhưng nói thế nào chúng ta cũng có chút giao tình. Xin hầu gia ra tay tương trợ.

Chương 606: Ổn thỏa là tốt nhất.

Đường Kính Chi khẽ lắc đầu:

- Hoàng thượng quyết tâm rất lớn, lời của ta không ích gì.

- Hầu gia, mặt tướng không dám đòi hỏi, chỉ mong hầu gia niệm tình xưa, để Trịnh phủ đưa đi một đứa bé trai, không tới mức tuyệt đường hương hỏa.

Trịnh Kiềm Thu nói rồi dập đầu liền ba cái:

- Đứa bé đó tên là gì, bao nhiêu tuổi? Hoàng thượng muốn hạ thủ với Trịnh gia, tất nhiên có điều tra rõ ràng, thiếu một người khẳng định sẽ nghiêm tra.

- Xin hầu gia yên tâm, đứa bé này mới tám tháng, do mặt tướng sau một lần say rượu hồ đồ phát sinh quan hệ với một nha hoàn trong phủ, sau khi nó mang thai liền bỏ trí ngoài phủ không ai biết cả.

Trịnh Kiềm Thu thấy Đường Kính Chi mềm lòng vội nói:

Đường Kính Chi nghe nha hoàn đó mang cốt nhục Trịnh gia, vậy mà Trịnh Kiềm Thu ngay một danh phận cũng không cho, đuổi ra ngoài phủ, trong lòng nổi giận, tên khốn này cũng không tốt hơn Lâm Gia Chính là bao.

Có điều đứa bé vô tội, hơn nữa nha hoàn đó cũng là người khổ mệnh, gật đầu:

- Nói cho ta biết hai mẹ con nàng ở đâu, đưa cho ta tín vật chứng minh thân phận, ta sẽ phái người lo việc này.

- Đa tạ hầu gia, mặt tướng kiếp sau có làm trâu làm ngựa cũng báo đáp đại ân đại đức này.

Trịnh Kiềm Thu mừng rỡ dập đầu bái tạ:

- Trịnh đại nhân đứng dậy đi, dù sao chúng ta cũng từng quen biết.

- Tạ ơn hầu gia.

Trịnh Kiềm Thu bò dậy, lấy ra một tấm ngọc bội:

- Mẹ đứa bé trước kia là nha hoàn trong tiểu viện của mặt tướng, biết rất rõ ngọc bội này, mặt tướng sẽ viết thêm một phong thư, viết chuyện chỉ mặt tướng và nàng biết, nàng sẽ tìm người của hầu gia.

Tấm ngọc bội này là kỷ ngọc trước kia Lâm Úc Hương dùng để hút độc cho Trịnh Kiềm Thu.

Trịnh Kiềm Thu đã chuẩn bị sẵn thư, dặn nha hoàn đó nghe lời thủ hạ của Đường Kính Chi lập tức rời Kiên Thành, sau này nuôi nấng đứa bé cho tốt, đồng thời không tiết lộ thân phận chân thật của nó.

Trước kia xuất thân phủ Tuyên Uy tướng quân là một vinh diệu, nhưng không bao lâu nữa nó sẽ là bùa đòi mạng.

Hắn còn gửi ít tiền riêng trong tiền trang bên ngoài, trong đó có giấy ủy thác, đủ cho hai mẹ con nha hoàn kia cơm no áo ấm cả đời.

Giao thư ra, Trịnh Kiềm Thu đột nhiên cảm khái:

- Nhớ lại trước kia nếu gia phụ nói đỡ cho Đường gia trước mặt Diên Cơ một câu thì tốt biết bao.

Nói xong chấp tay thi lễ đi ngay.

Đường Kính Chi mấp máy môi nhìn theo bóng lưng Trịnh Kiểm Thu, định nói gì cuối cùng không nói ra.

Trịnh gia chết hết y cũng không quan tâm, nhưng Trịnh Tuyết Mai không thể chết, cô gái cùng y có duyên gặp mặt vài lần đó là người duy nhất Trịnh gia viết thư cảnh báo y. Cứu một mình Trịnh Tuyết Mai không thành vấn đề, nhưng nếu người thân chết cả, nàng sống còn có ý nghĩa gì?

Nên Đường Kính Chi bàn với Hoàng thái hậu khuyên hoàng đế chỉ giết nam nhân trực hệ của Trịnh gia, hơn nữa cũng không công bố ra ngoài giết vì tội mưu phản, mà là bí mật xử tử.

Nguyên nhân y đưa ra rất đơn giản, ngày đó Mạnh Tử Đức đóng tại Túc Thanh thành, không chỉ uy hiếp tới quan viên Lưu Châu, mà cả Vân Châu cũng một vài tỉnh phía nam khác, không chỉ có Điền Cơ và Trịnh Thắng mật mưu làm phản.

Giờ Điền Cơ tội chứng rành rành đã chết, Trịnh Thắng nếu cũng bị tuyên bố phản loạn mà giết cả nhà, quan viên kia biết hoàng đế tính nợ cũ sẽ ngồi yên chịu chết sao?

Thực ra với lý do đó nếu Đường Kính Chi quyết tâm, thậm chí còn giữ được cả mạng cho cha con Trịnh Thắng, nhưng quan hệ giữa y và hoàng đế không còn như xưa, hoàng đế cũng không còn như xưa, mỗi lời của y sẽ khiến hoàng đế cân nhắc đề phòng, nên y không tội gì phải mạo hiểm vì những người không đáng.

Trở về nơi ở Đường Kính Chi lệnh một ám vệ đem phong thư này tới địa điểm Trịnh Kiểm Thu nói, đồng thời dặn ám vệ đó đón mẹ con nha hoàn đó thì an bài ở gần Lạc Thành, sau này chiếu cố được ít nhiều.

Không có nam nhân, quả phụ nuôi một đứa bé, sẽ bị kẻ xấu ức hiếp.

Mấy ngày sau tình hình diễn biến vẫn rất thuận lợi, có tạc đạn mở đường, dù phản quân trốn trong thành cũng không chịu nổi một đòn, song càng đi vào sâu trong địa phận Hải Châu, mấy vị tướng quân không bị thắng lợi làm mê muội, càng trở nên cẩn thận.

Hôm đó như mọi khi, Đường Kính Chi ở hậu quân chế tác tạc đạn, đột nhiên có một quân sĩ vội vã chạy vào lều báo cáo:

- Hầu gia, Bách tướng quân bảo thuộc hạ tới đại tướng trung quân có việc gấp.
- Hả, xảy ra chuyện gì rồi?

Đường Kính Chi không chậm trễ đứng dậy, thấy quân sĩ này kinh hoàng như thế thuận miệng hỏi:

- Hình như có quân tình khẩn cấp do Vương nguyên soái gửi về.

Từ biên giới Liễu Châu dùng khoái mã chạy tới thẳng Hải Kinh cũng tốn mất hai mươi ngày, nên kỵ binh của Vương Tích tốc độ phải nhanh, nhanh hơn tốc độ thám mã phản quân báo tin thất bại về.

Đường Kính Chi hiểu hành quân cấp tốc trong lòng địch như thế nguy hiểm cỡ nào, nên đi ngay tới đại tướng trung quân, vừa tới nơi liền hỏi:

- Bách tướng quân, Vương nguyên soái gửi thư về nói gì, có chuyện xấu sao?
- Hầu gia chớ hoảng, là chuyện tốt, Vương nguyên soái đã liên tiếp công phá ba thành trì, vòng qua Hạ Chất, Hà Gian, Nam Sơn trại, Tiểu Việt thành, còn cách Hải Kinh thành mười ngày nữa thôi, muốn chúng ta tạo thành thế lớn, thu hút sự chú ý của phản quân, đồng thời là để suy yếu sĩ khí của chúng

Bách Vân Sơn thấy Đường Kính Chi đi vào vội ghé chủ soái nói chuyện:

- Có điều hiện giờ chúng ta đã vào sâu trong địa phận Hải Châu, nếu tiến quá nhanh có thể gặp mai phục.
- Đường Kính Chi thăm mắng tên quân sĩ kia một tiếng, làm y tưởng nhánh quân kia gặp chuyện bất trắc rồi, nghĩ một lúc hỏi:
- Các vị tướng quân, chúng ta tới đây đã hơn một tháng, các vị đã nghe ngóng được địch có bao nhiêu quân sĩ chưa?
  - Sau khi Phúc Thọ vương làm phản, vì ứng phó với đại quân triều đình, bắt tráng đinh nhập ngũ, tuyên bố có trăm vạn hùng binh, tuy không đến song cũng phải có năm sáu chục vạn, có điều đa phần là tân binh chưa được huấn luyện nhiều, sức chiến đấu hữu hạn.

Quách Hoài giới thiệu tình hình:

Đoạn Khánh bổ xung:

- Tuy bọn chúng không có sức chiến đấu cao, song nhân số vẫn đông gấp đôi chúng ta, nơi này rừng cây rậm rạp, chúng lợi dụng mai phục, dùng cách đánh tiêu hao sinh lực chúng ta rất bất lợi.

- Vậy các vị tướng quân định ứng phó thế nào?

- Ý mặt tướng ổn thỏa là tốt nhất.

Bách Vân Sơn thấy hai người kia không nói đành lên tiếng:

Bách Vân Sơn nghĩ, đại bộ phận công lao bị Vương Tích và Trịnh Thắng cướp hết rồi, chiến dịch này gần như ba người bọn họ không lập được công không đủ thắng tiến, vì thế cần gì mạo hiểm.

Nên thông thả đánh, không cần sai lầm gì là được.

Đường Kính Chi không biết tâm tư của bọn họ, chỉ nghĩ làm sao giúp được Vương Tích, ba người kia đều tỏ thái độ muốn ổn thỏa, mà ổn thỏa thì sao giúp được Vương Tích, hỏi:

- Lấy bản đồ Hải Châu cho ta xem.

Một quân sĩ trải bản đồ lên bàn lớn, Đường Kính Chi tới gần xem kỹ, ba tướng quân kia phụ trách giải thích, quả nhiên phía trước rừng rậm rất nhiều, hai bên quan đạo là mấy chục dặm rừng cây rậm rạp, có mai phục mấy chục vạn quân cũng không dễ phát hiện.

Nhưng Đường Kính Chi có phát hiện:

- Tuyến đường biển này rất dài, có con đường tắt không đi qua rừng, các vị nói xem chúng ta có thể đi đường vòng ra bờ biển, sau đó đánh tới Hải Kinh không?

- Hầu gia, cách này có thể.

Đoạn Khánh gật gù:

Bách Vân Sơn cẩn thận nói:

- Nếu địch không truy kích chúng ta mà đánh Liễu châu thì sao?

Đường Kính Chi hỏi lại:

- Vậy địch tập trung binh lực ở đâu?

- Đại bộ phận tập trung ở Hồ Quan, Hà Đạo Khẩu và Hạ Chất, trong đó Hồ Quan thành cao hào sâu, lại xây dựng ở triền dốc, chúng ta đánh vào, bọn chúng chỉ thả gỗ đá xuống cũng thương vong thảm trọng, dù chúng ta có tạc đạn cũng không dễ hạ được.

Quách Hoài chỉ bản đồ đáp:

Chương 607: Hạ thành (1)

- Nếu lo phần quân không truy kích chúng ta vậy đánh tan bọn chúng trước, không cho chúng xâm nhập Liễu châu.

Đường Kính Chi vỗ mạnh lên bản đồ:

- Ý hầu gia là muốn hạ cả ba thành này?

Bách Vân Sơn vuốt râu nghĩ biện pháp khả thi.

- Không, chỉ hạ hai thôi, Hạ Chất quá xa, có rừng bao quanh, tới đó rất có thể rơi vào khổ chiến. Hồ Khẩu Quan và Hà Đạo Khẩu tập trung nhiều binh lực, địa thế lại hiểm yếu, nếu chúng ta hạ được, sĩ khí bọn chúng mất hết, không dám thò đầu ra ngoài nữa.

- Có điều hai tòa thành lớn đó đánh hạ sẽ tổn thất lớn.

Đoạn Khánh trầm ngâm:

- Trên bản đồ ghi chú không rõ, chúng ta cứ tới thực địa rồi nghiên cứu đối sách.

Đường Kính Chi không tin nằm trong tay tạc đạn lại không hạ được mấy tòa thành này:

Ba người kia trao đổi ánh mắt rồi gật đầu.

Đại quân lập tức nhổ trại lên đường, một ngày rưỡi sau tới được Hồ Khẩu, Đường Kính Chi và ba vị tướng quân dẫn thân binh rời đại trại đi nghiên cứu tình hình.

Trên lưng ngựa, Đường Kính Chi quan sát một hồi rồi hỏi:

- Bách tướng quân nhìn xem, hai bên Hồ Khẩu quan có hai ngọn núi, liệu quân ta có leo lên được không?

Bách Vân Sơn lòng máy động, nếu leo lên đó dùng cung nỏ và tạc đạn đánh xuống, thì đại sự được định rồi, nhưng hai ngọn núi đó hiểm trở, lỗ măng leo lên khó mà thành công.

- Phương nam nhiều rừng lăm chướng khí, song cũng sinh rất nhiều dược liệu quý giá, nhất là trên núi cao hiểm trở, Bách tướng quân tìm y sư và người hái thuốc đương địa, ắt tìm được đường leo lên ngọn núi đó.

- Hầu gia nói rất phải, mặt tướng phái người làm ngay.

Bách Vân Sơn tỉnh ngộ, vội lệnh thân binh tới thôn trang phụ cận đưa toàn bộ y sư và người sống bằng nghề hái thuốc tới quân doanh.

Bọn họ quay lại đại tướng chờ đợi, chẳng bao lâu một thân binh dẫn tám người chuyên kiếm sống bằng nghề hái thuốc tới, trong đó có năm lão giả, ba thanh niên.

Tám người đó đã bao giờ vào đại tướng trong quân, chỉ nhìn hồng anh thương loang loáng hàn quang là sợ khiếp vía, cho đứng dậy trả lời cũng không dám.

Đường Kính Chi hỏi:

- Các người có biết đường lên hai ngọn núi bên Hồ Khẩu Quan không?

Không ngờ cả tám đều gật đầu, một số dược liệu quý thích sinh trưởng trên các vách đá cao, nên bọn họ đều từng nhiều lần lên đó tìm kiếm thuốc.

Bách Vân Sơn tức thì hạ lệnh chọn hai nghìn quân sĩ khéo léo khỏe mạnh đi leo núi, chủ yếu chọn quân Liễu châu, vác theo trường cung, tạc đạn, theo tám người dẫn đường lên núi.

“Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!”

Bất thành linh hai bên sườn núi có thiên lôi giáng trần, tiếng nổ vang lên liên hồi kỳ trận, quân sĩ trên tường thành chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã tổn thất thảm trọng số còn lại bất chấp tướng bên mình quát tháo, bỏ chạy té re.

Quân đội phục kích bên ngoài thấy khói hiệu bốc lên từ sườn núi, tức thì có một đội kỵ binh xích hơn chục quả tạc đạn làm bằng vò rượu tới chất đồng ở cửa thành.

Tướng phản quân hoảng hồn, lệnh người bắn cung, vừa được mấy tên dứng cầm lên tường thành thì hai bên sườn núi mưa cung rải xuống, tuy không giết được mấy người, nhưng đa phần quân sĩ là tráng đinh mới bị bắt đi lính không lau, thấy người chết liền bỏ chạy.

Đội tướng trông coi Hồ Khẩu Quan hay tin dẫn đội chấp pháp ra định ổn định lòng quân thì một tiếng nổ lớn rung chuyển mặt đất, cổng thành bị nổ tới sập luôn cả đoạn tường hai bên, hán biết đại thế đã mất hạ lệnh rút lui.

Lệnh rút lui vừa ban ra, phản quân càng tích cực bỏ chạy, đám tướng lĩnh định phái một đội quân ở lại cản quân địch, nhưng không làm nổi.

Cuối cùng chạy ra khỏi Hồ Khẩu Quan, điểm lại quân số chỉ còn hơn 3000 tên, mười tám vạn quân sĩ, tuyên bố với bên ngoài là 30 vạn, lúc này chỉ còn lại ngần ấy, trở về chết là cái chắc.

Một tướng lĩnh thân cận quỳ xuống:

- Đại nhân, chuyện tới nước này chỉ có đầu hàng quân triều đình mới có đường sống.

- Khốn kiếp, Trí Võ vương đối với ta ân trọng như núi, sao ta có thể phản chủ đầu hàng triều đình?

Tướng thủ thành tên Hà Dũng, là mãnh tướng dưới tay Minh Húc, nhưng quân sĩ này lại chẳng phải bộ đội đích hệ của Minh Húc.

Hắn sở dĩ được làm chủ tướng vì Minh Tuấn muốn lợi dụng mãnh tướng dưới tay đệ đệ, song lại không yên tâm, tướng lĩnh dưới quyền, cùng đa phần binh sĩ lại là quân của Minh Tuấn.

- Nhưng Trí Võ vương lại quá trọng tình huynh đệ, hai vị kia lại máu lạnh vô tình, chỉ muốn sớm ngày giết Trí Võ vương.

Tướng lĩnh kia ra sức khuyên:

- Đây căn bản không phải quân của ngài ấy nữa, chúng ta không phải đang chiến đấu vì Trí Võ vương.

Hà Dũng thở dài, Trí Võ vương quả thực văn võ toàn tài, nhưng là người ai cũng có điểm yếu, Minh Húc tàn nhẫn với người ngoài song với huynh đệ và thuộc hạ lại rất tình nghĩa, hắn nhiều lần khuyên Minh Húc sớm ra tay với hai vị ca ca nếu không thế nào sẽ bị hại, nhưng Minh Húc lắc đầu không nghe.

- Tướng quân, Tề Tam Sơ nói đúng lắm, chúng ta căn bản đầu nhận lệnh từ Trí Võ vương, nếu trở về thế nào cũng bị Đại công tử giết, không bằng ...

Đám thân binh quỳ rạp cả xuống khuyên Hà Dũng đầu hàng:

- Quay về, cùng lắm mất cái đầu trên cổ mà thôi, nếu Đại công tử muốn lấy thì cứ lấy, Hà Dũng ta theo Tam công tử bao năm, trải qua vô số trận chiến sinh tử, còn sợ chết sao?

Hà Dũng vung roi vòng qua đám thân binh:

- Các người muốn quy thuận triều đình ta không cần, bản tướng sẽ chết bên cạnh tam công tử chứ không làm tướng phản bội.

Thấy Hà Dũng phóng ngựa đi, đám thân binh cắn răng dậm chân, cũng lên ngựa đuổi theo, số ít do dự xoay đầu ngựa quay về phía Hồ Khẩu Quan.

Bách Vân Sơn hay tin tướng địch đã chạy xua quân truy kích, miệng không dấu được nụ cười, trận này hắn dẫn quân đánh tan đội quân xưng là ba mươi vạn quân, đã lập được công lớn.

Trước khi mặt trời xuống núi, quân bộ báo lên, tổng cộng chém 3800 quân, bắt sống sáu vạn ba nghìn hai trăm, thu chiến mã sáu trăm thốt, lương thực hơn sáu vạn gánh.

Quân triều đình chết có sáu mươi, bị thương hơn hai trăm, mất sáu chiến mã.

Đọc con số trình lên, Bách Vân Sơn cười lớn, đây đúng là một kỳ công chưa từng có trong lịch sử.

Sáng hôm sau, trong men say chiến thắng Bách Vân Sơn lệnh quân lập tức lên đường, Bách Vân Sơn muốn để Quách Hoài suất lĩnh hai vạn quân trông coi tù binh, nhưng Đường Kính Chi lại muốn đưa sáu vạn quân này theo, để bọn họ lập công chuộc tội.

Bách Vân Sơn vốn không đồng ý, nói phản quân không đáng tin, khi hai bên giao chiến nếu chúng làm phản thì hậu quả khó lường. Đường Kính Chi nói hắn quá lo, những người này đều là tráng đinh bị cưỡng ép nhập ngũ căn bản không hề có lòng trung thành với Phúc Thọ vương.

Tranh luận mấy câu, Đường Kính Chi thấy Bách Vân Sơn kiên trì ý kiến, đành nói nếu xảy ra chuyện y hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Sáu vạn người này, nếu không cho bọn họ cơ hội lập công, tương lai rất có khả năng bị đẩy đi biên quan làm lao dịch, sẽ bao nhiêu gia đình chia rẽ.

Đường Kính Chi cũng biết mình làm thế là không sáng suốt, là đại đột nhưng y vẫn cứ làm, Bách Vân Sơn sợ thượng phương bảo kiếm trong tay y nên gật đầu.

Hai ngày sau đại quân tới được Hà Đạo Khẩu, sở dĩ gọi như thế vì nơi này có một con sông tên là Bài Giang, sông sâu nước siết, địa thế không bằng phẳng, bên kia chỉ có hai ba điểm đổ bộ hữu hạn, làm nên địa thế hiểm yếu trời sinh của Hà Đạo Khẩu.

Quan sát kỹ càng Bài giang một phen, Đường Kính Chi nhíu mày, mặt sông rất rộng, tới hơn ba mươi trượng, hơn nữa phản quân đối diện có thành cao, nếu dùng thuyền tấn công, tầm bắn đối phương xa hơn nhiều.

Mặc dù chỉ cần tới gần thêm một trăm bước nữa thôi là có thể dùng tạc đạn áp chế đối phương, nhưng tướng định dùng hỏa công đánh thuyền, phía mình sẽ tổn thất nặng nề.

Chương 608: Hạ thành (2)

Không nghĩ ra cách gì khả thi, Đường Kính Chi thuận miệng hỏi:

- Bách tướng quân, không biết tầm bắn của máy bắn đá là bao nhiêu, có ném được tới tường thành đối diện không?

- Xa nhất là gần ba mươi trượng, song không tới được tường thành.

- Ồ, vậy cũng gần được, chúng ta đóng cọc ở chỗ nước nông, sau đó lắp ván gỗ lên, đặt máy bắn đá trên đó xem sao?

Bách Vân Sơn liền làm theo kiến nghị của y, lắp máy bắn đá ném thử sang bờ đối diện.

“Bôm!”

Khối đá lớn rơi ùm xuống nước, bắn lên bọt nước cao cả thước, song vẫn còn cách tường thành hai ba trượng nữa.

Phản quân trên tường thành thấy thế trêu ghẹo:

- Ha ha ha, còn định lấy đá ném chúng ta kìa, thật buồn cười.

- Ê tên tướng quân nào đó phía triều đình, gia gia đang thiếu đá xây nhà ném thêm vài viên đá nữa đi.

Bị đám lính nhép cười nhạo, Bạch Vân Sơn tức tím mặt:

- Hầu gia, không cần dùng máy bắn đá, trực tiếp trèo thuyền qua có thể đánh thắng được bọn chúng.

- Đương nhiên là có thể thắng, song chúng ta cũng sẽ tổn thất không ít, Bách tướng quân, cứ để cho bọn chúng cười đi, tới chiều sẽ cho bọn chúng món quà nhỏ.

Đường Kính Chi nói xong vẫn thấy Bạch Vân Sơn mặt rất khó coi, thì thầm nhíu mày, người này lòng dạ quá nhỏ hẹp, đối phương trêu ghẹo vài câu không chịu nổi rồi.

Thân binh của Bạch Vân Sơn nhìn ra tâm tình của chủ tướng không tốt, tích cực ra bờ sông lệnh cho quân sĩ tăng tốc độ.

Phản quân trở mắt, tảng đá kia vốn sắp ném được tới tường thành rồi, nếu máy bắn đá tiến thêm vài trượng nữa thì bọn chúng thảm rồi.

Nhờ có Minh Húc chặn đứng hải tặc ngoài bờ biển, cuộc sống ở phương nam rất ổn định, mấy thứ vũ khí công thành như máy bắn đá có khi cả trăm năm chưa từng thấy qua, nên nhất thời không biết ứng phó ra sao.

Bọn chúng từng nghe nói quân triều đình có loại vũ khí tên tạc đạn, chạm mạnh là phát nổ, uy lực khủng khiếp, nếu dùng máy bắn đá ném lên thì bọn chúng thua chắc.

Bài giang bảo vệ Hà Đạo Khẩu mấy trăm năm không có ý nghĩa nữa.

Tới gần trưa quân triều đình chuẩn bị xong xuôi, tổng cộng lắp được bốn chiếc máy bắn đá, nhưng không vội tấn công, mà nổi lửa nấu cơm, ăn no xong sẽ quyết chiến.

Quân triều đình thông thả chuẩn bị, nhưng phía đối diện không có được tâm tình tốt như thế, nhất là mấy tướng lĩnh như kiến bò chảo nóng, đi đi lại lại trên tường thành cao.

Mấy tướng lĩnh này đều là tâm phúc của Minh Việt, so với ca ca và đệ đệ, thế lực của Minh Việt ít hơn, song nổi danh hà khắc máu lạnh, nếu trận này thua, bọn chúng bị chặt đầu là không cần bàn cãi.

Phía triều đình cơm nước no say, thuyền bè chuẩn bị đầy đủ, Bách Vân Sơn hạ lệnh một tiếng, máy bắn đá ầm ầm ném chum đi, binh sĩ trên thuyền phát chiến kỳ, reo hò phá sóng tấn công phía đối diện.

Quân triều đình thắng trận liên tiếp, sĩ khí cao vọt, ai cũng một lòng xông lên lập công đầu, căn bản không coi cái chết ra gì.

“Uỳnh! Uỳnh!”

Tiếng nổ như sấm rền làm tường thành tựa như rung chuyển, tướng sĩ phản quân mặt xám như tro tàn.

- Con mẹ nó, thứ yêu quái gì thế này, sao lại lợi hại như thế?

Một tướng phản quân nhanh chân chạy xuống tường thành chửi bới:

- Thế này thì đánh đấm sao được nữa?

Một tên tướng khác tức giận đâm vào tường:

Nhìn quân sĩ mặt kinh hoàng, tới binh khí cầm trong tay cũng rơi cả xuống đất, tên khác hoang mang hỏi:

- Làm sao đây?

Bọn họ có vợ có con, nhiều thứ níu kéo, không phải nói hàng là hàng được.

- Triều đình có thứ vũ khí lợi hại như thế, quân ta thua chắc rồi, chúng ta phải tính cho cẩn thận.

Đám tướng lĩnh của Minh Việt chỉ sợ chứ không trung thành với hãn, thấy đại cục đã định, liền toan tính đường lui.

- Hay là thế này, lát nữa ba chúng ta bỏ chạy, để lại một người đầu hàng, hai người còn lại trở về nói rằng người kia đã chết trận ... Thế rồi, thế rồi ...

Tướng lĩnh đã mưu đồ bỏ trốn, khỏi nói tới quân, thế là quân triều đình lại thuận lợi chiếm được một thành trì nữa.

Thống kê chiến quả, nghe báo bắt được một đại tướng phản quân, Bách Vân Sơn và Đường Kính Chi mừng rỡ, lệnh người dẫn hãn vào quân trưởng.

Không lâu sau, quân triều đình loan tin viên tướng đó bị chặt đầu, thừa thế thắng, quân triều đình không nghỉ ngơi chỉnh đốn, mà thu nhặt tàn quân của địch, hành quân cấp tốc về phía biển.

Hải Kinh, phủ Phúc Thọ vương.

Tiếng đàn tiếng sáo vang lừng, một bày ca kỹ ăn mặc hớ hang để lộ cặp đùi ửng ửng hiện hiện trắng muốt và bầu ngực mơn mẩn sức sống, nhảy múa qua lại như đàn bướm đủ sắc màu.

Phúc Thọ Vương nằm trên cái giường lớn, đầu dựa vào lòng một mỹ phụ, mỹ phụ đó thi thoảng bóc hoa quả bỏ vào miệng ông ta.

Hết một khúc múa, Phúc Thọ vương ngồi dậy, vỗ tay nói lớn:

- Đàn hay, múa cũng đẹp, người đầu trọng thưởng.

Đám ca kỹ tranh nhau tới tạ ơn, Phúc Thọ vương nhìn hoa cả mắt, thấy một ca kỹ cực kỳ xinh đẹp khêu gợi đang định kéo vào lòng dày vò một phen thì ngoài cửa có tiếng nói yếu ớt truyền vào:

- Phụ vương, hài nhi có chuyện cầu kiến.

Đang hứng trí nghe tiếng này, Phúc Thọ vương nhíu mày lại.

- Phụ vương, hài nhi có chuyện cầu kiến.

Nam tử bên ngoài thấy bên trong không có lời đáp nói lớn hơn.

- Ài, vào đi.

Phúc Thọ vương phất tay đuổi hết đám ca kỹ nhạc sự, chỉ để lại mỹ phụ kia.

Một thanh niên anh tuấn tay bằng bó treo trước ngực, được một nha hoàn dìu đỡ chậm chậm đi vào, gồng gượng quỳ xuống:

- Hải nhi thỉnh an phụ vương.

Phúc Thọ vương phẩy phẩy tay:

- Khỏi khỏi, bị thương thì ở phủ mà nghỉ ngơi cho khỏe đi, có chuyện gì đợi sau này hẵng nói.

- Phụ vương, chuyện này rất gấp, hải như sợ nói muộn làm hỏng việc.

Thanh niên tướng mạo đường đường đó chính là Minh Húc:

Người con này của ông ta danh tiếng lẫy lừng, còn được cả tiên hoàng phong vương, nhưng Phúc Thọ vương không thích, vì vương phi của ông ta sau khi sinh Minh Húc thì qua đời.

Phúc Thọ vương mỗi lần nhìn thấy Minh Húc mặt giống thê tử của mình như tạc là lòng đau nhói, toàn bộ nữ nhân khác ông ta chỉ coi như đồ chơi, chỉ một thê tử này đã qua đời hai mấy năm trời là một mực tưởng niệm.

- Nếu đã là chuyện gấp thì nói mau đi.

Không biết vì sao gần đây Phúc Thọ vương rất hay mơ tới vương phi đã qua đời của mình, phá lệ cho Minh Húc ngồi trả lời.

- Đa tạ phụ vương cho ngồi.

Minh Húc từ nhỏ tới lớn đây mới là lần đầu tiên được phụ vương nói một lời như thế, với người khác thì là chuyện rất bình thường, nhưng hẳn cực kỳ kích động.

Phúc Thọ vương kéo mỹ phụ kia vào lòng, chẳng bận tâm có con trai ngồi dưới, bàn tay béo núc cho vào vạt áo ả xoa bóp, mỹ phụ kia rất phối hợp, ra sức rên siết khiêu khích, song đôi mắt khép hờ lại thì thoảng liếc nhìn Minh Húc.

Minh Húc quả thật có phong độ làm mê hoặc bất kỳ mỹ nhân nào, Trí Võ vương vừa già vừa thôi bĩ làm sao so sánh được.

- Hải nhi tới đây vì có được quân tình, quân triều đình liên tiếp phá thành trì của ta, đặc biệt có một nhóm cô quân đã đánh sâu vào Hải Châu rồi.

Minh Húc biết phụ vương không thích mình nắm nhiều quân quyền, nên châm chọc câu từ nói:

Phúc Thọ vương tay không ngừng sờ xoạng, hỏi:

- Ủm, vậy người có cách nào đánh bại chúng không?

- Tam đệ được tiên đế phong là Trí Võ vương, đối phó với một đám cô quân có là gì.

Minh Húc chưa trả lời bên ngoài có giọng ngọt nhạt xen vào, nghe giọng nói này, hẳn chỉ còn biết nhắm mắt thở dài.

Minh Tuấn biết tài trí của đứa đệ đệ này, nên luôn cực kỳ đề phòng Minh Húc, theo dõi nhất cử nhất động của hắn, nên biết Minh Húc tới đây là vội chạy tới ngay.

Hắn là trưởng tử, khác hẳn với Minh Húc, chẳng cần thi lễ, đường hoàng ngồi xuống ghế, hai con mắt còn thêm khát nhìn vào bầu ngực lộ ra ngoài của mỹ phụ kia.

Phúc Thọ vương cũng chẳng phạt lòng, rút tay lại vỗ mông ả một cái bảo ra ngoài.

Chương 609: Cảnh đậu nấu quả đậu

Minh Tuấn mắt nhìn theo tấm lưng thướt tha của mỹ phụ đó tới khi ả khuất sau rèm cửa với thu mắt lại, nếu chẳng phải phụ vương hẳn lúc nào cũng giữ mỹ phụ này bên cạnh thì hẳn đã tìm cách cùng nàng vui vẻ một phen, giống như nhiều nữ nhân khác của phụ vương hắn đều bị hắn thử qua.

Minh Húc hắng giọng một cái nói:

- Phụ vương, lần này chúng ta đối địch với Vương Tích, con trai của Vương lão tướng quân, hài nhi đoán cánh cô quân kia hẳn do hấn đích thân thống lĩnh, mục tiêu là đánh thẳng vào Hải Kinh, giải quyết trận chiến.

Minh Tuấn cười lạnh trào phúng:

- Tam đệ không then là Trí Võ vương, nhìn một cái đã thấu ý đồ của quân địch, hài như khẳng định phụ vương mà giao toàn bộ quân quyền cho Tam đệ, Vương Tích chỉ có đi mà không về.

- Hài nhi cũng tán thành ý kiến của đại ca.

Lại có một giọng nói vang lên rồi thanh niên mặt âm hiểm đi vào ngồi xuống cạnh Minh Tuấn:

- Đại ca, Nhị ca, đệ không nói đùa ...

- Tam đệ, đệ nói vậy là không phải, muốn quân quyền thì cứ nói ra, chúng ta là huynh đệ trong nhà, đại ca lại không giao cho đệ sao?

Minh Tuấn giọng thì rất dễ nghe, mắt nhìn nhìn Minh Húc trừng trừng như có thù ba họ:

- Đúng thế, bọn ta đều có ý tốt, sao tới miệng đệ nó lại thành trò đùa rồi? Chẳng lẽ trước kia Nhị ca từng nói dối đệ sao, nếu có đệ cứ nói ra, Nhị ca thành tâm nhận lỗi.

Minh Việt phụ họa, giọng rất hiểm độc:

- Không, không phải ..

- Đủ rồi!

Phúc Thọ vương không chịu được, vỗ giường quát:

- Người bị thương thành thế này còn âm mưu chiếm quân quyền, hôm nay bản vương nói thẳng cho người biết, sau này người đừng mơ tưởng đụng chạm vào quân quyền nữa, chuyện đối kháng với triều đình không cần người phải lo. Tương lai bản vương có lên làm hoàng đế cũng không bao giờ lập người làm thái tử, người từ bỏ hi vọng đi.

Lời của Phúc Thọ vương như từng mũi kim đâm vào trái tim Minh Húc, hấn không hiểu vì sao phụ vương chưa bao giờ tin lời hấn nói? Từ nhỏ hấn nỗ lực hơn người khác gấp mười lần, gấp trăm lần, chuyện gì cũng làm hoàn mỹ, chẳng phải vì muốn được phụ vương khen một câu sao?

Vì sao, vì sao ngay cả khi được tiên đế phong làm Trí Võ vương, phụ vương cũng chẳng chúc mừng một tiếng.

Minh Húc mặt mày trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Còn ngồi bên cạnh, Minh Tuấn và Minh Việt nhếch mép cười đắc ý, một điều chúng biết mà Minh Húc không biết, đó là phụ vương của bọn chúng cực kỳ vô năng, nhưng lại ham quyền cố vị, Minh Húc danh tiếng sớm hơn Phúc Thọ vương rồi, hấn càng nỗ lực, ông ta càng sợ hấn nắm quân quyền, sẽ gạt bỏ mình.

Nhớ lại năm xưa Trí Võ vương còn là thân phận hoàng tử, nhưng đem so với thái tử địa vị thua kém quá xa, đối xử cũng kém hơn nhiều, khi đó ông ta cũng nỗ lực rất nhiều muốn được phụ hoàng khen một câu, nhưng ông ta càng phấn đấu lại càng bị cho là có mưu đồ với hoàng vị, kết quả bị phong vương tới cái vùng biên cương Hải Châu quanh năm phải đối diện với cướp biển này, hơn nữa còn bị điều tới đất phong trước tất cả huynh đệ, khi đó ông ta cực kỳ căm hận phụ hoàng của mình.

Nên ông ta không tin đứa con luôn tỏ ra hiếu thảo trước mặt mình này trong lòng không căm hận mình, nhất định chỉ là giả vờ lấy lòng mình, một ngày có được quân quyền nó sẽ báo thù.

Kỳ thực từ khi Minh Tuấn bước vào, Minh Húc biết chuyện hôm nay hỏng rồi, nhưng hấn không ngờ phụ vương lại ní ra một lời như thế.

Quân quyền?

Nếu hấn muốn quân quyền, chỉ cần vung tay hô to một tiếng, ba phần tư quân Hải Châu sẽ cầm vũ khí sát cánh bên hấn.

Thực ra lần bị thương này là Minh Húc cố ý, nếu không với tài trí của hắn, biết hai ca ca luôn muốn diệt trừ mình, sao có thể bị thương, hắn muốn để phụ vương nhìn thấy kẻ thực sự tham quyền là hai vị ca ca của hắn, nhưng những lời hôm nay của phụ vương làm hắn tỉnh rồi.

Minh Húc lòng lạnh ngắt, đồng thời cũng bị phần không thôi, nếu hai vị huynh trưởng của hắn có chút tình cảm huynh đệ, hắn không ngại đứng sau rèm toàn lực hỗ trợ bọn họ chiếm giang sơn này, nhưng hiện thực là nỗ lực của hắn đổi lại được sự vô tình.

Biết nói nhiều nữa cũng vô ích, Minh Húc không quy củ vấn an nữa, đứng thẳng dậy, vịn vai nha hoàn rồi đi mang theo bị ai vô tận, người lão đạo như có thể ngã bất kỳ lúc nào.

Thấy Minh Húc vô lễ như vậy, Phúc Thọ vương mặt biến sắc, có điều ông ta không ưa Minh Húc tới đâu, thì vẫn coi hắn là con, nhìn thấy vẻ cô đơn thất vọng trên khuôn mặt cực kỳ giống vương phi của mình, ông ta không nỡ trách phạt.

Minh Tuấn đợi Minh Húc đi rồi mới nói:

- Phụ vương, người thật hồ đồ, sao người lại nói rõ ràng ra như thế với Tam đệ, chẳng may nó ...

Nói tới đó hắn cố ý ngừng lại, đầy ẩn ý:

- Chẳng may cái gì? Chẳng lẽ nó dám tạo phản à?

Phúc Thọ vương đứng bật dậy:

- Vì sao không dám? Người trước giờ luôn đối xử không tốt với nó, trong lòng nó có coi người là phụ thân không? Hiện giờ nó hết hi vọng kẻ thừa ngai vàng rồi, với đầu óc thông minh của nó ...

Minh Việt cũng cố tình nói lập lờ:

Phúc Thọ vương đã văng bần trước mặt, bình trà, hoa quả lăn lông lốc xuống bàn, ông ta không hề ngu xuẩn như người ngoài nghĩ, chẳng qua vì vết thương lòng hồi nhỏ khiến ông ta chán ghét mọi thứ, chìm vào hưởng lạc.

Chấp tay sau lưng, đi đi lại lại mấy lượt, lời ly gián của hai đứa con trai không làm ông ta mất đi lý trí:

- Đủ rồi, các người rảnh rỗi ở đây nói xấu Húc Nhi không bằng về nghĩ cách làm sao kháng cự quân triều đình.

Ông ta cũng biết Minh Húc trọng thương thiếu chút nữa bị chết do đâu, còn phần nộ cho người điều tra, khiến Minh Tuấn phải đem Trương Thiếu Kiệt và mấy cao thủ tâm phúc dấu đi.

Trương Thiếu Kiệt vốn tới Hải Châu quy thuận Minh Húc, nhưng sau khi tới nơi nghe ngóng mới biết Minh Húc không được lòng Phúc Thọ vương, quyền lực luôn bị hạn chế, cho nên âm thầm quy thuận Minh Tuấn.

Minh Tuấn tất nhiên hoài nghi Trương Thiếu Kiệt là nội gián, nên an bài hắn giết Minh Húc.

Về sau nghe thuộc hạ cử đi theo dõi báo về, Trương Thiếu Kiệt ra tay cực kỳ tàn độc, nếu không có mấy tướng tâm phúc của Minh Húc liều mình hộ chủ thì hắn đã thành công rồi, từ đó mới coi Trương Thiếu Kiệt là tâm phúc.

Trương Thiếu Kiệt võ công cao cường, với Minh Tuấn mà nói là trợ lực lớn.

Quan trọng nhất Trương Thiếu Kiệt vừa tham tài vừa háo sắc, người như thế càng dễ khống chế, điều duy nhất khiến hắn không hải lòng là mấy lần ám thị Trương Thiếu Kiệt dâng Diên Khinh Dao lắng lơ kia lên nhin chơi đùa lại không được thỏa mãn.

Hắn không tin một kẻ tham tài háo sắc phản chủ như Trương Thiếu Kiệt lại thực sự quan tâm tới một nữ nhân, có điều hiện là lúc dùng người, hắn không muốn mâu thuẫn, đợi sau khi đánh tan quân triều đình hẵng tính.

Nhớ tới nữ nhân đó, Minh Tuấn thấy người như bốc cháy, vì thế kiếm cơ vội vã rời đi.

Minh Việt nhìn bộ dạng đại ca, biết hắn đi tìm nữ nhân phát tiết rồi, thầm cười lạnh, kẻ này sớm muộn cũng chết trên bụng nữ nhân, như thế càng tốt, hắn sẽ là người kế thừa.

Nói ra thì Trương Thiệu Kiệt sau khi quy thuật Minh Tuấn chẳng được vừa lòng, một không có chức, hai không có quyền, chẳng khác gì một tên sát thủ trong tay Minh Tuấn.

- Tên sắc quỷ Minh Tuấn đó lúc nào cũng thèm khát nàng, còn mấy lần ám thị ta dâng nàng lên, ta vờ không hiểu. Sau này nàng cần thận một chút, đừng để mắc bẫy hắn.

Trong một cái lều hẻo lánh ở quân doanh, giữa ban ngày Trương Thiệu Kiệt và Điền Khinh Dao trần truồng ôm nhau:

Điền Khinh Dao rất mẫn cảm với ánh mắt nam nhân, sớm nhận ra Minh Tuấn ham muốn cơ thể của mình:

- Thiếp thân biết, có điều chàng cũng đừng chọi cứng với hắn, chúng ta còn dựa vào hắn để leo cao nữa.

- Hừ, nàng leo lên giường của hắn không phải là có hết sao?

Nếu lúc này Trương Thiệu Kiệt công thành danh toại, hoặc sĩ đồ thuận lợi, hắn sẽ không nghi ngờ tình cảm của Điền Khinh Dao dành ình, nhưng giờ càng ngày càng đi xuống, khiến hắn đâm ra nghi thần nghi quỷ.

Điền Khinh Dao rất hiểu hắn, nên chẳng tranh luận, vòng tay ôm lấy cổ Trương Thiệu Kiệt, giọng nũng nịu:

- Thiếp chỉ thích ở với một mình chàng thôi, chẳng phải chúng ta đã thề ở bên nhau trọn đời à?

Ả vừa nói vừa vịn vẹo người sau đó tuột dần xuống, hai bầu ngực cọ sát lên người Trương Thiệu Kiệt, miệng hôn dần xuống hạ thể của hắn, Trương Thiệu Kiệt rên hừ hừ, vô đầu ả, đột nhiên nói:

- Nếu ta bảo nàng leo lên giường với Minh Tuấn đổi lại tiền đồ cho chúng ta thì sao?

Điền Khinh Dao tức thì cứng người lại.

Chương 610: Bại vong.

Khi Đường Kính Chi, Bách Vân Sơn dẫn đại quân đi đến đầu thắng tới đó, thì Vương Tích cũng một đường công thành cướp trại, ép thẳng tới Hải Kinh thành.

Phúc Thọ vương vốn không tin Vương Tích dám cả gan suất lĩnh đội ngũ tập kích Hải Kinh Thành, đến khi nghe thám tử báo về Vương Tích chỉ còn cách Hải Kinh thành hai ba ngày đường nữa, ông ta mới cuống lên.

Còn chưa đánh trận nào, Phúc Thọ vương đã lệnh người thu thập châu báu trong phủ chuẩn bị rời thành.

Minh Húc chạy tới khuyên, nói ông ta không thể rời Hải Kinh Thành, nếu không lòng quân bất ổn, sẽ thất bại càng nhanh, Phúc Thọ vương không nghe, mắng Minh Húc ý đồ muốn mình chết trong tay quân triều đình để chiếm quyền.

Minh Húc lòng càng thêm nguội lạnh, từ đó trốn trong phủ không ra ngoài nữa.

Phúc Thọ Vương tài phú kinh người, lại không nỡ bỏ ca kỹ nhạc sư tổn công dạy bảo, nên khi Vương Tích dẫn quân tới tận chân thành rồi, còn chưa thu thập xong đồ để bỏ chạy.

Thấy Vương Tích tới nhanh như thế, Phúc Thọ vương cuống cuống lệnh Minh Tuấn và Minh Việt xuất quân ứng chiến.

Nhưng quân triều đình ngoài thành hô lớn, đầu hàng không luận tội, bắt kể quân triều đình hay phản quân ai bắt sống hoặc giết được Phúc Thọ vương hoặc Trí Võ vương, thưởng hai vạn lượng bạc, phong Định Nam hầu. Còn nếu bắt sống hoặc giết được Minh Tuấn, Minh Việt thưởng hai trăm lượng hoàng kim, ghi đại công ở lại bộ.

Nghe quân triều đình hô hào phía dưới thành như thế, Minh Tuấn và Minh Việt tức thiếu điều hộc máu, thế chẳng phải nói hai người bọn chúng không bằng một mình Minh Húc sao? Song không làm gì nổi Vương Tích đành về nói xấu Minh Húc trước mặt phụ vương.

Phúc Thọ vương thấy Minh Húc được đặt ngang với mình lại càng khó chịu, có điều ông ta hiện chỉ quan tâm tới mau mau thu dọn gia sản để bỏ chạy, chỉ gọi Minh Húc tới mắng chữ một phen.

Vương Tích dẫn đại quân tới trước thành, không vội công ngay, nguyên nhân đơn giản, nhân mã của hắn quá ít, có đánh tuy vẫn có thể hạ được thành trì, song không có cơ hội bắt được cả nhà Phúc Thọ vương, nếu chuyện này để bọn chúng chạy thoát, lần sau khó bắt lại được.

Vì thế sau khi liên tiếp đánh lui thuộc hạ của Minh Tuấn và Minh Việt, Vương Tích hạ lệnh chia quân làm bốn doanh, vây kín bốn cổng thành, đồng thời Vương Tích phái quân báo tin cho Bách Vân Sơn mau chóng cho quân chi viện.

Hơn hai mươi vạn quân trong Hải Kinh Thành rút đầu làm rùa, không dám ra đánh.

Bách Vân Sơn nhận được tin, ra sức thúc quân ngày đêm hành quân cấp tốc.

Lúc này ở Hải Châu, phản quân liên tiếp thua trận, lại nghe nói Hải Kinh thành có hơn hai chục vạn binh mã, không ngờ đánh không nổi ba vạn quân triều đình, lòng người càng bất ổn.

Một số đại quân nhận lệnh Phúc Thọ vương tới cứu viện cũng đều sinh dị tâm, thái độ quan sát.

Chỉ ba vạn quân sĩ đã áp chế hai mươi vạn quân trốn trong thành rồi, nếu cả ba mươi vạn quân triều đình tới còn đánh cái gì?

Trí Vô vương Minh Húc cực kỳ tức tối, song tới thời khắc này Minh Tuấn và Minh Việt vẫn mê muội cô chấp, sợ hắn đánh thắng trận đoạt được binh quyền, vẫn gièm pha để phòng hắn, tướng sĩ đều sa sút tinh thần nên hắn không làm được gì.

Vương Tích hiểu rất rõ quan hệ giữa cha con Phúc Thọ vương, nên hắn chỉ vậy không đánh, chỉ cần Minh Húc không nắm được quân quyền, hắn nắm tám phần có thể bắt cả nhà Phúc Thọ vương.

Ru rú trong thành sáu ngày, Phúc Thọ vương không còn hi vọng vào quân cứu viện nữa, lệnh Minh Tuấn, Minh Việt suất lĩnh năm vạn quân đột vây từ hai cửa đông tây, còn ông ta dẫn mười vạn quân chạy về phía nam.

Tướng sĩ nghe nói Phúc Thọ vương muốn chạy, bọn họ càng nản, bọn họ theo ông ta làm phản chẳng phải vì vinh hoa phú quý sau này sao, nếu chạy rồi thì ai thèm theo ông ta. Vương Tích lại cho hô đầu hàng không luận tội, hơn nữa bắt được cha con Phúc Thọ vương còn được trọng thưởng, nên không ít kẻ nẩy ra toan tính khác.

Hôm đó trời còn tờ mờ sáng cửa đông và tây của Hải Kinh Thành đột nhiên mở ra, quân sĩ như dòng nước lũ hướng về đại doanh triều đình, quân triều đình tựa hồ không kịp trở tay, trở mắt nhìn hai lộ nhân mã chạy đi.

Đội hai lộ nhân mã đó chạy rồi, cửa nam mới lặng lẽ mở ra, một đội quân đông hơn nữa xuất hiện, nhưng bọn chúng vừa thò đầu ra, liền bị tạc đạn, cung tiễn trải xuống như mưa, trước cổng thành hẹp, phản quân người ngã ngựa nhào, tiếng la hét thảm thiết.

Sau khi tử thương gần một nghìn người, không kẻ nào dám xông ra nữa, Phúc Thọ vương ngồi trong xe, bị kẹt giữa đường lớn thông ra thành, nổi giận chửi mắng:

- Ăn hại, ăn hại! Cả một đám ăn hại, chửi mắng mà không xông ra được.

- Vương gia, có lẽ quân triều tập trung ở đó nhiều nhất, chúng ta đột vây ở cổng khác?

Mỹ phụ cùng xe nói:

Phúc Thọ vương không còn cách nào khác đành nghe theo, song chạy tới cổng bắc bị đá kích trầm trọng, lại lần nữa rút đầu vào.

- Phụ vương, trong quân chúng ta có phản đồ, nếu không vì sao đại ca và nhị ca đi được, còn chúng ta bị vây khốn ở đây?

Minh Húc dù không được Phúc Thọ vương ưa, nhưng ông ta cũng không vứt con ở lại bỏ chạy được:

Phúc Thọ vương cả kinh, hiểu ra Vương Tích không đủ quân lực bắt cả nhà mình, nên định chỉ bắt một mình mình:

- Vậy chúng ta phải làm sao?

- Thứ nhất, tiếp tục ở lại, hài nhi nắm chắc sáu phần có thể đánh tan quân triều đình.

Minh Húc nói xong, thấy ánh mắt Phúc Thọ vương lộ vẻ nghi kỵ, đánh nói tiếp:

- Cách thứ hai là đợi tới đêm chia quân làm bốn ngả đột vây.

- Được, chúng ta gom quân lại, tới khi đột vây mới thông báo, Húc Nhi, có các nào lôi được tên phản bội ra không?

Phúc Thọ vương nghiên răng ken két:

- Bắt phản đồ không có, nhưng sợ là tới lúc ấy chúng cổ động quân sĩ trở giáo thì không hay.

Thực ra Minh Húc sớm biết phản đồ không phải chỉ một hai tên nữa, hiện không phải là lúc bắt phản đồ.

Minh Tuấn và Minh Việt sau khi phá vây thành công, tụ lại ở địa điểm hẹn trước, đợi mãi không thấy Phúc Thọ vương đâu, biết tin phụ vương phá vây thất bại, đều có tâm tư riêng.

Uy lực của tặc đạn chúng thấy rồi, nếu quay lại cũng chẳng làm được gì. Hơn nữa nếu cha và đệ đệ bị bắt hoặc giết, bọn chúng sẽ có địa vị cao nhất, tới khi đó gờ tay hô cao, Hải Châu là của bọn chúng rồi.

Đương nhiên, một nước không thể có hai vua, nên bọn chúng bắt đầu tính cách loại trừ nhau.

Có điều nghĩ thì nghĩ thế, hai huynh đệ bọn chúng đấu đá mười mấy năm, đều nghi kỵ đề phòng nhau, muốn trừ đối phương còn khó hơn lên trời.

Cả hai thương lượng chốc lát rồi dẫn thuộc hạ ai đi đường nấy, bọn chúng đều tự có căn cứ riêng gây dựng nhiều năm, muốn trở về củng cố thế lực.

Chưa đi được bao lâu thì bọn chúng gặp phải hai đội phản binh nhân số không ít, bọn chúng đang mừng rỡ định lung lạc thu phục thì tướng lĩnh phản quân nhân cơ hội tới gần bất ngờ ra tay bắt trời bọn chúng.

Minh Tuấn, Minh Việt cả kinh, định kêu tâm phúc giải cứu, không ngờ tâm phúc tới chửi bới bọn chúng ngu xuẩn vô dụng, nếu không hãm hại Trí Võ vương đã chẳng tới cơ sự này, cả hai cúi đầu không nói được gì.

Về phía Phúc Thọ vương và Minh Húc, định thừa đêm tối đột vây, nhưng gặp phải chuyện ngoài dự liệu làm kế hoạch mắc cạn, vẫn ở trong thành.

Đó là lúc mặt trời xuống núi, mấy tướng lĩnh cấp thấp mở cổng thành, định cho đại quân triều đình vào, Vương Tích không làm theo, chỉ hạ lệnh bọn họ ra ngoài thành đầu hàng, đảm bảo miễn trừ mọi tội cũ.

Vương Tích không dám vào là vì hấn ít quân, sợ vào trúng mai phục, hai là sợ Phúc Thọ vương và Minh Húc nhân lúc hỗn loạn trốn mất thì công lao trước đó mất hết.

Biết tin tướng trong thành mở cửa làm phản, Phúc Thọ vương đứng ngồi không yên, định chặt đầu mấy kẻ để giết gà dọa khỉ, nhưng Minh Húc khuyên can mãi mới thôi.

Lúc này mua chuộc lòng người còn không kịp, sao có thể chọc giận tướng lĩnh?

Tới ngày hôm sau, Minh Húc tập trung được quân tinh nhuệ trung thành với mình để đột vây, có điều mới chuẩn bị xong thì quân sĩ thủ thành về báo, nói bên ngoài bụi đất mù mịt có hai đội quân, ước chừng mười mấy vạn tới.

Minh Húc mừng rỡ, nghĩ viện quân tới? Hấn đích thân lên tường thành, thấy đại ca và nhị ca đi đầu đội ngũ, dẫn quân tới dưới thành.

Phúc Thọ vương nhìn thấy hai đứa nhi tử, vội hạ lệnh quân sĩ mở cửa, Minh Húc ngăn cản, nhưng ông ta cho rằng hấn ham muốn quyền thế tới lúc này còn hoài nghi thân ca ca tới cứu mình.

Cổng thành mở ra, Minh Tuấn và Minh Việt đi đầu tiến vào, Phúc Thọ vương thấy quân triều đình đứng xa xa không có hành động gì, lòng sáng khoái, tướng lại quân triều đình sợ mấy chục vạn quân bên mình.

Có điều ông ta chẳng mừng được lâu, liền bị tướng lĩnh đằng sau hai người kia bắt sống.

Minh Húc thân thủ cao cường, song bị trọng thương không địch nổi số đông, hơn trăm thân binh trung thành với hắn cũng bị tiêu diệt nhanh chóng, Minh Húc hét to một tiếng phẫn uất, nhảy xuống thành tự sát.

Phúc Thọ vương bị bắt, Minh Húc chết, quân trong thành đại loạn, nhanh chóng đầu hàng.

Đại quân của Bách Vân Sơn mấy ngày sau mới tới, Đường Kính Chi không xuất hiện, chỉ phái một thân binh đưa giấy cho Vương Tích.

Thì ra Đường Kính Chi thấy Hải châu được bình định liền cưỡi ngựa rời đi.

- Các vị có biết Trung Nghĩa hầu có chuyện gì gấp mà đi vội vàng như thế không?

Wương Tích đọc thư xong nghi hoặc hỏi:

Bách Vân Sơn lắc đầu:

- Không biết, mặt tướng phát hiện ra mấy ngày qua hầu gia có tâm sự nhưng không rõ là việc gì.

Đoạn Khánh cũng không biết.

- Vậy hầu gia bỏ lỡ một chuyện thú vị rồi, còn nhớ lúc hầu gia mới lên kinh, có mấy tên cường sĩ bên cạnh hoàng thượng luôn đối đầu với hầu gia, không ngờ lần này lại gặp một kẻ trong số đó là Tần Mục đã quy thuận Phúc Thọ vương.

Wương Tích từng làm hộ vệ cho Đường gia nên không lạ gì Tần Mục:

- Vốn định để hầu gia đích thân xử trí hắn, thôi vậy lôi hắn ra chợ chặt đầu thôi.

Cách đó không xa một bến tàu kín đáo trong rừng, Hà Dũng sau khi kiểm xong quân số, năm nghìn người, đây thực sự là quân sĩ tinh nhuệ nhất trung thành của Minh Húc, hắn lên bến, nói một thanh niên đứng chấp tay sau lưng nhìn về phía Hải Kinh thành:

- Vương gia xin đừng quá đau buồn, ngài có thể quay lại, chúng ta đi nhanh kẻo không kịp.

Thanh niên kia lắc đầu:

- Người sẽ không quay lại, không bao giờ quay lại nơi này nữa.

Rồi quay người nở nụ cười nhẹ nhõm:

- Ta chưa bao giờ làm gì đó vì mình, lần này ta sẽ làm, đi thôi cho đám hải tặc đó biết hoàng đế của chúng đã tới.

Đại kết cục: Trai gái vẹn toàn.

Đường Kính Chi không biết những chuyện này, nếu có biết thì kết cục của Tần Mục cũng không khác hơn được, biết cũng không thể ngăn Trí Vô vương rời đi, ai có thể ngờ mấy ngày qua người ở trong Hải Kinh thành là thể thân của hắn, còn vì sao y không cùng tướng sĩ ăn mừng chiến thắng đã vội vã rời đi?

Nguyên nhân rất đơn giản, y nhắm ngày mà tính thì Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương chỉ còn hai mươi ba ngày nữa là lâm bồn rồi.

Từ Hải Kinh Thành tới Lạc thành cách nhau rất xa, không biết có kịp về trước khi các nàng sinh con không?

Đường Kính Chi rời Hải Kinh Thành không lâu thì gặp Hồ Phụng Kiều.

Sau lưng Hồ Phụng Kiều còn mấy nam nữ ăn mặc kiêu khách giang hồ, trong đó hai người xách hai cái đầu còn chảy máu.

Hồ Phụng Kiều liếc nhìn Ngọc Nhi ở bên cạnh Đường Kính Chi, vẫy tay bảo thuộc hạ ném hai cái đầu tới:

- Tỷ phu, muội giúp huynh giết kẻ thù, huynh tạ ơn người ta ra sao đây?

Đường Kính Chi sững sờ, nhìn hai cái đầu lâu, một là nữ nhân tóc che nửa mặt, chưa gặp bao giờ. Một là đầu nam nhân, chưa kịp nhìn rõ thì Ngọc Nhi đã nhảy xuống ngựa, hét lên:

- Nhị sư huynh!

- Cái gì, là Thiếu Kiệt!

Hồng Phong phi thân tới, nhặt đầu Trương Thiếu Kiệt lên, chết đứng tại chỗ.

Hai cái đầu đó là của Trương Thiếu Kiệt và Điền Khinh Giao.

Nhìn thần thái của Ngọc Nhi và Hồng Phong, mấy người đằng sau Hồ Phụng Kiều đều đặt tay lên vũ khí, toàn thân giới bị.

Mặc dù từ rất lâu rồi Ngọc Nhi và Hồng Phong đã tuyên bố không còn bất kỳ quan hệ gì với Trương Thiếu Kiệt nữa, nhưng nhìn cái đầu be bét máu của hắn trước mắt, cả hai đều không kìm được nước mắt.

Một lúc sau, Ngọc Nhi đứng dậy nhìn chằm chằm vào Hồ Phụng Kiều, tay từ từ di chuyển lên bảo kiếm.

Đường Kính Chi biết thanh kiếm đó do hoàng thái hậu tặng, chém sắt như bùn, ho khẽ một tiếng nói:

- Hai tay Trương Thiếu Kiệt vấy máu mấy chục ám vệ Đường gia ta, chết đáng đời. Phụng Kiều, muội muốn ta cảm ơn ra sao đây.

Nghe Đường Kính Chi lên tiếng, Ngọc Nhi run lên, hai nắm đấm buông ra, mấy chục người đó là thủ hạ của nàng, không thể để họ chết không nhắm mắt, toàn thân rũ xuống.

Hồng Phong ân oán rạch ròi, thương tâm chốc lát, hỏi rõ chỗ hai người kia bị giết chết, ôm hai cái đầu bỏ đi, hắn muốn sự đệ của mình chết rồi đầu một nơi thân một nẻo.

- Phải nói Trương Thiếu Kiệt cũng là hạng si tình, nếu chẳng phải hắn không nỡ bỏ rơi nữ nhân kia cũng chẳng bị thuộc hạ của muội giết chết! Nữ nhân kia cũng nặng tình, thúc giục Trương Thiếu Kiệt bỏ chạy không cần để ý tới ả. Khi đó muội bị tình cảm của bọn chúng làm cảm động ...

Hồ Phụng Kiều thở dài:

- Nhìn thấy người ta chết mà vẫn có đôi có cặp, muội thấy thật cô đơn. Hay là tỷ phụ cưới luôn muội vào Đường phủ đi.

- Hả?

Đường Kính Chi há hốc mồm, không nói được gì:

- Hả cái gì mà hả, bản tiểu thư chịu gả cho người là phúc phận ba đời của người rồi đó, nhưng mà thành thân xong, bản tiểu thư không ở trong phủ mà vẫn ở tại Lưu Yên các, huynh mà không thường xuyên đến thăm ta, ta cho huynh đội mấy cái nón xanh.

Hồ Phụng Kiều nhìn mặt Đường Kính Chi vẫn ngây ngốc, cười khúc khích:

- Nhanh nào, về nhà thôi, nếu không không kịp Úc Hương tỷ và Quế Phương tỷ sinh con.

Rồi đỏ mặt quát ngựa phóng về phía Lưu châu.

Ngựa không ngừng vó, gần như đi ngày đi đêm, cuối cùng ba ngày trước khi Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương lâm bồn, đoàn người trở về Đường phủ, Đường lão thái quân vui mừng ra tận cửa đón, thấy đích tôn bình an vô sự mới yên tâm.

Trên chiến trường đao thương không có mắt, ai biết có thể xảy ra chuyện gì.

Đường lão thái quân cũng biết đích tôn về gấp vì cái gì, hỏi thăm qua loa nói Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương bụng đều rất to, không rời giường được nữa, suốt ngày lẩm bẩm chờ mong y về. Đường Kính Chi nóng lòng gấp nàng, mời Đường lão thái quân về nghỉ, rồi chạy tới tiểu viện.

Vội vội vàng vàng chạy tới chính phòng, thấy Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương đều được hai tiểu nha hoàn đỡ, vất vả mặc y phục ra đón y.

Vì ngày lâm bồn các nàng đã tới gần, nên Đường lão thái quân để các nàng cùng một viện tử, như thế có gì tiện bề chiếu cố cả hai.

- Úc Hương, Quế Phương, ta về rồi đây.

Đường Kính Chi định chạy tới ôm các nàng, nhưng đi qua ngưỡng cửa nhớ ra mình đi gấp hai mấy ngày, toàn thân bụi bẩn, nếu để dính vào giường các nàng thì không hay, vội vàng gọi Tri Đông lấy nước nóng, tắm rửa thơm tho sạch sẽ ở phòng mới quay lại.

Khi y tới nơi thì trong phòng đã oanh yến ríu rít, thê thiếp của y đã đầy đủ.

- Tướng công, bụng hai vị tỷ tỷ thật to.

Nhu Nhi nhảy tưng tưng chạy tới ôm lấy một cánh tay Đường Kính Chi, đỏ mặt hạ thấp giọng nói:

- Không phải ghen tỵ, tướng công cũng sẽ làm nàng bụng to y như thế.

Đường Kính Chi vuốt mũi Nhu Nhi, nhỏ giọng đáp, làm Nhu Nhi ngượng chín mặt, may mà không ai khác nghe thấy.

- Tướng công đã về, thiếp thân yên tâm hơn nhiều rồi.

Chu Quế Phương mong ngày mong đêm, rốt cuộc Đường Kính Chi cũng kịp về trước khi mình sinh nở, mắt đỏ hoe, giọng nghèn nghẹn.

Lâm Úc Hương không nói gì cả, chỉ nắm chặt lấy tay Đường Kính Chi, như sợ y lại đi mất vậy.

Hoàng thái hậu đã sinh con, mấy ngày qua thường xuyên tới trò chuyện, chia sẻ kinh nghiệm với hai nàng, nàng không chỉ nhiều thủ đoạn, mà cũng thực lòng muốn hưởng thụ cuộc sống dân gian, khiến Lâm Úc Hương giảm bớt đề phòng rất nhiều.

Đường Kính Chi ngồi xuống giường, mỗi tay nắm tay một nàng, hỏi han tâm sự, lễ không thể phế, một lúc sau được thê thiếp xúm quay tới tiểu viện Đường lão thái quân.

Bữa trưa hôm đó vô cùng thịnh soạn, xếp đầy ba bàn lớn, Đường lão thái quân lấy lý do mấy ngày nữa hai người Lâm Úc Hương sinh nở sẽ có máu, nên tổ chức hôn sự sớm, cưới Hoàng thái hậu quá môn.

Bữa tiệc thành hôn này không mời người ngoài, Hoàng thái hậu sẽ là bình thê của Đường Kính Chi.

Ngày hôm sau Đường phủ lại mở tiệc, Đường Kính Chi cưới tiếp Hồ Phụng Kiều.

Tối đêm tân hôn, Hồ Phụng Kiều mới chịu nói ra ân oán giữ nàng và Ngọc Nhi, thì ra gia gia của Trương Thiếu Kiệt hẹn gia gia của nàng quyết đấu, tiếp đó cả hai trọng thương qua đời, vì thế Hồ Phụng Kiều mới nhất định giết Trương Thiếu Kiệt, đồng thời coi Ngọc Nhi là kẻ địch.

Mặc dù cả hai quyết đấu công bằng, nhưng ân oán giang hồ là thế, hiện Hồ Phụng Kiều gả vào Đường gia, tất nhiên không thể chém giết nhau trả thù, song cũng không coi nhau là tỷ muội.

Ân oán giữa tỷ muội Hồ Kiều Kiều và Ngọc Nhi không có cách nào hòa giải, Đường Kính Chi suy đi nghĩ lại, chỉ đành để thời gian dần dần hóa giải mâu thuẫn giữa các nàng.

Hai ngày liên tiếp Đường phủ náo nhiệt tưng bừng, trưa hôm đó, đột nhiên Đường lão thái quân gọi riêng Đường Kính Chi tới hỏi:

- Lăng Nhi, cháu nói cho nãi nãi biết, chuyện Đỗ Diêu Thị là sao?

Đường Kính Chi vội đem quá trình quen biết mẹ con Đỗ gia kể lại một lượt, Đường lão thái quân nhíu mày nói:

- Nếu cháu không có quan hệ gì, vậy một quả phụ ở trong nhà chúng ta rất không thỏa đáng. Cháu sinh ra trong đại trạch cũng không lạ gì, đám hạ nhân đều nâng cao đạp dưới, Đỗ Diêu Thị ở trong phủ chúng ta không thoải mái đâu.

Đường Kính Chi hiểu điều ấy:

- Vậy đích tôn sẽ chọn căn nhà ngoài phủ, an bài nàng ở.

- Ừm, thế là tốt nhất, có điều cháu cũng nên tỏ ý một chút, không nên lạnh nhạt người ta.

Đường lão thái quân nhắc một câu rồi bảo y lui:

Đỗ Diêu Thị thời gian qua ở trong phủ, khách chẳng phải khách, chủ chẳng phải chủ, thân phận rất lơ lửng, nên không tiếp xúc với ai.

Đám hạ nhân cũng âm thầm lưu tâm, thấy Nhị gia đích thân tới chỗ Đỗ Diêu Thị rất lâu mới ra, y phục thì xộc xệch, liền hiểu sau này phải làm sao rồi, ai chẳng biết Nhị gia cực kỳ cưng chiều nữ nhân của mình.

Đường Kính Chi không ngờ Đỗ Diêu Thị nhút nhát lại lớn gan một chuyển, chủ động ngã vào lòng y, đoán chắc nàng sợ bị hạ nhân trong phủ ức hiếp, nên mới muốn kiếm chỗ dựa.

Tối sáng sớm ngày thứ tư thì Lâm Úc Hương và Chu Quế Phương đều ôm bụng kêu đau, trong phủ bắt đầu bận rộn tíu tít, mấy sinh bà đều được mời vào phủ nhiều ngày trước chuẩn bị sẵn sàng, sau khi xem qua, biết hai nàng sắp sinh, vội sai người chuẩn bị phòng đẻ.

Không bao lâu sau Đường lão thái quân cùng toàn bộ thê thiếp của Đường Kính Chi tới nơi, thấy y xoa chân xoa tay đi đi lại lại trước phòng, nhìn mặt là biết ngủ dậy tới giờ còn chưa chải tóc rửa mặt.

- Lãng Nhi, nữ nhân sinh con không phải ra ngay được, cháu đi rửa mặt đi, luộm thuộm thế kia hạ nhân nhìn vào còn ra thể thống gì.

Đường lão thái quân khê trách mắng:

Mặc dù không yên tâm về hai nàng, Đường Kính Chi vẫn nghe lời đi theo Tri Đông rửa mặt chải đầu, thay y phục xong lại chạy ra, đi đi lại lại trước phòng, làm người khác nhìn cũng sốt ruột.

Tối gần trưa vẫn nghe hai nàng kêu la trong phòng chưa sinh được, Đường Kính Chi nóng ruột vô cùng, chỉ có thể đứng ngoài dùng lời lẽ khích lệ các nàng.

Đường lão thái quân khuyên can mãi y mới chịu ăn vài miếng cơm, rồi lại đợi, đợi mãi tới chiều, rồi tới lúc mặt trời sắp xuống núi, hai nàng vẫn chưa thuận lợi sinh được, Đường Kính Chi chỉ muốn vào phòng với các nàng, nhưng phụ nữ thời xưa sinh nở cố kỵ rất nhiều, không cho y vào.

Mọi người đang khuyên can y thì sau lưng có tiếng huyền oán, Đường Kính Chi bực mình tính quát thì thấy Thị Mặc trở về, nó lau mồ hôi kích động khẩu đầu vẫn an các chủ tử rồi nói:

- Nhị gia, nô tài nghe người ta nói khi khó sinh, ở ngoài đập bể một cái bình, đứa bé có thể ra đời thuận lợi.

Đường Kính Chi nghe thế chẳng cần biết đây là kiểu mê tín gì, sai ngay người đi lấy thật nhiều vỏ rượu tới, giơ cao lên đầu, đập liên tiếp ba bốn cái liền.

Mọi người chỉ biết nhìn nhau cười khổ.

Bên ngoài tiếng bình vỡ kêu choang choang, chẳng biết đập tới cái thứ mấy thì nghe thấy có tiếng khóc.

- Sinh rồi, Nhị nãi nãi sinh rồi, chúc mừng lão thái quân, chúc mừng hầu gia, Đường phủ có thêm một vị thiên kim.

Ổn bà chạy ra chấp tay ríu rít chúc mừng:

Đường lão thái quân chỉ mong Lâm Úc Hương sinh ỉnh trọng tôn, nghe thế có chút thất vọng, song vẫn sai hạ nhân lấy phong bao đỏ trọng thưởng.

Đường Kính Chi không cần quan tâm trai hay gái, reo lên sung sướng, cứ ra sức nhìn vào phòng sinh, chỉ mong sớm được nhìn thấy con mình, giây phút nghe thấy tiếng đứa bé, như mười vạn tám nghìn cái lông chân sung sướng dựng cả lên, khỏi nói y mừng tới cỡ nào.

Bên này ổn bà còn chưa kịp lau rửa đứa bé sạch sẽ bế ra thì bên phòng Chu Quế Phương lại có tiếng trẻ con khóc lớn, trong ánh mắt nhìn chăm chăm của người Đường gia, lại một ổn bà nữa chạy ra:

- Chúc mừng, chúc mừng, Đường phủ có thêm một vị thiên kim tiểu thư.

Hả?

Lại là một nữ nhi à?

Đường lão thái quân yếu ớt xua tay, bảo hạ nhân lấy bạc thưởng, chẳng bao lâu hai ổng bà bế hai đứa bé quần kín trong chăn ra, Đường Kính Chi chạy ngay tới, cười toét miệng như kẻ ngốc, mắt nhìn hết bên nọ tới bên kia, cả hai đứa bé da dẻ đỏ sậm, mặt nhắm nhúm, nhưng Đường Kính Chi thấy đáng yêu nhất trên đời.

Đó là con của mình!

Mọi người chạy cả tới xem.

Tuy bất mãn không có trọng tôn, Đường lão thái quân không muốn phá hỏng niềm vui của đích tôn, đi tới xem một lúc hỏi:

- Đứa này do Úc Hương sinh phải không? Sao lại bé thế, lão thân nhớ Úc Hương bụng còn to hơn Quế Phương một chút cơ mà.

- Bẩm lão thái quân, vị tiểu thư này đúng là do Nhị nãi n...

Ổn bà đó còn chưa nói hết thì bên trong phòng Lâm Úc Hương có người hô lớn:

- Còn nữa, mau mau, Nhị nãi nãi mang thai đôi ...

Mấy ổng bà vội vàng giao hai vị tiểu thư cho người khác bế chạy cả vào phòng.

Đường Kính Chi lại cuống lên, nữ nhân mang thai đã nguy hiểm rồi, Lâm Úc Hương sinh liền một lúc hai đứa bé, chẳng phải càng nguy hiểm? Đang không biết làm sao thì trong phòng có tiếng kêu oe oe, tiếp đó là tiếng kêu mừng rỡ không sao tả siết của Tri Thu:

- Là long phụng thai, Nhị nãi nãi sinh một vị công tử rồi!

HẾT TRỌN BỘ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-tai-tuan>